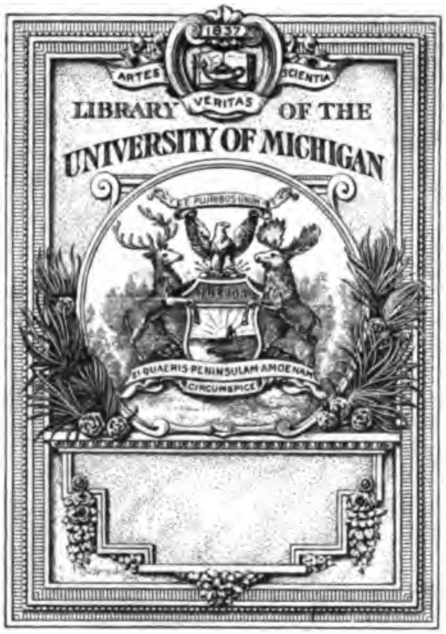
888
A20
D58

~~3,2,5,3~~

1837
ARTES
VERITAS
SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
E PLURIBUS UNUM
SI QUAERIS PENINSULAM AMOENAM
CIRCUMSPICE

888
A 20
D 58

~~3,2,5,3~~

LEXICON AESCHYLEUM.

EDIDIT

GUILELMUS DINDORFIUS.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXXVI.

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

PRAEFATIO.

Lexici in septem quae supersunt Aeschyli fabulas condendi materia uno ad nostra tempora propagata est codice Florentino, olim Mediceo, nunc Laurentiano plutei XXXII, 9, scripto in membranis seculo undecimo foliis 84 formae quartae maioris, quem accuratius descripsi in Praefationibus editionis Oxoniensis voluminis primi ac tertii et editionis Lipsiensis quintae (a. 1865), addito etiam in editione Oxoniensi scripturae specimine ex Choephoris (373—416): totius codicis, exclusis tamen scholiis, fabularum ὑποθέσεσι et Vita Aeschyli, quandam quasi imaginem Academiae Oxoniensis liberalitati et Rudolphi Merkelii diligentiae debemus, qui textum, quatenus a manu prima scriptus est, ad codicis fidem expressum Oxonii edidit a. 1871.

Ex hoc codice derivata sunt omnia quae adhuc innotuerunt posteriorum seculorum apographa, quod primi animadverterunt G. Burgesius et G. Cobetus: de quo dixi commentationibus tribus in Leutschii Philologo editis vol. 18, 20 et 21 et in Praefatione editionis Lipsiensis quintae, rationemque qua haec quaestio ita sit tractanda ut nulli locus relinquatur dubitationi Promethei fabulae exemplo docui in Praefatione editionis Londinensis a. 1866, ex qua intelligetur graviores et reconditiores, quae plurimae sunt, codicis archetypi corruptelas in apographis vel intactas esse relictas vel scripturam ulterius depravatam, leviora vero vitia, quorum emendatio captum grammaticorum Byzantinorum non excederet, partim recte esse correcta, quod saepe factum in Prometheo, Septem ad Thebas et Persis, per apographa plurima propagatis, rarius in Agamemnone et Eumenidibus, rarissime in Choephoris et Supplicibus, fabulis raro lectis, quarum perpauca supersunt apographa a codice Mediceo leviter tantum discrepantia. Vana igitur est quae olim omnium fuit, hodie, ut opinor, paucorum est opinio, qui leves istiusmodi correctiones ex aliis nescio quibus codicibus antiquis, qui praeter Mediceum exstiterint, repetitas esse credere quam recentibus tribuere correctoribus maluerunt: quae sententia planissime convellitur aliorum non paucorum et Graecorum et Latinorum exemplis scriptorum, quorum opera pariter uni tantum debemus codici antiquo adhuc superstiti, ex quo omnia quae adhuc investigari potuerunt exemplaria recentiora sunt derivata, textu saepe vel emendato vel interpolato. In quo genere insigne est Athenaei Deipnosophistarum exemplum, cuius operis qui supersunt codices recentiores omnes ex Veneto seculi undecimi esse derivatos tam certis cognoscitur indiciis ut ab nemine in dubitationem vocari possit: de quo dixi in commentatione de Athenaei codice Veneto, inserta Leutschii Philologo vol. 30 p. 73—115, in qua ostendi apographorum vel correctiones vel interpolationes plane eiusdem esse generis cum Aeschyleis, etsi minus numerosas, quia Athenaei opus multo rarius descriptum et lectum fuit quam tragicorum fabulae tantaque fuit exemplarium penuria, ut ne Eustathio quidem, quum commentarios in Homerum seculo duodecimo componeret, integri operis copia esset, sed epitome ex codice Veneto facta contentus esse deberet, quemadmodum et ipse et alii omnes eiusdem fere aetatis grammatici Aeschyli solis usi sunt exemplaribus ex codice Mediceo derivatis. Hoc igitur si conceditur de Athenaeo, nulla excogitari ratio potest cur negetur de Aeschylo aliorumque, quorum eadem est condicio, scriptorum operibus.

Apparet ex his ad Aeschyli fabulas emendandas, si ab levium vitiorum in apographis correctionibus discesseris, nihil ab libris paratum esse praesidii praeter codicem Mediceum omni vitiorum genere obsitum, quorum emendatio ab trium superiorum seculorum criticis inchoata, inter quos clara sunt Sophiani, cuius opera Robortellus usus est, Aurati, Canteri, Turnebi, Stanleii nomina, nostro demum seculo, sermonis tragici legibus subtilius exploratis, insig-

niores fecit progressus, collatis in hunc poetam multorum studiis, inter quos eminuit Godofredus Hermannus: quorum opera coniuncta etsi hoc est effectum ut non manifesta tantum scripturae vitia, ultra quae priorum temporum critici raro processerant, sed etiam reconditiora non pauca certissimis remota sint correctionibus, tamen difficillima et impeditissima laboris pars adeo non est exhausta, ut locorum multorum gravius vel ab librariis corruptorum vel ab correctoribus interpolatorum vera etiamnum lateat scriptura post multas multorum coniecturas.

Grammaticorum aliorumque scriptorum vel verba singula vel versus integros afferentium libri pauca tantum ad codicis Medicei vitia tollenda contulerunt, inter quae tamen nonnulla sunt maioris momenti: cuiusmodi est quod scholiasta Euripidis (ad Alc. 768) versus duos ex prologo Χοηφόρων, cuius initium cum extrema parte Agamemnonis ex codice Mediceo ablatum est, servavit

οὐ γὰρ παρὼν ᾤμωξα σόν, πάτερ, μόρον,
οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἐκφορᾷ νεκροῦ,

et in alia ad eandem fabulam (v. 12) annotatione in Eumenidum versu 727, ubi codex Mediceus σύ τοι παλαιὰς δαίμονας καταφθίσας, veram praebet scripturam παλαιὰς διανομάς, nisi quod παλαιὰν διανομὴν potius scribendum, ut in annot. Oxon. ostendi. Exquisitiora nonnulla vocabula in codice Mediceo vel corrupta vel glossematis illatis expulsa Hesychio debemus, ut videre licet e Lexico s. v. ἀθέτως, γάϊος, εὐτυκάζομαι, θηγάνω, ἰηλεμίστρια, προμυχθίζω, προσαιθρίζω, πυριβρεμέτης, φυσίφρων, χλωρός.

Scholia vetera marginibus codicis Medicei adscripta, admixtis nonnullis recentiorum grammaticorum additamentis, etsi exilia tantum praebent excerpta ex Alexandrinorum commentariis, tamen ipsa quoque non inutilia sunt ad codicis Medicei vitia corrigenda, vera scriptura vel clare expressa vel per interpretationes monstrata. Horum autem scholiorum fons unicus hodie superest codex Mediceus, quo grammatici Byzantini proximis post codicem illum seculis ita sunt usi ut scholiastarum veterum annotationes vel integras describerent, vel compendifacerent, vel, quod multo frequentius factum est, in aliam formam redigerent suis dilatata additamentis: in quo labore ita sunt versati ut licet interdum codicis archetypi vitia leviora recte emendarent, tamen multo plura perverterent verbis scholiastarum veterum saepe non intellectis. Omnis autem haec opera ad tres primas potissimum fabulas, Prometheum, Septem ad Thebas et Persas pertinuit, quas grammaticus aliquis Byzantinus, qui in scholiorum editionibus littera A significari solet, amplo illustravit commentario, per codices multos propagato multisque modis variato: de quo dixi in Leutschii Philologo vol. 20 p. 2—5. Fundamentum horum scholiorum sunt scholia codicis Medicei, quae recentior ille grammaticus in aequabilis per tres fabulas commentarii formam redegit, additis ad versus plurimos, de quibus scholia qualia nunc leguntur in codice Mediceo tacent, explanationibus vel brevibus vel copiosis, sed nihil usquam praebentibus quod grammaticorum illius aetatis doctrinam superet. Scholia vero Medicea, ubi iusto breviora esse viderentur, non raro amplificavit, ita ut integrioribus veterum scholiorum codicibus, ex quibus Medicea excerpta sint, usus esse videri posset, nisi accuratior utriusque scholiorum generis comparatio et genus scribendi contrarium doceret, iis praesertim locis ubi scholiasta Byzantinus veteris scholiastae verba ab se non intellecta vel mutavit vel amplificavit, velut in scholio Mediceo ad Sept. 690 ἐπειδὴ πᾶν τὸ γένος τοῦ Λαΐου κεκλήρωται τούτῳ (Orco) ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος μισηθέν. Ἀπόλλωνος δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ αὐτὸς μέν ἐστι καθαρὸς καὶ ἀμίαντος καὶ μὴ κοινωνεῖν τῇ γυναικὶ παρήγγειλεν (Laio), οὗτοι δὲ παρήκουσαν καὶ ἐγένοντο ἀνόμως, ubi quum non vidisset verbis οἱ δὲ Laium et Iocastam significari, ἐγένοντο vero librarii errore scriptum esse pro συνεγένοντο (quod poeta ipse v. 756 dixit παράνοια συνᾶγε νυμφίους φρενώλεις), sic haec conformavit, ἐπεὶ γὰρ ὁ θεὸς καθαρὸς καὶ ἀμίαντος ὢν παρήγγειλε τῷ Λαΐῳ μὴ κοινωνεῖν τῇ γυναικί, μηδὲ συνουσιάζειν αὐτῇ, οὗτος δὲ παρήκουσεν αὐτοῦ, καὶ ἐγένετο ἀνόμως πατήρ, διὰ τοῦτο ἐμίσησεν ἅπαν τὸ γένος αὐτοῦ, ubi ipsa haec locutio ἐγένετο πατὴρ novitium prodit grammaticum: nam antiquior vix hoc erat dicturus nisi addito genitivo, ἐγένετο ἀνόμως πατὴρ παιδός, aut ἐγέννησεν ἀνόμως παῖδα. Hunc commentarium suos in usus convertit Thomas Magister, de quo dixi l. c. p. 5, 6, quum annotationes suas aliquanto breviores componeret, idemque fecerunt alii scholiorum compilatores quorum nomina latent. Idem Thomas Agamemnonem quoque et Eumenides, quas fabulas antiquior ille commentator Byzantinus non attigerat, scholiis minus copiosis illustravit, Thomae autem in quinque fabulas commentarium rursus compilavit Demetrius Triclinius in codice Neapolitano, sua ipsius manu scripto, in quo scholia Thomae Magistri σχόλια παλαιὰ appellavit, suis autem ubique σχόλιον ἡμέτερον

praescripsit: de quo codice dixi in Leutschii Philologo vol. 20 p. 15—50. 385—411. et vol. 21 p. 194—224. Χοηφόρους vero et Supplices prorsus intactas hi reliquerunt grammatici.

Brevius commentandi genus, quod glossematum interlinearium nomine appellare solemus, quia plerumque supra versus, rarius in margine leguntur, intra fines modicos continetur in codice Mediceo, ut in aliis aliorum poetarum veterum codicibus antiquioribus, velut Veneto Iliadis, in immensum vero auctum est ab Thoma Magistro, Demetrio Triclinio aliisque eorundem temporum grammaticis: de quo plura dixi in Philologo vol. 20 p. 7, 8. Codicis Medicei glossemata quum e libris repetita sint antiquioribus, interdum verae, quae nunc evanuit, scripturae indicia praebent, qualia nulla reperiuntur in apographorum glossematis, quorum auctores toti ex codice pendent Mediceo, cuius scripturis non raro sua ipsorum commenta substituerunt, velut Sept. 576, ubi in codice Mediceo legitur καὶ τὸν σὸν αὖθις προσμόραν ἀδελφεόν, manifesta versus in antiquiore libro defecti (προσμο........ ρον) interpolatione, quam prodit aliena ab tragicorum diverbiis forma ἀδελφεόν, adscripto in margine vocabuli προσμόραν glossemate τὸν ἀξιοθάνατον. Id in apographis omnibus in πρόσμορον (vel πρὸς μόρον) est mutatum, adscripto in uno γρ. πρόσσπορον, ἀντὶ τοῦ τὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπόρου (ut προσγενῆ medii aevi scriptores τὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους dixerunt), in alio verbis per errorem versui 574, ubi πρόσπολον φόνου legitur, adscriptis τὸν ἐκ τῆς αὐτῆς σπορᾶς γεννηθέντα. Alii, servato πρόσμορον, antiquiori glossemati τὸν ἀξιοθάνατον substituerunt quod vocabulo cum πρός composito aptius erat τὸν πλησιοθάνατον vel τὸν ἐγγὺς τοῦ θανάτου, κακοθάνατον. πρόσσπορον vero qui scripserunt et interpretati sunt τὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπόρου ex adiuncto vocabulo ἀδελφεόν intellexerunt quid dici debuerit, sed non viderunt Aeschyli verba fuisse προσμολὼν ὁμόσπορον, quae partim Blomfieldus, partim Brunckius restituerunt. Cum adiectivo πρόσσπορος, si exstitisset, comparandum foret ἀγχίσπορος.

Ad codices scholiorum Byzantinos quod attinet, plurimi supersunt qui mixtum ex veteribus et novitiis scholiis genus ad tres primas fabulas continent, primi vero quod dicebam generis, qui toti fere ex codice Mediceo pendeant, pauca tantum exemplaria superesse videntur. Ego duobus usus sum, Monacensi 91 et Guelferbytano (olim Gudiano) 88. Monacensis codex, scriptus ineunte seculo sexto decimo, scholia in septem fabulas sine textu continet foliis 325—372, non ex ipso descripta Mediceo, sed ex alio exemplari, interdum interpolato, illatis brevibus ex scholiasta A excerptis et Thomae Magistri annotationibus nonnullis, et una adeo Latina fol. 351a, ubi ad verba Promethei v. 263 ἐλαφρὸν ὅστις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει παραινεῖν νουθετεῖν τε τοὺς κακῶς πράσσοντας scholion legitur "facile omnes cum valemus consilia aegrotis damus", quae Terentii verba sunt Andriae 2, 1, 9. Alia nonnulla ex Hesychio sunt inserta, velut ad Prom. 497 et 490 glossae ὀσφῦς et ἐπάργεμα leviter mutatae. Minuta codicis Medicei vitia scriba interdum correxit, corrupta vero vel defecta plura omisit vel interpolavit, velut in scholio ad Prom. 88, ubi ex μον^ο^δεῖ, quod legitur in Med. o a m. secunda superscripto, fecit μόνος δεῖ, quum non intelligeret μονῳδεῖ scribendum esse: quemadmodum μονῳδεῖ in scholio v. 561 in μονοειδές corrupit. Ib. ad v. 364 litteras διῤ, quae in Med. leguntur, haud dubie ex διαιροῦντος corruptas, omisit vacuo relicto spatio. Duo quae in initio Persarum leguntur scholia codicis Medicei, 1... ὁ γερόντων προλογίζει. 2. (ad τάδε) δεικτικῶς (ut ad τῇδε v. 192 annotatum est τῇ Περσίδι, δεικτικῶς), quum non vidisset scholiastam scripsisse διὰ γερόντων, inepte in unum conglutinavit scholion τάδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων: δεικτικῶς προλογίζει. Gravius peccavit in scholio ad Prom. 3, ubi quum in codice Mediceo recte legatur ἐπιστολάς: δίχα (vel διχῶς) φασὶν Ἀθηναῖοι, ἐπιστολὰς καὶ ἐντολάς, (annotatione haud dubie ab eodem scripta grammatico, qui ad v. 23 annotavit χροιᾶς καὶ στοιᾶς φασὶν Ἀθηναῖοι), in Monacensi interpolatum est ἐπιστολάς: ἐντολάς. γράφεται καὶ ἐπιτολὰς δίχα τοῦ σ κατὰ τοὺς Ἀθηναίους: quod quam perversum sit ostendi in Praefat. ad Promethei edit. Londinensem a. 1866 p. IX et X.

Codex Guelferbytanus seculo scriptus quinto decimo exeunte non septem, quod a multis dictum est, fabulas, sed trilogiam tantum Oresteam et Supplices (fol. 131—192) complectitur, quibus quattuor fabulis vetus bibliopegus, a possessore codicis iussus, alium non multo antiquiorem trium primarum fabularum codicem praefixit (fol. 1—130), qui scriptura et chartis differt ab altero nec scholia continet Medicea, sed copiosa ex Thomae Magistri et scholiastae A commentariis excerpta: quemadmodum in alio eiusdem bibliothecae codice (Gudiano 15) seculi XIV, qui tres primas Euripidis tragoedias cum Thomae Magistri et Manuelis Moschopuli scholiis continet (fol. 1—99), bibliopegus adiunxit Andromachae codicem seculo sexto decimo scriptum (fol. 100—138): de quo dixi in Praef.

ad schol. Euripidea vol. 1 p. XVI. Scholia autem Medicea ad quattuor postremas Aeschyli fabulas in codice Guelferbytano non magis quam septem fabularum scholia in Monacensi ex ipso Mediceo sunt descripta, sed ex priore aliquo apographo, levibus factis mutationibus illatisque pariter ut in Monacensi annotationibus nonnullis Thomae Magistri.

Sufficient haec ut intelligant lectores quomodo factum sit ut scholia vetera in Lexico saepe memorarem, Byzantina vero, quorum auctoritas nulla est, rarius attingerem.

Reliquum est ut duos memorem viros doctos qui ante me Lexica Aeschylea ediderunt. Eorum prior est Augustus Wellauerus, qui septem tragoediis cum apparatu critico ab se a. 1823—1824 editis post annos sex Lexicon adiunxit, in quo vocabulis singulis nihil praeter interpretationem additum est Latinam, exempla autem non sine erroribus quidem in nominibus fabularum versuumque numeris, sed tamen in universum satis diligenter sunt collecta: quibus ego ita sum usus ut praetermissa ab eo, in quibus multa sunt quorum notitiam tum temporis habere nondum potuerat, non pauca supplerem et centena vulgatae quae tum ferebatur scripturae vitia removerem, quae servaverat Wellauerus. Similiter Wellaueri Lexico, exclusis tamen fragmentorum vocabulis, usus est G. Linwoodius in Lexico Aeschyleo, quod primum prodiit Londini a. 1843 et iteratis curis perpolitum a. 1847, qui Latinis vocabulorum interpretationibus Anglicas substituit nec raro de singulorum locorum vel scriptura vel interpretatione disputavit, quod ego quoque feci ubi ad declarandam vocabulorum significationem necessarium esset, exclusi vero quae commentariis potius sunt tractanda quam per Lexicon spargenda. Ex innumerabilibus criticorum coniecturis, quarum in dies crescit copia, eas tantum, ut par erat, in Lexicon rettuli quae vel certae vel satis probabiles esse viderentur: reliquarum delectum in appendice Lexici proposui. Nam multae multorum coniecturae ita sunt comparatae ut licet certae haberi nequeant, tamen scripturam vulgatam suspectam reddere verique inveniendi viam monstrare possint.

Aeschyli lingua quum peculiaria multa habeat, quae coniunctim proposita melius percipiuntur quam per Lexicon dispersa, laudanda est B. Todtii diligentia, qui commentationem *de Aeschylo vocabulorum inventore* Halis edidit a. 1855, de qua dixi in fine huius Lexici.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

P. 23 b. ἀμφί cum accusativo. Adde Pers. 570 ἀκτὰς ἀμφὶ Κυχρείας.

P. 41 b lin. 3. Adde Suppl. 980 Ἀργείοισιν εὔχεσθαι χρεών.

P. 51 b. αὐτός. Genitivi exemplis adde Ag. 1590, ubi αὐτοῦ ξένια legitur vitio manifesto. ἀστοξένια Hermannus: de quo dixi s. v. ξένιος.

P. 52 a. αὐτός. Accusativi exemplis adde Eum. 19 μολόντα δ' αὐτόν —.

P. 54 b. Ἀχαιικός. Adde Ag. 189 Ἀχαιικὸς λεώς.

P. 56 a. βαίνω. Adde Ag. 37 βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας βέβηκεν, de quo loco dixi s. v. βοῦς.

P. 57 b. βασιλεύς. In loco Suppl. 297 βασιλέων νείκη dualem βασιλέοιν recte nuper restituit Weckleinius in *Studiis Aeschyleis* p. 46.

P. 62 a. βροτός. Adde βροτῶν βροτοῖς βροτούς ex Sept. 244 597 625.

P. 63 b. lin. 3 a fine, dele verba "Sept. 736 — ex Hesychio", quae typotheta ex praecedentibus repetivit.

P. 81 a. δεῖ. Adde Suppl. 950 δεῖ πόλεμον αἴρεσθαι νέον.

P. 86 b. δίκαιος. Adde Ag. 1406 τῆσδε δεξιᾶς χερὸς ἔργον, δικαίας τέκτονος.

P. 91 a. δόμος. Accusativi exemplis adde Sept. 876 πατρῴους δόμους.

P. 100 b. ἐή. Hoc pro ἓ ἓ restitui etiam Suppl. 142 152.

P. 104 b. εἰμί. Imperativi ἴσθι exemplis adde Sept. 1053 αὐτόβουλος ἴσθι. Futurum ἔσται restitutum Suppl. 950 ἦ 'σται τάδ', ἦ δεῖ πόλεμον αἴρεσθαι νέον, pro ἴσθι μὲν τάδ' ἤδη.

P. 104 b lin. 21. ἦτε Ag. 542. Suppl. 288. Pluralis ἦσαν] Corrige, Pluralis ἦμεν Ag. 1099. ἦτε 542. Suppl. 288. ἦσαν.

P. 110 b. ἐκδίδωμι. In versu Suppl. 340 recte, ut videtur, Schuetzius μὴ 'κδούς pro μὴ 'κδῷς.

P. 113 a. ἕκτος. Adde Sept. 568 ἕκτον λέγοιμ' ἂν ἄνδρα σωφρονέστατον.

P. 120 b. ἐντίθημι. In loco Ag. 395 ἐνθείς Triclinii emendatio est pro θείς.

P. 123 a. ἐπάξιος. Adde Eum. 435 σέβουσαί γ' ἀξίαν ἐπαξίων, ubi Stanleius ἀπ' ἀξίων, quod legisse videtur schol., qui explicat ἀξίων οὖσαν γονέων.

P. 124 b. ἐπενθρώσκω. In loco Pers. 359 ἐπενθορόντες ex apographis restitutum pro ἐπανθορόντες.

P. 127 b. ἐπικραίνω. Adde Eum. 347 per tmesin ἐφ' ἁμὶν ἐκράνθη.

P. 137 a. εὐδάκρυτος. In loco Ch. 181 αὖ δακρυτά coniecit Emperius pro εὐδάκρυτα.

P. 140 a. εὐπρυμνής. In loco Suppl. 989 ἐν πρύμνῃ coniecit Paleius pro εὐπρυμνῆ, forma vocabuli alibi non lecta. Nam usitatum est εὔπρυμνος, quod iam Homerus de navibus dixit.

P. 143 b. ἐχθρός. Sept. 695 φίλου γὰρ ἐχθρά μοι πατρὸς τάλαιν' ἀρά. Sic ex apogr. pro αἰσχρά.

P. 144 b. ἔχω *occupatum teneo*. Adde Suppl. 146 ἔχουσα σέμν' ἐνώπι' ἀσφαλέστατα.

P. 159 b. Adde θρύπτω *confringo*. Ag. 1595 ἔθρυπτε, ubi ἔκρυπτε Casaubonus.

P. 165 b. ἵστημι. Sept. 347 πρὸς ἀνδρὸς δ' ἀνὴρ στὰς δορὶ καίνεται, ubi στάς ex coniectura addidi.

P. 167 b. ἰώ. Sept. 109 ἰὼ ἰὼ θεοὶ πολίοχοι χθονός, ubi ἰὼ ἰώ in M omissum ego addidi.

P. 173 a. καλέω *voco*, i. e. *nomino*. Adde Suppl. 308 οἶστρον καλοῦσιν αὐτὸν οἱ Νείλου πέλας.

P. 188 b. κρείσσων. Adde Ch. 905 καὶ ζῶντα γάρ νιν κρείσσον' ἡγήσω πατρός.

P. 189 b. κρύπτω. Adde Ch. 555. αἰνῶ δὲ κρύπτειν τάσδε συνθήκας ἐμάς.

P. 190 a. κτείνω. Adde Ch. 556 δόλῳ κτείναντες ἄνδρα τίμιον.

P. 192 a. Adde κύω *fecundo*. Fr. 41 ὄμβρος δ' ἀπ' εὐνάεντος οὐρανοῦ πεσὼν ἔκυσε γαῖαν.

P. 205 a. Μασίστρης. In altero Persarum loco (971) legitur Μασίστρας, quod haud dubie Μασίστρης scribendum.

P. 220 b. μόνος. Forma Ionica Eum. 352 παλλεύκων δὲ πέπλων ἄμοιρος μούνα ἐτύχθην. Sic correxi quod in M, omisso μούνα, legitur ἄμοιρος ἄκληρος ἐτύχθην: de quo supra dixi p. 15a et in Praef. ed. Lips. quintae p. CI.

A.

*A interiectio varios affectus exprimens ut apud Latinos *ah* (quod in libris antiquissimis simplici littera *a* scribitur): unde ab grammaticis ἐπίρρημα ἐκπληκτικόν, θαυμαστικόν, κελευστικόν, σχετλιαστικὸν vocatur: de quo plura dixi in Lexico Sophocleo. Aeschyli exempla sex sunt, nec multa Sophoclis et Euripidis. Simplex ἆ intra versum positum Ag. 1087 mirationem et horrorem significans Ἄπολλον Ἄπολλον — | ἆ, ποῖ ποτ' ἤγαγές με; πρὸς ποίαν στέγην; Sed 1090 ante dochmios ἆ ἆ recte deletum in apogr. Suppl. 162 ἆ Ζὴν, Ἰοῦς ἰὼ | μῆνις μάστειρ' ἐκ θεῶν, quod in M*) scriptum ἀζηνιουσίω. ‖ Duplicatum rei subitae mirationem exprimit Ag. 1125 versu ex tripodia iambica et dochmio composito ἆ ἆ, ἰδοὺ ἰδού· ἄπεχε τᾶς βοός. Extra versum Ch. 1048 ubi Orestes Furias appropinquantes cernere sibi videtur ἆ ἆ, | ποῖαι (sic Hermannus pro δμωαί) γυναῖκες αἵδε Γοργόνων δίκην —; Ante versum bacchiacum Pr. 114, ubi Prometheus chorum Oceanidum appropinquare sentit, ἆ ἆ ἔα ἔα, | τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής; ubi delevi ἔα ἔα, quod ortum est e litteris ἕ ἕ superscriptis, quibus glossema ἔα ἔα significatur, quod patet ex versu 566, ubi Io exclamat ἆ ἆ, | χρίει τις αὖ με τὰν τάλαιναν οἶστρος, ubi in M post ἆ ἆ solae additae sunt litterae ἕ ἕ, quas delevi, in apographis vero interpolatum est ἆ ἆ ἔα ἔα. Duplicatum autem ἆ rectius ἀᾶ, secundum aliarum interiectionum analogiam, scribi ostendi in Lexico Sophocleo, et ita quidem ut non spondei, sed iambi mensuram habeat, quam commendant exemplum Aeschyli Ag. 1125, ubi tripodiae iambicae ἀᾶ, ἰδοὺ ἰδού in stropha respondet tripodia a puro incipiens iambo ἐὴ παπαῖ παπαῖ, quemadmodum apud Euripidem iambo ὀλεῖς in antistropha posito Or. v. 158 in stropha v. 146 respondet ἀᾶ. Litteras in M in loco lacero Suppl. 825 traditas ό ό ό ά ά ά ad interiectionem ἆ parum probabiliter rettulit Hermannus, qui ὂ ὂ ἆ ἆ scripsit, quod certe ὀὼ ἀᾶ scribendum foret. Probabilius ὅρα ὅρα coniicias, cui convenit ὁρῶ, quod sequitur v. 830

ἄαπτος *non tangendus.* V. ἄεπτος.

[ἄβατος *inaccessus*, ex glossemate illatum Pr. 2 pro ἄβροτος, quod v.]

ἀβδέλυκτος *non aversabilis.* Anecd. Bekk. p. 321, 19 et Suidas ἀβδέλυκτα: ἀμύσακτα, ἀμίαντα, τὰ μὴ μιαίνοντα, ἃ οὐκ ἄν τις βδελυχθείη καὶ δυσχεράνειε. τραγικωτέρα δὲ ἡ λέξις. Αἰσχύλος Μυρμιδόσι (fr. 130) "καὶ μὴν φιλῶ γε κἀβδέλυκτ' ἐμοὶ τάδε." Similiter Zonaras Lex. p. 9 et gramm. in Crameri Anecd. Paris. vol. 4 p. 85, 23. Codicis sui et Suidae scripturam γὰρ ἀβδέλυκτ' ἐμοὶ correxit Bekkerus. ἀβδέλυκτά μοι Anecd. Paris.

[ἀβλάβεια inutilis coniectura quam Triclinius glossemati ἐπ' εὐλαβείᾳ applicuit Agamemnonis versui 1024 illato in apographo Florentino (nam huius tantum fide hic utimur), adscripto etiam scholio, quo coniecturam suam explicat: de quo dicetur s. v. εὐλάβεια.]

ἀβλαβής *incolumis.* Sept. 68 εἰδὼς τὰ τῶν θύραθεν ἀβλαβὴς ἔσει. Pers. 555 Δαριὰν — ἀβλαβὴς ἐπῆν τόξαρχος πολιήταις. ‖ *innoxius* (i. e. *non nocens*) Eum. 285 de Oreste qui matrem occiderat, ὅσοις προσῆλθον ἀβλαβεῖ ξυνουσίᾳ, ubi schol. ἐβλάπτοντο γὰρ οἱ μυσαροῖς ξυντυγχάνοντες. 474 ἱκέτης προσῆλθες καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις.

ἀβουκόλητος *non curandus.* Suppl. 929 ἀβουκόλητον τοῦτ' ἐμῷ φρονήματι.

ἀβουλία *temeritas.* Sept. 750 (de Oedipi cum matre connubio) κρατηθεὶς ἐκ φίλων ἀβουλιᾶν γείνατο μὲν μόρον αὐτῷ. ἀβουλίαν, quod M a manu prima habet, non in ἀβουλίᾳ aut ἀβουλίαις mutandum erat, quae apographorum correctio est, sed ἀβουλιᾶν scribendum, quod scholiasta legit, recte interpretatus ὑπὸ τῶν αὐτῷ φίλων ἡδονῶν.

ἁβροβάτης *delicate incedens.* De Persis Pers. 1072 γοᾶσθ' ἁβροβάται. Fr. 57 (apud schol. Arist. Av. 277) τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις ἄλαλος ἁβροβάτης ὅδε; si recte sic correxit Hermannus librorum corruptelas ἀβρατεύς (vel ἀκρατοῦς) ὃν σθένει. Apud Aristophanem, qui Aeschyli verba parῳδεῖ, legitur τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀριβάτης;

ἁβρόγοος *molliter lamentans.* Pers. 541 αἱ δ' ἁβρόγοοι Περσίδες ἀνδρῶν | ποθέουσαι ἰδεῖν ἀρτιζυγίαν —. Recte schol. αἱ ἐντρυφῶσαι τοῖς δάκρυσιν.

ἁβροδίαιτος *delicate vivens.* Pers. 41 ἁβροδιαίτων — Λυδῶν ὄχλος.

ἁβροπενθής *molliter lugens.* Pers. 135 *Περσίδες* ἁβροπενθεῖς. ἀκροπενθεῖς M, quod correxit Paleius, collata annot. scholiastae ἐπιμόνως πενθοῦσαι, ὡς δοκεῖν ἁβρύνεσθαι ἐπὶ τῷ (τὸ M) πενθεῖν. Sic ἁβρόγοοι Περσίδες dicuntur v. 541.

ἁβρόπηνος *molli* s. *subtili stamine textus.* Ag. 690 ἐκ τῶν ἁβροπήνων προκαλυμμάτων. Sic Salmasius (ad Solin. p. 78) emendavit pro ἁβροτίμων. Alterum exemplum est ap. Lycophr. 863 ἁβροπήνους πέπλους.

ἁβρός *mollis, delicatus.* Fr. 322 παρθένοις ἁβραῖς.

[ἁβρότιμος vitiose pro ἁβρόπηνος, quod v.]

ἄβροτος *mortalibus carens, desertus.* Pr. 2

*) Littera M codicem significat olim Mediceum, nunc Laurentianum plutei 32, 9, ceterorum omnium qui adhuc innotuerunt librorum manuscriptorum, quos *apographorum* nomine designamus, archetypum: de quo in Praefat. ed. Lips. quintae dixi. Agamemnonis fragmenta tantum supersunt in M (v. 1—310 1067—1159), ablatis seculo decimo quarto foliis quattuordecim. Ex codice quum adhuc integer esset quattuor derivata sunt apographa, quorum unum Florentinum (plutei 31, 8) fide paullo dignius est quam tria reliqua. Quamobrem hoc potissimum memorabimus apographum ubi de vocabulis agemus quae in parte fabulae ex codice archetypo ablata leguntur.

ἄβροτον εἰς ἐρημίαν, quod Hesychius, haud dubie ex hoc loco, per ἀπάνθρωπον explicat, ut Aeschylus ipse v. 20 ἀπανθρώπῳ πάγῳ dixit. Interpolata in M scriptura ἄβατόν τ' (τ' recte deletum in apographis), qua schol. quoque usus est ad v. 15, correcta ex schol. Hom. Il. 14, 78 βροτὸς γὰρ καὶ ὁ φώς. καὶ Αἰσχύλος "ἄβροτον εἰς ἐρημίαν", δῆλον ἐν ᾗ φὼς οὐ γίνεται. Apud schol. Arist. Ran. 827 (exscriptum ab Suida s. v. ἐριβρεμέτας) ἄβροτον est in codice Ven. 474, sed ἄβατον in Rav. Venetique apographo Veneto 475. Apud Suidam ἄβατον in libris deterioribus, ἄβροτον in optimis. ἄβατον etiam apud Synesium Epist. p. 35.

ἀβροχίτων *molli indutus tunica.* Pers. 543 Περσίδες — λέκτρων εὐνὰς ἀβροχίτωνας, χλιδανῆς ἥβης τέρψιν, ἀφεῖσαι, epitheto ad stragula mollia et luxuriosa mulierum Persicarum translato.

ἀβρύνω *delicate tracto.* Ag. 919 καὶ τἄλλα μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἅβρυνέ με. ‖ ἀβρύνομαι *delicias facio, superbio, insolesco.* Ag. 1205 ἁβρύνεται γὰρ πᾶς τις εὖ πράσσων ἀνήρ.

ἄβυσσος *fundo carens,* i. e. profundissimus, immensus. Figurate Suppl. 470 ἄτης ἄβυσσον πέλαγος. 1059 τί δὲ μέλλω φρένα Δίαν καθορᾶν, ὄψιν ἄβυσσον; Sept. 950 ὑπὸ δὲ σώματι γᾶς πλοῦτος ἄβυσσος ἔσται.

['Αγαβάτας. V. 'Αγδαβάτας.]

ἀγάζω *aegre fero.* Forma media variis significationibus apud Homerum aliosque, rara activa, quam annotarunt Hesychius et Etym. M. p. 5, 30 ἀγάζει: ἀγανακτεῖ, βαρέως φέρει. Suppl. 1062 ΗΜΙΧ. τίνα καιρόν με διδάσκεις; ΗΜΙΧ. τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν. Similiter Soph. OC. 1695 τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς μηδὲν ἄγαν φλέγεσθον, quod schol. exp. μὴ ἄκρως φλέγεσθε τὸ ἐκ θεοῦ πεμφθὲν δυσανασχέτως φέρουσαι. Sed Aeschyli versui aptior est scholiastae interpretatio λίαν ἐξετάζειν *curiosius inquirere*, quam commendant verba praecedentia s. v. ἄβυσσος apposita. Activum ἀγάζεις ex Sophocle (fr. 797) annotatum in Bekk. Anecd. p. 336, 6, ubi per θρασύνεις explicatur.

ἀγαθός *bonus,* plerumque de personis, saepe tamen etiam de rebus dictum. *Boni* autem notio quum late pateat, non raro aliis reddi potest adiectivis magis specialibus, cuiusmodi est στρατιὰ ἀγαθή de forti dictum exercitu, τύχη ἀγαθή *fausta fortuna.* Sept. 610 de Amphiarao σώφρων, δίκαιος, ἀγαθός, εὐσεβὴς ἀνήρ. 595 σοφούς τε κἀγαθοὺς ἀντηρέτας. Pers. 852 μεγάλας ἀγαθᾶς τε πολισσονόμου βιοτᾶς. 918 στρατιᾶς ἀγαθῆς. 44 'Αρκτεύς τ' ἀγαθός. 967 'Αριόμαρδός τ' ἀγαθός 988 ἀγαθῶν ἑτάρων. Ag. 755 ἀγαθᾶς τύχας. 795 ἀγαθὸς προβατογνώμων. 1132 ἀγαθὰ φάτις. Eum. 988 γλώσσης ἀγαθῆς. 1012 εἴη δ' ἀγαθῶν ἀγαθὴ διάνοια πολίταις. Suppl. 626 εὐχὰς ἀγαθὰς ἀγαθῶν ποινάς. 966 ἀλλ' ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθοῖσι βρύοις. Substantive dictum Eum. 974 ἀγαθῶν ἔρις. Pers. 218 τὰ δ' ἀγάθ' ἐκτελῆ γενέσθαι. Ag. 156 ξὺν μεγάλοις ἀγαθοῖς. Eum. 881 λέγουσα τἀγαθά [Ag. 1268 ἀγαθῷ corruptum ex ἐγώ.]

Comparativus ἀγαθώτερος et superlativus ἀγαθώτατος quum ab usu Atticorum veterum alieni sint, hi gradus ab aliis sumuntur adiectivis, quae suo quodque loco tractabimus, quatenus apud Aeschylum leguntur, ἀμείνων ἀρείων βέλτερος βελτίων κρείσσων λῴων, ἄριστος βέλτατος βέλτιστος κράτιστος λῷστος.

ἀγάλακτος *lacte carens, lacte non nutritus.* Ag. 719 ἔθρεψεν δὲ λέοντος | ἶνιν δόμοις ἀγάλακτον | βούτας ἀνὴρ φιλόμαστον. Casuum obliquorum frequentiores sunt formae ab nominativo ἀγάλαξ formatae, ut hic quoque ἀγάλακτα scribendum videri possit cum Weckleinio in Museo Rhen. vol. 26 p. 149, quod accurate respondet syllabae finali brevi versus antistrophici 727 ἀπέδειξεν, etsi non necessario, quum in hoc metri genere syllabae ancipiti locus sit. Ceterum recta est vulgata versuum huius strophae descriptio, quam confirmant vocabula iisdem in stropha et antistropha locis finita, nec mutanda eum in modum quem Weckleinius proposuit.

ἄγαλμα est πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, ut grammatici interpretantur, *decus, ornamentum.* Pr. 466 ἵππους, ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς. Ag. 208 τέκνον — δόμων ἄγαλμα. 741 ἀκασκαῖόν τ' ἄγαλμα πλούτου. Ch. 200 ἄγαλμα τύμβου τοῦδε. Eum. 920 ῥυσίβωμον 'Ελλάνων ἄγαλμα δαιμόνων. Suppl. 192 ἱκτηρίας, ἀγάλματ' αἰδοίου Διός. ‖ *simulacrum.* Sept. 258 παλινστομεῖς αὖ θιγγάνουσ' ἀγαλμάτων; 265 ἐκτὸς οὖσ' ἀγαλμάτων. Eum. 55 πρὸς θεῶν ἀγάλματα.

'Αγαμεμνόνιος (apud Homerum 'Αγαμεμνόνεος) *Agamemnonius.* Ag. 1499 'Αγαμεμνονίαν — ἄλοχον. Ch. 861 'Αγαμεμνονίων οἴκων.

'Αγαμέμνων *Agamemno,* n. pr. Ag. 42 523 1404. Ibid. 26 1246 1314. Ch. 938 'Αγαμέμνονος. Eum. 456 'Αγαμέμνονα. ‖ 'Αγαμέμνων inscripta Aeschyli tragoedia quae superest.

ἄγαμος *innuptus.* Suppl. 143 et 153 ἄγαμον ἀδάματον ἐκφυγεῖν. Pr. 901 ἐμοὶ δ' ἔτι μὲν ὁμαλὸς ἄγαμος | ὁ βίος ἐν πατρὸς δόμοις. Sic emendavi quae in M absurde sunt interpolata ἐμοὶ δ' ὅτι μὲν ὁμαλὸς ὁ γάμος | ἄφοβος οὐ δέδια, de quo dixi in Praef. Prom. ed. Londin. a. 1866 p. XV.

ἄγαν *valde, nimis,* quod per λίαν explicant glossatores. Cum verbis. Pr. 72 μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν. 327 μηδ' ἄγαν λαβροστόμει. Sept. 35 μηδ' ἐπηλύδων ταρβεῖτ' ἄγαν ὅμιλον. 238 μηδ' ἄγαν ὑπερφοβοῦ. 811 οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντ' ἄγαν. Pr. 180 ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς. 543 αὐτόνῳ γνώμᾳ σέβει θνατοὺς ἄγαν. Sept. 770 ὄλβος ἄγαν παχυνθείς. Pers. 215 ἄγαν φοβεῖν λόγοις. Ag. 1012 πημονᾶς γέμων ἄγαν. 1254 ἄγαν γ' 'Ελλην' ἐπίσταμαι φάτιν. Eum. 121 ἄγαν ὑπνώσσεις. Suppl. 409 δεδορκὸς ὄμμα μηδ' ἄγαν ᾠνωμένον. 914 'Ελλησιν ἐγχλίεις ἄγαν. Fr. 155 γίγνωσκε τἀνθρώπεια μὴ σέβειν ἄγαν. ‖ Cum adiectivis et adverbiis. Sept. 246 μή νυν ἀκούουσ' ἐμφανῶς ἄκου' ἄγαν. Pers. 794 τοὺς ὑπερπόλλους ἄγαν. 827 τῶν ὑπερκόπων ἄγαν φρονημάτων. Eum. 824 ὑπερθύμως ἄγαν. Pr. 318 τῆς ἄγαν ὑψηγόρου γλώσσης. Sept. 447 κεἰ στόμαργός ἐστ' ἄγαν. 692 ὠμοδακής σ' ἄγαν ἵμερος ἐξοτρύνει. 710 ἄγαν δ' ἀληθεῖς ἐνυπνίων φαντασμάτων ὄψεις. Pers. 10 κακόμαντις ἄγαν ὀρσολοπεῖται θυμός. 520 ὑμεῖς δὲ φαύλως αὔτ' ἄγαν ἐκρίνατε. 515 ὡς ἄγαν βαρὺς ποδοῖν ἐνήλω. Ag. 485 πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ὅρος. 1162 τί τόδε τορὸν ἄγαν ἔπος ἐφημίσω; 1241 ἄγαν γ' (γ' recte delevit Bothius, fortasse non lectum in M, sed in apographis demum additum, non aptum huic loco) ἀληθόμαντιν. Ch. 963 πολὺν ἄγαν χρόνον. Eum. 340 θανὼν δ' οὐκ ἄγαν ἐλεύθερος. Suppl. 718 ἄγαν καλῶς κλύουσα. 757 φυσίφρονες δ' ἄγαν ἀνιέρῳ μένει μεμαργωμένοι. [ἄγαν librarii errore illatum Eum. 944 εὐθενοῦντ' ἄγαν pro εὐθενοῦντα γᾶ, quod restituit Dobraeus.]

ἀγανόρειος (Dorice pro ἀγηνόρειος) i. q. ἀγήνωρ, *fortis.* Pers. 1026 ΧΟ. 'Ιάνων λαὸς οὐ φυ-

γαίχμας. ΞΕ. ἀγανόρειος. Vocabulum alibi non lectum, quod frustra in ἄγἀν ἄρειος mutavit Meinekius ad Theocr. p. 396. Idem adiectivum latere videtur in scriptura corrupta Sept. 849 διπλαῖ μέριμναι, δίδυμ' (διδύμ' M a m. pr.) ἀνορέα (sic M, non ἀγανορέα ut in *Poet. scen.* p. 22 excusum) | κάκ' αὐτοφόνα, ubi Hermannus correxit δίδυμ' ἀγανόρεα κακὰ | αὐτοφόνα —, cui fortasse praeferendum quod Weilius coniecit δίδυμ' ἀγανόρει' ἄχη —.

ἀγανός *lenis, placidus.* De sacrificiis fausta portendentibus Ag. 101 ἐκ θυσιῶν ἀγανὴ προφανεῖσ' ἐλπὶς ἀμύνει φροντίδ' ἄπληστον. Sic Weilius correxit quod est in M ἀγανὰ φαίνεις.

ἀγάστονος *vehementer gemens.* Sept. 99 τί μέλλομεν ἀγάστονοι;

ἀγαστός *admirabilis.* Hesychius ἀγαστά: ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο, οἷον ἀρεστά. Αἰσχύλος Φρυξίν (fr. 265).

ἀγαυός *excellens, nobilis, fortis.* Frequens apud Homerum epitheton heroum: v. Thes. vol. 1 p. 224. Pers. 987 Πέρσαις ἀγαυοῖς.

Ἀγβάτανα nomen urbis Persicae. Pers. 535 ἄστυ τὸ Σούσων ἠδ' Ἀγβατάνων (Ἐκβατάνων apogr.). 961 Ἀγβάτανα προλιπών (sic ex uno apogr. pro λιπών). unde ib. 16 Ἀγβατάνων pro Ἐκβατάνων recte restituit Brunckius. Nam Ἀγβάτανα antiquior est nominis forma, de qua v. L. Dindorfius in Thes. vol. 3 p. 375.

ἄγγαρος *nuntius.* Ag. 282 φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς ἔπεμπεν, ubi ἀγγάρου ex Etym. M p. 7, 18 restitutum pro ἀγγέλου. Est vocabulum Persicum, de quo v. quae collecta sunt in Thes. vol. 1 p. 929. Verbum hinc derivatum παρηγγάρευσε Ag. 289 restituit Bambergerus pro παραγγείλασα.

ἀγγελία *nuntius.* Pr. 1040 εἰδότι τοί μοι τάσδ' ἀγγελίας ὅδ' ἐθώϋξεν. Ag. 86 τίνος ἀγγελίας πειθοῖ περίπεμπτα θυοσκεῖς;

ἀγγέλλω *nuntio.* Pr. 943 πάντως τι καινὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθε. Ch. 709 ἄλλος δ' ὁμοίως ἦλθεν ἂν τάδ' ἀγγελῶν. Pers. 253 κακὸν μὲν πρῶτον ἀγγέλλειν κακά. Ag. 30 ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπει. Ch. 658 ἄγγελλε τοῖσι κυρίοισι δωμάτων. 741 φήμης ὑφ' ἧς ἤγγειλαν οἱ ξένοι τορῶς. 770 μή νυν σὺ ταῦτ' ἄγγελλε δεσπότου στύγει. 774 ἀλλ' ἦ φρονεῖς εὖ τοῖσι νῦν ἠγγελμένοις; 779 ἄγγελλ' ἰοῦσα. Suppl. 602 φίλτατ' ἀγγέλλων ἐμοί.

ἄγγελος *nuntius.* Pr. 969 de Mercurio πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον. Sept. 82 αἰθερία κόνις με πείθει φανεῖσ', ἄναυδος σαφὴς ἔτυμος ἄγγελος. Suppl. 180 ὁρῶ.κόνιν, ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ., Sept. 285 ἀγγέλους σπερχνούς. 373 ἀγγέλου λόγον. 846 προὖπτος ἀγγέλου λόγος. Pers. 14 οὔτε τις ἄγγελος οὔτε τις ἱππεύς. Ag. 280 καὶ τίς τόδ' ἐξίκοιτ' ἂν ἀγγέλων τάχος; nisi ἀγγέλλων scribendum cum Stanleio. Ib. 291 ἀγγέλου μέρος. 588 ὁ πρῶτος νύχιος ἄγγελος πυρός. 638 ὅταν δ' ἀπευκτὰ πήματ' ἄγγελος — φέρῃ. Ch. 195 ἀγγέλου δίκην. 773 ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος. 849 οὐδὲν ἀγγέλων σθένος. 851 ἰδεῖν ἐλέγξαι τ' αὖ θέλω τὸν ἄγγελον. Suppl. 185 ὀπτῆρες — ἀγγέλων πεπυσμένοι. 774 ἄγγελον δ' οὐ μέμψεται πόλις γέροντα. [ἀγγέλου Ag. 282 ex gl. pro ἀγγάρου, quod v.]

Ἀγδαβάτας n. pr. Persicum ex apographis restitutum Pers. 959 pro ἀγαβάτας, quod est in M. Ἀγβάτας Weilius, minus probabiliter. ‖ Ib. 924 ἀγδαβάται corruptum ex ᾀδοβάται, quod v.]

[**ἄγειος** vocabulum corruptum Suppl. 859. V. βαθυχαῖος.]

ἀγείρω *coacervo.* Ch. 638 τί τῶνδ' οὐκ ἐνδίκως ἀγείρω; Schol. συνάξασα κατηγορῶ· νύσσει γάρ με τὸ δίκαιον ταῦτα λέγειν. ‖ *mendicando colligo.* Fr. 170 Νύμφαις κρηνιάσιν κυδραῖσι θεαῖσιν ἀγείρῳ.

ἀγείτων *vicinum habens nullum, solitarius.* Pr. 270 τυχὼν ἐρήμου τοῦδ' ἀγείτονος πάγου.

ἀγέλαστος *non ridens.* Ag. 794 ἀγέλαστα πρόσωπα. Fr. 418 φρὴν ἀγέλαστος. ‖ *risum non admittens, non ridendus.* Ch. 30 ἀγελάστοις ξυμφοραῖς.

[**ἀγεμών** Dorice pro ἡγεμών, quod v.]

ἄγευστος *inexpertus.* Fr. 238 κάτω γὰρ ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων | λέκτρων ἀγεύστοις βλεμμάτων ῥέπει βολή. Sic Toupius Emend. vol. 3 p. 155 satis probabiliter correxit quae apud Antig. Cap. Hist. mir. c. 115 (127) p. 174 ed. Beckm. (88 ed. West.) corrupta leguntur ἄδων ταῖς ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων λέκτρων ἄστει μὴ βλεμμάτων ῥεπιβουλη (ῥέπει βολή Salmasius). Cum Toupii coniectura comparanda quae Antigonus ex eadem fabulae Aeschyleae parte attulit νέας γυναικὸς — ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη.

ἄγη *invidia.* Ag. 131 οἷον μή τις ἄγα θεόθεν κνεφάσῃ — στόμιον μέγα Τροίας, ubi M et schol. ἄτα, quod correxit Hermannus. ἄγα confirmatur verbis proximis (135) οἴκῳ γὰρ ἐπίφθονος Ἄρτεμις ἁγνά. Hesychius ἄγαις: ζηλώσεσιν Αἰσχύλος Θρήσσαις (fr. 81). Codex ἀγαῖς. Recte ἄγη Herodianus apud Choerob. in Theodos. p. 329, 27. [De Ch. 836, ubi Hermannus ἅγαν (cum spiritu aspero) pro ἄταν scripsit, v. s. v. φοίνιος.]

ἀγή (α longo: v. Choerob. in Theod. p. 329, 34) *fragmentum.* Pers. 425 ἀγαῖσι κωπῶν θραύμασίν τ' ἐρειπίων ἔπαιον.

ἀγήνωρ *fortis.* Formam Doricam restitui Sept. 124 ἑπτὰ δ' ἀγάνορες (ἀγήνορες M) | μέδοντες στρατοῦ δορυσσόῳ σαγᾷ πρέποντες πύλαις προσίστανται. Sic Heimsoethius pro ἀγήνορες πρέποντες στρατοῦ δ. σ. πύλαις ἑβδόμαις προσίστανται. De adiectivo ἀγηνόρειος v. s. v. ἀγανόρειος.

ἀγησίλαος *populorum coactor.* Fr. 319 Ἅιδης ἀγησίλαος, quod cum Simonideo ἀρίσταρχος Ζεύς comparat Athenaeus 3 p. 99 b.

ἄγκαθεν (ab ἀγκάς) *ulnis.* Eum. 80 ἵζου παλαιὸν ἄγκαθεν λαβὼν βρέτας. Sic ἀγκὰς ἑλεῖν et ἀγκὰς ἔχειν apud Homerum.

ἄγκαθεν *desuper.* Ag. 3 κοιμώμενος στέγης (sic Schneidewinus pro στέγαις) Ἀτρειδῶν ἄγκαθεν. Schol. τὸ ἄγκαθεν κατὰ σύγκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἀνέκαθεν, τουτέστιν ἄνωθεν, cui male addit ἐξ ἀρχῆς. Bekk. Anecd. p. 337 ἄγκαθεν: κατὰ ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἀνέκαθεν. οὕτως Αἰσχύλος. Hesychius (post glossam ἄγριαι) ἀγρίαθεν: ἀνέκαθεν. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. Quod ex Ἀτρει[δῶν ἄγκ]αθεν ortum esse coniecit Schmidtius. De syncope ἄγκαθεν v. quae dixit Schneidewinus in Philologo vol. 3 p. 118—120. ‖ De loco Ch. 317, ubi pro μακρόθεν dictum accepit scholiasta, v. s. v. ἀνέκαθεν. Ibidem de Eum. 369 dicetur, ubi ἄγκαθεν a Pearsono recte in ἀνέκαθεν est mutatum.

ἀγκαλέομαι. V. ἀνακαλέομαι.

ἀγκάλη *brachiorum amplexus.* Ag. 723 πολέα δ' ἔσχ' ἐν ἀγκάλαις (λέοντος ἶνιν). Suppl. 481 κλάδους τε τούτους αἶψ' ἐν ἀγκάλαις λαβών. Im-

proprie Pr. 1019 πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάσει. Ch. 586 πόντιαι ἀγκάλαι, i. e. *maritimi sinus*, qui frequens est vocabuli usus: v. Thes vol. 1 p. 333.

ἄγκρισις (pro ἀνάκρισις) *inquisitio*. Eum. 362 εἰς ἄγκρισιν ἐλθεῖν. Sic δυσάγκριτοι Suppl. 126.

ἀγκυλητός *iactus* Fr. 14 καὶ παλτὰ κἀγκυλητὰ καὶ χλῆδον βαλών. τοὺς παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 178) ἀγκυλητοὺς κοττάβους memorant Athenaeus 11 p. 782e et sine Aeschyli nomine schol. Arist. Pac. 1244. Ipsos poetae de cottabo versus attulit Athenaeus 15 p. 667c, de quibus dicetur s. v. κόσσαβος.

ἄγκυρα *ancora*. Ch. 602 ὥρα δ' ἐμπόρους μεθιέναι (correxi καθιέναι) ἄγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων.

ἀγκυρουχία *ancorae retentio*, i. e. retentio qua ancora retinet navem. Suppl. 766 οὐδ' ἐν ἀγκυρουχίαις θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες παραυτίκα. Schol. ταῖς ἀσφαλείαις καὶ κατοχαῖς τῶν ἀγκυρῶν.

ἀγλάϊσμα *ornamentum, decus*. Ag. 1312 οὐ Σύριον ἀγλάϊσμα δώμασιν λέγεις. Ch. 193 εἶναι τόδ' ἀγλάϊσμά μοι τοῦ φιλτάτου βροτῶν 'Ορέστου, de cincinno Orestis in sepulcro Agamemnonis reperto, de quo pariter Soph. El. 908 μή του τόδ' ἀγλάϊσμα πλὴν κείνου μολεῖν.

ἄγναμπτος *inflexibilis*. Pr. 163 ἄγναμπτον νόον. Littera τ in M a manu recentiore in litura alius litterae scripta est. In apographis plerisque ἄγναμπτον, in paucis, inter quae Vossianum, ἄγναπτον, annotato etiam in uno γρ ἄκαμπον. Metri vitium — nam mediam vocabuli syllabam brevem esse oportet — nondum liquet quomodo sit corrigendum. Verbum a quo ἄγναμπτος derivatum est infra v. 995 γνάψει scriptum est in M, superscripta ab διορθωτῇ littera μ, qua γνάμψει indicatur, quod in apographa multa transiit, quemadmodum in Persis v. 576 γναπτόμενοι, quod intactum in codice reliquit διορθωτής, in apographis nonnullis recentioribus γναμπτόμενοι scriptum est. Rursus vero apud Sophoclem Ai. 1031 ἐκνάπτετο, quod codex Laurentianus a prima manu habuit, in ἐγνάπτετο mutavit recentior, receptum in apographa pleraque, nisi quod in nonnullis est ἐγνάμπτετο. Nam librarii verbum κνάπτω eiusque derivata vix usquam intacta reliquerunt, sed Homerico γνάμπτειν adsueti plerumque vel sic vel γνάπτειν scripserunt: de quo pluribus dictum est in Thesauro s. v. γνάμπτω et κνάπτω. Quamobrem verisimile est in Aeschyli quoque versu ἄγναμπτον pro cognata illatum esse forma mediam syllabam brevem habente qualis est ἄκναφον, forma tantum differens ab ἄκναπτος, quod non solum de vestibus dicitur fullonem non expertis, sed etiam improprie, ut in Thesauro ostensum est s. v. ἄκναπτος: unde per ἀκατάκλαστος explicat Hesychius, cuius in codice quod legitur, ἀκάαπτον (ἄκναπτον Musurus): ἀκατάκλαστον. ἄγναφον ἱμάτιον. καὶ ἀκόλαστον (ἄκλαστον Piersonus), quocunque modo in ordinem redigatur, manifestum est duplicem ab eo annotatam esse significationem, alteram propriam, ἄγναφον ἱμάτιον, alteram impropriam ἀκατάκλαστον, quo adiectivo etiam s. v. ἄκαμπτος utitur Hesychius, ἄκαμπτος (sic recte H. Stephanus pro ἄκαμπος): ἀκατάκλαστος, ἀκαμπής, et schol. Hom. Od. 10, 329 σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν, quod explicat, ἄθελκτος, ἀκάκωτος, ἀκατάκλαστος. Porro apud Hesychium ἄκανθον: ἄγναμπτον (quod ex ἄκναφον: ἄγναπτον degenerasse coniecit Schmidtius) et ἀκάκαστον: ἀκαμπές. τὰν θεῶν ἄκαμπτον φρένα dixit Euripides Hippol. 1268, quod Aeschylum quoque dicturum fuisse opinor, nisi vocabulo opus fuisset cretici mensuram habente. ἄγναμπτον ἔχει νόον dixit Paulus Silentiarius Anthol. Planud. 4, 278. Non minus aptum foret ἀστραφῆ νόον, quod Hermannus coniecit, Hesychio confisus, qui tamen non ex Aeschylo attulit, sed ex Sophocle, ἀστραφής: σκληρός. Σοφοκλῆς Μυσοῖς. ἀστραφές: ἄστρεπτον, ἀσφαλές. quae altera glossa fortasse dittographia est superioris glossae ἀστραβές: ἄστρεπτον καὶ ἀσφαλές. Sed ἀστραφῆ si legisset vetus glossator, per ἄστρεπτον potius vel ἄτρεπτον erat interpretaturus quam per ἄγναμπτον, vel, si *inflexibilem* dicere voluisset, ἄκαμπτον potius quam ἄγναμπτον. Haec de hoc loco scripsi in Praef. editionis Promethei Londinensis (a. 1866) p. XI.

ἁγνεύω *purus sum*. Suppl. 226 ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἁγνεύοι φαγών;

ἄγνισμα *piaculum, homo qui piaculum sibi contraxit*. Eum. 326 ματρῷον ἄγνισμα κύριον φόνου.

ἀγνοέω *ignoro*. Eum. 134 μηδ' ἀγνοήσῃς πῆμα.

ἄγνοια *ignoratio*. Ag. 1596 ἄσημ'· ὁ δ' αὐτῶν αὐτίκ' ἀγνοίᾳ λαβών. Suppl. 499 ἀγνοίας ὕπο.

ἁγνόρυτος *pure manans*. Pro ἁγνόρρυτος in versu dactylico Pr. 433 πηγαὶ ἁγνορύτων ποταμῶν.

ἁγνός *purus, sacer*. Pr. 281 αἰθέρα ἁγνόν Fr. 41, 1 ἁγνὸς οὐρανός. Pr. 410 ἁγνᾶς 'Ασίας ἕδος. Pers. 497 ῥέεθρον ἁγνοῦ Στρυμόνος. Suppl. 254 αἶαν ἧς δι' ἁγνὸς ἔρχεται Στρυμών. Sic Wordsworthus pro αἴδνης διάλγος. Fr. 304, 6 Αἴγυπτος ἁγνοῦ νάματος (aquam Nili dicit) πληρουμένη. Sept. 162 πολεμόκραντον ἁγνὸν τέλος. 278 de templis deorum ἁγνοῖς δόμοις. 752 ματρὸς ἁγνὰν σπείρας ἄρουραν. Pers. 611 βοός τ' ἀφ' ἁγνῆς λευκὸν εὔποτον γάλα. Ag. 94 χρίματος ἁγνοῦ. Pers. 628 χθόνιοι δαίμονες ἁγνοί. Ag. 135 et Suppl. 1031 Ἄρτεμις ἁγνά. 144 ἁγνά Διὸς κόρα. 214 ἁγνὸν 'Απόλλω. 652 Ζηνὸς ἵκτορας ἁγνοῦ. Ag. 244 de Iphigenia ἁγνᾷ — αὐδᾷ. Eum. 287 ἀφ' ἁγνοῦ στόματος. Suppl. 696 ἁγνῶν ἐκ στομάτων. Eum. 716 μαντεῖα οὐκέθ' ἁγνά. 885 ἁγνὸν Πειθοῦς σέβας. Fr. 134 σέβας δὲ μηρῶν ἁγνὸν οὐκ ἐπηδέσω. Suppl. 102 ἑδράνων ἀφ' ἁγνῶν. 228 ἁγνὸς γένοιτ' ἄν. 364 ἀπ' ἀνδρὸς ἁγνοῦ. Fr. 238 ἁγναῖς παρθένοις. Suppl. 223 ἐν ἁγνῷ — ἵζεσθε.

ἀγνώς *ignotus*. Ch. 677 ἀγνὼς πρὸς ἀγνῶτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνήρ. Suppl. 993 ἀγνῶθ' ὅμιλον. ‖ *ignoratus, non intellectus*. Ag. 1051 ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη.

ἄγοος *quem nemo lamentationibus prosequitur*. Sept. 1063 κεῖνος δ' ὁ τάλας ἄγοος — εἶσιν.

ἀγορά *forum*. Sept. 272 τοῖς πολισσούχοις θεοῖς πεδιονόμοις τε κἀγορᾶς ἐπισκόποις.

ἀγοραῖος *fori tutor*. Eum. 973 Ζεὺς ἀγοραῖος. Ag. 90 θεῶν — τῶν τ' οὐρανίων τῶν τ' ἀγοραίων.

ἄγος *piaculum*. Sept. 1017 ἄγος δὲ καὶ θανὼν κεκτήσεται θεῶν πατρῴων. Ch. 155 ἄγος (sic Victorius pro ἄλγος) ἀπεύχετον. Eum. 167 βλοσυρὸν ἀρόμενον ἄγος. Suppl. 375 ἄγος (ἄλγος M) φυλάσσου. 376 ἄγος μὲν εἴη τοῖς ἐμοῖς παλιγκότοις. ἄγος pro ἄχος Auratus Ag. 1251 1579. Ch. 635.

ἀγός *dux*. Suppl. 248 πόλεως ἀγόν. 904 πόλεως ἀγοί. Frequens apud Homerum vocabulum, cuius nulla apud tragicos sunt exempla praeter

duo Aeschyli unumque Rhesi 29 Λυκίων ἀγὸν ἀνδρῶν.

ἄγρα *praeda*. Sept. 322 δορὸς ἄγραν. Eum. 148 ὕπνῳ κρατηθεῖσ' ἄγραν ὤλεσα.

ἀγρέμων. Hesychius ἀγρέμονα (sic Musurus pro ἄγρεμον): τὸν κάμακα (hoc vel *ridicam* vel *hastam* significare potest), ἀπὸ τοῦ ἀγρεῖν (sic Nauckius pro αἵρειν) καὶ λαμβάνειν, ἤγουν ἀγρεύειν. ἢ λαμπάδα, ἢ δόρυ. Αἰσχύλος δὲ Μυρμιδόσιν (fr. 138) ἀγρέμονα τὸν ἐπιμήνιον. Verba ἀγρέμονα τὸν ἐπιμήνιον separata in codice sunt glossa, errore, ut δέ particula docet, manifesto. Post τὸν ἐπιμήνιον substantivum aliquod excidisse videtur. Sacrificulum intelligebat Meursius in Graecia feriata s. v. Νουμηνία.

ἀγρέτης *dux*. Pers. 1002 βεβᾶσι γὰρ τοίπερ (sic Passovius pro οἵπερ) ἀγρέται στρατοῦ. Sic Toupius Emend. vol. 3 p. 353 emendavit quod est in M ἀγρόται, adscripta prava coniectura γρ. ἀκρόται, quae explicatur in scholio γρ. καὶ ἀκρόται, ἐξ οὗ ἔσται ἀπὸ τοῦ ἄκρου· εἰ δὲ ἀγρόται, ἀπὸ τοῦ ἄγειν καὶ ἀγείρειν, et in gl. interlineari οἱ ἄρχοντες· εἰ δὲ ἀκρόται, οἱ ἄκροι. Duces quum στρατὸν vel στράτευμα ἀγείρειν dicantur, sequitur duces ipsos ἀγρέτας dicendos esse, ut ἱππαγρέτης *dux equitatus* dicitur. Annotavit Hesychius ἀγρέταν: ἡγεμόνα, θεόν. Vitiosae scripturae ἀγρότης exemplum alterum est in fragmentis Alcmanis ex papyro Parisiensi editis ab Eggero et denuo cum codice collatis a F. Blassio in Ritschelii Museo Rhen. vol. 25 p. 183 [καὶ στρατῷ] ΤΟΝ ΑΓΡΟΤΑΝ.

ἄγρευμα *rete*. Sept. 608 ταὐτοῦ κυρήσας ἐκδίκοις ἀγρεύματος. Ag. 1048 ἐντὸς δ' ἂν οὖσα μορσίμων ἀγρευμάτων. Ch. 998 ἄγρευμα θηρός. Eum. 460 ποικίλοις ἀγρεύμασι κρύψασα.

ἀγρεύς *venator*. Fr. 205 ἀγρεὺς δ' Ἀπόλλων ὀρθὸν ἰθύνοι βέλος.

ἀγρέω *capio*. Ag. 126 χρόνῳ μὲν ἀγρεῖ Πριάμου πόλιν ἅδε κέλευθος.

ἄγριος *ferox*, *crudelis*. Pr. 176 ἐξ ἀγρίων δεσμῶν. 1046 ἀγρίων ἀνέμων. 368 ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις. [Ch. 280 ἀγρίαις γνάθοις λειχῆνες ἐξέσθοντας.] Sept. 280 ἐν ματαίοις κἀγρίοις ποιφύγμασιν. Suppl. 36 ἀγρίας ἁλὸς ἀντήσαντες. ‖ *ex agro proveniens*. Pers. 614 ἀκήρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἄπο ποτόν, παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε.

ἀγρίως *crudeliter*. Pr. 155 δεσμοῖς ἀλύτοις ἀγρίως (sic ex apogr. pro ἀγρίοις) πελάσας. Eum. 972 πρὸς τάσδ' ἀγρίως ἀπανηναμένας.

ἀγρόνομος *in agro pascens*. Ag. 142 πάντων τ' ἀγρονόμων φιλομάστοις θηρῶν ὀβρικάλοισι.

[ἀγρότης vitiose pro ἀγρέτης, quod v.]

ἄγρυπνος *insomnis, vigilans*. Pr. 358 Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος.

ἀγυιάτης epitheton Apollinis cuius ara ante fores stat, qui saepissime ἀγυιεὺς dicitur. Ag. 1081 1086 Ἄπολλον Ἄπολλον ἀγυιᾶτ', ἀπόλλων ἐμός.

ἀγύρτρια *mendica*. Ag. 1273.

Ἀγχάρης n. pr. Persicum Pers. 995. Syllaba media longa in anapaestis.

ἄγχι *prope*. Pers. 467 ἄγχι πελαγίας ἁλός. Ch. 639 ἄγχι πλευμόνων.

ἀγχίαλος *mari vicinus, maritimus*. Pers. 889 τὰς ἀγχιάλους ἐκράτυνε μεσάκτους Λῆμνον Ἰκάρου θ' ἕδος. Sic alii quoque poetae insulas ἀγχιάλους dixerunt: v. Lobeck. ad Soph. Ai. 134.

ἀγχιγείτων *vicinus*. Pers. 888 Τήνῳ τε συνάπτουσ' Ἄνδρος ἀγχιγείτων.

ἀγχίπτολις *urbi propinquus*. Sept. 501 Ὄγκα Παλλάς, ἥτ' ἀγχίπτολις.

ἀγχίσπορος *propinquus*. Fr. 155 οἱ θεῶν ἀγχίσποροι.

ἄγχιστα *proxime*. Suppl. 1036 δύναται γὰρ Διὸς ἄγχιστα σὺν Ἥρᾳ.

ἄγχιστος *proximus*. Ag. 256 πέλοιτο δ' οὖν τἀπὶ τούτοισιν εὔπραξις, ὡς | θέλει τόδ' ἄγχιστον Ἀπίας | γαίας μονόφρουρον ἕρκος. Vana sunt interpretum de vocabulo ἄγχιστον commenta, merito reprehensa ab Meinekio in Philologo vol. 20 p. 71, qui ἀρχηγὸν coniecit, comparatis quae statim sequuntur coryphaei verbis, ἥκω σεβίζων σόν, Κλυταιμνήστρα, κράτος· δίκη γάρ ἐστι φωτὸς ἀρχηγοῦ τίειν | γυναῖκ' ἐρημωθέντος ἄρσενος θρόνου, quae tanquam paraphrasis sunt verborum superiorum. Ac recte, ut opinor, de sensu vocabuli ab Aeschylo scripti iudicavit Meinekius. Verum quum parum probabile sit vocabulum satis notum ἀρχηγόν in ἄγχιστον esse corruptum, ἄρχιστον potius scribendum videtur, quod nemo mirabitur in ἄγχιστον esse mutatum. Eo restituto aptissima prodit sententia, qua *supremum imperium* nunc penes Clytaemnestram esse dicitur. ἄρχιστος autem ab ἀρχός formatum ut βασιλεύτατος ab βασιλεύς et alia huiusmodi, de quibus dictum in Thesauro vol. 2 p. 168. Mirabilius est ἀρχέστατος (pro ἀρχαιότατος, ut videtur, ab grammaticis acceptum) quod ex Aeschyli Penelopa memorat Philoxenus in Etym. M. p. 31, 5.

ἀγχόνη *suspendium*. Eum. 746 νῦν ἀγχόνης μοι τέρματ' ἢ φάος βλέπειν.

ἄγω [cum imperfecto ἦγον (Dorice ἆγον), futuro ἄξω, aoristo ἤγαγον). Futuri forma media ἄξει *duceris* pro ἄξῃ restituta Ag. 1632] *duco, adduco, abduco*. *Duco* est Pr. 465 ὑφ' ἅρματ' ἤγαγον φιληνίους ἵππους. 576 ποῖ μ' ἄγουσι τηλέπλανοι πλάναι; Sept. 645 in descriptione scuti χρυσήλατον γὰρ ἄνδρα — ἄγει γυνή τις. Ag. 853 οἵπερ πρόσω πέμψαντες ἤγαγον πάλιν. 1087 ποῖ ποτ' ἤγαγές με; 1138 ποῖ δή με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες; 1630 ὁ μὲν γὰρ (Orpheus) ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς χαρᾷ. Ch. 712 ἄγ' αὐτὸν εἰς ἀνδρῶνας εὐξένους δόμων. Suppl. 503 ναύτην ἄγοντας τόνδ' ἐφέστιον θεῶν. De ducibus militum Sept. 56 ὡς πάλῳ λαχὼν ἕκαστος αὐτῶν (ducum) πρὸς πύλας ἄγοι λόχον. Pers. 342 χιλιὰς μὲν ἦν ὧν ἦγε πλῆθος. 550 Ξέρξης μὲν ἄγαγεν (sic Blomfieldus pro ἤγαγεν) — Ξέρξης δ' ἀπώλεσεν. De navibus copias vehentibus 560 νῦν δὲ κυανώπιδες θοαὶ νᾶες μὲν ἄγαγον, τοτοῖ, νᾶες δ' ἀπώλεσαν, τοτοῖ. De reducibus ex bello 861 νόστοι δ' ἐκ πολέμων ἀπόνους ἀπαθεῖς — εὖ πράσσοντας ἆγον οἰκόυς (i. e. εἰς οἴκους). De navibus merces vehentibus Eum. 554 ἄγοντα πολλὰ παντόφυρτ' ἄνευ δίκας βιαίως ξὺν χρόνῳ καθήσειν. Sic Weilius pro τὰ πολλά, praeeunte Pauwio qui τὰ πολλὰ παντόφυρτ' ἄγοντ' ἄνευ δίκας coniecerat. παντόφυρτα schol. exp. παντόθεν συνηγμένα.

ἄγω *adduco*. Ag. 406 ἄγουσά τ' ἀντίφερνον Ἰλίῳ φθοράν. 1285 ἄξειν νιν ὑπτίασμα κειμένου πατρός. Sept. 758 κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει. Ch. 769 ἄγειν κελεύει δορυφόρους ὀπάονας. Passive Ag. 1632 σὺ δ' ἐξορίνας νηπίοις ὑλάγμασιν ἄξει, κρατηθεὶς δ' ἡμερώτερος φανεῖ (sic Porsonus pro ἄξῃ — φανῇ).

ἄγω *abduco*, *abripio*. Suppl. 931 ταύτας δ' ἑκούσας — ἄγοις ἄν. Sept. 340 ἄλλος δ' ἄλλον

ἄγει. Suppl. 612 καὶ μήτ' ἐνοίκων μήτ' ἐπηλύδων τινὰ ἄγειν. 728 ἄγειν θέλοντες ῥυσίων ἐφάπτορας. Sept. 326 τὰς δὲ κεχειρωμένας ἄγεσθαι. Suppl. 430 ἀπὸ βρετέων βίᾳ δίκας ἀγομέναν. Eum. 230 ἄγει γὰρ αἷμα μητρῷον.

ἄγω i. q. ἀνάγω *sursum duco, sustollo*. Ch. 506 παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι θανόντι· φελλοὶ δ' ὣς ἄγουσι δίκτυον, τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστῆρα σώζοντες λίνου, ubi schol. φελλοὶ τὰ κοῦφα ξύλα τὰ ἀναβαστάζοντα ἐν τῇ θαλάσσῃ τὰ δίκτυα.

ἄγω *tempus ago*. Ag. 1592 κρεουργὸν ἦμαρ εὐθύμως ἄγειν. ‖ ἄγω *credo*. Suppl. 924 ἄγοιμ' ἂν (θεούς), εἴ τις τάσδε μὴ 'ξαιρήσεται. ‖ ἄγω *in matrimonium duco*. Pr. 559 ὅτε τὰν ὁμοπάτριον ἄγαγες Ἡσιόναν. Fr. 260 ἄλοχον ἤγαγεν φίλην.

Imperativus ἄγε vel ἄγετε, *age* vel *agite*, in formulis adhortandi, singulari ἄγε etiam cum numero plurali coniuncto. Pers. 140 ἀλλ' ἄγε, Πέρσαι — θώμεθα. Ag. 783 ἄγε δή, βασιλεῦ, — πῶς σε προσείπω; Eum. 307 ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἅψωμεν. Suppl. 625 ἄγε δή, λέξωμεν — εὐχὰς ἀγαθάς. ἄγετε. Ch. 803 ἄγετε, τῶν πάλαι πεπραγμένων λύσασθ' αἷμα.

ἀγωγή *ductus, abductio*. Ag. 1263 ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι φόνον.

ἀγών *concio* (deliberantium et contendentium) Ag. 845 τὰ δ' ἄλλα πρός πόλιν τε καὶ θεοὺς κοινοὺς ἀγῶνας θέντες ἐν πανηγύρει βουλευσόμεσθα. ‖ *certamen*. Pers. 411 νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών. Ag. 1377 ἀγὼν — νείκης παλαιᾶς. Ch. 584 ξιφηφόρους ἀγῶνας ὀρθώσαντί μοι. 729 ἐφοδεῦσαι ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν. Eum. 644 777 πῶς ἀγὼν κριθήσεται. 814 τῶν ἀρειφάτων δ' ἐγὼ πρεπτῶν ἀγώνων οὐκ ἀνέξομαι. Fr. 39 ἀγὼν γὰρ ἄνδρας οὐ μένει λελειμμένους.

ἀγώνιος *ad certamina pertinens*. ἀγώνιοι θεοὶ *dii certaminum praesides* (de quibus v. quae in Thes. collecta sunt vol. 1 p. 602.) Ag. 513, Suppl. 189 242 332 355.

ἄδαιτος *non epulandus*. Ag. 147 θυσίαν ἑτέραν ἄνομόν τιν', ἄδαιτον.

ἀδαμάντινος *adamantinus, durus ut adamas*. Pr. 6 ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις. 64 ἀδαμαντίνου σφηνὸς αὐθάδη γνάθον.

ἀδαμαντόδετος *adamante vinctus*. De vinculis durissimis Pr. 148 ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις *adamantinorum vinculorum dedecore*. 426 ἐν πόνοις δαμέντ' ἀδαμαντοδέτοις Τιτᾶνα λύμαις.

ἀδάματος *indomitus*. Sept. 233 διὰ θεῶν πόλιν νεμόμεθ' ἀδάματον. Suppl. 143 et 153 εὐνὰς ἀνδρῶν ἄγαμον ἀδάματον ἐκφυγεῖν. Ch. 53 σέβας δ' ἄμαχον, ἀδάματον, ἀπόλεμον τὸ πρίν. Quibus in locis omnibus in M est ἀδάμαντον, quod correxerunt editores. In aliis tragicorum locis librarii constanter ἀδάμαστος scripserunt, quo usus est Homerus. Tragicos una constanter usos esse forma ἀδάματος observavit Elmsl. ad Soph. OR. 196.

ἄδασμος *tributum non solvens*. Hesychius ἄδασμον: οὐδένα δασμὸν ἐκτελοῦσα, οἷον οὐ (οὐ addidit H. Stephanus) τελοῦσα ἐνοίκιον. Αἰσχύλος Ἠδωνοῖς (fr. 59). Photius p. 8, 4 ἄδασμος: οὐδένα δασμὸν ἐκτίνουσα, οὐδὲ μερίζουσα δασμὸν τῆς οἰκήσεως. οὕτως Αἰσχύλος.

[ἄδδην vitiose pro ἄδην, quod v.]

ἀδείμαντος *metu liber*. Pers. 162 οὐδαμῶς ἐμαυτῆς οὖσ' ἀδείμαντος.

ἀδειμάντως *sine metu*. Ch. 771 ὡς ἀδειμάντως κλύῃ.

[ἀδελφεός. V. ἀδελφός.]

ἀδελφή *soror*. Pr. 798 πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατάπτεροι. Sept. 974 πέλας δ' αἵδ' ἀδελφαὶ ἀδελφεῶν. Versus ex iambico dimetro corruptus, ut s. v. ἀδελφός dicetur. 1064 θρῆνον ἀδελφῆς. Ch. 17 ἀδελφὴν τὴν ἐμήν.

ἀδελφός *frater*. Sept. 555 ἀδελφὸς τοῦ πάρος λελεγμένου. 863 θρῆνον ἀδελφοῖν. 1013 τούτου δ' ἀδελφόν. 1029 ἀδελφὸν τὸν ἐμόν. Ag. 1193 εὐνὰς ἀδελφοῦ. 1585 αὐτοῦ τ' ἀδελφόν. Ch. 230 σαυτῆς ἀδελφοῦ. 243 πιστὸς δ' ἀδελφὸς ἦσθα. Suppl. 320 ἀδελφὸς δ' ἐστὶ πεντηκοντάπαις. ‖ Forma ἀδελφεός ab interpolatore illata Sept. 576 καὶ τὸν σὸν αὖθις προσμόραν ἀδελφεόν, ubi veram scripturam προσμολὼν ὁμόσπορον restituerunt Blomfieldus et G. Burgesius. Incertum est alterum exemplum ib. 974 πέλας δ' αἵδ' ἀδελφαὶ ἀδελφεῶν, quum verba πέλας δ' αἵδ' ἀδελφαί, pro quibus dipodia iambica requiritur, ut versus docet antistrophicus 985, nondum sint emendata. Non improbabile tamen est scribendum esse πέλας δ' ἀδέλφ' ἀδελφεῶν, a quo proxime abfuit Hermannus, quum aliam de metro opinionem secutus πέλας ἀδελφὲ' ἀδελφεῶν scriberet. Quod in antistropha 985 altera dipodia ab syllaba longa incipit δίυγρα τριπάλτων πημάτων, idem factum est v. 983 δορός γε τῷδ' ἀντηρέτας, licet praecedens Antigonae versus ex puris compositus sit iambis ἐπεὶ κατῆλθες ἐς πόλιν. δέ autem particula hic non minus apta quam in aliis huius stichomythiae versibus. ‖ ἀδελφός adiective dictum *fraternus*. Sept. 811 ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντο. et fortasse ἀδελφά 974, de quo modo dixi, *paria fratrum mala* significans, ut Soph. Ant. 192 dixit καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω.

Ἀδεύης n. pr. Persicum Pers. 312.

ἄδην *affatim, satis*. Ag. 828 ἄδην ἔλειξεν αἵματος τυραννικοῦ. Pr. 585 ἄδην με πολύπλανοι πλάναι γεγυμνάκασι, ubi in apogr. multis ἄδδην consueto librariis errore. De spiritu sive leni sive aspero dissenserunt grammatici etymologicis rationibus ducti: v. Thes. vol. 1 p. 647.

ἀδήριτος (ῑ) *inexpugnabilis*. Pr. 105 τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος.

Ἅιδης *Orcus*. (Nomen in codicibus tragicorum prope constanter cum punctis diaereseos ἀΐδης pariterque in reliquis casibus scriptum, modo Orcum deum significat, modo locum inferorum ubi regnat deus, modo ita dictum est ut utraque significatio locum habeat. Usitata in diverbiis declinatio est Ἅιδης Ἅιδου Ἅιδῃ Ἅιδην, in melicis Ἅιδας Ἅιδα Ἅιδαν, vel tribus syllabis Ἀΐδας Ἀΐδα Ἀΐδᾳ Ἀΐδαν.) Ag. 1528. Suppl. 228 416 ἐν Ἅιδου. Pr. 236 εἰς Ἅιδου μολεῖν. 1029 εἰς ἀναύγητον μολεῖν Ἅιδην. Fr. 236 οἶμος εἰς Ἅιδου φέρουσα. Pers. 923 Ἅιδου σάκτορι. Ag. 1115 δίκτυόν τί γ' Ἅιδου. 1235 Ἅιδου μητέρα. 1291 Ἅιδου πύλας. 1387 τοῦ κατὰ χθονὸς Ἅιδου νεκρῶν σωτῆρος εὐκταίαν χάριν. Eum. 273 μέγας γὰρ Ἅιδης ἐστὶν εὔθυνος βροτῶν. ‖ *mors* Ag. 667 Ἅιδην πόντιον πεφευγότες. ‖ Formae trisyllabae duo sunt exempla, Suppl. 791 πρόπαρ θανούσας δ' Ἀΐδας ἀνάσσοι. Sept. 322 οἰκτρὸν γὰρ πόλιν — Ἀΐδᾳ προϊάψαι, δορὸς ἄγραν. In anapaestis vero Pr. 152 νέρθεν τ' Ἀΐδου recte in νέρθεν θ' Ἅιδου mutavit Turnebus, nec dubitandum quin Sept. 868 ἀχεῖν Ἀΐδα τ' | ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν scribendum sit Ἅιδου τ': de quo comparanda quae in Lexico Sophocleo dixi p. 6 a. ‖ Tertia forma est Ἅϊς in casibus obliquis, cuius unum est exemplum Aeschyli Pr. 433 κελαινὸς Ἅϊδος δ' ὑπο-

βρέμει μυχὸς γᾶς, unumque Sophoclis OC. 1221 Ἄϊδος ὅτε μοῖρ' ἀνυμέναιος — ἀναπέφηνε.

ἀδικέω *iniuria afficio.* Eum. 85 οἶσθα μὲν τὸ μάδικεῖν. 694 φόβος τε συγγενὴς τὸ μάδικεῖν σχήσει. 749 τὸ μάδικεῖν σέβοντες ἐν διαιρέσει. Quibus in locis tribus μάδικεῖν scripsi pro μὴ ἀδικεῖν, de quo s. v. μή dicetur.

ἄδικος *iniustus.* Ag. 397 φῶτ' ἄδικον. Ch. 398 δίκαν δ' ἐξ ἀδίκων ἀπαιτῶ. 996 τόλμης ἕκατι κἀδίκου φρονήματος. (κἀδίκου Turnebus pro κἀνδίκου, quod etiam κἀκδίκου esse potest, quod Ahrensius coniecit.) Suppl. 404 νέμων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' ἐννόμοις.

ἀδίκως *iniuste.* Ag. 1545 ἄχαριν χάριν ἀντ' ἔργων μεγάλων ἀδίκως ἐπικρᾶναι.

ἀδίοπος *rectore s. custode carens.* Hesychius ἀδίοπον: ἄναρχον καὶ ἀφύλακτον. Αἰσχύλος Φρυξί· δίοποι γὰρ οἱ τῆς νεὼς φύλακες. Est fr. 261, ubi v. quae ex aliis grammaticis attuli.

ἄδμητος, ἡ, et ἀδμήτη *innupta,* frequens virginum epitheton: v. Thes. vol. 1 p. 688. Suppl. 149 ἄδμητος (Ἄρτεμις) ἀδμήτας ῥύσιος γενέσθω. Sic correxi quod est in M cum metri vitio ἀδμῆτας ἀδμῆτα. Formae Doricae ἄδματος ἀδμάτας an sint restituendae incertum est, de quo dixi in Lex. Soph. p. 6a.

ᾀδοβάτης *qui ad Orcum descendit.* Pers. 924 ᾀδοβάται γὰρ πολλοὶ φῶτες. Sic Passovius emendavit pro ἀγδαβάται. Similiter ἄνδρες ᾀδοφοῖται dicti sunt ab Aristophane fr. 198, 6.

ἄδολος *dolo carens, sincerus.* Improprie de unguento non adulterato Ag. 95 χρίματος ἁγνοῦ μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις.

ἀδόλως *sine dolo.* Ch. 955 ἀδόλως δολίας, scriptura propter verborum adiunctorum corruptelam incerta.

Ἀδράστεια (Ἀδρήστεια in dialecto Ionica) *Adrastea,* dea eadem quae et *Nemesis,* de qua multa collecta sunt in Thes. vol. 1 p. 701 et a Blomfieldo in Glossario ad Pr. 936 οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν σοφοί. Fr. 155, 2 Βερέκυντα χῶρον, ἔνθ' Ἀδραστείας ἕδος. V. s. v. Ἴδη.

Ἄδραστος *Adrastus,* rex Argivorum. Sept. 50 πρὸς ἅρμ' Ἀδράστου. 575 κακῶν τ' Ἀδράστῳ τῶνδε βουλευτήριον.

ἄδρεπτος *non carptus.* Suppl. 663 ἥβας δ' ἄνθος ἄδρεπτον ἔστω.

Ἀδριᾱνός *Adrianus, ad Adriam habitans.* Bekk. Anecd. p. 346, 9 Ἀδριαναὶ γυναῖκες. Αἰσχύλος Ἡλιάσιν (fr. 67) "Ἀδριαναί τε γυναῖκες τρόπον ἕξουσι γόων." Qui versus est Ionicus tetrameter, in quo Aeschylum formam Ionicam Ἀδριηναί ut magis poeticam praetulisse coniecit Hermannus, ut τᾶς Ἀδριηνᾶς dixit Euripides Hipp. 735. De lugendi modo, quem servaturae sint feminae ad Padum, v. Polybius 2, 16, Scymnus v. 399, Diodorus 5, 23.

ᾄδω *cano.* Ch. 1025 πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος ᾄδειν ἕτοιμος. Pers. 121 τὸ Κισσίων πόλισμ' ἀντίδουπον ᾄσεται. Sic Burneius pro ἔσεται (i. e. αἴσεται), quod est in M, in apogr. pluribus in ἔσσεται corruptum.

ἀεί [Formam Atticam ἀεί Aristophanis codices frequentius servarunt quam tragicorum, in quibus saepissime αἰεί pariterque in compositis scriptum est, interdum adeo contra metri legem: ex quo sequitur nullam in hac re librorum auctoritatem esse. Librarii enim Homeri lectioni assueti αἰεί non solum poetis scenicis intulerunt, sed etiam prosae orationis scriptoribus et veteribus et recentioribus, quibus nunc ἀεί plerumque ex codicibus antiquioribus est restitutum, ne Thucydide quidem excepto, quem Marcellinus, vitae eius scriptor, codicis sui auctoritatem secutus, αἰεί praetulisse credidit, ὡς ἐπὶ πλεῖστον δὲ χρῆται τῇ ἀρχαίᾳ Ἀτθίδι, ὅταν τὴν δίφθογγον τὴν ᾱι ἀντὶ τοῦ ᾱ γράφῃ, αἰεί λέγων, cuius sententiae ne codices superstites quidem favent, quorum optimi et antiquissimi satis constanter ἀεί praebent, quod non est verisimile ab librariis esse illatum. Ad mensuram quod attinet, non dubitandum quin Apollonius in libro de adverbiis (in Bekk. Anecd. p. 600), ubi de ᾱι in ᾱ longum mutato agit, recte iudicaverit ἀναλογώτερον esse ἀεί ἐν μακρῷ τῷ ᾱ. In sermone tamen quotidiano Atticorum ἀεί nunquam aliter quam α brevi pronuntiatum esse videtur, eaque mensura iam epici poetae interdum usi sunt ubi metrum propriam dialecto epicae formam αἰεί non ferret, ut ap. Hom. Il. 12, 211 Ἕκτορ, ἀεί μέν πως —. Attici vero poetae, qui epico et Ionico αἰεί non utebantur, ἀεί modo correpto modo producto α dixerunt, prout metro commodum erat: unde utriusque mensurae exempla plurima apud poetas scenicos reperiuntur.] *semper,* quod vel de tempore non interrupto dicitur vel adverbii ἑκάστοτε, quod per ἀεί explicare solent grammatici, significationem habet. Aeschyli exempla in quibus syllaba prior vel brevis est vel utramque mensuram admittit, ut saepe in impari sede senarii, haec sunt. Pr. 26 ἀεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ τρύσει σε. 42 ἀεί γε δὴ νηλὴς σὺ καὶ θράσους πλέως. 162 ὁ δ' ἐπικότως ἀεὶ θέμενος ἄγναμπτον νόον. 519 τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ πλὴν ἀεὶ κρατεῖν; 648 ἀεὶ γὰρ ὄψεις ἔννυχοι — παρηγόρουν. Pers. 443 ἄνακτι πίστιν ἐν πρώτοις ἀεί. Ag. 584 ἀεὶ γὰρ ἡβᾷ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν. Ch. 684 μέτοικον ἐς τὸ πᾶν ἀεὶ ξένον, quod Schneiderus in Lexico ἀείξενον scribi maluit. 964 χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' ἀεί. [Eum. 687 ἔσται δὲ καὶ τὸ λοιπὸν — ἀεὶ δικαστῶν τοῦτο βουλευτήριον.] Suppl. 514 ἀεὶ γυναικῶν ἐστι δεῖμ' ἐξαίσιον. Fr. 81 καί με συμφορᾶς ἀεὶ βαθεῖα κηλὶς — ἀναστρέφει. 1 ἀεὶ φυλάσσων τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν. 98 Ἄρης φιλεῖ ἀεὶ τὰ λῷστα πάντα τἀνθρώπων (sensus postulat παντὸς ἀγρεύειν vel simile quid) στρατοῦ. 178, 3 ἣν μὲν γὰρ αὐτῷ σκοπὸς ἀεὶ τοὐμὸν κάρα, si recte ab Dobraeo correctum est quod apud Athenaeum 15 p. 667c legitur κότταβος ἀεί. 305, 9 ἀεὶ δὲ μίσει — ἀποικιεῖ. Pr. 937 θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεί, i. e. τὸν ἑκάστοτε κρατοῦντα, *singulos singulis temporibus regnantes,* etsi ἀεί hoc sensu dictum plerumque inter articulum et nomen ponitur.

Productae syllabae primae exempla haec sunt, in quibus plerumque αἰεί, rarius ἀεί scriptum est in M. Pers. 176 πολλοῖς μὲν ἀεὶ νυκτέροις ὀνείρασι ξύνειμι. 602 τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμον' οὐριεῖν τύχης. Ag. 1450 μόλοι τὸν ἀεὶ φέρουσ' ἐν ἡμῖν μοῖρ' ἀτέλευτον ὕπνον. Eum. [76 βεβῶτ' ἂν (ἀν' Herm.) ἀεὶ τὴν πλανοστιβῆ χθόνα.] 773 πόλιν τὴν Παλλάδος τιμῶσιν ἀεὶ τήνδε. 992 εὔφρονας ἀεὶ μέγα τιμῶντες. Suppl. 675 τίκτεσθαι δὲ φόρους γᾶς ἄλλους εὐχόμεθ' ἀεί. 704 θεοὺς δ' οἳ γᾶν ἔχουσιν ἀεὶ τίοιεν. Sept. 856 ὃς ἀεὶ (αἰὲν M) δι' Ἀχέροντ' ἀμείβεται. Fr. 192, 5 ἵν' ὁ παντόπτης Ἥλιος ἀεὶ — ἀναπαύει. Eum. 596 καὶ δεῦρό γ' ἀεί (i. e. *semper adhuc*) τὴν τύχην οὐ μέμφομαι. ἐς ἀεί *in perpetuum.* 836 θύη — ἔχουσ' ἐς ἀεὶ τόνδ' ἐπαινέσεις λόγον.

Forma epica αἰέν tragici non utuntur nisi postulante metro: de quo dixi in Lex. Soph. p. 7a.

Sic Pr. 428 αἰὲν ὑπέροχον σθένος κραταιὸν — ὀχῶν στενάζει. Pers. 616 τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλούσης ἴσον — ἐλάας. Ag. 891 κλάουσα λαμπτηρουχίας ἀτημελήτους αἰέν. ἐν δ' ὀνείρασι —. Male vero Sept. 857 πίτυλον, ὅς αἰέν δι' Ἀχέροντ' ἀμείβεται, ubi ἀεὶ scribendum.

ἀείδω *cano*. Ag. 16 ὅταν δ' ἀείδειν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ. 709 ὅς τότ' ἐπέρρεπεν γαμβροῖσιν ἀείδειν (ὑμέναιος).

ἀείζωος *semper vivens*. Fr. 31 ὁ τὴν ἀείζων ἄφθιτον πόαν φαγών et ib. καὶ γεύομαί πως τῆς ἀειζώου πόας. De qua herba v. Athenaeus 14 p. 679a et 7 p. 296f. Cum forma minus Attica ἀειζώου, qua metri causa usus est Aeschylus, comparandum φιλόζωος, quod Sophocles (fr. 807) haud dubie eadem de causa dixit pro φιλόζως. Formam Atticam ἀείζων annotavit Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 22. ‖ Improprie *semper vigens*. Suppl. 988 χώρᾳ δ' ἄχθος ἀείζων πέλοι.

ἀεικής *foedus, turpis*. Pr. 97 δεσμὸν ἀεικῆ. 525 δεσμοὺς ἀεικεῖς. 1043 οὐδὲν ἀεικές. ‖ Forma disyllaba αἰκής, qua Sophocles quoque usus est, 472 αἰκὲς πῆμα, quod Porsonus restituit pro ἀεικές.

ἄειλος *sole non collustratus*. Bekk. Anecd. p. 347, 33 ἄειλα: τὰ πολύσκια χωρία, κατὰ στέρησιν τῆς ἕλης (εἵλης ap. Hesych. et in Etym. M.) οὕτως Αἰσχύλος (fr. 419).

ἀείμνηστος *semper memorandus*. Pers. 760 ἔργον — μέγιστον, ἀείμνηστον, ubi αἰείμνηστον apogr. nonnulla.

[ἀείξενος *hospes perpetuus*. Incerta Schneideri coniectura Ch. 684 pro ἀεὶ ξένον.]

ἀείρω *tollo*. Sept. 759 ἄλλο δ' ἀείρει τρίχαλον κῦμα. Pers. 660 κροκόβαπτον ποδὸς εὔμαριν ἀείρων. Ag. 1525 ἐμὸν ἐκ τοῦδ' ἔρνος ἀερθέν.

[ἀείσυρος vitiose pro ἀήσυρος, quod v.]

ἀέκων *invitus*. Suppl. 39 τήνδ' ἀεκόντων ἐπιβῆναι, in anapaestis, qui etiam formam ferunt contractam ἀκόντων, ut Pr. 277 οὐκ ἀκούσαις ἐπεθώυξας. Similiter vero Soph. Tr. 1263 in anapaestis τελέουσ' ἀεκούσιον ἔργον dicere maluit quam ἀκούσιον.

ἄελπτος *insperatus*. Pers. 265 1026 πῆμ' ἄελπτον. 1005 ἄελπτον κακόν. Ag. 885 ἐς δῶμ' ἄελπτον ὡς ἂν ἡγῆται δίκη. Suppl. 54 ἄελπτά περ ὄντα. 357 ἐξ ἀέλπτων κἀπρομηθήτων. 911 διωλόμεσθ'· ἄελπτ', ἄναξ, πάσχομεν, ubi M διωλόμεσθα ἐπτάναξ, quod correxit Robortellus. De duobus aliis locis, quibus ἄελπτος librariorum errore illatum est, v. s. v. ἄεπτος.

ἀέλπτως *insperato, praeter spem*. Suppl. 987. Pers. 261.

ἀέναος *semper manans*. Suppl. 553 γᾶς ποταμοὺς ἀενάους.

ἀέξομαι *augeor*. Ch. 825 κέρδος ἀέξεται τόδε. Suppl. 856 ἔνθεν ἀεξόμενον ζώφυτον αἷμα βροτοῖσι θάλλει.

ἀεξίφυλλος *folia alens*. Ag. 697 Σιμόεντος ἀκτὰς ἐπ' ἀεξιφύλλους.

[ἄεπτος. Hesychius ἄελπτοι: δεινοί. καὶ ἄαπτοι. Αἰσχύλος Πρωτεῖ (fr. 211). Aeschylus aut ἄεπτοι aut, quod probabilius, ἄαπτοι dixisse videtur, quae ex Homerico (Il. 1, 567) χεῖρας ἀάπτους nota est scripturae diversitas, quae fortasse similiter in Aeschyli Proteo exstitit. Sed verum haud dubie est ἄαπτοι, ut in loco Homeri ἀάπτους (cum interaspiratione, quae significat χεῖρας ὧν οὐκ ἂν ἅψαιτό τις) probavit Aristarchus. ‖ Librarii errorem qui Suppl. 911 ἄεπτα pro ἄελπτα scripsit, notavi s. v. ἄελπτος. ‖ Alio modo erratum est in versibus Ag. 140 141 sic scriptis in M τόσσων περ εὔφρων καλὰ | δρόσοισιν ἀέλπτοις μαλερῶν ὄντων, quae in Praef. editionis Lips. quintae p. LXXXIV — LXXXVI sic emendanda esse ostendi ὅσσων παρ' εὐφρόνων καλὰ Διὸς κόρα | δρόσοισιν μαλερῶν τε λεόντων —. Pro ἀέλπτοις scholiasta aut legit aut legi voluit ἀέπτοις. Nam ad δρόσοισιν in M annotatum est τοῖς νεογνοῖς "χωρὶς δ' αὖτ' ἔρσαι" (Hom. Od. 9, 222) ἀέλπτοις (sic codex contra mentem scholiastae) δὲ τοῖς ἕπεσθαι τοῖς γονεῦσι μὴ δυναμένοις. Prior huius annotationis pars ab vetere grammatico scripta est, ut ex Etym. M. p. 377, 37 intelligitur, ubi δρόσων nomen pariter cum Homerico ἔρσαι comparatur, ἔρση γάρ ἐστιν ἡ δρόσος. καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι τοὺς σκύμνους τῶν λεόντων δρόσους κέκληκε μεταφράζων τοῦτο. Altera vero scholii pars, qua ἀέπτοις explicatur, recentioris grammatici inventum est, qui non animadverterat vocabulum hoc temere huic versui esse illatum, quae sententia etiam eo confirmatur quod in codice δρόσοισιν scriptum est, non δρόσοις, quod Triclinius posuit, ut versus initium iambicum esset. Nec catulorum leonis tanta est teneritas quanta avicularum vix ovo exclusarum, ut Aeschylo operae pretium videri potuerit δρόσων nomini, cui ipsi iam teneritatis notio inest, istiusmodi aliquod epitheton adiungere. Prorsus ridiculus vero est Byzantinus scholiasta, qui ἀέπτοις interpretatus est τοῖς μὴ δυναμένοις πτῆναι, quasi leones, qui hodie quattuor pedibus incedere solent, Aeschyli aetate volaverint: nisi forte homo ingeniosus figurate illud dictum esse voluit, quemadmodum Sophocles OR. 17 infantes οὐδέπω πτέσθαι σθένοντας dixit, comparatione ab νεοσσοῖς ducta, quo nomine infantes saepe a poetis sunt appellati. Manifestum est ἀέπτοις istud ex vetere corruptum esse glossemate ἀετοῖς, quod adscriptum olim fuit verbis v. 136 πτανοῖσιν κυσὶ πατρός: de quo pluribus dixi in Fleckeiseni Annalibus a. 1863 vol. 87 p. 75—79.

ἀέρδην *sustollendo*. Ag. 235 λαβεῖν ἀέρδην *tollere*. Usitatum est ἄρδην.

Ἀερία Aegypti nomen, de quo v. grammatici in Thes. indicati vol. 1 p. 763. Suppl. 71 τᾶσδε φυγᾶς Ἀερίας ἀπὸ γᾶς. Ib. 872 Ἀερίαισιν αὔραις coniecit Hermannus pro εὐρείαις εἰν αὔραις.

ἀερόφοιτος *aërem frequentans, aërem permeans*. Arist. Ran. 1327 inter versus Aeschyleos hunc habet κυρεῖν παρασχὼν ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις, quod διὰ τοῦ ἀέρος φοιτώσαις explicat scholiasta. Versus fortasse ex Sphinge sumtus, ex qua ib. 1287 similis affertur versus (fr. 234). κύνας ἀεροφοίτους aquilas dicit, ut in Prom. 1020 et Agam. 139.

ἀετός *aquila*. Pr. 1022 Διὸς — πτηνὸς κύων δαφοινὸς ἀετός. Pers. 205 ὁρῶ δὲ φεύγοντ' ἀετόν. Ag. 138 στυγεῖ δὲ δεῖπνον ἀετῶν. Ch. 247 γένναν εὖνιν ἀετοῦ πατρός. 258 ἀετοῦ γένεθλ' ἀποφθείρας. Fr. 129 πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν ἀετόν. 157 πυρφόροισιν ἀετοῖς. Quibus in locis omnibus αἰετός scriptum est, ut apud alios non raro, quod Ionicae est dialecti, non Atticae.

ἄζηλος *non invidendus, miser*. Pr. 143 φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω. Ch. 1017 ἄζηλα νίκης τῆσδ' ἔχων μιάσματα.

ἄζομαι *vereor*. Eum. 390 τίς οὖν τάδ' οὐχ ἅζεταί τε καὶ δέδοικεν βροτῶν; 999 Παλλάδος δ' ὑπὸ πτεροῖς ὄντας ἅζεται πατήρ. Suppl. 651

ἄζονται γὰρ ὁυαίμους. 884 ἀλκὴ γὰρ οὔτοι πλόκαμον οὐδάμ' ἄζεται. Sic Pauwius pro οὐ δαμάζεται. Pers. 589 οὐδ' ἐς γᾶν προπίτνοντες ἀρξονται, ubi quum praesens potius requiratur quam futurum, ἄζονται coniecit Halmius in Museo Rhenano vol. 23 p. 295.

ἀηδόνιος *ad lusciniam pertinens.* De querulo cantu lusciniae fr. 420 (in Bekk. Anecd. p. 349, 6) θρηνεῖ δὲ γόον τὸν ἀηδόνιον, ubi ἀηδόνειον codex. Utriusque formae exempla v. in Thes. vol. 1 p. 792. ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον νόμον dixit Arist. Ran. 683.

ἀηδών *luscinia.* Ag. 1144 Ἴτυν Ἴτυν στένουσ' — ἀηδών. 1146 λιγείας μόρον ἀηδόνος. Suppl. 60 κιρκηλάτας ἀηδόνος.

ἀήθης *insuetus.* Suppl. 567 ὄψιν ἀήθη.

ἄημα *flatus.* Eum. 905 ἀνέμων ἀήματα. ‖ *ventus.* Ag. 1418 ἐπῳδὸν Θρηκίων ἀημάτων.

ἀήσυρος *agilis, celer.* Per κοῦφος et ἐλαφρός exp. Hesychius aliique grammatici: v. Thes. vol. I p. 802. Pr. 452 ἀήσυροι μύρμηκες. ἀείσυροι M a m. rec. et apogr. multa.

ἄητος *magnus.* Hesychius ἀήτους: μεγάλας. Αἰσχύλος Ἀθάμαντι (fr. 2). Est vocabulum Homeri, qui θάρσος ἄητον et alia dixit, de quibus v. Thes. vol. 1 p. 803. [ἄηται. V. ἧμαι.]

Ἀθαμαντίς *ex Athamante nata.* Pers. 70 Ἀθαμαντίδος Ἕλλας.

Ἀθάμας inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 1—4 b).

Ἀθάνα *Minerva.* Eum. 235 443 892 ἄνασσ' Ἀθάνα. Sept. 487 Ὄγκας Ἀθάνας. Forma Dorica Ἀθάνα pro Ἀθηνᾶ constanter utuntur tragici in omni metrorum genere, servant vero η in forma Ἀθηναία, de qua infra dicetur.

Ἀθᾶναι Dorice pro Ἀθῆναι, quod v.

ἀθάνατος (syllaba prima constanter producta) *immortalis.* Eum. 350 ἀθανάτων δ' ἀπέχειν χέρας. 951 παρά τ' ἀθανάτοις τοῖς θ' ὑπὸ γαῖαν. Fr. 152 τέλος ἀθανάτων. 192, 6 χρῶτ' ἀθάνατον. ‖ *immortalitatem praebens.* Ch. 619 Νῖσον ἀθανάτας τριχὸς νοσφίσασα. Poterat ἀθανάτου scribere, sed Homeri exemplum secutus praetulit terminationem femininam.

ἄθαπτος *inhumatus.* Sept. 1014 Πολυνείκους νεκρὸν ἔξω βαλεῖν ἄθαπτον. 1045 ἄθαπτος δ' οὗτος οὐ γενήσεται.

ἀθέλεος *nolens.* Suppl. 863 θέλεος ἀθέλεος. Sic Homerus Il. 4, 43 dixit ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.

ἄθελκτος *qui demulceri non potest, immitis, implacabilis.* Suppl. 1056 σὺ δὲ θέλγοις ἂν ἄθελκτον.

ἄθεος *impius.* Pers. 808 ὕβρεως ἄποινα κἀθέων φρονημάτων. Eum. 151 ἄθεον ἄνδρα καὶ τοκεῦσιν πικρόν. 540 ἀθέῳ ποδί.

ἀθέριστος *non messus.* Fr. 127 c (in Bekk. Anecd. p. 353, 10) χαλκὸν ἀθέριστον (sic Blomfieldus in Praef. Agam. p. X pro ἀθέριτον), ἀσπίδων (ἀσπίδος codex) ὑπερτενῆ, ubi v. annot.

ἀθέρμαντος *non calefactus.* Figurate *non audax.* Ch. 629 τίων δ' ἀθέρμαντον ἑστίαν δόμων, γυναικείαν ἄτολμον αἰχμάν. Schol. ἀθράσυντον· διὰ τὸ θράσος γὰρ ᾄδονται αἱ Λήμνιαι.

ἀθέτως *sine lege, pro arbitrio.* Pr. 150 Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει. ἀθέσμως M ex glossemate. Emendatum ex Hesychio ἀθέτως: ἀθέσμως, οὐ συγκατατεθειμένως. Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ.

Ἀθῆναι *Athenae.* Pers. 231 ποῦ τὰς Ἀθήνας φασὶν ἱδρῦσθαι χθονός; 285 τῶν Ἀθηνῶν ὡς στένω μεμνημένος. 347 ἔτ' ἆρ' Ἀθηνῶν ἔστ' ἀπόρθητος πόλις; 474 τιμωρίαν κλεινῶν Ἀθηνῶν ηὗρε. 716 ἀμφ' Ἀθήνας πᾶς κατέφθαρται στρατός. 824 μέμνησθ' Ἀθηνῶν. ‖ Forma Dorica Ἀθᾶναι in melicis Pers. 285 στυγναὶ δ' Ἀθᾶναι δᾴοις. 975 τὰς ὠγυγίους κατιδόντες στυγνὰς Ἀθάνας. ‖ Ἀθῆναι *Athenae,* urbs Euboeae. Fr. 26 Ἀθήνας Διάδας παρεκπερῶν, ubi v. annot.

Ἀθηναία *Minerva.* Eum. 288 χώρας ἄνασσαν τῆσδ' Ἀθηναίαν. 299 Ἀθηναίας σθένος. 614 Ἀθηναίας μέγαν θεσμόν. Est vetus nominis forma Attica, frequens in inscriptionibus.

Ἀθηναῖος *Atheniensis.* Pers. 355 ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ.

ἀθήρ *spiculum.* Hesychius ἀθήρ: ἐπιδορατίς. μεταφορικῶς Αἰσχύλος Νηρηίσι (fr. 153). Bekk. Anecd. p. 353, 16 ἀθήρ: ἀκμὴ τοῦ ἠκονημένου σιδήρου, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ ἀθέρος, ὅ ἐστι τοῦ ἀστάχυος. λέγεται δὲ καὶ ἡ ἐπιδορατὶς ἀθήρ.

ἄθηρος *fera occisa carens.* Fr. 239 ἄθηρος ἡμέρα.

ἄθικτος *intactus.* Eum. 683 κερδῶν ἄθικτον τοῦτο βουλευτήριον. Suppl. 561 ὕδωρ τὸ Νείλου νόσοις ἄθικτον. Ib. 784 ἄθικτον δ' οὐκέτ' ἂν πέλοι κέαρ. Absurde in M scriptum ἄφυκτον ubi sensus contrarium postulat. Emendavi ἄθικτον, quocum comparari potest Ag. 432 πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἧπαρ. ‖ *sanctus.* Ag. 371 ὅσοις ἀθίκτων χάρις πατοῖτο.

ἀθλεύω *laboro.* Pr. 95 τὸν μυριετῆ χρόνον ἀθλεύσω.

ἄθλιος *miser.* Sept. 779 ἀθλίων γάμων. 921 πάρεστι δ' εἰπεῖν ἐπ' ἀθλίοισιν. Ch. 978 981. Ag. 1605 ἀθλίῳ πατρί. Suppl. 571 ἀθλίαν οἰστροδόνητον Ἰώ. Fr. 27 ἀθλίου Λίχα. 208 ἀθλίαν φάβα.

ἆθλον *labor, periculum.* Suppl. 1034 στυγερὸν πέλει τόδ' ἆθλον.

ἆθλος *labor.* Pr. 257 ἄθλου τέρμα. 702 τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἆθλον. 934 ἆθλον ἄν σοι τοῦδ' ἔτ' ἀλγίω πόροι. Fr. 218 πατρὸς μέγιστον ἆθλον οὐρανοστεγῆ. Pr. 262 ἄθλου δ' ἔκλυσιν ζήτει τινά. 634 τὰ λοιπὰ δ' ἄθλων. 752 τοὺς ἐμοὺς ἄθλους. Fr. 191, 2 τοὺς σοὺς ἄθλους.

ἀθρέω *specto.* Fr. 225 ἐγκατιλλώψας ἄθρει.

ἀθροίζω *congrego.* Pers. 414 ὡς δὲ πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν ἤθροιστο.

ἀθυμέω *animum demitto.* Pr. 474 ἐς νόσον πεσὼν ἀθυμεῖς.

ἄθυμος *animo carens, ignavus.* Sept. 616 οὐχ ὡς ἄθυμον οὐδὲ λήματος κάκῃ. [‖ *animo non placens.* Eum. 770 versu spurio ὁδοὺς ἀθύμους.]

Ἀθῷος *Athous.* Ag. 285 Ἀθῷον αἶπος Ζηνός. In M Ἄθωον. Nam grammaticis quibusdam (ut Choerobosco in Etym. M. s. h. v.) Ἄθωος vel saltem Ἀθῶος sine iota adscripto scribere placuit, ut ab ἀθῷος *impunis* distinguerent.

αἶ. V. αἰαῖ.

αἶα *terra.* Hac forma tragici non utuntur nisi ubi metrum non fert γαῖα. Multa eius exempla sunt apud Aeschylum et Euripidem, duo tantum apud Sophoclem. Aeschylea haec sunt. Pr. 302 τὴν σιδηρομήτορα ἐλθεῖν ἐς αἶαν. Sept. 306 τὰν βαθύχθον' αἶαν. Pers. 2 Ἑλλάδ' ἐς αἶαν. Ag. 429 ἀφ' Ἑλλάδος αἴας, ubi Ἑλλανίδος γᾶς metri causa correxit Hermannus. Pers. 270 ἐπ' αἶαν δᾴαν Ἑλλάδα χώραν. 250 646 1069 1073 Περσὶς αἶα. 59 Περσίδος αἴας. 129 ἀμφοτέρας ἅλιον πρῶνα κοινὸν

αἶας. 486 Δωρίδ' αἶαν. 495 'Ηδωνίδ' αἶαν. Ag. 112 Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν. Eum. 58 ἥτις αἶα. Suppl. 254 πᾶσαν αἶαν, ἧς δί' ἁγνὸς ἔρχεται Στρυμών. 547 δι' αἴας μηλοβότου Φρυγίας. 555 τὰν 'Αφροδίτας πολύπυρον αἶαν. Versum defectum Pr. 115 ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον, ubi trimeter requiritur, sic redintegravi τίς ἵκετ' αἴας τόνδε τέρμιον πάγον:

αἰάζω *lamentor.* Pers. 922 γᾶ δ' αἰάζει τὰν ἐγγαίαν ἥβαν.

αἰαῖ, interiectio qua luctus vel fletus exprimitur. Ea tragici vel simplici utuntur αἰαῖ modo intra modo extra metrum posita, vel duplicata αἰαῖ αἰαῖ, plerumque extra versum posita. De scriptura αἰαῖ (non αἰαί ut apud Apollon. in Bekk. Anecd. p. 556, 26 et in M a m. pr. apud Sophoclem OR. 754) constat Herodiani auctoritate περὶ μον. λέξ. p. 27, librarii vero in tragicorum codicibus prope constanter diremerunt in αἶ αἶ (rarius αἲ αἴ) et αἶ αἶ αἶ αἶ, interdum ter scripto αἶ, quo nemo usus est, vel αἰαῖ in ἒ ἔ mutato. Exempla Aeschylea sunt Pr. 66 αἰαῖ, Προμηθεῦ, σῶν ὑπερστένω πόνων. [98 in apogr. nonnullis αἶ αἶ, ubi recte M φεῦ φεῦ, quae alibi quoque in apographis permutantur.] Sept. 787 αἰαῖ, πικρογλώσσους ἀράς. 892 αἰαῖ δαιμόνιοι, | αἰαῖ δ' ἀντιφόνων — (αἶ αἶ utrobique M). Pers. 258 αἰαῖ, διαίνεσθε, Πέρσαι. 283 αἰαῖ, στρατοῦ φθαρέντος. 331 αἰαῖ, κακῶν ὕψιστα. 433 αἰαῖ, κακῶν δὴ —. Duplicatum αἰαῖ Pr. 136 αἰαῖ αἰαῖ τῆς πολυτέκνου — (ubi αἶ ter M, quater in apogr.). Pers. 672 αἰαῖ αἰαῖ, ὦ πολύκλαυτε —. 928 αἰαῖ αἰαῖ κεδνᾶς ἀλκᾶς, ubi αἶ bis in M, recte quater in apogr. uno. 1047 αἰαῖ αἰαῖ δύα δύα, ubi αἰαῖ αἰαῖ dipodia iambica est. Suppl. 866 αἰαῖ αἰαῖ (ἀῖ ἀι αἰ ἀι M) | καὶ (εἰ Heathius) γὰρ —. Ch. 1007 αἰαῖ αἰαῖ (sic Bothius pro αἶ αἶ) μελέων ἔργων· | στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθης, | αἰαῖ αἰαῖ, | μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ. Sic Wellauerus pro ἒ ἒ μίμνοντι —. 1020 αἰαῖ αἰαῖ, | μόχθος δ' ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἥξει. Sic Weilius pro ἐς (quod ex ἒ ἒ corruptum) μόχθος δ' ὁ μὲν —.

αἰακτός *lamentabilis.* Sept. 845 αἰακτὰ πήματα. Pers. 931 ὅδ' ἐγώ, οἰοῖ, αἰακτὸς μέλεος. ‖ *lamentans.* Pers. 1068 αἰακτὸς ἐς δόμους κίε.

αἰανής *lugubris.* Pers. 635 αἰανῆ δύσθροα βάγματα. 940 αἰανῆ πάνδυρτον δύσθροον αὐδάν. ‖ *gravis.* Eum. 943 ἄκαρπος αἰανὴς — νόσος. 479 ἄφερτος αἰανὴς νόσος. 416 Νυκτὸς αἰανῆ τέκνα, ubi αἰανῆ ex duobus apogr. restitutum pro αἰανῆς: nam forma αἰανός ab grammaticis demum Byzantinis ficta est, de quo dictum est ab Nauckio in *Mélanges Gréco-Romains* vol. 2 a. 1862 p. 441 et ab me in annot. ad Aesch. Eum. 416 in *Poetis Scen.* et in Lexico Sophocleo p. 9b.

αἰανής *aeternus.* Eum. 572 ἐς τὸν αἰανῆ χρόνον.

αἰανῶς *in perpetuum.* Eum. 672 καὶ τάδ' αἰανῶς μένοι.

Αἴας *Aiax.* Pers. 307 368 νῆσον Αἴαντος. 596 Αἴαντος περικλύστα νᾶσος.

Αἰγαῖος *Aegaeus.* Ag. 659 πέλαγος Αἰγαῖον.

Αἰγεύς *Aegeus.* Eum. 686 (versu spurio) Αἰγέως στρατῷ. Sic ex apogr. correctum pro αἰγέωι, quod est in M.

αἰγίζω *dilacero.* Hesychius αἰγίζειν: διασπᾶν, ἐκ μεταφορᾶς, παρὸ καὶ τὸ αἰγίζεσθαι ἀπὸ τῶν καταιγίδων. Αἰσχύλος. ὁ δ' αὐτὸς ἐν 'Ηδωνοῖς (fr. 60) καὶ τὰς νεβρίδας οὕτω λέγει. Quae partim [illegible] Suidam leguntur, de quo v. annot. Poetae verba fuisse νεβρίδας δ' 'Ηδωνίδας | ἥγιζον coniecit Hermannus. Verba οὕτω λέγει (καλεῖ apud Suidam) significare videntur νεβρίδας ab Aeschylo αἰγίδας esse appellatas.

αἰγίλιψ *inaccessus.* Suppl. 794 αἰγίλιψ — πέτρα. De origine vocabuli disceptant grammatici in Thes. indicati vol. 1 p. 808. Petram quae a capris relinquitur propter altitudinem intelligit Suidas.

Αἴγινα *Aegina* insula. Fr. 327 Αἴγινα δ' αὕτη πρὸς νότου κεῖται πνοάς.

Αἰγίπλαγκτον nomen montis. Ag. 303 ὄρος τ' ἐπ' Αἰγίπλαγκτον, ubi schol. ὄρος Μεγαρίδος.

αἰγίς *scutum* e pelle caprina, qualis tribuitur Iovi, Apollini et inprimis Minervae, de qua Eum. 404 ῥοιβδοῦσα κόλπον αἰγίδος.

αἰγίς *procella.* Ch. 594 κἀνεμόεντ' ἂν αἰγίδων φράσαι κότον. ‖ *pellis caprina.* V. αἰγίζω.

Αἴγισθος *Aegisthus.* Ag. 1436 1612. Ch. 111 134 482 570 656 734 877 893 [989] 1011.

αἰγυπιός *vultur.* Ag. 49 τρόπον αἰγυπιῶν.

Αἰγύπτιος *Aegyptius.* Pers. 311 Νείλου — Αἰγυπτίου. Suppl. 817 γένος — Αἰγύπτιον, ubi metrum Αἰγύπτειον postulat, quod restituit Hermannus. 874 Αἰγυπτίαν — βᾶριν. Fr. 312 δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι. ‖ Αἰγύπτιοι inscripta fuit Aeschyli tragoedia, de qua dixi in *Poet. Scen.* p. 100 et 117.

Αἰγυπτογενής *in Aegypto natus.* Pers. 35 Πηγασταγὼν Αἰγυπτογενής. Suppl. 30 ἑσμὸν ὑβριστὴν Αἰγυπτογενῆ. 1054 γάμον Αἰγυπτογενῆ.

Αἴγυπτος, ἡ, *Aegyptus,* (terra) fr. 304, 6.

Αἴγυπτος, ὁ, *Aegyptus,* rex. Suppl. 9 322 334 387 474 741 905 928.

αἰδέομαι et αἴδομαι *vereor.* Ag. 362 Δία τοι ξένιον μέγαν αἰδοῦμαι. 937 μή νυν τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθῇς ψόγον. Eum. 760 πατρῷον αἰδεσθεὶς μόρον. Ch. 106 αἰδουμένη — τύμβον πατρός. 108 ἠδέσω τάφον πατρός. 896 τόνδε δ' αἴδεσαι, τέκνον, μαστόν. Eum. 539 βωμὸν αἴδεσαι Δίκας. 680 ὅρκον αἰδεῖσθε. 710 αἰδουμένους τὸν ὅρκον. Suppl. 344 αἰδοῦ σὺ πρύμναν πόλεος. 478 Ζηνὸς αἰδεῖσθαι κότον. 641 αἰδοῦνται δ' ἱκέτας Διός. Pers. 810 οὐ θεῶν βρέτη ᾐδοῦντο συλᾶν. Ch. 899 μητέρ' αἰδεσθῶ κτανεῖν; Apparet ex his tempora huius verbi partim ab αἰδοῦμαι partim ab αἴδομαι esse formata. Praesentis tamen participio αἰδόμενος pro αἰδούμενος tragici non sunt usi nisi postulante metro, ut Eum. 549 ἐπιστροφὰς δωμάτων αἰδόμενός τις ἔστω. Suppl. 362 ποτιτρόπαιον αἰδόμενος. ἠδέσω pro ἠρκέσω restitui volebat Wellauerus Eum. 213, de quo loco v. s. v. ἥκω.

'Αΐδης. V. ῞Αιδης.

αἰδοῖος *venerabilis.* Ag. 600 τὸν ἐμὸν αἰδοῖον πόσιν, Eum. 684 βουλευτήριον αἰδοῖον. Suppl. 192 ἀγάλματ' αἰδοίου Διός. ‖ *verecundus.* Suppl. 29 αἰδοίῳ πνεύματι. 194 αἰδοῖα — ἔπη. 455 τέρματ' αἰδοίων λόγων. 491 αἰδοῖον — πρόξενον.

ἄϊδρις *inscius.* Ag. 1105 τούτων ἄϊδρίς εἰμι τῶν μαντευμάτων. Suppl. 453 θέλω δ' ἄϊδρις μᾶλλον ἢ σοφὸς κακῶν εἶναι.

'Αϊδωνεύς *Pluto.* Pers. 650 'Αϊδωνεὺς δ' ἀναπομπὸς ἀνείης 'Αϊδωνεὺς δῖον ἀνάκτορα Δαριᾶνα, ubi probabilius est 'Αϊδωνεῦ — 'Αϊδωνεῦ.

αἰδώς *pudor, verecundia.* Pr. 134 τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ. Ag. 948 πολλὴ γὰρ αἰδὼς εἱματοφθορεῖν. 1204 προτοῦ μὲν αἰδὼς ἦν ἐμοὶ λέγειν

τάδε. Ch. 665 αἰδὼς γὰρ ἐν λέσχαισιν οὐκ ἐπαργέμους λόγους τίθησιν. Suppl. 579 δακρύων δ' ἀποστάζει πένθιμον αἰδῶ. Passive dictum est Pers. 700 τὴν ἐμὴν αἰδῶ μεθείς, *pudorem erga me.*

αἰεί. αἰέν. V. ἀεί.

αἰετός. V. ἀετός.

αἰθαλόεις *ardens.* Pr. 992 αἰθαλοῦσσα φλόξ.

αἰθέριος *aetherius.* Pr. 157 αἰθέριον κίνυγμα. Sept. 81 αἰθερία κόνις.

αἰθήρ *aether.* Pr. 88 ὦ δῖος αἰθήρ. 1092 ὦ πάντων αἰθὴρ κοινὸν φάος εἱλίσσων. 125 αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει. 281 θᾶκον προλιποῦσ' αἰθέρα θ' ἁγνόν. 394 λευρὸν — οἶμον αἰθέρος. 1044 αἰθὴρ δ' ἐρεθιζέσθω βροντῇ. 1088 ξυντετάρακται δ' αἰθὴρ πόντῳ. Sept. 155 δοριτίνακτος αἰθὴρ ἐπιμαίνεται. Suppl. 608 χερσὶ δεξιωνύμοις ἔφριξεν αἰθήρ. Pers. 365 κνέφας δὲ τέμενος αἰθέρος λάβῃ. Ag. 6 de stellis λαμπροὺς δυνάστας ἐμπρέποντας αἰθέρι. Eum. 373 δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναί. Suppl. 792 πόθεν δέ μοι γένοιτ' ἂν αἰθέρος θρόνος; Fr. 155 κατ' Ἰδαῖον πάγον Διὸς πατρῴου βωμός ἐστ' ἐν αἰθέρι. 65a Ζεύς ἐστιν αἰθήρ.

Αἰθιοπίς *Aethiopica.* Fr. 305, 2 Αἰθιοπίδος γῆς.

Αἰθίοψ *Aethiops.* Suppl. 286 παρ' Αἰθίοψιν ἀστυγειτονουμένας. Fr. 192, 4 λίμνην παντοτρόφον Αἰθιόπων. 315 πότερα γυνή τις Αἰθίοψ φανήσεται; Ib. Αἰθίοπα φωνήν. ‖ *Aethiops*, fluvii nomen Pr. 809 ἔνθα ποταμὸς Αἰθίοψ.

αἴθω *incendo.* Ag. 1435 ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς Αἴγισθος. [Ch. 607 κ' αἴθουσα vitiose pro καταίθουσα.]

αἴθων *ferox.* Sept. 448 ἀνὴρ δ' ἐπ' αὐτῷ — αἴθων τέτακται λῆμα.

αἰκής. V. ἀεικής.

αἰκία (syllaba media producta) *turpitudo.* Pr. 93 οἵαις αἰκίαισιν διακναιόμενος. 177 ποινάς τε τίνειν τῆσδ' αἰκίας. 600 σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκίαις.

αἰκίζομαι *turpiter tracto.* Pr. 195 ποίῳ λαβών σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι οὕτως — αἰκίζεται; 227 αἰτίαν καθ' ἥντινα αἰκίζεταί με. 256 τοιοῖσδε δή σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν αἰκίζεται. Passive 168 ἐμοῦ καίπερ κρατεραῖς ἐν γυιοπέδαις αἰκιζομένου.

αἴκισμα *poena turpis.* Pr. 989 οὐκ ἔστιν αἴκισμ' οὐδὲ μηχάνημα.

αἴλινος *naenia.* Ag. 121 139. 159 αἴλινον, αἴλινον εἰπέ.

αἷμα *sanguis.* Sept. 680 αἷμα γὰρ καθάρσιον. 694 ἀνδροκτασίαν τελεῖν αἵματος οὐ θεμιστοῦ. 718 αὐτάδελφον αἷμα δρέψασθαι θέλεις; 737 μελαμπαγὲς αἷμα φοίνιον. 821 πέπωκεν αἷμα γαῖα. Ag. 215 παρθενίου αἵματος. 1459 πολύμναστον ἐπηνθίσω αἷμ' ἄνιπτον. 1020 ἀνδρὸς μέλαν αἷμα. 732 αἵματι δ' οἶκος ἐφύρθη. 1428 λίπος ἐπ' ὀμμάτων αἵματος. 828 ἄδην ἔλειξεν αἵματος τυραννικοῦ. 1338 προτέρων αἷμ' ἀποτίσει. 1389 ἐκφυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγήν. 1189 πεπωκὼς — βρότειον αἷμα. Ch. 47 πεσόντος αἵματος πέδοι. 402 ἀλλὰ νόμος μὲν φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον ἄλλο προσαιτεῖν αἷμα. 546 θρόμβῳ δ' ἔμιξεν αἵματος φίλον γάλα. 533 ὥστ' ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι. 578 ἄκρατον αἷμα πίεται. 520 τὰ πάντα γάρ τις ἐκχέας ἀνθ' αἵματος ἑνός. 804 λύσασθ' αἷμα προσφάτοις δίκαις. 1038 φεύγων τόδ' αἷμα κοινόν. 1055 ποταίνιον γὰρ αἷμά σοι χεροῖν ἔτι. 1058 ἐξ ὀμμάτων στάζουσιν αἷμα δυσφιλές. Eum. 41 αἵματι στάζοντα χεῖρας. 230 ἄγει γὰρ αἷμα μητρῷον. 247 πρὸς αἷμα καὶ σταλαγμὸν ἐκματεύομεν. 261 αἷμα μητρῷον χαμαί. 280 βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χερός. 319 πράκτορες αἵματος. 449 αἵματος καθαρσίου σφαγαί. 647 ἐπειδὰν αἷμ' ἀνασπάσῃ κόνις. 653 αἷμ' ὅμαιμον ἐκχέας πέδοι. 682 δίκας κρίνοντες αἵματος χυτοῦ. 980 πιοῦσα κόνις μέλαν αἷμα πολιτᾶν. Suppl. 858 ζώφυτον αἷμα. Fr. 182 μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς. 340 παλαγμοῖς αἵματος χοιροκτόνου. Ag. 1510 ὁμοσπόροις ἐπιρροαῖσιν αἱμάτων. 1293 αἱμάτων εὐθνησίμων ἀπορρυέντων. Ch. 66 δι' αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ. [284 ἐκ τῶν πατρῴων αἱμάτων.] 932 πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισεν τλήμων Ὀρέστης. Eum. 166 αἱμάτων βλοσυρὸν ἀρόμενον ἄγος. 254 ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων.

αἷμα *caedes.* Ag. 716 πολιτᾶν μέλεον αἷμα. Eum. 204 ὑπέστης αἵματος δέκτωρ νέου. 359 κρατερὸν ὄντα περ ὅμως μαυροῦμεν, νέον αἷμα (ubi M ex glossemate ὑφ' αἵματος νέου, quod correxit Paleius). 613 τόδ' αἷμα κρῖνε. 752 ἐκπέφευγεν αἵματος δίκην. Suppl. 6 οὔτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν — γνωσθεῖσαι. 449 ὅπως δ' ὅμαιμον αἷμα μὴ γενήσεται. Ch. 650 αἱμάτων παλαιτέρων. Sic Casaubonus pro δωμάτων ex annot. scholiastae. Pariter Suppl. 265 τὰ δὴ παλαιῶν αἱμάτων μιάσμασιν χρανθεῖσ' ἀνῆκε γαῖα.

αἷμα de consanguinitate dictum Sept. 141 σέθεν γὰρ ἐξ αἵματος γεγόναμεν. Eum. 89 αὐτάδελφον αἷμα καὶ κοινοῦ πατρός. 606 μητρὸς τῆς ἐμῆς ἐν αἵματι. 608 ἀπεύχει μητρὸς αἷμα φίλτατον; Fr. 154 κοὔπω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων.

αἱμάσσω *cruento, sanguine conspergo.* [Sept. 275 μήλοισιν αἱμάσσοντας ἑστίας θεῶν.] Pers. 595 αἱμαχθεῖσα δ' ἄρουραν — νᾶσος. Ag. 1589 πατρῷον αἱμάξαι πέδον. Suppl. 477 ἄνδρας γυναικῶν οὕνεχ' αἱμάξαι πέδον.

αἱματηρός *sanguinolentus, cruentus.* Ag. 815 αἱματηρὸν τεῦχος. 1067 αἱματηρὸν — μένος. 1534 ὄμβρου κτύπον δομοσφαλῆ τὸν αἱματηρόν. Ch. 474 ἔριν αἱματηράν. Eum. 137 αἱματηρὸν πνεῦμα. 715 αἱματηρὰ πράγματα. 859 αἱματηρὰς θηγάνας.

αἱματηφόρος *sanguinem ferens.* Sept. 419 αἱματηφόρους μόρους.

αἱματίζω *sanguine conspergo.* Suppl. 662 πτώμασιν αἱματίσαι πέδον γᾶς.

αἱματόεις *cruentus.* Sept. 348 βλαχαὶ αἱματόεσσαι. 755 ῥίζαν αἱματόεσσαν. Ag. 699 ἔριν αἱματόεσσαν. Ch. 468 αἱματόεσσα πλαγά. Ib. 24 πρέπει παρηὶς αἱματοῦσσ' ἀμυγμοῖς. Sic correxi quod est in M φοίνισσαμυγμοῖς, quod ex glossemate φοινισσομένη ortum, ut Hesychius αἱματῶσαι per φοινίξαι explicat. Suppl. 1045 πολέμους αἱματόεντας.

αἱματολοιχός *sanguinem lingens.* Ag. 1478 ἔρως αἱματολοιχός,

αἱματορρόφος *sanguinem sorbens.* Eum. 193 λέοντος ἄντρον αἱματορρόφου.

αἱματοσταγής *sanguine stillans.* Sept. 836 αἱματοσταγεῖς νεκρούς. Ag. 1309 φόνον — αἱματοσταγῆ. Pers. 816 πέλανος αἱματοσταγής (sic ex apogr. pro αἱματοσφαγής). Ch. 842 γένοιτ' ἂν ἄχθος αἱματοσταγὲς φόνῳ. Sic Stanleius pro δειματοστάγ' ἐς, quod est in M. De Eum. 366 v. s. v. αἱματόφυρτος.

αἱματόφυρτος *sanguine pollutus.* Eum. 366

αἱματόφυρτον ἔθνος. Sic correxi pro αἱματοσταγές, quod metro repugnat.

αἱμόρρυτος *sanguine manante plenus.* Fr. 230 αἱμόρρυτοι φλέβες.

αἱμός *locus arboribus densus, dumus.* Bekk. Anecd. p. 310, 3 αἱμούς: τοὺς δρυμοὺς Αἰσχύλος (fr. 8). ἴσως ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀφ' οὗ καὶ ἡ αἱμασιὰ λέγεται. αἵμους falso, ut videtur, accentu et δρυμούς in δρόμους corrupto Eustath. p. 1851, 27. Hesychius αἱμοί: δρυμοί (αἱμοίδρυμοι codex). Αἰσχύλος Αἰτναίαις.

αἱμύλος *callidus, dolosus.* Pr. 206 αἱμύλας μηχανάς.

αἵμων *cruentus.* Hoc adiectivo usus est Euripides Hec. 88 αἵμονι χαλᾷ. Incertum propter verborum adiunctorum corruptelam Aeschyli exemplum est Suppl. 847 αἵμονες ὡς ἐπάμιδα. Certum est ἐπάμιδα ex ἐπ' ἄμαλα corruptum esse, quod restituit Hermannus. Pro αἵμονες ὡς Turnebus scripsit αἵμον' ἵζω σ', ex annotatione scholiastae ἡμαγμένον (recte ἡμαγμένην Weilius) σε καθίζω.

αἰνέω *dico.* Ag. 98 τούτων λέξαις ὅ τι καὶ δυνατὸν καὶ θέμις αἰνεῖν. 1482 ἦ μέγαν οἴκοις τοῖσδε δαίμονα καὶ βαρύμηνιν αἰνεῖς. Ch. 192 ὅπως μὲν ἄντικρυς τάδ' αἰνέσω. ‖ *suadeo, iubeo.* 555 αἰνῶ δὲ κρύπτειν τάσδε συνθήκας ἐμάς. 715 αἰνῶ δὲ πράσσειν ὡς ὑπευθύνῳ τάδε. Suppl. 179 αἰνῶ φυλάξαι. Fr. 322 ὅθεν καλεῖν Κουρῆτα λαὸν ᾔνεσαν. ‖ *laudo.* Ag. 917 ἐναισίμως αἰνεῖν. 1403 σὺ δ' αἰνεῖν εἴτε με ψέγειν θέλεις. Ch. 78 δίκαια — αἰνέσαι. 1014 αὐτὸν αἰνῶ. Eum. 529 μήτ' ἀνάρχετον βίον μήτε δεσποτούμενον αἰνέσῃς. 737 τὸ δ' ἄρσεν αἰνῶ πάντα. 1021 αἰνῶ τε μύθους τῶνδε τῶν κατευγμάτων. Suppl. 710 εὐχὰς μὲν αἰνῶ τάσδε σώφρονας. Fr. 304 γένος μὲν αἰνεῖν ἐκμαθὼν ἐπίσταμαι. ‖ *probo, contentus sum, acquiesco.* Eum. 469 πράξας γὰρ ἐν σοὶ πανταχῇ τάδ' αἰνέσω. Suppl. 902 εἰ μή τις ἐς ναῦν εἶσιν αἰνέσας τάδε. 1071 τὸ βέλτερον κακοῦ καὶ τὸ δίμοιρον αἰνῶ καὶ δίκᾳ δίκας ἕπεσθαι. Pers. 642 δαίμονα μεγαυχῆ ἰόντ' αἰνέσατ' ἐκ δόμων, i. e. sinite exire.

Αἴνηθος mons. Fr. 349

αἴνιγμα *aenigma.* Pr. 610 οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματα. Ag. 1113 ἐξ αἰνιγμάτων ἐπαργέμοισι θεσφάτοις ἀμηχανῶ. 1183 φρενώσω δ' οὐκέτ' ἐξ αἰνιγμάτων. Ch. 887 ξυνῆκα τοὔπος ἐξ αἰνιγμάτων.

αἰνιγματώδης *aenigmati similis.* Suppl. 464 αἰνιγματῶδες τοὔπος.

αἰνικτηρίως *per aenigma.* Pr. 833 λαμπρῶς κοὐδὲν αἰνικτηρίως. 949 μηδὲν αἰνικτηρίως.

αἰνολαμπής *horrendum splendens.* Ag. 389 φῶς αἰνολαμπές.

αἰνόλεκτρος *infelicem torum habens, infelix nuptiarum.* Ag. 713 Πάριν τὸν αἰνόλεκτρον. Lycophro 1354 κευθμῶνος αἰνόλεκτρον μυχόν dixit, αἰνολεχής in Orphicis, αἰνόγαμος ibidem et apud Euripidem.

αἰνόμορος *qui horrenda morte periit.* Sept. 903 de Eteocle et Polynice δι' ὧν αἰνομόροις, δι' ὧν νεῖκος ἔβα.

αἰνοπάτηρ *pater infelix.* Ch. 315 Orestes de Agamemnone ὦ πάτερ αἰνόπατερ, ubi sensus postulat αἰνοπαθές, quod restituit Hartungus et fortasse legit scholiasta, qui δεινὰ παθών interpretatur.

αἶνος *narratio.* Ag. 1484 κακὸν αἶνον ἀτηρᾶς τύχας· ‖ *laus.* 780 δύναμιν οὐ σέβουσα πλούτου παράσημον αἴνῳ. 1547 ἐπιτύμβιος αἶνος. Suppl. 531 νέωσον εὔφρον' αἶνον. 1024 αἶνος δὲ πόλιν τάνδε Πελασγῶν ἐχέτω.

αἰνῶς *misere.* Pers. 930 αἰνῶς αἰνῶς ἐπὶ γόνυ κέκλιται. Adiectivum αἰνά, adverbialiter dictum, pro δεινά, restituendum esse conieci ib. 576 propter rationes in Philologo vol. 13 p. 489 expositas. αἰνῶν addidi Ag. 153 post νεικέων.

αἰολόμητις *varius consiliis, vafer, callidus.* Suppl. 1037 αἰολόμητις θεός.

αἰόλος *mobilis, agilis.* Sept. 494 λιγνὺν μέλαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιν. ‖ *varius.* Suppl. 327 αἰόλ' ἀνθρώπων κακά.

αἰολόστομος *variis modis loquens.* Pr. 661 de oraculis ambiguis αἰολοστόμους χρησμούς.

αἰονάω perfundo, Fr. 366 ᾐόνησας.

αἰπεινός *altus, excelsus.* Fr. 99 b.

αἰπολέομαι *pascor.* Eum. 196 χωρεῖτ' ἄνευ βοτῆρος αἰπολούμεναι.

αἶπος *cacumen montis.* Ag. 285 Ἀθῷον αἶπος. 310 Ἀραχναῖον αἶπος.

αἰπυμήτης *alta et sublimia consilia habens, grandia moliens.* Pr. 18 Θέμιδος αἰπυμῆτα παῖ.

αἰπύνωτος *excelsum tergum habens,* i. e. *in monte situs.* Pr. 830 τὴν αἰπύνωτον — Δωδώνην.

αἵρεσις *optio.* Pr. 779 αἵρεσίν τέ μοι δίδου.

αἱρέω [Imperfectum ᾕρουν, perfectum ᾕρηκα, aoristus εἷλον, ἑλεῖν, ἑλών. Passivum αἱροῦμαι, ᾕρημαι, ᾑρέθην. Medium αἱροῦμαι, εἱλόμην ἑλοῦ ἑλέσθαι ἑλόμενος, αἱρήσομαι.] *capio, prehendo.* Sept. 479 καὶ δύ' ἄνδρε καὶ πόλισμ' ἐπ' ἀσπίδος ἑλών. 876 πατρῴους δόμους ἑλόντες. De urbe capienda s. expugnanda Sept. 1019 de Polynice qui urbem capere conatus erat, sed non ceperat στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβαλὼν ᾕρει πόλιν. Pers. 863 ὅσας δ' εἷλε πόλεις. Ag. 267 Πριάμου γὰρ ᾑρήκασιν Ἀργεῖοι πόλιν. 340 οὔ τἂν ἑλόντες (sic Hermannus pro οὐκ ἀνελόντες) αὖθις ἀνθαλοῖεν ἄν. 577 Τροίαν ἑλόντες. 1335 τῷδε πόλιν μὲν ἑλεῖν ἔδοσαν μάκαρες Πριάμου. Eum. 355 ὅταν Ἄρης τιθασὸς ὢν φίλον ἕλῃ. Pr. 166 πρὶν ἄν — τὰν δυσάλωτον ἕλῃ τις ἀρχάν. Suppl. 786 πατρὸς σκοπαὶ δέ μ' εἷλον. Sept. 83 εἷλε δ' ἐμὰς φρένας δέος. In M ἐλέδεμας, omisso φρένας δέος: de quo dicetur s. v. ποτιχρίμπτομαι. Passivum Ag. 1209 de Casandra ἤδη τέχναισιν ἐνθέοις ᾑρημένη; Ch. 493 πέδαις ἀχαλκεύτοις δ' θ' ᾑρέθης, πάτερ. Sic correxi quod est in M πέδαις δ' ἀχαλκεύτοις ἐθηρεύθης. Suppl. 380 φόβος μ' ἔχει φρένας δρᾶσαί τε μὴ δρᾶσαί τε καὶ τύχην ἑλεῖν. Schol. καὶ τοῦ συμφέροντος ἐπιτυχεῖν. Similiter Pseudo-Euripides Iph. A. 56 δοῦναί τε μὴ δοῦναί τε τῆς τύχης θ' (θ' addidit Marklandus) ὅπως ἅψαιτ' ἄριστα.

Forma media αἱροῦμαι *capio mihi, sumo.* Fr. 181 ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα. 196, 4 ἑλέσθαι δ' οὔτιν' ἐκ γαίας λίθον ἕξεις, ἐπεὶ πᾶς χῶρός ἐστι μαλθακός. Eum. 779 809 ἐκ χερῶν εἵλεσθέ μου. 867 τοιαῦθ' ἑλέσθαι σοι πάρεστιν ἐξ ἐμοῦ. Sept. 801 τὰς δ' ἑβδόμας (πύλας) — Ἀπόλλων εἵλετο, quod schol. exp. per ἔσωσεν, i. e. in se recipiebat, ne ab exercitu hostili expugnarentur. 1009 θάνατον εἵλετ' ἐν πόλει. Eum. 354 de munere suscipiendo δωμάτων γὰρ εἱλόμαν ἀνατροπάς. ‖ *eligo.* Pr. 780 ἑλοῦ γάρ, ἢ πόνων τὰ λοιπά σοι φράσω σαφηνῶς ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ. Pers. 7 οὓς Ξέρξης — εἵλετο χώρας ἐφορεύειν. Ag. 350 πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τήνδ' ὄνησιν εἱλό-

μην. Ch. 551 τερασκόπον δὲ τῶνδέ σ' αἱροῦμαι πέρι. 933 τοῦθ' ὅμως αἱρούμεθα. Eum. 475 ἀμομφον ὄντα σ' αἱροῦμαι πόλει. Suppl. 395 ξύμμαχον δ' ἑλόμενος Δίκαν. 397 μή μ' αἱροῦ κριτήν. Sept. 264 τοῦτ' ἀντ' ἐκείνων τοὔπος αἱροῦμαι σέθεν, i. e. lubens accipio. Eum. 483 φόνων δικαστὰς ὁρκίους αἱρουμένη. Sic Casaubonus pro ὁρκίων αἱρουμένους. [ἑλοίμαν vitiose pro ὀλοίμαν Ch. 439.] Passivum Sept. 505 ἀνὴρ κατ' ἄνδρα τοῦτον ᾑρέθη.

αἴρω (cum imperf. ἦρον, aoristo ἦρα ἄρειας ἄρας, futuro ἀρῶ praesente et aoristo passivo αἴρεσθαι, ἤρθην ἀρθείς, medio αἴρομαι, ἄρ οισθε ἀρόμενος) *extollo, erigo.* Ch. 496 ἆρ' ὀρθὸν αἴρεις — τὸ σὸν κάρα; 574 ἀρεῖ (sic Bambergerus pro ἐρεῖ) καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ. Pers. 164 ὄλβον, ὃν Δαρεῖος ἦρεν. Ch. 262 ἀπὸ σμικροῦ δ' ἂν ἄρειας μέγαν δόμον. 790 ἐπεί νιν μέγαν ἄρας. Sept. 214 δὴ τότ' ἤρθην φόβῳ πρὸς μακάρων λιτάς. Ag. 592 ἦ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἴρεσθαι κέαρ. De paeane alta voce canendo Pers. 547 κἀγὼ δὲ μόρον τῶν οἰχομένων φρενὸς ἐκ φιλίας θρηνῶν παιᾶν' αἴρω δοκίμως πολυπενθῆ, ubi verba φρενὸς — παιᾶν' lacunae explendae causa addidi, de quo dixi in Leutschii Philologo vol. 13 p. 469. ‖ De expeditione bellica movenda Pers. 795 ἀλλ' εὐσταλῆ τοι λεκτὸν ἀροῦμεν στόλον. Ag. 47 στόλον — τῆσδ' ἀπὸ χώρας ἦραν. Suppl. 2 στόλον ἡμέτερον νάϊον ἀρθέντ' ἀπὸ προστομίων. ‖ *removeo.* Eum. 846 880 ἀπὸ γάρ με τιμᾶν δαναιᾶν θεῶν δυσπάλαμοι παρ' οὐδὲν ἦραν δόλοι. ‖ Forma media αἴρομαι *comparo mihi, nanciscor.* Sept. 316 ἄροισθε κῦδος τοῖσδε πολίταις (*apud huius urbis cives*). ‖ *suscipio.* Eum. 167 βλοσυρὸν ἀρόμενον (sic Abreschius pro αἰρόμενον) ἄγος. Suppl. 341 πόλεμον αἴρεσθαι νέον. Eadem verba 950, ubi ἐρεισθενέον M, quod correxit Porsonus. 439 πόλεμον αἴρεσθαι μέγαν. De fuga capienda Pers. 481 οὐκ εὔκοσμον αἴρονται φυγήν. Sic pro αἱροῦνται Elmsleius. ‖ De calculo ferendo Eum. 709 ψῆφον αἴρειν, ut ψῆφον φέρειν 674.

Ἄϊς *Orcus.* V. Ἅιδης.

Αἶσα *Parca.* Ch. 647 Αἶσα φασγανουργός αἶσα *sors.* Pr. 104 τὴν πεπρωμένην — αἶσαν. Suppl. 215 εἰδὼς ἂν αἶσαν τήνδε συγγνοίη βροτοῖς. 546 ἐν αἴσᾳ, *pro sortis necessitate*, quod schol. exp. ἐν εἱμαρμένῃ. 673 ὃς πολιῷ νόμῳ αἶσαν ὀρθοῖ. Ch. 77 δούλιον ἐσᾶγον αἶσαν. 368 θανατηφόρον αἶσαν. 927 πατρὸς αἶσα. Suppl. 79 παρ' αἶσαν.

αἰσθάνομαι *animadverto.* Pr. 957 δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ᾐσθόμην.

αἰσιμία Eum. 996 χαίρετε χαίρετ' ἐν αἰσιμίαισι πλούτου. Quum αἴσιμα dicantur quae bona et utilia sunt, αἰσιμίας πλούτου affluentes divitias dixisse videtur Aeschylus. Est igitur idem quod εὐτυχίαι.

αἴσιος *auspicatus, faustus.* Ag. 104 ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν

ἀΐσσω. V. ᾄσσω.

ἄϊστος *ignoratus, oblivioni traditus.* Eum. 565 ὤλετ' ἄκλαυτος, ᾆστος, ubi ἄϊστος metri causa in ᾆστος contractum est, ut ἀϊστοῦν et ᾀστοῦν dictum est. Idem Ag. 413 restituendum esse conieci πάρεστι σιγὰς ἀτίμως ἀλοιδόρως | ᾆστους ἀφημένων ἰδεῖν, de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. LXIII. In apographis (nam in M haec pars fabulae excidit) legitur πάρεστι σιγᾶς ἄτιμος ἀλοίδορος ἄδιστος ἀφεμένων ἰδεῖν. Karstenus coniecerat πάρεστι σιγὰς ἀτίμους ἀλοιδόρους αἴστους ἐφημένων ἰδεῖν. ‖ *exstinctus, deletus.* Pr. 910 ὅς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος θρόνων τ' ἄϊστον ἐκβαλεῖ. Pers. 811 et Ag. 527 βωμοὶ δ' ἄϊστοι, nisi Agamemnoni hic versus ex Persis est illatus, quod coniecit Salzmannus. Ag. 465 ἐν δ' ἀΐστοις τελέθοντος οὔτις ἀλκά. Suppl. 881 ἀποτρέψειεν ἄϊστον ὕβριν, ubi ἄϊστον effectum verbi ἀποτρέψειεν indicat.

ἀϊστόω *exstinguo, deleo.* Pr. 151 τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν ἀϊστοῖ. 232 ἀϊστώσας γένος τὸ πᾶν.

αἴσχιστα. V. αἰσχρῶς.

αἶσχος *turpitudo, dedecus.* Suppl. 1008 μηδ' αἶσχος ἡμῖν, ἡδονὴν δ' ἐχθροῖς ἐμοῖς πράξωμεν. Pers. 332 αἴσχη τε Πέρσαις καὶ λιγέα κωκύματα.

αἰσχρόμητις *turpia consilia capiens* Ag. 222 αἰσχρόμητις τάλαινα παρακοπὰ πρωτοπήμων. Schol. αἰσχρὰ ποιεῖν ἀναγκάζουσα.

αἰσχρός *turpis.* Pr. 1039 σοφῷ γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν. Sept. 411 αἰσχρῶν γὰρ ἀργός, μὴ κακὸς δ' εἶναι φιλεῖ. 685 κακῶν δὲ κᾀσχρῶν οὔτιν' εὔκλειαν ἐρεῖς. [695.] Ag. 614 ὁ κόμπος — οὐκ αἰσχρός. Pr. 686 νόσημα αἴσχιστον.

αἰσχρῶς *turpiter.* Eum. 98 αἰσχρῶς δ' ἀλῶμαι. Ch. 494 αἰσχρῶς τε βουλευτοῖσιν ἐν καλύμμασιν. Sed Pers. 444 τεθνᾶσιν αἰσχρῶς δυσκλεεστάτῳ μόρῳ, probabilius est οἰκτρῶς, quod ex apogr. restitui. Fr. 185 τέθνηκεν αἰσχρῶς χρημάτων ἀπαιόλῃ. Superlativus Pr. 959 αἴσχιστα καὶ τάχιστα.

αἰσχύνω *turpitudine afficio, violo.* Ag. 401 ᾔσχυνε ξενίαν τράπεζαν κλοπαῖσι γυναικός. 1626 εὐνὴν ἀνδρὸς αἰσχύνουσα. ‖ αἰσχύνομαι *pudet me.* Cum infinitivo 856 οὐκ αἰσχυνοῦμαι τοὺς φιλάνορας τρόπους λέξαι πρὸς ὑμᾶς. Ch. 917 αἰσχύνομαί σοι τοῦτ' ὀνειδίσαι σαφῶς. Cum participio Sept. 1029 οὐδ' αἰσχύνομαι ἔχουσ' ἄπιστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει. Pr. 642 καίτοι καὶ λέγουσ' αἰσχύνομαι. In M ὀδύρομαι, sed adscripto γρ. αἰσχύνομαι, quod in textu habent apogr. nonnulla.

αἰσχύνη *dedecus.* Sept. 683 εἴπερ κακὸν φέρει τις αἰσχύνης ἄτερ. Pers. 774 πέμπτος δὲ Μάρδος ἦρξεν, αἰσχύνη πάτρᾳ. ‖ *Pudor,* dea, Sept. 409 τὸν Αἰσχύνης θρόνον τιμῶντα. Alterum huius προσωποποιίας exemplum est in epigr. Dioscoridis Anth. Pal. 7, 450 Αἰσχύνην οὐ νομίσασα θεόν.

αἰσχυντήρ *qui dedecore afficit.* Ch. 990 de Aegistho adultero in versibus spuriis ἔχει γὰρ αἰσχυντῆρος, ὡς νόμος, δίκην. De eodem et Clytaemnestra Ag. 1363 δόμων καταισχυντῆρσι. Neutrum vocabulum alibi legitur.

αἰτέω *postulo, precor.* Ag. 1 θεοὺς μὲν αἰτῶ τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων. [144 τερπνὰ τούτων αἰτεῖ ξύμβολα κρᾶναι, ubi τερπνὰ ξύμβολα κράναι (modo optativo), eiecto τούτων αἰτεῖ, scribendum esse ostendi in Praef. ed. Lips. quintae p. LXXXV.] Suppl. 340 αἰτοῦσι μὴ 'κδῷς παισὶν Αἰγύπτου πάλιν. ‖ Forma media αἰτοῦμαι. Pr. 617 δωρεὰν — αἰτεῖ. 822 χάριν δὸς ἥντιν' αἰτούμεσθα. Pers. 217 αἰτοῦ τῶνδ' ἀποτροπὴν λαβεῖν. 220 πρευμενῶς δ' αἰτοῦ τάδε. 625 ἡμεῖς δ' ὕμνοις αἰτησόμεθα φθιμένων πομποὺς εὔφρονας εἶναι κατὰ γαίας. Sept. 260 αἰτουμένῳ μοι κοῦφον εἰ δοίης τέλος. Ch. 2 σωτὴρ γενοῦ μοι ξύμμαχός τ' αἰτουμένῳ. 480 αἰτουμένῳ μοι δὸς κράτος τῶν σῶν δόμων.

αἰτία *causa.* Pr. 226 αἰτίαν καθ' ἥντινα αἰκίζεταί με. ‖ *culpa.* 330 ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς Ch. 1031 ἐκτὸς αἰτίας κακῆς εἶναι. Eum. 579 αἰτίαν δ' ἔχω τῆς τοῦδε μητρὸς τοῦ φόνου. Fr. 160 θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς. Sensu bono Sept. 4 εἰ μὲν γὰρ εὖ πράξαιμεν, αἰτία θεοῦ. ‖ *crimen, crimi-*

natio. Eum. 99 ἔχω μεγίστην αἰτίαν κείνων ὕπο. 434 ἣ κἀπ' ἐμοὶ τρέποιτ' ἂν αἰτίας τέλος; Suppl. 229 οὐδὲ μὴ 'ν Ἅιδου θανὼν φύγῃ ματαίων αἰτίας.

αἰτίαμα *criminatio, crimen.* Pr. 194 ποίῳ λαβών σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι; 255 τοιοῖσδε δή σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν αἰκίζεται.

αἴτιος *qui in culpa est, auctor.* Pr. 47 πόνων — τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη. Pers. 896 τᾶς νῦν ματρόπολις τῶνδ' αἰτία στεναγμῶν. Ch. 837 τὸν αἴτιον δ' ἐξαπολλὺς μόρου. ‖ *reus, sons.* Ch. 68 διαλγὴς ἄτα διαφέρει τὸν αἴτιον. 117 τοῖς αἰτίοις — τοῦ φόνου. 273 εἰ μὴ μέτειμι τοῦ πατρὸς τοὺς αἰτίους, ubi πατρὸς pro φόνου illatum videtur ab interpolatore vetere qui versus 274—296 composuit: de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XCIII.

Αἰτναῖος *Aetnaeus.* Pr. 365 ἰπούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο. ‖ Αἰτναῖαι inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 5—10), de qua dixi ad Fragm. p. 100. Duplex eius exstitit editio, altera genuina, altera νόθος, ut annotavit auctor Catalogi fabularum Aeschyli.

[αἰφνίδιος vitiose pro ἀφνίδιος, quod v.]

αἰχμάεις. V. αἰχμήεις.

αἰχμάζω *hastam vibro, hasta pugno.* Pers. 756 τὸν δ' ἀνανδρίας ὕπο ἔνδον αἰχμάζειν, de Xerxe dictum qui ignavus domi desidet. Per οἰκουρεῖν explicat scholiasta.

αἰχμάλωτος *bello captus.* Ag. 334 ἐν αἰχμαλώτοις Τρωϊκοῖς οἰκήμασιν. Eum. 400 τῶν αἰχμαλώτων χρημάτων λάχος μέγα. Ag. 1440 ἥ τ' αἰχμάλωτος ἥδε καὶ τερασκόπος. Sept. 364 εὐνὰν αἰχμάλωτον ἀνδρὸς εὐτυχοῦντος, de mulieribus captivis in servitutem abductis. Sic Soph. Ai. 212 de Tecmessa ἐπεί σε λέχος δουριάλωτον στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας.

αἰχμή *hasta.* Pr. 424 δάϊος στρατὸς ὀξυπρῴροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς. Sept. 529 ὄμνυσι δ' αἰχμὴν, ἣν ἔχει. [676 φέρ' ὡς τάχος κνημῖδας, αἰχμήν.] Pers. 755 πλοῦτον ἐκτήσω σὺν αἰχμῇ. Eum. 803 σταλάγματα, βρωτῆρας αἰχμὰς σπερμάτων ἀνημέρους. Scriptura suspecta, pro qua αὐχμούς Scaliger, alii alia coniecerunt. ‖ *pugna hastarum.* Pers. 999 Τόλμον αἰχμᾶς ἀκόρεστον, i. e. pugnae insatiabilem. ‖ *sagitta.* Pers. 239 τοξουλκὸς αἰχμή. ‖ *sceptrum.* Pr. 925 τρίαιναν, αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος. 405 ὑπερήφανον θεοῖς τοῖς πάρος ἐνδείκνυσιν (Ζεὺς) αἰχμάν. ‖ *imperium.* Ag. 483 γυναικὸς αἰχμᾷ πρέπει πρὸ τοῦ φανέντος χάριν ξυναινέσαι. Ch. 630 γυναικείαν ἄτολμον αἰχμάν.

αἰχμήεις *hastatus, bellicosus.* Forma Dorica Pers. 134 τὸν αἰχμάεντα θοῦρον εὐνατῆρα.

αἶψα *cito.* Suppl. 481 κλάδους τε τούτους αἶψ' ἐν ἀγκάλαις λαβών.

ἀΐω *audio.* Cum genitivo personae Pers. 633 ἦ ῥ' ἀΐει μου; 873 τοῦδ' ἄνακτος ἄϊον. Cum accusativo rei Ag. 55 ὕπατος δ' ἀΐων — οἰωνόθροον γόον. Eum. 844 876 θυμὸν ἄϊε, μᾶτερ. Suppl. 58 οἶκτον ἀΐων. Usitata tragicis verbi ἀΐω mensura est ⏑ ⏑ –, ut Pers. 633. Ag. 55, vel – ⏑ –, ut Suppl. 58 et Pers. 873 ἄϊον, quod est imperfectum sine augmento. In versu vero choriambico Eum. 844 (repetito 876) θυμὸν ἄϊε amphibrachi mensuram habet, ut ap. Hesiod. Op. 213 ὦ Πέρση, σὺ δ' ἄϊε δίκης. Nam sic ex Etym. M. p. 43, 5 corrigendum quod in codicibus nunc legitur ἄκουε. Eadem interpolatione codicibus Hom. Od. 1, 352 illatum ἀκουόντεσσι pro ἀϊόντεσσι, quod ex Platonis Rep. p. 424 b restituendum, ubi in ἀείδοντεσσι corruptum est, ortum ex scriptura antiqua ἀειόντεσσι (ut apud Hesychium ἀείοις: ἀκούοις): de quo dixi in Praef. ad Hom. Il. ed. Oxon. a. 1856 p. V.

αἰών (cum casibus obliquis αἰῶνος αἰῶνι αἰῶνα, nisi quod semel αἰῶ pro αἰῶνα Ch. 350, de quo infra dicetur) *tempus.* Suppl. 46 ἐπεκραίνετο μόρσιμος αἰών. ‖ *aevum, tempus aeternum.* Suppl. 582 δι' αἰῶνος μακροῦ πάνολβον. Ib. 574 δι' αἰῶνος κρέων ἀπαύστου πράκτωρ τῶνδ' ἐφάνη Ζεύς. Sic Hermannus probabiliter correxit et supplevit quod in M legitur Ζεὺς αἰῶνος κρέων ἀπαύστου, reliquis omissis. Ag. 554 τὸν δι' αἰῶνος χρόνον. Ch. 26. Eum. 563 δι' αἰῶνος. [Sed Pers. 1007 scriptura, ut metrum docet, vitiosa πεπλήγμεθ', οἷαι δι' αἰῶνος τύχαι, ubi διορθωτὴς in marg. Μ γρ. δαίμονος τύχαι, quod διαίμονες τύχαι esse potest, quale quid ab metro postulatur. ‖ *aetas.* Sept. 744 αἰῶνα δ' ἐς τρίτον μένει. 774 πολύβοτός τ' αἰὼν βροτῶν. Ag. 107 ἀλκᾷ σύμφυτος αἰών. ‖ *vitae tempus.* Sept. 219 ἐμὸν κατ' αἰῶνα. [Ag. 246 τριτόσπονδον αἰῶνα pro παιᾶνα.] Pers. 264 μακροβίοτος αἰών. Ag. 715 πολύθρηνον αἰῶνα. 1148 γλυκύν τ' αἰῶνα. Ch. 350 ἐπίστρεπτον αἰῶ, ubi αἰῶ pro αἰῶνα (ut Ποσειδῶ pro Ποσειδῶνα et alia huiusmodi dicuntur) restituit H. L. Ahrensius. Quae forma annotata est in Bekk. Anecd. p. 363, 17 αἰῶ τὸν αἰῶνα κατὰ ἀποκοπὴν Αἰσχύλος. Ag. 229 παρ' οὐδὲν αἰῶνα παρθένειόν τ' | ἔθεντο, ubi τ' ex Pearsoni coniectura additum est, Od. Muellerus malebat αἰῶ τε παρθένειον. Ch. 442 ἄφερτον αἰῶνι σῷ. Eum. 315 ἀσινὴς δ' αἰῶνα διοιχνεῖ. ‖ *vita.* Pr. 862 γυνὴ γὰρ ἄνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στερεῖ. Ag. 229 αἰῶνα παρθένειον.

ἄκαιρος *intempestivus, importunus.* Pr. 1036 Ἑρμῆς οὐκ ἄκαιρα φαίνεται λέγειν.

ἀκαίρως *intempestive, importune.* Ag. 808 τόν τε δικαίως καὶ τὸν ἀκαίρως πόλιν οἰκουροῦντα πολιτῶν. Ch. 624 ἀκαίρως δὲ δυσφιλὲς γαμήλευμα.

ἄκακος *a quo nihil mali proficiscitur.* Pers. 662 671 βάσκε πάτερ ἄκακε. ‖ ἀκάκης metri causa dictum 855 πανταρκής, ἀκάκης, ἄμαχος, βασιλεύς, ubi reliquae in hoc carmine formae Doricae suadent ut ἀκάκας scribatur, quod est in duobus apogr., superscripto in altero η.

ἀκάματος (syllaba prima producta) *indefessus.* Pers. 901 ἀκάματον δὲ παρῆν σθένος ἀνδρῶν.

ἄκαμπτος *inflexibilis, immotus.* Ch. 455 ἀκάμπτῳ μένει.

ἄκανθα *spina.* Fr. 270, 3 ἄκανθα ποντίου βοσκήματος. Suidas ἄκανθα: ἡ ῥάχις τοῦ κήτους. Aratus 365 κήτεος πρώτη ἄκανθα.

ἀκαρπία *sterilitas.* Eum. 801 μηδ' ἀκαρπίαν τεύξητε.

ἄκαρπος *sterilitatem afferens.* Eum. 943 μηδ' ἄκαρπος αἰανὴς ἐφερπέτω νόσος.

ἀκάρπωτος *is e quo fructus non percipitur.* Improprie Eum. 714 χρησμοὺς — ἀκαρπώτους κτίσαι, *efficere ut oracula eventum non habeant.*

ἀκασκαῖος *lenis, placidus.* Ag. 741 Iphigenia dicitur ἀκασκαῖον ἄγαλμα πλούτου, i. e. ἥσυχον, μαλθακόν, ut adverbium ἄκασκα per ἡσύχως et μαλακῶς explicant grammatici.

ἀκάτα vocabulum corruptum Ag. 985 ψαμμίας ἀκάτα, ubi Triclinius temere ἀκάτας scripsit et ut metra aequaret in antistropha 999 ἐξ in

ἀπ' mutavit. Metrum postulat dipodiam trochaicam, qualem praebet Ahrensii coniectura ψαμμὶς ἀκτά.

ἀκέλευστος *iniussus*. Ag. 731 δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν. 979 μαντιπολεῖ δ' ἀκέλευστος ἄμισθος ἀοιδά.

ἀκέραυνος *non ictus fulmine*. Fr. 15 Καπανεὺς ἀκέραυνος. V. s. v. ἐνηλύσια.

ἄκεσμα *remedium*. Pr. 482 κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων.

ἀκηδέω *non curo*. Pr. 508 σαυτοῦ δ' ἀκήδει δυστυχοῦντος.

ἀκήρατος *purus, sincerus*. Pers. 614 ἀκήρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἄπο ποτόν. ‖ *integer*. Ag. 661 ἀκήρατον σκάφος.

ἀκίθαρις *cithara carens, non gaudens*. Suppl. 681 ἄχορον, ἀκίθαριν, δακρυογόνον Ἄρη.

ἄκικυς (ῑ) *imbecillis*. Pr. 547 ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν.

ἀκίχητος *quem assequi nequimus, inexorabilis*. Pr. 184 ἀκίχητα γὰρ ἤθεα καὶ κέαρ ἀπαράμυθον.

ἀκλαγγής *non latrans*. Pr. 803 ὀξυστόμους γὰρ Ζηνὸς ἀκλαγγεῖς κύνας | γρῦπας φύλαξαι. Restitui ἀκλαγγεῖς, quod quum in libris antiquioribus ἀκλαγεῖς scriptum esset, ut verbi κλαγγάνω formae plures vocabulaque ab eo derivata saepe simplici γ scripta sunt, in ἀκραγεῖς, quod nunc legitur in M, est mutatum ab librariis non cogitantibus canes non *clamare*, sed *latrare* dici. Eodem errore κύνες κεκραγυῖαι, ex κεκλαγυῖαι ortum, in codicibus plerisque Xenophontis Cyneg. 3, 9 et 6, 27 scriptum est pro κεκλαγγυῖαι, quod est servatum in aliis. In Ch. 535, ubi codex κέκλαγεν, H. L. Ahrens κέκλαγγεν scripsit, Robortellus κέκραγεν. ἀκλαγγεῖς autem κύνας Aeschylus dixit ut canes metaphorice dictos ab canibus qui proprie dicuntur distingueret: quae satis usitata tragicis loquendi forma est. Cum ᾱ privativo ante mutam cum liquida producto comparandum ἄτρυτον πόδα in trimetro Aeschyli Eum. 403. et ἄτρωτος in trimetro Eubuli apud Athen. 9 p. 449 f. ἓν ὄνομα πολλοῖς· τρωτὸς ἄτρωτος, δασύς. Cum canibus autem Grypes comparantur quia auri sunt custodes: quemadmodum mulierem, quae domum absente marito custodit, γυναῖκα πιστὴν — δωμάτων κύνα dixit Aeschylus Agam. v. 607. Adiectivum ἀκραγής ex ἄκρος et ἄγος compositum nusquam legitur nisi in grammaticorum glossis quibusdam.

ἄκλαυτος *non flens*. Sept. 696 ξηροῖς ἀκλαύτοις ὄμμασι. ‖ *indefletus*. Eum. 564 ὤλετ' ἄκλαυτος, ἄστος. Veterem scripturam Atticam ἄκλαυτος, cuius rara in codicibus tragicorum relicta sunt exempla, utrobique restitui pro ἀκλαύστοις et ἄκλαυστος.

[ἄκληρος *expers*. Ex glossemate illatum Eum. 352 παλλεύκων δὲ πέπλων ἄμοιρος ἄκληρος ἐτύχθην, ubi sensu metroque postulante scripsi παλλεύκων δὲ πέπλων ἄμοιρος μούνα ἐτύχθην: de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. CI.]

ἄκλητος *non vocatus*. Pr. 1024 ἄκλητος ἕρπων δαιταλεὺς πανήμερος. Ch. 838 ἥκω μὲν οὐκ ἄκλητος, ἀλλ' ὑπάγγελος.

ἀκμάζω *tempestivus sum*. Intransitive ἀκμάζει *tempus est, opus est*. Sept. 94 ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι. Ch. 726 νῦν γὰρ ἀκμάζει Πειθὼ δολίαν ξυγκαταβῆναι.

ἀκμαῖος *florens aetate, iuvenilis*. Sept. 11 τὸν ἐλλείποντ' ἔτι ἥβης ἀκμαίας. Pers. 441 ὅσοιπερ ἦσαν ἀκμαῖοι φύσιν. Eum. 405 πώλοις ἀκμαίοις τόνδ' ἐπιζεύξασ' ὄχον.

ἀκμή *tempus opportunum*. Pers. 407 κοὐκέτ' ἦν μέλλειν ἀκμή. Ag. 1353 τὸ μὴ μέλλειν δ' ἀκμή. ‖ *vigor, robur*. Eum. 370 βαρυπεσῆ καταφέρω ποδὸς ἀκμάν. Pers. 1060 πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν ἀκμῇ χερῶν.

ἀκμής *non fatigatus*. Fr. 330 (apud Harpocr. s. v. μαλκίομεν p. 198, 1 ed. Oxon.). ἔλα δίωκ', ἀκμῆτι μαλκίων ποδί. Sic Hermannus pro ἐλαδίω (vel ἐλλαδίω) κεκμηῆτι.

ἄκμων *incus*. Figurate Pers. 51 Μάρδων, Θάρυβις, λόγχης ἄκμονες, i. e. *qui incudum instar hastae ictum inconcussi recipiunt*, ut exp. schol.

ἀκνίσωτος (ῑ) *nidore carens*. Bekk. Anecd. p. 368, 29 ἀκνίσωτος οἶκος: ὁ ἄνευ πυρὸς καὶ κνίσης. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 422). *Nidor* intelligendus est hostiarum.

ἀκοή *auditus*. Pr. 689 ξένους μολεῖσθαι λόγους εἰς ἀκοὰν ἐμάν.

ἀκοίμητος *nunquam quiescens*. Pr. 139 ἀκοιμήτῳ ῥεύματι (Oceani).

ἄκοιτις *uxor*. Pers. 684 λεύσσων δ' ἄκοιτιν τὴν ἐμήν,

ἀκόμπαστος *iactatione vacuus*. Sept. 538 οὐ μὴν ἀκόμπαστός γ' ἐφίσταται πύλαις.

ἄκομπος *iactatione liber*. Sept. 554 ἀνὴρ ἄκομπος.

ἀκοντιστής *iaculator*. Pers. 52 ἀκοντισταὶ Μυσοί.

ἀκόρεστος *insatiabilis*. Pers. 999 αἰχμῆς ἀκόρεστον. ‖ *nunquam cessans, inexhaustus*. Ag. 1484 κακὸν αἶνον ἀτηρᾶς τύχας ἀκορέστου. 756 ἐκ δ' ἀγαθᾶς τύχας γένει βλαστάνειν ἀκόρεστον οἰζύν. 1002 τᾶς πολλᾶς ὑγιείας ἀκόρεστον τέρμα. Pers. 545 γενθοῦσι γόοις ἀκορέστοις. Sic Hermannus pro ἀκορεστάτοις, quod in uno apogr. in ἀκορεστοτάτοις mutatum est. Ag. 1331 τὸ μὲν εὖ πράσσειν ἀκόρεστον ἔφυ πᾶσι βροτοῖσιν.

ἀκόρετος *insatiabilis*. Ag. 1143 ἀκόρετος βοᾶς. 1117 στάσις δ' ἀκόρετος γένει κατολολυξάτω θύματος λευσίμου.

ἄκος *remedium*. Ag. 17 ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος. Ch. 539 ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων. Suppl. 268 τούτων ἄκη τομαῖα καὶ λυτήρια πράξας. Pers. 631 εἰ γάρ τι κακῶν ἄκος οἶδε πλέον. Ag. 387 ἄκος δὲ πᾶν μάταιον. 1170 ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσεν. Ch. 72 οἴγοντι (θιγόντι Scaliger) δ' οὔτε νυμφικῶν ἑδωλίων ἄκος. Eum. 506 ἄκεά τ' οὐ βέβαια. 645 ἔστι τοῦδ' ἄκος. 987 πολλῶν γὰρ τόδ' ἐν βροτοῖς ἄκος. Suppl. 367 ξυνῇ μελέσθω λαὸς ἐκπονεῖν ἄκη. 451 πημονῆς ἄκη. [Sed ib. 266 μηνεῖται ἄκη corruptum ex μηνιαῖ' ἄχη.] Pr. 43 ἄκος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι. Ch. 472 ἄκος pro ἑκάς Schuetz.

ἄκοσμος *dissolutus*. Pers. 422 φυγῇ δ' ἀκόσμῳ (sic ex uno apogr. pro ἀκόσμως) πᾶσα ναῦς ἠρέσσετο. 470 ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ.

ἀκόσμως *sine ordine*. Pers. 374 οὐκ ἀκόσμως, ἀλλὰ πειθάρχῳ φρενί.

ἀκούω (cum imperfecto ἤκουον, perfecto ἀκήκοα, aoristo ἤκουσα, futuro medio ἀκούσομαι) *audio*. Sine casu Pr. 448 κλύοντες οὐκ ἤκουον. 630 ἄκουε δή. Sept. 202 ἤκουσας, ἢ οὐκ ἤκουσας; 246 μή νυν ἀκούουσ' ἐμφανῶς ἄκου' ἄγαν. 581 ἔργον — καλόν τ' ἀκοῦσαι καὶ λέγειν μεθυστέροις. 807 φρονοῦσα νῦν ἄκουσον. Pers. 211 ταῦτ' ἔμοιγε δείματ' ἔστ' ἰδεῖν, ὑμῖν δ' ἀκούειν. 361 ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἤκουσεν. Ch. 5 τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρὶ κλύειν, ἀκοῦσαι, ubi tautologiam

verborum κλύειν ἀκοῦσαι ridet Euripides ap. Arist. Ran. 1172. 459 ἄκουσον ἐς φάος μολών. 508 ἄκου', ὑπὲρ σοῦ τοιάδ' ἔστ' ὀδύρματα. 657 εἶεν. ἀκούω. 848 ἠκούσαμεν μέν. Eum. 114 ἀκούσαθ', ὡς ἔλεξα τῆς ἐμῆς περὶ ψυχῆς. 190 ἆρ' ἀκούετε; 677 μένω δ' ἀκοῦσαι πῶς ἀγὼν κριθήσεται. 629 ὡς ἀκούσει (ἀκούσῃ M). Suppl. 456 ἤκουσα, καὶ λέγοις ἄν. Fr. 125 ἄκου' ἀν' οὖς ἔχων.

ἀκούω cum accusativo rei. Bekk. Anecd. p. 372, 9 ἄκουε τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς: ἀντὶ τοῦ τῶν ἐμῶν ἐπιστολῶν. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 423). Pr. 273 τὰς προσερπούσας τύχας ἀκούσατε. 283 τοὺς σοὺς δὲ πόνους χρῄζω διὰ παντὸς ἀκοῦσαι. 443 τὰν βροτοῖς. δὲ πήματα ἀκούσατε. 703 τὰ λοιπὰ νῦν ἀκούσατε. 740 οὓς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους. 802 ἄλλην δ' ἄκουσον δυσχερῆ θεωρίαν. 823 τὸ πὰν πορείας ἥδε τέρμ' ἀκήκοεν. Sept. 100 ἀκούετ' ἢ οὐκ ἀκούετ' ἀσπίδων κτύπον; 203 ἀκούσασα τὸν ἁρματόκτυπον ὄτοβον. Pers. 265 ἀκούειν τόδε πῆμ' ἄελπτον. 713 πάντα γάρ, Δαρεῖ', ἀκούσει (ἀκούσῃ M) μῦθον. 844 ἢ πολλὰ — ἤλγησ' ἀκούσας — πήματα. Ag. 318 λόγους δ' ἀκοῦσαι τούσδε. 352 ἀκούσας πιστά σου τεκμήρια. 680 τοιαῦτ' ἀκούσας ἴσθι τἀληθῆ κλύων. 1245 τὰ δ' ἄλλ' ἀκούσας. 1304 οὐδεὶς ἀκούει ταῦτα τῶν εὐδαιμόνων. 1342 τάδ' ἀκούων. 1431 καὶ τήνδ' ἀκούεις ὁρκίων ἐμῶν θέμιν. Ch. 450 τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσὶν γράφου. 652 θύρας ἄκουσον ἑρκείας κτύπον. 688 τοσαῦτ' ἀκούσας εἶπον. Eum. 306 ὕμνον δ' ἀκούσει (ἀκούσῃ M) τόνδε. 559 καλεῖ δ' ἀκούοντας οὐδέν. 643 ὑμᾶς δ' ἀκούειν ταῦτ'· ἐγὼ μαρτύρομαι. 949 ἦ τάδ' ἀκούετε; Suppl. 58 ἀκούειν ὄπα τᾶς Τηρείας — ἀλόχου. 455 πολλῶν ἄκουσον τέρματ' αἰδοίων λόγων. 466 ἤκουσα μακιστῆρα καρδίας λόγον. 621 τοιαῦτ' ἀκούων. 623 δημηγόρους δ' ἤκουσεν εὐπιθεῖς στροφάς. 926 ἤκουσα τοὔπος οὐδαμῶς φιλόξενον. 948 σαφῆ δ' ἀκούεις ἐξ ἐλευθεροστόμου γλώσσης. Fr. 131 ἀνδροδάϊκτον ἀκούων — κόπον. ‖ Cum accusativo et infinitivo Pers. 565 τυτθὰ δ' ἐκφυγεῖν ἄνακτ' αὐτόπουν (sic correxi pro αὐτὸν ὡς) ἀκούομεν. Suppl. 284 Ἰνδάς τ' ἀκούω νομάδας ἱπποβάμοσιν εἶναι καμήλοις ἀστραβιζούσας.

ἀκούω cum genitivo personae Sept. 38 καὶ τῶνδ' ἀκούσας οὔτι μὴ ληφθῶ δόλῳ. Cum genitivo rei 245 καὶ μὴν ἀκούω γ' ἱππικῶν φρυαγμάτων. 267 κἀμῶν ἀκούσασ' εὐγμάτων. Ag. 396 λιτᾶν δ' ἀκούει μὲν οὔτις θεῶν. Ch. 500 καὶ τῆσδ' ἄκουσον λοισθίου βοῆς. Eum. 679 ἠκούσαθ' ὧν ἠκούσατε. ‖ Cum genitivo personae et accusativo rei Pr. 1055 τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων βουλεύματ' ἔπη τ' ἔστιν ἀκοῦσαι. Ag. 325 καὶ τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων δίχα φθογγὰς ἀκούειν ἔστι συμφορᾶς διπλῆς. 459 μένει δ' ἀκοῦσαί τί μου μέριμνα νυκτηρεφές. Suppl. 711 ἀκούσασαι πατρὸς ἀπροσδοκήτους τούσδε καὶ νέους λόγους. 984 καί μου τὰ μὲν πραχθέντα — πικρῶς ἤκουσαν. ‖ *Obediendi* significatione Sept. 196 κεἰ μή τις ἀρχῆς τῆς ἐμῆς ἀκούσεται. Ag. 956 ἐπεὶ δ' ἀκούειν σοῦ κατέστραμμαι τάδε. Suppl. 910 ἐπεὶ οὐκ ἀκούετ' ὀξὺ τῶν ἐμῶν λόγων.

[ἀκούσιον Ag. 803 ex ἐκ θυσιῶν corruptum. V. s. v. θυσία.]

ἄκρα *cacumen*. Eum. 562 οὐδ' ὑπερθέοντ' ἄκραν. [Pr. 677 Λέρνης ἄκρην τε corruptum ex Λέρνης τε κρήνην, quod restituit Canterus.]

[ἀκραγής vitiose pro ἀκλαγγής, quod v.]

ἄκραντος *non ad exitum perveniens, irritus.* Ag. 248 τέχναι δὲ Κάλχαντος οὐκ ἄκραντοι. Ch. 883 ἄκραντα βάζω. [ἄκραντος vitioso pro ἄκρατος, quod v.]

ἀκρατής *impotens.* Pr. 884 γλώσσης ἀκρατής. ‖ *lascivus.* Schol. Theocr. 4, 62 τοὺς Σατύρους (ἀκρατεῖς ex scholio inferiore addidit Casaubonus) οἱ πλείονές φασιν, ὡς καὶ τοὺς Σειληνοὺς καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ (fr. 29), Σοφοκλῆς δὲ Ἀνδρομέδᾳ. Non sequitur ex his Aeschylum et Sophoclem ipso usos esse adiectivo ἀκρατής.

ἄκρᾱτος *merus.* Ch. 578 ἄκρατον αἷμα πίεται. 65 τοὺς δ' ἄκρατος (sic Schuetzius pro ἄκραντος) ἔχει νύξ. ‖ *immoderatus.* Pr. 678 ἄκρατος ὀργήν.

ἀκριβῶς *accurate.* Pr. 328 ἦ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς ὢν περισσόφρων ὅτι —, ubi ἀκριβῶς non cum οἶσθα, sed cum περισσόφρων coniungendum est.

ἄκριτος *nulli iudici subiectus.* Suppl. 371 πρύτανις ἄκριτος ὤν.

ἀκριτόφυρτος *nullo discrimine mixtus.* Sept. 361 ἀκριτόφυρτος γᾶς δόσις.

ἀκροβόλος *desuper tela iaciens.* Sept. 158 ἀκροβόλων ἐπάλξεων λιθὰς ἔρχεται, *a propugnaculis desuper iacientibus lapidum imber descendit.* Alii passive intellexerunt de propugnaculis quae lapidibus petuntur. Utramque interpretationem proposuit Thom. Mag.

ἀκροθίνια *primitiae.* Eum. 834 πολλῆς δὲ χώρας τῆσδ' ἔτ' ἀκροθίνια. Fr. 184 ποῦ μοι τὰ πολλὰ δῶρα κἀκροθίνια;

[ἀκροπενθής vitiose pro ἀβροπενθής, quod v.]

ἀκρόπτολις *arx.* Sept. 240 τάνδ' ἐς ἀκρόπτολιν.

ἄκρος *summus, extremus.* Pr. 142 σκοπέλοις ἐν ἄκροις. 366 κορυφαῖς ἐν ἄκραις. Pers. 659 ἐπ' ἄκρον κόρυμβον ὄχθου. Ag. 1594 χερῶν ἄκρους κτένας. Fr. 165 εἰς ἄκρον κάρα. 310 θάρσει, πόνου γὰρ ἄκρον οὐκ ἔχει χρόνον. ‖ *intentus, acer.* Ag. 805 ἀπ' ἄκρας φρενός. 1130 θεσφάτων γνώμων ἄκρος. 628 τοξότης ἄκρος. ‖ κατ' ἄκρας *funditus.* Ch. 691 κατ' ἄκρας ἐνθάδ' ὡς πορθούμεθα.

[ἀκρότης vitiose pro ἀγρέτης, quod v.]

ἄκρυπτος *non latens.* Suppl. 296 κἄκρυπτά γ' Ἥρας ταῦτα τἀμπαλάγματα; Sic Hermannus pro καὶ κρυπτά γ' — παλλαγμάτων.

ἀκρωνία. Eum. 188 ἀκρωνία λευσμός τε. Incertae significationis vocabulum, quod pro ἀκρωτηριασμός (*mutilatio*) dictum acceperunt H. Stephanus aliique, significatione aliunde non magis cognita quam quae ab scholiasta memoratur κακῶν ἄθροισις ἢ λιθοβολία (λιθοβολίας codex). Ἡρωδιανὸς δὲ τὸ σύστημα καὶ ἄθροισμα. Similiter Bekk. Anecd. p. 372, 2 ἀκρωνία τὰ ἀθροίσματα. καὶ ἡ ἀκρότης καὶ ἡ ἀκμή. καὶ τὸ ἐπίλεκτον σύστημα. et Etym. M. p. 53, 41. et Hesychius.

*ἀκταίνω *erigo.* Eum. 36 ὡς μήτε σωκεῖν μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν, ubi στάσιν M, sed superscr. ab διορθωτῇ γρ. βάσιν. Schol. κουφίζειν. σημαίνει δὲ καὶ τὸ γαυριᾶν καὶ ἀτάκτως πηδᾶν. Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 23, 12 ἀκταινῶσαι —. Αἰσχύλος "οὐκέτ' ἀκταίνω" φησὶ βαρυτόνως. οἷον οὐκέτι δύναμαι ὀρθοῦν ἐμαυτήν.

Ἀκταίων vel Ἀκτέων *Actaeon.* Fr. 239 (in Bekk. Anecd. p. 351, 4) οὔπω τις Ἀκτέων' ἀθηρος ἡμέρα — ἔπεμψεν ἐς δόμους, ubi Ἀκταίων' est in codice.

ἀκτή *litus*. Pers. 273 Σαλαμῖνος ἀκταί. 303 στύφλους παρ' ἀκτάς. 421 ἀκταὶ δὲ νεκρῶν χοιράδες τ' ἐπλήθυον. 449 ποντίας ἀκτῆς ἔπι. 570 ἀκτὰς ἀμφὶ Κυχρείας. 953 δυσδαίμονά τ' ἀκτάν. 963 ἔρροντας ἐπ' ἀκταῖς (ἐν ἄκραις Weilius) Σαλαμινιάσι στυφελοῦ θείνοντας ἐπ' ἀκτᾶς. Ag. 697 Σιμόεντος ἀκτὰς ἐπ' ἀεξιφύλλους. [985 ψαμμίας ἀκάτα, ubi Ahrensius ψαμμὶς ἀκτά.] Eum. 10 ἐπ' ἀκτὰς ναυπόρους τὰς Παλλάδος. Fr. 27 ἀμφὶ Κηναίου Διὸς ἀκτήν. ‖ *tumulus*. Ag. 493 κήρυκ' ἀπ' ἀκτῆς τόνδ' ὁρῶ. Ch. 722 πότνι' ἀκτὴ χώματος.

ἀκτίς *radius*. Pr. 797 ἥλιος προσδέρκεται ἀκτῖσιν. Pers. 364 φλέγων ἀκτῖσιν ἥλιος χθόνα. 503 πρὶν σκεδασθῆναι θεοῦ ἀκτῖνας. Ag. 676 εἰ δ' οὖν τις ἀκτὶς ἡλίου νιν ἱστορεῖ.

ἄκτωρ *dux*. Pers. 557 Σουσίδαις φίλος ἄκτωρ. Eum. 399 'Αχαιῶν ἄκτορές τε καὶ πρόμοι.

῎Ακτωρ n. pr. Sept. 555 ῎Ακτωρ, ἀδελφὸς τοῦ πάρος λελεγμένου ('Υπερβίου).

ἀκύμων *fluctibus non agitatus*. Ag. 566 πόντος — ἀκύμων.

ἄκων *invitus*. Pr. 19 ἄκοντά σ' ἄκων δυσλύτοις χαλκεύμασι προσπασσαλεύσω. Suppl. 227 γαμῶν ἄκουσαν ἄκοντος πάρα. Pr. 670 ἀπέκλησε δωμάτων ἄκουσαν ἄκων. 277 οὐκ ἀκούσαις ἐπεθώϋξας τοῦτο. 771 ἄκοντος Διός. Sept. 1033 θέλουσ' ἄκοντι κοινώνεε κακῶν. Ag. 180 καὶ παρ' ἄκοντας ἦλθε σωφρονεῖν. ‖ De forma trisyllaba ἀέκων suo loco diximus.

ἀλαβαστροφόρος *alabastros ferens*. Pollux 7, 177 τὸν τὰς ἀλαβάστρους φέροντα Αἰσχύλος (fr. 354) εἴρηκεν ἀλαβαστροφόρον.

ἀλάθεια. V. ἀλήθεια.

ἀλαθής. V. ἀληθής.

ἀλαίνω *circumerro*. Ag. 82 ὄναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει.

[ἀλαιός vitiose pro ἀλεός, quod v.]

ἀλαλάζω *sonum edo*. Fr. 55 ψαλμὸς δ' ἀλαλάζει.

ἄλαλος *mutus*. Fr. 57 (apud schol. Arist. Av. 277) τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις, ἄλαλος; V. s. v. ἀβροβάτης.

ἀλάομαι *circumerro*. Pr. 666 ἄφετον ἀλᾶσθαι γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις. Suppl. 870 κατὰ Σαρπηδόνιον χῶμα πολυψάμαθον ἀλαθείς. Ch. 132 πεπραμένοι γὰρ νῦν γέ πως ἀλώμεθα. Eum. 98 αἰσχρῶς δ' ἀλῶμαι.

ἀλαός *caecus*. Pr. 549 τὸ φωτῶν ἀλαὸν γένος. Eum. 322 ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσιν ποινάν.

ἀλαπάζω *deleo*. Ag. 130 πάντα δὲ πύργων κτήνη — Μοῖρ' ἀλαπάξει, ubi Triclinius Μοῖρα λαπάξει, qua forma Aeschylus alibi utitur metro postulante.

ἀλάστορος. V. ἀλάστωρ.

ἄλαστος *perniciosus*. Pers. 990 ἄλαστα στυγνὰ πρόκακα.

ἀλάστωρ *deus vindex*. Pers. 354 φανεὶς ἀλάστωρ ἢ κακὸς δαίμων ποθέν. Ag. 1501 ὁ παλαιὸς δριμὺς ἀλάστωρ 'Ατρέως. 1509 πατρόθεν δὲ συλλήπτωρ γένοιτ' ἂν ἀλάστωρ. Suppl. 415 τὸν πανώλεθρον θεὸν βαρὺν ξύνοικον θησόμεσθ' ἀλάστορα. ‖ *homo quem vindicta divina persequitur*. Eum. 236 δέχου δὲ πρευμενῶς ἀλάστορα. ‖ ἀλάστορος. De hac forma Epimerismi Homer. in Crameri Anecd. Oxon. vol. 1 p. 62, 12 παρὰ τὸ ἀλαστῶ ῥῆμα ἀλάστωρ ὁ Ζεὺς ἐπὶ τῶν χαλεπόν τι πρασσόντων. παρῆκται δὲ ἡ εὐθεῖα παρὰ τὴν ἀλάστορος γενικήν. Αἰσχύλος 'Ιξίονι (fr. 90) "πρευμενὴς ἀλάστορος." Aliud ex Aeschylo exemplum attulit grammaticus in Bekk. Anecd. p. 382, 30 ἀλάστορον ἀντὶ τοῦ ἀλάστορα, ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁ ἀλάστορος. Αἰσχύλος "μέγαν ἀλάστορον" εἶπεν. His inter se comparatis Nauckius grammatici prioris verba sic redintegranda esse coniecit, Αἰσχύλος 'Ιξίονι "μέγαν ἀλάστορον" καὶ ἀλλαχοῦ "πρευμενῶς ἀλάστορον", ex Eumen. 236 "δέχου δὲ πρευμενῶς ἀλάστορον". ubi nunc ἀλάστορα legitur, versu proximo ab οὐ incipiente.

ἀλατεία (Dorice pro ἀλητεία) *erratus, vagatio*. Pr. 900 δυσπλάνοις — ἀλατείαις.

ἀλγεινός *dolore afficiens*. Pr. 197 ἀλγεινὰ μέν μοι και λέγειν ἐστὶν τάδε. 238 τοιαῖσδε πημοναῖσι κάμπτομαι, πάσχειν μὲν ἀλγειναῖσιν, οἰκτραῖσιν δ' ἰδεῖν. [Suppl. 448 ἀλγεινὰ θυμοῦ κάρτα κινητήρια.]

ἀλγέω *doleo*. Pers. 844 ἤλγησ' ἀκούσας. 1045 οἳ μάλα καὶ τόδ' ἀλγῶ. Ag. 571 τὸν ζῶντα δ' ἀλγεῖν χρὴ τύχης παλιγκότου. Ch. 1016 ἀλγῶ μὲν ἔργα καὶ πάθος γένος τε πᾶν. Eum. 135 ἄλγησον ἧπαρ ἐνδίκοις ὀνείδεσιν.

ἀλγίων *gravior*. Pr. 934 ἀλλ' ἆθλον ἂν σοι τοῦδ' ἔτ' ἀλγίω πόροι.

ἄλγος *dolor*. Pr. 198 ἄλγος δὲ σιγᾶν. 261 οὔτ' ἐμοὶ λέγειν καθ' ἡδονήν, σοί τ' ἄλγος. 435 στένουσιν ἄλγος οἰκτρόν. 699 τὸ λοιπὸν ἄλγος προυξεπίστασθαι τορῶς. Sept. 780 ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν. 865 οἶμαί σφε — ἥσειν ἄλγος ἐπάξιον. Pers. 540 ἄλγους μετέχουσαι. 583 τὸ πᾶν δὴ κλύουσιν ἄλγος. 835 κακῶν ὑπ' ἄλγους. Ag. 450 φθονερὸν — ἄλγος. 733 ἄμαχον ἄλγος. 1467 ἀξύστατον ἄλγος. Ch. 470 δυσκατάπαυστον ἄλγος. 920 ἄλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἴργεσθαι. Eum. 183 ὑπ' ἄλγους. Fr. 244 ἄλγος δ' οὐδὲν ἅπτεται νεκροῦ. Sept. 368 παγκλαύτων ἀλγέων. Pers. 846 ὥς με πόλλ' ἐσέρχεται κακὰ ἄλγη. Ag. 50 ἐκπατίοις ἄλγεσι παίδων. Ch. 28 λακίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσιν. 745 ἄλγη δύσοιστα. Eum. 466 ἄλγη προφωνῶν ἀντίκεντρα καρδίᾳ. Suppl. 1044 κακά τ' ἄλγη. [Litterae αλγος Suppl. 254 corruptae ex ἁγνός, quod v.]

ἀλγύνω *dolore afficio*. Sept. 358 παντοδαπὸς δὲ καρπὸς χαμάδις πεσὼν ἀλγύνει. Ch. 746 ἄλγη δύσοιστα — ἐμὴν ἤλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα. Pr. 245 ἠλγύνθην κέαρ.

ἀλδαίνω *alo*. Pr. 539 φαναῖς θυμὸν ἀλδαίνουσαν ἐν εὐφροσύναις. Sept. 12 βλαστημὸν ἀλδαίνοντα σώματος πολύν (πάλιν?). 557 ὃς οὐκ ἐάσει γλῶσσαν — ἀλδαίνειν κακά.

ἀλέγω *curam habeo*. Suppl. 751 βωμῶν ἀλέγοντες οὐδέν.

ἄλειφα *oleum*. Ag. 322 ὄξος τ' ἄλειφά τ' ἐγχέας ταυτῷ κύτει.

ἀλέκτωρ *gallus*. Ag. 1671 κόμπασον θαρσῶν ἀλέκτωρ ὥστε θηλείας πέλας. Eum. 861 καρδίαν ἀλεκτόρων. [Versum ab Plutarcho allatum in vitis Alcib. c. 4. Pelop. c. 29 et Mor. p. 762f, ἔπτηξ' ἀλέκτωρ δοῦλον ὣς κλίνας πτερόν, Aeschylo probabiliter tribuit Hermannus ad Fragm. p. 410.]

'Αλέξανδρος *Alexander*, alio nomine *Paris*. Ag. 61 363 ἐπ' 'Αλεξάνδρῳ.

ἀλέξημα *remedium*. Pr. 479 οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδέν, οὔτε βρώσιμον, οὐ χριστόν, οὔτε πιστόν.

ἀλεξητήριος *averruncus*. Sept. 8 Ζεὺς ἀλεξητήριος.

ἀλεός *amens*. Hesychius ἀλαιός· ὁ παλαιός, ἄφρων. Αἰσχύλος (fr. 409). Immo ἀλεός: v. Herodian. περὶ μον. λέξ. p. 4, 19. schol. Arist. Lys. 988. Etym. M. p. 59, 45.

ἀλεύω *averruncor*. Pr. 568 ἄλευ δᾶ. Legitur in M ἄλευ ἃ δᾶ, litteris αλευ α in litura scriptis

et accentibus omnibus ab manu διορθωτοῦ additis. Pro ἆ prima manu scriptum fuit ὦ, quod servatum in apographis plerisque, in quibus ἄλευ' cum apostropho et ὦ δᾶ scriptum. His διορθωτὴς scholion adscripsit cuius pars prior ipso quam vetere grammatico Alexandrino dignior est, γρ. (hoc est γράφεται vel γραπτέον) ἀλευάδα πατρωνυμικῶς ἀπὸ τοῦ ἀλεύας. ἣ ὃν δεῖ φυλάξασθαι. τινὲς οὕτως, ἄλευ ὦ δᾶ· ἄλευ, ἀναχώρει, ἔκκλινε· τὸ δὲ ἆ δᾶ, ὦ γῆ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν δῆν καὶ δᾶν φασιν καὶ τὸν γνόφον δνόφον. Horum postrema similia sunt iis quae leguntur in Etym. M. p. 60, 8 ἀλευάδα εἴρηται ὡς τὸ φεύδα (id est φεῦ δᾶ). οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν δᾶν λέγουσιν, ὡς καὶ τὸν γνόφον δνόφον. φεύδα οὖν φεῦ γῆ. οὕτως οὖν καὶ τὸ (τὸ om. cod. Voss.) ἀλευάδα ἀλέου δᾶ (δῆ, superscripto γῆ, codex Voss. δηῖ cod. Dorvill.) τοῦ δᾶ ἀντὶ τοῦ γῆ κειμένου, ubi in lemmate ἀλευάδα solo librarii errore scriptum est pro ἄλευ δᾶ, vel ἀλεύδα, ut φεύδα pro φεῦ δᾶ scriptum, postrema vero, sublata dittographia, sic corrigenda, οὕτως οὖν καὶ ἄλευ δᾶ (vel ἀλεύδα), τοῦ δᾶ ἀντὶ τοῦ γῆ κειμένου. Nam commentum de Aleuada proprium est διορθωτοῦ Aeschylei alienumque ab glossa Etymologi, cuius in verbis nihil est quod ad Aleuadae nomen spectet. Apparet ex his veterem apud Aeschylum scripturam ΑΛΕΥΔΑ fuisse, cui ὦ ante δᾶ ab interprete additum fuit, quod servavit prima codicis Medicei manus, metro violato. Quamobrem eiecto ὦ revocavi ἄλευ δᾶ, etsi haec singularis est apocope. Nam quod Aristophanes Equit. 821 παῦ παῦε dixit et Aeschylus δίαιν δίαινε, quod restitui Pers. 1038, ubi codex δίαινε δίαινε, diversum est, ut monui in Annot. Oxon. anni 1841 ad versum Persarum p. 318 his verbis "Sponte intelligitur apocopen hanc ibi tantum locum habere ubi idem verbum repetatur. Itaque Aeschylus et Aristophanes recte dicere potuerunt δίαιν διαίνε et παῦ παῦε, non potuissent simpliciter δίαιν et παῦ." Nec si ἄλευ δᾶ, sive primus sive alio praeeunte, dixit Aeschylus, sequitur eum ἄλευ etiam extra formulam illam unquam dicturum fuisse. Aoristi imperativus est Sept. 87 ἰὼ θεοὶ θεαί τ' ὀρόμενον κακὸν ἀλεύσατε. 141 Κύπρις, ἅτ' εἶ γένους προμάτωρ, ἄλευσον. Suppl. 529 ἄλευσον ἀνδρῶν ὕβριν εὖ στυγήσας.

ἄλη. Ag. 195 πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι κακόσχολοι, νήστιδες, δύσορμοι βροτῶν ἄλαι, *quae in errores agebant homines*.

ἀλήθεια *veritas*. Ag. 613 τοιόσδ' ὁ κόμπος τῆς ἀληθείας γέμων. 1550 ἀληθείᾳ (ubi Doricam formam restitui ἀλαθείᾳ) φρενῶν πονήσει. 1567 ἐς τόνδ' ἐνέβης ξὺν ἀληθείᾳ χρησμόν. Suppl. 628 ἐπ' ἀληθείᾳ. Fr. 173 ἁπλᾶ γάρ ἐστι τῆς ἀληθείας ἔπη.

ἀληθεύω *vera dico*. Sept. 562 θεῶν θελόντων ἂν δ' ἀληθεύσαιμ' ἐγώ.

ἀληθής (Dorice ἀλαθής) *verus* Sept. 439 ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κατήγορος. 710 ἄγαν δ' ἀληθεῖς ἐνυπνίων φαντασμάτων ὄψεις. 886 κάρτα δ' ἀληθῆ πατρὸς Οἰδιπόδα πότνι' Ἐρινὺς ἐπέκρανεν. 946 Ἄρης ἀρὰν πατρὸς τιθεὶς ἀλαθῆ, ubi ἀληθῆ M, sed superscripto α. Pers. 513 ταῦτ' ἔστ' ἀληθῆ. Ag. 491 εἴτ' οὖν ἀληθεῖς (πυρὸς παραλλαγαί). 622 πῶς δῆτ' ἂν εἰπὼν κεδνὰ τἀληθῆ τύχοις; 680 ἴσθι τἀληθῆ κλύων. Ch. 844 πῶς ταῦτ' ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάσω; Suppl. 276 καὶ ταῦτ' ἀληθῆ πάντα προσφύσω λόγῳ.

ἀληθόμαντις *verax vates*. Ag. 1241 καὶ σύ μ' ἐν τάχει παρὼν ἄγαν ἀληθόμαντιν οἰκτείρας ἐρεῖς.

ἀληθῶς *vere*. Ag. 1244 κλύοντ' ἀληθῶς οὐδὲν (οὖσιν Schoemannus) ἐξῃκασμένα. Eum. 796 ἰσόψηφος δίκη ἐξῆλθ' ἀληθῶς. Suppl. 314 Ἔπαφος ἀληθῶς ῥυσίων ἐπώνυμος. 585 φυσίζοον γένος, τὸ δὴ Ζηνός ἐστιν ἀληθῶς.

ἀλητεία. V. ἀλατεία.

ἀλήτης *erro*. Ag. 1282 φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος. Ch. 1042 ἐγὼ δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος.

ἀλιβαφής *mari tinctus*, i. e. *mersus*. Pers. 275 πολύδονα σώμαθ' ἀλιβαφῆ. Sic Hermannus emendavit quod est in M ἀλιδόνα (hoc accentu) σώματα πολυβαφῆ.

ἀλίγκιος *similis*. Pr. 449 ὀνειράτων ἀλίγκιοι μορφαῖσι.

[ἀλίδονος. V. ἀλιβαφής.]

ἀλίμενος *importuosus*. Suppl. 768 ἀλίμενον χθόνα.

ἅλιος Dorice pro ἥλιος, quod v.

ἅλιος *maritimus*. Pers. 130 ἀμφοτέρας ἅλιον πρῶνα κοινὸν αἴας. 879 κατὰ πρῶν' ἅλιον. Suppl. 15 κῦμ' ἅλιον.

ἀλίρροθος Pers. 367 πόρους ἀλιρρόθους *vias maris strepentis*.

ἀλίρρυτος. Suppl. 868 ἀλίρρυτον (sic Turnebus pro ἀλλίρυτον) ἄλσος *mare*.

ἅλις *satis*. Sept. 679 ἀλλ' ἄνδρας Ἀργείοισι Καδμείους ἅλις ἐς χεῖρας ἐλθεῖν. Ag. 511 ἅλις παρὰ Σκάμανδρον ἦσθ' ἀνάρσιος. 1656 πημονῆς δ' ἅλις γ' ὑπάρχει. 1659 εἰ δέ τοι μόχθων γένοιτο τῶνδ' ἅλις, δεχοίμεθ' ἄν. Eum. 675 ὡς ἅλις λελεγμένων.

ἁλίσκομαι (cum perfecto ἑάλωκα, aoristo ἑάλων, cuius coniunctivus ἁλῶ, participium ἁλούς) *capior*. Sept. 218 ἁλούσης πόλεος. Ag. 339 τοὺς πολισσούχους θεοὺς τοὺς τῆς ἁλούσης γῆς. Sept. 257 ὥσπερ ἄνδρες ὧν ἁλῷ πόλις. [586 πατρίς τε γαῖα σῆς ὑπὸ σπουδῆς δορὶ ἁλοῦσα.] Ag. 30 εἴπερ Ἰλίου πόλις ἑάλωκεν. 324 καὶ τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων. 474 ἁλοὺς ὑπ' ἄλλων. 818 καπνῷ δ' ἁλοῦσα νῦν ἔτ' εὔσημος πόλις. Eum. 67 καὶ νῦν ἁλούσας τάσδε τὰς μάργους ὁρᾷς. Fr. 129 τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἁλισκόμεσθα.

ἁλίστονος. Pr. 712 ἁλιστόνοις πόδας χρίμπτουσα ῥαχίαισιν, i. e. *frementibus maris fluctibus*.

ἀλιταίνω (cum aoristo ἤλιτον) *pecco*. Eum. 269 ὄψει δὲ κεἴ τις ἄλλος ἤλιτεν βροτῶν. Pr. 533 μηδ' ἀλίτοιμι λόγοις. Eum. 316 ὅστις δ' ἀλιτὼν (sic Auratus pro ἀλιτρῶν), ὥσπερ ὅδ' ἀνὴρ, χεῖρας φονίας ἐπικρύπτει.

ἀλίτυπος Pers. 945 λαοπαθῆ σεβίζων ἀλίτυπα βάρη, i. e. *pondera calamitatis, quae populus fert, ex corporibus mari iactatis nata*.

ἀλκαθεῖν (aoristus verbi αὐθυποτάκτου) *opem ferre* Bekk. Anecd. p. 383, 31 ἀλκάθω καὶ ἀλκάθειν. Σοφοκλῆς καὶ Αἰσχύλος (fr. 425). σημαίνει δὲ βοηθεῖν. Nullum est praesens ἀλκάθω ἀλκάθειν, sed aoristus ἀλκαθεῖν. Cuiusmodi infinitivi in codicibus παροξυτόνως scribi solent.

ἀλκή *robur, potentia*. Pers. 594 ὡς ἐλύθη ζυγὸν ἀλκᾶς. 928 κεδνᾶς ἀλκᾶς. Ag. 107 καταπνέει πειθὼ μολπᾶν ἀλκᾷ σύμφυτος αἰών. 466 ἐν δ' ἀΐστοις τελέθοντος οὔτις ἀλκά. Ch. 237 ἀλκῇ πεποιθὼς δῶμ' ἀνακτήσει πατρός. ‖ *auxilium, praesidium*. Pr. 545 εἰπὲ ποῦ τίς ἀλκά. Ag. 1103 ἀλκὰ δ' ἑκὰς ἀποστατεῖ. Sept. 76 γένεσθε δ' ἀλκή. 215 πόλεος ἵν' ὑπερέχοιεν ἀλκάν. Eum. 257 ὁ δ'

αὖτέ γ' ἀλκὰν ἔχων. Sept. 762 μεταξὺ δ' ἀλκὰ δι' ὀλίγου τείνει πύργος ἐν εὔρει. Suppl. 351 ἀλκᾷ πίσυνος. 731 ἀλκῆς λαθέσθαι τῆσδε μηδαμῶς ποτέ. 832 βαῖνε φυγᾷ πρὸς ἀλκάν. Schol. πρὸς τὴν τῶν θεῶν ἀλκήν. ‖ *pugna.* Sept. 498 βακχᾷ πρὸς ἀλκήν. 569 ἄνδρα σωφρονέστατον ἀλκήν τ' ἄριστον. 876 πατρῴους δόμους ἑλόντες μέλεοι σὺν ἀλκᾷ.

ἀλκίφρων *qui forti animo est, magnanimus.* Pers. 92 ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσᾶν στρατὸς, ἀλκίφρων τε λαός.

Ἀλκμήνη n. pr. Ag. 1040 παῖδα — Ἀλκμήνης (Herculem). [‖ Αἰσχύλος Ἰσθμιασταῖς καὶ Ἀλκμήνῃ citatur ab Hesychio s. v. ἀποστάς. Alcmena Aeschyli fabula quum nulla fuerit, Euripidis nomen excidisse videtur.]

ἀλλά *sed, at.* 1. Post praecedentem sententiam negativam, ut Suppl. 606 οὐ διχορρόπως, ἀλλ' ὥστ' ἀνηβῆσαί με. Eum. 186 οὔτοι δόμοισι τοῖσδε --, ἀλλ' οὗ — δίκαι. 459 ἔφθιθ' οὗτος οὐ καλῶς — ἀλλά νιν — ἐμὴ μήτηρ κατέκτα. et sic, praecedente vel οὐ vel μή, ib. 629 666 795. Ch. 197 473 771 838 985. Ag. 648 1317 1364 1644. Pr. 232 240 446 448 456 480 523 535 572 610 652 712 866 950 1031 1031. Sept. 237 477 592 617 679. Pers. 358 374 394 698 716 815.

2. ἀλλά post sententiam qua aliquid ex aliqua, sed non omni ex parte conceditur. Pers. 176—179 πολλοῖς μὲν ἀεὶ νυκτέροις ὀνείρασι ξύνειμι—, ἀλλ' οὔτι πω τοιόνδ' ἐναργὲς εἰδόμην. 526 ἐπίσταμαι μὲν — ἀλλ' ἐς τὸ λοιπὸν —. Ch. 744—747 τὰ μὲν παλαιὰ — ἄλγη — ἐμὴν ἤλγυνεν — φρένα, ἀλλ' οὔτι πω τοιόνδε πῆμ' ἀνεσχόμην.

3. ἀλλά respondentis et obiicientis aliquid. Pr. 106 ἀλλ' οὔτε σιγᾶν οὔτε μὴ σιγᾶν τύχας οἷόν τέ μοι τάσδ' ἐστί. 747 τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει ἔρριψ' ἐμαυτήν —; Suppl. 511 ΒΑ. οὔτοι πτερωτῶν ἁρπαγαῖς σ' ἐκδώσομεν. ΧΟ. ἀλλ' εἰ δρακόντων δυσφρόνων ἐχθίοσιν. et ib. 729 760 952. Ag. 486 1050 1116 1206 1248 1303 1364 1525 1662 1666. Ch. 222 400 775 1021. Eum. 208 429 597 715 721. Pr. 187 358 441 626 671 796 934 981. Sept. 211 656 664 698 718 1046 1050 1053 1060. Pers. 345 742 781 796.

Non raro ἀλλά sermonis abrumpendi et ad aliud quid convertendi causa dicitur. Pr. 261 ἀλλὰ ταῦτα μὲν μεθῶμεν. et ib. 106. Pers. 150 ἀλλ' ἥδε—ὁρμᾶται μήτηρ βασιλέως. 246 ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖν τάχ' εἴσει —. Pers. 849 et Ag. 1313 ἀλλ' εἶμι —. 1648 ἀλλ' ἐπεὶ δοκεῖ τάδ' ἔρδειν —. Ch. 540 595 710. Eum. 612. Suppl. 219 325 724 930.

4. ἀλλά cum formulis iubendi, vetandi, optandi. Pr. 71 ἀλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστῆρας βάλε. 315 ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ', ἃς ἔχεις ὀργὰς ἄφες. 344 604 1058 1071. Sept. 30 116 854. Pers. 140 619 628 640 697 703 837. Suppl. 77 191 219 464. Ch. 476 877 918. Eum. 433. ‖ Cum optativo Suppl. 966 ἀλλ' ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθοῖσι βρύοις. Ag. 944 ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι ταῦθ', ὑπαί τις ἀρβύλας λύοι. 1249 ἀλλὰ μὴ γένοιτό πως. Ch. 1063 ἀλλ' εὐτυχοίης. Eum. 292 ἀλλ' — ἔλθοι, quinque versibus inter ἀλλ' et ἔλθοι positis. Cum optativo et ἄν. Ag. 1347 ἀλλὰ κοινωσαίμεθ' ἄν πῶς (sic Porsonus pro κοινωσώμεθ' ἄν πως) ἀσφαλῆ βουλεύματα; Cum infinitivo imperativi locum tenente Ch. 306 ἀλλ', ὦ μεγάλαι Μοῖραι, Διόθεν τῇδε τελευτᾶν.

5. ἀλλά cum aliis particulis consociatum. ἀλλὰ γάρ Sept. 861. ἀλλὰ — γάρ Pr. 941. Ch. 375. Eum. 797. ‖ ἀλλὰ — γε Suppl. 342. Ch. 1044. ‖ ἀλλ' ἦ cum interrogatione Suppl. 913. Ch. 220 774 ‖ ἀλλὰ μὴν et ἀλλὰ μὴν — γε. V. s. v. μήν. ‖ ἀλλ' οὐδὲ μήν νιν Ch. 189. ‖ ἀλλ' οὖν Pr. 1058 1071. et in loco interpolato Sept. 217, ubi v. annot. ‖ ἀλλὰ — τοι Pers. 795. ‖ μἀλλά, i. e. μὴ ἀλλά, v. s. v. μή.

ἀλλαγή *mutatio.* Ag. 482 ἀλλαγᾷ λόγου.

ἀλλάσσω *permuto.* Pr. 967 τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν — οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ.

ἀλληλοφόνοι *qui se invicem interficiunt.* Sept. 932 forma Dorica ὑπ' ἀλλαλοφόνοις χερσίν. Ag. 1576 ἀλληλοφόνους μανίας.

ἀλλήλοιν pronomen reciprocum. Dualis numeri apud Aeschylum exempla nulla sunt, qui solo usus est numero plurali. Pr. 200 στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνετο. Pers. 189 τούτω στάσιν τιν', ὡς ἐγὼ 'δόκουν ὁρᾶν, τεύχειν ἐν ἀλλήλαισι (sic Blomfieldus pro ἀλλήλῃσι). Pr. 491 πρὸς ἀλλήλους τίνες ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεδρίαι. 1086 πνεύματα — εἰς ἄλληλα στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα. Sept. 821 πέπωκεν αἷμα γαῖ' ὑπ' ἀλλήλων φόνῳ. Pers. 414 ἀρωγὴ δ' οὔτις ἀλλήλοις παρῆν. 506 πῖπτον δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν. Ag. 654 ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλαισι (sic Triclinius pro ἀλλήλῃσι) Θρῄκιαι πνοαὶ ἤρεικον. Eum. 219 εἰ τοῖσιν οὖν κτείνουσιν ἀλλήλους χαλᾷς. 863 Ἄρη ἐμφύλιόν τε καὶ πρὸς ἀλλήλους θρασύν.

ἀλλοδαπός *alienigena, peregrinus.* Sept. 1076 ἀλλοδαπῶν κύματι φωτῶν.

ἄλλοθεν *aliunde.* Ag. 92 ἄλλη δ' ἄλλοθεν οὐρανομήκης λαμπὰς ἀνίσχει. 595 ὀλολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν ἔλασκον. Eum. 503 πεύσεται δ' ἄλλος ἄλλοθεν.

ἀλλόθροος *peregrinus.* Ag. 1200 ἀλλόθρουν πόλιν. Suppl. 973 πᾶς τις ἐπειπεῖν ψόγον ἀλλοθρόοις εὔτυκος.

ἅλλομαι *salio.* Aoristus secundus Eum. 368 ἁλομένα, Nam sic in apogr. correctum quod in M est ἀλλωμένα, altero λ eraso. Similiter inter ἁλόμενοι, ἁλώμενοι (sic) et ἁλλόμενοι variant libri Xen. Anab. 4, 2, 17 et alibi. Tragici aoristum priorem ἡλάμην alteri praetulerunt ἡλόμην (de quo dixit Veitch. *Irreg. verbs* p. 47), cuius modis quibusdam ab α brevi incipientibus usi sunt metri causa: unde Aeschylus ἁλομένα dixit, non ἁλαμένα, cuius α longum esse videtur, ut ἁλάμενος ap. Arist. Av. 1395. Similiter ἀράμενος α longo dicitur, ἀρόμενοσ vero brevi. Aoristi secundi exempla ἐνήλου Pers. 515 (ubi ἐνήλλου apogr. multa) et ἐξήλλου apud Soph. OR. 1311 librariorum debentur erroribus. Recte ἐνήλω et ἐξήλω Elmsleius, et ἐξήλω apud Sophoclem apogr. duo, ut v. 263 et 1261 ἐνήλατο legitur, non ἐνήλετο vel ἐνήλλετο, et ἀφήλατο apud Aeschylum Pers. 305.

ἄλλος *alius.* Dicitur vel adiective vel substantive. Pr. 48 ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὤφελεν λαχεῖν. [156 ἄλλος ab correctore in M illatum pro ανος, quod significat ἄνθρωπος, etsi hoc quoque non verum, sed ἀνδρῶν scribendum, ut ostendi in annot.] 233 ἀϊστώσας γένος τὸ πᾶν ἔχρηΖεν ἄλλο φιτῦσαι νέον. 321 πρὸς τοῖς παροῦσι δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις. 425 μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον — εἰσιδόμαν θεόν. 522 ἄλλου λόγου. 774 τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς. 802 ἄλλην — θεωρίαν. 1063 ἄλλο τι φώνει. Sept. 263 σὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον. 451 λέγ' ἄλλον ἄλλαις ἐν πύλαις εἰληχότα. 480 κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ. 486 τέταρτος ἄλλος γείτονας πύλας ἔχων. 673 τίς ἄλλος μᾶλλον ἐνδικώτερος; 1027 ἣν μή τις ἄλλος τόνδε συνθάπτειν θέλῃ. Pers. 33 ἄλλους δ' ὁ μέγας — Νεῖλος ἔπεμψεν. 237 καὶ τί πρὸς τούτοισιν ἄλλο; 266 οὐ λόγους ἄλλων κλύων.

368 ἄλλας δὲ κύκλῳ νῆσον Αἴαντος πέριξ. 826 ἄλλων ἐρασθείς. 992 καὶ μὴν ἄλλον γε ποθοῦμεν. Ag. 199 χείματος ἄλλο μῆχαρ. 299 ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός. 474 αὐτὸς ἁλοὺς ὑπ' ἄλλων. 612 ἄλλου πρὸς ἀνδρός. 631 πρὸς ἄλλων ναυτίλων. 757 δίχα δ' ἄλλων μονόφρων εἰμί. 853 οὐκ ἄλλων πάρα μαθοῦσα. 865 κακοῦ κάκιον ἄλλο πῆμα. 876 πολλὰς — ἀρτάνας — ἔλυσαν ἄλλοι. 916 παρ' ἄλλων χρὴ τόδ' ἔρχεσθαι γέρας. 1280 ἥξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάορος. 1339 ἄλλων ποινὰς θανάτων. 1572 ἄλλην γενεὰν τρίβειν. 1654 μηδαμῶς — ἄλλα δράσωμεν κακά. Ch. 16 οὐδέν ποτ' ἄλλο. 104 τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτούμενον χερός. 114 τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῇδε προστιθῶ στάσει; 188 ἀστῶν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόζειν φόβης. [283 ἄλλας — προσβολὰς Ἐρινύων.] 365 μετ' ἄλλων δουρικμῆτι λαῷ. 401 φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον ἄλλο προσαιτεῖν αἷμα. 472 οὐδ' ἀπ' ἄλλων ἔκτοθεν, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν. 672 εἰ δ' ἄλλο πρᾶξαι δεῖ τι βουλιώτερον. 709 ἄλλος δ' ὁμοίως ἦλθεν ἂν τάδ' ἀγγελῶν. 815 πολλὰ δ' ἄλλα φανεῖ. [995 μύραινά γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ σήπειν θιγοῦσ' ἂν ἄλλον. 1021 ἄλλος vitiose pro ἀλλ' ὡς.] 1039 ἐφ' ἑστίαν ἄλλην τραπέσθαι. Eum. 239 et 451 ἄλλοισιν οἴκοις. 269 εἴ τις ἄλλος ἤλιτεν βροτῶν. 426 ἄλλης ἀνάγκης οὔτινος τρέων κότον; 857 ὅσην παρ' ἄλλων οὔποτ' ἂν σχέθοις βροτῶν. Suppl. 244 καὶ τἄλλα πόλλ' ἐπεικάσαι δίκαιον ἦν. 306 τί οὖν ἔτευξεν ἄλλο; 317 τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῆσδε βλαστημὸν λέγεις; 445 γένοιτ' ἂν ἄλλα. 482 βωμοὺς ἐπ' ἄλλους. 675 τίκτεσθαι δὲ φρουροὺς γᾶς ἄλλους εὐχόμεθ' ἀεί. 960 πολλῶν μετ' ἄλλων. 992 πρὸς γεγραμμένοις πολλοῖσιν ἄλλοις σωφρονίσμασιν πατρός. Fr. 69 οὐ γάρ τι μεῖζον ἄλλο τοῦδε πείσομαι. 129 οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς. 178 Εὐρύμαχος, οὐκ ἄλλος. Sept. 759 τὸ μὲν πίτνον, ἄλλο δ' ἀείρει. Pr. 230 δαίμοσιν νέμει γέρα ἄλλοισιν ἄλλα. Sept. 340 ἄλλος δ' ἄλλον ἄγει. Pers. 411 ἐπ' ἄλλην δ' ἄλλος ἴθυνεν δόρυ. Ag. 313 ἄλλος παρ' ἄλλου. 1535 δίκην δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θηγάνει βλάβης πρὸς ἄλλαις θηγάναισι Μοῖρα. Eum. 530 ἄλλ' ἄλλᾳ δ' ἐφορεύει. Pr. 276 πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει. Pers. 369 ἄλλος ἄλλοσε. Ag. 92 ἄλλη δ' ἄλλοθεν οὐρανομήκης λαμπὰς ἀνίσχει. 595 ὀλολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν ἔλασκον. Eum. 504 πεύσεται δ' ἄλλος ἄλλοθεν.

ἄλλος in comparatione. Pr. 440 τίς ἄλλος ἢ 'γώ; Sept. 851 τί δ' ἄλλο γ' ἢ πόνοι πόνων; Pers. 209 ὁ δ' οὐδὲν ἄλλο γ' ἢ πτήξας δέμας παρεῖχε. Pr. 258 οὐκ ἄλλο γ' οὐδέν, πλὴν ὅταν κείνῳ δοκῇ. 467 οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ. Ag. 1268 ἄλλην τιν' ἄτης (sic Stanleius pro ἄτην) ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε. Suppl. 636 Ἄρη, τὸν ἀρότοις θερίζοντα βροτοὺς ἐν ἄλλοις.

ἄλλος *alter*, *secundus*. Sept. 424 γίγας ὅδ' ἄλλος. 437 καὶ τῷδε κέρδει κέρδος ἄλλο τίκτεται. Eum. 6 Τιτανὶς ἄλλη παῖς Χθονός. Suppl. 220 Ἑρμῆς ὅδ' ἄλλος τοῖσιν Ἑλλήνων νόμοις. 231 κἀκεῖ δικάζει τἀμπλακήμαθ', ὡς λόγος, Ζεὺς ἄλλος ἐν καμοῦσιν ὑστάτας δίκας. Pers. 766 ἄλλος ἐκείνου παῖς. Ch. 613 ἄλλαν δεῖ τιν' ἐν λόγοις στυγεῖν φοινίαν Σκύλλαν. ‖ *reliquus*. Pers. 955 φίλων ἄλλος ὄχλος. Sept. 450 Ἀρτέμιδος εὐνοίαισι σύν τ' ἄλλοις θεοῖς. Pers. 640 Γᾶ τε καὶ ἄλλοι χθονίων ἁγεμόνες. Eum. 96 ἄλλοισιν ἐν νεκροῖσιν. Cum articulo οἱ ἄλλοι. 63 τοῖσιν ἄλλοις. τὰ δ' ἄλλα cum variis verbis Ag. 36 844 912 1245. Ch. 512 583. τὰ δ' ἄλλα πάντα Eum. 650. Et τἄλλα addito vel omisso substantivo Ch. 748 τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤντλουν κακά. Ag. 609 καὶ τἄλλ' ὁμοίαν πάντα. 918 καὶ τἄλλα μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ ἅβρυνε. Ch. 552 τἄλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις. Eum. 667 τἄλλα θ', ὡς ἐπίσταμαι, τὸ σὸν πόλισμα καὶ στρατὸν τεύξω μέγαν. Suppl. 721 καὶ τἄλλα πλοῖα πᾶσά θ' ἡ 'πικουρία. 1014 τἄλλ' εὐτυχοῖμεν πρὸς θεῶν Ὀλυμπίων. ‖ ἄλλῃ adverbialiter *alibi*. Eum. 530 ἄλλ' ἄλλᾳ δ' ἐφορεύει.

ἄλλοσε *alio*. Pers. 359 ἄλλος ἄλλοσε δρασμῷ κρυφαίῳ βίοτον ἐκσωσοίατο.

ἄλλοτε *alias*, *alio tempore*. Pr. 276 πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει. Sept. 1070 πόλις ἄλλως ἄλλοτ' ἐπαινεῖ τὰ δίκαια. Fr. 284 ἐξῆς δ' ὀπηδεῖ δόχμιον, ἄλλοθ' ὕστερον.

ἀλλότριος *alienus*. Ag. 447 ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντ' ἀλλοτρίας διαὶ γυναικός.

ἀλλόφυλος *peregrinus*. Eum. 851 ἐς ἀλλόφυλον ἐλθοῦσαι χθόνα.

ἀλλύτας (i. e. ἀναλύτης) *liberator*. Sept. 146 στόνων ἀλλύτας restitui pro στόνων ἀϋτᾶς: de quo dixi in Praef. edit. Lips. quintae p. LI. Idem vocabulum latebat Suppl. 805, ubi in M cum metri sententiaeque vitio legitur μόρος, πρὸ κοίτας γαμηλίου τυχών. τίν' ἀμφ' αὐτᾶς ἔτι πόρον τέμνω γάμου καὶ λυτήρια, quae sic emendavi μόρος — τυχών, ἀλλύτας. τίν' ἂν πόρον | τέμνοιν γάμου λυτῆρα;

ἄλλως *aliter*. Sept. 490 οὐκ ἄλλως ἐρῶ. 1070 πόλις ἄλλως ἄλλοτ' ἐπαινεῖ τὰ δίκαια. Ag. 501 ὅστις τάδ' ἄλλως τῇδ' ἐπεύχεται πόλει ‖ *alia de causa*. Ch. 680 ἐπείπερ ἄλλως, ὦ ξέν', εἰς Ἄργος κιεις. ‖ *temere*. [Ag. 1317 οὔτοι δυσοίζω, — φόβῳ ἄλλως. Sic Herm. pro φόβῳ, ἀλλ' ὡς —] ‖ ἄλλως τε καί. Pr. 636 ἄλλως τε πάντως καὶ κασιγνήταις πατρός. Eum. 726 ἄλλως τε πάντως χὤτε δεόμενος τύχοι. Pers. 689 ἄλλως τε πάντως χοἱ κατὰ χθονὸς θεοί. Eum. 473 ἄλλως τε καὶ σὺ μὲν κατηρτυκὼς ὅμως. Suppl. 768 ἄλλως τε καὶ μολόντες ἀλίμενον χθόνα.

ἅλμη *aqua marina*, *mare*. Pers. 397 ἔπαισαν ἅλμην βρύχιον.

ἁλμήεις *marinus*. Suppl. 844 ἀνὰ πολύρυτον ἁλμήεντα πόρον.

ἀλοίδορος *non convicians*. Ag. 412, nisi ἀλοιδόρως scribendum, de quo dixi s. v. ἄϊστος.

ἄλοξ *sulcus*. Ag. 1016 ἐξ ἀλόκων ἐπετειᾶν. Ch. 25 ὄνυχος ἄλοκι νεοτόμῳ. Figurate Sept. 593 βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος.

ἁλουργής *purpura tinctus*. Ag. 946 ἐμβαίνονθ' ἁλουργέσιν.

ἄλοχος *uxor*. Pers. 63 τοκέες τ' ἄλοχοί τε. Ag. 1499 Ἀγαμεμνονίαν εἶναί μ' ἄλοχον. Suppl. 61 τᾶς Τηρείας — ἀλόχου. 302 ἄλοχος ἰσχυρὰ Διός. Fr. 260 ἄλοχον ἤγαγεν.

Ἄλπιστος n. pr. Persicum. Pers. 982.

ἅλς *mare*. Pers. 427 πελαγίαν ἅλα. 467 ἄγχι πελαγίας ἁλός. 576 γναπτόμενοι δ' ἁλί, de quo loco v. s. v. ἀμίαντος. Ag. 1408 ῥυτᾶς ἐξ ἁλὸς ὄρμενον. Suppl. 37 ἀγρίας ἁλὸς ἀντήσαντες. 134 πλάτα μὲν οὖν λινορραφοῦς τε δρόμος ἅλα στέγων δορός. [Suspectum ἁλὸς fr. 335, de quo v. s. v. θίς.]

ἄλσος *nemus*. Suppl. 508 9 ΒΑ. λευρὸν κατ' ἄλσος νῦν ἐπιστρέφου τόδε. ΧΟ. καὶ πῶς βέβηλον ἄλσος ἂν ῥύοιτό με; 558 Δῖον πάμβοτον ἄλσος. Figurate de mari Pers. 111 πόντιον ἄλσος. Suppl. 868 δι' ἁλίρρυτον ἄλσος.

ἀλύω *alucinor*. Sept. 391 τοιαῦτ' ἀλύων ταῖς ὑπερκόποις σαγαῖς. Galenus vol. 9 p. 324 ἀλύειν λέγουσιν ἐκείνους τῶν ὑγιαινόντων ὅσοιπερ ἂν

ἀεὶ τοῖς παροῦσι δυσχεραίνοντες ἄλλοτε εἰς ἄλλα μεταβαίνουσι πράγματά τε καὶ πράξεις.

ἄλυξις *effugium*. Ag. 1299 οὐκ ἔστ' ἄλυξις.

Ἅλυς *Halys*, fluvius. Pers. 864 πόρον οὐ διαβὰς Ἅλυος ποταμοῖο.

ἀλύσκω *effugio*. Pr. 587 οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπα πημονάς ἀλύξω. Pers. 94 δολόμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει; 101 τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπὲκ (sic Hermannus pro ὑπέρ) θνατὸν ἀλύξαντα φυγεῖν. quod per tmesin dictum est pro ὑπεξαλύξαντα, de quo dicetur s. v. ὑπεξαλύσκω. Ag. 1615 ού φημ' ἀλύξειν ἐν δίκῃ τὸ σὸν κάρα — λευσίμους ἀράς.

ἄλυτος *insolubilis*. Pr. 154 δεσμοῖς ἀλύτοις.

ἀλφεσίβοιος *pecora alens*. Suppl. 855 ἀλφεσίβοιον ὕδωρ.

ἀλφηστής *inveniens, lucrum parans*. Sept. 770 ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν ὄλβος ἄγαν παχυνθείς. Est vocabulum Homericum, quod per εὑρετικός, συνετός, ἐπινοητικός exp. grammatici in Thes. indicati vol. 1 p. 1602.

ἅλως *orbis, area circularis*. Sept. 489 ἅλω δὲ πολλήν, ἀσπίδος κύκλον λέγω.

ἁλώσιμος *qui capi potest, expugnabilis*. Sept. 635 ἁλώσιμον παιᾶν' ἐπεξιακχάσας *paeana urbis expugnationem celebrantem*. Ag. 10 ἁλώσιμόν τε βάξιν *nuntium urbis expugnatae*.

ἅλωσις *expugnatio*. Ag. 589 φράζων ἅλωσιν Ἰλίου τ' ἀνάστασιν. Sept. 119 πάντως ἄρηξον δαΐων ἅλωσιν.

ἅμα *simul*. Sept. 1072 ἅμα τῷδε. Suppl. 618 ξενικὸν ἀστικόν θ' ἅμα λέγων διπλοῦν μίασμα πρὸ πόλεως φανέν. Sept. 812 ΑΓ. οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντ' ἄγαν. ΧΟ. οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἅμα. Pers. 389 ὄρθιον δ' ἅμα ἀντηλάλαξε. Cum participio Ag. 1626 εὐνὴν ἀνδρὸς αἰσχύνουσ' ἅμα ἀνδρὶ στρατηγῷ τόνδ' ἐβούλευσας μόρον; Ch. 897 μαστόν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα οὔλοισιν ἐξήμελξας εὔτραφὲς γάλα. ‖ Apocopen restitui Suppl. 782, ubi in M legitur τὸ πᾶν δ' ἄφαντος ἀμπετήσαις δόσως | κόνις ἄτερθεν πτερύγων ὀλοίμαν. Monstra vocabulorum ἀμπετήσαισδόσως, ut alia non pauca in extrema huius fabulae parte originem suam debent antiquiori codici, in quo litterae aliae vix legi poterant, aliae prorsus evanuerant. Restitui igitur quod sensus postulat ἅμ πνοαῖς διψὰς ὡς. ἅμ pro ἅμα dictum (fere ut ἄμ pro ἀνά dicitur) est in glossa Hesychii, etsi huic non multum tribuendum. ἅμα πνοαῖς dictum ut ap. Homerum Il. 15, 149 ἅμα πνοιῇσι πετέσθην, et addito ἀνέμοιο Od. 2, 148 ἐπέτοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. διψὰς κόνις comparandum cum διψία κόνις, quod dixerunt Aeschylus Agam. 495 et Sophocles Antig. 246 429.

Ἀμαζών *Amazon*. Eum. 628 πρὸς γυναικός, οὔτι θουρίοις τόξοις ἑκηβόλοισιν. ὥστ' Ἀμαζόνος. Pr. 723 ἔνθ' Ἀμαζόνων στρατὸν ἥξεις στυγάνορα. Suppl. 287 τὰς ἀνάνδρους κρεοβόρους τ' Ἀμαζόνας. Eum. 688 Ἀμαζόνων ἕδραν.

ἀμαθύνω *exstinguo*. Eum. 937 καὶ μέγα φωνοῦντ' ἐχθραῖς ὀργαῖς ἀμαθύνει.

ἄμαλα *navem*. Accusativus tanquam ab nominativo ἄμαλς, quo nemo usus est. Hesychius ἄμαλα: τὴν ναῦν, ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν τὴν ἅλα. Αἰσχύλος Πρωτεῖ σατυρικῷ (fr. 212). Corrupte Etym. M. p. 75, 22 ἀμάδα τὴν ναῦν Αἰσχύλος. ἐπ' ἄμαλα in ἐπαμίδα corruptum Suppl. 842 847 restituit Hermannus.

ἀμαλάπτω *perdo*, *corrumpo*. Pr. 899 παρθενίαν | εἰσορῶσ' Ἰοῦς ἀμαλαπτομέναν eximia est Henrici Weilii emendatio pro γάμῳ δαπτομέναν, quod M habet litteris το a manu paullo recentiore in litura trium litterarum scriptis, quas non dubium est ανω fuisse, i. e. δαπανωμένην, quod in pluribus servatum est apographis, partim sic partim δαπανομένην scriptum. Vocabulum autem γάμῳ non ex μέγα corruptum est, quod Schuetzius multis persuasit, sed longe aliam habet originem. Nam postquam in libro multo quam cod. Mediceus antiquiore ΑΜΑΛΑΠΤΟΜΕΝΑΝ in ΑΜΑΔΑΠΤΟΜΕΝΑΝ corruptum fuerat, ad ΑΜΑ, quod ἅμα esse videbatur, dativus γάμῳ adscriptus est, ἅμα in margine annotato, δαπτομέναν vero per δαπανωμένην explicatum. Hinc confectum est quod nunc in M legitur, addito in margine scholio, quod fortasse ab διορθωτῇ, ut alia multa, est compositum, γάμῳ: ἅμα τῷ γάμῳ· λείπει γὰρ τὸ ἅμα. ἐν supplevit Thomas Mag. cuius in scholio inter alia haec leguntur, εἰσορῶσα αὐτὴν δαπτομένην καὶ δαμαζομένην ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Διός, et in gl. interlineari τὴν παρθενίαν δηλοῖ ἀφανιζομένην. Antiquior scholiasta Byzantinus, τῷ γάμῳ τῷ τοῦ Διὸς δαπτομένην καὶ δακνομένην. In apogr. Vitebergensi gl. κινδυνεύουσαν.

ἀμαλός *debilis*, *imbecillis*. Pers. 537 πολλαὶ δ' ἀμαλαῖς (sic Prienus pro ἁπαλαῖς, quod in apographis ἁπαλαῖς vel ἀταλαῖς scriptum) χερσὶ καλύπτρας κατερεικόμεναι (addidi μητέρες οἰκτραί).

ἁμαξήρης *in curru exstructus*. Ag. 1054 τόνδ' ἁμαξήρη θρόνον.

ἁμαρτάνω *aberro ab aliqua re, non attingo aliquid*. Ag. 213 πῶς λιπόναυς γένωμαι ξυμμαχίας ἁμαρτών; 535 τοῦ ῥυσίου θ' ἥμαρτε. 1664 σώφρονος γνώμης δ' ἁμαρτεῖν. ‖ *a scopo aberro*. Fr. 179 ἔρριψεν, οὐδ' ἥμαρτε. Ag. 1194 ἥμαρτον, ἢ θηρῶ τι τοξότης τις ὥς; ‖ *pecco*. Pr. 260 οὐχ ὁρᾷς ὅτι ἥμαρτες, ὡς δ' ἥμαρτες οὔτ' ἐμοὶ λέγειν καθ' ἡδονὴν σοί τ' ἄλγος. 267 ἑκὼν ἑκὼν ἥμαρτον. 578 τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας εὑρὼν ἁμαρτοῦσαν ἐν πημοσύναις; Suppl. 915 καὶ πόλλ' ἁμαρτὼν οὐδὲν ὤρθωσας φρενί. Fr. 286 (apud Stob. Flor. 3, 10) ἁμαρτάνει τι (sic cod. Scor.: τοι Paris. A) καὶ σοφοῦ σοφώτερος.

ἁμαρτία *peccatum*. Pr. 9 τοιᾶσδέ τοι ἁμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην. Ag. 502 αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο τὴν ἁμαρτίαν. 1197 παλαιὰς τῶνδ' ἁμαρτίας δόμων. Ch. 519 τὰ δῶρα μείω δ' ἐστὶ τῆς ἁμαρτίας.

ἁμαρτίνοος *demens*. Suppl. 543 ἔνθεν Ἰὼ — φεύγει ἁμαρτίνοος.

ἁμάρτιον *peccatum*. Pers. 676 δίδυμα γοᾶν ἁμάρτια. Ag. 537 διπλᾶ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι θἁμάρτια.

ἀμαυρός *obscurus*, *incertus*. Ch. 853 ἐξ ἀμαυρᾶς κληδόνος λέγει μαθών. ‖ *ignobilis*. Ag. 465 Ἐρινύες χρόνῳ τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας — τιθεῖσ' ἀμαυρόν. ‖ *tristis*. Ag. 546 ἀμαυρᾶς ἐκ φρενός. Ch. 157 ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός.

ἀμαυρόω *evanidum reddo*. Pers. 223 τἄμπαλιν δὲ τῶνδε γαίας κάτοχ' ἀμαυροῦσθαι σκότῳ, ubi κάτοχα μαυροῦσθαι Blomfieldus, quae forma metro postulante legitur Ag. 296. Eum. 359.

ἀμάχετος *indomitus*. Sept. 85 ἀμαχέτου δίκαν ὕδατος ὀροτύπου.

ἄμαχος *indomitus, invictus*. Pers. 90 ἄμαχον κῦμα θαλάσσας. 855 ἀκάκας, ἄμαχος βασιλεὺς ἰσόθεος Δαρεῖος. Ag. 733 ἄμαχον ἄλγος. 769 δαίμονά τε τὰν ἄμαχον, ἀπόλεμον, ἀνίερον.

ἀμάω *meto*. Ag. 1044 οἳ δ' οὔποτ' ἐλπίσαντες ἤμησαν καλῶς.

[ἄμβασις. Sept. 466 in M πρὸς ἀμβάσεις male pro προσαμβάσεις.]

ἀμβλύνω *hebeto*. Improprie Sept. 844 καὶ θέσφατ' οὐκ ἀμβλύνεται, ubi per ἀπρακτεῖ exp. schol.

ἀμβλύς *cuius vis hebetata est*. Eum. 238 οὐ προστρόπαιον, οὐδ' ἀφοίβαντον χέρα, ἀλλ' ἀμβλὺν ἤδη.

ἀμβλωπός *qui hebeti visu est*. Eum. 955 δακρύων βίον ἀμβλωπόν *vitam lacrimis ita plenam ut hominum oculi hebescant*, ut interpretatur Wellauerus.

ἀμβόαμα (pro ἀναβόημα) *clamor*. Ch. 34 ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα μυχόθεν ἔλακε.

ἀμβοάω (pro ἀναβοάω) *clamo*. Pers. 572 βαρὺ δ' ἀμβόασον. Ib. 636 διαμβοάσω restitui pro διαβοάσω.

ἄμβροτος *immortalis*. Eum. 259 θεᾶς ἀμβρότου.

ἄμβων *acclivitas montis*. Hesychius ἄμβωνες: αἱ προσαναβάσεις (ἀναβάσεις Erotianus p. 86) τῶν ὀρῶν. Αἰσχύλος Κερκύονι καὶ Σισύφῳ (fr. 100 et 228).

ἀμέγαρτος *miser, infelix*. Pr. 402 ἀμέγαρτα γὰρ τάδε Ζεὺς ἰδίοις νόμοις κρατύνων. Suppl. 642 ποίμναν τάνδ' ἀμέγαρτον. Schol. ἀφθόνητον, διὰ τὸ ἀτελές.

ἀμείβω *permuto*. Pr. 23 χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος. Pers. 317 ἀμείβων χρῶτα πορφυρᾷ βαφῇ. ‖ *pertranseo, transgredior*. Pers. 69 πορθμὸν ἀμείψας Ἀθαμαντίδος Ἕλλας. Ch. 571 εἰ δ' οὖν ἀμείψω βαλὸν ἑρκείων πυλῶν. ‖ *reddo*. Ag. 729 χάριν τροφᾶς γὰρ ἀμείβων. Ch. 793 παλίμποινα θέλων ἀμείψει. ‖ Forma media ἀμείβομαι *respondeo*. Eum. 586 ἔπος δ' ἀμείβου πρὸς ἔπος. 442 τούτοις ἀμείβου πᾶσιν εὐμαθές τί μοι. Suppl. 195 αἰδοῖα — ἔπη ξένους ἀμείβεσθε. 249 πρὸς ταῦτ' ἀμείβου καὶ λέγ' εὐθαρσῶς ἐμοί. ‖ *permutando locum aliquem occupo, ingredior*. Sept. 304 ποῖον δ' ἀμείψεσθε γαίας πέδον τᾶσδ' ἄρειον; 856 πίτυλον, ὃς ἀεὶ δι' Ἀχέροντ' ἀμείβεται τὰν ἄστονον — θεωρίδα. Ch. 965 τάχα δὲ παντελὴς χρόνος ἀμείψεται πρόθυρα δωμάτων. Suppl. 232 σκοπεῖτε κἀμείβεσθε τόνδε τὸν τόπον. Ch. 1018 οὔτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον — ἀμείψεται, ubi metro postulante ἀμείψει restituit Erfurdtius.

ἀμείλιχος *durus*. Ch. 623 ἐπεὶ δ' ἐπεμνησάμαν ἀμειλίχων πόνων.

ἀμείνων *melior*. Pr. 335 πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς ἢ σαυτόν. Pers. 690 οἱ κατὰ χθονὸς θεοὶ λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἢ μεθιέναι. Pr. 1035 μηδ' αὐθαδίαν εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτέ. Eum. 632 ἀπὸ στρατείας γάρ νιν ἠμποληκότα τὰ πλεῖστ' ἀμείνον' εὔφροσιν δεδεγμένη, post quae verba versus unus excidit. Suppl. 188 ἄμεινόν ἐστι — πάγον προσίζειν. 730 ὅμως ἄμεινον — ἀλκῆς λαθέσθαι τῆσδε μηδαμῶς ποτέ.

ἀμελέω *non curo, negligo*. Eum. 86 καὶ τὸ μἀμελεῖν (sic scripsi pro μὴ ἀμελεῖν, quod est in M, sed eraso α) μάθε. Suppl. 725 τῶνδε μἀμελεῖν (hic quoque et 773 μὴ ἀμελεῖν M) θεῶν. 773 φρόνει μὲν ὡς ταρβοῦσα μἀμελεῖν θεῶν. 1035 Κύπριδος δ' οὐκ ἀμελεῖ θεσμὸς ὅδ' εὔφρων.

ἄμεμπτος *irreprehensus*. Pers. 692 τάχυνε δ', ὡς ἄμεμπτος ὦ χρόνου. Suppl. 629 τέρμον' ἄμεμπτον (sic Herm. pr. ἀμέμπτων) πρὸς ἅπαντα.

ἀμέμπτως *sine vituperio*. Supp. 269 πράξας ἀμέμπτως.

ἀμεμφής *irreprehensus*. Suppl. 581 γείνατο παῖδ' ἀμεμφῆ. Pers. 168 ἔστι γὰρ πλοῦτός γ' ἀμεμφής. Ch. 510 ἀμεμφῆ τόνδ' ἐτεινάτην λόγον. Sic Hermannus pro ἀμομφητονδετινατον λόγον.

ἀμεμφία *nulla reprehensio*. Sept. 909 διαλλακτῆρι δ' οὐκ ἀμεμφία φίλοις. Recte schol. μέμφονται δὲ οἱ φίλοι αὐτῶν τὸν διαλλακτῆρα σίδηρον ὡς μηδετέρῳ χαρισάμενον.

ἀμήνιτος *iram non movens*. Suppl. 975 ξύν τ' εὐκλείᾳ καὶ ἀμηνίτῳ βάξει. Ag. 649 χειμῶν' Ἀχαιῶν οὐκ ἀμήνιτον θεοῖς *tempestatem non sine deorum ira ortam*.

ἀμηνίτως *sine ira*. Ag. 1036 ἐπεί σ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμηνίτως δόμοις κοινωνὸν εἶναι χερνίβων. ἀμηνίτοις Auratus.

ἀμηχανέω *inops consilii sum*. Pers. 458 ὥστ' ἀμηχανεῖν ὅποι τράποιντο. Ag. 1530 ἀμηχανῶ — εὐπάλαμον μέριμναν ὅπα τράπωμαι. 1113 νῦν γὰρ ἐξ αἰνιγμάτων ἐπαργέμοισι θεσφάτοις ἀμηχανῶ. 1176 τέρμα δ' ἀμηχανῶ. Suppl. 379 ἀμηχανῶ δέ. Fr. 196, 6 ἰδὼν δ' ἀμηχανοῦντά σ' ὁ Ζεὺς οἰκτερεῖ.

ἀμήχανος *inops, consilii expers*. Sept. 227 πολλάκι δ' ἐν κακοῖσι τὸν ἀμάχανον (sic scripsi pro ἀμήχανον) — ὀρθοῖ. ‖ *qui effugi vel averti nulla ratione potest*. Eum. 561 ἀμηχάνοις δύαις. [769 ἀμηχάνοισι δυσπραξίαις.] Pr. 59 δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους. Suppl. 620 ἀμήχανον βόσκημα πημονῆς. Fr. 435 ἀμήχανον τεύχημα (τέχνημα Nauckius) καὶ δυσέκδυτον, de quo schol. Eur. Or. 25 ἡ γὰρ Κλυταιμνήστρα χιτῶνα ὕφανεν (Ἀγαμέμνονι) οὔτε ταῖς χερσὶν οὔτε τῇ κεφαλῇ ἔκδυσιν ἔχοντα.

ἀμηχάνως *sine auxilio vel consilio*. Ch. 407 ἴδεσθ' Ἀτρειδᾶν τὰ λοίπ' ἀμηχάνως (scribendum ἀμαχάνως) ἔχοντα. Eum. 481 τάδε — ἀμηχάνως ἔχει (sic Butlerus pro ἐμοί).

ἀμίαντος *impollutus*. Pers. 578 κναπτόμενοι δ' ἁλὸς αἰνὰ | σκύλλονται πρὸς ἀναύδων παίδων τᾶς ἀμιάντου. Sic emendavi quod in M legitur γναπτόμενοι δ' ἁλὶ δεινὰ —, de quo pluribus dixi in Philologo vol. 13 p. 480. Absurdum est ἀμιάντου sine ἁλὸς dici, quod omitti non poterat, addi vero ἁλὶ ubi non opus erat.

[ἀμίδα vitiose pro ἄμαλα, quod v.]

ἄμικτος *insociabilis, non amice se coniungens*. Ag. 321 οἶμαι βοὴν ἄμικτον ἐν πόλει πρέπειν.

ἅμιλλα *certamen*. Pr. 129 πτερύγων θοαῖς ἁμίλλαις

ἄμισθος *gratuitus, pretio carens*. Ag. 979 ἀκέλευστος ἄμισθος ἀοιδά. Ch. 733 λύπη ἄμισθος.

Ἀμίστρης n. pr. Persicum Pers. 21 οἷος Ἀμίστρης ἠδ' Ἀρταφρένης. Sed 320 in initio trimetri Ἄμιστρις, ubi Ἄμηστρις Brunckius.

ἀμμίγνυμι (pro ἀναμίγνυμι) *admisceo*. Pers. 1052 μέλαινα δ' ἀμμεμίξεται — στονόεσσα πλαγά. Sic correxi quod est in M ἀν (in σὺ mutatum) μεμίξεται. ‖ Adv. ἄμμιγα v. s. v. ἀναμίξ.

ἀμνημονέω *immemor sum*. Eum. 24 οὐδ' ἀμνημονῶ.

ἀμνήμων *immemor*. Sept. 606 ἐχθροξένοις τε καὶ θεῶν ἀμνήμοσι.

ἄμοιρος *expers*. Sept. 733 τῶν μεγάλων πεδίων ἀμοίρους. Eum. 353 παλλεύκων δὲ πέπλων ἄμοιρος μούνα ἐτύχθην. Sic postulante metro emendavi pro ἄμοιρος ἄκληρος ἐτύχθην, sublato glossemate ἄκληρος, addito vero quod sensus postulat μούνα. [Ib. 890 γ' ἀμοίρου corruptum ex γαμόρῳ, quod v.]

ἀμολγός *caligo*. Fr. 66, 7 ἱερᾶς νυκτὸς ἀμολγόν.

[ἀμομφητονδ' vitiose pro ἀμεμφῆ τόνδ'. V. ἀμεμφής.]

ἄμομφος *irreprehensus*. Eum. 475 ὅμως δ' ἄμομφον ὄντα σ' αἱροῦμαι πόλει. 678 πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖσ' ἄμομφος ὦ; ‖ *qui non habet quod reprehendatur*. Eum. 413 λέγειν δ' ἄμομφον ὄντα τοὺς πέλας κακῶς πρόσω δικαίων. Sic Robortellus pro ἄμορφον.

ἀμός *meus*. Pro ἐμός dixerunt tragici ubi syllaba prima longa opus erat, de quo v. quae dixi in Lexico Sophocleo p. 26. Sept. 417 τὸν ἀμὸν νυν ἀντίπαλον εὐτυχεῖν θεοὶ δοῖεν. 654 ὦ πανδάκρυτον ἀμὸν Οἰδίπου γένος. Ch. 428 κροτητὸν ἀμὸν καὶ πανάθλιον κάρα. Ch. 437 ἕκατι δ' ἀμᾶν χερῶν. Suppl. 105 δι' ἀμὸν γάμον. 322 ἀμὸν ἀρχαῖον γένος. Inepte illatum in M Eum. 440 ἑστίας ἀμῆς πέλας, quasi quintus pes trimetri spondeo opus habeat. Recte ἐμῆς in apogr. Recte vero ib. 311, ubi in M ἐπινωμᾷ στάσις ἅμα legitur, restitutum est ἀμά, nisi quis ἁμά, quod pro ἡμετέρα dictum sit, malit cum Cantero: qua significatione tragicos ἀμός dixisse valde incertum est, ut ostendi in Lexico Sophocleo. ἀμός ubique M.

ἀμοχθί *nullo labore*. Pr. 208 ᾤοντ' ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν.

ἄμπελος *vitis*. Pers. 615 παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε. Fr. 390 μάχλον ἄμπελον. V. μάχλος.

ἀμπέμπω. V. ἀναπέμπω.

ἀμπέχω *circumdo*. Pers. 848 ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι ἐσθημάτων κλύουσαν, ἥ νιν ἀμπέχει.

ἀμπίπτω *procumbo*. Ag. 1599 ἀμπίπτει δ' ἀπὸ σφαγῆς ἐμῶν. Sic Canterus pro ἂν πίπτει.

ἀμπλακεῖν *peccare*. Ag. 1212 ὡς τάδ' ἤμπλακον. Suppl. 916 τί δ' ἠμπλάκηται τῶνδέ μοι δίκης ἄτερ;

ἀμπλάκημα *delictum*. Pr. 112 τοιῶνδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω. 386 ἐμὸν δοκήσει τἀμπλάκημ' εἶναι τόδε. 620 ποινὰς δὲ ποίων ἀμπλακημάτων τίνεις; Suppl. 230 κἀκεῖ δικάζει τἀμπλακήματα — Ζεύς. Fr. 283 καὶ τἀμπλάκημα τῷ περῶντι τὴν θέμιν. ‖ ἀπλάκημα et ἀπλακεῖν interdum dixerunt tragici ubi syllaba prima brevi opus erat. Semel Aeschylus Eum. 934 τὰ γὰρ ἐκ προτέρων ἀπλακήματα —. Sic Pauwius pro ἀμπλακήματα.

ἀμπλακία *delictum*. Pr. 563 τίνος ἀμπλακίας ποιναῖς ὀλέκει;

ἀμπυκτήρ *frontale*. Sept. 461 ἵππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας δινεῖ.

ἄμπυξ *frontale*. Suppl. 431 ἀμπύκων πολυμίτων.

ἀμυγμός *laceratio*. Ch. 24 πρέπει παρηῖς αἱματοῦσσ' ἀμυγμοῖς.

Ἀμυμώνη Aeschyli inscripta fuit fabula satyrica (fr. 11—13).

ἀμυναθεῖν (infinitivus verbi αὐθυποτάκτου), cuius forma media ἀμυναθέσθαι, *propulsare*, utitur Aeschylus Eum. 438 τόνδ' ἀμυναθοῦ ψόγον, ubi M pravo accentu ἀμυνάθου.

ἀμύνω *depello*. Ag. 102 ἐλπὶς ἀμύνει φροντίδ' ἄπληστον. ‖ ἀμύνομαι *defendo me*. Ag. 1381 ὡς μήτε φεύγειν μήτ' ἀμύνεσθαι μόρον.

ἀμύσσω *lacero*. Pers. 161 καί με καρδίαν ἀμύσσει φροντίς. 115 φρὴν ἀμύσσεται φόβῳ.

[ἀμφαίνω. ἀμφέρω. V. ἀναφαίνω. ἀναφέρω.]

ἀμφήκης *acutus*. Pr. 692 ἀμφάκει κέντρῳ (ubi formae Doricae in apogr. substituta Attica ἀμφήκει. Doricam annotavit Hesychius ἀμφάκης: ὀξίνη, quae gl. referenda fortasse ad Soph. El. 485, ubi in codice ἀμφήκης legitur.) 1044 πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος. Ag. 1150 ἀμφήκει δορί.

ἀμφί praepositio quae cum genitivo, dativo et accusativo construitur. Cum genitivo *de*. Pr. 702 τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἆθλον ἐξηγουμένης. Sept. 1012 οὕτω μὲν ἀμφὶ τοῦδ' ἐπέσταλται λέγειν. Ag. 1074 τί ταῦτ' ἀνωτότυξας ἀμφὶ Λοξίου; 1083 χρήσειν ἔοικεν ἀμφὶ τῶν αὐτῆς κακῶν. 1141 ἀμφὶ δ' αὐτᾶς θροεῖς νόμον ἄνομον. Suppl. 615 τοιάνδ' ἔπειθε ῥῆσιν ἀμφ' ἡμῶν λέγων. 391 ὡς οὐκ ἔχουσι κῦρος οὐδὲν ἀμφὶ σοῦ. [806 ἀμφ' αὐτᾶς scriptura vitiosa, de qua dixi s. v. ἀλλύτας.] Ag. 62 πολυάνορος ἀμφὶ γυναικὸς πολλὰ παλαίσματα — θήσων. ‖ Cum dativo *circa*. Ag. 890 τὰς ἀμφί σοι κλάουσα λαμπτηρουχίας. 893 ἀμφὶ σοὶ πάθη ὁρῶσα. 326 ἀμφὶ σώμασιν πεπτωκότες. Pr. 55 ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει ῥαιστῆρι θεῖνε. 71 ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστῆρας βάλε. Pers. 199 πέπλους ῥήγνυσιν ἀμφὶ σώματι. et ibid. 835. Sept. 855 ἀμφὶ κρατί. Ch. 220 ἀλλ' ἦ δόλον τιν', ὦ ξέν', ἀμφί μοι πλέκεις; ubi ἀμφ' ἐμοί potius scribendum: v. Lex. Soph. p. 134. Pers. 847 ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι ἐσθημάτων κλύουσαν. 1000 οὐκ ἀμφὶ σκηναῖς τροχηλάτοισιν. Fr. 179 ὅς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος — ἔρριψεν. 33 λύκοι νεβρὸν φέρουσιν ἀμφὶ μασχάλαις. Pr. 182 δέδια δ' ἀμφὶ σαῖς τύχαις. Pers. 168 ἀμφὶ δ' ὀφθαλμοῖς φόβος. 8 ἀμφὶ δὲ νόστῳ τῷ βασιλείῳ — ὀρσολοπεῖται θυμός. ‖ *prae*. Ch. 547 ἀμφὶ τάρβει, ut περὶ τάρβει (vel φόβῳ) Pers. 696. Ch. 35. et ἀμφὶ φόβῳ Eur. Or. 825. ‖ Cum accusativo *circa*. Pr. 419 ἔσχατον τόπον ἀμφὶ Μαιῶτιν ἔχουσι λίμναν. 725 ἀμφὶ Θερμώδοντα. 806 ἀμφὶ νᾶμα Πλούτωνος πόρου. 830 ἀμφὶ Δωδώνην. 1029 κνεφαῖά τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάθη. 556 ἀμφὶ λοετρὰ καὶ λέχος σὸν ὑμεναίουν. Sept. 151 ὄτοβον ἁρμάτων ἀμφὶ πόλιν κλύω. 843 μέριμνα δ' ἀμφὶ πτόλιν. Pers. 309 ἀμφὶ νῆσον. 376 σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον. 483 ἀμφὶ κρηναῖον γάνος. 716 ἀμφ' Ἀθήνας. 875 Ἕλλας ἀμφὶ πόρον. Suppl. 922 τοὺς ἀμφὶ Νεῖλον δαίμονας σεβίζομαι. Ag. 1159 τότε μὲν ἀμφὶ σὰς ἀϊόνας τάλαιν' ἠνυτόμαν τροφαῖς· νῦν δ' ἀμφὶ Κωκυτὸν — ἔοικα θεσπιῳδήσειν τάχα. Eum. 293 Τρίτωνος ἀμφὶ χεῦμα. Fr. 27 ἀμφὶ Κηναίου Διὸς ἀκτήν. Ag. 826 πήδημ' ὀρούσας ἀμφὶ Πλειάδων δύσιν. [715 αἰῶν' ἀμφὶ corruptum ex αἰῶνα φίλον: v. s. v. αἰών.] Sept. 102 εἰ μὴ νῦν, πότ' ἀμφὶ λιτάν' (sic Seidlerus pro ἀμφίλιταν) ἕξομεν; Suppl. 246 εἴρηκας ἀμφὶ κόσμον ἀψευδῆ λόγον. ‖ ἀμφί in tmesi. V. ἀμφικυκλόω.

Ἀμφιάρεως *Amphiaraus*, forma Attica pro Ἀμφιάραος. Cum synizesi syllabarum εω in senario Sept. 569 Ἀμφιάρεω βίαν.

ἀμφιβαίνω *circumeo*. Sept. 175 ἰὼ φίλοι δαίμονες λυτήριοι ἀμφιβάντες πόλιν. V. ἡβάω.

ἀμφιβάλλω *circumiicio, impono*. Pers. 50 ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι. 72 ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου.

ἀμφίβληστρον *cingulum*. Pr. 81 στείχωμεν· ὡς κώλοισιν ἀμφίβληστρ' ἔχει. ‖ *rete*. Ag. 1382 ἄπειρον ἀμφίβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων, περιστιχίζω. Ch. 492 μέμνησο δ' ἀμφίβληστρον, ᾧ σ' ἐκαίνισαν.

ἀμφίβολος *undique telis petitus*. Sept. 298 ἐπ' ἀμφιβόλοισιν ἰάπτουσι πολίταις χερμάδ' ὀκριόεσσαν. Schol. πάντοθεν βαλλομένοις· ἢ ἀμφοτέρωθεν.

ἀμφιβόλως *ambigue.* Sept. 863 θρῆνον ἀδελφοῖν οὐκ ἀμφιβόλως οἶμαί σφε — ἥσειν.

ἀμφίβουλος *dubius.* Eum. 733 ὡς ἀμφίβουλος οὖσα θυμοῦσθαι πόλει.

ἀμφιδέξιος *ambidexter.* Hesychius ἀμφιδεξίοις χερσί: ταῖς τῶν τόξων διὰ τὸ ἑκατέραν χεῖρα ἐνεργεῖν ἐν τῷ τοξεύειν. Αἰσχύλος Τηλέφῳ (fr. 237).

ἀμφιδεξίως *utraque ratione recte, perinde.* Fr. 257 ἀμφιδεξίως ἔχει.

Ἀμφίδρομος nomen dei, cui τὰ Ἀμφιδρόμια aguntur. Hesychius Ἀμφίδρομος: Αἰσχύλος Σεμέλῃ (fr. 221) ἔπλασε δαίμονα καινὸν περὶ τὰ Ἀμφιδρόμια, ὡς εἰ ἔλεγε τὸν γενέθλιον.

ἀμφίδρομος *ab utraque parte accurrens.* Hesychius ἀμφίδρομος: — δηλοῖ δὲ καὶ ἐξ ἑκατέρου μέρους θεώμενον ἢ προηγούμενον, ἢ ὁρμᾶν δυνάμενον, ὡς Αἰσχύλος Ἠδωνοῖς (fr. 61). [De fr. 66, cui ἀμφίδρομον inferre volebat Hermannus, v. s. v. αὐρίδρομος.]

ἀμφιέννυμι *circuminduo, induo.* Forma media ἀμφιέσασθαι *indutum esse.* Epigramma Aeschylo adscriptum (fr. 449) in Anth. Pal. 7, 255 οἵ ποτε γυίοις τλήμονες Ὀσσαίαν ἀμφιέσαντο κόνιν.

ἀμφίζευκτος *utrinque iunctus.* Pers. 130 τὸν ἀμφίζευκτον ἐξαμείψας ἀμφοτέρας ἅλιον πρῶνα κοινὸν αἴας.

ἀμφιθαλής *undique florens.* Improprie Ag. 1145 ἀμφιθαλῆ κακοῖς — βίον. ‖ *flores ab utraque parte excitans.* Ch. 394 καὶ πότ' ἂν ἀμφιθαλὴς Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι; Schol. ὁ ποιήσων ἄμφω ἡμᾶς ἀναθηλῆσαι.

ἀμφικυκλόω *cingo.* Forma media per tmesin Pers. 457 ἀμφὶ δὲ κυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον.

ἀμφιλαφής *amplus.* Ag. 1015 πολλά τοι δόσις ἐκ Διὸς ἀμφιλαφής. ‖ *utrinque conceptus.* Ch. 331 πατέρων τε καὶ τεκόντων γόος ἔνδικος — ἀμφιλαφὴς ταραχθείς.

ἀμφίλεκτος *ambiguus.* Ag. 881 ἀμφίλεκτα πήματα ἐμοὶ προφωνῶν. Triclinius, τὰ ποτὲ μὲν ζῶντα, ποτὲ δὲ τεθνηκότα σε μηνύοντα. ‖ *certans de re controversa.* 1585 ἀμφίλεκτος ὢν κράτει

ἀμφιλέκτως *ambigue.* Sept. 809 οὐδ' ἀμφιλέκτως μὴν κατεσποδημένοι.

ἀμφιλόγως *ambigue.* Pers. 904 νῦν δ' οὐκ ἀμφιλόγως θεότρεπτα τάδ' αὖ φέρομεν πολέμοισι.

ἀμφιμήτωρ *frater ex diversa matre natus.* Hesychius ἀμφιμήτορες: οἱ ἐκ πολλῶν μητέρων γεγονότες ἀδελφοί. Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις (fr. 70). Sic Eur. Andr. 465 ἀμφιμάτορας κόρους dixit, quod schol exp. τοὺς ἐκ διαφόρων μητέρων, ἐξ ἑνὸς δὲ πατρός.

ἀμφινεικής *is de quo utrimque est contentio.* Ag. 686 τὰν δορίγαμβρον ἀμφινεικῆ θ' Ἑλέναν.

ἀμφινωμάω *circumdo.* Fr. 305 de epope colorem cum anni tempestatibus mutante νέας δ' ὀπώρας — στικτὴ νιν αὖθις ἀμφινωμήσει πτέρυξ.

ἀμφίπτολις *urbem circumdans* Ch. 75 ἀνάγκαν ἀμφίπτολιν, ubi schol. τὴν ἐκ διαφόρων πόλεων ἀνάγκην, ὅ ἐστι πόλεμον· — ἐκ διαφόρων γὰρ πόλεων ἦσαν οἱ Ἕλληνες. quocum parum apte comparat ἀμφιμάτορας κόρους Euripidis Andr. 465, de quo v. s. v. ἀμφιμήτωρ. Recte Blomfieldus *necessitatem urbi circumdatam* intelligit, sc. quum ab hostibus obsidione capta esset, ut ἀμφιτειχῆ λεών Aeschylus dixit Sept. 290 populum moenia obsidentem.

Ἄμφις *Amphiaraus.* Etym. M. p. 93, 49 (conf. Zonaras Lex. p. 1651) Ἄμφις: τοῦτο οὐ συγκοπή, ἀλλὰ μετασχηματισμός· ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἀμφιάραος Ἄμφις, ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ (fr. 361) et p. 159, 31 καὶ Ἀμφιάραος Ἄμφις.

ἀμφίσβαινα *amphisbaena,* serpens quaedam, cuius de nominis origine v. Lobeck. Pathol. Prol. p. 35 et Thes. vol. 1, 2 p. 255. Ag. 1233 ἀμφίσβαιναν ἢ Σκύλλαν τινά.

Ἀμφιστρεύς n. pr. Persicum Pers. 320.

ἀμφίστροφος *versatilis.* Suppl. 881 βαίνειν κελεύω βᾶριν εἰς ἀμφίστροφον. Sic ex schol. et Etym. Gud. p. 104, 42 correctum pro ἀντίστροφον. Schol. exp. τὴν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἑλισσομένην, ὅ ἐστιν ἀμφιέλισσαν.

ἀμφισωπός *undique patens.* Hesychius ἀμφίσωπον: περίωπον, πάντοθεν ἀναπεπταμένον. Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ (fr. 35). Etym. M. p. 91, 12 ἀμφίσωπον: περίβλεπτον. Rectus accentus est ἀμφισωπός et περιωπός.

ἀμφιτειχής *moenia circumdans.* Sept. 290 τὸν ἀμφιτειχῆ λεών.

ἀμφιτόμος *utrimque secans, anceps.* Ag. 1496 ἀμφιτόμῳ βελέμνῳ.

ἀμφιχάσκω *circum inhio.* Ch. 545 καὶ μαστὸν ἀμφέχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον.

Ἀμφίων (ι longo) n. pr. Sept. 528 fr. 157.

ἀμφότερος *uterque.* Pers. 130 ἀμφοτέρας ἅλιον πρῶνα κοινὸν αἴας. Suppl. 402 ἀμφοτέρους ὁμαίμων τάδ' ἐπισκοπεῖ, ubi ἀμφοτέροις Schuetzius, ἀμφοτέρωσ' Bambergerus. Pers. 491 δίψῃ τε λιμῷ τ'· ἀμφότερα γὰρ ἦν τάδε. 720 ΔΑ. πεζὸς ἢ ναύτης δὲ πεῖραν τήνδ' ἐμώρανεν τάλας; ΑΤ. ἀμφότερα. Eum. 480 ἀμφότερα, μένειν πέμπειν τε.

ἄμφω *ambo.* Sept. 812 οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἅμα. Ag. 1648 ἀμφοῖν γένηται τοῖνδε παγκρατὴς φονεύς. Ch. 254 ἄμφω φυγὴν ἔχοντε τὴν αὐτὴν δόμων. 563 ἄμφω δὲ φωνὴν ἥσομεν Παρνησίδα.

ἀμφωτίς. Pollux 10, 175 εἶεν δ' ἂν καὶ ἀμφωτίδες ἐκ τῶν σκευῶν — εἰπόντος — ἐν Κερκύονι Αἰσχύλου (fr. 101) "ἀμφωτίδες τοι τοῖς ἐνωτίοις πέλας." Hesychius ἀμφωτίδες: ἃς ἔχουσιν οἱ παλαισταὶ περὶ τοῖς ὠσίν. Eadem ex Pausania Eustath. p. 1324, 38.

ἄμωμος *reprehensioni non obnoxius.* Pers. 185 κάλλει τ' ἀμώμω.

ἄν, particula potentialis, cuius de vi et significatione recte et dilucide praecipit Apollonius de syntaxi 3, 6 p. 205, 3 τὰ γεγονότα τῶν πραγμάτων ὁ σύνδεσμος ἀναιρεῖν θέλει, περιστάνων αὐτὰ εἰς τὸ δύνασθαι, ἔνθεν καὶ δυνητικὸς εἴρηται. τὸ μὲν γὰρ ἔγραψα ἢ τὸ ἔγραφον ἢ τὸ ἐγεγράφειν ἢ ἀπὸ μέρους γεγονότα ἐστίν, ἢ καὶ ἔκπαλαι γεγονότα· ἔνθεν προσέρχεται τοῖς δυναμένοις τὴν ὕλην αὐτοῦ παραδέξασθαι, ἔγραφον ἄν, ἔγραψα ἄν, ἐγεγράφειν ἄν· οὐ μὴν τῷ γράφω ἢ γράψω· οὐ γὰρ παρῴχηται, ἵν' ἐγχωρήσῃ καὶ ἡ ἐκ τοῦ συνδέσμου ἀναίρεσις μὲν τοῦ γεγονότος, ἐπαγγελία δὲ τοῦ ἐσομένου. Multo copiosior explanatio est, sed erroribus non libera, grammatici in Bekkeri Anecd. p. 126—128. Est autem haec particula ubique verbo adiuncta aut expresso aut ex praecedentibus intelligendo. De temporibus verborum et modis quibuscum construi potest haec sunt tenenda:

1. Construitur cum imperfecto vel aoristo in apodosi post enuntiationem condicionalem. Sept. 663 εἰδ' ἡ — Δίκη παρῆν —, τάχ' ἂν τόδ' ἦν. Ag. 870 εἰ δ' ἦν τεθνηκὼς — τρισώματός τἂν Γηρυὼν — χλαῖναν ἐξηύχει λαβών. 1029 εἰ δὲ μὴ — εἶργε — προφθάσασα καρδία γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει. 1396 εἰ δ' ἦν —, τῷδ' ἂν δικαίως ἦν. Ch. 351 εἰ — κατη-

ναρίσθης —, πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον. Suppl. 288 εἰ τοξοτευχεῖς ἦτε, κάρτ' ἂν ᾔκασα.

Nulla praecedente enuntiatione condicionali Pr. 244 ἐγὼ γὰρ οὔτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε ἔχρῃζον. 754 αὕτη γὰρ ἦν ἂν πημάτων ἀπαλλαγή. 983 σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἄν. Ch. 701 ἐγὼ μὲν οὖν ξένοισιν — ἂν ἤθελον γνωστὸς γενέσθαι. 709 ἄλλος δ' ὁμοίως ἦλθεν ἂν τάδ' ἀγγελῶν. Ag. 963 πολλῶν πατησμὸν δ' εἱμάτων ἂν ηὐξάμην. [Vitiose ib. 1252 ἦ κάρτ' ἄρ' ἂν παρεσκόπεις χρησμῶν ἐμῶν, ubi locum non habet ἄν.]. Suppl. 586 τίς γὰρ ἂν κατέπαυσεν Ἥρας νόσους ἐπιβούλους;

2. De optativo notandum nunquam ἄν cum eo coniungi ubi reapse est optantis, quaeque optandi fere significationem habent πῶς ἄν et τίς ἄν cum optativo coniuncta interrogantis esse, non optantis, quorum exempla v. s. v. πῶς et τίς.

Non raro ἄν cum optativo coniungitur significatione imperativi. Sept. 261. Ch. 105 108 167. Suppl. 456 928 λέγοις ἄν. Sept. 713. Ch. 668 λέγοιτ' ἄν. Ch. 513 ἔρδοις ἂν ἤδη. Eum. 94 εὕδοιτ' ἄν. 117 μύζοιτ' ἄν. 681 κλύοιτ' ἂν ἤδη. Suppl. 272 γένος τ' ἂν ἐξεύχοιο καὶ λέγοις πρόσω. 323 πράσσοις ἄν. 500 στείχοιτ' ἄν.

Frequentissimus usus particulae est cum optativo potentiali coniunctae in oratione minus quam quae indicativo sine ἄν exprimitur confidenti. Ac primo quidem post vel ante enuntiationem condicionalem, expressam per εἰ cum optativo, ut Pr. 978 εἴης φορητὸς οὐκ ἄν, εἰ πράσσοις καλῶς. Sept. 6 εἰ δ' αὖθ', ὃ μὴ γένοιτο, συμφορὰ τύχοι, Ἐτεοκλέης ἂν — ὑμνοῖτο. 405 εἰ γὰρ θανόντι νὺξ ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι — γένοιτ' ἄν. [549 550 versibus spuriis εἰ γὰρ τύχοιεν — ἦ τἂν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοίατο.] Pers. 430 οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα στοιχηγοροίην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι. Ag. 1049 πείθοι' ἄν, εἰ πείθοιο. 1394 χαίροιτ' ἄν, εἰ χαίροιτε. 1659 εἰ δέ τοι μόχθων γένοιτο τῶνδ' ἅλις, δεχοίμεθ' ἄν. Eum. 420 μάθοιμ' ἄν, εἰ λέγοι τις ἐμφανῆ λόγον. Suppl. 753 καλῶς ἂν ἡμῖν ξυμφέροι ταῦτ', ὦ τέκνα, εἰ σοί τε καὶ θεοῖσιν ἐχθαιροίατο. 925 κλάοις ἄν, εἰ ψαύσειας. b) per εἰ cum indicativo praesentis Pr. 346 ἐγὼ γὰρ οὐκ εἰ δυστυχῶ, τοῦδ' οὕνεκα θέλοιμ' ἄν —. 978 νοσοῖμ' ἄν, εἰ νόσημα τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν. Pers. 632 εἰ γάρ τι κακῶν ἄκος οἶδε πλέον, μόνος ἂν θνητῶν πέρας εἴποι. Ch. 204 εἰ δὲ χρὴ τυχεῖν σωτηρίας, σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμήν. Eum. 887 888 εἰ μὲν ἁγνόν ἐστί σοι Πειθοῦς σέβας — σὺ δ' οὖν μένοις ἄν· εἰ δὲ μὴ θέλεις μένειν, οὔ τἂν δικαίως τῇδ' ἐπιρρέποις πόλει μῆνίν τινα et futuri Pr. 312 εἰ δ' ὧδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους ῥίψεις, τάχ' ἄν σου — κλύοι Ζεύς. Suppl. 924 ἄγοιμ' ἄν, εἴ τις τάσδε μὴ 'ξαιρήσεται.

In enuntiatione libera vel positiva vel interrogativa cum πῶς et τίς, nulla praecedente protasi. Pr. 63 πλὴν τοῦδ' ἂν οὐδεὶς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι. 395 ἄσμενος δέ τἂν σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι κάμψειεν γόνυ. 441 καὶ γὰρ εἰδυίαισιν ἂν ὑμῖν λέγοιμι. et ib. 494 503 518 520 616 752 758 905 906 914 933 934 967 985. Sept. [195 in versu interpolatoris Byzantini τοιαῦτά τἂν γυναιξὶ συνναίων ἔχοις.] 375 397 402 469 [472 520] 562 568 670 704 707 719 738 739 913 1065. Pers. 212 233 243 267 438 706 786 788. Suppl. 20 81 184 208 215 226 228 281 289 323 336 368 389 399 445 447 458 486 488 509 588 590 784 792 1055 1056. Ag. 38 263 275 319 323 347 552 838 [896] 1020 1130 1198 1328 1341 1347 1448 1508 1565 1578 1659 1665. Ch. 259 262 340 394 409 483 518 565 591 708 777 842 847 854 [1000 1001 1003] 1050. Eum. 212 228 284 300 429 434 512 525 552 584 645 663 666 705 857 1026. Fr. 156, 2 321, 3.

3. Cum coniunctivo non coniungitur nisi praemisso pronomine, ut ὅς ἄν et quae ab eo ducuntur, aut particula, ut ὅπως, εὖτε, ἕως, ἡνίκα, πρίν, ἔς τε, neque unquam postponitur coniunctivo, sed necessario praecedit.

a. Cum pronomine relativo. Pers. 174 ὧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ. Ag. 974 μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν. Ch. 780 μέλει θεοῖσιν ὧνπερ ἂν μέλῃ πέρι. Pr. 35 ἅπας δὲ τραχὺς ὅστις ἂν νέον κρατῇ. Cum adiectivo relativo Suppl. 435 ὁπότερ' ἂν κτίσῃς.

b. Cum coniunctionibus ὡς et ὅπως. Pr. 10 ὡς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα στέργειν. 654 ὡς ἂν τὸ Δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόθου. 706 ὡς ἂν τέρματ' ἐκμάθῃς ὁδοῦ. Ag. 911 ἐς δῶμ' ἄελπτον ὡς ἂν ἡγῆται δίκη. Ch. 20 ὡς ἂν σαφῶς μάθω. [987 ὡς ἂν παρῇ μοι μάρτυς.] 1021 ὡς ἂν εἰδῆτε. Eum. 33 μαντεύσομαι γὰρ ὡς ἂν ἡγῆται θεός. Suppl. 493 ὡς ἂν — βωμοὺς — εὕρωμεν. 518 ὡς ἂν εὐμενὲς τιθῶ. 930 ὡς ἂν εἰδὼς ἐννέπω σαφέστερον. Pr. 824 ὅπως δ' ἂν εἰδῇ —. Ch. 580 ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίνῃ τάδε. et Eum. 573 1030. Suppl. 233. Notandum ὅπως ἂν cum optativo Ag. 364 ὅπως ἂν μήτε πρὸ καιροῦ μήθ' ὑπὲρ ἄστρων βέλος ἠλίθιον σκήψειεν.

c. Cum coniunctionibus temporalibus. ἔς τε Pr. 376 697 792. Eum. 449. εὖτε Pers. 230 364. Ag. 12 423. Ch. 743. ἕως Pr. 810. Ag. 1435. ὄφρα Eum. 339. πρίν Pr. 165 175 719 756 [De 770 v. s. v. ἐάν.] 991 1027. Fr. 340.

4. Cum infinitivo in oratione obliqua, pro quo in oratione recta optativus cum ἄν ponendus foret. Pers. 337 πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἕκατι βαρβάρους ναυσὶν κρατῆσαι. Ag. 933 ηὔξω θεοῖς δείσας ἂν ὧδ' ἔρδειν τάδε; 936 ἐν ποικίλοις ἂν κάρτα μοι βῆναι δοκεῖ.

5. Cum participio in versibus spuriis Ch. 995 μύραινά γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ σήπειν θιγοῦσ' ἂν (θίγουσαν M, quod correxit Robortellus) ἄλλον οὐ δεδηγμένον.

6. ἄν ubi sine verbo ponitur, ad verbum refertur ex verbis praecedentibus repetendum. Pr. 759 πῶς δ' οὐκ ἄν, ἥτις ἐκ Διὸς πάσχω κακῶς; Suppl. 718 ἄγαν καλῶς κλύουσά γ' ὡς ἂν οὐ φίλη. Ag. 935 τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος, εἰ τάδ' ἤνυσεν;

7. ἄν geminatum Suppl. 771 οὕτω γένοιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἔκβασις στρατοῦ. Pers. 429 κακῶν δὲ πλῆθος, οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα στοιχηγοροίην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι. 706 ἀνθρώπεια δ' ἄν τοι πήματ' ἂν τύχοι βροτοῖς, ubi δή τοι conieci. Ag. 340 οὔ τἂν ἑλόντες αὖθις ἀνθαλοῖεν ἄν. Sic Hermannus pro οὐκ ἂν (vel οὐκ ἄν γ) ἑλόντες ἂν (vel αὖ) θάνοιεν ἄν. 1048 ἐντὸς δ' ἂν οὖσα μορσίμων ἀγρευμάτων πείθοι' ἄν, εἰ πείθοιο. Ch. 394 λιπὼν ἂν εὔκλειαν ἐν δόμοισιν — πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον. [Sed ib. 418 τί δ' ἂν φάντες τύχοιμεν ἄν, alterum ἄν recte delevit Bothius.] Suppl. 227 πῶς δ' ἂν γαμῶν ἄκουσαν ἄκοντος πάρα ἁγνὸς γένοιτ' ἄν;

8. De collocatione particulae unus notandus est locus Sept. 562 θεῶν θελόντων ἂν δ' ἀληθεύσαιμ' ἐγώ. Nam sic recte Wellauerus scripsit pro δ' ἄν. ‖ Structura vitiosa Ag. 930 εἰ πάντα δ' ὣς πράσσοιμ' ἄν, εὐθαρσὴς ἐγώ, ubi πράσσοιμεν restitui.

9. ἄν per crasin coalescit cum pronomine ἅ, in ἅν contractum, et cum particulis καί et τοί in κἄν

et τᾶν contractis, quarum exempla v. s. v. καί et τοι.

ἀνά (ἀμ per apocopen ante consonantes) *per.* Cum accusativo Pr. 574 πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμαν. Sept. 346 κορκορυγαὶ δ' ἀν' ἄστυ. Pers. 566 Θρήκης ἀμ πεδιήρεις δυσχίμους τε κελεύθους. 584 τοὶ δ' ἀνὰ γᾶν 'Ασίαν δὴν ('Ασιανὰν Meinekius) | οὐκέτι περσονομοῦνται. Suppl. 843 ἀνὰ πολύρρυτον ἁλμήεντα πόρον. [Eum. 76 versu spurio βεβῶτ' ἀν' (sic Hermannus pro ἂν) ἀεὶ τὴν πλανοστιβῆ χθόνα.] Suppl. 852 ἀτίετ' ἀνὰ πόλιν εὐσεβῶν. Fr. 155 'Ιδαίαν ἀνὰ χθόνα (ubi χθόνα typothetae errore excidit in Poet. scen. p. 110a). ‖ Cum dativo Suppl. 350 ἀμ πέτραις ἠλιβάτοις. ‖ ἄνα adverbialiter dictum pro ἀνάστητε Ch. 963 ἄνα γε μάν, δόμοι (sic Hermannus pro δόμοις) *surgite.* Nam sic Blomfieldus recte scripsit pro ἄναγε μάγ (in M ἀναγεμάν). Eodem modo ἄνα pro ἀνάστηθι dixit Sophocles in versu dactylico Ai. 194, de quo v. Lexicon Soph. p. 33b. ‖ ἀνά apocopen patitur Suppl. 350 ἀμ πέτραις et 550 Λύδιά τ' ἀγ γύαλα, ut Hermannus metri causa correxit pro τε γύαλα, et in compositis ἀγκαλέομαι ἄγκρισις ἀλλύτας ἀμβόαμα ἀμβοάω ἀμμίγνυμι ἀμπέμπω ἀμπίπτω ἀμφαίνω ἀμφέρω. ἀνδαίω ἀντέλλω ἀντολή ἀντρέπω et δυσάγκριτος.

ἀναβάλλω *suscipio.* Sept. 1028 ἐγώ σφε θάψω κἀνὰ κίνδυνον βαλῶ. Sic κίνδυνον ἀναρρίπτειν dicitur.

ἀναγγέλλω *renuntio.* Pr. 661 ἧκον δ' ἀναγγέλλοντες αἰολοστόμους χρησμούς.

ἀναγκαῖος *necessarius.* Fr. 244 τῶν ἀναγκαίων κακῶν. [Ag. 902 τερπνὸν δὲ τἀναγκαῖον ἐκφυγεῖν ἅπαν.]

ἀναγκαίως *necessario.* Ch. 239 προσαυδᾶν δ' ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον.

ἀνάγκη *necessitas.* Pr. 105 τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος. 514 ΠΡ. τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενεστέρα μακρῷ. ΧΟ. τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστρόφος; 1052 ἀνάγκης στερραῖς δίναις. Pers. 569 ληφθέντες πρὸς ἀνάγκας. Ag. 218 ἀνάγκας ἔδυ λέπαδνον. 1042 εἰ δ' οὖν ἀνάγκη τῆσδ' ἐπιρρέποι τύχης. 1071 εἴκουσ' ἀνάγκη τῇδε. Ch. 75 ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπτολιν θεοὶ προσήνεγκαν. Eum. 426 ἄλλης ἀνάγκης οὔτινος τρέων κότον; Sic M et schol. ad h. v. et ad 465. In apogr. Flor. ἤ τινος: unde Bothius ἄλλαις ἀνάγκαις ἤ τινος τρέων κότον; 550 ἀνάγκας ἄτερ. Suppl. 1032 μηδ' ὑπ' ἀνάγκας γάμος ἔλθοι. Pr. 108 ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέζευγμαι τάλας. Pers. 587 οὐκέτι δασμοφοροῦσιν δεσποσύνοισιν ἀνάγκαις. Ag. 725 σαίνων τε γαστρὸς ἀνάγκαις. ‖ ἀνάγκη pro ἀνάγκη ἐστί *necesse est.* Pr. 72 δρᾶν ταῦτ' ἀνάγκη. Pers. 254 ὅμως δ' ἀνάγκη πᾶν ἀναπτύξαι πάθος. Ch. 754 τὸ μὴ φρονοῦν γὰρ —τρέφειν ἀνάγκη. Suppl. 478 ὅμως δ' ἀνάγκη Ζηνὸς αἰδεῖσθαι κότον. 440 ἢ τοῖσιν ἢ τοῖς πόλεμον αἵρεσθαι μέγαν πᾶσ' ἔστ' ἀνάγκη. Cum dativo personae Pr. 16 πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδέ μοι τόλμαν σχεθεῖν. Pers. 293 ὅμως δ' ἀνάγκη πημονὰς βροτοῖς φέρειν.

ἀναγκόδακρυς *qui coactus flet.* Bekk. Anecd. p. 20, 13 ἀ. ὁ πρὸς ἀνάγκην δακρύων καὶ μὴ ἐκ πάθους τινὸς ἢ συμφορᾶς. Αἰσχύλος (fr. 415).

ἄναγνος *impurus.* Ag. 220 φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν ἄναγνον ἀνίερον. Ch. 986 ἄναγνα μητρὸς ἔργα τῆς ἐμῆς.

ἀνάγω *reduco.* Ag. 1023 τὸν ὀρθοδαῆ τῶν φθιμένων ἀνάγειν. 626 ἀναχθεὶς ἐμφανῶς ἐξ 'Ιλίου. [illegible] τ' 'Ορέστην πῶς ἀνάξομεν δόμοις, quod male pro futuro verbi ἀνάσσω habuit scholiaste per βασιλεύσομεν interpretatus.

[ἀναδαίω. V. ἀνδαίω.]

ἀναδύομαι (cum aoristo secundo ἀνέδυν) *emergo.* Ch. 805 εὖ δὸς ἀναδῦν δόμον ἀνδρός. Sic correxi quod in M est ἀνιδεῖν (ἄν ἰδεῖν pr.), per apocopen dictum pro ἀναδῦναι, ut δοῦν pro δοῦναι, de quo dixit L. Dindorfius in Thes. vol. 1, 2 p. 1418. Scripturam corruptam per ἀναβλέψαι exp. schol.

ἀναίθω *uro, accendo.* Intransitive pro *resplendeo* s. *refulgeo* dictum Ch. 536 restituit Valcken. πολλοὶ δ' ἀνῆθον (ἀνῆλθον M), ἐκτυφλωθέντες σκότῳ, λαμπτῆρες, quod legisse videtur schol. qui per ἀνέλαμψαν explicuit. ἀνῆθοντ' Meinekius.

ἀναίμακτος *non cruentus.* Suppl. 196 τάσδ' ἀναιμάκτους φυγάς

ἀναίματος *exsanguis.* Eum. 302 ἀναίματον βόσκημα δαιμόνων.

ἀναίνομαι *nego, abnuo, recuso.* Cum accusativo Ag. 300 φάος δὲ τηλέπομπον οὐκ ἠναίνετο φρουρά. Cum infinitivo 1652 οὐκ ἀναίνομαι θανεῖν. Suppl. 801 ὄρνισι δεῖπνον οὐκ ἀναίνομαι πέλειν. Cum participio Ag. 583 νικώμενος λόγοισιν οὐκ ἀναίνομαι.

[ἀναιρέω *interficio.* Ch. 1004 in versibus spuriis τῷδέ τ' ἂν δολώματι πολλοὺς ἀναιρῶν πολλὰ θερμαίνοι φρενί.]

ἀναίτιος *insons.* Ag. 1505 ἀναίτιος εἶ τοῦδε φόνου. Ch. 873 τῶνδ' ἀναίτιαι κακῶν, ubi ἀναίτιοι Blomfieldus, etsi μεταίτιαι quoque et παραιτία apud Aeschylum legitur, de quo v. Lobeck. Paralip. p. 458.

ἀνακαλέομαι (forma media) *revoco.* Ag. 1020 ἀνδρὸς μέλαν αἷμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων; ‖ *sursum voco.* Pers. 621 Δαρεῖον ἀνακαλεῖσθε, nisi hic quoque ἀγκαλεῖσθε scribendum.

ἀνακτάομαι *recupero.* Ch. 237 δῶμ' ἀνακτήσει (ἀνακτήσῃ M) πατρός.

ἀνάκτωρ *rex.* Ch. 357 σεμνότιμος ἀνάκτωρ. Pers. 651 δῖον ἀνάκτορα Δαριᾶνα. Sic correxi quod est in M οἷον (οἷον schol.) ἄνακτα δαρεῖὰν ἠέ.

ἀνακωκύω *ingemisco.* Pers. 468 ἀνακωκύσας λιγύ.

ἀνάλιος. V. ἀνήλιος.

ἀναλίσκω *conficio.* Ag. 570 τί τοὺς ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν — χρή;

ἄναλκις *ignavus.* Pr. 868 κλύειν ἄναλκις μᾶλλον ἢ μιαιφόνος. Ag. 1224 λέοντ' ἄναλκιν.

ἀναλόω i. q. ἀναλίσκω, *conficio.* Sept. 813 αὐτὰς δ' ἀναλοῖ δῆτα δύσποτμον γένος.

ἀναλυτήρ *liberator.* Ch. 159 ἀναλυτὴρ δόμων. Idem est ἀλλύτας (i. e. ἀναλύτης), quod v.

ἀνάλωμα *sumtus, iactura.* Suppl. 476 πῶς δ' οὐχὶ τἀνάλωμα γίγνεται πικρόν;

ἀναμένω *opperior.* Eum. 243 ἀναμενῶ.

ἀναμίξ *mixtim.* Sept. 139 pro ἄμμιγα Heimsoeth.

ἀναμπλάκητος *peccati expers, qui nihil deliquit.* Ag. 345 θεοῖς ἀναμπλάκητος εἰ μόλοι στρατός, κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν γένοιτ' ἄν. Similiter Soph. Tr. 120 ἀλλά τις θεῶν αἰὲν ἀναμπλάκητον Ἅιδα σφε δόμων ἐρύκει. Sic Camerarius pro ἀπλάκητον, quod Hesychius quoque legit, ἀπλάκητον: ἀναμάρτητον. Σ. Τραχινίαις.

ἀναμυχθίζομαι *ingemisco.* Pr. 743 σὺ δ' αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζει (κἀναμυχθίζῃ M).

ἀνανδρία *ignavia.* Pers. 755 ἀνανδρίας ὕπο.

ἄνανδρος *viris orbatus, carens.* Pers. 166

χρημάτων ἀνάνδρων (i. e. virorum domo absentium) πλῆθος. 289 πολλὰς Περσίδων μάταν εὐνιδας ἔκτισσαν ἠδ' ἀνάνδρους. 298 ἄνανδρον τάξιν ἠρήμου θανών, ubi ἄνανδρον dictum de eo qûod deserta a morientibus acie consequitur, ut monet Hermannus, qui frequens est adiectivorum usus prolepticus. Similiter Sophocles OR. 58 πόλις ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω. Suppl. 287 τὰς ἀνάνδρους κρεοβόρους τ' Ἀμαζόνας.

ἄναξ *rex*. De diis Pr. 584 μηδέ μοι φθονήσῃς εὐγμάτων, ἄναξ (Iuppiter). Sept. 130 ποντομέδων ἄναξ Ποσειδάν. 801 ἄναξ Ἀπόλλων. Pers. 232 ἄνακτος Ἡλίου. 762 Ζεὺς ἄναξ. Ag. 509 ὁ Πύθιος ἄναξ (Apollo). Ch. 559 ἄναξ Ἀπόλλων. Ag. 513. Ch. 1057. Eum. 85 198 574 ἄναξ Ἄπολλον. Suppl. 524 ἄναξ ἀνάκτων — ὄλβιε Ζεῦ. 592 αὐτόχειρ ἄναξ — Ζεύς. 1064 Ζεὺς ἄναξ. 222 πάντων δ' ἀνάκτων τῶνδε κοινοβωμίαν. ‖ De hominibus, *rex*, *dux*. Sept. 39 Καδμείων ἄναξ. 372 ἄναξ ὅδ' αὐτὸς Οἰδίπου τόκος. 998 κακῶν ἄναξ. Pers. 5 ἄναξ Ξέρξης. 443 αὐτῷ τ' ἄνακτι. 565 ἐκφυγεῖν ἄνακτ' αὐτόπουν ἀκούομεν. [Sed ib. 651 ἄνακτα in ἀνάκτορα mutandum, ut s. v. ἀνάκτωρ dictum est.] 787 ἄναξ Δαρεῖε. 873 τοῦδ' ἄνακτος ἄϊον. 968 Σευάλκης ἄναξ. Ag. 35 χέρα ἄνακτος οἴκων. 42 Μενέλαος ἄναξ. 205 ἄναξ δ' ὁ πρέσβυς. 523 Ἀγαμέμνων ἄναξ. 530 ἄναξ Ἀτρείδης. 599 ἄνακτος αὐτοῦ. 907 ὦναξ. 961 οἴκοις δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς, ἄναξ, ἔχειν. Ch. 431 ἄνευ πολιτᾶν ἄνακτ' — ἔτλης θάψαι. Eum. 16 Δελφός τε χώρας τῆσδε πρυμνήτης ἄναξ. Suppl. 252 ἐμοῦ δ' ἄνακτος. 327 616 ἄναξ Πελασγῶν. 348 Πελασγῶν ἄναξ. 835 ἄναξ, προτάσσου. 908 ἄελπτ', ἄναξ, πάσχομεν. Sept. 920 τοῖνδε δυοῖν ἀνάκτοιν. Suppl. 514 ἀεὶ δ' ἀνάκτων ἐστὶ δεῖμ' ἐξαίσιον, ubi sensus ἀεὶ γυναικῶν postulat, quod coniecit Linwoodius. 905 πολλοὺς ἄνακτας — ὄψεσθε. De eo qui navem gubernat Pers. 378 πᾶς ἀνὴρ κώπης ἄναξ. 383 ναῶν ἄνακτες. ‖ Femininum ἡ ἄναξ. Fr. 279 δέσποινα νύμφη δυσχίμων ὀρῶν ἄναξ.

ἀναξία *regnum*. Fr. 9, quod per βασιλείαν exp. Hesychius.

[ἀνάξια vitiose pro ἄξια. V. ἄξιος.]

ἀναπαύω *requiescere* s. *cessare facio*. Fr. 192, 8 χρῶτ' ἀθάνατον κάματόν θ' ἵππων — ἀναπαύει.

ἀναπέμπω *sursum mitto*. Ch. 383 κάτωθεν ἀμπέμπων ὑστερόποινον ἄταν.

ἀναπίπτω. V. ἀμπίπτω.

ἀναπομπός *sursum mittens*. Pers. 650 Ἀϊδωνεὺς (vel Ἀϊδωνεῦ) δ' ἀναπομπὸς ἀνείης δῖον ἀνάκτορα Δαριᾶνα.

ἀναπτερόω *alis instruo*. Improprie de eo qui in spem erigitur Ch. 228 ἀνεπτερώθης κἀδόκεις ὁρᾶν ἐμέ.

ἀναπτύσσω *explico*. Pers. 254 πᾶν ἀναπτύξαι πάθος. 294 πᾶν δ' ἀναπτύξας πάθος.

ἀνάριθμος *innumerabilis*. Pers. 40 δεινοὶ πλῆθός τ' ἀνάριθμοι.

[ἄναρκτον vitiose pro ἀνάρχετον, quod v.]

ἀναρπάζω *abripio*. Fr. 195 εὐλαβοῦ βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ.

[ἀναρπαξάνδραν vitiose pro τὰν ἁρπαξάνδραν. V. ἁρπάξανδρος.]

ἀναρροιβδέω *resorbeo*. ἀναρροιβδεῖ per ἀναρροφεῖ exp. Hesychius, sed addit Aeschylum (fr. 217) pro διαπνεῖ dixisse, quod in ἀναπνεῖ mutat Meinekius Philol. vol. 13 p. 515.

ἀνάρσιος *infestus*. Ag. 511 ἅλις παρὰ Σκάμανδρον ἦσθ' ἀνάρσιος.

ἀνάρχετος *domino carens*. Eum. 526 μήτ' ἀνάρχετον (sic Wieselerus pro ἄναρκτον) βίον μήτε δεσποτούμενον αἰνέσῃς. Similiter ἀπευκτός et ἀπεύχετος dicitur.

ἀναρχία *imperii absentia*, *imperantium defectus*. Suppl. 906 οὐκ ἐρεῖτ' ἀναρχίαν. ‖ *obedientiae detrectatio*. Sept. 1030 ἔχουσ' ἄπιστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει. Ag. 883 δημόθρους ἀναρχία.

[ἄναρχος *duce carens*. Eum. 699 τὸ μήτ' ἄναρχον μήτε δεσποτούμενον, in versibus interpolatoris ad similitudinem verborum v. 526 compositis.]

ἀνασπάω *imbibo*. Eum. 647 ἀνδρὸς δ' ἐπειδὰν αἷμ' ἀνασπάσῃ κόνις.

ἄνασσα *regina*, dearum appellatio. Sept. 164 μάκαιρ' ἄνασσ' Ὄγκα. Eum. 235 443 892 ἄνασσ' Ἀθάνα. 288 χώρας ἄνασσαν τῆσδ' Ἀθηναίαν. ‖ *regina* (hominum). Pers. 155 ὦ βαθυζώνων ἄνασσα Περσίδων. 173 γῆς ἄνασσα τῆσδε.

ἀνάσσω *regno*. Pr. 202 ὡς Ζεὺς ἀνάσσοι δῆθεν. Ag. 415 φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν. Suppl. 791 πρόπαρ θανούσας δ' Ἀΐδας ἀνάσσοι.

ἀνᾴσσω *exsulto*. Ag. 77 ὅ τε γὰρ νεαρὸς μυελὸς στέρνων ἐντὸς ἀνᾴσσων. Pers. 96 τίς ὁ κραιπνῷ ποδὶ πηδήματος εὐπετοῦς ἀνάσσων; Quod per κρατῶν explicat Thomas Mag. Recte Turnebus ἀναίσσων, nisi quod ἀνᾴσσων scribere debebat.

ἀνάστασις *resurrectio*, *restitutio*. Eum. 648 ἅπαξ θανόντος οὔτις ἔστ' ἀνάστασις. ‖ *vastatio*. Pers. 106 πόλεων ἀναστάσεις. Ag. 589 ἅλωσιν Ἰλίου τ' ἀνάστασιν.

ἀναστατήρ *vastator*. Sept. 1015 ἀναστατῆρα Καδμείων χθονός. Ch. 303 Τροίας ἀναστατῆρας.

ἀναστάτης *vastator*. Ag. 1227 Ἰλίου ἀναστάτης.

ἀναστενάζω *ingemisco*. Ch. 335 δίπαις τοί σ' ἐπιτύμβιος θρῆνος ἀναστενάζει.

ἀναστένω *ingemisco*. Ag. 545 ὡς πόλλ' ἀμαυρᾶς ἐκ φρενός μ' ἀναστένειν. 1286 τί δῆτ' ἐγὼ κάτοικτος ὧδ' ἀναστένω; [De 408 v. s. στένω.]

ἀναστρέφω *reverto*, *in contrariam partem verto*. Pers. 333 ἀτὰρ φράσον μοι τοῦτ' ἀναστρέψας πάλιν. Fr. 81 καί με — βαθεῖα κηλὶς ἐκ βυθῶν ἀναστρέφει.

ἀναστροφή *deverticulum*. Eum. 23 Κωρυκὶς πέτρα κοίλη, φίλορνις, δαιμόνων ἀναστροφή.

ἀνασχετός *tolerabilis*. Pr. 919 πτώματ' οὐκ ἀνασχετά. Sept. 181 θρέμματ' οὐκ ἀνασχετά. Fr. 294 κακοὶ γὰρ εὖ πράσσοντες οὐκ ἀνασχετοί.

ἀνατέλλω *oriri facio*. Fr. 304, 6 Αἴγυπτος — Δήμητρος ἀντέλλει στάχυν. ‖ *orior*. Sept. 535 ταρφὺς ἀντέλλουσα θρίξ.

ἀνατί *sine damno*. Eum. 59 τρέφουσ' ἀνατί. Sic scripsi pro ἀνατεί: de quo v. Lexicon Soph. p. 37.

ἀνατλάω s. ἀνάτλημι (etsi neutra forma usi sunt veteres, sed aoristo solo ἔτλην quum verbi simplicis tum compositorum) *perfero*, *sustineo*. Ag. 716 πολύθρηνον αἰῶνα, φίλον πολιτᾶν μέλεον αἷμ' ἀνατλᾶσα.

ἄνατος *indemnis*. Ag. 1211 πῶς δῆτ' ἄνατος ἦσθα Λοξίου κότῳ; ‖ *innoxius*. Suppl. 356 εἴη δ' ἄνατον πρᾶγμα τοῦτ' ἀστοξένων. 359 ἄνατον φυγάν. 410 ὅπως ἄνατα ταῦτα — ἐκτελευτήσει.

ἀνατρέπω *everto*. Sept. 1076 ὅδε Καδμείων ἤρυξε πόλιν μἀνατραπῆναι. Sic scripsi pro μὴ ἀνατραπῆναι. Pers. 163 μὴ μέγας πλοῦτος (δαίμων Heimsoethius) κονίσας οὖδας ἀντρέψῃ ποδὶ ὄλβον.

ἀνατρέφω *alo*. Eum. 522 μηδὲν ἐν φάει (δέει Auratus) καρδίαν (φάει καρδίας legisse videtur scholiasta) ἀνατρέφων.

ἀνατροπή *eversio*. Eum. 355 δωμάτων γὰρ εἱλόμαν ἀνατροπάς.

ἀναύγητος *tenebricosus*. Pr. 1028 εἰς ἀναύγητον μολεῖν Ἅιδην.

ἀναύδητος *infandus*. Forma Dorica Sept. 897 ἀναυδάτῳ μένει.

ἄναυδος *mutus*. Sept. 82 αἰθερία κόνις με πείθει φανεῖσ', ἄναυδος σαφὴς ἔτυμος ἄγγελος. Suppl. 180 ὁρῶ κόνιν, ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ. Pers. 577 ἁλὸς — σκύλλονται πρὸς ἀναύδων παίδων (i. e. ἰχθύων) τᾶς ἀμιάντου. Ag. 496 οὔτ' ἄναυδος οὔτε σοι δαίων φλόγα. Fr. 284 ὁρᾷς δίκην ἄναυδον. 297 ὃς ἀστενακτὶ θύννος ὣς ἠνέσχετο ἄναυδος. ‖ *mutum reddens*. Ag. 238 χαλινῶν ἀναύδῳ μένει. Schol. τῷ ἀναύδῳ μένει τῶν χαλινῶν τῶν μὴ ἐώντων αὐτὴν λαλεῖν.

ἄναυς *navibus carens, navibus privatus*. Pers. 680 ἐξέφθινθ' αἱ τρίσκαλμοι νᾶες ἄναες ἄναες, i. e. *naves quae non amplius naves sunt*: ubi deleto altero ἄναες addidi οἰοῖ.

ἀναφαίνω *extollo*. Suppl. 829 βοὰν ἀμφαίνω. Scriptura incerta nec certior Hermanni coniectura Ch. 815 ἀμφανεῖ pro ἄλλα φανεῖ. ‖ ἀναφαίνομαι *appareo*. Ch. 327 ἀναφαίνεται δ' ὁ βλάπτων.

ἀναφέρω *profero*. Ch. 448 ἑτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη. ‖ ἀμφέρω *refero ad*. Ch. 841 καὶ τόδ' ἀμφέρειν γένοιτ' ἂν ἄχθος αἱματοσταγὲς φόνῳ, i. e. hoc quoque nobis propter caedem illam evenit, ut exp. Hermannus. ἂν φέρειν Turnebus, αὖ φέρειν Blomfieldus.

ἀναφυγή *effugium*. Ch. 943 ἀναφυγὰς κακῶν.

ἀνδαίω (pro ἀναδαίω) *incendo*. Ag. 305 πέμπουσι δ' ἀνδαίοντες — φλογὸς μέγαν πώγωνα.

Ἀνδραίμων n. pr. Fr. 260 Ἀνδραίμονος γένεθλον (Andromacha).

ἀνδρακάς *viritim*. Ag. 1595 τὰ μὲν — ἔθρυπτ' ἄνωθεν ἀνδρακὰς καθημένοις.

ἀνδρεία *fortitudo*. Sept. 52 θυμὸς ἀνδρείᾳ φλέγων.

ἀνδρεῖος *virilis*. Fr. 123 ἐν ἀνδρείᾳ στέγῃ.

ἀνδρηλατέω *pello*. Ag. 1419 οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε χρῆν σ' ἀνδρηλατεῖν; 1586 ἀδελφὸν — ἠνδρηλάτησεν ἐκ πόλεώς τε καὶ δόμων. Eum. 221 οὔ φημ' Ὀρέστην σ' ἐνδίκως ἀνδρηλατεῖν.

ἀνδρηλάτης *in exilium pellens*. Sept. 637 ἀνδρηλάτην φυγῇ τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον.

ἀνδρόβουλος *virilia consilia moliens*. Ag. 11 γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζον κέαρ. ἀνδρόβουλος γυνή apud Phrynichum in Bekk. Anecd. p. 19, 23 fortasse ex hoc loco. Simile est quod Hesychius annotavit ἀνδρολήμην (recte ἀνδρόλημον Meinekius Philol. vol. 13 p. 516): ἀνδρὸς ἔχουσαν λῆμα.

ἀνδροδάϊκτος *homines interficiens*. Ch. 860 πειραὶ (πεῖραι Portus) κοπάνων ἀνδροδαΐκτων. Fr. 131 ἀνδροδάϊκτον ἀκούων — κόπον.

ἀνδροθνής. Ag. 814 ἀνδροθνῆτας Ἰλίου φθοράς *Troiae eversionem cum virorum caede coniunctam*.

ἀνδροκμής *viros interficiens*. Ch. 889 ἀνδροκμῆτα πέλεκυν. Eum. 248 μόχθοις ἀνδροκμῆσι. 956 ἀνδροκμῆτας — τύχας. Suppl. 679 ἀνδροκμὴς λοιγός.

ἀνδροκτασία *virorum caedes*. Sept. 693 πικρόκαρπον ἀνδροκτασίαν τελεῖν αἵματος οὐ θεμιστοῦ.

ἀνδροκτονέω *virum interficio*. Eum. 602 ἀνδροκτονοῦσα πατέρ' ἐμὸν κατέκτανεν.

ἀνδρολέτειρα *viros pessumdans*. Sept. 314 ἀνδρολέτειραν νόσον, ῥίψοπλον ἄταν. Ag. 1465 μηδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψῃς, ὡς ἀνδρολέτειρ' — ἀξύστατον ἄλγος ἔπραξεν.

ἀνδρόπαις *vir iuvenis*. Sept. 533 ἀνδρόπαις ἀνήρ.

ἀνδροπλήθεια *virorum frequentia*. Pers. 235 ἀνδροπλήθεια στρατοῦ.

Ἄνδρος insula. Pers. 888.

ἀνδροσφαγεῖον *locus ubi vir occisus est*. Ag. 1092 ἀνδροσφαγεῖον (sic Dobraeus) καὶ πεδορραντήριον, ubi M ἀνδρὸς σφάγιον (σφαγεῖον pr.) καὶ πέδον (ν ex ρ facto) ῥαντήριον. Simile est ἀνδροκτονεῖον, de quo dixit Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 28, 9.

ἀνδροτυχής *virum nanciscens*. Eum. 960 νεανίδων ἐπηράτων ἀνδροτυχεῖς βιότους.

ἀνδροφόντης *virorum interfector*. Sept. 572 τὸν ἀνδροφόντην, τὸν πόλεως ταράκτορα.

ἀνδρών *virorum conclave*. Ag. 243 πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους. Ch. 712 εἰς ἀνδρῶνας εὐξένους δόμων.

ἀνέδην *effuse* (ἐκκεχυμένως Hesych.), i. e. *sine mora*. Suppl. 15 φεύγειν ἀνέδην διὰ κῦμ' ἅλιον.

ἀνέκαθεν *desuper*. Ch. [316 τί σοι φάμενος ἢ τί ῥέξας τύχοιμ' ἂν καθ' ἓν οὐρίσας, ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναί; ubi M ἄνκαθεν, superscripto ab correctore ἕ, i. e. ἕκαθεν, ut ἄγκαθεν scribendum videri posset, quod olim coniecit Hermannus, si ἂν abesse posset. Litterae igitur καθεν, nisi corruptae sunt, καθ' ἓν scribendae sunt, quod pro καθάπαξ dici potuit.] 427 ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα ἄνωθεν ἀνέκαθεν, ubi notanda sunt coniuncta synonyma ἄνωθεν et ἀνέκαθεν. Eum. 369 ἀνέκαθεν βαρυπεσῆ καταφέρω ποδὸς ἀκμάν. Sic postulante metro Pearsonus correxit quod est in M ἄγκαθεν cum syncope, de qua diximus s. v. ἄγκαθεν.

ἀνεκτός *tolerabilis*. Ag. 1364 ἀλλ' οὐκ ἀνεκτόν.

ἀνελεύθερος *servilis, libero indignus*. Ag. 1494 1518 κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερον. [1521 οὔτ' ἀνελεύθερον οἶμαι θάνατον τῷδε γενέσθαι. Quae verba ex versibus 1494 1518 ficta recte delevit Seidlerus.]

ἀνελληνόστολος *non Graeco vestitu indutus*. Suppl. 234 ποδαπὸν ὅμιλον τόνδ' ἀνελληνόστολον — προσφωνοῦμεν;

ἀνέλπιστος *insperatus*. Suppl. 329 τήνδ' ἀνέλπιστον φυγήν.

ἀνεμόεις *ventosus*. Ch. 591 πτανά τε καὶ πεδοβάμονα κἀνεμοέντων αἰγίδων φράσαι κότον, ubi κἀνεμόεντ' ἂν recte correxit Blomfieldus.

ἄνεμος *ventus*. Pr. 1046 ἀγρίων ἀνέμων. 1085 ἀνέμων πνεύματα πάντων. Suppl. 36 ὀμβροφόροισιν ἀνέμοις. Eum. 905 ἀνέμων ἀήματα. Fr. 245 ἔνθ' οὔτε μίμνειν ἄνεμος οὔτ' ἐκπλεῖν ἐᾷ.

ἀνέρχομαι *surgo*. Ag. 658 ἐπεὶ δ' ἀνῆλθε λαμπρὸν ἡλίου φάος. [Ch. 536 ἀνῆλθον corruptum ex ἀνῆθον. V. ἀναίθω.]

ἄνευ *sine*. Sept. 399 ἄνευ δορός. Pers. 163 οὐκ ἄνευ θεῶν τινός. 196 ἄνευ χαλινῶν. 607 ἄνευ τ' ὀχημάτων χλιδῆς τε τῆς πάροιθεν. Ag. 211 ἄνευ κακῶν. 464 ἄνευ δίκας. 833 ἄνευ φθόνου. 924 ἄνευ φόβου. 990 ἄνευ λύρας. 1486 ἄνευ Διός. Ch. 431 ἄνευ πολιτᾶν — ἄνευ δὲ πενθημάτων. 1027 οὐκ ἄνευ δίκης. Eum. 196 ἄνευ βοτῆρος. 289 ἄνευ δορός. 554 ἄνευ δίκας. 663 ἄνευ μητρός. 895 et Suppl. 823 ἄνευ σέθεν. Suppl. 398 οὐκ ἄνευ δήμου. 442 ἄνευ λύπης. 622 ἄνευ κλητῆρος.

ἀνευρίσκω *invenio*. Ag. 1094 ὧν ἀνευρήσει (sic Porsonus pro ἂν εὑρήσῃ) φόνον.

ἀνέχω *arrigo*. Fr. 125 ἄκουε δ' ἀν' οὖς ἔχων, i. e. ἄνω τὸ οὖς ἔχων, ut exp. grammatici in annot. indicati.

ἀνέχομαι *sustineo*. Ag. 905 πολλὰ γὰρ τὰ πρὶν κακὰ ἠνειχόμεσθα. Ch. 747 ἀλλ' οὔτι πω τοιόνδε πῆμ' ἀνεσχόμην. Eum. 914 τῶν δ' ἀρειφάτων ἐγὼ πρεπτῶν ἀγώνων οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ τήνδ' ἀστύνικον ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν. Sept. 252 οὐκ ἐς φθόρον σιγῶσ' ἀνάσχήσει τάδε; Pers. 838 μόνης γάρ, οἶδα, σοῦ κλύων ἀνέξεται. Ag. 1274 καλουμένη δὲ φοιτὰς — ἠνεσχόμην. Fr. 297 δς ἀστενακτὶ θύννος ὣς ἠνέσχετο ἄναυδος. Sic Iacobsius pro ηὔχετο, quod est ap. Athen. 7 p. 303 c.

ἀνεψιός *consobrinus*. Pr. 856 συγγενῆ γάμον ἀνεψιῶν.

ἄνη *perfectio*. Sept. 713 λέγοιτ' ἂν ὧν ἄνη τις.

ἀνηβάω *reiuvenesco*. Suppl. 606 ἀνηβῆσαι.

ἀνήκεστος *insanabilis*. Ch. 516 ἀνήκεστον πάθος. Fr. 244 ὦ θάνατε παιὰν — μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν ἰατρός.

ἀνηκίδωτος *sine acie*. Fr. 277, ubi v. annot.

ἀνηκουστέω *non obedio*. Pr. 40 ἀνηκουστεῖν δὲ τῶν πατρὸς λόγων οἷόν τε πῶς;

[ἀνηλεῶς. V. νηλεῶς.]

ἀνήλιος (Dorice ἀνάλιος) *solis luce carens*. Pr. 453 ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις. Sept. 859 τὰν ἀνάλιον, πάνδοκον εἰς ἀφανῆ τε χέρσον. Ch. 51 ἀνήλιοι, βροτοστυγεῖς δνόφοι. Eum. 387 ἀναλίῳ (sic scripsi pro ἀνηλίῳ) λάπᾳ.

ἀνήμερος *immanis, incultus*. Pr. 716 ἀνήμεροι γὰρ οὐδὲ πρόσπλατοι ξένοις. Eum. 14 χθόνα ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην. 803 βρωτῆρας αἰχμὰς σπερμάτων ἀνημέρους.

ἀνήρ [α brevi, sed producto in formis epicis et lyricis ἀνέρος ἀνέρι ἀνέρα ἀνέρες ἀνέρων ἀνέρας, quibus interdum in melicis usi sunt tragici. Aeschyli unum est exemplum in versu cretico Suppl. 426 γνῶθι δ' ὕβριν ἀνέρων.] *vir*. De homine mortali Ag. 925 λέγω κατ' ἄνδρα, μὴ θεόν, σέβειν ἐμέ. Eum. 73 μισήματ' ἀνδρῶν καὶ θεῶν Ὀλυμπίων. Plene ἀνὴρ θνητός Pers. 94 τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει; Pr. 550 οὔποτε θνατῶν τὰν Διὸς ἁρμονίαν ἀνδρῶν παρεξίασι βουλαί. Sic ego correxi quod in M legitur οὔποτε τὰν Διὸς ἁρμονίαν θνατῶν παρεξίασι βουλαί. 156 ὡς μήτε θεῶν μήτε τις ἀνδρῶν τοῖσδ' ἐγεγήθει, ubi ἀνδρῶν restitui pro ανοσ (i. e. ἄνθρωπος), quod est in M, ab correctore in ἄλλος mutatum.

De viro quatenus feminae oppositus est Sept. 197 ἀνήρ γυνή τε χὤτι τῶν μεταίχμιον. 200 μέλει γὰρ ἀνδρί, μὴ γυνὴ βουλευέτω. Eum. 617 οὐκ ἀνδρός, οὐ γυναικός. 856 παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικείων στόλων.

De viro quatenus uxorem habet Pr. 862 γυνὴ γὰρ ἄνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στερεῖ. Pers. 132 λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ πίμπλαται δακρύμασιν. 541 Περσίδες ἀνδρῶν ποθέουσαι ἰδεῖν ἀρτιζυγίαν. Ag. 316 ἀνδρὸς (Agamemnonis) παραγγείλαντος ἐκ Τροίας ἐμοί (Clytaemnestrae). De eodem 603 ἀνδρί. 1544 ἄνδρα τὸν αὑτῆς. 1626 εὐνὴν ἀνδρός. et Ch. 90 παρὰ φίλης φίλῳ —. γυναικὸς ἀνδρί. 133 ἄνδρα δ' ἀντηλλάξατο Αἴγισθον. 433 ἄνδρα θάψαι. 920 et 921 ἀνδρός. Eum. 211 τί γὰρ γυναικὸς ἥτις ἄνδρα νοσφίσῃ; 635 κόπτει πεδήσασ' ἄνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ. 217 εὐνὴ γὰρ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ μόρσιμος. Suppl. 142 152 εὐνὰς ἀνδρῶν.

De viro quovis, addito non raro adiectivo vel participio, vel cum pronomine demonstrativo, ubi ἀνήρ vel cum articulo vel sine eo ponitur. Sept. 347 πρὸς ἀνδρὸς δ' ἀνὴρ στὰς δορὶ καίνεται. 447 ἀνὴρ δ' ἐπ' αὐτῷ — αἴθων τέτακται λῆμα, Πολυφόντου βία. 466 ἀνὴρ ὁπλίτης. 505 ἀνὴρ κατ' ἄνδρα τοῦτον ᾑρέθη. 533 ἀνδρόπαις ἀνήρ. 547 ὁ δὲ τοιόσδ' ἀνήρ. 554 ἀνὴρ ἄκομπος. 601 et 610 εὐσεβὴς ἀνήρ. Pers. 212 θαυμαστὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ. 324 εὐειδὴς ἀνήρ. 327 εἷς ἀνὴρ πλεῖστον πόνον ἐχθροῖς παρασχών. 355 ἀνὴρ Ἕλλην. et 362 Ἕλληνος ἀνδρός. 375 ναυβάτης ἀνήρ. 378 πᾶς ἀνὴρ κώπης ἄναξ. 768. Ag. 530 εὐδαίμων ἀνήρ. 719 βούτας ἀνήρ. 867. Eum. 752 ἀνὴρ ὅδε. Ag. 1319 ἀνήρ τε δυσδάμαρτος ἀντ' ἀνδρὸς πέσῃ. Ch. 159 τίς δορισθενὴς ἀνήρ; 666 εἶπε θαρσήσας ἀνὴρ πρὸς ἄνδρα. 677 ἀγνὼς πρὸς ἀγνῶτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνήρ. 736 ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρός. [1001 φηλήτης ἀνήρ.] 1072 πολέμαρχος ἀνήρ. Eum. 296 ταγοῦχος ὡς ἀνήρ. Fr. 259 ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων. 369 οὐκ ἀνδρὸς ὅρκοι πίστις, ἀλλ' ὅρκων ἀνήρ. 314 οὔτε δῆμος οὔτ' ἔτης ἀνήρ. ‖ Genitivus Sept. 324 ὑπ' ἀνδρὸς Ἀχαιοῦ. 365 ἀνδρὸς εὐτυχοῦντος. 397 κόσμον ἀνδρός. 502 ἀνδρὸς ἐχθαίρουσ' ὕβριν. Ag. 612 ἄλλου ἀ. 972 ἀ. τελείου. 1006 ἀνδρὸς — ἄφαντον ἕρμα. 1020 ἀνδρὸς μέλαν αἷμα. [1092 ἀνδρὸς σφαγεῖον corruptum ex ἀνδροσφαγεῖον, quod v.] 1251 τίνος πρὸς ἀνδρός; 1219 ἀνήρ τε δυσδάμαρτος ἀντ' ἀνδρὸς πέσῃ. 1367 τἀνδρὸς ὡς ὀλωλότος. 1461 ἀνδρὸς οἰζύς. 1608 τοῦδε τἀνδρός, sed Eum. 46 τἀνδρὸς τοῦδε. Ag. 1626 εὐνὴν ἀνδρός. Ch. 169 τίνος ποτ' ἀνδρός. 386 ἀνδρὸς θεινομένου. [534 ἀνδρὸς ὄψανον πέλει corruptum ex ἂν τόδ' ὄψανον πέλοι.] 595 ἀνδρὸς φρόνημα. 687 σποδὸν — ἀνδρὸς εὖ κεκλαυμένου. 736 ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρός. 794 ἀνδρὸς φίλου πῶλον. 807 δόμον ἀνδρός. 920 ἄλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἴργεσθαι. 921 ἀνδρὸς μόχθος. 984 στέγαστρον ἀνδρός. 1070 ἀνδρὸς βασίλεια πάθη. Eum. 244 τἀνδρὸς ἐκφανὲς τέκμαρ. 449 πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίου. 636 ἀνδρὸς — τοῦ παντοσέμνου. 647 ἀνδρὸς δ' ἐπειδὰν αἷμ' ἀνασπάσῃ κόνις. 911 ἀνδρὸς φιτυποίμενος δίκην. Suppl. 363 ἀπ' ἀνδρὸς ἁγνοῦ. Fr. 238 νέας γυναικὸς — ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη. 369 οὐκ ἀνδρὸς ὅρκοι πίστις. ‖ Dativus Sept. 544 651 et Ag. 1414. Ch. 561 ἀνδρὶ τῷδε. Ag. 383 ἀνδρὶ λακτίσαντι μέγαν Δίκας βωμόν. 418 ἔχθεται χάρις ἀνδρί. 1400 ἐπ' ἀνδρί. 1547 ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ. 1627 ἀνδρὶ στρατηγῷ. Ch. 505 παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι θανόντι. 627 628 ἐπ' ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ, ἐπ' ἀνδρὶ δᾴοισιν ἐπικότῳ. 991 ἐπ' ἀνδρί. Eum. 378 τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεπόταται. 560 ἐπ' ἀνδρὶ θερμῷ. Fr. 321 τί γὰρ ὄψον γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ τοῦδε βέλτερον; ‖ Accusativus Sept. 432 γυμνὸν ἄνδρα πυρφόρον. 436 ἄνδρα κομπάζοντα. 505 ἀνὴρ κατ' ἄνδρα τοῦτον ᾑρέθη. 568 ἄνδρα σωφρονέστερον. 598 δί-

καιον ἄνδρα. 644 χρυσήλατον ἄνδρα. 647 ἄνδρα τόνδε. 717 ἄνδρ' ὁπλίτην. Pers. 13 νέον δ' ἄνδρα βαΰζει. 579 πενθεῖ δ' ἄνδρα δόμος στερηθείς. 763 ἕν' ἄνδρα. Ag. 351 κατ' ἄνδρα σώφρον' εὐφρόνως λέγεις. 445 στένουσι δ' εὖ λέγοντες ἄνδρα. 896 1613 λέγοιμ' ἂν ἄνδρα τόνδε. 1643 τὸν ἄνδρα τόνδε. Ch. 133 ἄνδρα δ' ἀντηλλάξατο Αἴγισθον. 433 ἔτλης ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι. 556 ἄνδρα τίμιον 664 ἐξελθέτω τις — γυνὴ τόπαρχος, ἄνδρα δ' εὐπρεπέστερον. 764 ἐπ' ἄνδρα τῶνδε λυμαντήριον οἴκων. 850 ὡς αὐτὸν αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι πέρι. 894 φιλεῖς τὸν ἄνδρα; 907 τὸν ἄνδρα τοῦτον. Eum. 40 ἄνδρα θεομυσῆ. 151 ἄθεον ἄνδρα. 225 τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον 625 ἄνδρα γενναῖον. 740 ἄνδρα κτανούσης. 765 τιν' ἄνδρα. Suppl. 790 ἄνδρ' ἀπευκτόν. Fr. 239 ἄνδρα δεσπότην. ‖ Dualis Sept. 478 δύ' ἄνδρε. 681 ἀνδροῖν ὁμαίμοιν. ‖ Pluralis nominativus Sept. 42 ἄνδρες γὰρ ἑπτὰ θούριοι λοχαγέται. 257 ὥσπερ ἄνδρες ὧν ἁλῷ πόλις. Suppl. 719 ἄνδρες νάϊοι. ‖ Genitivus Sept. 114 δοχμολοφᾶν ἀνδρῶν. 230 ἀνδρῶν τάδ' ἐστί. 412 ἀνοσίων ἀνδρῶν. 604 ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστῳ γένει. 677 φίλτατ' ἀνδρῶν. 770 ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν. 771 τίν' ἀνδρῶν. 794 ἀνδρῶν ὀβρίμων κομπάσματα. Pers. 60 ἄνθος Περσίδος αἴας οἴχεται ἀνδρῶν. 349 ἀνδρῶν γὰρ ὄντων ἕρκος ἐστὶν ἀσφαλές. 757 τοιάδ' ἐξ ἀνδρῶν ὀνείδη πολλάκις κλύων κακῶν. 901 σθένος ἀνδρῶν τευχηστήρων. 915 μετ' ἀνδρῶν τῶν οἰχομένων. 920 κόσμου τ' ἀνδρῶν. 927 μυριὰς ἀνδρῶν ἐξέφθινται. 994 Μάρδων ἀνδρῶν μυριοταγόν. Ag. 104 ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν ἐκτελέων. 327 ἀνδρῶν κασιγνήτων τε καὶ φυταλμίων. 660 ἀνδρῶν Ἀχαιῶν. 832 παύροις γὰρ ἀνδρῶν ἐστι συγγενὲς τόδε. 1466 πολλῶν ἀνδρῶν ψυχὰς Δαναῶν ὀλέσασα. 1653 ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν. Ch. 673 ἀνδρῶν τόδ' ἐστὶν ἔργον. Eum. 456 ἀνδρῶν ναυβατῶν ἁρμόστορα. Suppl. 27 ὁσίων ἀνδρῶν. 528 ἄλευσον ἀνδρῶν ὕβριν. 659 μήποτε λοιμὸς ἀνδρῶν τῶνδε πόλιν κενώσαι. 912 ἀνδρῶν Πελασγῶν. 937 πεσήματ' ἀνδρῶν. Fr. 369 ἀνδρῶν — ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν. Restitui Pr. 550 οὔποτε θνατῶν τὰν Διὸς ἁρμονίαν ἀνδρῶν παρεξίασι βουλαί, ubi M οὔποτε τὰν Διὸς ἁρμονίαν θνατῶν παρεξίασι βουλαί. ‖ Dativus Sept. 438 τῶν τοι ματαίων ἀνδράσιν φρονημάτων. 605 ξὺν πολίταις ἀνδράσιν. 612 θρασυστόμοισιν ἀνδράσι. Pers. 85 δουρικλύτοις ἀνδράσι. 753 κακοῖς ὁμιλῶν ἀνδράσιν. 777 ξὺν ἀνδράσιν φίλοισιν. Ag. 804 ἀνδράσι θνήσκουσι. ‖ Accusativus Sept. 57 ἀρίστους ἄνδρας. 282 ἄνδρας ἕξ. 520 ἄνδρας ἀντιστάτας. 679 ἄνδρας Καδμείους. Pers. 243 ἄνδρας πολεμίους ἐπήλυδας. 652 οὔτε γὰρ ἄνδρας ποτ' ἀπώλλυ. Ag. 642 πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων ἄνδρας. 1668 φεύγοντας ἄνδρας. Suppl. 477 ἄνδρας γυναικῶν οὕνεχ' αἱμάξαι πέδον. Fr. 39 ἀγὼν γὰρ ἄνδρας οὐ μένει λελειμμένους. In epigr. Aeschylo adscripto (fr. 449) μενεγχέας ἄνδρας. ‖ Vocativus Ag. 855 ἄνδρες πολῖται. Suppl. 500 στείχοιτ' ἄν, ἄνδρες.

Ubi persona viri de quo quis loquitur significanda est, ἀνήρ plerumque cum articulo dicitur, quocum per crasin coalescit in quattuor casibus ἀνήρ τἀνδρός τἀνδρί ἄνδρες. Nominativi ἀνήρ et ἄνδρες in libris tragicorum aliorumque poetarum constanter neglecta contractionis nota ἀνήρ et ἄνδρες cum spiritu leni scribuntur, quod librariorum culpa factum esse certissimo indicio est quod ἀνήρ locis plurimis a metro postulatur, ex quo colligi potest in reliquis quoque locis, ubi iambus et spondeus metro aeque conveniunt, ἀνήρ potius scribendum esse quam ἀνήρ, pariterque ἄνδρες pro ἄνδρες. Recte igitur ἀνήρ restitutum est postulante metro Sept. 509 ἐχθρὸς γὰρ ἀνὴρ ἀνδρὶ τῷ ξυστήσεται. Pers. 647 φίλος ἀνήρ. Ch. 730 ἔοικεν ἀνὴρ ὁ ξένος τεύχειν κακόν. Eum. 117 μύζοιτ' ἄν, ἀνὴρ δ' οἴχεται φεύγων πρόσω. 316 ὅστις δ' ἀλιτὼν ὥσπερ ὅδ' ἀνήρ —. 577 ἱκέτης ὅδ' ἀνήρ. 757 Ἀργεῖος ἀνήρ. Et sine metri necessitate Ag. 624 ἀνὴρ ἄφαντος. et numero plurali Sept. 805 ἄνδρες τεθνᾶσιν.

ἀνήρης *virilis*, quod per ἀνδρώδης explicat Hesychius, fr. 218. Vocabulum aliunde non cognitum. De ἀνὴρ εἷς apud Soph. Tr. 460 ab scholiasta absurde pro ἀνήρεις accepto dixi in annot. ad Schol. Soph. vol. 2 p. 71.

ἀνήριθμος *immensus*. Pr. 90 ποντίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα.

ἀνήροτος *incultus*. Pr. 708 στεῖχ' ἀνηρότους γύας.

ἀνθαλίσκομαι *vicissim capior*. Ag. 340 οὔ τἂν ἑλόντες αὖθις ἀνθαλοῖεν ἄν. Sic Auratus pro ἂν (vel αὖ) θάνοιεν ἄν.

ἀνθεμίζομαι *flores carpo*. Improprie Suppl. 73 γοεδνὰ δ' ἀνθεμίζομαι, i. e. *summos cruciatus perpetior*.

ἀνθεμουργός *ex floribus opus conficiens*, ut apis. Pers. 612 τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ στάγμα, παμφαὲς μέλι.

ἀνθεμώδης *floridus*. Pr. 455 ἀνθεμώδους ἦρος.

ἀνθέω *floreo*. Improprie et in malam partem Ch. 1009 μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ, ut Soph. Tr. 1089 ἤνθηκεν de morbo dixit. Cum dativo *scateo, exubero* Ag. 659 ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς.

ἀνθίσταμαι *resisto, obsisto*. Pers. 703 ἀλλ' ἐπεὶ δέος παλαιὸν σοὶ φρενῶν ἀνθίσταται. [Pr. 354 ἀντέστη vitiose pro ἀνέστη. V. ἀνίστημι.]

ἀνθονομέω *flores depasco*. Suppl. 43 ἀνθονομούσας προγόνου βοός.

ἀνθόνομος *cuius flores depascuntur*. Suppl. 539 ματέρος ἀνθονόμους ἐπωπάς. Quod per κατανομάς exp. schol.

ἄνθος *flos*. Pers. 618 ἄνθη τε πλεκτά, παμφόρου γαίας τέκνα. Fr. 313 ἄνθεα λειμώνια. ‖ Improprie de colore florente Pr. 23 χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος. De flore iuventutis Suppl. 663 ἥβας δ' ἄνθος ἄδρεπτον ἔστω. Pr. 420 Ἀραβίας τ' Ἄρειον ἄνθος. Pers. 59 τοιόνδ' ἄνθος Περσίδος αἴας οἴχεται ἀνδρῶν. 252 τὸ Περσῶν δ' ἄνθος οἴχεται πεσόν. 925 πολλοὶ φῶτες χώρας ἄνθος. Ag. 197 κατέξαινον ἄνθος Ἀργείων. ‖ *summum, praestantissimum*. Ag. 743 δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθος. 955 πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον ἄνθος. ‖ *ornamentum*. Pr. 7 τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας.

ἀνθρακόω *in carbones converto, comburo*. Pr. 372 κεραυνῷ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος.

ἀνθρώπειος *humanus*. Ag. 937 τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθεὶς ψόγον. Pers. 705 ἀνθρώπεια δ' ἄν (correxi δή) τοι πήματ' ἂν τύχοι βροτοῖς. Fr. 155 γίγνωσκε τἀνθρώπεια μὴ σέβειν ἄγαν.

ἀνθρωπόμορφος *humanam formam habens*. Phrynichus Bekkeri p. 5, 21 ἀνθρωποειδὲς θηρίον ὕδατι συζῶν: ἐπὶ τοῦ Γλαύκου ἀναφανέντος ἐκ τῆς θαλάσσης. Αἰσχύλος (fr. 24). Verbis ἀνθρωποειδὲς θηρίον ὕδατι συζῶν grammaticus interpretatus est verba poetae quae ab Phrynicho in

lemmate posita exciderunt et haec fere fuisse videntur, ἀνθρωπόμορφον κῆτος ἐξ ἁλὸς φανέν. de quo pluribus dixi in Philologo vol. 12 p. 189 et 17 p. 720 collato versu quem ex Euripide attulit Plut. Mor. p. 22e κῆτος θοάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλός, quem ex Andromeda sumtum esse novimus ex scholio ad Eurip. Orest. 335 ab me edito vol. 2 p. 111, 22 ed. Oxon. ubi verba κῆτος θοάζον ex Andromeda afferuntur.

ἄνθρωπος *homo*. Fr. 412 ἄτεγκτος ἄνθρωπος παρηγυρήμασιν. Pr. 445 μέμψιν οὔτιν' ἀνθρώποις ἔχων. 501 κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα. Sept. 425 ὁ κόμπος δ' οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. Pers. 432 πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων. 751 δέδοικα μὴ πολὺς πλούτου πόρος οὑμὸς ἀνθρώποις γένηται τοῦ φθάσαντος ἁρπαγή. Ag. 663 θεός τις, οὐκ ἄνθρωπος. 858 ἐν χρόνῳ δ' ἀποφθίνει τὸ τάρβος ἀνθρώποισιν. [1163 νεογνὸς ἀνθρώπων μάθοι, ubi Hermannus probabiliter correxit καὶ παῖς νεογνὸς ἂν μάθοι.] Ch. 1051 φίλτατ' ἀνθρώπων πατρί. Eum. 56 ἐς ἀνθρώπων στέγας. 70 οἷς οὐ μίγνυται θεῶν τις οὐδ' ἄνθρωπος. 183 μέλαν' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφρόν. 310 λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους. 705 οἷον οὔτις ἀνθρώπων ἔχει. 930 τὰ κατ' ἀνθρώπους. 952 παρά τ' ἀθανάτοις τοῖς θ' ὑπὸ γαῖαν περί τ' ἀνθρώπων. Suppl. 327 αἰόλ' ἀνθρώπων κακά. [τἀνθρώπων corruptum fr. 98.]

[**ἀνιδεῖν** vitiose pro ἀναδῦν. V. ἀναδύομαι.]

ἀνίερος *impius*. Ag. 220 φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν ἄναγνον ἀνίερον. 769 δαίμονά τε τὰν ἄμαχον ἀπόλεμον ἀνίερον. Suppl. 757 ἀνιέρῳ μένει.

ἀνίημι *sursum mitto*. Pers. 650 Ἀϊδωνεὺς (probabilius Ἀϊδωνεῦ) δ' ἀναπομπὸς ἀνείης (sic Brunckius pro ἂν εἴη) Ἀϊδωνεὺς δῖον ἀνακτορα Δαριᾶνα. Ch. 489 ὦ Γαῖ' ἄνες μοι πατέρ' ἐποπτεῦσαι μάχην. Suppl. 266 τὰ δὴ παλαιῶν αἱμάτων μιάσμασι χρανθεῖσ' ἀνῆκε γαῖα. Eum. 183 μὴ — ἀνῇς ὑπ' ἄλγους μέλαν' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφρόν. Sept. 413 σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν — ῥίζωμ' ἀνεῖται. Fr. 248 ἀνῆκεν. V. s. v. δράκων.

ἄνιος *miserandus*. Pers. 256 ἄνι' ἄνια κακά. 1055 1061 ἄνι' ἄνια, ubi fortasse utrobique addendum κακά, ut v. 256.

ἄνιπτος *qui elui non potest, non exstinguendus*. Ag. 1459 πολύμναστον ἐπηνθίσω αἷμ' ἄνιπτον.

ἀνίστημι *excito*, *facio ut aliquis surgat*. Ag. 1361 ἐπεὶ δυσμηχανῶ λόγοισι τὸν θανόντ' ἀνιστάναι πάλιν. [Suppl. 322 male M Ἀργεῖον ἀνστήσας στόλον, sed adscr. ἀντήσας.] ‖ ἀνίσταμαι (cum aoristo ἀνέστην et futuro ἀναστήσομαι) *exsurgo*. Eum. 133 ἄνιστω, μή σε νικάτω πόνος. 141 εὕδεις; ἄνιστω. Pers. 201 ἐπεὶ δ' ἀνέστην. Ag. 569 τὸ μήποτ' αὖθις μηδ' ἀναστῆναι μέλειν. Eum. 124 οὐκ ἀναστήσει (ἀναστήσῃ M) τάχος; De adversario assurgente Pr. 354 Τυφῶνα θοῦρον, πᾶσιν ὃς ἀνέστη θεοῖς. Sic Wunderlichius p. 27 pro ἀντέστη, sed perversa structura verborum ὃς ἀνέστη συρίζων φόνον πᾶσιν θεοῖς σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι. Dativi πᾶσιν θεοῖς ab ἀνέστη pendent. Ita Homerus Il. 23, 634 πὺξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἤνοπος υἱόν, | Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη. quae ubi affert Aristides vol. 2 p. 503 in libro quodam Florentino pari errore ἀντέστη scriptum est.

ἀνιστορέω *interrogo*. Pr. 963 πεύσει γὰρ οὐδὲν ὧν ἀνιστορεῖς ἐμέ.

ἀνίσχω *exorior, exardesco*. Ag. 93 ἄλλη δ' ἄλλοθεν οὐρανομήκης λαμπὰς ἀνίσχει.

ἄνοια *dementia*. Pr. 1079 εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας. [Sept. 402 καὶ νύκτα ταύτην ἣν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος ἄστροισι μαρμαίρουσαν οὐρανοῦ κυρεῖν τάχ' ἂν γένοιτο μάντις ἡ ἄνοιά τινι. Sic M, quod ἡ ἀνοία scripsit corrector, de quo schol. παροξυτόνως Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἄνοια· διὰ δὲ τὸ μέτρον ἐξέτεινεν, quae annotatio, ut aliae plures, haud dubie ab ipso scripta est διορθωτῇ postquam in textu ἀνοία correxerat, non animadversa veteris interpolatoris fraude, qui quum non intellexisset subiectum verbi esse νύξ, quod verbis καὶ νύκτα ταύτην ἣν λέγεις continetur metri causa per attractionem dictis pro καὶ ἡ νὺξ αὕτη ἣν λέγεις, inepte scripsit ἡ ἄνοια (vel ἀνοία) addiditque τινί, ab hoc loco prorsus alienum. Ego, ut sensus postulabat, restitui τάχ' ἂν γένοιτο μάντις οἷα πείσεται. In scholio antiquiore, nulla habita illius ἡ ἀνοία τινί ratione, haec recte sic explicantur, τάχα προμαντεύεται τῷ φοροῦντι ὅτι χωρήσει ὑπὸ νύκτα.

ἀνοίγω *aperio*. Ag. 604 πύλας ἀνοῖξαι. Ch. 878 ἀλλ' ἀνοίξατε ὅπως τάχιστα. Improprie *edo*. Suppl. 321 καὶ τοῦδ' ἄνοιγε τοὔνομ' ἀφθόνῳ λόγῳ. Aliorum exempla in Thes. s. h. v. sunt allata.

ἀνοιμώζω *eiulo*. Pers. 465 Ξέρξης δ' ἀνῴμωξεν κακῶν ὁρῶν βάθος.

ἀνοίμωκτος *indefletus*. Ch. 433 ἔτλης ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι. 561 τῆς ἀνοιμώκτου τύχης.

ἄνολβος *infelix*. Eum. 550 δίκαιος ὢν οὐκ ἄνολβος ἔσται.

ἀνολολύζω, quod plerumque *eiulo* vel *lamentor* significat, interdum de laeto dicitur clamore: v. Thes. vol. 1, 2 p. 832. Sic Ag. 587 ἀνωλόλυξα μὲν πάλαι χαρᾶς ὕπο.

[**ἀνόμοια** scriptura vitiosa. V. γαιονόμος.]

ἄνομος *nefastus*. Ag. 147 θυσίαν ἑτέραν, ἄνομόν τιν', ἄδαιτον. ‖ *modus qui non est modus, non canendus*. Ag. 1142 ἀμφὶ δ' αὑτᾶς θροεῖς νόμον ἄνομον.

ἀνόσιος *impius*, *nefarius*. Sept. 551 ἀνοσίοις κομπάσμασιν. 566 ἀνοσίων ἀνδρῶν. 611 ἀνοσίοισι συμμιγεὶς θρασυστόμοισιν ἀνδράσι. De bestiis Suppl. 762 ματαίων ἀνοσίων τε κνωδάλων.

ἀνοτοτύζω *eiulo*. Ag. 1074 τί ταῦτ' ἀνωτότυξας ἀμφὶ Λοξίου; Alterum huius verbi exemplum est Eur. Hel. 371.

ἄνους *demens*. Pr. 987 οὐ γὰρ σὺ παῖς τε κἄτι τοῦδ' ἀνούστερος;

[**ἀνούτατος** *non saucius*. Per ἄτρωτος ἐκ χειρός exp. Hesychius ex Aeschyli Lycurgo, quod ad glossam quae excidit ἀν' οὖς ἔχων: ἄνω τὸ οὖς ἔχων referendum videri dictum est ad fr. 125.]

ἀνταῖος *infestus*. Ch. 587 κνωδάλων ἀνταίων βροτοῖσι. Pers. 604 ἐμοὶ γὰρ ἤδη πάντα μὲν φόβου πλέα ἐν ὄμμασιν τἀνταῖα φαίνεται θεῶν. Schol. ἐναντία φαίνεται τὰ θεῶν, οἷον ἀντικειμένους ἡμῖν ὁρῶ τοὺς θεούς. In M ἐν ὄμμασι τ' ἀνταῖα (i. e. τἀνταῖα), unde in apogr. nonnullis ὄμμασί τ' ἀνταῖα. ‖ *supplex*. Hesychius ἀνταία: ἐναντία, ἱκέσιος. Αἰσχύλος Σεμέλῃ (fr. 236).

ἀντακούω *vicissim audio*. Eum. 198 ἀντάκουσον ἐν μέρει.

ἀνταλαλάζω *clamorem reddo*. Pers. 390 ὄρθιον δ' ἅμα ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας ἠχώ.

ἀνταλλάσσομαι *permutando mihi comparo*. Ch. 133 ἄνδρα δ' ἀντηλλάξατο Αἴγισθον.

ἀνταμείβομαι *rependo.* Pr. 223 ὁ τῶν θεῶν τύραννος — κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδέ μ' ἀντημείψατο. Sic ex apogr. pro ἐξημείψατο, quod est in M. Sept. 1049 παθὼν κακῶς κακοῖσιν ἀντημείβετο. Ch. 123 πῶς δ' οὐ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς;

ἀντάω *occurro alicui rei, incido in aliquid.* Suppl. 37 ἀγρίας ἁλὸς ἀντήσαντες. 323 Ἀργεῖον ἀντήσας (ἀνστήσας M in textu) στόλον.

ἀνταποκτείνω *vicissim interficio.* Ch. 121 ὅστις ἀνταποκτενεῖ. [274 τρόπον τὸν αὐτὸν ἀνταποκτεῖναι λέγων.]

ἀντειπεῖν *contradicere.* Pr. 51 κοὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω. Futurum Ag. 539 τεθνάναι δ' οὐκέτ' ἀντερῶ θεοῖς.

ἀντέλλω. V. ἀνατέλλω.

ἀντεράω *vicissim amo.* Ag. 544 τῶν ἀντερώντων ἱμέρῳ πεπληγμένος.

ἀντέχω *resisto, impetum sustineo.* Pers. 413 τὰ πρῶτα — ῥεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ ἀντεῖχεν.

ἀντήλιος *apricus.* Ag. 519 σεμνοί τε θᾶκοι δαίμονές τ' ἀντήλιοι. In aliorum scriptorum codicibus interdum ἀνθήλιος scriptum contra regulam grammaticorum, de qua v. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 295 ed. tertiae.

ἀντήνωρ *qui pro homine est.* Ag. 442 ψῆγμα δυσδάκρυτον ἀντήνορος σποδοῦ.

ἀντηρέτης *adversarius.* Sept. 283 ἀντηρέτας ἐχθροῖσι. 595 τούτῳ σοφούς τε κἀγαθοὺς ἀντηρέτας πέμπειν ἐπαινῶ. 993 δορός γε τῷδ' ἀντηρέτας.

ἀντί *pro*, i. e. loco alicuius. Sept. 264 τοῦτ' ἀντ' ἐκείνων τοὔπος αἱροῦμαι σέθεν. Ag. 434 ἀντὶ δὲ φωτῶν τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἑκάστου δόμους ἀφικνεῖται. Ch. 342 ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων παιὰν — κομίσειεν. Ag. 1277 βωμοῦ πατρῴου δ' ἄντ' ἐπίξηνον μένει. Sic recte Auratus pro ἀντεπίξηνον vel ἀντεπίξενον, etsi contra regulam grammaticorum, qui anastrophen praepositionis ἀντί non admittunt. Sept. 1050 ἀλλ' εἰς ἅπαντας ἀνθ' ἑνὸς τόδ' ἔργον ἦν. Ag. 1061 σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί. Post ἄλλος Pr. 467 οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ. Ag. 1268 ἄλλην τιν' ἄτης (sic Stanleius pro ἄτην) ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε. ‖ *in alicuius rei gratiam vel poenam.* Pr. 31 ἀνθ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν. Ag. 1545 ἄχαριν χάριν ἀντ' ἔργων μεγάλων ἀδίκως ἐπικρᾶναι. 1560 ὄνειδος ἥκει τόδ' ἀντ' ὀνείδους. 1318 1319 ὅταν γυνὴ γυναικὸς ἀντ' ἐμοῦ θάνῃ, ἀνήρ τε δυσδάμαρτος ἀντ' ἀνδρὸς πέσῃ. Ch. 309 ἀντὶ μὲν ἐχθρᾶς γλώσσης ἐχθρὰ γλῶσσα τελείσθω. 312 ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν πληγὴν τινέτω. 520 τὰ πάντα γάρ τις ἐκχέας ἀνθ' αἵματος ἑνός, μάτην ὁ μόχθος. Suppl. 966 ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθοῖσι βρύοις.

ἀντιάζω *precibus adeo.* Ag. 1555 ἀλλ' Ἰφιγένειά νιν ἀσπασίως — ἀντιάσασα.

ἀντιβαίνω *oppono me.* Pr. 234 καὶ τοῖσιν οὐδεὶς ἀντέβαινε πλὴν ἐμοῦ.

Ἀντιγόνη n. pr. Sept. 862.

ἀντιδέχομαι *vicissim accipio.* Ch. 916 ὁ τῖμος ὅντιν' ἀντεδεξάμην.

ἀντιδίδωμι *reddo, vicissim do.* Ch. 94 ἀντιδοῦναι τοῖσι πέμπουσιν τάδε στέφη. 498 τὰς ὁμοίας ἀντίδος βλάβας (λαβὰς Canterus) λαβεῖν. Eum. 264 ἀλλ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ' ἀπὸ ζῶντος ῥοφεῖν ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πέλανον. 983 χάρματα δ' ἀντιδιδοῖεν κοινοφιλεῖ διανοίᾳ.

ἀντίδικος *adversarius.* Ag. 41 Πριάμου μέγας ἀντίδικος, Μενέλαος ἄναξ.

ἀντίδουλος *servi locum tenens.* Ch. 135 κἀγὼ μὲν ἀντίδουλος. Fr. 194 ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γονὰς δοὺς ἀντίδουλα.

ἀντίδουπος *resonans.* Pers. 121 καὶ τὸ Κισσίων πόλισμ' ἀντίδουπον ᾄσεται. 1040 1048 1066 βόα νυν ἀντίδουπά μοι.

ἀντικαταθνήσκω *vicissim morior.* Ch. 144 τοὺς κτανόντας ἀντικατθανεῖν δίκην, post quae verba versum excidisse, cuius sensus fuerit τίνοντας ὧν ἔδρασαν ἀξίαν κακῶν, animadvertit Weilius. In marg. M adscriptum γρ. ἀντικατακτανεῖν.

ἀντίκεντρον *stimuli vicem gerens.* Eum. 136 ἄλγησον ἧπαρ ἐνδίκοις ὀνείδεσιν, τοῖς σώφροσιν γὰρ ἀντίκεντρα γίγνεται. Adiective Eum. 466 ἄλγη προφωνῶν ἀντίκεντρα καρδίᾳ.

Ἀντίκλεια n. pr. *Anticlea*, Ulixis mater, fr. 172.

ἄντικρυς *diserte, sine dubitatione.* Ch. 192 ἐγὼ δ' ὅπως μὲν ἄντικρυς τάδ' αἰνέσω.

ἀντίκτονος *vicissim interficiens.* Eum. 464 ἔκτεινα τὴν τεκοῦσαν — ἀντικτόνοις ποιναῖσι φιλτάτου πατρός.

ἀντιλάμπω *splendorem s. fulgorem reflecto.* Ag. 294 οἱ δ' ἀντέλαμψαν καὶ παρήγγειλαν πρόσω.

Ἀντίλοχος n. pr. Fr. 133.

ἀντίμισθος *mercedem exhibens, compensans.* Suppl. 270 μνήμην ποτ' ἀντίμισθον ηὗρετ' ἐν λιταῖς.

ἀντίμοιρος. V. ἰσόμοιρος.

ἀντίμολπος. Ag. 17 ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος, i. e. *remedium, quod canendo somnum pellit.*

ἀντινικάω *victoriam vicissim reporto.* Ch. 499 εἴπερ κρατηθείς γ' ἀντινικῆσαι θέλεις.

ἀντιόομαι *repugno.* Suppl. 389 τίς ἂν τοῖσδ' ἀντιωθῆναι θέλοι;

ἀντίος *contrarius.* Ag. 499 τὸν ἀντίον δὲ τοῖσδ' ἀποστέργω λόγον. ‖ ἀντία λέγω *respondeo.* Pers. 694 σέβομαι δ' ἀντία λέξαι. 701 δίεμαι δ' ἀντία φάσθαι.

ἀντίπαις i. q. ἰσόπαις *infanti similis.* Eum. 38 δείσασα γὰρ γραῦς οὐδέν, ἀντίπαις μὲν οὖν.

ἀντίπαλος *adversarius.* Pr. 527 μηδάμ' ὁ πάντα νέμων θεῖτ' ἐμᾷ γνώμᾳ κράτος ἀντίπαλον Ζεύς. Sept. 417 τὸν ἀμὸν νυν ἀντίπαλον εὐτυχεῖν θεοὶ δοῖεν. Fr. eleg. 447 δάϊος ἀντιπάλοις.

ἀντιπενθής *aequaliter lugens.* Eum. 782 812 ἰὸν ἀντιπενθῆ μεθεῖσα καρδίας (καρδία apogr.) σταλαγμόν. Schol. ἰσοπενθῆ, ὅμοια δρῶντα οἷς πέπονθα. In apogr. pluribus in ἀντιπαθῆ corruptum.

ἀντίπνους *ex contrario flans.* Pr. 1087 σκιρτᾷ δ' ἀνέμων πνεύματα πάντων εἰς ἄλληλα στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα, ubi deleto ἀποδεικνύμενα, pro quo Aeschylus aut aliud verbum ab consonante incipiens aut nullum posuerat, ἀντίπνοον scripsi cum Kiehlio. Ag. 146 μή τινας ἀντιπνόους Δαναοῖς χρονίας ἐχενηίδας αὔρας (sic scripsi pro ἀπλοίας) τεύξῃ.

ἀντίποινα, τά, *poena, ultio.* Eum. 268 ἀντίποιν' ὡς τίνῃς ματροφόνου δύας. Sic Salmasius et Casaubonus pro ἀντιποίνους τείνης (ει, i. e. τείνεις, superscripto ab διορθωτῇ, τίνῃς apogr.) μητροφόνας δύας, quod est in M. Pers. 476 ὧν ἀντίποινα παῖς ἐμὸς πράξειν δοκῶν.

ἀντίπορος *e regione positus.* De locis trans mare sitis Pers. 67 εἰς ἀντίπορον γείτονα χώραν. Suppl. 544 διχῇ δ' ἀντίπορον γαῖαν ἐν αἴσᾳ διατέμνουσα.

[**ἀντιπυργόω** *ex adverso exstruo.* Eum. 691 in versibus interpolatoris πόλιν νεόπτολιν τήνδ' ὑψίπυργον ἀντεπύργωσαν τότε.]

ἀντιρρέπω *aequo pondere sum.* Ag. 574 νικᾷ τὸ κέρδος, πῆμα δ' οὐκ ἀντιρρέπει. Sic ἀντίρροπος pro ἰσόρροπος dicitur.

ἀντισηκόω *ex aequo libro, pari pondere sum.* Pers. 437 ὡς τοῖσδε καὶ δὶς ἀντισηκῶσαι ῥοπῇ.

ἀντισπάω *in contrariam partem traho, retineo.* Pr. 337 ὁρμώμενον δὲ μηδαμῶς μ' ἀντισπάσῃς.

[**ἀντιστάτης** *adversarius.* Sept. 520 in versu interpolatoris εἰκὸς δὲ πράξειν ἄνδρας ὧδ' ἀντιστάτας. ἀντηρέτας apogr. nonnulla, ut dixerat Aeschylus locis s. h. v. indicatis.]

[**ἀντίστροφος** Suppl. 882 vitiose pro ἀμφίστροφος, quod v.]

ἀντιτάσσω *oppono.* Sept. 395 τίν' ἀντιτάξεις τῷδε; 408 τῶνδ' ἀντιτάξω προστάτην πυλωμάτων. 621 ἐχθρόξενον πυλωρὸν ἀντιτάξομεν.

ἀντιτίνομαι *vicissim poenas sumo, rependo.* Ag. 1263 ἐπεύχεται ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι φόνον. ἀντιτίσεσθαι Blomfieldus.

ἀντίτολμος *contra audens, adversarius.* Eum. 553 τὸν ἀντίτολμον — παρβάταν.

ἀντίτυπος Sept. 521 τὸν Διὸς ἀντίτυπον ἔχοντ' — ἐν σάκει δέμας, *eum qui in scuto expressam habet figuram eius, qui Iovis est adversarius.* Sic haec interpretatur Wellauerus eodemque sensu ἀντίτυπον per ἐναντίον exp. schol., quod probari posset, nisi in stropha (v. 481) creticus responderet εὐτυχεῖν. Quambrem τὸν Ζηνὸς ἀντίπνουν conieci, quod aptum Typhoëo epitheton est.

ἀντίφερνος *dotis vicem gerens.* Ag. 406 ἄγουσά τ' ἀντίφερνον Ἰλίῳ φθοράν.

ἀντίφονος *qui pro caede rependitur, caedem compensans.* Sept. 893 ἀντιφόνων ἐκ θανάτων ἀραί *mortis mutua caede effectae.* Eum. 981 ἀντιφόνους ἄτας *mutuarnm caedium calamitates.*

ἀντιφωνέω *contra sono, respondeo.* Eum. 303 οὐδ' ἀντιφωνεῖς, ἀλλ' ἀποπτύεις λόγους;

Ἀντίων *Antion.* Schol. Piud. Pyth. 2, 39 τὸν Ἰξίονα οἱ μὲν Ἀντίονος γενεαλογοῦσιν, ὡς Αἰσχύλος (fr. 88). Aeschylum Ἀντίονος παῖ dixisse coniecit Hermannus.

ἀντλέω *exantlo.* Pr. 375 ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην. Ch. 748 τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤντλουν κακά.

ἄντλος *sentina.* Figurate Sept. 796 πόλις — ἄντλον οὐκ ἐδέξατο. Schol. ἀλληγορεῖ πάλιν καὶ λέγει ὅτι πολλῶν προσβαλόντων τῇ πόλει οὐδεὶς εἰς αὐτὴν εἰσέπεσεν.

ἀντολή (pro ἀνατολή) *ortus.* Pr. 457 ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα τάς τε δυσκρίτους δύσεις. Ag. 1180. Pr. 707 ἡλίου πρὸς ἀντολάς. 791 πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ἡλιοστιβεῖς. [Ag. 7 versu spurio ἀστέρας, ὅταν φθίνωσιν ἀντολάς τε τῶν.]

[**ἀντόνειρος.** V. ἰσόνειρος.]

ἄντρον *antrum.* Eum. 193 λέοντος ἄντρον αἱματορρόφου. Fr. 252 ἔδυ δ' ἐς ἄντρον ἀσχέδωρος ὥς. Pr. 133 κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος διῇξεν ἄντρων μυχόν. 301 πετρηρεφῆ αὐτόκτιτ' ἄντρα. 352 τὸν γηγενῆ τε Κιλικίων οἰκήτορα ἄντρων. 453 ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις.

ἀνύτω et ἀνύω [quae cum spiritu aspero ab Atticis pronuntiata fuisse docent grammatici in Thes. indicati vol. 1, 2 p. 1060, nec dubitandum quin haec scriptura Atticis veteribus ubique sit restituenda, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 46 a. Rara huius scripturae exempla sunt in codicibus tragicorum. Apud Aeschylum ἥνυσεν scriptum est in M Pers. 721 726 744 748, ἤνυσεν sine spiritu 766. Formis huius verbi utitur Aeschylus aoristo activo ἤνυσα et medio ἠνυσάμην, imperfecto passivo ἠνυτόμην.] *perficio.* De via permeanda Pers. 721 πῶς δὲ καὶ στρατὸς τοσόσδε πεζὸς ἤνυσεν περᾶν; 745 πολλὴν κέλευθον ἥνυσεν πολλῷ στρατῷ. In reliquis locis perficiendi s. consequendi significatione dictum est. Pers. 726 ὡς ἰδεῖν τέλος πάρεστιν οἷον ἥνυσεν κακόν. 744 παῖς δ' ἐμὸς τάδ' οὐ κατειδὼς ἥνυσεν νέῳ θράσει. 766 ἄλλος δ' ἐκείνου παῖς τόδ' ἔργον ἥνυσε. Ag. 935 τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος, εἰ τάδ' ἤνυσεν; ‖ Passivum Ag. 1159 ἀμφὶ σὰς ἀϊόνας τάλαιν' ἠνυτόμαν τροφαῖς. ‖ ἀνύομαι *paro mihi, assequor.* Pr. 700 τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα κούφως. Ch. 858 πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι;

ἄνω *supra, loco altiore.* Suppl. 99 ἥμενον (μνῆμον Hermannus) ἄνω φρόνημα, ubi ἀμφρόνημα pr. M, sed in ἄν̄ (i. e. ἄνω) φρόνημα mutatum. Ch. 124 a κῆρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω. 834 τοῖς θ' ὑπὸ χθονὸς φίλοις τοῖς τ' ἄνω. Fr. 155 οὑμὸς δὲ πότμος οὐρανῷ κυρῶν ἄνω. ‖ ἄνω κάτω *susque deque.* Eum. 650 τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω στρέφων τίθησιν. Fr. 321 δονοῦσα καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω. ‖ *superne.* De motu in locum superiorem Pers. 645 πέμπετε δ' ἄνω τὸν —. Ch. 147 ἡμῖν δὲ πομπὸς ἴσθι τῶν ἐσθλῶν ἄνω. Fr. 165 ἐκ ποδῶν δ' ἄνω ὑπέρχεται σπαραγμὸς εἰς ἄκρον κάρα. 33 εἷλκον δ' ἄνω λυκηδόν. 378 ἄνω ποταμῶν, ubi haud dubie sequebatur verbum motus significationem habens, ut ap. Eurip. Med. 410 ἄνω ποταμῶν χωροῦσι παγαί.

ἄνω *perficio.* Fr. 156, 2 οὔτ' ἂν τι θύων οὔτ' ἐπισπένδων ἄνοις. Ch. 799 ἀνομένων βημάτων ὄρεγμα.

ἄνωγα (perfectum a praesente ἀνώγω, quo tragici non utuntur: de quo dictum in Thes. vol. 1, 2 p. 1059) *iubeo.* Eum. 902 τί οὖν μ' ἄνωγας τῇδ' ἐφυμνῆσαι χθονί; Pr. 947 πατὴρ ἄνωγέ σ' οὕστινας κομπεῖς γάμους αὐδᾶν. 1037 ἄνωγε γάρ σε τὴν αὐθαδίαν μεθέντ' ἐρευνᾶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν. Ch. 735 Αἴγισθον ἡ κρατοῦσα τοὺς ξένους καλεῖν ὅπως τάχιστ' ἄνωγεν. 772 ἀλλ' αὐτὸν ἐλθεῖν — ἄνωχθ' ὅσον τάχιστα.

ἄνωθεν *desuper.* Ag. 871 πολλὴν ἄνωθεν, τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω χθονός, τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβών. 875 πολλὰς ἄνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέρης ἔλυσαν. 1579 φαίην ἂν — θεοὺς ἄνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄχη. 1595 ἔθρυπτ' ἄνωθεν ἀνδρακὰς καθημένοις. Ch. 427 ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα ἄνωθεν ἀνέκαθεν. [834 τοῖς θ' ὑπὸ χθονὸς φίλοισιν τοῖς τ' ἄνωθεν. Recte Hermannus φίλοις τοῖς τ' ἄνω.] Suppl. 597 de Iove τὸ μεῖον κρεισσόνων κρατύνειν οὔτινος ἄνωθεν ἡμένου σέβει κάτω.

ἀνωτέρω *superius.* Pr. 312 τάχ' ἄν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρω θακῶν κλύοι Ζεύς.

ἀνωφελής *inutilis.* Pr. 33 γόους ἀνωφελεῖς φθέγξει.

ἀνωφέλητος *inutilis.* Ch. 752 καὶ πολλὰ καὶ μοχθήρ' ἀνωφέλητ' ἐμοὶ τλάσῃ.

ἀξία *dignitas.* Ch. 707 οὔτοι κυρήσεις μεῖον

ἀξίας σέθεν. Sic correxi pro ἀξίως. Schol. exp. τῶν σου ἀξίων τιμῶν: unde ἀξίων Pauwius.

[ἀξιόμισος *odio dignus*. Eum. 366 Ζεὺς γὰρ αἱματοσταγὲς ἀξιόμισον ἔθνος τόδε λέσχας ἃς ἀπηξιώσατο, ubi emendavi αἱματόφυρτον πᾶν ἔθνος τόδε, de quo haec dixi in Praef. ed. Lips. quintae (a. 1865) p. CI. "Quod in M legitur αἱματοσταγές locum non habet in metro dactylico, ex quo sequitur Aeschylum alio eiusmodi composito esse usum. sive id αἱματόφυρτον sive αἱμοφόρυκτον sive aliud fuit: unde, addito, quod in huiusmodi locutionibus usitatissimum est, πᾶν, scribendum,

Ζεὺς γὰρ αἱματόφυρτον πᾶν ἔθνος τόδε λέσχας —.

Nam quod in codice adiectum est ἀξιόμισον, ipsum quoque interpreti debetur, qui ad ἀπηξιώσατο adscripserat ἀξιόμισον ἡγήσατο vel simile quid. Adiectiva cum ἄξιος composita usitatissima sunt scriptoribus recentioribus: in tragicorum quae supersunt fabulis nulla huiusmodi composita reperiuntur praeter ἀξιόθρηνος, ἀξιοπενθής et ἀξιόχρεως apud Euripidem Alc. 907. Hipp. 1465. Orest. 596. Neque Aeschylus, si adiectivo isto uti voluisset, ἀξιόμισον erat scripturus, sed ἀξιομισές, ut παντομισῆ κνώδαλα, non παντόμισα dixit Eumen. v. 644."

ἄξιος *dignus*. Pr. 639 τἀποκλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας — ἀξίαν τριβὴν ἔχει. Ag. 1527 ἄξια πάσχων ἄξια (sic Hermannus pro ἀνάξια) δράσας. Ch. 445 ἐγὼ δ' ἀπεστάτουν ἄτιμος, οὐδὲν ἀξία. 960 ἄξιον (ἄξια Hermannus: sed quum in antistropha iambus sit, fortasse praestat πρέπον, cuius gl. esse potest ἄξιον) δ' οὐρανοῦχον ἀρχὰν σέβειν. Eum. 435 σέβουσαί γ' ἀξίαν (sic Porsonus pro ἀξίαν τ': ἀξίαν σ' Wakefieldus) ἐπαξίων, ubi ἀπ' ἀξίων Stanleius, quod legit scholiasta, qui exp. ἀξίων οὖσαν γονέων. Ag. 531 τίεσθαι δ' ἀξιώτατος βροτῶν τῶν νῦν.

Ἄξιος fluvius. Pers. 493 ἐπ' Ἀξίου πόρον, ubi Ἀξιοῦ apogr. nonnulla, alia Ἀξειοῦ, de qua scriptura v. quae in Thes. dicta sunt vol. 1, 2 p. 1095.

ἀξιόω et forma media ἀξιόομαι *dignum habeo, dignor*. Pr. 215 οὐκ ἠξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν. Ag. 370 οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν. 903 τοιοῖσδέ τοί νιν ἀξιῶ προσφθέγμασιν. 1661 ὧδ' ἔχει λόγος γυναικῶν; εἴ τις ἀξιοῖ μαθεῖν. Suppl. 490 πολλῶν τάδ' ἡμῖν ἔστιν ἠξιωμένα. Pr. 240 τούτου τυχεῖν οὐκ ἠξιώθην αὐτός. ‖ *audeo*. Pers. 335 ὥστ' ἀξιῶσαι Περσικῷ στρατεύματι μάχην συνάψαι. Eum. 425 φονεὺς γὰρ εἶναι μητρὸς ἠξιώσατο.

[ἀξίως vitiose Ch. 707. V. ἀξία.]

ἀξονήλατος *ab axi agitatus* s. *motus*. Suppl. 181 σύριγγες οὐ σιγῶσιν ἀξονήλατοι.

ἀξυνήμων *non intelligens*. Ag. 1060 εἰ δ' ἀξυνήμων οὖσα μὴ δέχει λόγον.

ἀξύστατος *qui sisti nequit, insanabilis*. Ag. 1467 ἀξύστατον ἄλγος ἔπραξεν.

ἄξων *axis*. Sept. 154 ἔλακον ἀξόνων βριθομένων χνόαι.

ἀοζέω *ministro*. Hesychius ἀοζήσω (ἀοξήσω codex): διακονήσω, ὑπουργήσω. Αἰσχύλος Ἐλευσινίοις (fr. 50).

ἄοζος *minister*. Ag. 231 φράσεν δ' ἀόζοις πατὴρ μετ' εὐχάν.

ἀοιδή *cantus*. Ag. 979 μαντιπολεῖ δ' ἀκέλευστος ἄμισθος ἀοιδά. Eum. 954 τοῖς μὲν ἀοιδάς, τοῖς δ' αὖ δακρύων βίον ἀμβλωπὸν παρέχουσαι.

ἀοιδός *cantor*. Suppl. 695 εὔφαμόν τ' ἐπὶ βωμοῖς μοῦσαν θείατ' ἀοιδοί.

ἄοινος *vino carens*. Eum. 107 χοὰς ἀοίνους. 860 ἀοίνοις ἐμμανεῖς θυμώμασι.

ἀπαγγέλλω *nuntio*. Sept. 1005 δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρή. Pers. 330 πολλῶν παρόντων δ' ὀλίγ' ἀπαγγέλλω κακά. Ag. 604 ταῦτ' ἀπάγγειλον πόσει. 632 οὐκ οἶδεν οὐδεὶς ὥστ' ἀπαγγεῖλαι τορῶς. Ch. 266 γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγείλῃ τάδε πρὸς τοὺς κρατοῦντας. Suppl. 931 κήρυκ' ἀπαγγέλλειν τορῶς ἕκαστα.

ἀπάγχομαι *suspendeo me*. Suppl. 465 ἐκ τῶνδ' ὅπως τάχιστ' ἀπάγξασθαι θεῶν.

ἀπάγω *abduco*. Ag. 1276 καὶ νῦν ὁ μάντις ἐκπράξας ἐμὲ ἀπήγαγ' ἐς τοιάσδε θανασίμους τύχας. Eum. 935 τὰ γὰρ ἐκ προτέρων ἀπλακήματά νιν πρὸς τάσδ' ἀπάγει. Suppl. 127 ποῖ τόδε κῦμ' ἀπάξει; Futuri forma media Eum. 267 καὶ ζῶντά σ' ἰσχνάνασ' ἀπάξομαι κάτω.

ἀπαθής *nihil passus*. Pers. 861 νόστοι δ' ἐκ πολέμων ἀπόνους, ἀπαθεῖς — ἆγον οἴκους.

ἀπαιόλη *defraudatio*. Fr. 185 τέθνηκεν αἰσχρῶς χρημάτων ἀπαιόλῃ. Aristophanem Byzant. ἀπαιολή ὀξυτόνως scripsisse annotavit schol. Arist. Nub. 1149, de quo v. Lobeck. Rhem. p. 256.

[ἀπαιόλημα *defraudatio*. Ch. 1002 φηλήτης ἀνήρ, ξένων ἀπαιόλημα κἀργυροστερῆ βίον νομίζων.]

ἀπαίρω *abeo*. Phrynichus Bekkeri p. 6, 16 ἀπαίρειν: τὸ μὲν πλεῖστον οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ πλοῦ τιθέασι, πλὴν καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοιπορίας, ὡς Αἰσχύλος (fr. 414).

ἄπαις *liberis carens*. Dicitur tam de iis qui nullos unquam liberos habuerunt quam qui amiserunt. Pers. 580 τοκέες τ' ἄπαιδες. Ag. 754 ἄπαιδα θνήσκειν. [Ch. 1006 ὀλοίμην πρόσθεν ἐκ θεῶν ἄπαις.] Eum. 1034 Νυκτὸς παῖδες ἄπαιδες. Conf. v. 69 Νυκτὸς παῖδες, αἷς οὐ μίγνυται θεῶν τις οὐδ' ἄνθρωπος.

ἀπαιτέω *reposco*. Ch. 398 δίκαν δ' ἐξ ἀδίκων ἀπαιτῶ.

ἀπαλέξω *averruncor*. Suppl. 1053 ὁ μέγας Ζεὺς ἀπαλέξαι γάμον Αἰγυπτογενῆ μοι. Sic Quintus Sm. 6, 307 ἀπὸ κῆρας ἀλέξαι, tanquam a praesente ἀπαλέκω.

ἀπαλλαγή *liberatio*. Pr. 316 ζήτει δὲ τῶνδε πημάτων ἀπαλλαγάς. 754 αὕτη γὰρ ἦν ἂν πημάτων ἀπαλλαγή. Ag. 1 θεοὺς μὲν αἰτῶ τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων. 20 νῦν δ' εὐτυχὴς γένοιτ' ἀπαλλαγὴ πόνων. Suppl. 338 καὶ δυστυχούντων γ' εὐμαρὴς ἀπαλλαγή.

ἀπαλλάσσω *libero*. Pr. 773 ἢ 'μὸς παῖς σ' ἀπαλλάξει πόνων; Eum. 83 μηχανὰς εὑρήσομεν, ὥστ' ἐς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξαι πόνων. Pr. 750 ὅπως πέδοι σκήψασα τῶν πάντων πόνων ἀπηλλάγην. 471 οὐκ ἔχω σόφισμ' ὅτῳ τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ. Ag. 336 τῶν ὑπαιθρίων πάγων δρόσων τ' ἀπαλλαγέντες. ‖ *defungor*. Ag. 1289 οἳ δ' εἶχον πόλιν, οὕτως ἀπαλλάσσουσιν ἐν θεῶν κρίσει. ‖ ἀπαλλάσσομαι *discedo*. Eum. 180 ἀπαλλάσσεσθε μαντικῶν μυχῶν.

ἁπαλός *tener*. Suppl. 67 τὰν ἁπαλὰν νειλοθερῆ παρειάν. [ἁπαλαῖς (ἀπαλαῖς) Pers. 537 vitiose pro ἀμαλαῖς. V. ἀμαλός.]

ἀπαμβλύνω *hebeto, animum alicuius frango, a consilio eum revoco*. Sept. 715 τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ. Pr. 866 ἀλλ' ἀπαμβλυνθήσεται.

ἀπαναίνομαι *recuso*. Eum. 972 πρὸς τάσδ' ἀγρίως ἀπανηναμένας.

ἀπανθίζω *decerpo*. Fr. 98 restituendum putabat Coningtonus Ἄρης φιλεῖ ἀεὶ τὰ λῷστα πάντ' ἀπανθίζειν στρατοῦ pro πάντα τἀνθρώπων, quod legitur apud Stobaeum 51, 26. Alii alia coniecerunt, ut dixi in annot. Mire dictum Ag. 1662 ἀλλὰ τούσδε μοι ματαίαν γλῶσσαν ὧδ' ἀπανθίσαι, κἀκβαλεῖν ἔπη τοιοῦτα, ubi aptius foret ἀκοντίσαι, quod coniecit Wakefieldus. Ib. 1459 pro ἐπηνθίσω Casaubono ἀπηνθίσω scribendum videbatur.

ἀπάνθρωπος *ab hominibus desertus*. Pr. 20 τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ.

ἀπαντλέω *hauriendo minuo*, *demo*. Pr. 84 τί σοι οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλῆσαι πόνων;

ἅπαξ *semel*. Pr. 209 οὐχ ἅπαξ μόνον. Ag. 873 ἅπαξ ἑκάστῳ κατθανὼν μορφώματι. 1019 τὸ δ' ἐπὶ γᾶν ἅπαξ πεσὸν θανάσιμον - - αἷμα. 1322 ἅπαξ ἔτ' εἰπεῖν — θέλω. Eum. 648 ἅπαξ θανόντος οὔτις ἔστ' ἀνάστασις.

ἀπαξιόομαι *non dignor*. Eum. 368 Ζεὺς — ἔθνος τόδε λέσχας ἃς ἀπηξιώσατο.

ἄπαππος *carens proavo*, *a quo descendat*. Improprie Ag. 311 φάος τόδ' οὐκ ἄπαππον Ἰδαίου πυρός.

ἀπαράμυθος *inexorabilis*. Pr. 185 κέαρ ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς, syllaba prima producta in metro dactylico.

ἀπαρκέω *sufficio*. Pers. 474 κοὐκ ἀπήρκεσαν οὓς πρόσθε Μαραθὼν βαρβάρων ἀπώλεσεν. ‖ *contentus sum*. Ag. 379 ὥστ' ἀπαρκεῖν (ὥστε κἀπαρκεῖν Triclinius) εὖ πραπίδων λαχόντα.

ἄπαρνος *negans*, *recusans*. Suppl. 1039 Πόθος ᾧ τ' οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει θέλκτορι Πειθοῖ.

ἀπαρτί *accurate*, *perfecte*. Per ἀπηρτισμένως, ἀκριβῶς exp. Hesychius (fr. 3).

[ἀπαρτίζω. Sept. 374 σπουδὴ δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει πόδα, ubi correxi τοῦ συγκαταρτίζει πόδα, de quo dixi in Philologo vol. 16 p. 226.]

[ἄπαρχος. V. ἔπαρχος.]

ἅπας *omnis*, *totus*. Pr. 35 ἅπας δὲ τραχὺς, ὅστις ἂν νέον κρατῇ. Sept. 342 καπνῷ χραίνεται πόλισμ' ἅπαν. [Ag. 902 τερπνὸν δὲ τἀναγκαῖον ἐκφυγεῖν ἅπαν.] Pers. 249 ὦ γῆς ἁπάσης Ἀσιάδος πολίσματα. Eum. 738 ἅπαντι θυμῷ. Sept. 18 ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδείας ὄτλον. Eum. 484 εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον. [528 ἅπαντι vitiose pro παντί.] 763 εἰς ἅπαντα πλειστήρη χρόνον. 840 873 πνέω τοι μένος ἅπαντά τε κότον. Suppl. 629 τέρμον' ἄμεμπτον πρὸς ἅπαντα. Pers. 785 ἅπαντες ἡμεῖς, οἳ κράτη τάδ' ἔσχομεν. Pr. 49 ἅπαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν. Pers. 464 ἕως ἁπάντων ἐξαπέφθειραν βίον. Fr. 198 δῆμον ἐνδικώτατον Σκυθῶν ἁπάντων. Ag. 523 ἥκει γὰρ ἡμῖν φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων καὶ τοῖσδ' ἅπασι κοινόν. Ch. 902 ἅπαντας ἐχθροὺς τῶν θεῶν ἡγοῦ πλέον. Sept. 1050 ἀλλ' εἰς ἅπαντας ἀνθ' ἑνὸς τόδ' ἔργον ἦν. Pr. 265 ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἅπαντ' ἠπιστάμην. Ag. 554 τίς δὲ πλὴν θεῶν ἅπαντ' ἀπήμων τὸν δι' αἰῶνος χρόνον; Pr. 483 τὰς ἁπάσας ἐξαμύνονται νόσους. 751 τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς. 461 μνήμης ἁπάντων.

ἀπάτη *fraus*. Pers. 93 δολόμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει; Suppl. 103 ἄταν δ' ἀπάτᾳ μεταγνούς. Fr. 287 ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός.

ἀπατιμάζω *honore negato laedo*. Eum. 95 ἐγὼ δ' ὑφ' ὑμῶν ὧδ' ἀπητιμασμένη. ἀπητίμησε (ab ἀπατιμάω) dixit Homerus Il. 13, 113.

ἀπαυρίσκω *aufero*, *eripio*. Imperfectum (tanquam a praesente ἀπαυράω: v. Thes. vol. 1, 2 p. 1229). Pers. 949 Ἰάνων γὰρ ἀπηύρα, Ἰάνων ναύφαρκτος Ἄρης. [ἀπηύρω in apogr. quibusdam Pr. 28 male pro ἐπηύρω et hoc pro ἐπηύρου: v. ἐπαυρίσκω.]

ἄπαυστος *nunquam desinens*. Suppl. 574 Ζεὺς δι' αἰῶνος κρέων ἀπαύστου.

ἀπέδιλος *discalceatus*. Pr. 135 σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῷ.

ἀπειθέω *non obtempero*. Ag. 1049 πείθοι' ἂν εἰ πείθοι', ἀπειθοίης δ' ἴσως.

ἀπειλέω *minor*. Sept. 426 πύργοις δ' ἀπειλεῖ δείν', ἃ μὴ κραίνοι τύχη. 440 Καπανεὺς ἀπειλεῖ πᾶν παρεσκευασμένος δρᾶν. [549 πύργοις ἀπειλεῖ τοῖσδ' ἃ μὴ κραίνοι θεός, quem versum ex v. 426 finxit interpolator.] Ag. 1422 τοιαῦτ' ἀπειλεῖν ὡς παρεσκευασμένης —.

ἀπειλή *mina*. Pr. 174 στερεάς τ' οὔποτ' ἀπειλὰς πτήξας.

ἄπειμι (cum infinitivo ἀπεῖναι et participio ἀπών) *absum*. Ag. 549 καὶ πῶς ἀπόντων κοιράνων ἔτρεις τινάς; 904 φθόνος δ' ἀπέστω. Eum. 750 γνώμης δ' ἀπούσης πῆμα γίγνεται μέγα. Suppl. 124 ὁπόθι θάνατος ἀπῇ.

ἄπειμι (cum infinitivo ἀπιέναι et participio ἀπιών) *abeo*, sed indicativo praesentis significationem futuri habente *abibo*. Pers. 839 ἐγὼ δ' ἄπειμι γῆς ὑπὸ ζόφον κάτω. Eum. 764 ἐγὼ δ' ἄπειμι πρὸς δόμους.

ἀπειπεῖν *vetare*. Ag. 1333 δακτυλοδείκτων δ' οὔτις ἀπειπὼν εἴργει μελάθρων. ‖ *deficere*. Sept. 840 ἐξέπραξεν οὐδ' ἀπεῖπε πατρόθεν εὐκταία φάτις.

ἀπείργω *arceo*. Sept. 471 πόλεως ἀπείργειν τῆσδε δούλιον ζυγόν. Ch. 293 βωμῶν τ' ἀπείργειν. 569 τί δὴ πύλαισι τὸν ἱκέτην ἀπείργετε; Sic ex apogr. Guelf. pro ἀπείργεται.

ἀπειρόδακρυς *lacrimarum expers*. Suppl. 68 ἀπειρόδακρύν τε κάρζαν.

ἄπειρος *inexpertus*, *ignarus*. Pr. 373 σὺ δ' οὐκ ἄπειρος. Ch. 118 δίδασκ' ἄπειρον ἐξηγουμένη. 371 τῶνδε πόνων ἄπειρον. Fr. 281 νόσων τ' ἀπείρους. 339 ἄπειρον τῆσδε τῆς προσῳδίας. ‖ *finem non habens*, *exitu carens*. Ag. 1382 ἄπειρον ἀμφίβληστρον ὥσπερ ἰχθύων περιστιχίζω. Similiter Pr. 1078 ἀπέραντον δίκτυον.

ἀπείρων *finem non habens*, *circularis*. Fr. 407 κύκλῳ περίστητ' ἐν λόχῳ τ' ἀπείρονι εὔξασθε.

ἀπέλλητος. Bekk. Anecd. p. 421, 5 ἀπέλλητοι: ἀνταγωνισταί. οὕτως Αἰσχύλος (fr 426). Glossa vitii suspecta. Pro ἀνταγωνισταί exspectes potius adiectivum ἀνανταγώνιστοι.

ἀπενθής *luctu liber*. Pr. 956 καὶ δοκεῖτε δὴ ναίειν ἀπενθῆ πέργαμα.

ἀπένθητος *non lugens*. [Ag. 895 ἀπενθήτῳ φρενί.] Eum. 912 τὸ τῶν δικαίων τῶνδ' ἀπένθητον γένος.

ἀπεννέπω *veto*. Sept. 1053 ἀπεννέπω δ' ἐγώ. Eum. 956 ἀνδροκμῆτας δ' ἀώρους ἀπεννέπω τύχας.

ἀπέραντος *infinitus*. Pr. 153 εἰς ἀπέραντον Τάρταρον. 1078 εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης.

ἀπέρατος *impervius*, *impenetrabilis*. Suppl. 1049 Διός οὐ παρβατός ἐστιν μεγάλα φρὴν ἀπέρατος.

[ἀπεριλάλητος. Aeschylo per errorem tribuit Pollux 2, 125, quum sit Aristophanis Ran. 823.]

ἀπερωπός *inhumanus*, *ferus*. Ch. 600 θηλυκρατὴς ἀπερωπὸς ἔρως παρανικᾷ. ἀπερωπός Kusterus ad Hesych. s. h. v., ἀπέρωτος M, littera

τ ex π facta, quod praetervidernnt qui codicem ante me contulerunt. ἀπερωπὸς legit scholiasta. qui exp. ἀντὶ τοῦ στυγνὸς, quibus similibusque adiectivis etiam Etym. M. p. 120, 41 interpretatur et haud dubie ex hoc Aeschyli versu Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 8, 8. ἀπέρωπος (hoc accentu): σημαίνει ἀναιδὴς, σκληρὸς, τραχὺς, οἷον ἀπερίοπτος καὶ ἀπερίβλεπτος. ὃν οὐκ ἄν τις περιωπήσαιτο διὰ τὴν ἀηδίαν. καὶ ἀπέρωπον οἷον τραχὺ καὶ ἀνατεταμένον. Vid. L. Dindorf. in Thes. vol. 1, 2 p. 1293.

ἀπευθύνω *dirigo*, Ag 1667 ἐὰν δαίμων Ὀρέστην δεῦρ᾽ ἀπευθύνῃ μολεῖν.

ἀπευκτός *abominandus*. Ag. 638 ἀπευκτὰ πήματα. Suppl. 790 πρὶν ἄνδρ᾽ ἀπευκτὸν τῷδε χριμφθῆν χροΐ.

ἀπεύχομαι *deprecor, repudio*. Eum. 608 ἀπεύχει μητρὸς αἷμα φίλτατον;

ἀπεύχετος *abominandus*. Ch. 155 ἄγος ἀπεύχετον. 624 δυσφιλὲς γαμήλευμ᾽ ἀπεύχετον δόμοις.

ἀπέχω *arceo, removeo*. Pr. 687 ἔα ἔα, ἄπεχε, φεῦ, ubi ἔπεχε coniecit Abreschius. Ag. 1125 ἄπεχε τᾶς βοὸς τὸν ταῦρον. Eum. 350 ἀθανάτων δ᾽ ἀπέχειν χέρας. Forma media Suppl. 756 οὐ μὴ τριαίνας τάσδε καὶ θεῶν σέβη δείσαντες ἡμῶν χεῖρ᾽ ἀπόσχωνται.

ἀπέχθεια *odium*. Pr. 121 τὸν πᾶσι θεοῖς δι᾽ ἀπεχθείας ἐλθόντα.

ἀπήμαντος *illaesus, incolumis*. Ag. 379 ἔστω δ᾽ ἀπήμαντον. Suppl. 576 ἀπημάντῳ σθένει.

ἀπήμων *incolumis*. Ag. 554 τίς δὲ πλὴν θεῶν ἅπαντ᾽ ἀπήμων τὸν δι᾽ αἰῶνος χρόνον; Eum. 893 πάσης ἀπήμον᾽ οἰζύος. ‖ *innoxius*. Suppl. 186 εἴτ᾽ ἀπήμων εἴτε καὶ τεθυμμένος ὠμῇ ξὺν ὀργῇ.

ἀπήνη *rheda, currus*. Ag. 906 1039 ἔκβαιν᾽ ἀπήνης τῆσδε.

Ἀπία *Apia*, antiquum Peloponnesi nomen. Syllaba prima producta Suppl. 260 αὐτῆς δὲ χώρας Ἀπίας πέδον τόδε. 777 ποῖ φύγωμεν Ἀπίας χθονός; Ag. 256 Ἀπίας γαίας μονόφρουρον ἕρκος. Suppl. 116 127 ἱλέομαι μὲν Ἀπίαν βοῦνιν, nomine ab Ἆπις, qui Apollinis filius fuit, ducto.

Ἆπις *Apis*, Apollinis filius. Suppl. 262 Ἆπις γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας ἰατρόμαντις παῖς Ἀπόλλωνος. et similiter de medico 269.

ἀπιστέω *non obtempero*: de qua signif. v. Thes. vol. 1, 2 p. 1326. Pr. 640 οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ὑμῖν ἀπιστῆσαί με χρή.

ἀπιστία *incredibilitas*. Ag. 268 πέφευγε τοὔπος ἐξ ἀπιστίας.

ἄπιστος *incredibilis*. Pr. 832 τέρας ἄπιστον. Suppl. 277 ἄπιστα μυθεῖσθ᾽, ὦ ξένοι, κλύειν ἐμοί. · *inobediens*. Sept. 842 βουλαὶ δ᾽ ἄπιστοι Λαΐου διήρκεσαν. 844 ἰὼ πολύστονοι τόδ᾽ εἰργάσασθ᾽ ἄπιστον. 1030 ἔχουσ᾽ ἄπιστον τήνδ᾽ ἀναρχίαν πόλει. 875 φίλων ἄπιστοι, quod Thomas Mag. explicat μὴ τοῖς φίλοις πεισθέντες.

ἀπλάκημα. V. ἀμπλάκημα.

ἄπλᾱτος *cui appropinquare non licet, inaccessus*. Pr. 371 τοιόνδ᾽ ὁ Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον θερμοῖς ἀπλάτου βέλεσι πυρπνόου ζάλης, ubi ἀπλήστου M, quod correxit Schuetzius. nisi quod ἀπλήτου scripsit. Tragici Dorica tantum forma utuntur ἄπλατος, de qua v. Thes. vol. 1, 2 p. 1335.

ἄπληστος *insatiabilis*. Ag. 102 ἐλπὶς ἀμύνει φροντίδ᾽ ἄπληστον. Eum. 976 τὰν δ᾽ ἄπληστον κακῶν μήποτ᾽ ἐν πόλει στάσιν τᾷδ᾽ ἐπεύχομαι βρέμειν. Suppl. 742 ἐξώλές ἐστι μάργον Αἰγύπτου γένος μάχης τ᾽ ἄπληστον.

ἄπλοια *navigandi impedimentum, navigatio inopportuna*. Ag. 189 ἀπλοίᾳ κεναγγεῖ βαρύνοντ᾽ Ἀχαιικὸς λεώς. [Ib. 147 ἀπλοίας ex gl illatum pro αὔρας. V. αὔρα.]

ἁπλοῦς *simplex, unus*. Pr. 46 ὡς ἁπλῷ λόγῳ. 610 ἁπλῷ λόγῳ. 975 ἁπλῷ λόγῳ τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεούς. Ch. 553 ἁπλοῦς ὁ μῦθος. Fr. 236 ἁπλῆ οἶμος εἰς Ἅιδου φέρει. 173 ἁπλᾶ γάρ ἐστι τῆς ἀληθείας ἔπη. ‖ ἁπλῶς *simpliciter*. Ch. 121 ἁπλῶς τι φράζουσ᾽, ὅστις ἀνταποκτενεῖ. Suppl. 464 ἀλλ᾽ ἁπλῶς φράσον. Sic Abreschius pro ἀλλὰ πῶς.

ἀπό *ab*, praepositio quae cum solo construitur genitivo. Eius primarius usus est cum genitivo loci ex quo aliquis vel aliquid movetur vel exit: unde ad alias transfertur dictiones, quibus ortus, genus, causa vel origo vel hominum vel rerum earumque sub sensus sive cadentium sive non cadentium, vel tempus indicatur ex quo aliquid vel fit vel factum est vel fiet.

1. Cum genitivo loci. Suppl. 96 ἰάπτει δ᾽ ἐλπίδων ἀφ᾽ ὑψιπύργων πανώλεις βροτούς. 214 φυγάδ᾽ ἀπ᾽ οὐρανοῦ θεόν. Fr. 41 ὄμβρος δ᾽ ἀπ᾽ εὐνάοντος οὐρανοῦ πεσών. Suppl. 102 ἑδράνων ἀφ᾽ ἁγνῶν. 713 ἀπὸ σκοπῆς ὁρῶ τὸ πλοῖον. Ag. 493 κήρυκ᾽ ἀπ᾽ ἀκτῆς τόνδ᾽ ὁρῶ. Pr. 398 δακρυσίστακτον ἀπ᾽ ὄσσων ῥαδινῶν εἰβομένα ῥέος. 748 ἔρριψ᾽ ἐμαυτὴν τῆσδ᾽ ἀπὸ στύφλου πέτρας. 721 ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος κροτάφων ἀπ᾽ αὐτῶν. 811 ἔνθα Βυβλίνων ὀρῶν ἄπο ἵησι σεπτὸν Νεῖλος εὔποτον ῥέος. 838 πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας, ἀφ᾽ οὗ παλιμπλάγκτοισι χειμάζει δρόμοις. Pers. 270 γᾶς ἀπ᾽ Ἀσίδος ἦλθ᾽ ἐπ᾽ αἶαν. 460 τοξικῆς δ᾽ ἀπὸ θώμιγγος ἰοὶ προσπίτνοντες ὤλλυσαν. 799 περᾷ τὸν Ἕλλης πορθμὸν Εὐρώπης ἄπο. 865 ἀφ᾽ ἑστίας συθείς. Suppl. 75 τᾶσδε φυγᾶς Ἀερίας ἀπὸ γᾶς. 3 στόλον ἡμέτερον νάϊον ἀρθέντ᾽ ἀπὸ προστομίων — Νείλου. 430 ἀπὸ βρετέων βίᾳ δίκας ἀγομέναν. 61 ἀπὸ χώρων ποταμῶν τ᾽ εἰργομένα. Ch. 966 ὅταν ἀφ᾽ ἑστίας μύσος πᾶν ἐλάσῃ. Ag. 560 ἐξ οὐρανοῦ γὰρ κἀπὸ γῆς λειμώνιαι δρόσοι κατεψάκαζον. Eum. 264 ἀπὸ ζῶντος ῥοφεῖν ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πέλανον. 398 ἀπὸ Σκαμάνδρου γῆν καταφθατουμένη. Ag. 538 κῆρυξ Ἀχαιῶν χαῖρε τῶν ἀπὸ στρατοῦ. 429 ἀφ᾽ Ἑλλανίδος γᾶς συνορμένοις. 603 ἀπὸ στρατείας ἀνδρὶ σώσαντος θεοῦ πύλας ἀνοῖξαι, i. e. viro ex bello redeunti. Eum. 631 ἀπὸ στρατείας γάρ νιν ἠμπποληκότα —. Ch. 198 εἴπερ γ᾽ ἀπ᾽ ἐχθροῦ κρατὸς ἦν τετμημένος. 262 ἀπὸ σμικροῦ δ᾽ ἂν ἄρειας μέγαν δόμον. Eum. 845 ἀπὸ γάρ με τιμᾶν δαναιᾶν — παρ᾽ οὐδὲν ἦραν δόλοι. Fr. 34 εὐοδίαν μὲν πρῶτον ἀπὸ στόματος χέομεν. ‖ Cum genitivo partitivo Pers. 1023 βαιά γ᾽ ὡς ἀπὸ πολλῶν. ‖ *procul*. Suppl. 684 νούσων δ᾽ ἑσμὸς ἀπ᾽ ἀστῶν ἵζοι κρατὸς ἀτερπής. [Ag. 998 ἀπ᾽ Triclinius pro ἐξ.]

2. Cum genitivo ortum vel genus significante vel causam et originem Sept. 412 σπαρτῶν δ᾽ ἀπ᾽ ἀνδρῶν — ῥίζωμ᾽ ἀνεῖται. 1032 δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχνον, οὗ πεφύκαμεν, μητρὸς ταλαίνης κἀπὸ δυστήνου πατρός. Fr. 305, 6 νηδύος μιᾶς ἄπο. Pers. 611 βοός τ᾽ ἀφ᾽ ἁγνῆς λευκὸν εὔποτον γάλα. 614 ἀκήρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἄπο ποτόν. Suppl. 537 γᾶς ἀπὸ τᾶσδ᾽ ἔνοικοι. Ag. 46 τῆσδ᾽ ἀπὸ χώρας. Suppl. 237 οὐδ᾽ ἀφ᾽ Ἑλλάδος τόπων Ch. 472 δώμασιν ἔμμοτον τῶνδ᾽ ἄκος οὐδ᾽ ἀπ᾽ ἄλλων ἔκτοθεν, ἀλλ᾽ ἀπ᾽ αὐτῶν. Eum. 183 μέλαν᾽ ἀπ᾽ ἀνθρώπων ἀφρόν. Ag. 1132 ἀπὸ δὲ θεσφάτων τίς ἀγαθὰ φάτις βροτοῖς στέλλεται; Eum. 314 οὔτις ἐφέρπει μῆνις ἀφ᾽ ἡμῶν. Sept. 703 χάρις δ᾽ ἀφ᾽ ἡμῶν ὀλομένων θαυμάζεται. Suppl. 363 ἱερο-

δόκα θεῶν λήμματ' ἀπ' ἀνδρὸς ἀγνοῦ. Eum. 265 ἀπὸ δὲ σοῦ βοσκὰν φεροίμαν. Suppl. 271 ἔχουσ' ἂν ἤδη τἀπ' ἐμοῦ τεκμήρια. Ch. 736 ὡς σαφέστερον ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς τὴν νεάγγελτον φάτιν ἐλθὼν πύθηται τήνδε. Pr. 254 ἀφ' οὗ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας. Ag. 970 ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς οἶνον. 1010 σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου. 240 ἔβαλλ' ἕκαστον θυτήρων ἀπ' ὄμματος βέλει φιλοίκτῳ. Suppl. 207 ἴδοιτο δῆτα πρευμενοῦς ἀπ' ὄμματος. Ag. 987 πεύθομαι δ' ἀπ' ὀμμάτων νόστον. 282 φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς ἔπεμπεν. 813 δίκας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ κλύοντες. 805 ἀπ' ἄκρας φρενός. 1630 ὁ μὲν γὰρ ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς χαρᾷ. Eum. 287 ἀφ' ἁγνοῦ στόματος εὐφήμως καλῶ. 674 ἀπὸ γνώμης φέρειν ψῆφον δικαίαν. Fr. 324 ἀφ' οὗ δὴ Ῥήγιον κικλήσκεται. Ag. 1302 ἀλλ' ἴσθι τλήμων οὖσ' ἀπ' εὐτόλμου φρενός. 1643 τί δὴ τὸν ἄνδρα τόνδ' ἀπὸ ψυχῆς κακῆς οὐκ αὐτὸς ἠνάριζες; 156 μόρσιμ' ἀπ' ὀρνίθων ὁδίων οἴκοις βασιλείοις.

Cum nominibus tempus significantibus ex quo quid fit. Suppl. 343 ἀπ' ἀρχῆς. Pers. 177 ἀφ' οὗπερ παῖς ἐμὸς στείλας στρατὸν—οἴχεται. ‖ Post adiectiva numeralia Pr. 853 πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα. Pers. 768 τρίτος δ' ἀπ' αὐτοῦ Κῦρος.

[**ἀπό** ex glossemate illatum Sept. 784 κρεισσοτέκνων δ' ἀπ' ὀμμάτων ἐπλάγχθη, ubi Blomfieldus recte delevit δ' ἀπ'. Ib. 273 in versu interpolatoris Δίρκης τε πηγαῖς, οὐδ' ἀπ' Ἰσμηνοῦ λέγω incertum est utrum hoc dicere voluerit *neque Ismenum dicere omitto*, an librarii error sit pro ὕδατά τ' Ἰσμηνοῦ λέγω. De Ch. 79 v. s. v. ἀρχή.] ἀπό in tmesi. V. ἀποβάλλω.

ἀπό anastrophen (ἄπο) patitur quum substantivo inde pendenti vel soli vel cum adiectivo coniuncto postponitur, de quo dixerunt Ioannes Alex. (in excerptis ex Herodiano) τον. παραγγ. p. 27 aliique grammatici, quorum opiniones de anastrophe praepositionum accuratissime tractavit Lehrsius in Quaest. Epicarum capite secundo. Sic ap. Aesch. Pr. 811 Βυβλίνων ὀρῶν ἄπο. Pers. 799 Εὐρώπης ἄπο. 614 μητρὸς ἀγρίας ἄπο. Fr. 305, 6 νηδύος μιᾶς ἄπο. Non mutatur vero accentus ubi ἀπό medium positum est inter substantivum et adiectivum vel inter adiectivum et substantivum, velut Pers. 460 τοξικῆς ἀπὸ | θώμιγγος. Sept. 412 σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν. Neque in tmesi verborum cum ἀπό compositorum anastrophe locum habet, velut Ag. 165 ἀπὸ φροντίδος ἄχθος — βαλεῖν.

ἀπό per crasin coalescit cum καί et μή (velut κἀπό κἀπολακτισμοί et μἀπολακτίσῃς μἀπολωλότας), de quo dicetur s. v. καί et μή, et cum articulo, velut Pr. 637 τἀποκλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας. Suppl. 271 τἀπ' ἐμοῦ.

ἀποβάλλω *abiicio*. Ag. 165 in tmesi ἀπὸ φροντίδος ἄχθος χρὴ βαλεῖν ἐτητύμως.

ἀπογυμνάζω *exerceo*. Sept. 441 ἀπογυμνάζων στόμα.

ἀποδείκνυμι *ostendo*. Ag. 727 ἀπέδειξεν ἦθος τὸ πρόσθε τοκήων. Eum. 1004 προτέραν δ' ἐμὲ χρὴ στείχειν θαλάμους ἀποδείξουσαν. ‖ Forma media ἀποδείκνυμαι *efficio*. Pr. 1087 πνεύματα — εἰς ἄλληλα στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα, ubi ἀντίπνοον scribendum, ἀποδεικνύμενα vero alius verbi ab consonante incipientis glossema esse videtur.

ἀποδηλόω *ostendo*. Fr. 305, 2 κἀποδηλώσας ἔχει τραχὺν πετραῖον ὄρνιν.

ἀποδικεῖν *abiicere*. Ag. 1410 ἀπέδικες, ἀπέτεμες.

ἀποδύρομαι *defleo*. Pr. 637 τἀποκλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας.

ἀποζεύγνυμαι *proficiscor*. Ch. 676 ὥσπερ δεῦρ' ἀπεζύγην πόδα.

ἀποθαυμάζω *demiror*. Ag. 318 λόγους δ' ἀκοῦσαι τούσδε κἀποθαυμάσαι — θέλοιμ' ἄν.

ἀποθραύω *detundo, confringo*. Pers. 410 κἀποθραύει πάντα Φοινίσσης νεὼς κόρυμβα.

ἀποικία *colonia*. Pr. 814 οὗ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν, Ἰοῖ, πέπρωται σοί τε καὶ τέκνοις κτίσαι.

ἄποικος *incola ex patria emissus*. Sept. 728 ξένος δὲ κλήρους ἐπινωμᾷ χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος.

ἀποιμώζω *conqueror*. Ag. 329 οὐκέτ' ἐξ ἐλευθέρου δέρης ἀποιμώζουσι φιλτάτων μόρον. Ch. 1014 νῦν αὐτὸν αἰνῶ, νῦν ἀποιμώζω παρών. Fr. 133 ἀποίμωξόν με τοῦ τεθνηκότος τὸν ζῶντα μᾶλλον.

ἄποινα (neutro plurali) *poena*. Pers. 808 ὕβρεως ἄποινα κἀθέων φρονημάτων. Ag. 1420 μιασμάτων ἄποινα. 1670 ἴσθι μοι δώσων ἄποινα τῆσδε μωρίας χάριν.

[**ἄποινον**. V. ἄπονος.]

ἀποκείρω *demeto, occido*. Pers. 921 ἀνδρῶν, οὓς νῦν δαίμων ἀπέκειρεν.

ἀποκλάζω *edo, pronuntio*. Ag. 156 τοιάδε Κάλχας ξὺν μεγάλοις ἀγαθοῖς ἀπέκλαγξε.

ἀποκλάω *defleo*. Pr. 637 τἀποκλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας.

ἀποκλῄω *excludo*. Pr. 670 ἐξήλασέν με κἀπέκλῃσε (κἀπέκλεισε M, quod correxi) δωμάτων.

ἀποκοπή *detruncatio*. Suppl. 841 πολυαίμων φόνιος ἀποκοπὰ κρατός.

ἀποκορσόομαι *capillos mihi detondeo*. Hesychius ἀποκορσωσαμέναις: ἀποκειραμέναις· κόρσας γὰρ τὰς τρίχας. Αἰσχύλος Ὑψιπύλῃ (fr. 241).

ἀποκρύπτω *abscondo, occulto*. Pr. 24 ἡ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος, ut Archilochus ap. Stob. Flor. 110, 10, 3 dixit Ζεὺς ἀποκρύψας φάος ἡλίου λάμποντος.

ἀποκτείνω *interficio*. Ag. 1250 σὺ μὲν κατεύχει, τοῖς δ' ἀποκτείνειν μέλει.

ἀποκωκύω *defleo*. Ag. 1544 ἀποκωκῦσαι ψυχήν.

ἀπολακτίζω *repudio*. Pr. 651 μἀπολακτίσῃς (sic scripsi pro μὴ ἀπολακτίσῃς) λέχος τὸ Ζηνός. ‖ *excutio*. Eum. 141 ἀπολακτίσασ' ὕπνον.

ἀπολακτισμός *abiectio*. Suppl. 937 πεσήματ' ἀνδρῶν κἀπολακτισμοὶ βίου.

ἀπολείπω *relinquo*. Pers. 962 ὀλοοὺς ἀπέλειπον. Fr. 152 ὑψοῦ τέλος ἀθανάτων ἀπολείψει.

ἀπόλεμος *non debellandus*. Ag. 769 δαίμονά τε τὰν ἄμαχον, ἀπόλεμον, ἀνίερον. Ch. 55 σέβας δ' ἄμαχον, ἀδάματον, ἀπόλεμον τὸ πρίν. Pr. 904 ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος *bellum non gerendum*: ubi metri causa ἀπολέμιστος scripsi.

ἄπολις. Eum. 457 ξὺν ᾧ σὺ Τροίαν ἄπολιν Ἰλίου πόλιν ἔθηκας *urbem, quae non amplius urbs est*.

ἀπόλλυμι *perdo*. Pers. 652 οὐδὲ γὰρ ἄνδρας ποτ' ἀπώλλυ. [Sept. 981 πνεῦμ' ἀπώλεσεν, sed versu proximp ἀπώλεσε δὴ τόδε male pro ὤλεσε, quod restituit Wellauerus.] Pers. 475 οὓς πρόσθε Μαραθὼν βαρβάρων ἀπώλεσεν. 551 Ξέρξης μὲν ἄγαγεν, — Ξέρξης δ' ἀπώλεσεν. 561 νᾶες μὲν ἄγαγον, νᾶες δ' ἀπώλεσαν. 733 οἵαν ἄρ' ἥβην ξυμμάχων ἀπώλεσε. Ag. 1082 ἀπώλεσας γὰρ οὐ

μόλις τὸ δεύτερον. Ch. 615 φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον. Suppl. 401 ἐπήλυδας τιμῶν ἀπώλεσας πόλιν. ‖ ἀπόλωλα *perii*. 209 ὦ Ζεῦ, κόπων οἴκτειρε μἀπολωλότας (sic scripsi pro μὴ ἀπολωλότας). [sed 918 τἀπολωλότα corruptum ex τάμ' ὀλωλότα.] ‖ ἀπόλλυμαι *pereo*. Pers. 278 πᾶς δ' ἀπώλλυτο στρατός. 328 εὐκλεῶς ἀπώλετο. Ch. 96 ὥσπερ οὖν ἀπώλετο πατήρ.

Ἀπόλλων *Apollo*. Sept. 159 ὦ φίλ' Ἄπολλον. 745 Ἀπόλλωνος — βίᾳ. 801 ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτης ἄναξ Ἀπόλλων. Ag. 55 ὕπατος δ' ἀΐων ἤ τις Ἀπόλλων ἢ Πὰν ἢ Ζεύς. Ib. 1073 1077 in M ὤπολλον ὤπολλον (et crasis ὤπολλον memoratur in Etym. M p. 514, 30), sed 1080 et 1085 ἄπολλον ἄπολλον | ἀγυιᾶτ', ἀπόλλων ἐμός (i. e. ἀπολλὺς ἐμέ, nomine Ἀπόλλων ab ἀπόλλυμι derivando). quod Ἄπολλον Ἄπολλον ego duobus primis quoque locis restitui. Nam metrum aut hoc postulat aut baccheos, quater repetito Ἀπόλλων, ut fecit Hermannus. Ag. 1202 μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει. 1257 Λύκει' Ἄπολλον. 1269 Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ χρηστηρίαν ἐσθῆτα. Ch. 559 ἄναξ Ἀπόλλων. Vocativus Ag. 513. Ch. 1057 et Eum. 85 198 574 ἄναξ Ἄπολλον. 299 οὔτοι σ' Ἀπόλλων οὐδ' Ἀθηναίας σθένος ῥύσαιτ' ἄν. 610 ἐξηγοῦ δέ μοι, Ἄπολλον. 744 ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον. Suppl. 214 ἁγνόν τ' Ἀπόλλω φυγάδ' ἀπ' οὐρανοῦ θεόν. 263 ἰατρόμαντις παῖς Ἀπόλλωνος. Fr. 205 ἀγρεὺς δ' Ἀπόλλων ὀρθὸν ἰθύνοι βέλος. 394 ὁ κισσεὺς Ἀπόλλων. Sept. 859 τὰν ἀστιβῆ 'πόλλωνι.

ἀπόμουσος *a musis alienus*, i q. ἄμουσος. Adv. Ag. 801 κάρτ' ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος οὐδ' εὖ πραπίδων οἴακα νέμων, ubi Elmsleius ἀπόμουσός τ' — οὔτ'.

ἄπονος *molestia liber*. Pers. 861 νόστοι δ' ἐκ πολέμων ἀπόνους, ἀπαθεῖς — ἄγον οἴκους. βίαν — ἄπονον Suppl. 93 Hermannus pro ἄποινον.

ἀπόξενος *hospitio non exceptus*. Eum. 884 τοῦδ' ἀπόξενος πέδου. ‖ *exul*. Ag. 1282 φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος. Ch. 1042 ἐγὼ δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος.

ἀποπέμπομαι (forma media) *dimitto*. Pers. 137 τὸν αἰχμάεντα θοῦρον εὐνατῆρ' ἀποπεμψαμένα.

ἀπόπολις *urbe exul*. Ag. 1410 ἀπόπολις δ' ἔσει. Sic Seidlerus pro ἄπολις.

ἀπόπτυστος *abominandus*, *exosus*. Eum. 191 ἀπόπτυστοι θεοῖς.

ἀποπτύω *despuo*. Fr. 376 ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι στόμα. ‖ *abominor*, *respuo*. Eum. 303 οὐδ' ἀντιφωνεῖς, ἀλλ' ἀποπτύεις λόγους; Pr. 1070 κοὐκ ἔστι νόσος τῆσδ' ἥντιν' ἀπέπτυσα μᾶλλον. Ag. 980 οὐδ' ἀποπτύσας δίκαν δυσκρίτων ὀνειράτων θάρσος εὐπιθὲς ἵζει. 1192 ἐν μέρει δ' ἀπέπτυσαν εὐνὰς ἀδελφοῦ. Ch. 197 τόνδ' ἀποπτύσαι πλόκον.

ἀπόρθητος *non eversus*, *incolumis*. Pers. 347 ἔτ' ἆρ' Ἀθηνῶν ἔστ' ἀπόρθητος πόλις;

ἄπορος *factu difficilis*. Pr. 904 ἀπόλεμος (ἀπολέμιστος scripsi) ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα πόριμος.

ἀπορρέω *defluo*. Aoristi forma passiva Ag. 1294 αἱμάτων εὐθνησίμων ἀπορρυέντων.

ἀπορρήγνυμι *abrumpo*. Pers. 507 εὐτυχεῖ (ηὐτύχει Paleius, εὐτυχὴς apogr. quaedam) δέ τοι, ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίου.

[ἀπορρί]πτω *abiicio*. Ch. 914 οὔτοι σ' ἀπέρριψ' [ἐς δόμους ...]ρυξένους. Eum. 215 Κύπρις δ' ἀτίμως τῷδ' ἀπέρριπται λόγῳ. Suppl. 484 μηδ' ἀπορριφθῇ λόγος ἐμοῦ.

ἀπορφανίζω *orbo*. Passivum Ch. 249 τοὺς δ' ἀπωρφανισμένους νῆστις πιέζει λιμός.

ἀπόσκημμα *fulcrum*. Hesychius ἀπόσκημμα: ἀπέρεισμα. Αἰσχύλος Ἀργείοις (fr. 16).

ἀποσπάω *abstraho*, *avello*, *abduco*. Suppl. 909 ἕλξειν ἔοιχ' ὑμᾶς ἀποσπάσας κόμης.

ἀποστάζω *destillo*. Suppl. 579 δακρύων δ' ἀποστάζει πένθιμον αἰδῶ. Fr. 137 in tmesi ἀπὸ — στάζει.

ἀποστατέω *procul sto*. Ag. 1104 ἀλκὰ δ' ἑκὰς ἀποστατεῖ. Ch. 444 ἐγὼ δ' ἀπεστάτουν ἄτιμος. Eum. 65 ἐγγὺς παρεστὼς καὶ πρόσω δ' ἀποστατῶν. 414 ἀποστατεῖ θέμις. Ch. 826 ἄτα δ' ἀποστατεῖ φίλων. Fr. 156, 4 μόνου δὲ Πειθὼ δαιμόνων ἀποστατεῖ. 287 ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός.

ἀποστέγω *arceo*. Sept. 234 δυσμενέων δ' ὄχλον πύργος ἀποστέγει.

ἀποστείχω *discedo*. Suppl. 769 ἐς νύκτ' ἀποστείχοντος ἡλίου.

ἀποστέργω *odio prosequor*, *odi*, *abominor*. Ag. 499 τὸν ἀντίον δὲ τοῖσδ' ἀποστέργω λόγον.

ἀποστερέω *privo*. Pr. 681 ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν ἀφνίδιος μόρος τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν. 777 μή μοι προτείνων κέρδος εἶτ' ἀποστέρει. Suppl. 1064 Ζεὺς ἄναξ ἀποστεροίη γάμον δυσάνορα.

ἀποστρέφω *averto*. Ag. 850 πειρασόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου. (Sic Porsonus pro πήματος τρέψαι νόσον.) Ag. 1306 τίς σ' ἀποστρέφει φόβος;

ἀποστροφή *effugium*. Pr. 769 οὐδ' ἔστιν αὐτῷ τῆσδ' ἀποστροφὴ τύχης;

ἀποσυλάω *spoliando adimo*, *eripio*. Pr. 171 ὑφ' ὅτου σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλᾶται.

ἀποσφάλλομαι *aberro*. Pr. 472 ἀποσφαλεὶς φρενῶν. Pers. 392 φόβος δὲ πᾶσι βαρβάροις προσῆν γνώμης ἀποσφαλεῖσιν.

ἀποτέμνω *deseco*, *decido*. Ag. 1410 ἀπέδικες, ἀπέτεμες. Apographa alia ἀπέταμες. V. Thes. vol. 1, 2 p. 1731.

ἀποτίω *luo*. Ag. 1338 νῦν δ' εἰ προτέρων αἷμ' ἀποτίσει. 1503 τόνδ' ἀπέτισεν τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας.

ἄποτμος *infelix*, *miser*. Pers. 280 ἴυζ' ἄποτμον βοάν.

ἀποτρέπω *averto*. Suppl. 880 ὁ μέγας Νεῖλος ὑβρίζοντά σ' ἀποτρέψειεν ἄϊστον ὕβριν. 891 900 βοὰν φοβερὸν ἀπότρεπε. ‖ ἀποτρέπομαι *aversor*. Sept. 1060 φοβοῦμαι κἀποτρέπομαι δεῖμα πολιτῶν.

ἀποτροπή *averruncatio*. Pers. 217 εἴ τι φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ τῶνδ' ἀποτροπὴν λαβεῖν.

ἀπότροπος *averruncus*. Pers. 203 ἀποτρόποισι δαίμοσι θέλουσα θῦσαι πέλανον. Ch. 42 τοιάνδε χάριν ἀχάριτον, ἀπότροπον κακῶν. ‖ *aversandus*. Ch. 155 ἀπότροπον ἄγος ἀπεύχετον.

ἀπουσία *absentia*. Ag. 915 ἀπουσίᾳ μὲν εἶπας εἰκότως ἐμῇ. 1259 λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσίᾳ.

ἀποφαίνομαι *in lucem edo*, *instituo*. Eum. 309 Μοῦσαν στυγερὰν ἀποφαίνεσθαι δεδόκηκεν. Pers. 857 πρῶτα μὲν εὐδοκίμου στρατιᾶς (εὐδοκίμους στρατιάς Wellauerus) ἀπεφαινόμεθα.

ἀποφθείρω *perdo*. Ch. 256 πατρὸς νεοσσοὺς τούσδ' ἀποφθείρας. 258 ἀετοῦ γένεθλ' ἀποφθείρας.

ἀποφθίνω *pereo*. Ag. 858 ἐν χρόνῳ δ' ἀποφθίνει τὸ τάρβος ἀνθρώποισιν. 1454 πρὸς γυναικὸς δ' ἀπέφθισεν βίον.

ἀποφθορά *corruptio.* Eum. 187 σπέρματός τ' ἀποφθορᾷ.

ἀποφύλιος *tribum non habens, peregrinus.* Suidas ἀποφώλιοι: ξένοι (ξένιοι Anecd. Bekkeri p. 439, 12), οἱ φυλὴν μὴ νέμοντες. οὕτως Αἰσχύλος. ἢ ἀπαίδευτοι. φωλεοὶ γὰρ τὰ παιδευτήρια, ὥς φασιν οἱ Ἴωνες. Hesychius, ἀποφύλιοι: ξένοι οἱ μὴ ἔχοντες φυλήν. Αἰσχύλος (fr. 375. excidit nomen fabulae) σατυρικῷ. Veram vocabuli scripturam confirmat Pollux 3, 56, qui ἀποφύλιον interpretatur τὸν φυλὴν μὴ ἔχοντα. Apud Suidam duo confusa sunt vocabula similia, ἀποφύλιοι, quod est ξένοι, et Homericum ἀποφώλιοι, quod per ἀπαίδευτοι explicat: de quo v. Thes. vol. 1, 2 p. 1780.

ἀπόχρη *sufficit.* Ag. 1574 κτεάνων τε μέρος βαιὸν ἐχούσῃ πᾶν ἀπόχρη μοι.

[**ἀποχρήματος.** Ch. 275 in versibus spuriis ἀποχρημάτοισι (ἀπόχρηματοῖσι M) ζημίαις ταυρούμενον, quod interpolator sic, ut videtur, intelligi voluit, *bonorum* s. *opum privatione exasperatum.*]

ἀποψῑλόω *denudo.* Ch. 695 φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν παναθλίαν.

ἀποψύχομαι *exanimo.* Fr. 102 ἀπεψύχη, quod per ἀπεπνευματίσθη exp. Hesychius.

ἄπριγδα i. q. ἀπρίξ, *tenaciter.* Pers. 1057 1064 ἄπριγδ' ἄπριγδα, μάλα γοεδνά, ubi schol. ἐπίφθεγμα ἐπὶ τῶν μετὰ σφοδρότητος τιλλόντων τὰς τρίχας.

ἀπρικτόπληκτος *tenaciter, continuo percussus.* Ch. 425 ἀπρικτόπληκτα πολυπλάνητα δ' ἦν ἰδεῖν ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα. Sic Blomfieldus correxit quod est in M ἄπριγκτοι πληκτά. de quo v. L. Dindorfius in Thes. vol. 1, 2 p. 1814. Vocabulum ab ἀπρίξ derivatum: ut non opus sit ἀπριγδόπληκτα scribi, quod proposuit Blomfieldus.]

ἀπροβούλως *imprudenter.* Ch. 619 Νῖσον ἀθανάτας τριχὸς νοσφίσασ' ἀπροβούλως.

ἀπρομήθητος *improvisus.* Suppl. 357 ἐξ ἀέλπτων κἀπρομηθήτων.

ἀπρόξενος *hospite carens.* Suppl. 239 οὐδὲ κηρύκων ὕπο, ἀπρόξενοί τε, νόσφιν ἡγητῶν.

ἀπρόοπτος *improvisus.* Pr. 1074 Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον πῆμ' εἰσέβαλεν.

ἀπρόσδεικτος *incommonstrabilis* (propter altitudinem). Suppl. 794 λισσὰς αἰγίλιψ ἀπρόσδεικτος οἰόφρων κρεμὰς γυπιὰς πέτρα.

ἀπροσδόκητος *inexspectatus.* Pr. 680 ἀπροσδόκητος — ἀφνίδιος μόρος. Suppl. 712 ἀπροσδοκήτους τούσδε καὶ νέους λόγους.

ἀπρόσκοπος *non praevidens.* Eum. 105 ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοῖρ' ἀπρόσκοπος φρενῶν. Sic ex schol. (qui per οὐ προορᾷ exp.) correctum quod est in M μοῖρα πρόσκοπος βροτῶν.

ἀπρόσοιστος *qui sustineri non potest.* Pers. 91 ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσᾶν στρατός.

ἄπτερος *non alatus.* Eum. 51 ἄπτεροί γε μὴν ἰδεῖν αὗται. 250 ἀπτέροις πωτήμασιν. Fr. 298 ἄπτεροι Πελειάδες. quae ἄπτεροι dicuntur διὰ τὴν πρὸς τοὺς ὄρνεις ὁμωνυμίαν, ut monet Athenaeus 11 p. 491 a. ‖ Improprie Ag. 276 ἀλλ' ἦ σ' ἐπίανέν τις ἄπτερος φάτις. Scholiasta, ἰσόπτερος, κούφη. Hesychius ἄπτερα: ἰσόπτερα, ταχέα, ἡδέα. Idem ἄπτερος: αἰφνίδιος, παρὰ Ὁμήρῳ. ὁ προσηνὴς ἢ ταχύς. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. [αἰφνίδιον.] Idem ἀπτέρωτα: ταχέα, αἰφνίδια. Etym. M. p. 133, 26. ἄπτερος: "τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος." (apud Hom. Od. 7, 57 et alibi) ταχὺς πρὸς τὸ πεισθῆναι, καὶ ἰσόπτερος. ἡ γὰρ ᾱ στέρησις δηλοῖ καὶ τὸ ὅμοιον καὶ τὸ ἴσον, οἷον ἀτάλαντος, ἄλοχος. ἔνιοι δὲ οὐ παραπτὰς, ἀλλ' ἔμμονος. ἔνιοι δὲ ἄπτερον τὸ ἡδὺ, ἄσμενον, ὀρθόν. Aliorum grammaticorum de hoc voc. et ἀπτερέως notationes collectae sunt in Thes. vol. 1, 2 p. 1831. Recte Hermannus "Apud Atticorum tragicos sicubi ἄπτερος invenitur, propria significatione nunc non alatum notat, ut in Eum. 51 250. et in Iph. Taur. 1095, nunc implumem, ut in Herc. fur. 1039 ὁ δ', ὥς τις ὄρνις ἄπτερον καταστένων | ὠδῖνα τέκνων, πρέσβυς ὑστέρῳ ποδὶ | πικρὰν διώκων ἤλυσιν πάρεσθ' ὅδε. Et hic quidem locus accommodatissimus est ad tuendam hanc vocem in Agamemnone contra Turnebi coniecturam εὔπτερος. Nam ἄπτερος φάτις est rumor immaturus, cui nondum fides habenda, comparatione ab avibus petita, quibus nondum ad volatum pennis firmatae sunt alae. Non est autem obscurum etiam qui illa voce in contrarium significatum usi videntur re vera non recessisse a proprio. Sunt enim illi Homerum secuti, cui quum ἄπτερος μῦθος *dictum* significet *non avolans*, sed sedulo mente custoditum, ἄπτερος, ἀπτέρως, ἀπτερέως de iis rebus dictum est, quae non leviter aut oscitanter, sed sedulo et strenue aguntur."

ἀπτήν *implumis.* Hesychius ὀστράκων: "ἀπτῆνα, τυτθὸν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων" ἀντὶ τοῦ ᾠῶν. τινὲς δὲ κελύφων, ubi improprie dictum est in versu quem Aeschyli (fr. 401) esse colligi potest ex glossa Photii p. 353, 17 ὀστράκων: τῶν τοῦ ᾠοῦ. Αἰσχύλος.

ἅπτω *necto.* Eum. 307 ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἅψωμεν. Ch. 868 τοιάνδε πάλην μόνος ὢν ἔφεδρος δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης ἅψειν. ‖ *incendo.* Ag. 295 ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί. Sept. 222 στράτευμ' ἁπτόμενον πυρὶ δαΐῳ. ubi schol. γρ. τυφόμενον, οἷον καιόμενον πολεμίῳ πυρί. τυφόμενον si scribatur, στράτευμ' in στρατόν mutandum foret. Sed videtur nihil aliud esse quam glossema verbi ἁπτομενον, etsi mirum est hoc de hominibus dici: quamobrem Prienus coniecit καὶ στρατοῦ δαπτομέναν πυρὶ δαΐῳ. ‖ Forma media ἅπτομαι *aggredior, invado.* Ag. 1608 καὶ τοῦδε τἀνδρὸς ἡψάμην θυραῖος ὤν. Fr. 244 ἄλγος δ' οὐδὲν ἅπτεται νεκροῦ.

ἄπυρος *ignis expers.* Ag. 70 ἀπύρων ἱερῶν ὀργάς, i. e. iras sacrorum non incensorum causa excitatas. Sic fere explicuit Blomfieldus in Glossario p. 160, refutata scholiastae interpretatione τῶν θυσιῶν τῶν Μοιρῶν καὶ τῶν Ἐρινύων, ἃ καὶ νηφάλια καλεῖται. ἀπύρου pro ἀθύτου dictum ex Sophocle (fr. 366) annotavit Hesychius. Pr. 880 οἴστρου δ' ἄρδις χρίει μ' ἄπυρος. Schol. οἴστρου δ' ἄρδις: ἡ ἀκμὴ τοῦ πυρός. ἄπυρος: ἡ (corrige ἢ) πολύπυρος (si α sit ἐπιτατικόν) διὰ τὸ σφοδρὸν τοῦ πάθους, ἢ πῦρ μὴ ἔχουσα. Vera altera interpretatio est. ἄπυρος addit, ut improprie dictum esse significet.

ἀπύω (– ⏑ –) *voco.* Pr. 593 πόθεν ἐμοῦ σὺ πατρὸς ὄνομ' ἀπύεις; Sept. 144 λιταῖσί σε θεοκλύτοις ἀπύουσαι πελαζόμεσθα. ἀπύουσαι etsi producta syllaba secunda dici potuit, qua mensura usus est Moschus 2, 120 et in composito ἀνηπύοντος ib. 98, tamen probabilius videtur quod Seidlerus proposuit ἀϋτοῦσαι. Pers. 124 τοῦτ' ἔπος γυναικοπληθὴς ὅμιλος ἀπύων. V. s. v. ἠπύω.

ἄπωθεν *procul, e longinquo.* Fr. 370 σὺ δὲ | ἄπωθεν εἶδες αὐτὸν (sic probabiliter correctum

est quod ap. Plut. Mor. p. 625d legitur οὐδὲ ἄπο αὐτόν, οὐ γὰρ ἐγγύθεν.

ἄρα *igitur, itaque.* Est coniunctio συλλογιστική, ut docent Ammonius p. 28 aliique grammatici, retinetque vim συλλογιστικήν, etsi exprimendae ei non ubique conveniunt Latinorum particulae *igitur* vel *itaque.* Sept. 491 ὁ σηματουργὸς δ' οὔ τις εὐτελὴς ἄρ' ἦν. 646 Δίκη δ' ἄρ' εἶναί φησιν. Pers. 568 τοὶ δ' ἄρα πρωτόμοροιο — ληφθέντες πρὸς ἀνάγκας. 934 μέλεος γέννᾳ γᾷ τε πατρῴᾳ κακὸν ἄρ' ἐγενόμαν. Ch. 223 κἀν τοῖς ἐμοῖσιν ἄρ', εἴπερ ἐν τοῖς σοῖς ἐγώ, ubi Victorius recte delevit ἄρ' quod ego versu proximo restitui, ἄρα σ' ἐγώ, pro τάδ' ἐγώσε.] Pers. 472 ὦ στυγνὲ δαῖμον, ὡς ἄρ' ἔψευσας φρενῶν Πέρσας. 733 ὦ μέλεος, οἵαν ἄρ' ἥβην ξυμμάχων ἀπώλεσεν.

Pariter vim συλλογιστικὴν servat in sententiis interrogativis, velut Pr. 594 τίς ὤν, τίς ἄρα μ', ὦ τάλας — ὧδ' ἔτυμα προσθροεῖς; Sept. 20 τίς ἄρα ῥύσεται; τίς ἄρ' ἐπαρκέσει; Pers. 144 πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης βασιλεύς; Pr. 517 τούτων ἄρα Ζεύς ἐστιν ἀσθενέστερος; Ag. 542 τερπνῆς ἄρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου.

ἄρα cum τοι per crasin coalescit in τἄρα. Ch. 112 ἐμοί τε καὶ σοί τἄρ' ἐπεύξωμαι τάδε; 221 αὐτὸς καθ' αὑτοῦ τἄρα (ταρρα M. τ' ἄρα Robortellus) μηχανορραφῶ. Fr. 328 ὀξυγλύκειάν τἄρα κοκκιεῖς ῥόαν. Frequentius apud Sophoclem et Euripidem τἄρα et οὔ τἄρα.

ἆρα *num, numquid, nonne.* Ammonius p. 23 ἆρα καὶ ἄρα διαφέρει· ὁ μὲν γὰρ κατὰ περισπασμὸν λεγόμενος σύνδεσμος ἀπορηματικός ἐστιν, ὅτε ἀποροῦντες λέγομεν "ἆρα τέλος ἕξει τὸ πρᾶγμα;" ὁ δὲ κατὰ συστολὴν συλλογιστικός· εἰ ἡμέρα ἐστίν, φῶς ἐστίν· ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστί, φῶς ἄρα ἐστί. Epici et lyrici non ἆρα dixerunt, sed ἦ ῥα vel ἦρα, quo tragici quoque interdum usi sunt, ut s. v. ῥα dicetur. Usitata Atticis ἆρα particula est, cuius frequentissimus in interrogationibus usus vel simplicis vel cum οὐ, μή aliisque particulis nonnullis coniunctae.

ἆρα. Pr. 735 ἆρ' ὑμὶν δοκεῖ — βίαιος εἶναι; Ch. 495 496 ἆρ' ἐξεγείρει τοῖσδ' ὀνείδεσιν, πάτερ; ἆρ' ὀρθὸν αἴρεις φίλτατον τὸ σὸν κάρα; Eum. 190 ἆρ' ἀκούετε; 745 ἆρ' ὁρᾷς τάδε; 988 ἆρα φρονοῦσα γλώσσης ἀγαθῆς ὁδὸν εὑρίσκει; Pers. 347 ἔτ' ἆρ' Ἀθηνῶν ἔστ' ἀπόρθητος πόλις; 639 νέρθεν ἆρα κλύει μου; Ag. 1646 Ὀρέστης ἆρά που βλέπει φάος; Sept. 208 ὁ ναύτης ἆρα μὴ 'ς πρῷραν φυγὼν πρύμνηθεν ηὗρε μηχανὴν σωτηρίας;

ἆρα ubi non est interrogativum pro ἄρα metri causa dictum esse videri potest, a quo tamen eo differt quod non simplicem habet vim συλλογιστικήν, sed asseverando vel exclamando inservit. Nec mirum: nam tanta est interrogationis atque exclamationis coniunctio atque affinitas ut exclamatio fere nihil nisi interrogandi quaedam forma esse videatur, ut observavit Hermannus Praef. ad Oed. Col. p. XVIII ed. sec., ubi plurima huiusmodi exempla ex poetis scenicis collegit: alia aliorum in Thesauro sunt allata vol. 1, 2 p. 1854 et in Lexico Sophocleo p. 57. Aeschylea duo sunt, Ch. 297 τοιοῖσδε χρησμοῖς ἆρα (sic Stanleius pro ἄρα) χρὴ πεποιθέναι. 435 πατρὸς δ' ἀτίμωσιν ἆρα τίσει.

ἀρά *exsecratio, imprecatio.* Pr. 910 πατρὸς δ' ἀρὰ Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται. Sept. 655 πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι. 766 τέλειαι γὰρ παλαιφάτων ἀρᾶν (ἀραι sine accentu M, quod correxit Engerus) βαρεῖαι καταλλαγαί. 785 τέκνοισιν δ' ἀρὰς (sic Hermannus pro τέκνοις δ' ἀραίας) ἐφῆκεν ἐπικότους τροφᾶς, αἰαῖ, πικρογλώσσους ἀράς. 946 Ἄρης ἀρὰν πατρῴαν (sic Bothius pro πατρὸς) τιθεὶς ἀλαθῆ. Ag. 457 δημοκράντου δ' ἀρᾶς τίνει χρέος. [1235 ἀρὰν pro Ἄρη v. s. v. Ἄρης.] 1409 τόδ' ἐπέθου θύος δημοθρόους τ' ἀρὰς ἀπέδικες. 1601 λάκτισμα δείπνου ξυνδίκως τιθεὶς ἀρᾷ. 1616 δημορριφεῖς — λευσίμους ἀράς. Ch. [145 in versibus spuriis ταῦτ' ἐν μέσῳ τίθημι τῆς κακῆς ἀρᾶς, κείνοις λέγουσα τήνδε τὴν κακὴν ἀράν.] 912 οὐδὲν σεβίζει γενεθλίους ἀράς, τέκνον; ‖ *noxa, damnum.* Huius significationis exempla nonnulla sunt Homerica, ut ἀρῆς ἀλκτῆρα Il. 18, 100. et ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι Il. 24, 67. Tragicorum exempla nulla sunt praeter unum, sed incertum Aeschyli Suppl. 83, ubi in M scriptum ἔστι δὲ κἀκ πολέμου τειρομένοις βωμὸς ἄρης φυγάσιν ῥῦμα, δαιμόνων σέβας, ubi in apogr. uno ἀρῆς, quod ἀρᾶς scribendum foret cum Paleio, scholiasta vero utramque scripturam novit, qui ἀρῆς per βλάβης explicat, Ἄρης autem eo quod Ἄρης ὑπερμαχεῖ αὐτῶν καὶ οὐδὲν πάσχουσι διὰ τὸ σέβας τῶν θεῶν. ἄρος coniecit Ahrensius, quod aptissimum foret, nisi sequeretur ῥῦμα, nec φυγάσιν interpunctione ab τειρομένοις seiungi potest, quocum manifesto cohaeret.

Ἀρά *Dira.* Eum. 417 Ἀραὶ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὑπαὶ κεκλήμεθα. Sept. 70 ὦ Ζεῦ τε καὶ Γῆ καὶ πολισσοῦχοι θεοί, Ἀρά τ' Ἐρινὺς πατρὸς ἡ μεγασθενής. 695 φίλου γὰρ ἐχθρά μοι πατρὸς τάλαιν' Ἀρὰ ξηροῖς ἀκλαύτοις ὄμμασιν προσιζάνει. 833 ὦ μέλαινα καὶ τελεία γένεος Οἰδίπου τ' Ἀρά. 894 ἀντιφόνων ἐκ θανάτων Ἀραί. 954 ἐπηλάλαξαν Ἀραὶ τὸν ὀξὺν νόμον. Ch. 406 ἴδετε πολυκρατεῖς Ἀραὶ φθιμένων (ubi metrum φθινομένων vel aliud huius mensurae vocabulum postulat). 593 ὦ δυσπαλαιστε τῶνδε δωμάτων Ἀρά.

Ἀραβία *Arabia.* Pr. 420 Ἀραβίας τ' ἄρειον ἄνθος. Ἀραβίας nomen intactum relictum est in apographis, nisi quod in nonnullis scriptum est, ut saepe in codicibus, Ἀρραβίας. Est tamen alienum ab hoc loco, non solum propter geographicas rationes, quas iam scholiasta antiquior in codice Mediceo tetigit, sed etiam propter metrum. Nam quum in versu strophico creticus legatur Κολχίδος, non est verisimile in antistropha formam solutam positam esse ab Aeschylo. Priori vitio mederi sibi videbatur Schuetzius restituendo Χαλυβίας, quod urbis Scythicae nomen esse putabat vitiosa deceptus scriptura Χαλυβία apud schol. Apoll. Rh. 2, 373, cui rectam Χαδησία iam Holstenius restituerat ad Steph. Byz. p. 351: utrumque vero vitium tollitur Heimsoethii coniectura Χαλκίδος, quae Scythiae urbs fuit, cuius nomen non solum Stephanus annotavit p. 684, 18 ed. Mein. (ἔστι καὶ πόλις Χαλκὶς ἐν Σκυθίᾳ, ἧς οἱ πολῖται Χαλκῖται καὶ ἡ χώρα Χαλκῖτις, ὡς Ἑρμείας ἐν περιηγήσει), sed etiam Hesychius significavit. Χαλκιδική: τὰ μέταλλα τοῦ σιδήρου ἐκεῖ πρῶτον εὑρεθέντα, ubi Χαλκιδικὰς σπάθας Alcmanis ap. Athen. 14 p. 627 B comparavit Schrevelius. Huic igitur urbi optime convenit Aeschylea descriptio ὑψίκρημνον οἳ πόλισμα Καυκάσου πέλας νέμονται, δάϊος στρατὸς ὀξυπρῴροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς. quibus quum partim similia sint quae de Chalcide Arabiae tradidit Strabo 16 p. 753 (μετὰ δὲ τὸν Μάκραν ἐστὶν ὁ Μασσύας, ἔχων τινὰ καὶ ὀρεινά, ἐν οἷς ἡ Χαλκίς, ὥσπερ ἀκρόπολις τοῦ Μασσύου), Aeschyleo Χαλκίδος vetus aliquis glossator per errorem Ἀραβίας adscripsisse potest, postea ab aliis

textui illatum. Multo rrequentius Χάλυβες Scythae ferrumque Χαλυβδικόν (ut in hac ipsa fabula 134 715. Sept. 728) memorantur, de quibus dixi in Thesauro vol. 8 p. 1284.

Ἄραβος n. pr. Persicum Pers. 318.

ἀραγμός *pulsatio, strepitus.* Sept. 249 ἀραγμὸς δ' ἐν πύλαις ὀφέλλεται.

ἀραῖος *diris devotus, exsecratus.* Sept. [785 ἀραίας vitiose pro ἀράς: v. s. v. ἀρά.] 898 ἀραίῳ τ' ἐκ πατρὸς διχόφρονι πότμῳ. Ag. 237 στόματός τε καλλιπρῴρου φυλακὰν κατασχεῖν φθόγγον ἀραῖον οἴκοις. 1398 τοσῶνδε κρατῆρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε πλήσας ἀραίων. 1565 τίς ἂν γονὰν ἀραῖον (sic Hermannus pro ῥᾷον) ἐκβάλοι δόμων;

ἀραρίσκω *apto, adapto.* Ab hoc themate, cuius unum apud Homerum (Od. 14, 25) unumque apud Theocritum (25, 103) exemplum exstat, sive ἄρω, cuius exempla nulla reperiuntur, duo derivata sunt tempora formae mediae, perfectum ἄρηρα (quod tragici constanter ἄρᾱρα dixerunt, ut in aliis vocabulis pluribus Doricum ᾱ Ionico η praetulerunt) et aoristus secundus ἤραρον, eadem significatione dictus qua ἤρεσα, aoristus verbi ἀρέσκω *placeo, congruo.* Aeschylus solo usus est perfecto ἀραρέναι, *fixum s. firmatum esse.* Pr. 60 ἄραρεν ἥδε γ' ὠλένη δυσεκλύτως. Ag. 1284 ἄραρε γάρ τις ὅρκος ἐκ θεῶν μέγας, ubi legebatur ὀμώμοται γὰρ ὅρκος, quod correxi ex Crameri Anecd. Oxon. vol. 1 p. 88, 8 et cod. Voss. Etym. M. p. 134, 35, ubi de verbo ἀρηρέναι agitur versusque omisso poetae nomine sic scriptus affertur ἄραρε γὰρ ὅρκος ἐκ θεῶν μέγας.

ἀράομαι *imprecor.* Pr. 912 πατρὸς δ' ἀρὰ — ἣν ἐκπίτνων ἠρᾶτο δηναιῶν θρόνων. Sept. 633 οἵας ἀρᾶται καὶ κατεύχεται τύχας.

ἀραρότως *firmiter.* Suppl. 945 ὡς μένειν ἀραρότως.

ἀράσσω *pulso.* Pr. 58 ἄρασσε μᾶλλον. Pers. 1054 στέρν' ἄρασσε. 460 πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ χερῶν πέτροισιν ἠράσσοντο.

Ἀραχναῖος *Arachnaeus.* Ag. 309 Ἀραχναῖον αἶπος. Est nomen montis, de quo Steph. Byz. Ἀραχναῖον· ὄρος Ἄργους. Καλλίμαχος Αἰτίων ά. προπερισπαστέον δέ.

ἀράχνη *aranea.* Ag. 1492 1516 κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι. Forma masculina ἀράχνης *araneus.* Hesychius ἀράχνου, ἀπ' εὐθείας ἀράχνης. Αἰσχύλος Λαΐῳ (fr. 119). Dixi de his formis in Lexico Soph. p. 58. Tertiae formae ἄραχνος, aliunde non cognitae, exemplum est Suppl. 886 ἄραχνος ὥς βάδην.

ἀρβύλη *calceus.* Ag. 944 ὕπαί τις ἀρβύλας λύοι τάχος. Fr. 255 εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις.

Ἀργεῖος *Argivus.* Fr. 170 Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ. Sept. 59 πάνοπλος Ἀργείων στρατός. 679 ἄνδρας Ἀργείοισι Καδμείους ἅλις ἐς χεῖρας ἐλθεῖν. Ag. 45 στόλον Ἀργείων χιλιοναύτην. 197 ἄνθος Ἀργείων. 267 Πριάμου γὰρ ᾑρήκασιν Ἀργεῖοι πόλιν. 503 οὖδας Ἀργείας χθονός. 506 τῇδ' ἐν Ἀργείᾳ χθονί. 573 τοῖς λοιποῖσιν Ἀργείων στρατοῦ. 577 Ἀργείων στόλος. 652 τὸν δύστηνον Ἀργείων στρατόν. 824 Ἀργεῖον δάκος. 855 1399 πρέσβος Ἀργείων τόδε. 1633 τύραννος Ἀργείων. 1664 οὐκ ἂν Ἀργείων τόδ' εἴη. Ch. 1040 πάντας Ἀργείους. 1046 πᾶσαν Ἀργείων (sic apogr. pro Ἀργείην) πόλιν. Eum. 290 τὸν Ἀργεῖον λεών. 455 Ἀργεῖός εἰμι. 757 Ἀργεῖος ἀνήρ. Suppl. 269 292 Ἀργείᾳ χθονί. 274 Ἀργεῖαι γένος ἐξευχόμεσθα. 278 Ἀργεῖον γένος. 290 γένεθλον σπέρμα τ' Ἀργεῖον τὸ σόν. 299 Ἀργεία θεός. 323 Ἀργεῖον ἀντήσας στόλον. 605 ἔδοξεν Ἀργείοισιν. 621 Ἀργεῖος λεώς. 625 ἐπ' Ἀργείοις. 739 ψῆφος Ἀργείων. Sept. 120 Ἀργεῖοι. ‖ Ἀργεῖοι inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 14–16).

ἀργήεις *candidus.* Forma Dorica contracta ἀργᾶς. Ag. 115 ὁ κελαινὸς ὅ τ' ἐξόπιν ἀργᾶς, ubi quod in codice scriptum est vocabulum ab nemine usurpatum ἀργίας, littera γ, quae primo omissa fuerat, postea inserta ab eadem, ut videtur, manu, recte correxit Blomfieldus restituta forma disyllaba ἀργᾶς, ut ταῦρον ἀργᾶντα pro ἀργάεντα dixit Pindarus Olymp. 13, 99, et quae sunt alia huiusmodi contractionis exempla, frequentia in casibus obliquis, rara in nominativo. Debebat tamen Blomfieldus non ἀργᾶς scribere, sed ἀργᾷς cum iota subscripto, de quo monuit Thierschius in Commentationibus Academiae Bavaricae vol. 7 p. 357: unde fortasse explicanda codicis scriptura ΑΡΓΙΑΣ, quod pro ΑΡΓΑΙΣ positum esse potest.

ἀργής *candidus.* Eum. 45 ἀργῆτι μαλλῷ.

Ἀργήστης n. pr. Persicum Pers. 308, ubi cum crasi κἀργηστήν.

ἀργηστής *candidus.* Sept. 60 ἀργηστὴς ἀφρός. Eum. 181 πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν.

[ἀργίας vitiose pro ἀργᾷς. V. ἀργήεις.]

Ἀργολίς *Argiva.* Suppl. 236 οὐ γὰρ Ἀργολὶς ἐσθὴς γυναικῶν.

Ἄργος *Argus*, Terrae filius. Pr. 568 εἴδωλον Ἄργου γηγενοῦς. 678 βουκόλος δὲ γηγενὴς ἄκρατος ὀργὴν Ἄργος. Suppl. 305 Ἄργον, τὸν Ἑρμῆς παῖδα Γῆς κατέκτανε.

Ἄργος (τό) *Argos*, urbs Peloponnesi. Pr. 854 πάλιν πρὸς Ἄργος οὐχ ἑκοῦσ' ἐλεύσεται. 869 αὕτη κατ' Ἄργος βασιλικὸν τέξει γένος. Sept. [547 Ἄργει δ' ἐκτίνων καλὰς τροφάς.] 573 μέγιστον Ἄργει τῶν κακῶν διδάσκαλον. Ag. 24 χορῶν κατάστασιν πολλῶν ἐν Ἄργει. 810 πρῶτον μὲν Ἄργος καὶ θεοὺς ἐγχωρίους δίκη προσειπεῖν. Ch. 680 εἰς Ἄργος κίεις. Eum. 654 ἐν Ἄργει δώματ' οἰκήσει πατρός. Suppl. 15 Ἄργους γαῖαν. 330 et Ch. 676 ἐς (vel εἰς) Ἄργος.

ἀργός *iners, rudis.* Sept. 411 αἰσχρῶν γὰρ ἀργός, μὴ κακὸς δ' εἶναι φιλεῖ.

ἀργύρεος *argenteus.* Fr. 184 ποῦ χρυσότευκτα κἀργυρᾶ σκυφώματα;

ἀργυρήλατος *ex argento cusus, argenteus.* Fr. 183 ἀργυρηλάτοις κέρασι.

ἄργυρος *argentum.* Pers. 238 ἀργύρου πηγή τις αὐτοῖς ἐστί. Suppl. 935 ἀργύρου λαβῇ. Pr. 502.

[ἀργυροστερής *pecunia privans.* Ch. 1002 in versibus interpolatoris κἀργυροστερῆ βίον νομίζων.]

ἀργυρότοιχος *argenteis parietibus instructus.* Ag. 1539 ἀργυροτοίχου δροίτης.

ἀργυρώνητος *argento emtus.* Ag. 949 πλοῦτον ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς.

Ἀργώ *Argo*, nomen navis Iasonis a poetis celebratae. Fr. 19 ποῦ δ' ἐστὶν Ἀργοῦς ἱρὸν αὐδῆεν ξύλον; De quo loco v. s. v. αὐδήεις. ‖ Ἀργὼ ἢ κωπευστής inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 17—19).

ἀρδεύω *irrigo.* Pr. 852 ὅσην πλατύρρους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα.

ἄρδην *raptim.* Pr. 1051 ἔς τε κελαινὸν Τάρταρον ἄρδην ῥίψειε δέμας.

ἄρδις *stimulus.* Pr. 880 οἴστρου δ' ἄρδις χρίει μ' ἄπυρος.

ἄρδω *irrigo.* Pers. 487 Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ. 806 ἔνθα πεδίον Ἀσωπὸς ῥοαῖς ἄρδει.

ἀρειθύσανος. Eustathius p. 600, 43 σχίσματα γάρ τινα καὶ θύσανοι, ὅθεν ἀρειθύσανοι κατὰ Παυσανίαν Ἄρεος θύσανοι, οἱονεὶ ἀποσχίσματα, παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Προμηθεῖ λυομένῳ (fr. 200). Hesychius ἀρθύσανοι: ἀποσχίσματα καὶ ἀποβλαστήματα. ἀριθύσανοι: ἡνίοχοι. In gl. priore ordo litterarum ἀρθρύσανοι (ut Favorinus scripsit), in altera ἀρειθύσανοι postulat. ἀρειμανεῖς vel Ἄρει κατόχους dici contra Eustathium contendit Lobeck. Pathol. Elem. vol. 1 p. 341.

ἄρειος *bellicosus*, *fortis*. Pr. 420 Ἀραβίας τ' ἄρειον ἄνθος. Pers. 995 ἄρειόν τ' Ἀγχάρην. Sept. 121 φόβος δ' ἀρείων (sic Blomfieldus pro ἀρηίων) ὅπλων. [ἄρειος Ch. 423 vitiose pro Ἄριος, quod v.]

[**Ἄρειος** πάγος *Areopagus*. Eum. 688 in versibus interpolatoris πάγον δ' Ἄρειον τόνδ', Ἀμαζόνων ἕδραν. et 693 ἐπώνυμος πέτρα πάγος τ' Ἄρειος.]

ἀρείφατος. Apud Homerum ἀρηίφατοι sunt qui in proelio occiduntur: unde ἀρείφατοι φόνοι ap. Eurip. Suppl. 603. Sensu latiore pro ἄρειος dicitur, i. e. *Martialis*. Eum. 913 τῶν ἀρειφάτων — πρεπτῶν ἀγώνων. Hesychius ἀρείφατον λῆμα: ἰσχυρόν, ἀντὶ τοῦ Ἄρει ἐοικός. Αἰσχύλος Νεανίσκοις (fr. 146). In Etym. M p. 139, 20, ubi ἀρείφατος explicatur ἐν πολέμοις φονευόμενος, codex Flor. ap. Miller. *Mélanges* p. 41 addit ἔχομεν δὲ τὴν χρῆσιν παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Νεανίσκοις. quibus quae adiuncta sunt καὶ καρτερικὸς καὶ πολεμικὸς ἀρείφατος, nihil aliud sunt quam explicationes vocabuli ἀρείφατος, ut in praecedentibus Etym. verbis ἀρειμάνιος et ἀρείφατος per πολεμικός explicatur. V. Thes. vol. 1, 2 p. 1930.

ἀρείων *praestantior, fortior*. Sept. 305 ποῖον δ' ἀμείψεσθε γαίας πέδον τᾶσδ' ἄρειον; Ag. 81 παιδὸς δ' οὐδὲν ἀρείων.

ἀρέσκομαι *placo, propitium reddo*. Suppl. 655 καθαροῖσι βωμοῖς θεοὺς ἀρέσονται. V. Thes. vol. 1, 2 p. 1922.

ἀρετή *virtus*. Aeschyli sententiam (fr. 306b) ἐκ τῶν πόνων τίκτεσθαι ἀρετὰς βροτοῖς memorat Libanius Ep. 175 p. 84 351 p. 171 611 p. 294.

ἀρήγω *auxilior, opem fero, iuvo*. Pr. 267 θνητοῖς δ' ἀρήγων αὐτὸς ηὑρόμην πόνους. Sept. 14 πόλει τ' ἀρήγειν καὶ θεῶν ἐγχωρίων βωμοῖσι. 178 μελόμενοι δ' ἀρήξατε. Ch. 261 βωμοῖς ἀρήξει. 880 οὐχ ὥστ' ἀρῆξαι διαπεπραγμένῳ. Eum. 232 ἐγὼ δ' ἀρήξω τὸν ἱκέτην τε ῥύσομαι. 295 φίλοις ἀρήγουσα. Suppl. 377 ὑμῖν δ' ἀρήγειν οὐκ ἔχω βλάβης ἄτερ. ‖ *arceo*. Sept. 119 ἄρηξον δαΐων ἅλωσιν. ‖ Impersonaliter ἀρήγει *expedit*. Eum. 571 σιγᾶν ἀρήγει καὶ μαθεῖν θεσμοὺς ἐμούς.

[**ἀρήιος** Sept. 121 male pro ἄρειος, quod v.]

ἄρηξις *auxilium*. Pr. 546 τίς ἐφαμερίων ἄρηξις;

Ἄρης (syllaba priore ancipite, et longa quidem Sept. 135 244 344 469 910. Pers. 86. Suppl. 665. Brevis vero est habenda ubi metrum vel brevem postulat vel utramque mensuram admittit. Genitivus est Ἄρεος vel Ἄρεως, accusativus Ἄρη, non Ἄρην, quod interdum illatum est in apographis. Genitivi duo tantum apud Aeschylum exempla sunt, Ἄρεος Sept. 115 in versu dochmiaco Ἄρεος δρόμενον, Ἄρεως ib. 64 in initio trimetri ante consonantem, ubi in apographis ἄρεος est. De utroque casu v. quae dixi in Lexico Soph. p. 59 60. Est autem Ἄρης deus qui ab Latinis *Mars* vocatur. Frequenter ut belli vel tumultus bellici, discordiae aliorumque malorum auctor nominatur, nomine saepe ad bellum ipsum, praelium et caedem translato. Sept. 244 τούτῳ γὰρ Ἄρης βόσκεται, φόνῳ βροτῶν. 344 μαινόμενος δ' ἐπιπνεῖ λαοδάμας μιαίνων εὐσέβειαν Ἄρης. 412 σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν, ὧν Ἄρης ἐφείσατο. 414 ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ. 469 ὡς οὐδ' ἂν Ἄρης σφ' ἐκβάλοι πυργωμάτων. 910 οὐδ' ἐπίχαρις Ἄρης. 945 κακὸς λατητὰς Ἄρης. Pers. 951 ναύφαρκτος Ἄρης ἑτεραλκής. Ag. 78 Ἄρης (i. e. Martius vigor) δ' οὐκ ἔνι χώρᾳ. Suppl. 749 οὐκ ἔνεστ' Ἄρης. Ag. 437 ὁ χρυσαμοιβὸς δ' Ἄρης σωμάτων. 642 διπλῇ μάστιγι, τὴν Ἄρης φιλεῖ. 1511 μέλας Ἄρης. Ch. 161 βέλη 'πιπάλλων Ἄρης. 461 Ἄρης Ἄρει ξυμβαλεῖ. 939 διπλοῦς λέων, διπλοῦς Ἄρης. Eum. 355 ὅταν Ἄρης τιθασὸς ὢν φίλον ἕλῃ. 919 Ζεὺς ὁ παγκρατὴς Ἄρης τε. Suppl. [83 ἄρης vitiose pro ἀρῆς vel ἀρᾶς: v. s. v. ἀρά.] 665 εὐνάτωρ βροτολοιγὸς Ἄρης. 935 οὔτοι δικάζει ταῦτα μαρτύρων ὕπο Ἄρης. Fr. 98 Ἄρης φιλεῖ ἀεὶ τὰ λῷστα πάντ' ἀπανθίζειν στρατοῦ. Sept. 64 πρὶν καταιγίσαι πνοὰς Ἄρεως. 115 πνοαῖς Ἄρεος δρόμενον. Pr. 861 θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντων. Sept. 497 ἔνθεος δ' Ἄρει βακχᾷ πρὸς ἀλκήν. [Eum. 692 Ἄρει δ' ἔθυον.] Ag. 48 μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρη. Eum. 862 ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀστοῖσιν ἱδρύσῃς Ἄρη. Suppl. 635 μάχλον Ἄρη. 702 πρὶν ἐξοπλίζειν Ἄρη. Ag. 375 Ἄρη πνεόντων. 1235 ἄσπονδόν τ' Ἄρη (sic anonymus Blomfieldi pro ἀράν) φίλοις πνέουσαν. Sept. 45 Ἄρη τ' Ἐνυὼ καὶ φιλαίματον Φόβον. 53 λεόντων ὡς Ἄρη δεδορκότων. Pers. 86 ἐπάγει δουρικλύτοις ἀνδράσι τοξόδαμνον Ἄρη. Sept. 105 τί ῥέξεις, παλαίχθων Ἄρης, τὰν τεὰν γᾶν; 135 σύ τ', Ἄρης, πόλιν Κάδμου ἐπώνυμον φύλαξον.

ἀρθμός *coniunctio, concordia*. Pr. 191 εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα σπεύδων σπεύδοντί ποθ' ἥξει. Sic in Hymno Hom. Merc. 521 ἀρθμῷ καὶ φιλότητι.

ἀρίδακρυς *flebilis*. Pers. 948 κλάγξω δ' αὖ γόον ἀρίδακρυν. V. Thes. vol. 1, 2 p. 1941.

ἀρίθμημα *numeratio, numerus*. Eum. 753 ἴσον γάρ ἐστι τἀρίθμημα τῶν πάλων.

ἀριθμός *numerus*. Pr. 459 ἀριθμόν, ἔξοχον σοφισμάτων. Pers. 339 Ἕλλησιν μὲν ἦν ὁ πᾶς ἀριθμὸς ἐς τριακάδας δέκα ναῶν.

Ἀριμασπός *Arimaspus*. (Arimaspi populus Hyperboreorum.) Pr. 805 τόν τε μουνῶπα στρατὸν Ἀριμασπὸν ἱπποβάμονα.

Ἀριόμαρδος n. pr. Persicum Pers. 38, ubi syllaba prima producta in anapaestis et 967 in choriambo, correpta vero in trimetro 321.

Ἄριος *Arius*. Ch. 423 ἔκοψα κομμὸν Ἄριον. Sic Hermannus pro ἄρειον, quod frequens etiam in aliorum scriptorum codicibus vitium est, de quo v. Thes. vol. 1, 2 p. 1939. Per Περσικόν exp. schol.

ἄριστα *optime*. Pers. 789 πῶς ἂν ἐκ τούτων ἔτι πράσσοιμεν ὡς ἄριστα; Ag. 19 οἴκου — ἄριστα διαπονουμένου. 600 ὅπως δ' ἄριστα τὸν ἐμὸν αἰδοῖον πόσιν σπεύσω — δέξασθαι. 674 γένοιτο δ' ὡς ἄριστα. Ch. 782 γένοιτο δ' ὡς ἄριστα σὺν θεῶν δόσει. Sept. 193 τὰ τῶν θύραθεν δ' ὡς ἄριστ' ὀφέλλεται.

ἀριστεύς *omnium fortissimus*. V. ἄριστος.

ἀριστεύω *praestantissimus sum*. Pr. 890 τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ, i. e. longe praestat.

ἄριστον (α longo) *ientaculum*. Fr. 181 ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα. Ag. 331 πόνος νήστεις πρὸς ἀρίστοισιν ὧν ἔχει πόλις τάσσει.

ἄριστος *optimus*. Sept. 57 ἀρίστους ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως. 183 ἦ ταῦτ' ἄριστα καὶ πόλει σωτήρια; 569 ἄνδρα σωφρονέστερον ἀλκήν τ' ἄριστον. 592 οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει. Pers. 306 Τενάγων τ' ἄριστος (recte Blomf. ἀριστεύς) Βακτρίων ἰθαγενής. 442 ψυχήν τ' ἄριστοι κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς. Eum. 31 τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῷ ἄριστα δοῖεν. Fr. 233 στέφανος, ἀρχαῖον στέφος, δεσμῶν ἄριστος.

Ἀρκάς *Arcas*. Sept. 547 Παρθενοπαῖος Ἀρκάς, in versu interpolatoris, quo eiecto post 526 addidi versum in M omissum Παρθενοπαῖος Ἀρκάς, Ἀταλάντης γόνος. Ad quem versum spectant verba 553 τῷδ', ὃν λέγεις τὸν Ἀρκάδα.

ἄρκειος *septentrionalis*. Eustath. p. 1156, 18, ubi de v. ἄρκτος vel ἄρκος agit, poetae non nominati verba affert καὶ μὴν πελάζει καὶ καταψύχει πνοὴ ἄρκειος (legitur ἄρκιος hic et in Bekk. Anecd. p. 445, 8, quod correxit Lobeckius) ὡς ναύτῃσιν ἀσκεύοις μολών. Quae Aeschyli verba esse Bergkius collegit ex gl. Hesychii ἀσκεύοις: ψιλοῖς, ἀπαρασκεύοις. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, ubi Μέμνονι (fr. 127b) corrigit.

ἀρκέω *iuvo*. Pers. 278 οὐδὲν γὰρ ἤρκει τόξα. ‖ *sufficio*. Pr. 621 τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσας (sic Linwoodius pro σαφηνίσαι) μόνον. Sept. 248 οὐκοῦν ἐμ' ἀρκεῖ τῶνδε βουλεύειν πέρι. Ag. 1314 ἀρκείτω βίος. [Eum. 213 παρ' οὐδὲν ἠρκέσω Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα. Scriptura vitiosa, quam probabiliter correxit Hermannus ἧκέ σοι.]

ἀρκούντως *sufficienter*. Ch. 892 τῷδε δ' ἀρκούντως ἔχει.

Ἀρκτεύς n. pr. Persicum Pers. 44 312.

ἄρκυς *cassis*. Ag. 1116 ἀλλ' ἄρκυς ἡ ξύνευνος, ἡ ξυναιτία φόνου. [Ch. 1000 ἄρκυν δ' ἂν εἴποις καὶ ποδιστῆρας πέπλους.] Eum. 147 ἐξ ἀρκύων πέπτωκεν οἴχεταί θ' ὁ θήρ. Pers. 97 παρασαίνει βροτὸν εἰς ἄρκυας Ἄτα. Sic Hermannus pro εἰς ἀρκύστατα.

ἀρκύστατον *cassis*. Eum. 112 ἐκ μέσων ἀρκυστάτων (sic Turnebus pro ἀρκυσμάτων) ὤρουσεν. Ag. 1375 πῶς γάρ τις — πημονῆς ἀρκύστατ' ἂν φάρξειεν, ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος; In M πημονὴν ἀρκύστατον, quod correxerunt Canterus et Blomfieldus.

ἅρμα *currus*. Pr. 465 ὑφ' ἅρματ' ἤγαγον φιληνίους ἵππους. Sept. 50 πρὸς ἅρμ' Ἀδράστου. 151 ὄτοβον ἁρμάτων ἀμφὶ πόλιν κλύω. Pers. 46 πολλοῖς ἅρμασιν ἐξορμῶσιν. 84 Σύριόν θ' ἅρμα διώκων. 190 ἅρμασιν δ' ὕπο ζεύγνυσιν αὐτώ. Ch. 660 νυκτὸς ἅρμ' ἐπείγεται σκοτεινόν. 795 πῶλον εὖνιν ζυγέντ' ἐν ἅρμασιν. Fr. 32 ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα καὶ νεκρῷ νεκρός.

ἁρματόκτυπος. Sept. 204 ἔδεισ' ἀκούσασα τὸν ἁρματόκτυπον ὄτοβον *strepitum curruum*.

ἁρμοῖ *modo*. Pr. 615 ἁρμοῖ πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους. Grammaticorum de hoc v. observationes et scriptorum exempla v. in Thes. vol. 1, 2 p. 2004.

ἁρμονία *compages*. De fixo rerum ordine Pr. 551 οὔποτε θνατῶν τὰν Διὸς ἁρμονίαν ἀνδρῶν παρεξίασι βουλαί, ubi schol. ὑψηλῶς καὶ τραγκῶς τὸ τῆς εἱμαρμένης ὄνομα Διὸς ἁρμονίαν εἶπεν.

Ἁρμονία *Harmonia*, Martis et Veneris filia. Suppl. 1041 δέδοται δ' Ἁρμονίᾳ μοῖρ' Ἀφροδίτας.

ἁρμόστωρ *moderator, imperator*. Eum. 456 Ἀγαμέμνον' ἀνδρῶν ναυβατῶν ἁρμόστορα. Forma aliunde non cognita. Nam usitatum est ἁρμοστής vel, quod rarius, ἁρμοστήρ.

ἀρνέομαι *nego*. Pr. 266 ἑκὼν ἑκὼν ἥμαρτον, οὐκ ἀρνήσομαι. Ag. 1380 οὕτω δ' ἔπραξα, καὶ τάδ' οὐκ ἀρνήσομαι. Eum. 463 ἔκτεινα τὴν τεκοῦσαν, οὐκ ἀρνήσομαι. 611 δρᾶσαι γὰρ ὥσπερ ἐστὶν οὐκ ἀρνούμεθα.

ἄρνησις *negatio*. Eum. 588 ἔκτεινα, τούτου δ' οὔτις ἄρνησις πέλει.

ἄρος *utilitas, auxilium*. Suppl. 885 βρέτεος ἄρος ἄτα. In M βροτιοσα | ροσαται. Correxit Hermannus collata annot. scholiastae, ἡ τῶν βρετέων ἐπικουρία βλάπτει με. Eustathius p. 1422, 19 ἀπὸ δὲ τοῦ ἀρῶ καὶ ἄρος τὸ ὄφελος παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἱκέτισι "βρότεος (corruptum ex βρέτεος) ἄρος ἄτα," ἤτοι τὸ εὖ τῶν βροτῶν καὶ τὸ ὄφελος ἄτη ἐστίν.

ἄροτος *seges*. Figurate Suppl. 636 Ἄρη τὸν ἀρότοις θερίζοντα βροτοὺς ἐν ἄλλοις. ‖ *sulcus*. "Reddit Achilles Priamo corpus Hectoris pari pondere auri repensum. Scholiasta Ven. ad Iliad. 22, 351 ad illud, οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι Δαρδανίδης Πρίαμος· ἡ διπλῆ, ὅτι ὑπερβολικῶς λέγει. ὁ δὲ Αἰσχύλος (fr. 262) ἐπ' ἀληθείας ἀνθιστάμενον χρυσὸν πεποίηκε πρὸς τὸ Ἕκτορος σῶμα ἐν Φρυξίν. Schol. Townl. ὁ μέντοι Αἰσχύλος Ἕκτορος λύτροις ἀληθὲς αὐτὸ ἐξεδέξατο. Eo pertinet quod Hesychius habet: ἄροτον: τὸν ὁλκὸν τοῦ Ἕκτορος, ἢ τὸ ἀντίσταθμον. Αἰσχύλος Φρυξίν. Interpretationum quas attulit Hesychius veram esse oportet priorem: neque enim fieri potuit ut pondus par diceretur ἄροτος." HERMANN.

ἄροτρον *aratrum*. Fr. 198 ἵν' οὔτ' ἄροτρον οὔτε γατόμος τέμνει δίκελλ' ἄρουραν.

ἄρουρα *arvum*, *ager*. Pers. 595 αἱμαχθεῖσα δ' ἄρουραν Αἴαντος περικλύστα νᾶσος ἔχει τὰ Περσᾶν. Fr. 155 σπείρω δ' ἄρουραν δώδεχ' ἡμερῶν ὁδόν. 198 ἵν' οὔτ' ἄροτρον οὔτε γατόμος τέμνει δίκελλ' ἄρουραν. Improprie Sept. 754 ματρὸς ἁγνὰν σπείρας ἄρουραν, ἵν' ἐτράφη. [In versu aliunde adscripto 601 ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται. Genitivum ἀρούρων fr. corrupto 15 (in Etym. M. p. 341, 5) male intulit Sylburgius pro ἀρόρων, quod genitivo ἀρότρων ex ἀρότων corrupto similius est. V. ἐνηλύσια.]

ἀρουραῖος *agrestis*. Fr. 226 ἀλλ' ἀρουραῖός τίς ἐστι σμίνθος.

ἀρόω *aro*. Improprie de mari pernavigando Suppl. 1007 ὧν πολὺς πόνος, πολὺς δὲ πόντος οὕνεκ' ἠρόθη δορί. Nam sic Heathius emendavit quod est in M οὖν ἐκληρώθη.

ἁρπαγή *raptus*. Sept. 351 ἁρπαγαὶ δὲ διαδρομᾶν ὁμαίμονες. Ag. 534 ὀφλὼν γὰρ ἁρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην. Suppl. 510 οὔτοι πτερωτῶν ἁρπαγαῖς σ' ἐκδώσομεν. ‖ *rapina, praeda*. Sept. 1014 ἔξω βαλεῖν ἄθαπτον, ἁρπαγὴν κυσίν. Pers. 752 μὴ πολὺς πλούτου πόνος — γένηται τοῦ φθάσαντος ἁρπαγή.

ἁρπάζω *rapio*. Ag. 627 ἦ χεῖμα, κοινὸν ἄχθος, ἥρπασε στρατοῦ; Sept. 624 παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἁρπάσαι δόρυ. 259 ἀψυχίᾳ γὰρ γλῶσσαν ἁρπάζει φόβος.

ἁρπαλίζω *avide recipio*. Hesychius ἁρπαλίζομαι: ἀσμένως δέχομαι. Sept. 243 μή νυν ἐὰν θνήσκοντας ἢ τετρωμένους πύθησθε, κωκυτοῖσιν ἁρπαλίζετε. Schol. μὴ ἁρπάσητε τὸ θρηνεῖν. Eum. 982 μηδὲ πιοῦσα κόνις μέλαν αἷμα πολιτᾶν δι' ὀργὰν ποινᾶς ἀντιφόνους ἄτας ἁρπαλίσαι πόλεως.

ἁρπάξανδρος *viros abripiens*. Sept. 776 τὰν

ἁρπαξάνδραν (sic Hermannus pro ἀναρπάξάνδραν) κῆρ' ἀφελόντα χώρας.

῞Αρπυια nomen canis Actaeonis fr. 239 (apud Pollucem 5, 47 in cod. uno in ἀραία corruptum). ‖ ῞Αρπυιαι *Harpyiae*, rapaces quaedam deae, de quibus v. Thes. vol. 1, 2 p. 2035. Earum nomen lectum fuisse videtur in verbis quae post Eumen. 50 exciderunt, ubi in M sine lemmate scholion legitur οὐδ' Ἁρπυίας αὐτὰς λέγω· εἶδον γὰρ αὐτὰς ἐν γραφῇ πτερωτάς.

ἄρρηκτος ***non fractus, infragilis.*** Suppl. 190 κρεῖσσον δὲ πύργου βωμός, ἄρρηκτον σάκος. Pr. 6 ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις.

ἀρρυσίαστος ***qui trahendo non rapitur, non abreptus.*** Suppl. 610 ἡμᾶς μετοικεῖν τῆσδε γῆς ἐλευθέρους κἀρρυσιάστους (simplici ρ scriptum in M) ξύν τ' ἀσυλίᾳ βροτῶν. Vocabulum aliunde non cognitum annotavit Hesychius ἀρρυσίαστον: ἄσυλον, ἀνενεχυρίαστον (sic Schmidtius pro ἀνε . . χυρίαστον. Hic nihil amplius significat quam non abreptas, non in servitutem assertas, ut docet verbi ῥυσιάζεσθαι usus v. 424 μηδ' ἴδῃς μ' ἐξ ἑδρᾶν πολυθέων ῥυσιασθεῖσαν.

Ἀρσάκης n. pr. Persicum (syllaba media producta in anapaestis) Pers. 996.

Ἀρσάμης n. pr. Persicum. Syllaba media longa est Pers. 37 in anapaestis (ubi Ἀρσάκης scriptum apud Photium Lex. p. 258, 4), sed haud dubie brevis in trimetro 308 Λιλαῖος Ἀρσάμης τε. Ἀρσάμην etiam ap. Herodot. 7, 69.

ἀρσενογενής ***mas.*** Suppl. 818 γένος γὰρ Αἰγύπτιον — ἀρσενογενές.

ἀρσενοπληθής ***maribus plenus, viris refertus.*** Suppl. 29 ἀρσενοπληθῆ δ' ἑσμὸν ὑβριστὴν Αἰγυπτογενῆ.

ἄρσην ***mas, masculus, virilis.*** Ag. 260 ἐρημωθέντος ἄρσενος θρόνου. Ch. 502 οἴκτειρε θῆλυν ἄρσενός θ' ὁμοῦ γόον (sic Bambergerus correxit pro γόνον). Suppl. 283 τεκτόνων πρὸς ἀρσένων. 487 ὕβριν μὲν ἐχθήρειεν ἄρσενος στόλου. 952 ἀλλ' ἄρσενάς τοι τῆσδε γῆς οἰκήτορας εὑρήσετε. ‖ ὁ ἄρσην *vir.* Ag. 861 τὸ μὲν γυναῖκα πρῶτον ἄρσενος δίχα ἧσθαι δόμοις ἔρημον ἔκπαγλον κακόν. 1231 θῆλυς ἄρσενος φονεύς ἐστιν. Suppl. 393 μή τί ποτ' οὖν γενοίμαν ὑποχείριος κράτεσιν ἀρσένων. 644 οὐδὲ μετ' ἀρσένων ψῆφον ἔθεντ' ἀτιμώσαντες ἔριν γυναικῶν. 951 εἴη δὲ νίκη καὶ κράτη τοῖς ἄρσεσιν. ‖ τὸ ἄρσεν ***sexus virilis.*** Eum. 737 τὸ δ' ἄρσεν αἰνῶ πάντα, πλὴν γάμου τυχεῖν.

Ἀρτάβης n. pr. Persicum Pers. 318 Ἀρτάβης τε Βάκτριος, ubi probabilior est apographorum scriptura Ἀρτάμης. Ἀρτάμας pro Ἀρτακάμας scriptum in libris nonnullis ap. Xenoph. Cyrop 2, 1, 5.

ἀρτάνη *laqueus.* Ag. 875 πολλὰς ἄνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέρης ἔλυσαν ἄλλοι. 1091 πολλὰ συνίστορα αὐτοφόνα κακὰ κάκ', ἀρτάνας. Suppl. 160 ἀρτάναις θανοῦσαι.

Ἀρταφρένης n. pr. Persicum Pers. 21 776 [778.] Usitatior est, sed metro non apta forma Ἀρταφέρνης. De utraque v. Thes. vol. 1, 2 p. 2063.

Ἀρτεμβάρης n. pr. Persicum. Syllaba penultima brevis est in trimetro Pers. 302, producta in anapaestis 29 971.

῎Αρτεμις *Diana.* Sept. [149 et 153 verba ῎Αρτεμι φίλα male illata, de quo dixi in Praef. editionis Lips. quintae (a. 1865) p. XXVII.] 450 προστατηρίας Ἀρτέμιδος εὐνοίαισι. Ag. 135 et Suppl. 1031 ῎Αρτεμις ἁγνά. Ag. 201 προφέρων ῎Αρτεμιν. Suppl. 676 ῎Αρτεμιν δ' ἑκάταν γυναικῶν λόχους ἐφορεύειν. Fr. 84 δόμον Ἀρτέμιδος. 436a ῎Αρτεμις Δήμητρος θυγάτηρ.

ἄρτι ***modo.*** Sept. 534 στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηίδων. 350 βλαχαὶ δ' αἱματόεσσαι τῶν ἐπιμαστιδίων ἄρτι βρεφῶν βρέμονται. Sic Schuetzius pro ἀρτιτρεφεῖς, quod in apogr. nonnullis ἀρτιβρεφεῖς scriptum. Fr. 401 ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων.

ἀρτίδροπος ***recens decerptus.*** Sept. 333 κλαυτὸν δ' ἀρτιτρόποις ὠμοδρόπων νομίμων προπάροιθεν διαμεῖψαι δωμάτων στυγερὰν ὁδόν, ubi δ super τ scriptum in M significat ἀρτιδρόποις. Utramque scripturam explicat scholiasta, κλαυτὸν δ' ἀρτιδρόποις: εἰ μὲν διὰ τοῦ τ ἀρτιτρόποις, ταῖς νεωστὶ τραπείσαις τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ ἡβησάσαις· εἰ δὲ διὰ τοῦ δ ἀρτιδρόποις, ταῖς ἄρτι δρεπομέναις. ταῖς δὲ παρὰ τὴν ἀκμὴν, φησί, διακορευομέναις ἔσται κλαυθμός, ἤ, ταῖς δὲ διαμειβούσαις τὴν τῆς αἰχμαλωσίας ὁδὸν ἔσται δάκρυα. ἀρτιδρόποις legit Eustathius Opusc. p. 355, 28 ed. Tafel. ἐν μετοπώρῳ γὰρ οὐ μόνον καινὸν, ἐὰν, ὡς ἡ παροιμία. ἄνθος ἀναφυῇ, ἀλλὰ καὶ ἐὰν κατ' Αἰσχύλον ἀρτίδροπος ὀπώρα νεάζουσα τρυγηθῇ.

ἀρτιζυγία ***coniugium recens iunctum.*** Pers. 542 αἱ δ' ἁβρόγοοι Περσίδες ἀνδρῶν ποθέουσαι ἰδεῖν ἀρτιζυγίαν.

ἀρτίκολλος ***accurate adaptatus.*** Ch. 580 ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίνῃ τάδε. Schol. σύμφωνα καὶ ὑγιῶς συναρμοζόμενα ταῖς νεωστὶ συνθήκαις ἡμῶν. De nuntio recens allato Sept. 373 καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' αὐτὸς Οἰδίπου τόκος, ὥστ' (sic correxi pro εἰσ') ἀρτίκολλον ἀγγέλου λόγον μαθεῖν.

[**ἀρτιτρεφής.** Sept. 359 ἀρτιτρεφεῖς vitiose pro ἄρτι βρεφῶν.]

[**ἀρτίτροπος** vitiose pro ἀρτίδροπος, quod v.]

ἀρτίφρων ***integer mentis, mentis compos.*** Sept. 778 ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων ἐγένετο.

ἄρτυμα ***condimentum.*** Fr. 318 διαβρέχεις τἀρτύματα.

ἀρχαιόπλουτος ***cui priscae sunt divitiae*** (i. e inde ab maioribus), ***antiquitus dives.*** Ag. 1043 ἀρχαιοπλούτων δεσποτῶν πολλὴ χάρις.

ἀρχαιοπρεπής ***propter vetustatem venerabilis.*** Pr. 407 μεγαλοσχήμονα κἀρχαιοπρεπῆ στένουσα τὰν σὰν ξυνομαιμόνων τε τιμάν.

ἀρχαῖος ***antiquus.*** Sept. 211 δαιμόνων — ἀρχαῖα βρέτη. Pers. 141 τόδ' ἐνεζόμενοι στέγος ἀρχαῖον. 657 βαλλὴν ἀρχαῖος, βαλλὴν ἔλθ' ἱκοῦ. 696 σέθεν ἀρχαίῳ περὶ τάρβει. 775 αἰσχύνη πάτρᾳ θρόνοισί τ' ἀρχαίοισι. Ag. 579 θεοῖς λάφυρα ταῦτα τοῖς καθ' Ἑλλάδα δόμοις ἐπασσάλευσαν ἀρχαῖον γάνος. Fr. 233 στέφανος, ἀρχαῖον στέφος. [Ch. 281 λειχῆνας ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν.] Eum. 728 οἴνῳ παρηπάτησας ἀρχαίας θεάς. Suppl. 50 ἐν ποιονόμοις ματρὸς ἀρχαίας τόποις. 321 ἁμὸν ἀρχαῖον γένος. ‖ ***obsoletus.*** Pr. 317 ἀρχαῖ' ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε. ‖ τὸ ἀρχαῖον ***antiquitus.*** Suppl. 325 δοκεῖτε δή μοι τῆσδε κοινωνεῖν χθονὸς τἀρχαῖον.

ἀρχέλειος ***dux gregum.*** Pers. 297 τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν τῶν ἀρχελείων. In M est gl. λαῶν ἀρχόντων, unde Robortellus scripsit ἀρχελάων, recte, ut videtur. ἀρχελείους ***ductores gregum*** interpretatur Hermannus, cuius v. annot.

Ἀρχέμορος, Nemeae filius, fr. 149.

ἀρχέστατος ***antiquissimus.*** Fr. 186 ἐγὼ γένος μέν εἰμι Κρὴς ἀρχέστατον. quod pro ἀρχαιότατον dictum esse credidit Philoxenus in Etym. M.

p. 31, 5, quod ἀρχαιέστατος dicendum fuisset, ut αἰδοιέστατος, quod ipsum ille comparat, dictum est. Vocabulum et forma abnorme et ad sententiam incommodum in ἀρχέστρατος mutari volebat Lobeckius Paralip. p. 81. et Pathol. Elem. vol. 1 p. 337, qui Ulixis haec verba cum Penelope colloquentis esse coniecit, cui quum primum in conspectum venisset, se unum Cretae principem esse mentitus est Odyss. 19, 180. Nomen proprium diversum ab Αἴθων quod Homerus habet latere coniecit L. Dindorfius in Thes. vol. 1, 2 p. 2107. Nauckius de Aristoph. Byzantio p. 46 superlativum esse censet substantivi ἀρχός, qui tamen ἀρχίστατος potius scribendus foret et fortasse restituendus est Ag. 256 pro ἄγχιστον. V. ἄγχιστος.

ἀρχή *initium*. Pers. 350 ἀρχὴ δὲ ναυσὶ συμβολῆς τίς ἦν; Sept. 688 κακοῦ δ' ἔκβαλ' ἔρωτος ἀρχάν. Eum. 284 πολὺς δέ μοι γένοιτ' ἂν ἐξ ἀρχῆς λόγος. 583 πρότερος ἐξ ἀρχῆς λέγων. Suppl. 343 εἴπερ γ' ἀπ' ἀρχῆς πραγμάτων κοινωνὸς ἦν. Idem ἀπ' ἀρχῆς apparet in loco corrupto Ch. 79 sic scripto in M ἐμοὶ δ' — ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπτολιν | θεοὶ προσήνεγκαι· ἐκ γὰρ οἴκων | πατρῴων δούλιον ἐσᾶγον αἶσάν — | δίκαια καὶ μὴ δίκαια | πρέποντ' ἀρχὰς βίου | βίᾳ φερομένων αἰνέσαι, ubi schol. τὸ ἑξῆς, ἐμοὶ δὲ πρέποντα καὶ ὀφειλόμενά ἐστιν ἀπαρχὰς (i. e. ἀπ' ἀρχᾶς) βίου τὰ τῶν βίᾳ με φερομένων αἰνέσαι cet. et similiter in alio scholio πρέποντά μοί ἐστι καὶ ὀφειλόμενα, ἐξότε τοῦτον ἐπανῄρημαι τὸν βίον (hic quoque ἀπ' ἀρχᾶς βίου legit) τὰ τῶν πρὸς βίαν κεκτημένων ἐπαινέσαι. Aptissimum est quod Schuetzius coniecit πρέπον τύχαις βίου, nisi quod τύχας potius scribere debebat, ut Heimsoethius fecit verbis δίκαια καὶ — βίου in unum versum coniunctis, alterius δίκαια syllaba ultima producta. || *imperium*. Pr. 166 πρὶν ἂν — παλάμᾳ τινὶ τὰν δυσάλωτον ἕλῃ τις ἀρχάν. 231 διεστοιχίζετο ἀρχήν. 757 ἦ γάρ ποτ' ἔστιν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία; Sept. 196 κεἰ μή τις ἀρχῆς τῆς ἐμῆς ἀκούσεται. Ch. 960 οὐρανοῦχον ἀρχὰν σέβειν. Suppl. 700 προμαθὶς εὐκοινόμητις ἀρχά. 595 ὑπ' ἀρχᾶς (sic Schuetzius pro ἀρχάς) δ' οὔτινος θοάζων, *sub nullius imperio*. Ch. 864 ἀρχάς τε πολισσονόμους ἕξει. || *magistratus*, *princeps*. Suppl. 485 κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεώς. Fr. 22b ὁ ταῦρος δ' ἔοικεν κυρίξειν τιν' ἀρχάν. [Ag. 124 ἀρχάς vitiose pro ἀρχούς. V. ἀρχός.]

ἀρχηγενής *originem dans*. Ag. 1628 καὶ ταῦτα τἄπη κλαυμάτων ἀρχηγενῆ.

ἀρχηγέτης *dux*. Suppl. 251 Πελασγὸς, τῆσδε γῆς ἀρχηγέτης. 184 τάχ' ἂν πρὸς ἡμᾶς τῆσδε γῆς ἀρχηγέται ὀπτῆρες εἶεν. [Sept. 998 post verba δυστόνων κακῶν ἄναξ διορθωτὴς in marg. M verba posuit Ἐτεόκλεις ἀρχηγέτα, non scripta ab Aeschylo.]

ἀρχηγός *dux*, *princeps*. Ag. 259 δίκη γάρ ἐστι φωτὸς ἀρχηγοῦ τίειν γυναῖκα.

ἀρχῆθεν *ab initio*. Bekk. Anecd. p. 450, 4 ἀρχῆθεν: οὐκ ἔστι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, πλὴν παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 427). παρ' Ἡροδότῳ δὲ ἔστι καὶ τοῖς Ἴωσιν. Pindari, Sophoclis aliorumque exempla v. in Thes. vol. 1, 2 p. 2114.

ἀρχικός *principalis*. Ch. 260 ἀρχικὸς — πυθμὴν *stirps regia*.

ἀρχός *dux*. Ag. 124 πομπᾶς ἀρχούς. Sic Karstenus pro πομπούς τ' ἀρχάς (ἀρχούς apogr. nonnulla.) Superlativus ab hoc nomine formatus (ut βασιλεύτατος ab βασιλεύς) fortasse restituendus Ag. 255 τόδ' ἄρχιστον Ἀπίας γαίας μονόφρουρον ἕρκος, de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XC. Conf. ἀρχέστατος.

ἄρχω, ἄρχομαι *initium facio*. Pers. 409 ἦρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνικὴ ναῦς. 353 ἦρξεν μέν, ὦ δέσποινα, τοῦ παντὸς κακοῦ φανεὶς ἀλάστωρ. Ch. 855 Ζεῦ Ζεῦ, τί λέγω, πόθεν ἄρξωμαι; Pr. 199 ἐπεὶ τάχιστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου. Forma activa et media sic differunt ut activum referatur ad alteros qui inchoantes sequuntur, medium ad ipsos qui rem aliquam incipiunt eandemque finituri sunt et finem rei: quod discrimen optime declarat Galenus vol. 2 p. 7 (1 p. 13 ed. Lips.) ἀλλ' ἐγὼ τοῖς ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἔφη, τοῦ γένους ἄρξω, καὶ τὸ ἐμὸν ἀπ' ἐμοῦ γένος ἄρξεται. V. Thes. vol. 1, 2 p. 2131. || ἄρχω *imperium teneo*. Pr. 927 ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα. Pers. 774 πέμπτος δὲ Μάρδος ἦρξεν. 769 ἄρξας ἔθηκε πᾶσιν εἰρήνην φίλοις. Cum genitivo 36 ὅ τε τῆς ἱερᾶς Μέμφιδος ἄρχων. 856 Δαρεῖος ἆρχε χώρας. Pr. 203 ἄρξειεν θεῶν. Ag. 1424 ἐμοῦ ἄρχειν. 1583 Ἀτρεὺς γὰρ ἄρχων τῆσδε γῆς. 1639 πειράσομαι ἄρχειν πολιτῶν. Cum dativo Pr. 940 δαρὸν γὰρ οὐκ ἄρξει θεοῖς, ut verbum δεσπόζειν interdum cum dativo construitur. Passivum Pers. 589 οὔτ' ἐς γᾶν προπίτνοντες ἄρξονται, ubi probabilius est ἅζονται, quod Halmius coniecit: v. ἅζομαι. || Participii ἄρχων frequens usus est pro substantivo *dux*. [Sept. 674 ἄρχοντί τ' ἄρχων καὶ κασιγνήτῳ κάσις ἐχθρὸς σὺν ἐχθρῷ στήσομαι.] Pers. 74 πολυάνδρου δ' Ἀσίας θούριος ἄρχων. [329 vitiose τοιῶνδ' ἀρχόντων νῦν ὑπεμνήσθην πέρι, ubi sublato glossemate correxi τοιῶνδε τῶνδε νῦν —.]

ἀρωγή *auxilium*. Pers. 414 ἀρωγὴ δ' οὔτις ἀλλήλοις παρῆν. 731 ὦ πόποι κεδνῆς ἀρωγῆς. Ag. 73 τῆς τότ' ἀρωγῆς ὑπολειφθέντες μίμνομεν. 47 στρατιῶτιν ἀρωγήν. 226 γυναικοποίνων πολέμων ἀρωγάν. Ch. 477 πέμπετ' ἀρωγήν. Eum. 598 ἀρωγὰς δ' ἐκ τάφου πέμπει πατήρ. Suppl. 774 πράξας ἀρωγήν. Fr. 131 τί ποτ' — οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;

ἀρωγός *auxilium ferens*, *utilis*. Pr. 997 ὅρα νυν εἴ σοι ταῦτ' ἀρωγὰ φαίνεται. Eum. 289 καλῶ χώρας ἄνασσαν τῆσδ' Ἀθηναίαν ἐμοὶ μολεῖν ἀρωγόν. 486 ὑμεῖς δὲ μαρτύριά τε καὶ τεκμήρια καλεῖσθ' ἀρωγὰ τῆς δίκης θ' ὁρκώματα.

ἀρωγός *auxiliator*. Pers. 1024 ἐσπανίσμεθ' ἀρωγῶν. Ch. 376 τῶν μὲν ἀρωγοὶ κατὰ γῆς ἤδη. Suppl. 726 ἐγὼ δ' ἀρωγοὺς ξυνδίκους θ' ἥξω λαβών. [Sept. 159 versum defectum explevi additis verbis ἔλθ' ἀρωγὸς πόλει.]

ἆσαι. V. ἀάω.

ἀσαλής *inconcussus*, *placidus*. Etym. M. p. 151, 49 ἀσαλής: ἡ ἄφροντις, ἡ μηδενὸς φροντίζουσα. σάλη γὰρ ἡ φροντίς. ἀσαλὴς ὁ ἀμέριμνος. Αἰσχύλος (fr. 362) "ἀσαλὴς μανία." Anecd. Bekk. p. 450, 28. ἀσαλὴς μανία: ἡ μηδενὸς φροντίζουσα· σάλη γὰρ ἡ φροντίς. οὕτως Αἰσχύλος. Hinc Nauckius repetitum putat quod Photius habet p. 497, 14 σάλα: φροντίς. οὕτως Αἰσχύλος: quod omisso Aeschyli nomine Suidas per φροντίς, Hesychius per φροντίς et βλάβη explicat. Similis formae vox est μάνα, de qua Photius p. 246, 4.

ἄσαντος *qui blanditiis mulceri* (σαίνεσθαι) *non potest*. Ch. 422 ἄσαντος ἐκ ματρός ἐστι θυμός.

ἄσβεστος *inexstinctus*. Dicitur proprie de igne. Improprie de maris fluctibus nunquam cessantibus Pr. 531 παρ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἀσβε-

στον πόρον. Per ἀκατάπαυστος explicat Hesychius. Similiter verbo κατασβεννύναι utitur Aesch. Ag. 958 ἔστιν θάλασσα, τίς δέ νιν κατασβέσει;

ἀσεβέω *impie ago.* Cum accus. personae Eum. 270 ἢ θεὸν ἢ ξένον τιν' ἀσεβῶν. Alia exempla v. in Thes. vol. 1, 2 p. 2151.

ἀσεβής *impius, nefarius.* Sept. 831 ὤλοντ' ἀσεβεῖ διανοίᾳ. Ag. 1493 1517 ἀσεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων. Suppl. 10 γάμον Αἰγύπτου παίδων ἀσεβῆ.

ἄσημος *obscurus, ignoratus.* Pr. 662 χρησμοὺς ἀσήμους δυσκρίτως τ' εἰρημένους. Ag. 1596 ἄσημα δ' αὐτῶν αὐτίκ' ἀγνοίᾳ λαβών.

ἀσθενής *impotens.* Pr. 514 τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενεστέρα μακρῷ. 517 τούτων ἄρα Ζεύς ἐστιν ἀσθενέστερος; 1011 ἀσθενεῖ σοφίσματι.

ἆσθμα *anhelatio.* Pers. 484 ὑπ' ἄσθματος κενοί.

ἀσθμαίνω *anhelo.* Eum. 651 οὐδὲν ἀσθμαίνων μένει. Similiter Sept. 393 ἵππος χαλινῶν ὣς κατασθμαίνων μένει.

'Ασία *Asia.* Pr. 411 ἁγνᾶς 'Ασίας ἕδος. Pers. 57 ἐκ πάσης 'Ασίας. 73 πολυάνδρου δ' 'Ασίας θούριος ἄρχων. 584 ἀνὰ γᾶν 'Ασίαν δὴν οὐκέτι περσονομοῦνται, ubi 'Ασιανάν pro 'Ασίαν δὴν Meinekius, cuius formae exempla apud Thucydidem aliosque reperiuntur in Thes. indicatos vol. 1, 2 p. 2166, nulla apud tragicos. 929 'Ασία δὲ χθών. Fr. 191 'Ασίας τέρμονα Φᾶσιν.

'Ασιάς *Asiatica.* Pr. 735 ἤπειρον ἥξεις 'Ασιάδα. Pers. 249 ὦ γῆς ἁπάσης 'Ασιάδος πολίσματα. 'Ασίδα et 'Ασίδος Elmsleius, syllaba prima producta, quod legitur ib. 763 ἕν' ἄνδρ' ἁπάσης 'Ασίδος ('Ασιάδος apogr. nonnulla) μηλοτρόφου, ubi Archilochi versum imitatur ap. schol. Eur. Med. 708 'Ασίδος (fort. ὁ δ' 'Ασίδος) γῆς καρτερὸς μηλοτρόφου. Forma trisyllaba metro postulante legitur Pers. 549 πρόπασα μὲν στένει γαῖ' 'Ασιὰς ἐκκενουμένα, sed disyllaba ib. 270 γᾶς ἀπ' 'Ασίδος ἦλθε. et Suppl. 547 ἰάπτει δ' 'Ασίδος δι' αἴας. Sophoclis exempla nulla sunt, plura vero Euripidis (v. Thes. vol. 1, 2 p. 2168.), quorum in duobus 'Ασιάς et 'Ασιάδες a metro postulatur, in reliquis non satis causae est cur 'Ασιάδος, et casus reliqui, in 'Ασίδος mutetur tribrachi vel dactyli removendi causa: quod argumentum aliquam apud Aeschylum vim habet, vix ullam apud Euripidem.

'Ασιατογενής *in Asia natus.* Pers. 12 πᾶσα γὰρ ἰσχὺς 'Ασιατογενὴς ᾤχωκε.

'Ασιῆτις *Asiatica.* Pers. 61 πᾶσα χθὼν 'Ασιῆτις, ubi 'Ασιᾶτις scripsi. Forma 'Ασιῆτις tragici usi esse videntur in melicis, in ceteris 'Ασιάτης et 'Ασιᾶτις dicentes, etsi modo in his, modo in illis α inferunt libri Euripidis, de quo dictum est in Thes. vol. 1, 2 p. 2167.

ἀσινής *illaesus, incolumis.* Ch. 1018 οὔτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον διὰ πάντ' — ἀμείψει. Eum. 315 ἀσινὴς δ' αἰῶνα διοιχνεῖ. ‖ *non nocens.* De bona fortuna Sept. 826 πότερον χαίρω κἀπολολύξω πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι τύχῃ (τύχῃ ego addidi). Ag. 1341 τίς ποτ' ἂν εὔξαιτο βροτῶν ἀσινεῖ δαίμονι φῦναι;

'Ασίς *Asia.* V. 'Ασιάς.

ἄσκευος *non armatus.* V. ἄρκειος.

ἀσκέω *exerceo.* Pr. 1066 πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν; ‖ *orno.* Pers. 182 πέπλοισι Περσικοῖς ἠσκημένη.

ἄσκοπος *non respiciens, non curans.* Ag. 461 τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ ἄσκοποι θεοί, ‖ *non intellectus, obscurus.* Ch. 816 ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων.

ἄσμενος *libens, volens.* Pr. 395 ἄσμενος δέ τἂν σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι κάμψειεν γόνυ. Pers. 736 ἄσμενον μολεῖν γέφυραν γαῖν δυοῖν ζευκτηρίαν. Pr. 23 ἀσμένῳ δέ σοι ἡ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος.

ἀσμένως *libenter.* Pr. 728 αὗταί σ' ὁδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως.

ἀσπάζομαι *saluto.* Ag. 524 ἀλλ' εὖ νιν ἀσπάσασθε.

ἀσπαίρω *palpito.* Pers. 976 τλάμονες ἀσπαίρουσι χέρσῳ.

ἀσπασίως *laete, blande.* Ag. 1555 ἀλλ' Ἰφιγένειά νιν ἀσπασίως — φιλήσει.

ἀσπιδηφόρος *scutiger, scutum ferens.* Sept. 19 οἰκητῆρας ἀσπιδηφόρους. Ag. 825 ἀσπιδηφόρος λεώς. Sic Blomfieldus pro ἀσπιδηστρόφος, quod in ἀσπιδοστρόφος mutaverat Triclinius.

ἀσπίς *scutum.* Sept. 100 ἀκούετ' ἀσπίδων κτύπον; 385 ὑπ' ἀσπίδος. 465 ἐσχημάτισται δ' ἀσπὶς οὐ σμικρὸν τρόπον. 489 ἀσπίδος κύκλον λέγω. 492 πρὸς ἀσπίδι. 510 ἐπ' ἀσπίδων. 590 ἀσπίδ' εὔκυκλον νέμων. 387 400 478 512 559 661 ἐπ' ἀσπίδος. Fr. 127c χαλκὸν ἀθέριστον ἀσπίδων (sic Blomfieldus pro ἀθέριτον ἀσπίδος) ὑπερτενῆ. ‖ *praesidium.* Ag. 1437 οὗτος γὰρ ἡμῖν ἀσπὶς οὐ σμικρὰ θράσους. ‖ παρ' ἀσπίδος *a parte scuti,* i. e. *a parte sinistra.* Sept. 624 παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἁρπάσαι δόρυ.

ἀσπίστωρ *clypeatus.* Ag. 402 λιποῦσα δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας κλόνους.

ἄσπονδος *implacabilis.* Ag. 1235 ἄσπονδόν τ' Ἄρη φίλοις πνέουσαν.

ἆσσον *propius.* Fr. 172 ἀλλ' 'Αντικλείας ἆσσον ἦλθε Σίσυφος. ‖ Superlativus ἀσσιστα *proxime.* Per ἔγγιστα exp. Hesychius fr. 62.

ᾄσσω *ruo.* Pr. 676 κεράστις — ἐμμανεῖ σκιρτήματι ᾖσσον πρὸς — Κερχνείας ῥέος. [Pers. 470 ἤϊξ' apographorum quorundam vitium est pro ἵησ'.] Pr. 837 τὴν — κέλευθον ᾖξας.

'Αστακός *Astacus,* Melanippi, ducis Thebanorum, pater Sept. 407. et ap. Herodot. 5, 67.

'Αστάσπης n. pr. Persicum Pers. 22.

ἄστεκτος *qui contineri nequit.* Hesychius ἄστερκτα: τὰ οὐ δυνάμενα κατασχεθῆναι. Αἰσχύλος Σεμέλῃ (fr. 220). Recte Bekk. Anecd. p. 456, 1 ἄστεκτα: ἀβάστακτα, οὐ δυνάμενα κατασχεθῆναι.

ἀστενακτί *sine gemitu.* Fr. 297 ὃς ἀστενακτὶ θύννος ὣς ἠνέσχετο.

ἀστεργάνωρ *viros non amans.* Pr. 898 ἀστεργάνορα παρθενίαν.

ἀστερωπός *stellatam faciem habens, lucens.* Fr. 169 de luna ἀστερωπὸν ὄμμα Λητῴας κόρης.

[ἀστήρ *astrum.* ἀστέρας in versu spurio Ag. 7.]

ἀστιβής *non calcatus.* Sept. 859 τὰν ἀστιβῆ 'πόλλωνι — χέρσον.

ἀστικός *urbanus.* Eum. 997 ἀστικὸς λεώς. Suppl. 501 βωμοὺς ἀστικούς. 618 ξενικὸν ἀστικόν θ' ἅμα λέγων διπλοῦν μίασμα. Eum. 681 'Αττικὸς λεώς, ubi Hermannus ἀστικός ut v. 997.

[ἄστονος Sept. 859 vitiose pro ναύστολος, quod v.]

ἀστόξενος *hospes.* Suppl. 356 εἴη δ' ἄνατον πρᾶγμα τοῦτ' ἀστοξένων. V. Thes. vol. 1, 2 p. 2252.

ἀστός *civis.* Sept. 7 ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν. Pers. 914 τήνδ' ἡλικίαν ἐσιδόντ' ἀστῶν. Ag. 402 λιποῦσα δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας κλόνους. 456 βα-

ρεῖα δ' ἀστῶν φάτις ξὺν κότῳ. 1349 πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν. 1411 μῖσος ὄβριμον ἀστοῖς. 1413 μῖσος ἀστῶν. Ch. 188 ἀστῶν τιν' ἄλλον. Eum. 487 ἀστῶν τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα. [694 σέβας ἀστῶν. 700 τὸ μήτ' ἄναρχον μήτε δεσποτούμενον ἀστοῖς περιστέλλουσα βουλεύω σέβειν.] 708 ταύτην μὲν ἐξέτειν' ἐμοῖς παραίνεσιν ἀστοῖσιν. 807 ὑπ' ἀστῶν τῶνδε τιμαλφουμένας. 862 ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀστοῖσιν. 908 ἀστοῖσιν εὐθενοῦντα μὴ κάμνειν χρόνῳ. 1045 Παλλάδος ἀστοῖς. Suppl. 369 ἀστοῖς δὲ πᾶσι τῶνδε κοινώσας πέρι. 684 νούσων δ' ἑσμὸς ἀπ' ἀστῶν ἵζοι κρατὸς ἀτερπής. 964 προστάτης δ' ἐγὼ ἀστοί τε πάντες.

ἀστραβίζω *iumenti instar sum.* Suppl. 285 Ἰνδάς τ' ἀκούω νομάδας ἱπποβάμοσιν εἶναι καμήλοις ἀστραβιζούσας.

ἀστραπή *fulmen.* Sept. 430 τὰς δ' ἀστραπάς τε καὶ κεραυνίους βολάς. Fr. 383 λαμπραῖσιν ἀστραπαῖσι λαμπάδων σέλας.

ἀστράπτω *fulmino.* Pr. 356 ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας.

ἀστρογείτων *astris vicinus.* Pr. 721 ἀστρογείτονας — κορυφάς.

ἄστρον *astrum.* Pr. 458 ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα. 1050 τῶν οὐρανίων ἄστρων διόδους. Ag. 4 ἄστρων κάτοιδα νυκτέρων ὁμήγυριν. 365 ὅπως ἂν μήτε πρὸ καιροῦ μήθ' ὑπὲρ ἄστρων βέλος ἠλίθιον σκήψειεν. Sept. 388 φλέγονθ' ὑπ' ἄστροις οὐρανὸν τετυγμένον. 390 λαμπρὰ δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει, πρέσβιστον ἄστρων — πρέπει. 401 νύκτα — ἄστροισι μαρμαίρουσαν.

ἄστροφος *irretortus.* Ch. 99 ἀστρόφοισιν ὄμμασιν.

ἄστυ *urbs.* Sept. 47 531 ἄστυ Καδμείων. Pers. 15 ἄστυ τὸ Περσῶν. 117 κένανδρον μέγ' ἄστυ Σουσίδος. 535 ἄστυ τὸ Σούσων ἠδ' Ἀγβατάνων. 730 Σούσων μὲν ἄστυ. 761 τόδ' ἄστυ Σούσων. 1070 ἰωὰ δὴ κατ' ἄστυ. Suppl. 495 ἀσφάλεια δ' ἢ δι' ἄστεως (ἄστεος superscr. in M) στείχουσι. 549 Τεύθραντος ἄστυ Μυσῶν. Sept. 345 ἀν' ἄστυ

ἀστυάναξ *urbis imperium tenens.* Suppl. 1019 ἀστυάνακτας μάκαρας θεούς.

ἀστυγειτονέομαι *in vicinia habito.* Suppl. 286 χθόνα παρ' Αἰθίοψιν ἀστυγειτονουμένας.

ἀστυγείτων *urbi vicinus.* Ag. 309 ἀστυγείτονας σκοπάς.

ἀστυδρομέω *oppugno.* Sept. 221 μηδ' ἐπίδοιμι τάνδ' ἀστυδρομουμέναν πόλιν.

ἀστύνικος *urbs victrix.* Eum. 915 τῶν ἀρειφάτων δ' ἐγὼ πρεπτῶν ἀγώνων οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ τήνδ' ἀστύνικον ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν.

ἀστύνομος *urbem tutans.* Ag. 88 πάντων δὲ θεῶν τῶν ἀστυνόμων, ὑπάτων, χθονίων.

ἀσυλία *securitas inviolata.* Suppl. 610 ἐλευθέρους κἀρρυσιάστους ξύν τ' ἀσυλίᾳ βροτῶν.

[ἀσύμφορος *non conducens.* Sept. 600 ὁμιλίας κακῆς κάκιον οὐδὲν, καρπὸς ἧς ἀσύμφορος. Sic scripsi pro καρπὸς οὐ κομιστέος, quod interpolatoris est lacunam explentis.]

ἀσφάδαστος *non palpitans.* Ag. 1293 ὡς ἀσφάδαστος — ὄμμα συμβάλω τόδε.

ἀσφάλεια *securitas.* Suppl. 495 ἀσφάλεια δ' ἢ δι' ἄστεως στείχουσι. V. ib. ad 698.

ἀσφαλής *certus, tutus.* Pers. 349 ἀνδρῶν γὰρ ὄντων ἕρκος ἐστὶν ἀσφαλές. Ag. 1347 ἀλλὰ κοινωσαίμεθ' ἄν πως ἀσφαλῆ βουλεύματα; 1588 μοῖραν ηὗρετ' ἀσφαλῆ. Suppl. 90 πίπτει δ' ἀσφαλὲς οὐδ' ἐπὶ νώτῳ. 146 Διὸς κόρα ἔχουσα σέμν' ἐνώπι' ἀσφαλέστατα (sic correxi pro ἀσφαλές), ex quo versu versui 148 ἀσφαλέας (ἀσφαλείας pr. M) illatum ab librario ad versum priorem uberrante.

ἀσφαλῶς *firmiter.* Pr. 61 καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς.

ἀσχαδής (ab verbo σχάζω) *qui cohiberi nequit.* ἀσχαδές per ἀκατάστατον exp. Etym. M. p. 161, 15 ex Aeschylo (fr. 363). Per ἀμετάσχετον exp. Hesychius, ubi ἀκατάσχετον correxit Schrevelius, quod Etym. M. quoque pro ἀκατάστατον restituit Nauckius.

ἀσχάλλω *angor.* Pr. 764 γαμεῖ γάμον τοιοῦτον, ᾧ ποτ' ἀσχαλεῖ. Sic Herwerdenus pro ἀσχαλᾷ, quemadmodum v. 161 243 ξυνασχαλεῖ pro ξυνασχαλᾷ restituit L. Dindorfius, quem v. in Thes. s. v. ἀσχαλάω.

ἀσχέδωρος *aper.* Fr. 252 ἔδυ δ' ἐς ἄντρον ἀσχέδωρος ὥς. Est vocabulum Siculum (pro σύαγρος), cuius usum Athenaeus 9 p. 402 eo explicat quod Aeschylus diu in Sicilia commoratus πολλαῖς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς.

ἀσώδης *arenosus.* Suppl. 31 χέρσῳ τῇδ' ἐν ἀσώδει.

Ἀσωπός *Asopus,* fluvius Boeotiae. Pers. 805 ἔνθα πεδίον Ἀσωπὸς ῥοαῖς ἄρδει. Ag. 297 ὑπερθοροῦσα πεδίον Ἀσωποῦ.

ἄσωτος *non saluber, perniciosus.* Ag. 1597 ἔσθει βορὰν ἄσωτον, ὡς ὁρᾷς, γένει.

Ἀταλάντη *Atalanta.* Sept. 526b (versu ab me suppleto) Παρθενοπαῖος Ἀρκάς, Ἀταλάντης γόνος, ut ab Sophocle OC. 1322 Parthenopaeus dicitur πιστὸς Ἀταλάντης γόνος.

ἀτάρ *tamen, verum, at vero.* Pr. 341 ἀτὰρ μηδὲν πόνει. 1011 ἀτὰρ σφοδρύνει γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι. Pers. 333 ἀτὰρ φράσον μοι τοῦτ' ἀναστρέψας πάλιν.

[ἀταρβής *intrepidus.* Pr. 849 in versu interpolatoris ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρί.]

ἀτάρβητος *intrepidus.* Fr. 196 ἥξεις δὲ Λιγύων εἰς ἀτάρβητον στρατόν.

ἀταύρωτος *tauro intacta.* De puella virum nondum experta Ag. 244 ἁγνὰ δ' ἀταύρωτος.

ἄτεγκτος *cuius cor emolliri nequit, durus, immotus.* Fr. 413 ἄτεγκτος ἄνθρωπος παρηγορήμασιν.

ἀτέκμαρτος *qui coniectura capi non potest.* Pers. 910 στυγερᾶς μοίρας τῆσδε κυρήσας ἀτεκμαρτοτάτης, i. e. *infortunii, quod quale quantumque sit exputare non possis,* ut interpretatur Schuetzius.

ἄτεκνος *liberis carens.* Sept. 828 ἢ τοὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας ἀτέκνους κλαύσω πολεμάρχους; Eum. 785 815 λειχὴν ἄφυλλος, ἄτεκνος.

ἀτέλεια *immunitas.* Eum. 361 θεῶν δ' ἀτέλειαν ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνειν.

ἀτέλευτος *finem non habens.* Ag. 1451 τὸν ἀεὶ φέρουσ' ἐν ἡμῖν μοῖρ' ἀτέλευτον ὕπνον.

ἀτενής *durus.* Ag. 71 ἀπύρων ἱερῶν ὀργὰς ἀτενεῖς παραθέλξει.

ἄτερ *sine.* Pr. 287 οἰωνὸν γνώμῃ στομίων ἄτερ εὐθύνων. 456 ἄτερ γνώμης. Sept. 556 ἐργμάτων ἄτερ. 683 αἰσχύνης ἄτερ. 749 γέννας ἄτερ. 1010 μομφῆς ἄτερ. Ag. 1148 κλαυμάτων ἄτερ. Ch. 338 ἄτερ κακῶν. Eum. 404 πτερῶν ἄτερ. 550 ἀνάγκας ἄτερ. Suppl. 377 βλάβης ἄτερ. 703 ἄτερ πημάτων. 916 δίκης ἄτερ.

ἀτέραμνος *durus, inexorabilis.* Pr. 190 τὴν δ' ἀτέραμνον στορέσας ὀργήν. 1062 βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον.

ἄτερθε vel ἄτερθεν *sine*. Suppl. 781 ἄτερθε πτερύγων. 1011 οἰκεῖν λατρῶν ἄτερθεν.

ἀτέρμων *exitum non habens*. Eum. 634 ἐν δ' ἀτέρμονι κόπτει πεδήσασ' ἄνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ. quam vestem ἄπειρον ἀμφίβληστρον dixit Ag. 1382.

ἀτερπής *non gaudens*. Suppl. 685 νούσων ἑσμὸς — ἀτερπής. ‖ *gaudio non afficiens*. Pr. 31 ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν.

ἄτη *pernicies, damnum*. Pr. 886 στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης. 1072 πρὸς ἄτης θηραθεῖσαι. 1078 εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης. Sept. 315 ἀνδρολέτειραν νόσον, ῥίψοπλον ἄταν. [601 in versu aliunde adscripto ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται.] 687 θυμοπληθὴς δορίμαργος ἄτα. 1001 ἰὼ δαιμονῶντες ἐν ἄτᾳ. Pers. 822 ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης. Ag. 361 μέγα δουλείας γάγγαμον, ἄτης παναλώτου. 386 βιᾶται δ' ἁ τάλαινα Πειθώ, προβουλόπαις ἄφερτος ἄτας. 643 δίλογχον ἄτην. 735 ἐκ θεοῦ δ' ἱερεύς τις ἄτας δόμοις προσεθρέφθη. 770 θράσος μελαίνας μελάθροισιν ἄτας. 819 ἄτης θύελλαι ζῶσι. 1192 πρώταρχον ἄτην. 1230 δίκην ἄτης λαθραίου. 1523 δολίαν ἄτην. 1566 κεκόλληται γένος πρὸς ἄτᾳ. Sic Blomfieldus pro προσάψαι. Ch. 69 διαλγὴς ἄτα. 339 οὐκ ἀτρίακτος ἄτα; 403 παρὰ τῶν πρότερον φθιμένων ἄτην ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτῃ. 467 παράμουσος ἄτας αἱματόεσσα πλαγά. 830 περαίνων ἐπίμομφον ἄταν. 826 ἄτα δ' ἀποστατεῖ φίλων. 836 φοινίαν ἄταν τιθείς. 1076 μετακοιμισθὲν μένος ἄτης. Eum. 372 δύσφορον ἄταν. Suppl. 110 ἄταν δ' ἀπάτᾳ μεταγνούς. 164 174 κοννῶ δ' ἄταν γαμετᾶς οὐρανονίκου. [444 in versu spurio ἄτην γεμίζων.] 470 ἄτης δ' ἄβυσσον πέλαγος. 530 τὰν μελανόζυγ' ἄταν. 850 φρενί τ' ἄταν. 885 βρέτεος ἄρος ἄτα. Pers. 652 πολεμοφθόροισιν ἄταις. 1037 φίλων ἄταισι ποντίαισιν. Ag. 1283 ἄτας τάσδε θριγκώσων φίλοις. Ch. 272 δυσχειμέρους ἄτας. 598 παντόλμους ἔρωτας ἄταισι συννόμους βροτῶν. 968 ἀτᾶν ἐλατηρίοις. 730 μηλοφόνοις ἄταις. Eum. 981 ἀντιφόνους ἄτας.

Ἄτη dea Sept. 956 ἕστακε δ' Ἄτας τροπαῖον ἐν πύλαις. Pers. 1006 ἔθεσθ' ἄελπτον κακὸν ζαπρέπον, οἷον δέδορκεν Ἄτα. Ag. 1124 ταχεῖα δ' Ἄτα πέλει. 1433 μὰ τὴν τέλειον τῆς ἐμῆς παιδὸς Δίκην, Ἄτην, Ἐρινύν τε. Ch. 383 Ζεῦ Ζεῦ, κάτωθεν ἀμπέμπων ὑστερόποινον Ἄταν. Pers. 97 φιλόφρων γὰρ παρασαίνει βροτὸν εἰς ἄρκυας Ἄτα. Sic Hermannus pro εἰς ἀρκύστατα. Et Ἄτα legisse videtur schol. qui Homericum de Ἄτῃ versum apposuit. Eodem referri possunt exempla nonnulla supra memorata.

ἀτημέλητος *frustratus* Ag. 891 τὰς ἀμφί σοι κλάουσα λαμπτηρουχίας ἀτημελήτους αἰέν.

ἀτηρός *perniciosus*. Pr. 746 δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης. Ag. 1484 κακὸν αἶνον ἀτηρᾶς τύχας ἀκορέστου. Eum. 1007 τὸ μὲν ἀτηρὸν χώρας κατέχειν, τὸ δὲ κερδαλέον πέμπειν πόλεως ἐπὶ νίκῃ.

ἀτίετος *inhonoratus*. Eum. 385 ἄτιμ' ἀτίετα διόμεναι λάχη θεῶν. 839 872 ἀτίετον μύσος. Suppl. 853 ἀτίετ' ἀνὰ πόλιν εὐσεβῶν.

ἀτίζω *non colo, despicio*. Sept. 441 et Suppl. 733 θεοὺς ἀτίζων. Eum. 540 μηδέ νιν, κέρδος ἰδών, ἀθέῳ ποδὶ λὰξ ἀτίσῃς. Hesychius ἀτίσεις: ἀτιμάσεις. Αἰσχύλος Κερκύονι (fr. 103).

ἀτιμάζω *non dignor*. Pr. 783 τούτων σὺ τὴν μὲν τῇδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν θέσθαι θέλησον, μηδ' ἀτιμάσῃς λόγου. Fr. 244 ὦ θάνατε Παιάν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν. Pr. 207 αἱμύλας δὲ μηχανὰς ἀτιμάσαντες. ‖ *non honoro*. Eum. 712 καὶ μὴν βαρεῖαν τήνδ' ὁμιλίαν χθονὸς ξύμβουλός εἰμι μηδαμῶς ἀτιμάσαι. 917 δέξομαι Παλλάδος ξυνοικίαν, οὐδ' ἀτιμάσω πόλιν. Suppl. 171 τὸν τᾶς βοὸς παῖδ' ἀτιμάσας. 378 οὐδ' αὖ τόδ' εὔφρον, τάσδ' ἀτιμάσαι λιτάς. 912 ἀνδρῶν Πελασγῶν τήνδ' ἀτιμάζεις χθόνα. Sept. 1018 θεῶν πατρῴων, οὓς ἀτιμάσας ὅδε στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβαλὼν ᾕρει πόλιν.

ἀτιμαστήρ *honoris raptor*. Sept. 637 ζῶντ' ἀτιμαστῆρα.

ἀτιμία *honoris detractio, contemtus*. Eum. 395 ἔπι δέ μοι γέρας παλαιόν οὐδ' ἀτιμίας κυρῶ. 796 ἰσόψηφος δίκη ἐξῆλθ' ἀληθῶς, οὐκ ἀτιμίᾳ σέθεν. Pers. 847 ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι ἐσθημάτων κλύουσαν. [Corrupte Suppl. 698.]

ἀτιμοπενθής *honore sibi recusato tristis*. Eum. 793 822 μεγάλα τοι κόραι δυστυχεῖς Νυκτὸς ἀτιμοπενθεῖς.

ἄτιμος *honore carens*. Sept. 589 οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον. Ag. 354 χάρις γὰρ οὐκ ἄτιμος εἴργασται πόνων. 412 ἄτιμος, ἀλοίδορος. de quo v. s. v. ἄϊστος. 1279 οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν. 1443 ἄτιμα δ' οὐκ ἐπραξάτην. Ch. 443 κλύεις πατρῴους δύας ἀτίμους. 445 ἐγὼ δ' ἀπεστάτουν ἄτιμος. 485 παρ' εὐδείπνοις ἔσει ἄτιμος ἐμπύροισι κνισωτοῖς χθονός. Eum. 213 ἦ κάρτ' ἄτιμα καὶ παρ' οὐδὲν ἤκέ σοι Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα· Κύπρις δ' ἄτιμος τῷδ' ἀπέρριπται λόγῳ. 324 Λατοῦς γὰρ ἶνίς μ' ἄτιμον τίθησιν. 374 τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθουσιν ἄτιμοι. 385 ἄτιμ' ἀτίετα διόμεναι λάχη. 722 ἔν τε τοῖς νέοισι καὶ παλαιτέροις θεοῖς ἄτιμος εἶ σύ. 780 ἐγὼ δ' ἄτιμος ἁ τάλαινα βαρύκοτος. 824 οὐκ ἔστ' ἄτιμοι. 884 ὡς μήποτ' εἴπῃς πρὸς νεωτέρας ἐμοῦ θεὸς παλαιὰ — ἄτιμος ἔρρειν. Suppl. 563 μαινομένα πόνοις ἀτίμοις. 614 ἄτιμον εἶναι ξὺν φυγῇ δημηλάτῳ. Cum genitivo *honoris alicuius expers*. Sept. 1024 ἄτιμον εἶναι δ' ἐκφορᾶς φίλων ὕπο. Ch. [295 πάντων δ' ἄτιμον κἄφιλον θνήσκειν χρόνῳ.] 409 ἴδεσθ' Ἀτρειδᾶν τὰ λοίπ' ἀμηχάνως ἔχοντα καὶ δωμάτων ἄτιμα. Corruptum ἄτιμος ib. 1019.

ἀτιμόω *ignominia afficio*. Suppl. 645 ἀτιμώσαντες ἔριν γυναικῶν. Ag. 1068 οὐ μὴν πλέω ῥίψασ' ἀτιμωθήσομαι. Ch. 636 βροτῶν ἀτιμωθὲν οἴχεται γένος.

ἀτίμως *sine honore, ignominiose*. Pr. 195 οὕτως ἀτίμως καὶ πικρῶς αἰκίζεται. 919 πεσεῖν ἀτίμως. Sept. 325 περθομέναν ἀτίμως. 1021 ταφέντ' ἀτίμως. Ch. 96 ἢ σῖγ' ἀτίμως, ὥσπερ οὖν ἀπώλετο πατήρ, τάδ' ἐκχέουσα. 434 τὸ πᾶν ἀτίμως ἔλεξας.

ἀτίμωσις *dehonestatio*. Ag. 701 τραπέζας ἀτίμωσιν ὑστέρῳ χρόνῳ καὶ ξυνεστίου Διὸς πρασσομένα. Ch. 435 πατρὸς δ' ἀτίμωσιν ἆρα τίσει.

ἀτίτης *honoris expers*. Ag. 72 ἡμεῖς δ' ἀτίται σαρκὶ παλαιᾷ τῆς τότ' ἀρωγῆς ὑπολειφθέντες μίμνομεν. In M ἀτίτᾱι cum lincola supra α, qua dativus significatur ἀτίτᾳ, qui pro ἀτίτῳ dictus foret, non pro ἀτίτῃ, quum forma Dorica locum non habeat in his anapaestis. Sed Aeschylus haud dubie nominativum esse voluit ἀτίται, etsi nomina huiusmodi in ης raro significatione passiva dicuntur, de quo v. Lobeck. ad Soph. Ai. 241. Accedit ad haec quod ἀτίτας (Dorice pro ἀτίτης) *is qui paenam non luit* s. *impunitus*, dictus est Eum. 256 μὴ λάθῃ φύγδα βὰς ματροφόνος ἀτίτας. He-

sychius ἀτίτην inter alia interpretatur per ἀτιμώρητον et ἄτιμον.

Ἄτλας *Atlas*. Pr. 348 Ἄτλαντος. 427 ἐν πόνοις δαμέντ' — εἰσιδόμαν θεὸν Ἄτλαν, ὃς αἰὲν —. Sic correxi pro Ἀτλανθ' ὃς αἰὲν —, de quo v. annot. Oxon. Recte scholiasta, nisi quod litteram θ delendam esse non animadvertit, οἱ πολλοὶ ἀγνοοῦντες (genitivi formam Ἄτλα) ἐνταῦθα Ἄτλαντα λέγουσιν, οὐκ εἰδότες ὅτι τὸ θ τε ἐστίν. Fr. 298 αἱ δ' ἕπτ' Ἄτλαντος παῖδες.

ἄτλητος *non audendus*. Ag. 408 ἄτλητα τλᾶσα, ubi probabilius est ἄτλατα. Forma Dorica servata ap. Soph. Ai. 223 ἀγγελίαν ἄτλατον.

ἀτμός *halitus*. Ag. 1311 ὅμοιος ἀτμὸς ὥσπερ ἐκ τάφου πρέπει. Eum. 140 ἀτμῷ κατισχναίνουσα. Fr. 195 πικροὶ γὰρ κοὐ διὰ ζόης ἀτμοί.

ἀτόλμητος *non ausus* s. *non audendus*. Ag. 375 ἀτολμήτων Ἄρη πνεόντων, loco corrupto, in quo ἀτολμήτως coniecit Bambergerus.

ἄτολμος *nihil audens, iners*. Ch. 630 γυναικείαν ἄτολμον αἰχμάν. ‖ *qui aliquid a se impetrare non potest*. Pr. 14 ἐγὼ δ' ἄτολμός εἰμι συγγενῆ θεὸν δῆσαι.

ἀτόπαστος *qui coniici nequit*. Hesychius ἀτόπαστον: ἀνείκαστον· τοπάζειν γὰρ τὸ εἰκάζειν. — Αἰσχύλος Κρήσσαις (fr. 115).

ἄτρακτος *sagitta*. Fr. 129 πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν ἀετόν.

Ἀτρείδης *Atrida*. Ag. 123 cum diaeresi in metro dactylico Ἀτρεΐδας μαχίμους. 204 χθόνα βάκτροις ἐπικρούσαντας Ἀτρείδας. 310 Ἀτρειδῶν ἐς τόδε σκήπτει στέγος. 1371 τρανῶς Ἀτρείδην εἰδέναι κυροῦνθ' ὅπως. 400 ἐς δόμον τὸν Ἀτρειδᾶν. 451 προδίκοις Ἀτρείδαις. 530 ἄναξ Ἀτρείδης. 3 στέγαις Ἀτρειδῶν et 1088 στέγην Ἀ. Ch. 321 προσθοδόμοις Ἀτρείδαις. 407 Ἀτρειδᾶν τὰ λοιπά. Ag. 443 Ἀτρείδαιν restitui pro Ἀτρειδᾶν.

ἄτρεστος *intrepidus*. Pr. 416 μάχας ἄτρεστοι. Ag. 1402 ἀτρέστῳ καρδίᾳ.

ἀτρέστως *intrepide*. Suppl. 240 μολεῖν ἔτλητ' ἀτρέστως.

Ἀτρεύς *Atreus*. Ag. 60 Ἀτρέως παῖδας. 784 Ἀτρέως γένεθλον. 1502 ὁ παλαιὸς δριμὺς ἀλάστωρ Ἀτρέως. 1583 Ἀτρεὺς γὰρ ἄρχων τῆσδε γῆς. 1591. Ch. 745 ἐν Ἀτρέως δόμοις. Fr. 92 Ἀτρέως πολυκοίρανε μάνθανέ μοι παῖ.

ἀτρίακτος *invictus*. Ch. 339 οὐκ ἀτρίακτος ἄτα; Schol. οὐκ ἀνίκητος, ἀλλὰ νενικημένη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. ἀπὸ τῶν παλαιστῶν, οἳ ἀποτριάζονται (*ter deiiciuntur*) ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων.

ἀτρύμων *non attritus*. Sept. 875 φίλων ἄπιστοι καὶ κακῶν ἀτρύμονες.

ἄτρῡτος *indefessus*. Eum. 403 ἔνθεν διώκουσ' ἦλθον ἄτρυτον πόδα.

ἄτρωτος *invulneratus*. Ch. 532 ἄτρωτον οὖθαρ ἦν ὑπὸ στυγός;

Ἀττικός *Atticus*. Eum. 681 Ἀττικὸς λεώς.

αὖ *rursus*. Pr. 67 σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς. 124 τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω; 567 χρίει τις αὖ με τὰν τάλαιναν οἶστρος. 743 σὺ δ' αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζει. 877 ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλπουσι. Sept. 258 παλινστομεῖς αὖ θιγγάνουσ' ἀγαλμάτων; Pers. 439 τίν' αὖ φῄς τήνδε συμφορὰν στρατῷ ἐλθεῖν; 941 δαίμων γὰρ ὅδ' αὖ μετάτροπος ἐπ' ἐμοί. 947 κλάγξω δ' αὖ γόον ἀρίδακρυν. [1052 μέλαινα δ' αὖ μεμίξεται — πλαγά. αὖ M correctus pro ἄν. Correxi ἀμμεμίξεται.] Ag. 1216 ὑπ' αὖ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος στροβεῖ. Ch. 633 ᾔκασεν δέ τις τὸ δεινὸν αὖ (ἂν Stanl.) Λημνίοισι πήμασιν. Eum. 255 ὅρα ὅρα μάλ' αὖ. Sept. 232 σὸν δ' αὖ τὸ σιγᾶν. Suppl. 145 θέλουσα δ' αὖ θέλουσαν ἁγνά μ' ἐπιδέτω Διὸς κόρα. 378 οὐδ' αὖ τόδ' εὔφρον, τάσδ' ἀτιμάσαι λιτάς. Interdum *vicissim* verti potest, ut Pr. 821 ἡμῖν αὖ χάριν δὸς ἥντιν' αἰτούμεσθα. Ag. 1280 ἥξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάορος. Pers. 904 νῦν δ' οὐκ ἀμφιλόγως θεότρεπτα τάδ' αὖ φέρομεν. Ch. 851 ἰδεῖν ἐλέγξαι τ' αὖ θέλω τὸν ἄγγελον. ‖ αὖ post numeralia. Sept. 526 τὸν δὲ πέμπτον αὖ λέγω. Ch. 1066 ὅδε τοι μελάθροις τοῖς βασιλείοις τρίτος αὖ χειμὼν ἐτελέσθη. 1073 νῦν δ' αὖ τρίτος ἦλθέ ποθεν σωτήρ. ‖ αὖ in sententiis sibi oppositis, μὲν — δ' αὖ. Ag. 1295 ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ γύναι. Eum. 954 τοῖς μὲν ἀοιδάς, τοῖς δ' αὖ δακρύων βίον ἀμβλωπὸν παρέχουσαι. Suppl. 570 τὰν μὲν βοός, τὰν δ' αὖ γυναικός.

αὐαίνομαι *aresco*. Ch. 260 οὐδ' ἀρχικός σοι πᾶς ὅδ' αὐανθεὶς πυθμὴν βωμοῖς ἀρήξει.

αὐγή *lux, splendor*. Ag. 9 αὐγὴν πυρὸς φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν. 1123 ξυνανύτει βίου δύντος αὐγαῖς. 1182 ὥστε κύματος δίκην κλύζειν πρὸς αὐγὰς τοῦδε πήματος πολὺ μεῖζον. 253 τορὸν γὰρ ἥξει σύνορθρον αὐγαῖς. Pers. 504 φλέγων γὰρ αὐγαῖς λαμπρὸς ἡλίου κύκλος. 710 ἕως ἔλευσσες αὐγὰς ἡλίου. Suppl. 213 καλοῦμεν αὐγὰς ἡλίου σωτηρίους.

αὐδάω *vocem edo, loquor*. Ag. 39 μαθοῦσιν αὐδῶ. Pr. 948 ἄνωγέ σ' οὕστινας κομπεῖς γάμους αὐδᾶν. Sept. 532 τόδ' αὐδᾷ. 591 τοιαῦτα — ηὔδα. Eum. 380 αὐδᾶται πολύστονος φάτις. Pr. 766 οὐ γὰρ ῥητὸν αὐδᾶσθαι τάδε. Sept. 678 ὀργὴν ὅμοιος τῷ κάκιστ' αὐδωμένῳ. Schol. τῷ ἀδελφῷ σου τῷ βλασφημουμένῳ. ‖ *iubeo*. Sept. 1042 1043 ΚΗ. αὐδῶ πόλιν σε μὴ βιάζεσθαι τάδε. ΑΝ. αὐδῶ σε μὴ περισσὰ κηρύσσειν ἐμοί. [αὔδασον vitiose pro αὐδῆεν, quod v.]

αὐδή *vox*. Pers. 575 τεῖνε δὲ δυσβάϋκτον βοᾶτιν τάλαιναν αὐδάν. 941 ἵετ' αἰανῆ πάνδυρτον δύσθροον αὐδάν. Ch. 829 πατρὸς αὐδάν. Suppl. 119 130 καρβᾶν' αὐδάν. 460 τίν' αὐδὴν τήνδε γηρυθεῖσ' ἔσει. Ag. 244 ἁγνᾷ — αὐδᾷ

αὐδήεις *vocalis*. Fr. 19 ποῦ δ' ἐστὶν Ἀργοῦς ἱρὸν αὐδῆεν ξύλον; Sic Bergkius correxit pro αὔδασον (αὐδᾶσον Schuetzius), quod legitur apud Philonem vol. 2 p. 468. φωνῆεν φηγοῦ τῆς Δωδωνίδος ξύλον dixit Apollodorus 1, 9, 16.

αὐθάδης *superbus*. Pr. 907 αὐθάδης φρενῶν, ubi nunc ex apogr. αὐθάδη φρονῶν. ‖ *crudelis*. Pr. 64 σφηνὸς αὐθάδη γνάθον.

αὐθαδία *superbia*. Pr. 436 μή τοι χλιδῇ δοκεῖτε μηδ' αὐθαδίᾳ σιγᾶν με. 1012 αὐθαδία γὰρ τῷ φρονοῦντι μὴ καλῶς αὐτὴ καθ' αὑτὴν οὐδενὸς μεῖον σθένει. 79 τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν — μὴ 'πίπλησσέ μοι. 1036 μηδ' αὐθαδίαν εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτέ. 1034 τὴν αὐθαδίαν μεθέντ' ἐρευνᾶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν.

αὐθάδισμα *pervicax, superba agendi ratio*. Pr. 964 τοιοῖσδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας.

αὐθέντης *sua manu perimens*. De caede quae propria manu fit Ag. 1573 ἄλλην γενεὰν τρίβειν θανάτοις αὐθένταισι. Eum. 212 οὐκ ἂν γένοιθ' ὅμαιμος αὐθέντης φόνος.

αὐθημερόν *eo ipso* s. *eodem die*. Pers. 456 αὐθημερὸν φάρξαντες εὐχάλκοις δέμας ὅπλοισι. De accentu αὐθημερόν (non αὐθήμερον, ut interdum scriptum in libris) v. Ioann. Alex. Τον. παραγγ. p. 30, 25.

αὖθι *illico*. Suppl. 828 loco lacero et corrupto,

ubi in M hae supersunt litterae δμ ... | αὖθι κάκκας | νυ | δυῖαν βοὰν ἀμφαίνω.

αὖθις *rursus.* Ag. 340 οὔ τἂν ἑλόντες αὖθις ἀνθαλοῖεν ἄν. 569 τὸ μήποτ' αὖθις μηδ' ἀναστῆναι μέλειν. 1345 ὤμοι μάλ' αὖθις, δευτέραν πεπληγμένος. Ch. 128 θρέψασά τ' αὖθις τῶνδε κῦμα λαμβάνει. 654 τίς ἔνδον, ὦ παῖ παῖ, μάλ' αὖθις, ἐν δόμοις; 767 λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον. 876 οἴμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασιν. Eum. 757 Ἀργεῖος ἀνὴρ αὖθις ἔν τε χρήμασιν οἰκεῖ πατρῴοις. 1014 χαίρετε, χαίρετε δ' αὖθις. Fr. 308, 5 στικτή νιν αὖθις ἀμφινωμήσει πτέρυξ. Sept. 576 καὶ τὸν σὸν αὖθις προσμολὼν ὁμόσπορον. ‖ *alio tempore*, *in posterum.* Ag. 317 θεοῖς μὲν αὖθις, ὦ γύναι, προσεύξομαι.

αὐλή *aula.* Pr. 122 ὁπόσοι τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσιν.

Αὐλίς *Aulis*, oppidum Boeotiae. Ag. 191 παλιρρόχθοις ἐν Αὐλίδος τόποις.

αὐλών *fretum.* Pr. 731 αὐλῶν' ἐκπερᾶν Μαιωτικόν. ‖ *fossa.* Hesychius αὐλῶνες: οἱ ἐπ' εὐθείας τόποι. Αἰσχύλος (fr. 341) καὶ τὴν τάφρον καὶ τὴν πυράν Est fossa oblonga angusta.

αὐλωτός *tibiatus* s. *fistulatus.* Eustathius p. 1157, 33 Αἰσχύλος φιμοὺς λέγει αὐλωτοὺς διὰ τὸ κώδωνας, φησί, προσῆφθαι αὐτοῖς, οἷς ἐμφυσῶντες οἱ ἵπποι ὡς φωνὴν σάλπιγγος προσίεντο. quibus ipsos Aeschyli versus addit, quos v. fr. 341.

αὐξάνω *augeo.* Pers. 756 πατρῷον δ' ὄλβον οὐδὲν αὐξάνειν.

αὔξιμος *augendi vim habens*, *ad incrementum dandum aptus.* Fr. 49 βιοτὴν αὔξιμον ἐμψίουσα. V. ἐμψίω.

αὔξω *augeo.* Suppl. 337 σθένος μὲν οὕτως μεῖζον αὔξεται βροτοῖς.

αὐονή *siccitas.* Eum. 332 345 αὐονὰ βροτοῖς, i. e. tabefaciens mortales.

ἄϋπνος *insomnis.* Pr. 32 ὀρθοστάδην, ἄϋπνος, οὐ κάμπτων γόνυ. [Sept. 206 ἀΰπνων vitiose pro ἄπυον. V. ἠπύω.]

αὔρα *aura.* Pr. 132 κραιπνοφόροι δέ μ' ἔπεμψαν αὖραι. Ag. 691 ἔπλευσε Ζεφύρου γίγαντος αὔρᾳ. Suppl. 871 ἀλαθεὶς εὐρείαις ειν (haec corrupta) αὔραις. Ag. 147 χρονίας ἐχενηΐδας αὔρας, ubi αὔρας restitui pro ἀπλοίας, quod ex glossemate legitur in M. Fr. 145 αὔρας pro σαύρας restituit Valcken.

αὐριβάτης *celeriter ingrediens.* Hesychius αὐριβάτας: Αἰσχύλος τὸ αὖρι (sic pro αὔριον Pauwius. τὸ αὐρί Toupius) ἐπὶ τοῦ ταχέως τίθησι. καὶ ὁ αὐτὸς Ψυχοστασίᾳ (fr. 278) οὕτως φησὶ τὸ ὄνομα. ταχυβήμων (sic pro ταχυβήλων Salmasius). Conf. Anecd. Bekkeri p. 464, 8 αὐρίβατον: τὸ αὖρι τιθέασιν ἐπὶ τοῦ ταχέως. καὶ τάχα οὐκ ἀπὸ τῆς αὔρας, ἀλλὰ κατά τινα βαρβαρικὴν λέξιν. τάχα δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ αὔριον.

[**αὐρίδρομος** *celeriter currens.* Fr. 66 (apud Athen. 11 p. 469 f) δέπας, ἐν τῷ διαβάλλει (Ἥλιος) πολὺν οἰδματόεντα φέρει δρόμου πόρον (πόρον excidit in *Poet. scen.* p. 105 a) ουθεις (sic cod. Ven. sine accentu) μελανίππου προφυγὼν ἱερᾶς νυκτὸς ἀμολγόν. ubi Hermannus οἰδματόεντ' ἀμφίδρομον | πόρον, εἰς μ. cet. Probabilius R. Ellis in *The Philological Journal*, *Cambridge* 1868 vol. 1 p. 71) οἰδματόεντ' αὐρίδρομον πόρον συθείς, nisi quod αὐρίδρομος potius scribere debebat.]

αὐτάδελφος *frater germanus.* Adiective *fraternus.* Sept. 718 ἀλλ' αὐτάδελφον αἷμα δρέψασθαι θέλεις; Eum. 89 αὐτάδελφον αἷμα καὶ κοινοῦ πατρός.

αὐτανέψιος *consobrinus.* Suppl. 933 γυναικῶν αὐτανέψιον στόλον. 984 πρὸς τοὺς ἐκτενεῖς φίλους — αὐτανεψίους. Pollux 3, 28 οἱ μέντοι αὐτανέψιοι οὐδὲν πλέον τῶν ἀνεψιῶν, ἀλλ' ἄντικρυς ταυτόν. V. Thes. vol. 1, 2 p. 2494.

αὐτάρκης *sibi sufficiens*, *sibi ipsi morem gerens*, sive, ut Hermannus interpretatur, *suo instinctu fungens.* Ch. 757 νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων. ubi schol. ἡ γὰρ νέα νηδὺς τῶν τέκνων ἑαυτῇ ἀρκεῖν καὶ βοηθεῖν βούλεται, ὅ ἐστιν ἀνύειν βούλεται τὰς ἐπιθυμίας.

αὖτε *rursus*, *autem.* Sept. 5 εἰ δ' αὖθ'. ὃ μὴ γένοιτο, συμφορὰ τύχοι. Pers. 183 ἡ μὲν πέπλοισι Περσικοῖς ἠσκημένη, ἡ δ' αὖτε Δωρικοῖσιν. Ag. 330 τοὺς δ' αὖτε νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος — τάσσει. 553 τὰ μέν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν, τὰ δ' αὖτε κἀπίμομφα. 558 τὰ δ' αὖτε χέρσῳ καὶ προσῆν. 512 νῦν δ' αὖτε σωτὴρ ἴσθι καὶ παιώνιος. Ch. 415 τότε μὲν δύσελπις, — ὅταν δ' αὖτε —. Eum. 49 οὐδ' αὖτε Γοργείοισιν εἰκάσω τύποις. Suppl. 474 εἰ μὲν γὰρ —, εἰ δ' αὖθ' ὁμαίμοις παισὶν Αἰγύπτου σέθεν — διὰ μάχης ἥξω τέλους. Sept. 969 σὺ δ' αὖτε καὶ πανάθλιε. Ag. 1078 ἡ δ' αὖτε δυσφημοῦσα τὸν θεὸν καλεῖ. Ch. 410 πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον κέαρ. 980 ἴδεσθε δ' αὖτε τῶνδ' ἐπήκοοι κακῶν τὸ μηχάνημα. Eum. 257 ὁ δ' αὖτέ γ' ἀλκὰν ἔχων. Fr. 137 ἀπὸ δ' αὖτε ξουθὸς ἱππαλεκτρυὼν στάζει.

ἀϋτέω *vociferor*, *clamo.* Sept. 284 τοιαῦτ' ἀϋτῶν. 639 τοιαῦτ' ἀϋτεῖ. Pers. 1059 ἄϋτει δ' ὀξύ. Ag. 927 χωρὶς ποδοψήστρων τε καὶ τῶν ποικίλων κληδὼν ἀϋτεῖ. 1344 τίς πληγὴν ἀϋτεῖ καιρίως οὐτασμένος; Ch. 311 τοὐφειλόμενον πράσσουσα Δίκη μέγ' ἀϋτεῖ. 881 κωφοῖς ἀϋτῶ. [Sept. 144 ἀϋτοῦσαι pro ἀπύουσαι Seidlerus.]

αὐτίκα *statim.* Ag. 1596 ὁ δ' αὐτῶν αὐτίκ' ἀγνοίᾳ λαβών. Ch. 1020 μόχθος δ' ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἥξει.

αὐτόβουλος *ipse pro se volens* (non ab alio instigatus). Sept. 1052 ἀλλ' αὐτόβουλος ἴσθ', ἐγὼ δ' ἀπεννέπω.

αὐτογενής *ex eodem genere prognatus.* Suppl. 8 αὐτογενῆ — γάμον Αἰγύπτου παίδων.

αὐτοδάϊκτοι *a se mutuo interfecti.* Sept. 735 ἐπειδὰν αὐτοκτόνως αὐτοδάϊκτοι θάνωσιν.

αὐτόδηλος *per se manifestus.* Sept. 846 τάδ' αὐτόδηλα.

αὐτοδίδακτος *a se ipso edoctus.* Ag. 991 αὐτοδίδακτος ἔσωθεν θυμός.

αὐτόθεν *illinc.* Suppl. 101 ἥμενον (μνῆμον Hermannus) ἄνω φρόνημά πως αὐτόθεν ἐξέπραξεν ἔμπας.

αὐτόθηκτος *per se acutus.* Fr. 371 λαβὼν γὰρ αὐτόθακτον Εὐβοικὸν ξίφος. αὐτόθηκτον Xylander.

αὐτόκλητος *a nemine vocatus nisi ab se ipso.* Eum. 170 μυχὸν ἔχρανας αὐτόσσυτος αὐτόκλητος.

αὐτόκρανος. Anecd. Bekkeri p. 467, 9 αὐτόκρανον λόγον: τὸν ἐξ ἑαυτοῦ τὸ τέλος ἐπιφέροντα. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 429). Etym. M. p. 173, 34 αὐτόκρανα: αὐτόδηλα, αὐτοκράαντα. Hesych. αὐτόκρανα: αὐτόδηλα, ἑαυτὰ δηλοῦντα· ἢ κίονα μονόλιθον. Qui duo diversae et originis et significationis vocabula commiscuit. Pro αὐτόκρανος priore significatione dictum exspectes potius αὐτόκραντος, ut μοιρόκραντος et πολεμόκραντος dixit Aeschylus, non μοιρόκρανος et πολεμόκρανος. Quod apud Hesychium legitur ἐπίκρανος: ἐπιμελητής, ἐπίχαρις, ex ἐπιήρανος depravatum esse vidit Salmasius.

αὐτόκτιτος *per se conditus, sponte natus.* De antris non arte, sed natura factis Pr. 301 πετρηρεφῆ αὐτόκτιτ' ἄντρα. αὐτοκτίτους δόμους Soph. dixit fr. 306.

αὐτοκτόνος *se ipsum interficiens.* Numero plurali αὐτοκτόνοι *se invicem interficientes.* Sept. 805 de mutua caede Eteoclis et Polynicis ἄνδρες τεθνᾶσιν ἐκ χερῶν αὐτοκτόνων. 681 ἀνδροῖν δ' ὁμαίμοιν θάνατος ὧδ' αὐτοκτόνος.

αὐτοκτόνως *propriis manibus interficiendo.* Ag. 1635 δρᾶσαι τόδ' ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνως; Sept. 734 ἐπειδὰν αὐτοκτόνως αὐτοδάϊκτοι θάνωσι. Sic Triclinius pro αὐτοκτόνωσιν, quod est in M, a m. rec. in αὐτοὶ κτάνωσιν mutatum.

αὐτόκωπος *cum ipso manubrio.* Ch. 162 de viro forti cominus gladio pugnante αὐτόκωπα νωμῶν βέλη. ubi schol. ἀφ' ἑαυτῶν ἔχοντα τὴν λαβὴν ξίφη, unde glossae Hesychii αὐτόλαβον, ἑαυτοῦ λαβὴν ἔχον, lemma restituit Abreschius αὐτόκωπον, ipsius Hesychii culpa omissum, ut litterarum ordo docet.

αὐτόμαρτυς *ipse testis.* Ag. 988 πεύθομαι δ' ἀπ' ὀμμάτων νόστον αὐτόμαρτυς ὤν.

αὐτόνους *suam mentem sequens.* Pr. 543 αὐτόνῳ γνώμᾳ σέβει θνατοὺς ἄγαν, Προμηθεῦ. Sic correxi quod in M legitur ex glossemate ἰδίᾳ γνώμᾳ. V. Praef. ed. Lips. quintae p. XIX. Alio sensu, *ipsa mens,* αὐτόνους (vel αὐτονοῦς) dixerunt philosophi: v. Thes. vol. 1, 2 p. 2544, ubi adde Euseb. Pr. Ev. 7 p. 327a.

αὐτοπήμων *sua mala habens.* Sept. 916 δαϊκτὴρ γόος αὐτόστονος αὐτοπήμων.

αὐτόπους *suis pedibus iter faciens.* Pers. 565 τυτθὰ δ' ἐκφυγεῖν ἄνακτ' αὐτόπουν ἀκούομεν. Sic correxi quod est in M αὐτὸν ὡς ἀκούομεν. de quo dixi in Philologo vol. 13 p. 476 477. Idem aliis verbis infra dicitur 734 μονάδα δὲ Ξέρξην ἐρημόν φασιν οὐ πολλῶν μέτα | ἄσμενον μολεῖν γέφυραν γαῖν δυοῖν ζευκτηρίαν. Vulgatae scripturae vitium animadverterat Pauwius, qui αὐτὸν εἰσακούομεν coniecit non sentiens εἰσακούομεν huic loco minus aptum esse quam verbum simplex ἀκούομεν.

αὐτόπρεμνος *totus, cum ipsa radice.* Eum. 401 γῆν — ἣν ἔνειμαν αὐτόπρεμνον ἐς τὸ πᾶν ἐμοί.

αὐτορέγμων *ab ipso confectus, paratus.* Hesychius, αὐτορέγμων: ἑαυτὸν ἐργαζόμενος. αὐτορέγμονος πότμου: ὅσον ἑαυτὸν ἔρεζε καὶ κατευθὺς ἑαυτορέγμονος, παρὰ τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα Αἰσχύλος Κρήσσαις (fr. 117) "Legendum — ὅσον ἑαυτὸν ἔρεξε καὶ κατέθυσε. ἢ αὐτορέγμονος παρὰ τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα. Duas grammaticus proponit vocabuli etymologias, alteram qua ducatur ab αὐτός et ῥέζειν, alteram qua ab ὀρέγειν." L. DINDORF. in Thesauro vol. 3 p. 11.

αὐτός. Huius pronominis duplex est significatio, prior *ipse,* quo persona vel res ab alia persona vel re distinguitur, quod licet ubique per se manifestum sit, tamen non raro adiecto οὐκ ἄλλος disertius exprimitur: altera (excluso tamen casu nominativo, qui priore tantum significatione usurpatur) *is,* quo persona vel res, de qua in verbis praecedentibus sermo fuit, designatur.

1. αὐτός *ipse,* vel nude positum vel cum pronominibus, substantivis, adiectivis coniunctum. Pr. 762 πρὸς αὐτὸς αὑτοῦ κενοφρόνων βουλευμάτων. Eadem collocatione verborum Pr. 921 ἐπ' αὐτὸς αὑτῷ. Ag. 836 τοῖς αὐτὸς αὑτοῦ πήμασιν βαρύνεται. Pr. 240 θνητοὺς δ' ἐν οἴκτω προθέμενος τούτου τυχεῖν οὐκ ἠξιώθην αὐτός. 267 θνητοῖς ἀρήγων αὐτὸς ηὑρόμην πόνους. 334 πάπταινε δ' αὐτὸς μή τι πημανθῇς ὁδῷ. 470 τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας βροτοῖσιν αὐτὸς οὐκ ἔχω σόφισμα. 1013 αὐθαδία — αὐτὴ καθ' αὑτὴν οὐδενὸς μεῖον σθένει. Sept. 41 αὐτὸς κατόπτης δ' εἴμ' ἐγὼ τῶν πραγμάτων. 372 ἄναξ ὅδ' αὐτὸς Οἰδίπου τόκος. 497 αὐτὸς δ' ἐπηλάλαξεν. [650 in versu interpolatoris σὺ δ' αὐτὸς ἤδη γνῶθι.] 652 σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν. 673 ξυστήσομαι αὐτός. 813 αὐτὸς δ' ἀναλοῖ δῆτα δύσποτμον γένος. 406 καὐτὸς καθ' αὑτοῦ τήνδ' ὕβριν μαντεύσεται. Pers. 5 αὐτὸς ἄναξ Ξέρξης βασιλεύς. 261 αὐτὸς δ' ἀέλπτως νόστιμον βλέπω φάος. 299 Ξέρξης μὲν αὐτὸς ζῇ. 742 ὅταν σπεύδῃ τις αὐτός. Ag. 31 αὐτός τ' ἔγωγε φροίμιον χορεύσομαι. 37 οἶκος δ' αὐτὸς — σαφέστατ' ἂν λέξειεν. 1269 Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ χρηστηρίαν ἐσθῆτα. 474 μήτ' οὖν αὐτὸς ἁλοὺς ὑπ' ἄλλων βίον κατίδοιμι. 502 αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο τὴν ἁμαρτίαν. 625 ἀνὴρ ἄφαντος ἐξ Ἀχαιικοῦ στρατοῦ, αὐτός τε καὶ τὸ πλοῖον. 1644 τί δὴ τὸν ἄνδρα τόνδ' — οὐκ αὐτὸς ἠνάριζες; Ch. 221 αὐτὸς καθ' αὑτοῦ τἄρα μηχανορραφῶ. 454 τὰ δ' αὐτὸς ὀργᾷ μαθεῖν. 509 αὐτὸς δὲ σώζει τόνδε τιμήσας λόγον. 850 ὡς αὐτὸν αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι πέρι. 852 εἴτ' αὐτὸς ἦν θνήσκοντος ἐγγύθεν παρών. Eum. 199 αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλει. 574 ὧν ἔχεις αὐτὸς κράτει. 579 καὶ ξυνδικήσων αὐτός. 641 αὐτὸς δ' ἔδησε πατέρα πρεσβύτην Κρόνον. 798 αὐτός θ' ὁ χρήσας αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυρῶν. Suppl. 171 τὸν αὐτός ποτ' ἔκτισεν γόνῳ. 939 εἴσει σύ τ' αὐτὸς χοἰ ξυνέμποροι σέθεν. Fr. 340 πρὶν ἂν παλαγμοῖς αἵματος χοιροκτόνου αὐτός σε χράνῃ Ζεύς. 281, 7 ὁ δ' αὐτὸς ὑμνῶν, αὐτὸς ἐν θοίνῃ παρών, αὐτὸς τάδ' εἰπών, αὐτός ἐστιν ὁ κτανὼν τὸν παῖδα τὸν ἐμόν. ‖ αὐτή. Ch. 113 αὐτὴ σὺ ταῦτα μανθάνουσ' ἤδη φράσαι. Pers. 792 αὐτὴ γὰρ ἡ γῆ ξύμμαχος κείνοις πέλει. Sept. 254 αὐτὴ σὺ δουλοῖς καὶ σὲ καὶ πᾶσαν πόλιν. Ib. 1037 αὐτὴ pro αὐτῶ Piersonus. Ch. 527 ὡς αὐτὴ λέγει. 531 αὐτὴ πρόσεσχε μαζὸν ἐν τὠνείρατι. Suppl. 722 αὐτὴ δ' ἡγεμὼν ὑπὸ χθόνα — ἐρέσσεται. ‖ Genitivus Ag. 599 ἄνακτος αὐτοῦ πάντα πεύσομαι λόγον. Ch. 208 αὐτοῦ τ' ἐκείνου καὶ συνεμπόρου τινός. Sept. 632 τὸν αὐτοῦ σου κασίγνητον. Pr. 633 αὐτῆς λεγούσης. Ag. 1323 ἅπαξ ἔτ' εἰπεῖν — θρῆνον θέλω ἐμὸν τὸν αὐτῆς. Suppl. 260 αὐτῆς δὲ χώρας Ἀπίας πέδον τόδε. ‖ Dativus Pr. 847 Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι. Pers. 443 αὐτῷ τ' ἄνακτι. Eum. 61 αὐτῷ μελέσθω Λοξίᾳ μεγασθενεῖ. Ch. 140 αὐτῇ τέ μοι δὸς σωφρονεστέραν πολὺ μητρὸς γενέσθαι. ‖ Accusativus Sept. 528 τύμβον κατ' αὐτὸν Διογενοῦς Ἀμφίονος. Pr. 86 αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθέως. 719 πρὸς αὐτὸν Καύκασον. [Pers. 565 αὐτὸν ὡς corruptum ex αὐτόπουν, quod v.] Ch. 231 αὐτὸν μὲν οὖν ὁρῶσα δυσμαθεῖς ἐμέ. [276 αὐτὸν δ' ἔφασκε τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε τίσειν με.] 771 ἀλλ' αὐτὸν ἐλθεῖν. 904 πρὸς αὐτὸν τόνδε σὲ σφάξαι θέλω. Fr. 27 κατ' αὐτὸν τύμβον ἀθλίου Λίχα. Ch. 127 καὶ γαῖαν αὐτήν, ἣ τὰ πάντα τίκτεται. Pr. 826 τεκμήριον τοῦτ' αὐτὸ δοὺς μύθων ἐμῶν. 828 πρὸς αὐτὸ δ' εἶμι τέρμα.

Numero plurali Sept. 194 αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα. Pers. 415 αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν — παίοντο. [Eum. 767 αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ὄντες ἐν τάφοις τότε.] Pr. 1075 αὐταὶ δ' ὑμᾶς αὐτάς. 721 κροτάφων ἀπ' αὐτῶν. Ch. 473 οὐδ' ἀπ' ἄλλων ἔκτοθεν, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν. [Eum. 696 αὐτῶν πολι-

τῶν μὴ πικραινόντων νόμους.] Ch. 176 αὐτοῖσιν ἡμῖν κάρτα προσφερὴς ἰδεῖν. Suppl. 411 αὐτοῖσί θ' ἡμῖν ἐκτελευτήσει καλῶς. Pr. 729 ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις. 361 φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπείς. αὐτόν pro αὐτὸν ἐμέ Eum. 290 κτήσεται δ' ἄνευ δορὸς αὐτόν τε καὶ γῆν καὶ τὸν Ἀργεῖον λεών.

2. αὐτός *is*, sed in casibus tantum obliquis, neque in initio sententiae, sed post unum vel plura vocabula, et plerumque in diverbiis, rarius in melicis, quemadmodum apud Latinos quoque *eius ei eum* ab sublimiore poesi alienum habitum est, de quo dixit Bentleius ad Horatii Carm. 3, 11, 18 *quamvis furiale centum muniant angues caput eius*. Genitivus Pr. 306 οἵαις ὑπ' αὐτοῦ πημοναῖσι κάμπτομαι. 853 πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα. Pers. 767 φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν ᾠακοστρόφουν. 768 τρίτος δ' ἀπ' αὐτοῦ Κῦρος. Ag. 630 αὐτοῦ ζῶντος ἢ τεθνηκότος. Eum. 829 ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῦ δεῖ. Ch. 883 ἔοικε νῦν αὐτῆς ἐπὶ ξυροῦ πέλας αὐχὴν πεσεῖσθαι, ubi αὖ τῆσδ' Martinus correxit probabiliter, i. e. ut prius Aegisthi, sic nunc rursus huius. ‖ Dativus Pr. 358 ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος. 769. 914 οὐδεὶς θεῶν δύναιτ' ἂν αὐτῷ πλὴν ἐμοῦ δεῖξαι σαφῶς. 918 οὐδὲν γὰρ αὐτῷ τοῦτ' ἐπαρκέσει. Sept. 444 πέποιθα δ' αὐτῷ ξὺν δίκῃ τὸν πυρφόρον ἥξειν κεραυνόν. 447 ἀνὴρ δ' ἐπ' αὐτῷ — τέτακται. 620 ὅμως δ' ἐπ' αὐτῳ φῶτα — ἀντιτάξομεν. 669 οἶμαί νιν αὐτῷ νῦν παραστατεῖν πέλας. [1037 τάφον γὰρ αὐτῷ — τῷδε μηχανήσομαι. ubi αὐτὴ Piersonus.] Ag. 160 εἰ τόδ' αὐτῷ φίλον κεκλημένῳ. Eum. 320 πράκτορες αἵματος αὐτῷ τελέως ἐφάνημεν. Fr. 178. ‖ Accusativus Pr. 360 ὃς αὐτὸν ἐξέπληξε. 680 ἀπροσδόκητος δ' αὐτόν — μόρος τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν. 772 τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκγόνων εἶναι χρεών. 909 ὃς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος ἐκβαλεῖ. Pers. 837 ἀλλ' αὐτὸν εὐφρόνως — πράϋνον. Ag. 679 ἐλπίς τις αὐτὸν πρὸς δόμους ἥξειν πάλιν. 880 τρέφει γὰρ αὐτὸν εὐμενὴς δορύξενος. Ch. 575 πρὶν αὐτὸν εἰπεῖν. 712 ἄγ' αὐτὸν εἰς ἀνδρῶνας εὐξένους δόμων. [De 1014 νῦν αὐτὸν αἰνῶ (qui locus supra p. 12a s. v. αἰνέω excidit ante Ch. 1021) v. infra s. v. αὑτοῦ.] Suppl. 308 οἶστρον καλοῦσιν αὐτὸν οἱ Νείλου πέλας. Pr. 48 ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὤφελεν λαχεῖν. Pers. 153 καὶ προσφθόγγοις δὲ χρεὼν αὐτὴν πάντας μύθοισι προσαυδᾶν.

Numero duali Pers. 191 ζεύγνυσιν αὐτώ (femininum). Plurali Sept. 56 ἕκαστος αὐτῶν. 198 ψῆφος κατ' αὐτῶν ὀλεθρία βουλεύσεται. Pr. 250 τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατῴκισα. 454 ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ. 460 ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων ἐξηῦρον αὐτοῖς. 487 κληδόνας τε δυσκρίτους ἐγνώρισ' αὐτοῖς. Pers. 235 πάρεστιν αὐτοῖς ἀνδροπλήθεια στρατοῦ. 238 ἀργύρου πηγή τις αὐτοῖς ἐστι. 727 καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιστενάζετε; Ch. 119 ἐλθεῖν τιν' αὐτοῖς δαίμονα. Eum. [771 ὡς αὐτοῖσι μεταμέλῃ πόνος. 774 αὐτοῖσιν ἡμεῖς ἐσμεν εὐμενέστεροι.] Fr. 5, 1 ἐπ' αὐτοῖς. Pers. 436 τοιάδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορὰ πάθους. Fr. 441 ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ. Pers. 520 ὑμεῖς δὲ φαύλως αὔτ' ἄγαν ἐκρίνατε. ‖ αὐτοῖς *cum ipsis*. Pr. 221 καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον αὐτοῖσι συμμάχοισι. 1047 χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι. Sept. 551 αὐτοῖς ἐκείνοις ἀνοσίοις κομπάσμασιν. ‖ αὔθ' ἕκαστα *singula quaeque*. Pr. 950 ἀλλ' αὔθ' ἕκαστα φράζε.

3. αὐτός cum articulo coniunctum ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό significat *idem*, *eadem*, *idem*: quae non raro per crasin contrahuntur in αὑτός αὑτή ταὐτό vel ταυτόν. Quorum duo priora in codicibus poetarum scenicorum saepissime cum spiritu leni αὐτός et αὐτή scribuntur, de quo hic in universum monemus. Apud Aeschylum Sept. 608 ταὐτοῦ κυρήσας ἐκδίκοις ἀγρεύματος. Pers. 186 γένους ταὐτοῦ. Fr. 114 ταὐτοῦ χρόνου. 321 τῆς αὐτῆς ὑός. Ch. 557 ἐν ταὐτῷ βρόχῳ. 894 ἐν ταὐτῷ τάφῳ. Ag. 322 ταὐτῷ κύτει. Sept. 638 τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον. Ch. [274 τρόπον τὸν αὐτόν.] 543 τὸν αὐτὸν χῶρον ἐκλιπὼν ἐμοί. Pers. 602 τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμονα. Ch. 254 φυγὴν ἔχοντε τὴν αὐτήν. 210 ἐς ταὐτὸ συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις. Pr. 845 ἐς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἴχνος. Ch. 760 ταυτὸν εἰχέτην τέλος. Eum. 625 οὐ γάρ τι ταυτόν. Suppl. 328 ταυτὸν πτερόν. Pr. 275 ταὐτά τοι πλανωμένη πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει. quod non est περὶ τὰ αὐτά, ut schol. exp., sed κατὰ τὰ αὐτά, *eodem modo*. Ag. 831 καὶ φημὶ ταὐτά.

αὐτόσπορος *ab se ipso satus s. consitus*, i. e. *sine semente fruges ferens*. Fr. 198 αὐτόσποροι γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

αὐτόσσυτος *ab se ipso excitatus*, *sponte veniens*. Eum. 170 μυχὸν ἔχρανας αὐτόσσυτος, αὐτόκλητος. αὐτόσσυτον per αὐτοκέλευστον exp. Hesychius ex Sophocle (fr. 503).

αὐτόστονος *sua mala gemens*. Sept. 916 δαϊκτὴρ γόος, αὐτόστονος, αὐτοπήμων.

αὐτότοκος *qui est una cum partu*, *cum ipso foetu*. Ag. 137 αὐτότοκον πρὸ λόχου μογερὰν πτάκα θυομένοισιν. Schol. σὺν αὐτῷ τῷ τόκῳ.

αὐτοῦ *ibi*, *ibidem*. Ag. 452 οἱ δ' αὐτοῦ περὶ τεῖχος θήκας Ἰλιάδος γᾶς εὔμορφοι κατέχουσιν. Eum. 243 αὐτοῦ φυλάσσων ἀναμενῶ τέλος δίκης. 929 μεγάλας καὶ δυσαρέστους δαίμονας αὐτοῦ καταναξαμένη. Suppl. 506 κλάδους μὲν αὐτοῦ λεῖπε. Pers. 979 ἦ καὶ τὸν Περσᾶν αὐτοῦ τὸν σὸν πιστὸν πάντ' ὀφθαλμὸν — ἔλιπες;

αὑτοῦ (vel ubi metrum postulat ἑαυτοῦ, de quo infra dicetur). Pronomen reflexivum tertiae personae, *sui*, in codicibus plerumque cum spiritu leni scriptum. Pr. 762 αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ κενοφρόνων βουλευμάτων. Sept. 406 καὐτὸς καθ' αὑτοῦ τήνδ' ὕβριν μαντεύσεται. Ag. 836 τοῖς τ' αὐτὸς αὑτοῦ πήμασιν βαρύνεται. 1417 ἔθυσεν αὑτοῦ παῖδα. 1585 πατέρα Ὀρέστην τὸν ἐμόν, — αὑτοῦ τ' ἀδελφόν. Fr. 305, 1 ἐπόπτην τῶν αὑτοῦ κακῶν. 305, 6 παιδός τε χαὐτοῦ. Ag. 1083 χρήσειν ἔοικεν ἀμφὶ τῶν αὑτῆς κακῶν. Sept. 930 παῖδα τὸν αὑτᾶς πόσιν αὑτᾷ θεμένα. Pr. 921 ἐπ' αὐτὸς αὑτῷ. Sept. 751 ἐγείνατο μὲν μόρον αὑτῷ. 543 φέρει δ' ὑφ' αὑτῇ φῶτα Καδμείων ἕνα. Pr. 1013 αὐτὴ καθ' αὑτήν. Sept. 49 μνημεῖά θ' αὑτῶν — ἔστεφον. Pers. 415 αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν — παίοντο, i. e. ὑπ' ἀλλήλων.

αὑτοῦ pronomen reflexivum, praesertim ubi cum αὐτός eiusque casibus obliquis coniungitur, interdum pro ἐμαυτοῦ et σεαυτοῦ dicitur: de quo dixi in Lexico Soph. p. 74. Pro ἐμαυτοῦ Ch. 221 αὐτὸς καθ' αὑτοῦ τἄρα μηχανορραφῶ. 1014 νῦν αὑτὸν (sic Hermannus pro αὐτόν) αἰνῶ, νῦν ἀποιμώζω παρών. Sept. 194 αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα. Fr. 129 τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς ἁλισκόμεσθα. ‖ Pro σεαυτοῦ Ag. 1142 ἀμφὶ δ' αὑτᾶς θροεῖς νόμον ἄνομον. 1297 εἰ δ' ἐτητύμως μόρον τὸν αὑτῆς οἶσθα. 1544 ἦ σὺ τόδ' ἔρξαι τλήσει, κτείνασ' ἄνδρα τὸν αὑτῆς; Ch. 111 πρῶτον μὲν αὑτὴν χὤστις Αἴγισθον στυγεῖ. ‖ Formae trisyllabae ἑαυτοῦ tria

apud Aeschylum in una fabula sunt exempla, Pr. 702 τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἆθλον ἐξηγουμένης. 186 τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς. 890 τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ.

αὐτουργία *caedes*. Eum. 336 τοῖσιν αὐτουργίαι ξυμπέσωσιν μάταιοι.

αὐτοφόνος *se ipsum interficiens*. Sept. 850 δίδυμα — κάκ' αὐτοφόνα, i. e. mala fratrum se invicem interficientium. Ag. 1091 πολλὰ συνίστορα αὐτοφόνα (αὐτόφονα ed. Ald.) κακά

αὐτοφόνως *se ipsum interficiendo*. Suppl. 65 αὐτοφόνως ὤλετο πρὸς χειρὸς ἔθεν.

αὐτόφορβος. Fr 112, quod per αὐτοφάγος exp. Hesychius, *se ipse pascens, ipse vorans*. De accentu adiectivi aliunde non cogniti Arcadius p. 88, 4 τὸ δὲ αὐτόφορβος οἱ πλείους βαρύνουσι, i. e. αὐτόφορβος scribunt, non αὐτοφορβός.

αὐτόφορτος *ipse sarcinam ferens*. Ch. 675 στείχοντα δ' αὐτόφορτον οἰκείᾳ σαγῇ.

αὐτόχειρ *qui sua ipse manu aliquid facit, sua ipsius vi efficiens*. Suppl. 592 πατὴρ φυτουργός, αὐτόχειρ ἄναξ.

αὐτόχθονος *cum ipsa terra*. Ag. 536 αὐτόχθονον πατρῷον ἔθρισεν δόμον. αὐτόχθον' ὂν Blomfieldus. "αὐτόχθων quum significet eum qui ipsa in terra natus est, alia forma opus esse videbat poeta, si dicendus esset qui *ipsa cum terra sua* aliquid *pateretur*. Vidit hoc etiam Scholefieldus. Formam vocabuli defendit Lobeck. Paralip. p. 202." HERM.

αὐχέω *glorior, opinor*. Pr. 338 αὐχῶ γὰρ αὐχῶ τήνδε δωρεὰν ἐμοὶ δώσειν Δία. 688 οὔποτ' ηὔχουν (sic ex schol. pro ηὐχόμην) ξένους μολεῖσθαι λόγους. Pers. 741 διὰ μακροῦ χρόνου τάδ' ηὔχουν ἐκτελευτήσειν θεούς. Ag. 506 οὐ γάρ ποτ' ηὔχουν τῇδ' ἐν Ἀργείᾳ χθονὶ θανὼν μεθέξειν φιλτάτου τάφου μέρος. Ag. 1497 αὐχεῖς εἶναι τόδε τοὔργον ἐμόν. Eum. 561 τὸν οὔποτ' αὐχοῦντ' ἰδὼν ἀμαχάνοις δύαις λαπαδνόν. Suppl. 329 ἐπεὶ τίς ηὔχει τήνδ' ἀνέλπιστον φυγὴν κέλσειν; Euripidis aliorumque exempla v. in Thes. vol. 1, 2 p. 2589.

[αὔχη *gloriatio, iactatio*. Hesychius αὐχάν: καύχησιν. Rectus accentus est αὔχη, ut κενεόφρονες αὖχαι ap. Pind. Nem. 11, 39. Dativum αὐχαῖς in fr. defecto 152 supplendum esse coniecit Hermannus.]

αὐχήν *cervix*. Ch. 884 ἔοικε νῦν αὐτῆς ἐπὶ ξυροῦ πέλας αὐχὴν πεσεῖσθαι. Pers. 191 λέπαδν' ἐπ' αὐχένων τίθησι. Improprie de Hellesponto ib. 72 ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου. Similia collecta sunt in Thes. vol. 1, 2 p. 2593.

αὔω *clamo, eiulo*. Sept. 186 αὔειν, λακάζειν. [De verbis ab Diogene L. 7, 28 ἐκ τῆς Νιόβης allatis ἔρχομαι, τί μ' αὔεις, non ad Aeschyli fabulam referendis, dixi ad Sophoclis fr. 395.]

ἀφαιρέω *tollo, eripio*. Sept. 777 τὰν ἁρπαξάνδραν κῆρ' ἀφελόντα χώρας. Ag. 1576 ἀλληλοφόνους μανίας μελάθρων ἀφελούσῃ. Eum. 360 σπευδόμεναι δ' ἀφελεῖν τινὰ τάσδε μερίμνας. 444 ἐκ τῶν ὑστάτων τῶν σῶν ἐπῶν μέλημ' ἀφαιρήσω μέγα. ‖ Forma media Eum. 325 τόνδ' ἀφαιρούμενος πτῶκα. Pers. 428 ἕως κελαινῆς νυκτὸς ὄμμ' ἀφείλετο. quod schol. exp. ἕως ἡ νὺξ ἐπιγενομένη ἔπαυσεν αὐτοὺς τῆς μάχης. Similia collata sunt in Thes. vol. 1, 2 p. 2603 Thucyd. 4, 134 ἀφελομένης νυκτὸς τὸ ἔργον, et Xen. Hell. 1, 2, 16 ἐδίωκε μέχρι σκότος ἀφείλετο. ‖ Passivum Ch. 962 μέγα τ' ἀφῃρέθην ψάλιον οἴκων. Suppl. 932 πῶς φῶ πρὸς τίνος τ' ἀφαιρεθεὶς ἥκειν γυναικῶν αὐτανέψιον στόλον;

ἀφάλλομαι *desilio*. Pers. 305 πήδημα κοῦφον ἐκ νεὼς ἀφήλατο.

ἀφάνεια *interitus*. Ag. 384 οὐ γὰρ ἔστιν ἔπαλξις πλούτου πρὸς κόρον ἀνδρὶ λακτίσαντι μέγαν Δίκας βωμὸν εἰς ἀφάνειαν. quod Triclinius exp. ἤγουν ὥστε ἀφανῆ γενέσθαι καὶ φθαρῆναι.

ἀφανής *ab aspectu nostro remotus, tenebricosus*. Sept. 860 πάνδοκον εἰς ἀφανῆ τε χέρσον. ubi quum syllaba longa requiratur, δυσφανῆ coniecit Boeckhius. ‖ *non visus, obscurus*. Fr. 55, 9 ταυρόφθογγοι δ' ὑπομυκῶνταί ποθεν ἐξ ἀφανοῦς φοβεροὶ μῖμοι.

ἄφαντος *qui disparuit*. Ag. 624 ἀνὴρ ἄφαντος ἐξ Ἀχαιικοῦ στρατοῦ. 657 ᾤχοντ' ἄφαντοι. 695 ἴχνος ἄφαντον. 1007 ἄφαντον ἕρμα. Suppl. 781 μέλας γενοίμαν καπνός, νέφεσι γειτονῶν Διός, τὸ πὰν δ' ἄφαντος —.

ἄφαρ *continuo*. Pers. 469 πεζῷ παραγγείλας ἄφαρ στρατεύματι.

ἄφαρκτος. V. ἄφρακτος.

ἀφεγγής *luce carens, obscurus*. Pr. 115 τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής;

ἀφειδής *non parcens*. Ag. 195 νεῶν τε καὶ πεισμάτων ἀφειδεῖς.

ἀφέλκω *abstraho*. De deglutiendo Eum. 184 ἐμοῦσα θρόμβους οὓς ἀφείλκυσας φόνου.

ἄφερκτος *exclusus*. Ch. 446 μυχοῦ δ' ἄφερκτος.

ἄφερτος *intolerabilis*. Ag. 395 πόλει πρόστριμμ' ἄφερτον ἐνθείς. 386 προβουλόπαις ἄφερτος Ἄτας. 564 χειμῶνα — οἷον παρεῖχ' ἄφερτον Ἰδαία χιών. 1103 κακὸν ἄφερτον φίλοισιν. 1600 μόρον δ' ἄφερτον Πελοπίδαις ἐπεύχεται. Ch. 441 μόρον κτίσαι μωμένα ἄφερτον αἰῶνι σῷ. 469 δύστον' ἄφερτα κήδη. Eum. 146 ἄφερτον κακόν. 479 ἄφερτος αἰανὴς νόσος.

ἄφετος *missus, dimissus*. Pr. 666 ἄφετον ἀλᾶσθαι γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις.

ἀφεύω *accendo*. De pilis adustis fr. 321 καλῶς ἠφευμένος ὁ χοῖρος.

ἀφή *tactus*. Pr. 850 ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς γέννημ' ἀφῶν (sic Wieselerus pro γεννημάτων) τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον.

ἄφημαι *desideo*. ἀφημένων pro ἀφεμένων restitui Ag. 413, de quo v. Praef. ed. Lips. quintae p. XCI. Non aptum huic loco verbum est ἀφίεσθαι. Nam Menelaus non *dimissus* ab Helena est, sed *desertus* ab ea domi inglorius desidet, quod verbo ἀφῆσθαι significatur.

ἄφθεγκτος *vocem non edens*. Eum. 245 ἕπου δὲ μηνυτῆρος ἀφθέγκτου φραδαῖς.

ἄφθιτος *indelebilis, nunquam periens*. Ch. 1037 πυρός τε φέγγος ἄφθιτον κεκλημένον. Eum. 724 Μοίρας ἔπεισας ἀφθίτους (*immortales*) θεῖναι βροτούς. Fr. 31 ὁ τὴν ἀείζων ἄφθιτον πόαν φαγών.

ἄφθογγος *voce carens, mutus*. Pers. 206 φόβῳ δ' ἄφθογγος ἐστάθην. Eum. 448 ἄφθογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος.

ἀφθόνητος *qui invidia non laborat, invidiae non obnoxius*. Ag. 939 ὁ δ' ἀφθόνητός γ' οὐκ ἐπίζηλος πέλει.

ἄφθονος *non invidiae expositus*. Ag. 471 κρίνω δ' ἄφθονον ὄλβον. ‖ *copiosus, plenus, abundans*. Ag. 305 πέμπουσι δ' ἀνδαίοντες ἀφθόνῳ μένει φλογὸς μέγαν πώγωνα. Suppl. 321 καὶ τοῦδ' ἄνοιγε τοὔνομ' ἀφθόνῳ λόγῳ. Fr. 198 αὐτόσποροι γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς. Comparativus ἀφθονέστερος *abundantior*. Fr. 68 ἀφθονεστέραν λίβα, pro ἀφθονωτέραν, apud Athen. 10 p. 424 d, ubi similium comparativorum exempla

afferuntur. In cod. Ven. est ἀφθονέστερα, quod correxit Casaubonus. ἀφθονέστερον posuit Epitomator.

ἀφιερόω *expio*. Passivum Eum. 451 πάλαι πρὸς ἄλλοις ταῦτ' ἀφιερώμεθα οἴκοισι. Quo sensu usitatum est ἀφοσιοῦσθαι.

ἀφίημι *mitto, dimitto*. Pr. 315 ἃς ἔχεις ὀργὰς ἄφες. Pers. 544 λέκτρων τ' εὐνὰς ἁβροχίτωνας, χλιδανῆς ἥβης τέρψιν, ἀφεῖσαι. Eum. 802 ἀφεῖσαι δαιμόνων σταλάγματα. Fr. 244 ὦ πούς, ἀφήσω σε. ‖ *relinquo*. Sept. 306 ἐχθροῖς ἀφέντες τὰν βαθύχθον' αἶαν. [Ag. 413 ἀφεμένων vitiose pro ἀφημένων. V. ἄφημαι.]

ἀφικνέομαι *advenio*. Pr. 303 ἢ θεωρήσων τύχας ἐμὰς ἀφῖξαι; 709 Σκύθας δ' ἀφίξει νομάδας. Pers. 15 οὔτε τις ἱππεὺς ἄστυ τὸ Περσῶν ἀφικνεῖται. Ag. 435 τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἑκάστου δόμους ἀφικνεῖται. 504 δεκάτου σε φέγγει τῷδ' ἀφικόμην ἔτους. Suppl. 21 τίν' ἂν οὖν χώραν εὔφρονα μᾶλλον τῆσδ' ἀφικοίμεθα; Fr. 28 εἰς ὑψίκρημνον Ἱμέραν ἀφικόμην. Pers. 493 Μακεδόνων χώραν ἀφικόμεσθα.

ἀφίκτωρ *supplex*. Suppl. 241 κατὰ νόμους ἀφικτόρων. ‖ De Iove supplicum patrono Suppl. 1 Ζεὺς μὲν ἀφίκτωρ ἐπίδοι προφρόνως στόλον ἡμέτερον.

ἄφιλος *non amicus, inimicus*. Sept. 522 ἔχοντ' ἄφιλον ἐν σάκει τοῦ χθονίου δέμας δαίμονος. [‖ *amicis carens*. Ch. 295 πάντων δ' ἄτιμον κἄφιλον θνήσκειν χρόνῳ.]

ἀφίλως *non amice*. Ag. 805 νῦν δ' οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενὸς οὐδ' ἀφίλως εὔφρων πόνος εὖ τελέσασι.

ἄφιξις *adventus*. De adventu supplicum, ut vertere liceat *supplicatio*, Suppl. 483 ὡς ἴδωσι τῆσδ' ἀφίξεως τέκμαρ πάντες πολῖται.

ἀφίστημι *dimoveo*. Corruptae scripturae Ch. 416 θραρέαπέστασεν ἄχος, pro qua versus dimeter trochaicus catalecticus requiritur, nulla dum inventa est emendatio probabilis. ‖ ἀφίσταμαι *absisto, recedo*. Ch. 57 σέβας δ' ἄμαχον, ἀδάματον, ἀπόλεμον τὸ πρὶν — νῦν ἀφίσταται. 872 ἀποσταθῶμεν πράγματος τελουμένου.

ἀφνεός *opulentus*. Pers. 3 τῶν ἀφνεῶν καὶ πολυχρύσων ἑδράνων φύλακες. Fr. 96 ἀφνεοῖσι δόμοισιν.

ἀφνίδιος *subitus*. Pr. 680 ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν ἀφνίδιος μόρος τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν. Sic Elmsleius pro αἰφνίδιος, collata Hesychii glossa ἀφνιδία: ἀφνίδαν, ἄφνω, ubi Musurus ἀφνίδαν in ἀφνιδίως mutavit, cui quum femininum ἀφνιδία non conveniat, hoc ἀφνίδια scripsit Hermannus. Quum tragici ἄφνω dixerint, nihil offensionis habet adiectivum ἀφνίδιος, etsi nulla alia eius exempla reperta sunt praeter duo recentissimorum scriptorum, Nicephori et Pseudo-Callisthenis, in Thes. memorata vol. 1, 2 p. 2682.

ἄφνω *subito*. Fr. 195 δυσχειμέρῳ πέμφιγι συστρέψας ἄφνω.

[ἄφοβος *non metuens*. Pr. 903 ἐμοὶ δ' ὅτι μὲν ὁμαλὸς ὁ γάμος | ἄφοβος οὐ δέδια, ubi sententia postulat ἐμοὶ δ' ἔτι μὲν ὁμαλὸς ἄγαμος | ὁ βίος ἐν πατρὸς δόμοις, de quo dixi in Praef. Prom. ed. Londin a. 1866 p. XV.]

ἀφοίβαντος *non expiatus*. Eum. 237 οὐ προστρόπαιον οὐδ' ἀφοίβαντον χέρα. Hesychius ἀφοίβαντον: ἀκάθαρτον. Αἰσχύλος Νεανίσκοις (fr. 147).

ἀφόρμικτος *lyra carens, non ad citharam canendus*. Eum. 332 345 ὕμνος ἐξ Ἐρινύων, δέσμιος φρενῶν, ἀφόρμικτος.

[ἄφορος *sterilis*. Eum. 784 814 ἰὸν ἀντιπενθῆ μεθεῖσα καρδίας σταλαγμὸν χθονιαφόρον, quod priores editores χθονὶ ἄφορον scripserant, Heimsoethius σταλάξω χθονὶ φθοράν.]

ἄφρακτος *non septus*. De lacrimis quae cohiberi nequeunt Ch. 186 σταγόνες ἄφρακτοι δυσχίμου πλημμυρίδος, ubi veterem formam Atticam ἄφαρκτοι restitui, de qua v. Thes. vol. 1, 2 p. 2702.

ἀφρασμόνως *imprudenter*. Pers. 417 Ἑλληνικαί τε νῆες οὐκ ἀφρασμόνως κύκλῳ πέριξ ἔθεινον, ubi apogr. plura ἀφραδμόνως. Ag. 290 οὐδ' ἀφρασμόνως ὕπνῳ νικώμενος.

ἀφράσμων *imprudens*. Ag. 1401 πειρᾶσθέ μου γυναικὸς ὡς ἀφράσμονος.

ἄφραστος *qui intelligi non potest*. Suppl. 92 δαυλοὶ γὰρ πραπίδων δάσκιοί τε τείνουσιν πόροι (Iovis) κατιδεῖν ἄφραστοι. ‖ *ineffabilis*. Pers. 165 ταῦτά μοι διπλῆ μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσί.

Ἀφροδίτη *Venus*. Ag. 419 εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν ἔχθεται χάρις ἀνδρί, ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις ἔρρει πᾶσ' Ἀφροδίτα, i. e. omnis gratia amorem excitans. Suppl. 554 τὰν Ἀφροδίτας πολύπυρον αἶαν. 664 μηδ' Ἀφροδίτας εὐνάτωρ βροτολοιγὸς Ἄρης κέρσειεν ἄωτον. 1041 δέδοται δ' Ἁρμονίᾳ μοῖρ' Ἀφροδίτας.

ἀφρόντιστος *improvisus, non curatus*. Ag. 1377 ἐμοὶ δ' ἀγὼν ὅδ' οὐκ ἀφρόντιστος πάλαι νείκης παλαιᾶς ἦλθε.

ἀφρός *spuma*. Sept. 60 πεδία δ' ἀργηστὴς ἀφρὸς χραίνει. Eum. 183 μέλαν' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφρόν. Fr. 434 ἀφρὸς βορᾶς βροτείας ἐρρύη κατὰ στόμα.

ἄφρων *insanus*. Eum. 377 ὑπ' ἄφρονι λύμᾳ.

ἄφυκτος *inevitabilis, qui effugi non potest*. Pr. 903 μηδὲ κρεισσόνων ἐμοῦ θεῶν ἄφυκτον ὄμμα προσδράκοι με. 1016 οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία ἔπεισ' ἄφυκτος. Eum. 776 πάλαισμ' ἄφυκτον τοῖς ἐναντίοις ἔχοις. Suppl. 109 κέντρον ἔχων ἄφυκτον. [Ib. 784 ἄφυκτον corruptum ex ἄθικτον, quod v.]

ἀφύλακτος *non custoditus*. Ag. 337 ἀφύλακτον εὑδήσουσι πᾶσαν εὐφρόνην.

ἄφυλλος *foliis carens*. Eum. 785 815 λειχὴν ἄφυλλος, ἄτεκνος.

ἄφωνος *sine voce*. Pers. 819 θῖνες νεκρῶν — ἄφωνα σημανοῦσιν ὄμμασιν βροτῶν.

ἀχά ἀχέω et ἀχῶ. V. ἠχή. ἠχέω. ἠχῶ.

Ἀχαιικός *Achaicus*. Ag. 184 ἡγεμὼν ὁ πρέσβυς νεῶν Ἀχαιικῶν. 624 ἀνὴρ ἄφαντος ἐξ Ἀχαιικοῦ στρατοῦ. Recte scriptum Ἀχαιικῶν et Ἀχαιικοῦ, non Ἀχαϊκ—, ut interdum in libris Euripidis scriptum, quae recentior forma est. De utraque dictum in Thes. vol. 1, 2 p. 2732.

Ἀχαιίς *Achaea*. Sept. 28 μεγίστην προσβολὴν Ἀχαιίδα. Pers. 488 γῆς Ἀχαιίδος πέδον. In apogr. nonnullis Ἀχαΐδα et Ἀχαΐδος.

Ἀχαιός *Achaeus, Graecus*. Sept. 324 ὑπ' ἀνδρὸς Ἀχαιοῦ. Ag. 108 Ἀχαιῶν δίθρονον κράτος. 269 Τροίαν Ἀχαιῶν οὖσαν. 320 Τροίαν Ἀχαιοὶ τῇδ' ἔχουσ' ἐν ἡμέρᾳ. 538 κῆρυξ Ἀχαιῶν χαῖρε τῶν ἀπὸ στρατοῦ. 649 λέγων χειμῶν' Ἀχαιῶν οὐκ ἀμήνιτον θεοῖς. 660 νεκροῖς ἀνδρῶν Ἀχαιῶν. Ch. 1071 Ἀχαιῶν πολέμαρχος ἀνήρ. Eum. 399 Ἀχαιῶν ἄκτορές τε καὶ πρόμοι. Fr. 92 κύδιστ' Ἀχαιῶν.

ἀχάλκευτος *non ex aere factus*. Ch. 493 πέδαις ἀχαλκεύτοις (i. e. reti) ἐθ' ἠρέθης, πάτερ.

ἄχαρις *nullam gratiam habens, ingratus*. Pr.

544 ἴδ' ὅπως ἄχαρις χάρις. Ag. 1545 ἄχαριν χάριν ἀντ' ἔργων μεγάλων ἀδίκως ἐπικρᾶναι. Ch. 42 τοιάνδε χάριν ἄχαριν ἀπότροπον κακῶν *gratiam quae non est gratia:* ubi ἀχάριτον metro postulante restituit Elmsleius.

ἀχείματος *non actus a tempestatibus.* Suppl. 136 ἀχείματόν μ' ἔπεμπε σὺν πνοαῖς φίλαις.

Ἀχελωΐς *Achelois.* De insulis Pers. 866 οἷαι Στρυμονίου πελάγους Ἀχελωΐδες εἰσὶ πάροικοι Θρηκίων ἐπαύλων. ubi schol. αἱ δίυγροι· Ἀχελῷον γὰρ πᾶν ὕδωρ λέγουσιν. V. Thes. vol. 1, 2 p. 2745.

Ἀχερούσιος *Acherusius.* Ag. 1160 ἀμφὶ Κωκυτόν τε κἀχερουσίους ὄχθους.

Ἀχέρων *Acheron,* fluvius inferorum. Sept. 856 ὃς ἀεὶ δι' Ἀχέροντ' ἀμείβεται.

ἀχέτας (Dorice pro ἠχέτης) *vocalis.* Pr. 575 ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ ἀχέτας.

ἀχηνία *inopia, penuria, defectus.* Ag. 419 ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις ἔρρει πᾶσ' Ἀφροδίτα. Ch. 301 καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία.

ἄχθομαι *gravor, moleste fero.* Aoristi una est forma passiva ἠχθέσθην, Pr. 390 τούτου φυλάσσου μή ποτ' ἀχθεσθῇ κέαρ.

ἀχθηδών *gravedo, dolor, molestia.* Pr. 26 ἀεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ τρύσει σε.

ἄχθος *onus, res molesta.* Pr. 350 ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον. Ag. 165 εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἄχθος χρὴ βαλεῖν ἐτητύμως. 627 ἢ χεῖμα, κοινὸν ἄχθος, ἥρπασε στρατοῦ. 835 ἄχθος διπλοίζει τῷ πεπαμένῳ νόσον. Ch. 842 καὶ τόδ' ἀμφέρειν δόμοις γένοιτ' ἂν ἄχθος αἱματοσταγές. Suppl. 988 χώρᾳ δ' ἄχθος ἀείζων πέλοι. [ἄχθεα vitiose pro ἄχεα Ch. 419. ἀχθέων Hermannus pro ἀχέων Sept. 949, de quo v. s. v. διόσδοτος.]

Ἀχιλλεύς *Achilles.* Fr. 132 βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω. 128 φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ. 131 Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ.

ἀχλύς *tenebrae.* Pers. 669 Στυγία γάρ τις ἐπ' ἀχλὺς πεπόταται. Eum. 379 καὶ δνοφεράν τιν' ἀχλὺν κατὰ δώματος αὐδᾶται πολύστονος φάτις.

ἄχνη *fumus.* Etym. M. p. 182, 56 ἄχνη. — Αἰσχύλος δὲ (fr. 364) τὸν καπνόν. Hesychius ἄχνη πυρός: ὁ καπνός.

ἄχορος *a saltationibus alienus.* Suppl. 635 τὸν ἄχορον βοὰν — μάχλον Ἄρη. 681 ἄχορον, ἀκίθαριν, δακρυογόνον Ἄρη.

ἄχος *moeror, dolor.* Ag. 1101 τί τόδε νέον ἄχος μέγα; 1251 τίνος πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄχος (ἄγος Auratus) πορσύνεται; 1480 τὸ παλαιὸν ἄχος. Ch. 416 ἀπέστασεν (hoc corruptum) ἄχος. 635 θεοστυγήτῳ δ' ἄχει βροτῶν ἀτιμωθὲν οἴχεται γένος. Sept. 949 διοσδότων ἀχέων (ἀχθέων Herm.). Pr. 271 τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἄχη. Sept. 78 Φοβερὰ μεγάλ' ἄχη. 973 ἀχέων — τάδ' ἐγγύθεν. Pers. 573 οὐράνι' ἄχη. 581 δαιμόνι' ἄχη. 638 παντάλαν' ἄχη διαμβοάσω; Ag. 427 τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐφ' ἑστίας ἄχη τάδ' ἐστί. 1558 πρὸς ὠκύπορον πόρθμευμ' ἀχέων. 1579 βροτῶν τιμαόρους θεοὺς ἄνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄχη (ἄγη Auratus). Ch. 419 τάπερ πάθομεν ἄχεα (sic Blomfieldus pro ἄχθεα) πρός γε τῶν τεκομένων. 585 πολλὰ μὲν γᾶ τρέφει δεινὰ δειμάτων ἄχη. Suppl. 13 κύδιστ' ἀχέων ἐπέκρανεν. 266 μηνιτ' ἄχη (sic correxi pro μηνεῖται ἄκη). 875 ἴυζε καὶ βόα πικρότερ' ἀχέων. Pers. 665 versu, ut videtur, interpolatoris ὅπως καινά τε κλύῃς νέα τ' ἄχη.

ἀχρεῖος *inutilis.* Pr. 363 ἀχρεῖον καὶ παράορον δέμας.

ἀχρήματος *opibus carens, egenus.* Pers. 167 μήτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς.

ἀψευδής *verax, non fallens.* Sept. 26 ἀψευδεῖ τέχνῃ (Amphiarai vatis). Ch. 559 ἄναξ Ἀπόλλων, μάντις ἀψευδὴς τὸ πρίν. Suppl. 246 εἴρηκας ἀμφὶ κόσμον ἀψευδῆ λόγον. 580 ἀψευδεῖ λόγῳ. Fr. 281, 5 τὸ Φοίβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα.

ἄψορρον *retrograde, retro vestigia referendo.* Pr. 1021 μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου ἄψορρον ἥξεις ἐς φάος. Homeri et tragicorum exempla v. in Thes. vol. 1, 2 p. 2785.

ἀψυχία *animi defectio.* Sept. 259 ἀψυχίᾳ γὰρ γλῶσσαν ἁρπάζει φόβος. 383 σαίνειν μόρον τε καὶ μάχην ἀψυχίᾳ.

ἄψυχος *exanimis.* Sept. 192 διερροθήσατ' ἄψυχον κάκην.

ἀωρόνυκτος *intempesta nocte factus.* Ch. 34 ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα.

ἄωρος *intempestivus.* Pers. 496 νυκτὶ δ' ἐν ταύτῃ θεὸς χειμῶν' ἄωρον ὦρσε. Eum. 956 ἀνδροκμῆτας δ' ἀώρους ἀπεννέπω τύχας.

[ἀωτίσασθε Dobraei coniectura Suppl. 963 pro λωτίσασθε. V. λωτίζομαι.]

ἄωτος *flos.* Suppl. 665 μηδ' Ἀφροδίτας εὐνάτωρ βροτολοιγὸς Ἄρης κέρσειεν ἄωτον.

B.

Βᾶ *o rex.* Suppl. 892 901 ὦ βᾶ (βὰ M) Γᾶς παῖ, Ζεῦ. βᾶ pro βασιλεῦ positum putabat Scaliger. Scholiasta qui reddit ὦ πάτερ Ζεῦ, Γῆς παῖ, legisse videtur ὦ παῖ Γᾶς, πᾶ Ζεῦ. ut monuit Valcken. ad Theocr. Adon. p. 382. vel ὦ πᾶ, Γᾶς παῖ, Ζεῦ, quod aliis placuit. βᾶς, πᾶς πᾶ, ὁ πατήρ memorat Arcadius p. 125, 14, utrumque etiam Choerob. p. 16, 8 (cui Βᾶς nomen proprium est regis Pontici, quem memorat Memno ap. Phot. Bibl. p. 228, 17). βᾶ autem pro βασιλεῦ dictum comparandum cum similis apocopae exemplis, de quibus dixit Lobeck. Paralip. p. 78.

Βαβυλών *Babylon.* Pers. 52 Βαβυλὼν δ' ἡ πολύχρυσος.

βάγμα *vox.* Pers. 635 ἱέντος τὰ παναίολ' αἰανῆ δύσθροα βάγματα.

βάδην *pedetentim.* Pers. 19 πεζοί τε βάδην πολέμου στῖφος παρέχοντες. Suppl. 886 ἄραχνος ὣς βάδην.

βάζω *loquor, dico, verba facio.* Sept. 483 ὑπέραυχα βάζουσιν ἐπὶ πτόλει. 571 κακοῖσι βάζει πολλὰ Τυδέως βίαν. Pers. 593 λέλυται γὰρ λαὸς ἐλεύθερα βάζειν. Ch. 882 καθεύδουσιν μάτην ἄκραντα βάζω.

βάθος *profunditas.* Pr. 1029 κνεφαῖά τ' ἀμφὶ ταρτάρου βάθη. ‖ *abundantia.* Pers. 465 κακῶν ὁρῶν βάθος. 712 πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος.

βαθρεία *fundamentum* significare putatur in loco corrupto Suppl. 860, quem v. s. v. βαθυχαῖος.

βάθρον *fundamentum.* Pers. 812 δαιμόνων θ' ἱδρύματα πρόρριζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων.

βαθύβουλος *profundi consilii, prudens.* Pers. 142 φροντίδα κεδνὴν καὶ βαθύβουλον.

βαθύζωνος *profunde succinctus, demissam zonam habens.* Pers. 155 ὦ βαθυζώνων ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτη. Ch. 169 τίνος ποτ' ἀνδρὸς ἢ βαθυζώνου κόρης;

βαθύκολπος *profundos sinus habens.* Sept. 864 ἐκ βαθυκόλπων στηθέων ἥσειν ἄλγος, i. e. *ex altis pectoribus.*

βαθύπλουτος *valde dives.* Suppl. 554 βαθύπλουτον χθόνα.

βαθύς *profundus.* Pr. 652 πρὸς Λέρνης βαθὺν λειμῶνα. Sept. 593 βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος. Suppl. 796 βαθὺ πτῶμα μαρτυροῦσά μοι. 956 πόλιν πύργων βαθείᾳ μηχανῇ κεκλῃμένην. 407 δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου.

βαθυχαῖος *valde nobilis.* Suppl. 859 ἄγειος (γεῖος Hermannus, quod possessorem terrae et in ea natum significet, γέγειος Lobeck. Paralip. p. 552, ἔγγαιος Weilius) ἐγὼ (ἔχω Butlerus) βαθυχαῖος βαθρείας βαθρείας, γέρον. Scripturam manifesto corruptam interpretatur scholiasta ἡ μεγάλως εὐγενής· χάοι (scr. χαοί) γὰρ οἱ εὐγενεῖς. ἐγὼ ἡ βαθυχαῖος ἀναξία ταύτης τῆς βαθρείας, ὦ γέρον. Pro βαθυχαῖος, nisi hoc quoque corruptum est, βαθυχάϊος scribendum erit cum L. Dindorfio in Thes. vol. 2 p. 39, ut χάϊος et χαϊώτερος scribitur: de quo dictum in Thes. vol. 8 p. 1222.

βαθυχαιτήεις *promissam comam habens.* Fr. (elegiac) 450 β. Μῆδος.

βαθύχθων *profundi soli, fecundus, fertilis.* Sept. 306 τὰν βαθύχθον' αἶαν.

βαίνω [Perfectum est βέβηκα (Dorice βέβακα), tertia persona pluralis βεβᾶσι, participium βεβώς. Aoristus ἔβην (Dorice ἔβαν), cum tertia persona pluralis ἔβαν, Pers. 18 (syllaba altera producta in anapaestis ante interpunctionem), imperativus βᾶτε, infinitivus βῆναι, participium βάς, plurali numero βᾶσαι.] *gradior, incedo.* Ag. 924 ἐν ποικίλοις δὲ θνητὸν ὄντα κάλλεσιν βαίνειν. Suppl. 882 βαίνειν κελεύω βᾶριν εἰς ἀμφίστροφον. Ch. 73 πόροι τε πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ βαίνοντες. Suppl. 832 βαῖνε φυγᾷ πρὸς ἀλκάν. Ag. 407 βέβακεν ῥίμφα διὰ πυλᾶν. 425 βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον. Pers. 1002 βεβᾶσι γὰρ τοίπερ ἀγρέται στρατοῦ· βεβᾶσιν, οἵ, νώνυμοι, *abierunt*, i. e. *perierunt.* [Eum. 76 βεβῶτ' ἀν' ἀεὶ τὴν πλανοστιβῆ χθόνα.] Ch. 22 ἰαλτὸς ἐκ δόμων ἔβαν. Sept. 905 δι' ὧν νεῖκος ἔβα. Pers. 18 προλιπόντες ἔβαν. Eum. 1033 βᾶτε δόμῳ. Suppl. 191 ἀλλ' ὡς τάχιστα βᾶτε. Eum. 256 μὴ λάθῃ φύγδα βάς. Pr. 272 πέδοι δὲ βᾶσαι τὰς προσερπούσας τύχας ἀκούσατε. 723 ἐς μεσημβρινὴν βῆναι κέλευθον. Ag. 936 ἐν ποικίλοις ἂν κάρτα μοι βῆναι δοκεῖ. Suppl. 862 σὺ δὲ ναῒ ναῒ βάσει (βάσῃ M) τάχα. Perfectum βέβηκα saepe praesentis significationem habet *sum, versor*: de quo v. Thes. vol. 2 p. 43.

βαιός *parvus, paucus.* Ag. 1574 κτεάνων τε μέρος βαιὸν ἐχούσῃ πᾶν ἀπόχρη μοι. Pers. 447 νῆσός τις ἐστὶ πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων βαιά. 1023 βαιά γ' ὡς ἀπὸ πολλῶν.

βάκκαρις *baccaris.* Fr. 12 κἄγωγε τὰς σὰς βακκάρεις τε καὶ μύρα.

Βάκτριος *Bactrius.* Pers. 306 Βακτρίων ἰθαγενής. 318 Ἀρτάμης τε Βάκτριος. 732 Βακτρίων δ' ἔρρει πανώλης δῆμος.

βάκτρον *baculus.* Ag. 202 χθόνα βάκτροις ἐπικρούσαντας. Ch. 362 πεισιβρότῳ τε βάκτρῳ.

βακχάω *bacchor.* Sept. 498 ἔνθεος δ' Ἄρει βακχᾷ πρὸς ἀλκήν.

βακχεία *bacchatio.* Ch. 698 ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν.

βακχεύς *bacchator.* Fr. 394 (apud Macrob. Sat. 18, 6) ὁ κισσεὺς Ἀπόλλων, ὁ βακχεύς, ὁ μάντις. Sic vel ὁ βακχᾶς Nauckius pro ΟΒΑΚΣΙΟΣ, quod est in cod. vetustissimo Vaticano.

βακχεύω *bacchor.* Fr. 64 a ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη.

Βάκχη *Baccha.* Eum. 25 ἐξ οὗτε Βάκχαις ἐστρατήγησεν θεός.

βαλλήν *rex.* Phrygiae dialecto tribuunt Sextus Emp. p. 286 et Hesychius s. h. v. Pers. 657 βαλλὴν ἀρχαῖος, βαλλὴν ἐλθ' ἱκοῦ. Utrobique in apogr βαλήν: de quo v. Thes. vol. 2 p. 79.

βάλλω (cum perfecto βέβληκα, aoristo ἔβαλον, futuro βαλῶ) *iacio, iaculor, ferio.* Dicitur vel proprie de rebus quae iaciuntur, vel improprie de rebus quae sensus feriunt. Sept. 629 πύργων δ' ἔκτοθεν βαλὼν Ζεύς σφε κάνοι κεραυνῷ. Ag. 240 ἔβαλλ' ἕκαστον θυτήρων ἀπ' ὄμματος βέλει φιλοίκτῳ. 357 ἧτ' ἐπὶ Τροίας πύργοις ἔβαλες στεγανὸν δίκτυον. 947 θεῶν μή τις πρόσωθεν ὄμματος βάλοι φθόνος. 1009 καὶ τὸ μὲν πρὸ (conieci μέν τι) χρημάτων κτησίων ὄκνος βαλὼν σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος. 1172 ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐν πέδῳ βαλῶ. 1390 βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσου. Pr. 71 ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστῆρας βάλε. quod per tmesin dictum esse potest pro ἀμφίβαλε, ut Ag. 1559 περὶ χεῖρε βαλοῦσα φιλήσει pro περιβαλοῦσα et Ch. 395 καὶ πότ' ἂν ἀμφιθαλὴς Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι pro ἐπιβάλοι, et 574 καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ pro καταβαλεῖ. Pariter cum ἐν Eum. 787 βροτοφθόρους κηλῖδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ. 858 σὺ δ' ἐν τόποισι τοῖς ἐμοῖσι μὴ βάλῃς μήθ' αἱματηρὰς θηγάνας. Cum ἀπό Ag. 166 εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἄχθος χρὴ βαλεῖν ἐτητύμως. [Eum. 701 καὶ μὴ τὸ δεινὸν πᾶν πόλεως ἔξω βαλεῖν.] Sept. 1014 Πολυνείκους νεκρὸν ἔξω βαλεῖν ἄθαπτον. Fr. 14 καὶ παλτὰ κἀγκυλητὰ καὶ χλῆδον βαλών. 182 μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς. 196 οἷς ἔπειτα σὺ βαλὼν διώσει ῥᾳδίως Λίγυν στρατόν. Passivum Ag. 470 βάλλεται γὰρ ὄσσοις Διόθεν κεραυνός. ‖ De tesserarum iactu Ag. 33 τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρυκτωρίας. qui summus est iactus in ludo tesserario: v. s. v. τρίς. Fr. 132 βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέσσαρα. Eum. 751 γνώμης δ' ἀπούσης πῆμα γίγνεται μέγα, βαλοῦσά τ' οἶκον ψῆφος ὤρθωσεν μία, quod schol. exp. ἡ ψῆφος δὲ βαλεῖν τε καὶ ὀρθῶσαι οἶκον δύναται, ut βαλοῦσα pro καταβαλοῦσα dictum sit, de quo v. Thes. vol. 2 p. 87. Hermannus βαλοῦσα ad ψῆφον refert, quoniam intelligatur βαλὼν τὴν γνώμην εἷς ψηφιζόμενος: quod clarius exprimi potuisset passivo βληθεῖσα. ‖ *iniicio.* Pr. 388 μὴ γάρ σε θρῆνος οὑμὸς εἰς ἔχθραν βάλῃ. 706 τοὺς ἐμοὺς λόγους θυμῷ βάλε. Nam sic recte in apogr. correctum pro μάθε, quod est in M. Sept. 1028 κἀνὰ κίνδυνον βαλῶ. 1048 οὔ, πρίν γε χώραν τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν.

βαλός *limen.* Ch. 571 εἰ δ' οὖν ἀμείψω βαλὸν ἕρκειον πυλῶν. Est forma Dorica pro βηλός, qua tragici etiam in diverbiis constanter usi sunt. Bekk. Anecd. p. 224, 15 τὸν τῆς θύρας οὐδόν, ὃν Ὅμηρος βηλόν, οἱ δὲ τραγικοὶ βαλόν. Comicos addit grammaticus Hermanni p. 444 βαλός: οὕτως ὁ βαθμὸς ἐν τῇ τραγῳδίᾳ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, unde supplendus Draco p. 35, 22, ubi βαλός exci-

disse monuit L. Dindorfius in Thes. vol. 2 p. 95 βαλός etiam apud Hesychium.

βάξις *fama*. Ag. 10 αὐγὴν πυρὸς φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν ἁλώσιμόν τε βάξιν. 477 πόλιν διήκει θοὰ βάξις. Suppl. 976 ξύν τ' εὐκλείᾳ καὶ ἀμηνίτῳ βάξει. De effato oraculi Pr. 663 τέλος δ' ἐναργὴς βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ.

βάπτω *tingo, conspergo*. Pr. 863 δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος. Ch. 1011 ὡς ἔβαψεν Αἰγίσθου ξίφος.

βάρβαρος *barbarus*. Pers. 634 βάρβαρα σαφηνῆ ἱέντος τὰ παναίολ' αἰανῆ δύσθροα βάγματα. Ag. 919 βαρβάρου φωτὸς δίκην. 1051 ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη. Suppl. 235 πέπλοισι βαρβάροισι — χλίοντα. Sept. 463 φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον νόμον. Pers. 187 ἡ μὲν Ἑλλάδα κλήρῳ λαχοῦσα γαῖαν, ἡ δὲ βάρβαρον. 255 στρατὸς γὰρ πᾶς ὄλωλε βαρβάρων. 337 βαρβάρους ναυσὶν κρατῆσαι. 391 φόβος δὲ πᾶσι βαρβάροις προσῆν. 423 ὅσαιπερ ἦσαν βαρβάρου στρατεύματος. 434 Πέρσαις τε καὶ πρόπαντι βαρβάρων γένει. 475 οὓς πρόσθε Μαραθὼν βαρβάρων ἀπώλεσεν. 798 πᾶν στράτευμα βαρβάρων. 844 καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι ἤλγησ' ἀκούσας βαρβάροισι πήματα.

βᾶρις *navigium*. Pers. 554 βαρίδεσσι ποντίαις. 1075 τρισκάλμοισιν — βάρισιν ὀλόμενοι. Suppl. 837 σοῦσθ' ἐπὶ βᾶριν. 874 Αἰγυπτίαν γὰρ βᾶριν οὐχ ὑπερθορεῖ. 882 βαίνειν κελεύω βᾶριν εἰς ἀμφίστροφον.

βάρος *pondus, onus*. Ch. 992 ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρος. ‖ *calamitas*. Pers. 945 ἀλίτυπα βάρη.

βαρύδικος *graviter ulciscens*. Ch. 935 βαρύδικος ποινά.

βαρυδότειρα *gravia mala praebens*. Sept. 975 986 ἰὼ Μοῖρα βαρυδότειρα μογερά.

βαρύκοτος *graviter irascens*. Eum. 780 810 ἐγὼ δ' ἄτιμος ἁ τάλαινα βαρύκοτος.

βαρύμηνις *graviter irascens*. Ag. 1482 μέγαν οἴκοις τοῖσδε δαίμονα καὶ βαρύμηνιν αἰνεῖς.

βαρύνομαι *premor*. Ag. 189 εὖτ' ἀπλοίᾳ κεναγγεῖ βαρύνοντ' Ἀχαιικὸς λεώς. 836 τοῖς τ' αὐτὸς αὑτοῦ πήμασιν βαρύνεται. 1463 τοῖσδε βαρυνθείς.

βαρυπεσής *graviter labens s. incumbens*. Eum. 369 βαρυπεσῆ καταφέρω ποδὸς ἀκμάν.

βαρύς *gravis*. Pr. 77 οὑπιτιμητής γε τῶν ἔργων βαρύς. Sept. 332 βαρείας τοι τύχας προταρβῶ. Pers. 1044 βαρεῖά γ' ἅδε συμφορά. Sept. 767 βαρεῖαι καταλλαγαί. Pers. 515 ὡς ἄγαν βαρὺς ποδοῖν ἐνήλω παντὶ Περσικῷ γενει. 572 βαρὺ δ' ἀμβόασον οὐράνι' ἄχη. Ag. 206 βαρεῖα μὲν κὴρ τὸ μὴ πιθέσθαι, βαρεῖα δ', εἰ τέκνον δαΐξω. 441 βαρὺ (βραχὺ Schuetz.) ψῆγμα. 456 βαρεῖα δ' ἀστῶν φάτις ξὺν κότῳ. 1619 διδάσκεσθαι βαρὺ τῷ τηλικούτῳ. Pr. 17 εὐωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρύ. Ag. 470 τὸ δ' ὑπερκότως κλύειν εὖ βαρύ. 1640 τὸν δὲ μὴ πειθάνορα ζεύξω βαρείαις. 1660 δαίμονος χολῇ βαρείᾳ. Ch. 36 φόβος — γυναικείοισιν ἐν δώμασιν βαρὺς πίτνων. Eum. 161 βαρύ, τὸ περίβαρυ κρύος ἔχειν. 711 βαρεῖαν τήνδ' ὁμιλίαν χθονός. 720 βαρεῖα χώρᾳ τῇδ' ὁμιλήσω πάλιν. 730 ἐμεῖ τὸν ἰὸν οὐδὲν ἐχθροῖσιν βαρύν. 800 ὑμεῖς δὲ τῇ γῇ τῇδε μὴ βαρὺν κότον σκήψησθε. 932 de Eumenidibus βαρέων τούτων, ubi βαρεῶν metri causa pro βαρειῶν dictum recte restituit A. I. Ahrensius. Sept. 810 βαρέα δ' οὖν ὅμως φράσον. Suppl. 112 τοιαῦτα πάθεα — λιγέα βαρέα. 341 βαρέα σύ γ' εἶπας, πόλεμον αἴρεσθαι νέον. 346 βαρύς γε μέντοι Ζηνὸς ἱκτίου κότος. 415 βαρὺν ξύνοικον θησόμεσθ' ἀλάστορα. 650 βαρὺς δ' ἐφίζει. Pers. 828 εὔθυνος βαρύς.

βαρυστόνως *gravi cum gemitu*. Eum. 794 ἐμοὶ πίθεσθε μὴ βαρυστόνως φέρειν.

βαρυταρβής *graviter terrens*. Fr. 55 τυπάνου δ' εἰκὼν — φέρεται βαρυταρβής.

βαρύτιμος *graviter puniens*. Suppl. 25 ὕπατοί τε θεοὶ καὶ βαρύτιμοι χθόνιοι. Schol. οἱ βαρέως τινύμενοι καταχθόνιοι θεοί.

βασίλεια *regina*. Pers. 152 μήτηρ βασιλέως, βασίλεια δ' ἐμή. 623 βασίλεια γύναι. Ag. 84 βασίλεια Κλυταιμνήστρα.

βασίλειος *regius*. Pers. 8 ἀμφὶ δὲ νόστῳ τῷ βασιλείῳ. 66 ὁ περσέπτολις βασίλειος στρατός. 589 βασιλεία γὰρ διόλωλεν ἰσχύς. 661 βασιλείου τιάρας. Ag. 96 πελάνῳ μυχόθεν βασιλείῳ. 156 οἴκοις βασιλείοις. Ch. 343 μελάθροις ἐν βασιλείοις. 724 σώματι — τῷ βασιλείῳ. 1065 μελάθροις τοῖς βασιλείοις. 1070 βασίλεια πάθη. Fr. 386 τῶν βασιλείων πρόδρομος μελάθρων.

βασιλεύς *rex*. Pers. 5 ἄναξ Ξέρξης βασιλεύς. 144 Ξέρξης βασιλεύς. 633 μακαρίτας ἰσοδαίμων βασιλεύς. 855 βασιλεὺς ἰσόθεος Δαρεῖος. Ag. 114 οἰωνῶν βασιλεὺς (aquila). Ch. 360 βασιλεὺς γὰρ ἦν: Pers. 58 δειναῖς βασιλέως ὑπὸ πομπαῖς. 151 μήτηρ βασιλέως. 233 βασιλέως ὑπήκοος. Ag. 1346 βασιλέως οἰμώγματι. 521 δέξασθε κόσμῳ βασιλέα. Pers. 532 et Ag. 355 ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. Pers. 629 βασιλεῦ τ' ἐνέρων. 918 ὀτοτοῖ, βασιλεῦ. 929 βασιλεῦ γαίας. Ag. 783 ἄγε δή, βασιλεῦ. 1488 1513 βασιλεῦ βασιλεῦ. Sept. 820 βασιλέοιν δ' ὁμοσπόροιν. Pers. 24 βασιλῆς βασιλέως ὕποχοι μεγάλου. 44 βασιλῆς δίοποι. Ag. 518 μέλαθρα βασιλέων. Suppl. 297 βασιλέων νείκη. Sept. 764 σὺν βασιλεῦσι. Ag. 113 βασιλεῦσι νεῶν.

βασιλικός *regius*. Pr. 869 αὕτη κατ' Ἄργος βασιλικὸν τέξει γένος.

βάσις *gressus*. Improprie Ch. 452 ἡσύχῳ φρενῶν βάσει, ubi schol. ἠρεμαίᾳ τῇ ψυχῇ, ἀντὶ τοῦ προσέχων καὶ μὴ ἀποπλανώμενος.

βάσκω i. q. βαίνω *gradior, venio*. Pers. 662 671 βάσκε, πάτερ ἄκακε.

Βασσάραι *Bassarae*, bacchae Thraciae, de quibus v. quae in Thes. collecta sunt vol. 2 p. 180—182. Sic inscripta fuit Aeschyli tetralogiae Lycurgeae fabula secunda (fr. 20—22 b), non Βασσαρίδες, ut in locis nonnullis grammaticorum legitur, de quibus dixi ad Fragm. p. 101.

βαστάζω *fero*. Pr. 888 ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε. 1019 πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάσει. ‖ *contrecto*. Ag. 35 εὐφιλῆ χέρα ἄνακτος οἴκων τῇδε βαστάσω χερί. Alia exempla collegit Blomf.

Βατάνωχος n. pr. Persicum Pers. 982.

βαΰζω *clamo*. Pers. 13 νέον δ' ἄνδρα βαΰζει, i. e. magno clamore expetit. Per ἀσαφῶς λέγειν exp. Hesychius. Sic Ag. 449 τάδε σῖγά τις βαΰζει.

βαφή *tinctura*. Pers. 317 ἀμείβων χρῶτα πορφυρέᾳ βαφῇ. Ag. 238 κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσα. 612 οὐδ' οἶδα τέρψιν οὐδ' ἐπίψογον φάτιν ἄλλου πρὸς ἀνδρὸς μᾶλλον ἢ χαλκοῦ βαφάς. 960 εἱμάτων βαφάς. Ch. 1013 πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικίλματος.

βδελύκτροπος *abominabilis*. Eum. 52 ἐς τὸ πᾶν βδελύκτροποι. De forma huius adiectivi v. Lobeck. ad Phryn. p. 671.

βέβαιος *firmus, certus*. Pr. 456 οὔτ' ἀνθεμώδους ἦρος οὔτε καρπίμου θέρους βέβαιον (τέκμαρ). Eum. 506 ἀκεά τ' οὐ βέβαια. Pr. 297 οὐ γάρ ποτ' ἐρεῖς ὡς Ὠκεανοῦ φίλος ἐστὶ βεβαιότερός σοι.

βεβαίως *firmiter*. Ag. 15 τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ.

βέβηλος *profanus*. Suppl. 509 καὶ πῶς βέβηλον ἄλσος ἂν ῥύοιτό με;

βέλεμνον *telum*. Ag. 1496 1520 ἀμφιτόμῳ βελέμνῳ.

βέλος *telum*. Ag. 366 ὅπως ἂν μήτε πρὸ καιροῦ μήθ' ὑπὲρ ἄστρων βέλος ἠλίθιον σκήψειεν. Ch. 184 ἐπαίσθην δ' ὡς διανταίῳ βέλει. [286 τὸ γὰρ σκοτεινὸν τῶν ἐνερτέρων βέλος.] 381 τοῦτο διαμπερὲς οὖς ἵκεθ' ἅπερ τι βέλος. Fr. 179 ὅς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος γελωτοποιὸν τὴν κάκοσμον οὐράνην ἔρριψεν. 205 Ἀγρεὺς δ' Ἀπόλλων ὀρθὸν ἰθύνοι βέλος. Pers. 269 τὰ πολλὰ βέλεα παμμιγῆ. 1022 θησαυρὸν βελέεσσιν. Sept. 544 ὡς πλεῖστ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἰάπτεσθαι βέλη. Ag. 510 ἰάπτων μηκέτ' εἰς ἡμᾶς βέλη. Ch. 161 τά τ' ἐν χεροῖν παλίντονα — βέλη 'πιπάλλων Ἄρης, σχέδιά τ' αὐτόκωπα νωμῶν βέλη (ξίφη ex schol. Pauwius.) Fr. 196, 3 πέπρωται γάρ σε καὶ βέλη λιπεῖν ἐνταῦθα.

Multiplex est figuratus vocabuli usus. De fulmine Pr. 358 Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος. 917 τινάσσων τ' ἐν χεροῖν πύρπνουν βέλος. Sept. 513 διὰ χερὸς βέλος φλέγων. 255 τρέψον εἰς ἐχθροὺς βέλος. 453 κεραυνοῦ δέ νιν βέλος ἐπισχέθοι. ‖ De stimulo oestri et scorpii Suppl. 556 εἰσικνουμένου βέλει βουκόλου πτερόεντος. Fr. 165 κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω. ‖ de stimulo amoris, misericordiae. Pr. 649 Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει πρὸς σοῦ τέθαλπται. Ag. 240 ἔβαλλ' ἕκαστον θυτήρων ἀπ' ὄμματος βέλει φιλοίκτῳ. 742 μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος. ‖ de verbis Eum. 676 ἡμῖν μὲν ἤδη πᾶν τετόξευται βέλος. ‖ de tempestate Pr. 371 θερμοῖς ἀπλάτου βέλεσι πυρπνόου ζάλης.

βέλτερος *melior*. Sept. 337 τὸν φθίμενον γὰρ προλέγω βέλτερα τῶνδε πράσσειν. Suppl. 1070 τὸ βέλτερον κακοῦ. Fr. 321 τί γὰρ | ὄψον γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ τοῦδε βέλτερον; Sic Porsonus pro βέλτιον, quod est apud Athen. 9 p. 375c. ‖ Superlativus βέλτατος *optimus*. Eum. 487 κρίνασα δ' ἀστῶν τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα. Suppl. 1055 τὸ μὲν ἂν βέλτατον εἴη. Utraque forma poetica est pro βελτίων et βέλτιστος, cuius unum apud Aeschyleum exemplum est Ag. 379 ὑπὲρ τὸ βέλτιστον.

Βερέκυντος *Berecynthii*, genitivus tanquam ab Βερέκυς nominativo, ut Steph. Byz. monet, inusitato. Fr. 155 Βερέκυντα χῶρον. Βερέκυντα recte apud Strabon. 12 p. 580, Βερέκυνθα ap. Plut. Mor. p. 603a 778b, forma recentiore, de qua dixi in Thes. vol. 2 p. 225.

Βῆλος *Belus*, Danai et Aegypti pater. Suppl. 318 Βῆλον δύπαιδα.

βῆμα *gressus*. Ch. 799 ἀνομένων βημάτων.

βῆσσα *saltus*. Fr. 97 Πανίας βήσσας.

Βία *Robur*. Pr. 12 Κράτος Βία τε, Vulcani satellites, qui in scenam prodeunt in initio Promethei.

βία *vis, violentia*. Suppl. 97 βίαν δ' οὔτιν' ἐξοπλίζει. 576 βία δ' ἀπημάντῳ σθένει — παύεται, ubi suspectum est βία, ab Hermanno in δύα mutatum. Pro dativo βίᾳ habuisse videtur schol. qui annotavit λείπει ὁ καί. 1068 εὐμενεῖ βίᾳ κτίσας. ‖ βίᾳ *cum vi, fortiter*. Pr. 74 σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ. 357 τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βίᾳ. 380 καὶ μὴ σφυδῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ. Sept. 47 531 λαπάξειν ἄστυ Καδμείων βίᾳ. Pers. 195 ξυναρπάζει βίᾳ. 771 Ἰωνίαν τε πᾶσαν ἤλασεν βίᾳ. Ag. 238 βίᾳ χαλινῶν τ' ἀναύδῳ μένει. 655 κεροτυπούμεναι βίᾳ. Ch. 80 βίᾳ φερομένων. Suppl. 849 κελεύω βίᾳ μεθέσθαι. ‖ βίᾳ *vi coactus, invitus*. Pr. 15 ἄτολμός εἰμι συγγενῆ θεὸν δῆσαι βίᾳ. Suppl. 863 loco obscuro et corrupto βίᾳ βίᾳ. 943 μήποτ' ἐκδοῦναι βίᾳ στόλον γυναικῶν. Fr. 232 Αἰτναῖός ἐστι κάνθαρος βίᾳ πονῶν. ‖ βίᾳ cum genitivo *aliquo invito*. Sept. 612 βίᾳ φρενῶν. 746 Ἀπόλλωνος — βίᾳ. Suppl. 430 βίᾳ Δίκας. 798 βίᾳ καρδίας. ‖ πρὸς βίαν *violenter*. Pr. 208 ᾤοντ' ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν. 353 πρὸς βίαν χειρούμενον. 592 πρὸς βίαν γυμνάζεται. 672 ἐπηνάγκαζέ νιν Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε. Ag. 876 πολλὰς ἄνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέρης ἔλυσαν ἄλλοι πρὸς βίαν λελημμένης. ‖ πρὸς βίαν cum genitivo *aliquo invito*. Eum. 5 θελούσης οὐδὲ πρὸς βίαν τινός. ‖ βία epicorum exemplo virorum nominibus circumscribendis servit. Sept. 448 Πολυφόντου βία. 641 Πολυνείκους βία. Ch. 893 οἴ 'γώ. τέθνηκα, φίλτατ' Αἰγίσθου βία, ubi cum masculino est coniunctum quia Αἰγίσθου βία pro Αἴγισθε dictum est. Sept. 571 Τυδέως βίαν. 577 Πολυνείκους βίαν. 569 Ἀμφιάρεω βίαν. 620 Λασθένους βίαν. Ch. 656 καλῶ — Αἰγίσθου βίαν. Sic Hermannus pro δίαι, quod Turnebus in βία mutaverat.

βιάζομαι (forma media) *vim adhibeo*. Pr. 1010 βιάζει καὶ πρὸς ἡνίας μάχει. Cum accusativo *vim infero alicui*. Sept. 1042 αὐδῶ πόλιν σε μὴ βιάζεσθαι τόδε. Ag. 794 ἀγέλαστα πρόσωπα βιαζόμενοι. 1510 βιάζεται δ' ὁμοσπόροις ἐπιρροαῖσιν αἱμάτων μέλας Ἄρης.

βίαιος *violentus*. Pr. 737 ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς βίαιος. Suppl. 813 βίαια μὴ φιλεῖς (hoc corruptum: στέρξῃς Hermannus) ὁρῶν ὄμμασιν ἐνδίκοις. 831 πόνων βιαίων ἐμῶν. ‖ βίαια *violenter*. Suppl. 821 φυγάδα μάταισι πολυθρόοις βίαια δίζηνται λαβεῖν. ‖ πρὸς τὸ βίαιον *violenter*. Ag. 130 Μοῖρα λαπάξει πρὸς τὸ βίαιον.

βιαίως *violenter*. Ag. 183 δαιμόνων δέ που χάρις βιαίως σέλμα σεμνὸν ἡμένων. Per κραταιῶς explicat Triclinius, ut significet *per vim imperia sua exsequentium*, ut Hermannus explicuit. Turnebus βίαιος scripsit, βέβαιος Karstenus. Ch. 549 θανεῖν βιαίως. Eum. 555 βιαίως ξὺν χρόνῳ καθήσειν.

βιάομαι *vim affero, urgeo*. Ag. 385 βιᾶται δ' ἁ τάλαινα Πειθώ.

βίβλος *liber*. Suppl. 947 ἐν πτυχαῖς βίβλων κατεσφραγισμένα.

βιβρώσκω *comedo*. Ag. 1097 ὀπτάς τε σάρκας πρὸς πατρὸς βεβρωμένας.

βιόδωρος *vitam largiens*. Fr. 170 Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις.

βίος *vita*. Pr. 537 θαρσαλέαις τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι. et 449. Sept. 699 κακὸς οὐ κεκλήσει βίον εὖ κυρήσας. Pers. 464 ἁπάντων ἐξαπέφθειραν βίον. 507 ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίου. [616 τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλούσης βίον ξανθῆς ἐλάας καρπός, ubi βίον ex ἴσον corruptum videtur.] Ag. 465 παλιντυχεῖ τριβᾷ βίου. 474 μήτ' οὖν αὐτὸς ἁλοὺς ὑπ' ἄλλων βίον κατίδοιμι. 775 τὸν δ' ἐναίσιμον τίει βίον. 859 ἐμαυτῆς δύσφορον λέξω βίον. 929 ὀλβίσαι δὲ χρὴ βίον τελευτήσαντ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ. 1123 ξυνανύτει βίου δύντος αὐγαῖς. 1146 Ἴτυν στένουσ' ἀμφιθαλῆ κακοῖς ἀηδὼν βίον. 1314 ἀρκείτω βίος. 1362 ἦ καὶ βίον κτείνοντες ὧδ' ὑπείξομεν δόμων καταισχυντῆρσι. 1454 πρὸς γυναικὸς δ' ἀπέφθισεν βίον. 1493 1517 ἀσεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων. Ch. 79 πρέποντ' ἀρχὰς (πρέπον τύχαις Schuetzius) βίου. 612 σύμμετρόν τε διαὶ βίου μοιρόκραντον ἐς ἆμαρ. [1003 ἀργυροστερῆ βίον νομίζων.] Eum.

526 μήτ' ἀνάρχετον βίον μήτε δεσποτούμενον αἰνέσῃς. 924 ἐπισσύτους βίου τύχας ὀνησίμους. 955 δακρύων βίον ἀμβλωπόν. 1020 συμφορᾶς βίου. Suppl. 937 πεσήματ' ἀνδρῶν κἀπολακτισμοὶ βίου. 1013 τὸ σωφρονεῖν τιμῶσα τοῦ βίου πλέον. Fr. 86 βίου πονηροῦ θάνατος εὐκλεέστερος. 263 διαπεφρούρηται βίος, i. e. ἡ διὰ τοῦ βίου φρουρὰ συντετέλεσται, ut exp. Hesychius. 299 εἰ μὴ τέρμα συντρέχοι βίου. Numero plurali 281 μακραίωνας βίους. ‖ *victus*. Fr. 41 μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον.

βιοτή *vita*. Pers. 853 ἦ μεγάλας ἀγαθᾶς τε πολισσονόμου βιοτᾶς ἐπεκύρσαμεν. Fr. 49 βιοτὴν αὔξιμον ἐμψίουσα.

βίοτος *vita*. Pers. 360 δρασμῷ κρυφαίῳ βίοτον ἐκσωσοίατο. 708 ὁ μάσσων βίοτος ἦν ταθῇ πρόσῳ. 711 βίοτον εὐαίωνα Πέρσαις ὡς θεὸς διήγαγες. Ag. 720 ἐν βιότου προτελείοις. Ch. 1018 οὔτις μερόπων ἀσινὴ βίοτον διὰ παντὸς ἄτιμος ἀμείψει. Eum. 933 οὐκ οἶδεν ὅθεν πληγαὶ βιότου. 960 νεανίδων τ' ἐπηράτων ἀνδρότυχεῖς βιότους δότε. Fr. 174 τί γὰρ καλὸν ζῆν βίοτον (sic Stanleius pro βίον) ὃς λύπας φέρει; ‖ *victus*. Fr. 198 αὐτόσποροι γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

βλάβη *damnum*. Pr. 763 σήμηνον, εἰ μή τις βλάβη. Ag. 548 πάλαι τὸ σιγᾶν φάρμακον βλάβης ἔχω. 889 ἐν ὀψικοίτοις δ' ὄμμασιν βλάβας ἔχω. 1535 δίκην δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θηγάνει βλάβης. [Ch. 498 βλάβας corruptum ex λαβάς. V. λαβή.] Eum. 491 εἰ κρατήσει δίκα τε καὶ βλάβα τοῦδε ματροκτόνου. 799 ὡς ταῦτ' Ὀρέστην δρῶντα μὴ βλάβας ἔχειν. 889 οὐ τἂν δικαίως τῇδ' ἐπιρρέποις πόλει μῆνίν τιν' ἢ κότον τιν' ἢ βλάβην στρατῷ. 938 δενδροπήμων δὲ μὴ πνέοι βλάβα. Suppl. 377 ὑμῖν δ' ἀρήγειν οὐκ ἔχω βλάβης ἄτερ. Fr. 180 τίνος κατέκτας ἕνεκα παῖδ' ἐμὸν βλάβης; ‖ Active de eo qui damnum infert Ag. 1234 Σκύλλαν τινά, οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι, ναυτίλων βλάβην. Eum. 859 αἱματηρὰς θηγάνας, σπλάγχνων βλάβας νέων.

βλάπτω *noceo*. Ch. 327 ἀναφαίνεται δ' ὁ βλάπτων. Eum. 661 οἷσι μὴ βλάψῃ θεός, ubi βλάψῃ non cum dativo constructum est, sed τὸ τικτόμενον ex praecedentibus intelligitur. Passivum Ch. 956 βλαπτομέναν χρονισθεῖσαν ἐποίχεται. Pr. 196 εἴ τι μὴ βλάπτει (βλάπτῃ M) λόγῳ. Cum genitivo privandi vel impediendi significatione Ag. 120 βλαβέντα λοισθίων δρόμων. Quam structuram praeivit Homerus Od. 1, 195 ἀλλά νυ τόν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.

βλαστάνω *nascor*. Sept. 594 ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα. Ag. 756 ἐκ δ' ἀγαθᾶς τύχας γένει βλαστάνειν ἀκόρεστον οἰζύν. [Vitiose Ch. 589 βλαστοῦσι καὶ πεδαίχμιοι λαμπάδες πεδάοροι πτανά τε καὶ πεδοβάμονα, ubi βλάπτουσι Butlerus.]

βλάστημα *propago*. Sept. 533 μητρὸς ἐξ ὀρεσκόου βλάστημα καλλίπρῳρον.

βλαστημός *flos*. Sept. 12 βλαστημὸν ἀλδαίνοντα σώματος πολὺν (immo πάλιν). ‖ *proles*. Suppl. 317 τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῆσδε βλαστημὸν λέγεις; In M utrobique βλάστημον. Rectum accentum esse quem Blomfieldus restituit βλαστημός ex iis colligi pótest quae Lobeckius attulit Paralip. p. 397.

βλαχά (Dorice pro βληχή) *vagitus*. Sept. 348 βλαχαὶ αἱματόεσσαι τῶν ἐπιμαστιδίων — βρεφῶν.

βλαψίφρων *mentem laesus, demens*. Sept. 725 τὰς περιθύμους κατάρας Οἰδιπόδα βλαψίφρονος.

βλέμμα *vultus, oculi*. Fr. 238 κάτω — βλεμμάτων ῥέπει βολή.

βλέπω *cerno, specto*. Pr. 447 βλέποντες ἔβλεπον μάτην, κλύοντες οὐκ ἤκουον. Suppl. 716 πρῷρα πρόσθεν ὄμμασιν βλέπουσ' ὁδόν. Pers. 802 εἴ τι πιστεῦσαι θεῶν χρὴ θεσφάτοισιν, ἐς τὰ νῦν πεπραγμένα βλέψαντα. Sept. 498 φόβον βλέπων, i. e. metum vultu incutiens: nisi φόνον scribendum cum Cantero. Qui frequens est accusativi verbis βλέπειν et δεδορκέναι adiuncti usus: v. Thes. vol. 2 p. 281. Ch. 844 πῶς ταῦτ' ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάσω; ubi idem est quod ὄντα.

βλέπειν dicuntur qui in vivis sunt, quod βλέπειν φάος saepe dixerunt tragici. Pers. 261 αὐτὸς δ' ἀέλπτως νόστιμον βλέπω φάος. 299 Ξέρξης μὲν αὐτὸς ζῇ τε καὶ βλέπει φάος. Ag. 677 εἰ δ' οὖν τις ἀκτὶς ἡλίου νιν ἱστορεῖ χλωρόν τε καὶ βλέποντα. 1646 Ὀρέστης ἆρά που βλέπει φάος; Eum. 746 νῦν ἀγχόνης μοι τέρματ' ἢ φάος βλέπειν.

βλέφαρον *palpebra*. Sept. 3 βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ. Ag. 15 τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ.

βληχή. V. βλαχά.

βλοσυρός *terribilis*. Eum. 167 αἱμάτων βλοσυρὸν ἀρόμενον ἄγος.

βλοσυρόφρων *ferox*. Suppl. 833 βλοσυρόφρονα (βλοσυρόφρονι Hermannus) χλιδᾷ.

βόαμα *clamor*. Ag. 920 in trimetro χαμαιπετὲς βόαμα, ubi βόημα superscr. in apogr. Flor. (in parte fabulae qua caret M); sed tragici haud dubie βόαμα praetulerunt, etsi in fabulis quae nunc supersunt nulla alia huius vocabuli exempla reperiuntur. Compositum ἀμβόαμα est in carmine chori Ch. 34.

βοάω *clamo*. Fr. 391 βοᾷς τοιοῦδε πράγματος κοινωνὸς ὤν. Pr. 431 βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων. Sept. 64 βοᾷ γὰρ κῦμα χερσαῖον στρατοῦ. 330 βοᾷ δ' ἐκκενουμένα πόλις. 381 μεσημβριναῖς κλαγγαῖσιν ὡς δράκων βοᾷ. 392 βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις. 468 βοᾷ δὲ χοὖτος γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς. Pers. 605 βοᾷ δ' ἐν ὠσὶ κέλαδος οὐ παιώνιος. 991 βοᾷ βοᾷ μελέων ἔντοσθεν ἦτορ. Ag. 1106 πᾶσα γὰρ πόλις βοᾷ. Ch. 402 βοᾷ γὰρ λοιγὸν Ἐρινύς. Suppl. 584 ἔνθεν πᾶσα βοᾷ χθών. Pers. 954 et 966 οἰοιοῖ βόα. 1048 1066 βόα νυν ἀντίδουπά μοι. Suppl. 875 ἴυζε καὶ βόα πικρότερ' ἀχέων. 890 βοᾶν (scriptura incerta) φοβερὸν ἀπότρεπε.

βοᾶτις *clamans*. Pers. 575 τεῖνε δὲ δυσβάυκτον βοᾶτιν τάλαιναν αὐδάν.

βοή *clamor*. Sept. 84 διὰ πέδον βοᾷ ποτᾶται. 88 βοᾷ ὑπὲρ τάφρων λευκοπρεπὴς λεὼς ὄρνυται ἐπὶ πόλιν. 269 Ἑλληνικὸν νόμισμα θυστάδος βοῆς. 394 ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει κλύων. 487 ξὺν βοῇ παρίσταται. Pers. 280 ἴυζ' ἄποτμον βοάν. 402 παρῆν ὁμοῦ κλύειν πολλὴν βοήν. 936 τὰν κακοφάτιδα βοάν. Ag. 321 οἶμαι βοὴν ἄμικτον ἐν πόλει πρέπειν. 1143 ἀκόρετος βοᾶς. Ch. 500 καὶ τῆσδ' ἄκουσον λοισθίου βοῆς. 885 τίνα βοὴν ἵστης δόμοις; Eum. 397 πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοήν. Suppl. 635 τὸν ἄχορον βοὰν — μάχλον Ἄρη, ubi τὰν pro τὸν scripsit Hermannus, cuius v. annot. 683 βοὰν ἔνδημον. 829 βοὰν ἀμφαίνω. ‖ *auxilium*. Ag. 1349 πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν. Suppl. 730 εἰ βραδύνοιμεν βοῇ. ubi schol. βοῇ νῦν τῇ βοηθείᾳ.

βοηθέω *auxilio venio.* Suppl. 613 τὸν μὴ βοηθήσαντα τῶνδε γαμόρων.

βοηλάτης *boum agitator.* Suppl. 307 βοηλάτην μύωπα κινητήριον.

Βοιωτός *Boeotus.* Pers. 482 ἐν Βοιωτῶν χθονί. 806 φίλον πίασμα Βοιωτῶν χθονί.

Βόλβη *Bolbe.* Pers. 494 ἐπ' Ἀξίου πόρον Βόλβης θ' ἕλειον δόνακα. Est lacus Macedoniae.

βολή *iactus.* Sept. 430 τὰς δ' ἀστραπάς τε καὶ κεραυνίους βολάς. Ag. 1329 βολαῖς ὑγρώσσων σφόγγος ὤλεσεν γραφήν. Fr. 238 κάτω — βλεμμάτων ῥέπει βολή.

βόλος *iactus.* Sic dicuntur *pisces uno retis iactu capti:* v. Thes. vol. 2 p. 319. Pers. 424 ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον.

βόμβυξ *tibiae* species. βόμβυκας inter partes ex quibus tibiae componantur memorat Pollux 4, 70, sed tibias ipsas ib. 82 βόμβυκας dicit, τὸ δὲ τῶν βομβύκων ἔνθεον καὶ μανικὸν τὸ αὔλημα, πρέπον ὀργίοις, quod confirmatur versibus Aeschyli fr. 55 ὁ μὲν ἐν χερσὶν βόμβυκας ἔχων, τόρνου κάματον, δακτυλόδικτον πίμπλησι μέλος.

βορά *pabulum, cibus*, vel brutorum, vel hominum. Pr. 583 ποντίοις δάκεσι δὸς βοράν. Pers. 490 ὑπεσπανισμένους βορᾶς. Ag. 1220 χεῖρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείας βορᾶς. 1597 ἔσθει βορὰν ἄσωτον, ὡς ὁρᾷς, γένει. Ch. 530 τίνος βορᾶς χρῄζοντα; Fr. 434 βορᾶς βροτείας.

[βόρβορος *coenum, lutum.* Eum. 697 κακαῖς ἐπιρροαῖσι βορβόρῳ θ' ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων.]

Βορεάς *borealis.* Fr. 195 Βορεάδας ἥξεις πρὸς πνοάς.

Βορραῖος *Borealis.* Sept. 527 πέμπταισι προσταχθέντα Βορραίαις (sic Porsonus pro βορρέαις) πύλαις.

βοσκή *pabulum.* Eum. 266 ἀπὸ δὲ σοῦ φεροίμαν βοσκὰν πώματος δυσπότου. Fr. 41 μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον.

βόσκημα *pabulum, nutrimentum.* Improprie Suppl. 620 ἀμήχανον βόσκημα πημονῆς. ‖ *is qui pascitur.* Eum. 302 ἀναίματον βόσκημα δαιμόνων. ‖ *pecus, bestia*· Fr. 270 ἄκανθα ποντίου βοσκήματος.

βόσκω *pasco, alo.* Sept. 244 τούτῳ γὰρ Ἄρης βόσκεται, φόνῳ βροτῶν. Ch. 26 δι' αἰῶνος δ' ἰυγμοῖσι βόσκεται κέαρ. ‖ Forma media βόσκομαι *comedo.* Ag. 118 βοσκόμενοι λαγίναν ἐρικυμάδα φέρματι γένναν.

Βόσπορος *Bosporus.* Pr. 733 Βόσπορος δ' ἐπώνυμος κεκλήσεται. Pers. 723 ὥστε Βόσπορον κλῇσαι μέγαν. 746 ὅστις Ἑλλήσποντον — ἤλπισε σχήσειν ῥέοντα, Βόσπορον ῥόον θεοῦ.

βόστρυχος *cincinnus.* Ch. 168 ὁρῶ τομαῖον τόνδε βόστρυχον τάφῳ. 178 μάλιστ' ἐκείνου βοστρύχοις προσείδεται. 229 σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχός. Figurate Pr. 1044 πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος.

βοτήρ *pastor.* Eum. 196 χωρεῖτ' ἄνευ βοτῆρος αἰπολούμεναι. Suppl. 352 φράζουσα βοτῆρι μόχθους. Sept. 24 ὡς ὁ μάντις φησίν, οἰωνῶν βοτήρ, i. e. *auguriorum observator.*

[βότης. V. βούτης.]

βοτόν *pecus.* Ag. 1169 θυσίαι — πολυκανεῖς βοτῶν ποιονόμων. 1415 ὡσπερεὶ βοτοῦ μόρον. Ch. 753 τὸ μὴ φρονοῦν γάρ, ὡσπερεὶ βοτόν, τρέφειν ἀνάγκη. Eum. 450 σφαγαὶ — νεοθήλου βοτοῦ. 452 καὶ βοτοῖσι καὶ ῥυτοῖς πόροις. 907 καρπόν τε γαίας καὶ βοτῶν ἐπίρρυτον. Suppl. 568 βοτὸν ἐσορῶντες δυσχερὲς μιξόμβροτον. 691 πρόνομα δὲ βοτὰ τῶς πολύγονα τελέθοι. [Ib. 858 ἀλφεσίβοιον ὕδωρ, ἔνθεν ἀεξόμενεν ζώφυτον αἷμα βροτοῖσι θάλλει, Coningtono βοτοῖσι scribendum videbatur.

βούβαλις *bubalus.* Fr. 316 λεοντοχόρταν βούβαλιν νεαίρετον.

βουθόρος *vaccas iniens.* Suppl. 301 πρέποντα βουθόρῳ ταύρῳ δέμας.

βούθυτος *ad boves immolandos pertinens.* Ch. 261 βουθύτοις ἐν ἤμασιν. Suppl. 706 βουθύτοισι τιμαῖς.

βούκερως *bubulis praeditus cornibus.* Pr. 588 κλύεις φθέγμα τᾶς βούκερω παρθένου;

βουκολέω *pasco, alo.* Improprie *demulceo.* Ag. 669 ἐβουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος. Eum. 78 μὴ πρόκαμνε τόνδε βουκολούμενος πόνον, ubi per περιέπων exp. schol.

βουκόλος *bubulcus.* Pr. 677 βουκόλος δὲ γηγενὴς — Ἄργος ὡμάρτει. Suppl. 557 εἰσικνουμένου βέλει βουκόλου πτερόεντος.

βούλαρχος *consilii auctor.* Suppl. 12 Δαναὸς δὲ πατὴρ καὶ βούλαρχος καὶ στασίαρχος. 969 Δαναόν, πρόνοον καὶ βούλαρχον.

βούλευμα *consilium.* Pr. 170 τὸ νέον βούλευμ', ὑφ' ὅτου σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλᾶται. 619 βούλευμα μὲν τὸ Δῖον, Ἡφαίστου δὲ χείρ. 762 αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ κενοφρόνων βουλευμάτων. 1055 τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων βουλεύματ' ἔπη τ' ἔστιν ἀκοῦσαι. Sept. 594 ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα. Pers. 172 πάντα γὰρ τὰ κέδν' ἐν ὑμῖν ἐστί μοι βουλεύματα. 528 πιστοῖσι πιστὰ ξυμφέρειν βουλεύματα. Ag. 1347 ἀλλὰ κοινωσαίμεθ' ἄν πως ἀσφαλῆ βουλεύματα; Eum. 593 πρὸς τοῦ δ' ἐπείσθης καὶ τίνος βουλεύμασιν; 717 ἦ καὶ πατήρ τι σφάλλεται βουλευμάτων;

βουλευτέον *deliberandum.* Ag. 847 τὸ μὲν καλῶς ἔχον ὅπως χρονίζον εὖ μενεῖ βουλευτέον.

βουλευτήριον *curia.* Eum. 570 πληρουμένου γὰρ τοῦδε βουλευτηρίου. [683 ἔσται δὲ καὶ τὸ λοιπὸν Αἰγέως στρατῷ ἀεὶ δικαστῶν τοῦτο βουλευτήριον.] 687 κερδῶν ἄθικτον τοῦτο βουλευτήριον.

βουλευτήριος *suasor.* Sept. 575 κακῶν τ' Ἀδράστῳ τῶνδε βουλευτήριον.

βούλευτις *consiliatrix.* Etym. M. p. 595, 40 βουλευτής βούλευτις. "τῶνδε βούλευτις πόνων" ἐν ταῖς Ξαντρίαις (fr. 166), ubi ambigitur Aeschyli an (quod minus probabile) Platonis comici Xantriae intelligendae sint. De forma vocabuli dixit Lobeckius ad Phryn. p. 256.

βουλευτός *excogitatus.* Ch. 494 αἰσχρῶς τε βουλευτοῖσιν ἐν καλύμμασιν.

βουλεύω *suadeo.* Pr. 204 ἐνταῦθ' ἐγὼ τὰ λῷστα βουλεύων. Eum. 700 βουλεύω σέβειν. ‖ *delibero, decerno, meditor.* Ponitur vel absolute vel cum accusativo aut περί et genitivo constructum. Sept. 200 μὴ γυνὴ βουλευέτω. Pr. 1030 πρὸς ταῦτα βούλευε. Sept. 248 οὐκοῦν ἔμ' ἀρκεῖ τῶνδε βουλεύειν πέρι. Pers. 758 τήνδ' ἐβούλευσεν κέλευθον. Ag. 1223 ἐκ τῶνδε ποινάς φημι βουλεύειν τινά. 1359 τοῦ δρῶντός ἐστι καὶ τὸ βουλεῦσαι πέρι. 1614 ἔποικτον τόνδε βουλεῦσαι φόνον. 1627 ἀνδρὶ στρατηγῷ τόνδ' ἐβούλευσας μόρον; 1634 ἐπειδὴ τῷδ' ἐβούλευσας μόρον. ‖ Passivum Pr. 998 ὦπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε. Suppl. 1016 εἰ γάρ τι μὴ θεοῖς βεβούλευται νέον. Sept. 198 ψῆφος κατ' αὐτῶν ὀλεθρία βουλεύσεται. ‖ Forma media βουλεύομαι *delibero, consilia ineo.* Fr. 258 σφαλεὶς γὰρ οὐδεὶς εὖ βεβουλεῦσθαι δοκεῖ. Sept. 223 μή μοι θεοὺς καλοῦσα βουλεύου κακῶς. Ag.

846 τὰ δ' ἄλλα — βουλευσόμεσθα. Ch. 718 βουλευσόμεσθα τῆσδε συμφορᾶς πέρι.

βουλή *consilium*. Pr. 219 ἐμαῖς δὲ βουλαῖς Ταρτάρου μελαμβαθὴς κευθμὼν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον. 551 οὔποτε θνατῶν τὰν Διὸς ἁρμονίαν ἀνδρῶν παρεξίασι βουλαί. Sept. 842 βουλαὶ δ' ἄπιστοι Λαΐου διήρκεσαν. Ag. 1358 οὐκ οἶδα βουλῆς ἧστινος τυχὼν λέγω. Ch. 100 τῆσδ' ἐστὲ βουλῆς, ὦ φίλαι, μεταίτιαι. Eum. 620 βουλῇ πιφαύσκω δ' ὑμμ' ἐπισπέσθαι πατρός. ‖ *senatus, magistratus*. Ag. 884 εἴτε δημόθρους ἀναρχία βουλὴν καταρρίψειεν.

βούλιος *consultus, prudens*. Suppl. 599 σπεῦσαί τι τῶν βούλιος (sic Auratus pro δούλιος) φέρει φρήν. Ch. 672 εἰ δ' ἄλλο πρᾶξαι δεῖ τι βουλιώτερον.

βούλομαι *volo*. Pr. 929 ἅπερ τελεῖται, πρὸς δ' ἃ βούλομαι λέγω. Pers. 215 οὔ σε βουλόμεσθα, μῆτερ, οὔτ' ἄγαν φοβεῖν λόγοις. Pr. 867 δυοῖν δὲ θάτερον βουλήσεται.

βοῦνις *collibus frequens, tumulosa*. Suppl. 117 129 ἱλέομαι μὲν Ἀπίαν βοῦνιν. 776 ἰὼ γᾶ βοῦνι, πάνδικον σέβας, ubi βοῦνι ego restitui, πάνδικον, quod schol. legit, Paleius, pro βουνῖτι ἔνδικον, quod est in M: de quo dixi in Thes. vol. 2 p. 369.

βούνομος *a bobus depastus*. Fr. 243 Σπερχειὲ ποταμὲ βούνομοί τ' ἐπιστροφαί.

Βοῦρα nomen urbis Achaicae. Fr. 326 Βοῦραν ἱεράν.

βοῦς, ὁ, (cum genitivo βοός, pro quo βοῦ — haud dubie metri causa — ab Aeschylo (fr. 430) et Sophocle (fr. 277) dictum memorat Choeroboscus p. 237, 9 ed. Gaisf.) *bos*. Ag. 36 βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας βέβηκεν. Quae proverbialis locutio est de iis qui vel pecunia corrupti tacent, vel, ut hoc loco, propter metum libere loqui non audent: de qua plura dixit Blomfieldus in Glossario. ‖ βοῦς, ἡ, *vacca*. Pers. 611 βοός τ' ἀφ' ἁγνῆς λευκὸν εὔποτον γάλα. Ag. 1125 ἄπεχε τᾶς βοὸς τὸν ταῦρον. 1298 θεηλάτου βοὸς δίκην. Suppl. 18 τῆς οἰστροδόνου βοὸς ἐξ ἐπαφῆς. 45 Ἶνίν τ' ἀνθονομούσας προγόνου βοός. 170 τὸν τᾶς βοὸς παῖδ' ἀτιμάσας. 275 σπέρματ' εὐτέκνου βοός. 299 ΧΟ. βοῦν τὴν γυναῖκ' ἔθηκεν Ἀργεία θεός. ΒΑ. οὔκουν πελάζει Ζεὺς ἐπ' εὐκραίρῳ βοΐ; 303 τὸν πάνθ' ὁρῶντα φύλακ' ἐπέστησεν βοΐ. 306 τί οὖν ἔτευξεν ἄλλο δυσπότμῳ βοΐ; 313 τίς οὖν ὁ Δῖος πόρτις εὔχεται βοός; 569 τὰν μὲν βοός, τὰν δ' αὖ γυναικός.

βούστασις *bubile*. Pr. 653 πρὸς λειμῶνας βουστάσεις τε πρὸς πατρός.

βούτης *bubulcus*. Pr. 569 τὸν μυριωπὸν εἰσορῶσα βούταν. Ag. 719 βούτας ἀνήρ. In apogr. Flor. (nam in Med. haec pars fabulae excidit) οὗτος (superscripto ως) ἀνήρ. Correxit Heusdius, nisi quod βότας scripsit, pro quo βούτας recte Weckleinius, ut s. v. ἀγάλακτος diximus.

βουφόνος *boves caedens*. Pr. 531 μηδ' ἐλινύσαιμι θεοὺς ὁσίαις θοίναις ποτινισσομένα βουφόνοις, i. e. *boum occisorum sacrificiis*.

βούχιλος *pecora alens*. Suppl. 540 λειμῶνα βούχιλον.

βραβεύς *dux*. Pers. 302 Ἀρτεμβάρης δὲ μυρίας ἵππου βραβεύς. Ag. 230 φιλόμαχοι βραβῆς. Hesychius βραβέα: ἄρχοντα.

βραδύνω *tardus sum, cunctor*. Suppl. 730 εἰ βραδύνοιμεν βοῇ. Forma media Sept. 623 γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡβῶσαν φύει [ποδώκες ὄμμα, χεῖρα δ' οὐ βραδύνεται] παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἁρπάσαι δόρυ. ubi seclusi versum spurium.

βραχίων *brachium*. Suppl. 747 πολλοὺς δέ γ' εὑρήσουσιν ἐν μεσημβρίᾳ θάλπει βραχίον' εὖ κατερρινημένους.

βραχύς *brevis*. Pr. 505 βραχεῖ δὲ μύθῳ πάντα συλλήβδην μάθε. 939 κρατείτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον. Pers. 713 ἐν βραχεῖ λόγῳ. Suppl. 274 βραχὺς τορός θ' ὁ μῦθος. βραχὺ ψῆγμα pro βαρὺ ψῆγμα Ag. 441 Schuetzius.

βρέμω *fremo*. Pr. 424 δάϊος στρατὸς ὀξυπρῴροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς. Sept. 84 διὰ πέδον βοᾷ ποτᾶται, βρέμει δ' ἀμαχέτου δίκαν ὕδατος ὀροτύπου. 378 Τυδεὺς μὲν ἤδη πρὸς πύλαισι Προιτίσι βρέμει. Ag. 1030 νῦν δ' ὑπὸ σκότῳ βρέμει (καρδία). Eum. 978 τὰν δ' ἄπληστον κακῶν μήποτ' ἐν πόλει στάσιν τᾷδ' ἐπεύχομαι βρέμειν. Forma media Sept. 350 βλαχαὶ δ' αἱματόεσσαι — βρέμονται.

βρέτας *simulacrum dei* vel *deae*. Sept. 95 πότερα δῆτ' ἐγὼ ποτιπέσω βρέτη τίμια (τίμια addidi) δαιμόνων; 97 ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι. 185 βρέτη πεσούσας πρὸς πολισσούχων θεῶν. 212 ἐπὶ δαιμόνων πρόδρομος ἦλθον ἀρχαῖα βρέτη. Pers. 809 οὐ θεῶν βρέτη ᾐδοῦντο συλᾶν. Eum. 80 ἵζου παλαιὸν ἄγκαθεν λαβὼν βρέτας. 242 πρόσειμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σόν, θεά. 259 περὶ βρέτει πλεχθεὶς θεᾶς ἀμβρότου. 409 βρέτας τε τοὐμὸν τῷδ' ἐφημένῳ ξένῳ. 439 βρέτας τόδε ἧσαι φυλάσσων. 446 πρὸς χειρὶ τῇμῇ τὸ σὸν ἐφεζόμην βρέτας. 1024 αἵτε φρουροῦσιν βρέτας τοὐμὸν δικαίως. Suppl. 463 νέοις πίναξι βρέτεα κοσμῆσαι τάδε. 885 βρέτεος ἄρος ἄτα. 430 ἀπὸ βρετέων βίᾳ Δίκας ἀγομέναν.

βρέφος *infans*. Ag. 1096 κλαόμενα τάδε βρέφη σφαγάς. Sept. 350 τῶν ἐπιμαστιδίων ἄρτι βρεφῶν. Sic Schuetzius pro ἀρτιτρεφεῖς (in apogr. nonnullis ἀρτιβρεφεῖς).

βρίζω *dormio*. Ag. 275 οὐ δόξαν ἂν λάβοιμι βριζούσης φρενός. Ch. 897 πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα. Eum. 280 βρίζει γὰρ αἷμα.

βριθύς *gravis*. Ag. 200 χείματος ἄλλο μῆχαρ βριθύτερον πρόμοισι. Fr. 447 (ex elegia) βριθὺς ὁπλιτοπάλας.

βρίθω, quod plerumque intransitive dicitur *deorsum vergo*, rarius transitive est *onero*. Hesychius βρῖσαι: βαρῦναι. Sic Pers. 346 τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσορρόπῳ τύχῃ. ‖ Passivum βρίθομαι Sept. 154 ἔλακον ἀξόνων βριθομένων χνόαι. Fr. 114 λευκοῖς τε γὰρ μόροισι καὶ μελαγχίμοις καὶ μιλτοπρέπτοις βρίθεται ταὐτοῦ χρόνου. Sic Homerus Il. 8, 307 καρπῷ βριθομένη. unde Hesychius βρίθεται: βαρύνεται καρπῷ.

Βρόμιος cognomen Bacchi. Eum. 24 Βρόμιος ἔχει τὸν χῶρον.

βρόμος *strepitus*. Sept. 213 νιφάδος ὅτ' ὀλοᾶς νιφομένας βρόμος ἐν πύλαις. 476 μάργων ἱππικῶν φρυαγμάτων βρόμον φοβηθείς. Fr. 195 ἵν' εὐλαβοῦ βρόμον καταιγίζοντα.

βροντή *tonitru*. Pr. 923 βροντῆς θ' ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον. 1017 βροντῇ καὶ κεραυνίᾳ φλογί. 1045 αἰθὴρ δ' ἐρεθιζέσθω βροντῇ. 1062 βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον. 1083 βρυχία δ' ἠχὼ παραμυκᾶται βροντῆς. Suppl. 35 βροντῇ στεροπῇ τε. Fr. 55, 11 τυπάνου δ' εἰκὼν ὥσθ' ὑπογαίου βροντῆς φέρεται βαρυταρβής.

βρόντημα *tonitru*. Pr. 993 βροντήμασι χθονίοις κυκάτω πάντα.

βρότειος *mortalis, ad mortalem s. mortales pertinens, humanus*. Pr. 116 θεόσσυτος, βρότειος,

ἢ κεκραμένη; 765 θέορτον ἢ βρότειον (γάμον); Ag. 1189 βρότειον αἷμα. 1327 ἰὼ βρότεια πράγματα. Eum. 253 ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ. 412 βροτείοις ἐμφερεῖς μορφώμασιν. 568 σάλπιγξ βροτείου πνεύματος πληρουμένη. 909 τῶν βροτείων σπερμάτων σωτηρίαν. Suppl. 104 ἰδέσθω δ' εἰς ὕβριν βρότειον. Fr. 434 βορᾶς βροτείας. 294 τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφ' ἡμέραν φρονεῖ.

βρότεος i. q. βρότειος. Eum. 171 παρὰ νόμον θεῶν βρότεα μὲν τίων. Quod unicum huius formae exemplum est apud tragicos. Epicorum exempla v. in Thes. vol. 2 p. 43 a.

βροτοκτονέω *homines interficio.* Eum. 421 βροτοκτονοῦντας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν.

βροτολοιγός *homines perdens.* Suppl. 665 βροτολοιγὸς Ἄρης. Hom. Il. 5, 31 Ἆρες Ἄρες βροτολοιγέ.

βροτός *mortalis.* Dicitur plerumque substantive, intellecto ἀνήρ (ut βροτὸς ἀνήρ apud Homerum) vel alio nomine, et numero plurali frequentius quam singulari, cuius pauca tantum apud Aeschylum sunt exempla. Pers. 97 παρασαίνει βροτὸν εἰς ἄρκυας Ἄτα. Ag. 1303 ἀλλ' εὐκλεῶς τοι κατθανεῖν χάρις βροτῷ. Eum. 471 τὸ πρᾶγμα μεῖζον ἤ τις οἴεται τόδε βροτὸς δικάζειν. 525 ἢ πόλις βροτός θ' ὁμοίως ἔτ' ἂν σέβοι δίκαν; Suppl. 295 μὴ καὶ λόγος τις Ζῆνα μιχθῆναι βροτῷ; ‖ Pluralis Pr. 21 οὔτε φωνὴν οὔτε του μορφὴν βροτῶν ὄψει. 30 βροτοῖσι τιμὰς ὤπασας πέρα δίκης. 111 διδάσκαλος τέχνης πάσης βροτοῖς πέφηνε. 123 διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν. 231 βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπώρων λόγον οὐκ εἶχεν οὐδένα. 235 ἐξελυσάμην βροτούς. 442 τἀν βροτοῖς δὲ πήματα ἀκούσατε, 470 τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας βροτοῖσιν. 506 πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως. 507 μή νυν βροτοὺς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα. 612 πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ' ὁρᾷς Προμηθέα. 841 τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσιν βροτοῖς. Pers. 293 ἀνάγκη πημονὰς βροτοῖς φέρειν. 420 ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν. 591 οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν ἐν φυλακαῖς. 599 ἐπίσταται βροτοῖσιν ὡς ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ. 706 ἀνθρώπεια δ' ἄν τοι πήματ' ἂν τύχοι βροτοῖς. 709 ὦ βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον. 819 ἄφωνα σημανοῦσιν ὄμμασιν βροτῶν. Ag. 5 τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς λαμπροὺς δυνάστας. 176 τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὁδώσαντα. 194 δύσορμοι βροτῶν ἄλαι. 221 βροτοὺς θρασύνει γὰρ αἰσχρόμητις τάλαινα παρακοπά. 370 οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν. 531 τίεσθαι δ' ἀξιώτατος βροτῶν τῶν νῦν. 750 παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος τέτυκται. 788 πολλοὶ δὲ βροτῶν τὸ δοκεῖν εἶναι προτίουσι. 765 βροτῶν ὕβριν. 885 σύγγονον βροτοῖσι τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον. 1133 ἀπὸ δὲ θεσφάτων τίς ἀγαθὰ φάτις βροτοῖς τέλλεται; 1332 τὸ μὲν εὖ πράσσειν ἀκόρεστον ἔφυ πᾶσι βροτοῖσιν. 1341 τίς ποτ' ἂν εὔξαιτο βροτῶν ἀσινεῖ δαίμονι φῦναι; 1486 τί γὰρ βροτοῖς ἄνευ Διὸς τελεῖται; 1578 βροτῶν τιμαόρους θεοὺς ἄνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄχη (ἄγη Auratus). Ch. 60 τὸ δ' εὐτυχεῖν, τόδ' ἐν βροτοῖς θεός τε καὶ θεοῦ πλέον. 93 ὡς νόμος βροτοῖς ἐστί. 119 ἐλθεῖν τιν' αὐτοῖς δαίμον' ἢ βροτῶν τινα. [129 κἀγὼ χέουσα τάσδε χέρνιβας βροτοῖς. ubi in M γρ. νεκροῖς. Recte φθιτοῖς Hermannus.] 194 τοῦ φιλτάτου βροτῶν Ὀρέστου. 216 καὶ τίνα σύνοισθά μοι καλουμένη βροτῶν; 259 πέμπειν ἔχοις ἂν σήματ' εὐπιθῆ βροτοῖς. [279 βροτοῖς πιφαύσκων εἶπε.] 302 πολίτας εὐκλεεστάτους βροτῶν. 384 βροτῶν τλάμονι καὶ πανούργῳ χειρί. 483 δαῖτες ἔννομοι βροτῶν. 588 κνωδάλων ἀνταίων βροτοῖσι. 598 ἔρωτας ἄταισι συννόμους βροτῶν. 601 κνωδάλων τε καὶ βροτῶν. 636 βροτῶν ἀτιμωθὲν οἴχεται γένος. 950 Δίκαν δέ νιν προσαγορεύομεν βροτοί. Eum. 93 ὁρμώμενον βροτοῖσιν εὐπόμπῳ τύχῃ. 105 μοῖρ' ἀπρόσκοπος βροτῶν. 216 ὅθεν βροτοῖσι γίγνεται τὰ φίλτατα. 233 δεινὴ γὰρ ἐν βροτοῖσι κἀν θεοῖς πέλει τοῦ προστροπαίου μῆνις. 239 ἄλλοισιν οἴκοις καὶ πορεύμασιν βροτῶν. 269 εἴ τις ἄλλος ἤλιτεν βροτῶν. 273 μέγας γὰρ Ἅιδης ἐστὶν εὔθυνος βροτῶν. 333 345 αὐονὰ βροτοῖς. 384 δυσπαρήγοροι βροτοῖς. 390 τίς οὖν τάδ' οὐχ ἅζεταί τε καὶ δέδοικεν βροτῶν; 495 πάντας ἤδη τόδ' ἔργον εὐχερείᾳ συναρμόσει βροτούς. [702 τίς γὰρ δεδοικὼς μηδὲν ἔνδικος βροτῶν;] 724 Μοίρας ἔπεισας ἀφθίτους θεῖναι βροτούς. 825 μηδ' ὑπερθύμως ἄγαν θεοὶ βροτῶν στήσητε δύσκηλον χθόνα. 857 ὅσην παρ' ἄλλων οὔποτ' ἂν σχέθοις βροτῶν. 883 πολισσούχων βροτῶν. 915 τήνδ' ἀστύνικον ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν. 986 πολλῶν γὰρ τόδ' ἐν βροτοῖς ἄκος. 1016 δαίμονές τε καὶ βροτοί. Suppl. 96 ἰάπτει δ' ἐλπίδων ἀφ' ὑψιπύργων πανώλεις βροτούς. . 215 εἰδὼς ἂν αἶσαν τήνδε συγγνοίη βροτοῖς. 337 σθένος μὲν οὕτως μεῖζον αὔξεται βροτοῖς. 383 φύλακα πολυπόνων βροτῶν. 479 ὕψιστος γὰρ ἐν βροτοῖς φόβος. 543 πολλὰ βροτῶν διαμειβομένα φῦλα. 565 βροτοὶ δ' οἳ γᾶς τότ' ἦσαν ἔννομοι. 610 ξύν τ' ἀσυλίᾳ βροτῶν. · 637 τὸν ἀρότοις θερίζοντα βροτοὺς ἐν ἄλλοις. 733 θεοὺς ἀτίζων τις βροτῶν δώσει δίκην. 858 ἔνθεν ἀεξόμενον ζώφυτον αἷμα βροτοῖσι θάλλει. 997 ὥραν ἐχούσας τήνδ' ἐπίστρεπτον βροτοῖς. [999 θῆρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοί τί νιν.] Fr. 5 τί δῆτ' ἐπ' αὐτοῖς ὄνομα θήσονται βροτοί; 41, 4 ἡ δὲ τίκτεται βροτοῖς μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον. 160 θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς. 198 γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς. 283 τό τοι κακὸν ποδῶκες ἔρχεται βροτοῖς. 301 οὐ δικαίως θάνατον ἔχθουσιν βροτοί. Aeschyli sententiam (fr. 306 b) ἐκ τῶν πόνων τίκτεσθαι ἀρετὰς βροτοῖς memorat Libanius Epist. 175.

βροτοσκόπος *homines observans.* Eum. 499 οὐδὲ γὰρ βροτοσκόπων μαινάδων τῶνδ' ἐφέρπει κότος τις ἐργμάτων.

βροτοστυγής *hominibus infensus.* Pr. 799 δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοστυγεῖς. Ch. 51 ἀνήλιοι, βροτοστυγεῖς δνόφοι καλύπτουσι δόμους.

βροτοφθόρος *homines perdens.* Eum. 787 817 βροτοφθόρους κηλῖδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ. Suppl. 264 χθόνα τήνδ' ἐκκαθαίρει κνωδάλων βροτοφθόρων.

βρόχος *laqueus.* Ch. 557 ὡς ἂν — ληφθῶσιν ἐν ταὐτῷ βρόχῳ. Suppl. 788 θέλοιμι δ' ἂν μορσίμου βρόχου τυχεῖν ἐν ἀρτάναις, ubi quum metrum duas syllabas breves postulet, pro βρόχου conieci προπρό.

βρυάζω *lascivio.* Suppl. 878 περιχαμπτὰ (hoc corruptum) βρυάζεις. Significatio incerta, quum verba reliqua nondum sint emendata. ‖ Hesychius βρυαζούσης λεαίνης: ἐν Ἀθάμαντι (fr. 4 a) ἀκμαζούσης ἢ ἐγκύμονος. Incertum utrum Aeschyli an Sophoclis Athamantem dicat.

βρῦτον potus quidam ex hordeo confectus. Fr 123 (apud Athen. 10 p. 447) κἀκ τῶνδ' ἔπινε βρῦτον. Vinum hordeaceum (τὸν κρίθινον οἶνον) sic appellatum esse ab Aeschylo, Sophocle et Archilocho docet Athenaeus.

βρύχημα *fremitus.* Fr. 155 μυκηθμοῖσι καὶ βρυχήμασιν.

βρύχιος *submersus* (in mari prófundo). De sono profundo Pr. 1082 βρυχία δ' ἠχὼ παραμυκᾶται βροντῆς. Similia v. in Thes. vol. 2 p. 444 Pers. 347 ἔπαισαν ἅλμην βρύχιον.

βρύω *tumeo, abundo.* Ag. 169 παμμάχῳ θράσει βρύων. Suppl. 966 ἀλλ' ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθοῖσι βρύοις. Fr. 281, 6 τὸ Φοίβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα ἤλπιζον εἶναι μαντικῇ βρύον τέχνῃ. Cum genitivo Ch. 70 παναρκέτας νόσου βρύειν, unde βρύει versui 64 illatum est, quod delevit Hermannus.

βρώσιμος *esculentus.* Pr. 479 οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδέν, οὔτε βρώσιμον, οὐ χριστόν, οὔτε πιστόν.

βρωτήρ *qui comedit, edax.* Eum. 803 βρωτῆρας αἰχμάς (αὐχμοὺς Scaliger) σπερμάτων ἀνημέρους. Fr. 203 ἱππάκης βρωτῆρες εὔνομοι Σκύθαι.

Βύβλινος n. pr. Pr. 811 ἔνθα Βυβλίνων (sic ex schol. pro Βιβλίνων) ὀρῶν ἄπο ἵησι σεπτὸν Νεῖλος εὔποτον ῥέος. Schol. ἀπὸ τῆς γινομένης παρ' αὐτοῖς βύβλου ἔπλασεν τὰ Βύβλινα ὄρη.

βύβλος *papyrus.* Suppl. 761 βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν, ubi notandum βύβλου correpta syllaba priore. Sensus autem verborum hic est, Aepyptios παπυροφάγους inferiores esse Graecis, qui frumento vescantur.

βυθός *profundum.* Pr. 432 στένει βυθός. Ch. 507 τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστῆρα σῴζοντες λίνου. Suppl. 408 ἐς βυθὸν μολεῖν δεδορκὸς ὄμμα.

βύσσινος *byssinus.* Sept. 1039 κόλπῳ φέρουσα βυσσίνου πεπλώματος. Pers. 125 βυσσίνοις δ' ἐν πέπλοις πέσῃ λακίς.

βυσσόφρων *in profundo pectore cogitans, alta mente consilia capiens.* Ch. 651 βυσσόφρων Ἐρινύς.

βωμός *ara.* Pers. 203 σὺν θυηπόλῳ χερὶ βωμὸν προσέστην. Ag. 210 1038 βωμοῦ πέλας. 232 ὕπερθε βωμοῦ. 384 λακτίσαντι μέγαν Δίκας βωμόν. 1277 βωμοῦ πατρῴου δ' ἀντ' ἐπίξηνον μένει. 1298 πρὸς βωμὸν εὐτόλμως πατεῖς. Ch. 106 αἰδουμένη σοὶ βωμὸν ὣς τύμβον πατρός. Eum. 305 οὐδὲ πρὸς βωμῷ σφαγείς. 539 βωμὸν αἴδεσαι Δίκας. Suppl. 83 ἔστι δὲ κἀκ πολέμου τειρομένοις βωμὸς ἀρῆς φυγάσιν ῥῦμα. 190 κρεῖσσον δὲ πύργου βωμός. 872 κρατύνεις βωμὸν ἑστίαν χθονός. Fr. 155 Διὸς πατρῴου βωμὸς ἔστ' ἐν αἰθέρι. 156 οὐδ' ἔστι βωμός, οὐδὲ παιωνίζεται. 407 ὑμεῖς δὲ βωμὸν τόνδε καὶ πυρὸς σέλας κύκλῳ περίστητε. Sept. 15 πόλει τ' ἀρήγειν καὶ θεῶν ἐγχωρίων βωμοῖσι. Pers. 811 et Ag. 527 βωμοὶ δ' ἄϊστοι. 91 βωμοὶ δώροισι φλέγονται. Ch. 261 βωμοῖς ἀρήξει. 293 βωμῶν τ' ἀπείργειν. Eum. 655 ποίοισι βωμοῖς χρώμενος τοῖς δημίοις; Suppl. 482 βωμοὺς ἐπ' ἄλλους δαιμόνων ἐγχωρίων θές. 494 τῶν πολισσούχων θεῶν βωμοὺς προνάους. 501 ἡγεῖσθε βωμοὺς ἀστικούς. 655 καθαροῖσι βωμοῖς θεοὺς ἀρέσονται. 751 βωμῶν ἀλέγοντες οὐδέν.

Γ.

Γᾶ. V. Γῆ.

Γάβιοι nomen gentis. Fr. 198.

γάγγαμον *rete.* Ag. 361 μέγα δουλείας γάγγαμον.

Γαῖα *Tellus*, dea. Pr. 210 καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία. Ch. 44 ἰὼ Γαῖα μαῖα. Eum. 2 τὴν πρωτόμαντιν Γαῖαν.

γαῖα *terra*, vel universa vel certa quaedam. Pr. 571 ὃν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει. Sept. 304 ποῖον δ' ἀμείψεσθε γαίας πέδον; [Sept. 585 πατρίς τε γαῖα σῆς ὑπὸ σπουδῆς δορὶ ἁλοῦσα.] 821 πέπωκεν αἷμα γαῖ' ὑπ' ἀλλήλων φόνῳ. 937 ἐν δὲ γαίᾳ ζόα φονορύτῳ μέμικται. Pers. 187 Ἑλλάδα κλήρῳ λαχοῦσα γαῖαν. 223 τἄμπαλιν δὲ τῶνδε γαίας κάτοχα μαυροῦσθαι σκότῳ. 387 λευκόπωλος ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαῖαν. 492 Μαγνητικὴν δὲ γαῖαν. 499 γαῖαν οὐρανόν τε προσκυνῶν. 511 ἐφ' ἑστιοῦχον γαῖαν. 549 πρόπασα μὲν στένει γαῖ' Ἀσιὰς ἐκκενουμένα. 618 παμφόρου γαίας τέκνα. 627 εὔφρονας εἶναι κατὰ γαίας. 929 βασιλεῦ γαίας. Ag. 257 Ἀπίας γαίας μονόφρουρον ἕρκος. Ch. 127 καὶ γαῖαν αὐτήν, ἣ τὰ πάντα τίκτεται. 489 ὦ γαῖ', ἄνες μοι πατέρ' ἐποπτεῦσαι μάχην. Eum. 11 ἐς τήνδε γαῖαν ἦλθε. 907 καρπόν τε γαίας καὶ βοτῶν ἐπίρρυτον. 925 ἐπισσύτους βίου τύχας ὀνησίμους γαίας ἐξαμβρόσαι. 952 παρά τ' ἀθανάτοις τοῖς θ' ὑπὸ γαῖαν. Suppl. 16 Ἄργους γαῖαν. 266 τὰ δὴ παλαιῶν αἱμάτων μιάσμασι χρανθεῖσ' ἀνῆκε γαῖα. 545 ἀντίπορον γαῖαν ἐν αἴσᾳ διατέμνουσα. 1029 λιπαροῖς χεύμασι γαίας. Fr. 41 ἔρως δὲ γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν. 196, 4 ἐλέσθαι δ' οὔτιν' ἐκ γαίας λίθον ἕξεις. 304 Νεῖλος — γαῖαν (γάνος Hermannus) κυλίνδει πνευμάτων ἐπομβρίᾳ.

γαιάοχος *terram continens.* Neptunum γαιήοχον vel γεήοχον dixerunt Homerus, Hesiodus, Pindarus aliique: quod nomen grammatici alii γαῖαν ἔχοντα, alii γαῖαν ὀχοῦντα significare crediderunt, nonnulli γαίοντα (*gaudentem*) ὄχοις, quod non est verisimile cuiquam veterum in mentem venisse, ut frustra defensum sit ab Doederleinio in Glossario Homerico et Nitzschio in Philologo vol. 3 p. 10. Accedit quod γαιάοχος aliorum quoque numinum epitheton est, quibus nihil cum curribus est negotii: ut incredibile sit poetas γαιήχον ita dixisse ut modo ab γαῖα modo ab γαίειν derivandum esset. Collatis igitur quae de hoc epitheto dicta sunt in Thes. vol. 1, 2 p. 2315 et vol. 2 p. 490 (ubi Ἐρεχθέος γαιηόχου addendum ex inscr. in acropoli ab Rossio reperta), non dubitandum quin γαιάοχος sit ὁ γαῖαν ἔχων. De Neptuno Aeschylus Sept. 310 Ποσειδᾶν ὁ γαιάοχος. De Iove terrae imperium tenente Suppl. 816 γαιάοχε παγκρατὲς Ζεῦ.

γαιονόμος *terrae incola.* Suppl. 54 πιστὰ τεκμήρι', ἃ γαιονόμοισιν ἄελπτά περ ὄντα φανεῖται, ubi M τεκμήρια τά τ' (τά τ' in litura duarum litterarum, quarum prior non τ' fuit) ἀνόμοια οἶδ' ἄελπτα —, quae correxit Hermannus.

γάϊος *qui sub terra est.* Suppl. 155 τὸν γάϊον (sic Wellauerus pro τὸν ταιον. ἀγραῖον apud grammaticos ad fr. 229 indicatos), τὸν πολυξενώτατον Ζῆνα τῶν κεκμηκότων. ‖ *qui in terra est.* Suppl. 826 ὅδε μάρπτις νάϊος γάϊος. Sept. 736 γαῖα κόνις pro χθονία κόνις ex Hesychio.

γάλα *lac.* Sept. 736 γαῖα κόνις pro χθονία κόνις restitutum ex Hesychio. Pers. 611 βοός τ' ἀφ' ἁγνῆς λευκὸν εὔποτον γάλα. Ch. 533 ὥστ' ἐν

γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι. 546 θρόμβῳ δ' ἔμιξεν αἵματος φίλον γάλα. 898 οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα.

γαλήνη *maris tranquillitas.* Improprie de animo tranquillo Ag. 740 πάραυτα δ' ἐλθεῖν ἐς Ἰλίου πόλιν λέγοιμ' ἂν φρόνημα μὲν νηνέμου γαλάνας.

γαμβρός *affinis.* Ag. 708 ὑμέναιον, ὃς τότ' ἐπέρρεπεν γαμβροῖσιν ἀείδειν.

γαμετή *uxor.* Suppl. 164 174 κοννῶ δ' ἄταν γαμετᾶς οὐρανονίκου.

γαμέτης *maritus.* Pr. 896 μηδὲ πλαθείην γαμέτᾳ τινὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ.

γαμέω *matrimonium ineo.* Pr. 764 γαμεῖ γάμον τοιοῦτον, ᾧ ποτ' ἀσχαλεῖ. 909 οἷον ἐξαρτύεται γάμον γαμεῖν. Fr. 11 σοὶ μὲν γαμεῖσθαι (*nubere*) μόρσιμον, γαμεῖν δ' ἐμοί. ‖ *in matrimonium duco.* Suppl. 227 πῶς δ' ἂν γαμῶν ἄκουσαν ἄκοντος πατρὸς ἁγνὸς γένοιτ' ἄν;

γαμήλευμα *connubium.* Ch. 625 δυσφιλὲς γαμήλευμα.

γαμήλιος *nuptialis.* Ch. 487 κἀγὼ χοάς σοι τῆς ἐμῆς παγκληρίας οἴσω πατρῴων ἐκ δόμων γαμηλίους. Eum. 835 θύη πρὸ παίδων καὶ γαμηλίου τέλους. Suppl. 805 πρὸ κοίτας γαμηλίου. Fr. 238 γαμηλίων λέκτρων.

γάμορος *terrae incola.* Suppl. 613 τὸν μὴ βοηθήσαντα τῶνδε γαμόρων. Eum. 890 τῆσδε γαμόρῳ χθονός. Sic Dobraeus pro τῇδέ γ' ἀμοίρου χθονός. In hoc vocabulo Doricum α servarunt tragici ut in aliis cum γῇ compositis, de quibus dicetur s. v. γάπεδον.

γάμος *matrimonium.* Pr. 648 ἐξόν σοι γάμου τυχεῖν μεγίστου. Pr. 764 γαμεῖ γάμον τοιοῦτον ᾧ ποτ' ἀσχαλεῖ. 855 φεύγουσα συγγενῆ γάμον ἀνεψιῶν. [901 ὁ γάμος corruptum ex ἄγαμος, quod v.] 909 οἷον ἐξαρτύεται γάμον γαμεῖν. Ag. 745 ἐπέκρανεν δὲ γάμου πικρὰς τελευτάς. Eum. 737 τὸ δ' ἄρσεν αἰνῶ πάντα πλὴν γάμου τυχεῖν. Suppl. 10 γάμον Αἰγύπτου παίδων. 105 δι' ἀμὸν γάμον. 394 μῆχαρ — γάμου δύσφρονος. 799 πρὶν δαΐκτορος βίᾳ κάρζας γάμου κυρῆσαι. 807 πόρον — γάμου λυτῆρα. 1033 μηδ' ὑπ' ἀνάγκας γάμος ἔλθοι Κυθερείας. 1054 ὁ μέγας Ζεὺς ἀπαλέξαι γάμον Αἰγυπτογενῆ μοι. 1064 Ζεὺς ἄναξ ἀποστεροίη γάμον δυσάνορα. Fr. 41 ἔρως δὲ γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν. 52 ὡραίου γάμου. Pr. 559 ἰότατι γάμων. 739 πικροῦ δ' ἔκυρσας, ὦ κόρη, τῶν σῶν γάμων μνηστῆρος. 859 θηρεύοντες οὐ θηρασίμους γάμους. 893 ἐραστεῦσαι γάμων. 947 πατὴρ ἄνωγέ σ' οὕστινας κομπεῖς γάμους αὐδᾶν. Sept. 780 μέλεος ἀθλίων γάμων. Ag. 1156 ἰὼ γάμοι γάμοι Πάριδος ὀλέθριοι φίλων. Suppl. 81 πέλοιτ' ἂν ἔνδικοι γάμοις. 331 ἔχθει μεταπτοιοῦσαν εὐναίων γάμων. 1050 μετὰ πολλῶν δὲ γάμων.

γαμφηλαί *maxillae.* Pr. 355 σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον.

γαμψῶνυξ *aduncis unguibus praeditus.* Pr. 488 γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν.

γανάω. Suppl. 1019 ἴτε μὰν ἀστυάνακτας μάκαρας θεοὺς γανάοντες. Sic Hermannus, cuius v. annot., correxit pro γανάεντες, comparandum cum Homerico γανόωντες, quod *splendentes* significat. Aeschylus transitive dixit, *celebrandi*, ut videtur, significatione.

γάνος *quidquid laetitiam affert, decus.* Ag. 579 θεοῖς λάφυρα ταῦτα τοῖς καθ' Ἑλλάδα δόμοις -ἀλευσαν ἀρχαῖον γάνος. ‖ De potu reficiente 3 ἀμφὶ κρηναῖον γάνος. (ut ap. Lycophr. 247). De vino 615 παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε. (ut ap. alios in Thes. indicatos vol. 2 p. 517). De pluvia agros fecundante Ag. 1392 χαίρουσαν οὐδὲν ἧσσον ἢ διοσδότῳ γάνει (sic Porsonus pro διὸσ νότῳ γᾶν εἰ) σπορητός.

γάνυμαι *laetor.* Eum. 970 τάδε τοι χώρᾳ τῆμῇ προφρόνως ἐπικραινομένων γάνυμαι.

γάπεδον i. q. δάπεδον *solum*, *terra.* Pr. 829 πρὸς Μολοσσὰ γάπεδα, ubi M δάπεδα vitiato metro: nam δάπεδον syllaba prima correpta dicitur. Eodem errore apud Lycophr. 617 τοῦ τειχοποιοῦ γαπέδων Ἀμοιβέως codices non pauci δαπέδων. Recte igitur γάπεδα Aeschylo restituit Porsonus ad Euripidis Orest. v. 324, qua forma tragici interdum usi sunt ubi δάπεδον metrum non ferret, servato Dorico ἄλφα, ut in γάμορος γάϊος γαπόνος γάποτος γατόμος δάϊος νάϊος aliisque vocabulis fecerunt, de quo disertum est Stephani Byzantii testimonium s. v. Γῆ: λέγεται καὶ γήπεδον (τὸ πρὸς τοῖς οἴκοις ἐν πόλει κηπίον), ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ ᾱ φασὶ δωρίζοντες. ubi quae de significatione vocabuli dicit cavendum est ne quis ad tragicos referat, quos non est verisimile usquam de hortulis ante aedes sitis esse locutos. Dixerunt illi haud dubie γάπεδον nunquam aliter quam ut γῆς πέδον significaret. Alterius significationis exempla antiquissima apud Platonem et Aristotelem reperiuntur, qualia in mente habuit Phrynichus quum de usu vocabuli diceret quae in Bekkeri Anecd. p. 32, 1 leguntur, ab Stephano Byzantio quoque, etsi omisso Phrynichi nomine, apposita post verba supra ab me allata. Glossa Hesychii γάπεδα: ἀγροικικαὶ οἰκίαι etsi ex prosae orationis scriptore aliquo Dorico sumta esse potest, tamen probabilius videtur eam ad tragicos spectare, adiuncta quae ab tragicorum usu aliena est interpretatione.

γάποτος *a terra absorptus.* Pers. 621 γαπότους δ' ἐγὼ τιμὰς προπέμψω τάσδε νερτέροις θεοῖς. Ch. 97 γάποτον χύσιν. 163 γαπότους χοάς.

γάρ *nam*, *enim.* Huius particulae, quae nunquam in initio aut sententiae aut versus ponitur, sed post unum vel plura vocabula infertur, usus hic est ut eorum quae in sententia praecedente uno pluribusve verbis vel ab eadem vel ab alia persona dicta sunt ratio reddatur veritasque demonstretur. Cuius generis quum infinita in omni scriptorum genere exemplorum copia sit, ego satis habeo post pauca ex una fabula exempla reliqua, ut Wellauerus fecit, solis versuum numeris iudicasse. Pr. 7 τὸ σὸν γὰρ ἄνθος — θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν. 17 εὐωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρύ. 27 ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω. 29 θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσσων χόλον βροτοῖσι τιμὰς ὤπασας. 34 γόους ἀνωφελεῖς φθέγξει· Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες. 51 ἅπαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν· ἐλεύθερος γὰρ οὔτις ἐστὶ πλὴν Διός. 59 86 107 128 133 148 [182 ἐμὰς δὲ φρένας ἐρέθισε διάτορος φόβος· | δέδια γὰρ ἀμφὶ σαῖς τύχαις, ubi metrum δέδια δ' postulat, quod restituit Porsonus.] 184 224 244 310 338 341 342 345 361 394 401 441 524 542 617 645 649 685 701 716 718 740 750 766 780 785 803 829 862 897 905 918 940 963 968 995 1008 1012 1016 1032 1037 1039 1056 1064 1068 1076. Sept. 4 17 22 42 52 59 64 77 [113] 120 141 189 224 244 281 295 321 379 403 411 427 458 500 509 511 539 592 601 644 662 680 684 741 766 772 1009 1037 1069 1074. Pers. 12 91 97 102 126 172 175 211 234 247

255 291 341 355 373 392 431 444 459 466 491 504 548 590 592 603 631 649 652 707 713 765 767 772 784 792 802 816 821 834 838 851 913 924 942 949 1002 1009 1033. Ag. 10 14 32 76 105 134 154 214 217 222 253 259 267 326 343 350 354 381 422 433 461 469 500 506 522 524 532 534 555 559 [560 γάρ male pro δέ, quod restituit Pearsonus] 584 601 650 654 674 [761 γάρ corruptum ex δ' ἄρ'] 800 832 834 838 871 880 904 916 948 953 966 1001 1003 1040 1056 1075 1082 1095 1106 1110 1112 1133 1137 [1147 recte delevit Hermannus] 1186 1187 1226 1280 1284 1354 1365 1369 1374 1437 1478 1486 1523 1564 1583 1605 1630. Ch. 3 16 32 47 75 101 103 132 175 187 207 234 250 278 286 299 305 360 374 375 388 402 421 453 483 504 505 520 523 543 560 637 641 665 668 679 686 702 726 748 753 754 755 773 859 874 891 905 989 990 1021 1023 1033 1054. Eum. 33 38 45 75 84 104 116 118 136 217 222 233 246 249 273 280 282 324 334 354 365 368 381 416 431 469 499 542 570 576 583 611 621 631 [702] 736 753 [767] 795 797 804 845 847 853 890 911 930 934 950 987 992 1025. Suppl. 92 165 175 203 236 250 262 279 358 434 467 472 479 485 489 497 500 586 607 651 707 713 714 727 802 817 867 874 884 894 931 970 1016 1036. Fr. 6, 4 32 39 69 82 114 133 156, 1 173 178, 3 195, 6 196, 3 243, 2 248 270, 1 280, 2 282 296 309 310 311a 321, 2 370 371.

γάρ interpositum sententiae cuius causam continet Ag. 800 στέλλων στρατιὰν Ἑλένης ἕνεκ', οὐ γάρ σ' ἐπικεύσω, κάρτ' ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος. 1069 ἐγὼ δ', ἐποικτείρω γάρ, οὐ θυμώσομαι et 1107. Ch. 75 ἐμοὶ δ', ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπτολιν | θεοὶ προσήνεγκαν· ἐκ γὰρ οἴκων cet. 107 λέξω, κελεύεις γάρ, τὸν ἐκ φρενὸς λόγον. 696 καὶ νῦν Ὀρέστης, ἦν γὰρ εὐβόλως ἔχων, ἔξω κομίζων cet. Eum. 230 ἐγὼ δ', ἄγει γὰρ αἷμα μητρῷον, δίκας μέτειμι. Fr. 130 καὶ μήν, φιλῶ γάρ, ἀβδέλυκτ' ἐμοὶ τάδε, nisi φιλῶ γε κἀβδέλυκτ' scribendum cum Bekkero.

γάρ intra breve spatium iteratur ubi sententia quae rationi reddendae serviit confirmanda est, raro in eodem versu, ut Pr. 333 πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιθής, frequentius in duobus pluribusve versibus sese subsequentibus, ut Pr. 294—296 φέρε γὰρ σήμαιν' ὅ τι χρή σοι συμπράσσειν· οὐ γάρ ποτ' ἐρεῖς —. Sept. 336 338. Pers. 168 169 669 670 aliisque inter exempla supra indicata. Sed Ag. 559 εὐναὶ γὰρ ἦσαν δαΐων πρὸς τείχεσιν· ἐξ οὐρανοῦ· γὰρ κἀπὸ γῆς λειμώνιαι δρόσοι κατεψάκαζον, alterum γάρ recte in δέ mutavit Pearsonus.

γάρ in respondendo non raro refertur ad sententiam cogitatione supplendam, ut Pr. 43 ΗΦ. ἀεί γε δὴ νηλὴς σὺ καὶ θράσους πλέως. ΚΡ. ἄκος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι μάτην, i. e. recte dicis: nihil enim prosunt querelae. 46 τί νιν (τὴν τέχνην) στυγεῖς: πόνων γὰρ — οὐδὲν αἰτία τέχνη. ubi sententia interrogativa τί νιν στυγεῖς; par est affirmativae μάτην νιν στυγεῖς. ib. 388 983. Sept. 259 695 709. Pers. 234 278 349. Ag. 271 551 1205 1253 1255 1356 1636. Ch. 173 913 927 1055. Eum. 207 229 425 600 607 625 897 899. Suppl. 927

Frequentissimus particulae usus est in sententiis interrogativis, non raro post ἦ vel οὐ vel post pronomina et particulas interrogativas, τίς τί ποῖος ποῦ πῇ πῶς, positae, in quibus ipsis quoque exemta interrogatione explicandi vim retinet. Sic ἦ γὰρ — Pr. 745 757 974. Ag. 1366. οὐ γὰρ — Pr. 987. Pers. 798. πότερα γὰρ — Pers. 239. Ag. 630. ποῦ γὰρ — Eum. 427. πῶς γάρ — Ag. 634 1374. Ch. 187. Eum. 607 652. τίνα γὰρ — Sept 771. τί γὰρ — Pr. 519 1056. Ag. 272 601 1139 1239 1486. Ch. 48 388 880. Eum. 211 678. Fr. 174. πῶς γὰρ οὐ; Ch. 754. ‖ In optando. εἰ γὰρ — Pr. 152. Ch. 345. εἴθε γὰρ — Sept. 566.

γάρ particulam nusquam in initio sententiae poni, sed plerumque primo vel secundo vocabulo subiici supra diximus, et secundo quidem saepissime subiicitur cum primo arcte cohaerenti, ut ὁ μὲν γάρ, ἐφ' οἷς γάρ et quae sunt reliqua huiusmodi, praesertim post nomina cum articulis. Sic τὸ σὸν γὰρ ἄνθος Pr. 7. ὁ λωφήσων γὰρ 27. τὰν Διὸς γὰρ 905. τοὺς προδότας γὰρ 1068. τὸν φθίμενον γὰρ Sept. 336. τὰ δεσποτῶν γὰρ Ag. 32. τῶν πολυκτόνων γὰρ 461. τὸ δυσσεβὲς γὰρ 758. τὴν κάτω γὰρ 871 τὸ μόρσιμον γὰρ Ch. 103. τοὺς φιλτάτους γὰρ 234. τὰ πάντα γὰρ 520. τοῖς σώφροσιν γὰρ Eum. 136. οὐπιρρέων γὰρ 853. τοῦ γηγενοῦς γὰρ Suppl. 250. τοῖς ἥσσοσιν γὰρ 489. ὁ μὲν γὰρ Sept. 511. Ag. 1630. οἱ μὲν γὰρ 326. τοὶ μὲν γὰρ Sept. 295. οὓς μὲν γὰρ Ag. 433. τὰ μὲν γὰρ 1056. Ch. 278 748. Eum. 222. εἰ μὲν γὰρ Sept. 4. Suppl. 472. ἣν μὲν γὰρ fr. 178. πρῶτα μὲν γὰρ Pr. 1016. πολλὰ μὲν γὰρ Pers. 459 707. κρατοῦσα μὲν γὰρ Sept. 189 ὅ τε γὰρ Ag. 76. θεοῦ τε γὰρ Sept. 427. λευκοῖς τε γὰρ fr. 114. καὶ παῖδα γὰρ Ag. 1040. ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ Pr. 941. ἀλλὰ διπλῆς γαρ Ch. 375 ἐκ τοῦ γὰρ Ag. 1478. ἐν ἀγγέλῳ γὰρ Ch. 773 ἐφ' ἅρματος γὰρ fr. 32. ἀπὸ στρατείας γὰρ Eum. 631. κατ' ἀρχῆς γὰρ Suppl. 485. τίν' ἀνδρῶν γὰρ Sept. 771. χάριν τροφᾶς γὰρ Ag. 729. μόνος θεῶν γὰρ fr. 156. θεὸς θεῶν γὰρ Pr. 29. βροτοὺς θρασύνει γὰρ Ag. 222. Quarto loco positum est ἀλλ' ἐκ Διὸς γὰρ Eum. 797. τὸ μὴ θέμις γὰρ Ch. 641. τὸ μὴ φρονοῦν γὰρ 753.

γὰρ cum aliis particulis ubi consociatur, has vel praecedit, ut γὰρ δή et γὰρ οὖν, vel sequitur, ut ἀλλὰ γάρ, καὶ γάρ, μὲν γάρ, τοι γάρ, de quibus suis locis dictum est.

γάρος *garum*. Fr. 209 καὶ τὸν ἰχθύων γάρον.

γαστήρ *venter*. Ag. 726 σαίνων τε γαστρὸς ἀνάγκαις.

γατόμος *terram scindens*. Fr. 198, 3 οὔτ' ἄροτρον οὔτε γατόμος τέμνει δίκελλ' ἄρουραν. De forma syllabae primae Dorica diximus s. v. γάπεδον.

γε. Huius particulae usum hunc esse ut vel ἔμφασιν vel μείωσιν exprimat, observarunt Apollonius in Bekk. Anecd. p. 517, 24 et scholiasta Dionysii Thracis ib. p. 838, 10. 971, 13. Similiter Eustathius p. 969 extr. etsi in eo errans quod γε apud poetas interdum παραπληρωματικόν esse et hiatus vitandi causa (πρὸς βύσιν χασμωδίας) usurpari credidit, quae etiam Demetrii Triclinii aliorumque infimae aetatis grammaticorum opinio fuit, qui versus poetarum scenicorum non paucos, ubi aut brevem syllabam producere aut hiatum, quem antiquiorum librorum scriptura praeberet, corrigere vellent: qui errores interdum cum prosodiae ignoratione coniuncti sunt, cuiusmodi est quod particulis ἄγαν et λίαν non raro γε addiderunt, quum syllabam alteram pro brevi haberent. Particula Latina quae Graecae prorsus conveniat non exstat: saepe tamen Latinis vocabulis *certe, qui-*

dem, saltem, quippe apte reddi potest. Collocatur autem ita ut vocabulo, in quo vis sententiae cernitur, adiungatur, nisi quod articulo et substantivo vel adiectivo addita plerumque media inter articulum et nomen ponitur. Exempla Aeschylea secundum genera vocabulorum disposuit Wellauerus: quae passim correcta apponimus. Nonnulla in his sunt in quibus γε non ei vocabulo, ad quod potissimum pertinet, adiunctum, sed propter metri necessitatem transpositum est nullo sententiae detrimento, quum γε non solum id cui adiunctum est vocabulum, sed totam sententiam afficiat.

1. γε substantivo additum Pr. 77 ὡς οὑπιτιμητής γε. 268 οὐ μήν τι ποιναῖς γε. 379 ἐν καιρῷ γε. Sept. 71 μή μοι πόλιν γε. 716 νίκην γε μέντοι. 993 δορός γε τῷδ' ἀντηρέτας. 1026 Καδμείων γε προστάταις. Pers. 168 ἔστι γὰρ πλοῦτός γ' ἀμεμφής. 847 ἀτιμίαν γε παιδός. 1035 καὶ σθένος γ' ἐκολούσθη. Ch. 841 μόρον γ' (sic Porsonus pro δ') Ὀρέστου. [994 μύραινά γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ.] Suppl. 342 ἀλλ' ἡ δίκη γε. Fr. 233 τῷ δὲ ξένῳ γε.

2. γε cum adiectivo Sept. 538 οὐ μὴν ἀκόμπαστός γε. Pers. 226 ἀλλὰ μὴν εὔνους γε. 800 παῦροί γε πολλῶν. 1023 βαιά γ' ὡς ἀπὸ πολλῶν. 739 ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πρᾶξις. 1044 βαρεῖά γ' ἅδε συμφορά. Ag. 618 εἰ νόστιμός γε καὶ σεσωσμένος. 934 ὁ δ' ἀφθόνητός γε. 941 τοῖς δ' ὀλβίοις γε. 1279 οὐ μὴν ἄτιμοί γε. 1300 ὁ δ' ὕστατός γε. Ch. 777 κακός γε μάντις. Pers. 260 ὡς πάντα γ' ἔστ' ἐκεῖνα. Pr. 953 σεμνόστομός γε. 335 πολλῷ γ' ἄμεινον. 961 πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντός. 258 οὐκ ἄλλο γ' οὐδέν. Sept. 851 τί δ' ἄλλο γ' ἤ. Pers. 209 οὐδὲν ἄλλο γ' ἤ.

3. γε cum pronominibus personalibus Pr. 322 ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλῳ. 982 καὶ μὴν σύ γε. 1053 ἐμέ γ' οὐ θανατώσει. 1058 ἀλλ' οὖν ὑμεῖς γε. Sept. 1062 σύ γε μήν. Pers. 210 ταῦτ' ἔμοιγε δείματ' ἐστί. Ag. 661 ἡμᾶς γε μὲν δή. 887 ἔμοιγε μὲν δή. 1213 ἡμῖν γε μὲν δή. Suppl. 341 βαρέα σύ γ' εἶπας. Fr. 190 τράγος γένειον ἆρα πενθήσεις σύ γε. ‖ Cum pronominibus demonstrativis Pr. 1065 οὐ γὰρ δήπου τοῦτό γε. [Pers. 788 τοῦτό γ' οὐκ, ubi τοῦτο κοὐκ restitui.] Ag. 368 πάρεστι τοῦτό γ' ἐξιχνεῦσαι. Pers. 262 ὅδε γέ τις αἰών. Pr. 904 ὅδε γ' ὁ πόλεμος. 60 ἥδε γ' ὠλένη. Cum possessivo Ch. 190 ἐμή γε μήτηρ. Nam sic recte Porsonus pro δέ.

4. γε verbo adiunctum. Pr. 73 κἀπιθωΰξω γε πρός. 307 καὶ παραινέσαι γέ σοι. 1011 ἀτὰρ σφοδρύνει γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι. Ag. 1064 ἦ μαίνεταί γε. 934 εἰδώς γ' εὖ. Eum. 435 σέβουσαί γε. Suppl. 338 καὶ δυστυχούντων γε. Pr. 985 καὶ μὴν ὀφείλων γε. Pers. 266 καὶ μὴν παρών γε.

5. γε adverbiis adiunctum. Pr. 162 δίχα γε Διός. 696 πρῴ γε στενάζεις, de quo loco dicetur s. v. πρῴ. Sept 1048 πρίν γε. Pr. 700 τὴν πρίν γε χρείαν. Sept. 997 καὶ τὸ πρόσω γ' ἐμοί. Ag. [1241 ἄγαν γ' ἀληθόμαντιν, ubi inutile γε delevit Bothius.] 1254 ἄγαν γε. 1656 πημονῆς δ' ἅλις γ' ὑπάρχει. [ib. 1659 εἰ δέ τοι μόχθων γενοιτο τῶνδ' ἅλις γ' ἐχοίμεθ' ἄν corruptum ex δεχοίμεθ' ἄν.] 1350 ὅπως τάχιστά γε. Ch. 132 νῦν γέ πως. 1044 ἀλλ' εὖ γε πράξας. Eum. 596 καὶ δεῦρό γ' ἀεί. Suppl. 468 καὶ πολλαχῇ γε.

6. γε cum praepositionibus coniunctum. Pr. 622 et Sept. 265 καὶ πρός γε τούτοις. Ch. 419 πρός γε τῶν τεκομένων.

γε in responsionibus sententiae servit vel confirmandae vel accuratius definiendae. Pr. 254 ΧΟ. καὶ νῦν [illegible] ...ο ἔχουσ' ἐφήμεροι; ΠΡ. ἀφ' οὗ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας 518 ΧΟ. τούτων ἄρα Ζεύς ἐστιν ἀσθενέστερος; ΠΡ. οὔκουν ἂν ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην. 631 ΠΡ. ἐπεὶ προθυμεῖ, χρὴ λέγειν· ἄκουε δή. ΧΟ. μήπω γε —. 746 ΧΟ. ἦ γάρ τι λοιπὸν τῇδε πημάτων ἐρεῖς; ΠΡ. δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης. 768 ΙΩ. ἦ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων; ΠΡ. ἣ τέξεταί γε παῖδα φέρτερον πατρός. 774 ΙΩ. ἦ 'μὸς παῖς σ' ἀπαλλάξει κακῶν; ΠΡ. τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς. 931 ΧΟ. καὶ προσδοκᾶν χρὴ Ζηνὶ δεσπόσειν τινά; ΠΡ. καὶ τῶνδέ γ' ἕξει δυσλοφωτέρους πόνους. Pers. 800 ΧΟ. οὐ γὰρ πᾶν στράτευμα — περᾷ τὸν Ἕλλης πορθμόν —; ΔΑ. παῦροί γε πολλῶν. Ag. 541 ΧΟ. ἔρως πατρῴας τῆσδε γῆς σ' ἐγύμνασεν; ΚΗ. ὥστ' ἐνδακρῦσαί γ' ὄμμασιν χαρᾶς ὕπο. Suppl. 296 ΒΑ. μὴ καὶ λόγος τις Ζῆνα μιχθῆναι βροτῷ; ΧΟ. κἀκρυπτά γ' Ἥρας ταῦτα τἀμπαλάγματα. 312 ΧΟ. καὶ Ζεύς γ' ἐφάπτωρ χειρὶ φιτύει γόνον, ubi alterius personae versus qui praecesserat excidit. Alia huiusmodi exempla plura sunt inter ea quae aliis de causis supra attulimus.

γε cum aliis coniunctum particulis vel praecedit vel sequitur, ex quo genere sunt γε μὲν δή, γε μέντοι, γε μήν. ἀλλὰ — γε, ἀλλὰ μὴν — γε, ἀτὰρ — γε, δέ γε et δὲ — γε, καὶ — γε, καὶ μὴν — γε, μέντοι — γε et aliae. De his omnibus sub illis dictum est particulis, quibuscum γε coniunctum est, et plura exempla reperiuntur in locis supra appositis. Male vero οὐκ ἄν γ' in apographis quibusdam est Ag. 340, in aliis simplex οὐκ ἄν (nam in M haec pars fabulae excidit), rectam vero scripturam οὐ τἄν restituit Hermannus.

γεγωνέω *dico, narro*. Pr. 523 ἄλλου λόγου μέμνησθε, τόνδε δ' οὐδαμῶς καιρὸς γεγωνεῖν. 657 ἔτλην γεγωνεῖν νυκτίφοιτ' ὀνείρατα. 787 οὐκ ἐναντιώσομαι τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν. 820 εἰ μέν τι τῇδε λοιπὸν ἢ παρειμένον ἔχεις γεγωνεῖν. 990 προτρέψεταί με Ζεὺς γεγωνῆσαι τάδε. ‖ Perfectum medii γέγωνα, quod praesentis significationem habet, imperativus Pr. 193 πάντ' ἐκκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον. 784 τῇδε μὲν γέγωνε τὴν λοιπὴν πλάνην.

γεγωνίσκω *narro*. Pr. 627 τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν;

γεγωνός *magna voce prolatus*. Sept. 443 πέμπει γεγωνὰ Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔπη.

γείνασθαι *procreasse*, infinitivus aoristi ἐγεινάμην, quo tragici, ut Homerus, de patre pariter ac matre usi sunt. Eum. 736 μήτηρ γὰρ οὔτις ἐστὶν ἥ μ' ἐγείνατο. Suppl. 581 γείνατο (Io) παῖδ' ἀμεμφῆ. Fr. 172 μηυρός, ἥ σ' ἐγείνατο. Sept. 751 ἐγείνατο (Laius) μὲν μόρον αὑτῷ (i. e. Oedipum).

γειτονέω *vicinus sum*. Pers. 311 πηγαῖς τε Νείλου γειτονῶν. Suppl. 780 νέφεσι γειτονῶν Διός.

γείτων *vicinus*. Sept. 486 τέταρτος ἄλλος γείτονας πύλας ἔχων. 502 Ὄγκα Παλλάς, — πύλαισι γείτον' (sic Ritschelius pro γείτων) ἀνδρὸς ἐχθαίρουσ' ὕβριν. Pers. 67 εἰς ἀντίπορον γείτονα χώραν. Improprie Ag. 1004 νόσος γὰρ γείτων ὁμότοιχος ἐρείδει. Sept. 288 γείτονες δὲ κάρζας μέριμναι ζωπυροῦσι τάρβος.

Γέλα *Gela*, urbs Siciliae. Fr. 450 (in elegia) πυροφόροιο Γέλας.

γέλασμα *cachinnus*. Pr. 90 ποντίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα.

γελάω *rideo*. Ch. 222 ἀλλ' ἐν κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς γελᾶν θέλεις. Eum. 560 γελᾷ δὲ δαίμων ἐπ'

ἀνδρὶ θερμῷ. Passivum Eum. 789 819 στενάζω; γελῶμαι. Sic Tyrwhittus pro γένωμαι, quod schol. pro τί γένωμαι dictum accepit.

γέλως *risus*. Ch. 448 ἑτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη. 738 ἐντὸς ὀμμάτων γέλων κεύθουσα.

γελωτοποιός *risum faciens, ridiculus*. Fr. 179 βέλος γελωτοποιὸν τὴν κάκοσμον οὐράνην.

γεμίζω *impleo*. Ag. 443 ἀντήνορος σποδοῦ γεμίζων λέβητας εὐθέτους. [Suppl. 444 (versu spurio) ἄτην γε μείζω καὶ μέγ' ἐμπλήσας γόμου. Sic M, ubi γε μείζω haud dubie ex γεμίζων corruptum, ut ex scholiastae annotatione colligi potest τοῦ Διὸς ἐμπιπλῶντος καὶ γεμίζοντος ἄτης τὸν γόμον, unde Turnebus ἄτης et γόμον.]

γέμος *res qua quid impletum est, fartum*. Ag. 1221 σὺν ἐντέροις τε σπλάγχν', ἐποίκτιστον γέμος, πρέπουσ' ἔχοντες.

γέμω *refertus sum*. Ag. 613 τοιόσδ' ὁ κόμπος τῆς ἀληθείας γέμων. 1012 δόμος πημονᾶς γέμων ἄγαν. [Suppl. 668 γεμόντων glossema ad φλεόντων (in M in φλεγόντων corruptum) adscriptum, quod delevit Hermannus.]

γενεά *genus, familia*. Sept. 952 ἰὼ πολλοῖς ἐπανθίσαντες πόνοισι γενεάν. 1069 καὶ γὰρ γενεᾷ κοινὸν τόδ' ἄχος. Pers. 80 χρυσογόνου γενεᾶς ἰσόθεος φώς. Ag. 1572 ἄλλην γενεὰν τρίβειν θανάτοις αὐθένταισι. ‖ *gens*. Pers. 912 ὡς ὠμοφρόνως δαίμων ἐνέβη Περσῶν γενεᾷ. Fr. 448 (in elegia) Τυρρηνὸν (Τυρρηνῶν Bergkius) γενεάν.

γενέθλιος *procreans*. Eum. 293 Τρίτωνος ἀμφὶ χεῦμα γενεθλίου πόρου. ‖ *natalis*. Eum. 7 γενέθλιον δόσιν. ‖ *a parentibus proficiscens*. Ch. 912 οὐδὲν σεβίζει γενεθλίους ἀράς, τέκνον; ‖ *gentilis*. Sept. 639 καὶ θεοὺς γενεθλίους καλεῖ πατρῴας γῆς.

γένεθλον *progenies*. Ag. 784 βασιλεῦ — 'Ατρέως γένεθλον. 914 Λήδας γένεθλον. Fr. 260 'Ανδραίμονος γένεθλον. Ch. 258 ἀετοῦ γένεθλ' ἀποφθείρας. ‖ *origo*. Suppl. 290 ὅπως γένεθλον σπέρμα τ' 'Αργεῖον τὸ σόν.

γενειάς *barba*. Pers. 316 πυρρὰν ζαπληθῆ δάσκιον γενειάδα. ‖ *mentum*. Fr. 30 δαῦλος δ' ὑπήνη καὶ γενειάδος πυθμήν.

γένειον *barba*. Sept. 666 ἐν γενείου ξυλλογῇ τριχώματος. Pers. 1056 γενείου πέρθε λευκήρη τρίχα. Fr. 190 τράγος γένειον ἆρα πενθήσεις σύ γε.

γενέτης *generis tutor*. Suppl. 77 θεοὶ γενέται.

γέννα *genus, origo*. Pr 892 τῶν γέννᾳ μεγαλυνομένων. Ag. 760 σφετέρᾳ δ' εἰκότα γέννᾳ. ‖ *proles*. Sept. 749 θνήσκοντα γέννας ἄτερ. Ch. 247 ἰδοῦ δὲ γέννναν εὖνιν ἀετοῦ πατρός. Ag. 119 λαγίναν ἐρικυμάδα φέρματι γένναν. ‖ *progenies*. Pr. 164 δάμναται οὐρανίαν γένναν. 774 τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς. 853 πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα πεντηκοντάπαις. Pers. 932 γέννᾳ γᾷ τε πατρῴᾳ κακὸν ἆρ' ἐγενόμαν. 946 πόλεως γέννας πενθητῆρος. Ag. 1477 τὸν τριπάχυιον δαίμονα γέννας τῆσδε κικλήσκων.

γενναῖος *liberalis, nobilis*. Ag. 614 γυναικὶ γενναίᾳ. 1305 ἰὼ, πάτερ, σοῦ σῶν τε γενναίων τέκνων. Eum. 625 ἄνδρα γενναῖον. Fr. 280 τὸ γενναῖον μέλος.

γενναίως *nobiliter*. Ag. 1198 ὅρκου πῆγμα γενναίως παγέν.

γεννάω *pario*. Suppl. 48 'Επαφόν τ' ἐγέννασε.

γέννημα *procreatio*. Pr. 850 ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς γέννημ' ἀφῶν (sic Wieselerus pro γεννημάτων) τέξεις κελαινὸν 'Επαφον.

γεννήτωρ *parens*. Suppl. 206 Ζεὺς δὲ γεννήτωρ ἴδοι.

γένος *genus, progenies*, stirpis vel familiae vel cognationis ratione habita, Pr. 232 ἀϊστώσας γένος τὸ πᾶν. 291 de Prometheo, Oceanidibus cognato χωρίς τε γένους οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν νείμαιμ' ἢ σοί. 561 τίς γῆ; τί γένος; 668 κεραυνόν, ὃς πᾶν ἐξαϊστώσει γένος. 869 αὕτη κατ' 'Αργος βασιλικὸν τέξει γένος. Sept. 140 Κύπρις, ἅτ' εἶ γένους προμάτωρ. 474 Μεγαρεὺς Κρέοντος σπέρμα τοῦ σπαρτῶν γένους. 604 ὄλωλεν ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστῳ γένει. 654 ὦ πανδάκρυτον ἀμὸν Οἰδίπου γένος. 691 πᾶν τὸ Λαΐου γένος. 801 Οἰδίπου γένει. 813 δύσποτμον γένος. 833 γένεος Οἰδίπου τ' 'Αρά. 955 τετραμμένου παντρόπῳ φυγᾷ γένους. 983 τάλαν γένος. 1056 Οἰδιπόδα γένος. Pers. 146 τὸ πατρωνύμιον γένος ἡμέτερον. 185 κασιγνήτα γένους ταὐτοῦ. Ag. 678 οὔπω θέλοντος ἐξαναλῶσαι γένος. 755 ἐκ δ' ἀγαθᾶς τύχας γένει βλαστάνειν ἀκόρεστον οἰζύν. 1117 στάσις δ' ἀκόρετος γένει κατολολυξάτω θύματος λευσίμου. 1566 κεκόλληται γένος πρὸς ἄτᾳ. 1597 βορὰν ἄσωτον, ὡς ὁρᾷς, γένει. 1602 πᾶν τὸ Πλεισθένους γένος. Ch. [287 ἐκ προστροπαίων ἐν γένει πεπτωκότων.] 1016 ἀλγῶ μὲν ἔργα καὶ πάθος γένος τε πᾶν. Eum. 58 ἥτις αἶα τοῦτ' ἐπεύχεται γένος τρέφουσ' ἀνατὶ μὴ μεταστένειν πόνων. 410 ὁμοίας οὐδενὶ σπαρτῶν γένει. 418 Eumenidibus quae Νυκτὸς παῖδας se dixerant Minerva respondet γένος μὲν οἶδα, i. e. novi unde ortae sitis. 437 λέξας δὲ χώραν καὶ γένος. 454 γένος δὲ τοὐμὸν ὡς ἔχει. Suppl. 17 ὅθεν δὴ γένος ἡμέτερον. 155 μελανθὲς ἡλιόκτυπον γένος. 225 ἐχθρῶν ὁμαίμων καὶ μιαινόντων γένος. 272 γένος τ' ἂν ἐξεύχοιο. 322 εἰδὼς δ' ἀμὸν ἀρχαῖον γένος. 388 φάσκοντες ἐγγύτατα γένους εἶναι. 533 παλαίφατον ἀμέτερον γένος φιλίας προγόνου γυναικός. 584 φυσίζοον γένος. 588 τόδ' ἂν γένος λέγων ἐξ 'Επάφου κυρήσαις. 593 γένους παλαιόφρων μέγας τέκτων. 631 εὐκταῖα γένει χεούσας. Fr. 271 'Ερμᾶν μὲν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν. 304 γένος μὲν αἰνεῖν ἐκμαθὼν ἐπίσταμαι. De progenie Sept. 807 Οἰδίπου γένος. Suppl. 741 Αἰγύπτου γένος. 334 Αἰγύπτου γένει. ‖ Sensu latiore vel de universo deorum hominumve genere vel de uno quodam hominum genere dicitur. Pr. 550 τὸ φωτῶν ἀλαὸν γένος. Sept. 236 οὔτοι φθονῶ σοι δαιμόνων τιμᾶν γένος. 256 ὦ Ζεῦ, γυναικῶν οἷον ὤπασας γένος. Suppl. 201 τὸ τῇδε κάρτ' ἐπίφθονον γένος. Ch. 636 βροτῶν ἀτιμωθὲν οἴχεται γένος. Eum. 912 τὸ τῶν δικαίων τῶνδ' ἀπένθητον γένος. Fr. 389 μελανοστέρφων γένος. ‖ *genus*, nationis s. civitatis habita ratione. Pers. 324 Θάρυβις — ναῶν ταγὸς, γένος Λυρναῖος. 434 πρόπαντι βαρβάρων γένει. 516 παντὶ Περσικῷ γένει. 1013 δυσπόλεμον δὴ γένος τὸ Περσᾶν. Suppl. 253 γένος Πελασγῶν. 272 γένος τ' ἂν ἐξεύχοιο. 274 'Αργεῖαι γένος ἐξευχόμεσθα. 278 ὅπως τόδ' ὑμῖν ἐστιν 'Αργεῖον γένος. 497 Νεῖλος γὰρ οὐχ ὅμοιον 'Ινάχῳ γένος τρέφει. 536 δι' ἃς τοι γένος εὐχόμεθ' εἶναι γᾶς ἀπὸ τᾶσδ' ἔνοικοι. [552 καὶ δι' ὀρῶν Κιλίκων Παμφύλων τε γένη διορνυμένα, ubi γένη metri indicio delevit Heathius.] 817 γένος — Αἰγύπτιον. Fr. 186 ἐγὼ γένος μὲν εἰμι Κρὴς ἀρχέστατον.

γένυς *maxilla*. Sept. 122 διάδετοι δέ τοι γενῦν ἱππιᾶν μινύρονται φόνον χαλινοί. Sic correxi

pro γενύων ἱππείων, contracta genitivi forma, ut Ἐρινῦν pro Ἐρινύων dictum est.

γεραιός *aetate provectus*, *senex*. Pers. 156 μῆτερ ἡ Ξέρξου γεραιά. 263 ἦ μακροβίοτος ὅδε γέ τις αἰὼν ἐφάνθη γεραιοῖς. 682 Πέρσαι γεραιοί. 704 τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραιὰ ξύννομ', εὐγενὲς γύναι. 832 ὦ γεραιὰ μῆτερ ἡ Ξέρξου φίλη. Suppl. 480 πάτερ γεραιὲ τῶνδε παρθένων. Comparativus Eum. 848 ὀργὰς ξυνοίσω σοι· γεραιτέρα γὰρ εἶ. ‖ *antiquus*. Ag. 710 Πριάμου πόλις γεραιά.

γεραιόφρων *seniliter sentiens*. Suppl. 361 σὺ δὲ παρ' ὀψιγόνου μάθε γεραιόφρων. Sic G. Burgesius pro γεραφρόνων. Simile est παλαιόφρων Suppl. 593. Eum. 838 871. Alii γεραροφρονῶν vel γεραρὰ φρονῶν coniecerunt, ut accuratius respondeat versui strophico.

γεραρός *senex*. Ag. 722 εὐφιλόπαιδα καὶ γεραροῖς ἐπίχαρτον. Suppl. 666 καὶ γεραροῖσι πρεσβυτοδόκοι θυμέλαι φλεόντων. Post πρεσβυτοδόκοι substantivum excidit quale est προβούλοις quod coniecit Hermannus.

γέρας *honor*, *insigne*. Pr. 38 ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προύδωκεν γέρας. 83 θεῶν γέρα συλῶν. 107 θνητοῖς γὰρ γέρα πορών. 229 δαίμοσιν νέμει γέρα ἄλλοισιν ἄλλα. 439 θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα τίς ἄλλος — διώρισεν; Ag. 917 παρ' ἄλλων χρὴ τόδ' ἔρχεσθαι γέρας. Ch. 257 πόθεν ἕξεις ὁμοίας χειρὸς εὔθοινον γέρας; Eum. 209 κόμπασον γέρας καλόν. 394 ἔπι δέ μοι γέρας παλαιόν. Suppl. 986 ὡς ἔχοιμι τίμιον γέρας.

γέρων *senex*. Sept. 622 γέροντα τὸν νοῦν. Pers. 582 δυρόμενοι γέροντες. 732 Βακτρίων δ' ἔρρει πανώλης δῆμος, οὐ δή τις γέρων. Ag. 828 ἀμφὶ σώμασιν πεπτωκότες — παῖδες γερόντων. 584 ἀεὶ γὰρ ἡβᾷ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν. 1619 γνώσει, γέρων ὤν, ὡς διδάσκεσθαι βαρὺ τῷ τηλικούτῳ. 1657 στεῖχε καὶ σὺ χοὶ γέροντες. Suppl. 177 ξὺν φρονοῦντι δ' ἥκετε πιστῷ γέροντι. 775 ἄγγελον δ' οὐ μέμψεται πόλις γέροντα. 860 vocativus γέρον. Fr. 292 καλὸν δὲ καὶ γέροντα μανθάνειν σοφά. 370 γέρων δὲ γραμματεὺς γενοῦ σαφής. 374 ἐξ ὀσφυαλγοῦς - - λυγροῦ γέροντος. ‖ Adiective *priscus*. Ag. 750 παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος τέτυκται. Ch. 805 γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι. Fr. 317 ὡς λέγει γέρον γράμμα.

γεύομαι *gusto*. Fr. 31 καὶ γεύομαί πως τῆς ἀειζώου πόας. Ag. 1222 ὧν πατὴρ ἐγεύσατο. Fr. 288 νέας γυναικὸς — ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη.

γέφυρα *pons*. Pers. 736 γέφυραν γαῖν δυοῖν ζευκτηρίαν.

γῆ (Dorice γᾶ) *terra*. Huius nominis numero solum singulari utuntur tragici, nisi quod Aeschylus semel numero duali γαῖν usus est, ut infra dicetur. Dicitur autem γῆ vel generaliter de terra, sive habitata et culta, sive non, vel speciatim de certa quadam terra vel civitate. Utriusque generis exempla haec sunt. Pr. 90 παμμῆτόρ τε γῆ. 417 γᾶς ἔσχατον τόπον. 415 Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι. 430 σθένος κραταιὸν γᾶς οὐράνιόν τε πόλον, ubi addidi γᾶς, quod excidit in M. 433 ὑποβρέμει μυχὸς γᾶς. 561 τίς γῆ; τί γένος; 565 ὅπη γῆς ἡ μογερὰ πεπλάνημαι. 666 γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις. 682 γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι. 807 τηλουρὸν δὲ γῆν ἥξεις. 924 θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον τρίαιναν. Sept. 16 τέκνοις τε γῇ τε μητρί, φιλτάτῃ τροφῷ. 74 ἐλευθέραν δὲ γῆν τε καὶ Κάδμου πόλιν. 105 τί ῥέξεις, παλαίχθων Ἄρης, τὰν τεὰν γᾶν; 167 γᾶς τᾶσδε πυργοφύλακες. 361 ἀκριτόφυρτος γᾶς δόσις. 567 εἴθε γὰρ θεοὶ τούσδ' ὀλέσειαν ἐν γᾷ. 628 γᾶς πρὸς ἐπιμόλους. 640 θεοὺς γενεθλίους καλεῖ πατρῴας γῆς. 1008 γῆς φίλαις κατασκαφαῖς. Pers. 173 γῆς ἄνασσα τῆσδε. 178 Ἰαόνων γῆν οἴχεται. 220 χρὴ χοὰς γῇ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι. Similiter 523 γῇ τε καὶ φθιτοῖς δωρήματα ἥξω λαβοῦσα. 249 ὦ γῆς ἁπάσης Ἀσιάδος πολίσματα. 270 γᾶς ἀπ' Ἀσίδος. 319 σκληρᾶς μέτοικος γῆς. 488 γῆς Ἀχαιίδος πέδον. 584 ἀνὰ γᾶν Ἀσίαν. 588 ἐς γᾶν προπίτνοντες. 679 πάσᾳ γᾷ σᾷ τᾷδε. 792 αὐτὴ γὰρ ἡ γῆ ξύμμαχος κείνοις πέλει. 809 γῆν μολόντες Ἑλλάδα. 817 πρὸς γῇ Πλαταιῶν. 880 τᾷδε γᾷ προσήμεναι. 922 γᾶ δ' αἰάζει τὰν ἐγγαίαν ἥβαν. 932 γᾷ τε πατρῴᾳ. Ag. 339 θεοὺς τοὺς τῆς ἁλούσης γῆς. 453 θήκας Ἰλιάδος γᾶς. 540 ἔρως πατρῴας τῆσδε γῆς. 545 ποθεῖν ποθοῦντα τήνδε γῆν στρατὸν λέγεις; 619 τῆσδε γῆς φίλον κράτος. [899 γῆν φανεῖσαν ναυτίλοις παρ' ἐλπίδα.] 1019 τὸ δ' ἐπὶ γᾶν ἅπαξ πεσὸν — αἷμα. 1282 τῆσδε γῆς ἀπόξενος. 1419 ἐκ γῆς τῆσδε. 1537 ἰὼ γᾶ γᾶ, εἴθ' ἔμ' ἐδέξω. 1579 ἄνωθεν γῆς. 1583 ἄρχων τῆσδε γῆς. Ch. 3 ἥκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε. 148 σὺν θεοῖσι καὶ γῇ καὶ δίκῃ νικηφόρῳ. [278 τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα.] 352 τάφον διαποντίου γᾶς. 540 εὔχομαι γῇ τῇδε καὶ πατρὸς τάφῳ. 585 πολλὰ μὲν γᾶ τρέφει. 1042 τῆσδε γῆς ἀπόξενος. Eum. 166 γᾶς ὀμφαλόν. 290 αὐτόν τε καὶ γῆν. 840 ὄφρ' ἂν γᾶν ὑπέλθῃ. 374 τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθουσιν. 398 ἀπὸ Σκαμάνδρου γῆν καταφθατουμένη. 685 φρούρημα γῆς. 755 γῆς πατρῴας ἐστερημένον. 751 811 ἐν γᾷ τᾷδε. 800 τῇ γῇ τῇδε. 838 871 κατὰ γᾶς οἰκεῖν. 852 γῆς τῆσδ' ἐρασθήσεσθε. 993 καὶ γῆν καὶ πόλιν. 1040 εὐθύφρονες γᾷ δεῦρ' ἴτε. Suppl. 24 ὧν πόλις, ὧν γῆ καὶ λευκὸν ὕδωρ. 75 Ἀερίας ἀπὸ γᾶς. 184 et 251 τῆσδε γῆς ἀρχηγέται (vel ἀρχηγέτης.) 309 τοιγάρ νιν ἐκ γῆς ἤλασεν. 316 μεγίστης ὄνομα γῆς. 537 γᾶς ἀπὸ τᾶσδ' ἔνοικοι. 565 οἳ γᾶς τότ' ἦσαν ἔννομοι. 609 μετοικεῖν τῆσδε γῆς. 662 πέδον γᾶς. 674 φόρους γᾶς. 690 Ζεὺς ἐπικραινέτω φέρματι γᾶν πανώρῳ. 704 θεοὺς δ' οἳ γᾶν ἔχουσιν. 766 ἐς γῆν ἐνεγκεῖν. 776 ἰὼ γᾶ βοῦνι. 834 ναῖ κὰν γᾷ. 877 πρὸ γᾶς ὑλάσκει. 952 τῆσδε γῆς οἰκήτορας. Fr. 304, 2 Αἰθιοπίδος γῆς. 65 a Ζεύς ἐστιν αἰθήρ, Ζεὺς δὲ γῆ. Numero duali Pers. 736 γέφυραν γαῖν δυοῖν ζευκτηρίαν. Nam sic in marg. Askewii correctum est pro ἐν δυοῖν.

Terra opponitur vel coelo vel mari vel locis inferorum, qui κατὰ (vel κάτω) γῆς vel ὑπὸ γῆν esse dicuntur. Coelo Ag. 560 ἐξ οὐρανοῦ γὰρ κἀπὸ γῆς. Mari Suppl. 834 ναῖ κὰν γᾷ. Locis inferorum Pr. 152 ὑπὸ γῆν νέρθεν θ' Ἅιδου. Sept. 950 ὑπὸ δὲ σώματι γᾶς πλοῦτος ἄβυσσος ἔσται. Pers. 222 ἐσθλὰ σοὶ πέμπειν τέκνῳ τε γῆς ἔνερθεν ἐς φάος. 229 θεοῖσι τοῖς τ' ἔνερθε γῆς φίλοις. 624 θαλάμους ὑπὸ γῆς. 839 γῆς ὑπὸ ζόφῳ. Ch. 39 τοὺς γᾶς νέρθεν. 125 τοὺς γῆς ἔνερθε δαίμονας. 377 τῶν μὲν ἀρωγοὶ κατὰ γῆς ἤδη. 475 θεῶν τῶν κατὰ γᾶς ὅδ' ὕμνος. Eum. 175 ὑπό τε γᾶν φυγών. 417 γῆς ὕπαι. 1007 κατὰ γῆς σύμεναι. 1036 γᾶς ὑπὸ κευθεσιν. ‖ De forma disyllaba γαῖα, qua poetae utuntur ubi metrum postulat, suo loco dictum est.

Γῆ *Tellus*. Sept. 69 ὦ Ζεῦ τε καὶ Γῆ. Pers. 629 Γῆ τε καὶ Ἑρμῆ. 640 Γᾶ τε καὶ ἄλλοι χθονίων ἁγεμόνες. Suppl. 890 899 μᾶ Γᾶ, μᾶ Γᾶ. 305 τὸν Ἑρμῆς παῖδα Γῆς κατέκτανε. 892 901 Γᾶς παῖ Ζεῦ.

γηγενής *terrigena*. Pr. 351 τὸν γηγενῆ τε Κιλικίων οἰκήτορα ἄντρων. 568 εἴδωλον Ἄργου γηγενοῦς. 677 βουκόλος δὲ γηγενὴς ἄκρατος ὀργὴν Ἄργος. Suppl. 250 τοῦ γηγενοῦς γάρ εἰμ' ἐγὼ Παλαίχθονος ἶνις Πελασγός.

γῆθεν *ex terra*. Eum. 904 καὶ ταῦτα γῆθεν ἔκ τε ποντίας δρόσου. Sept. 247 στένει πόλισμα γῆθεν ὡς κυκλουμένων.

γήθω *gaudeo*. Ch. 772 ἄνωχθ' ὅσον τάχιστα γηθούσῃ φρενί. Sic Pauwius pro τάχιστ' ἀγαθούσῃ (τάχιστα γαθούσῃ Turnebus). Plusquamperfectum Pr. 157 restituit Elmsleius ὡς μήτε θεῶν μήτε τις ἀνδρῶν τοῖσδ' ἐγεγήθει pro ἐπεγήθει, quod est in M, forma vitiosa, quum γήθω dicatur, non γηθέω.

γηραιός *senex*. Pers. 854 ὁ γηραιὸς — ἄμαχος βασιλεύς. Suppl. 606 γηραιᾷ φρενί.

γηραλέος *senilis*. Pers. 171 Πέρσαι, γηραλέα πιστώματα, quod vel cum synizesi est pronuntiandum vel in γηραλᾶ contrahendum.

γηράναι *senescere*. Est infinitivus aoristi in codicibus scriptorum prope constanter γηρᾶναι scriptus, cuius participium est γηράς. Dixi de his formis in Thesauro vol. 2 p. 609. Aeschyli unum est exemplum Ch. 918 ἐγώ σ' ἔθρεψα, σὺν δὲ γηράναι θέλω. Quod per tmesin dictum pro συγγηράναι. Nam σύν pro νῦν recte restituit Auratus.

γῆρας *senectus*. Ag. 1621 δεσμὸς δὲ καὶ τὸ γῆρας αἵ τε νήστιδες δύαι. Fr. 42a καθαίρομαι (i. e. ἐκδύομαι) γῆρας. 296 γῆρας γὰρ ἥβης ἐστὶν ἐνδικώτερον. Sept. 682 οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος, i.e., ut Schnetzius interpretatur, quod attinet fratris caedem, piaculum est quod longa non deleverit aetas.

γηράσκω *senesco*. De cursu temporis Pr. 981 ἀλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος. [Eum. 286 χρόνος καθαιρεῖ πάντα γηράσκων ὁμοῦ.] ‖ Aoristi primi ἐγήρασαν, de quo dixi in Thes. vol. 2 p. 609, perrara sunt exempla. Eo significatione transitiva *ad senectutem adduxi* usus est Aeschylus. Suppl. 894 οὐ γάρ μ' ἔθρεψαν οὐδ' ἐγήρασαν τροφῇ.

γήρυμα *vox*. Eum. 569 σάλπιγξ — ὑπέρτονον γήρυμα φαινέτω στρατῷ.

γηρύομαι *loquor*. Pr. 78 ὅμοια μορφῇ γλῶσσά σου γηρύεται. Suppl. 460 τίν' αὐδὴν τήνδε γηρυθεῖσ' ἔσει;

Γηρυών n. pr. Ag. 870 τρισώματός τἂν Γηρυὼν ὁ δεύτερος.

γίγας *gigas*. Sept. 424 γίγας ὅδ' ἄλλος. Ag. 692 Ζεφύρου γίγαντος αὔρᾳ, i. e. *terrigenae*. Nam venti ex Titanum sanguine nati esse credebantur.

γίγνομαι [Huius verbi duplex est scriptura, antiquior γίνομαι, interdum γείνομαι scripta, altera γίγνομαι. De utraque dictum in Thesauro vol. 2 p. 620 621. Hic satis erit monuisse poetas scenicos Atticorum aliosque scriptores Atticos veteres una constanter usos esse forma γίγνομαι, qaam grammaticorum testimonia et inscriptionum exempla confirmant. Ea etsi in codicibus poetarum scenicorum aliorumque scriptorum Atticorum veterum codicibus, praesertim in codicibus Platonicis, saepe est servata, tamen librarii alteram quoque, quam communi dialecto tribuunt grammatici, γίνομαι non raro intulerunt, quod apud Sophoclem in codice Mediceo locis sex factum est, apud Aeschylum Pr. 319. Sept. 379 398 439. Pers 708. [Ag. 623 in apographis: nam M hac parte fabulae caret.] Eum. 136 216 750. Suppl. 936. γίγνεται vero Suppl. 476 793. Eadem ratio verbi γινώσκω et γιγνώσκω, quod in M constanter γινώσκω, apud Sophoclem vero modo sic modo γιγνώσκω scriptum est. Formis verbi γίγνομαι Aeschylus usus est his, praesente γίγνομαι, imperfecto ἐγιγνόμην. perfecto medio γέγονα, passivo γεγένημαι, aoristo medio ἐγενόμην, imperativo γενοῦ, optativo γενοίμην (et hoc quidem saepissime), coniunctivo γένωμαι γένῃ γένηται γένησθε, infinitivo γενέσθαι, futuro γενήσομαι. Aoristi formam ἔγεντο, qua epici et lyrici interdum usi sunt, Arnaldus versui Sept. 779 restitui volebat ἔγεντο μέλεος ἀθλίων pro ἐγένετο, quia in antistropha v. 786 purus legitur iambus ἐφῆκεν ἐπικότους τροφᾶς.] *fio*. Vulgaris usus exempla haec sunt, Pr. 319 τοιαῦτα — τἀπίχειρα γίγνεται. Sept. 379 οὐ γὰρ σφάγια γίγνεται καλά. 398 οὐδ' ἑλκοποιὰ γίγνεται τὰ σήματα. 439 ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κατήγορος. Ag 623 οὐκ εὔκρυπτα γίγνεται τάδε. Eum. 750 γνώμης δ' ἀπούσης πῆμα γίγνεται μέγα. Suppl. 476 πῶς οὐχὶ τἀνάλωμα γίγνεται πικρόν; 793 πρὸς ὃν κύφελλ' ὑδρηλὰ γίγνεται χιών. 936 πολλὰ γίγνεται πάρος πεσήματ' ἀνδρῶν. Ch. 379 παισὶ δὲ μᾶλλον γεγένηται. Pr. 1003 θηλύνους γενήσομαι. Eum. 66 ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γενήσομαι πέπων. Sept. 156 τί γενήσεται; 586 πῶς σοι σύμμαχος γενήσεται; 1045 ἄθαπτος δ' οὗτος οὐ γενήσεται. Suppl. 449 ὅπως δ' ὅμαιμον αἷμα μὴ γενήσεται. Pers. 934 κακὸς ἆρ' ἐγενόμαν. Sept. 779 ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων ἐγένετο. Ag. 212 πῶς λιπόναυς γένωμαι; Suppl. 334 ὡς μὴ γένωμαι δμωΐς. Sept. 677 μὴ — γένῃ ὀργὴν ὅμοιος. Eum. 74 μηδὲ μαλθακὸς γένῃ. Suppl. 201 μηδ' ἐφολκὸς ἐν λόγῳ γένῃ. Pers. 752 δέδοικα μὴ πολὺς πλούτου πόνος οὑμὸς ἀνθρώποις γένηται τοῦ φθάσαντος ἁρπαγή. Ag. 1648 ὅπως ἀμφοῖν γένηται τοῖνδε παγκρατὴς φονεύς. Suppl. 358 μηδὲ — νεῖκος γένηται. Pr. 465 ὅπως θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων γένοινθ' (sic Dawesius pro γένωνθ') —. Suppl. 392 μή τί ποτ' οὖν γενοίμαν ὑποχείριος. 780 μέλας γενοίμαν καπνός. Ch. 708 οὐδ' ἧσσον ἂν γένοιο δώμασιν φίλος. Sept. 5 ὃ μὴ γένοιτο. 9 ὧν Ζεὺς ἀλεξητήριος ἐπώνυμος γένοιτο. 402 τάχ' ἂν γένοιτο μάντις ἡ ἄνοια (ἡ ἀνοία correctum in M) τινί, verbis interpolatis pro οἷα πείσεται, ut videtur: de quo dixi s. v. ἄνοια.) 405 σῆμ' ὑπέρκοπον τόδε γένοιτ' ἂν — ἐπώνυμον. 520 σωτὴρ γένοιτο Ζεύς. 526 οὕτω γένοιτο. Pers. 212 θαυμαστὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ. 234 πᾶσα γὰρ γένοιτ' ἂν Ἑλλὰς βασιλέως ὑπήκοος. 438 τίς γένοιτ' ἂν τῆσδ' ἔτ' ἐχθίων τύχη; Ag. 20 εὐτυχὴς γένοιτ' ἀπαλλαγή. [251 in apogr. ἐπεὶ γένοιτ' pro ἐπιγένοιτ', quod est in M, loco interpolato, de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. LXXXIX.] 265 εὐάγγελος — ἕως γένοιτο. 347 ἐγρηγορὸς τὸ πῆμα τῶν ὀλωλότων γένοιτ' ἄν. 674 γένοιτο δ' ὡς ἄριστα. 1199 πῶς ἂν ὅρκου πῆγμα — παιώνιον γένοιτο; 1249 ἀλλὰ μὴ γένοιτό πως. 1509 πατρόθεν δὲ συλλήπτωρ γένοιτ' ἂν ἀλάστωρ. 1659 εἰ δέ τοι μόχθων γένοιτο τῶνδ' ἅλις. Ch. 204 σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμήν. 552 γένοιτο δ' οὕτως. 782 γένοιτο δ' ὡς ἄριστα. 842 γένοιτ' ἂν ἄχθος. Eum. 212 οὐκ ἂν γένοιθ' ὅμαιμος αὐθέντης φόνος. 552 πανώλεθρος δ' οὔποτ' ἂν γένοιτο. 584 γένοιτ' ἂν ὀρθῶς πράγματος διδάσκαλος. 663 πατὴρ μὲν ἂν γένοιτ' ἄνευ μητρός. 670 ὅπως γένοιτο πιστός Suppl. 228 πῶς δ' ἂν γαμῶν ἄκουσαν ἄκοντος πάρα ἁγνὸς γένοιτ' ἄν; 445 γένοιτ'

ἂν ἄλλα. 447 γένοιτο μύθου μῦθος ἂν θελκτήριος. 454 γένοιτο δ' εὖ. 771 οὕτω γένοιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἔκβασις στρατοῦ καλή. 1048 τὸ γένοιτ' ἄν. Sept. 20 ὅπως γένοισθε πρὸς χρέος πιστοὶ τόδε. 130 ῥυσίπολις γενοῦ. Ag. 99 παιών τε γενοῦ τῆσδε μερίμνης. Ch. 19 γενοῦ δὲ σύμμαχος θέλων ἐμοί. 233 ἔνδον γενοῦ, i. e. ἔνδον φρενῶν γενοῦ *contine* s. *reprime te.*. 246 θεωρὸς τῶνδε πραγμάτων γενοῦ. 460 ξὺν δὲ γενοῦ πρὸς ἐχθρούς, per tmesin pro ξυγγενοῦ. Suppl. 419 γενοῦ πανδίκως εὐσεβὴς πρόξενος. 535 γενοῦ πολυμνῆστορ, ἔφαπτορ Ἰοῦς. Fr. 370 γραμματεὺς γενοῦ σαφής. Ag. 910 γενέσθω πορφυρόστρωτος πόρος. Suppl. 150 ῥύσιος γενέσθω. 527 πιθοῦ τε καὶ γενέσθω. Sept. 76 γένεσθε δ' ἀλκή.· Pers. 171 σύμβουλοι λόγου τοῦδέ μοι γένεσθε. Ch. 86 γένεσθε τῶνδε σύμβουλοι πέρι. Pr. 486 ἃ χρὴ ὕπαρ γενέσθαι. Sept. 641 ἐποπτῆρας λιτῶν τῶν ὧν γενέσθαι. Pers. 218 τά τ' ἀγάθ' ἐκτελῆ γενέσθαι. Ag. 225 ἔτλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι θυγατρός. [1522 οὔτ' ἀνελεύθερον οἶμαι θάνατον τῷδε γενέσθαι.] Ch. 141 σωφρονεστέραν πολὺ μητρὸς γενέσθαι. 702 κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων ἂν ἤθελον γνωστὸς γενέσθαι. Eum. 260 ὑπόδικος θέλει γενέσθαι χερῶν. 732 δίκης γενέσθαι τῆσδ' ἐπήκοος μένω. [Ib. 220 γενέσθαι, de quo v. s. v. τίνω.] Suppl. 292 κληδοῦχον Ἥρας φασὶ δωμάτων ποτὲ Ἰὼ γενέσθαι.

Plura inter haec sunt exempla ubi verbum substantivum poni poterat, etsi huiusmodi quoque in locis propriam sibi fiendi notionem non amittit. Sic Sept. 1045 ἄθαπτος δ' οὗτος οὐ γενήσεται, quod non simpliciter pro ἔσται dictum est, sed significat. *non fiet ut insepultus iaceat.* ‖ Locutio τίς vel τί γένωμαι *quis* s. *quid fiam* significat, *quid de me fiat*, Pr. 905 οὐδ ἔχω τίς ἂν γενοίμαν. Sept. 297 τί γένωμαι; [Sed Eum. 789 et 819 τί ῥέξω; γένωμαι, recte γελῶμαι Tyrwhittus.]

γίγνεσθαι cum dativo personae, cuiusmodi in locis saepe *obtingendi* verbo reddi potest. Sept. 145 λύκειος γενοῦ στρατῷ δαΐῳ. Pers. 708 πολλὰ δ' ἐκ χέρσου κακὰ γίγνεται θνητοῖς. Ch. 2 σωτὴρ γενοῦ μοι. 397 πιστὰ γένοιτο χώρᾳ. [1006 τοιάδε μοι ξύνοικος ἐν δόμοισι μὴ γένοιτο.] 385 ἐφυμνῆσαι γένοιτό μοι. Eum. 136 τοῖς σώφροσιν γὰρ ἀντίκεντρα γίγνεται. 216 ὅθεν βροτοῖσι γίγνεται τὰ φίλτατα. 284 πολύς δέ μοι γένοιτ' ἂν ἐξ ἀρχῆς λόγος. 298 ὅπως γένοιτο τῶνδ' ἐμοὶ λυτήριος. Suppl. 792 πόθεν δέ μοι γένοιτ' ἂν αἰθέρος θρόνος; Fr. 214 εἴ μοι γένοιτο φᾶρος οἷον οὐρανῷ. 321 τί γὰρ ὄψον γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ τοῦδε βέλτερον; Eadem obtingendi significatione frequenter cum infinitivo ab aliis construitur, semel apud Aeschylum, Ag. 34 γένοιτο δ' οὖν μολόντος εὐφιλῆ χέρα ἄνακτος οἴκων τῇδε βαστάσαι χερί.

γίγνομαι *nascor*. Eum. 347 γιγνομέναισι λάχη τάδ' ἐφ' ἁμὶν ἐκράνθη. Sept. 142 σέθεν γὰρ ἐξ αἵματος γεγόναμεν. Eum. 71 κακῶν δ' ἕκατι κἀγένοντο. Fr. 395 τὸ μὴ γενέσθαι δ' ἐστὶν ἢ πεφυκέναι κρεῖσσον κακῶς πάσχοντα.

γιγνώσκω [forma Attica, cui communem γινώσκω plerumque substituerunt librarii, de quo dictum est s. v. γίγνομαι. Formis huius verbi Aeschylus usus est praeter praesens perfecto ἔγνωκα, aoristo ἔγνων, futuro γνώσομαι. Aoristi passivi unum est exemplum Suppl. 7 γνωσθεῖσαι.] *cognosco* (sive audiendo sive experiendo), *intelligo*. Pr. 377 οὔκουν, Προμηθεῦ, τοῦτο γιγνώσκεις, ὅτι ὀργῆς ζεούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι; 309 γίγνωσκε σαυτόν. 104 τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾷστα, γιγνώσκονθ' ὅτι τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος. 51 ἔγνωκα τοῖσδε (suspectum τοῖσδε, pro quo καὐτός conieci) κοὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω. Futuri persona secunda γνώσει (in M constanter γνώσῃ scripta) 293 γνώσει δὲ τάδ' ὡς ἔτυμα. Ag. 807 γνώσει δὲ — τόν τε δικαίως καὶ τὸν ἀκαίρως πόλιν οἰκουροῦντα πολιτῶν. 1425 γνώσει διδαχθεὶς ὀψὲ γοῦν τὸ σωφρονεῖν. 1619 γνώσει γέρων ὢν ὡς διδάσκεσθαι βαρύ. 1649 ἀλλ' ἐπεὶ δοκεῖς τάδ' ἔρδειν καὶ λέγειν, γνώσει τάχα. Suppl. 56 γνώσεται δὲ λόγους τις ἐν μάκει. Ag. 1106 ἐκεῖνα δ' ἔγνων. Ch. 777 κακός γε μάντις ἂν γνοίη τάδε. Suppl. 426 γνῶθι δ' ὕβριν ἀνέρων. Cum infinitivo fr. 155 γίγνωσκε τἀνθρώπεια μὴ σέβειν ἄγαν. Sept. 652 σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν. [et in versu interpolatoris 650 σὺ δ' αὐτὸς ἤδη γνῶθι τίνα πέμπειν δοκεῖς.] ‖ *condemno*. Suppl. 7 οὔτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι, cum catalexi spondiaca et verbo simplici pro composito posito, quod substituit schol. qui exp. οὐκ ἐφ' αἵματί τινι καταγνωσθεῖσαι ψήφῳ πόλεως δημοσίᾳ ἡμᾶς ἀπελαυνούσῃ, de quo dixit Lobeck. ad Soph. Ai. p. 351 ed. sec., sed nullis allatis aliis praeter hoc exemplis.

Γλαῦκος πόντιος et Γλαῦκος Ποτνιεύς Aeschyli fabulae inscriptae fuerunt (fr. 23—39).

γλυκύς *dulcis*, *iucundus*. Pr. 629 μή μου προκήδου μᾶσσον ὡς ἐμοὶ γλυκύ. 698 τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκὺ τὸ λοιπὸν ἄλγος προυξεπίστασθαι τορῶς. Ag. 1148 γλυκύν τ' αἰῶνα κλαυμάτων ἄτερ.

γλῶσσα *lingua*. De lingua quae in ore est fr. 165 κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος. Ag. 36 βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας βέβηκεν, locutione proverbiali, de qua v. s. v. βοῦς. 1029 προφθάσασα καρδία γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει, ubi sensus contrarium postulat προφθάσασα καρδίαν γλῶσσα πάντ' ἂν ἐξέχει, quod coniecit Schuetzius, frustra oblocutis aliis. 1228 γλῶσσα μισητῆς κυνὸς (i. e. Clytaemnestrae) λείξασα (sic Tyrwhittus pro λέξασα) κἀκτείνασα φαιδρόνους. Fr. 307 ἀλλ' ἔστι κἀμοὶ κλῄς ἐπὶ γλώσσῃ φύλαξ. Multo frequentius de lingua quatenus ea utimur loquentes et de sermone ipso. Suppl. 446 γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια. Pr. 78 ὅμοια μορφῇ γλῶσσά σου γηρύεται. 319 τῆς ἄγαν ὑψηγόρου γλώσσης. 329 γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται. 884 γλώσσης ἀκρατής. 889 γλώσσᾳ διεμυθολόγησεν. Sept. 259 ἀψυχίᾳ γὰρ γλῶσσαν ἁρπάζει φόβος. 439 ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κατήγορος. 556 ὃς οὐκ ἐάσει γλῶσσαν ἐργμάτων ἄτερ εἴσω πυλῶν ῥέουσαν ἀλδαίνειν κακά. Pers. 591 οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν ἐν φυλακαῖς, ubi notanda neglecta positio: nam οὐδ' ἔτι dactylus est, ut δέ ante γλῶσσαν correptum est in trimetro Ag. 1629. et κέντημᾰ γλώσσης fr. 165, ubi Lobeckius ad Soph. Ai. 60 p. 103 κέντημα λύσσης coniecit. Recte vero Ag. 637 εὔφημον ἦμαρ οὐ πρέπει κακαγγέλῳ γλώσσῃ μιαίνειν. 685 γλῶσσαν ἐν τύχᾳ νέμων. 1399 θαυμάζομέν σου γλῶσσαν ὡς θρασύστομος. 1629 Ὀρφεῖ δὲ γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις. 1662 ἀλλὰ τούσδε μοι ματαίαν γλῶσσαν ὧδ' ἀπανθίσαι. Ch. 310 ἀντὶ μὲν ἐχθρᾶς γλώσσης ἐχθρὰ γλῶσσα τελείσθω. 581 ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν. Eum. 830 γλώσσης ματαίας μὴ 'κβάλῃς ἐπὶ χθόνα καρπόν. 886 γλώσσης ἐμῆς μείλιγμα καὶ θελκτήριον. 971 ὅτι μοι γλῶσσαν καὶ στόμ' ἐπωπᾷ. 988 γλώσσης ἀγαθῆς ὁδὸν εὑρίσκεις. Suppl. 949 σαφῆ δ' ἀκούεις ἐξ ἐλευθεροστόμου γλώσσης. 994 πᾶς δ' ἐν μετοίκῳ

γλῶσσαν εὔτυκον φέρει κακήν. Ag. 813 δίκας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ κλύοντες, i. e. non ex eo quod dicitur, sed e re ipsa. Similia exempla v. in Thes. vol. 2 p. 659. Ch. 266 σιγᾶθ', ὅπως μὴ πεύσεταί τις — γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγείλῃ τάδε, *garriendi causa*, i. e. μὴ δυνάμενος ἐχεμυθεῖν, ut schol. exp. Similiter Hesiod. Op. 707 μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν, quod Proculus interpretatur διὰ περιττὴν καὶ ἀνόνητον γλώττης ὁρμήν. ‖ De lingua i. e. sermone populo alicui proprio Pers. 406 καὶ μὴν παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθος ὑπηντίαζε. De dialecto Ch. 564 γλώσσης ἀϋτὴν Φωκίδος μιμουμένω. Sic γλῶσσαν Δωρίδα ἱέναι dixit Thucydides 3, 112.

γλώσσημα *lingua hastae*, *cuspis*. Fr. 151 κάμακος γλώσσημα διπλοῦν.

γνάθος *maxilla*. Fr. 251 ψευδόδειπνα πολλὰ μαργώσης γνάθου ἐρρυσίαζον. [Ch. 280 de impetiginibus corpus absumentibus σαρκῶν ἐπαμβατῆρας ἀγρίαις γνάθοις λειχῆνας ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν.] ‖ Figurate de vi ignis Pr. 368 ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις. Ch. 325 πυρὸς μαλερὰ γνάθος. De acie ferri Pr. 64 ἀδαμαντίνου σφηνὸς αὐθάδη γνάθον. De faucibus Propontidis Pr. 726 τραχεῖα πόντου Σαλμυδησία γνάθος.

γνάμπτω *flecto*, i. q. κάμπτω. Pr. 995 γνάμψει (sic corrector in M pro γνάψει) γὰρ οὐδέν τῶνδέ μ', ὥστε καὶ φράσαι. Frequens apud epicos verbum, de quo v. Thes. vol. 2 p. 669.

γνάπτω *vellico*. Pers. 576 γναπτόμενοι δ' ἁλὶ δεινά, de quo loco dixi in Philologo vol. 13 p. 489. Atticorum usus postulat κναπτόμενοι, de quo dixi in Thes. s. h. v.

γναφεύς *fullo*. Ch. 760 γναφεὺς τροφεύς τε ταυτὸν εἰχέτην τέλος, ubi restitui formam Atticam κναφεύς, de qua dictum est in Thes.

γνῶμα *sententia*. Ag. 1352 τοιούτου γνώματος κοινωνὸς ὤν. Sic Eurip. Herc. fur. 408 ἓν δὲ πάντων γνῶμα ταυτὸν ἐμπρέπει.

γνώμη *sententia*, *opinio*. Pers. 392 φόβος δὲ πᾶσι βαρβάροις παρῆν γνώμης ἀποσφαλεῖσιν. Ag. 931 Κ. καὶ μὴν τόδ' εἰπὲ μὴ παρὰ γνώμην ἐμοί. Α. γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ. 1348 ἐγὼ μὲν ὑμῖν τὴν ἐμὴν γνώμην λέγω. 1475 ὤρθωσας στόματος γνώμην. 1664 σώφρονος γνώμης δ' ἁμαρτεῖν. Eum. 674 ἤδη κελεύω τούσδ' ἀπὸ γνώμης φέρειν ψῆφον δικαίαν. Suppl. 454 γένοιτο δ' εὖ παρὰ γνώμην ἐμήν. ‖ *mens*, *animus*, *intelligentia*. Pr. 456 ἄτερ γνώμης τὸ πᾶν ἔπρασσον. 867 ἀπαμβλυνθήσεται γνώμην. 888 ἦ σοφὸς, ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε. Eum. 750 γνώμης δ' ἀπούσης πῆμα γίγνεται μέγα. Fr. 285 κοινὸν τύχη, γνώμη δὲ τῶν κεκτημένων. ‖ *voluntas*, *consilium*. Pr. 287 τόνδ' οἰωνὸν γνώμῃ στομίων ἄτερ εὐθύνων. Pr. 527 μηδάμ' ὁ πάντα νέμων θεῖτ' ἐμᾷ γνώμᾳ κράτος ἀντίπαλον Ζεύς. 543 αὐτόνῳ (sic correxi pro ἰδίᾳ) γνώμᾳ σέβει θνατοὺς ἄγαν, Προμηθεῦ. 1003 Διὸς γνώμην φοβηθείς. Pers. 724 γνώμης δέ πού τις δαιμόνων ξυνήψατο.

γνώμων *cognitor*, *iudex*. Ag. 1130 de oraculorum interprete οὐ κομπάσαιμ' ἂν θεσφάτων γνώμων ἄκρος εἶναι.

γνωρίζω *notum reddo*. Pr. 487 κληδόνας τε δυσκρίτους ἐγνώρισ' αὐτοῖς.

γνωστός *cognitus*, *notus*. Ch. 702 ξένοισιν ὧδ' εὐδαίμοσιν κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων ἂν ἤθελον γνωστὸς γενέσθαι, καὶ ξενωθῆναι, i. e. amicus, familiaris: quo sensu probabilius est γνωτός, ut exempla docent Homerica collecta in Thes. vol. 2 p. 694.

γοάομαι *eiulo*. Pers. 1072 γοᾶσθ' ἁβροβάται. Suspectum est γοᾶται Ch. 632, ubi sensus βοᾶται potius postulare videtur, quod coniecit Blomfieldus, coniectura quamvis incerta, quum verba proxima corrupta sint. Formam activam γοᾶν, qua epici utuntur, restitui Pers. 676, ubi in M legitur, ὦ πολύκλαυτε φίλοισι θανὼν | τί τάδε δυνάτα δυνάτα | περὶ τᾶι σᾶι δίδυμα διαγόεν ἁμαρτία, quae sic correxi, ὦ πολύκλαυτε θανὼν δυνάστα, | τί τάδε φίλοισι περίβαλες | δίδυμα γοᾶν ἁμάρτια, de quo dixi in Philologo vol. 13 p. 491.

γογγύλος *rotundus*, *teres*. Fr. 196, 7 γογγύλων πέτρων, quod in στρογγύλων corruptum in deterioribus libris Strabonis 4 p. 182.

γοεδνός *flebilis*, *lamentabilis*. Pers. 1057 1064 ἄπριγδ' ἄπριγδα μάλα γοεδνά. Suppl. 72 γοεδνὰ δ' ἀνθεμίζομαι. quod schol. explicat τῶν γόων τὸ ἄνθος ἀποδρέπομαι. 194 αἰδοῖα καὶ γοεδνὰ καὶ ζαχρεῖ' ἔπη ξένους ἀμείβεσθε. De eiulante Pers. 1039 διαίνομαι γοεδνὸς ὤν. Est vocabulum Aeschylo proprium, quod in M constanter est proparoxytonum γόεδνος. Ego γοεδνός scripsi cum I. G. Schneidero, quo accentu similia scribuntur adiectiva κεδνός παιδνός ψεδνός, de quibus partim dixit Herodianus vol. 1 p. 172 ed. Lentz.

γοερός *flebilis*, *lamentabilis*. Ag. 1176 πάθη γοερὰ θανατοφόρα.

γοητής *plorator*. Ch. 823 κρεκτὸν γοατὰν νόμον θήσομεν. Sic Hermannus pro γοήτων (γοητῶν M correctus) νόμον μεθήσομεν.

[γόμος *onus navis*, *opum copia*. Suppl. 444 versu, ut videtur, spurio, ἄτης γεμίζων καὶ μέγ' ἐμπλήσας γόμον, ut ex annotatione scholiastae correctum est pro ἄτην γε μείζω καὶ μέγ' ἐμπλήσας γόμου γόμος pro δόμος Blomf. Ag. 1011.]

γομφόδετος *clavis compactus*. De navi Suppl. 846 γομφοδέτῳ τε δόρει διώλου.

γόμφος *clavus*. Sept. 542 Σφίγγ' ὠμόσιτον προσμεμηχανευμένην γόμφοις ἐνώμα.

γομφόω *clavis compingo*. Suppl. 440 καὶ γεγόμφωται σκάφος.

γονεῖς *parentes*. Suppl. 53 γονέων.

γονή *genus*. Pr. 774 τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς. Pers. 818 θῖνες νεκρῶν δὲ καὶ τριτοσπόρῳ γονῇ ἄφωνα σημανοῦσιν ὄμμασιν βροτῶν. ‖ *soboles*. Ag. 1565 τίς ἂν γονὰν ἀραῖον ἐκβάλοι δόμων; Fr. 194 ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γονάς. Figurate Sept. 225 πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας μήτηρ, γονῆς (sic Hermannus pro γυνή) σωτῆρος.

γονίας. Ch. 1067 τρίτος αὖ χειμὼν πνεύσας γονίας ἐτελέσθη. Vocabulum aliunde non cognitum, quod schol. exp. γονίας ἄνεμος, ὅταν ἐξ εὐδίας κινηθῇ χαλεπὸν πνεῦμα. Hesychius γονίας: εὐχερής. Α. Ἀγαμέμνονι (error grammatici pro Χοηφόροις), cui convenit Hermanni interpretatio *ventus secundo flamine spirans*.

γόνος *proles*. Ch. 253 οὕτω δὲ κἀμὲ τήνδε τ', Ἠλέκτραν λέγω, ἰδεῖν πάρεστί σοι, πατροστερῆ γόνον. [502 οἴκτειρε θῆλυν ἄρσενός θ' ὁμοῦ γόνον, ubi γόον Bambergerus.] Suppl. 312 καὶ Ζεύς γ' ἐφάπτωρ χειρὶ φιτύει γόνον. De proventu frugum Eum. 946 γόνος (δ' ἀεὶ addit Musgr.) πλουτόχθων ἑρμαίαν δαιμόνων δόσιν τίοι. ‖ *procreatio*. Suppl. 171 τὸν αὐτός ποτ' ἔκτισεν γόνῳ.

γόνυ *genu*. Pr. 32 ὀρθοστάδην, ἄϋπνος, οὐ κάμπτων γόνυ. 396 ἄσμενος δέ τἂν σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι κάμψειεν γόνυ. Pers. 930 Ἀσία δὲ χθὼν

— αἰνῶς ἐπὶ γόνυ κέκλιται. Ag. 64 γόνατος κονίαισιν ἐρειδομένου.

γόος *gemitus*. Sept. 657 μὴ καὶ τεκνωθῇ δυσφορώτερος γόος. 916 δαϊκτὴρ γόος, αὐτόστονος, αὐτοπήμων. 964 ἴτω γόος. Pers. 947 κλάγξω δ' αὖ γόον ἀρίδακρυν. Ag. 57 οἰωνόθροον γόον ὀξυβόαν. 1445 τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον. Ch. 321 γόος εὐκλεὴς προσθοδόμοις Ἀτρείδαις. 330 γόος ἔνδικος ματεύει τὸ πᾶν. 449 χαίρουσα πολύδακρυν γόον κεκρυμμένα. Fr. 420 θρηνεῖ δὲ γόον τὸν ἀηδόνιον. Pr. 33 πολλοὺς δ' ὀδυρμοὺς καὶ γόους ἀνωφελεῖς φθέγξει. Sept. 852 γόων, ὦ φίλαι, κατ' οὖρον ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν πίτυλον. 966 μαίνεται γόοισι φρήν. Pers. 545 γόοις ἀκορέστοις. 687 ψυχαγωγοῖς ὀρθιάζοντες γόοις. 697 σοῖς γόοις πεπεισμένος. 705 κλαυμάτων λήξασα τῶνδε καὶ γόων. 1050 ἐπορθίαζέ νυν γόοις. 1076 πέμψω τοί σε δυσθρόοις γόοις. Ag. 1079 τὸν θεὸν καλεῖ οὐδὲν προσήκοντ' ἐν γόοις παραστατεῖν. Suppl. 116 ζῶσα γόοις με τιμῶ. Fr. 67 Ἀδριηναί τε γυναῖκες τρόπον ἕξουσι γόων. 36 εὐφήμοις γόοις, quod Hesych. exp. δυσφήμοις, κατ' ἀντίφρασιν.

Γόργειος *Gorgoneus*. Eum. 49 οὐδ' αὖτε Γοργείοισιν εἰκάσω τύποις, i. e. Γοργόνος τύποις, ut Hom. Od. 11, 633 dixit Γοργείην κεφαλὴν, δεινοῖο πελώρου.

Γοργόνειος *Gorgoneus*. Pr. 793 πρὸς Γοργόνεια πεδία Κισθήνης, i. e. regionem ab Gorgonibus habitatam: quam finxit Aeschylus, unde schol. annotavit τερατεύεται.

Γοργόνες *Gorgones*. Pr. 799 δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοστυγεῖς. Ch. 1048 αἵδε Γοργόνων δίκην φαιοκχίτωνες. Eum. 48 οὔτοι γυναῖκας, ἀλλὰ Γοργόνας λέγω. αἱ Γοργόνες αἳ Γραίας εἶχον προφύλακας memorantur fr. 253.

γοργός *torvus*. Sept. 537 γοργὸν δ' ὄμμ' ἔχων προσίσταται.

Γοργῶπις. Ag. 302 λίμνην δ' ὑπὲρ Γοργῶπιν ἔσκηψεν φάος. Est nomen paludis circa isthmum Corinthiacum olim Ἐσχατιῶτις appellatae, postea Γοργῶπις διὰ τὸ Γόργην ἐμπεσεῖν εἰς αὐτήν (τὴν λίμνην). V. Etym. M. p. 384, 32 et Hesychium s. v. Γοργῶπις.

γοργωπός *torvis oculis fulgens*. Pr. 356 ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας.

γοῦν *certe*, *saltem*. Ag. 432 πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἧπαρ. 1425 γνώσει διδαχθεὶς ὀψὲ γοῦν τὸ σωφρονεῖν. [Eum. 257 legitur in M ὅδ' αὖτε γοῦν ἀλκὰν ἔχων, quod interpolatoris est versum iambicum facientis. Recte Hermannus ὁ δ' αὖτέ γ' ἀλκὰν ἔχων.]

γραῖα *senilis*, *vetula*. Eum. [69 αἱ κατάπτυστοι κόραι, γραῖαι (recte Νυκτὸς Valcken.) παλαιαὶ παῖδες.] 150 νέος δὲ γραίας δαίμονας καθιππάσω. ‖ Improprie Ag. 295 γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί. ‖ Γραῖαι *Graeae*, Gorgonum custodes, fr. 253.

γράμμα *littera*. Pr. 460 γραμμάτων τε συνθέσεις. Sept. 434 χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασιν. 468 βοᾷ δὲ χοὖτος γραμμάτων ἐν ξυλλαβαῖς. 646 ὡς τὰ γράμματα λέγει. 660 εἴ νιν κατάξει χρυσότευκτα γράμματα. ‖ *scriptura*. Fr. 317 ὡς λέγει γέρον γράμμα.

γραμματεύς *scriba*. Fr. 370 γέρων δὲ γραμματεὺς γενοῦ σαφής, ubi de scriba dictum est scripta recitante, ut observat Plut. Mor. p. 625d οἱ γὰρ πρεσβύτεροι πόρρω τὰ γράμματα τῶν ὀμμάτων [illegible]οντες ἀναγινώσκουσι.

[illegible]rdes. Fr. 76 πλέω γράσου. V. locos grammaticorum in Thes. indicatos vol. 2 p. 770.

γραῦς *anus*. Eum. 38 δείσασα γραῦς οὐδέν.

γραφή *pictura*. Ag. 241 πρέπουσά θ' ὡς ἐν γραφαῖς. 1329 βολαῖς ὑγρώσσων σφόγγος ὤλεσεν γραφήν. Ch. 232 θήρειον γραφήν.

γράφω *scribo*. Forma media Ch. 450 τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσὶν γράφου. Suppl. 991 καὶ ταῦτα μὲν γράψεσθε πρὸς γεγραμμένοις πολλοῖσιν ἄλλοις σωφρονίσμασιν πατρός. Passivum Suppl. 709 τρίτον τόδ' ἐν θεσμίοις δίκας γέγραπται μεγιστοτίμου. ‖ *noto*. Ag. 801 κάρτ' ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος οὐδ' (ἀπόμουσός τ' — οὔτ' Elmsleius) εὖ πραπίδων οἴακα νέμων. ‖ *pingo*. Eum. 50 εἶδόν ποτ' ἤδη Φινέως γεγραμμένας δεῖπνον φερούσας. Ante δεῖπνον excidit versus unus, in quo κόρας πτερωτάς vel simile quid lectum fait.

[γρυπάετος monstrosa avis mixta ex grype et aquila. Apud Arist. Ran. 929 Euripides inter Aeschyli inventa memorat ἐπ' ἀσπίδων ἐπόντας γρυπαέτους χαλκηλάτους, quibus Dionysus v. 932 addit τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα. Hunc Aeschylus nominaverat in Myrmidonibus (fr. 137): γρυπαέτους an ibidem vel alibi memoraverit non liquet.]

γρύψ *gryps*. Pr. 804 ὀξυστόμους γὰρ Ζηνὸς ἀκλαγγεῖς κύνας γρῦπας φύλαξαι.

γύαλον *campus*. Suppl. 550 περᾷ δὲ Τεύθραντος ἄστυ Μυσῶν Λύδιά τ' ἂγ γύαλα (sic Hermannus pro τε γύαλα).

γύης *arvum*. Pr. 369 τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροὺς γύας. 708 στεῖχ' ἀνηρότους γύας. Fr. 198 αὐτόσποροι γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς. Sept. 587 τήνδε πιανῶ χθόνα, quod vix scribi potuit ab Aeschylo, quum statim sequatur πολεμίας ὑπὸ χθονός. Quamobrem Ritschelius coniecit τόνδε πιανῶ γύην, quam emendationem ipsum hoc verbum πιανῶ quodammodo confirmat. τόνδε γύην consueto librariis errore τήνδε γύην scriptum fuisse potest, cui glossator χθόνα substituit. Sic in versu Promethei 369 λευροὺς γύας, quod servavit M, in apographis omnibus λευρὰς γύας scriptum est. Singulari usus est Euripides Heracl. 839 τὸν Ἀργείων γύην σπείροντες.

γυιοβαρής *membra gravans*. Ag. 63 πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῆ.

γυῖον *membrum*, inprimisque γυῖα *genua:* v. Thes. vol. 2 p. 803. Pers. 913 λέλυται γὰρ ἐμῶν γυίων ῥώμη. Suppl. 720 πρέπουσι δ' ἄνδρες νάιοι μελαγχίμοις γυίοισι λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν. Fr. 449 in epigr. quod Aeschylo tribuitur in Anth. Pal. 7, 225 οἵ ποτε γυίοις — Ὀσσαίαν ἀμφιέσαντο κόνιν.

γυιοπέδη *compes*. Pr. 168 κρατεραῖς ἐν γυιοπέδαις αἰκιζομένου.

γυμνάζω *exerceo*. Pr. 586 ἅδην με πολύπλανοι πλάναι γεγυμνάκασιν. Ag. 540 ἔρως πατρῴας τῆσδε γῆς σ' ἐγύμνασεν. Pr. 592 τοὺς ὑπερμήκεις δρόμους Ἥρᾳ στυγητὸς πρὸς βίαν γυμνάζεται.

γυμνός *nudus*. Sept. 432 γυμνὸν ἄνδρα πυρφόρον. Fr. 401 ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων. ‖ *orbus*. Pers. 1036 γυμνός εἰμι προπομπῶν.

γυμνόω *denudo*. Sept. 623 παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἁρπάσαι δόρυ. Quod Thomas Mag. explicat ἐάν τινα αἴσθηται — ἐν ᾧ μέλλει βαλεῖν καὶ κινήσειν τὴν χεῖρα, γυμνωθέντα τῆς ἀσπίδος, ἣν εἶχεν εἰς φυλακὴν καὶ δι' ἧς ἐκαλύπτετο.

γυναικεῖος *muliebris*. Sept. 188 τῷ γυναικείῳ γένει. Ag. 594 γυναικείῳ νόμῳ. Ch. 36

γυναικείοισιν ἐν δώμασιν. 630 γυναικείαν ἄτολμον αἰχμάν. 878 γυναικείας πύλας μοχλοῖς χαλᾶτε. Eum. 856 παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικείων στόλων. Suppl. 282 ἐν γυναικείοις τύποις.

γυναικόβουλος *a muliere excogitatus*. Ch. 626 γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν. Simile est ἀνδρόβουλος Ag. 11.

γυναικογήρῡτος *a muliere decantatus*. Ag. 487 ταχύμορον γυναικογήρυτον ὄλλυται κλέος.

γυναικόμιμος *mulieres imitans*. Pr. 1005 γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χεροῖν.

γυναικοπληθής *mulieribus plenus*. Pers. 122 γυναικοπληθὴς ὅμιλος.

γυναικόποινος *mulierem ulciscens*. Ag. 226 γυναικοποίνων πολέμων ἀρωγάν.

γυνή (Dorice γυνά) *mulier*. Dicitur vel generatim de muliere quavis vel speciatim de certis mulieribus (oppositis interdum maribus) sive nuptis sive innuptis. Nominativus Sept. 197 ἀνὴρ γυνή τε. 200 μὴ γυνὴ βουλευέτω. [Ib. 226 γυνή corruptum ex γονῆς. V. γονή.] 645 ἄγει γυνή τις σωφρόνως ἡγουμένη. 1038 κατασκαφὰς ἐγώ, γυνή περ οὖσα, τῷδε μηχανήσομαι. Ag. 1318 ὅταν γυνὴ γυναικὸς ἀντ' ἐμοῦ θάνῃ. 1644 ἀλλά νιν γυνὴ χώρας μίασμα καὶ θεῶν ἐγχωρίων ἔκτεινε. Ch. 46 δύσθεος γυνά. 525 χοὰς ἔπεμψε τάσδε δύσθεος γυνή. 664 ἐξελθέτω τις δωμάτων τελεσφόρος γυνὴ τόπαρχος. Suppl. 749 γυνὴ μονωθεῖσ' οὐδέν. Fr. 315 γυνή τις Αἰθίοψ. 373 τοῦ πηλοπλάστου σπέρματος θνητὴ γυνή. ‖ Genitivus Ag. 11 γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζον κέαρ. 62 πολυάνορος ἀμφὶ γυναικός. 348 τοιαῦτά τοι γυναικὸς ἐξ ἐμοῦ κλύοις. 401 κλοπαῖσι γυναικός. 448 ἀλλοτρίας διαὶ γυναικός. 483 γυναικὸς αἰχμᾷ πρέπει. 592 ἦ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἴρεσθαι κέαρ. 823 γυναικὸς οὕνεκα πόλιν διημάθυνεν. 918 μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ ἅβρυνε. 940 οὔτοι γυναικός ἐστιν ἱμείρειν μάχης. 1401 γυναικὸς ὡς ἀφράσμονος. 1438 κεῖται γυναικὸς τῆσδε λυμαντήριος. 1453 πολλὰ τλάντος γυναικὸς διαί· πρὸς γυναικὸς δ' ἀπέφθισεν βίον. 1636 τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς. 1661 ὧδ' ἔχει λόγος γυναικός. Eum. 617 οὐκ ἀνδρός, οὐ γυναικός, οὐ πόλεως πέρι. 627 καὶ ταῦτα πρὸς γυναικός. 739 οὕτω γυναικὸς οὐ προτιμήσω μόρον. Suppl. 533 γένος φιλίας προγόνου γυναικός. 570 τὰν μὲν βοός, τὰν δ' αὖ γυναικός. Fr. 238 νέας γυναικὸς οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων ὀφθαλμός ‖ Dativus Ag. 602 τί γὰρ γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον δρακεῖν; 614 οὐκ αἰσχρὸς ὡς γυναικὶ γενναίᾳ λακεῖν. Eum. 217 εὐνὴ γὰρ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ μορσίμη. ‖ Accusativus Ag. 861 τὸ μὲν γυναῖκα πρῶτον ἄρσενος δίχα ἧσθαι. Suppl. 299 βοῦν τὴν γυναῖκ' ἔθηκεν 'Αργεία θεός. ‖ Vocativus γύναι Ag. 351 1296 1625 et ὦ γύναι Ag. 317 1407. ‖ Dualis Pers. 181 δύο γυναῖκ' εὐείμονε. Ch. 304 δυοῖν γυναικοῖν. ‖ Pluralis nominativus fr. 67 'Αδριηναί τε γυναῖκες τρόπον ἕξουσι γόων. ‖ Genitivus Sept. 256 ὦ Ζεῦ, γυναικῶν οἷον ὤπασας γένος. 928 πρὸ πασᾶν γυναικῶν, ubi delevi γυναικῶν. Ag. 1470 κράτος τ' ἰσόψυχον ἐκ γυναικῶν καρδιόδηκτον ἐμοὶ κρατύνεις. Ch. 11 ὁμήγυρις — γυναικῶν. 21 ὡς ἂν σαφῶς μάθω γυναικῶν ἥτις ἥδε προστροπή. 596 γυναικῶν φρεσὶν τλαμόνων. 845 ἢ πρὸς γυναικῶν δειματούμενοι λόγοι πεδάρσιοι θρώσκουσι; Eum. 47 θαυμαστὸς λόχος εὕδει γυναικῶν. 1026 εὐκλεὴς λόχος παίδων, γυναικῶν. Suppl. 237 οὐ γὰρ 'Αργολὶς ἐσθὴς γυναικῶν. 458 τάχ' ἂν γυναικῶν (γυναικὶ Hermannus, de quo s. v. συμπρεπής dicetur) ταῦτα συμπρεπῆ πέλοι. 477 ἄνδρας γυναικῶν οὕνεχ' αἱμάξαι πέδον. 514 ἀεὶ γυναικῶν (sic Linwoodius pro ἀεὶ δ' ἀνάκτων) ἐστὶ δεῖμ' ἐξαίσιον. 531 τὸ πρὸς γυναικῶν ἐπιδών. 645 ἀτιμώσαντες ἔριν γυναικῶν. 676 ῎Αρτεμιν δ' ἑκάταν γυναικῶν λόχους ἐφορεύειν. 913 ἀλλ' ἦ γυκαικῶν ἐς πόλιν δοκεῖς μολεῖν; 933 γυναικῶν αὐτανέψιον στόλον. 944 στόλον γυναικῶν. 1051 ἅδε τελευτὰ προτερᾶν πέλοι γυναικῶν. ‖ Dativus [Sept. 195 in versu interpolatoris Byzantini, qui non legitur in M, τοιαῦτά τἂν (sic Blomfieldus pro τοιαῦτα ἂν) γυναιξὶ συνναίων ἔχοις.] Sept. 712 πιθοῦ γυναιξί. Ch. 920 ἄλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἴργεσθαι. Suppl. 280 Λιβυστικαῖς γὰρ μᾶλλον ἐμφερέστεραι γυναιξίν ἐστε. 1069 καὶ κράτος νέμοι γυναιξίν. Fr. 91 οὔτοι γυναιξὶ δεῖ κυδάζεσθαι. ‖ Accusativus Eum. 48 οὔτοι γυναῖκας, ἀλλὰ Γοργόνας λέγω. ‖ Vocativus Ch. 84 δμωαὶ γυναῖκες, δωμάτων εὐθήμονες. 1049 δμωαὶ (ποῖαι Hermannus) γυναῖκες.

γυνή de nupta muliere disertius quam in locis pluribus supra allatis dictum Pr. 852 de Danaidibus γυνὴ γὰρ ἄνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στερεῖ. Ch. 90 πότερα λέγουσα παρὰ φίλης φίλῳ φέρειν γυναικὸς ἀνδρί; 387 ἀνδρὸς θεινομένου γυναικός τ' ὀλλυμένας. Ag. 26 'Αγαμέμνονος γυναικὶ σημανῶ τορῶς. 1500 φανταζόμενος δὲ γυναικὶ νεκροῦ τοῦδε. 260 δίκη γάρ ἐστι φωτὸς ἀρχηγοῦ τίειν γυναῖκα. 606 γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὕροι μολών. Pers. 156 χαῖρε Δαρείου γύναι. 623 βασίλεια γύναι, πρέσβος Πέρσαις. 704 εὐγενὲς γύναι. 404 ἐλευθεροῦτε δὲ παῖδας, γυναῖκας. Eum. 211 τί γὰρ γυναικὸς ἥτις ἄνδρα νοσφίσῃ;

γύννις *semimas, semivir*. Fr. 56 ποδαπὸς ὁ γύννις;

γυπιάς *a vulturibus habitata*. Suppl. 796 γυπιὰς πέτρα

Δ.

Δᾶ i. q. Γᾶ *Tellus*, forma Dorica. Pr. 568 ἄλευ Δᾶ. de quo loco dixi s. v. ἀλεύω. Ag. 1072 1076 ὀτοτοτοῖ τοτοῖ δᾶ. Eum. 841 874 οἰοῖ δᾶ, φεῦ.

Δαδάκης n. pr. Persicum. Pers. 304 syllaba prima longa, secunda correpta.

δαῆναι *nosse, didicisse, comperisse*, infinitivus aoristi ἐδάην, ab inusitata praesentis forma δάω, cuius alia quaedam tempora exstant, de quibus dictum est in Thesauro vol. 2 p. 848. Tragici solo usi sunt aoristo ἐδάην et participio δαείς. Sophoclis unum est exemplum El. 169 ὁ δὲ λάθεται ὧν τ' ἔπαθ' ὧν τ' ἐδάη, Aeschyli duo, Ch. 604 φροντίσιν δαείς. Ag. 123 ἐδάη λαγοδαίτας πομπᾶς ἀρχούς.

[δαί, qua particula Aeschylus et Sophocles nusquam usi sunt, legitur in M Pr. 933 τί δαί, ubi recte in apogr. τί δ' ἄν, ut postulat optativus φοβοίμην. V. Lex. Sophocleum p. 109 a.]

δαίδαλος *artificiosus*. Eum. 635 πεδήσας ἄνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ.

δαΐζω *scindo*. Ch. 397 κάρανα δαΐξας. ‖ *occido*. Ag. 207 εἰ τέκνον δαΐξω. ‖ *vasto*. Suppl. 680 μηδέ τις ἀνδροκμὴς λοιγὸς ἐπελθέτω τάνδε πόλιν δαΐζων.

δαϊκτήρ *lacerans*. Sept. 916 δόμων μάλ' ἀχὰν ἐς οὓς προπέμπει δαϊκτὴρ γόος, αὐτόστονος, αὐτοπήμων, δαϊόφρων, οὐ φιλογαθής, ubi δαϊόφρων (*luctificus*, ut vertit Blomfieldus), ab δάϊος (*miser*) derivandum est, ut syllabae primae mensura docet, non, ut δᾱϊκτήρ, ab δαΐζω, quod credidit scholiasta, qui exp. δαΐζων τὰς φρένας. Rectius scholiasta Byzantinus πολέμιος ταῖς φρεσὶ, λυπηρὸς καὶ διακόπτων τὰς φρένας ὁ θρῆνος, etsi hic quoque male de verbo δαΐζω cogitavit, quum participio δαΐζων, quo schol. vetus usus erat, διακόπτων substitueret.

δαΐκτωρ *lacerans*, *excrucians*. Suppl. 798 πρὶν δαΐκτορος βίᾳ κάρζας γάμου κυρῆσαι.

δαιμονάω *malo numine teneor*. Sept. 1001 ἰὼ δαιμονῶντες ἐν ἄτᾳ. Ch. 566 δαιμονᾷ δόμος κακοῖς.

δαιμόνιος *a numine missus*. Sept. 892 ἀίαῖ δαιμόνιοι, αἰαῖ δ' ἀντιφόνων θανάτων ἀραί. Pers. 581 δαιμόνι' ἄχη. Suppl. 99 βίαν δ' οὔτιν' (οὔτις recte Auratus) ἐξοπλίζει τὰν ἄπονον (sic Pauwius pro ἄποινον) δαιμονίων, quod recte in δαιμονίαν mutari videtur ab Westphalio.

δαίμων *daemon*, genere vel masculino vel feminino. θεοί et δαίμονες etsi interdum ita distinguuntur ut θεοί deos maiores, δαίμονες inferiora numina significet, de quo dictum est in Thesauro vol. 2 p. 860, tamen non minus frequenter haec nomina sine discrimine usurpantur de diis vel omnibus vel singulis, ut Sept. 523 de Typhone τοῦ χθονίου δέμας δαίμονος. Pers. 641 de Dario mortuo, quem tanquam daemonem Persae venerantur, δαίμονα μεγαυχῆ ἰόντ' αἰνέσατ' ἐκ δόμων. 620 τόν τε δαίμονα Δαρεῖον ἀνακαλεῖσθε. Ch. 119 ἐλθεῖν τιν' αὐτοῖς δαίμον' ἢ βροτῶν τινά. Sept. 106 de Marte ὦ χρυσοπήληξ δαῖμον.

Numero plurali de diis vel omnibus vel pluribus Pr. 85 ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα καλοῦσιν. 199 ἐπεὶ τάχιστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου. Eum. 962 δαίμονες ὀρθόνομοι. Sept. 95 βρέτη δαιμόνων. 211 ἐπὶ δαιμόνων πρόδρομος ἦλθον ἀρχαῖα βρέτη. 236 οὔτοι φθονῶ σοι δαιμόνων τιμᾶν γένος. [515 τοιάδε μέντοι προσφίλεια δαιμόνων.] Pers. 724 γνώμης δέ πού τις δαιμόνων ξυνήψατο. 811 δαιμόνων θ' ἱδρύματα πρόρριζα. 1004 ἰὼ ἰὼ δαίμονες. Ag. 182 δαιμόνων δέ που χάρις. 635 δαιμόνων κότῳ. Ch. 214 τί νῦν ἕκατι δαιμόνων κυρῶ; 436 ἕκατι μὲν δαιμόνων. Eum. 23 δαιμόνων ἀναστροφή. 101 οὐδεὶς ὑπέρ μου δαιμόνων μηνίεται. 302 ἀναίματον βόσκημα δαιμόνων. 802 ἀφεῖσαι δαιμόνων σταλάγματα, ubi δαιμόνων corruptum. πλευμόνων Wakefieldus. 920 ῥυσίβωμον Ἑλλάνων ἄγαλμα δαιμόνων. 948 ἑρμαίαν δαιμόνων δόσιν. Suppl. 84 δαιμόνων σέβας. 217 τίν' οὖν κικλήσκω τῶνδε δαιμόνων ἔτι; 482 βωμοὺς ἐπ' ἄλλους δαιμόνων ἐγχωρίων. 692 τὸ πᾶν τ' ἐκ δαιμόνων λάχοιεν. Fr. 155 κοὔπω πρὶν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων. 156 μόνου δὲ Πειθὼ δαιμόνων ἀποστατεῖ. Pr. 229 εὐθὺς δαίμοσιν νέμει γέρα. 494 χροιὰν τίνα ἔχοντ' ἂν εἴη (τὰ σπλάγχνα) δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν. 660 δαίμοσιν πράσσειν φίλα. Pers. 203 ἀποτρόποισι δαίμοσι θέλουσα θῦσαι πέλανον. Sept. 77 πόλις γὰρ εὖ πράσσουσα δαίμονας τίει. Ch. 125 τοὺς γῆς ἔνερθε δαίμονας. Eum. 150 νέος δὲ γραίας δαίμονας καθιππάσω. [727 δαίμονας ex διανομάς corruptum. V. διανομή.] 929 μεγάλας καὶ δυσαρέστους δαίμονας. Suppl. 893 οὔτοι φοβοῦμαι δαίμονας τοὺς ἐνθάδε. 922 τοὺς ἀμφὶ Νεῖλον δαίμονας σεβίζομαι, Sept. 174 ἰὼ φίλοι δαίμονες. 823 ὦ μεγάλε Ζεῦ καὶ πολιοῦχοι δαίμονες. Pers. 628 χθόνιοι δαίμονες ἁγνοί. Ag. 519 σεμνοί τε θᾶκοι δαίμονές τ' ἀντήλιοι. Eum. 1016 πάντες οἱ κατὰ πτόλιν δαίμονές τε καὶ βροτοί. [Ag. 336 ὡς δὲ δαίμονες ἀφύλακτον εὑδήσουσι πᾶσαν εὐφρόνην. Sic probabiliter olim Hermannus pro ὡς δυσδαίμονες.] .

δαίμων saepissime de numine dicitur, cuius ab voluntate sors hominum pendet, sive bona sive mala. Ag. 1569 δαίμονι τῷ Πλεισθενιδῶν ὅρκους θεμένη. 1663 κἀκβαλεῖν ἔπη τοιαῦτα δαίμονος πειρωμένους. Ch. 513 τὰ δ' ἄλλ' ἐπειδὴ δρᾶν κατώρθωσαι φρενί, ἔρδοις ἂν ἤδη δαίμονος πειρώμενος. De bona fortuna Pers. 158 εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατῷ. 601 ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ. 602 τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμον' οὐριεῖν τύχης. 825 ὑπερφρονήσας τὸν παρόντα δαίμονα. Ag. 1342 ἀσινεῖ δαίμονι φῦναι. 1667 οὔκ, ἐὰν δαίμων Ὀρέστην δεῦρ' ἀπευθύνῃ μολεῖν. Frequentius de deo malorum auctore. Sept. 705 δαίμων λήματος ἐν τροπαίᾳ χρονίᾳ μεταλλακτός. 812 οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἅμα, i. e. communis pernicies. 960 δυοῖν κρατήσας ἔληξε δαίμων. Pers. 163 μὴ μέγας δαίμων κονίσας οὖδας ἀντρέψῃ ποδί. Sic Heimsoethius (*Krit. Studien* 1 p. 189) pro μέγας πλοῦτος. 345 ὧδε δαίμων τις κατέφθειρε στρατόν. 354 φανεὶς ἀλάστωρ ἢ κακὸς δαίμων ποθέν. 725 μέγας τις ἦλθε δαίμων. 911 ὡς ὠμοφρόνως δαίμων ἐνέβη Περσῶν γενεᾷ. 921 οὓς νῦν δαίμων ἀπέκειρεν. 941 δαίμων γὰρ ὅδ' αὖ μετάτροπος ἐπ' ἐμοί. Ag. 1175 δαίμων ὑπερβαρὴς ἐμπίτνων. Eum. 560 γελᾷ δὲ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμῷ. Ag. 1660 δαίμονος χολῇ βαρείᾳ δυστυχῶς πεπληγμένοι. 769 δαίμονά τε τὰν ἄμαχον, ἀπόλεμον, ἀνίερον. 1477 τὸν τριπάχυιον δαίμονα γέννας τῆσδε κικλήσκων 1482 μέγαν οἴκοις τοῖσδε δαίμονα καὶ βαρύμηνιν αἰνεῖς. Vocativus Pers. 472 ὦ στυγνὲ δαῖμον. 515 ὦ δυσπόνητε δαῖμον. 845 ὦ δαῖμον. Ag. 1469 δαῖμον, ὃς ἐμπίτνεις δώμασι.

δάϊος. Apud Homerum δήϊος: tragici vero ut γάϊος et νάϊος, ita δάϊος quoque dixerunt (in δᾷος contractum apud Aeschylum locis infra indicandis et composito δαϊόφρων), servarunt vero litteram Ionicam in ἄδηος δῃοῦν δηάλωτος. Significatio apud eosdem duplex est, *hostilis* et *miser*. Prioris exempla apud Aeschylum sunt Pr. 352 δᾱϊον τέρας. 423 δάϊος στρατός. Sept. 146 στρατῷ δαΐῳ. 222 πυρὶ δαΐω. Pers. 257 ἄνια κακὰ, νεόκοτα καὶ δάϊα. 271 δᾷαν Ἑλλάδα χώραν. Sic ex apogr. (δαΐαν) pro δῖαν. Ag. 559 δαΐων (sic scripsi pro δηίων) πρὸς τείχεσιν. Ch. 628 ἐπ' ἀνδρὶ δᾴοισιν (δηΐοισιν M) ἐπικότῳ σέβας. Eum. 160 μαστίκτορος δαΐου δαμίου. Suppl. 1065 γάμον δυσάνορα δάϊον. *Formidabilis* significatione (ut Hesychius δαΐα per φοβερά explicat) dictum est in fr. elegiae 477 δάϊος ἀντιπάλοις. Numero plurali δάϊοι substantive dictum *hostes* significat, Sept. 119 πάντως ἄρηξον δαΐων ἅλωσιν. 278 λάφυρα δᾴων. Pers. 286 στυγναὶ δ' Ἀθᾶναι δᾴοις. ‖ Altera significatio est *miser*, *perditus*. Pers. 282 Πέρσαις δᾴοις. 985 ὠωὼ δᾴων. Ch. 429 δαΐα πάντολμε μᾶτερ δαΐαις ἐν ἐκφοραῖς — ἔτλης ἀνοίμωκτον ἄνδρα θεῖναι.

δαϊόφρων. V. δαϊκτήρ.

Δαῖρα (contractum ex Δάειρα, de quo v. Thes. vol. 2 p. 817) est Proserpinae nomen, de quo v.

schol. Apoll. Rh. 3, 847, cuius verba apposuimus fr. 275.

δαΐς *pugna*. Huius vocabuli duo tantum casus usitati sunt δαΐ et δάϊν: de quibus v. Thes. vol. 2 p. 866. Dativo post Homerum, qui ἐν δαΐ λυγρῇ dixit, usus est Aeschylus Sept. 926 πολυφθόρους ἐν δαΐ, ubi in apogr. pluribus δαΐδι.

δαίς *epulae*. Ag. 731 δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν. 1242 τὴν μὲν Θυέστου δαῖτα παιδείων κρεῶν ξυνῆκα. 1593 παρέσχε δαῖτα παιδείων κρεῶν. Ch. 483 οὕτω γάρ ἄν σοι δαῖτες ἔννομοι βροτῶν κτιζοίατο.

δαιταλεύς *epulo*. Pr. 1024 de aquila cor Promethei comedente ἄκλητος ἕρπων δαιταλεὺς πανήμερος.

δαίω *incendo*. Ag. 496 δαίων φλόγα. Ch. 864 πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ δαίων. ‖ *pasco*. Eum. 305 καὶ ζῶν με δαίσεις.

δακνάζομαι (forma media) *mordeo me, ango me*. Pers. 571 στένε καὶ δακνάζου. Verbum alibi non lectum.

δάκνω *mordeo*. Pr. 1009 δακὼν δὲ στόμιον ὡς νεοζυγὴς πῶλος. Fr. 293 πρὸ τῶν τοιούτων χρὴ λόγων δάκνειν στόμα [Ch. 995 σήπειν θιγοῦσ' ἂν ἄλλον οὐ δεδηγμένον.] Improprie rebus tribuitur. Sept. 439 λόφοι δὲ κώδων τ' οὐ δάκνουσ' ἄνευ δορός. Ch. 843 καὶ τόδ' ἀμφέρειν δόμοις γένοιτ' ἂν ἄχθος αἱματοσταγὲς φόνῳ τῷ πρόσθεν ἑλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ, ubi recte, ut videtur, Bambergerus ἑλκαίνουσι καὶ δεδηγμένοις, quae librarius in numerum singularem mutavit propter praecedens τῷ πρόσθεν. De rebus animum pungentibus, Pers. 846 μάλιστα δ' ἥδε συμφορὰ δάκνει. Eum. 638 ταύτην τοιαύτην εἶπον, ὡς δηχθῇ λεώς. [Fr. 248 δακὼν Hirschig. pro δράκων, quod v.]

δάκος *bestia, monstrum*. Pr. 583 ποντίοις δάκεσι δὸς βοράν. Sept. 558 θηρὸς ἐχθίστου δάκους εἰκὼ φέροντα. Ag. 824 πόλιν διημάθυνεν Ἀργεῖον δάκος. [1232 τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος τύχοιμ' ἄν;] Ch. 530 νεογενὲς δάκος.

δάκρυ *lacrima*. Pr. 638 ὅπη μέλλει τις οἴσεσθαι δάκρυ πρὸς τῶν κλυόντων. Sept. 50 δάκρυ λείβοντες. Ag. 204 δάκρυ μὴ κατασχεῖν. Ch. 152 ἵετε δάκρυ καναχές. Pers. 539 διαμυδαλέοις δάκρυσι κόλπους τέγγουσι. Ag. 1549 σὺν δάκρυσιν ἰάπτων.

δάκρῡμα *lacrima*. Pers. 133 λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ πίμπλαται δακρύμασιν.

δακρυογόνος *lacrimas ciens*. Suppl. 681 δακρυογόνον Ἄρη.

δάκρυον *lacrima*. Pr. 144 ἐμοῖσιν ὄσσοις ὀμίχλα προσῆξε πλήρης δακρύων. Sept. 964 ἴτω δάκρυα. Ag. 270 χαρά μ' ὑφέρπει δάκρυον ἐκκαλουμένη. Eum. 954 δακρύων βίον ἀμβλωπὸν παρέχουσαι. Suppl. 578 δακρύων δ' ἀποστάζει πένθιμον αἰδῶ. Quum δάκρυ et δάκρυσι poetae non videantur dixisse nisi propter metri necessitatem, sequitur genitivum δακρύων ad δάκρυον potius esse referendum quam ad δάκρυ.

δακρυοπετής *lacrimas cadere faciens, lacrimas ciens*. Suppl. 112 πάθεα μέλεα — δακρυοπετῆ.

δακρυσίστακτος *lacrimis stillans*. Pr. 398 δακρυσίστακτον ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν δ' εἰβομένα ῥέος.

δακρυτός *lacrimabilis*. Ch. 236 δακρυτὸς ἐλπὶς σπέρματος σωτηρίου.

δακρυχέων *lacrimas fundens*. Sept. 919 δακρυχέων ἐκ φρενός. Hoc participio tam masculino quam feminino δακρυχέουσα non raro usi sunt epici veteres, ut aliis participiis similiter compositis: quod non animadverterunt recentiores, velut Nonnus, qui δακρυχέειν et δακρυχέεσκε dixit.

δακρύω (ῡ) *fleo*. Ag. 70 οὔθ' ὑπολείβων οὔτε δακρύων, ubi οὔτε δακρύων recte delere videtur Paleius. Ag. 1490 πῶς σε δακρύσω; Ch. 81 δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων, scriptura propter improbabilem metri formam suspecta. Sept. 814 τοιοῦτα χαίρειν καὶ δακρύεσθαι πάρα.

δακτυλόδεικτος *digito monstratus, nobilis*. Ag. 1332 δακτυλοδείκτων (sic Schuetzius pro δακτυλοδεικτῶν, quod Casaubonus in δακτυλόδεικτον mutaverat) δ' οὔτις ἀπειπὼν εἴργει μελάθρων.

δακτυλόδικτος *digitis iactus*. Fr. 55 ὁ μὲν ἐν χερσὶν βόμβυκας ἔχων, τόρνου κάματον, δακτυλόδικτον πίμπλησι μέλος, i. e. cum digitorum iactu. δακτυλόδικτον apud Hesychium lemma sine interpretatione.

δαλός *titio*. Ch. 610 καταίθουσα παιδὸς δαφοινὸν δαλὸν ἥλικα.

δαμάζω *domo, vinco*. Ch. 324 φρόνημα τοῦ θανόντος οὐ δαμάζει πυρὸς μαλερὰ γνάθος. Sept. 338 εὖτε πτόλις δαμασθῇ. 765 μὴ πόλις δαμασθῇ. Pers. 279 στρατὸς δαμασθεὶς ναΐοισιν ἐμβολαῖς. [Suppl. 884 οὐ δαμάζεται vitiose pro οὐδάμ' ἅζεται. V. ἅζομαι.] ‖ Aoristus passivi ἐδάμην (tanquam ab inusitata praesentis forma δάμνημι). Sept. 607 πληγεὶς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ 'δάμη. Pr. 426 ἄλλον ἐν πόνοις δαμέντ' ἀδαμαντοδέτοις. 602 ἐπικότοισι μήδεσι δαμεῖσα. 861 θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντων. Ag. 1451 δαμέντος φύλακος εὐμενεστάτου. 1495 et 1519 δολίῳ μόρῳ δαμείς. Ch. 367 οὕτω δαμῆναι. Alia aoristi forma est δμηθῆναι, cuius imperativo δμηθήτω usus est Homerus, participii forma Dorica δμαθείς aliquoties est apud Euripidem, semel apud Aeschylum Pers. 906 δμαθέντες μεγάλως πλαγαῖσι ποντίαισιν.

δάμαλις *iuvenca*. Suppl. 350 λυκοδίωκτον ὡς δάμαλιν.

δάμαρ *uxor*. Pr. 560 ἄγαγες Ἡσιόναν πιθὼν δάμαρτα κοινόλεκτρον. 767 ἢ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων; 834 ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ. Fr. 329 Ἥρα τελεία, Ζηνὸς εὐναία δάμαρ.

δάμιος Dorice pro δήμιος, quod v.

δάμναμαι (forma media) *domo*. Pr. 164 δάμναται οὐρανίαν γένναν. Passive *domor*. Suppl. 904 ἰὼ πόλεως ἀγοὶ πρόμοι, δάμναμαι.

Δαναΐδες *Danaides*, Danai filiae, inscripta fuit Aeschyli tragoedia (fr. 40—42b). Chorus Δαναΐδων est in Supplicibus.

δαναιός Dorice pro δηναιός, quod v.

Δαναοί *Graeci*. Ag. 66 Δαναοῖσιν Τρωσί θ' ὁμοίως. 146 μή τινας ἀντιπνόους Δαναοῖς — ἐχενηΐδας αὔρας τεύξῃ. 1466 μία πολλῶν ἀνδρῶν ψυχὰς Δαναῶν ὀλέσασα. Fr. 128 δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους.

Δαναός *Danaus*, Beli filius, in Supplicum fabula, in qua quater nominatur, 12 Δαναὸς δὲ πατὴρ καὶ βούλαρχος. 320 Δαναός, ἀδελφὸς δ' ἐστὶ πεντηκοντάπαις. 969 πατέρ' εὐθαρσῆ Δαναόν. 979 διεκλήρωσεν Δαναὸς θεραποντίδα φερνήν.

[δάπεδον vitiose pro γάπεδον, quod v.]

δάπτω *comedo, devoro*. Pr. 368 ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροὺς γύας. ‖ *lacero*. Suppl. 70 δάπτω τὰν ἁπαλὰν νειλοθερῆ παρειάν. Pr. 437 συννοίᾳ δὲ δάπτομαι κέαρ. [899 γάμῳ δαπτομέναν vitiose pro ἀμαλαπτομέναν. V. ἀμαλάπτω.]

[Δαρειάν vitiose pro Δαριάν, quod v.]

Δαρειογενής *ex Dario prognatus.* Pers. 6 141 Ξέρξης βασιλεὺς Δαρειογενής.

Δαρεῖος *Darius.* Δαρεῖος et casus reliqui Pers. 156 160 164 198 221 244 621 651 713 787 856.

Δαριάν i. q. Δαρεῖος, *Darius.* Huius nominis formae Graecae sunt quattuor, prima et usitatissima Δαρεῖος, secunda Δαριαῖος, ab librariis plerumque Δαρειαῖος scripta, apud Xen. H. Gr. 2, 1, 8 et 9 et in excerptis ex Ctesia apud Photium Bibl. p. 38—43, tertia Δαριήκης, quam memorat Strabo 16 p. 785, quarta Δαριάν (correpta syllaba media), qua ter usus est Aeschylus, Pers. 554 τίπτε Δαριὰν μὲν οὕτω cet., ubi Δαρεῖος M, sed metrum postulat quod restitui Δαριάν, ib. 650 δῖον ἀνάκτορα Δαριᾶνα, ut correxi quod est in M οἷον (οἷον schol.) ἄνακτα δαρεῖὰν ἠέ, ubi schol. ἔοικε δὲ ὁ Δαρεῖος καὶ Δαρειὰν λέγεσθαι, sed inepte addens ἢ τὴν Δαρείαν ψυχὴν ἀνάπεμψον. Porro 664 et 671 βάσκε πάτερ ἄκακε Δαριάν, ubi M loco altero δαρειάν, sed priore recte δαριάν, etsi ab correctore in δαρειάν mutatum.

δᾱρόβιος *longaevus, aeternus.* Sept. 524 δᾱροβίοισι θεοῖσι.

δαρός *diuturnus.* Suppl. 516 ἀλλ' οὔτι δαρὸν χρόνον ἐρημώσει πατήρ. ‖ δαρόν *diu.* Pr. 648 τί παρθενεύει δαρόν; 940 δαρὸν γὰρ οὐκ ἄρξει θεοῖς.

δάσκιος *umbrosus.* Figurate Suppl. 93 δαῦλοι γὰρ πραπίδων δάσκιοί τε τείνουσιν πόροι. De pilo denso Pers. 316 πυρσὴν ζαπληθῆ δάσκιον γενειάδα, ubi per δασύτριχον exp. schol.

δασμοφορέω *tributum fero.* Pers. 586 οὐκέτι δασμοφοροῦσιν.

δᾰτήριος *diribitorius, distributorius.* Sept. 711 ἐνυπνίων φαντασμάτων ὄψεις, πατρῴων χρημάτων δατήριοι.

δᾰτητής *distributor, divisor.* Sept. 945 πικρὸς δὲ χρημάτων κακὸς δατητὰς Ἄρης.

Δαυλιεύς *Dauliensis.* Ch. 674 ξένος μέν εἰμι Δαυλιεὺς ἐκ Φωκέων. Nam Δαυλίς s. Δαυλία urbs fuit Phocidis.

δαῦλος *hirsutus.* Fr. 30 δαῦλος δ' ὑπήνη καὶ γενειάδος πυθμήν. Figurate Suppl. 92 δαῦλοι γὰρ πραπίδων δάσκιοί τε τείνουσιν πόροι. ubi schol. πυκνοὶ γάρ εἰσιν οἱ τῶν πραπίδων αὐτοῦ τοῦ Διὸς πόροι. Accentum δαῦλος probasse Pausaniam annotavit Eustathius p. 274, 24 1654, 27. ὀξυτόνως scriptum ab Herodiano apud Arcad. p. 53, 6.

δαφνηφόρος *lauriger, laurum ferens.* Suppl. 706 δαφνηφόροις βουθύτοισι τιμαῖς.

δαφοινός *rubens.* Ch. 607 καταίθουσα παιδὸς δαφοινὸν δαλὸν ἥλικα, i. e. torrem sanguinarium, ut exp. Schuetzius. ‖ *niger.* Pr. 1022 δαφοινὸς ἀετός. V. Thes. vol. 2 p. 924.

δέ *autem, sed, vero.* Huius particulae, ut fortioris particulae ἀλλά, de qua supra diximus p. 19, duplex vis est, altera adversativa, qua posterior sententia priori vel negativae vel affirmativae opponitur, altera qua transitus ab alia sententia ad aliam efficitur (unde inter συνδέσμους μετάβασιν ποιουμένους numeratur ab Apollonio de synt. p. 128, 10 (123, 5 Bekk.) et σύνδεσμος μεταβατικός appellatur ab scholiasta Dionysii Thracis p. 958, 15) una aliqua vel pluribus deinceps sententiis per δέ illatis, non tam oppositionis faciendae quam orationis continuandae et nectendae causa. ut apud Latinos *autem*, et ita quidem ut ...tibus aliquid vel explicandi vel confir...onisque reddendae causa adiungatur, ...cis quum saepe non minus aptae sint ...ticulae, δέ non raro pro his particulis positum esse multi olim crediderunt interpretes in locis qualis est Pr. 818 τῶν δ' εἴ τί σοι ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον, ἐπανδίπλαζε καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε· σχολὴ δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι, ubi σχολὴ γάρ dici poterat, sed non minus aptum est σχολὴ δέ *otium autem* —. de quo usu dixit Hermannus ad Viger. p. 675. Huius autem generis quum infinita sit apud scriptores quosvis exemplorum copia, quae omnia in Lexicis enumerare inutilis sit diligentiae, nos de centenis Aeschyleis unius fabulae Promethei exempla producemus, quorum similia non pauciora in reliquis fabulis reperiri videbit qui perlustrare volet. Sic igitur Pr. 11 ὡς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα στέργειν, φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρόπου. 16 ἐγὼ δ' ἄτολμός εἰμι συγγενῆ θεὸν δῆσαι βίᾳ — πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδέ μοι τόλμαν σχεθεῖν. 21—26 ἵν' οὔτε φωνὴν οὔτε του μορφὴν βροτῶν | ὄψει· σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογὶ | χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος· ἀσμένῳ δέ σοι | ἡ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος· | ἀεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ | τρύσει σε. 33 τήνδε φρουρήσεις πέτραν — οὐ κάμπτων γόνυ· πολλοὺς δ' ὀδυρμοὺς — φθέγξει. 40 ξύμφημ'· ἀνηκουστεῖν δὲ τῶν πατρὸς λόγων οἷόν τε πῶς; 43 ἄκος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι μάτην· σὺ δὲ τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην. 74 χώρει κάτω· σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ. 79 σὺ μαλθακίζου· τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν — μὴ 'πίπλησσέ μοι. et 103 109 125 131 134 135 144 149 151 162 180 190 198 206 209 213 (ubi οὐ κατ' ἰσχύν et δόλῳ δέ, i. e. ἀλλὰ δόλῳ, sibi opposita sunt) 219 226 231 235 239 259 265 267 283 288 293 311 316 320 321 334 337 366 373 375 381 395 400 406 431 433 437 442 445 452 454 467 473 505 512 514 540 555 570 580 600 602 620 631 634 641 651 658 661 663 673 674 677 680 681 683 709 714 717 721 729 732 733 734 739 755 798 807 816 824 828 839 844 850 853 856 859 860 865 867 875 880—885, ubi quinquies deinceps δέ, μανίαι θάλπουσ', | οἴστρου δ' ἄρδις χρίει μ' ἄπυρος, | κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει, | τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἑλίγδην. | ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι λύσσης | πνεύματι μάργῳ, γλώσσης ἀκρατής· | θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῆ. 901 910 926 929 938 951 958 1009 1019 1020 1021 1025 1033 1041 1046 1048 1075 1082 1083 1084 1085 1088

Singulatim vero haec sunt notanda: 1. δέ in responsione, ubi praecedentia alius personae verba continuantur, Pr. 67 ΗΦ. σῶν ὕπερ στένω πόνων. ΚΡ. σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὕπερ στένεις; 743 ἰώ μοί μοι. ΠΡ. σὺ δ' αὖ κέκραγας —. Ch. 552, ubi post ea quae Orestes dixerat chorus pergit γένοιτο δ' οὕτως· τἄλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις. Suppl. 222, ubi Danao chorus respondet πάντων δ' ἀνάκτων τῶνδε κοινοβωμίαν σέβεσθε.

2. δέ in interrogatione positum etsi non aliter ponitur quam in sententiis extra interrogationem inter se nexis, tamen exempla nonnulla apponimus. Pr. 589 ΙΩ. κλύεις φθέγμα τᾶς βούκερω παρθένου; ΠΡ. πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου κόρης; 759 ΠΡ. ἥδοι' ἄν, οἶμαι —. ΙΩ. πῶς δ' οὐκ ἂν ἥτις —. 766 ΙΩ. θέορτον ἢ βρότειον (γάμον); — ΠΡ. τί δ' ὅντινα; 932 ΧΟ. πῶς δ' οὐχὶ ταρβεῖς —; ΠΡ. τί δ' ἂν φοβοίμην —; 304 ποῖον δ' ἀμείψεσθε γαίας πέδον τᾶσδ' ἄρειον; 804 τί δ' ἐστὶ πρᾶγμα —; 806 τίνες; τί δ' εἶπας; 851 τί δ' ἄλλο γ' ἢ πόνοι —; Pers. 717 τίς δ' — ἐκεῖσε — ἐστρατηλάτει; 793 πῶς τοῦτ' ἔλεξας; τίνι τρόπῳ δὲ συμμαχεῖ; 955 ποῦ δὲ φίλων ἄλλος ὄχλος, ποῦ δὲ σοὶ

παραστάται; 968 ποῦ δὲ Σευάλκης ἄναξ; 1014 πῶς δ' οὔ; 1015 τί δ' οὔκ; Ag. 85 τί χρέος; τί νέον; τί δ' ἐπαισθομένη —; 273 ἔστιν· τί δ' οὐχί; 274 πότερα δὲ —; 278 ποίου χρόνου δὲ —; 935 τί δ' ἂν δοκεῖ σοι —; 958 ἔστιν θάλασσα· τίς δέ νιν κατασβέσει; 1306 τί δ' ἐστὶ χρῆμα; 1547 τίς δ' ἐπιτύμβιος αἶνος —; et similia Ch. 110 123 418 885. Suppl. 426 593 605. Fr. 19 297.

3. δέ in appositione. Pers. 152 μήτηρ βασιλέως, βασίλεια δ' ἐμή. Ag. 1405 ἐμὸς πόσις, νεκρὸς δέ. 1442 πιστὴ ξύνευνος, ναυτίλων δὲ σελμάτων ἰσοτριβής. [Sed Ch. 190 pro ἐμὴ δὲ μήτηρ sensus postulat ἐμή γε μήτηρ, quod restituit Porsonus, quemadmodum ib. 841 μόρον γ' Ὀρέστου recte scripsit Portus pro μόρον δ'.] Eum. 659 ἡ κεκλημένου τέκνου τοκεύς, τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου. Accurate de hoc usu δέ particulae, quam huiusmodi in locis interdum in τε mutarunt librarii, dixit Elmsleius ad Eur. Med. 940 p. 225 πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμήν, ubi quum γυναῖκα et δεσπότιν de eadem persona dicta sint, necessarium erat δέ, quod Elmsleius restituit. Recte vero v. 17 legitur προδοὺς γὰρ αὑτοῦ τέκνα δεσπότιν τ' ἐμήν, quum diversi sint Iasonis liberi ab uxore.

4. δέ post vocabulum, quod praecesserat, repetitum (cuiusmodi in locis frequentius in priore sententiae parte μέν additur, ut s. v. μέν ostendetur) Sept. 893 αἰαῖ δαιμόνιοι, | αἰαῖ δ' ἀντιφόνων —. 972 ΑΝ. διπλᾶ λέγειν. ΙΣ. διπλᾶ δ' ὁρᾶν. Pers. 403 ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ —. 655 θεομήστωρ δ' ἐκικλήσκετο Πέρσαις, θεομήστωρ δ' ἔσκεν. 568 παροίχεται πόνος, παροίχεται δὲ —. Ch. 432 ἄνευ πολιτᾶν ἄνακτ', ἄνευ δὲ πενθημάτων. Eum. 34 ἦ δεινὰ λέξαι, δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν. Fr. 65a Ζεύς ἐστιν αἰθήρ, Ζεὺς δὲ γῆ, Ζεὺς δ' οὐρανός.

5. Rarius est δέ in apodosi post sententiam condicionalem, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 108. Aeschyli exempla sunt Ag. 1061 εἰ δ' ἀξυνήμων οὖσα μὴ δέχει λόγον, σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί. Eum. 887 ἀλλ' εἰ μὲν ἁγνόν ἐστί σοι Πειθοῦς σέβας — σὺ δ' οὖν μένοις ἄν. Post ἐπεί Ch. 624 ἐπεὶ δ' ἐπεμνησάμην ἀμειλίχων πόνων, ἀκαίρως δὲ —. [Post εὖτε Sept. 750, ubi δέ post κρατηθείς recte delevit Porsonus, nec videtur legisse scholiasta. Alio modo erratum Ag. 12, ubi post sententiam ab εὖτ' ἂν δὲ incipientem verbum excidit in apodosi positum λύζω, de quo s. h. v. dicetur.] Post ὡς Pers. 415 ὡς δὲ πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν ἤθροιστ', ἀρωγὴ δ' οὔτις ἀλλήλοις παρῆν, | αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἐμβόλοις χαλκοστόμοις παίοντο —, ubi structura mutata postremis verbis αὐτοὶ δὲ — παίοντο praecedentia ἀρωγὴ — παρῆν continuantur, omissa verborum ὡς δὲ — ἤθροιστο apodosi.

6. In sententiis per μέν et δέ sibi oppositis saepe eadem vel similia iterantur vocabula. Deinde μέν et δέ saepe post longa intervalla sibi respondent. Denique in diverbiis non raro particulae μέν, qua prior usa erat persona, δέ respondet in alterius personae verbis. Quorum omnium exempla s. v. μέν sunt allata. Arctior haec sententiarum per μέν et δέ coniunctio quum non sit necessaria, nihil causae est cur in locis ubi solum in altera sententiae parte δέ positum est, μέν in priore sententiae parte omissum esse dicatur, licet apte addi potuisset, velut Pr. 40 ξύμφημ', ἀνηκουστεῖν δὲ τῶν πατρὸς λόγων οἷόν τε πῶς; Non magis μέν omissum esse dici potest ubi vel contraria sibi opponuntur per solum δέ, vel idem aut simile in utraque sententiae parte vocabulum positum est, etsi huiusmodi in locis frequentissimum est μέν — δέ, ut exempla s. v. μέν allata docent.

7. Collocatio particulae δέ usitatissima est post primum vocabulum, vel post secundum, si duo priora arcte cohaerent, ut articulus vel praepositio cum nomine, pronomine, adiectivo, participio. Sic post articulum et substantivum vel adiectivum Sept. 425 ὁ κόμπος δέ. Pers. 252. Ag. 1653 1664. Eum. 8 153. Suppl. 935. Pers. 152 284. ‖ Post articulum et pronomen Pr. 283 τοὺς σοὺς δέ. 288. ‖ Post articulum et adiectivum vel participium Pr. 103 τὴν πεπρωμένην δέ. 555 τὸ διαμφίδιον δέ. 634 τὰ λοιπὰ δέ. Ag. 437 499 571 776 790 950 1653. Ch. 8 837. Eum. 553 910 913. Suppl. 366. Fr. 52 306a. ‖ Post articulum et adverbium Pr. 151 τὰ πρὶν δέ. ‖ Post pronomen et adiectivum Ch. 761 ἐγὼ διπλᾶς δέ. ‖ Post pronomen personale vocativum sequens Pr. 3 Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς, i. e. σοὶ δέ, Ἥφαιστε. Sic saepius Sophocles, de quo dixi in Lexico Soph. p. 109 post Porsonum ad Eur. Or. 614. Post vocativum et imperativum Ch. 490 ὦ Περσέφασσα, δὸς δ' ἔτ' εὔμορφον κράτος.

Post substantivum et adiectivum (vel participium), vel ordine inverso Sept. 41 αὐτὸς κατόπτης δ' εἰμ' ἐγὼ τῶν πραγμάτων. [546 μακρᾶς κελεύθου δέ.] 1062 ἱερῶν πατρῴων δέ. Pers. 330 πολλῶν παρόντων δέ. 793 τίνι τρόπῳ δέ. 446 ποίῳ μόρῳ δέ. Ag. 278 ποίου χρόνου δέ. 296 σθένουσα λαμπὰς δέ. 606 γυναῖκα πιστὴν δέ. 1277 βωμοῦ πατρῴου δέ. 1664 σώφρονος γνώμης δέ. Ch. 839 νέαν φάτιν δέ. Eum. 21 Παλλὰς προναία δέ. 197 965. Suppl. 998. Fr. 41. Post nomen cum participio ὤν Eum. 176 ποτιτρόπαιος ὢν δέ. 615 μάντις ὢν δέ. Suppl. 914. Post duo diversorum casuum substantiva Sept. 199 λευστῆρα δήμου δέ. Pers. 818 θῖνες νεκρῶν δέ. Ag. 238 962 1291. Ch. 266. Eum. 19. Suppl. 786. Post duo adiectiva Ch. 425 ἀπρικτόπληκτα πολυπλάνητα δέ.

Post praepositionem cum nomine suo Pr. 828 πρὸς αὐτὸ δέ. Sept. 347 πρὸς ἀνδρὸς δέ. et sic cum reliquis praepositionibus Sept. 385 [472] 996. Pers. 411 1038. Ag. 735 857 889 923 1191 1654. Ch. 26 185 262 451. Eum. 105 539 593 1042. Suppl. 595 1050. Fr. 165.

Post adverbia et particulas cum alio vocabulo Sept. 411 μὴ κακὸς δέ. Pers. 729 ὧδε παμπήδην δέ. Ag. 12 εὖτ' ἂν δέ. 930 εἰ πάντα δέ. [Ch. 880 οὐχ ὡς δ' ἀρῆξαι, ubi Porsonus recte ὥστ'.] Eum. 530 ἄλλ' ἄλλᾳ δέ. Suppl. 791 πρόπαρ θανούσας δέ.

Post verba cum alio vocabulo coniuncta Sept. 1024 ἄτιμον εἶναι δέ. Ag. 744 παρακλίνουσ' ἐπέκρανεν δέ. 1320 ἐπιξενοῦμαι ταῦτα δέ. Eum. 68 ὕπνῳ πεσοῦσαι δέ. 620 βουλῇ πιφαύσκω δέ.

δέ quarto loco positum Pr. 321 πρὸς τοῖς παροῦσι δέ. 381 ἐν τῷ προμηθεῖσθαι δέ. 442 τἀν βροτοῖς δέ. Sept. 193 τὰ τῶν θύραθεν δέ. 562 θεῶν θελόντων ἂν δ' ἀληθεύσαιμ' ἐγώ. Sic recte Wellauerus pro δ' ἄν. [516 πρὸς τῶν κρατούντων δέ.] 599 ἐν παντὶ πράγει δέ. Pers. 719 πεζὸς ἢ ναύτης δέ. 749 θνητὸς ὢν θεῶν δέ. Ag. 653 ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δέ. Eum. 538 ἐς τὸ πᾶν δέ. Ag. 1353 τὸ μὴ μέλλειν δέ. Ch. 925 τὰς τοῦ πατρὸς δέ. Suppl. 198 τὸ μὴ μάταιον δέ. Fr. 395 τὸ μὴ γενέσθαι δέ. Quinto loco positum restituit

Hermannus Pr. 398 δακρυσίστακτον ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν δ' ειβομένα ῥέος παρειὰν νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς, ubi in M legitur δ' ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν λειβομένα, quod metro non convenit.

8. δέ cum aliis particulis coniunctum. δ' ἄρα Sept. 616 Δίκη δ' ἄρ' εἶναί φησιν. et ab Aurato restitutum Ag. 761 οἴκων δ' ἄρ' εὐθυδίκων καλλίπαις πότμος ἀεί, ubi γάρ legebatur. ‖ δ' αὖ respondens praecedenti μέν Ag. 1295. Eum. 954. Suppl. 570.

δέ γε et δὲ — γε Sept. 282 ἐγὼ δέ γ' ἄνδρας —. 851 τί δ' ἄλλο γ' ἢ —. Ag. 939 ὁ δ' ἀφθόνητός γ' οὐκ ἐπίζηλος πέλει. 941 τοῖς δ' ὀλβίοις γε. Ch. 921 τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας δύο. [ib. 490 ὦ Περσέφασσα, δὸς δέ τ' εὔμορφον κράτος vitiosum τε in γε mutavit Hermannus: ego δὸς δ' ἔπ' εὔμορφον κράτος correxi, i. e. ἐπίδος δέ.] Suppl. 746 πολλούς δέ γ' εὑρήσουσιν ἐν μεσημβρίας θάλπει. Eum. 257 ὁ δ' αὖτέ γ' (sic Hermannus pro αὖτε γοῦν) ἀλκὰν ἔχων.

δὲ δή Pr. 149 νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει. Ch. 632 γοᾶται δὲ δὴ ποθει, exemplum incertum propter litterarum ποθει corruptelam, quae nondum sunt satis probabiliter emendatae. 789 πρὸ δὲ δὴ 'χθρῶν. ‖ δ' οὖν. Pr. 226 ὃ δ' οὖν ἐρωτᾶτε. Sept. 810 βαρέα δ' οὖν ὅμως φράσον. Ag. 34 γένοιτο δ' οὖν. 224 ἔτλα δ' οὖν. 255 πέλοιτο δ' οὖν. 676 εἰ δ' οὖν τις ἀκτὶς ἡλίου νιν ἱστορεῖ. 1042 εἰ δ' οὖν ἀνάγκη. Ch. 571 εἰ δ' οὖν ἀμείψει βαλόν. Eum. 226 σὺ δ' οὖν δίωκε. 887 σὺ δ' οὖν μένοις ἄν.

καὶ δέ nullo interposito vocabulo dixerunt epici, uno pluribusve vocabulis interiectis alii scriptores multi, raro vero tragici, de quibus sine idonea ratione dubitabat Porsonus ad Eur. Or. 614. Aeschylea exempla sunt Pr. 973 καὶ σὲ δ' ἐν τούτοις λέγω. Pers. 153 καὶ προσφθόγγοις δὲ χρεὼν αὐτὴν πάντας μύθοισι προσαυδᾶν. 546 κἀγὼ δὲ μόρον τῶν οἰχομένων — θρηνῶν. 779 κἀγὼ πάλου δ' ἔκυρσα τοὖπερ ἤθελον, nisi τ' scribendum ex apographis, quod respondeat proximo κἀπεστράτευσα. Ch. 879 καὶ μάλ' ἡβῶντος δὲ δεῖ. Eum. 65 ἐγγὺς παρεστὼς καὶ πρόσω δ' ἀποστατῶν, ubi πρόσωθ' Wakefieldus. [406 καὶ νῦν δ' vitiose pro καινὴν δ', quod restituit Canterus.] Fr. 40 κἄπειτα δ' εἶσι.

δέδια et **δέδοικα** [perfectum a praesente δείδω, quod nusquam lectum finxerunt grammatici. Aeschylus praeter duas has perfecti formas aoristo usus est ἔδεισα] *timeo*. Pr. 182 δέδια δ' ἀμφὶ σαῖς τύχαις. [901 οὐ δέδια in verbis ab interpolatore illatis, de quibus dixi in Praefatione ad Prom. ed. Londin. a. 1866 p. XV.] Sept. 249 δέδοικ', ἀραγμὸς δ' ἐν πύλαις ὀφέλλεται. 764 δέδοικα δὲ σὺν βασιλεῦσι μὴ πόλις δαμασθῇ. Pers. 751 δέδοικα μὴ πολὺς πλούτου πόνος — γένηται τοῦ φθάσαντος ἁρπαγή. Ag. 1533 δέδοικα δ' ὄμβρου κτύπον. Eum. 390 τίς οὖν τάδ' οὐχ ἅζεταί τε καὶ δέδοικεν βροτῶν; [702 δεδοικὼς μηδέν.] Fr. 304 δέδοικα μῶρον κάρτα πυραύστου μόρον. Sept. 190 δείσασα δ' οἴκῳ καὶ πόλει πλέον κακόν. 203 ἔδεισ' ἀκούσασα τὸν ἁρματόκτυπον ὄτοβον ὄτοβον. Ag. 933 ηὔξω θεοῖς δείσας ἂν ὧδ' ἔρδειν τάδε; Eum. 38 δείσασα γὰρ γραῦς οὐδέν. Suppl. 756 τριαίνας τάσδε καὶ θεῶν σέβη δείσαντες.

δεῖ. V. δέω.

[**δεῖγμα** Ag. 976 vitiose pro δεῖμα, quod v.]

[**δείδω**. V. δέδια.]

δείκνυμι *monstro, ostendo*. Pr. 170 δεῖξαι τὸ [illegible]μα. 458 ἔς τε δή σφιν ἀντολὰς ἐγὼ 482 πρὶν ἐγώ σφίσιν ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων. 607 δεῖξον, εἴπερ οἶσθα. 623 δεῖξον τίς ἔσται τῇ ταλαιπώρῳ χρόνος. 914 τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπὴν οὐδεὶς θεῶν δύναιτ' ἂν αὐτῷ πλὴν ἐμοῦ δεῖξαι σαφῶς. Sept. 176 δείξαθ' ὡς φιλοπόλεις. 979 ἐδείξατ' ἐκ φυγᾶς ἐμοί. Ag. 651 στέγαστρον ἀνδρὸς δείξατε. Ch. 721 πότε δὴ στομάτων δείξομεν ἰσχὺν ἐπ' Ὀρέστῃ; Eum. 662 τεκμήριον δὲ τοῦδέ σοι δείξω λόγου.

δείλαιος *miser*. Pr. 580 οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν παράκοπον ὧδε τείρεις; Pers. 325 κεῖται θανὼν δείλαιος οὐ μάλ' εὐτυχῶς. Ch. 517 θανόντι δ', οὐ φρονοῦντι, δειλαία χάρις ἐπέμπετο.

δεῖμα *timor*. Ag. 976 τίπτε μοι τόδ' ἔμπεδον δεῖμα (sic Triclinius pro δεῖγμα) προστατήριον καρδίας τερασκόπου ποτᾶται; Pr. 580 οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν. Suppl. 514 ἀεὶ δ' ἀνάκτων (ἀεὶ γυναικῶν corrigit Bothius) ἐστὶ δεῖμ' ἐξαίσιον. 566 χλωρῷ δείματι θυμὸν πάλλοντο. 738 παροίχομαι, πάτερ, δείματι. 74 δεῖμα, μένουσα φίλους restituit Hermannus pro δειμαίνουσα. ‖ δείματα *res timorem iniicientes, terriculamenta*. Pr. 691 πήματα, λύματα, δείματα. Pers. 210 ταῦτ' ἔμοιγε δείματ' ἔστ' ἰδεῖν. Ch. 524 ἔκ τ' ὀνειράτων καὶ νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένη. [Idem fortasse restituendum Pr. 659 τοιοῖσδε πάσας εὐφρόνας ὀνείρασι | συνειχόμην δύστηνος. ἔς τε δὴ πατρὶ | ἔτλην γεγωνεῖν νυκτίφαντ' ὀνείρατα. Pro νυκτίφαντ' in apographis scriptum est νυκτίφοιτ', quod verum videtur. Porro non est verisimile Aeschylum ὀνείρατα scripsisse quum modo praecesserit ὀνείρασι. Recte igitur, ut opinor, Nauckius (in *Bulletin de l'Académie de Pétersbourg* a. 1860 p. 241) νυκτίφοιτα δείματα restituit, quod apud Lycophronem legitur v. 225, qui fortasse hunc ipsum Aeschyli locum est imitatus.] 585 πολλὰ μὲν γᾶ τρέφει δεινὰ δειμάτων ἄχη. Huc referendum erit Sept. 1061 φοβοῦμαι κἀποτρέπομαι δεῖμα πολιτῶν, si recte legitur δεῖμα, quod de terribilibus civium minis intelligebat Schuetzius, Meinekius ad Soph. Oed. Col. p. 251 in λῆμα mutabat.

δειμαίνω *timeo*. Pr. 41 οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον; Pers. 600 κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ ἐπίσταται βροτοῖσιν ὡς, ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ (sc. τις), ubi πάντα casu accusativo dictum est, non nominativo, quod interpretes nonnulli crediderunt, δειμαίνειν pro δειματοῦν accepto, quem errorem notavit Hermannus ad Eum. 510. [Suppl. 74 γοεδνὰ δ' ἀνθεμίζομαι δειμαίνουσα φίλους, ubi recte Hermannus δεῖμα, μένουσα φίλους. Eum. 519 cum metri vitio legitur ἔσθ' ὅπου τὸ δεινὸν εὖ (αὖ Hermannus) καὶ φρενῶν ἐπίσκοπον δειμαίνει καθήμενον, ubi Dobraeus δεῖ μένειν, quod fortasse legit scholiasta, qui annotavit οὐ πανταχῇ τὸ δεινὸν ἀπεῖναι φρενῶν δεῖ, cuius scholii initium fortasse fuerunt verba nunc scholio ad v. 530 adiecta ἔσθ' ὅπῃ δέους, quae Weilius cum scholio superiore sic coniungit ἔσθ' ὅπῃ δέους ὄφελος καὶ οὐ πανταχῇ cet. Ad horum verborum similitudinem versus compositi sunt interpolatoris 701 702 καὶ μὴ τὸ δεινὸν πᾶν πόλεως ἔξω βαλεῖν· τίς γὰρ δεδοικὼς μηδὲν ἔνδικος βροτῶν;

[**δειματοσταγές** pro αἱματοσταγές, quod v.]

δειματόω *terrifico*. Ch. 845 πρὸς γυναικῶν δειματούμενοι λόγοι. quod pro δειματουμένων dictum est, quod ipsum restituebat Stanleius. *Rumores ad terrorem conficti* exp. Abreschius.

δεινός *timendus, formidabilis, horribilis*. Haec prima est significatio adiectivi a δέος deri-

vati, quod de hominibus dicitur et de rebus: unde multiplex prodit vocabuli de omni fere graviorum malorum genere usus, cui exprimendo saepissime apta sunt Latina vocabula *gravis* et *vehemens* et alia magis specialia quae scriptorum locis interpretandis adhibuit Stephanus in Thesauro vol. 2 p. 953 954, velut *atrox, indignus, immanis.* Non raro de hominibus dicitur qui alios mentis facultatibus superant, vel de eo quod magnam vim exserit, ut Pr. 39 τὸ συγγενές τοι δεινὸν ἥ θ' ὁμιλία. et similiter Suppl. 1031 δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχνον. Sept. 596 δεινὸς ὃς θεοὺς σέβει. Pers. 27 φοβεροὶ μὲν ἰδεῖν, δεινοὶ δὲ μάχην. 40 ναῶν ἐρέται δεινοί. 58 δειναῖς βασιλέως ὑπὸ πομπαῖς. 245 δεινά τοι λέγεις ἰόντων τοῖς τεκοῦσι φροντίσαι. [576 κναπτόμενοι δ' ἀλὶ δεινὰ σκύλλονται πρὸς ἀναύδων παίδων τᾶς ἀμιάντου, ubi correxi ἁλὸς αἰνὰ σκύλλονται, genitivo ἁλός cum τᾶς ἀμιάντου coniungendo, de quo dixi in Philologo vol. 13 p. 480.] Sept. 426 πύργοις δ' ἀπειλεῖ δεινά. Ag. 1215 δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος. Ch. 249 σπειράμασιν δεινῆς ἐχίδνης. 585 δεινὰ δειμάτων ἄχη. 634 ἤκασεν δέ τις τὸ δεινὸν αὖ Λημνίοισι πήμασιν. Eum. 34 δεινὰ λέξαι, δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν. 100 παθοῦσα δ' οὕτω δεινά. 128 δεινῆς δρακαίνης ἐξεκήραναν μένος. 233 δεινὴ γὰρ — πέλει τοῦ προστροπαίου μῆνις. 516 ἔσθ' ὅπου τὸ δεινὸν εὖ καὶ φρενῶν ἐπίσκοπον δεῖ μένειν καθήμενον. [701 καὶ μὴ τὸ δεινὸν πᾶν πόλεως ἔξω βαλεῖν.] 865 δεινὸς εὐκλείας ἔρως. Fr. 248 δεινὴν στομωτὸν ἔκφυσιν. ‖ *peritus, idoneus.* Cum infinitivo Pr. 59 δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους. Fr. 312 δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

[δείομαι vitiose pro δίεμαι, quod v.]

δεῖπνον *coena.* Pers. 375 δεῖπνόν τ' ἐπορσύνοντο. Ag. 138 στυγεῖ δὲ δεῖπνον ἀετῶν. 1601 λάκτισμα δείπνου ξυνδίκως τιθεὶς ἀρᾷ. Eum. 51 εἶδόν ποτ' ἤδη Φινέως γεγραμμένας δεῖπνον φερούσας. 108 νυκτίσεμνα δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς ἔθυον. Suppl. 801 ὄρνισι δεῖπνον οὐκ ἀναίνομαι πέλειν. Fr. 181 ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα.

δεισήνωρ *virum timens.* Ag. 154 σπευδομένα θυσίαν — νεικέων τέκτονα σύμφυτον αἰνῶν, οὐ δεισήνορα, quod Schuetzius interpretatur, *e quo iurgia domestica et odium coniugis virum non metuentis.*

δέκα *decem.* Pr. 774 τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς. Pers. 339 ἐς τριακάδας δέκα ναῶν. 429 εἰ δέκ' ἤματα στοιχηγοροίην. Ag. 1605 τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δέκ' ἀθλίῳ πατρὶ συνεξελαύνει. ubi vitiosum est ἐπὶ δέκ'.

δεκάς *numerus denarius.* Pers. 340 δεκὰς δ' ἦν τῶνδε χωρὶς ἔκκριτος.

δέκατος *decimus.* Ag. 40 δέκατον μὲν ἔτος τόδε. 504 δεκάτῳ (δεκάτου Wunderus) σε φέγγει τῷδ' ἀφικόμην ἔτους.

δεκέμβολος *decem rostris instructus.* Nestoris navis δεκέμβολος fr. 136.

δέκτωρ *receptor, acceptor, qui aliquid in se recipit.* Eum. 204 ὑπέστης αἵματος δέκτωρ νέου.

δελτογράφος *qui in tabulas refert, memor.* Eum. 275 δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπᾷ φρενί.

δέλτοι *pugillares.* Pr. 789 ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν.

δελτόομαι *in tabulis mihi noto, memoriae trado.* Suppl. 179 τἄμ' ἔπη δελτουμένας.

δελφινοφόρος *delphines ferens.* Fr. 150 (apud schol. Eur. Phoen. 209) δελφινοφόρον πόντου πεδίον. Sic cod. Ven., nisi quod falso accentu δελφινόφορον. in aliis est δελφίνορον vel δελφινόρον. δελφινοφόρον iam Barnesius correxerat.

Δελφός *Delphus,* Apollinis et Celaenus filius, a quo nomen accepit urbs Delphorum. Eum. 16 Δελφός τε χώρας τῆσδε πρυμνήτης ἄναξ.

δέμας *corpus.* Pr. 145 σὸν δέμας εἰσιδούσᾳ. 363 ἀχρεῖον καὶ παράορον δέμας. 1018 κρύψει δέμας τὸ σόν. 1051 ῥίψειε δέμας τοὐμόν. Sept. 522 τοῦ χθονίου δέμας δαίμονος. 542 λαμπρὸν ἔκκρουστον δέμας. Pers. 209 πτήξας δέμας παρεῖχε. 456 φράξαντες εὐχάλκοις δέμας ὅπλοισι. Ag. 1147 πτεροφόρον δέμας. [Ch. 290 χαλκηλάτῳ πλάστιγγι λυμανθὲν δέμας.] Suppl. 301 πρέποντα βουθόρῳ ταύρῳ δέμας. Fr. 28 καλοῖσι λουτροῖς ἐκλελουμένος δέμας. ‖ In periphrasi frequens apud Sophoclem et Euripidem, semel apud Aeschylum, Eum. 84 κτανεῖν σ' ἔπεισα μητρῷον δέμας.

δεμνιοτήρης *qui strata custodit.* De avibus in nido residentibus Ag. 53 δεμνιοτήρη πόνον ὀρταλίχων ὀλέσαντες. ‖ *lecto adhaerens, aegrotus.* Ag. 1449 μὴ περιώδυνος μηδὲ δεμνιοτήρης.

δενδροπήμων *arboribus nocens.* Eum. 938 δενδροπήμων δὲ μὴ πνέοι βλάβα.

δενδρῶτις *arborea.* Fr. 36, 6 δενδρῶτις ὥρα. Sic Hermannus pro δένδρων τις, quod legitur apud Athen. 13 p. 600 a.

δεξιόομαι *dextra sublata aliquem saluto, alicui preces fundo.* Ag. 852 θεοῖσι πρῶτα δεξιώσομαι.

δεξιός *dexter.* Pers. 399 τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὔτακτον κέρας. Ag. 1405 τῆσδε δεξιᾶς χερὸς ἔργον. Pr. 489 οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν εὐωνύμους τε. Ag. 157 δεξιὰ μέν, κατάμομφα δὲ φάσματα φαίνων.

δεξιώνυμος *dextri nominis,* vel ominis, *dexter.* Suppl. 607 χερσὶ δεξιωνύμοις ἔφριξεν αἰθήρ. Per δεξιοῖς exp. schol.

δέος *timor.* Pers. 703 ἐπεὶ δέος παλαιόν σοι φρενῶν ἀνθίσταται. Sept. 83 εἷλε δ' ἐμὰς φρένας δέος, ubi verba φρένας δέος in M omissa supplevi: de quo v. quae in Praef. ed. Lips. quintae dixi p. XXXIV. Eum. 522 τίς δὲ μηδὲν ἐν φάει καρδίαν ἀνατρέφων, ubi ineptum est φάει, aptum vero δέει, quod coniecit Auratus. φάει καρδίας legisse videtur schol., qui exp. λαμπρότητι, ὀρθότητι φρενῶν. Post καρδίαν una excidit syllaba, nisi tribracho qui in versu strophico legitur 516 ἢ τεκοῦσα νεοπαθὴς formam non solutam opposuit poeta: unde ἔτ' ἀνατρέφων coniecit Hermannus.

δέπας *poculum.* Fr. 66 Ἡφαιστοτυκὲς δέπας de coeli rubore dictum, in quem immergitur sol occidens.

δέργμα *adspectus.* Pers. 82 φονίου δέργμα δράκοντος.

δέρη *cervix, collum.* Ag. 329 ἐξ ἐλευθέρου ἀποιμώζουσα φιλτάτων μόρον. 875 πολλὰς ἄνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέρης ἔλυσαν. 1265 μαντεῖα περὶ δέρῃ στέφη. Eum. 592 ξιφουλκῷ χειρὶ πρὸς δέρην τεμών.

δέρκομαι (cum perfecto δέδορκα praesentis significationem habente et aoristis ἐδέρχθην et ἔδρακον) *cerno, video.* Pr. 843 δέρκεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου. 304 δέρκου θέαμα. 540 φρίσσω δέ σε δερκομένα. Eum. 389 δερκομένοισι καὶ δυσομμάτοις. Pr. 54 πρόχειρα ψάλια δέρκεσθαι πάρα. ‖ Perfectum Pers. 1006 οἷον δέδορκεν ἄτα. Pr.

679 πυκνοῖς ὄσσοις δεδορκὼς τοὺς ἐμοὺς κατὰ στίβους. Ag. 1179 ὁ χρησμὸς οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων ἔσται δεδορκώς. Suppl. 409 δεδορκὸς ὄμμα. Sept. 53 λεόντων ὡς Ἄρη δεδορκότων. Eum. 322 ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσιν. Improprie de re quae auditu percipitur Sept. 103 κτύπον δέδορκα. Suspectum est quod fr. 440 legitur πᾶσα γὰρ Τροία δέδορκεν Ἕκτορος τύχης διαί, ubi Bernhardyus δέδουπεν coniecit. ‖ Aoristi forma activa Ag. 602 τί γὰρ γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον δρακεῖν; Eum. 34 δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν. Aoristi forma passiva Pr. 546 οὐδ' ἐδέρχθης ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν. 93 δέρχθηθ' οἵαις αἰκίαισιν διακναιόμενος τὸν μυριετῆ χρόνον ἀθλεύσω. 141 δέρχθητ', ἐσίδεσθε.

δέρμα *pellis*. Fr. 270 σήψει παλαιὸν δέρμα.

δέσμιος *vinciens*. Eum. 306 ὕμνον δ' ἀκούσει τόνδε δέσμιον σέθεν. 332 345 ὕμνος ἐξ Ἐρινύων δέσμιος φρενῶν. ubi de carmine dictum est quo Furiae Orestem se quasi constricturas et in potestatem suam redacturas esse minantur, ut monuit Schuetzius.

δεσμός *vinculum*. Pr. 97 δεσμὸν ἀεικῆ. 141 οἵῳ δεσμῷ προσπαρτός. Ag. 1621 δεσμὸς δὲ καὶ τὸ γῆρας αἵ τε νήστιδες δύαι διδάσκειν ἐξοχώταται. Ch. 981 δεσμὸν ἀθλίῳ πατρί. Fr. 191 δεσμοῦ τε πάθος τόδ' ἐποψόμενοι. Pr. 6 ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις. 118 ὑπαιθρίοις δεσμοῖσι προσπεπαρμένος. 155 δεσμοῖς ἀλύτοις ἀγρίως πελάσας. 176 πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων δεσμῶν χαλάσῃ. 509 τῶνδέ σ' ἐκ δεσμῶν ἔτι λυθέντα. 770 πλὴν ἐὰν ἐγὼ 'κ δεσμῶν λυθῶ. 1006 λῦσαί με δεσμῶν τῶνδε. Fr. 233 δεσμῶν ἄριστος. Pr. 525 δεσμοὺς ἀεικεῖς καὶ δύας ἐκφυγγάνω. Numeri pluralis forma ἑτερόκλιτος δεσμά, de qua v. Thes. vol. 2 p. 1010. Pr. 52 οὔκουν ἐπείξει τῷδε δεσμὰ περιβαλεῖν; 513 ὧδε δεσμὰ φυγγάνω. 991 πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμὰ λυμαντήρια.

δέσμωμα *vinculum*. Pers. 745 Ἑλλήσποντον ἱρὸν δοῦλον ὣς δεσμώμασιν ἤλπισε σχήσειν ῥέοντα.

δεσμώτης *vinctus*. Pr. 119 ὁρᾶτε δεσμώτην με δύσποτμον θεόν. unde haec tragoedia inscripta Προμηθεὺς δεσμώτης.

δεσπόζω *dominor*. Pr. 208 ᾤοντ' ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν. Ag. 543 πῶς δή; διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου. Ch. 188 πῶς γὰρ ἐλπίσω ἀστῶν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόζειν φόβης; Cum dativo construxisse videtur Pr. 930, ubi nunc legitur καὶ προσδοκᾶν χρὴ δεσπόσειν Ζηνός τινα; ubi apographa multa Διός, quod probandum foret, nisi dubitari posset an Aeschylus scripserit καὶ προσδοκᾶν χρὴ Ζηνὶ δεσπόσειν τινά, ne versus ex tribus partibus aequalibus compositus esset, verbo δεσπόζειν cum dativo constructo, ut ἄρχειν interdum cum dativo construitur et ab Aeschylo ipso constructum est in hac fabula v. 945 δαρὸν γὰρ οὐκ ἄρξει θεοῖς, pariterque ἐπιδεσπόζειν Pers. 241 τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστι κἀπιδεσπόζει στρατῷ; ubi nihil causae est cur dativus στρατῷ (in apographis multis in στρατοῦ mutatus) propter verbum praecedens ἔπεστι positus esse putetur. Cum accusativo coniunxit Euripides Herc. f. v. 20 τὴν ὑψίπυργον τήνδε δεσπόζων πόλιν, quod ipsum quoque unicum est exemplum, etsi poetam nihil impediebat quominus scriberet τῆς ὑψιπύργου τῆσδε δεσπόζων πόλεως.

δέσποινα *domina*. Pers. 353 ὦ δέσποινα. Ch. 537 δεσποίνης χάριν. Fr. 175 δέσποινα πεντήκοντα Νηρῄδων χοροῦ. 306 δέσποιν' Ἑκάτη. 379 δέσποινα νύμφη δυσχίμων ὀρῶν ἄναξ.

δεσπόσιος *dominum decens*. Suppl. 845 δεσποσίῳ ξὺν ὕβρει. Vocabulum ex hoc uno loco cognitum et Eustathio p. 846, 13, qui δεσπόσιοι pro δεσπόσυνοι dictum annotavit, i. e. δοῦλοι τραφέντες ἐν οἰκίαις δεσποτῶν, *vernae*.

δεσπόσυνος *ad dominum pertinens*, *regius*. Pers. 587 δεσποσύνοισιν ἀνάγκαις. Ch. 942 δεσποσύνων δόμων.

δεσποτέομαι *regnor*. Ch. 104 τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτούμενον χερός. Eum. 527 μήτ' ἀνάρχετον βίον μήτε δεσποτούμενον αἰνέσῃς. [699 τὸ μήτ' ἄναρχον μήτε δεσποτούμενον.]

δεσπότης *dominus*. Sept. 27 τοιῶνδε δεσπότης μαντευμάτων. Pers. 169 ὄμμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότου παρουσίαν. Ag. 1225 τῷ μολόντι δεσπότῃ ἐμῷ. Ch. 153 ὀλομένῳ δεσπότᾳ. 770 μή νυν σὺ ταῦτ' ἄγγελλε δεσπότου στύγει. 875 οἴμοι πανοίμοι δεσπότου τελουμένου. Eum. 60 τῶνδε δεσπότῃ δόμων. Fr. 239 κύνες διῃμάθυνον ἄνδρα δεσπότην. Vocativus δέσποτα regum compellatio Pers. 666 δέσποτα δεσποτᾶν (sic scripsi pro δεσπότου) φάνηθι. 1049 μέλειν πάρεστι, δέσποτα. Ch. 157 κλύε σέβας, ὦ δέσποτ', ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός. Numero plurali Ag. 32 τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι. 1043 ἀρχαιοπλούτων δεσποτῶν πολλὴ χάρις. Ch. 53 δεσποτῶν θανάτοισι. 82 ματαίοισι δεσποτᾶν τύχαις. Fr. 142 εὐχαῖς δὲ σώζοις δεσπότας παιωνίαις.

δεῦρο *huc*. Pr. 825 ἃ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκε. et sic cum verbo μολεῖν Pers. 529. Ag. 1667. Ch. 179. cum ἐλθεῖν Ch. 138. Eum. 765. κατελθεῖν Ag. 1647. cum ἄγειν Ag. 1138. cum πέμπειν Ag. 282. Suppl. 968. et aliis Ag. 1349 πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν. Ch. 676 ὥσπερ δεῦρ' ἀπεζύγην πόδα. Eum. 482 ἐπεὶ δὲ πρᾶγμα δεῦρ' ἐπέσκηψεν τόδε. 1041 δεῦρ' ἴτε. Suppl. 438 δεῦρο δ' ἐξοκέλλεται. ‖ *hic*. Ch. 583 τὰ δ' ἄλλα τούτῳ δεῦρ' ἐποπτεῦσαι λέγω. ‖ δεῦρ' ἀεὶ *usque adhuc*. Eum. 596 καὶ δεῦρό γ' ἀεὶ τὴν τύχην οὐ μέμφομαι.

δεύτερος *secundus*. Ag. 870 Γηρυὼν ὁ δεύτερος. 1345 δευτέραν (sc. πληγὴν) πεπληγμένος, ubi praecesserat πέπληγμαι καιρίαν πληγήν. Ch. 8 τὸν δεύτερον δὲ τόνδε πενθητήριον. 205 δεύτερον τεκμήριον. Eum. 3 ἣ δὴ τὸ μητρὸς δευτέρα τόδ' ἕζετο μαντεῖον. 138 μάραινε δευτέροις διώγμασιν. Fr. 52 τὴν δευτέραν δὲ κρᾶσιν ἥρωσιν νέμω. ‖ δεύτερον adverbialiter *secundo loco*, *post*. Pers. 219 δεύτερον δὲ χρὴ χοὰς γῇ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι. 400 δεύτερον δ' ὁ πᾶς στόλος ἐπεξεχώρει. Ch. 1070 δεύτερον ἀνδρὸς βασίλεια πάθη. Cum articulo Ag. 1082 ἀπώλεσας γὰρ οὐ μόλις τὸ δεύτερον.

δέχομαι [cum perf. δέδεγμαι, aoristo ἐδεξάμην et futuro δέξομαι] Propria verbi significatio est *accipio quod alter dat*, diciturque non solum de rebus quae in manus sumi possunt, sed etiam de hominibus quos quis recipit et de rebus quibusvis, factis et dictis quae alter in alterum confert. Pr. 860 Πελασγία δὲ δέξεται. Sept. 701 ὅταν ἐκ χερῶν θεοὶ θυσίαν δέχωνται. 796 ἄντλον οὐκ ἐδέξατο. Ag. 517 εὐμενεῖς πάλιν στρατὸν δέχεσθαι. 521 δέξασθε κόσμῳ βασιλέα. 601 ἄριστα τὸν ἐμὸν αἰδοῖον πόσιν σπεύσω πάλιν μολόντα δέξασθαι. 1060 εἰ δ' ἀξυνήμων οὖσα μὴ δέχει λόγον. 1538 ἰὼ γᾶ γᾶ, εἴθ' ἔμ' ἐδέξω. 1653 δεχομένοις λέγεις θανεῖν σε. Pers. 490 ἐδέξαντο. Ch. 294 δέχεσθαι — τινά. 336 τάφος δ' ἱκέτας δέδεκται. 566 θυ-

ρωρῶν οὔτις ἂν φαιδρᾷ φρενὶ δέξαιτο. 750 ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη. Eum. 228 οὐδ' ἂν δεχοίμην ὥστ' ἔχειν τιμὰς σέθεν. 236 δέχου δὲ πρευμενῶς ἀλάστορα. 893 δέχου δὲ σύ. 632 ἀπὸ στρατείας γάρ νιν ἠμποληκότα — δεδεγμένη. 894 καὶ δὴ δέδεγμαι. 429 ἀλλ' ὅρκον οὐ δέξαιτ' ἄν, εἰ δοῦνάι θέλοιν (sic correxi pro οὐ δοῦναι θέλει), ubi ὅρκον δέξασθαι reus dicitur qui iuriscurandi condicionem ab adversario latam accipit, δοῦναι qui offert condicionem. 916 δέξομαι Παλλάδος ξυνοικίαν. Suppl. 28 δέξαιθ' ἱκέτην τὸν θηλυγενῆ στόλον. 219 ἀλλ' εὖ τ' ἔπεμψεν εὖ τε δεξάσθω χθονί. Fr. 1 τὸν μὲν τρίπους ἐδέξατ' οἰκεῖος λέβης. 297 σφύρα^r δέχεσθαι κἀπιχαλκεύειν μύδρους. Ag. 1659 δεχοίμεθ' pro γ' ἐχοίμεθ' Herm.

δέω *ligo*. Pr. 14 συγγενῆ θεὸν δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. Eum. 641 αὐτὸς δ' ἔδησε πατέρα πρεσβύτην Κρόνον.

δέω *absum*. Pr. 1006 τοῦ παντὸς δέω, quod plerumque πολλοῦ δεῖ dicitur, *multum abest*. || Impersonaliter δεῖ *opus est*. Cum genitivo vel rei vel personae Pr. 870 μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς. 875 ταῦτα δεῖ μακροῦ χρόνου εἰπεῖν. Ag. 343 δεῖ γὰρ πρὸς οἴκους νοστίμου σωτηρίας. Ch. 879 καὶ μάλ' ἡβῶντος δὲ δεῖ. Eum. 94 καθευδουσῶν τί δεῖ; 829 οὐδὲν αὐτοῦ δεῖ. Suppl. 407 δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου, δίκην κολυμβητῆρος, ἐς βυθὸν μολεῖν δεδορκὸς ὄμμα. 417 μῶν οὐ δοκεῖ δεῖν φροντίδος σωτηρίου; Fr. 140 ὅπλων ὅπλων δεῖ. Cum accusativo personae et genitivo rei Pr. 86 αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθέως. Cum dativo personae et genitivo rei Ag. 848 ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων. || Cum infinitivo, accusativo vel addito vel intellecto Pr. 9 ἁμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην. Ag. 567 τί ταῦτα πενθεῖν δεῖ; 598 τὰ μάσσω μὲν τί δεῖ σ' ἐμοὶ λέγειν; Ch. 548 δεῖ τοί νιν — θανεῖν βιαίως. 582 σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγειν τὰ καίρια. Eadem fere verba fr. 188 σιγῶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγων τὰ καίρια. Ch. 672 εἰ δ' ἄλλο πρᾶξαι δεῖ τι βουλιώτερον. Eum. 826 τί δεῖ λέγειν; 591 εἰπεῖν γε μέντοι δεῖ σε. Suppl. 390 δεῖ τοί σε φεύγειν. 450 δεῖ κάρτα θύειν καὶ πεσεῖν χρηστήρια. Fr. 300 οἴκοι μένειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα. δεῖ apud Stobaeum 39, 14, qui hunc versum Sophocli tribuit, χρή apud Clem. Alex. Strom. 6 p. 739. Fr. 376 ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι στόμα.

δέομαι (forma media) *opus habeo*. Ag. 1063 ἑρμηνέως ἔοικεν ἡ ξένη τοροῦ δεῖσθαι. Eum. 727 ἄλλως τε πάντως χὤτε δεόμενος τύχοι. Suppl. 91 οὔτοι γυναιξὶ δεῖ κυδάζεσθαι. 358 τῶν γὰρ οὐ δεῖται πόλις.

δή. De huius particulae usu lectu digna est H. Helleri disputatio in Philologo vol. 8 p. 277—308. quocum fere consentientes Baeumleinius (*Untersuchungen über die griechischen Partikeln*) p. 98 et qui exempla Aristophanea collegit Wehrius in *Quaestionibus Aristophaneis* I p. 51, varium huius particulae usum eo redire observarunt ut res aliqua manifesta esse significetur visque vel unius cui adiuncta est vocabuli vel totius sententiae urgeatur: neque enim ubique cum primario coniungitur vocabulo, quod in versibus poetarum saepe per metrum non licebat. Particula Latina quae ei ubique respondeat nulla est, sunt vero plures quae pro diversa locorum ratione interpretandae ei adhiberi possint, quorum plurimis aptum est *iam*. Particulam cum aliis quibusdam particulis coniunctam encliticam fieri inanis grammaticorum quorundam opinio fuit, ab Eustathio memorata p. 143, 22 et ubi de νῦνδη coniunctim scribendo agit p. 174.

Exempla Aeschylea ab Wellauero collecta haec sunt:

δή in sententiis interrogativis Pr. 118 τί δὴ θέλων; Pers. 727 καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιστενάζετε; Ag. 1643 τί δὴ τὸν ἄνδρα τόνδ' ἀπὸ ψυχῆς κακῆς οὐκ αὐτὸς ἠνάριζες; Ch. 569 τί δὴ πύλαισι τὸν ἱκέτην ἀπείργετε; Ag. 1138 ποῖ δή με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες; Ch. 405 ποῖ δὴ νερτέρων τυραννίδες; 732 ποῖ δὴ πατεῖς; Ag. 543 Eum. 201 431 601 πῶς δή; Pers. 735 πῶς τε δὴ καὶ ποῖ τελευτᾶν; Ch. 900 ποῦ δὴ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα; 720 πότε δὴ στομάτων δείξομεν ἰσχύν;

δή post pronomina personalia Pr. 298 καὶ σὺ δὴ πόνων ἐμῶν ἥκεις ἐπόπτης, et possessiva Ag. 550 ὡς νῦν τὸ σὸν δή.

δή post pronomina demonstrativa Pr. 227 τοῦτο δὴ σαφηνιῶ. Pers. 159 ταῦτα δὴ λιποῦσ' ἱκάνω χρυσεοστόλμους δόμους. || Cum relativo Pr. 922 ὃς δὴ κεραυνοῦ κρείσσον' εὑρήσει φλόγα. Eum. 3 ἣ δὴ τὸ μητρὸς δευτέρα τόδ' ἕζετο μαντεῖον. Suppl. 585 φυσίζοον γένος τόδε Ζηνός ἐστιν ἀληθῶς. Sept. 823 δαίμονες, οἳ δὴ Κάδμου πύργους τούσδε ῥύεσθε. Suppl. 265 κνωδάλων βροτοφθόρων, τὰ δὴ — ἀνῆκε γαῖα. Fr. 324 ἀφ' οὗ δὴ Ῥήγιον κικλήσκεται. Pr. 814 οὗ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν, Ἰοῖ, πέπρωται σοί τε καὶ τέκνοις κτίσαι. Suppl. 16 ὅθεν δὴ γένος ἡμέτερον.

δή post substantiva Pr. 13 ἔχει τέλος δή. Sept. 655 πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι.

δή post adiectiva Pr. 216 κράτιστα δή μοι τῶν παρεστώτων τότε ἐφαίνετ' εἶναι. 255 τοιοῖσδε δή σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν αἰκίζεται; 425 μόνον δὴ πρόσθεν — εἰσιδόμαν. Sept. 631 τὸν ἕβδομον δὴ τόνδ' ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις λέξω. Pers. 331 κακῶν ὕψιστα δὴ κλύω τάδε. 433 αἰαῖ, κακῶν δὴ πέλαγος ἔρρωγεν μέγα. 1013 δυσπόλεμον δὴ γένος τὸ Περσᾶν. 583 τὸ πᾶν δὴ κλύουσιν ἄλγος. Ag. 1610 οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμοί. Ch. 613 ἄλλαν (ἀλλὰ M) δή τινα — Σκύλλαν Post πολλά Pers. 236 καὶ στρατὸς τοιοῦτος ἔρξας πολλὰ δὴ Μήδους κακά. Ch. 897 πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα. Eum. 144 ἦ πολλὰ δὴ παθοῦσα καὶ μάτην ἐγώ.

δή post adverbia Pr. 848 ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα. 998 ὦπται πάλαι δὴ ταῦτα. Pers. 490 ἔνθα δὴ πλεῖστοι θάνον. Ag. 1651 εἶα δὴ ξίφος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπιζέτω. Post interiectionem ἰωά Pers. 1070 ἰωὰ δὴ κατ' ἄστυ.

δή post verba Pr. 57 περαίνεται δὴ κοὐ ματᾷ τοὔργον τόδε, a quo nihil differt quod ib. legitur 13 σφῷν μὲν ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος δή. 955 δοκεῖτε δὴ ναίειν ἀπενθῆ πέργαμα; Sept. [481 δή in apographis male illatum et 521 post πέποιθα ab Robortello, versibus aliter corrigendis.] 982 AN. ὤλεσε δὴ τόδε. ΙΣ. καὶ τόδ' ἐνόσφισε. Sic recte Wellauerus pro ἀπώλεσε δῆτα. καὶ τόνδ'. Pers. 228 ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηστά. Ch. 1057 αἵδε πληθύουσι δή. Suppl. 324 δοκεῖτε δή μοι τῆσδε κοινωνεῖν χθονός. Fr. 64a ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα.

δή cum imperativo. Pr. 630 ἄκουε δή. Ag. 783 ἄγε δή. Eum. 307 ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἅψωμεν. Suppl. 625 ἄγε δὴ λέξωμεν. Ch. 789 πρὸ δὲ δὴ 'χθρῶν τὸν ἔσωθεν μελάθρων, ὦ Ζεῦ, θές.

δή cum aliis particulis coniunctum. γὰρ δή Ch. 874 μάχης γὰρ δὴ κεκύρωται τέλος. 891 ἐνταῦθα γὰρ δὴ τοῦδ' ἀφικόμην κακοῦ. || γε δή Pr.

42 ἀεί γε δὴ νηλὴς σύ. ‖ δὲ δή Pr. 149 νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει. ‖ ἦ δή Ch. 742 ἦ δὴ κλύων ἐκεῖνος εὐφρανεῖ νόον; ἦ — δὴ locis supra appositis Eum. 106 144. ‖ καὶ δή et καὶ — δή. Pr. 54 καὶ δὴ πρόχειρα ψάλια δέρκεσθαι πάρα. 75 καὶ δὴ πέπρακται τοὔργον. [Sept. 473 καὶ δὴ πέπεμπται.] Eum. 894 καὶ δὴ δέδεγμαι. Suppl. 438 καὶ δὴ πέφρασμαι. 499 καὶ δὴ φίλον τις ἔκτανε. 507 καὶ δὴ σφε λείπω. Ch. 565 καὶ δὴ θυρωρῶν οὔτις ἂν φαιδρᾷ φρενὶ δέξαιτο. ‖ καί — δή Pers. 382 καὶ πάννυχοι δὴ διάπλοον καθίστασαν. Ch. 819 καὶ τότε δὴ πλοῦτον — μεθήσομεν. Suppl. 571 καὶ τότε δὴ τίς ἦν ὁ θέλξας; Fr. 224 καὶ νίπτρα δὴ χρὴ — φέρειν. δὴ τότε Sept. 214 δὴ τότ' ἤρθην φόβῳ. ‖ μὲν δή, γε μὲν δή. Pr. 500 τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Sept. 587 ἔγωγε μὲν δὴ τήνδε πιανῶ χθόνα. Pers. 200 καὶ ταῦτα μὲν δὴ νυκτὸς εἰσιδεῖν λέγω. [412 μὲν δὴ in apogr. pro μὲν νυν.] Ag. 661 ἡμᾶς γε μὲν δή. 887 ἔμοιγε μὲν δή. 1213 ἡμῖν γε μὲν δή. Eum. 106 ἦ πολλὰ μὲν δὴ τῶν ἐμῶν ἐλείξατε. 419 τιμάς γε μὲν δὴ τὰς ἐμὰς πεύσει τάχα. Suppl. 241 κλάδοι γε μὲν δή. 273 μακράν γε μὲν δὴ ῥῆσιν οὐ στέργει πόλις. Fr. 65 b Ῥῖπαι μὲν δὴ πατρός. [De fr. ap. Poll. 7, 167 v. s. v. λούω.] ‖ Ag. 1633 ὡς δὴ σύ μοι τύραννος Ἀργείων ἔσει. ironice dictum: quocum Paleius similia comparavit exempla, velut Eurip. Andr. 235 ὡς δὴ σὺ σώφρων, τἀμὰ δ' οὐχὶ σώφρονα. ‖ Pr. 457 ἔς τε δή σφιν ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα. 656 ἔς τε δὴ πατρὶ ἔτλην γεγωνεῖν νυκτίφοιτα δείματα. [‖ οὐ δὴ pro οὐδέ restitui Pers. 732.]

δηάλωτος *ab hostibus captus*. Sept. 72 πόλιν — δηάλωτον.

δῆγμα *morsus*. Improprie Ag. 791 δῆγμα δὲ λύπης οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται. 1164 πέπληγμαι δ' ὑπαὶ δήγματι φοινίῳ.

δῆθεν *scilicet*. rem non veram, sed fictam esse cum ironia quadam significans: de quo v. grammaticorum glossas in Thes. collectas vol. 2 p. 1052. Pr. 202 οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον, ὡς Ζεὺς ἀνάσσοι δῆθεν. 986 ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με. Sic apud alios quoque non raro cum ὡς coniungitur, de quo dixit Blomfieldus in Glossario ad locum priorem (210). [Fr. 5, 1 vitiose legebatur apud Macrob. Sat. 5, 19 τί δῆθεν αὐτοῖς ὄνομα θήσονται βροτοί, ubi nunc ex libro optimo Paris. restitutum τί δῆτ' ἐπ' αὐτοῖς —.]

δήϊος. V. δάϊος.

δήλημα *pernicies*. Fr. 121 ὁδοιπόρων δήλημα χωρίτης δράκων.

Δήλιος *Delius*. Eum. 9 λιπὼν δὲ λίμνην Δηλίαν τε χοιράδα.

δηλόω *manifesto*. Pers. 519 ὡς κάρτα μοι σαφῶς ἐδήλωσας κακά. Ch. 847 τί τῶνδ' ἂν εἴποις ὥστε δηλῶσαι φρενί;

δημήγορος *in concione dictus*. Suppl. 623 δημηγόρους δ' ἤκουσεν εὐπιθεῖς στροφὰς δῆμος Πελασγῶν.

δημηλασία *exilium*. Suppl. 7 οὔτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι.

δημήλατος *populo s. patria eiectus, in exsilium actus*. Suppl. 614 ἄτιμον εἶναι ξὺν φυγῇ δημηλάτῳ. φυγὴν δημήλατον exilium dicit a populo decretum. Adiectivum alibi non lectum ex hoc loco annotavit Steph. Byz. s. v. δῆμος, per ὁ ἀπὸ (ὑπὸ Meinekius) τοῦ δήμου ἐλαθεὶς interpretatus.

Δημήτηρ *Ceres*. Fr. 304 φερέσβιον Δήμητρος ἀντέλλει στάχυν.

Δημήτριος *Cerealis*. Fr. 41, 5 μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον. Frequentius Δημήτριος καρπός dicitur, in codicibus saepe Δημήτρειος scriptum: de quo v. Thes. vol. 2 p. 1071.

δημιοπληθής *publice abundans*. Ag. 129 κτήνη πρόσθε τὰ δημιοπληθῆ, i. e. copiosas olim opes publicas.

δήμιος (Dorice δάμιος) *popularis, publicus*. Sept. 177 μέλεσθέ θ' ἱερῶν δημίων. Ag. 640 πόλει μὲν ἕλκος ἓν τὸ δήμιον τυχεῖν. Ch. 56 δι' ὤτων φρενός τε δαμίας περαῖνον. Eum. 655 ποίοισι βωμοῖς χρώμενος τοῖς δημίοις; [Ib. 845 δαμαίων (cum α super ω) et 879 δαμίαν vitiose pro δαναιᾶν. V. δηναιός.] Suppl. 957 καὶ δώματ' ἐστὶ πολλὰ μὲν τὰ δήμια. ‖ τὸ δήμιον *res publica, imperium*. Suppl. 370 σύ τοι πόλις, σὺ δὲ τὸ δήμιον. 699 τὸ δήμιον, τὸ πτόλιν κρατύνει. Utrobique Doricam restitui formam δάμιον, servatam in M Ch. 56.

δημόθροος *cum clamore populi coniunctus, populi ore et sermone iactatus*. Ag. 883 δημόθρους ἀναρχία. 938 φήμη γε μέντοι δημόθρους μέγα σθένει. 1409 τόδ' ἐπέθου θύος δημοθρόους τ' ἀράς. ubi reliquae formae Doricae δαμοθρόους postulant. 1413 δημόθρους τ' ἔχειν ἀράς. Adiectivum apud alios non lectum, nisi quod Tzetza Exeg. Il. p. 62, 29 δημόθρουν κανόνα regulam trivialem dixit. Idem fere de tribus proximis adiectivis dicendum est δημόκραντος (ab verbo κραίνειν) δημόπρακτος δημορριφής, quae ipsa quoque apud Aeschylum solum leguntur.

δημόκραντος *a populo scitus*. Ag. 457 δημοκράντου δ' ἀρᾶς τίνει χρέος.

δημόπρακτος *a populo factus*. Suppl. 942 τοιάδε δημόπρακτος ἐκ πόλεως μία ψῆφος κέκρανται.

δημορριφής *a populo iactus s. editus*. Ag. 1616 δημορριφεῖς — λευσίμους ἀράς.

δῆμος *populus*. Sept. 199 λευστῆρα δήμου δ' οὔτι μὴ φύγῃ μόρον. 1006 δήμου προβούλοις. 1044 τραχύς γε μέντοι δῆμος ἐκφυγὼν κακά. Pers. 732 Βακτρίων δ' ἔρρει πανώλης δῆμος. Suppl. 398 οὐκ ἄνευ δήμου τάδε πράξαιμ' ἄν. 488 ὑμῖν δ' ἂν εἴη δῆμος εὐμενέστερος. 601 δήμου δέδοκται παντελῆ ψηφίσματα. 604 δήμου κρατοῦσα χεὶρ ὅποι πληθύεται. 624 δῆμος Πελασγῶν.

δήν *diu*. Pers. 584 τοὶ δ' ἀνὰ γᾶν Ἀσίαν δὴν οὐκέτι περσονομοῦνται. ubi Ἀσιηνάν vel Ἀσιανάν coniecit Meinekius. Probabilius θήν coniicias, ut dixi in Thes. vol. 4 p. 364.

δηναιός *diuturnus, longaevus, annosus*. Pr. 794 αἱ Φορκίδες ναίουσι δηναιαὶ κόραι. 912 δηναιῶν θρόνων. Forma Dorica Eum. 845 et 879 τιμᾶν δαναιᾶν restituta ab L. Dindorfio in Thes. vol. 2 p. 885. In M loco priore τιμῶν δαμαίων cum .α. super ῶν et .α. super ων ab διορθωτῇ scripto, loco altero τιμᾶν δαμίαν.

δηξίθυμος *animum mordens*. Ag. 743 δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθος.

[δήποθεν *alicunde*. Hoc a quibusdam illatum Ch. 632 γοᾶται δὲ δήποθεν κατάπτυστον, ubi in M δὴ ποθει (sic sine accentu). γοᾶται δὲ γᾶς πάθος Hermannus.]

δήποτε *aliquando*. Ag. 577 Τροίαν ἑλόντες δήποτε.

δῆρις *contentio, rixa*. Suppl. 412 καὶ μήτε δῆρις ῥυσίων ἐφάψεται. Ag. 942 ἦ καὶ σὺ νίκην τήνδε (τῆσδε Auratus) δήριος τίεις; ubi notanda Ionica genitivi forma, in δήρεως mutata a Bothio.

δῆτα *profecto*. Huius particulae idem fere usus est qui δή particulae, sed ut graviorem quam illa

exprimat asseverationem. Pr. 347 770 οὐ δῆτα. 1075 μὴ δῆτα. Sept. 670 ἦ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος Δίκη. 813 αὐτὸς δ' ἀναλοῖ δῆτα δύσποτμον γένος. 829 οἳ δῆτ' ὀρθῶς — ὤλοντο. Pers. 988 ἴυγγά μοι δῆτ' ἀγαθῶν ἑτάρων ὑπομιμνήσκεις. 1071 ἰὼ δῆτα ναὶ ναί. Eum. 206 καὶ τὰς προπομποὺς δῆτα τάσδε λοιδορεῖς. 399 ἣν δῆτ' Ἀχαιῶν ἄκτορές τε καὶ πρόμοι — ἔνειμαν. Suppl. 359 ἴδοιτο δῆτ' ἄνατον φυγὰν ἱκεσία Θέμις.

δῆτα in responsione, repetito quo alter usus erat vocabulo. Sic Sept. 877 (post alterius verba ἑλόντες μέλεοι σὺν ἀλκᾷ) μέλεοι δῆτα. 890 τετυμμένοι δῆτα. 934 ὁμόσποροι δῆτα. [Sed ib. 982 ἀπώλεσεν δῆτα corruptum ex ὤλεσε δὴ τόδε, ut s. v. δή diximus.] Suppl. 207 ἴδοιτο δῆτα. 216 συγγνοῖτο δῆτα.

δῆτα in sententiis interrogativis Ch. 1075 ποῖ δῆτα κρανεῖ; Sept. 93 πότερα δῆτ' ἐγὼ ποτιπέσω βρέτη δαιμόνων; Ch. 916 ποῦ δῆθ' ὁ τῖμος; Ag. 622 πῶς δῆτ' ἂν εἰπὼν κεδνὰ τἀληθῆ τύχοις; 1211 πῶς δῆτ' ἄνατος ἦσθα Λοξίου κότῳ; Pr. 627 τί δῆτα μέλλεις; 747 τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος; Ag. 1264 τί δῆτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε; 1286 τί δῆτ' ἐγὼ κάτοικτος ὧδ' ἀναστένω; Suppl. 302 τί δῆτα πρὸς ταῦτ' ἄλοχος ἰσχυρὰ Διός; Ch. 218 καὶ πρὸς τί δῆτα τυγχάνω κατευγμάτων;

διά *per*. Cum genitivo spatii vel loci quem quis vel quid permeat. Sept. 534 στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηΐδων. 563 ἱκνεῖται λόγος διὰ στηθέων. Ag. 407 βέβακεν ῥίμφα διὰ πυλᾶν. 424 παραλλάξασα διὰ χερῶν βέβακεν ὄψις. Ch. 56 δι' ὤτων φρενός τε δαμίας περαῖνον. 451 δι' ὤτων δὲ συντέτραινε μῦθον. Eum. 75 ἐλῶσι γάρ σε καὶ δι' ἠπείρου μακρᾶς. Suppl. 254 πᾶσαν αἶαν, ἧς δί' ἁγνὸς ἔρχεται Στρυμών. 495 δι' ἄστεως στείχουσι. 547 δι' αἴας μηλοβότου Φρυγίας. 551 δι' ὀρῶν Κιλίκων. 1027 οἳ διὰ χώρας θελεμὸν πῶμα χέουσιν.

Pro ἐν cum dativo saepe ponitur in locutione διὰ χειρὸς ἔχειν et similibus, quae collectae sunt in Thes. vol. 2 p. 1100. et in Lexico Soph. p. 117. Sept. 433 φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν. 513 διὰ χερὸς βέλος φλέγων. Pers. 239 πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χερῶν αὐτοῖς πρέπει; Suppl. 193 ἱκετηρίας — σεμνῶς ἔχουσαι διὰ χερῶν εὐωνύμων. ‖ διὰ φρενός Sept. 593 βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος.

διά de tempore dictum per quod quid fit vel durat Sept. 762 ἀλκὰ δι' ὀλίγου. Pers. 741 διὰ μακροῦ χρόνου. 1007 οἶαι δι' αἰῶνος τύχαι, ubi sensus et metrum διαίμονες τύχαι vel aliud huius mensurae vocabulum postulat. Recte vero δι' αἰῶνος Ag. 554 τὸν δι' αἰῶνος χρόνον. Ch. 26 δι' αἰῶνος δ' ἰυγμοῖσι βόσκεται κέαρ. Eum. 563 δι' αἰῶνος δὲ τὸν πρὶν ὄλβον ἕρματι προσβαλὼν δίκας. Suppl. 574 δι' (sic recte Hermannus pro Ζεύς) αἰῶνος κρέων ἀπαύστου. 583 δι' αἰῶνος μακροῦ πάνολβον.

διά cum genitivo personae vel rei per quam quid fit Sept. 233 διὰ θεῶν πόλιν νεμόμεθ' ἀδάματον. 904 δι' ὧν αἰνομόροις, δι' ὧν νεῖκος ἔβα. 888 δι' εὐωνύμων τετυμμένοι. Ag. 590 φρυκτωρῶν δία πεισθεῖσα. Suppl. 536 δι' ἇς τοι γένος εὐχόμεθ' εἶναι γᾶς ἀπὸ τᾶσδ' ἔνοικοι. Sic Poisonus pro δίας.

διά cum genitivo rationem significans qua quid fit Ch. 787 διὰ δίκας πᾶν ἔπος ἔλακον. Fr. 195 πικροὶ γὰρ κοὐ διὰ ζόης ἀτμοί. Pr. 121 τὸν πᾶσι θεοῖς δι' ἀπεχθείας ἐλθόντα. Suppl. 475 διὰ μάχης ἥξω τέλους.

διὰ τέλους, διὰ παντός *ad finem usque, omnino*. Pr. 273 ὡς μάθητε διὰ τέλους τὸ πᾶν. Eum. 64 διὰ τέλους δέ σοι φύλαξ ἐγγὺς παρεστώς. Pr. 283 τοὺς σοὺς δὲ πόνους χρῄζω διὰ παντὸς ἀκοῦσαι. Ch. 862 πάνυ θήσειν Ἀγαμεμνονίων οἴκων ὄλεθρον διὰ παντός. Eum. 975 νικᾷ δ' ἀγαθῶν ἔρις ἡμετέρα διὰ παντός. Ch. 1019 βίοτον διὰ παντὸς (sic Heathius pro διὰ πάντ') ἄτιμος ἀμείψει (ἀμείψεται M, quod correxit Erfurdtius).

διά *per*, cum accusativo. De loco quem quis pervadit Sept. 856 ὃς ἀεὶ δι' Ἀχέροντ' ἀμείβεται. Pers. 501 περᾷ κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον. Suppl. 15 φεύγειν ἀνέδην διὰ κῦμ' ἅλιον. 868 δι' ἀλίρρυτον ἄλσος — ἀλαθείς. Sept. 51 οἶκτος δ' οὔτις ἦν διὰ στόμα. 493 ἱέντα πύρπνοον διὰ στόμα λιγνὺν μέλαιναν. 579 λέγει δὲ τοῦτ' ἔπος διὰ στόμα.

διά cum accusativo *propter*. Pr. 123 διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν. Ag. 699 δι' ἔριν αἱματόεσσαν. Ch. 474 δι' ὠμὰν ἔριν, ut Hermannus pro αιωμαναιρειν. 66 δι' αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ. Eum. 981 δι' ὀργάν. Suppl. 105 δι' ἀμὸν γάμον. [Pers. 563 διὰ δ' Ἰαόνων χέρας corrupte pro ἠδ' Ἰαόνων χέρες, quod restitui.]

διά in tmesi Sept. 789 διὰ χερί ποτε λαχεῖν κτήματα, i. e. διαλαχεῖν. ‖ δία cum anastrophe. Sept. 206 πηδαλίων δία. Ag. 590 φρυκτωρῶν δία | πεισθεῖσα. Suppl. 254 πᾶσαν αἶαν, ἧς δί' ἁγνὸς ἔρχεται Στρυμών.

διαί pro διά, quod cum similibus comparandum est formis καταί παραί ὑπαί, aliquoties dixit Aeschylus. Ag. 448 ἀλλοτρίας διαὶ γυναικός. et 1133 κακῶν γὰρ διαί. Utrobique in M διά, sed διαί priore loco grammaticus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 1 p. 119, 14, altero Hermannus. 1453 πολλὰ τλάντος γυναικὸς διαί. 1485 διαὶ Διὸς παναιτίου. Ch. 611 διαὶ (sic Schuetzius pro διὰ) βίου. Sed ib. 656 vitiose in M Αἰγίσθου διαι (sine accentu) pro βίαν, quod restituit Hermannus. Quibus e locis quum colligi posse videatur διαί non esse dictum nisi postulante metro, ut καταί παραί et ὑπαί nusquam sine metri necessitate dicta sunt, mirum est διαί scriptum esse ubi metrum διά ferebat in versu ab grammatico cod. Oxon. l. c. allato, qui sic scribit παρὰ δὲ Ἀττικοῖς (τὸ διά) προσλαμβάνει τὸ ἰῶτα καὶ γίνεται διαί, καὶ συντάσσεται γενικῇ καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ ἕνεκα (Aeschyli hauddubie versu, fr. 440) "πᾶσα γὰρ | Τροία δέδορκεν (δέδουπεν Bernhardyus) Ἕκτορος τύχης διαί" (quae verba vel ex senariis sumta sunt vel tetrametrum trochaicum efficiunt) ἀντὶ τοῦ ἕνεκα Ἕκτορος, καὶ ἐν Ἀγαμέμνονι (448) "ἀλλοτρίας διαὶ γυναικός" ἀντὶ τοῦ ἕνεκα.

διαβαίνω *traiicio*. Pers. 864 πόρον οὐ διαβὰς Ἅλυος ποταμοῖο.

διαβάλλω *traiicio*. Fr. 66 δέπας ἐν τῷ διαβάλλει (ὁ ἥλιος) πολὺν οἰδματόεντ' αὐρίδρομον πόρον.

διαβρέχω *macero*. Fr. 318 διαβρέχεις τάρτύματα.

διαγιγνώσκω *decerno*. Eum. 709 καὶ ψῆφον αἴρειν καὶ διαγνῶναι δίκην.

διάγω *dego*. Pers. 711 βίοτον εὐαίωνα — διήγαγες. Eum. 995 καὶ γῆν καὶ πόλιν ὀρθοδίκαιον πρέψετε πάντες διάγοντες.

Διάδες cognomen urbis Euboicae Ἀθῆναι Διάδες appellatae fr. 26 κἄπειτ' Ἀθήνας Διάδας παρεκπερῶν.

διάδετος *alligatus*. Sept. 122 διάδετοι δέ τοι γενῦν ἱππιᾶν μινύρονται φόνον χαλινοί.

διαδοχή *successio.* Ag. 313 ἄλλος παρ' ἄλλου διαδοχαῖς πληρούμενοι.

διάδοχος *qui alterius vice aliquid in se recipit.* Pr. 464 ὅπως θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων γένωνται. 1027 πρὶν ἂν θεῶν τις διάδοχος τῶν σῶν πόνων φανῇ.

διαδρομή *discursus.* Sept. 351 ἁρπαγαὶ δὲ διαδρομᾶν ὁμαίμονες.

διάδρομος *discurrens.* Sept. 191 διαδρόμους φυγάς.

διαθρύπτομαι *superbio.* Pr. 891 τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων.

διαί. V. διά.

διαίμων *sanguinolentus.* Pers. 1006 οἷαι δι' αἰῶνος τύχαι, ubi in M annotatum γρ. δαίμονος τύχαι, quod διαίμονες τύχαι esse potest, quae apta metro scriptura foret.

διαίνω, quod Homerus aliique humectandi s. irrigandi significatione dixerunt, de lacrimantibus dixit Aeschylus, et active quidem Pers. 1038 δίαινε δίαινε πῆμα, πρὸς δόμους δ' ἴθι, quod schol. exp. δάκρυε τὸ ἀτύχημα. Sed quaeritur quomodo metri vitium tollendum sit, quum de synecphonesi cogitari nequeat, neque ἴαιν' ἴαινε scribi cum Heimsoethio (p. 352 496) possit, quod verbum non de rebus tristibus, sed de laetis dici solet. Aeschylus igitur si verbo διαίνω usus est, de quo vix dubitari potest, quum chorus Xerxi respondeat διαίνομαι γοεδνὸς ὤν et 1065 Xerxes iterum διαίνου δ' ὄσσε dicat, et chorus v. 258 αἰαῖ, διαίνεσθε, Πέρσαι τόδ' ἄχος κλύοντες, ubi scholiasta pariter per δακρύετε explicat, nihil relinquitur quam ut δίαιν δίαινε scribatur. Simili apocope παῦ pro παῦε dictum esse cognoscitur ex Photio p. 403, 4, unde Aristophani Equit. 821 restitutum est παῦ παῦ' οὗτος, ubi libri violato metro παῦ' οὑτοσί. Ceterum sponte intelligitur apocopen hanc ibi tantum locum habere ubi idem verbum repetatur. Itaque Aeschylus et Aristophanes recte dicere potuerunt δίαιν δίαινε et παῦ παῦε, non potuissent simpliciter δίαιν et παῦ, quod non probatur formula ἄλευ δᾶ, de qua dixi s. v. ἀλεύω.

Δίαιξις n. pr. Persicum Pers. 996, ubi syllaba prima producta in anapaestis. Διάϊξιν Weilius.

διαιρέω *discerno, diiudico.* Eum. 472 οὐδὲ μὴν ἐμοὶ θέμις φόνου διαιρεῖν ὀξυμηνίτους δίκας. 488 διαιρεῖν τοῦτο πρᾶγμ' ἐτητύμως. 630 ψήφῳ διαιρεῖν τοῦδε πράγματος πέρι.

διαίρεσις *discretio.* Eum. 749 πεμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων, ξένοι, τὸ μἀδικεῖν σέβοντες ἐν διαιρέσει, ubi recte schol. διακρίσει τῶν λευκῶν καὶ μελαινῶν.

[**διαΐσσω**. V. διᾴσσω.]

δίαιτα *vitae genus.* Pr. 490 δίαιταν ἥντινα ἔχουσ' ἕκαστοι.

διακληρόω *sorte distribuo.* Suppl. 978 ὡς ἐφ' ἑκάστῃ διεκλήρωσεν Δαναὸς θεραποντίδα φερνήν.

διακναίω *vellico, contero.* Pr. 94 οἵαις αἰκίαισιν διακναιόμενος. 541 μυρίοις μόχθοις διακναιόμενον. Ag. 65 διακναιομένης τ' ἐν προτελείοις κάμακος.

διάκονος *minister.* Pr. 942 τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον.

διαλαγχάνω *sorte divido.* Sept. 816 διέλαχον σφυρηλάτῳ Σκύθῃ σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν. Cum tmesi 789 καί σφε σιδαρονόμῳ διὰ χερί ποτε λαχεῖν κτήματα.

διαλγής *doloribus lacerans.* Ch. 68 διαλγὴς ἄτα διαφέρει τὸν αἴτιον. Vocabulum suspectum, quod per ἡ διαιωνίζουσα ἄτη exp. schol.: unde διαρκὴς Heimsoethius, αἰανὴς Weilius.

διαλλακτήρ *conciliator.* Sept. 908 διαλλακτῆρι δ' οὐκ ἀμεμφία φίλοις.

διαλλάσσω *concilio.* Sept. 885 ἤδη διήλλαχθε σὺν σιδάρῳ.

διαμαθύνω *vasto, perdo.* Ag. 824 πόλιν διημάθυνεν. Fr. 239 de Actaeone ab canibus lacerato κύνες διημάθυνον ἄνδρα δεσπότην.

διαμβοάω *perclamo.* Coniunctivus aoristi Pers. 637 παντάλαν' ἄχη διαμβοάσω. Sic metro postulante correxi pro διαβοάσω.

διαμείβω et forma media διαμείβομαι *iter conficio.* Sept. 334 διαμεῖψαι δωμάτων στυγερὰν ὁδόν. Pr. 285 ἥκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου διαμειψάμενος. ‖ *transeo, peragro.* Suppl. 543 πολλὰ βροτῶν διαμειβομένα φῦλα. Fr. 150 δελφινοφόρον πόντου πεδίον διαμειψάμεναι.

διαμπάξ *penitus.* Pr. 65 στέρνων διαμπὰξ πασσάλευ' ἐρρωμένως. Suppl. 548 δι' αἴας μηλοβότου Φρυγίας διαμπάξ. 945 τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς γόμφος διαμπάξ.

διαμπερές *penitus.* Ch. 380 τοῦτο διαμπερὲς οὖς ἵκεθ' ἅπερ τι βέλος.

διαμυδαλέος *madidus.* Pers. 539 διαμυδαλέοις δάκρυσι κόλπους τέγγουσι.

διαμυθολογέω *eloquor.* De sententia divulganda Pr. 889 ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε καὶ γλώσσᾳ διεμυθολόγησεν.

διαμφίδιος *diversus.* Pr. 555 τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα τόδ' ἐκεῖνό τε.

διάνοια *mens.* Sept. 831 ὤλοντ' ἀσεβεῖ διανοίᾳ. Ag. 797 εὔφρονος ἐκ διανοίας. Suppl. 107 διάνοιαν μαινόλιν. Eum. 985 κοινοφιλεῖ διανοίᾳ. 1013 εἴη δ' ἀγαθῶν ἀγαθὴ διάνοια πολίταις.

διανομή *distributio.* Eum. 727 σύ τοι παλαιὰν διανομὴν καταφθίσας. Sic emendavi quod in M est παλαιὰς δαίμονας, ap. schol. vero Eur. Alc. v. 12 vol. 4 p. 90 ed. Oxon. παλαιὰς διανομάς. διανομαῖς pro διατομαῖς Weilius Sept. 935.

διανταῖος *ex adverso penetrans, adversus.* Eum. 334 τοῦτο γὰρ λάχος διανταία Μοῖρ' ἐπέκλωσεν. Sept. 895 διανταίαν λέγεις πλαγάν. Ch. 640 τὸ δ' ἄγχι πλευμόνων ξίφος διανταίαν ὀξυπευκὲς οὐτᾷ. 184 ἐπαίσθην δ' ὡς διανταίῳ βέλει.

διαπάλλω *quasso, concutio.* Fr. 305, 4 διαπάλλει πτερὸν κίρκου λεπάργου. ‖ *sorte tribuo.* Sept. 731 χθόνα ναίειν διαπήλας.

διαπεράω *transeo.* Sept. 990 σὺ τοίνυν οἶσθα διαπερῶν.

διαπεύθομαι *sciscitor, cognosco.* Ag. 807 γνώσει δὲ χρόνῳ διαπευθόμενος.

διάπλοος *traiectus.* Pers. 382 καὶ πάννυχοι δὴ διάπλοον καθίστασαν.

διαπονέω *elaboro, labore excolo.* De domo administranda Ag. 19 οἴκου τοῦδε συμφορὰν στένων οὐχ ὡς τὰ πρόσθ' ἄριστα διαπονουμένου.

διαπόντιος *transmarinus.* Ch. 352 πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον διαποντίου γᾶς.

διαπορθέω *devasto, depopulor.* Pers. 714 διαπεπόρθηται τὰ Περσῶν πράγματα.

διαπράσσω *perficio.* Eum. 953 περὶ τ' ἀνθρώπων φανερῶς τελέως διαπράσσουσιν. Ch. 739 ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις καλῶς κείνῃ. ‖ *conficio*, ea significatione qua ponitur pro *perdo, pessumdo.* Ch. 880 οὐχ ὥστ' ἀρῆξαι διαπεπραγμένῳ. Pers. 260 ὡς πάντα γ' ἔστ' ἐκεῖνα διαπεπραγμένα. 517 οἳ 'γὼ τάλαινα διαπεπραγμένου στρατοῦ. Ch. 1008 στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθης.

διαπρέπω *conspicuus sum, emineo.* Pers.

1006 ἔθεσθ' ἄελπτον κακὸν διαπρέπον. ubi metrum ζαπρέπον postulat, quod restitui: de quo videnda quae in Thes. dixi vol. 2 p. 1106.

διαρκέω *perduro, permaneo:* de qua significatione v. Thes. vol. 2 p. 1297. Sept. 842 βουλαὶ δ' ἄπιστοι Λαΐου διήρκεσαν.

διαρραίω *perdo.* Pr. 236 τοῦ μὴ διαρραισθέντας εἰς Ἅιδου μολεῖν. Constans huius verbi interpretatio est διαφθείρειν in glossis grammaticorum in Thes. collectis vol. 2 p. 1299.

διαρροθέω *perstrepo.* Hesychius διαρροθοῦντα: διασοβοῦντα. Paulo aliter de eo quod quis per clamorem iniicit Sept. 192 διερροθήσατ' ἄψυχον κάκην, quod schol. exp. διὰ τοῦ θορύβου ἐμβεβλήκατε.

διαρρύδην *diffluenter, ita ut diffluat.* Forma Dorica διαρρύδαν Ch. 67 τίτας φόνος πέπηγεν οὐ διαρρύδαν, ubi accentum qui est in M διαρρυδάν correxit Lobeckius.

διαρτάζω. Etym. M p. 149, 56 ἄρταμος: ὁ μάγειρος — παρὰ τὸ διαρτάσαι, ὅ ἐστι μερίσαι ἢ συναρμόσαι. Αἰσχύλος (fr. 333) "τοσαῦτα, κῆρυξ, ἐξ ἐμοῦ διάρτασον." διάρτασον per διάστειλον exp. Hesychius. Videtur igitur Aeschylus de praecone dixisse mandata sua accurate exsequente. Simile verbum est διαρτίζω, de quo v. Thes. vol. 2 p 1305.

διαρταμέω *concido in frusta, discerpo.* Pr. 1023 διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος. ‖ Substantivum hinc derivatum διαρταμή fuerunt qui restituerent pro διατομαῖς Sept. 935. de quo v. s. v. διόσδοτος.

διασπαράσσω *lacero.* Pers. 195 καὶ χεροῖν ἔντη δίφρου διασπαράσσει.

διάσσω *cum impetu transeo, penetro.* Pr. 133 κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος διῆξεν (διήϊξεν M) ἄντρων μυχόν.

διαστοιχίζομαι *ordine dispono, ordino.* Pr. 230 καὶ διεστοιχίζετο ἀρχήν. Hesychius διεστοιχίζετο: διετίθετο ἐν στοίχῳ καὶ τάξει, διῄρει, ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς σηκοὺς εἰσαγόντων τὰ ποίμνια καὶ διακρινόντων ἐκ τῆς νομῆς ἑκάστῳ τὰ ἴδια.

διαστρέφω *inverto.* Suppl. 1017 ἴχνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέψω φρενός.

διάστροφος *distortus, perversus.* Pr. 673 εὐθὺς δὲ μορφὴ καὶ φρένες διάστροφοι ἦσαν.

διατέμνω *permeo.* Suppl. 545 διχῆ δ' ἀντίπορον γαῖαν ἐν αἴσᾳ διατέμνουσα.

διατιμάω. Sept. 1047 praeconi qui dixerat ἀλλ' ὃν πόλις στυγεῖ (Polynicem), σὺ τιμήσεις τάφῳ; Antigona respondet ἤδη τὰ τοῦδ' οὐ διατετίμηται θεοῖς. tum rursus praeco οὔ, πρίν γε χώραν τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν. Ad versum medium scholiasta annotavit τὰ περὶ τῆς τιμῆς τούτου ὑπὸ θεῶν κέκριται, qui non τοῦδ' οὐ διατετίμηται, sed τοῦδε δ[illegible]τίμηται legisse videtur, quod ipsum posuit Paleius, verbo ex διά et τιμάω composito, i. e. *aestimo*, ut iudices ἀγῶνα διατιμῆσαι dicuntur. [illegible]ententiarum consecutio necessario haec esse [illegible] quam Schuetzius annotatione sua declara[illegible] Postquam praeco dixerat, *num vero tu eum quem civitas odit sepulcro honorabis?* respondet Antigone, *nondum eius res inhonoratae fuerunt apud deos*, i. e. *adhuc Polynices apud ipsos deos in honore fuit, ut me ipsam quoque eum honorare non mirum sit.* cui praeco respondet, *non sane* honore a diis caruit, *priusquam nimirum hanc civitatem periculo obiiceret.*" Ex his sequitur verbum διατετίμηται ex διά et ἀτιμάω esse compositum, quod tamen quum parum probabile sit nec verbo quod Hermannus finxit δυστετίμηται locus concedi possit, vereor ne Aeschylus alio verbo cum διά composito usus sit. Scholiastae veteris annotationem scholiasta Byzantinus A sic interpolavit τὰ περὶ τῆς τιμῆς τούτου τοῦ Πολυνείκους οὐ κέκριται κακῶς, ἀλλὰ τίμιος καὶ οὗτος παρὰ θεοῖς. quae Abreschium recte sic correxisse οὐ κέκριται καλῶς, ἀλλ' ἄτιμος καὶ οὗτος —, eiusdem scholiastae ad versum proximum annotatio docet, οὔ, πρίν γε χώραν: εἰπούσης τῆς Ἀντιγόνης ὅτι τὰ περὶ τῆς τιμῆς τοῦ Πολυνείκους κακῶς κέκριται παρὰ τοῖς θεοῖς, φησὶν ὁ κῆρυξ πρὸς αὐτήν, οὐδαμῶς τὰ τοῦ Πολυνείκους ἠτιμήθησαν παρὰ τοῖς θεοῖς, πρὶν κακῶσαι αὐτὸν τὴν πόλιν, ἀλλὰ μετὰ τὸ αὐτὸν τὴν πόλιν ἐμβαλεῖν κακοῖς. Thomas Mag. vero διατετίμηται ex διά et τιμάω compositum esse credidit, sic interpretatus, ἤδη καὶ πάλαι οὐ διατετίμηται καὶ οὐ διὰ τιμῆς ἤχθησαν τὰ τοῦδε τοῖς θεοῖς, τουτέστιν, ἐκ πολλοῦ ἠμέληται οὗτος παρὰ τῶν θεῶν καὶ οὐδεμίαν αὐτοῦ ἐποιοῦντο φροντίδα, οὐ γὰρ ἂν εἴασαν ἐκπεσεῖν τῆς χθονὸς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ ἀδίκως· ὥστε τι καὶ παρὰ τῶν πολιτῶν νῦν μισεῖται. πρὸς ὃ ἀπολογούμενος οὗτός φησιν, οὔ, τουτέστιν, οὐ πρότερον ἠμέληται παρὰ τῶν θεῶν πρὶν εἰς κίνδυνον καταστῆσαι τήνδε τὴν χώραν.

διατομή *dissectio* s. *divisio* (hereditatis). Sept. 935 διατομαῖς οὐ φίλαις, ubi quum dipodia iambica requiri videretur, διαρταμαῖς coniecit Hermannus, de quo v. s. v. διόσδοτος. Sensui aptissimum est διανομαῖς, quod coniecit Weilius.

διάτορος *penetrans.* Pr. 76 ἐρρωμένως νῦν θεῖνε διατόρους πέδας. 181 ἐμὰς δὲ φρένας ἐρέθισε διάτορος φόβος. Eum. 567 διάτορος Τυρσηνικὴ σάλπιγξ.

δίαυλος *duplex curriculum.* Improprie Ag. 345 κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν γένοιτ' ἄν (Troiam profectis et domum redeuntibus).

διαφέρω *differo*, eo sensu quo idem est quod *distraho, dilanio.* Ch. 70 διαλγὴς ἄτα διαφέρει τὸν αἴτιον. Quocum verbi Latini *differo* similiter usurpati exempla comparavit Stephanus in Thes. vol. 2 p. 1373.

διαφθείρω *corrumpo, perdo.* Ag. 610 σημαντήριον οὐδὲν διαφθείρασαν. 932 γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ. 1266 σὲ μὲν πρὸ μοίρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ. [Pers. 716 in apogr. pluribus διέφθαρται scriptum pro κατέφθαρται.]

διαφθορά *corruptio, depravatio.* Pr. 643 διαφθορὰν μορφῆς.

διαφρουρέω *vigiliam exigo, finio.* Hesychius διαπεφρούρηται βίος. Αἰσχύλος Φρυξὶν (fr. 263), οἷον ἡ διὰ τοῦ βίου φρουρὰ συντετέλεσται· ἢ διελήλυθεν ὁ χρόνος.

διδάσκαλος *praeceptor, magister.* Pr. 110 πηγὴν κλοπαίαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης πάσης βροτοῖς πέφηνε. 322 ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλῳ. 373 οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου χρῄζεις. 391 ἡ σή, Προμηθεῦ, συμφορὰ διδάσκαλος. Sept. 573 μέγιστον Ἄργει τῶν κακῶν διδάσκαλον. Eum. 279 φωνεῖν ἐτάχθην πρὸς σοφοῦ διδασκάλου. 584 γένοιτ' ἂν ὀρθῶς πράγματος διδάσκαλος.

διδάσκω *doceo.* Pr. 196 δίδαξον ἡμᾶς, εἴ τι μὴ βλάπτει λόγῳ. 382 δίδασκέ με. Ag. 1622 δύαι διδάσκειν ἐξοχώταται φρενῶν ἰατρομάντεις. Ch. 118 δίδασκ' ἄπειρον ἐξηγουμένη. Eum. 431 πῶς δή; δίδαξον. 601 πῶς δή; δίδαξον τοὺς δικάζοντας τάδε. Suppl. 519 καὶ σὸν διδάξω πατέρα. Addito accusativo rei 1061 HM. τίνα καιρόν με διδάσκεις; HM. τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν. ‖ Passivum

Pers. 753 ταῦτά τοι κακοῖς ὁμιλῶν ἀνδράσιν διδάσκεται θούριος Ξέρξης. i. e. *discit*. Ag. 1619 ὡς διδάσκεσθαι βαρύ. Pr. 10 ὡς ἂν διδαχθῇ τὴν Διός τυραννίδα στέργειν. 634 τὰ λοιπὰ δ' ἄθλων σοῦ διδαχθήτω πάρα. Ag. 543 πῶς δή; διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου. 1425 γνώσει διδαχθεὶς ὀψὲ γοῦν τὸ σωφρονεῖν. Eum. 276 διδαχθεὶς ἐν κακοῖς. Suppl. 289 διδαχθεὶς ἂν τόδ' εἰδείην πλέον.

δίδυμος *geminus*, *duplex*. Sept. 782 δίδυμα κάκ' ἐτέλεσεν. Ib. 849 δίδυμ' ἀνορέα κακά corrupte pro δίδυμ' ἀγανόρεα κακά. V. ἀγανόρειος. Pers. 676 δίδυμα γοᾶν ἁμάρτια. 1033 δίδυμα γάρ ἐστι καὶ τριπλᾶ. Ch. 792 δίδυμα καὶ τριπλᾶ παλίμποινα θέλων ἀμείψει. Fr. 191 δίδυμον χθονὸς Εὐρώπης μέγαν ἠδ' Ἀσίας τέρμονα Φᾶσιν.

δίδωμι *do, trado*. [Formae verbi apud Aeschylum eaedem sunt quae apud alios omnes. Notandum tamen διδοῖ (tanquam ab διδόω) pro δίδωσι Suppl. 1010, quo Homerus, Pindarus, Herodotus aliique interdum usi sunt. Aoristi primi et secundi quum modi non omnes usitati sint, indicativus singularis ab aoristo primo sumitur ἔδωκα, pluralis et reliqui modi ab secundo, ἔδομεν δός δοίην δῶ δοῦναι δούς.] Construitur cum dativo personae, vel addito vel intellecto, et accusativo rei, vel infinitivo. Praesens Pr. 779 780 'ΙΩ. αἵρεσίν τ' ἐμοὶ δίδου. ΠΡ. δίδωμι. Eum. 7 δίδωσι δ' ἣ γενέθλιον δόσιν Φοίβῳ. Suppl. 1010 τὴν μὲν Πελασγός, τὴν δὲ καὶ πόλις διδοῖ. 703 δίκας ἄτερ πημάτων διδοῖεν, i. e. *quod iustum est sine damno tribuant*: a quo diversum est δίκην διδόναι *poenam dare*, i. e. *puniri*, de quo infra dicetur. Sept. 134 ἐπίλυσιν φόβων ἐπίλυσιν δίδου. Pers. 841 ψυχῇ διδόντες ἡδονὴν καθ' ἡμέραν, ubi probabilius est quod Pauwius coniecit ψυχὴν — ἡδονῇ, etsi nullius momenti est quod ψυχήν pro ψυχῇ scriptum est in editionibus Aldi et Robortelli. Sept. 719 Pers. 294 θεῶν διδόντων. ‖ Perfectum Pr. 446 ὧν δέδωκ' εὔνοιαν ἐξηγούμενος. ‖ Aoristus primus et secundus. Pers. 455 θεὸς ναῶν ἔδωκε κῦδος Ἕλλησιν μάχης. Eum. 850 φρονεῖν δὲ κἀμοὶ Ζεὺς ἔδωκεν οὐ κακῶς. Ag. 1335 καὶ τῷδε πόλιν μὲν ἑλεῖν ἔδοσαν μάκαρες Πριάμου. Sept. 260 αἰτουμένῳ μοι κοῦφον εἰ δοίης τέλος. Ch. 889 δοίη τις ἀνδροκμῆτα πέλεκυν ὡς τάχος. Pr. 582 ποντίοις δάκεσι δὸς βοράν. Ch. 140 αὐτῇ τέ μοι δὸς σωφρονεστέραν πολὺ μητρὸς γενέσθαι. 480 αἰτουμένῳ μοι δὸς κράτος τῶν σῶν δόμων. 490 δὸς δέ τ' εὔμορφον κράτος. ubi vitiosum τ' in γ' mutatum est, alii aliter correxerunt: v. s. v. εὔμορφος. 785 δὸς τύχας. Eum. 960 ἀνδροτυχεῖς βιότους δότε. 429 ἀλλ' ὅρκον οὐ δέξαιτ' ἄν, εἰ δοῦναι θέλοιν, de quo v. s. v. δέχομαι. Pr. 826 τεκμήριον τοῦτ' αὐτὸ δοὺς μύθων ἐμῶν. Fr. 194 δοὺς ἀντίδουλα. Suppl. 79 ἥβᾳ μὴ τέλεον δόντες ἔχειν παρ' αἶσαν. ‖ Futurum Pr. 339 αὐχῶ τήνδε δωρεὰν ἐμοὶ δώσειν Δία. Pro dativo personae non raro accusativus ponitur ab infinitivo adiuncto pendens. Sic Sept. 418 τὸν ἁμόν νυν ἀντίπαλον εὐτυχεῖν θεοὶ δοῖεν. (sed 421 τούτῳ μὲν οὕτως εὐτυχεῖν δοῖεν θεοί.) Ch. 18 δός με τίσασθαι μόρον πατρός. 807 εὖ δὸς ἀνιδεῖν (correxi ἀναδῦν) δόμον ἀνδρός. Eum. 31 τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῷ ἄριστα δοῖεν. ‖ διδόναι in locutionibus unius verbi notionem exprimentibus. Sic δίκην διδόναι *poenas dare*, i. e. *puniri*. Pr. 9 ἁμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην. Suppl. 733 θεοὺς ἀτίζων τις βροτῶν δώσει δίκην. Ag. 1670 ἴσθι μοι δώσων ἄποινα τῆσδε μωρίας χάριν. χάριν δοῦναι Pr. 822 ἡμῖν αὖ χάριν δὸς ἥντιν' αἰτούμεσθα. ‖ Passivum Suppl. 1041 δέδοται δ' Ἁρμονίᾳ μοῖρ' Ἀφροδίτας. Eum. 393 θεσμὸν τὸν μοιρόκραντον ἐκ θεῶν δοθέντα τέλεον.

διεκπεράω *transgredior, transeo*. Pers. 485 διεκπερῶμεν ἔς τε Φωκέων χθόνα καὶ Δωρίδ' αἶαν.

δίεμαι *vereor*. Pers. 700 δίεμαι μὲν χαρίσασθαι, δίεμαι δ' ἀντία φάσθαι. Sic Hermannus pro δείομαι — δείομαι, quod in apogr. δίομαι — δίομαι scriptum: de quo pluribus dixit Hermannus.

διέπω *administro, rego*. Pers. 106 ἐπέσκηψε δὲ Πέρσαις πολέμους πυργοδαΐκτους διέπειν. Eum. 931 πάντα γὰρ αὗται τὰ κατ' ἀνθρώπους ἔλαχον διέπειν.

διερός *liquidus*. Eum. 263 αἷμα — τὸ διερὸν πέδοι χύμενον οἴχεται.

διέρχομαι *enarro*. Pr. 874 τοιόνδε χρησμὸν ἡ παλαιγενὴς μήτηρ ἐμοὶ διῆλθε Τιτανὶς Θέμις.

δίζημαι *quaero, conor*. Suppl. 821 φυγάδα μάταισι πολυθρόοις βίαια δίζηνται λαβεῖν.

διήκω *pervado, permeo*. Sept. 900 διήκει δὲ καὶ πόλιν στόνος. Ag. 476 πόλιν διήκει θοὰ βάξις. Pers. 505 φλέγων γὰρ αὐγαῖς λαμπρὸς ἡλίου κύκλος μέσον πόρον διῆκε. ubi schol. διῆκε aoristum esse putavit verbi διίημι: nam interpretatur διελθεῖν καὶ ῥεῦσαι ἐποίησεν.

διηνεκῶς *prolixe*. Ag. 319 λόγους δ' ἀκοῦσαι τούσδε κἀποθαυμάσαι διηνεκῶς θέλοιμ' ἄν. διηνεκής et διηνεκῶς non legitur alibi apud tragicos. Formam διανεκής Atticis tribuit Moeris p. 129, Platonis usus exemplo. Sed tragicis forma placere potuit Homerica.

δίθηκτος *utrimque acutus*. Pr. 863 δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος.

δίθρονος *duplex imperium tenens*. De duobus viris, quorum uterque rex est, Ag. 43 de Agamemnone et Menelao διθρόνου Διόθεν καὶ δισκήπτρου τιμῆς. et 109 Ἀχαιῶν δίθρονον κράτος.

διθύραμβος *dithyrambus*. Fr. 392 μιξοβόαν πρέπει διθύραμβον ὁμαρτεῖν.

δικάζω *diiudico*. Eum. 601 δίδαξον τοὺς δικάζοντας τάδε. 471 τὸ πρᾶγμα μεῖζον ἤ τις οἴεται τόδε βροτὸς δικάζειν. Suppl. 230 κἀκεῖ δικάζει τἀμπλακήμαθ', ὡς λόγος, Ζεὺς ἄλλος. Suppl. 934 οὔτοι δικάζει ταῦτα μαρτύρων ὕπο Ἄρης. ‖ *decerno*. Ag. 1412 νῦν μὲν δικάζεις ἐκ πόλεως φυγὴν ἐμοί.

δίκαιος *iustus*. Sept. 598 φεῦ τοῦ ξυναλλάσσοντος ὄρνιθος βροτοῖς δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστέροις. 605 δίκαιος ὤν. 610 σώφρων, δίκαιος, ἀγαθός, εὐσεβὴς ἀνήρ. 626 κλύοντες θεοὶ δικαίας λιτὰς ἁμετέρας τελεῖθ', ὡς πόλις εὐτυχῇ. Ag. 1604 κἀγὼ δίκαιος τοῦδε τοῦ φόνου ῥαφεύς. Ch. 78 δίκαια καὶ μὴ δίκαια. 671 πάρεστι — στρωμνὴ δικαίων τ' ὀμμάτων παρουσία. Eum. 430 κλύειν δίκαιος μᾶλλον ἢ πρᾶξαι (sc. δίκαια) θέλεις. Sic emendavi quod in M a m. pr. scriptum est δικαίους (ου in litura), superscr. a m. antiqua . ω . quod est δικαίως. 432 ὅρκοις τὰ μὴ δίκαια μὴ νικᾶν λέγω. 551 δίκαιος ὤν. 675 ψῆφον δικαίαν. 912 τὸ τῶν δικαίων τῶνδ' ἀπένθητον γένος. Suppl. 168 καὶ τότ' οὐ δικαίοις Ζεὺς ἐνέξεται λόγοις. 437 δίκαια Διόθεν κράτη. Fr. 287 ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός. ‖ δίκαιόν ἐστι. Suppl. 244 καὶ τἄλλα πόλλ' ἐπεικάσαι δίκαιον ἦν. Pr. 611 ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἴγειν στόμα. Eum. 725 οὔκουν δίκαιον τὸν σέβοντ' εὐεργετεῖν; ‖ Substantive τὸ δίκαιον *iustum, ius*. Pr. 187 παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς. Sept. 1073 ὥσπερ τε πόλις

καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεῖ. Ch. 308 ᾗ τὸ δίκαιον μεταβαίνει. Eum. 619 in verbis Apollinis qui mandata sua ab Iove se accepisse ait, τὸ μὲν δίκαιον τοῦθ' ὅσον σθένει μαθεῖν. Suppl. 78 κλύετ' εὖ τὸ δίκαιον ἰδόντες. 406 μεταλγεῖς τὸ δίκαιον ἔρξαι; Sept. 1071 πόλις ἄλλως ἄλλοτ' ἐπαινεῖ τὰ δίκαια. Sine articulo Eum. 414 λέγειν — τοὺς πέλας κακῶς πρόσω δικαίων ἠδ' ἀποστατεῖ θέμις, ubi δικαίων generis est neutrius. δίκαιός εἰμι cum infinitivo pro δίκαιόν ἐστι cum infinitivo, usu apud alios frequentissimo (v. Thes. vol. 2 p. 477), semel apud Aeschylum Eum. 56 καὶ κόσμος οὔτε πρὸς θεῶν ἀγάλματα φέρειν δίκαιος οὔτ' ἐς ἀνθρώπων στέγας. ‖ δίκαια de poena dictum ut δίκη Ag. 812 τοὺς ἐμοὶ μεταιτίους νόστου δικαίων θ' ὧν ἐπραξάμην πόλιν Πριάμου. ubi recte Triclinius ἐπραξάμην: ἀπήτησα, ἤγουν τῆς τιμωρίας ἣν ἐτιμωρησάμην αὐτήν.

δικαιόω *iustum censeo, probo.* Ag. 393 τρίβῳ τε καὶ προσβολαῖς μελαμπαγὴς πέλει δικαιωθείς.

δικαίως *iuste, iure, merito.* [Sept. 418 ὡς δικαίως πόλεως πρόμαχος ὄρνυται. ubi δικαίως ex glossemate illatum pro vocabulo, cuius mensura fuit ⏑⏑⏑–.] Ag. 376 πνεόντων μεῖζον ἢ δικαίως. 808 τόν τε δικαίως καὶ τὸν ἀκαίρως πόλιν οἰκουροῦντα πολιτῶν. 913 τὰ δ' ἄλλα φροντὶς — θήσει δικαίως. 1396 τάδ' ἂν δικαίως ἦν. Eum. 154 τί τῶνδ' ἐρεῖ τις δικαίως ἔχειν; 291 πιστὸν δικαίως ἐς τὸ πᾶν τε σύμμαχον. [430 κλύειν δικαίως vitiose pro δίκαιος, quod v.] 468 σὺ δ' εἰ δικαίως (sc. ἔπραξα) εἴτε μὴ κρῖνον δίκην. 612 εἰ δικαίως εἴτε μὴ τῇ σῇ φρενὶ δοκεῖ τόδ' αἷμα (sc. πεπρᾶχθαι) κρῖνον. 615 λέξω πρὸς ὑμᾶς τόνδ' Ἀθηναίας μέγαν θεσμὸν δικαίως. 888 οὔ τἂν δικαίως τῇδ' ἐπιρρέποις πόλει μῆνιν. 891 δικαίως ἐς τὸ πᾶν τιμωμένη. 1025 αἵτε φρουροῦσιν βρέτας τοὐμὸν δικαίως. Fr. 301 οὐ δικαίως θάνατον ἔχθουσιν βροτοί.

δικαστής *iudex.* Ag. 1421 δικαστὴς τραχὺς εἶ. Ch. 120 πότερα δικαστὴν ἢ δικηφόρον λέγεις; Eum. 81 δικαστὰς τῶνδε καὶ θελκτηρίους μύθους ἔχοντες. 483 φόνων δικαστὰς ὁρκίους αἱρουμένη. [687 δικαστῶν (sic Canterus pro δ' ἑκάστων) τοῦτο βουλευτήριον.] 743 ὅσοις δικαστῶν τοὔτ' ἐπέσταλται τέλος.

δικεῖν (infinitivus aoristi ἔδικον) *iacere.* Ch. 99 δικοῦσα τεῦχος.

δίκελλα *ligo.* Fr. 198 ἵν' οὔτ' ἄροτρον οὔτε γατόμος τέμνει δίκελλ' ἄρουραν.

δίκη *ius, iustitia.* Fr. 311a ὅπου γὰρ ἰσχὺς συζυγοῦσι καὶ δίκη, ποία ξυνωρὶς τῶνδε καρτερωτέρα; Suppl. 342 ἀλλ' ἡ δίκη γε ξυμμάχων ὑπερστατεῖ. 389 δίκας οὐ τυγχάνουσιν ἐννόμου. Eum. 272 ἔχονθ' ἕκαστον τῆς δίκης ἐπάξια. 218 τῇ δίκῃ φρουρουμένη. 439 πεποιθὼς τῇ δίκῃ. Suppl. 1072 δίκᾳ (sic Heathius pro δίκα) δίκας ἕπεσθαι. Ag. 789 δίκην παραβάντες. 1669 μιαίνων τὴν δίκην. Ch. 398 δίκαν δ' ἐξ ἀδίκων ἀπαιτῶ. Eum. 525 ἢ πόλις βροτός θ' ὁμοίως ἔτ' ἂν σέβοι δίκαν. Genitivus et dativus cum praepositionibus et adverbiis Ag. 464 τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας. Ch. 1027. Eum. 554 ἄνευ δίκης. Suppl. 916 δίκης ἄτερ. 430 ἀπὸ βρετέων βίᾳ δίκας ἀγομέναν. Ch. 787 διὰ δίκας πᾶν ἔπος ἔλακον. Pr. 30 βροτοῖσι τιμὰς ὤπασας πέρα δίκης. Eum. 163 κρατοῦντες τὸ πᾶν δίκας πλέον. ‖ Dativus cum praepositione σύν Sept. 444 πέποιθα δ' αὐτῷ ξὺν δίκῃ τὸν πυρφόρον ἥξειν κεραυνόν. Eum. 610 εἴ σφε σὺν δίκῃ κατέκτανον.

δίκη ἐστί (omisso plerumque ἐστί) i. q. δίκαιόν ἐστι. Sept. 866 ἡμᾶς δὲ δίκη πρότερον φήμης τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐρινύος ἀχεῖν. Ag. 259 δίκη γάρ ἐστι φωτὸς ἀρχηγοῦ τίειν γυναῖκα. 811 πρῶτον μὲν Ἄργος καὶ θεοὺς ἐγχωρίους δίκη προσειπεῖν. Eum. 277 λέγειν ὅπου δίκη.

δίκην (Dorice δίκαν) adverbialiter, *instar.* Sept. 85 ἀμαχέτου δίκαν ὕδατος ὀροτύπου. Ag. 3. et (ubi δίκαν) Ch. 446 κυνὸς δίκην. Ag. 232 δίκαν χιμαίρας. 297 δίκην φαιδρᾶς σελήνης. 491 ὀνειράτων δίκην. 724 νεοτρόφου τέκνου δίκαν. 919 βαρβάρου φωτὸς δίκην. 980 δίκαν δυσκρίτων ὀνειράτων. 1050 χελιδόνος δίκην. 1179 νεογάμου νύμφης δίκην. 1181 κύματος δίκην. 1229 δίκην ἄτης λαθραίου. 1298 θεηλάτου βοὸς δίκην. 1444 κύκνου δίκην. 1472 δίκαν μοι κόρακος ἐχθροῦ. Ch. 195 ἀγγέλου δίκην. 202 ναυτίλων δίκην. 529 παιδὸς ὁρμῆσαι δίκην. 1048 Γοργόνων δίκην. Eum. 26 λαγὼ δίκην. 111 νεβροῦ δίκην. 156 δίκαν διφρηλάτου. 911 ἀνδρὸς φιτυποίμενος δίκην. Suppl. 408 δίκην κολυμβητῆρος. Fr. 297 θύννου δίκην. 308 δίκην πυρός.

δίκη *causa, actio, lis.* Ag. 1615 οὔ φημ' ἀλύξειν ἐν δίκῃ τὸ σὸν κάρα δημορριφεῖς — ἀράς. [Ch. 987 ὡς ἂν παρῇ μοι μάρτυς ἐν δίκῃ ποτέ.] Ag. 534 ὀφλὼν γὰρ ἁρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην. Eum. 752 ἐκπέφευγεν αἵματος δίκην. 243 ἀναμενῶ τέλος δίκης. 433 κρῖνε δ' εὐθεῖαν δίκην. 468 κρῖνον δίκην. 486 ἁρωγὰ τῆς δίκης θ' ὁρκώματα. 573 ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῇ δίκη. 581 σὺ δ' εἴσαγε — τήνδε κύρωσον δίκην. 582 εἰσάγω δὲ τὴν δίκην. 639 τήνδε κυρῶσαι δίκην. 709 διαγνῶναι δίκην. 719 μὴ τυχοῦσα τῆς δίκης. 729 οὐκ ἔχουσα τῆς δίκης τέλος. 732 δίκης γενέσθαι τῆσδ' ἐπήκοος μένω. 734 λοισθίαν κρῖναι δίκην. 795 ἰσόψηφος δίκη ἐξῆλθε. Ag. 813 δίκας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ κλύοντες. Ch. 462 κραίνετ' ἐνδίκως δίκας. Eum. 224 δίκας δὲ Παλλὰς τῶνδ' ἐποπτεύσει θεά. 472 φόνου διαιρεῖν ὀξυμηνίτους δίκας. 682 πρώτας δίκας κρίνοντες αἵματος χυτοῦ. Suppl. 231 κἀκεῖ δικάζει τἀμπλακήμαθ', ὡς λόγος, Ζεὺς ἄλλος ἐν καμοῦσιν ὑστάτας δίκας. Aliter dictum ib. 703 ξένοισιν εὐξυμβόλους, πρὶν ἐξοπλίζειν Ἄρη, δίκας ἄτερ πημάτων διδοῖεν. ubi pacta conventa civitatum intelliguntur, quas ξυμβολαίας πρὸς τοὺς ξυμμάχους δίκας dicit Thucydides 1, 67, alii σύμβολα dicunt, de quibus Harpocratio, σύμβολα: τὰς συνθήκας, ἃς ἂν ἀλλήλαις αἱ πόλεις θέμεναι τάττωσι τοῖς πολίταις, ὥστε διδόναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια.

δίκη *poena.* Pr. 9 ἁμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην. [Sept. 584 in versu interpolatoris inepte μητρός τε πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη; quod schol. pro τιμωρία accepit, τὰ δάκρυα τῆς πατρίδος ποία παύσει τιμωρία;] Suppl. 733 θεοὺς ἀτίζων τις βροτῶν δώσει δίκην. Pr. 614 τοῦ δίκην πάσχεις τάδε; Ch. 935 ἔμολε μὲν δίκα Πριαμίδαις χρόνῳ, βαρύδικος ποινά. 144 καὶ τοὺς κτανόντας ἀντικατθανεῖν δίκην, ubi post δίκην excidit versus in quo verbum fuit διδόντας vel τίνοντας, quod coniecit Weilius. [990 ἔχει γὰρ αἰσχυντῆρος, ὡς νόμος, δίκην.] Eum. 491 εἰ κρατήσει δίκα τε καὶ βλάβα. Ch. 804 λύσασθ' αἷμα προσφάτοις δίκαις. Eum. 187 καρανιστῆρες ὀφθαλμωρύχοι δίκαι σφαγαί τε. 230 δίκας μέτειμι τόνδε φῶτα.

Δίκη *Iustitia,* dea. Sept. 415 Δίκη δ' ὁμαίμων κάρτα νιν προστέλλεται. 646 Δίκη δ' ἄρ' εἶναί φησιν. 662 εἰ δ' ἡ Διὸς παῖς παρθένος Δίκη παρῆν. 667 Δίκη προσεῖδε καὶ κατηξιώσατο. 671 ἦ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος Δίκη. Ag.

249 Δίκα δὲ τοῖς μὲν λαθοῦσιν μαθεῖν ἐπιρρέπει τὸ μέλλον. 384 λακτίσαντι μέγαν Δίκας βωμόν. 772 Δίκα δὲ λάμπει μὲν ἐν δυσκάπνοις δώμασιν. 911 ἐς δῶμ' ἄελπτον ὡς ἂν ἡγῆται Δίκη. 1432 μὰ τὴν τέλειον τῆς ἐμῆς παιδὸς Δίκην. 1535 Δίκην δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θηγάνει βλάβης πρὸς ἄλλαις θηγάναισι Μοῖρα. 1607 τραφέντα δ' αὖθις ἡ Δίκη κατήγαγεν. 1611 ἰδόντα τοῦτον τῆς Δίκης ἐν ἕρκεσιν. Ch. 61 ῥοπὴ δ' ἐπισκοπεῖ Δίκας. 884 πρὸς Δίκης πεπληγμένος. 148 σὺν θεοῖσι καὶ γῇ καὶ Δίκῃ νικηφόρῳ. 244 Κράτος τε καὶ Δίκη. 311 τοὐφειλόμενον πράσσουσα Δίκη μέγ' ἀϋτεῖ. 461 Ἄρης Ἄρει ξυμβαλεῖ, Δίκα Δίκᾳ. 497 Δίκην ἴαλλε σύμμαχον φίλοις. 641 τὸ δ' ἄγχι πλευμόνων ξίφος διανταίαν ὀξυπευκὲς οὐτᾷ διαὶ Δίκας. 646 Δίκας δ' ἐρείδεται πυθμήν. 949 Δίκαν δέ νιν προσαγορεύομεν. Eum. 511 ὦ Δίκα, ὦ θρόνοι τ' Ἐρινύων. 515 ἐπειδὴ πίτνει δόμος Δίκας. 539 βωμὸν αἴδεσαι Δίκας. 564 ἕρματι προσβαλὼν Δίκας. 786 816 ὦ Δίκα. Suppl. 396 ξύμμαχον δ' ἑλόμενος Δίκαν. 709 τρίτον τόδ' ἐν θεσμίοις Δίκας γέγραπται μεγιστοτίμου. Fr. 257 τοῦ θανόντος ἡ Δίκη πράσσει κότον. 284 ὁρᾷς Δίκην ἄναυδον, οὐχ ὁρωμένην.

δικηφόρος *vindex*. Ag. 525 τοῦ δικηφόρου Διὸς μακέλλῃ. 1577 φέγγος — ἡμέρας δικηφόρου. Ch. 120 πότερα δικαστὴν ἢ δικηφόρον λέγεις;

δίκρος *duplex*. Hesychius δίκρα ὄψις ἡ διπλῆ. Αἰσχύλος Τροφοῖς (fr. 47). δίκρα ὀσφῦς (ut διπλῆ ὀσφῦς ap. Pollucem 1, 190 et *spina duplex* ap. Vergilium) M. Schmidtius. [Fr. 151 pro διπλάσιον fortasse restituendum δίκρουν: v. s. v. διπλάσιος.]

δίκτυον *rete*. Pr. 1078 εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης ἐμπλεχθήσεσθε. Ag. 358 ἐπὶ Τροίας πύργοις ἔβαλες στεγανὸν δίκτυον. 868 τέτρωται δικτύου πλέω λέγειν. 1115 δίκτυόν τί γ' Ἅιδου. Ch. 506 φελλοὶ δ' ὣς ἄγουσι δίκτυον. [999 δίκτυον μὲν οὖν.] Fr. 45 δικτύου δ' εὐήτρια.

Δικτυουλκοί inscripta fuit Aeschyli fabula, de qua v. ad Fragm. p. 103. Male Δικτυουργοί in vetere fabularum catalogo.

δίλογχος *duas hastas gerens*. Improprie de duplici calamitate Ag. 643 δίλογχον ἄτην.

δίμοιρος *inter duos distributus*. Sept. 849 δίμοιρα τέλεια τάδε πάθη, ubi metrum δίμορα τέλεα postulat, quod restituit Hermannus. ‖ *bipertitus*. Suppl. 1071 τὸ βέλτερον κακοῦ καὶ τὸ δίμοιρον αἰνῶ. Schol. ἡδέως ἔχω τὸ δίμοιρον τῶν κακῶν σὺν ἑνὶ ἀγαθῷ, ὅ ἐστι τῇ ἀπαλλαγῇ τοῦ γάμου.

δινέω *circumago*. Sept. 462 ἵππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας δινεῖ. 490 ἅλω δὲ πολλήν, ἀσπίδος κύκλον λέγω, ἔφριξα δινήσαντος.

δίνη *vertigo*. Pr. 1052 ἀνάγκης στερραῖς δίναις. Ag. 997 πρὸς ἐνδίκοις φρεσὶν τελεσφόροις δίναις κυκλούμενον κέαρ. Eum. 559 ἐν μέσᾳ δυσπαλεῖ τε δίνᾳ.

Διογενής *ex Iove natus*. Sept. 127 σύ τ', ὦ Διογενὲς φιλόμαχον κράτος, ῥυσίπολις γενοῦ Παλλάς. 301 Διογενεῖς θεοί. 528 τύμβον κατ' αὐτὸν Διογενοῦς Ἀμφίονος. Suppl. 631 θεοὶ Διογενεῖς κλύοιτε.

δίοδος *meatus*. Pr. 1050 τῶν τ' οὐρανίων ἄστρων διόδους.

[διόδοτος. V. διόσδοτος.]

Διόθεν *ab Iove*. Pr. 1089 ῥιπὴ Διόθεν τεύχουσα φόβον στείχει φανερῶς. Sept. 151 Διόθεν γένοιτο — πολεμόκραντον ἁγνὸν τέλος. Ag. 43 διθρόνου Διόθεν καὶ δισκήπτρου τιμῆς. 470 βάλλεται γὰρ ὄσσοις Διόθεν κεραυνός. Ch. 306 Διόθεν τῇδε τελευτᾶν. Suppl. 437 τάδε φράσαι δίκαια Διόθεν κράτη.

διοιχνέω *permeo*. Eum. 315 ἀσινὴς δ' αἰῶνα διοιχνεῖ.

διοίχομαι *pereo*. Fr. 133 τἀμὰ γὰρ διοίχεται.

[ἡ διόκτυπον Suppl. 155 vitiose pro ἠλιόκτυπον, quod v.]

διόλλυμαι *pereo*. Pers. 483 στρατὸς δ' ὁ λοιπὸς ἔν τε Βοιωτῶν χθονὶ διώλλυτο. Suppl. 846 γομφοδέτῳ δὲ δόρει διώλου. 907 διωλόμεσθα. Pers. 590 βασιλεία γὰρ διόλωλεν ἰσχύς.

δίομαι *persequor*. Eum. 358 διόμεναι κρατερὸν ὄντα. 385 ἄτιμ' ἀτίετα διόμεναι λάχη. Suppl. 819 μετά με δρόμοισι διόμεναι, quod per tmesin dictum est pro μεταδιόμεναι. Est verbum Homericum, de quo v. Hermanni annotatio ad Pers. 701. [δίομαι pro δείομαι, quod corruptum ex δίεμαι, in apographis est Pers. 700, de quo dictum est s. v. δίεμαι.]

Διόνυσος *Bacchus*. Fr. 392 σύγκωμον Διονύσῳ. ‖ Διονύσου τροφοί inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 46—49).

δίοπος *praefectus*. Pers. 44 βασιλῆς δίοποι. Erotianus p. 118 (p. 61, 14 ed. Klein.) διόπῳ: τῷ τῆς νηὸς ἐπιμελητῇ, παρὰ τὸ διοπτεύειν (διέπειν Nauckius collato Eust. p. 1705, 33 διέπειν τὸ ἐνεργεῖν λέγει, ὅθεν καὶ δίοπος ὁ οἰκονόμος παρ' Αἰσχύλῳ). Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις κειμένη — παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Σισύφῳ (fr. 227). Idem adiectivo usus est ἀδίοπον, de quo v. ad fr. 261.

διορίζω *distinguo aliquid et distinctum trado*. Pr. 440 θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα τίς ἄλλος ἢ 'γὼ παντελῶς διώρισεν; 489 γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς διώρισα. Fr. 181 σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα.

διόρνυμαι *permigro*. Suppl. 552 δι' ὀρῶν Κιλίκων Παμφύλων τε διορνυμένα.

Δῖος *Iovialis*. Pr. 619 βούλευμα μὲν τὸ Δῖον, Ἡφαίστου δὲ χείρ. 654 ὡς ἂν τὸ Δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόθου. 1033 στόμα τὸ Δῖον. Suppl. 42 Δῖον πόρτιν ὑπερπόντιον. 313 τίς οὖν ὁ Δῖος πόρτις εὔχεται βοός; 580 ἕρμα Δῖον. 646 Δῖον ἐπιδόμενοι πράκτορά τε σκοπόν. 1058 τί δὲ μέλλω φρένα Δίαν καθορᾶν; ‖ *divinus, divus*. Pr. 88 ὦ δῖος αἰθήρ. Suppl. 5 δίαν δὲ λιποῦσαι χθόνα. 558 δῖον πάμβοτον ἄλσος. 967 δῖε Πελασγῶν. Pers. 651 δῖον ἀνάκτορα Δαριᾶνα. Sic correxi quod est in M οἷον ἄνακτα Δαρεῖάν ἠέ, de quo dixi in Philologo vol. 13 p. 484. [δίαν Pers. 271 vitiose pro δᾴαν. V. δάϊος.]

διόσδοτος *ab Iove datus*. Sept. 948 διοσδότων ἀχέων. cui versui quum non congruat strophicus 935 διατομαῖς οὐ φίλαις, in antistropha ἀχθέων scripsit Hermannus, et hoc quidem recte, sed praecedentis sive in atropha sive in antistropha vocabuli incerta est emendatio. διατομαῖς in διαρταμαῖς, vocabulum alibi non lectum, mutavit Hermannus, Schuetzius vero servato διατομαῖς in antistropha διοδότων scripsit, quod quum aptissimam praebeat metri formam, fortasse verum est habendum, licet alia huius formae exempla non reperiantur extra nomen proprium non infrequens Διόδοτος. Eum. 626 διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφούμενον. Ag. 1391 διοσδότῳ γάνει (i. e. pluvia). Sic Porsonus pro διὸς νότῳ γᾶν εἰ.

δίπαις *duos filios habens*. Suppl. 318 Βῆλον δίπαιδα. ‖ *a duobus liberis proficiscens*. Ch. 335 δίπαις τοί σ' ἐπιτύμβιος θρῆνος ἀναστενάζει.

• δίπλαξ *trabs navalis*. Pers. 277 πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσιν. Recte intelligi videtur de trabibus aliisque navium fragmentis per mare disiectis, quae interpretatio apta est praecedenti nuntii narrationi. Mire scholiasta de accessu et recessu maris cogitavit, ὡς ἂν εἴποι τις διαύλοις. τὰ γὰρ κύματα ἐκχεῖται καὶ ὑπονοστεῖ· διπλάκεσσι δὲ ταῖς δύο πλαξὶ τῆς θαλάσσης τε καὶ γῆς. ἢ ἐν Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς. Hermanno Aeschylus amplas dixisse videbatur Persarum vestes quae in mari nantibus mortuis late expansae huc illuc ferebantur: quod convenit quidem Homerico usui vocabuli de duplicata veste dicti, sed non est verisimile Aeschylo et spectatoribus huius fabulae in mentem venisse.

[διπλάσιος *duplex*. Fr. 151 κάμακος γλώσσημα διπλάσιον. quod vel ex διπλοῦν corruptum, vel, quod Iacobsius coniecit, δίκρουν.]

διπλοίζω *duplico*. Ag. 835 δύσφρων γὰρ ἰὸς καρδίαν προσήμενος ἄχθος διπλοίζει τῷ πεπαμένῳ νόσον. Eum. 1014 χαίρετε χαίρετε δ' αὖθις, ἔπος διπλοίζω. Sic emendavi quod in M est ἐπιδιπλοΐζω.

διπλοῦς *duplex*. Sept. 643 διπλοῦν τε σῆμα. 971 διπλᾶ λέγειν. διπλᾶ δ' ὁρᾶν. Pers. 165 διπλῆ μέριμνα. 720 διπλοῦν μέτωπον ἦν δυοῖν στρατευμάτοιν. Ag. 325 συμφορᾶς διπλῆς. 537 διπλᾶ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι θἀμάρτια. 642 διπλῆ μάστιγι. Ch. 375 διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγνης δοῦπος ἱκνεῖται. 931 συμφορὰν διπλῆν. 939 διπλοῦς λέων, διπλοῦς Ἄρης. 973 τὴν διπλῆν τυραννίδα. Eum. 945 ξὺν διπλοῖσιν ἐμβρύοις. Suppl. 619 διπλοῦν μίασμα. 1009 οἴκησις δὲ καὶ διπλῆ πάρα. ‖ διπλοῖ *duo*. Pr. 950 μηδέ μοι διπλᾶς ὁδούς, Προμηθεῦ, προσβάλῃς. Sept. 849 διπλαῖ μέριμναι. Ch. 761 ἐγὼ διπλᾶς δὲ τάσδε χειρωναξίας ἔχουσα. ubi non apparet cur ἐγὼ διπλᾶς δέ dictum sit, quum aptius ἐγὼ δὲ διπλᾶς scribi potuerit, qua mensura usus est in forma soluta fr. 33 ὥστε διπλόοι λύκοι νεβρὸν φέρουσι. [In parepigraphe Eum. 129 μυγμὸς διπλοῦς ὀξύς.]

δίπολος *duplex*. Fr. 207 ubi per διπλαῖ (διπλοῖ?) exp. Hesychius.

δίπους *bipes*. Ag. 1258 δίπους λέαινα. Suppl. 895 δίπους ὄφις.

Διρκαῖος *Dircaeus*. Sept. 307 ὕδωρ τε Διρκαῖον.

Δίρκη *Dirce*. [Sept. 273 Δίρκης τε πηγαῖς.] Fr. 399 ναρᾶς τε Δίρκης.

διρρῡμία *biiugus temo*. Fr. 345 ἐν διρρυμίᾳ πῶλοι.

δίρρυμος *biiugus*. Pers. 47 δίρρυμά τε καὶ τρίρρυμα τέλη.

δίς *bis*. Sept. 578 δίς τ' ἐν τελευτῇ τοὔνομ' ἐνδατούμενος. Pers. 173 μή σε δὶς φράσαι. 343 ἑκατὸν δὶς ἦσαν. 437 ὡς τοῖσδε καὶ δὶς ἀντισηκῶσαι ῥοπῇ. Ag. 1384 παίω δέ νιν δίς.

δίσκηπτρος *duo sceptra gestans*. Ag. 43 de Agamemnone et Menelao, sceptrum utroque regium gerente διθρόνου Διόθεν καὶ δισκήπτρου τιμῆς.

δισσοί *duo*. Pr. 957 δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ᾐσθόμην. Ch. 867 τοιάνδε πάλην — δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης ἅψειν. Sept. 816 δισσὼ στρατηγώ. [Ag. 122 ἰδὼν δύο λήμασι δισσούς, ubi λήμασιν ἴσους restitui.]

δίυγρος *madidus*. Sept. 985 corrupte, ut videtur, δίυγρα τριπάλτων πημάτων.

διφρηλάτης *auriga*. Eum. 156 δίκαν διφρηλάτου.

δίφροντις *anceps animi, cura ancipiti agitatus*. Ch. 196 ὅπως δίφροντις οὖσα μὴ 'κινυσσόμην.

δίφρος *currus*. Pers. 194 ἔντη δίφρου διασπαράσσει.

δίφυιοι *duo*. Ag. 1469 διφυίοισι Τανταλίδαισιν. Sic Hermannus pro διφυεῖσι. Cum forma vocabuli comparanda δεκάφυιος et τρίφυιος: v. Thes. vol. 2 p. 1578.

δίχα *dupliciter, diverso modo*. Ag. 324 καὶ τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων δίχα φθογγὰς ἀκούειν ἔστι. ‖ δίχα ἐστί *differt*. Pr. 927 ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα. Ag. 1369 τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σαφ' εἰδέναι δίχα. ‖ δίχα τινός *seorsum ab aliquo*. Ag. 757 δίχα δ' ἄλλων μονόφρων εἰμί. ‖ *excepto aliquo, praeter*. Pr. 162 τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς τεοῖσι, δίχα γε Διός; Ch. 778 ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα; ‖ *sine*. Sept. 25 πυρὸς δίχα. Ag. 861 ἄρσενος δίχα.

διχῆ *dupliciter*. Suppl. 544 διχῆ δ' ἀντίπορον γαῖαν ἐν αἴσᾳ διατέμνουσα πόρον κυματίαν ὁρίζει, "i. e. disterminat (Io) terras oppositas (Ἀσίαν καὶ Εὐρώπην schol.) secundum fatum freto maritimo transnato. Bosporum Thracium dicit." WEIL.

διχόθεν *bifariam, a duabus partibus* (ἐκ δύο μερῶν Hesych.). Pers. 76 ποιμανόριον θεῖον ἐλαύνει διχόθεν, πεζονόμοις ἔκ τε θαλάσσης.

διχορρόπως *ancipiti ratione*. Ag. 349 τὸ δ' εὖ κρατοίη μὴ διχορρόπως ἰδεῖν. 815 εἰς αἱματηρὸν τεῦχος οὐ διχορρόπως ψήφους ἔθεντο. 1272 ἐχθρῶν οὐ διχορρόπως. Suppl. 605 ἔδοξεν Ἀργείοισιν οὐ διχορρόπως. Suppl. 982 ἐπεὶ σωτῆρες οὐ διχορρόπως. Adiectivum annotavit Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 37, 9 διχόρροπος γνώμη: ἡ εἰς ἑκάτερα ἥκουσα καὶ μὴ ἐφ' ἑνὸς ἑστηκυῖα. Adverbii exempla nulla novimus· praeter Aeschylea.

διχοστατέω *dissideo*. Ag. 323 ὄξος τ' ἄλειφά τ' ἐγχέας ταὐτῷ κύτει διχοστατοῦντ' ἄν, οὐ φίλω, προσεννέποις. Eum. 386 λάχη θεῶν διχοστατοῦντα.

διχόφρων *qui mente est discordi*. Sept. 899 διχόφρονι πότμῳ. quod schol. exp. οὐχ ὁμονοοῦντες.

διχῶς *dupliciter, bifariam*. Ch. 915 διχῶς ἐπράθην ὢν ἐλευθέρου πατρός.

δίψα *sitis*. Pers. 484 δίψῃ πονοῦντες. 491 δίψῃ τε λιμῷ τε. Ch. 756 εἰ (sic Stanleius pro ἢ) λιμὸς ἢ δίψη τις ἢ λιψουρία ἔχει, ubi quum nec δίψη pro δίψα dictum probabile sit (de quo v. Thes. vol. 2 p. 1590) nec τις ferri possit, δίψησις coniecit Wellauerus, vocabulo nusquam reperto nisi apud Athen. 1 p. 10 b.

διψάς *sitiens, arida*. Restitui Suppl. 782 ἂμ πνοαῖς διψὰς ὡς κόνις ἄτερθε πτερύγων ὀροίμαν pro ἀμπετήσαις δόσως ἄτερθε — ὀλοίμαν. διψὰς κόνις comparandum cum διψία κόνις, quod dixerunt Aeschylus Ag. 495 et Sophocles Ant. 246 429.

[διψάω *sitio*. Ag. 901 ὁδοιπόρῳ διψῶντι.]

δίψιος *sitiens, aridus*. Ag. 495 διψία κόνις. Ch. 185 ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσί μοι σταγόνες.

δίωγμα *persecutio*. Eum. 138 μάραινε δευτέροις διώγμασιν.

διωγμός *persecutio*. Suppl. 148 διωγμοὺς εἰσιδοῦσα --- ῥύσιος γενέσθω. Sic correxi pro διωγμοῖσι δ' ἀσφαλέας. 1047 ταχυπόμποισι διωγμοῖς.

διωθέω *depello.* Futuri forma media διώσομαι. Fr. 196 διώσει ῥᾳδίως Λίγυν στρατόν. Sic recte Dobraeus pro δῃώσει, quod legitur in libris Strabonis 4 p. 183.

διώκω *agito.* Pers. 84 Σύριόν θ' ἅρμα διώκων. Sept. 371 πευθώ τιν' ἡμῖν νέαν φέρει σπουδῇ διώκων πομπίμους χνόας ποδοῖν. Eum. 403 ἔνθεν διώκουσ' ἦλθον ἄτρυτον πόδα. [Sept. 91 ὄρνυται ἐπὶ πόλιν διώκων, ubi metri indicio delevi vetus glossema διώκων.] ‖ *persequor.* Ag. 394 διώκει παῖς ποτανὸν ὄρνιν. Eum. 131 ὄναρ διώκεις θῆρα. 226 σὺ δ' οὖν δίωκε. 251 ἦλθον διώκουσα. Fr. 330 ap. Harpocr. (s. v. μαλκίομεν) Αἰσχύλος "ἔλα; δίωκ' ἀκμῆτι μαλκίων ποδί." Sic Hermannus correxit pro ἐλλαδίῳ (ἐλαδίω unus liber) κεκμῆτι. [Ch. 289 διώκεσθαι (διώκεται Robortellus) πόλεως χαλκηλάτῳ πλάστιγγι λυμανθὲν δέμας.] ‖ *persequor* (indicio), *accuso, reum ago.* Eum. 583 ὁ γὰρ διώκων πρότερος ἐξ ἀρχῆς λέγων.

δμωή *ancilla.* Ag. 908 δμωαί, τί μέλλετε; Ch. 84 δμωαὶ γυναῖκες, δωμάτων εὐθήμονες. Sed 1048 pro δμωαὶ γυναῖκες sensus postulat ποῖαι γυναῖκες, quod restituit Hermannus.

δμωΐς *ancilla.* Suppl. 334 ὡς μὴ γένωμαι δμωῒς Αἰγύπτου γένει. Sept. 363 δμωΐδες δὲ καινοπήμονες νέαι. Ch. 719 φίλιαι δμωΐδες οἴκων, ut Suppl. 977 φίλαι δμωΐδες.

δνοφερός *obscurus, tenebricosus.* Ch. 811 καί νιν ἐλευθερίας φῶς λαμπρὸν ἰδεῖν φιλίοις ὄμμασιν ἐκ δνοφερᾶς καλύπτρας. Eum. 379 δνοφεράν τιν' ἀχλὺν κατὰ δώματος αὐδᾶται. Pers. 536 ἄστυ τὸ Σούσων ἠδ' Ἀγβατάνων πένθει δνοφερῷ κατέκρυψας.

δνόφος *tenebrae.* Ch. 52 ἀνήλιοι βροτοστυγεῖς δνόφοι καλύπτουσι δόμους.

δοκέω. [Exempla pleraque sunt temporis praesentis, imperfecti duo (ἐδόκουν Pers. 188, ἐδόκεις Ch. 228), perfecti unum (δεδόκηκε Eum. 309), plura aoristi et futuri ἔδοξα (numero duali ἐδοξάτην Pers. 181) et δόξω, unum alterius formae δοκησάτω Sept. 1036 unumque futuri δοκήσει Pr. 386). Perfectum passivi δέδοκται Suppl. 601.] *videor.* Pr. 314 ὥστε σοι τὸν νῦν ὄχλον παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν. 385 εὖ φρονοῦντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν. 386 ἐμὸν δοκήσει τἀμπλάκημ' εἶναι τόδε. 735 ἆρ' ὑμῖν δοκεῖ ὁ τῶν θεῶν τύραννος — βίαιος εἶναι; 959 μή τι σοὶ δοκῶ ταρβεῖν; Sept. 369 ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. 592 οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει. 1036 μὴ δοκησάτω τινί. 1040 μηδέ τῳ δόξῃ πάλιν. Pers. 344 μή σοι δοκοῦμεν τῇδε λειφθῆναι μάχῃ; Ag. 415 φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν. 788 τὸ δοκεῖν εἶναι προτίουσι. 797 τὰ δοκοῦντ' εὔφρονος ἐκ διανοίας ὑδαρεῖ σαίνειν φιλότητι. Ag. 840 δοκοῦντας εἶναι κάρτα πρευμενεῖς ἐμοί. 935 τί δ' ἂν δοκεῖ σοὶ Πρίαμος (sc. πρᾶξαι), εἰ τάδ' ἤνυσεν; ubi alter respondet ἐν ποικίλοις ἂν κάρτα μοι βῆναι δοκεῖ. 1213 ἡμῖν γε μὲν δὴ πιστὰ θεσπίζειν δοκεῖς. 1238 δοκεῖ δὲ χαίρειν νοστίμῳ σωτηρίᾳ. 1346 τοὔργον εἰργάσθαι δοκεῖ μοι. 1375 φίλοις δοκοῦσιν εἶναι. 1593 κρεουργὸν ἦμαρ εὐθύμως ἄγειν δοκῶν. Ch. 263 δόμον δοκοῦντα κάρτα νῦν πεπτωκέναι. 873 ὅπως δοκῶμεν τῶνδ' ἀναίτιαι κακῶν εἶναι. [994 τί σοὶ δοκεῖ;] Eum. 613 εἰ δικαίως εἴτε μὴ τῇ σῇ φρενὶ δοκεῖ τόδ' αἷμα κρῖνον. Suppl. 324 δοκεῖτε δή μοι τῆσδε κοινωνεῖν χθονός. 417 μῶν οὐ δοκεῖ δεῖν φροντίδος σωτηρίου; Fr. 258 σφαλεὶς γὰρ οὐδεὶς εὖ βεβουλεῦσθαι δοκεῖ. 302 σύ με καταίθειν δοκεῖς. ubi libri Plutarchi σύ με (vel μοι) καταίθειν δοκεῖς, uno excepto qui σύ με καταίθειν μοι δοκεῖς. Recte, ut videtur, Grotius σύ με καταφθιεῖν δοκεῖς, nisi quod καταφθίσειν scribere debebat. De somniante dictum (de quo v. Thes. vol. 2 p. 1608). Pers. 181 ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκ' εὐείμονε — εἰς ὄψιν μολεῖν. et 188 de eodem somnio ὡς ἐγὼ 'δόκουν ὁρᾶν. Ch. 527 τεκεῖν δράκοντ' ἔδοξεν Infinitivus absolute positus Pers. 246 ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖν τάχ' εἴσει πάντα ναμερτῆ λόγον, frequenti apud alios scriptores usu, quorum exempla v. in Thesauro vol. 2 p. 1609.

δοκῶ *videor mihi*, vel *videtur mihi, puto.* Pr. 289 τό τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως ἐσαναγκάζει. 436 μή τοι χλιδῇ δοκεῖτε μηδ' αὐθαδίᾳ σιγᾶν με. 741 οὓς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους εἶναι δόκει σοι μηδέπω 'ν προοιμίοις. Sept. 615 δοκῶ μὲν οὖν σφε μηδὲ προσβαλεῖν πύλαις. Pr. 955 δοκεῖτε δὴ ναίειν ἀπενθῆ πέργαμα. Pers. 476 ὧν ἀντίποινα παῖς ἐμὸς πράξειν δοκῶν. Ag. 423 ἐσθλά τις δοκῶν ὁρᾶν. 591 Τροίαν νῦν πεπορθῆσθαι δοκεῖς; Ch. 16 Ἠλέκτραν δοκῶ στείχειν. 228 κἀδόκεις ὁρᾶν ἐμέ. Suppl. 913 ἀλλ' ἦ γυναικῶν ἐς πόλιν δοκεῖς μολεῖν;

δοκεῖ *videtur, placet*, impersonaliter. Pr. 258 ὅταν κείνῳ δοκῇ. 259 δόξει δὲ πῶς; Sept. 1005 δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρὴ δήμου προβούλοις. 1008 Ἐτεοκλέα μὲν — θάπτειν ἔδοξε. 1020 πετηνῶν τόνδ', ὑπ' οἰωνῶν δοκεῖ ταφέντ' ἀτίμως τοὐπιτίμιον λαβεῖν. 1025 τοιαῦτ' ἔδοξε τῷδε Καδμείων τέλει. Ag. 944 εἰ δοκεῖ σοι ταῦτα. 1350 ἐμοὶ δ' ὅσον τάχιστά γ' ἐμπεσεῖν δοκεῖ. Suppl. 605 ἔδοξεν Ἀργείοισιν οὐ διχορρόπως. Eum. 309 μοῦσαν στυγερὰν ἀποφαίνεσθαι δεδόκηκεν. Suppl. 601 δήμου δέδοκται παντελῆ ψηφίσματα. ‖ δοκῶ eodem sensu, ad personam relatum Sept. 650 in versu interpolatoris σὺ δ' αὐτὸς ἤδη γνῶθι τίνα πέμπειν δοκεῖς; *quem mittere tibi placet.* Ag. 16 ὅταν δ' ἀείδειν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ —. 1649 ἀλλ' ἐπεὶ δοκεῖς τάδ' ἔρδειν καὶ λέγειν.

δοκή i. q. δόξα *opinio.* Ag. 421 pro δόξαι restituit Hermannus: v. s. v. δόξα. Apud Hesychium δόκη: δόκησις, accentu vitioso, si recte praecepit Herodianus apud Arcadium p. 106, 21 τὰ εἰς κη ἰαμβικὰ ἀσυνάλειπτα, εἰ μὲν τῷ ω παραλήγοιτο, ὀξύνεται ῥηματικὰ ὄντα, πλέκω πλοκή, δέκω δοκή, ἡ ὑπόνοια. V. ad Ag. 980.

δόκιμος *probatus, spectatus.* Pers. 86 δόκιμος δ' οὔτις ὑποστὰς μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν.

δοκίμως *strenue.* Pers. 547 μόρον τῶν οἰχομένων (excidisse videtur versus φρενὸς ἐκ φιλίας θρηνῶν παιᾶν', vel simile quid) αἴρω δοκίμως πολυπενθῆ.

δολιόμητις *dolosa consilia agitans, dolosus.* Suppl. 750 φυσίφρονες δὲ καὶ δολιομήτιδες.

δόλιος *dolosus.* Pr. 570 δόλιον ὄμμ' ἔχων. Ag. 155 οἰκονόμος δολία. 1495 1519 δολίῳ μόρῳ δαμείς. 1523 δολίαν ἄτην οἴκοισιν ἔθηκε. Ch. 726 νῦν γὰρ ἀκμάζει πειθὼ δολία. Ch. 955 δολίας, sine substantivo, quod excidit.

δολιόφρων *mentem dolosam habens, dolosus.* Ch. 947 δολιόφρων ποινά.

δολιχός *porrectus, longus.* Pr. 284 δολιχῆς τέρμα κελεύθου.

δολόμητις i. q. δολιόμητις. Pers. 93 δολόμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει;

δόλος *dolus.* Pr. 213 ὡς οὐ κατ' ἰσχὺν χρείη, δόλῳ δὲ — κρατεῖν. Sept. 38 οὔτι μὴ ληφθῶ δόλῳ. 872 δόλος οὐδεὶς μὴ 'κ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν. Pers. 361 οὐ ξυνεὶς δόλον. 775 τὸν δὲ

σὺν δόλῳ Ἀρταφρένης ἔκτεινεν. Ag. 886 τοιάδε μέντοι σκῆψις οὐ δόλον φέρει. Ch. 220 ἀλλ' ἤ δόλον τιν', ὦ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ πλέκεις; 556 ὡς ἂν δόλῳ κτείναντες ἄνδρα τίμιον δόλῳ τε καὶ ληφθῶσιν ἐν ταὐτῷ βρόχῳ. 888 δόλοις ὀλούμεθα. Eum. 846 880 δυσπάλαμοι δόλοι. [Pr. 477 δόλους in apogr. pluribus pro πόρους.]

δολόω *fallo*. Ag. 273 μὴ δολώσαντος θεοῦ. Ag. 1636 τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς.

δολοφόνος *dolose interficiens*. Ag. 1129 δολοφόνου λέβητος τύχαν σοι λέγω.

[δόλωμα *dolosum inventum, dolus*. Ch. 1003 τῷδε — δολώματι πολλοὺς ἀναιρῶν.]

δόμος, ut apud Latinos *domus*, non solum aedificium significat, sed saepissime etiam sensu latiore de iis dicitur qui domum vel habitant vel habitarunt, i. e. de familia. Nec raro δόμος vel δόμοι de patria s. domo paterna dicitur, etsi haec significatio non inest vocabulo ipsi, sed ex verbis adiunctis colligitur, ut Ch. 487 πατρῴων ἐκ δόμων positum est: de quibus omnibus dictum est in Thes. vol. 2 p. 1627. Sept. 454 πρὶν ἐμὸν ἐσθορεῖν δόμον. Pers. 579 πενθεῖ δ' ἄνδρα δόμος στερηθείς. Ag. 400 ἐλθὼν ἐς δόμον τὸν Ἀτρειδᾶν. 536 αὐτόχθονον πατρῷον ἔθρισεν δόμον. 962 πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος. 1011 οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος. Ch. 263 ἀπὸ σμικροῦ δ' ἂν ἄρειας μέγαν δόμον. 566 ἐπειδὴ δαιμονᾷ δόμος κακοῖς. 807 εὖ δὸς ἀνιδεῖν (correxi ἀναδῦν) δόμον ἀνδρός. 938 ἐς δόμον τὸν Ἀγαμέμνονος. Eum. 964 παντὶ δόμῳ μετάκοινοι. 1032 βᾶτε δόμῳ. Suppl. 648 ὃν τίς ἂν δόμος ἔχοι ἐπ' ὀρόφων μιαίνοντα; [Ib. 139 δόμος corruptum ex δρόμος, quod v.]

Multo frequentior numerus pluralis. Nominativus Ag. 1309 φόνον δόμοι πνέουσιν αἱματοσταγῆ. ‖ Genitivus Pr. 665 ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας. Sept. 232 μένειν εἴσω δόμων. 482 πρόμαχ' ἐμῶν δόμων. 740 πόνοι δόμων νέοι. 852 πόνοι δόμων ἐφέστιοι. 879 δόμων ἐπὶ λύμῃ. 915 δόμων μάλ' ἀχὰν ἐς οὖς προπέμπει δαΐκτὴρ γόος. Pers. 169 ὄμμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότου παρουσίαν. 608 ἐκ δόμων πάλιν ἔστειλα. 643 ἰόντ' αἰνέσατ' ἐκ δόμων. 849 λαβοῦσα κόσμον ἐκ δόμων. Ag. 207 δόμων ἄγαλμα. 409 δόμων προφῆται. 415 φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν. 431 πένθεια τλησικάρδιος δόμων ἑκάστου πρέπει. 641 πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων. 957 εἶμ' ἐς δόμων μέλαθρα, ubi notanda periphrasis, quum plerumque simpliciter vel δόμοι vel μέλαθρα dicantur. 1197 τῶνδ' ἁμαρτίας δόμων. 1363 δόμων καταισχυντῆρι. 1565 τίς ἂν γονὰν ἀραῖον ἐκβάλοι δόμων; 1572 ἰόντ' ἐκ τῶνδε δόμων. 1586 ἠνδρηλάτησεν ἐκ πόλεώς τε καὶ δόμων. Ch. 22 ἰαλτὸς ἐκ δόμων ἔβαν. 33 δόμων ὀνειρόμαντις. 50 κατασκαφαὶ δόμων. 159 ἀναλυτὴρ δόμων. 254 φυγὴν ἔχοντε τὴν αὐτὴν δόμων. 480 δὸς κράτος τῶν σῶν δόμων. 487 πατρῴων ἐκ δόμων. 562 δορύξενος δόμων. 629 ἀθέρμαντον ἑστίαν δόμων. 712 εἰς ἀνδρῶνας εὐξένους δόμων. 776 ἐλπὶς οἴχεται δόμων. 942 δεσποσύνων δόμων. Eum. 210 τοὺς μητραλοίας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν. 421 βροτοκτονοῦντας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν. Suppl. 443 ἐκ δόμων. ‖ Dativus Sept. 895 δόμοισι καὶ σώμασι. Pers. 227 παιδὶ καὶ δόμοις ἐμοῖσι. 237 πλοῦτος ἐξαρκὴς δόμοις. 776 Ἀρταφρένης ἔκτεινεν ἐσθλὸς ἐν δόμοις. Ag. 27 δόμοις ὀλολυγμὸν — ἐπορθιάζειν. 585 δόμοις δὲ ταῦτα καὶ Κλυταιμνήστρᾳ μέλειν εἰκὸς μάλιστα. 607 γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὕροι. 716 ἔθρεψεν δὲ λέοντος ἶνιν δόμοις. 736 ἱερεύς τις ἄτας δόμοις προσεθρέφθη. 862 ἧσθαι δόμοις ἔρημον ἔκπαγλον κακόν. 865 λάσκοντας δόμοις. 964 δόμοισι προυνεχθέντος ἐν χρηστηρίοις. 971 ψῦχος ἐν δόμοις πέλει. 1036 ἐπεί σ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμηνίτως δόμοις κοινωνὸν εἶναι χερνίβων. 1102 ἐν δόμοισι τοῖσδε μήδεται κακόν. 1189 κῶμος ἐν δόμοις μένει. 1217 τούσδε τοὺς δόμοις ἐφημένους. 1313 ἐν δόμοισι κωκύσουσα. 1397 κρατῆρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε πλήσας. 1460 ἥτις ἦν τότ' ἐν δόμοις. Ch. 13 δόμοισι πῆμα προσκυρεῖ νέον. 101 κοινὸν γὰρ ἔχθος ἐν δόμοις νομίζομεν. 131 Ὀρέστην πῶς ἀνάξομεν δόμοις; 348 λιπὼν ἂν εὔκλειαν ἐν δόμοισι. 537 πολλοὶ δ' ἀνῆθον — λαμπτῆρες ἐν δόμοισι. 625 δυσφιλὲς γαμήλευμ' ἀπεύχετον δόμοις. 654 τίς ἔνδον — ἐν δόμοις; 662 μεθιέναι (correxi καθιέναι) ἄγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων. 669 ὁποῖά περ δόμοισι τοῖσδ' ἐπεικότα. 698 ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν. 740 δόμοις δὲ τοῖσδε παγκάκως ἔχει. 745 τοῖσδ' ἐν Ἀτρέως δόμοις. 805 γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι. 841 τόδ' ἀμφέρειν δόμοις γένοιτ' ἂν ἄχθος. 871 πῶς κέκρανται δόμοις; 885 τίνα βοὴν ἵστης δόμοις; [1005 τοιάδ' ἐμοὶ ξύνοικος ἐν δόμοισι μὴ γένοιτο.] Eum. 474 ἱκέτης προσῆλθες καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις. 723 Φέρητος ἐν δόμοις. Suppl. 433 παισὶ καὶ δόμοις. Fr. 321 ἢ πολλά μ' ἐν δόμοισιν εἴργασται κακά. 396 ἀφνεοῖσι δόμοισιν. Ch. 649 τέκνον δ' ἐπεισφέρει δόμοις. Sic A. I. Ahrensius pro διμασε, quod est in M (ab Robortello in δόμοισι, ab Turnebo in δώμασι mutatum) littera σ in litura, versu separato. δόμοις legit scholiasta, per οἴκοις interpretatus. ‖ Accusativus Pr. 451 πλινθυφεῖς δόμους προσείλους. Sept. 49 ἐς δόμους. 73 δόμους ἐφεστίους. 700 μελάναιγις οὐκ εἶσι δόμους Ἐρινύς. Pers. 159 λιποῦσ' ἱκάνω χρυσεοστόλμους δόμους. 530 προπέμπετ' ἐς δόμους. 1038 πρὸς δόμους δ' ἴθι. 1068 ἐς δόμους κίε. Ag. 436 εἰς ἑκάστου δόμους ἀφικνεῖται. 679 ἐλπίς τις αὐτὸν πρὸς δόμους ἥξειν πάλιν. 851 ἐς μέλαθρα καὶ δόμους ἐφεστίους ἐλθών. 1657 στείχετ' ἤδη — πρὸς δόμους. Ch. 52 δνόφοι καλύπτουσι δόμους. 568 δόμους παραστείχοντα. Nam sic Blomfieldus pro δόμοις. 914 οὔτοι σ' ἀπέρριψ' ἐς δόμους δορυξένους. Eum. 754 σώσασα τοὺς ἐμοὺς δόμους. 764 νῦν ἄπειμι πρὸς δόμους. Suppl. 959 εὐτύκους ναίειν δόμους. 961 μονορρύθμους δόμους. Fr. 157 δόμους Ἀμφίονος καταιθαλώσω. 239 οὔπω τις Ἀκτέων' ἄθηρος ἡμέρα κενὸν — ἔπεμψεν ἐς δόμους. ‖ Vocativus Ch. 963 ἄνα γε μὰν δόμοι (sic Hermannus pro δόμοις).

δόμος et δόμοι non raro de templis dicitur deorum. Sic Eum. 515 ἐπειδὴ πίτνει δόμος Δίκας. Sept. 278 ἁγνοῖς δόμοις. Ag. 579 δόμοις ἐπασσάλευσαν ἀρχαῖον γάνος. Eum. 35 ἐκ δόμων τῶν Λοξίου. 60 τῶνδε δεσπότῃ δόμων. 185 οὔτοι δόμοισι τοῖσδε χρίμπτεσθαι πρέπει. 205 προστραπέσθαι τούσδ' ἐπέστελλον δόμους. 207 οὐ γὰρ δόμοισι τοῖσδε πρόσφορον μολεῖν. 577 ἔστι γὰρ νόμῳ ἱκέτης ὅδ' ἀνὴρ καὶ δόμων ἐφέστιος ἐμῶν 669 σῶν δόμων ἐφέστιον. 855 πρὸς δόμοις Ἐρεχθέως. Fr. 84 δόμον Ἀρτέμιδος.

δομοσφαλής *domum labefactans*. Ag. 1533 δέδοικα δ' ὄμβρου κτύπον δομοσφαλῆ.

δόναξ *arundo*. Pr. 574 κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ ἀχέτας. Pers. 494 Βόλβης θ' ἕλειον δόνακα.

δονέω *quatio*. Fr. 321 δονοῦσα καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω.

δόξα *opinio, sententia*. Pers. 28 ψυχῆς εὐτλή-

μονι δόξῃ. Ag. 275 οὐ δόξαν ἂν λάβοιμι βριζούσης φρενός. 421 πάρεισιν δόξαι φέρουσαι χάριν ματαίαν. ubi propter versum strophicum probabilius est δοκαί, quod restituit Hermannus. Ch. 683 εἴτ' οὖν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων. 1051 de Oreste mente capto τίνες σε δόξαι — στροβοῦσιν; 1053 οὐκ εἰσὶ δόξαι τῶνδε πημάτων ἐμοί. ‖ *existimatio, gloria.* Eum. 373 δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναί.

δοξάζω *opinor.* Ag. 673 ἡμεῖς τ' ἐκείνους ταῦτ' ἔχειν δοξάζομεν. Ch. 170 εὐξύμβολον τόδ' ἐστὶ παντὶ δοξάσαι. 844 πῶς ταῦτ' ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάσω; Suppl. 60 δοξάσει τις ἀκούων ὄπα τᾶς Τηρεΐας μήτιδος οἰκτρᾶς ἀλόχου.

δορά *pellis.* V. s. v. σίσυρνα.

Quae sequuntur adiectiva cum δόρυ composita et alia plura apud alios scriptores in libris partim per ι partim per υ scribuntur: quae Blomfieldo in annot. ad Aesch. Ag. 115 sic discreta fuisse videbantur ut quae cum dativo composita essent, velut δοριάλωτος, litteram ι, quae cum accusativo composita essent, ut δορυφόρος, υ retinerent. Cui opinioni multa obstant, ut Lobeckius docuit in annot. ad Soph. Ai. 211.

δορίγαμβρος *armis a sponsis petita.* Ag. 686 τὰν δορίγαμβρον ἀμφινεικῆ θ' Ἑλέναν.

δορικανής *hasta interfectus.* Suppl. 987 δορικανεῖ μόρῳ θανών.

δορικμής *hasta caesus.* Ch. 365 μετ' ἄλλων δορικμῆτι λαῷ, ubi δουρικμῆτι metro postulante restituit Blomfieldus.

δοριλύμαντος *hasta perditus.* Fr. 128 δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους.

δορίμαργος *hasta saeviens.* Sept. 687 θυμοπληθὴς δορίμαργος ἄτα.

δορίπονος *hasta pressus, bello laborans.* Sept. 169 πόλιν δορίπονον. 628 δορίπονα κακά.

δοριτίνακτος *hastis* (vibratis) *concussus.* Sept. 155 δοριτίνακτος αἰθὴρ ἐπιμαίνεται, ubi δοριτίνακτος M, sed apogr. pleraque δορυτίνακτος.

δορίτμητος *hasta occisus.* Ch. 347 δορίτμητος κατηναρίσθης.

δόρπον *coena.* Fr. 181 ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα.

δόρυ *hasta.* Genitivus Sept. 104 πάταγος οὐχ ἑνὸς δορός. 322 δορὸς ἄγραν. 399 ἄνευ δορός. 839 ξυναυλία δορός. 993 δορός γε τῷδ' ἀντηρέτας. Pers. 304 πληγῇ δορός. Ag. 438 τὸν λελειμμένον δορός. Eum. 289 ἄνευ δορός. 777 δορός νικηφόρον. ‖ Dativus Sept. 347 πρὸς ἀνδρὸς δ' ἀνὴρ στὰς δορὶ καίνεται. 455 ὑπερκόπῳ δορί. 585 δορὶ ἁλοῦσα. 963 δορὶ δ' ἔκανες, δορὶ δ' ἔθανες. 1016 ἐμποδὼν ἔστη δορὶ τῷ τοῦδε. Pers. 729 λαὸς πᾶς κατέφθαρται δορί. Ag. 111 σὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτωρ θούριος ὄρνις. 1149 ἐμοὶ δὲ μίμνει σχισμὸς ἀμφήκει δορί. Eum. 773 συμμάχῳ δορί. ‖ Accusativus Sept. 216 πύργον στέγειν εὔχεσθε πολέμιον δόρυ. 416 εἴργειν τεκούσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ. 623 παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἁρπάσαι δόρυ. Pers. 320 πολύπονον δόρυ νωμῶν. Eum. 766 ἐποίσειν εὖ κεκασμένον δόρυ. ‖ *navis.* Pers. 411 ἐπ' ἄλλην δ' ἄλλος ἴθυνεν δόρυ. Ag. 1618 κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός. Suppl. 135 λινορραφοῦς δρόμος ἅλα στέγων δορός. 852 κἰ' ἐς δόρυ. 1007 ὧν πολὺς πόνος, πολὺς δὲ πόντος οὕνεκ' ἠρόθη δορί. Ib. 435 μένει δορὶ τίνειν ὁμοιίαν θέμιν. Sic Boissonadius pro μενειδρεικτείνειν. Dativi formam δόρει Suppl. 846 γομφοδέτῳ δὲ δόρει διώλου. metro postulante pro δορί restituit Hermannus: qua forma dativi Sophocles constanter usus esse videtur, quum in exemplis eius omnibus metrum δόρει vel postulet vel ferat: de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 125. Aeschylus, ut exempla supra allata docent, et Euripides utraque forma usi sunt. Quamobrem incertum est utrum apud Aeschylum in fine trimetrorum δορί an δόρει scribendum sit, de quo v. quae dixi in Thes. vol. 2 p. 1644. [Dativus δορί in corrupto δορία Ag. 1122 quibusdam latere visus est.]

δορύκρᾱνος *cuspidatus.* Pers. 148 δορυκράνου (in apographis δορικράνου) λόγχης ἰσχὺς κεκράτηκε. Male schol. τῆς ἀπὸ ξύλου κρανείας. Imperitius etiam Thomas Mag. exp. ἄνδρες κράνει καὶ δορὶ ἰσχύοντες. Syllabae penultimae mensura docet pro δορικαράνου dictum esse.

δορύξενος *hospes hasta* (i. e. *in bello*) *partus.* Ag. 880 εὐμενὴς δορύξενος. Ch. 562 ξένος τε καὶ δορύξενος δόμων. Adiective Ch. 914 ἐς δόμους δορυξένους, i. e. *in domum hospitis.*

δορυπᾰγής *ex trabibus compactus.* Suppl. 743 δορυπαγεῖς ἔχοντες κυανώπιδας νῆας.

δορύπαλτος *hastam vibrans.* Ag. 116 χερὸς ἐκ δορυπάλτου. Turnebus δοριπάλτου.

δορυσθενής *hasta valens* s. *potens.* Ch. 159 δορυσθενὴς ἀνήρ.

δορυσσόος *hastam vibrans.* Sept. 125 δορυσόῳ σαγᾷ, ubi in M δορυσσόοις σαγαῖς litteris septem σ σαγαῖς in litura quinque litterarum scriptis. Alterum vocabuli σαγαῖς sigma si a prima manu scriptum exstitisset, cum littera π, quae sequitur, ex more prope constanti huius aliorumque vetustorum librorum uno ductu scribi debuisset σαγαῖ σπύλαις, quod non factum est. Nam litterae π ea est forma ut non cum alia littera coniunctam fuisse pateat. Antiqua igitur scriptura fuit δορυσσόοι σαγᾶι, i. e. δορυσόῳ σαγᾷ, quod restitui. Quod scholiasta numerum pluralem δορυσόοις σαγαῖς interpretatus est, ταῖς διὰ τῶν δοράτων σωζούσαις πανοπλίαις et πολεμικαῖς πανοπλίαις, nullius momenti est, quum haec, ut alia multa ab recentiore scholiasta scripturam interpolatam interpretante profecta esse possint. ‖ Altera forma δορυσσόος Suppl. 182 ὄχλον δ' ὑπασπιστῆρα καὶ δορυσσόον λεύσσω. 985 ἐμοὺς δ' ὀπαδοὺς τούσδε καὶ δορυσσόους ἔταξαν.

[δορυτίνακτος. V. δοριτίνακτος.]

δορυφόρος *hastatus.* Ch. 769 ἄγειν κελεύει δορυφόρους ὀπάονας.

δόσις *donatio, donum.* Sept. 361 ἀκριτόφυρτος γᾶς δόσις. Pers. 1041 δόσιν κακὰν κακῶν κακοῖς. Ag. 1014 δόσις ἐκ Διὸς ἀμφιλαφής. Ch. 95 δόσιν τε τῶν κακῶν ἐπαξίαν. 782 σὺν θεῶν δόσει. Eum. 7 δίδωσι δ' ἡ γενέθλιον δόσιν Φοίβῳ. 948 ἑρμαίαν δαιμόνων δόσιν.

Δοτάμας n. pr. Persicum Pers. 959.

δοτήρ *dator.* Pr. 612 πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ' ὁρᾷς Προμηθέα.

δουλεία *servitus.* Sept. 253 μή με δουλείας τυχεῖν. Ag. 360 μέγα δουλείας γάγγαμον.

δούλειος. V. δούλιος.

δουλεύω *servio.* Pr. 463 κνώδαλα ζεύγλαισι δουλεύοντα. Pr. 927 ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα.

δούλη *serva.* Ag. 1326 δούλης θανούσης.

δούλιος *servilis.* Sept. 75 ζυγοῖσι δουλίοισι (sic Aldus pro δουλείοισι). 471 et 793 δούλιον ζυγόν. Hic quoque δούλειον M, sed δούλιον loco altero in apogr. 323 πόλιν δουλίαν (sic hic quoque recte

correctum pro δουλείαν). Quum in locis reliquis metrum δούλιος vel postulet vel ferat, rationi consentaneum erat paucis quoque illis, ubi in M δούλειος scriptum est, δούλιος restitui. Pers. 50 ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι. Ag. 953 ἑκὼν γὰρ οὐδεὶς δουλίῳ χρῆται ζυγῷ. 1041 δουλίας μάζης τυχεῖν. 1084 μένει τὸ θεῖον δουλίᾳ περ ἐν φρενί. 1226 φέρειν γὰρ χρὴ τὸ δούλιον ζυγόν. Ch. 77 δούλιον αἶσαν. [Suppl. 599 δούλιος corruptum ex βούλιος, quod v.]

δοῦλος *servus*. Pers. 242 οὔ τινος δοῦλοι κέκληνται φωτός. 745 Ἑλλήσποντον ἱρὸν δοῦλον ὣς δεσμώμασιν ἤλπισε σχήσειν. Ag. 1038 πολλῶν μετὰ δούλων. 1045 ὠμοί τε δούλοις πάντα.

δουλοσύνη *servitus*. Sept. 112 δουλοσύνας ὕπερ.

[δουλόφρονες Suppl. 750 corruptum ex οὐλόφρονες, quod v.]

δουλόω *in servitutem redigo*. Sept. 254 αὐτὴ σὺ δουλοῖς κἀμὲ καὶ σὲ καὶ πόλιν.

[δουπέω *sonitum* s. *fragorem edo*. δουπῆσαι vel δεδουπέναι ab epicis dicuntur qui in pugna ceciderunt cum fragore (armorum): unde Hesychius δέδουπε per τέθνηκεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν πολέμῳ interpretatur, et δεδουπότος: τεθνηκότος, πεπτωκότος. Hinc δέδουπεν pro δέδορκεν fr. 440 restituit Bernhardyus, de quo diximus s. v. δέρκομαι.]

δοῦπος *strepitus*. Ch. 376 ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγνης δοῦπος ἱκνεῖται.

δουρίκλυτος *bello clarus*. Pers. 85 δουρικλύτοις ἀνδράσι.

δουρικμής. V. δορικμής.

δουρίπηκτος *hastis affixus*. Sept. 278 λάφυρα δᾴων δουρίπηχθ' ἁγνοῖς δόμοις. Sic emendavi quod est in M δουρίπληχθ', de quo dixi in annot. Oxon. p. 158.

[δόχμιον *a latere*. Fr. 284 ἑξῆς δ' ὀπηδεῖ δόχμιον, ἄλλοθ' ὕστερον.]

δοχμολόφας *obliquam cristam habens*, *cristam movens*. Sept. 114 κῦμα περὶ πτόλιν δοχμολοφᾶν ἀνδρῶν καχλάζει. Sic Brunckius pro δοχμολόφων.

δράκαινα *dracaena*. Eum. 128 δεινῆς δρακαίνης ἐξεκήραναν μένος.

δρακονθόμιλος *draconibus frequens*. Suppl. 267 δρακονθόμιλον δυσμενῆ ξυνοικίαν.

δρακοντόμαλλος *dracones capillorum loco habens*. Pr. 799 δρακοντόμαλλοι Γοργόνες.

δράκων *draco*. Sept. 290 δράκοντας ὥς τις τέκνων ὑπερδέδοικεν. 381 ὡς δράκων βοᾷ. 503 εἴρξει νεοσσῶν ὡς δράκοντα δύσχιμον. Pers. 82 φονίου δέργμα δράκοντος. Ch. 527 τεκεῖν δράκοντ' ἔδοξεν. 1047 δυοῖν δρακόντοιν εὐπετῶς τεμὼν κάρα. 1050 πεπλεκτανημέναι πυκνοῖς δράκουσιν. Suppl. 511 δρακόντων δυσφρόνων ἐχθίοσιν. Fr. 121 ὁδοιπόρων δήλημα χωρίτης δράκων. [Plut. Mor. p. 1087 f ἐκ δὲ (ἔστι δὲ Wyttenb.) τοῦ πόνου μάρτυς ὁ Αἰσχύλου Φιλοκτήτης (fr. 248) ἱκανός, "οὐ γὰρ ὁ δράκων (φησὶν) ἀνῆκεν, ἀλλ' ἐνῴκισεν | δεινὴν στομωτὸν ἔκφυσιν ποδὸς λαβεῖν". Quae parum emendate scripta esse patet. Neque enim dubitandum quin de vipera sermo sint, quae Philoctetam momorderat. Scribendum οὐ γὰρ δακὼν (sc. ὁ ὄφις) ἀνῆκεν cum G. A. Hirschigio in *Annot. in Comicos* (Trai. ad Rhen. 1849 p. 37), servato ἀνῆκεν (*dimisit* s. *remisit*), quod Valcken. (Diatr. in Eurip. p. 128) non animadverso praecedentis vocabuli vitio in ἐνῆκεν mutaverat. Idem in eo erravit quod λαβεῖν in λαβών mutavit. Recte, ut videtur, Schneidewinus in Philologo vol. 4 p. 658, βλάβην, praeeunte Reiskio, qui λώβην ποδός coniecerat.

δρᾶμα *facinus*. Ag. 533 ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον.

δράμημα *cursus*, *incessus*. Pers. 247 τοῦδε γὰρ δράμημα (δρόμημα in apogr. pluribus, de quo v. Thes. vol. 3 p. 1684) φωτὸς Περσικὸν πρέπει μαθεῖν.

δράσιμος *promptus ad agendum*, *strenuus*. Sept. 554 χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δράσιμον. Schol. περιφραστικῶς, πολεμικώτατός ἐστιν.

δρασμός *fuga*. Pers. 360 δρασμῷ κρυφαίῳ. 370 κρυφαίως δρασμὸν εὑρόντες τινά.

δραστήριος *efficax*. Sept. 1041 θάρσει παρέσται μηχανὴ δραστήριος.

δράω *facio*. Pr. 72 δρᾶν ταῦτ' ἀνάγκη. 660 τί χρὴ δρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσιν πράσσειν φίλα; 744 τί που δράσεις;' 939 δράτω, κρατείτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον. Sept. 441 Καπανεὺς δ' ἀπειλεῖ πᾶν παρεσκευασμένος δρᾶν. Pers. 813 κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσσονα πάσχουσι. Ag. 1059 εἴ τι δράσεις τῶνδε. 1353 ψηφίζομαί τι δρᾶν. 1634 δρᾶσαι τόδ' ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνως; 1653 μηδαμῶς, ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ἄλλα δράσωμεν κακά. Ch. 313 δράσαντι παθεῖν τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ. 512 ἐπειδὴ δρᾶν κατώρθωσαι φρενί. 554 τοὺς δὲ μή τι δρᾶν λέγων. 882 τί δρᾷ; 1010 ἔδρασεν ἢ οὐκ ἔδρασε; Eum. 133 τί δρᾷς; 162 τοιαῦτα δρῶσιν οἱ νεώτεροι θεοί. 611 δρᾶσαι γάρ, ὥσπερ ἐστίν, οὐκ ἀρνούμεθα. 723 τοιαῦτ' ἔδρασας καὶ Φέρητος ἐν δόμοις. 799 ὡς ταῦτ' Ὀρέστην δρῶντα μὴ βλάβας ἔχειν. 868 εὖ δρῶσαν, εὖ πάσχουσαν. Suppl. 380 φόβος μ' ἔχει φρένας δρᾶσαί τε μὴ δρᾶσαί τε καὶ τύχην ἑλεῖν, cui simile est quod Pseudo-Euripides dixit Iph. Aul. 56 δοῦναί τε μὴ δοῦναί τε, τὴν τύχην θ' ἑλεῖν. 505 ἐγὼ δὲ πῶς δρῶ;

Formula τί δρῶ utuntur qui inopes consilii sunt, Sept. 1057 τί πάθω; τί δὲ δρῶ; τί δὲ μήσωμαι; Ch. 899 Πυλάδη, τί δράσω; ‖ δρᾶν τινά τι. Sept. 1066 δράτω τι πόλις καὶ μὴ δράτω τοὺς κλάοντας Πολυνείκη, ubi τι addidit Elmsleius.

Participium ὁ δρῶν substantivi instar est. Ag. 1359 τοῦ δρῶντός ἐστι καὶ τὸ βουλεῦσαι πέρι. Fr. 282 δράσαντι γάρ τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται.

δρέπομαι *decerpo*. Improprie de sanguine effundendo Sept. 718 ἀλλ' αὐτάδελφον αἷμα δρέψασθαι θέλεις;

δριμύς *acerbus*. Ag. 1501 ὁ παλαιὸς δριμὺς ἀλάστωρ Ἀτρέως. Ch. 391 πάροιθεν δὲ πρῴρας δριμὺς ἦται καρδίας θυμός.

δροίτη *labrum*. Ag. 1540 ἀργυροτοίχου δροίτας κατέχοντα χαμεύναν. [Ch. 999 δροίτης κατασκήνωμα.] Eum 633 δεδεγμένη δροίτη.

δρόμος *cursus*. Pr. 591 τοὺς ὑπερμήκεις δρόμους — γυμνάζεται. 838 παλιμπλάγκτοισι χειμάζει δρόμοις. Ag. 120 βλαβέντα λοισθίων δρόμων. Ch. 796 ἐν δρόμῳ προστιθεὶς μέτρον Suppl. 309 τοιγάρ νιν ἐκ γῆς ἤλασεν μακρῷ δρόμῳ; 819 μετά με δρόμοισι διόμενοι. De cursu navis ib. 135 πλάτα μὲν οὖν λινορραφοῦς τε δρόμος ἄλα στέγων δορός. Sic emendavi pro λινορραφής τε δόμος, de quo dixi in Philologo vol. 13 p. 496 δρόμῳ *curriculo*, *celeriter*. Pers. 207 κίρκον εἰσορῶ δρόμῳ πτεροῖς ἐφορμαίνοντα. ‖ *curriculum* s. circus in quo certantes decurrunt: quod interdum ad alia transfertur. Sic Pr. 883 ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι. Ag. 1245 ἐκ δρόμου πεσὼν τρέχω.

Ch. 1022 ὥσπερ ξὺν ἵπποις ἡνιοστροφῶ δρόμου ἐξωτέρω, i. e. *a vero aberro*. 514 πυθέσθαι δ' οὐδέν ἐστ' ἔξω δρόμου, i. e. *ab re non alienum est*.

δρόσος *ros*. Ag. 336 τῶν ὑπαιθρίων πάγων δρόσων τ' ἀπαλλαγέντες. 561 λειμώνιαι δρόσοι κατεψάκαζον. 1390 βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσου. Eum. 904 γῆθεν ἔκ τε ποντίας δρόσου. ‖ *catulus*. Ag. 141 δρόσοισιν μαλερῶν λεόντων.

δρυμός *quercetum, silva*. Fr. 305, 10 δρυμοὺς ἐρήμους ἢ πάγους ἀποικίσει.

δρῦς *quercus*. Pr. 832 αἱ προσήγοροι δρύες.

δρώπτω. Hesychius δρώπτειν: διακόπτειν ἢ διασκοπεῖν. Αἰσχύλος Ψυχαγωγοῖς (fr. 272).

δύη *aerumna, miseria*. Per δυστυχία, ἔνδεια, πόνος, ταλαιπωρία explicat Hesychius, per κακοπάθεια, δυστυχία Suidas. De cruciatu Promethei rupi affixi 179 πικραῖς δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς. 513 μυρίαις δὲ πημοναῖς δύαις τε καμφθείς. 525 δεσμοὺς ἀεικεῖς καὶ δύας ἐκφυγγάνω. De Ius terram et mare pervagantis erroribus 746 δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης. De civitate afflicta Sept. 228 ἐκ χαλεπᾶς δύας. Pers. 1010 νέαι νέαι δύαι δύαι. 1047 δύα δύα. Ag. 1151 ματαίους δύας. 1622 αἵ τε νήστιδες δύαι. Ch. 443 κλύεις πατρῴους δύας ἀτίμους. Eum. 268 ἀντίποιν' ὡς τίνῃς ματροφόνου δύας. 562 ἀμηχάνοις δύαις λαπαδνόν. Ib. 843 875 τίς μ' ὑποδύεται πλευρὰς αὖ δύα; Sic correxi quod in M cum metri vitio legitur πλευρὰς ὀδύνα. ὦ δύα coniecerat Wieselerus.

δυῖος *aerumnosus, luctuosus*. Suppl. 829 δυΐαν βοὰν ἀμφαίνω. Mirum hoc adiectivum Theognostus Can. p. 58, 9 non constat unde sumtum annotavit inter adiectiva in ιος terminata, ἔχοντα ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ τὸ υ. In loco Aeschyli valde incerta est scriptura, quum de praecedentibus versibus tenuia tantum supersint fragmenta vocabulorum, ut nesciannus utrum recte legatur δυΐαν an ex alio corruptum sit vocabulo. εἰδυῖα βόαμα φαίνω coniecit Schwerdtius, collata annotatione scholiastae οὐκέτι παρὰ τοῦ πατρὸς ἀκούσασα, ἀλλ' αὐτόπτης γενομένη βοῶ.

δύναμαι *possum, valeo*. Ch. 374 μείζονα φωνεῖς· δύνασαι γάρ. Sic Hermannus emendavit quod est in M φωνεῖ· ὁ (sic non ὀ) δυνᾶσαι γάρ. δύνασαι legit schol. qui exp. ῥᾴδιον γὰρ τὸ εὔχεσθαι. Pr. 206 πιθεῖν Τιτᾶνας — οὐκ ἠδυνήθην. 326 ἐὰν δύνωμαι. 914 οὐδεὶς θεῶν δύναιτ' ἄν. Eum. 950 μέγα γὰρ δύναται πότνι' Ἐρινὺς παρά τ' ἀθανάτοις. Suppl. 1036 δύναται γὰρ Διὸς ἄγχιστα.

δύναμις *vis*. Pers. 174 ὧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ. Ag. 779 δύναμιν οὐ σέβουσα πλούτου παράσημον αἴνῳ.

δυνάστης *dominus*. Pers. 674 ὦ πολύκλαυτε θανὼν δυνάστα. Sic emendavi pro ὦ πολύκλαυτε φίλοισι θανών. τί τάδε δυνάτα δυνάτα cet. Ag. 6 de sideribus τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς λαμπροὺς δυνάστας ἐμπρέποντας αἰθέρι.

δυνατός *qui potest*. Ag. 97 τούτων λέξαις ὅ τι καὶ δυνατὸν καὶ θέμις αἰνεῖν.

δύνω *occido*. Suppl. 255 πρὸς δύνοντος ἡλίου.

δύο *duo*. Sept. 478 δύ' ἄνδρε. Pers. 181 δύο γυναῖκ' εὐείμονε. Ag. 122 ἰδὼν δύο λήμασιν ἴσους Ἀτρεΐδας. Nam sic correxi quod in M scriptum est λήμασι δισσούς. Ch. 207 δύ' ἐστὸν τώδε περιγραφὰ ποδοῖν. Fr. 132 δύο κύβω καὶ τέσσαρα. 305, 5 δύο γὰρ οὖν μορφὰς φανεῖ, ubi incertum est utrum μορφὰς an μορφὰ scripserit. Plura sunt exempla genitivi et dativi dualis δυοῖν, constanter cum nomine duali coniuncti, exceptis duobus locis ubi dualem recte restituit Elmsleius. Pr. 778 δυοῖν λόγοιν σε θατέρῳ δωρήσομαι. 867 δυοῖν δὲ θάτερον βουλήσεται. Sept. 920 τοῖνδε δυοῖν ἀνάκτοιν. 960 δυοῖν κρατήσας ἔληξε δαίμων. Pers. 720 διπλοῦν μέτωπον ἦν δυοῖν στρατευμάτοιν. 736 γέφυραν γαῖν δυοῖν ζευκτηρίαν. Ag. 1384 ἐν δυοῖν οἰμωγμάτοιν (sic Elmsleius pro οἰμώγμασιν). Ch. 304 δυοῖν γυναικοῖν ὧδ' ὑπηκόους πέλειν. 944 ὑπὸ δυοῖν μιαστόροιν. 1047 δυοῖν δρακόντοιν εὐπετῶς τεμὼν κάρα. Eum. 428 δυοῖν παρόντοιν ἥμισυς λόγος πάρα. 600 δυοῖν γὰρ εἶχε προσβολὰς μιασμάτοιν (sic Elmsleius pro μιασμάτων).

δύομαι (cum aoristo ἔδυν) *subeo*. Ag. 218 ἐπεὶ δ' ἀνάγκας ἔδυ λέπαδνον. Fr. 252 ἔδυ δ' ἐς ἄντρον ἀσχέδωρος ὥς. ‖ *occido*. Ag. 1011 οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος. 1123 βίου δύντος αὐγαῖς.

δύρομαι *conqueror*. Pr. 271 τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἄχη. Pers. 582 δαιμόνι' ἄχη, δᾶ δᾶ, δυρόμενοι γέροντες. Alteram formam ὀδύρομαι v. suo loco. δύρομαι tragici non videntur dixisse nisi postulante metro.

δυσαγκόμιστος *qui aegre reducitur, irreparabilis*. Eum. 262 αἷμα μητρῷον χαμαὶ δυσαγκόμιστον. Est pro δυσανακόμιστον dictum, quo adiectivo Plutarchus usus est V. Romuli c. 28.

δυσάγκριτος (i. e. δυσανάκριτος) *difficilis ad dignoscendum*. Suppl. 126 δυσάγκριτοι πόνοι. Per δυσδιάγνωστοι exp. schol.

δυσάδελφος *infelicem fratrem* (s. *infelices fratres*) *habens*. Sept. 870 de Antigona et Ismena Eteoclis et Polynicis sororibus ἰὼ δυσαδελφόταται πασῶν.

δυσαιανής *luctuosus, calamitosus*. Pers. 281 ἴυζ' ἄποτμον βοὰν δυσαιανῆ Πέρσαις. Per δυσθρήνητον, δυστυχῆ exp. schol.

δυσαίων *infelix*. Pro δυσδαίμων restitui Sept. 927, quod metrum versus strophici postulat ἰὼ δυσαίων σφὶν ἁ τεκοῦσα. In M est δυσδαίμων σφὶν ἁ τεκοῦσα, omisso ἰώ.

δυσαλγής *aerumnosus*. Ag. 1165 δυσαλγεῖ τύχᾳ μινυρὰ θρεομένας.

δυσάλωτος *expugnatu difficilis*. Pr. 166 τὰν δυσάλωτον ἕλῃ τις ἀρχάν.

δυσαμερία (Dorice pro δυσημερία) *infaustus dies, infortunium*. Fr. 234 Σφίγγα δυσαμεριᾶν πρύτανιν κύνα πέμπει.

δυσάνωρ. Suppl. 1064 γάμον δυσάνορα, i. e. *connubium cum malis viris*.

δυσάρεστος *cui placere difficile est*. De Furiis implacabilibus Eum. 923 μεγάλας καὶ δυσαρέστους δαίμονας.

δύσαρκτος *moderatu difficilis, contumax*. Ch. 1024 φέρουσι γὰρ νικώμενον φρένες δύσαρκτοι.

δυσαυλία *mala habitatio*. De excubiis Ag. 555 μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσαυλίας. Alterum quod novimus exemplum est apud Philonem vol. 1 p. 195, 18 χαμευνίαις καὶ δυσαυλίαις.

δυσαχής *graviter conquerendus*. Eum. 145 ἐπάθομεν πάθος δυσαχές. ubi in apographis quibusdam δυσαχθές scriptum.

δύσβατος *infauste calcatus*. Pers. 1069 1073 Περσὶς οἷα δύσβατος. Recte schol. Byz. δύσβατόν φησι τὴν Περσίδα οὐχ ὡς σκληρὰν καὶ δύσκολον εἰς ἔμβασιν, ἀλλ' ὡς ἐπὶ κακῷ καὶ δυστυχίᾳ

βαινομένην τῷ Ξέρξῃ. In apogr. plerisque est δύσβακτος, in uno δυσβάϊκτος, ex quo Brunckius δυσβάΰκτος fecit.

δυσβάΰκτος *cum infausto eiulatu editus, lamentabilis*. Pers. 574 δυσβάΰκτον βοᾶτιν τάλαιναν αὐδάν. Per θρηνητικήν exp. schol.

δυσβουλία *malum consilium*. Sept. 802 παλαιάς Λαΐου δυσβουλίας. Ag. 1609 πᾶσαν συνάψας μηχανὴν δυσβουλίας.

δυσδαίμων *infelix*. Pr. 603 δυσδαιμόνων δὲ τίνες — οἷ' ἐγὼ μογοῦσιν; Sept. 827 τοὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας ἀτέκνους κλαύσω πολεμάρχους; [927 δυσδαίμων σφὶν ἁ τεκοῦσα, ubi metrum δυσαίων postulat.] Pers. 953 νυχίαν πλάκα κερσάμενος δυσδαίμονά τ' ἀκτάν. [Ag. 336 ὡς δυσδαίμονες ἀφύλακτον εὑδήσουσι πᾶσαν εὐφρόνην. ubi sensus postulat ὡς δὲ δαίμονες, quod restituit Hermannus. ὡς δ' εὐδαίμονες coniecerat Stanleius.]

δυσδάκρυτος *misere defletus*. Ag. 442 βαρὺ (vel βραχὺ) ψῆγμα δυσδάκρυτον.

δύσδαμαρ *infelix coniugii*. Ag. 1319 ἀνήρ τε δυσδάμαρτος ἀντ' ἀνδρὸς πέσῃ.

δύσεδρος *male assidens*. Ag. 746 δύσεδρος καὶ δυσόμιλος.

δυσέκδυτος *qui difficulter exuitur*. Fr. 435 ἀμήχανον τεύχημα (τέχνημα Nauckius) καὶ δυσέκδυτον. Sic correxi pro δυσέκλυτον, quod legitur apud schol. Eur. Orest. 25,

δυσεκλύτως adverbium adiectivi δυσέκλυτος *aegre exsolubilis*. Pr. 60 ἄραρεν ἥδε γ' ὠλένη δυστότε μὲν δύσεκλύτως.

δύσελπις *qui vix sperat, exspes*. Ch. 412 καὶ ελπις.

δυσευνάτωρ *cubili infestus*. Sept. 293 δράκοντας (sic Bothius pro δράκοντα δ') ὥς τις τέκνων ὑπερδέδοικεν λεχαίων δυσευνάτορας (sic Blomfieldus pro δυσευνήτορας). in M a m. sec. superscr. δυσευνήτειρα, quod in apogr. multa transiit. Pluralem legit scholiasta, etsi non δράκοντας. sed δράκοντα δ' legisse videtur. Nam sic scribit δυσευνήτορας δὲ δυσευνήτους διὰ τὸν φόβον τοῦ δράκοντος.

δυσεύρετος *inventu s. intellectu difficilis*. Pr. 816 τῶν δ' εἴ τι σοὶ ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον.

δυσήλιος (Dorice δυσάλιος) *a sole non collustratus*. Eum. 396 δυσήλιον κνέφας, ubi δυσάλιον restitui.

[δυσημερία. V. δυσαμερία.]

δυσθέατος *infelix s. tristis aspectu*. Pr. 69 ὁρᾷς θέαμα δυσθέατον ὄμμασιν. 690 δυσθέατα καὶ δύσοιστα πήματα. Sept. 978 δυσθέατα πήματα.

δύσθεος *impius*. Ag. 590 τοῦδε δύσθεος πατὴρ Ἀτρεύς. Ch 46 525 δύσθεος γυνή (vel γυνά). 191 φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη. Suppl. 422 ἐκβολαῖς δυσθέοις.

δύσθροος *malum s. infelicem sonum edens*. Pers. 635 αἰανῆ δύσθροα βάγματα. 941 πάνδυρτον δύσθροον αὐδάν. 1076 πέμψω τοί σε δυσθρόοις γόοις.

δυσίατος (ι longo) *sanatu difficilis*. Ag. 1103 κακὸν ἄφερτον φίλοισιν, δυσίατον.

δύσις *occasus*. Pr. 458 ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα τάς τε δυσκρίτους δύσεις. Ag. 826 ἀμφὶ Πλειάδων δύσιν.

δύσκαπνος de lignis fumum molestum habentibus dixit Theophrastus: de aedibus pauperum Aeschylus Ag. 774 Δίκα δὲ λαμπει μὲν ἐν δυσκάπνοις δώμασιν, quod Triclinius exp. πενιχροῖς καὶ εὐτελέσι.

δυσκατάπαυστος *qui vix cohiberi potest, haud facile cessans*. Ch. 470 δυσκατάπαυστον ἄλγος.

δυσκέλαδος *infaustum sonans*. Sept. 867 τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐρινύος.

δύσκηλος *insanabilis*. Eum. 825 μηδ' ὑπερθύμως ἄγαν θεοὶ βροτῶν στήσητε δύσκηλον χθόνα. Per δυσθεράπευτον exp. schol.

δυσκλεής *inglorius, infamis*. Pr. 241 δυσκλεὴς θέα. Pers. 444 τεθνᾶσιν οἰκτρῶς δυσκλεεστάτῳ μόρῳ.

δύσκριτος *iudicatu s. cognitu difficilis*. Pr. 458 τάς τε δυσκρίτους δύσεις. pro quo δυσκρίτους ὁδούς scriptum est ap. Stobaeum Ecl. phys. 1, 1. 486 κληδόνας τε δυσκρίτους ἐγνώρισ' αὐτοῖς. Ag. 981 δίκαν δυσκρίτων ὀνειράτων.

δυσκρίτως *obscure*. Pr. 662 χρησμοὺς ἀσήμους δυσκρίτως τ' εἰρημένους.

δυσκύμαντος *male e fluctibus agitatis proveniens*, ut interpretatur Blomfieldus. Ag. 653 ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὠρώρει κακά.

δύσλεκτος *dictu iniucundus, infandus*. Pers. 702 λέξας δύσλεκτα φίλοισιν.

δύσλοφος *cervici gravis, toleratu difficilis*. δύσλοφον per δύσκολον, οὐχ ἁρμόζον exp. Hesychius. Pr. 931 καὶ τῶνδέ γ' ἕξει δυσλοφωτέρους πόνους.

δύσλυτος *solutu difficilis, irresolubilis*. Pr. 19 δυσλύτοις χαλκεύμασι.

δυσμαθέω *aegre agnosco*. Ch. 225 αὐτὸν μὲν οὖν ὁρῶσα δυσμαθεῖς ἐμέ.

δυσμαθής *qui difficulter disci potest, intellectu difficilis*. Ag. 1255 δυσμαθῆ δ' ὅμως.

δυσμάτωρ (Dorice pro δυσμήτωρ) *a mala matre proficiscens*. Suppl. 67 δυσμάτορος κότου τυχών.

δύσμαχος *qui difficulter expugnari potest, inexpugnabilis*. Pr. 921 παλαιστὴν — δυσμαχώτατον τέρας. ‖ *difficilis*. Ag. 1561 δύσμαχα δ' ἐστὶ κρῖναι.

δυσμενής *malevolus, infestus*. Sept. 234 δυσμενέων δ' ὄχλον πύργος ἀποστέγει. 366 δυσμενοῦς ὑπερτέρου. Ag. 1193 τῷ πατοῦντι δυσμενεῖς. Suppl. 267 δρακονθόμιλον δυσμενῆ ξυνοικίαν.

δυσμή *occasus*. Pers. 232 πρὸς δυσμαῖς ἄνακτος Ἡλίου φθινασμάτων. Fr. 66 ἐπὶ δυσμαῖσι τεοῦ πατρός.

δυσμήτωρ. V. δυσμάτωρ.

δυσμηχανέω *difficultatibus impedior, non possum*. Ag. 1360 δυσμηχανῶ λόγοισι τὸν θανόντ' ἀνιστάναι πάλιν.

δυσμόρως *infeliciter*. Sept. 837 νεκροὺς κλύουσα δυσμόρως θανόντας. Sic ex apogr. correctum quod in M legitur δυσφόρως. In plerisque apographis δυσμόρους.

δυσοδοπαίπαλος *saxis invius, asper*. Improprie Eum. 387 λάχη — δυσοδοπαίπαλα δερκομένοισι καὶ δυσομμάτοις ὁμῶς. quod schol. exp. δυσπαράβατα καὶ τραχέα ζῶσι καὶ τοῖς θνήσκουσι.

δυσοίζω *metuo*. Ag. 1317 οὔτοι δυσοίζω, θάμνον ὡς ὄρνις φόβῳ. Per φοβεῖσθαι, ὑπονοεῖν, δυσχεραίνειν exp. Hesychius. Forma media δυσοίζου usus est scriptor Rhesi 805.

δύσοιμος *malam viam habens*. Ch. 945 δυσοίμου τύχας.

δύσοιστος *toleratu difficilis*. Pr. 690 δυσθέατα καὶ δύσοιστα πήματα. Ch. 745 ἄλγη δύσοιστα. Eum. 789 819 δύσοιστα πολίταις ἔπαθον.

δυσόμιλος *is cum quo consuetudinem habere*

difficile est, aegre affabilis. Ag. 746 δύσεδρος καὶ δυσόμιλος.

δυσόμματος *caecus.* Eum. 389 δερκομένοισι καὶ δυσομμάτοις ὁμῶς.

δύσορμος *importuosus.* Pers. 448 νῆσός τις — βαιά, δύσορμος ναυσίν. De ventis adversis in portu retinentibus Ag. 194 πνοαὶ — κακόσχολοι, νήστιδες, δύσορμοι.

δύσορνις *male ominatus.* Sept. 838 δύσορνις ἅδε ξυναυλία δορός.

δυσπάλαιστος *vix eluctabilis, inexpugnabilis.* Ch. 692 ὦ δυσπάλαιστε τῶνδε δωμάτων Ἀρά. Suppl. 468 δυσπάλαιστα πράγματα.

δυσπάλαμος *superatu difficilis.* Eum. 846 880 θεῶν δυσπάλαμοι — δόλοι.

δυσπαλάμως *sine auxilio, desperata salute.* Suppl. 867 δυσπαλάμως ὄλοιο.

δυσπαλής *non facile eluctabilis, aegre superandus.* Eum. 559 ἐν μέσᾳ δυσπαλεῖ τε δίνᾳ.

δυσπαράβουλος *cui difficulter persuadetur.* Suppl. 106 δυσπαραβούλοισι φρεσίν.

δυσπαράθελκτος *qui aegre commovetur.* Suppl. 386 μένει τοι Ζηνὸς ἱκτίου κότος δυσπαράθελκτος παθόντος οἴκτοις. Sic Schuetzius pro ὦ δυσπαρθέλκτοις (δυσπαραθέλκτοις Robortellus) παθόντος οἴκτοις, quod est in M, adscripto δυσπαρθενήτοις.

δυσπαραίτητος *inexorabilis.* Pr. 34 Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες.

δυσπαρήγορος *aegre mitigandus.* Eum. 384 δυσπαρήγοροι βροτοῖς. Schol. οὐ ταχέως παρηγορούμεναι ὑπὸ βροτῶν.

δύσπεμπτος *aegre emittendus.* Ag. 1190 δύσπεμπτος ἔξω.

δυσπετῶς *aegre.* Pr. 752 δυσπετῶς ἂν τοὺς ἐμοὺς ἄθλους φέροις.

[δυσπήματα scriptura vitiosa Eum. 481 ἀμφότερα, μένειν πέμπειν τε (sic Abreschius pro δέ) τάσδε δυσπήματ' (δυσπήμαντ' Scaliger) ἀμηχάνως ἐμοί (ἔχει Butlerus). Quae sic correxi πέμπειν τε τάσδε, πῆμ' ἀμηχάνως τ' ἔχει. de quo v. quae in Praef. edit. Oxon. a. 1851 dixi p. XXV.]

δύσπλανος *misere errans.* Pr. 608 φράζε τῇ δυσπλάνῳ παρθένῳ. 900 δυσπλάνοις Ἥρας ἀλατείαις.

δυσπολέμητος *haud facile debellandus.* Suppl. 647 Δῖον ἐπιδόμενοι πράκτορά τε σκοπὸν δυσπολέμητον. δυσπόλεμον, τὸν Butlerus.

δυσπόλεμος *bello infelix.* Pers. 1013 δυσπόλεμον δὴ γένος τὸ Περσᾶν.

δυσπόνητος *labores afferens.* Pers. 515 ὦ δυσπόνητε δαῖμον. Schol. δυστυχίας αἴτιε. Alterum huius vocabuli exemplum est ap. Soph. OC. 1614, ubi Oedipus filiabus suis dicit κοὐκέτι τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν, ubi schol. recte intelligit τὴν γηροκομίαν.

δύσποτμος *infortunatus, infelix.* Pr. 119 ὁρᾶτε δεσμώτην με δύσποτμον θεόν. 198 πανταχῇ δὲ δύσποτμα. Sept. 813 δύσποτμον γένος. 819 πατρὸς κατ' εὐχὰς δυσπότμους φορούμενοι. Suppl. 306 δυσπότμῳ βοΐ.

δυσπότμως *infeliciter.* Pers. 272 νεκρῶν δυσπότμως ἐφθαρμένων.

δύσποτος *non potabilis.* Eum. 266 βοσκὰν φεροίμαν πώματος δυσπότου.

δυσπραγέω *infelix sum.* Ag. 790 τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστενάχειν.

δυσπραξία *miseria.* Pr. 966 τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν. [Eum. 769 ἀμηχάνοισι — δυσπραξίαις.]

δυσσέβεια *impietas.* Ch. 704 πρὸς δυσσεβείας ἦν ἐμοὶ τόδ' ἐν φρεσίν.

δυσσεβέω *impius sum.* Eum. 910 τῶν δυσσεβούντων δ' ἐκφορωτέρα πέλοις.

δυσσεβής *impius.* Sept. 598 τοῖσι δυσσεβεστέροις. Ag. 219 φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν. 757 τὸ δυσσεβὲς γὰρ ἔργον μετὰ μὲν πλείονα τίκτει.

δυσσεβία *impietas.* Eum. 533 δυσσεβίας μὲν ὕβρις τέκος.

δυστέκμαρτος *intellectu difficilis.* Pr. 497 δυστέκμαρτον εἰς τέχνην ὥδωσα θνητούς.

δυστερπής *iniucundus.* [Ch. 277 πολλὰ δυστερπῆ κακά.]

δύστηνος (Doricae formae δύστανος nulla apud Aeschylum exempla reperiuntur: nam δυστάνων, quod legitur in M Sept. 999, ex δυστόνων corruptum est) *miser.* Pr. 656 ὀνείρασιν ξυνειχόμην δύστηνος. Sept. 1032 ἀπὸ δυστήνου πατρός. Pers. 290 σιγῶ πάλαι δύστηνος. 463 κρεοκοποῦσι δυστήνων μέλη. 909 ἰὼ δύστηνος ἐγώ. Ag. 652 τὸν δύστηνον Ἀργείων στρατόν. 1655 δύστηνον θέρος. Fr. 208 σιτουμένην δύστηνον ἀθλίαν φάβα.

δύστλητος *toleratu difficilis.* Ag. 1571 τάδε μὲν στέργειν δύστλητά περ ὄντα.

δύστονος *deplorabilis.* Sept. 984 δύστονα κήδε' ὁμώνυμα. Versus vitiosus: nam requiritur iambicus dimeter, qualem ego coniectura incerta restitui δύστανος ἁ κηδεμονία. Sept. 998 ἰὼ ἰὼ δυστόνων κακῶν, ubi δυστόνων ex apogr. restitutum pro δυστάνων, quod est in M. Ch. 469 ἰὼ δύστον' ἄφερτα κήδη.

δυστυχέω *infelix sum.* Pr. 345 εἰ δυστυχῶ. 508 σαυτοῦ δ' ἀκήδει δυστυχοῦντος. Sept. 482 ἐπεύχομαι τῷ μὲν εὐτυχεῖν — τοῖσι δὲ δυστυχεῖν. Suppl. 338 καὶ δυστυχούντων γ' εὐμαρὴς ἀπαλλαγή.

δυστυχής *infelix.* Sept. 339 πολλὰ — δυστυχῆ τε πράσσει. Ch. 913 τεκοῦσα γάρ μ' ἔρριψας ἐς τὸ δυστυχές. Eum. 791 821 μεγάλα τοι κόραι δυστυχεῖς.

δυστυχῶς *infeliciter.* Ag. 1660 δαίμονος χηλῇ βαρείᾳ δυστυχῶς πεπληγμένοι.

δύσφατος *nefandus.* Ag. 1152 δυσφάτῳ κλαγγᾷ.

δυσφημέω *male ominata dico.* Ag. 1078 δυσφημοῦσα τὸν θεὸν καλεῖ.

δυσφιλής *odiosus.* Ag. 1232 δυσφιλὲς δάκος. 1641 ὁ δυσφιλὴς σκότῳ λιμὸς ξύνοικος. Ch. 624 δυσφιλὲς γαμήλευμα. 637 σέβει γὰρ οὔτις τὸ δυσφιλὲς θεοῖς. 1058 ἐξ ὀμμάτων στάζουσιν αἷμα δυσφιλές. Eum. 54 ἐκ δ' ὀμμάτων λείβουσι δυσφιλῆ λίβα.

δυσφορέω *graviter fero.* Sept. 780 ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν. Suppl. 513 οὔτοι τι θαῦμα δυσφορεῖν φόβῳ φρενός.

δύσφορος *aegre tolerabilis.* Sept. 657 δυσφορώτερος γόος. Ag. 859 ἐμαυτῆς δύσφορον λέξω βίον. Eum. 372 δύσφορον ἄταν. Suppl. 818 ὕβριν δύσφορον, ubi pro δύσφορον, quod metro repugnat, ἄφερτον coniecit M. Schmidtius. 804 δύσφορα ναῖ κἂν γᾷ.

[δυσφόρως vitiose pro δυσμόρως, quod v.]

δυσφρόνως. Pers. 552 Ξέρξης δὲ πάντ' ἐπέσπε δυσφρόνως, ubi quum nec *temerarii* nec *malevoli* significatio apta sit, δυσφόρως coniecí.

δύσφρων *is cui mens male se habet, tristis.* Ag. 547 πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν στύγος στρατῷ; ‖ *malevolus, inimicus.* Ag. 608 πολεμίαν τοῖς

δύσφροσιν. 884 δύσφρων γὰρ ἰὸς καρδίαν προσήμενος. [Ch. 278 δυσφρόνων μειλίγματα.] Suppl. 394 μῆχαρ ὁρίζομαι γάμου δύσφρονος. 511 δρακόντων δυσφρόνων ἐχθίοσιν. ‖ *imprudens.* Sept. 874 ἰὼ ἰὼ δύσφρονες.

δυσχάριστος *ingratus.* Fr. 134 ὦ δυσχάριστε.

δυσχείμερος *tempestatibus obnoxius*, *iactatus.* Pr. 15 φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. 746 δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης. ‖ *tempestatis instar iactans.* Ch. 271 δυσχειμέρους ἄτας. Fr. 195 δυσχειμέρῳ πέμφιγι συστρέψας.

δυσχερής *gravis*, *horrendus.* Pr. 802 δυσχερῆ θεωρίαν. Suppl. 568 βοτὸν ἐσορῶντες δυσχερὲς μιξόμβροτον.

δύσχιμος *malus*, *perniciosus.* Sept. 503 δράκοντα δύσχιμον. Ch. 186 σταγόνες ἄφαρκτοι δυσχίμου πλημμυρίδος. Pers. 567 Θρήκης ἂμ πεδιήρεις δυσχίμους τε κελεύθους. Fr. 379 δέσποινα νύμφη δυσχίμων ὀρῶν ἄναξ.

δώδεκα *duodecim.* Fr. 155 δώδεχ' ἡμερῶν ὁδόν.

Δωδωναῖος *Dodonaeus.* Suppl. 258 ὄρη τε Δωδωναῖα.

Δωδώνη *Dodona.* Pr. 658 κἀπὶ Δωδώνης πυκνοὺς θεοπρόπους ἴαλλεν. 830 τὴν αἰπύνωτόν τ' ἀμφὶ Δωδώνην.

δῶμα *domus.* Sept. 479 λαφύροις δῶμα κοσμήσει πατρός. Ag. 410 ἰὼ ἰὼ δῶμα δῶμα καὶ πρόμοι. 911 ἐς δῶμ' ἄελπτον ὡς ἂν ἡγῆται Δίκη. 972 ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρωφωμένου. 1349 πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν. Ch. 237, δῶμ' ἀνακτήσει πατρός. Eum. 379 κατὰ δώματος. Fr. 64a ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη. 96 ὄξους σπανίζειν δῶμα. 160 ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ. Numero plurali Suppl. 957 δώματ' ἔστι πολλὰ μὲν τὰ δήμια. Pr. 670 ἐξήλασέν με κἀπέκλησε δωμάτων. Sept. 335 διαμεῖψαι δωμάτων στυγερὰν ὁδόν. 648 πατρῴων δωμάτων τ' ἐπιστροφάς. 880 δωμάτων ἐρειψίτοιχοι. Ag. 377 φλεόντων δωμάτων. 607 δωμάτων κύνα. 914 δωμάτων ἐμῶν φύλαξ. 1673 κρατοῦντε τῶνδε δωμάτων. Ch. 84 δωμάτων εὐθήμονες. 408 δωμάτων ἄτιμα. [650 δωμάτων παλαιτέρων τίνειν μύσος. ubi sensus postulat αἱμάτων, quod ex schol. restituit Canterus.] 655 τρίτον τόδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ. 658 τοῖσι κυρίοισι δωμάτων. 663 ἐξελθέτω τις δωμάτων τελεσφόρος γυνή. 692 ὦ δυσπάλαιστε τῶνδε δωμάτων. Ἀρά. 716 τοῖς κρατοῦσι δωμάτων. 732 δωμάτων πύλας. 800 ἔσωθε δωμάτων. 820 πλοῦτον δωμάτων λυτήριον. 966 πρόθυρα δωμάτων. 974 δωμάτων πορθήτορας. Eum. 63 δωμάτων καθάρσιος. 354 δωμάτων γὰρ εἱλόμαν ἀνατροπάς. 547 ξενοτίμους ἐπιστροφὰς δωμάτων. 740 ἄνδρα — δωμάτων ἐπίσκοπον. 827 κλῆδας οἶδα δωμάτων. Suppl. 365 δωμάτων ἐφέστιοι ἐμῶν. Sept. 996 δώμασι καὶ χθονί. Pers. 300 ἐμοῖς μὲν εἶπας δώμασιν φάος μέγα. Ag. 773 ἐν δυσκάπνοις δώμασιν. 1119 ποίαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλει ἐπορθιάζειν; 1191 δώμασιν προσήμεναι. 1312 οὐ Σύριον ἀγλάϊσμα δώμασιν λέγεις. 1469 δαῖμον, ὃς ἐμπίτνεις δώμασι. Ch. 36 γυναικείοισιν ἐν δώμασιν βαρὺς πίτνων. 235 ὦ φίλτατον μέλημα δώμασιν πατρός. 354 δώμασιν εὐφόρητον. 471 δώμασιν ἔμμοτον τῶνδ' ἄκος. 708 οὐδ' ἧσσον ἂν γένοιο δώμασιν φίλος. 714 κυρούντων δώμασιν τὰ πρόσφορα. Eum. 654 δώματ' οἰκήσει πατρός. Suppl. 325 πῶς πατρῷα δώματα λιπεῖν ἔτλητε; 972 ὅπου χρὴ δώματα ναίειν. ‖ De templis deorum Eum. 242 πρόσειμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σόν, θεά. 178 ἔξω — τῶνδε δωμάτων (Apollinis). Suppl. 291 κληδοῦχον Ἥρας φασὶ δωμάτων ποτὲ Ἰὼ γενέσθαι.

δωματῖτις *domestica.* Ag. 968 καὶ σοῦ μολόντος δωματῖτιν ἑστίαν. Femininum nusquam alibi legitur: masculinum Ποσειδῶν δωματίτης est apud Pausan. 3, 14, 7.

δωματόω *domum exstruo.* Suppl. 958 δεδωμάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρᾷ χερί, *mihi quoque domus exstructa est.* Hoc quoque vocabulum Aeschylo proprium.

δωρεά *donum.* Pr. 338 αὐχῶ τήνδε δωρεὰν ἐμοὶ δώσειν Δία. 616 οὔκουν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί;

δωρέομαι *dono.* Pr. 251 μέγ' ὠφέλημα τοῦτ' ἐδωρήσω βροτοῖς. 778 δυοῖν λόγοιν σε θατέρῳ δωρήσομαι.

δώρημα *donum.* Pr. 626 ἀλλ' οὐ μεγαίρω τοῦδέ σοι δωρήματος. Pers. 523 γῇ τε καὶ φθιτοῖς δωρήματα ἥξω λαβοῦσα. Ag. 955 στρατοῦ δώρημα. Eum. 402 ἐξαίρετον δώρημα Θησέως τόκοις.

Δωρικός *Doricus*, *Graecus.* Pers. 183 ἡ μὲν πέπλοισι Περσικοῖς ἠσκημένη, ἡ δ' αὖτε Δωρικοῖσιν.

Δωρίς *Dorica*, *Graeca.* Pers. 817 Δωρίδος λόγχης ὕπο.

δῶρον *donum.* Sept. 625 θεοῦ δὲ δῶρόν ἐστιν εὐτυχεῖν βροτούς. Ag. 91 βωμοὶ δώροισι φλέγονται. 928 τὸ μὴ κακῶς φρονεῖν θεοῦ μέγιστον δῶρον. Ch. 177 μῶν οὖν Ὀρέστου κρύβδα δῶρον ἦν τόδε; 519 τὰ δῶρα μείω δ' ἐστὶ τῆς ἁμαρτίας. 617 πιθήσασα δώροισι Μίνω. Fr. 156 Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ. 184 ποῦ μοι τὰ πολλὰ δῶρα κἀκροθίνια;

E.

ἓ accusativus pronominis ἵ, quod v.

[ἒ ἔ vitiose pro ἐή, quod v.]

ἔα imperativus verbi ἐάω, qui in interiectionem transiit ἐκπληκτικήν, ut grammatici vocant, qua utuntur qui ad res inexspectatas obstupescunt, vel simplici, vel, quod frequentius, duplicata. Sic ἔα extra versum positum Pr. 298 ἔα, | τί χρῆμα λεύσσω; unde Ch. 10 ante versum ab τί χρῆμα λεύσσω incipientem ἔα excidisse conieci. Sed Pr. 114, ubi ante versum bacchiacum legebatur ἃ ἃ ἔα ἔα, ego ἀᾶ scripsi, deleto ἔα ἔα, quod recte factum esse docet v. 566, ubi ἀᾶ ante trimetrum iambicum restitui pro ἃ ἃ ἒ ἔ, quod legitur in M, litteris ἒ ἔ glossema ἔα ἔα ad ἃ ἃ adscriptum significantibus. Recte vero legitur Pr. 687 ἔα ἔα, ἄπεχε φεῦ. Ch. 870 ἔα ἔα μάλα· πῶς ἔχει; πῶς κέκρανται δόμοις,

ἐάν *si*, particula condicionalis, de qua in Lexico Sophocleo p. 131 haec scripsi "ἐάν ab εἰ eo differt, quod εἰ est particula logica et quae simpliciter ad

cogitationem refertur, ἐάν autem ad experientiae significationem adhibetur, ut observavit Hermannus. Ex εἰ ἄν conflatam esse grammaticorum opinio est: v. schol. Dionysii Thr. in Bekk. Anecd. p. 951, 16. Etym. M. p. 307, 24. Eustath. p. 825, 26. Formae eius sunt tres, ἐάν ἤν et ἄν, quarum duabus prioribus poetae scenici aliique Attici veteres promiscue utuntur, tertia posterioris est Atticismi et dialecti communis, de quo dictum in Thesauro vol. 3 p. 4. Crasis cum καί ubi facienda est, κἄν scribitur, non κἤν, quod Ionicum foret, non Atticum. Ad mensuram quod attinet, non solum ἄν longum est eoque differt a particula potentiali ἄν, quae brevis est, sed etiam disyllabae formae ἐάν syllaba altera producitur, quod diu ignoratum comicorum aliorumque poetarum exemplis, quae partim ab librariis partim ab editoribus obscurata erant, demonstravi in annot. Oxon. ad Arist. Vesp. 228 p. 466. In tragicorum reliquiis casu accidit ut unum tantum quo huius voculae mensura declarari possit exemplum inveniatur, Sophoclis OC. 1407 μή τοί με πρὸς θεῶν σφώ γ', ἐὰν αἱ τοῦδ' ἀραὶ | πατρὸς τελῶνται, ubi codex σφῷν γ' ἄν, quod correxit Elmsleius eaque emendatione rectam mensuram sibi cognitam fuisse prodidit, cuius ignarus Brunckius σφῷν ἐάν γ' αἱ scripserat." Alterum huius mensurae exemplum Sophocli fortasse restituendum OR. 1062, ubi codex vitiose οὐδ' ἐὰν ἐκ τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ubi ego conieci οὐδ' ἐὰν ἐγὼ 'κ τρίτης, sed pari iure οὐδ' ἐὰν τρίτης ἐγὼ scribi potest cum Hermanno. Eadem fere ratio loci est Aeschylei Pr. 772, ubi in M legitur οὐ δῆτα, πλὴν ἐγώ γ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθείς (recte λυθῶ in apogr.), quod ego sic correxi πλὴν ἐὰν ἐγὼ 'κ δεσμῶν λυθῶ.

Exempla particulae, quae cum solo construitur coniunctivo, Aeschylea haec sunt: Pr. 326 πειράσομαι, ἐὰν δύνωμαι τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων. ubi incertum est utrum ἐὰν δύνωμαι in parenthesi positum sit an cum πειράσομαι constructum in interrogatione indirecta, ut apud Platonem Leg. 1 p. 638e πειρώμενος ἂν ἄρα δύνωμαι. Pr. 379 ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ. 1014 ἐὰν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις. Sept. 242 ἐὰν θνήσκοντας ἢ τετρωμένους πύθησθε. Ag. 1424 ἐὰν δὲ τοὔμπαλιν κραίνῃ θεός, γνώσει. 1667 ἐὰν δαίμων Ὀρέστην δεῦρ' ἀπευθύνῃ μολεῖν. Suppl. 612 ἐὰν δὲ προστιθῇ τὸ καρτερόν. ‖ ἐάν περ Pers. 529 ἐάν περ δεῦρ' ἐμοῦ πρόσθεν μόλῃ. ‖ κἄν [Ch. 997 κἂν τύχω μάλ' εὐστομῶν.] Eum. 740 νικᾷ δ' Ὀρέστης, κἂν ἰσόψηφος κριθῇ.

Alterius formae ἤν duo tantum exempla sunt, Sept. 1027 ἢν μή τις ἄλλος τόνδε συνθάπτειν θέλῃ. Pers. 708 ὁ μάσσων βίοτος ἢν ταθῇ πρόσω.

ἑαυτοῦ *sui*, i. q. αὑτοῦ, de quo suo loco diximus. Formae disyllabae exempla multo freqentiora sunt quam trisyllabae, quae metro postulante legitur tribus in locis Aeschyli s. v. αὑτοῦ indicatis p. 52b.

ἐάω *sino*. Pr. 332 καὶ νῦν ἔασον μηδέ σοι μελησάτω. 384 ἔα με τῇδε τῇ νόσῳ νοσεῖν. Sept. 378 πόρον δ' Ἰσμηνὸν οὐκ ἐᾷ (i. e. *vetat*) περᾶν ὁ μάντις. Fr. 245 ἔνθ' οὔτε μίμνειν ἄνεμος οὔτ' ἐκπλεῖν ἐᾷ.

ἑβδομαγέτης *septimus dux*. Sept. 800 ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτης ἄναξ Ἀπόλλων.

ἕβδομος *septimus*. Sept. 282 ἓξ ἐμοὶ σὺν ἑβδόμῳ. 631 τὸν ἕβδομον δὴ τόνδ' ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις λέξω. 714 μὴ 'λθῃς ὁδοὺς σὺ τάσδ' ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις. 800 τὰς δ' ἑβδόμας ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτης ἄναξ Ἀπόλλων εἵλετο. [Pers. 778 ἕβδομός τ' Ἀρταφρένης.] Sept. 125 ἑπτὰ δ' ἀγήνορες πρέποντες στρατοῦ | δορυσόῳ σαγᾷ πύλαις ἑβδόμαις προσίστανται πάλῳ λαχόντες, ubi ἑβδόμαις, quod pro ἑπτά dictum accepit Thomas Mag., si recte legeretur, de portarum septima intelligendum foret, ubi duces sint sortiti quam quisque de septem portis sibi haberet tuendam, ut monuit Valckenar. in Diatribe de Aristobulo p. 119. Sed quum nomen desideretur cum adiectivo ἀγήνορες coniungendum, probabilior est Heimsoethii (*Krit. Studien* 1 p. 301) coniectura ἑπτὰ δ' ἀγάνορες μέδοντες στρατοῦ | δορυσόῳ σαγᾷ πρέποντος πύλαις προσίστανται πάλῳ λαχόντες.

ἔγγαιος *indigena*. Pers. 922 γᾶ δ' αἰάζει τὰν ἔγγαιαν ἥβαν. Suppl. 57 εἰ δὲ κυρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων ἔγγαιος. ubi diaeresin ἐγγάϊος (syllaba secunda longa) metro postulante restituit Bambergerus.

ἐγγενής *indigena*. Sept. 582 θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς. Ch. 466 ὦ πόνος ἐγγενής. Suppl. 330 κῆδος ἐγγενὲς τὸ πρίν. 983 πρὸς τοὺς ἐγγενεῖς φίλους. Sic Heathius pro ἐκτενεῖς.

ἔγγονοι *posteri*, in loco corrupto Ag. 374 πέφανται δ' ἐγγόνους ἀτολμήτων Ἄρη πνεόντων μεῖζον ἢ δικαίως, ubi ἐκγόνους superscr. in apogr. Flor. (nam in M excidit haec pars fabulae) quod probabilius est quam ἐγγόνους, quod librarii non raro alteri substituerunt.

ἐγγράφω *inscribo*. Forma media Pr. 789 ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν. Ch. 699 παροῦσαν ἐγγράφει, ubi sensus postulat ἀποῦσαν ἐγγράφου, quod coniecit Canterus et legisse videtur scholiasta, qui exp. τάξον ἀφανισθεῖσαν. Passivum Suppl. 946 ταῦτ' οὐ πίναξίν ἐστιν ἐγγεγραμμένα.

ἐγγύη *vadimonium*. Eum. 898 καί μοι πρόπαντος ἐγγύην θήσει χρόνου;

ἐγγύθεν *prope*. Sept. 973 ἀχέων τοίων τάδ' ἐγγύθεν. Ch. 852 αὐτὸς ἦν θνήσκοντος ἐγγύθεν παρών. Fr. 370 οὐ γὰρ ἐγγύθεν ὁρᾷς.

ἐγγύς *prope*. Sept. 59 ἐγγὺς γὰρ ἤδη πάνοπλος Ἀργείων στρατὸς χωρεῖ. Pers. 686 ἐγγὺς ἑστῶτες τάφου. Eum. 65 ἐγγὺς παρεστώς. Fr. 309 μὴ παρασπιστὴς ἐμοὶ μήτ' ἐγγὺς εἴη. De cognatione fr. 155 οἱ Ζηνὸς ἐγγύς. Suppl. 388 φάσκοντες ἐγγύτατα γένους εἶναι.

ἐγείρω *expergefacio*, *excito*. Ag. 299 ἤγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός. Eum. 140 ἔγειρ' ἔγειρε καὶ σὺ τήνδ', ἐγὼ δὲ σέ. Fr. 40 ἕως ἐγείρω πρευμενεῖς τοὺς νυμφίους. ‖ ἐγρήγορα *vigil sum*. Eum. 685 ἐγρηγορὸς φρούρημα γῆς καθίσταμαι. Ag. 346 ἐγρηγορὸς τὸ πῆμα τῶν ὀλωλότων γένοιτ' ἄν. Sic Porsonus pro ἐγρήγορον.

ἐγκαθίημι *communico*. Fr. 82 ταῦτα γὰρ πατὴρ Ζεὺς ἐγκαθίει Λοξίᾳ θεσπίσματα.

ἐγκατασκήπτω *infligo*. Pers. 514 κακῶν, ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεός.

ἐγκατιλλώπτω *irrideo*. Eum. 113 ὑμῖν ἐγκατιλλώψας μέγα. Fr. 225 (apud Pollucem 10, 20) σταθμοῦχος ἐγκατιλλώψας, ubi libri εὖ κατιλλώψας. Hesychius ἐγκατιλλῶψαι: ἐγκαταμυκτηρίσαι.

ἐγκελεύω *impero*. Pr. 72 μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν.

ἐγκονέω *propere conficio*. Pr. 962 κέλευθον ἥνπερ ἦλθες ἐγκόνει πάλιν.

ἐγκοτέω *irascor*. Ch. 41 τοῖς κτανοῦσί τ' ἐγκοτεῖν.

ἔγκοτος *iratus*. Ch. 392 ἔγκοτον στύγος. 924 et 1054 μητρὸς ἐγκότους κύνας. Fr. 152 ἔγκοτος Hermannus restituendum esse coniecit pro .. κότος, quod apud Hesychium (s. v. ἐναροφόρος) cum duarum litterarum lacuna legitur.

ἐγκουράς *tabula picta*. Fr. 139 (apud Hesychium s. v. κουράς), ubi quum ΕΝΚΟΥΡΑΔΙ scriptum esset, dubitatum esse dicit Hesychius utrum hoc ἐν κουράδι an ἐγκουράδι esset: de quo v. annot.

ἐγκρατής *validus*. Pr. 55 ἐγκρατεῖ σθένει.

ἐγχειρίδιος *qui manu tenetur*. Suppl. 22 σὺν τοῖσδ' ἱκετῶν ἐγχειριδίοις ἐριοστέπτοισι κλάδοισιν.

ἐγχέω *infundo*. Ag. 322 ὄξος τ' ἄλειφά τ' ἐγχέας ταὐτῷ κύτει. Sic Canterus pro ἐκχέας.

ἐγχλίω *insulto*. Suppl. 914 Ἕλλησιν ἐγχλίεις ἄγαν. Ch. 137 ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα.

ἔγχος *hasta*. Pers. 240 ἔγχη σταδαῖα. Fr. 360 ὀπισθοβριθὲς ἔγχος.

[**ἐγχριμφθῆν** Suppl. 790 vitiose pro χριμφθῆν. V. χρίμπτομαι.]

ἐγχώριος *indigena*, *natus in terra in qua versatur*. Sept. 14 θεῶν ἐγχωρίων βωμοῖσι. Ag. 810. Suppl. 520 705 θεοὺς ἐγχωρίους. Ag. 1645 θεῶν ἐγχωρίων. Suppl. 482 δαιμόνων ἐγχωρίων. Sept. 413 κάρτα δ' ἔστ' ἐγχώριος. Suppl. 280 Λιβυστικαῖς γὰρ μᾶλλον ἐμφερέστεραι γυναιξίν ἐστε κοὐδαμῶς ἐγχωρίοις. Suppl. 492 ὀπάονας δὲ φράστοράς τ' ἐγχωρίων ξύμπεμψον. 517 λαοὺς συγκαλῶν ἐγχωρίους. 600 εὖ τὰ τῶν ἐγχωρίων. 919 προξένοις ἐγχωρίοις.

ἔγχωρος *indigena*. Suppl. 976 λαῶν τῶν ἐγχώρων. Sic Hermannus pro λαῶν ἐν χώρῳ.

ἐγώ *ego*. Pronominum personalium ἐγώ et σύ usus in diverbiis, in quibus duae vel plures personae de rebus suis colloquuntur longe frequentior est quam in anapaestis et canticis. Pronomina autem ἐγώ et σύ, ut in Lexico Sophocleo monui p. 135, quum primae et secundae verbi personae insint, vel addi verbo vel omitti possunt. Omittuntur ubi nihil causae est cur persona disertius significetur, adduntur vero ubi altera persona alteri opponitur, quod saepissime fit per particulas μέν — δέ, nec rara in orationis principio vel ubi persona quacunque de causa disertius est significanda. Quanquam has regulas non tam diligenter secuti sunt poetae scenici quin propter metri commoditatem saepe adderent pronomina ubi omittere potuissent, vel omitterent ubi apte addita forent, quanquam huiusmodi quoque in locis recto et subtili iudicio usi pronominis vel addendi vel omittendi idoneam ubique rationem habuerunt.

Exempla pronominis Aeschylea secundum casuum ordinem disposita haec sunt: Pr. 14 σφῷν μὲν ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος δὴ —, ἐγὼ δ' ἄτολμός εἰμι cet. 175 στερεάς τ' οὔποτ' ἀπειλὰς πτήξας τόδ' ἐγὼ καταμηνύσω. 204 post ea quae de Titanum contra Iovem conaminibus dixit Prometheus pergit ἐνταῦθ' ἐγὼ τὰ λῷστα βουλεύων πιθεῖν —. 244 ἐγὼ γὰρ οὔτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε ἔχρῃζον —. 246 καὶ μὴν φίλοις ἐλεινὸς εἰσορᾶν ἐγώ. 252 πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγώ σφιν ὤπασα. 265 325 345 375 410 457 481 508 524 603 681 915 956 967 972. Sept. 36 66 271 282 397 406 808 1026 1028 1037 1052 1053. Pers. 188 445 517 546 621 691 740 779 839 909. Ag. 38 352 930 1069 1172 1257 1352 1360 1394 1402 1433 1568 1604 1637 1652 1666 1668 1672. Ch. 128 135 192 224 267 438 444 457 481 486 549 691 700 743 761 887 893 908 923 928 988 1042 1050 1061 1062. Eum. 39 95 140 144 230 232 276 462 578 606 643 667 719 722 735 762 780 804 810 826 927. Suppl. 68 247 250 339 368 457 505 517 522 726 740 918 923 958 963. Fr. 41, 7 [172 Ἀντικλείας — τῆς σῆς λέγω τοι μητρός, ἥ σ' ἐγείνατο, ubi Hermannus λέγω 'γὼ coniecit.] 186 321. Per crasin ἐγώ coalescit cum ἅ in ἁγώ Suppl. 980. Frequentius ἐγώ et casus reliqui in κἀγώ κἀμοῦ κἀμέ: v. s. v. καί. Aphaeresin ἐγώ patitur post οἵ, οἵ 'γώ Sept. 808. Pers. 517. Ch. 691 887 893 928. Dativus encliticus μοι coalescit cum ἐστί in μοὐστί Ch. 122.

Eadem fere ceterorum casuum ratio est, qui ipsi quoque saepissime in diverbiis, raro in anapaestis, qui saepe inter diverbia sunt, rarius etiam in canticis reperiuntur. Genitivus ἐμοῦ est Pr. 167 ἦ μὴν ἔτ' ἐμοῦ — χρείαν ἕξει. 214 τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένου. 221 373 467 503 593 700 914 988. Pers. 529. Ag. 348 1261 1268 1318 1423. Ch. 172 219. Eum. 391 848 867 882. Suppl. 252 271 485 990. Fr. 333.

Enclitica genitivi forma μου Pr. 133 ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ. 617 πᾶν γὰρ ἂν πύθοιό μου. 629 μή μου προκήδου μᾶσσον ὧν ἐμοὶ γλυκύ. 824 κλύουσά μου. Sept. 920. Pers. 633 638. Ag. 458 1401. Ch. 139. Eum. 779 809. Suppl. 347 [785] 983. Fr. 92 Ἀτρέως πολυκοίρανε μάνθανέ μου (alii μοι) παῖ. Cum praepositione Eum. 101 οὐδεὶς ὑπέρ μου δαιμόνων μηνίεται, tribrachi vitandi causa, pro ὑπὲρ ἐμοῦ. De quo conferenda quae dixi in Lexico Sophocleo p. 134.

Dativus ἐμοί Pr. 97 191 209 260 331 338 343 616 629 631 747 782 785 874 901 938 1043 1089. Sept. 282 979 997 998 1043. Pers. 246 351 545 631 942. Ag. 316 598 811 840 882 892 905 920 924 931 943 965 1055 1150 1166 1204 1206 1350 1377 1412 1417 1436 1446 1471 1481 1610 1662. Ch. 75 85 112 124 183 199 239 243 522 541 543 701 732 909 1005 1030 1053. Eum. [119 φίλοις γάρ εἰσιν, οὐκ ἐμοί, προσίκτορες. Sic Hermannus pro ἐμοῖς.] 155 173 288 298 304 401 434 471 [481] 793 829 833 850. Suppl. 249 277 310 505 602. Fr. 11 σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δ' ἐμοί. 130 ἀβδέλυκτ' ἐμοὶ τάδε. 179 ὅς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος — ἔρριψεν —. et ib. οὐράνη — χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ' ἐμοί. ubi recte scriptum ἀμφ' ἐμοί, quod Ch. 220 quoque restituendum pro ἀμφί μοι: nam praepositio formam postulat ὀρθοτονουμένην, de quo dixi in Lexico Soph. p. 134b.

Dativi forma enclitica μοι Pr. 16 63 102 107 127 197 216 271 274 294 393 535 555 584 644 742 755 777 818 935 950 1041. Sept. 71 180 223 260 480 695. Pers. 114 164 170 172 181 333 519 638 705 973 987 1048 1056 1067. Ag. 33 494 799 936 971 1256 1317 1346 1434 [1472] 1494 1518 1574 1670. Ch. 2 122 140 156 181 185 193 216 240 245 280 410 417 480 489 573 584 744 783 903 987 1010 1040 1041. Eum. 284 393 442 594 609 747 894 898 899 971. Suppl. 319 324 349 737 792 797 810 1054. Fr. 184 201.

Accusativus ἐμέ Pr. 572 665 781 872 963 974. Sept. 248 253. Pers. 915. Ag. 586 918 925 1269 1275 1537. Ch. 130 225 228 252. Eum. 837 838 870 871 1003. Suppl. 996. Fr. 281, 4.

Accusativi forma enclitica με Pr. 92 115 119 132 152 172 223 227 268 289 347 382 384 387

437 567 576 577 585 594 598 605 625 640 670 684 877 880 894 903 976 986 990 995 1001 1006 1063 1066 1093. Sept. 81 253 715 834 873 1005. Pers. 161 688. Ag. 270 546 590 946 1087 1138 1202 1215 1240 1243 1260 1270 1390 1403 1499 1605. Ch. 18 45 116 [277] 463 695 913 1034. Eum. 30 35 36 253 305 321 323 731 736 756 761 842 845 875 878 892 896 900 902. Suppl. 116 136 144 379 397 422 456 509 714 736 786 819 894 896 1061. Fr. 133 155 (ubi καί με). 238 244 302.

Numeri dualis duo sunt exempla, Ch. 234 τοὺς φιλτάτους γὰρ οἶδα νῷν ὄντας πικρούς, et in versibus interpolatoris 279 τὰς δὲ νῷν νόσους.

Pluralis nominativus ἡμεῖς Sept. 1068 1072. Pers. 625 785. Ag. 72 673. Ch. 716. Eum. 416 767 774. ‖ Genitivus ἡμῶν Sept. 703. Pers. 406 502. Ag. 1046 1280 1552. Eum. 314. Suppl. 615 756. Fr. 257. ‖ Dativus ἡμῖν Pr. 193 821 1036. Sept. 370. Ag. 573 1213 1437 1450. Ch. 142 147 176. Eum. 208 676 747. Suppl. 411 490 603 752 1008. Dativi ἡμῖν (pariterque ὑμῖν) syllaba altera interdum metri gratia corripitur mutato accentu ἡμίν et ὑμίν: qua libertate Aeschylus in fabulis quae supersunt semel (Eum. 347 ἁμὶν ἐκράνθη in versu dactylico), Euripides nusquam, Sophocles vero locis pluribus usus est: de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 135 a, Aeschylus semel etiam Dorico ἄμμι usus est in versu dochmiaco Sept. 156 τί πόλις ἄμμι πάσχει; ubi apographa pleraque ἄμμιν. ‖ Accusativus ἡμᾶς Pr. 196. Sept. 866. Pers. 175 488. Ag. 61 672. Suppl. 184 509 639

ἐγώ cum γε coniunctum in unum coalescit vocabulum ἔγωγε *equidem*, pariterque dativus ἔμοιγε: de quo v. Apollonius de pronom. p. 61 et Etym. M. p. 314, 52. Sept. 587 ἔγωγε μὲν δὴ τήνδε πιανῶ χθόνα. Ag. 31 αὐτός τ' ἔγωγε φροίμιον χορεύσομαι. Eum. 713 κἄγωγε χρησμοὺς τοὺς ἐμοὺς — ταρβεῖν κελεύω. Fr. 12 κἄγωγε τὰς σὰς βακκάρεις τε καὶ μύρα. ‖ ἔμοιγε. Pr. 322 οὔκουν ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλῳ. Ag. 887 ἔμοιγε μὲν δὴ κλαυμάτων — πηγαὶ κατεσβήκασι. ‖ Accusativi ἐμέ γε unum est exemplum Pr. 1053 πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει.

Suspecta qua tragici nusquam usi sunt forma ἐγών legitur in M Pers. 931 ὅδ' ἐγών, οἰοῖ, αἰακτός, ubi ἐγώ restitui hiatu ante interiectionem non minus excusabili quam inter οἰοῖ et αἰακτός. Absurdius Suppl. 740 in fine trimetri σάφ' οἶδ' ἐγών scriptum in M, ubi ἐγώ restituit Turnebus.

ἐδανός *edulis*. Ag. 1407 ἐδανὸν ἢ ποτόν. Hesychius ἐδανοῖς: βρωσίμοις. Αἰσχύλος (fr. 356.)

ἔδεθλον *solum*. Ag. 776 τὰ χρυσόπαστα δ' ἔδεθλα. Sic Auratus pro ἐσθλά.

ἔδνον *donum proci*. Numero plurali Pr. 559 ἔδνοις ἄγαγες Ἡσιόναν πιθὼν δάμαρτα.

ἕδος *sedes*. Pr. 411 ὁπόσοι τ' ἔποικον ἁγνᾶς Ἀσίας ἕδος νέμονται. Sept. 165 ἑπτάπυλον ἕδος ἐπιρρύου. 241 τάνδ' ἐς ἀκρόπτολιν, τίμιον ἕδος. Pers. 890 Λῆμνον Ἰκάρου θ' ἕδος. 404 θεῶν τε πατρῴων ἕδη. Fr. 155 ἔνθ' Ἀδραστείας ἕδος.

ἕδρα *sedes*. Pr. 201 θέλοντες ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον, ubi ἕδρας ex aliquot restitutum est apographis pro ἕδρης, quod est in ceteris et M. Pers. 466 ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ. Eum. 41 ὁρῶ δ' ἐπ' ὀμφαλῷ μὲν ἄνδρα θεομυσῆ ἕδραν ἔχοντα. 688 πάγον δ' Ἄρειον τόνδ', Ἀμαζόνων ἕδραν. 855 τιμίαν ἕδραν ἔχουσα. 892 τίνα με φῂς ἔχειν ἕδραν; Numero plurali Pr. 389 τῷ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἕδρας. Ag. 118 παμπρέπτοις ἐν ἕδραισι. 596 ἐν θεῶν ἕδραις. Eum. 11 ἐς τήνδε γαῖαν ἦλθε Παρνησοῦ θ' ἕδρας. 805 ἕδρας τε καὶ κευθμῶνας ἐνδίκου χθονός. Suppl. 345 πέφρικα λεύσσων τάσδ' ἕδρας κατασκίους. 413 ἐν θεῶν ἕδραισιν. 423 ἐξ ἑδρᾶν πολυθέων. 294 θεῶν βωμοὺς προνάους καὶ — ἕδρας. 501 ἡγεῖσθε βωμοὺς ἀστικούς, θεῶν ἕδρας.

ἕδρανον *sedes*. Pers. 4 τῶν ἀφνεῶν καὶ πολυχρύσων ἑδράνων φύλακες. Suppl. 102 ἑδράνων ἀφ' ἁγνῶν. 852 λεῖφ' ἕδρανα.

ἑδώλιον *sedile, habitaculum*. Sept. 455 πωλικῶν θ' ἑδωλίων. Ch. 71 νυμφικῶν ἑδωλίων.

ἕζομαι *sedeo*. Eum. 3 ἣ δὴ τὸ μητρὸς δευτέρα τόδ' ἕζετο μαντεῖον.

ἐή, interiectio de qua haec scripsi in Lexico Sophocleo p. 136:

ἐή interiectio dolentis in libris tragicorum constanter ἓ ἓ vel ἒ ἔ, interdum etiam sine accentu ἐ ἐ vel ἐέ, scribitur, quae et per se mira foret interiectio, cui nihil simile exstat, et versibus pluribus convellitur, quorum metrum iambum postulat, nusquam pyrrhichium. Hoc indicio tragicis (et Aristophani quoque Vesp. 316) ubique ἐή restitui, quo vel simplici vel duplicato usi sunt tragici. Sic apud Aeschylum Pr. 579 metro dochmiaco πημοσύναις. ἐή. = 599 φοιταλέοις, ἐή. ubi codex Med. in stropha ἔ ἔ, in antistropha ἐ ἐ. 603 δυσδαιμόνων δὲ τίνες, οἵ, ἐή, | οἷ' ἐγὼ μογοῦσιν; (ubi in stropha ἢ ποντίοις δάκεσι δὸς βοράν.) Duplicatum, ἐὴ ἐή, extra metrum ante dochmios Sept. 151 158, ubi in M ἐ ἐ ἐ ἐ. Pers. 977 ἐὴ ἐὴ τλάμονες ἀσπαίρουσι χέρσῳ. = 991 βοᾷ βοᾷ μοι μελέων ἔντοσθεν ἦτορ, ubi codex ε ε ε ter superscripto spiritu aspero et accentu, i. e. ἓ ἓ ἓ. Sept. 327 ἐὴ νέας (hoc monosyllabum) τε καὶ παλαιάς. = ἐή, δυστυχῆ τε πράσσει, ubi ἐὲ codex utrobique. Idem Sept. 966 = 978 et Ag. 114 (ubi ἐὲ παπαῖ) restitui et fortasse restituendum est Suppl. 831, quantum in loco defecto iudicari potest, pro ἠὲ ἠέ, quod est in codice, cui idem illatum etiam Pers. 569 = 577 651 = 656, ubi prorsus absurdum est, ut ostendi in Leutschii Philologo vol. 13 p. 477 485 omninoque haec interiectio, ab nemine grammaticorum memorata, nunquam exstitit: exstitit vero duplicatum ἢ ἤ, etsi unum tantum superest exemplum Arist. Nub. 105 (quo grammaticus utitur in Montef. Bibl. Coisl. p. 500 600.) ἢ ἢ σιώπα, quod ego coniunctim ἠή scripsi. Sophocli OC. 149 ἐή (ἓ ἓ L), ἀλαῶν ὀμμάτων restitui, convenienter versui strophico 117 ὅρα, τίς ἄρ' ἦν; ποῦ ναίει; Tr. 1005 1014, ubi codex ἐ ἐ, aut ἐὴ ἐή aut αἰαῖ scribendum. Ib. 1025 ἐὲ ἰὼ ἰὼ δαῖμον, quum dochmius legatur in antistropha 1043 τὸν μέλεον φθίσας, aut ἐὴ ἰὼ δαίμων scribendum, aut, quod probabilius, αἰαῖ, ἰὼ δαίμων, correpta altera interiectionis syllaba, ut in eodem metro Ant. 1288 αἰαῖ, ὀλωλότ' ἄνδρα. Denique Tr. 1081, ubi codex inepte cumulatis interiectionibus αἶ αἶ ὦ τάλας αἱ αἱ (scriptis super αἱ αἱ a m. rec. litteris ε ε), dipodiam iambicam αἰαῖ τάλας restitui. ἐ ἐ male illatum in initio versus Ch. 789. Ib. 869 ἐὴ ὀτοτοτοῖ, scripsi, ubi M ἓ ἕ, sed probabilius est ἐὴ ἐή, ὀτοτοτοτοῖ.

ἔθειρα *capillus*. Pers. 1062 ψάλλ' ἔθειραν. Ch. 175 ποίαις ἐθείραις;

ἐθέλω *volo*. Pr. 178 πρὶν ἂν — ποινὰς τίνειν ἐθελήσῃ. 1067 ὅ τι χρὴ πάσχειν ἐθέλω. Pers. 779 κἀγὼ πάλου δ' ἔκυρσα τοῦπερ ἤθελον. Ag. 1569 ἐγὼ δ' οὖν ἐθέλω — τάδε μὲν στέργειν. Ch. 701 κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων ἂν ἤθελον γνωστὸς γενέσθαι. Multo frequentiora alterius formae ex-

empla sunt θέλω, de qua suo loco dicetur. Trisyllaba in anapaestis potissimum est usurpata, disyllaba in iambicis versibus, quibus trisyllaba minus commoda est. Imperfectum vero et aoristus constanter ab forma trisyllaba sumta sunt, ut augmentum docet, ἤθελον et ἠθέλησα.

ἔθεν *sui*. V. ἵ.

ἔθνος *gens*. Pers. 43 Λυδῶν ὄχλος, οἵτ' ἐπίπαν ἠπειρογενὲς κατέχουσιν ἔθνος. 56 τὸ μαχαιροφόρον τ' ἔθνος. Eum. 366 αἱματόφυρτον πᾶν ἔθνος τόδε.

[ἔθος Ag. 728 vitiose pro ἦθος, quod v.]

εἰ *si*. Haec particula quomodo ab ἐάν differat, quod ipsum quoque *si* significat, s. v. ἐάν dictum est. Est particula condicionalis, quae cum indicativo vel optativo omnium temporum construitur, condicione cui exprimendae servit vel in initio vel in fine sententiae posita vel mediae sententiae interposita. Quorum omnium exempla apud scriptores quosvis innumera reperiuntur, ut vix operae pretium fecerit Wellauerus, quum Aeschylea colligeret, quae infra posui, correctis quae ille non recte scripserat.

1. εἰ cum indicativo praesentis, sequente in apodosi indicativo vel expresso vel intellecto, vel imperativo, vel optativo qui proprie dicitur, vel optativo cum ἄν, vel coniunctivo cum μή, vel participio. Cum indicativo, sequente indicativo Pr. 343 μάτην — πονήσεις, εἴ τι καὶ πονεῖν θέλεις. 988 οὐ γὰρ σὺ παῖς τε κἄτι τοῦδ' ἀνούστερος, εἰ προσδοκᾷς. Sept. 447 κεἰ στόμαργός ἐστ' ἄγαν, αἴθων τέτακται λῆμα. [517 εἰκός γε πράξειν ἄνδρας ὧδ' ἀντιστάτας, εἰ Ζεύς γε Τυφῶ καρτερώτερος μάχῃ.] Pers. 800 παῦροί γε πολλῶν, εἴ τι πιστεῦσαι θεῶν χρὴ θεσφάτοισιν. Ag. 1088 εἰ σὺ μὴ τόδ' ἐννοεῖς, ἐγὼ λέγω σοι. 1239 καὶ τῶνδ' ὅμοιον εἴ τι μὴ πείθω. 1296 εἰ δ' ἐτητύμως μόρον τὸν αὑτῆς οἶσθα, πῶς — πατεῖς; 1308 τί τοῦτ' ἔφευξας, εἴ τι μὴ φρενῶν στύγος; 1328 εἰ δὲ δυστυχῆ, βολαῖς ὑγρώσσων σφόγγος ὤλεσεν γραφήν. 1661 ὧδ' ἔχει λόγος γυναικός, εἴ τις ἀξιοῖ μαθεῖν. Ch. 672 εἰ δ' ἄλλο πρᾶξαι δεῖ τι βουλιώτερον, ἀνδρῶν τόδ' ἐστὶν ἔργον. Eum. 219 εἰ τοῖσιν οὖν κτείνουσιν ἀλλήλους χαλᾷς — οὔ φημι. [470 τὸ πρᾶγμα μεῖζον εἴ (ἢ recte Porsonus) τις οἴεται τόδε βροτὸς δικάζειν.] Suppl. 57 εἰ δὲ κυρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων — δοξάσει. 778 ποῖ φύγωμεν Ἀπίας χθονός, κελαινὸν εἴ τι κεῦθός ἐστί που; 960 εἰ δέ τις μείζων χάρις, πάρεστιν οἰκεῖν. Sequente imperativo Pr. 196 δίδαξον ἡμᾶς, εἴ τι μὴ βλάπτει λόγῳ. 683 εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὅ τι λοιπὸν πόνων, σήμαινε. 763 σήμηνον, εἰ μή τις βλάβη. 765 εἰ ῥητόν, φράσον. 816 εἴ τι σοὶ ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον, ἐπανδίπλαζε. 819 εἰ μὲν τι τῇδε λοιπὸν — ἔχεις γεγωνεῖν, λέγε. 821 εἰ δὲ πάντ' εἴρηκας, ἡμῖν αὖ χάριν δός. Pers. 295 λέξον καταστάς, κεἰ στένεις κακοῖς ὅμως. Ag. 1060 εἰ δ' ἀξυνήμων οὖσα μὴ δέχει λόγον, σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί. Ch. 115 μέμνησ' Ὀρέστου, κεἰ θυραῖός ἐσθ' ὅμως. Eum. 31 κεἰ παρ' Ἑλλήνων τινὲς ἴτων πάλῳ λαχόντες. Suppl. 366 εἰ μιαίνεται πόλις, ξυνῇ μελέσθω λαός. ‖ Sequente optativo Pr. 978 νοσοῖμ' ἄν, εἰ νόσημα τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν. Pers. 631 εἰ γάρ τι κακῶν ἄκος οἶδε πλέον, μόνος ἂν θνητῶν πέρας εἴποι. Ag. 338 εἰ δ' εὐσεβοῦσι τοὺς πολισσούχους θεοὺς — οὔ τἂν ἑλόντες αὖθις ἀνθαλοῖεν ἄν. Ch. 203 εἰ δὲ χρὴ τυχεῖν σωτηρίας, σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμήν. 668 λέγοιτ' ἂν εἴ τι δεῖ. Eum. 885 ἀλλ' εἰ μὲν ἁγνόν ἐστί σοι Πειθοῦς σέβας — σὺ δ' οὖν μένοις ἄν· εἰ δὲ μὴ θέλεις μένειν, οὐ τἂν δικαίως τῇδ' ἐπιρρέποις πόλει μῆνίν τινα. Suppl. 387 εἴ τοι κρατοῦσι παῖδες Αἰγύπτου σέθεν — τίς ἂν τοῖσδ' ἀντιωθῆναι θέλοι; Pr. 345 ἐγὼ γὰρ οὐκ εἰ δυστυχῶ, τοῦδ' οὕνεκα θέλοιμ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν. Ag. 944 ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι ταῦθ', ὑπαί τις ἀρβύλας λύοι.

2. Cum perfecto Pers. 158 θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφυς, εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατῷ. Suppl. 1016 εἰ γάρ τι μὴ θεοῖς βεβούλευται νέον, ἴχνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέψω φρενός. Ag. 520 εἴ που πάλαι (δέδεχθε), φαιδροῖσι καὶ νῦν ὄμμασιν δέξασθε. Ch. 298 κεἰ μὴ πέποιθα, τοὔργον ἔστ' ἐργαστέον.

3. Cum futuro, sequente in apodosi indicativo vel imperativo. Sept. 196 κεἰ μή τις ἀρχῆς τῆς ἐμῆς ἀκούσεται —, ψῆφος κατ' αὐτῶν ὀλεθρία βουλεύσεται. 618 οἶδεν ὥς σφε χρὴ τελευτῆσαι μάχῃ, εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Λοξίου. Pers. 357 ὡς, εἰ μελαίνης νυκτὸς ἵξεται κνέφας, Ἕλληνες οὐ μενοῖεν. Ag. 1059 εἴ τι δράσεις τῶνδε, μὴ σχολὴν τίθει. 1338 εἰ προτέρων αἷμ' ἀποτίσει — ἐπικρανεῖ. Ch. 182 οὐχ ἧσσον εὐδάκρυτά μοι λέγεις τάδε, εἰ τῆσδε χώρας μήποτε ψαύσει ποδί. 273 ἄτας — ἐξαυδώμενος, εἰ μὴ μέτειμι τοῦ πατρὸς (immo τοῦ φόνου) τοὺς αἰτίους. 571 εἰ δ' οὖν ἀμείψω βαλὸν ἕρκειον πυλῶν —, νεκρὸν θήσω. Eum. 597 εἴ σε μάρψει ψῆφος, ἀλλ' ἐρεῖς τάχα. Suppl. 461 εἰ μή τι πιστὸν τῷδ' ὑποστήσεις στόλῳ. 472 εἰ μὲν γὰρ ὑμῖν μὴ τόδ' ἐκπράξω χρέος, μίασμ' ἔλεξας οὐχ ὑπερτοξεύσιμον. 902 εἰ μή τις ἐς ναῦν εἶσιν —, κατοικτιεῖ. Fr. 280 εἰ γάρ τιν' ἑστιοῦχον ὄψομαι μόνον —, στέγην πυρώσω. Suppl. 511 ἀλλ' εἰ δρακόντων δυσφρόνων ἐχθίοσιν (ἐκδώσεις); Sequente in apodosi optativo Pr. 311 εἰ δ' ὧδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους ῥίψεις, τάχ' ἄν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρω θακῶν κλύοι Ζεύς. Suppl. 924 ἄγοιμ' ἄν, εἴ τις τάσδε μὴ 'ξαιρήσεται.

4. Cum imperfecto, sequente in apodosi imperfecto vel aoristo cum ἄν, dicitur de re quae non est, sed esse fingitur. Sept. 662 εἰ δ' ἡ Διὸς παῖς παρθένος Δίκη παρῆν —, τάχ' ἂν τόδ' ἦν. Ag. 869 εἰ δ' ἦν τεθνηκώς — τρισώματός τἂν Γηρυὼν ἐξηύχει. 1025 εἰ δὲ μὴ τεταγμένα Μοῖρα — εἶργε —, προφθάσασα καρδία γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει. 1201 κυρεῖν λέγουσαν, ὥσπερ (ἂν ἔλεγες) εἰ παρεστάτεις. 1395 εἰ δ' ἦν πρεπόντως ὥστ' ἐπισπένδειν νεκρῷ, τάδ' ἂν δικαίως ἦν. Suppl. 288 εἰ τοξοτευχεῖς ἦτε, κάρτ' ἂν ᾔκασα. et omisso ἄν 245 καὶ τἄλλα πόλλ' ἐπεικάσαι δίκαιον ἦν, εἰ μὴ παρόντι φθόγγος ἦν ὁ σημανῶν. Sequente in apodosi perfecto Ag. 866 τραυμάτων μὲν εἰ τόσων ἐτύγχανεν —, τέτρωται.

5. Cum indicativo aoristi Sept. 1016 ὡς ὄντ' ἀναστατῆρα Καδμείων χθονός, εἰ μὴ θεῶν τις ἐμποδὼν ἔστη. Pers. 217 εἴ τι φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ τῶνδ' ἀποτροπὴν κακῶν. Ag. 935 τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος εἰ τάδ' ἤνυσεν; Ch. 345 εἰ γὰρ ὑπ' Ἰλίῳ κατηναρίσθης —, πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον.

6. Cum optativo de re quae incertum est sit an non sit, sequente in apodosi plerumque optativo cum ἄν. Pr. 979 εἴης φορητὸς οὐκ ἄν, εἰ πράσσοις καλῶς. Sept. 4 εἰ μὲν γὰρ εὖ πράξαιμεν, αἰτία θεοῦ· εἰ δ' αὖθ', ὃ μὴ γένοιτο, συμφορὰ τύχοι, Ἐτεοκλέης ἂν εἷς πολὺς κατὰ πτόλιν ὑμνοῖτο. Sept. 403 εἰ γὰρ θανόντι νὺξ ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι —, γένοιτ' ἄν. 550 εἰ γὰρ τύχοιεν —, ἦ τἂν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοίατο.] Pers. 369 ὡς εἰ

μόρον φευξοίαθ' Ἕλληνες κακὸν — πᾶσι στέρεσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον. 526 ἥξω λαβοῦσα πέλανον —, ἐπίσταμαι μὲν ὡς ἐπ' ἐξειργασμένοις, ἀλλ' ἐς τὸ λοιπὸν, εἴ τι δὴ λῷον πέλοι. 429 οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα στοιχηγοροίην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι. 790 εἰ μὴ στρατεύοισθ' ἐς τὸν Ἑλλήνων τόπον. ubi apodosis πράσσοιτ' ἂν ὡς ἄριστα supplenda ex praecedentibus alterius personae verbis. Ag. 345 θεοῖς δ' ἀναμπλάκητος εἰ μόλοι στρατὸς, κάμψαι — γένοιτ' ἄν, εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά, ubi εἰ in protasi duplici positum est, interposita apodosi, ut in locis Sophocleis Ai. 782. El. 582. Ag. 883 τόν θ' ὑπ' Ἰλίῳ σέθεν κίνδυνον, εἴ τε δημόθρους ἀναρχία βουλὴν καταρρίψειεν. 1049 πείθοι' ἂν εἰ πείθοιο. 1394 χαίροιτ' ἂν εἰ χαίροιτε. 1659 εἰ δέ τοι μόχθων γένοιτο τῶνδ' ἅλις, δεχοίμεθ' ἄν. Ch. 105 λέγοις ἄν, εἴ τι τῶνδ' ἔχοις ὑπέρτερον. Eum. 420 μάθοιμ' ἄν, εἰ λέγοι τις ἐμφανῆ λόγον. 467 ἄλγη προφωνῶν ἀντίκεντρα καρδίᾳ, εἰ μή τι τῶνδ' ἔρξαιμι τοὺς ἐπαιτίους. Suppl. 730 εἰ βραδύνοιμεν βοῇ. 754 καλῶς γ' ἂν ἡμῖν ξυμφέροι ταῦτ', ὦ τέκνα, εἰ σοί τε καὶ θεοῖσιν ἐχθαιροίατο. 925 κλάοις ἄν, εἰ ψαύσειας. Fr. 299 οὔτε πολλὰ τραύματ' ἐν στέρνοις λαβὼν θνήσκει τις, εἰ μὴ τέρμα συντρέχοι βίου. Pr. 478 εἴ τις ἐς νόσον πέσοι, οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδέν. 667 κεἰ μὴ θέλοι, πυρωπὸν ἐκ Διός μολεῖν κεραυνόν. Omisso in apodosi verbo Ag. 930 εἰ πάντα δ' ὣς πράσσοιμεν (sic correxi vitiosum πράσσοιμ' ἄν), εὐθαρσὴς ἐγώ, quod est εὐθαρσὴς ἐγὼ ἂν εἴην. 1042 εἰ δ' οὖν ἀνάγκη τῆσδ' ἐπιρρέποι τύχης, ἀρχαιοπλούτων δεσποτῶν πολλὴ χάρις, i. e. χάρις ἂν εἴη. Cum anacolutho Ag. 555 μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσαυλίας — σπαρνὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους, τί δ' οὐ στένοντες, οὐ λαχόντες ἤματος μέρος; ubi post εἰ λέγοιμι sequi debebat οὐκ ἂν τέλος εὕροιμι, pro quo infertur τί δ' οὐ —. Similiter ib. 563 ubi χειμῶνα δ' εἰ λέγοι τις οἰωνοκτόνον et quae sequuntur, pro apodosi inferuntur verba τί ταῦτα πενθεῖν δεῖ;

7. εἰ etiam cum coniunctivo construxerunt epici, perraro tragici, quod de Sophocle observavit grammaticus in Bekkeri Anecdotis p. 144, 22: de quo dixi in Lexico Soph. p. 138. Aeschyli exempla ipsa quoque pauca sunt et partim incerta. Sic quod Pers. 791 legitur μηδ' εἰ στράτευμα πλεῖον ἢ τὸ Μηδικόν suspectum est propter πλεῖον. Nam veteres Attici, licet πλείων πλείονος πλείονα πλείω et reliqua dixerint, tamen πλέον potius quam πλεῖον dixerunt, ut incredibile sit Aeschylum hoc uno loco πλεῖον ἢ dixisse, quum στράτευμ' εἴη πλέον scribere posset. Verum ne hoc quidem Aeschylus videtur scripsisse, sed μηδ' εἰ στράτευμα πληθύοι τὸ Μηδικόν, cui adscriptum fuit glossema πλέον εἴη, postmodo in πλεῖον ἢ mutatum: quemadmodum passivum πληθύνεσθαι, cuius eadem quae intransitivi πληθύειν significatio est, in Suppl. 604 δήμου κρατοῦσα χεὶρ ὅπη πληθύνεται, ab scholiasta explicatur πότερον πλείους οἱ συμμαχοῦντες ἡμῖν, ἢ ὀλίγοι. Nullius momenti est Suppl. 400 μὴ καί ποτε εἴπῃ λεώς, εἴ πού τι μὴ τοῖον τύχῃ, ubi non dubitandum quin Porsonus recte scripserit τύχοι. Certius eiusdem fabulae exemplum est 91 εἰ κρανθῇ πρᾶγμα τέλειον. et Eum. 234 δεινὴ — τοῦ προστροπαίου μῆνις, εἰ προδῶ σφ' ἑκών, ubi Porsonus ἢν προδῶ scripsit.

8. εἰ δὲ μή *sin minus*. Ch. 305 θήλεια γὰρ φρήν· εἰ δὲ μή, τάχ' εἴσεται. 484 εἰ δὲ μή, παρ' εὐδείπνοις ἔσει ἄτιμος. Suppl. 154 εἰ δὲ μή, — ἐξόμεσθα. ‖ εἰ μή *nisi*. Sept. 102 πότ', εἰ μὴ νῦν, ἀμφὶ λιτάν' ἕξομεν; quae metro postulante transposuit Prienus εἰ μὴ νῦν, πότ' —. Ag. 1139 οὐδέν ποτ' εἰ μὴ ξυνθανουμένην.

9. καὶ εἰ *etsi*. Sept. 447 κεἰ στόμαργός ἐστ' ἄγαν. Pers. 295 κεἰ στένεις κακοῖς ὅμως. Ch. 115 κεἰ θυραῖός ἐσθ' ὅμως. 298 κεἰ μὴ πέποιθα. Eum. 269 ὄψει δὲ κεἴ τις ἄλλος ἤλιτεν βροτῶν.

10. εἰ *utinam*. Pr. 152 εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν — εἰς ἀπέραντον Τάρταρον ἧκεν. Sept. 260 αἰτουμένῳ μοι κοῦφον εἰ δοίης τέλος. Suppl. 85 εἰ θείη θεὸς (sic Schuetzius correxit pro Διός) εὖ παναληθῶς.

11. εἰ in interrogatione indirecta *an*. Pr. 997 ὅρα νυν, εἴ σοι ταῦτ' ἀρωγὰ φαίνεται. Sept. 660 τάχ' εἰσόμεσθα τἀπίσημ' ὅπῃ τελεῖ, εἴ νιν κατάξει χρυσότευκτα γράμματα. Ag. 477 εἰ δ' ἐτητύμως, τίς οἶδεν; 618 Μενέλεων δὲ πεύθομαι, εἰ νόστιμός γε. Ch. 688 εἰ δὲ τυγχάνω — οὐκ οἶδα. Eum. 142 ἰδώμεθ' εἴ τι τοῦδε φροιμίου ματᾷ. 587 τὴν μητέρ' εἰπὲ πρῶτον εἰ κατέκτονας. 610 ἐξηγοῦ δέ μοι, εἴ σφε σὺν δίκῃ κατέκτανον. Suppl. 76 γοεδνὰ δ' ἀνθεμίζομαι δειμαίνουσα φίλους, τᾶσδε φυγᾶς — εἴ τίς ἐστι κηδεμών. Suppl. 737 περίφοβόν μ' ἔχει τάρβος ἐτητύμως, πολυδρόμου φυγᾶς ὄφελος εἴ τί μοι.

12. εἰ respondente particula εἴτε. Ch. 768 εἰ ξὺν λοχίταις, εἴτε καὶ μονοστιβῆ. Eum. 468 εἰ δικαίως εἴτε μή, κρῖνον δίκην. 612 εἰ δικαίως εἴτε μὴ τῇ σῇ φρενὶ δοκεῖ τόδ' αἷμα, κρῖνον. Fr. 257 τοὺς θανόντας εἰ θέλεις εὐεργετεῖν εἴτ' οὖν κακουργεῖν, ἀμφιδεξίως ἔχει.

εἶα *eia*. Ag. 1650 εἶα δή, φίλοι λοχῖται, τοὔργον οὐχ ἑκὰς τόδε. 1651 εἶα δή, ξίφος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπιζέτω.

εἴβομαι *destillo*. Pr. 400 δακρυσίστακτον ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν δ' εἰβομένα ῥέος παρειὰν νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς. Sic Hermannus pro δακρυσίστακτον δ' ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν λειβομένα. Eadem corruptela apud Sophoclem Ant. 527 Ἰσμήνη, φιλάδελφα κάτω δάκρυα λειβόμενα, ubi recte Triclinius δάκρυ' εἰβομένη.

εἰδέναι. V. οἶδα.

εἴδομαι *similis sum*. Ag. 772 δαίμονά τε τὰν ἄμαχον — εἰδομέναν τοκεῦσιν.

εἶδον. V. ὁράω.

εἶδος *species, figura*. Sept. 507 οὔτ' εἶδος οὔτε θυμὸν οὔθ' ὅπλων σχέσιν μωμητός. Fr. 288 κάτοπτρον εἴδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ.

Εἰδώ *Ido*, n. pr. Schol. Hom. Od. 4, 366 Εἰδοθέη: ἀπὸ τῆς εἰδήσεως καὶ ἐπιστήμης τοῦ πατρὸς τὸ ὄνομα. καὶ Αἰσχύλος δὲ ἐν Πρωτεῖ (fr. 210) Εἰδοθέαν αὐτὴν καλεῖ. Etym. Gud. p. 316, 30 ex cod. Paris. 2638 correctum, κερδώ: ὑποκοριστικῶς, ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἡ Εἰδὼ καὶ Ὑψὼ ἀντὶ τοῦ Εἰδοθέα καὶ Ὑψιπύλη. Conf. Bekkeri Anecd. p. 857, 9. et schol. Aristoph. Eq. 1065 (1068.) Ex his colligi potest Aeschylum non Εἰδοθέαν dixisse, quod tradit schol. Homeri, sed Εἰδώ.

εἴδωλον *species, imago*. Pr. 568 εἴδωλον Ἄργου γηγενοῦς. Ag. 839 ὁμιλίας κάτοπτρον, εἴδωλον σκιᾶς.

εἶεν tertia optativi εἴην persona pluralis, quae in adverbium transiit, quod Latine reddi potest *esto, age*. Ch. 657 εἶεν, ἀκούω. ubi notandum εἶεν in initio trimetri pro spondeo positum, in formula, ut videtur, solenni. Eodem modo apud Aristophanem Pac. 663 εἶεν, ἀκούω· ταῦτ' ἐπικαλεῖς; μανθάνω. Nam sic libri optimi et scholiasta, deteriores εἶέν γ', ἀκούω. Ch. 719 εἶεν, φίλιαι δμωΐ-

δες οἴκων. Eum. 244 εἶεν· τόδ' ἐστὶ τἀνδρὸς ἐκφανὲς τέκμαρ.

εἶθε *utinam*. Construitur cum indicativo temporum praeteritorum ubi de rebus agitur quae optandae fuissent, sed quae non contigerunt, cum optativo de rebus quae optandae sint et contingere possint. Cum indicativo Pers. 915 εἴθ' ὄφελεν, Ζεῦ, κἀμὲ — θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι. Ag. 1537 εἴθε μ' ἐδέξω. Ch. 195 εἴθ' εἶχε φωνὴν ἔμφρονα. Suppl. 848 εἴθ' ἀνὰ πολύρυτον ἁλμήεντα πόρον — διώλου. Cum optativo Sept. 566 εἴθε γὰρ θεοὶ τούσδ' ὀλέσειαν ἐν γᾷ. [Suppl. 85 in apogr. εἴθ' εἴη pro εἰ θείη.]

εἰκάζω *comparo*. Ch. 633 ᾔκασεν δέ τις τὸ δεινὸν αὖ Λημνίοισι πήμασιν. Eum. 49 οὐδ' αὖτε Γοργείοισιν εἰκάσω τύποις. ‖ *comparando* s. *coniectura assequor*. Sept. 356 τίν' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγος πάρα; Ch. 518 οὐκ ἔχοιμ' ἂν εἰκάσαι τάδε. Suppl. 288 Ἀμαζόνας, εἰ τοξοτευχεῖς ἦτε, κάρτ' ἂν ᾔκασα ὑμᾶς.

εἴκασμα *imago*. Sept. 523 δαίμονος ἐχθρὸν εἴκασμα.

εἴκω *cedo*. Pr. 320 οὐδ' εἴκεις κακοῖς. Ag. 1071 εἴκουσ' ἀνάγκῃ τῇδε. Suppl. 202 μέμνησο δ' εἴκειν.

εἰκῇ *temere*. Pr. 450 ἔφυρον εἰκῇ πάντα. 885 θαλεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῇ στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης.

εἰκός *probabile, rationi consentaneum, par est*. [Sept. 518 εἰκός γε πράξειν ἄνδρας ὧδ' ἀντιστάτας.] Ag. 575 ὡς κομπάσαι τῷδ' εἰκὸς ἡλίου φάει. Ag. 586 δόμοις δὲ ταῦτα καὶ Κλυταιμνήστρᾳ μέλειν εἰκὸς μάλιστα. Ch. 690 τὸν τεκόντα δ' εἰκὸς εἰδέναι. Eum. 194 λέοντος ἄντρον αἱμα τορρόφου οἰκεῖν τοιαύτας εἰκός.

εἰκότως *probabiliter, ut par est*. Ag. 915 ἀπουσίᾳ μὲν εἶπας εἰκότως ἐμῇ. Suppl. 403 νέμων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' ἐννόμοις.

εἰκών *imago*. Sept. 559 ἐχθίστου δάκους φέροντα.

εἰλαπίνη *epulae, convivium opiparum*. Athen. 8 p. 262f τὰς δὲ τοιαύτας εὐωχίας Αἰσχύλος (fr. 410) καὶ Εὐριπίδης εἰλαπίνας ἀπὸ τοῦ λελαπάχθαι. Est vocabulum poëticum, frequens apud Homerum numero et singulari et plurali.

εἱλίσσω *volvo*. Pr. 1085 στρόμβοι δὲ κόνιν εἱλίσσουσι. 1092 αἰθὴρ κοινὸν φάος εἱλίσσων. 138 τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἱλισσομένου χθόν' ἀκοιμήτῳ ῥεύματι παῖδες πατρὸς Ὠκεανοῦ.

εἴλλω *arceo*. Fr. 21 εἰλλόμενον, quod per εἰργόμενον exp. Hesychius et Simplicius ad Aristot. p. 505, 19.

[εἱλοθερής Bothii coniectura pro Νειλοθερής Suppl. 70, quod v.]

εἷμα *vestis, velamentum*. Ag. 1383 πλοῦτον εἵματος κακόν. Ch. 81 δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων. ‖ *vestis stragula*. Ag. 921 μηδ' εἵμασι στρώσασ' ἐπίφθονον πόρον τίθει. 960 κηκῖδα παγκαίνιστον, εἱμάτων βαφάς. 963 πολλῶν πατησμὸν δ' εἱμάτων ἂν ηὐξάμην.

[εἱματοφθορέω *stragulas perdo*. Ag. 948 εἱματοφθορεῖν Franzii coniectura pro σωματοφθορεῖν, quod v.]

εἶμι *eo*, sed indicativo praesentis significationem futuri *ibo* habente et saepe cum aliorum verborum futuris coniuncto, ut Pr. 325 καὶ νῦν ἐγὼ μὲν εἶμι καὶ πειράσομαι. 828 πρὸς αὐτὸ δ' εἶμι τέρμα σῶν πλανημάτων. Sept. 672 τούτοις πεποιθὼς εἶμι - ' ξυστήσομαι αὐτός. 1065 κεῖνος δ' ὁ τάλας ἄγοος — εἶσι. 1068 ἡμεῖς μὲν ἴμεν καὶ συνθάψομεν. Pers. 849 ἀλλ' εἶμι καὶ — πειράσομαι. Ag. 957 εἶμ' ἐς δόμων μέλαθρα. 1313 ἀλλ' εἶμι κἀν δόμοισι κωκύσουσα. Ch. 781 ἀλλ' εἶμι καὶ σοῖς ταῦτα πείσομαι λόγοις. Suppl. 165 et 175 χαλεποῦ γὰρ ἐκ πνεύματος εἶσι χειμών. 902 εἰ μή τις ἐς ναῦν εἶσιν. Sept. [373 εἶσ' corruptum ex ὦστ'.] 700 μελάναιγις οὐκ εἶσι δόμους Ἐρινύς. ‖ Imperativus ἴθι. Pers. [657 ἴθι ἱκοῦ, ubi metro postulante ἐλθ' ἱκοῦ restitui.] 1038 πρὸς δόμους δ' ἴθι. Ag. 1070 ἴθ', ὦ τάλαινα. Sept. 690 ἴτω κατ' οὖρον. 964 ἴτω δάκρυα. ἴτω γόος. Suppl. 199 τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ σεσωφρονισμένων ἴτω προσώπων. Sept. 109 ἴτ' ἴτε πάντες ὧδε (ὧδε ego addidi). Pers. 402 ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε. Ag. 1267 ἴτ' ἐς φθόρον πεσόντε. Eum. 1006 πρὸς φῶς ἱερὸν τῶνδε προπομπῶν ἴτε. Eum. 1041 δεῦρ' ἴτε. Suppl. 1018 ἴτε μάν, ἀστυάνακτες. Eum. 32 ἴτων πάλῳ λαχόντες. Ag. 1290 ἰοῦσα πράξω. Ch. 779 ἄγγελλ' ἰοῦσα. Pers. 642 ἰόντ' αἰνέσατ' ἐκ δόμων. Ag. 1571 ἰόντ' ἐκ τῶνδε δόμων ἄλλην γενεὰν τρίβειν. Pers. 245 δεινά τοι λέγεις ἰόντων τοῖς τεκοῦσι φροντίσαι. [Ch. 74 corrupte ἰοῦσαν, ubi metrum postulat vocabulum quod cretici mensuram habuit.]

εἰμί *sum*. De huius verbi formis, quas accurate tractavit Veitchius p. 199—202, haec sunt notanda.

1. Formae praesentis vel ὀρθοτονούμεναι sunt vel, excepta secunda εἶ, encliticae: de quo infra dicetur. Usitatissimae sunt prima, secunda et tertia numeri singularis persona, εἰμί (vel cum elisione εἰμ'), εἶ, ἐστί. Persona tertia non solum elisionem admittit, sed etiam aphaeresin (velut ποῦ 'στι) vel crasin (velut κἄστι et μοὐστί ex καὶ ἐστί et μοι ἐστί contracta). Numeri dualis ἐστόν unum exemplum est Ch. 207 δύ' ἐστὸν τώδε περιγραφὰ ποδοῖν, plura vero exempla numeri pluralis ἐσμέν ἐστέ εἰσί.

2. Imperativi singularis personae secundae ἴσθι tria apud Aeschylum sunt exempla, pauca tertiae ἔστω, duo numeri pluralis ἔστε, de quo v. p. 104a.

3. Optativi εἴην εἴης εἴη et tertiae personae pluralis exempla plura sunt.

4. Coniunctivi ὦ et participii ὤν formae sunt eaedem quae apud alios omnes, nisi quod dualis exempla nulla sunt. Infinitivi εἶναι formae epicae ἔμμεν unum est exemplum apud Sophoclem Ant. 623, nullum apud Aeschylum.

5. Imperfecti personae primae propria Atticorum forma est ἦ, de qua dixi in Thes. vol. 3 p. 262 et quod ad Sophoclem attinet in Lex. Soph. p. 141b. Eius duo sunt apud Aeschylum exempla Ag. 1637 a Porsono restitutum pro ᾖ, et Ch. 523 in composito παρῆ, quod Porsonus restituit pro πάρει. Reliquarum personarum exempla sunt ἦσθα ἦν (epicum ἔσκεν semel Pers. 656) et ἦμεν ἦτε ἦσαν.

6. Futuri personae primae ἔσομαι nulla sunt apud Aeschylum exempla. Personae secundae ἔσει terminatio Attica nusquam servata in M, qui constanter ἔσῃ praebet, et sic plerumque in aliis quoque verbis ῃ pro ει. Tertia persona ἔσται satis frequens: ἔσεται vero quod in M legitur Pers. 121, corruptum est ex ᾄσεται, quod restituit Burneius. Infinitivus ἔσεσθαι est in versu interpolatoris Pr. 835.

Exempla verbi εἰμί ab Wellauero collecta quum pleraque omnia ita sint comparata ut non sit operae pretium verba quibuscum coniuncta legun-

tur exscribi, solis versuum numeris indicamus, secundum temporum et modorum ordinem digesta. Duo autem distinguenda sunt horum exemplorum genera. Nam εἰμί vel verbum est substantivum, quod *esse*, i. e. *exstare*, aliquid significat et praedicatum in se ipso continet, vel copula est quam logici vocant, quae praedicati alicuius accessionem requirit. Copula ubi est, praesentis indicativi personarum omnium, una excepta secunda εἶ, accentus inclinatur (secundum grammaticorum doctrinam, quam exposuerunt Hermannus de emend. rat. gr. Gr. p. 84 seqq. et Buttmannus Gramm. Gr. vol. 1 p. 552) ubi praecedens vocabulum ita est comparatum ut accentus in id reiici possit, velut ἕτοιμός εἰμι, ἕτοιμός ἐστι, servetur vero ubi non potest reiici, velut σώφρων εἰμί, σώφρων ἐστί. Praeterea tertiam personam ἐστί grammatici (ab Fischero in Annot. ad Welleri Gramm. vol. 1 p. 294 indicati) retracto accentu ἔστιν scribendam esse praecipiunt in initio sententiae, in interrogatione, post dictiones ἀλλ' et τοῦτ' (ubi altera syllaba elisa est), εἰ, καί, μή, οὐκ, ὡς, μέν, ὅτι, et in formulis ἔστιν ὅς, ἔστιν ὅτε, ἔστιν ὅπου, ἔστιν ὅπως, ἔστιν ὡς et similibus: quae leges satis accurate servatae sunt in codicibus et verae haud dubie sunt de formulis modo memoratis et de particulis accentu carentibus εἰ, οὐκ et ὡς, parum probabiles vero et idonea ratione destitutae de ceteris ἀλλ', τοῦτ', καί, μή, μέν. ὅτι, quod Buttmannus quoque partim animadvertit.

Exempla verbi substantivi *esse* vel *exstare* significantis haec sunt: Pr. 369 845. Sept. 553 682. Pers. 168 447 735 803. Ag. 67 273 381 958 1299 1306. Ch. 508 877 885. Eum. 252 617 645 648 736. Suppl. 129 760 778 957. Fr. 156. εἴη Suppl. 974. ἔστω Sept. 684. Suppl. 208. ὤν Ag. 171. Ch. 755. ὄντες Eum. 767. ὄντων Pr. 760. Pers. 349. ὄντας Eum. 1001. οὖσα Eum. 901. οὔσης Ag. 965. εἶναι Suppl. 285 622. ἦν Pr. 479. Pers. 491. Ag. 860. ἔσται Sept. 217 950. Pers. 816. Ag. 1110. Ch. 514. Eum. 686. Suppl. 729. Multo maior alterius generis exemplorum copia est, ubi εἰμί copulae locum tenet.

Praesens εἰμί est Pr. 14 509. Sept. 41 808. Pers. 1036. Ag. 104 757 1195. Ch. 219 674 1026. Eum. 445 455 712. Suppl. 250. ‖ εἶ Pr. 696. Sept. 977 989. Ag. 1105 1140 1360 1421 1426 1505. Eum. 722 847. Suppl. 202. Fr. 67 275, 4. ἐστί Pr. 50 105 107 197 515 517 521 753 755 842 954. Sept. 224 367 413 447 599 625 [649.] Pers. 165 210 347 349 513 688 693 1033. Ag. 160 259 272 428 478 832 1232 1404 1487 1561. Ch. 115 122 170 422 514 519 656 673 703 710 733. Eum. 19 62 244 272 350 480 576 658 692 753 885. Suppl. 82 188 320 440 514 741 824 959 1047 1048. Fr. 19 41, 7 173 175 179 196, 5 226 232 257 278 241 288 296 307 395. ἐστόν Ch. 207. ἐσμέν [Sept. 516.] Eum. 416 585 774. ἐστέ Eum. 408 824. Suppl. 280. εἰσί Pr. 378. Sept. 940. Pers. 690 869. Eum. 118. ὦ Pers. 692. Eum. 678. ᾖ Pers. 791. Ch 177. εἴην Sept. 188. Ag. 472. εἴης Pr. 979. εἴη Pr. 494. Sept. 670. Ag. 216. Ch. 868. Eum. 1012. Suppl. 356 488 1055. εἶεν Suppl. 185. Imper. ἴσθι Sept. 238. Ag. 512. Ch. 147. Eum. 91. ἔστω Ag. 378. Eum. 549 864. Suppl. 664 687. ἔστε Sept. 180. Ch. 98 utrobique ἐστέ scriptum, qui indicativi, non imperativi accentus est: de quo disertum exstat praeceptum Herodiani vol. 1 p. 465, 2. et vol. 2 p. 41, 11 ed. Lentz. ‖ ὤν Pr. 62 594. Sept. 605 1010. Pers. 224 749 782 1039. Ag. 988 1352 1585 1608 1619. Ch. 199 866. Eum. 90 153 176 297 356 551 615. Suppl. 371 617 914. Fr. 391. ὄντι Pr. 308. ὄντα Pr. 983. Sept. 1015. Pers. 820. Ag. 464 1605 1606. Ch. 224. Eum. 358 413 475. Ag. 650. ὄντας Pr. 443. Pers. 175. Ch. 234. ὄντα Pr. 499. Ag. 1571. Suppl. 55. οὖσα Sept. 201 265 1034. Pers. 162. Ag. 593 1048. Ch. 196 758. Eum. 733. ‖ εἶναι Pr. 217 314 386 686 737 741. Sept. 266 411 592 646 1024. Pers. 627. Ag. 788 840 1037 1094 1131 1375 1497 1499. Ch. 193 541 874 1032. Eum. 312 425 448 891. Suppl. 389 454 536 614 761 917.

Imperfecti persona prima ἦ Ag. 1637, de qua supra diximus p. 103. Secunda ἦσθα Ag. 1211. Ch. 243. Tertia ἦν Pr. 754 [887.] Sept. 491 675 812 1050. Pers. 334 338 340 350 371 407 720 765 777 957. Ag. 168 842 1205 1395 1396 1460 1636. Ch. 177 197 198 360 (ubi nunc ἦν) 532 699 704. Suppl. 244 245 343. Fr. 259. ἔσκε Pers. 656. ἦτε Ag. 542. Suppl. 288. Pluralis ἦσαν Pr. 674. Pers. 343 398 423 441. Ag. 859. Ch. 975. Suppl. 565.

Futuri ἔσομαι persona secunda ἔσει constanter ἔσῃ scripta Sept. 68. Ag. 1410 1633. Ch. 484. Suppl. 460. ἔσται Pr. 189 623 908. Ag. 1179 1249. Eum. 550 854 865. [Infinitivus ἔσεσθαι Pr. 835.]

εἰμί cum participiis verborum coniunctum periphrasi servit (quod σχῆμα Χαλκιδικόν appellat Lesbonax p. 179): de quo allatis poetarum prosaeque orationis scriptorum exemplis dictum est in Thesauro vol. 3 p. 258. Sic apud Aeschylum praesens cum participio praesentis Pers. 371 στέρεσθαι—ἦν προκείμενον. Ag. 671 ἐκείνων εἴ τις ἐστὶν ἐμπνέων. Ch. 136 φεύγων 'Ορέστης ἐστίν. 239 ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον. Eum. 191 οἵας ἑορτῆς ἔστ' ἀπόπτυστοι θεοῖς στέργηθρ' ἔχουσαι. 549 αἰδόμενός τις ἔστω. Fr. 281, 6 ἤλπιζον εἶναι μαντικῇ βρύον τέχνῃ. [Sept. 804 in apographis τί δ' ἐστὶ πρᾶγμα νεόκοτον πόλει παρόν, ubi παρόν ab correctore illatum pro πλέον, cuius facilior correctio foret πέλον, nisi aptius esset πάλιν, quod ego conieci.] ‖ Cum participio perfecti Ag. 869 εἰ δ' ἦν τεθνηκώς. 1179 ἔσται δεδορκώς. Pers. 260 πάντα γ' ἔστ' ἐκεῖνα διαπεπραγμένα. 381 ὡς ἕκαστος ἦν τεταγμένος. 759 ἔργον ἐστὶν ἐξειργασμένον. Ag. 801 ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος. 1050 εἴπερ ἐστὶ μὴ — κεκτημένη. Ch. 198 ἦν τετμημένος. Eum. 208 ἐστὶν ἡμῖν τοῦτο προστεταγμένον. 828 ἐστὶν ἐσφραγισμένος. Suppl. 490 πολλῶν τάδ' ἡμῖν ἐστιν ἠξιωμένα. 946 ταῦτ' οὐ πίναξίν ἐστιν ἐγγεγραμμένα. ‖ Cum participio aoristi Suppl. 460 τίν' αὐδὴν τήνδε γηρυθεῖσ' ἔσει; ‖ Cum participio et articulo Pr. 774 τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστίν; Eum. 798 αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυρῶν. Suppl. 571 τίς ἦν ὁ θέλξας; Fr. 281, 8 αὐτός ἐστιν ὁ κτανών.

εἰμί cum genitivo dicitur originis significandae causa, addita vel omissa praepositione. Sept. 230 ἀνδρῶν τάδ' ἐστί, σφάγια καὶ χρηστήρια θεοῖσιν ἔρδειν. Ag. 940 οὔτοι γυναικός ἐστιν ἱμείρειν μάχης. 1359 τοῦ δρῶντός ἐστι καὶ τὸ βουλεῦσαι πέρι. Ag. 1665 οὐκ ἂν 'Αργείων τόδ' εἴη φῶτα προσσαίνειν κακόν. Fr. 369 ἀνδρῶν γάρ ἐστιν ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν ἐν τοῖς κακοῖσι μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς. Ch. 915 διχῶς ἐπράθην ὢν ἐλευθέρου πατρός. Eum. 738 κάρτα δ' εἰμὶ τοῦ πατρός. Suppl. 585 φυσίζοον γένος, τὸ δὴ Ζηνός ἐστιν ἀληθῶς. Ag. 269 Τροίαν 'Αχαιῶν οὖσαν.

Cum dativo coniungitur habendi significatione, diciturque non solum de rebus quas quis habere et possidere potest, sed etiam de cogitationibus et consiliis. Pr. 297 Ὠκεανοῦ φίλος ἐστὶ βεβαιότερός σοι. 732 ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας. Sept [226 ἔστι θεοῖς δ' ἔτ' ἰσχὺς καθυπερτέρα. Sic M a m. antiqua correctus pro θεοῦ. Praeterea rectius post ἔστι (*ita est*) interpungitur.] Sept. 618 εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Λοξίου. Pers. 172 πάντα γὰρ τὰ κέδν' ἐν ὑμῖν ἐστί μοι βουλεύματα. 238 ἀργύρου πηγή τις αὐτοῖς ἐστί. Ag. 1204 προτοῦ μὲν αἰδὼς ἦν ἐμοὶ λέγειν τάδε. Ch. 94 ὡς νόμος βροτοῖς ἐστί. 1053 οὐκ εἰσὶ δόξαι τῶνδε πημάτων ἐμοί. Suppl. 376 ἄγος μὲν εἴη τοῖς ἐμοῖς παλιγκότοις. 495 ἀσφάλεια δ' ᾗ δι' ἄστεως στείχουσι. 512 εὔφημον εἴη τοὔπος εὐφημουμένη. 952 εἴη δὲ νίκη καὶ κράτη τοῖς ἄρσεσιν.

ἔστιν sequente infinitivo significat fieri aliquid posse, vel copiam rei alicuius fieri, licere. Pr. 1055 τοιάδε — βουλεύματ' ἔπη τ' ἔστιν ἀκοῦσαι. Pers. 419 θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν. Ag. 325 φθογγὰς ἀκούειν ἔστι. 796 οὐκ ἔστι λαθεῖν ὄμματα φωτός. Ch. 174 ὅδ' ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος. 292 τοῖς τοιούτοις οὔτε κρατῆρος μέρος εἶναι μετασχεῖν. 425 πολυπλάνητα δ' ἦν ἰδεῖν — ὀρέγματα. ‖ Cum accusativo et infinitivo. Pr. 757 ἦ γάρ ποτ' ἔστιν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία; Pers. 100 τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπὲκ θνατὸν ἀλύξαντα φυγεῖν.

ἔστιν cum pronomine vel adverbio relativo in formulis οὐκ ἔστιν ὅστις, οὐκ ἔσθ' ὅπου. Pr. 291 οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν νείμαιμι. 989 οὐκ ἔστιν αἴκισμ' οὐδὲ μηχάνημ', ὅτῳ προτρέψεταί με. Ch. 172 οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἑνὸς κείραιτό νιν. Ag. 620 οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι. Et in sententia affirmativa Eum. 516 ἔσθ' ὅπου τὸ δεινὸν — δεῖ μένειν καθήμενον. Fr. 287 ψευδῶν δὲ καιρὸν ἔσθ' ὅπου τιμᾷ θεός.

[**εἶν** Suppl. 871 corruptum. V. ἐν.]

[**εἵνεκα**. V. οὕνεκα.]

εἰπεῖν. V. ἐρεῖν.

εἴπερ *siquidem*, addito interdum γε, vel nullo vel uno duobusve vocabulis interpositis. Construitur cum indicativo praesentis, perfecti, futuri. Pr. 607 δεῖξον, εἴπερ οἶσθα. Ch. 522 θέλοντι δ', εἴπερ οἶσθ', ἐμοὶ φράσον τάδε. Pr. 789 κεἴπερ τάδ' ἐστί, πλῆθος ἔκκριτον στρατοῦ λείπει. Ag. 29 εἴπερ Ἰλίου πόλις ἑάλωκεν. 934 εἴπερ τις, εἰδώς γ' εὖ τόδ' ἐξεῖπον τέλος. 1050 εἴπερ ἐστὶ μὴ — φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη. 1249 οὔκ, εἴπερ ἔσται γε. Ch. 223 κἀν τοῖς ἐμοῖς ἄρ', εἴπερ ἔν γε τοῖσι σοῖς. 570 τί δὴ πύλαισι τὸν ἱκέτην ἀπείργετε, Αἴγισθος εἴπερ οἶδεν ἔκδημός περ ὤν; 657 τρίτον τόδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ, εἴπερ φιλόξεν' ἐστὶν, Αἰγίσθου βίαν. 499 τὰς ὁμοίας ἀντίδος λαβὰς λαβεῖν, εἴπερ κρατηθείς γ' ἀντινικῆσαι θέλεις. Eum. 439 τόνδ' ἀμυναθοῦ ψόγον, εἴπερ — ἧσαι. ‖ Cum imperfecto ubi de re agitur contra ac fingitur se habente Ch. 198 εἴπερ γ' ἀπ' ἐχθροῦ κρατὸς ἦν τετμημένος. Suppl. 343 εἴπερ γ' ἀπ' ἀρχῆς πραγμάτων κοινωνὸς ἦν. ‖ Cum optativo Sept. 683 εἴπερ κακὸν φέροι τις αἰσχύνης ἄτερ, ἔστω, ubi φέρει apogr. multa. Suppl. 941 ἄγοις ἄν, εἴπερ εὐσεβὴς πίθοι λόγος.

εἴργω *arceo*. Sept. 416 Δίκη δ' ὁμαίμων κάρτα νιν προστέλλεται εἴργειν τεκούσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ. 503 ἀνδρὸς ἐχθαίρουσ' ὕβριν εἵρξει νεοσσῶν ὡς δράκοντα δύσχιμον. [1009 εἴργων γὰρ ἐχθροὺς θάνατον εἵλετ' ἐν πόλει, ubi στυγῶν est in M, recte ab Wakefieldo in στέγων mutatum, cuius glossema est εἴργων, quod legitur in apogr.] Pers. 89 ἐχυροῖς ἕρκεσιν εἴργειν ἄμαχον κῦμα θαλάσσας. Ag. 1027 εἰ δὲ μὴ τεταγμένα μοῖρα μοῖραν ἐκ θεῶν εἶργε μὴ πλέον φέρειν. 1333 δακτυλοδείκτων δ' οὔτις ἀπειπὼν εἴργει μελάθρων. Suppl. 38 λέκτρων, ὧν θέμις εἴργει. Ch. 907 ἄλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἴργεσθαι. Suppl. 61 ἀπὸ χώρων ποταμῶν τ' ἐργομένα, ubi Victorius εἰργομένα, Hermannus ἀπὸ χλωρῶν πετάλων ἐργομένα. Per διωκομένη exp. schol.

εἰρήνη *pax*. Pers. 769 ἔθηκε πᾶσιν εἰρήνην φίλοις.

εἷς *unus*. Sept. 6 Ἐτεοκλέης ἂν εἷς πολὺς κατὰ πτόλιν ὑμνοῖτο, ubi πολύς supra versum scriptum est in M. Conieci πᾶσαν εἷς κατὰ πτόλιν. 513 φέρει δ' ὑφ' αὐτῇ φῶτα Καδμείων ἕνα. 1050 ἀλλ' εἰς ἅπαντας ἀνθ' ἑνὸς τόδ' ἔργον ἦν. Pers. 327 εἷς ἀνὴρ πλεῖστον πόνον ἐχθροῖς παρασχών. 462 ἐξ ἑνὸς ῥόθου. 763 ἕν' ἄνδρ' ἁπάσης Ἀσίδος μηλοτρόφου ταγεῖν. 975 πάντες ἑνὶ πιτύλῳ. Ag. 1456 μία τὰς πολλάς, ψυχὰς ὀλέσασα. 1465 μία πολλῶν ἀνδρῶν ψυχὰς ὀλέσασα. Ch. 72 ἐκ μιᾶς ὁδοῦ. Suppl. 942 δημόπρακτος ἐκ πόλεως μία ψῆφος κέκρανται. Pers. 313 οἵδε ναὸς ἐκ μιᾶς πέσον. Ag. 505 πολλῶν ῥαγεισῶν ἐλπίδων μιᾶς τυχών. Fr. 305, 6 νηδύος μιᾶς ἄπο. Pers. 251 ἐν μιᾷ πληγῇ. 431 ἡμέρᾳ μιᾷ. Eum. 986 μιᾷ φρενί. Ag. 640 πόλει μὲν ἕλκος ἓν τὸ δήμιον τυχεῖν. Eum. 589 ἓν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων. Sept. 104 πάταγος οὐχ ἑνὸς δορός. Ch. 172 οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἑνὸς κείραιτό νιν. Sic Dobraeus pro πλὴν ἐμοῦ. 521 τὰ πάντα γάρ τις ἐκχέας ἀνθ' αἵματος ἑνός. 299 πολλοὶ γὰρ εἰς ἓν συμπίτνουσιν ἵμεροι. 554 τοὺς δ' ἕν τι ποιεῖν, τοὺς δὲ μή τι δρᾶν λέγων. [Incertum est καθ' ἓν ib. 316 pro καθάπαξ dictum, de quo dixi s. v. ἀνέκαθεν.] εἷς pro εἰς Canter. Eum. 200.

εἰς. Huius praepositionis (ut dixi in Lexico Sophocleo p. 145) duplex inde ab antiquissimis temporibus scriptura fuit, εἰς et ἐς, de quibus quae grammatici Graeci tradiderunt etsi non sufficiunt, duae tamen eorum supersunt observationes non inutiles. Earum altera est Helladii apud Photium Bibl. p. 573, 10 ὅτι ἀναλογώτερον ἀντὶ μὲν τῆς εἰς προθέσεως τὸ ἐς λέγειν, ἀντὶ δὲ τῆς ἐξ τὸ ἐκ· πᾶσα γὰρ πρόθεσις βραχυκαταληκτεῖν θέλει. et p. 535, 2 ὅτι οἱ Ἀττικοὶ κατά τι πάτριον ἔθος οὐ χρῶνται τῇ ει διφθόγγῳ ἐν τῷ λέγειν ἐς κόρακας ἢ ἐς μακαρίαν, ἀλλ' ἄνευ τοῦ διχρόνου ἐκφωνοῦσι τὴν πρόθεσιν· ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ἁπάντων καὶ μετὰ τοῦ διχρόνου καὶ χωρὶς τοῦ διχρόνου τὴν πρόθεσιν λέγουσιν. altera est grammatici (in Ἐπιμερισμοῖς Ὁμήρου) in Crameri Anecd. Oxon. vol. 1 p. 172, 3 ἐς πρόθεσις — παρὰ τῷ ποιητῇ συμφώνου μὲν ἐπιφερομένου ἐκβάλλειν τὸ ἰῶτα λέγεται, φωνήεντος δὲ ἐπιφερομένου φυλάττει. "ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον (Od. 3, 317)." "ἐσβάντες κνήμας τ' ἠδὲ λόφον (Il. 10, 573)." "εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον (Il. 7, 312)." "εἰς ἐμὰ δέμνια βάντε (Od. 8, 296, ubi nunc recte τὼ δ' ἐς δέμνια βάντε)." μάχεται τὸ "οἵδ' αἶψ' εἴσβαινον (Od. 9, 103)," εἰ μὴ ἄρα οὐκ ἦν παράθεσις, ἀλλὰ σύνθετον· ἀμφίβολον τὸ "εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα (Il. 6, 347)." ἀναγινώσκεται γὰρ καὶ "ἐς κῦμα." Inscriptionum auctoritate nihil proficitur, quum utriusque scripturae exempla praebeant parumque sibi constent, de quo dixit L. Dindorfius in Thesauro vol. 3 p. 298, et inscriptionum postea ab Rhangabe aliisque editarum eadem sit inconstantia. Idem de codicibus dicendum, in quibus etsi utraque scri-

ptura ita alternat ut scriptores ipsi temere modo εἰς modo ἐς scripsisse videantur, tamen in summa inconstantia sanioris rationis vestigia relicta sunt, quibus si adhibeantur grammaticorum quas modo memoravi observationes et indicia in metris poetarum scenicorum posita, normae nonnullae quibus utriusque formae usus regatur inveniri posse videntur.

1. Poetarum tragicorum exempla triplicis sunt generis: in aliis enim metrum postulat εἰς, in aliis ἐς, in aliis utramque formam fert. Et apud Aeschylum quidem εἰς metro postulante legitur in senariis Pr. 236 361 1028. Sept. 255 1050. Pers. 183 326. Ag. 510 1207. Ch. 299 680 712. Eum. 763. Suppl. 882. Fr. 165 196 236, in trochaico versu Pers. 230, in anapaestis Pr. 191 1074 1078. Ag. 1464, in canticis Pr. 689, (ubi in dochmio εἰς pro ἐς restitui ex apogr. pro ἐς ἀκοὰν ἐμάν), in antispastis Sept. 860. Suppl. 538, in Ionicis Pers. 67 97, in glyconeis Ag. 384 435. Ch. 612. Eum. 364, in versu iambico-cretico Suppl. 103. Contra ἐς metro necessarium est in senariis Pr. 2 302 387. Pers 833. Ag. 737. Eum. 56 459 851. Suppl. 330. Fr. 252, in anapaestis Pers. 2, in dochmio Sept. 240. Idem de verbis cum εἰς compositis dicendum, quae omnia sub εἰσ—posuimus, etsi metrum modo εἰς modo ἐς postulat. Tertii vero generis par fere utriusque formae exemplorum numerus est in M, posito ante litteras consonantes, quum in praepositione simplici tum in verbis cum ea compositis, modo εἰς modo ἐς, velut ἐσβέβηκε ἐσθορεῖν ἐσκόμιζε, rarum vero ἐς ante litteras vocales sine metri necessitate positum.

2. Aristophanem ceterosque poetas comicos satis constat forma ἐς nusquam usos esse postulante metro, nisi ubi tragicorum aut verba repeterent aut sermonem imitarentur: quo Elmsleius inductus ἐς ab comicorum usu prorsus alienum et ubique ante vocales pariter ac consonantes εἰς scribendum esse iudicabat, cui opinioni non solum Helladii, haud dubie antiquiore auctore usi, observatio supra memorata, sed etiam codicum auctoritas obstat. Nam codices Aristophanis, quorum in rebus orthographicis fides aliquanto maior est quam codicum per quos tragicorum fabulae propagatae sunt, formam ἐς in praepositione simplici verbisque cum ea compositis toties ante litteras consonantes praebent ut exemplorum prope idem atque alterius formae numerus sit.

3. His igitur indiciis inter se collatis ego in annot. Oxon, ad Arist. Ach. 242 vol. 3 p. 385, hanc proposui regulam "discrimen inter εἰς et ἐς apud comicos hoc intercedit ut εἰς ante vocales, ἐς ante consonantes litteras scribatur. Ab hac lege tragicorum usus ita tantum recedit, ut ἐς etiam ante vocalem dicatur ubi metri necessitas postulat." Assensi mihi sunt Meinekius in Aristophanis editione Lipsiensi a. 1860 aliique, dissentiunt alii, quibus nihil aliud relinquitur quam ut librariorum exemplum sequentes ab scriptoribus veteribus temere modo εἰς modo ἐς scriptum fuisse credant. Nec quod quibusdam placuit ab regula mea, etiamsi in universum vera esse possit, tamen vocabula quaedam, ut εἰσφορά, quod sic in inscriptionibus constanter scriptum reperitur, vel genera vocabulorum, velut ἐπεισπίπτειν, ἐπεισφέρειν et alia huiusmodi bicomposita, exemta esse videri, magnam veri speciem habet, quum nec ratio huius discriminis appareat et exemplorum numerus perexiguus sit. Scriptorum ipsorum utrum tanta fuerit diligentia ut ab regulis quas sibi scripserant nusquam desciscerent neque aut casu aut euphoniae gratia εἰς etiam ante consonantes et, quod minus credibile est, ἐς sine metri necessitate ante vocales ponerent, sciri non potest, quum codices fidem sibi ipsi abrogent non solum inconstantia sua, sed etiam εἰς et ἐς interdum contra metri legem illatis.

Ad euphoniam vel metri elegantiam quod attinet, valde incerta quorundam opinio est in senariis, et praesertim in dipodia tertia, ἐς Ἴλιον, ἐς αὔριον, ἐς ὕστερον, ἐσείδομεν et reliqua omnia huiusmodi probabiliora esse quam quae spondeum praebent εἰς Ἴλιον, εἰς αὔριον, εἰς ὕστερον, εἰσείδομεν.

Praepositiones εἰς et ἐν, quibus in lingua Latina una respondet *in*, apud Graecos sic differunt ut εἰς (ut *in* cum accusativo) motum in locum, ἐν (ut *in* cum ablativo) quietem in loco significet, et ita quidem utraque ut saepe non ipse qui nominatur locus, sed vicinia loci intelligatur. Sic in exemplis ab Wellauero collectis Pr. 1 2 χθονὸς μὲν εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον, Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβροτον εἰς ἐρημίαν. 153 εἰς ἀπέραντον Τάρταρον ἧκεν. 191 εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα — ἥξει. 228 ἐς θρόνον καθέζετο. 302 τὴν σιδηρομήτορα ἐλθεῖν ἐς αἶαν 361 φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπείς. 387 σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν. 473 ἐς νόσον πεσών. 478 εἴ τις εἰς νόσον πέσοι 497 δυστέκμαρτον εἰς τέχνην ὥδωσα θνητούς. 646 πωλεύμεναι ἐς παρθενῶνας τοὺς ἐμούς. 658 ἔς τε Πυθὼ κἀπὶ Δωδώνης πυκνοὺς θεοπρόπους ἴαλλεν. 689 οὐπώποτ' ηὔχουν ξένους μολεῖσθαι λόγους ἐς (εἰς recte apogr.) ἀκοὰν ἐμάν. 722 ἐς μεσημβρινὴν βῆναι κέλευθον. 813 οὗτός σ' ὁδώσει τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα. 845 ἐς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἴχνος. 965 ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας. 1021 ἄψορρον ἥξεις ἐς φάος. 1028 εἰς ἀναύγητον μολεῖν Ἅιδην. 1050 ἔς τε κελαινὸν Τάρταρον ἄρδην ῥίψειε δέμας. 1074 Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον πῆμ' εἰσέβαλεν. 1078 εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης ἐμπλεχθήσεσθε. Sept. 30 ἔς τ' ἐπάλξεις καὶ πύλας πυργωμάτων ὁρμᾶσθε πάντες. 43 ταυροσφαγοῦντες ἐς μελάνδετον σάκος. 49 μνημεῖά θ' αὑτῶν τοῖς τεκοῦσιν εἰς δόμους — ἔστεφον. 208 ἐς πρῷραν φυγών. 240 τάνδ' ἐς ἀκρόπτολιν — ἱκόμαν. 252 οὐκ ἐς φθόρον σιγῶσ' ἀνασχήσει τάδε; 255 τρέψον εἰς ἐχθροὺς βέλος. 284 εἰς ἑπτατειχεῖς ἐξόδους τάξω μολών. 442 ἐς οὐρανὸν πέμπει. 680 Ἀργείοισι Καδμείους ἅλις ἐς χεῖρας ἐλθεῖν. 860 πανδόκον εἰς ἀφανῆ τε χέρσον. 992 ἐπεὶ κατῆλθες ἐς πόλιν. Pers. 2 τῶν οἰχομένων Ἑλλάδ' ἐς αἶαν. 67 πεπέρακεν μὲν ὁ — στρατὸς εἰς ἀντίπορον γείτονα χώραν. 97 παράγει βροτὸν εἰς ἄρκυας Ἄτα. 183 εἰς ὄψιν μολεῖν. 222 ἐσθλά σοι πέμπειν — γῆς ἔνερθεν ἐς φάος. 230 εὖτ' ἂν εἰς οἴκους μόλωμεν. 379 ἐς ναῦν ἐχώρει. 394 ἐς μάχην ὁρμῶντες. 440 ῥέπουσαν ἐς τὰ μάσσονα. 485 διεκπερῶμεν ἔς τε Φωκέων χθόνα. 492 ἔς τε (ἠδὲ Robort.) Μακεδόνων χώραν ἀφικόμεσθα. 530 προπέμπετ' ἐς δόμους. 588 ἐς γᾶν προπίτνοντες. 630 πέμψατ' ἔνερθεν ψυχὴν ἐς φῶς. 739 ἐς δὲ παῖδ' ἐμὸν Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων. 790 εἰ μὴ στρατεύοισθ' ἐς τὸν Ἑλλήνων τόπον. 801 ἐς τὰ νῦν πεπραγμένα βλέψαντα, ut ἰδέσθαι εἰς dixit Suppl. 103 ἰδέσθω δ' εἰς ὕβριν. [Sed Ch. 232 ἰδοῦ — εἰς δὲ θήρειον γραφήν, εἰς δὲ ex ἠδὲ corruptum, quod restituit Turnebus.] Pers. 833 ἐλθοῦσ' ἐς οἴκους. 1068 αἰακτὸς ἐς δόμους κίε. Ag. 239 κρόκου βα-

φὰς δ' ἐς πέδον χέουσα. 310 'Ατρειδῶν ἐς τόδε σκήπτει στέγος φάος. 384 λακτίσαντι μέγαν Δίκας βωμὸν εἰς ἀφάνειαν. 400 ἐλθὼν ἐς δόμον τὸν 'Ατρειδᾶν. 435 σποδὸς εἰς ἑκάστου δόμους ἀφικνεῖται. 510 ἰάπτων μηκέτ' εἰς ἡμᾶς βέλη. 737 ἐλθεῖν ἐς 'Ιλίου πόλιν. 815 ἐς αἱματηρὸν τεῦχος — ψήφους ἔθεντο. 851 ἐς μέλαθρα καὶ δόμους ἐφεστίους ἐλθών. 911 ἐς δῶμ' ἄελπτον ὡς ἂν ἡγῆται Δίκη. 957 εἶμ' ἐς δόμων μέλαθρα. 966 φυλλὰς ἵκετ' ἐς δόμους. 1000 πεσεῖν ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον. 1207 τέκνων εἰς ἔργον ἠλθέτην. 1267 ἴτ' ἐς φθόρον πεσόντε. 1276 ἀπήγαγ' ἐς τοιάσδε θανασίμους τύχας. 1464 μηδ' εἰς 'Ελένην κότον ἐκτρέψῃς. 1567 ἐς τόνδ' ἐνέβης ξὺν ἀληθείᾳ χρησμόν. Ch. 3 ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε. 210 εἰς ταὐτὸ συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις. 215 εἰς ὄψιν ἥκεις. 240 τὸ μητρὸς ἐς σέ μοι ῥέπει στέργηθρον. 299 πολλοὶ γὰρ εἰς ἓν συμπίτνουσιν ἵμεροι. 401 φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον. 459 ἐς φάος μολών. 676 στείχοντα — ἐς Ἄργος κίεις. 712 ἄγ' αὐτὸν εἰς ἀνδρῶνας. 913 τεκοῦσα γάρ μ' ἔρριψας ἐς τὸ δυστυχές. 914 οὔτοι σ' ἀπέρριψ' εἰς δόμους δορυξένους. 938 ἔμολε δ' ἐς δόμον. 1056 ταραγμὸς ἐς φρένας πίτνει. Eum. 11 ἐς τήνδε γαῖαν ἦλθε. 29 εἰς θρόνους καθιζάνω. 56 κόσμος οὔτε πρὸς θεῶν ἀγάλματα φέρειν δίκαιος οὔτ' ἐς ἀνθρώπων στέγας. 364 εἰς ἄγκρισιν ἐλθεῖν. 459 μολὼν ἐς οἶκον. 851 ἐς ἀλλόφυλον ἐλθοῦσαι χθόνα. Suppl. 330 κέλσειν ἐς Ἄργος. 408 ἐς βυθὸν μολεῖν. 538 παλαιὸν δ' εἰς ἴχνος μετέσταν. 766 ἐς γῆν ἐνεγκεῖν. 769 ἐς νύκτ' ἀποστείχοντος ἡλίου. 852 κί' ἐς δόρυ. 882 βαίνειν κελεύω βᾶριν εἰς ἀμφίστροφον. 902 εἰ μή τις ἐς ναῦν εἶσιν. 913 γυναικῶν ἐς πόλιν δοκεῖς μολεῖν 925 οὐ μάλ' ἐς μακράν (ἄπει); Fr. 5 ἤκουσ' ἐκ σκότου τόδ' ἐς φάος. 28 ἐς ὑψίκρημνον 'Ιμέραν τ' ἀφικόμην. 66 εἰς μελανίππου προφυγὼν ἱερᾶς νυκτὸς ἀμολγόν. 165 ὑπέρχεται σπαραγμὸς εἰς ἄκρον κάρα. 196 ἥξεις δὲ Λιγύων εἰς ἀτάρβητον στρατόν. 239 ἔπεμψεν ἐς δόμους. 252 ἔδυ δ' ἐς ἄντρον. Pr. 236 εἰς Ἅιδου μολεῖν. Fr. 236 ἁπλοῦς οἶμος εἰς Ἅιδου φέρει. Pers. 161 ἐς δ' ὑμᾶς ἐρῶ μῦθον.

De actione versus s. contra aliquem directa Pr. 945 τὸν ἐξαμαρτόντ' εἰς θεούς. 1086 εἰς ἄλληλα στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα. Sept. 1050 ἀλλ' εἰς ἅπαντας ἀνθ' ἑνὸς τόδ' ἔργον ἦν.

εἰς in locutionibus adverbiorum significationem habentibus Pr. 844 ὑμῖν τῇδέ τ' ἐς κοινὸν φράσω. Eum. 408 πᾶσι δ' ἐς κοινὸν λέγω. Frequens ἐς τὸ πᾶν, i. e. πάντως vel παντελῶς *prorsus, omnino*, cuius exempla v. s. v. πᾶς.

εἰς eo sensu quo Latine *quod attinet* dicitur. Pr. 736 ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς βίαιος. Pers. 326 πρῶτος εἰς εὐψυχίαν. Ag. 68 τελεῖται δ' ἐς τὸ πεπρωμένον. 830 τὰ δ' ἐς τὸ σὸν φρόνημα μέμνημαι κλύων.

εἰς cum numeralibus *circiter*. Pers. 339 ἐς τριακάδας δέκα ναῶν.

εἰς de tempore dictum Sept. 21 ἐς τόδ' ἦμαρ εὖ ῥέπει θεός, i. e. usque hunc diem. 744 αἰῶνα δ' ἐς τρίτον μένει. Pers. 526 ἐς τὸ λοιπόν. Ag. 621 καλὰ ἐς τὸν πολὺν φίλοισι καρποῦσθαι χρόνον. Ch. 612 μοιρόκραντον ἐς ἦμαρ. Eum. 484 θεσμὸν τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον. 572 εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον. 670 εἰς τὸ πᾶν χρόνου. 708 εἰς τὸ λοιπόν. 763 εἰς ἅπαντα πλειστήρη χρόνον.

εἰσάγω *adduco*. Ch. 77 ἐκ γὰρ οἴκων πατρῴων δούλιον ἐσᾶγον (ἐς ἄγον M) αἶσαν. quod pro ἄγον ἐς δούλιον αἶσαν acceptum est et accipi potest, ut in annot. Oxon. comparatis similibus exemplis ostendi. Suspecta tamen est metri forma, quod sensit Hermannus, qui πατρῴων τάνδ' ἐσᾶγον αἶσαν. ‖ *causam ad iudices defero*. Eum. 580 σὺ δ' εἴσαγε, ὅπως ἐπίστᾳ, τήνδε κυρώσων δίκην. 582 εἰσάγω δὲ τὴν δίκην.

εἰσαεί *in perpetuum*. α brevi Pr. 732 ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας. α longo Eum. 836 ἔχουσ' ἐσαεὶ (ἐς αἰεὶ M) τόνδ' ἐπαινέσεις λόγον.

εἰσαμείβω *intro*. Sept. 558 ὅς οὐκ ἐάσει — εἰσαμεῖψαι θηρὸς ἐχθίστου δάκους εἰκὼ φέροντα.

εἰσαναγκάζω *adigo*. Pr. 290 τό τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως ἐσαναγκάζει.

εἰσάπαξ *semel*. Pr. 750 κρεῖσσον γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν ἢ τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς.

εἰσάφασμα *dilaniatio*. Hesychius εἰσαφάσματα: εἰσπτήματα, ἀπὸ τοῦ εἰσαφιέναι. ἢ σπαράγματα. Αἰσχύλος Προμηθεῖ λυομένῳ (fr. 199).

εἰσβαίνω *ingruo*. Suppl. 471 ἄτης δ' ἄβυσσον πέλαγος οὐ μάλ' εὔπορον τόδ' ἐσβέβηκε.

εἰσβάλλω *iniicio*. Pr. 1075 Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον πῆμ' εἰσέβαλεν.

εἰσεῖδον. V. εἰσοράω.

εἰσέρχομαι *ingredior*. Ag. 1334 μηκέτ' ἐσέλθῃς τάδε. ‖ *invado*. Pers. 845 ὥς με πόλλ' ἐσέρχεται κακὰ ἄλγη. ‖ *in mentem venio*. Pr. 1002 εἰσελθέτω σε μήποθ', ὡς ἐγὼ — θηλύνους γενήσομαι.

εἰσεῖδον. V. εἰσοράω.

εἰσήκω *venio intro, ingredior*. Ag. 1181 λαμπρὸς δ' ἔοικεν — πνέων ἐσήξειν. ἐσᾴξειν Bothius.

εἰσθρώσκω *insilio*. Sept. 454 πρὶν ἐμὸν ἐσθορεῖν δόμον.

εἰσιδεῖν. V. εἰσοράω.

εἰσικνέομαι *penetro*. Suppl. 556 εἰσικνουμένου βέλει βουκόλου πτερόεντος.

εἰσκομίζω *introduco*. Ag. 951 τὴν ξένην δὲ πρευμενῶς τήνδ' ἐσκόμιζε.

εἴσοδος *introitus*. Eum. 30 καὶ νῦν τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῷ ἄριστα δοῖεν.

εἰσοιχνέω *intro*. Pr. 122 ὁπόσοι τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσιν. Male Blomfieldus εἰσοιχνοῦσιν. Nam vocabuli Homerici formam etiam Homericam servavit Aeschylus. Od. 6, 157 λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσιν. 9, 120 οὐδέ μιν (πάτον) εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται.

εἰσόπιν *in posterum*. Suppl. 617 εἰσόπιν χρόνου.

εἰσοράω (cum aoristo εἰσεῖδον et forma media εἰσειδόμην) *intueor, adspicio, conspicio*. Pr. 145 σὸν δέμας εἰσιδοῦσαν πέτραις προσαυαινόμενον. 184 πᾷ ποτε τῶνδε πόνων χρή σε τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν. 244 ἐγὼ γὰρ οὔτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε ἔχρηζον, εἰσιδοῦσά τ' ἠλγύνθην κέαρ. 246 καὶ μὴν φίλοις ἐλεινὸς εἰσορᾶν ἐγώ. 569 τὸν μυριωπὸν εἰσορῶσα βούταν. 695 πέφρικ' εἰσιδοῦσα πρᾶξιν 'Ιοῦς. Similiter Suppl. 148 restitui διωγμοὺς εἰσιδοῦσ' ἄδμητος ἀδμήτας ῥύσιος γενέσθω pro διωγμοῖσι δ' ἀσφαλέας ἀδμήτας ἀδμήτα. Pr. 800 ἃς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδὼν ἕξει πνοάς. 899 παρθενίαν εἰσορῶσ' 'Ιοῦς ἀμαλαπτομέναν. 941 ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν. 1093 ἐσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω. Pers. 111 ἐσορᾶν πόντιον ἄλσος. 200 καὶ ταῦτα μὲν δὴ νυκτὸς εἰσιδεῖν λέγω. 914 τήνδ' ἡλικίαν ἐσιδόντ' ἀστῶν. Ag. 837 τὸν θυραῖον ὄλβον εἰσορῶν. 900 κάλλιστον ἦμαρ εἰσιδεῖν ἐκ χείματος. Suppl. 428 μή τι τλᾷς τὰν ἱκέτιν εἰσιδεῖν — ἀγομέναν. 486 καὶ γὰρ τάχ' ἄν τις οἶκτος εἰσιδὼν τάδε ὕβριν μὲν ἐχθήρειεν. 148. Ib.

ἀποστατεῖ. 1650 τοὔργον οὐχ ἑκὰς τόδε. [Ch. 472 τῶν δ' ἑκὰς corruptum ex τῶνδ' ἄκος, quod restituit Schuetzius.]

ἕκαστος *quisque*. Pr. 491 δίαιταν ἥντινα ἔχουσ' ἕκαστοι. 862 γυνὴ γὰρ ἄνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στερεῖ. 950 ἀλλ' αὔθ' ἕκαστ' ἔκφραζε. Sept. [13 ὥραν τ' ἔχονθ' ἕκαστον.] 56 ὡς πάλῳ λαχὼν ἕκαστος αὐτῶν πρὸς πύλας ἄγοι λόχον. 376 ὡς τ' ἐν πύλαις ἕκαστος εἴληχεν πάλον. Pers. 136 Περσίδες δ' ἁβροπενθεῖς ἑκάστα — λείπεται μονόζυξ. 381 ὡς ἕκαστος ἦν τεταγμένος. Ag. 240 ἔβαλλ' ἕκαστον θυτήρων. 333 ὡς ἕκαστος ἔσπασεν τύχης πάλον. 431 πένθεια τλησικάρδιος δόμων ἑκάστου πρέπει. 435 σποδὸς εἰς ἑκάστου δόμους ἀφικνεῖται. 873 ἅπαξ ἑκάστῳ κατθανὼν μορφώματι. Eum. 271 ἔχονθ' ἕκαστον τῆς δίκης ἐπάξια. Suppl. 932 πρέπει κήρυκ' ἀπαγγέλλειν τορῶς ἕκαστα. 978 ὡς ἐφ' ἑκάστῃ διεκλήρωσεν Δαναὸς θεραποντίδα φερνήν.

ἑκάτη *iaculatrix*. Est Dianae cognomen ita dictae a procul iaciendo, ut Apollo ἕκατος dictus est. Suppl. 676 Ἄρτεμιν δ' ἑκάταν γυναικῶν λόχους ἐφορεύειν.

ἕκατι (ἕκητι apud epicos, ἕκατι apud tragicos) est adverbium de quo multis disputat Apollonius de adverb. p. 497 seq. Construitur cum genitivo pariter ut Latinum *causa*. Ag. 874 τοιῶνδ' ἕκατι κληδόνων παλιγκότων. Ch. 214 ἐπεὶ τί νῦν ἕκατι δαιμόνων κυρῶ; 436 ἕκατι μὲν δαιμόνων, ἕκατι δ' ἁμᾶν χερῶν. 701 κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων. [996 τόλμης ἕκατι κἀκδίκου φρονήματος.] Eum. 71 κακῶν δ' ἕκατι κἀγένοντο. 759 Παλλάδος καὶ Λοξίου ἕκατι. Aliter dictum Pers. 337 πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἕκατι βαρβάρους ναυσὶν κρατῆσαι, i. e. *quod attinet* ad numerum navium.

ἑκατογκάρανος *centiceps*. Pr. 353 δάϊον τέρας ἑκατογκάρανον. Sic Blomfieldus pro ἑκατοντακάρηνον, quod est in M, sed α super η scripto.

ἑκατόν *centum*. Pers. 343 αἱ δ' ὑπέρκοποι τάχει ἑκατὸν δὶς ἦσαν ἑπτά τε.

ἑκατοντάρχης *centurio*. Fr. 181 (apud Athen. 1 p. 119, καὶ ταξιάρχας καὶ ἑκατοντάρχας ἔταξα, quae in metri formam redegit Porsonus, καὶ ταξιάρχας χἀκατοντάρχας στρατῷ ἔταξα.

ἐκβάζω *eloquor*. Ag. 498 τὸ χαίρειν μᾶλλον ἐκβάξει λέγων.

ἐκβαίνω *descendo*. Ag 906 1039 ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε.

ἐκβάλλω *eiicio*. Pr. 201 θέλοντες ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον. 910 ὃς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος θρόνων τ' ἄϊστον ἐκβαλεῖ. Sept. 469 ὡς οὐδ' ἂν Ἄρης σφ' ἐκβάλοι πυργωμάτων. 688 κακοῦ δ' ἔκβαλ' ἔρωτος ἀρχάν. Ag. 1565 τίς ἂν γονὰν ἀραῖον ἐκβάλοι δόμων; Eum. 742 ἐκβάλλεθ' ὡς τάχιστα τευχέων πάλους. 830 γλώσσης ματαίας μὴ 'κβάλῃς ἐπὶ χθόνα καρπόν. Ag. 1663 κἀκβαλεῖν ἔπη τοιαῦτα. Ch. 46 φοβοῦμαι δ' ἔπος τόδ' ἐκβαλεῖν.

ἔκβασις *egressus*. Suppl. 771 οὕτω γένοιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἔκβασις στρατοῦ.

Ἐκβάτανα. V. Ἀγβάτανα.

ἐκβολή *deiectio*. De deiectione mercium in tempestate Sept. 769 πρόπρυμνα δ' ἐκβολὰν φέρει ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν ὄλβος ἄγαν παχυνθείς. ubi ἐκβολάν M a m. rec., ἐκβολῶν (vel ἐκβόλων) a m. pr. Utrumque explicatur in scholiis, ὅταν δὲ παχυνθῶσιν οἱ ἄνδρες τῷ ὄλβῳ, τότε ὅλου τοῦ φόρτου ἐκβολὴν ποιοῦνται. τοῦτο δὲ πρὸς Ἐτεοκλέα· ἐκ[illegible]ν δὲ τῶν ὑβριστῶν οἷον δι' ἐκβολῆς ὑβριζόντων. ubi postrema τοῦτο δὲ — ὑβριζόντων alius esse grammatici videntur. ‖ *eiectio*. Suppl. 421 τὰν ἕκαθεν ἐκβολαῖς δυσθέοις ὁρμέναν. De calculis ex urna sumtis numerandi causa Eum. 748 πεμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων. Similiter de sortitione dictum ἐκβάλλειν ib. 742 ἐκβάλλεθ' ὡς τάχιστα τευχέων πάλους.

ἐκβροντάω *fulgure excutio*. Pr. 362 ἐφεψαλώθη κἀξεβροντήθη σθένος.

ἔκγονον *proles*. Pr. 137 τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα.

ἔκγονος *nepos*. Pr. 772 τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκγόνων εἶναι χρεών. De Ag. 374 v. s. v. ἔγγονος.

ἐκδέκτωρ *qui aliquid in se recipit*. Fr. 194 ἀντίδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα.

ἐκδέχομαι *recipio*. Ag. 285 μέγαν δὲ πανὸν ἐκ νήσου τρίτον Ἀθῷον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο. Ch. 762 Ὀρέστην ἐξεδεξάμην πατρί.

ἔκδημος *peregre absens*. Ch. 570 ἔκδημός περ ὤν. Sic correxi quod in M ἔνδημος παρών contra manifestum verborum sensum scriptum est: de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XCVII.

ἐκδιδάσκω *edoceo*. Pr. 698 λέγ', ἐκδίδασκε. 981 ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος.

ἐκδίδωμι *trado*. Suppl. 340 αἰτοῦσι μὴ 'κδῷς παισὶν Αἰγύπτου. 414 ἐκδόντες ὑμᾶς. 510 οὔτοι πτερωτῶν ἁρπαγαῖς σ' ἐκδώσομεν. 943 ψῆφος κέκρανται μήποτ' ἐκδοῦναι βίᾳ στόλον γυναικῶν.

ἔκδικος *iniustus*. Sept. 608 ταὐτοῦ κυρήσας ἐκδίκοις (sic Prienus pro ἐκδίκως) ἀγρεύματος. Pr. 1093 ἐσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω. Eum. 489 ὅρκον πορόντας μηδὲν ἔκδικον φράσειν. [Ch. 996 in M κἀνδίκου φρονήματος, quod vel κἀδίκου cum Turnebo, vel κἀκδίκου cum Ahrensio scribendum.]

ἐκδίκως *iniuste*. Pr. 976 ὅσοι παθόντες εὖ κακοῦσί μ' ἐκδίκως.

ἐκδοχή *successio*. Ag. 299 ἤγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός.

ἐκδρακοντόομαι *in draconem mutor*. Ch. 549 ἐκδρακοντωθεὶς δ' ἐγὼ κτείνω νιν.

ἐκδύω *exuo*. Ag. 1269 Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ χρηστηρίαν ἐσθῆτα.

ἐκεῖ *illic*. Pers. 319 ἐκεῖ κατέφθιτο. Ch. 355 φίλος φίλοισι τοῖς ἐκεῖ καλῶς θανοῦσι. 358 πρόπολός τε τῶν μεγίστων χθονίων ἐκεῖ τυράννων. 714 κἀκεῖ κυρούντων δώμασιν τὰ πρόσφορα. Eum. 81 κἀκεῖ δικαστὰς τῶνδε καὶ θελκτηρίους μύθους ἔχοντες. Suppl. 230 κἀκεῖ δικάζει τἀμπλακήμαθ', ὡς λόγος, Ζεὺς ἄλλος. Fr. 313 οὕνεκ' ἐκεῖ ἄνθεα λειμώνια.

ἐκεῖθεν *illinc*. Sept. 40 ἥκω σαφῆ τἀκεῖθεν ἐκ στρατοῦ φέρων.

ἐκεῖθι *illic*. Sept. 810 ἐκεῖθι κεῖσθον; ubi διορθωτὴς in M superscripsit κῆλθον, crasi suspecta, de qua dixi in annot. ad Poet. scen.

ἐκεῖνος *ille*. Hoc pronomen, quod ab adverbio ἐκεῖ formatum est, ut Apollonius docet de adverb. p. 75, personam vel rem remotiorem significat, ut οὗτος personam vel rem propiorem vel praesentem: de quo dictum in Thesauro vol. 3 p. 407. Legitima autem eius forma est ἐκεῖνος: disyllaba tragici non utuntur nisi ubi metri necessitas postulat. ἐκεῖνος vel substantive vel, quod minus frequens, adiective dictum est. Nominativus singularis Pr. 948 ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους. Ch. 742 ἦ δὴ κλύων ἐκεῖνος εὐφρανεῖ νόον. Fr. 259 ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων. ‖ Genitivus Sept. 663 ἔργοις ἐκείνου καὶ φρεσίν. Pers. 766

ἐκείνου παῖς τόδ' ἔργον ἤνυσεν. Ch. 178 μάλιστ' ἐκείνου βοστρύχοις προσείδεται. 208 αὐτοῦ τ' ἐκείνου καὶ συνεμπόρου τινός. ‖ Dativus Ag. 608 δωμάτων κύνα ἐσθλὴν ἐκείνῳ. ‖ Accusativus Pers. 829 ἐκεῖνον σωφρονεῖν κεχρημένον πινύσκετε. Ch. 572 κἀκεῖνον ἐν θρόνοισιν εὑρήσω πατρός. Eum. 225 τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον οὔ τι μὴ λίπω ποτέ. 604 τί δ' οὐκ ἐκείνην ζῶσαν ἤλαυνες φυγῇ; ‖ Nominativus pluralis Pers. 260 ὡς πάντα γ' ἔστ' ἐκεῖνα διαπεπραγμένα. ‖ Genitivus Sept. 264 τοὔτ' ἀντ' ἐκείνων τοὔπος αἱροῦμαι σέθεν. Ag. 671 ἐκείνων εἴ τις ἔστιν ἐμπνέων. 1330 ταῦτ' ἐκείνων μᾶλλον οἰκτείρω πολύ. ‖ Dativus Sept. 551 αὐτοῖς ἐκείνοις ἀνοσίοις κομπάσμασιν. Pers. 691 ἐκείνοις ἐνδυναστεύσας. ‖ Accusativus Ag. 678 ἡμεῖς τ' ἐκείνους ταῦτ' ἔχειν δοξάζομεν. Pers. 395 σάλπιγξ δ' ἀϋτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν. Ag. 1106 ἐκεῖνα δ' ἔγνων.

Formae disyllabae pauca sunt exempla. Sept. 1063 κεῖνος δ' ὁ τάλας. Pers. 230 κεῖνο δ' ἐκμαθεῖν θέλω. 792 αὐτὴ γὰρ ἡ γῆ ξύμμαχος κείνοις πέλει. Ch. [146 κείνοις λέγουσα τήνδε τὴν κακὴν ἀράν.] 740 ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις καλῶς κείνῃ. Eum. 99 ἔχω μεγίστην αἰτίαν κείνων ὕπο. 177 ἕτερον ἐν κάρᾳ μιάστορ' ἐκ κείνου (sic Bothius pro μιάστορ' ἐκείνου) πάσεται. Suppl. 210 κείνου θέλοντος.

ἐκεῖσε *illuc*. Pers. 717 τίς δ' ἐμῶν ἐκεῖσε παίδων ἐστρατηλάτει;

ἐκζέω *fervefacio*. Sept. 709 ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα. Eum. 861 μήτ' ἐκζέουσ' ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀστοῖσιν ἱδρύσῃς Ἄρη. ἐξελοῦσ' M. ἐκζέουσ' Musgravius, quod legisse videtur schol. qui per ἀναπτερώσασα explicat. De usu verbi transitivo v. Hermanni annotatio.

ἐκηβόλος *tela eminus mittens*. Pr. 711 ἑκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτυμένοι. Eum. 628 τόξοις ἑκηβόλοισιν.

ἕκηλος *tranquillus*. Sept. 238 ἕκηλος ἴσθι, μηδ' ἄγαν ὑπερφοβοῦ.

ἐκθαμνίζω *exstirpo*, *everto*. Sept. 72 μή μοι πόλιν γε πρέμνοθεν πανώλεθρον ἐκθαμνίσητε. Hoc verbo post Aeschylum nemo usus esse reperitur praeter Tzetzam, cuius exempla v. in Thes. vol. 3 p. 416.

ἐκθοινάομαι *exedo*. Pr. 1025 κελαινόβρωτον δ' ἧπαρ ἐκθοινήσεται. ἐκθοινάσεται Nauckius.

ἐκθρώσκω *exsilio*. Pers. 457 ναῶν ἐξέθρωσκον.

[ἔκθυμος vitiose pro εὔθυμος, quod v.]

ἐκκαθαίρω *expurgo*. Suppl. 264 χθόνα τήνδ' ἐκκαθαίρει κνωδάλων βροτοφθόρων.

ἐκκαλέομαι (forma media) *evoco*. Ag. 270 χαρά μ' ὑφέρπει δάκρυον ἐκκαλουμένη.

ἐκκαλύπτω *detego*, *aperio*. Pr. 193 πάντ' ἐκκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον.

[ἐκκαρπίζομαι *defrugo, fructum fero*. Sept. 601 ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται. Est versus poetae ignoti, male illatus Aeschyleis: de quo dixi in Philologo vol. 16 p. 220.]

ἐκκενόω *evacuo*, *vacuum reddo*, *vasto*. Pers. 761 τόδ' ἄστυ Σούσων ἐξεκείνωσεν πεσόν. ubi notanda forma Ionica. Sept. 330 βοᾷ δ' ἐκκενουμένα πόλις. Pers. 549 στένει γαῖ' Ἀσιὰς ἐκκενουμένα.

ἐκκηραίνω *debilito*, *perdo*. Eum. 128 δεινῆς δρακαίνης ἐξεκήραναν μένος. Hesychius ἐξεκήρανεν: ἐξέφθειρε, ut idem κηραίνει inter alia exp. φθείρει.

ἐκκλέπτω *furto s. furtim eripio*. Ag. 662 ἤτοι τις ἐξέκλεψεν ἢ 'ξῃτήσατο. Eum. 153 τὸν μητραλοίαν δ' ἐξέκλεψας.

ἔκκριτος *delectus*. Sept. 57 ἀρίστους ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως. Pers. 340 δεκὰς δ' ἦν τῶνδε χωρὶς ἔκκριτος. 803 πλῆθος ἔκκριτον στρατοῦ.

ἔκκρουστος *qui quati s. moveri potest*. Sept. 542 de Sphinge in scuto Parthenopaei infixa τὸ γὰρ πόλεως ὄνειδος ἐν χαλκηλάτῳ σάκει — Σφίγγ' ὠμόσιτον προσμεμηχανημένην, γόμφοις ἐνώμα λαμπρὸν ἔκκρουστον δέμας. Eustath. p. 1160, 40 ἴσως δὲ καὶ μηχανῇ τινι ἐκινοῦντο (signa in scuto) ἔκκρουστα ὄντα καὶ οὐ διόλου προσηλωμένα τῷ σάκει, καὶ οὕτως ἐφάνταζον τοῖς ὁρῶσι τὸ αὐτοκίνητον, ὁποῖον δή τι πλάττει καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.

ἐκκυλίω *evolvo, expedio*. Pr. 87 ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τύχης.

ἐκκυνηγετέω. V. κυνηγετέω.

ἐκλάμπω *eluceo*, *effulgeo*, *emico*. Pr. 1083 ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυροι. Fr. 304.

ἐκλαπάζω *exturbo*, *expello*. Sept. 455 πρὶν ἐμὸν ἐσθορεῖν δόμον πωλικῶν θ' ἑδωλίων — δορί ποτ' ἐκλαπάξαι.

ἐκλείπω *relinquo*, *desero*. Sept. 218 θεοὺς ἕδρας ἁλούσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος. Sic correxi quod est in M θεοὺς τοὺς τῆς ἁ. de quo dixi in Praef. edit. Lips. quintae (a. 1865) p. LVI. Pers. 128 πεδοστιβὴς λεὼς σμῆνος ὣς ἐκλέλοιπεν μελισσᾶν. Ag. 1186 τὴν γὰρ στέγην τήνδ' οὔποτ' ἐκλείπει χορὸς σύμφθογγος. Ch. 543 τὸν αὐτὸν χῶρον ἐκλιπὼν (sic Blomfieldus pro ἐκλείπων) ἐμοί. ‖ *omitto*. Pr. 827 ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων. Pers. 513 πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων κακῶν. Eum. 132 κύων μέριμναν οὔποτ' ἐκλιπὼν πόνου. Passivum 97 ὄνειδος ἐν φθιτοῖσιν οὐκ ἐκλείπεται, i. e. non cessat.

ἔκλογος *enarratio*. Hesychius ἔκλογον: διήγησιν. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις (fr. 215).

ἐκλούομαι *lavor*. Fr. 28 καλοῖσι λουτροῖς ἐκλελουμένος δέμας.

ἔκλυσις *exsolutio, liberatio*. Pr. 262 ἄθλων δ' ἔκλυσιν ζήτει τινά.

ἐκλύω *exsolvo, libero*. Pr. 326 339 τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων. 781 τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ. Forma media Pr. 235 ἐξελυσάμην (ἐξερυσάμην apogr. plura) βροτοὺς τὸ μὴ διαρραισθέντας εἰς Ἅιδου μολεῖν. Eum. 174 καὶ τὸν οὐκ ἐκλύσεται.

ἐκμανθάνω *edisco*. Pr. 254 ἀφ' οὗ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας. 706 ὡς ἂν τέρματ' ἐκμάθῃς ὁδοῦ. 776 καὶ μηδὲ σαυτῆς ἐκμαθεῖν ζήτει πόνους. 817 ἐπανδίπλαζε καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε. 876 οὐδὲν ἐκμαθοῦσα κερδανεῖς. Pers. 230 κεῖνο δ' ἐκμαθεῖν θέλω. Fr. 304, 1 γένος μὲν αἰνεῖν ἐκμαθὼν ἐπίσταμαι.

ἐκμαρτυρέω *testor*. Ag. 1196 ἐκμαρτύρησον προυμόσας τὸ μὴ εἰδέναι. Sic recte Dobraeus pro τό μ' εἰδέναι, de quo Hermannus "τὸ μὴ εἰδέναι λόγῳ est *non, ut qui ex aliis acceperunt, parum, sed, ut qui ipsi viderunt, accurate scire*. Verbum ἐκμαρτύρησον, quod proprie de testimonio absentis dicitur, sic accipiendum est ut sit, *de absente, quum mortua ero, testare*. Eum. 461 λουτρῶν ἐξεμαρτύρει φόνον."

ἐκματεύω *investigo*, *exquiro*. Eum. 247 τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρὸν πρὸς αἷμα καὶ σταλαγμὸν ἐκματεύομεν. Sic scripsi pro ἐκμαστεύομεν.

ἐκμοχθέω *exantlo*. Pr. 825 ἃ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκεν φράσω.

ἔκνομος *exlex*. Eum. 92 σέβει τοι Ζεὺς τόδ'

ἐκνόμων σέβας. "In Opusc. 6, 2 p. 25 putabam scribendum esse ἐκνόμως *valde:* sed nihil mutandum est. Recte scholiasta, τὸ τῶν ἱκετῶν σέβισμα καὶ δέημα οὐ μόνον τιμᾷ ὁ Ζεύς, ἀλλὰ καὶ σέβει, ὁρῶν αὐτὸ ὁρμώμενον προσηκούσῃ τύχῃ." HERMANN.

ἐκνόμως *contra legem*, *nefarie*. Ag. 1473 σταθεῖσ' ἐκνόμως ὕμνον ὑμνεῖν ἐπεύχεται.

ἐκπαγλέομαι *vehementer admiror*. Ch. 217 σύνοιδ' Ὀρέστην πολλά σ' ἐκπαγλουμένην. quod schol. exp. ἐκπάγλως θαυμάζουσαν.

ἔκπαγλος *stupendus*, *horrendus*. Ch. 548 ὡς ἔθρεψεν ἔκπαγλον τέρας. Ag. 862 ἔκπαγλον κακόν.

[ἐκπαιδεύεται Pers. 815 vitiose pro ἐκπιδύεται, quod v.]

ἐκπάτιος *extra semitam versans*. Improprie *enormis*. Ag. 50 ἐκπατίοις ἄλγεσι παίδων. ubi gl. in M τοῖς ἔξω τῆς ὁδοῦ, et scholion οἵτινες ὕπατοι ὄντες, ὀλέσαντες δὲ τὸν πόνον τῶν ὀρταλίχων, τὸν ἐν τοῖς δεμνίοις τηρούμενον, ἐπὶ τῶν λεχέων στροφοδινοῦνται.

ἐκπέμπω *emitto*. Ag. 281 Ἥφαιστος Ἴδης λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας. Ch. 98 καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας.

ἐκπεραίνω *perficio*. Fr. 72 (ap. Pollucem 7, 122) Λέσβιον — κῦμ' ἐν τριγώνοις ἐκπεραινέτω ῥυθμοῖς. Sic Kuehnius pro ἐκπεραινέτω, quo verbo nemo usus est.

ἐκπέραμα *exitus*. Ch. 655 τρίτον τόδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ.

ἐκπεράω *permigro*. Pr. 713 χρίμπτουσα ῥαχίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα. 731 αὐλῶν' ἐκπερᾶν Μαιωτικόν. Eum. 240 χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν.

ἐκπέρθω *everto*. Pr. 357 τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βίᾳ. Sept. 427 ἐκπέρσειν πόλιν — φησίν. 467 στείχει πρὸς ἐχθρῶν πύργον ἐκπέρσαι θέλων.

ἐκπεύθομαι *interrogor*. Pers. 954 βόα καὶ πάντ' ἐκπεύθου (sic ex apogr. pro ἐκπεύθοι). ἐκπεύθου, quod *sciscitare* significat, si recte legitur, contra usum loquendi passive dictum est, *sine te interrogari*.

ἐκπήδημα *saltus*. Ag. 1376 ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος, i. e. *maius quam unde exsilire liceat*.

ἐκπιδύομαι (ῑῡ) *scaturio*. Pers. 815 οὐδέπω κακῶν κρηπὶς ὕπεστιν, ἀλλ' ἔτ' ἐκπιδύεται. Sic Schuetzius pro ἐκπαιδεύεται.

ἐκπίμπλημι *expleo*. De plena enarratione Pers. 430 κακῶν δὲ πλῆθος οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι

ἐκπίνω *ebibo*. Ag. 1398 αὐτὸς ἐκπίνει μολών. Ch. 66 δι' αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ.

ἐκπίπτω *excido*, *expello*. Pr. 756 πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος. 757 ἦ γάρ ποτ' ἔστιν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία; 948 ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους. 957 οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ᾐσθόμην;

ἐκπίτνω *excido*. Pr. 912 ἀρὰ —, ἣν ἐκπίτνων ἠρᾶτο δηναιῶν θρόνων.

ἐκπλέω *ex portu evehor*. Fr. 245 ἔνθ' οὔτε μίμνειν ἄνεμος οὔτ' ἐκπλεῖν ἐᾷ.

ἔκπληξις *terror*. Pers. 606 τοία κακῶν ἔκπληξις ἐκφοβεῖ φρένας.

ἐκπλήσσω *excutio*. Pr. 134 ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ. 360 ὅς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων κομπασμάτων. ‖ *percello*, *perterrefaci*[illegible] [illegible]3 χαρᾷ δὲ μὴ 'κπλαγῇς φρένας. Pers. 290 σιγῶ πάλαι δύστηνος ἐκπεπληγμένη κακοῖς.

ἔκπλους *enavigatio*, *exitus navigantis*. Pers. 367 ἔκπλους φυλάσσων καὶ πόρους ἁλιρρόθους. 385 κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδαμῇ καθίστατο.

ἔκπλυτος *elutus*. De piaculo quod expiari potest Eum. 281 μητροκτόνον μίασμα δ' ἔκπλυτον πέλει.

ἐκπνέω *efflo*, *exhalo*. Pr. 359 καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα. Ag. 1493 1517 βίον ἐκπνέων.

ἐκποδών *procul*. Pr. 344 ἀλλ' ἡσύχαζε σαυτὸν ἐκποδὼν ἔχων. Sept. 429 οὐδὲ τὴν Διὸς Ἔριν πέδοι σκήψασαν ἐκποδὼν σχεθεῖν. Ch. 20 σταθῶμεν ἐκποδών. 693 ὡς πόλλ' ἐπωπᾷς κἀκποδὼν εὖ κείμενα. Eum. 453 ταύτην μὲν οὕτω φροντίδ' ἐκποδὼν λέγω.

ἐκπονέω *elaboro*, *efficio*. Suppl. 367 ξυνῇ μελέσθω λαὸς ἐκπονεῖν ἄκη.

ἐκπράσσω *efficio*, *perficio*, *conficio*. Sept. 840 ἐξέπραξεν οὐδ' ἀπεῖπε πατρόθεν εὐκταία φάτις. Pers. 723 καὶ τόδ' ἐξέπραξεν, ὥστε Βόσπορον κλῇσαι μέγαν; Ag. 582 χάρις τιμήσεται Διὸς τόδ' ἐκπράξασα. Ag. 1275 De Apolline Casandram vi fatidica impertito ὁ μάντις μάντιν ἐκπράξας ἐμέ: de quo v. Thes. vol. 3 p. 553. Suppl. 101 αὐτόθεν ἐξέπραξεν ἔμπας. 472 εἰ μὲν γὰρ ὑμῖν μὴ τόδ' ἐκπράξω χρέος.

ἐκπρεπής *excellens*. Pers. 442 ψυχήν τ' ἄριστοι κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς. 184 μεγέθει τε τῶν νῦν ἐκπρεπεστάτα πολύ, ubi apogr. nonnulla εὐπρεπεστάτω.

ἐκρήγνυμαι *erumpo*. Pr. 367 ἔνθεν ἐκραγήσονταί ποτε ποταμοὶ πυρός.

ἐκρίπτω *proiicio*. Pr. 932 τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη.

[ἐκρύεσθαι vitiose pro ἐκλύεσθαι. V. ἐκλύω.]

ἐκσῴζομαι *servo* (e periculo ereptum). Pers. 360 δρασμῷ κρυφαίῳ βίοτον ἐκσωσοίατο. 451 ὅταν νεῶν φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζοίατο.

ἐκτείνω *extendo*. Pr. 323 οὔκουν — πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς. Ch. 983 ἐκτείνατ' αὐτόν. De sermone longiore Ag. 829 θεοῖς μὲν ἐξέτεινα φροίμιον τόδε. 916 μακρὰν γὰρ ἐξέτεινας. 1229 γλῶσσα μισητῆς κυνὸς λέξασα κἀκτείνασα φαιδρόνους. Eum. 201 τοσοῦτο μῆκος ἔκτεινον λόγου. 707 ταύτην μὲν ἐξέτειν' ἐμοῖς παραίνεσιν ἀστοῖσιν. Ch. 9 οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρα.

ἐκτελευτάω *ad finem perduco*, *perficio*, *absolvo*. Pr. 1020 μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου τάδ' ηὔχουν ἐκτελευτῆσαι θεούς. Intransitive *ad finem pervenio*. Suppl. 411 ὅπως ἄνατα ταῦτα — ἐκτελευτήσει καλῶς.

ἐκτελέω *perficio*. Pers. 228 ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηστά.

ἐκτελής *perfectus*. Pers. 218 τὰ δ' ἀγάθ' ἐκτελῆ γενέσθαι σοί τε καὶ τέκνοις σέθεν. [Ag. 105 κράτος αἴσιον ἀνδρῶν ἐκτελέων. ubi Auratus recte ἐντελέων.]

[ἐκτεμών scriptura corrupta fr. 178 nondum satis probabiliter emendata.]

ἐκτενής. Corrupte Suppl. 983 πρὸς τοὺς ἐκτενεῖς φίλους, ubi ἐγγενεῖς restituit Heathius.

ἐκτήκω *liquefacio*. Improprie Pr. 535 ἀλλά μοι τόδ' ἐμμένοι καὶ μήποτ' ἐκτακείη, i. e. nunquam animo excidat. Similiter Critias ap. Athen. 10 p. 432e λῆσις δ' ἐκτήκει μνημοσύνην πραπίδων.

ἐκτίνω *exsolvo*, *luo*. Sept. 548 Ἄργει δ' ἐκ-

τίνων καλὰς τροφάς. Ag. 1562 ἐκτίνει δ' ὁ καίνων. 1582 χερὸς πατρῴας ἐκτίνοντα μηχανάς.

ἔκτοθεν *extrinsecus*. Sept. 629 πύργων δ' ἔκτοθεν βαλὼν Ζεύς σφε κάνοι κεραυνῷ. Pers. 871 λίμνας τ' ἔκτοθεν. Ch. 473 οὐδ' ἀπ' ἄλλων ἔκτοθεν, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν.

ἐκτολυπεύω *perficio, conficio*. Ag. 1033 οὐδὲν ἐπελπομένα ποτὲ καίριον ἐκτολυπεύσειν.

[ἕκτος *sextus*. Pers. 778 ἕκτος δὲ Μάραφις ἕβδομός τ' Ἀρταφρένης.]

ἐκτός *extra*. Sept. 265 ἐκτὸς οὖσ' ἀγαλμάτων. Pr. 330 ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς. Ch. 1031 ἐκτὸς αἰτίας κακῆς εἶναι.

ἐκτρέπω *averto*. Sept. 628 δορίπονα κάκ' ἐκτρέποντες ἐς γᾶς ἐπιμόλους. Ag. 1464 μηδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψῃς.

ἐκτρέφω *educo*. Ch. 750 ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη.

ἐκτροπή *declinatio*. De effugio Pr. 913 τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπήν.

ἐκτυφλόω *occaeco*. Ch. 536 πολλοὶ δ' ἀνῆθον ἐκτυφλωθέντες σκότῳ λαμπτῆρες.

Ἕκτωρ *Hector*. Fr. 260 ὅθεν περ Ἕκτωρ σ' ἄλοχον ἤγαγεν. 440 Ἕκτορος τύχης διαί. ‖ Ἕκτορος λύτρα sive Φρύγες inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 254—268).

ἐκφανής *conspicuus, manifestus*. Pers. 398 θοῶς δὲ πάντες ἦσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν. Eum. 244 τόδ' ἐστὶ τἀνδρὸς ἐκφανὲς τέκμαρ.

ἐκφάτως *ineffabiliter*. Ag. 706 τὸ νυμφότιμον μέλος ἐκφάτως τίοντας. Alii interpretantur *clara voce*, Schneidewinus *palam*.

ἐκφεύγω *effugio*. Pr. 518 οὔκουν ἂν ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην. Sept. 719 οὐκ ἂν ἐκφύγοις (ἐκφύγοιν ?) κακά, ut 1044. Pers. 510 ἥκουσιν ἐκφυγόντες. 565 τυτθὰ δ' ἐκφυγεῖν ἄνακτ' αὐτόπουν ἀκούομεν. Ag. 902 τἀναγκαῖον ἐκφυγεῖν Eum. 752 δδ' ἐκπέφευγεν αἵματος δίκην. Suppl. 143 153 εὐνὰς ἀνδρῶν ἄγαμον ἀδάματον ἐκφυγεῖν.

ἐκφθίνω *perdo*. Pers. 679 ἐξέφθινθ' αἱ τρίσκαλμοι νᾶες. 927 μυριὰς ἀνδρῶν ἐξέφθινται.

ἐκφοβέω *exterreo*. Pers. 606 τοία κακῶν ἐκπληξις ἐκφοβεῖ φρένας.

ἐκφορά *elatio*. De funere Sept. 1024 ἄτιμον εἶναι δ' ἐκφορᾶς φίλων ὕπο. Ch. 430 δαΐοις ἐν ἐκφοραῖς. Ch. 9 ἐπ' ἐκφορᾷ νεκροῦ.

ἔκφορος *exportans*. Eum. 910 τῶν δυσσεβούντων δ' ἐκφορωτέρα πέλοις. Sensum recte expressit Schuetzius, impii vero si qui fuerint, quo minus exstirpes nihil impedio.

ἐκφράζω *enuntio*. Pr. 950 αὔθ' ἕκαστ' ἔκφραζε.

ἐκφυγγάνω *effugio*. Pr. 525 δεσμοὺς ἀεικεῖς καὶ δύας ἐκφυγγάνω.

ἐκφῡσάω *effundo*. Pr. 720 ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος.

ἐκφῡσιάω *exhalo*. Ag. 1389 ἐκφυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγήν.

ἔκφυσις *id quod enascitur* s. *erumpit*. Fr. 248 ἐνῴκισε δεινὴν στομωτὸν ἔκφυσιν.

ἐκχέω *effundo*. Eum. 653 τὸ μητρὸς αἷμ' ὅμαιμον ἐκχέας πέδοι. Ch. 97 τάδ' ἐκχέουσα γάποτον χύσιν, ubi probabilius est ἐκχέασα. 520 τὰ πάντα γάρ τις ἐκχέας ἀνθ' αἵματος ἑνός. [Ag. 322 ἐκχέας corruptum ex ἐγχέας.] Improprie Pers. 826 μηδέ τις — ὄλβον ἐκχέῃ μέγαν. Ag. 1029 προφθάσασα καρδία γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει.

ἑκών *libens, sponte* vel *libenter faciens*. Pr. 218 ἑκόνθ' ἑκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν. 266 ἑκὼν ἑκὼν ἥμαρτον. 854 οὐχ ἑκοῦσ' ἐλεύσεται. Ag. 38 ἑκὼν ἐγὼ μαθοῦσιν αὐδῶ. 841 ὅσπερ οὐχ ἑκὼν ἔπλει. 943 κράτος μέντοι πάρες γ' ἑκὼν ἐμοί. 953 ἑκὼν γὰρ οὐδεὶς δουλίῳ χρῆται ζυγῷ. 1613 σὺ δ' ἄνδρα τόνδε φῂς ἑκὼν κατακτανεῖν. Eum. 234 εἰ προδῶ σφ' ἑκών. 540 ἑκὼν δ' ἀνάγκας ἄτερ. Sic Wieselerus pro ἐκ τῶνδ'. Suppl. 940 ταύτας δ' ἑκούσας μὲν — ἄγοις ἄν.

ἐλαία *oliva*. Pers. 617 ξανθῆς ἐλαίας καρπὸς εὐώδης. Ag. 494 κατάσκιον κλάδοις ἐλαίας. Eum. 43 ἐλαίας θ' ὑψιγέννητον κλάδον. De forma Attica ἐλάα et de discrimine inter ἐλαία et ἐλάα a grammaticis quibusdam ficto v. Thes. vol. 3 p. 655.

ἐλαιόφυτος *olivis consitus*. Pers. 884 ἐλαιόφυτός τε Σάμος.

ἕλανδρος *viros capiens*. Ag. 689 de Helena ἑλέναυς, ἕλανδρος, ἑλέπτολις.

ἐλάσσων *minor*. Fr. 89 τὸν δ' ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσονα (ἐλάσσω Porsonus) ταχέως ὁ μέγας καταπίνει. Verba καὶ τὸν ἐλάσσονα deleri volebat Bothius. Pr. 938 ἐμοὶ δ' ἔλασσον Ζηνὸς ἢ μηδὲν μέλει. Pers. 813 οὐκ ἐλάσσονα πάσχουσι.

ἐλατήρ *agitator*. De equite Pers. 32 ἵππων τ' ἐλατὴρ Σωσθάνης.

ἐλατήριος *propulsandi* s. *averruncandi vim habens*. Ch. 968 καθαρμοῖσιν ἀτᾶν ἐλατηρίοις.

ἐλαύνω [cum imperfecto ἤλαυνον, aoristo ἤλασα, futuro ἐλῶ ex ἐλάσω contracto, passivo ἐλαύνομαι, et participio perfecti ἐληλαμέναι, et aoristo ἠλάθην] *agito, pello, trudo*. Pers. 75 ἐπὶ πᾶσαν χθόνα ποιμανόριον θεῖον ἐλαύνει. Ag. 701 Ἰλίῳ δὲ κῆδος ὀρθώνυμον τελεσσίφρων μῆνις ἤλασεν. Eum. 75 ἐλῶσι γάρ σε καὶ δι' ἠπείρου μακρᾶς. 210 τοὺς μητραλοίας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν. 421 βροτοκτονοῦντας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν. 604 τί δ' οὐκ ἐκείνην ζῶσαν ἤλαυνες φυγῇ; Suppl. 309 τοιγάρ νιν ἐκ γῆς ἤλασεν μακρῷ δρόμῳ. Pr. 682 μάστιγι θείᾳ γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι. Ch. 1062 ἐλαύνομαι δὲ κοὐκέτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ. De piaculo expellendo Ch. 967 ὅταν ἀφ' ἑστίας μύσος πᾶν ἐλάσῃ, ubi ἐλαθῇ Weilius. Eum. 283 (τὸ μίασμα) πρὸς ἑστίᾳ θεοῦ Φοίβου καθαρμοῖς ἠλάθη χοιροκτόνοις. ‖ *subigo*. Pers. 771 Ἰωνίαν τε πᾶσαν ἤλασεν βίᾳ. [900 in apographis pluribus καὶ τὰς εὐκτεάνους κατὰ κλῆρον Ἰαόνιον πολυάνδρους (πόλεις) | ἐλαύνων ἐκράτυνε, ubi in M est Ἑλλάνων.] ‖ De muro ducendo Pers. 871 αἳ κατὰ χέρσον ἐληλαμέναι περὶ πύργον. quod schol. recte explicat τοῖς τείχεσι κεκυκλωμέναι. Usitatum est τεῖχος et τάφρον ἐλαύνειν de muro s. fossa ducenda, cuius exempla v. in Thes. vol. 3 p. 680: Aeschylus vero ἐληλαμέναι περὶ πύργον, ut monuit Blomfieldus, dixit pro περιεληλαμέναι πύργον, i. e quibus πύργος περιελήλαται. ἐληλάμεναι est in M, accentu a m. rec. addito, in apographis ἐληλαμέναι contra regulam grammaticornm, de qua v. Buttmannum Gr. Gr. vol. 1 p. 444. ‖ Alterius formae ἐλάω, de qua v. Veitchius p. 213, unum est apud Aeschylum exemplum fr. 330 ἔλα, δίωκ' ἀκμῆτι μαλκίων ποδί. Nam sic recte correxit Hermannus quod apud Harpocr. (s. v. μαλακίζομεν) legitur ἐλλαδίῳ (vel ἐλαδίῳ) κεκμῆτι. [De Ch. 490 v. s. λαγχάνω.]

ἐλαφρός *levis*, Pr. 125 αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει. 279 ἐλαφρῷ ποδὶ κραιπνόσυτον θᾶκον προλιποῦσα. ‖ *facilis*. Pr. 263 ἐλαφρόν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει, παραινεῖν.

ἐλέγχω *arguo, convinco*. Ag. 1351 ἐμπεσεῖν δοκεῖ καὶ πρᾶγμ' ἐλέγχειν. ‖ *percunctor, exploro* (de qua signif. v. Thes. v. 3 p. 703). Ch. 851 ἰδεῖν ἐλέγξαι τ' αὖ θέλω τὸν ἄγγελον. Suppl. 993

ἀγνῶθ' ὅμιλον ὡς ἐλέγχεσθαι χρόνῳ. ‖ *vitupero*. Ch. 919 μὴ 'λεγχε τὸν πονοῦντ' ἔσω καθημένη.

[ἐλεδέμας vitiose in M Sept. 83 pro εἷλε δ' ἐμὰς φρένας, quod restitui.]

ἐλεινός *miserabilis*. Pr. 246 καὶ μὴν φίλοις ἐλεινὸς εἰσορᾶν ἐγώ. ubi ἐλεινός pro ἐλεεινός, quod constanter inferre solent librarii, restituit Porsonus.

ἐλειοβάτης *paludicola*. Pers. 39 ἐλειοβάται ναῶν ἐρέται.

ἔλειος *palustris*. Pers. 494 Βόλβης θ' ἔλειον δόνακα.

ἐλελεῦ, quod proprie ἐπιφώνημα πολεμικὸν est, de quo v. Thes. vol. 3 p. 710, eiulantis est Pr. 877 ἐλελεῦ ἐλελεῦ, ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλπουσι. Nam sic Pauwius recte correxit quod est in M ἐλελελελελεῦ. Recte apud Hesychium ἐλελεῦ: τίθησιν αὐτὸ Αἰσχύλος ἐπὶ σχετλιασμοῦ ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ.

ἑλέναυς *naves capiens*. Ag. 689 de Helena ἑλέναυς, ἕλανδρος, ἑλέπτολις. Sic recte Blomfieldus et Elmsleius ad Eur. Bacch. 508 pro ἑλένας, quod ab Dorico νᾶς pro ναῦς ductum videbatur Salmasio Exerc. Plin. p. 78 et Lobeckio Paralip. p. 228.

Ἑλένη *Helena*. Ag. 687 τὰν δορίγαμβρον ἀμφινεικῆ θ' Ἑλέναν. 800 Ἑλένης ἕνεκα. 1455 ἰὼ παράνους Ἑλένα. 1464 μηδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψῃς.

ἑλέπτολις *urbes capiens*. Ag. 689 ἑλέναυς, ἕλανδρος, ἑλέπτολις.

ἐλευθερία *libertas*. Ch. 863 πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ δαίων. 809 καί νιν ἐλευθερίας φῶς λαμπρὸν ἰδεῖν, ubi M ἐλευθερίως λαμπρῶς. Correxit Weilius, qui φῶς post ἰδεῖν posuit.

ἐλεύθερος *liber*. Pr. 50 ἐλεύθερος γὰρ οὔτις ἐστὶ πλὴν Διός. Sept. 74 ἐλευθέραν δὲ γῆν τε καὶ Κάδμου πόλιν. Pers. 593 λέλυται γὰρ λαὸς ἐλεύθερα βάζειν. Ag. 328 ἐξ ἐλευθέρου δέρης. Ch. 103 τὸ μόρσιμον γὰρ τόν τ' ἐλεύθερον μένει καὶ τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτούμενον χερός. 915 διχῶς ἐπράθην ὢν ἐλευθέρου πατρός. Eum. 340 θανὼν δ' οὐκ ἄγαν ἐλεύθερος. Suppl. 221 ἐλευθέροις νῦν ἐσθλά κηρυκευέτω. 609 ἡμᾶς μετοικεῖν τῆσδε γῆς ἐλευθέρους. Cum genitivo Ch. 1060 ἐλεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσω. Eum. 603 ἡ δ' ἐλευθέρα φόνου.

ἐλευθεροστομέω *libere loquor*. Pr. 180 ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς.

ἐλευθερόστομος *libere loquens*. Suppl. 948 ἐξ ἐλευθεροστόμου γλώσσης.

ἐλευθερόω *libero*. Pers. 403 ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ παῖδας. Ch. 1046 ἐλευθερώσας πᾶσαν Ἀργείων πόλιν. Suppl. 416 ὃς οὐδ' ἐν Ἅιδου τὸν θανόντ' ἐλευθεροῖ. Passivum Eum. 175 οὔποτ' ἐλευθεροῦται. Suppl. 802 τῷ γὰρ θανεῖν ἐλευθεροῦμαι φιλαιακτῶν κακῶν. Sic Schuetzius pro τὸ — ἐλευθεροῦται, cui glossator in M adscripsit ἀντὶ τοῦ ἐλευθεροῖ.

Ἐλευσίνιοι Aeschyli fabula fuit (fr. 50 51).

ἑλίγδην *rotatim*. Pr. 882 τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἑλίγδην.

ἐλινύω *cunctor*. Pr. 53 ὡς μή σ' ἐλινύοντα προσδερχθῇ πατήρ. 528 μηδ' ἐλινύσαιμι θεοὺς ὁσίαις θοίναις ποτινισσομένα. In apogr. utrobique ἐλιννυ—, quod frequens in codicibus vitium: v. Thes. vol. 3 p. 739.

ἕλιξ *radius*. Pr. 1083 ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυροι.

ἑλίτροχος *rotam volvens*. Sept. 205 σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι.

ἑλκαίνω *saucius sum*. Ch. 843 φόνῳ τῷ πρόσθεν ἑλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ. quod ἑλκαίνουσι καὶ δεδηγμένοις scribendum videri cum Bambergero s. v. δάκνω diximus.

ἑλκοποιός *vulnus faciens, vulnerans*. Sept. 398 οὐδ' ἑλκοποιὰ γίγνεται τὰ σήματα.

ἕλκος *vulnus*. Ag. 640 πόλει μὲν ἕλκος ἓν τὸ δήμιον τυχεῖν.

ἕλκω *traho*. Suppl. 909 ἕλξειν ἔοιχ' ὑμᾶς ἀποσπάσας κόμης. Fr. 33 εἷλκον δ' ἄνω λυκηδόν.

Ἑλλάς *Graecia*. Sept. 72 Ἑλλάδος φθόγγον χέουσαν. Pers. 50 ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι. 234 πᾶσα γὰρ γένοιτ' ἂν Ἑλλὰς βασιλέως ὑπήκοος. 758 τήνδ' ἐβούλευσεν κέλευθον καὶ στράτευμ' ἐφ' Ἑλλάδα. 796 ἐν Ἑλλάδος τόποις. 824 μέμνησθ' Ἀθηνῶν Ἑλλάδος τε. Ag. 578 θεοῖς τοῖς καθ' Ἑλλάδα. Suppl. 237 ἀφ' Ἑλλάδος τόπων. ‖ Adiective *Graeca*. Ag. 109 Ἑλλάδος ἥβας ξύμφρονε ταγώ. Suppl. 243 Ἑλλὰς χθών. Pers. 2 Ἑλλάδ' ἐς αἶαν. 186 Ἑλλάδα κλήρῳ λαχοῦσαι γαῖαν. 271 ἐπ' αἶαν δᾴαν Ἑλλάδα χώραν. 809 γῆν μολόντες Ἑλλάδα. Ag. 429 ἀφ' Ἑλλάδος αἴας. ubi propter versus strophici mensuram Ἑλλανίδος γᾶς restituit Hermannus.

ἐλλείπω *omitto*. Pr. 341 προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπεις. Intransitive 961 πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω, i. e. multum abest. Pr. 1056 τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν ἡ τοῦδε τύχη; i. e. quid deest ei ad insaniam? Sic correxi pro ἢ τοῦδ' (εἰ τάδ' margo M) εὐτυχῆ. Sept. 10 τὸν ἐλλείποντ' ἔτι ἥβης ἀκμαίας, i. e. qui adolescentiam nondum attigit.

Ἕλλη *Helle*, Athamantis filia. Pers. 70 πορθμὸν ἀμείψας Ἀθαμαντίδος Ἕλλας. 722 μηχαναῖς ἔζευξεν Ἕλλης πορθμόν. 799 περᾷ τὸν Ἕλλης πορθμόν. 874 Ἕλλας τ' ἀμφὶ πόρον.

Ἕλλην *Graecus*. Pers. 362 δόλον Ἕλληνος ἀνδρός. Cum nomine feminino Ag. 1254 Ἕλλην' ἐπίσταμαι φάτιν. Pers. 338 Ἕλλησιν μὲν ἦν ὁ πᾶς ἀριθμός. 351 τίνες κατῆρξαν, πότερον Ἕλληνες, μάχης: 355 ἀνὴρ γὰρ Ἕλλην. 358 Ἕλληνες οὐ μενοῖεν. 369 εἰ μόρον φευξοίαθ' Ἕλληνες κακόν. 384 Ἑλλήνων στρατός. 388 Ἑλλήνων πάρα. 393 παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνὸν Ἕλληνες τότε. 402 ὦ παῖδες Ἑλλήνων. 452 Ἑλλήνων στρατόν. 455 ἔδωκε κῦδος Ἕλλησιν μάχης. 790 ἐς τὸν Ἑλλήνων τόπον. 900 πολυάνδρους Ἑλλάνων (πόλεις), ubi in apogr. ἐλαύνων. Eum. 31 κεἰ παρ' Ἑλλήνων τινές. 756 καί τις Ἑλλήνων ἐρεῖ. 920 ῥυσίβωμον Ἑλλάνων ἄγαλμα δαιμόνων. Suppl. 220 τοῖσιν Ἑλλήνων νόμοις. 914 Ἕλλησιν ἐγχλίεις ἄγαν.

Ἑλληνικός *Graecus*. Sept. 269 Ἑλληνικὸν νόμισμα θυστάδος βοῆς. Pers. 409 Ἑλληνικὴ ναῦς.

Ἑλληνίς *Graeca*. Pers. 334 πόσον τι πλῆθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων; Ag. 429 Ἑλλανίδος γᾶς Hermannus pro Ἑλλάδος αἴας.

Ἑλλήσποντος *Hellespontus*. Pers. 745 Ἑλλήσποντον ἱρόν.

ἐλπίζω *spero*. Sept. 76 ξυνὰ δ' ἐλπίζω λέγειν. 589 οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον. Pers. 746 Ἑλλήσποντον — ἤλπισε σχήσειν ῥέοντα. Ag. 11 γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζον κέαρ. 1044 οἱ δ' οὔποτ' ἐλπίσαντες ἤμησαν καλῶς. 1058 ὡς οὔποτ' ἐλπίσασι τήνδ' ἕξειν χάριν. Ch. 187 πῶς γὰρ ἐλπίσω ἀστῶν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόζειν φόβης; 539 ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων. Fr. 281

τὸ Φοίβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα ἤλπιζον εἶναι μαντικῇ βρύον τέχνῃ.

ἐλπίς *spes*. Pr. 250 τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατῴκισα. 259 τίς ἐλπίς; 539 ἁδύ τι θαρσαλέαις τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι. Pers. 804 ἐλπίσιν πεπεισμένος. Ag. 102 ἐκ θυσιῶν ἀγανὴ προφανεῖσ' ἐλπίς. 262 εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς. 266 χάρμα μεῖζον ἐλπίδος. 505 πολλῶν ῥαγεισῶν ἐλπίδων. 817 τῷ τ' ἐναντίῳ κύτει ἐλπὶς προσῄει χειρὸς οὐ πληρουμένῳ. (ubi de spe loquitur tanquam de dea, ut Sophocles OR. 158) 899 παρ' ἐλπίδα. 994 ἐλπίδος φίλον θράσος. 999 εὔχομαι δ' ἐξ ἐμᾶς ἐλπίδος ψύθη πεσεῖν. 1668 οἶδ' ἐγὼ φεύγοντας ἄνδρας ἐλπίδας σιτουμένους. Ch. 194 σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος. 236 δακρυτὸς ἐλπὶς σπέρματος σωτηρίου. 699 ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν. 776 Ὀρέστης ἐλπὶς οἴχεται δόμων. Suppl. 95 ἰάπτει δ' ἐλπίδων ἀφ' ὑψιπύργων πανώλεις βροτούς. Cum infinitivo Ag. 679 ἐλπίς τις αὐτὸν πρὸς δόμους ἥξειν πάλιν. Sept. 367 ἐλπίς ἐστι νύκτερον τέλος μολεῖν. Ag. 1434 οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν.

ἕλωρ *praeda*. Suppl. 800 κυσὶν δ' ἔπειθ' ἕλωρα κἀπιχωρίοις ὄρνισι δεῖπνον οὐκ ἀναίνομαι πέλειν.

ἐμαυτοῦ *mei*. Pers. 162 οὐδαμῶς ἐμαυτῆς οὖσ' ἀδείμαντος. Ag. 859 ἐμαυτῆς δύσφορον λέξω βίον. 1264 τί δῆτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε; Pr. 438 ὁρῶν ἐμαυτὸν ὧδε προυσελούμενον. 748 ἔρριψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας.

ἐμβαίνω *ingredior*. Ag. 1567 ἐς τόνδ' ἐνέβης ξὺν ἀληθείᾳ χρησμόν. ‖ *pedem impono*. Ag. 946 σύν ταῖσδέ μ' ἐμβαίνονθ' ἁλουργέσιν. ‖ *insulto*. Pers. 911 ὡς ὠμοφρόνως δαίμων ἐνέβη Περσῶν γενεᾷ.

ἐμβάλλω *iniicio*. Sept. 316 τοῖσι μὲν ἔξω πύργων — ῥίψοπλον ἄταν ἐμβαλόντες. Suppl. 529 λίμνᾳ δ' ἔμβαλε πορφυροειδεῖ τὰν μελανόζυγ' ἄταν. Sept. 583 στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβεβληκότα. 1019 στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβαλών.

ἔμβασις *ingressus*. De eo quo quis incedit Ag. 945 ὑπαί τις ἀρβύλας λύοι τάχος, πρόδουλον ἔμβασιν ποδός.

ἐμβατεύω *pedem infero*, *frequento*. Pers. 449 νῆσος — ἣν ὁ φιλόχορος Πὰν ἐμβατεύει. Frequens verbi usus de diis loca sibi grata visentibus: v. exempla in Thes. collecta vol. 3 p. 808.

ἐμβολή *invasio*. De conflictu navium Pers. 279 δαμασθεὶς ναΐοισιν ἐμβολαῖς. et 336. 415 ἐμβολαῖς (ἐμβόλοις rostris Stanleius) χαλκοστόμοις παίοντο. 409 ἦρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνικὴ ναῦς. 562 νᾶες δ' ἀπώλεσαν — πανωλέθροισιν ἐμβολαῖς. Etym. M. p. 450 37 θίς: — καὶ ἐπὶ τοῦ σωροῦ θηλυκῶς παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 335) "θινὸς ἐμβολὰς ἁλός". His quum nec significatio nec genus probetur, θινὸς ἐμβολάδος coniecit Hermannus.

ἐμβριθής (ῑ) *ponderosus*, *gravis*. Pers. 693 τί δ' ἐστὶ Πέρσαις νεοχμὸν ἐμβριθὲς κακόν;

ἐμβριμάομαι *fremo in aliquem*. Sept. 461 ἵππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας.

ἔμβρυον *foetus*. Eum. 945 ξὺν διπλοῖσιν ἐμβρύοις.

ἐμέω *vomo*. Ag. 1599 ἀμπίπτει δ' ἀπὸ σφαγῆς ἐμῶν. Eum. 184 ἐμοῦσα θρόμβους οὓς — ἀφείλκυσας φόνου. Futuri forma media Eum. 730 ἐμεῖ (ἐμῇ M) τὸν ἰὸν οὐδὲν ἐχθροῖσιν βαρύν. Forma futuri Ionica ἐμέομαι utitur Hipocrates.

ἐμμανής *furibundus*. Pr. 675 ἐμμανεῖ σκιρτήματι ᾖσσον. Eum. 860 ἀοίνοις ἐμμανεῖς θυμώμασι.

ἐμμέλεια genus saltationis et tragicae et satyricae fr. 17, ubi v. quae annotavi.

ἐμμένω *insideo*. Pr. 535 ἀλλά μοι τόδ' ἐμμένοι. Ch. 977 ὅρκος τ' ἐμμένει πιστώμασιν.

ἔμμοτον proprie est medicamentum liquidum, quod linteolis concerptis exceptum intra ulcera eiusque sinus conditur: v. Thes. vol. 3 p. 845. Improprie Ch. 471 δώμασιν ἔμμοτον τῶνδ' ἄκος, οὐδ' ἀπ' ἄλλων ἔκτοθεν, i. e. inhaerens. Nam ἄκος pro ἑκάς recte restituit Schuetzius.

ἐμός *meus*. Nominativus ἐμός Pr. 773. Pers. 177 189 197 233 352 473 476 744. Ag. 1081 1086 1404. οὑμός Pr. 388. Pers. 752. Eum. 650. Ch. 985. ἐμή Pers. 152. Ch. 190. Eum. 459. ἐμόν Ch. 825 (ubi ἐμὸν κέρδος) Eum. 734. τοὐμόν Eum. 454. ‖ Genitivus ἐμοῦ Pr. 593. Suppl. 318. ἐμῆς Pr. 622 842 1091. Sept. 196. Pers. 681. Ag. 875 1263 1266 1432 1435 1447. Ch. 90 486 749. Eum. 114 606 886. Suppl. 1015. Fr. 93. ἐμᾶς Pers. 1016. Ag. 999. ‖ Dativus ἐμῷ [Pers. 850 ὑπαντιάζειν ἐμῷ παιδί, ubi correxi παιδί μου.] Ag. 1226. Suppl. 929. Fr. 179 τὠμῷ Ch. 14. ἐμῇ Ag. 915. ἐμᾷ Pr. 527. τἠμῇ Eum. 446 968. ‖ Accusativus ἐμόν Pr. 386. Sept. 219 454 1029. Pers. 739 751. Ag. 514 600 1137 1313 1323 1497 1525 1584. Ch. 545. Eum. 91 602. Fr. 180 281, 9. ἐμήν Pr. 79 691 966. Pers. 684 700 (ubi notandum εἰπὲ — τὴν ἐμὴν αἰδῶ μεθείς, pronomine passive intelligendo, ut aliquoties apud Sophoclem, de quo dixi in Lexico Soph. p. 163) 1046. Ag. [14] 1266. Ch. 17 746. Eum. 1018. Suppl. 554. ἐμάν Pr. 689 [691.] Eum. 939. τοὐμόν Pr. 1052. Eum. 1025. κἀμόν Pers. 160.

Pluralis nominativus ἐμοί Pers. 784. ‖ Genitivus ἐμῶν Pr. 118 298 826. Sept. 267 482. Pers. 524 704 714 913. Ag. 878 914 1252 1420 1431. Eum. 106 487 578. Suppl. 366 432 831 910. ‖ Dativus ἐμοῖς et ἐμοῖσι vel ἐμοῖσιν Pr. 145 1014. Pers. 227 300. Ag. 1324 1325. Ch. 206 210 222 223 227. Eum. [119, ubi ἐμοί (*mihi*) Hermannus.] 707 858 862. Suppl. 376 1008. ἐμαῖς et ἐμαῖσι vel ἐμαῖσιν Pr. 219. Eum. 361. Suppl. 1073. ‖ Accusativus ἐμούς Pr. 615 646 679 705 752 864 972. Eum. 571 713 754. Suppl. 985. ἐμάς Pr. 181 303 782. Ag. 973. Ch. 125 555. Eum. 227 419. Fr. 281, 3 423. τἀμά Eum. 768. Suppl. 918.

Ubi syllaba prima longa opus erat tragici ἀμός dixerunt, de quo v. supra p. 23.

ἔμπαιος *ingruens*. Ag. 188 ἐμπαίοις τύχαισι συμπνέων. Schol. exp. ἐμπαισάσαις. Simile est πρόσπαιος v. 338..

ἐμπάλαγμα *amplexus*. Suppl. 296 κἀκρυπτά γ' Ἥρας ταῦτα τἀμπαλάγματα, ubi M καὶ κρυπτά γ' ἥρας ταῦτα παλλαγμάτων. Recte Hermannus "scholiastae annotatio αἱ περιπλοκαί corruptumque Hesychii ἐμπαλεύγματα: αἱ ἐμπλοκαί monstrare poterant scribendum esse quod posui. Amplexus dixit: nam ἐμπαλάσσεσθαι est *implicari*, ut apud Herodotum 7, 85 et Thucydidem 7, 84 aliosque."

ἔμπαλιν *contra*, τὸ ἔμπαλιν *contrarium*. Pr. 202 οἱ δὲ τοὔμπαλιν σπεύδοντες. Pers. 223 τἄμπαλιν δὲ τῶνδε γαίᾳ κάτοχ' ἀμαυροῦσθαι σκότῳ. Ag. 1424 ἐὰν δὲ τοὔμπαλιν κραίνῃ θεός.

ἔμπας *omnino*, *nihilominus*. Pr. 48 ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὤφελεν λαχεῖν. 187 ἀλλ' ἔμπας μαλακογνώμων ἔσται ποτέ. Ch. 389 τί γὰρ κεύθω φρενὸς οἷον ἔμπας ποτᾶται; Eum. 229 μέγας γὰρ

ἔμπας παρὰ Διὸς θρόνοις λέγει. Suppl. 101 αὐτόθεν ἐξέπραξεν ἔμπας.

ἐμπατέω *ingredior.* Ag. 1434 οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν.

ἔμπεδος *inhaerens.* Ag. 561 ἔμπεδον σίνος ἐσθημάτων.

ἐμπέδως *firmiter.* Ag. 854 νίκη δ' ἐπείπερ ἕσπετ', ἐμπέδως μένοι. 975 τίπτε μοι τόδ' ἐμπέδως δεῖμα προστατήριον καρδίας τερασκόπου ποτᾶται; Eum. 335 τοῦτο γὰρ λάχος διανταία Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν.

ἔμπειρος *gnarus.* Pers. 598 κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ. Sic ex apogr. pro ἔμπορος.

[ἐμπεραίνω vitiose pro ἐκπεραίνω, quod v.]

[ἐμπίμπλημι *impleo.* Suppl. 444 μέγ' ἐμπλήσας γόμου (γόμον Turnebus).]

ἐμπίπτω *irruo.* Ag. 1350 ἐμοὶ δ' ὅπως τάχιστά γ' ἐμπεσεῖν δοκεῖ. ‖ *incido, invado.* Ag. 341 ἔρως δὲ μή τις πρότερον ἐμπίπτοι στρατῷ.

ἐμπίτνω *incido, irruo.* Suppl. 120 131 πολλάκι δ' ἐμπίτνω ξὺν λακίδι λίνοισιν ἢ Σιδονίᾳ καλύπτρᾳ. Ag. 1468 δαῖμον ὃς ἐμπίτνεις δώμασι. 1175 δαίμων ὑπερβαρὴς ἐμπίτνων.

ἐμπλέκω *intexo, implico.* Pr. 610 οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματα. Pr. 1079 εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης ἐμπλεχθήσεσθε.

ἐμπνέω *animam duco, vivo.* Ag. 671 ἐκείνων εἴ τίς ἐστιν ἐμπνέων.

ἐμποδίζω *impedio.* Pr. 550 ᾇ τὸ φωτῶν ἀλαὸν γένος ἐμπεποδισμένον.

ἐμποδών *impediens.* Pr. 13 κοὐδὲν ἐμποδὼν ἔτι. Sept. 1016 εἰ μὴ θεῶν τις ἐμποδὼν ἔστη δορὶ τῷ τοῦδε.

ἐμπολάω *comparo mihi* s. *acquiro.* Eum. 631 ἀπὸ στρατείας γάρ νιν ἠμποληκότα τὰ πλεῖστ' ἀμείνον' εὔφροσιν δεδεγμένη, post quae verba versus excidit, in quo substantivum lectum fuit cum εὔφροσιν coniungendum.

ἔμπορος *viator.* Ch. 661 ὥρα δ' ἐμπόρους μεθιέναι (correxi καθιέναι) ἄγκυραν. [Pers. 598 vitiose pro ἔμπειρος, quod v.]

ἐμπρέπω *conspicuus sum, praefulgeo.* Ag. 6 de sideribus λαμπροὺς δυνάστας ἐμπρέποντας αἰθέρι. Ch. 356 κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων σεμνότιμος ἀνάκτωρ. Ib. 1498 λίπος ἐπ' ὀμμάτων αἵματος ἐμπρέπει (vel ἐμπρέπειν)· ἄτιτον ἔτι σε χρή cet. Sic correctum est quod in apogr. Flor. legitur (nam in M haec pars fabulae excidit) εὖ πρέπει ἀντίετον ἔτι σε χρή cet.

ἐμπρεπής *decens, aptus.* Suppl. 116 πάθεα — ἰηλέμοισιν ἐμπρεπῆ. Quocum comparari potest Soph. El. 1187 ὁρῶν σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν.

ἔμπυρα sacrificia ignea. Ch. 485.

ἐμφανής *perspicuus.* Pers. 518 ὦ νυκτὸς ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων. Ch. 667 κἀσήμηνεν ἐμφανὲς τέκμαρ. Eum. 420 εἰ λέγοι τις ἐμφανῆ λόγον. Ch. 818 καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανέστερος.

ἐμφανῶς *perspicue, manifesto.* Sept. 246 μὴ νυν ἀκούουσ' ἐμφανῶς ἄκου' ἄγαν. Ag. 626 ἀναχθεὶς ἐμφανῶς ἐξ Ἰλίου. Eum. 223 ἐμφανῶς πράσσουσαν ἡσυχαιτέραν.

ἐμφερής *similis.* Ch. 206 στίβοι — ποδῶν ὅμοιοι τοῖς τ' ἐμοῖσιν ἐμφερεῖς. Eum. 412 βροτείοις ἐμφερεῖς μορφώμασιν. Suppl. 279 Λιβυστικαῖς γὰρ μᾶλλον ἐμφερέστεραι γυναιξίν ἐστε.

ἔμφρων *mentis compos.* Pr. 848 ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα. Ch. 1026 ἕως δ' ἔτ' ἔμφρων εἰμί. Ib. 195 εἴθ' εἶχε φωνὴν ἔμφρον' ἀγγέλου δίκην. Sic recte Auratus pro εὔφρον'.

ἐμφύλιος *domesticus, intestinus.* Eum. 863 Ἄρη ἐμφύλιον.

ἐμφύρω *immisceo, permisceo.* Fr. 32 (ap. schol. Eur. Phoen. 1194 vol. 3 p. 318, 14 ed. Oxon.) ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι.

ἐμψίω. V. ἐψίω.

ἐν *in*, praepositio quae cum dativo construitur significatione locali de hominibus et rebus in loco aliquo versantibus. Frequentissima sunt ἐν δόμοις Pers. 776. Ag. 606 964 971 1102 1189 1313 1397 1460 1492. Ch. 101 349 537 554 662 698 745 805 1005. Eum. 723. Fr. 321. ἐν δώμασιν Ag. 773. Ch. 36. ἐν πύλαις Sept. 160 218 249 376 451 958. ἐν πυλώμασιν 799. ἐν γῇ vel γαίᾳ Sept. 567 937. Eum. 781 811. Suppl. 834. ἐν χθονὶ Pers. 482. Ag. 506. Suppl. 242 829 858. ἐν πόλει Sept. 1009. Ag. 321. Eum. 776. ἐν τόποις Pers. 796. Ag. 191. Eum. 706. Suppl. 50. ἐν χεροῖν vel ἐν χερσίν Sept. 473. Ch. 160. Fr. 55. ἐν φρενί vel ἐν φρεσίν Sept. 25. Pers. 165. Ag. 1084. Ch. 450 704. ἐν κακοῖς de quo infra dicetur. Reliqua ab Wellauero collecta et recte disposita haec sunt: Pr. 142 σκοπέλοις ἐν ἄκροις φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω. 366 κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἥμενος. 396 σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι. 453 ἔναιον — ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις. 618 ὅστις ἐν φάραγγί σ' ὤχμασε. Sept. 2 ἐν πρύμνῃ πόλεως οἴακα νωμῶν. 162 ἁγνὸν τέλος ἐν μάχαις. 362 γᾶς δόσις οὐτιδανοῖς ἐν ῥοθίοις φορεῖται. 389 πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει — πρέπει. 522 ἔχοντ' ἄφιλον ἐν σάκει τοῦ χθονίου δέμας. 539 ἐν χαλκηλάτῳ σάκει Σφίγγ' ὠμόσιτον — ἐνώμα. 746 τρὶς εἰπόντος ἐν μεσομφάλοις Πυθικοῖς χρηστηρίοις. 763 τείνει πύργος ἐν εὕρει. [818 ἦν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθονός.] 926 πολυφθόρους ἐν δαΐ. Pers. 277 φέρεσθαι πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσιν. 366 τάξαι νεῶν στῖφος μὲν ἐν στίχοις τρισίν. 413 πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν ἤθροιστο. 592 οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν ἐν φυλακαῖς. 616 τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλούσης ἴσον. Ag. 24 χορῶν κατάστασιν πολλῶν ἐν Ἄργει. 65 διακναιομένης τ' ἐν προτελείοις κάμακος. 117 παμπρέπτοις ἐν ἕδραισιν. 241 πρέπουσά θ' ὡς ἐν γραφαῖς. 334 ἐν αἰχμαλώτοις Τρωϊκοῖς οἰκήμασιν ναίουσιν. 438 ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορός. 446 ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντα. 596 εὐφημοῦντες ἐν θεῶν ἕδραις. 665 ἐν ὅρμῳ κύματος ζάλην ἔχειν. 723 πολέα δ' ἔσχ' ἐν ἀγκάλαις. 845 κοινοὺς ἀγῶνας θέντες ἐν πανηγύρει. 923 ἐν ποικίλοις δὲ θνητὸν ὄντα κάλλεσιν βαίνειν. 936 ἐν ποικίλοις ἂν κάρτα μοι βῆναι δοκεῖ. 1126 et 1580 ἐν πέπλοις. 1224 ἐν λέχει στρωφώμενον. 1516 κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσμασι. 1606 ὄντ' ἐν σπαργάνοις. 1611 ἰδόντα τοῦτον τῆς Δίκης ἐν ἕρκεσιν. Ch. 92 χέουσα τόνδε πέλανον ἐν τύμβῳ πατρός. 227 ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς. 248 θανόντος ἐν πλεκταῖσι. 343 παιὼν μελάθροις ἐν βασιλείοις νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν. 529 ἐν σπαργάνοισι παιδὸς ὁρμίσαι δίκην. 557 ληφθῶσιν ἐν ταὐτῷ βρόχῳ θανόντες. 572 κἀκεῖνον ἐν θρόνοισιν εὑρήσω πατρός. 579 φύλασσε τἀν οἴκῳ καλῶς. 746 δύσοιστα — τυχόντ' ἐμὴν ἤλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα. 755 ὧν ἐν σπαργάνοις. 795 ζυγέντ' ἐν ἅρματι πημάτων. 894 ἐν ταὐτῷ τάφῳ κείσει. 975 ἐν θρόνοις τόθ' ἥμενοι. Eum. 47 ἐν θρόνοισιν ἥμενος. 176 ἕτερον ἐν κάρᾳ μιάστορ' ἐκ κείνου πάσεται. 195 χρηστηρίοις ἐν τοῖσδε πλησίοισι τρίβεσθαι. 417 Ἀραὶ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὑπαὶ κεκλήμεθα. 654 ἐν Ἄργει δώματ' οἰκήσει πατρός. 665 ἐν σκότοισι νηδύος τεθραμμένη. 757 αὖθις ἔν τε χρήμασιν οἰκεῖ πατρῴοις. [767 ὄντες

ἐν τάφοις τότε.] 828 ἐν ᾧ κεραυνός ἐστιν ἐσφραγισμένος. Suppl. 87 πάντα τοι φλεγέθει κἀν σκότῳ. 223 ἐν ἁγνῷ δ' ἑσμὸς ὡς πελειάδων ἵζεσθε. 282 Κύπριος χαρακτὴρ τ' ἐν γυναικείοις τύποις εἰκὼς πέπληκται. 374 μονοσκήπτροισι δ' ἐν θρόνοις χρέος πᾶν ἐπικραίνεις. 413 ἐν θεῶν ἕδραισιν ὧδ' ἱδρυμένας. 481 κλάδους τε τούτους αἶψ' ἐν ἀγκάλαις λαβών. 637 τὸν ἀρότοις θερίζοντα βροτοὺς ἐν ἄλλοις. 766 οὐδ' ἐν ἀγκυρουχίαις θαρσοῦσι. 947 οὐδ' ἐν πτυχαῖς βίβλων κατεσφραγισμένα. Fr. 66 δέπας, ἐν τῷ διαβάλλει — πόρον. 123 κἀσεμνοκόμπει τοῦτ' ἐν ἀνδρείᾳ στέγῃ. 145 αὔρας ὑποσκίοισιν ἐν ψυκτηρίοις. 155 Διὸς πατρῴου βωμός ἐστ' ἐν αἰθέρι. 281,7 αὐτὸς ἐν θοίνῃ παρών. 299 πολλὰ τραύματ' ἐν στέρνοις λαβών. 345 ἐν διρρυμίᾳ πῶλοι. Sept. 25 ἐν ὠσὶ νωμῶν καὶ φρεσὶν πυρὸς δίχα χρηστηρίους ὄρνιθας. Pers. 604 φόβου πλέα ἐν ὄμμασιν τἀνταῖα φαίνεται θεῶν, βοᾷ δ' ἐν ὠσὶ κέλαδος οὐ παιώνιος. Ag. 889 ἐν ὀψικοίτοις δ' ὄμμασιν βλάβας — ἔχω ἐν Ἅιδου, intellecto dativo δόμοις vel simili Ag. 1528. Suppl. 228 416.

De veste qua quis indutus est, et quae sunt alia huiusmodi Pr. 424 ὀξυπρῴροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς. Sept. 461 ἵππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας. Pers. 193 ἐν ἡνίαισιν εἶχεν εὔαρκτον στόμα. Ag. 1271 κἀν τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένην. Fr. 305, 3 θρασὺν πετραῖον ὄρνιν ἐν παντευχίᾳ. Pr. 6 τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις. 168 κρατεραῖς ἐν γυιοπέδαις αἰκιζομένου. 562 χαλινοῖς ἐν πετρίνοισιν χειμαζόμενον. 462 ἔζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα. 579 τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας εὑρὼν ἁμαρτοῦσαν ἐν πημοσύναις; Ch. 494 αἰσχρῶς τε βουλευτοῖσιν ἐν καλύμμασιν. Ag. 1126 ἐν πέπλοισι μελαγκέρων λαβοῦσα. Eum. 634 ἐν δ' ἀτέρμονι κόπτει πεδήσασ' ἄνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ. Suppl. 787 θέλοιμι δ' ἂν μορσίμου βρόχου (correxi προπρὸ) τυχεῖν ἐν ἀρτάναις.

2. Cum verbis motum significantibus, cui designando proprium est εἰς cum accusativo. Pr. 250 τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατῴκισα. 863 δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος. Pers. 125 βυσσίνοις δ' ἐν πέπλοις πέσῃ λακίς. 408 εὐθὺς δὲ ναῦς ἐν νηῒ χαλκήρη στόλον ἔπαισεν. Ag. 565 εὖτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς κοίταις — εὕδοι πεσών. 1128 πίτνει δ' ἐν ἐνύδρῳ τεύχει. 1172 ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐν πέδῳ βαλῶ. Ch. 36 γυναικείοισιν ἐν δώμασιν βαρὺς πίτνων. 145 ταῦτ' ἐν μέσῳ τίθημι. Eum. 18 ἵζει τέταρτον τόνδε μάντιν ἐν θρόνοις. 787 817 βροτοφθόρους κηλῖδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ. 858 σὺ δ' ἐν τόποισι τοῖς ἐμοῖσι μὴ βάλῃς μήθ' αἱματηρὰς θηγάνας. Suppl. 32 πρὶν πόδα χέρσῳ τῇδ' ἐν ἀσώδει θεῖναι. Pr. 239 θνητοὺς ἐν οἴκτῳ προθέμενος. Fr. 321 τόνδ' ἐν ῥοθοῦντι κριβάνῳ θήσω.

3. De statu vel corporis vel animi in quo quis versatur Pr. 540 φαναῖς θυμὸν ἀλδαίνουσαν ἐν εὐφροσύναις. Sept. 506 θέλων ἐξιστορῆσαι μοῖραν ἐν χρείᾳ τύχης. 599 ἐν παντὶ πράγει δ' ἔσθ' ὁμιλίας κακῆς κάκιον οὐδέν. 665 οὔτ' ἐν τροφαῖσιν οὔτ' ἐφηβήσαντά πω οὔτ' ἐν γενείου συλλογῇ τριχώματος Δίκη προσεῖδε καὶ κατηξιώσατο, οὔτ' ἐν πατρῴας μὴν χθονὸς κακουχίᾳ οἶμαί νιν αὐτῷ νῦν παραστατεῖν πέλας. 706 δαίμων λήματος ἐν τροπαίᾳ χρονίᾳ μεταλλακτός. 795 πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ τε καὶ κλυδωνίου πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο. 936 νείκεος ἐν τελευτᾷ. 1001 δαιμονῶντες ἐν ἄτᾳ. Ag. 179 στάζει δ' ἔν θ' ὕπνῳ πρὸ καρδίας μνησιπήμων πόνος. 419 ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις ἔρρει πᾶσ' Ἀφροδίτα. 891 ἐν δ' ὀνείρασιν λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην ῥιπαῖσι θωΰσσοντες. 929 ὀλβίσαι δὲ χρὴ βίον τελευτήσαντ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ. 1079 οὐδὲν προσήκοντ' ἐν γόοις παραστατεῖν. 1237 ὥσπερ ἐν μάχης τροπῇ. 1392 γανᾷ σπορητὸς κάλυκος ἐν λοχεύμασιν. Ch. 62 ταχεῖα τοὺς μὲν ἐν φάει, τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου μένει χρονίζοντας ἄχη. 137 ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα. 162 ἐν ἔργῳ βέλη 'πιπάλλων Ἄρης. 202 οἵοισιν ἐν χειμῶσι — στροβούμεθα. 531 αὐτὴ πρόσεσχε μαζὸν ἐν τὠνείρατι. 796 ἐν δρόμῳ προστιθεὶς μέτρον. 948 ἔθιγε δ' ἐν μάχᾳ χερός. Eum. 278 ἐν δὲ τῷδε πράγματι φωνεῖν ἐτάχθην. 521 μηδὲν ἐν φάει (?) καρδίας ἀνατρέφων. 559 καλεῖ δ' ἀκούοντας οὐδὲν ἐν μέσᾳ δυσπαλεῖ τε δίνᾳ. 749 τὸ μἀδικεῖν σέβοντες ἐν διαιρέσει. 865 θυραῖος ἔστω πόλεμος — ἐν ᾧ τις ἔσται δεινὸς εὐκλείας ἔρως. 996 χαίρετ' ἐν αἰσιμίαισι πλούτου. Suppl. 173 νῦν ἔχων παλίντροπον ὄψιν ἐν λιταῖσιν. 200 μηδ' ἐφολκὸς ἐν λόγῳ γένῃ. 746 πολλοὺς δέ γ' εὑρήσουσιν ἐν μεσημβρίᾳ. Fr. 417 ἐν λόχῳ τ' ἀπείρονι εὔξασθε. Sept. 187 μήτ' ἐν κακοῖσι μήτ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ. 227 πολλάκι δ' ἐν κακοῖσι τὸν ἀμάχανον — ὀρθοῖ. Pers. 840 χαίρετ' ἐν κακοῖς ὅμως. 851 οὐ γὰρ τὰ φίλταθ' ἐν κακοῖς προδώσομεν. Ag. 765 νεάζουσαν ἐν κακοῖς βροτῶν ὕβριν. 1612 ὑβρίζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω. Eum. 276 διδαχθεὶς ἐν κακοῖς. Fr. 369 ἐν τοῖς κακοῖσι μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς.

4. ἐν in locutionibus tempus significantibus, de quibus dictum in Thes. vol. 3 p. 962. Sic Pr. 379 ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ. Pers. 495 νυκτὶ δ' ἐν ταύτῃ θεὸς χειμῶν' ἄωρον ὦρσε. Ag. 320 Τροίαν Ἀχαιοὶ τῇδ' ἔχουσ' ἐν ἡμέρᾳ. 522 φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων. 551 ἐν πολλῷ χρόνῳ. 610 ἐν μήκει χρόνου. 653 ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὠρώρει κακά. 720 ἐν βιότου προτελείοις. 969 θάλπος μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνεις μολόν. 1666 ἀλλ' ἐγώ σ' ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις μέτειμ' ἔτι. Eum. 105 ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοῖρ' ἀπρόσκοπος βροτῶν. Suppl. 732 χρόνῳ τοι κυρίῳ τ' ἐν ἡμέρᾳ. 735 μῆκος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρόνου. Ag. 857 1563. Ch. 1040. Eum. 498 998. Suppl. 138 938 ἐν χρόνῳ. Pr. 747. Ag. 1240 1448 ἐν τάχει.

5. ἐν saepe ponitur ubi Latini *inter* dicunt, ut ἐν βροτοῖς *inter mortales*. Sic Pr. 310 νέος γὰρ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς. 973 καὶ σὲ δ' ἐν τούτοις λέγω. 200 στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνετο. Pers. 189 τούτω στάσιν τιν', ὡς ἐγὼ 'δόκουν ὁρᾶν, τεύχειν ἐν ἀλλήλαισι. 443 αὐτῷ τ' ἄνακτι πίστιν ἐν πρώτοις ἀεί. Ag. 465 ἐν δ' αἴστοις τελέθοντος οὔτις ἀλκά. Eum. 96 ἐγὼ δ' ὑφ' ὑμῶν ὧδ' ἀπητιμασμένη ἄλλοισιν ἐν νεκροῖσιν, ὧν μὲν ἔκτανον ὄνειδος ἐν φθιτοῖσιν οὐκ ἐκλείπεται. 411 οὔτ' ἐν θεαῖσι πρὸς θεῶν ὁρωμέναις. 721 ἀλλ' ἔν τε τοῖς νέοισι καὶ παλαιτέροις θεοῖς ἄτιμος εἶ σύ. 862 μηδ' — ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀστοῖσιν ἱδρύσῃς Ἄρη. Suppl. 231 κἀκεῖ δικάζει τἀμπλακήμαθ', ὡς λόγος, Ζεὺς ἄλλος ἐν καμοῦσιν. 708 τρίτον τόδ' ἐν θεσμίοις Δίκας γέγραπται. Pr. 442 τἀν βροτοῖς δὲ πήματα. Ag. 750 παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος. Ch. 60 τὸ δ' εὐτυχεῖν τόδ' ἐν βροτοῖς θεός τε καὶ θεοῦ πλέον. Eum. 233 δεινὴ γὰρ ἐν βροτοῖσι κἀν θεοῖς πέλει τοῦ προστροπαίου μῆνις. 915 τήνδ' ἀστύνικον ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν. 987 πολλῶν γὰρ τόδ' ἐν βροτοῖς ἄκος. Suppl. 479 ὕψιστος γὰρ ἐν βροτοῖς φόβος. [Sept. 681 μόνον γὰρ κέρδος ἐν τεθνηκόσιν.]

5. ἐν de rebus in quibus quid cernitur. Pr. 381 ἐν τῷ προθυμεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾶν τίνα ὁρᾷς ἐνοῦ-

σαν ζημίαν; 741 οὐς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους εἶναι δόκει σοι μηδέπω 'ν προοιμίοις. Ch. 533 ὥστ' ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι. 665 αἰδὼς γὰρ ἐν λέσχαισιν οὐκ ἐπαργέμους λόγους τίθησιν Eum. 606 ἐγὼ δὲ μητρὸς τῆς ἐμῆς ἐν αἵματι; i. e. *consanguineus*. Pers. 172 πάντα γὰρ τὰ κέδν' ἐν ὑμῖν ἐστί μοι βουλεύματα, i. e. *penes vos*. Ag. 685 γλῶσσαν ἐν τύχᾳ νέμων. Ch. 773 ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος. Ag. 1289 οὕτως ἀπαλλάσσουσιν ἐν θεῶν κρίσει. 1615 οὔ φημ' ἀλύξειν ἐν δίκῃ τὸ σὸν κάρα δημορριφεῖς — ἀράς. [Ch. 987 ὡς ἂν παρῇ μοι μάρτυς ἐν δίκῃ ποτέ.] Eum. 469 πράξας γὰρ ἐν σοὶ πανταχῇ τάδ' αἰνέσω. 679 ἐν δὲ καρδίᾳ ψῆφον φέροντες. [693 ἐν δὲ τῷ σέβας ἀστῶν φόβος τε συγγενὴς τὸ μάδικεῖν σχήσει.] Suppl. 545 γαῖαν ἐν αἴσᾳ διατέμνουσα. Ag. 918 μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ ἄβρυνε. Eum. 441 ἐν τρόποις Ἰξίονος. 4 ἐν δὲ τῷ τρίτῳ λάχει — Τιτανὶς ἄλλη παῖς χθονὸς καθέζετο. Ag. 332 πρὸς οὐδὲν ἐν μέρει τεκμήριον, i. e. *vicissim*. 1192 ἐν μέρει δ' ἀπέπτυσαν εὐνὰς ἀδελφοῦ. Eum. 198 ἀντάκουσον ἐν μέρει. 436 τί πρὸς τάδ' εἰπεῖν, ὦ ξέν', ἐν μέρει θέλεις; 586 ἔπος δ' ἀμείβου πρὸς ἔπος ἐν μέρει τιθείς. Suppl. 56 γνώσεται δὲ λόγους τις ἐν μάκει, i. e. προϊόντος τοῦ λόγου, ut exp. schol.

6. ἐν *erga, quod attinet*. Ch. 951 ὀλέθριον πνέουσ' ἐν ἐχθροῖς κότον. 137 ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα. 222 ἀλλ' ἐν κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς γελᾶν θέλεις. ΟΡ. κἀν τοῖς ἐμοῖς ἄρ' εἴπερ ἔν γε τοῖσι σοῖς. Eum. 278 ἐν δὲ τῷδε πράγματι φωνεῖν ἐτάχθην. Suppl. 994 πᾶς δ' ἐν μετοίκῳ γλῶσσαν εὔτυκον φέρει.

7. ἐν non raro ponitur ubi dativo instrumentali sine ἐν locus erat. Pr. 425 ἐν πόνοις δαμέντα. Sept. 280 τοιαῦτ' ἐπεύχου μὴ φιλοστόνως θεοῖς μηδ' ἐν ματαίοις κἀγρίοις ποιφύγμασιν. 414 ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ. 468 βοᾷ δὲ χοὖτος γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς. Pers. 166 ἐν τιμῇ σέβειν. 251 ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται πολὺς ὄλβος. 713 πάντα γάρ, Δαρεῖ', ἀκούσει μῦθον ἐν βραχεῖ λόγῳ. Ag. 570 τοὺς ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν. 1384 κἀν δυοῖν οἰμώγμασιν μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα. Ch. 430 δαΐαις ἐν ἐκφοραῖς — ἔτλας ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι. 613 ἄλλαν δή τιν' ἐν λόγοις στυγεῖν (στυγῶ Weilius) φοινίαν Σκύλλαν. 679 πεύθομαι γὰρ ἐν λόγῳ. 876 οἴμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασιν. Eum. 20 τούτους ἐν εὐχαῖς φροιμιάζομαι θεούς. Παλλὰς προναία δ' ἐν λόγοις πρεσβεύεται. Suppl. 270 μνήμην ποτ' ἀντίμισθον ηὗρετ' ἐν λιταῖς. 935 τὸ νεῖκος δ' οὐκ ἐν ἀργύρου λαβῇ ἔλυσεν.

8. ἐν adverbialiter dictum cum δέ particula, ἐν δέ, i. e. *inter alios* s. *inter alia:* de quo v. Thes. vol. 3 p. 964. Hoc fr. 304, 4 recte restituit Hermannus ἐν δ' ἥλιος πυρωπὸς ἐκλάμψας χθονὶ τήκει πετραίαν χιόνα pro ἐν ᾗ πυρωπὸς ἥλιος. Aliquoties sic Sophocles, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 167.

ἐν per crasin coalescit cum articulo τά, τἀν Pr. 442. Ch. 579 et cum καί, κἀν Ag. 1271 1384. Suppl. 87 834.

ἐναγής *sacer*. Suppl. 122 θεοῖς δ' ἐναγέα τέλεα. Per ἐναγίσματα exp. schol.

ἐναγώνιος *ludorum praeses*. Fr. 387 ἐναγώνιε Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμᾶ.

ἐναίρω *interficio*. Sept. 811 οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντ' ἄγαν.

ἐναίσιμος *sorti conveniens*, *iustus*. Ag. 775 τὸν δ' ἐναίσιμον τίει [βίον].

ἐναισίμως *convenienter*. Ag. 916 ἐναισίμως αἰνεῖν.

ἐναίσιος *conveniens*. Fr. 178 οὐδὲν ἥσσονας ὕβριζ' ὑβρισμοὺς οὐκ ἐναισίους ἐμοί.

ἐνάλιος *marinus*. Pers. 453 φίλους δ' ὑπεκσῴζοιεν ἐναλίων πόρων.

ἐνάλλομαι *insulto*. Pers. 516 ὡς ἄγαν βαρὺς ποδοῖν ἐνήλλου παντὶ Περσικῷ γένει. Recte Elmsleius ἐνήλω, ut diximus s. v. ἅλλομαι p. 19 b.

ἐναντιόομαι *refragor*. Pr. 786 οὐκ ἐναντιώσομαι τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν ὅσον προσχρῄζετε.

ἐναντίος *oppositus*, *contrarius*. Ag. 816 τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει Ἐλπὶς προσῄει. 1373 τἀναντί' εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι. 1414 οὐδὲν τόδ' ἀνδρὶ τῷδ' ἐναντίον φέρων. 1629 Ὀρφεῖ δὲ γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις. || *adversarius*, *inimicus*. Sept. 375 λέγοιμ' ἂν εἰδὼς εὖ τὰ τῶν ἐναντίων. Ch. 142 τοῖς δ' ἐναντίοις λέγω φανῆναί σου, πάτερ, τιμάορον. Eum. 776 πάλαισμ' ἄφυκτον τοῖς ἐναντίοις ἔχοις.

ἐναντίως *contrario*. Eum. 642 πῶς ταῦτα τούτοις οὐκ ἐναντίως λέγεις;

ἐναργής *clarus*, *evidens*. Pr. 663 ἐναργὴς βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ. Pers. 179 ἀλλ' οὔτι πω τοιόνδ' ἐναργὲς (ὄναρ) εἰδόμην.

ἐναργῶς *evidenter*, *manifeste*. Sept. 136 πόλιν φύλαξον κήδεσαί τ' ἐναργῶς.

ἐναρίζω *interficio*. Ag. 1644 τί δὴ τὸν ἄνδρα — οὐκ αὐτὸς ἠνάριζες;

ἐναροκτάντας *interfectum spolians*. Hesychius, ἐναροφόρος: σκυλοφόρος. "ἐναροκτάντας δὲ φθογγ . . . κότος ὑψοῦ τέλος ἀθανάτων ἀπολέψει (ἀπολείψει recte Musurus) Αἰσχύλος ἐν Νηρεῖσιν (fr. 152). οἱ ὑπομνηματισταὶ παρὰ τὸ (Odyss. 22, 412.) "οὐχ ὁσίη φθιμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι·" ἵνα ᾖ ὁ νοῦς, ὁ δὲ ἐναροκτάντας θάνατόν (scr. θάνατος) μὴ (in μοι mutavit Musurus) ἐπικαυχώμενος τὸ ἐκ τῶν θεῶν τέλος ὑψοῦ ἀπολείψει, τὰ τῶν ἀθανάτων ὕψη, καὶ ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς ἥξει. Eust. p. 437, 20 ἐκ τοῦ ἐναίρειν καὶ κτείνειν ἐναροκτάντας ὁ θάνατος. Verbis corruptis, quae inter ἐναροκτάντας δὲ et ὑψοῦ leguntur, sententiam tolerabilem restituit Hermannus, ἐναροκτάντας δὲ φθόνος αὐχαῖς | ἔγκοτος ὑψοῦ | τέλος ἀθανάτων ἀπολείψει, | ἥξει τ' ἐχθρούς.

ἔνδαις *cum facibus*. Eum. 1044 σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἔνδαιδες οἴκων. Schol. μετὰ λαμπάδων.

ἐνδάκνω *morsus infero*. Suppl. 897 ἔχιδνα δ' ὥς μέ τις πόδ' ἐνδακοῦσ' ἔχει. Sic Paleius correxit quod est in M τι πότ' ἐν | δακοσάχ.

ἐνδακρύω *fleo*. Ag. 541 ὥστ' ἐνδακρύειν γ' ὄμμασιν χαρᾶς ὕπο.

ἐνδατέομαι *divido*. Sept. 578 δίς τ' ἐν τελευτῇ τοὔνομ' ἐνδατούμενος. ubi recte schol. εἰς δύο διαιρῶν τὸ ὄνομα τοῦ Πολυνείκους, τὸ πολὺ καὶ τὸ νεῖκος. Quocum Blomfieldus comparavit versum in Etym. M. p. 576, 30 allatum Μελέαγρε, μελέαν γάρ ποτ' ἀγρεύεις ἄγραν. Aliter fr. 281 (apud Platon. Rep. 2 p. 383 Αἰσχύλου, ὅταν φῇ Θέτις τὸν Ἀπόλλωνα ἐν τοῖς αὐτῆς γάμοις ᾄδοντα ἐνδατεῖσθαι τὰς ἑὰς εὐπαιδίας νόσων τ' ἀπείρους καὶ μακραίωνας βίους. ubi exprobrandi significatione dictum est, de qua v. Thes. vol. 3 p. 1015.

ἐνδείκνυμι *ostendo*. Pr. 405 ὑπερήφανον θεοῖς τοῖς πάρος ἐνδείκνυσιν αἰχμάν.

ἔνδημος *qui est in populo* s. *civitate*, *domesticus*. Suppl. 683 δακρυογόνον Ἄρη βοάν τ' ἔνδημον ἐξοπλίζων. [Ch. 570 corruptum ex ἔκδημος, quod v.]

ἔνδικος *iustus*. Ag. 996 πρὸς ἐνδίκοις φρεσίν.

Ch. 330 γόος ἔνδικος. Eum. 135 ἐνδίκοις ὀνείδεσιν. [702 τίς γὰρ δεδοικὼς μηδὲν ἔνδικος βροτῶν;] 805 ἐνδίκου χθονός. 966 ἐνδίκοις ὁμιλίαις. Suppl. 81 πέλοιτ' ἂν ἔνδικοι γάμοις. [776 ἰὼ γᾶ βουνῖτι ἔνδικον σέβας. ubi ego βοῦνι, Paleius ex schol. πάνδικον restituimus.] 814 ὄμμασιν ἐνδίκοις. [Fr. 369 ἀνδρῶν γάρ ἐστιν ἐνδίκων. Sic ap. Stobaeum 108, 43, qui hoc fr. recte tribuit Euripidi: male Aeschylo Plut. Mor. p. 116. ubi ἐναρέτων.] Sept. 773 τίς ἄλλος μᾶλλον ἐνδικώτερος; Suppl. 590 ἐνδικωτέροισι — ἐπ' ἔργοις. Fr. 296 γῆρας γὰρ ἥβης ἐστὶν ἐνδικώτερον. 198 δῆμον ἐνδικώτατον.

ἐνδίκως *iuste*. Pr. 63 πλὴν τοῦδ' ἂν οὐδεὶς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι. Sept. 405 γένοιτ' ἂν ὀρθῶς ἐνδίκως τ' ἐπώνυμον. Ch. 462 κραίνετ' ἐνδίκως δίκας. 638 τί τῶνδ' οὐκ ἐνδίκως ἀγείρω; 812 ξυλλάβοι δ' ἐνδίκως παῖς ὁ Μαίας. 988 μετῆλθον ἐνδίκως μόρον. Eum. 221 οὔ φημ' Ὀρέστην σ' ἐνδίκως ἀνδρηλατεῖν. 703 τοιόνδε τοι ταρβοῦντες ἐνδίκως σέβας.

ἔνδοθεν *intrinsecus*. Sept. 194 αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα. Ch. 835 ἔνδοθεν φοινίαν ἄταν τιθείς. [ἔνδοθεν Pers. 991 vitiose pro ἔντοσθεν, quod v.]

ἔνδον *intus*. Ch. 102 μὴ κεύθετ' ἔνδον καρδίας. ‖ *domi*. Sept. 201 ἔνδον δ' οὖσα μὴ βλάβην τίθει. Pers. 756 τὸν δ' ἀνανδρίας ὕπο ἔνδον αἰχμάζειν. Ch. 654 τίς ἔνδον, ὦ παῖ παῖ, μάλ' αὖθις, ἐν δόμοις; De animo Ch. 233 ἔνδον γενοῦ, χαρᾷ δὲ μὴ 'κπλαγῇς φρένας. Similiter Eur. Heracl. 709 σῶν φρενῶν οὐκ ἔνδον ὤν, aliique in Thes. memorati vol. 3 p. 1041.

ἔνδροσος *roscidus*. Ag. 12 εὖτ' ἂν δὲ νυκτίπλαγκτον ἔνδροσόν τ' ἔχω εὐνήν.

ἐνδυναστεύω *rego in s. inter*. Pers. 691 ἐκείνοις ἐνδυναστεύσας ἐγώ.

ἐνδυτός *indutus*. Eum. 1028 φοινικοβάπτοις ἐνδυτοῖς ἐσθήμασι.

ἐνέζεσθαι *insidere*. Est infinitivus aoristi ἐνεζόμην, quo solo utuntur Attici veteres, sed recentiores etiam ἕζομαι et composita tempore praesente dixerunt: v. Thes. vol. 3 p. 1052. Pers. 140 τόδ' ἐνεζόμενοι στέγος ἀρχαῖον.

ἔνειμι *insum*. Pr. 224 ἔνεστι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι νόσημα. 382 ἐν τῷ προθυμεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾶν τίνα ὁρᾷς ἐνοῦσαν ζημίαν; Suppl. 749 οὐκ ἔνεστ' Ἄρης. Fr. 230 θανόντων, οἷσιν οὐκ ἔνεστ' ἰκμάς. et ib. σοὶ δ' οὐκ ἔνεστι κῖκυς. ‖ ἔνι pro ἔνεστι. Pr. 294 οὐδὲ μάτην χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι. Pers. 738 λόγος κρατεῖ σαφηνὴς τοῦτο κοὐκ ἔνι στάσις. Ag. 78 Ἄρης δ' οὐκ ἔνι χώρᾳ.

ἕνεκα *causa*. Ag. 800 Ἑλένης ἕνεκα. Fr. 180 τίνος κατέκτας ἕνεκα παῖδ' ἐμὸν βλάβης; De altera forma οὕνεκα suo loco dicetur.

ἔνερθε *infra*. Pr. 500 ἔνερθε δὲ χθονός. Pers. 229 ἔνερθε γῆς. Ch. 125 τοὺς γῆς ἔνερθε δαίμονας. Eum. 275 ἔνερθε χθονός. 1023 εἰς τοὺς ἔνερθε καὶ κάτω χθονὸς τόπους. ‖ *ex inferis*. Pers. 222 ἐσθλά σοι πέμπειν τέκνῳ τε γῆς ἔνερθεν ἐς φάος. 630 πέμψατ' ἔνερθεν ψυχὴν ἐς φῶς. Sic saepius ap. Euripidem aliosque: v. Thes. vol. 3 p. 1068.

ἔνεροι *inferi*. Pr. 573 ἀλλά με τὰν τάλαιναν ἐξ ἐνέρων περῶν κυναγετεῖ. Pers. 629 Γῆ τε καὶ Ἑρμῆ βασιλεῦ τ' ἐνέρων.

[ἐνέρτεροι *inferi*. Ch. 286 τὸ γὰρ σκοτεινὸν τῶν ἐνερτέρων βέλος, in versibus interpolatoris. Aeschylus constanter νέρτερος dixit, quod v.]

ἐνέχομαι *teneor, obstringor*. Suppl. 169 οὐ δικαίοις Ζεὺς ἐνέξεται λόγοις. Sic Porsonus pro ἐνεύξεται.

ἐνζεύγνυμι *illigo*. Pr. 108 ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέζευγμαι. 578 ἐνέζευξας — ἐν πημοσύναις;

ἐνηλύσιος *fulmine ictus*. Etym M. p. 341, 5. ἐνηλύσια: εὐκίνητα. καὶ ἤλυσιν τὴν ἔλευσιν. Αἰσχύλος ἐν Ἀργείοις (fr. 15) "Καπανεύς μου καταλείπεται λοιποῖς ἀκέραυνος ἀρούρων (ἀρόρων codices duo) ἐπηλυσίων (ἐνηλυσίων Stanleius) ἀπέλιπεν." οἱ δὲ τὰ κατασκηφθέντα. οὕτως εἰς τὸ ῥητορικόν. εἰς δὲ τοὺς ἐτυμολόγους εὗρον· ἐνηλύσια λέγεται εἰς ἃ κεραυνὸς εἰσβέβηκεν (hoc verbo utitur propter etymologiam vocabuli ἐνηλύσια), ἃ καὶ ἀνατίθεται Διὶ καταιβάτῃ καὶ λέγεται ἄδυτα καὶ ἄβατα. Verba poetae corrupta. Hesychius ἐνηλύσια: τὰ κατασκηφθέντα χωρία ἐνηλύσια λέγεται. ἔνιοι δὲ εὐκίνητα, παρὰ τὴν ἔλευσιν. ἐνηλύσιος: ἐμβρόντητος, κεραυνόβλητος.

ἔνθα *ibi*. Suppl. 34 ἔνθα δὲ λαίλαπι χειμωνοτύπῳ — ὄλοιντο. ‖ *ubi*. Pr. 720 ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος. 723 ἔνθ' Ἀμαζόνων στρατὸν ἥξεις στυγάνορα. 809 ἔνθα ποταμὸς Αἰθίοψ. 811 ἔνθα Βυβλίνων ὀρῶν ἄπο ἵησι σεπτὸν Νεῖλος εὔποτον ῥέος. Pers. 490 ἔνθα δὴ πλεῖστοι θάνον. 805 μίμνουσι δ' ἔνθα πεδίον Ἀσωπὸς ῥοαῖς ἄρδει. Ag. 1379 ἕστηκα δ' ἔνθ' ἔπαισα. Ch. 318 ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναί. Eum. 22 σέβω δὲ νύμφας, ἔνθα Κωρυκὶς πέτρα. Fr. 66 ἔνθ' ἐπὶ δυσμαῖσι τεοῦ πατρὸς Ἡφαιστοτυκὲς δέπας. 155 ἔνθ' Ἀδραστείας ἕδος. 171 ἔνθα συμβολὰς τριῶν κελεύθων Ποτνιάδων ἠμείβομεν. 196 ἔνθ' οὐ μάχης — μέμψει. 245 ἔνθ' οὔτε μίμνειν ἄνεμος οὔτ' ἐκπλεῖν ἐᾷ. 298 ἔνθα νυκτέρων φαντασμάτων ἔχουσι μορφὰς ἄπτεροι Πελειάδες. 304, 2 Νεῖλος ἔνθ' ἑπτάρροος (sic correxi pro ἔνθα Νεῖλος ἑπτάρρους) γαῖαν κυλίνδει.

ἐνθάδε *hic*. Ag. 877 ἐκ τῶνδέ τοι παῖς ἐνθάδ' οὐ παραστατεῖ. Eum. 252 καὶ νῦν ὅδ' ἐνθάδ' ἐστί που καταπτακών. Suppl. 893 οὔτοι φοβοῦμαι δαίμονας τοὺς ἐνθάδε. 923 οἱ δ' ἐνθάδ' οὐδέν.

ἔνθεν *inde*. Ag. 247 τὰ δ' ἔνθεν οὔτ' εἶδον οὔτ' ἐννέπω. Eum. 403 ἔνθεν διώκουσ' ἦλθον ἄτρυτον πόδα. ‖ *unde*. Pr. 367 ἔνθεν ἐκραγήσονταί ποτε ποταμοὶ πυρός. [Eum. 692 Ἄρει δ' ἔθυον, ἔνθεν ἔστ' ἐπώνυμος πέτρα.] Suppl. 540 λειμῶνα βούχιλον, ἔνθεν Ἰὼ — φεύγει. 583 ἔνθεν πᾶσα βοᾷ χθών. 856 ἀλφεσίβοιον ὕδωρ, ἔνθεν ἀεξόμενον ζώφυτον αἷμα βροτοῖσι θάλλει.

ἐνθένδε *hinc*. Pr. 707 πρῶτον μὲν ἐνθένδ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς στρέψασα σαυτήν.

ἔνθεος *deo plenus, afflatus*. Sept. 497 ἔνθεος δ' Ἄρει. Ag. 1209 ἤδη τέχναισιν ἐνθέοις ᾑρημένη. Eum. 17 τέχνης δέ νιν Ζεὺς ἔνθεον κτίσας φρένα.

ἔνθηρος *ferus, hispidus*. Ag. 562 τιθέντες ἔνθηρον τρίχα.

ἐνθουσιάω *divino furore agor, numine afflor*. Fr. 64 a ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα.

ἐνθυμέομαι *animum induco*. Eum. 222 τὰ μὲν γὰρ οἶδα κάρτα σ' ἐνθυμουμένην.

ἔνι. V. ἔνειμι.

[ἐνίημι. ἐνῆκεν prava coniectura a quibusdam pro ἀνῆκεν illata fr. 248, de quo dixi s. v. δράκων.]

ἐνίπτω *increpo*. Ag. 590 καί τίς μ' ἐνίπτων εἶπε.

ἐνισπεῖν (infinitivus aoristi) *indicare*. Suppl. 603 ἔνισπε δ' ἡμῖν ποῖ κεκύρωται τέλος.

ἐννέπω *indico, edico.* [Sept. 896 πεπλαγμένους ἐννέπω, ubi ἐννέπω recte delevit Elmsleius.] Ag. 247 τὰ δ' ἔνθεν οὔτ' εἶδον οὔτ' ἐννέπω. 409 πολὺ δ' ἔστενον τόδ' ἐννέποντες δόμων προφῆται. Ch. 550 ὡς τοὔνειρον ἐννέπει τόδε. 568 ὥστ' ἐπεικάζειν τινὰ δόμους παραστείχοντα καὶ τόδ' ἐννέπειν. Suppl. 204 φρονούντως πρὸς φρονοῦσαν ἐννέπεις. 930 ἀλλ' ὡς ἂν εἰδὼς ἐννέπω σαφέστερον.

ἐννοέω *intelligo.* Ag. 1088 εἰ σὺ μὴ τόδ' ἐννοεῖς, ἐγὼ λέγω σοί.

ἔννομος *legitimus.* Ch. 483 οὕτω γὰρ ἄν σοι δαῖτες ἔννομοι βροτῶν κτιζοίατο. Suppl. 384 δίκας οὐ τυγχάνουσιν ἐννόμου. ‖ *leges servans, iustus.* Suppl. 404 νέμων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' ἐννόμοις. ‖ *incola.* Suppl. 565 οἳ γᾶς τότ' ἦσαν ἔννομοι.

ἔννους *mentis compos* s. *mente praeditus.* Pr. 444 νηπίους ὄντας τὸ πρὶν ἔννους ἔθηκα.

ἔννυχος *nocturnus.* Pr. 645 ὄψεις ἔννυχοι.

ἐνόδιος *in via positus, in via occurrens.* Pr. 487 ἐνοδίους συμβόλους.

ἐνοικίζω *in domum introduco.* Figurate de malo immittendo fr. 248 ἐνῴκισε δεινὴν στομωτὸν ἔκφυσιν.

ἐνοίκιος *domesticus.* Eum. 866 ἐνοικίου δ' ὄρνιθος οὐ λέγω μάχην.

ἔνοικος *incola.* Pr. 415 Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι παρθένοι. Suppl. 537 δι' ἇς τοι γένος εὐχόμεθ' εἶναι γᾶς ἀπὸ τᾶσδ' ἔνοικοι. 611 μήτ' ἐνοίκων μήτ' ἐπηλύδων τινά.

ἐνταῦθα *hic, ibi.* Pr. 82 ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε. 638 ἐνταῦθ' ὅπη μέλλοι τις οἴσεσθαι δάκρυ. 848 ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα. Fr. 196 πέπρωται γάρ σε καὶ βέλη λιπεῖν ἐνταῦθα. ‖ *illuc.* Pers. 450 ἐνταῦθα πέμπει τούσδε. Ch. 891 ἐνταῦθα γὰρ δὴ τοῦδ' ἀφικόμην κακοῦ. Significatione temporali *tum.* Pr. 204 ἐνταῦθ' ἐγὼ τὰ λῷστα βουλεύων.

ἐντείνω *intendo.* Fr. 78 τόξον ὥς τις ἐντείνων.

ἐντελής *adultus, robustus.* Ch. 250 οὐ γὰρ ἐντελὴς (ἐντελεῖς Pauwius) θήραν πατρῴαν προσφέρειν σκηνήμασιν. ‖ I. q. ὁ ἐν τέλει ὤν, *regens.* De viris rem publicam regentibus i. q. ἄρχοντες, de quo v. Thes. vol. 3 p. 1159. Ag. 105 ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν ἐντελέων. Sic Auratus pro ἐκτελέων.

ἐντέμνω *incido.* Dicitur de medicamento praeparando, ut τέμνω et ἀντιτέμνω, de quo v. Thes. vol. 3 p. 1161. Sed figurate Ag. 17 ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος.

ἔντερα *intestina, viscera.* Ag. 1221 σὺν ἐντέροις τε σπλάγχνα.

ἐντεῦθεν dicitur de consequentia vel loci vel temporis. De loco *illinc* Pr. 836 ἐντεῦθεν οἰστρήσασα τὴν παρακτίαν κέλευθον ᾖξας. Pers. 488 κἀντεῦθεν ἡμᾶς γῆς Ἀχαιίδος πέδον καὶ Θεσσαλῶν πόλεις — ἐδέξαντο. ‖ De tempore *deinde.* Sept. 456 τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πρὸς πύλαις λέξω. τὰ ἐντεῦθεν *quae abhinc facienda sunt.* Eum. 60 τἀντεῦθεν ἤδη τῶνδε δεσπότῃ δόμων αὐτῷ μελέσθω.

ἔντη (nam singularis ἔντος inusitatus est), quod proprie de armis dicitur, ut in locis non paucis Homeri, non raro ad alium transfertur apparatum: de quo v. Thes. vol. 3 p. 1155. De loris currus Pers. 198 ἔντη δίφρου, ubi ἐν τῇ scriptum in M, quod correxit Scaliger ex schol., qui per χαλινά explicuit.

ἐντίθημι *impono.* Ag. 395 πόλει πρόστριμμ' ἄφερτον ἐνθείς. 1261 τεύχουσα κἀμοῦ μισθὸν ἐνθήσει κότῳ.

ἐντολή *mandatum.* Pr. 12 σφῷν μὲν ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος δή.

ἐντός *intus.* Sept. 967 ἐντὸς δὲ καρδία στένει. Ag. 77 μυελὸς στέρνων ἐντὸς ἀνᾴσσων. 1048 ἐντὸς δ' ἂν οὖσα μορσίμων ἀγρευμάτων. Ch. 738 σκυθρωπὸν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων. Eum. 607 πῶς γάρ σ' ἔθρεψεν ἐντός, ὦ μιαιφόνε, ζώνης;

ἔντοσθε et ἔντοσθεν i. q. ἐντός *intus.* Frequens apud Homerum Aeschylo Pers. 992 recte restituit Blomfieldus βοᾷ μοι μελέων ἔντοσθεν ἦτορ, ubi M ἔνδοθεν.

ἔνυδρος *aquam in se habens, aqua repletus.* Ag. 1128 πίτνει δ' ἐν ἐνύδρῳ τεύχει.

ἐνύπνιον *somnium.* Pers. 226 ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτής. 518 ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων.

ἐνύπνιος *per somnum oblatus.* Sept. 710 ἐνυπνίων φαντασμάτων ὄψεις.

Ἐνυώ *Bellona.* Sept. 45 Ἄρη τ' Ἐνυὼ καὶ φιλαίματον Φόβον.

ἐνώπια. Suppl. 146 θέλουσα δ' αὖ θέλουσαν ἁγνά μ' ἐπιδέτω Διὸς κόρα (Diana) ἔχουσα σέμν' ἐνώπι' ἀσφαλέστατα. Sic emendavi pro ἀσφαλές, quod scholiasta interpretatus est ἀσφαλῶς ἐπιδέτω με. ἐνώπια autem parietes templi dicuntur, ut ἐνώπια ab Homero dicti sunt parietes domus qui sunt e regione ianuae, ut Od. 21, 121 τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο ἔκλιν' ἑστάμεναι πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα, ubi Eustathius interpretatur τοὺς ἑκατέρωθεν τῆς εἰσόδου τοίχους. Simile nomen est προνώπια.

ἐνώτιον *inauris.* Fr. 101 ἀμφωτίδες τοι τοῖς ἐνωτίοις πέλας. Alia aliorum exempla v. in Thes. vol. 3 p. 1203.

ἐξ. V. ἐκ.

ἕξ *sex.* Sept. 282 ἐπ' ἄνδρας ἕξ. 799 ἐν ἓξ πυλώμασι. Ag. 33 τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρυκτωρίας.

ἐξαγίζω *expello.* Ag. 641 πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων ἄνδρας. quod schol. recentior per ἐξοριοθέντας exp.

ἐξάγω *exporto.* Fr. 256 ὅστις ῥῶπον ἐξάγει χθονός.

ἐξαίρετος *delectus, exquisitus.* Ag. 954 πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον ἄνθος. Eum. 402 ἐξαίρετον δώρημα Θησέως τόκοις.

ἐξαιρέω *eximo, aufero, eripio.* Suppl. 924 εἴ τις τάσδε μὴ 'ξαιρήσεται. [Eum. 861 ἐξελοῦσ' corruptum ex ἐκζέουσ'. V. ἐκζέω.]

ἐξαίσιος *id quod decet excedens.* Suppl. 514 ἀεὶ γυναικῶν (sic Linwoodius pro ἀεὶ δ' ἀνάκτων) ἐστὶ δεῖμ' ἐξαίσιον.

ἐξαϊστόω *evanescere facio, deleo.* Pr. 668 ὃς πᾶν ἐξαϊστώσοι (sic Blomf. pro ἐξαϊστώσει) γένος.

[ἐξαιτέομαι. Ag. 662 ἐξῃτήσατο corruptum ex ἐξηγήσατο. V. ἐξηγέομαι]

ἐξαίφνης *subito.* Pr. 1077 οὐκ ἐξαίφνης οὐδὲ λαθραίως.

ἐξακούω *audio.* Eum. 397 πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοήν.

ἐξαλείφω *exstinguo, deleo.* Sept. 15 τιμὰς (deorum) μὴ 'ξαλειφθῆναί ποτε. Ch. 503 καὶ μὴ 'ξαλείψῃς σπέρμα Πελοπιδῶν τόδε.

ἐξαλύσκω *elabor, effugio.* Eum. 111 ὁ δ' ἐξαλύξας οἴχεται νεβροῦ δίκην.

ἐξαμάω *demeto.* Improprie Pers. 822 ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος. Ag. 1655 ἀλλὰ καὶ τάδ' ἐξαμῆσαι πολλὰ δύστηνον θέρος.

ἐξαμαρτάνω *pecco.* Pr. 945 τὸν ἐξαμἄρτόντ' εἰς θεούς. 1039 σοφῷ γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν.

ἐξαμβρόσαι verbum corruptum Eum. 925 ᾆτ' ἐγὼ κατεύχομαι θεσπίσασα πρευμενῶς ἐπισσύτους βίου τύχας ὀνησίμους γαίας ἐξαμβρόσαι, ubi metrum versus antistrophici verbum postulat quale ἐξαμβρόξαι foret, si exstitisse constaret. ἐξαμβρῦσαι Pauwius.

ἐξαμείβω *transeo.* Pers. 130 τὸν ἀμφίζευκτον ἐξαμείψας ἀμφοτέρας ἅλιον πρῶνα κοινὸν αἴας. [‖ *rependo.* Pr. 223 κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδέ μ' ἐξημείψατο, ubi nunc ex apographis ἀντημείψατο est restitutum]

ἐξαμέλγω *exsugo.* Ch. 898 οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα.

ἐξαμύνομαι *propulso* s. *arceo ab me.* Pr. 483 αἷς τὰς ἁπάσας ἐξαμύνονται νόσους.

ἐξαναζέννυμι *effervescere fació.* Pr. 370 τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον.

ἐξαναλίσκω *absumo, perdo.* Ag. 678 μηχαναῖς Διὸς οὔπω θέλοντος ἐξαναλῶσαι γένος.

ἐξαναστρέφω *everto, deiicio.* Pers. 812 δαιμόνων θ' ἱδρύματα πρόρριζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων.

ἐξανθέω *effloresco.* Pers. 821 ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης.

ἐξανίστημι *expello.* Pr. 767 ἢ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων;

ἐξαπόλλυμι *funditus perdo.* Ch. 837 τὸν αἴτιον δ' ἐξαπολλὺς μόρου. ‖ ἐξαπόλλυμαι *funditus pereo.* Ag. 528 σπέρμα πάσης ἐξαπόλλυται χθονός.

ἐξαποφθείρω *funditus perdo.* Pers. 464 ἕως ἁπάντων ἐξαπέφθειραν βίον.

ἐξαρκής *sufficiens.* Pers. 237 πλοῦτος ἐξαρκὴς δόμοις;

ἐξαρτύω *adorno, apparo, instruo.* Pr. 711 ἑκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτυμένοι. Nam sic ex apographis correctum est quod legitur in M ἐξηρτημένοι. ‖ Forma media ἐξαρτύομαι *paro mihi.* Pr. 908 οἷον ἐξαρτύεται γάμον γαμεῖν, quocum similia exempla collata sunt in Thes. vol. 3 p. 1262.

ἐξαυδάομαι *eloquor.* Ch. 151 παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξαυδωμένας. 272 δυσχειμέρους ἄτας ὑφ' ἧπαρ θερμὸν ἐξαυδώμενος.

ἐξαυστήρ instrumentum est quo coqui carnes ex aqua fervente eximunt, Pollux 6, 88, ubi coquorum instrumenta enumerat, κρεάγραν, ἣν καὶ ἁρπάγην ἐκάλουν καὶ λύκον καὶ ἐξαυστῆρα καὶ τὸ ἐξελεῖν ἐξαῦσαι. Etym. M. p. 346, 56 ἐξαυστήρ: σημαίνει σκεῦός τι, παρὰ τὸ αὔω αὔσω, αὐστὴρ καὶ ἐξαυστήρ. Αἰσχύλος (fr. 366).

ἐξαυχέω *glorior.* Ag. 872 τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβών.

ἐξαφρίζομαι *despumo.* Ag. 1067 πρὶν αἱματηρὸν ἐξαφρίζεσθαι μένος.

ἐξεγείρω *excito.* Ag. 892 ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην. Ch, 495 de Agamemnone mortuo ἆρ' ἐξεγείρει (ἐξεγείρῃ M) τοῖσδ' ὀνείδεσιν;

ἐξεικάζω *effigiem alicuius exprimo, similem reddo.* Sept. 445 κεραυνὸν οὐδὲν ἐξῃκασμένον μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν τοῖς ἡλίου. Ag. 1244 κλύοντ' ἀληθῶς οὐδὲν (ἀληθῶς οὖσιν Schoemannus Opusc. 3 p. 143) ἐξῃκασμένα.

ἐξεῖναι *licere.* Eum. 890 ἔξεστι γάρ σοι — εἶναι δικαίως ἐς τὸ πᾶν τιμωμένῃ. 899 ἔξεστι γάρ μοι μὴ λέγειν ἃ μὴ τελῶ. Pr. 648 ἐξόν σοι γάμου τυχεῖν μεγίστου.

ἐξεῖπον *edixi.* Ag. 934 εἰδώς γ' εὖ τόδ' ἐξεῖπον τέλος.

ἐξελαύνω *expello.* Pr. 670 ἐξήλασέν με κἀπέκλῃσε δωμάτων.

ἐξελέγχω *arguo, examino.* Eum. 433 ἀλλ' ἐξέλεγχε.

ἐξεπίσταμαι *probe novi.* Ag. 838 εὖ γὰρ ἐξεπίσταμαι.

ἐξεργάζομαι *perfició.* Pers. 525. Ag. 1379 ἐπ' ἐξειργασμένοις. Pers. 759 τοιγάρ σφιν ἔργον ἐστὶν ἐξειργασμένον.

ἐξέρχομαι *exeo.* Pr. 652 ἔξελθε πρὸς Λέρνης βαθὺν λειμῶνα. Ch. 663 ἐξελθέτω τις δωμάτων τελεσφόρος γυνή. ‖ *evado.* Eum. 796 ἰσόψηφος δίκη ἐξῆλθ' ἀληθῶς.

[ἐξέσθω *exedo.* Ch. 281 λειχῆνας ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν.]

ἐξευλαβέομαι *caveo.* Fr. 195 ἐξευλαβοῦ δὲ μή σε προσβάλῃ στόμα πέμφιξ.

[ἐξεύρημα *inventum.* Sept. 649 τοιαῦτ' ἐκείνων ἐστὶ τἀξευρήματα.]

ἐξευρίσκω *invenio, excogito.* Pr. 97 τοιόνδ' ὁ νέος ταγὸς μακάρων ἐξηῦρ' ἐπ' ἐμοὶ δεσμὸν ἀεικῆ. 460 ἀριθμόν, ἔξοχον σοφισμάτων, ἐξηῦρον (ἐξεῦρον et 96 ἐξεῦρ' M) αὐτοῖς. 469 τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας βροτοῖσιν. 503 χρυσόν τε τίς φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ;

ἐξεύχομαι *in votis habeo, opto, concupisco.* Ch. 215 εἰς ὄψιν ἥκεις ὧνπερ ἐξηύχου πάλαι. ‖ *glorior.* Ag. 533 ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον. Suppl. 272 γένος τ' ἂν ἐξεύχοιο καὶ λέγοις πρόσω. 275 Ἀργεῖαι γένος ἐξευχόμεσθα.

ἔξηβος *qui pubertatem excessit.* Sept. 11 τὸν ἔξηβον χρόνῳ. Ad hunc locum spectat Phrynichi notatio in Bekkeri Anecd. p. 37, 17 ἔξηβον: τοῦτο καινόν. καθωμιλημένον τὸ ἔξωρον. Recte hoc dixit Phrynichus: nam ἔξηβον nusquam alibi legitur. In gl. Hesychii ἔξηβος: ἔξω τῆς ἥβης. τριάκοντα πέντε ἐτῶν, vereor ne verba τριάκοντα πέντε ἐτῶν non sint scripta a primo glossae auctore, qui haud dubie ipse quoque Aeschyli locum in mente habuit. Alia huiusmodi composita cum ἐξ, ab usu communi non minus aliena, sunt ἐκγενής, ἔκτιμος et ἐξόμιλος apud Sophoclem.

ἐξηγέομαι *educo, dux sum.* Ag. 661 ἡμᾶς γε μὲν δὴ ναῦν τ' ἀκήρατον σκάφος ἤτοι τις ἐξέκλεψεν ἢ Ἐξῃτήσατο θεός τις, οὐκ ἄνθρωπος. οἴακος θιγών. Sic Schuetzius pro ἐξῃτήσατο, quod Triclinius interpretatus erat ὥστε μὴ ἀποθανεῖν· τὸν Δία δηλονότι. ‖ *enarro, expono.* Pr. 214 τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένου. 446 ὧν δέδωκ' εὔνοιαν ἐξηγούμενος. 702 τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἆθλον ἐξηγουμένης. Ch. 118 δίδασκ' ἄπειρον ἐξηγουμένη. 552 τἄλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις. Eum. 609 ἐξηγοῦ δέ μοι, Ἄπολλον, εἴ σφε σὺν δίκῃ κατέκτανον. ‖ *auctor sum.* Eum. 595 ὁ μάντις ἐξηγεῖτό σοι μητροκτονεῖν:

ἑξῆς *deinceps.* Fr. 284, 3 ἑξῆς δ' ὀπηδεῖ δόχμιον, ἄλλοθ' ὕστερον.

ἐξικνέομαι *pervenio.* Pr. 792 ἐς τ' ἂν ἐξίκῃ πρὸς Γοργόνεια πεδία. 810 ἕως ἂν ἐξίκῃ καταβασμόν. Ag. 280 καὶ τίς τόδ' ἐξίκοιτ' ἂν ἀγγέλλων τάχος; 303 ὄρος τ' ἐπ' Αἰγίπλαγκτον ἐξικνούμενον. Eum. 1026 ὄμμα γὰρ πάσης χθονὸς Θησῇδος ἐξίκοιτ' ἄν.

ἐξιστορέω *sciscitor, perquiro.* Sept. 506 θέ-

ἐννέπω *indico, edico.* [Sept. 896 πεπλαγμένους ἐννέπω, ubi ἐννέπω recte delevit Elmsleius.] Ag. 247 τὰ δ' ἔνθεν οὔτ' εἶδον οὔτ' ἐννέπω. 409 πολὺ δ' ἔστενον τόδ' ἐννέποντες δόμων προφῆται. Ch. 550 ὡς τοὔνειρον ἐννέπει τόδε. 568 ὥστ' ἐπεικάζειν τινὰ δόμους παραστείχοντα καὶ τόδ' ἐννέπειν. Suppl. 204 φρονούντως πρὸς φρονοῦσαν ἐννέπεις. 930 ἀλλ' ὡς ἂν εἰδὼς ἐννέπω σαφέστερον.

ἐννοέω *intelligo.* Ag. 1088 εἰ σὺ μὴ τόδ' ἐννοεῖς, ἐγὼ λέγω σοί.

ἔννομος *legitimus.* Ch. 483 οὕτω γὰρ ἄν σοι δαῖτες ἔννομοι βροτῶν κτιζοίατο. Suppl. 384 δίκας οὐ τυγχάνουσιν ἐννόμου ‖ *leges servans, iustus.* Suppl. 404 νέμων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' ἐννόμοις. ‖ *incola.* Suppl. 565 οἳ γᾶς τότ' ἦσαν ἔννομοι.

ἔννους *mentis compos s. mente praeditus.* Pr. 444 νηπίους ὄντας τὸ πρὶν ἔννους ἔθηκα.

ἔννυχος *nocturnus.* Pr. 645 ὄψεις ἔννυχοι.

ἐνόδιος *in via positus, in via occurrens.* Pr. 487 ἐνοδίους συμβόλους.

ἐνοικίζω *in domum introduco.* Figurate de malo immittendo fr. 248 ἐνῴκισε δεινὴν στομωτὸν ἔκφυσιν.

ἐνοίκιος *domesticus.* Eum. 866 ἐνοικίου δ' ὄρνιθος οὐ λέγω μάχην.

ἔνοικος *incola.* Pr. 415 Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι παρθένοι. Suppl. 537 δι' ἅς τοι γένος εὐχόμεθ' εἶναι γᾶς ἀπὸ τᾶσδ' ἔνοικοι. 611 μήτ' ἐνοίκων μήτ' ἐπηλύδων τινά.

ἐνταῦθα *hic, ibi.* Pr. 82 ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε. 638 ἐνταῦθ' ὅπη μέλλοι τις οἴσεσθαι δάκρυ. 848 ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα. Fr. 196 πέπρωται γάρ σε καὶ βέλη λιπεῖν ἐνταῦθα. ‖ *illuc.* Pers. 450 ἐνταῦθα πέμπει τούσδε. Ch. 891 ἐνταῦθα γὰρ δὴ τοῦδ' ἀφικόμην κακοῦ. Significatione temporali *tum.* Pr. 204 ἐνταῦθ' ἐγὼ τὰ λῷστα βουλεύων.

ἐντείνω *intendo.* Fr. 78 τόξον ὥς τις ἐντείνων.

ἐντελής *adultus, robustus.* Ch. 250 οὐ γὰρ ἐντελὴς (ἐντελεῖς Pauwius) θήραν πατρῴαν προσφέρειν σκηνήμασιν. ‖ I. q. ὁ ἐν τέλει ὤν, *regens.* De viris rem publicam regentibus i. q. ἄρχοντες, de quo v. Thes. vol. 3 p. 1159. Ag. 105 ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν ἐντελέων. Sic Auratus pro ἐκτελέων.

ἐντέμνω *incido.* Dicitur de medicamento praeparando, ut τέμνω et ἀντιτέμνω, de quo v. Thes. vol. 3 p. 1161. Sed figurate Ag. 17 ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος.

ἔντερα *intestina, viscera.* Ag. 1221 σὺν ἐντέροις τε σπλάγχνα.

ἐντεῦθεν dicitur de consequentia vel loci vel temporis. De loco *illinc* Pr. 836 ἐντεῦθεν οἰστρήσασα τὴν παρακτίαν κέλευθον ᾖξας. Pers. 488 κἀντεῦθεν ἡμᾶς γῆς Ἀχαιΐδος πέδον καὶ Θεσσαλῶν πόλεις — ἐδέξαντο. ‖ De tempore *deinde.* Sept. 456 τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πρὸς πύλαις λέξω. τὰ ἐντεῦθεν *quae abhinc facienda sunt.* Eum. 60 τἀντεῦθεν ἤδη τῶνδε δεσπότῃ δόμων αὐτῷ μελέσθω.

ἔντη (nam singularis ἔντος inusitatus est), quod proprie de armis dicitur, ut in locis non paucis Homeri, non raro ad alium transfertur apparatum: de quo v. Thes. vol. 3 p. 1155. De loris currus Pers. 198 ἔντη δίφρου, ubi ἐν τῇ scriptum in M, quod correxit Scaliger ex schol., qui per χαλινά explicuit.

ἐντίθημι *impono.* Ag. 395 πόλει πρόστριμμ' ἄφερτον ἐνθείς. 1261 τεύχουσα κἀμοῦ μισθὸν ἐνθήσει κότῳ.

ἐντολή *mandatum.* Pr. 12 σφῷν μὲν ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος δή.

ἐντός *intus.* Sept. 967 ἐντὸς δὲ καρδία στένει. Ag. 77 μυελὸς στέρνων ἐντὸς ἀνᾴσσων. 1048 ἐντὸς δ' ἂν οὖσα μορσίμων ἀγρευμάτων. Ch. 738 σκυθρωπὸν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων. Eum. 607 πῶς γάρ σ' ἔθρεψεν ἐντός, ὦ μιαιφόνε, ζώνης;

ἔντοσθε et ἔντοσθεν i. q. ἐντός *intus.* Frequens apud Homerum Aeschylo Pers. 992 recte restituit Blomfieldus βοᾷ μοι μελέων ἔντοσθεν ἦτορ, ubi M ἔνδοθεν.

ἔνυδρος *aquam in se habens, aqua repletus.* Ag. 1128 πίτνει δ' ἐν ἐνύδρῳ τεύχει.

ἐνύπνιον *somnium.* Pers. 226 ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτής. 518 ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων.

ἐνύπνιος *per somnum oblatus.* Sept. 710 ἐνυπνίων φαντασμάτων ὄψεις.

Ἐνυώ *Bellona.* Sept. 45 Ἄρη τ' Ἐνυὼ καὶ φιλαίματον Φόβον.

ἐνώπια. Suppl. 146 θέλουσα δ' αὖ θέλουσαν ἁγνά μ' ἐπιδέτω Διὸς κόρα (Diana) ἔχουσα σέμν' ἐνώπι' ἀσφαλέστατα. Sic emendavi pro ἀσφαλές, quod scholiasta interpretatus est ἀσφαλῶς ἐπιδέτω με. ἐνώπια autem parietes templi dicuntur, ut ἐνώπια ab Homero dicti sunt parietes domus qui sunt e regione ianuae, ut Od. 21, 121 τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν ἐΰσταθέος μεγάροιο ἔκλιν' ἑστάμεναι πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα, ubi Eustathius interpretatur τοὺς ἑκατέρωθεν τῆς εἰσόδου τοίχους. Simile nomen est προνώπια.

ἐνώτιον *inauris.* Fr. 101 ἀμφωτίδες τοι τοῖς ἐνωτίοις πέλας. Alia aliorum exempla v. in Thes. vol. 3 p. 1203.

ἐξ. V. ἐκ.

ἕξ *sex.* Sept. 282 ἐπ' ἄνδρας ἕξ. 799 ἐν ἓξ πυλώμασι. Ag. 33 τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρυκτωρίας.

ἐξαγίζω *expello.* Ag. 641 πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων ἄνδρας. quod schol. recentior per ἐξοριοθέντας exp.

ἐξάγω *exporto.* Fr. 256 ὅστις ῥῶπον ἐξάγει χθονός.

ἐξαίρετος *delectus, exquisitus.* Ag. 954 πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον ἄνθος. Eum. 402 ἐξαίρετον δώρημα Θησέως τόκοις.

ἐξαιρέω *eximo, aufero, eripio.* Suppl. 924 εἴ τις τάσδε μὴ 'ξαιρήσεται. [Eum. 861 ἐξελοῦσ' corruptum ex ἐκζέουσ'. V. ἐκζέω.]

ἐξαίσιος *id quod decet excedens.* Suppl. 514 ἀεὶ γυναικῶν (sic Linwoodius pro ἀεὶ δ' ἀνάκτων) ἐστὶ δεῖμ' ἐξαίσιον.

ἐξαϊστόω *evanescere facio, deleo.* Pr. 668 ὃς πᾶν ἐξαϊστώσοι (sic Blomf. pro ἐξαϊστώσει) γένος.

[ἐξαιτέομαι. Ag. 662 ἐξῃτήσατο corruptum ex ἐξηγήσατο. V. ἐξηγέομαι]

ἐξαίφνης *subito.* Pr. 1077 οὐκ ἐξαίφνης οὐδὲ λαθραίως.

ἐξακούω *audio.* Eum. 397 πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοήν.

ἐξαλείφω *exstinguo, deleo.* Sept. 15 τιμὰς (deorum) μὴ 'ξαλειφθῆναί ποτε. Ch. 503 καὶ μὴ 'ξαλείψῃς σπέρμα Πελοπιδῶν τόδε.

ἐξαλύσκω *elabor, effugio.* Eum. 111 ὁ δ' ἐξαλύξας οἴχεται νεβροῦ δίκην.

ἐξαμάω *demeto.* Improprie Pers. 822 ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος. Ag. 1655 ἀλλὰ καὶ τάδ' ἐξαμῆσαι πολλὰ δύστηνον θέρος.

ἐξαμαρτάνω *pecco.* Pr. 945 τὸν ἐξαμαρτόντ' εἰς θεούς. 1039 σοφῷ γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν.

ἐξαμβρόσαι verbum corruptum Eum. 925 ἅτ' ἐγὼ κατεύχομαι θεσπίσασα πρευμενῶς ἐπισσύτους βίου τύχας ὀνησίμους γαίας ἐξαμβρόσαι, ubi metrum versus antistrophici verbum postulat quale ἐξαμβρόξαι foret, si exstitisse constaret. ἐξαμβρῦσαι Pauwius.

ἐξαμείβω *transeo.* Pers. 130 τὸν ἀμφίζευκτον ἐξαμείψας ἀμφοτέρας ἅλιον πρῶνα κοινὸν αἴας. [‖ *rependo.* Pr. 223 κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδέ μ' ἐξημείψατο, ubi nunc ex apographis ἀντημείψατο est restitutum]

ἐξαμέλγω *exsugo.* Ch. 898 οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα.

ἐξαμύνομαι *propulso s. arceo ab me.* Pr. 483 αἷς τὰς ἁπάσας ἐξαμύνονται νόσους.

ἐξαναζέννυμι *effervescere facio.* Pr. 370 τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον.

ἐξαναλίσκω *absumo, perdo.* Ag. 678 μηχαναῖς Διὸς οὔπω θέλοντος ἐξαναλῶσαι γένος.

ἐξαναστρέφω *everto, deiicio.* Pers. 812 δαιμόνων θ' ἱδρύματα πρόρριζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων.

ἐξανθέω *effloresco.* Pers. 821 ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης.

ἐξανίστημι *expello.* Pr. 767 ἢ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων;

ἐξαπόλλυμι *funditus perdo.* Ch. 837 τὸν αἴτιον δ' ἐξαπολλὺς μόρου. ‖ ἐξαπόλλυμαι *funditus pereo.* Ag. 528 σπέρμα πάσης ἐξαπόλλυται χθονός.

ἐξαποφθείρω *funditus perdo.* Pers. 464 ἕως ἁπάντων ἐξαπέφθειραν βίον.

ἐξαρκής *sufficiens.* Pers. 237 πλοῦτος ἐξαρκὴς δόμοις;

ἐξαρτύω *adorno, apparo, instruo.* Pr. 711 ἑκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτυμένοι. Nam sic ex apographis correctum est quod legitur in M ἐξηρτημένοι. ‖ Forma media ἐξαρτύομαι *paro mihi.* Pr. 908 οἷον ἐξαρτύεται γάμον γαμεῖν, quocum similia exempla collata sunt in Thes. vol. 3 p. 1262.

ἐξαυδάομαι *eloquor.* Ch. 151 παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξαυδωμένας. 272 δυσχειμέρους ἄτας ὑφ' ἧπαρ θερμὸν ἐξαυδώμενος.

ἐξαυστήρ instrumentum est quo coqui carnes ex aqua fervente eximunt. Pollux 6, 88, ubi coquorum instrumenta enumerat, κρεάγραν, ἣν καὶ ἁρπάγην ἐκάλουν καὶ λύκον καὶ ἐξαυστῆρα καὶ τὸ ἐξελεῖν ἐξαῦσαι. Etym. M. p. 346, 56 ἐξαυστήρ: σημαίνει σκεῦός τι, παρὰ τὸ αὔω αὔσω, αὐστὴρ καὶ ἐξαυστήρ. Αἰσχύλος (fr. 366).

ἐξαυχέω *glorior.* Ag. 872 τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβών.

ἐξαφρίζομαι *despumo.* Ag. 1067 πρὶν αἱματηρὸν ἐξαφρίζεσθαι μένος.

ἐξεγείρω *excito.* Ag. 892 ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην. Ch. 495 de Agamemnone mortuo ἆρ' ἐξεγείρει (ἐξεγείρῃ M) τοῖσδ' ὀνείδεσιν;

ἐξεικάζω *effigiem alicuius exprimo, similem reddo.* Sept. 445 κεραυνὸν οὐδὲν ἐξῃκασμένον μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν τοῖς ἡλίου. Ag. 1244 κλύοντ' ἀληθῶς οὐδὲν (ἀληθῶς οὖσιν Schoemannus Opusc. 3 p. 143) ἐξῃκασμένα.

ἐξεῖναι *licere.* Eum. 890 ἔξεστι γάρ σοι — εἶναι δικαίως ἐς τὸ πᾶν τιμωμένῃ. 899 ἔξεστι γάρ μοι μὴ λέγειν ἃ μὴ τελῶ. Pr. 648 ἐξόν σοι γάμου τυχεῖν μεγίστου.

ἐξεῖπον *edixi.* Ag. 934 εἰδώς γ' εὖ τόδ' ἐξεῖπον τέλος.

ἐξελαύνω *expello.* Pr. 670 ἐξήλασέν με κἀπέκλῃσε δωμάτων.

ἐξελέγχω *arguo, examino.* Eum. 433 ἀλλ' ἐξέλεγχε.

ἐξεπίσταμαι *probe novi.* Ag. 838 εὖ γὰρ ἐξεπίσταμαι.

ἐξεργάζομαι *perficio.* Pers. 525. Ag. 1379 ἐπ' ἐξειργασμένοις. Pers. 759 τοιγάρ σφιν ἔργον ἐστὶν ἐξειργασμένον.

ἐξέρχομαι *exeo.* Pr. 652 ἔξελθε πρὸς Λέρνης βαθὺν λειμῶνα. Ch. 663 ἐξελθέτω τις δωμάτων τελεσφόρος γυνή. ‖ *evado.* Eum. 796 ἰσόψηφος δίκη ἐξῆλθ' ἀληθῶς.

[ἐξέσθω *exedo.* Ch. 281 λειχῆνας ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν.]

ἐξευλαβέομαι *caveo.* Fr. 195 ἐξευλαβοῦ δὲ μή σε προσβάλῃ στόμα πέμφιξ.

[ἐξεύρημα *inventum.* Sept. 649 τοιαῦτ' ἐκείνων ἐστὶ τἀξευρήματα.]

ἐξευρίσκω *invenio, excogito.* Pr. 97 τοιόνδ' ὁ νέος ταγὸς μακάρων ἐξηῦρ' ἐπ' ἐμοὶ δεσμὸν ἀεικῆ. 460 ἀριθμόν, ἔξοχον σοφισμάτων, ἐξηῦρον (ἐξεῦρον et 96 ἐξεῦρ' M) αὐτοῖς. 469 τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας βροτοῖσιν. 503 χρυσόν τε τίς φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ;

ἐξεύχομαι *in votis habeo, opto, concupisco.* Ch. 215 εἰς ὄψιν ἥκεις ὧνπερ ἐξηύχου πάλαι. ‖ *glorior.* Ag. 533 ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον. Suppl. 272 γένος τ' ἂν ἐξεύχοιο καὶ λέγοις πρόσω. 275 Ἀργεῖαι γένος ἐξευχόμεσθα.

ἔξηβος *qui pubertatem excessit.* Sept. 11 τὸν ἔξηβον χρόνῳ. Ad hunc locum spectat Phrynichi notatio in Bekkeri Anecd. p. 37, 17 ἔξηβον: τοῦτο καινόν. καθωμιλημένον τὸ ἔξωρον. Recte hoc dixit Phrynichus: nam ἔξηβον nusquam alibi legitur. In gl. Hesychii ἔξηβος: ἔξω τῆς ἥβης. τριάκοντα πέντε ἐτῶν, vereor ne verba τριάκοντα πέντε ἐτῶν non sint scripta a primo glossae auctore, qui haud dubie ipse quoque Aeschyli locum in mente habuit. Alia huiusmodi composita cum ἐξ, ab usu communi non minus aliena, sunt ἐκγενής, ἔκτιμος et ἐξόμιλος apud Sophoclem.

ἐξηγέομαι *educo, dux sum.* Ag. 661 ἡμᾶς γε μὲν δὴ ναῦν τ' ἀκήρατον σκάφος ἤτοι τις ἐξέκλεψεν ἢ 'ξῃτήσατο θεός τις, οὐκ ἄνθρωπος, οἴακος θιγών. Sic Schuetzius pro ἐξῃτήσατο, quod Triclinius interpretatus erat ὥστε μὴ ἀποθανεῖν· τὸν Δία δηλονότι. ‖ *enarro, expono.* Pr. 214 τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένου. 446 ὧν δέδωκ' εὔνοιαν ἐξηγούμενος. 702 τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἆθλον ἐξηγουμένης. Ch. 118 δίδασκ' ἄπειρον ἐξηγουμένη. 552 τἆλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις. Eum. 609 ἐξηγοῦ δέ μοι, Ἄπολλον, εἴ σφε σὺν δίκῃ κατέκτανον. ‖ *auctor sum.* Eum. 595 ὁ μάντις ἐξηγεῖτό σοι μητροκτονεῖν:

ἑξῆς *deinceps.* Fr. 284, 3 ἑξῆς δ' ὁπηδεῖ δόχμιον, ἄλλοθ' ὕστερον.

ἐξικνέομαι *pervenio.* Pr. 792 ἐς τ' ἂν ἐξίκῃ πρὸς Γοργόνεια πεδία. 810 ἕως ἂν ἐξίκῃ καταβασμόν. Ag. 280 καὶ τίς τόδ' ἐξίκοιτ' ἂν ἀγγέλλων τάχος; 303 ὄρος τ' ἐπ' Αἰγίπλαγκτον ἐξικνούμενον. Eum. 1026 ὄμμα γὰρ πάσης χθονὸς Θησῇδος ἐξίκοιτ' ἄν.

ἐξιστορέω *sciscitor, perquiro.* Sept. 506 θέ-

λων ἐξιστορῆσαι μοῖραν, ubi *experiri* verti potest. Ch. 678 ἐξιστορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδόν.

ἐξίτηλος *evanidus*. Fr. 155 κοὔπω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων.

ἐξιχνεύω *investigo*. Ag. 368 πάρεστι τοῦτό γ' ἐξιχνεῦσαι.

ἔξοδος *exitus*. Sept. 33 πυλῶν ἐπ' ἐξόδοις μίμνοντες. 58 ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισι ταγεῦσαι. 284 εἰς ἐπτατειχεῖς ἐξόδους τάξω μολών.

ἐξοκέλλω *impingo*. Ag. 666 μήτ' ἐξοκεῖλαι πρὸς κραταίλεων χθόνα. Improprie ἐξοκέλλομαι *devenio, exitum habeo*. Suppl. 438 καὶ δὴ πέφρασμαι, δεῦρο δ' ἐξοκέλλεται. Schol. οὕτως ἀποβαίνει.

ἐξομματόω *illustro, perspicuum reddo*. Pr. 499 φλογωπὰ σήματα ἐξωμμάτωσα πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα.

ἐξόπιν *a tergo*. Ag. 115 ὁ κελαινὸς ὅ τ' ἐξόπιν ἀργᾶς.

ἐξοπλίζω *exarmo, instruo*. Suppl. 97 βίαν δ' οὔτιν' ἐξοπλίζει. 683 δακρυογόνον Ἄρη βοάν τ' ἔνδημον ἐξοπλίζων. 702 πρὶν ἐξοπλίζειν Ἄρη.

ἐξορθιάζω *alta voce excito*. Ch. 271 κἀξορθιάζων πολλά. Schol. ἀνατεταμένα βοῶν.

ἐξορίνω *excito*. Ag. 1631 ἐξορίνας ἠπίοις ὑλάγμασιν.

ἐξορμάω *emitto*. Pers. 46 πολύχρυσοι Σάρδεις ἐπόχους πολλοῖς ἅρμασιν ἐξορμῶσιν. Frequentius intransitive *erumpo, prorumpo*, forma vel activa, cuius nulla apud Aeschylum exempla sunt, vel media ἐξορμάομαι, ut Eum. 182 πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν χρυσηλάτου θώμιγγος ἐξορμώμενον.

ἐξοτρύνω *exstimulo, excito*. Sept. 692 ὠμοδακής σ' ἄγαν ἵμερος ἐξοτρύνει.

ἔξοχος *eminens, eximius*. Pr. 459 ἀριθμόν, ἔξοχον σοφισμάτων. Ag. 1622 δύαι — ἐξοχώταται φρενῶν ἰατρομάντεις.

ἐξυπτιάζω *resupino*. Sept. 577 προσμολὼν — ἐξυπτιάζων ὄμμα, Πολυνείκους βίαν, ubi ὄμμα pro ὄνομα restituit Schuetzius, i. e. oculos in Polynicem reflectens s. resupino vultu spectans: quocum comparat Clem. Alex. Paed. 3 p. 296 ed. Pott. τὸ ἐν ταῖς ὁδοῖς σαλεύειν καὶ ἐξυπτιάζοντα παραβλέπειν εἰς τοὺς ἀπαντῶντας. Vitiosa scriptura ὄνομα deceptus schol. ἐξυπτιάζων explicuit per ἀναπτύσσων, ἐτυμολογῶν.

ἔξω *extra*. Sept. 1014 Πολυνείκους νεκρὸν ἔξω βαλεῖν ἄθαπτον. Ag. 1190 δύσπεμπτος ἔξω. Cum genitivo Pr. 263 ὅστις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει. 665 ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμέ. 883 ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι. Sept 313 τοῖσι μὲν ἔξω πύργων. Ch. 514 πυθέσθαι δ' οὐδέν ἐστ' ἔξω δρόμου. 697 ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα. Eum. 178 ἔξω, κελεύω, τῶνδε δωμάτων τάχος χωρεῖτε. [701 τὸ δεινὸν πᾶν πόλεως ἔξω βαλεῖν.]

ἔξωθεν *ab externo, extrinsecus*. Sept. 201 μέλει γὰρ ἀνδρί, μὴ γυνὴ βουλευέτω, τἄξωθεν. 560 ἔξωθεν εἴσω τῷ φέροντι μέμψεται.

ἐξώλης *perditus*. Est convicium Suppl. 741 ἐξώλές ἐστι μάργον Αἰγύπτου γένος.

[ἐξωριάζω vitiose pro εὐωριάζω, quod v.]

ἐξωτέρω *exterius*. Ch. 1023 ἡνιοστροφῶ δρόμου ἐξωτέρω. Rarum vocabulum, cuius exemplum est ap. Aristot. Metaph. 9, 4 p. 1055, 25 τῶν γένει διαφερόντων οὐκ ἔστιν ἐξωτέρω λαβεῖν καὶ τῶν εἴδει. Idem et Plato etiam ἐξωτάτω dixerunt.

ἔοικα [perfectum verbi εἴκω, cuius secunda et tertia persona ἔοικας ἔοικε, participium εἰκώς: nam harum tantum formarum exempla apud Aeschylum reperiuntur] *similis s. par sum*. Ag. 760 μετὰ μὲν πλείονα τίκτει, σφετέρᾳ δ' εἰκότα γέννᾳ. Ch. 560 ξένῳ γὰρ εἰκώς, παντελῆ σαγὴν ἔχων, ἥξω. Suppl. 283 Κύπριος χαρακτὴρ τ' ἐν γυναικείοις τύποις εἰκὼς πέπληκται. ‖ *videor, videor mihi*. Pr. 971 χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι. 984 ἐρεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν χρήζει πατήρ. 1007 λέγων ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν. Sept. 545 ἐλθὼν δ' ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην. Pers. 743 νῦν κακῶν ἔοικε πηγὴ πᾶσιν ηὑρῆσθαι φίλοις. Ag. 1062 ἑρμηνέως ἔοικεν ἡ ξένη τοροῦ δεῖσθαι. 1083 χρήσειν ἔοικεν ἀμφὶ τῶν αὐτῆς κακῶν. 1093 ἔοικεν εὔρις ἡ ξένη κυνὸς δίκην εἶναι. 1161 ἔοικα θεσπιῳδήσειν τάχα. 1180 λαμπρὸς δ' ἔοικεν ἡλίου πρὸς ἀντολὰς πνέων ἐσῄξειν. Ch. 730 ἔοικεν ἀνὴρ ὁ ξένος τεύχειν κακόν. 883 ἔοικε νῦν αὐτῆς ἐπὶ ξυροῦ πέλας αὐχὴν πεσεῖσθαι. 922 κτενεῖν ἔοικας, — τὴν μητέρα. 926 ἔοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην. Eum. 900 θέλξειν μ' ἔοικας. Suppl. 909 ἕλξειν ἔοιχ' ὑμᾶς. Fr. 22b ἔοικεν κυρίξειν. ‖ Participium εἰκός, quod adiective dicitur, v. suo loco.

ἑορτή *festum*. Ironice Apollo, postquam Furiarum munera recensuerat, Eum. 191 οἵας ἑορτῆς ἔστ' ἀπόπτυστοι θεοῖς στέργηθρ' ἔχουσαι.

ἑός *suus*. Fr. 281 (apud Platon. Rep. 2 p. 383a ἐνδατεῖσθαι τὰς ἑὰς εὐπαιδίας, nisi Plato, quum Aeschyli verba oratione obliqua redderet, ἑάς substituit pro ἐμάς.

ἐπαγγέλλω *pronuntio*. Ch. 213 τοῖς θεοῖς τελεσφόρους εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα.

ἐπάγω *adduco*. Sept. 157 ποῖ δὲ τέλος προβᾶς ἐπάξει θεός; Sic correxi quod est in M ποῖ δ' ἔτι τέλος ἐπάγει θεός. Pers. 85 ἐπάγει δουρικλύτοις ἀνδράσι τοξόδαμνον Ἄρη. Ag. 1446 ἐμοὶ δ' ἐπήγαγεν εὐνῆς παροψώνημα τῆς ἐμῆς χλιδῆς. Ch. 404 ἄτην ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτῃ.

ἐπαγωγός *adducens*. Fr. 55 μανίας ἐπαγωγὸν ὁμοκλήν.

ἐπαείδω *incanto*. Ag. 1021 μέλαν αἷμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων;

ἐπαιδέομαι *revereor*. Fr. 135 σέβας δὲ μηρῶν ἁγνὸν οὐκ ἐπῃδέσω.

ἐπαινέω *laudo, approbo*. Pr. 340 τὰ μέν σ' ἐπαινῶ. Sept. 1071 πόλις ἄλλως ἄλλοτ' ἐπαινεῖ τὰ δίκαια. Ag. 1370 ταύτην ἐπαινεῖν πάντοθεν πληθύνομαι. Eum. 836 τόνδ' ἐπαινέσεις λόγον. ‖ I. q. παραινῶ *suadeo*. Sept. 596 τούτῳ σοφοὺς τε κἀγαθοὺς ἀντηρέτας πέμπειν ἐπαινῶ. Suppl. 996 ὑμᾶς δ' ἐπαινῶ μὴ καταισχύνειν ἐμέ. Ch. 581 ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν.

ἐπαισθάνομαι *sentio, intelligo*. Ag. 85 τί δ' ἐπαισθομένη, τίνος ἀγγελίας πειθοῖ περίπεμπτα θυοσκεῖς;

ἐπαισχύνομαι *pudet me*. Ag. 1373 τἀναντί' εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι.

ἐπαιτιάομαι *culpam in aliquem confero, incuso*. Pr. 974 ἦ κἀμὲ γάρ τι συμφορᾶς ἐπαιτιᾷ;

ἐπαίτιος *qui in culpa est*. Eum. 465 καὶ τῶνδε κοινῇ Λοξίας ἐπαίτιος. 467 εἰ μή τι τῶνδ' ἔρξαιμι τοὺς ἐπαιτίους.

ἐπαΐω (⏑ – ⏑ –) *obedio*. Suppl. 758 θεῶν οὐδὲν ἐπαΐοντες.

ἐπακούω *exaudio*. Ch. 725 νῦν ἐπάκουσον.

ἐπακρίζω *ad summum pervenio et finem impono*. Ch. 932 ἐπεὶ δὲ πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισε τλήμων Ὀρέστης, quod Hesychius et Eusth. p. 1636, 48 exp. ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἄκρον ἤγαγε καὶ τέλος ἐπέθηκε. Recte schol ἐπὶ ἄκρον ἦλθε.

ἐπακτός *adventitius, peregrinus.* Sept. 583 1019 στράτευμ' ἐπακτόν.

ἐπαλαλάζω *acclamo.* Sept. 497 αὐτὸς δ' ἐπηλάλαξεν. 953 τελευταῖαι δ' ἐπηλάλαξαν Ἀραὶ τὸν ὀξὺν νόμον.

ἐπαλκής *validus.* Ch. 415 ὅταν δ' αὖτ' ἐπαλκὲς | θραρέαπέστασεν ἄχος | πρὸς τὸ φανεῖσθαί μοι καλῶς, loco graviter corrupto, cuius nulla dum inventa est probabilis emendatio. Novimus nomen proprium Ἐπάλκης, sed adiectivum ἐπαλκές, quod schol. exp. ἰσχυροποιόν, nusquam alibi legitur: quamobrem a Blomfieldo in ἐπ' ἀλκῆς, a Franzio in ἐπ' ἀλκᾶς mutabatur, coniectura per se non improbabili, sed propter proximorum verborum corruptelam incerta.

ἔπαλξις *propugnaculum.* Sept. 30 ἔς τ' ἐπάλξεις καὶ πύλας πυργωμάτων ὁρμᾶσθε πάντες. 158 ἀκροβόλων δ' ἐπάλξεων λιθὰς ἔρχεται. Improprie Ag. 381 οὐ γὰρ ἔστιν ἔπαλξις πλούτου — εἰς ἀφάνειαν.

[ἐπαμβατήρ *qui ascendit, insidet.* Ch. 280 in versibus interpolatoris σαρκῶν ἐπαμβατῆρας — λειχῆνας. Recte, ut videtur, Auratus ἐπεμβατῆρας.]

ἐπαμμένω (pro ἐπαναμένω) *maneo, expecto.* Pr. 605 ὅ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν. Pers. 807 οὗ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν.

ἐπαναγκάζω *cogo.* Pr. 671 ἐπηνάγκαζέ νιν Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε.

ἐπαναδιπλάζω *iterum interrogo.* Pr. 817 ἐπαναδίπλαζε καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε, ubi probabilius est ἐπανδίπλαζε.

ἐπανακαλέω *insuper invoco.* Ag. 145 ἰήιον δ' ἐπανακαλῶ Παιᾶν', ἰή, restitui pro δὲ καλέω Παιᾶνα.

ἐπανερέσθαι, infinitivus aoristi ἐπανηρόμην, *iterum interrogare.* Pers. 973 τάδε σ' ἐπανερόμαν. Sic Wellauerus pro ἐπανέρομαι. In apogr. nonnullis ἐπαναιρόμην, in uno ἐπανέρωμαι.

ἐπανθίζω *floridum reddo.* Improprie, metaphora a colore ducta, Sept. 951 πολλοῖς ἐπανθίσαντες πόνοισι γενεάν. Ch. 150 ὑμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος παιᾶνα, ubi schol. στέφειν ὡς ἄνθεσι. Forma media Ag. 1459 πολύμναστον ἐπηνθίσω αἷμ' ἄνιπτον, ubi Casaubonus ἀπηνθίσω.

ἐπαντέλλω (pro ἐπανατέλλω) *exsurgo.* Ag. 27 εὐνῆς ἐπαντείλασαν ὡς τάχος. [Ch. 282 λευκὰς δὲ κόρσας τῇδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ.]

ἐπάξιος *dignus.* Pr. 70 ὁρῶ κυροῦντα τόνδε τῶν ἐπαξίων. Sept. 865 οἶμαί σφ' ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων στηθέων ἥσειν ἄλγος ἐπάξιον. Ch. 95 δόσιν τε τῶν κακῶν ἐπαξίαν. Eum. 271 ἔχονθ' ἕκαστον τῆς δίκης ἐπάξια.

ἐπαοιδή *incantatio.* Pr. 173 μελιγλώσσοις πειθοῦς ἐπαοιδαῖσιν.

ἐπάργεμος proprie dicitur qui vitio oculorum laborat quod Graece ἄργεμος vel λεύκωμα, Latine *albugo* dicitur. Hinc improprie *obscurus.* Pr. 499 φλογωπὰ σήματα ἐξωμμάτωσα πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα. Ag. 1113 ἐπαργέμοισι θεσφάτοις ἀμηχανῶ. Ch. 665 αἰδὼς γὰρ ἐν λέσχαισιν (sic Bambergerus pro λεχθεῖσιν) οὔσ' ἐπαργέμους λόγους τίθησιν.

ἐπαρήγω *opitulor.* Ch. 725 νῦν ἐπάρηξον.

ἐπαρκέω *propulso, opitulor.* Sept. 91 τίς ἄρ' ἐπαρκέσει θεῶν ἢ θεᾶν; Pr. 918 οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' οὐκ ἀνασχετά, i. e. nihil ei proderit. Ag. 1170 ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσεν (sic Blomf. pro ἐπήρκεσαν) τὸ μὴ πόλιν μὲν ὥσπερ οὖν ἔχει παθεῖν.

ἔπαρχος *praefectus, praeses.* Pers. 327 Συέννεσις — Κιλίκων ἔπαρχος. Sic ex apogr. correctum quod est in M ἄπαρχός cum duplici accentu. Ag. 1227 νεῶν τ' ἔπαρχος Ἰλίου τ' ἀναστάτης. Sic hic quoque Canterus pro ἄπαρχος. Tertium exemplum est Ch. 664, ubi in M scriptum est γυνὴ τἄπαρχος, sed superscripto o, quo τόπαρχος significatur, sive a prima manu sive ab διορθωτῇ. Quo loco nec γυνή τ' ἔπαρχος scribi nec quod Ahrensius in Supplementis Philologi vol. 1 p. 629 coniecit γυνή γ' ἄπαρχος probari potest. στέγαρχος coniecit Bambergerus.

ἐπασσυτεροτριβής *frequenter inflictus.* Ch. 426 ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα. Schol. exp. ἀλλεπάλληλον κτύπον ποιοῦντα. Homericum ἐπασσύτεροι, de quo v. Thes. vol. 3 p. 1439, Hesychius exp. per ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις.

ἔπαυλος *habitatio, sedes.* Pers. 870 πάροικοι Θρῃκίων ἐπαύλων.

ἐπαυρίσκω *fruor, utilitatem et fructum percipio.* Aoristus formae mediae ἐπηυρόμην Pr. 28 τοιαῦτ' ἐπηύρου τοῦ φιλανθρώπου τρόπου, ubi M ἐπηύρω, apogr. nonnulla ἀπηύρω. Recte Elmsleius ἐπηύρου: nam veteres ἐπαυρέσθαι dixerunt, non ἐπαύρασθαι: de quo dictum est in Thes. vol. 3 p. 1443.

ἐπαΰω *acclamo,* in loco obscuro et corrupto Ch. 828 ἐπαΰσας πατρὸς ἔργῳ.

[ἐπαφάω *contrecto.* Pr. 849 ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον in versu ab interpolatore lacunae explendae causa ficto.]

ἐπαφή *contrectatio.* Suppl. 18 ἐξ ἐπαφῆς κἀξ ἐπιπνοίας Διός.

Ἔπαφος *Epaphus,* Ionis ex Iove filius. Pr. 851 τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον. Suppl. 47 Ἔπαφόν τ' ἐγέννασε. 314 Ἔπαφος ἀληθῶς ῥυσίων ἐπώνυμος. 589 τόδ' ἂν γένος λέγων ἐξ Ἐπάφου κυρήσαις.

ἐπεγχέω *insuper infundo.* Improprie *immisceo.* Ag. 1137 in verbis Clytaemnestrae ad chorum τὸ γὰρ ἐμὸν θροεῖς πάθος ἐπεγχέας. Nam sic correctum quod in M legitur θροῶ — ἐπεγχέασα, quod schol. exp. συναναμίξασα. Mirus tamen et suspectus est hic usus verbi.

ἐπεί *postquam.* Pr. 199 ἐπεὶ τάχιστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου, i. e. *simulac.* Similiter ib. v. 228 ὅπως τάχιστα. 829 ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ γάπεδα. Sept. 778 ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων ἐγένετο. 992 ἐπεὶ κατῆλθες ἐς πόλιν. Pers. 201 ἐπεὶ δ' ἀνέστην. 377 ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο. 386 ἐπεί γε μέντοι λευκόπωλος ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαῖαν. 500 ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο στρατός. Ag. 198 ἐπεὶ δὲ καὶ πικροῦ χείματος ἄλλο μῆχαρ — μάντις ἔκλαγξεν. 217 ἐπεὶ δ' ἀνάγκας ἔδυ λέπαδνον. 242 ἐπεὶ πολλάκις πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους ἔμελψεν. 658 ἐπεὶ δ' ἀνῆλθε λαμπρὸν ἡλίου φάος. 1287 ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν. Ch. 622 ἐπεὶ δ' ἐπεμνησάμην ἀμειλίχων πόνων. 932 ἐπεὶ δὲ πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισε τλήμων Ὀρέστης. Significationem temporis ex quo quid fit habet, ut ἀφ' οὗ, Ag. 40 δέκατον μὲν ἔτος τόδ' ἐπεὶ Πριάμου μέγας ἀντίδικος — ἦραν. 983 χρόνος δ' ἐπεὶ — παρήβησεν. Ch. 610 δαλὸν ἥλικ', ἐπεὶ μολὼν ματρόθεν κελάδησε. etsi huiusmodi quoque locis aptum est *postquam.*

ἐπεί rationi reddendae serviens Latine variis modis reddi potest, *quandoquidem, siquidem, quoniam.* Pr. 347 οὐ δῆτ', ἐπεί με χαὶ κασιγνήτου τύχαι τείρουσ' Ἄτλαντος. 384 ἔα με τῇδε τῇ νόσῳ νοσεῖν, ἐπεὶ κέρδιστον. 630 ἐπεὶ προθυμεῖ, χρὴ λέγειν. 786 ἐπεὶ προθυμεῖσθ', οὐκ ἐναντιώσομαι. Sept. 689 ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα κάρτ' ἐπισπέρχει θεός, ἴτω κατ' οὖρον. Pers. 656 θεομήστωρ δ'

ἔσκεν, ἐπεὶ στρατὸν εὖ ποδούχει. 697 ἐπεὶ κάτωθεν ἦλθον σοῖς γόοις πεπεισμένος, — εἰπέ. 703 ἐπεὶ δέος παλαιόν σοι φρενῶν ἀνθίσταται, — λέξον. [Ag. 251 τὸ δὲ προκλύειν ἐπεὶ γένοιτ' ἂν ἤλυσις προχαιρέτω. Sic vulgo ex apogr. legitur pro ἐπιγένοιτ', quod est in M. Neutrum scripserat Aeschylus, de quo s. v. προκλύω dicetur.] 393 πέλει δικαιωθείς, ἐπεὶ διώκει παῖς ποτανὸν ὄρνιν. 956 ἐπεὶ δ' ἀκούειν σοῦ κατέστραμμαι τόδε, εἶμ' ἐς δόμων μέλαθρα. 1360 κἀγὼ τοιοῦτός εἰμ', ἐπεὶ δυσμηχανῶ. 1649 ἐπεὶ δοκεῖς τάδ' ἔρδειν καὶ λέγειν, γνώσει τάχα. 1669 πρᾶσσε, πιαίνου μιαίνων τὴν δίκην, ἐπεὶ πάρα. Ch. 85 ἐπεὶ πάρεστε τῆσδε προστροπῆς ἐμοὶ πομποί, γένεσθε τῶνδε σύμβουλοι πέρι. 791 ἐπεί νιν μέγαν ἄρας δίδυμα καὶ τριπλᾶ — θέλων ἀμείψει. 906 τούτῳ θανοῦσα ξυγκάθευδ', ἐπεὶ φιλεῖς τὸν ἄνδρα τοῦτον. Eum. 71 κακῶν δ' ἕκατι κἀγένοντ', ἐπεὶ κακὸν σκότον νέμονται. 86 ἐπεὶ δ' ἐπίστᾳ, καὶ τὸ μἀμελεῖν μάθε. 307 χορὸν ἅψωμεν, ἐπεὶ μοῦσαν στυγερὰν ἀποφαίνεσθαι δεδόκηκεν. 482 ἐπεὶ δὲ πρᾶγμα δεῦρ' ἐπέσκηψεν τόδε, — θεσμὸν τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον. 731 ἐπεὶ καθιππάζει με πρεσβῦτιν νέος, δίκης γενέσθαι τῆσδ' ἐπήκοος μένω. Suppl. 739 ἐπεὶ τελεία ψῆφος 'Αργείων, τέκνα, θάρσει. 910 ἕλξειν ἔοιχ' ὑμᾶς ἀποσπάσας κόμης, ἐπεὶ οὐκ ἀκούετ' ὀξύ. 982 'Αργείοισιν εὔχεσθαι χρεών, — ἐπεὶ σωτῆρες οὐ διχορρόπως. Fr. 196, 5 ἑλέσθαι δ' οὔτιν' ἐκ γαίας λίθον ἕξεις, ἐπεὶ πᾶς χῶρός ἐστι μαλθακός. Sept. 705 ἐπεὶ δαίμων — ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρῳ πνεύματι. Ag. 686 ἐπεὶ πρεπόντως ἑλέναυς, ἕλανδρος, ἑλέπτολις — ἔπλευσε. 1036 ἐπεί σ' ἔθηκε Ζεὺς — κοινωνὸν εἶναι χερνίβων. ‖ *alioqui*, *sin minus* vel *quod nisi ita esset:* cuiusmodi in locis verti licet etiam *nam*. Frequenter autem sic ponitur sequente τίς interrogativo: de quo dictum est in Thes. vol. 3 p. 1454. Sic Suppl. 329 ἐπεὶ τίς ηὔχει τήνδ' ἀνέλπιστον φυγὴν κέλσειν; Ch. 214 ἐπεὶ τί νῦν ἕκατι δαιμόνων κυρῶ;

ἐπείγομαι *festino*. Pr. 52 οὔκουν ἐπείξει (ἐπείξῃ M) τῷδε δεσμὰ περιβαλεῖν; Ch. 660 νυκτὸς ἅρμ' ἐπείγεται σκοτεινόν.

ἐπειδάν *postquam*. Sept. 734 ἐπειδὰν αὐτοκτόνως, αὐτοδάϊκτοι θάνωσι καὶ χθονία κόνις πίῃ μελαμπαγὲς αἷμα φοίνιον, τίς ἂν καθαρμοὺς πόροι; Eum. 647 ἀνδρὸς δ' ἐπειδὰν αἷμ' ἀνασπάσῃ κόνις, ἅπαξ θανόντος οὔτις ἔστ' ἀνάστασις.

ἐπειδή *postquam*, *quando*. Pers. 521 ἐπειδὴ τῆδ' ἐκύρωσεν φάτις ὑμῶν. Ag. 1634 ἐπειδὴ τῷδ' ἐβούλευσας μόρον. Ch. 512 ἐπειδὴ δρᾶν κατώρθωσαι φρενί. 566 ἐπειδὴ δαιμονᾷ δόμος κακοῖς. Eum. 515 ἐπειδὴ πίτνει δόμος Δίκας.

ἐπεικάζω *conicio*. Ch. 14 ἢ πατρὶ τὠμῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχω χοὰς φερούσας; 567 ὥστ' ἐπεικάζειν τινὰ δόμους παραστείχοντα. 976 ὡς ἐπεικάσαι πάθη πάρεστιν. Suppl. 244 καὶ τἄλλα (κἄτ' ἄλλα Wellauerus) πόλλ' ἐπεικάσαι δίκαιον ἦν.

ἐπεικώς *conveniens*, *decens*. Ch. 669 ὁποῖά περ δόμοισι τοῖσδ' ἐπεικότα.

ἔπειμι *adsum*, *insum*. Sept. 591 σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ. Ag. 547 πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν στύγος στρατῷ; Eum. 542 ποινὰ γὰρ ἐπέσται. ‖ *praesum*. Pers. 241 τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστι; 555 ἀβλαβὴς ἐπῆν τόξαρχος πολιήταις. 828 Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν φρονημάτων ἔπεστιν. [Suppl. 124 ὁπόθι θάνατος ἀπῇ, ubi ἐπῇ coniecit Weilius.] ‖ ἔπι pro ἔπεστι, ut ἔνι pro ἔνεστι. Eum. 393 ἔπι δέ μοι γέρας παλαιόν.

ἔπειμι *accedo*, *invado*, indicativo praesentis, ut in simplici εἶμι, futuri significationem habente. Pr. 1016 οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία ἔπεισ' ἄφυκτος. Pers. 378 νὺξ ἐπῄει. Fr. 171 ἐπῆμεν τῆς ὁδοῦ τροχήλατον σχιστῆς κελεύθου τρίοδον.

ἐπειπεῖν *insuper dicere*, *dictis addere*. Suppl. 973 πᾶς τις ἐπειπεῖν ψόγον ἀλλοθρόοις εὔτυκος.

ἐπείπερ *quandoquidem*. Ag. 822 ἐπείπερ καὶ πάγας ὑπερκόπους ἐπραξάμεσθα. 854 νίκη δ' ἐπείπερ ἕσπετ', ἐμπέδως μένοι. Ch. 680 ἐπείπερ ἄλλως, ὦ ξέν', εἰς "Αργος κίεις.

ἐπεισφέρω *insuper infero*. Ag. 864 τὸν δ' ἐπεισφέρειν κακοῦ κάκιον ἄλλο πῆμα. Ch. 649 ἐπεισφέρει.

ἔπειτα *deinde*, *postea*. Pers. 523 ἔπειτα γῇ τε καὶ φθιτοῖς δωρήματα ἥξω λαβοῦσα πέλανον. Ag. 171 ὃς δ' ἔπειτ' ἔφυ. 310 κἄπειτ' 'Ατρειδῶν ἐς τόδε σκήπτει στέγος φάος. 667 ἔπειτα δ' "Αιδην πόντιον πεφευγότες — ἐβουκολοῦμεν. 1598 κἄπειτ' ἐπιγνοὺς ἔργον οὐ καταίσιον ᾤμωξεν. Ch. 438 ἔπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν. 538 πέμπει τ' ἔπειτα τάσδε κηδείους χοάς. Eum. 204 κἄπειθ' ὑπέστης αἵματος δέκτωρ νέου. Suppl. 800 κυσὶν δ' ἔπειθ' ἕλωρα κἀπιχωρίοις ὄρνισι δεῖπνον οὐκ ἀναίνομαι πέλειν. Fr. 26 κἄπειτ' 'Αθήνας Διάδας παρεκπερῶν. 40 κἄπειτα δ' εἶσι λαμπρὸν ἡλίου φάος. 196 οἷς ἔπειτα σὺ βαλὼν διώσει ῥᾳδίως Λίγυν στρατόν. 198 ἔπειτα δ' ἥξεις δῆμον ἐνδικώτατον.

ἔπειτα saepe post participia ponitur ut εἶτα: de quo v. Thes. vol. 3 p. 1471. Sept. 267 κἀμῶν ἀκούσασ' εὐγμάτων ἔπειτα σὺ ὀλολυγμὸν ἱρὸν εὐμενῆ παιάνισον. Ag. 481 πυρωθέντα καρδίαν ἔπειτ' ἀλλαγᾷ λόγου καμεῖν. Ch. 573 ἢ καὶ μολὼν ἔπειτά μοι κατὰ στόμα ἀρεῖ —. Eum. 29 Ποσειδῶνος κράτος καλοῦσα — ἔπειτα μάντις εἰς θρόνους καθιζάνω. 438 λέξας δὲ χώραν καὶ γένος καὶ ξυμφορὰς τὰς σὰς ἔπειτα τόνδ' ἀμυναθοῦ ψόγον. 654 τὸ μητρὸς αἷμ' ὅμαιμον ἐκχέας πέδοι ἔπειτ' ἐν "Αργει δώματ' οἰκήσει πατρός; ‖ οἱ ἔπειτα *posteri*. Eum. 672 καὶ τόνδ' ἐπικτήσαιο σύμμαχον, θεά, καὶ τοὺς ἔπειτα.

ἐπέκεινα *ultra*. Suppl. 257 Πίνδου τε τἀπέκεινα.

ἐπεκχωρέω *insuper* s. *postea procedo*. Pers. 401 δεύτερον δ' ὁ πᾶς στόλος ἐπεξεχώρει. Compositum aliunde non cognitum.

ἐπέλπομαι *spero*. Ag. 1031 οὐδὲν ἐπελπομένα ποτὲ καίριον ἐκτολυπεύσειν. Est vocabulum Homericum.

ἐπεμβαίνω *ingredior*. De turribus ascendendis Sept. 634 πύργοις ἐπεμβάς.

ἐπεμβατήρ. V. ἐπαμβατήρ.

ἐπενδίδωμι *insuper do* s. *infligo*. Ag. 1386 καὶ πεπτωκότι τρίτην ἐπενδίδωμι.

ἐπενθρώσκω *insilio*. Pers. 359 σέλμασι ναῶν ἐπενθορόντες.

ἐπεξέρχομαι *persequor oratione*, *enarro*. Pr. 870 μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς.

ἐπεξιακχάζω *exclamo*. Sept. 635 ἁλώσιμον παιᾶν' ἐπεξιακχάσας.

ἐπέρχομαι *advenio*, *accedo*, *invado*. Pers. 600 ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ. [Ib. 845 fort. scribendum ὥς με πόλλ' ἐπέρχεται (εἰσέρχεται M, ἐσέρχεται Turnebus) κακὰ ἄλγη. Ag. 1256 οἷον τὸ πῦρ ἐπέρχεται δέ μοι. Suppl. 469 κακῶν δὲ πλῆθος ποταμὸς ὣς ἐπέρχεται. 559 λειμῶνα βούχιλον, ὄντ' ἐπέρχεται Τυφῶ μένος. 679 μηδέ τις

ἀνδροκμῆς λοιγὸς ἐπελθέτω. ‖ τὸ ἐπερχόμενον *imminens, futurum*. Pr. 98 τὸ παρὸν τό τ' ἐπερχόμενον πῆμα.

ἐπέτειος *annuus*. Ag. 1016 ἐξ ἀλόκων ἐπετειᾶν.

ἐπευθύνω *rego*. Pers. 860 νομίσματα πύργινα πάντ' ἐπεύθυνον, quod ἐπηύθυνον scribendum.

ἐπευφημέω *bene ominata verba accino*. Pers. 620 χοαῖσι ταῖσδε νερτέρων ὕμνους ἐπευφημεῖτε. ‖ *laetis verbis celebro*. Fr. 281 θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας παιᾶν' ἐπευφήμησεν, quod ἐπηυφήμησεν scribendum.

ἐπεύχομαι *precor, vota facio*. Sept. 279 τοιαῦτ' ἐπεύχου μὴ φιλοστόνως θεοῖς. 481 ἐπεύχομαι τῷ μὲν εὐτυχεῖν. Ag. 1292 ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν. 1323 ἡλίῳ (ἡλίου Iacabsius) δ' ἐπεύχομαι πρὸς ὕστατον φῶς — τίνειν. 1462 μηδὲν θανάτου μοῖραν ἐπεύχου. 1474 ὕμνον ὑμνεῖν ἐπεύχεται. Ch. 856 πόθεν ἄρξωμαι τάδ' ἐπευχομένη; Eum. 979 μήποτ' ἐν πόλει στάσιν τᾷδ' ἐπεύχομαι βρέμειν. [‖ *voveo*. Sept. 276 ἐπεύχομαι θήσειν τρόπαια.] ‖ *imprecor*. Sept. 452 ὄλοιθ' ὃς πόλει μεγάλ' ἐπεύχεται. Ag. 501 ὅστις τάδ' ἄλλως τῇδ' ἐπεύχεται πόλει. 1600 μόρον δ' ἄφερτον Πελοπίδαις ἐπεύχεται. Ch. 112 ἐμοί τε καὶ σοί τἄρ' ἐπεύξωμαι (sic Dobraeus pro ἐπεύξομαι) τάδε; ‖ *glorior* (ut saepe apud Homerum: v. Thes. vol. 3 p. 1498). Ag. 1262 ἐπεύχεται — ἀντιτίσασθαι φόνον. 1394 ἐγὼ δ' ἐπεύχομαι. Eum. 58 ἥτις αἶα τοῦτ' ἐπεύχεται γένος τρέφουσ' ἀνατὶ μὴ μεταστένειν πόνων.

ἐπέχω *contineo me*. Pr. 697 ἐπίσχες, ἔς τ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθῃς. [Ib. 687 ἔα ἔα, ἄπεχε, ubi Abreschius ἔπεχε.] Ch. 896 ἐπίσχες, ὦ παῖ.

ἐπήβολος *compos, particeps*. Pr. 444 ἔννους ἔθηκα καὶ φρενῶν ἐπηβόλους. Ag. 542 τερπνῆς ἄρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου.

ἐπήκοος *audiens*. Ag. 1420 ἐπήκοος δ' ἐμῶν ἔργων δικαστὴς τραχὺς εἶ. Ch. 980 τῶνδ' ἐπήκοοι κακῶν. Eum. 732 δίκης γενέσθαι τῆσδ' ἐπήκοος μένω.

ἔπηλυς *advena*. Sept. 34 μηδ' ἐπηλύδων ταρβεῖτ' ἄγαν ὅμιλον. Pers. 243 πῶς ἂν οὖν μένοιεν ἄνδρας πολεμίους ἐπήλυδας; Suppl. 195 ὡς ἐπήλυδας πρέπει. 401 ἐπήλυδας τιμῶν. 611 μήτ' ἐπηλύδων τινά.

ἐπήρατος *amabilis*. Eum. 958 νεανίδων τ' ἐπηράτων ἀνδροτυχεῖς βιότους δότε.

ἐπί praepositio quae cum genitivo, dativo et accusativo construitur. Exempla Aeschylea recte digesserunt Wellauerus et Linwoodius, partim praeeuntibus aliis et grammaticis et lexicorum scriptoribus.

1. ἐπί cum genitivo significatione locali, quam Latini praepositionibus *in, iuxta, ad, per, supra* exprimunt. De loco in quo quid est Sept. 387 ἔχει δ' ὑπέρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τόδε. 400 νύκτα ταύτην ἣν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος — κυρεῖν. 478 πόλισμ' ἐπ' ἀσπίδος. 512 Ζεὺς πατὴρ ἐπ' ἀσπίδος σταδαῖος ἧσται. 510 πολεμίους ἐπ' ἀσπίδων θεούς. 520 Ζεὺς ἐπ' ἀσπίδος τυχών. 559 ἐχθίστου δάκους εἰκὼ φέροντα πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος. 661 γράμματα ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα. Pers. 18 ἔβαν οἱ μὲν ἐφ' ἵππων, οἱ δ' ἐπὶ ναῶν. 449 ἣν ὁ φιλόχορος Πὰν ἐμβατεύει ποντίας ἀκτῆς ἔπι. 965 στυφέλου θείνοντας ἐπ' ἀκτᾶς. Ag. 1428 λίπος ἐπ' ὀμμάτων αἵματος ἐμπρέπει. 1435 ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς Αἴγισθος. 1472 ἐπὶ δὲ σώματος — σταθεῖσα. Suppl. 178 τἀπὶ χέρσου νῦν προμήθειαν λαβεῖν. 650 ὃν τίς ἂν δόμος ἔχοι ἐπ' ὀρόφων μιαίνοντα; Fr. 32 ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα καὶ νεκρῷ νεκρός. Ch. 883 ἔοικε νῦν αὐτῆς ἐπὶ ξυροῦ πέλας αὐχὴν πεσεῖσθαι. Cum verbo motus significationem habente Pr. 658 κἀπὶ Δωδώνης πυκνοὺς θεοπρόπους ἴαλλεν. Pers. 192 λέπαδν' ἐπ' αὐχένων τίθησι.

2. ἐπί cum dativo significatione locali Pr. 710 ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις. 729 ἰσθμὸν δ' ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις Κιμμερικὸν ἥξεις. Sept. 32 κἀπὶ σέλμασι πύργων στάθητε καὶ πυλῶν ἐπ' ἐξόδοις μίμνοντες εὐθαρσεῖτε. 422 Καπανεὺς δ' ἐπ' Ἠλέκτραισιν εἴληχεν πύλαις. 631 τὸν ἕβδομον δὴ τόνδ' ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις λέξω. Pers. 964 Τυρίας ἐκ ναὸς ἔρροντας ἐπ' ἀκταῖς Σαλαμινιάσι. Ag. 36 βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας βέβηκεν. 75 ἰσχὺν ἰσόπαιδα νέμοντες ἐπὶ σκήπτροις. 1618 κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός. Ch. 4 τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω. 723 ἣ νῦν ἐπὶ ναυάρχῳ σώματι κεῖται. Eum. 40 ὁρῶ δ' ἐπ' ὀμφαλῷ μὲν ἄνδρα θεομυσῆ ἕδραν ἔχοντα. 108 δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς ἔθυον. 633 κἀπὶ τέρματι φᾶρος παρεσκήνωσεν. 806 λιπαροθρόνοισιν ἡμένας ἐπ' ἐσχάραις. Fr. 32 ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι. 66 ἐπὶ δυσμαῖσι τεοῦ πατρός. 307 ἔστι κἀμοὶ κλῄς ἐπὶ γλώσσῃ φύλαξ. ‖ Cum verbis motum significantibus. Sept. 58 ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισι τάγευσαι τάχος. 403 εἰ γὰρ θανόντι νὺξ ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι. 714 μὴ 'λθῃς ὁδοὺς σὺ τάσδ' ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις. Pers. 506 πῖπτον δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν. Ag. 357 ἐπὶ Τροίας πύργοις ἔβαλεν στεγανὸν δίκτυον. Suppl. 90 πίπτει δ' ἀσφαλὲς οὐδ' ἐπὶ νώτῳ. 1003 παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις ἔπι πᾶς τις — τόξευμ' ἔπεμψεν.

Huic usui finitimum est quod ἐπί de actione dicitur versus aliquem directa, respondens Latino *contra*: de quo v. Thes. vol. 3 p. 1513. Pr. 97 τοιόνδ' ὁ νέος ταγὸς μακάρων ἐξηῦρ' ἐπ' ἐμοὶ δεσμόν. 921 τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται ἐπ' αὐτὸς αὑτῷ, ubi notanda est collocatio praepositionis ἐπ' αὐτὸς αὑτῷ pro αὐτὸς ἐφ' αὑτῷ, de quo dixi s. v. αὐτοῦ. 1043 ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω μὲν πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος. 1089 τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπὴ — στείχει. Sept. 298 τοὶ δ' ἐπ' ἀμφιβόλοισιν ἰάπτουσι πολίταις χερμάδ' ὀκριόεσσαν. 447 ἀνὴρ δ' ἐπ' αὐτῷ — αἴθων τέτακται λῆμα. 483 ὑπέραυχα βάζουσιν ἐπὶ πτόλει. 544 ὡς πλεῖστ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἰάπτεσθαι βέλη. 620 ἐπ' αὐτῷ φῶτα — ἀντιτάξομεν. Pers. 436 τοιάδ' ἐπ' αὐτοῖς ἦλθε συμφορὰ πάθους, ubi probabilius est αὐτούς, quod Turnebus scripsit, ut Pr. 864 τοιάδ' ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς ἔλθοι Κύπρις. Pers. 942 δαίμων γὰρ ὅδ' αὖ μετάτροπος ἐπ' ἐμοί. Ag. 61 Ἀτρέως παῖδας ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει ξένιος Ζεύς. Ag. 363 ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ τείνοντα πάλαι τόξον. Ch. 627 γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν ἐπ' ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ, ἐπ' ἀνδρὶ δᾴοισιν ἐγκότῳ σέβας. [991 ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος.] Eum. 434 ἦ κἀπ' ἐμοὶ τρέποιτ' ἂν αἰτίας τέλος;

ἐπί de tempore dictum Latine per *post* reddi potest. Pers. 525 et Ag. 1379 ἐπ' ἐξειργασμένοις, i. e. *rebus peractis, sero*, formula frequenti, de qua dictum est in Thes. vol. 3 p. 1283. Pers. 527 ὑμᾶς δὲ χρὴ 'πὶ τοῖσδε τοῖς πεπραγμένοις — ξυμφέρειν βουλεύματα. Ag. 255 πέλοιτο δ' οὖν τἀπὶ τούτοισιν εὖπραξις. 1605 τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δέκ' ἀθλίῳ πατρὶ συνεξελαύνει, scriptura propter numerum iusto maiorem suspecta, de qua alii

alia coniecerunt, ut in annot. dixi. Ch. 404 ἄτην ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτῃ. Fr. 22b ἐπ' ἔργοις.

Frequens praepositionis usus est in locutionibus quibus vel consilium vel effectus indicatur: de quo copiose dictum in Thes. vol. 3 p. 1514 et seqq. Sic Pers. 297 ἐπὶ σκηπτουχίᾳ ταχθείς. Eum. 1009 τὸ δὲ κερδαλέον πέμπειν πόλεως ἐπὶ νίκῃ. Sept. 879 μελέους θανάτους ηὕροντο δόμων ἐπὶ λύμῃ. Ag. 1024 τὸν ὀρθοδαῆ τῶν φθιμένων ἀνάγειν Ζεὺς αὔτ' ἔπαυσεν ἐπ' εὐλαβείᾳ (ἀβλαβείᾳ Triclinius), loco interpolato, de quo dixi s. v. εὐλάβεια. Ch. 868 εἴη δ' ἐπὶ νίκῃ. Ib. 478 πέμπετ' ἀρωγὴν παισὶν προφρόνως ἐπὶ νίκῃ. Sic Portus pro νίκην. De causa Pr. 194 ποίῳ λαβών σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι οὕτως — αἰκίζεται; 255 τοιοῖσδε δή σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν αἰκίζεται. Sept. 780 ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν. Pers. 1030 πέπλον δ' ἐπέρρηξ' ἐπὶ συμφορᾷ κακοῦ. Ch. 9 οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἐκφορᾷ νεκροῦ. 863 πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ δαίων. Suppl. 7 οὔτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι. 591 τίν' ἂν θεῶν ἐνδικωτέροισι κεκλοίμαν εὐλόγως ἐπ' ἔργοις; 1038 τίεται δ' αἰολόμητις θεὸς ἔργοις ἐπὶ σεμνοῖς. Per *de* reddi potest Sept. 480 κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ. 923 πάρεστι δ' εἰπεῖν ἐπ' ἀθλίοισιν. Ag. 1400 τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζειν λόγον. 1547 ἐπιτύμβιον αἶνον ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ σὺν δάκρυσιν ἰάπτων. Ch. 721 στομάτων δείξομεν ἰσχὺν ἐπ' Ὀρέστῃ. 739 γέλων κεύθουσ' ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις. Eum. 329 341 ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ τόδε μέλος. 560 γελᾷ δὲ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμῷ. Suppl. 625 λέξωμεν ἐπ' Ἀργείοις εὐχὰς ἀγαθάς. 978 ὡς ἐφ' ἑκάστῃ διεκλήρωσεν Δαναὸς θεραποντίδα φερνήν, quod omisso ἐπί dici poterat. ‖ De condicione qua quid fit (de quo v. Thes. vol. 3 p. 1515). Sept. 1007 Ἐτεοκλέα μὲν τόνδ' ἐπ' εὐνοίᾳ χθονὸς θάπτειν ἔδοξε. Suppl. 628 Ζεὺς δ' ἐφορεύοι ξένιος ξενίου στόματος τιμὰς ἐπ' ἀληθείᾳ. Ch. 149 τοιαῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χοάς. Eum. 1043 1047 ὀλολύξατε νῦν ἐπὶ μολπαῖς.

3. ἐπί cum accusativo constructum significatione locali, Latine *ad*. Cum verbis motus significationem habentibus Pr. 117 ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον, scriptura, ut videtur, interpolata, quam sic correxi τίς ἵκετ' αἴας τόνδε τέρμιον πάγον; Sept. 90 λεὼς ὄρνυται ἐπὶ πόλιν διώκων, ubi glossema διώκων delevi. 211 ἐπὶ δαιμόνων πρόδρομος ἦλθον ἀρχαῖα βρέτη. 1059 προπέμπειν ἐπὶ τύμβον. Pers. 74 ἐπὶ πᾶσαν χθόνα ποιμανόριον θεῖον ἐλαύνει. 270 τὰ πολλὰ βέλεα παμμιγῆ γᾶς ἀπ' Ἀσίδος ἦλθ' ἐπ' αἶαν. 493 Μαγνητικὴν δὲ γαῖαν ἔς τε (ἠδὲ Robortellus) Μακεδόνων χώραν ἀφικόμεσθ', ἐπ' Ἀξίου πόρον. 511 ἥκουσιν ἐκφυγόντες — ἐφ' ἑστιοῦχον γαῖαν. 659 ἔλθ' ἐπ' ἄκρον κόρυμβον ὄχθου. 758 τήνδ' ἐβούλευσεν κέλευθον καὶ στράτευμ' ἐφ' Ἑλλάδα. 930 Ἀσία δὲ χθὼν — ἐπὶ γόνυ κέκλιται. Ag. 112 ξύμφρονε ταγὼ πέμπει — θούριος ὄρνις Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν. 292 φῶς ἐπ' Εὐρίπου ῥοὰς — μολόν. 303 ὄρος τ' ἐπ' Αἰγίπλαγκτον ἐξικνούμενον. 697 κελσάντων Σιμόεντος ἀκτὰς ἐπ' ἀεξιφύλλους. 792 δῆγμα δὲ λύπης οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται. 1019 τὸ δ' ἐπὶ γᾶν ἅπαξ πεσὸν — μέλαν αἷμα. 1121 ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφὴς σταγών. Ch. 561 ἥξω σὺν ἀνδρὶ τῷδ' ἐφ' ἑρκείους πύλας. 764 στείχω δ' ἐπ' ἄνδρα τῶνδε λυμαντήριον οἴκων. Eum. 10 κέλσας δ' ἐπ' ἀκτὰς ναυπόρους. 830 μὴ 'κβάλῃς ἐπὶ χθόνα καρπόν. 1038 οὐδ' ἐφ' ἑστίαν (sic Turnebus pro ἐφέστιον) ἄλλην τραπέσθαι. Suppl. 311 Κάνωβον κἀπὶ Μέμφιν ἵκετο. 482 βωμοὺς ἐπ' ἄλλους δαιμόνων ἐγχωρίων θές. 836 σοῦσθ' ἐπὶ βᾶριν. 842 σοῦσθ' — ἐπ' ἄμαλα. 847 ἵζω σ' ἐπ' ἄμαλα. Fr. 337 ὅ τι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα. ‖ *contra*. Pr. 864 τοιάδ' ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς ἔλθοι Κύπρις, cui loco similis erit Pers. 436, si ἐπ' αὐτοὺς cum Turnebo scribatur pro ἐπ' αὐτοῖς, ut supra diximus. Sept. 282 ἐγὼ δ' ἐπ' ἄνδρας ἓξ ἐμοὶ σὺν ἑβδόμῳ — τάξω. Pers. 411 ἐπ' ἄλλην δ' ἄλλος ἴθυνεν δόρυ. [Eum. 358 ἐπὶ τὸν ὤ διόμεναι κρατερὸν ὄντα περ ὅμως μαυροῦμεν, ubi vitiosum est ἐπὶ τὸν ὤ, quod in ἐπιτόνως mutavit Turnebus.] ‖ *ultra*. Suppl. 259 τῶνδε τἀπὶ τάδε κρατῶ, ubi M τἄπειτα δέ. Correxit Stanleius ex annotatione scholiastae ὁ δὲ ὅρος ὁ ἡμέτερος τἀπὶ Δωδώνην ἔχει, ἕως τῆς θαλάσσης καὶ ἐπέκεινα δὲ τῶνδε κρατῶ.

De consilio quo quid suscipitur Sept. 861 ἤκουσ' αἶδ' ἐπὶ πρᾶγος πικρόν. Ag. 1535 δίκην δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θηγάνει βλάβης πρὸς ἄλλαις θηγάναισι Μοῖρα. Fr. 131 τί ποτ' — οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;

4. ἐπί in tmesi Pers. 669 Στυγία γάρ τις ἐπ' ἀχλὺς πεπόταται. Ch. 395 καὶ πότ' ἂν ἀμφιθαλὴς Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι; Eum. 378 τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεπόταται.

ἔπι retracto accentu in anastrophe Pers. 449. Suppl. 1003. ‖ ἔπι pro ἔπεστι (ut ἔνι pro ἔνεστι). Eum. 393 ἔπι δέ μοι γέρας παλαιόν.

ἐπιβαίνω *conscendo*. Suppl. 40 πρίν ποτε λέκτρων — ἐπιβῆναι.

ἐπιβάλλω *iniicio*. Ch. 395 καὶ πότ' ἂν ἀμφιθαλὴς Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι;

ἐπιβοάω *acclamo*. Pers. 1054 καὶ στέρν' ἄρασσε κἀπιβόα τὸ Μύσιον. ubi metrum postulat formam contractam κἀπιβῶ, cui simile est quod Sophocles (fr. 191) metri causa νένωται pro νενόηται dixit, quae Ionica forma est, de qua dixi in comment. de dialecto Herodoti p. VIII. Eadem ratio aoristi est βῶσον et βωσάτω, quibus formis Cratinus et Aristophanes usi sunt: de quo dixi in Thes. vol. 2 p. 301.

ἐπιβουλεύω *insidior*. Sept. 29 λέγει μεγίστην προσβολὴν Ἀχαιίδα νυκτηγορεῖσθαι κἀπιβουλεύσειν πόλει. Sic M, quod κἀπιβουλεύειν scriptum in multis apographis. Sed sensus postulat quod ego restitui νυκτηγορῆσθαι κἀπιβούλευσιν πόλει.

ἐπίβουλος *insidiator*. Suppl. 587 τίς γὰρ ἂν κατέπαυσεν Ἥρας νόσους ἐπιβούλους;

ἐπιβριθής *gravis*. Eum. 965 παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιβριθεῖς ἐνδίκοις ὁμιλίαις.

ἐπιβώμιος *qui in ara est*. Fr. 22a κάρφει παλαιῷ κἀπιβωμίῳ ψόλῳ.

[ἐπιγήθω *laetor*. Pr. 157 ὡς μήτε θεὸς μήτε τις ἄλλος τοῖσδ' ἐπεγήθει. Scriptura corrupta, quam ego emendavi ὡς μήτε θεῶν μήτε τις ἀνδρῶν τοῖσδ' ἐγεγήθει, de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XV. ἐγεγήθει restituerat Elmsleius: de quo v. s. v. γήθω.]

ἐπιγιγνώσκω *intelligo*. Ag. 1598 ἐπιγνοὺς ἔργον οὐ καταίσιον.

ἐπιγλωσσάομαι *male ominata dico*. Ch. 1045 μήτ' ἐπιγλωσσῶ κακά. Hesychius ἐπιγλωσσῶ: ἐποιωνίζου διὰ γλώσσης. Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις (fr. 71). ‖ *convicior*. Pr. 928 σύ θην ἃ χρήζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός.

ἐπίγονοι *posteri*. Sept. 903 μενεῖ κτέανά τ' ἐπιγόνοις. ‖ Ἐπίγονοι inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 52—54).

ἐπιδείκνυμι *ostendo.* Suppl. 53 τά τε νῦν ἐπιδείξω πιστὰ τεκμήρια.

ἐπιδεῖν. V. ἐφοράω.

ἐπιδεσπόζω *imperium teneo.* Pers. 241 τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστι κἀπιδεσπόζει στρατῷ; In apogr. pluribus στρατοῦ. Recte M στρατῷ, de quo dixi s. v. δεσπόζω.

[**ἐπιδιπλοΐζω** Eum. 1014 corruptum ex ἔπος διπλοΐζω, ut s. v. διπλοΐζω dictum est.]

ἐπίδρομος *instans, contingens.* Suppl. 123 θεοῖς δ' ἐναγέα τέλεα, πελομένων καλῶς, ἐπίδρομ', ὁπόθι θάνατος ἀπῇ. Sic Hermannus correxit quod est in M ἐπιδρομω (o super ω scripto) ποθι θάνατος ὅπηι, ad quae schol. annotavit ὅπου θάνατος ἀπῇ, ἐκεῖ τῶν ἀνθρώπων εὐπραγούντων τιμαὶ τοῖς θεοῖς ἐπιτρέχουσιν. Recte Hermannus ἐπίδρομ' ὁπόθι, sed pro ἀπῇ haud dubie ἐπῇ scribendum cum Weilio.

ἐπιέναι. V. ἔπειμι.

ἐπιζεύγνυμι *adiungo.* De equis currui alligandis Eum. 405 πώλοις ἀκμαίοις τόνδ' ἐπιζεύξασ' ὄχον. Improprie de ore constringendo Ch. 1044 μήτ' ἐπιζευχθῇς στόμα φήμαις πονηραῖς.

ἐπίζηλος *aemulandus, invidendus.* De eo qui beatus praedicatur Ag. 939 ὁ δ' ἀφθόνητός γ' οὐκ ἐπίζηλος πέλει.

ἐπιθεάζω *deos invoco.* Ch. 856 τάδ' ἐπευχομένη κἀπιθεάζουσα. Sic recte Schuetzius pro κἀπιθοάζουσ' (οα in litura M). Idem codicum vitium est ap. Eurip. Med. 1409 τάδε καὶ θρηνῶ κἀπιθεάζω μαρτυρόμενος δαίμονας. Hesychius ἐπιθεάζει: θεοὺς ἐπικαλεῖται. Aliorum exempla et huius formae et alterius ἐπιθειάζω v. in Thes. vol. 3 p. 1598.

ἐπιθυμέω *cupio.* Ag. 217 παρθενίου θ' αἵματος ὀργᾷ περιοργῶς ἐπιθυμεῖν θέμις.

ἐπιθύω *post alium sacrifico.* Ag. 1504 τόνδ' ἀπέτισεν τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας.

ἐπιθωΰσσω *acclamo, vociferando incito.* Pr. 73 ἦ μὴν κελεύσω κἀπιθωΰξω γε πρός. 277 οὐκ ἀκούσαις ἐπεθώυξας τοῦτο.

[**ἐπικαινόω** *novo.* Eum. 696 αὐτῶν πολιτῶν μὴ 'πικαινούντων νόμους. Sic Stephanus scripsit pro μὴ πικαινόντων, quod est in M, vel μὴ 'πικαινόντων, quod est in apographis. Probabilius μὴ πικραινόντων Valcken. in Thes. vol. 6 p. 1075 vel μὴ 'πιχραινόντων Wakefieldus.]

ἐπικέκλομαι *invoco.* Ab hac forma ductus est aoristus cum reduplicatione ἐκεκλόμην, cuius tertia persona ἐκέκλετο et ἐπεκέκλετο et participio κεκλόμενος (vel ἐπικεκλόμενος) usi sunt epici, quorum exemplo Aeschylus dixit Suppl. 41 ἐπικεκλομένα Δῖον πόρτιν.

ἐπικεύθω *celo.* Ag. 800 οὐ γάρ σ' (σ' addidit Musgravius) ἐπικεύσω.

ἐπικηρύσσω *per praeconem denuntio.* Passivum Sept. 634 πύργοις ἐπεμβὰς κἀπικηρυχθεὶς πόλει, i. e. rex renuntiatus terrae.

ἐπίκλοπος *furax.* Eum. 149 ἰὼ παῖ Διός, ἐπίκλοπος πέλει.

ἐπικλώθω *fatalia fila torqueo, destino.* Eum. 335 τοῦτο γὰρ λάχος διανταία Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν.

ἐπίκοτος *stomachosus.* Pr. 602 ἐπικότοισι μήδεσι δαμεῖσα. Sept. 786 τέκνοισιν δ' ἀρὰς ἐφῆκεν ἐπικότους τροφᾶς. Ch. 628 ἐπ' ἀνδρὶ δᾳοισιν ἐπικότῳ σέβάς, ubi ἐγκότῳ Heimsoethius.

ἐπικότως *stomachose.* Pr. 162 ὁ δ' ἐπικότως ἀεὶ θέμενος ἄγναμπτον νόον.

ἐπικουρία *auxilium.* Pers. 731 ὦ πόποι κεδνῆς ἀρωγῆς κἀπικουρίας στρατοῦ. De copiis auxiliaribus Suppl. 721 καὶ τἆλλα πλοῖα πᾶσά θ' ἡ 'πικουρία εὔπρεπτος.

ἐπίκουρος *auxiliator, socius.* Pers. 903 σθένος ἀνδρῶν τευχηστήρων παμμίκτων τ' ἐπικούρων.

ἐπικραίνω *perficio.* Sept. 887 κάρτα δ' ἀληθῆ πατρὸς Οἰδιπόδα πότνι' Ἐρινὺς ἐπέκρανεν. Ag. 744 παρακλίνουσ' ἐπέκρανεν δὲ γάμου πικρὰς τελευτάς. 1340 νῦν δ' εἰ προτέρων αἷμ' ἀποτίσει καὶ τοῖσι θανοῦσι θανὼν ἄλλων ποινὰς θανάτων ἐπικρανεῖ. ubi si Aeschylus scripsit ἐπικρανεῖ, quod incertum est, syllabam penultimam produxit, quod perraro fit in hoc verborum genere. Praesens ἐπικραίνει vel, quod Bambergerus coniecit, ἀντεπικραίνει parum probabile est post futurum ἀποτίσει. 1546 ἄχαριν χάριν ἀντ' ἔργων μεγάλων ἀδίκως ἐπικρᾶναι. Eum. 363 θεῶν δ' ἀτέλειαν ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνειν. 950 ἦ τάδ' ἀκούετε, πόλεως φρούριον, οἷ' ἐπικραίνει (sic ex apogr. pro ἐπικρανεῖ); Suppl. 14 κύδιστ' ἀχέων ἐπέκρανεν. 375 μονοσκήπτροισι δ' ἐν θρόνοις χρέος πᾶν ἐπικραίνεις. 624 Ζεὺς δ' ἐπέκρανεν (correxi ἐπικράναι) τέλος. 689 καρποτελεῖ δέ τοι Ζεὺς ἐπικραινέτω φέρματι γᾶν πανώρῳ. Passivum Eum. 969 τάδε τοι χώρᾳ τἠμῇ προφρόνως ἐπικραινομένων γάνυμαι. Suppl. 46 ἐπωνυμίᾳ δ' ἐπεκραίνετο μόρσιμος αἰών.

ἐπικρούω *pulso.* Ag. 203 χθόνα βάκτροις ἐπικρούσαντας Ἀτρείδας.

ἐπικρύπτω *occulto.* Eum. 317 χεῖρας φονίας ἐπικρύπτει.

ἐπικτάομαι *acquiro.* Eum. 671 καὶ τόνδ' ἐπικτήσαιο σύμμαχον. 901 τοιγὰρ κατὰ χθόν' οὖσ' ἐπικτήσει (ἐπικτήσῃ M) φίλους;

ἐπικύρω *particeps sum.* Pers. 853 ἦ μεγάλας ἀγαθᾶς τε πολισσονόμου βιοτᾶς ἐπεκύρσαμεν.

ἐπιλαβή *apprehensio, contrectatio.* Suppl. 432 πέπλων τ' ἐπιλαβὰς ἐμῶν.

ἐπιλέγομαι *recenseo, commemoro.* Suppl. 49 ὄντ' ἐπιλεξαμένα — ἐπιδείξω πιστὰ τεκμήρια. Ag. 1498 μηδ' ἐπιλεχθῇς Ἀγαμεμνονίαν εἶναί μ' ἄλοχον, quod Klausenus recte videtur interpretari *noli amplius recordari* s. *cogitare.*

ἐπίλυσις *solutio, liberatio.* Sept. 134 ἐπίλυσιν φόβων, ἐπίλυσιν δίδου.

ἐπιμαίνομαι *furo.* Sept. 155 δορυτίνακτος αἰθὴρ ἐπιμαίνεται. Ag. 1427 φονολιβεῖ τύχᾳ φρὴν ἐπιμαίνεται.

ἐπιμαστίδιος *mammae admotus, lactens.* Sept. 349 βλαχαὶ δ' αἱματόεσσαι τῶν ἐπιμαστιδίων ἀρτι βρεφῶν βρέμονται.

ἐπιμέλπω *accino.* Sept. 869 Ἀιδᾳ τ' ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν.

ἐπιμιμνήσκομαι *recordor, in memoriam mihi revoco, commemoro.* Aor. ἐπεμνησάμην Ch. 622 ἐπεὶ δ' ἐπεμνησάμην (sic Heathius. ἐπεμνήσαμεν M, α super η scripto) ἀμειλίχων πόνων.

ἐπίμολος *advena, invasor.* Sept. 629 δορίπονα κάκ' ἐκτρέποντες ἐς γᾶς ἐπιμόλους.

ἐπίμομφος *vituperandus.* Ag. 553 τὰ μέν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν, τὰ δ' αὖτε κἀπίμομφα. Ch. 830 περαίνων ἐπίμομφον ἄταν.

ἐπινέμομαι *depascor.* Improprie Ag. 485 πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ὅρος ἐπινέμεται ταχύπορος. Dixit de hoc loco Donaldsonus (*New Cratylus* p. 269) qui interpretatur "*from excessive credulity the boundaries of a woman's mind are easily encroached upon*". Similia usus figurati exempla v. in Thes. vol. 3 p. 1709.

ἐπινίκιον *carmen quo victoria celebratur.* Ag. 174 ἐπινίκια κλάζων.

ἐπινωμάω *tribuo.* Sept. 728 ξένος δὲ κλήρους ἐπινωμᾷ χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος. Eum. 311 λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους ὡς ἐπινωμᾷ στάσις ἁμά. In tmesi Ag. 781 πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νωμᾷ.

ἐπιξενοῦμαι *protestor.* Ag. 1320 ἐπιξενοῦμαι ταῦτα δ' ὡς θανουμένη. Hesychius ἐπιξενοῦσθαι: μαρτύρεσθαι, πορεύεσθαι. Σοφοκλῆς Ἀχαιῶν συλλόγῳ (fr. 158) καὶ Αἰσχύλος Κρήσσαις (fr. 116).

ἐπίξηνον *mensa culinaria.* Ag. 1277 βωμοῦ πατρῴου δ' ἀντ' ἐπίξηνον μένει.

ἐπιπάλλω *vibro.* Ch. 161 βέλη 'πιπάλλων Ἄρης.

ἐπίπας *omnis.* Pers. 42 οἵτ' ἐπίπαν ἠπειρογενὲς κατέχουσιν ἔθνος, ubi notandum syllabam ultimam produci. Pro adverbio (*omnino*) habuit scholiasta, οἱ δι' ὅλου τὴν ἤπειρον οἰκοῦντες. Suppl. 822 σὸν δ' ἐπίπαν ζυγὸν ταλάντου. ubi schol. exp. ἴσον ἐπὶ πάντων.

ἐπιπείθομαι *persuadeor, convincor.* Ag. 1095 μαρτυρίοισι γὰρ τοῖσδ' ἐπιπείθομαι.

ἐπιπλήσσω *castigo, exprobro.* Pr. 80 τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν ὀργῆς τε τραχυτῆτα μὴ 'πίπλησσέ μοι.

ἐπιπνέω *afflo, aspiro.* Sept. 343 μαινόμενος δ' ἐπιπνεῖ λαοδάμας — Ἄρης.

ἐπίπνοια *afflatus.* Suppl. 18 γένος ἡμέτερον τῆς οἰστροδόνου βοὸς ἐξ ἐπαφῆς κἀξ ἐπιπνοίας Διὸς εὐχόμενον τετέλεσται. 45 ἶνίν τ' ἀνθονομούσας προγόνου βοὸς ἐξ ἐπιπνοίας Ζηνὸς ἔφαψιν. 577 ἀπημάντῳ σθένει καὶ θείαις ἐπιπνοίαις παύεται.

ἐπιποτάομαι *advolo.* In tmesi Pers. 669 Στυγία γάρ τις ἐπ' ἀχλὺς πεπόταται, Eum. 378 τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεπόταται.

ἐπιρρέπω *facio ut aliquid contingat.* Ag. 250 Δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσιν μαθεῖν ἐπιρρέπει τὸ μέλλον. Eum. 888 οὐ τἂν δικαίως τῇδ' ἐπιρρέποις πόλει μῆνίν τινα. Intransitive *accedo, contingo.* Ag. 707 ὑμέναιον, ὃς τότ' ἐπέρρεπεν γαμβροῖσιν ἀείδειν. 1042 εἰ δ' οὖν ἀνάγκη τῆσδ' ἐπιρρέποι τύχης.

ἐπιρρέω *affluo.* Eum. 853 οὑπιρρέων γὰρ τιμιώτερος χρόνος ἔσται.

ἐπιρρήγνυμι *scindo.* Pers. 1030 πέπλον δ' ἐπέρρηξ' ἐπὶ συμφορᾷ κακοῦ.

ἐπιρρίπτω *iniicio, impono.* Pr. 738 τῇδε γὰρ θνητῇ θεὸς χρῄζων μιγῆναι τάσδ' ἐπέρριψεν πλάνας.

ἐπιρροή *influxio.* Ag. 1510 βιάζεται δ' ὁμοσπόροις ἐπιρροαῖσιν αἱμάτων μέλας Ἄρης. [Eum. 697 κακαῖς ἐπιρροαῖσι βορβόρῳ θ' ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων οὔποθ' εὑρήσεις ποτόν.] Fr. 141 ἰὼ Καΐκε Μύσιαί τ' ἐπιρροαί.

ἐπιρροθέω *assono,* ut Hesychius ἐπερρόθησαν per ἐπήχησαν, ἐπεβόησαν explicat. Ch. 427 κτύπῳ δ' ἐπιρροθεῖ κροτητὸν ἀμὸν καὶ πανάθλιον κάρα. 458 στάσις δὲ πάγκοινος ἅδ' ἐπιρροθεῖ.

ἐπίρροθος *auxilium ferens, adiuvans.* Sept. 368 ἐλπίς ἐστι νύκτερον τέλος μολεῖν παγκλαύτων ἀλγέων ἐπίρροθον.

ἐπιρροιζέω *rauca voce impero.* Eum. 424 ἦ καὶ τοιαύτας τῷδ ἐπιρροιζεῖς (sic Scaliger pro ἐπιρροιζεῖ) φυγάς; quod per ἐπιβοᾷς et ἐπιβάλλεις exp. schol.

ἐπίρρυτος *affluens.* Improprie *abundans.* Eum. 907 καρπόν τε γαίας καὶ βοτῶν ἐπίρρυτον. Ib. 924 ἐπιρρύτους βίου τύχας ὀνησίμους. Sic recte Meinekius correxit pro ἐπισσύτους.

ἐπιρρύομαι *servo, tueor.* υ anceps est, sed in versu dochmiaco Sept. 165 ἑπτάπυλον ἕδος ἐπιρρύου breve potius habendum est quam longum.

ἐπισεύομαι *invado, urgeo.* Eum. 786 816 πέδον ἐπισύμενος. Aoristi forma duplex est, passiva ἐπεσύθην, media ἐπεσύμην.

ἐπίσημα *insigne, signum.* Sept. 659 τάχ' εἰσόμεσθα τοὐπίσημ' ὅπῃ τελεῖ. Sic M corr., τἀπίσημ' a m. pr.

ἐπισκήπτω *infligo.* Pers. 740 ἐς δὲ παῖδ' ἐμὸν Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων. 102 ἐπέσκηψε δὲ Πέρσαις πολέμους πυργαδαΐκτους διέπειν. ‖ *iniungo, mando.* Pr. 664 βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ σαφῶς ἐπισκήπτουσα καὶ μυθουμένη. ‖ Intransitive *incido.* Eum. 482 ἐπεὶ δὲ πρᾶγμα δεῦρ' ἐπέσκηψεν τόδε.

ἐπισκοπέω *observo, intueor.* Ch. 61 ῥοπὴ δ' ἐπισκοπεῖ Δίκας (sic ex schol. correctum pro δίκα). Suppl. 381 τὸν ὑψόθεν σκοπὸν ἐπισκόπει. 402 ἀμφοτέρους (ἀμφοτέρωσ' Bambergerus) ὁμαίμων τάδ' ἐπισκοπεῖ Ζεύς. Eum. 296 εἴτε Φλεγραίαν πλάκα θρασὺς ταγοῦχος ὡς ἀνὴρ ἐπισκοπεῖ. Ag. 13 εὐνὴν ὀνείροις οὐκ ἐπισκοπουμένην.

ἐπίσκοπος *tutor.* Sept. 272 θεοῖς πεδιονόμοις τε κἀγορᾶς ἐπισκόποις. Ch. 126 πατρῴων δωμάτων (sic Stanleius pro δ' ὀμμάτων) ἐπισκόπους. Eum. 740 ἄνδρα κτανούσης δωμάτων ἐπίσκοπον. Adiective Eum. 517 τὸ δεινὸν εὖ (αὖ Herm.) καὶ φρενῶν ἐπίσκοπον δεῖ μένειν (sic anonymus Dobraei pro δειμανεῖ) καθήμενον. 903 ὁποῖα νίκης (νείκης Hermannus) μὴ κακῆς ἐπίσκοπα.

ἐπισπάω *attraho, adduco.* Pers. 477 τοσόνδε πλῆθος πημάτων ἐπέσπασε.

ἐπισπένδω *libo, infundo.* Ag. 1395 ἐπισπένδειν νεκρῷ. Ch. 149 τοιαῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χοάς. Fr. 156 οὔτ' ἄν τι θύων οὔτ' ἐπισπένδων ἄνοις.

ἐπισπέρχω *urgeo.* Sept. 689 ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα κάρτ' ἐπισπέρχει θεός.

ἐπίσποροι *posteri.* Eum. 673 καὶ τάδ' αἰανῶς μένοι στέργειν τὰ πιστὰ τῶνδε τοὺς ἐπισπόρους.

ἐπίσσυτος *impetuosus, vehementer irrumpens.* Ag. 887 κλαυμάτων ἐπίσσυτοι πηγαί. 1150 πόθεν ἐπισσύτους θεοφόρους τ' ἔχεις ματαίους δύας; [Eum. 924 ἐπισσύτους corruptum ex ἐπιρρύτους, quod v.]

ἐπισταθμάομαι *pondero.* Ag. 164 πάντ' ἐπισταθμώμενος.

ἐπίσταμαι *scio.* [Persona secunda ἐπίστασαι Pr. 982 vel ἐπίστᾳ Eum. 86 et 581. Imperfectum ἠπιστάμην.] Pr. 265 ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἅπαντ' ἠπιστάμην. 374 σεαυτὸν σῷζ' ὅπως ἐπίστασαι. 840 967 σαφῶς ἐπίστασο. 980 τόδε Ζεὺς τοὔπος οὐκ ἐπίσταται. 982 καὶ μὴν σύ γ' οὔπω σωφρονεῖν ἐπίστασαι. 1032 ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα τὸ Δῖον. Pers. 373 οὐ γὰρ τὸ μέλλον ἐκ θεῶν ἠπίστατο. 525 ἐπίσταμαι μὲν ὡς ἐπ' ἐξειργασμένοις. 599 ἐπίσταται βροτοῖσιν ὡς ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ. Ag. 962 πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος. 1066 χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν. 1254 καὶ μὴν ἄγαν γ' Ἕλλην' ἐπίσταμαι φάτιν. Eum. 86 ἐπεὶ δ' ἐπίστᾳ. 276 ἐπίσταμαι πολλοὺς καθαρμοὺς καὶ λέγειν ὅπου δίκη σιγᾶν θ' ὁμοίως. 581 σὺ δ' εἴσαγε ὅπως ἐπίστᾳ. 667 ὡς ἐπίσταμαι. Suppl. 917 ξένος μὲν εἶναι πρῶτον οὐκ ἐπίστασαι. Fr. 305 γένος μὲν αἰνεῖν ἐκμαθὼν ἐπίσταμαι. et in fragm. elegiae (450) ἀλκὴν (Aeschyli) — Μῆδος ἐπιστάμενος.

ἐπιστατέω *praesum*. Ag. 1248 ἀλλ' οὔτι παιὼν τῷδ' ἐπιστατεῖ λόγῳ.

ἐπιστάτης *praefectus*. Sept. 815 οἱ δ' ἐπιστάται, δισσὼ στρατηγώ. Pers. 379 πᾶς ἀνὴρ κώπης ἄναξ ἐς ναῦν ἐχώρει πᾶς θ' ὅπλων ἐπιστάτης.

ἐπιστείχω *adeo, accedo*. Eum. 906 κἀνέμων ἀήματα εὐηλίως πνέοντ' ἐπιστείχειν χθόνα.

ἐπιστέλλω *mando, iubeo*. Eum. 205 καὶ προστραπέσθαι τούσδ' ἐπέστελλον δόμους. Sept. 1012 οὕτω μὲν ἀμφὶ τοῦδ' ἐπέσταλται λέγειν. Ag. 908 αἷς ἐπέσταλται τέλος. Ch. 779 πρᾶσσε τἀπεσταλμένα. Eum. 743 ὅστις δικαστῶν τοῦτ' ἐπέσταλται τέλος.

ἐπιστενάζω *ingemisco*. Pers. 727 καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιστενάζετε;

ἐπιστενάχω *ingemisco*. Ag. 790 τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστενάχειν πᾶς τις ἕτοιμος.

ἐπιστολή *mandatum, iussum*. Pr. 3 σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς, ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο, ubi in apogr. plerisque ἐπιτολάς scriptum: de quo et de Eustathii Thomaeque Magistri commento ἐπιστολάς propter solam metri necessitatem pro ἐπιτολάς dictum esse, v. quae dixi in Praefat. ad Promethei edit. Londin. a. 1866 p. IX et X. Pers. 783 κοὐ μνημονεύει τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς. Suppl. 1012 μόνον φύλαξαι τάσδ' ἐπιστολὰς πατρός. Fr. 423 ἄκουε τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς.

ἐπιστρατεύω *expeditionem suscipio adversus aliquem*. Pers. 780 κἀπεστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῷ στρατῷ.

ἐπιστρεπτός *in quem oculi vel animi hominum convertuntur*. Ch. 350 τέκνων τ' ἐν κελεύθοις ἐπιστρεπτὸν αἰῶ κτίσας. Suppl. 997 ὥραν ἐχούσας τήνδ' ἐπιστρεπτὸν βροτοῖς.

ἐπιστρέφομαι *converto me*. Suppl. 508 λευρὸν κατ' ἄλσος νῦν ἐπιστρέφου τόδε.

ἐπιστροφή *commoratio, locus in quem deverti potest*. Sept. 648 πόλιν ἕξει πατρῴων δωμάτων τ' ἐπιστροφάς. Eum. 547 ξενοτίμους ἐπιστροφὰς δωμάτων. Fr. 243 Σπερχειὲ ποταμὲ βούνομοί τ' ἐπιστροφαί. 264 Κίλιξ δὲ χώρα καὶ Σύρων ἐπιστροφαί.

ἐπίστροφος *versans in aliqua re*. Ag. 396 τὸν δ' ἐπίστροφον τῶνδε φῶτ' ἄδικον καθαιρεῖ.

ἐπιστρωφάομαι *versor in aliquo loco*. Ag. 972 ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρωφωμένου.

ἐπισχεθεῖν. V. ἐπέχω.

ἐπιτέλλω *orior, appareo*. Pr. 100 πῇ ποτε μόχθων χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι;

ἐπιτίθεμαι *propono mihi*. Ag. 1409 τόδ' ἐπέθου θύος δημοθρόους τ' ἀράς.

ἐπιτιμητής *punitor, castigator*. Pr. 77 ὡς οὑπιτιμητής γε τῶν ἔργων βαρύς.

ἐπιτίμιον *poena*. Sept. 1021 τοὐπιτίμιον λαβεῖν. Pers. 823 τοιαῦθ' ὁρῶντες τῶνδε τἀπιτίμια.

ἐπιτόνως *intente*. Eum. 357 ἐπιτόνως (sic Turnebus pro ἐπὶ τὸν ὦ) διόμεναι.

ἐπιτυμβίδιος *sepulcralis*. Ch. 342 ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων.

ἐπιτύμβιος *sepulcralis*. Ag. 1547 ἐπιτύμβιος αἶνος. Ch. 335 ἐπιτύμβιος θρῆνος.

ἐπιτυχής *prospero successu utens*. Suppl. 744 ἔπλευσαν ὧδ' ἐπιτυχεῖ κότῳ.

ἐπιφέρω *infero*. Eum. 766 μήτοι τιν' ἄνδρα δεῦρο — ἐλθόντ' ἐποίσειν εὖ κεκασμένον δόρυ.

ἐπιφθέγγομαι *assono, acclamo, respondeo*. Ch. 457 ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα.

ἐπίφθονος *invidus*. Ag. 135 οἴκῳ γὰρ ἐπίφθονος Ἄρτεμις ἁγνά. Eum. 376 ὀρχησμοῖς τ' ἐπιφθόνοις ποδός. Suppl. 201 τὸ τῇδε κάρτ' ἐπίφθονον γένος. Passive *invisus*. Ag. 921 μηδ' εἵμασι στρώσασ' ἐπίφθονον πόρον τίθει.

ἐπιφλέγω *incendo, inflammo*. Pers. 395 σάλπιγξ δ' ἀϋτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν.

ἐπίφοβος *terribilis*. Ag. 1152 τὰ δ' ἐπίφοβα δυσφάτῳ κλαγγᾷ μελοτυπεῖς.

[ἐπίφορος. Vitiose Ch. 813 παῖς ὁ Μαίας ἐπιφορώτατος. V. φορός.]

ἐπιχαλάω *cedo, laxo*. Pr. 179 πικραῖς δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς.

ἐπιχαλκεύω *fabricor super, cudo*. Fr. 297 σφύρας δέχεσθαι κἀπιχαλκεύειν λέγω.

ἐπιχαρής *laetabilis*. Pr. 160 τίς ὧδε τλησικάρδιος θεῶν ὅτῳ τάδ' ἐπιχαρῆ;

ἐπίχαρις *gratificans*. Sept. 910 οὐδ' ἐπίχαρις Ἄρης, ubi metrum dactylum postulat, qualem praebet εὔχαρις.

ἐπίχαρτος *laetificus, laetabilis*. Pr. 159 ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα. Ag. 722 εὐφιλόπαιδα καὶ γεραροῖς ἐπίχαρτον.

ἐπίχειρον *merces*. Solus usitatus est numerus pluralis ἐπίχειρα, de quo v. Thes. vol. 3 p. 1899. Pr. 319 τοιαῦτα μέντοι τῆς ἄγαν ὑψηγόρου γλώσσης — τἀπίχειρα γίγνεται.

ἐπιχώριος *indigena, vernaculus*. Suppl. 800 κἀπιχωρίοις ὄρνισι δεῖπνον οὐκ ἀναίνομαι πέλειν. 661 μηδ' ἐπιχωρίοις ἔρις πτώμασιν αἱματίσαι πέδον γᾶς.

ἐπίψογος *vituperabilis, vituperio dignus*. Ag. 611 ἐπίψογον φάτιν.

ἐποίζω. V. ἐπῴζω.

ἔποικος *in vicinia habitans, vicinus*. Pr. 410 ὁπόσοι τ' ἔποικον ἁγνᾶς Ἀσίας ἕδος νέμονται.

ἐποικτείρω *misereor*. Ag. 1069 ἐγὼ δ', ἐποικτείρω γάρ, οὐ θυμώσομαι. Ch. 130 ἐποίκτειρόν τ' ἐμὲ φίλον τ' Ὀρέστην.

ἐποίκτιστος *miserabilis*. Ag. 1221 ἐποίκτιστον γέμος.

ἔποικτος *miserabilis*. Ag. 1614 ἔποικτον τόνδε βουλεῦσαι φόνον.

ἐποιμώζω *adgemo, ingemisco*. Ch. 547 ἡ δ' ἀμφὶ τάρβει τῷδ' ἐπῴμωξεν πάθει.

ἐποίχομαι *invado*. Ch. 956 βλαπτομέναν χρονισθεῖσαν ἐποίχεται, de quo loco v. quae s. v. χρονίζω dicentur.

ἐπολολύζω *laetum clamorem extollo*. Sept. 825 πότερον χαίρω κἀπολολύξω πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι τύχᾳ; Ch. 942 ἐπολολύξατ' ὦ δεσποσύνων δόμων ἀναφυγὰς κακῶν. Forma media Ag. 1236 ὡς δ' ἐπωλολύξατο ἡ παντότολμος.

ἕπομαι (cum aoristo ἑσπόμην et futuro ἕψομαι) *sequor*. Pers. 41 ἁβροδιαίτων δ' ἕπεται Λυδῶν ὄχλος. 57 τὸ μαχαιροφόρον τ' ἔθνος ἐκ πάσης Ἀσίας ἕπεται. 1001 ὄπιθεν ἑπόμενοι. Ag. 354 νίκη δ' ἐπείπερ ἕσπετ', ἐμπέδως μένοι. 1173 ἑπόμενα προτέροισι τάδ' ἐφημίσω. 1267 ἴτ' ἐς φθόρον πεσόντ', ἐγὼ δ' ἅμ' ἕψομαι. Sic Hermannus pro ἀγαθῷ δ' ἀμείψομαι. Ag. 1053 Ch. 904. Eum. 138 ἕπου. 245 ἕπου δὲ μηνυτῆρος ἀφθέγκτου φραδαῖς. Suppl. 197 φθογγῇ δ' ἑπέσθω πρῶτα μὲν τὸ μὴ θρασύ. 523 πειθὼ δ' ἕποιτο καὶ τύχη πρακτήριος. 1072 καὶ δίκᾳ δίκας ἕπεσθαι.

ἐπομβρία *imbrium abundantia s. vis*. Fr. 304, 3 de Nili aquis Νεῖλος ἔνθ' ἑπτάρροος γαῖαν κυλίνδει ῥευμάτων ἐπομβρίᾳ.

ἐποπτεύω *inspicio, intueor*. Dicitur non raro de diis res humanas inspicientibus Ag. 1270 ἐποπτεύσας δέ με κἂν τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένην. 1579 φαίην ἂν ἤδη νῦν βροτῶν τιμαόρους

θεοὺς ἄνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄχη. Ch. 1 Ἑρμῆ χθόνιε πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη. 489 ὦ γαῖ', ἄνες μοι πατέρ' ἐποπτεῦσαι μάχην. 583 τὰ δ' ἄλλα τούτῳ δεῦρ' ἐποπτεῦσαι λέγω. 985 ὁ πάντ' ἐποπτεύων τάδε Ἥλιος. 1063 καί σ' ἐποπτεύων πρόφρων θεὸς φυλάσσοι. Eum. 220 μηδ' ἐποπτεύειν κότῳ. 224 δίκας δὲ Παλλὰς τῶνδ' ἐποπτεύσει θεά.

ἐποπτήρ *inspector, curator.* Sept. 640 θεοὺς γενεθλίους καλεῖ — ἐποπτῆρας λιτῶν τῶν ὧν γενέσθαι. Per βοηθοὺς exp. schol.

ἐπόπτης *spectator.* Pr. 299 πόνων ἐμῶν ἥκεις ἐπόπτης; Fr. 305, 1 ἐπόπτην ἔποπα τῶν αὑτοῦ κακῶν.

ἐπορθιάζω *erigo, tollo.* De clamore tollendo cum dativo Pers. 1050 ἐπορθίαζέ νυν γόοις. Ag. 29 ὀλολυγμὸν εὐφημοῦντα τῇδε λαμπάδι ἐπορθιάζειν. 1120 ποίαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλει ἐπορθιάζειν;

ἐπόρνυμαι *irruo, accurro.* Suppl. 187 τόνδ' ἐπόρνυται στόλον (ὄχλος).

ἔπος *verbum, dictum.* Pr. 980 τόδε Ζεὺς τοὔπος οὐκ ἐπίσταται. 1033 πᾶν ἔπος τελεῖ. 1065 οὐ γὰρ δή που τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος. Sept. 264 τοῦτ' ἀντ' ἐκείνων τοὔπος αἱροῦμαι σέθεν. 579 λέγει δὲ τοῦτ' ἔπος διὰ στόμα. 717 οὐκ ἄνδρ' ὁπλίτην τοῦτο δεῖ στέργειν ἔπος. Pers. 122 τοῦτ' ἔπος γυναικοκληθὴς ὅμιλος ἀπύων. 174 μή σε δὶς φράσαι μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον. 714 ὡς εἰπεῖν ἔπος. Ag. 268 πέφευγε τοὔπος ἐξ ἀπιστίας. 1162 τί τόδε τορὸν ἄγαν ἔπος ἐφημίσω; Ch. 46 φοβοῦμαι δ' ἔπος τόδ' ἐκβαλεῖν. 93 ἢ τοῦτο φάσκω τοὔπος; 414 σπλάγχνα δέ μοι κελαινοῦται πρὸς ἔπος κλυούσᾳ. 787 διὰ δίκας πᾶν ἔπος ἔλακον. 816 ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων. 887 ξυνῆκα τοὔπος ἐξ αἰνιγμάτων. Eum. 510 τοῦτ' ἔπος θροούμενος. 531 ξύμμετρον δ' ἔπος λέγω. 586 ἔπος δ' ἀμείβου πρὸς ἔπος ἐν μέρει τιθείς. 1014 χαίρετε, χαίρετε δ' αὖθις, ἔπος διπλοΐζω. Sic correxi quod in M est ἐπιδιπλοΐζω, erasa post ω littera, quae ι, quod saepe in M verbis in ω terminatis additum, vel ν fuisse videtur. Suppl. 464 αἰνιγματώδες τοὔπος. 512 εὔφημον εἴη τοὔπος εὐφημουμένῃ. 598 πάρεστι δ' ἔργον ὡς ἔπος. 926 ἤκουσα τοὔπος οὐδαμῶς φιλόξενον. 1060 μέτριόν νυν ἔπος εὔχου. Numero plurali Pr. 932 τοιάδ ἐκρίπτων ἔπη. 1055 τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων βουλεύματ' ἔπη τ' ἔστιν ἀκοῦσαι. Sept. 443 πέμπει γεγωνὰ Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔπη. Ag. 1628 καὶ ταῦτα τἄπη κλαυμάτων ἀρχηγενῆ. 1663 κἀκβαλεῖν ἔπη τοιαῦτα. Eum. 444 ἐκ τῶν ὑστάτων τῶν σῶν ἐπῶν μέλημ' ἀφαιρήσω μέγα. Suppl. 179 τἄμ' ἔπη δελτουμένας. 194 αἰδοῖα καὶ γοεδνὰ καὶ ζαχρεῖ' ἔπη ξένους ἀμείβεσθε. Fr. 173 ἁπλᾶ γάρ ἐστι τῆς ἀληθείας ἔπη.

ἐποτρύνω *incito.* Forma media ἐποτρύνομαι *festino.* Sept. 698 ἀλλὰ σὺ μὴ 'ποτρύνου.

ἐπουρίζω *afflo.* De impetu et quasi afflatu Furiae Eum. 137 αἱματηρὸν πνεῦμ' ἐπουρίσασα τῷ. Ch. 927 πατρὸς γὰρ αἶσα τόνδ' ἐπουρίζει μόρον. Sic correxi quod M a. m. pr. habet τόνδε πορίζει, a correctore in τόνδε σ' ὁρίζει mutatum.

ἔποχος *qui vehitur* (curru vel navi). Pers. 45 ἐπόχους πολλοῖς ἅρμασιν. 54 ναῶν τ' ἐπόχους.

ἔποψ *upupa.* Fr. 305, 1 τοῦτον δ' ἐπόπτην ἔποπα τῶν αὑτοῦ κακῶν πεποικίλωκε.

ἑπτά *septem.* Sept. 42 ἄνδρες γὰρ ἑπτὰ θούριοι λοχαγέται. Sept. 124 ἑπτὰ δ' ἀγάνορες μέδοντες στρατοῦ. Pers. 343 ἑκατὸν δὶς ἦσαν ἑπτά τε. Fr. 298, 1 αἱ δ' ἕπτ' Ἄτλαντος παῖδες ὠνομασμέναι. ‖ Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας inscripta est Aeschyli fabula superstes.

ἑπτάπυλος *septem portas habens.* Sept. 165 ἑπτάπυλον πόλεως (πόλεως ego addidi) ἕδος (i. e. Thebas) ἐπιρρύου.

ἑπτάρροος *septemfluus.* De Nilo septem ostia habente fr. 304, 2 Αἰθιοπίδος γῆς, Νεῖλος ἔνθ' ἑπτάρροος γαῖαν κυλίνδει πνευμάτων ἐπομβρίᾳ. Sic correxi quod legitur in codice ἐνθάδε Νεῖλος ἑπτάρρους, ab aliis inscite in ἔνθα Νεῖλος ἑπτάρρους mutatum. Similiter χειμάρροον in fine trimetri positum fr. 280.

ἑπτατειχής. Sept. 284 εἰς ἑπτατειχεῖς ἐξόδους, i. e. septem moenium exitum.

ἐπῳδή *incantatio.* Eum. 649 τούτων ἐπῳδάς οὐκ ἐποίησεν πατὴρ οὑμός.

ἐπῳδός *incantator.* De averruncante Ag. 1418 ἔθυσεν αὑτοῦ παῖδα — ἐπῳδὸν Θρῃκίων ἀημάτων, ubi feminino genere dictum est, quod annotarunt Hesychius et Suidas, ἐπῳδός: ἡ ἐπᾴδουσα τοῖς νοσοῦσι.

ἐπῴζω *ovis incubo, ova incubitu foveo.* Hesychius ἐπῴζειν: ἐπικαθῆσθαι τοῖς ᾠοῖς. Αἰσχύλος Νιόβῃ (fr. 158) μεταφορικῶς "ἐφημένη τάφον τέκνοις ἐπῴζε τοῖς τεθνηκόσιν." "Ineptit grammaticus; nam matrem sepulcro filiorum defixam cum gallina ovis insidente comparare neque Aeschylus neque alius poeta unquam potuit. Legendum ἐπῷζε, *lamentabatur.* Verbum ἐποίζω cognato δυσοίζω facile munitur." NAUCK. de Arist. Byz. p. 162.

ἐπωνυμία *cognomen.* Sept. 829 de Eteocle et Polynice ὀρθῶς κατ' ἐπωνυμίαν καὶ πολυνεικεῖς ὤλοντο. Suppl. 46 ἐπωνυμίᾳ δ' ἐπεκραίνετο μόρσιμος αἰὼν εὐλόγως.

ἐπώνυμος *cognominis.* Dicitur de eo qui nomen ab aliqua re accepit iungiturque vel genitivo vel dativo. Pr. 300 de Oceano λιπὼν ἐπώνυμόν τε ῥεῦμα, i. e. Oceanum. 733 Βόσπορος δ' ἐπώνυμος κεκλήσεται. 850 ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς γέννημ' ἀφῶν (sic Wieselerus pro γεννημάτων) τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον. Sept. 9 ὧν Ζεὺς ἀλεξητήριος ἐπώνυμος γένοιτο Καδμείων πόλει. 134 Κάδμου ἐπώνυμον πόλιν. 405 τῷ τοι φέροντι σῆμ' ὑπέρκοπον τόδε γένοιτ' ἂν ὀρθῶς ἐνδίκως τ' ἐπώνυμον. 536 οὔτι παρθένων ἐπώνυμον φρόνημα. 658 ἐπωνύμῳ δὲ κάρτα, Πολυνείκη λέγω. Ch. 190 ἐμή γε μήτηρ, οὐδαμῶς ἐπώνυμον φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη. Eum. 90 κάρτα δ' ὢν ἐπώνυμος πομπαῖος ἴσθι. 418 γένος μὲν οἶδα κληδόνας τ' ἐπωνύμους. [692 Ἄρει δ' ἔθυον, ἔνθεν ἔστ' ἐπώνυμος πέτρα πάγος τ' Ἄρειος.] Suppl. 252 ἐμοῦ δ' ἄνακτος εὐλόγως ἐπώνυμον γένος Πελασγῶν. 314 Ἔπαφος ἀληθῶς ῥυσίων ἐπώνυμος.

ἐπωπάω *inspicio.* Ch. 693 ὡς πόλλ' ἐπωπᾷς κἀκποδὼν εὖ κείμενα. Eum. 275 δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπᾷ φρενί. 971 ὅτι μοι γλῶσσαν καὶ στόμ' ἐπωπᾷ Πειθώ, i. e. *gubernat.*

ἐπωπή *locus unde aliquid inspicitur.* Suppl. 539 ματέρος ἀνθονόμους ἐπωπάς, de Argo dictum Ionem custodiente. Non intellexit scholiasta qui per κατανομάς explicat.

ἔραζε *in terram.* Fr. 155 οὑμὸς δὲ πότμος οὐρανῷ κυρῶν ἄνω ἔραζε πίπτει.

Ἐρασῖνος *Erasinus,* fluvius Argolidis. Suppl. 1020 χεῦμ' Ἐρασίνου.

ἐράσμιος *amabilis, desideratus.* Ag. 505 ἥκειν ὅπως τάχιστ' ἐράσμιον πόλει.

ἐραστεύω *amo, concupisco.* Pr. 893 τῶν γέννᾳ

μεγαλυνομένων ὄντα χερνήταν ἐραστεῦσαι γάμων. Forma verbi aliunde non cognita.

ἐρατός *amabilis.* Sept. 864 ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων στηθέων.

ἐράω *amo, concupisco.* Sept. 392 μάχης ἐρῶν. Fr. 41 ἐρᾷ μὲν ἁγνὸς οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα. De fr. 384 v. s. v. ἔρως. 156 μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ. Frequens apud Atticos aoristi forma passiva ἠράσθην significatione activa, de quo v. Thes. vol. 3 p. 1967. Pers. 826 ἄλλων ἐρασθεὶς. Eum. 852 γῆς τῆσδ' ἐρασθήσεσθε.

ἐργάζομαι (cum perfecto εἴργασμαι, quod et active et passive dicitur, et aoristo εἰργασάμην) *perficio, efficio.* Sept. 844 τόδ' εἰργάσασθ' ἄπιστον. Fr. 321 ἣ πολλά μ' ἐν δόμοισιν εἴργασται κακά. Passive Ag. 354 χάρις γὰρ οὐκ ἄτιμος εἴργασται πόνων. 1346 τοὔργον εἰργάσθαι δοκεῖ μοι. Pr. 242 ἐκ πέτρας εἰργασμένος.

ἐργάνη. V. ἐργάτις.

ἐργαστέος *faciendus.* Ch. 298 τοὔργον ἔστ' ἐργαστέον.

ἐργάτις *effectrix.* Pr. 461 γραμμάτων τε συνθέσεις (recte σύνθεσιν quod Stobaeum Flor. 81, 1, etsi in libris non optimis), μνήμης (sic Hemsterb. pro μνήμην) ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάτιν (ἐργάτην in apogr. multis), ubi nunc ἐργάνην restitutum ex Stobaeo, quod etiam in M exstitisse potest, in quo postremae litterae ατιν manu recentiore sunt exaratae in litura veteris scripturae De voc. ἐργάνη v. Thes. vol. 3 p. 1971.

ἔργμα *factum.* Sept. 556 ἐργμάτων ἄτερ. Eum. 500 τῶνδ' ἐφέρψει κότος τις ἐργμάτων.

ἔργον *opus, labor, factum, res quae agitur.* Pr. 57 περαίνεται δὴ κοὐ ματᾷ τοὔργον τόδε. 75 καὶ δὴ πέπρακται τοὔργον. 77 οὑπιτιμητής γε τῶν ἔργων βαρύς. Sept. 414 de labore bellico ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ. 492 ὅστις τόδ' ἔργον ὤπασεν πρὸς ἀσπίδι. 580 ἦ τοῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλές — ; 663 Δίκη παρῆν ἔργοις ἐκείνου καὶ φρεσίν. 1050 ἀλλ' εἰς ἅπαντας ἀνθ' ἑνὸς τόδ' ἔργον ἦν. Pers. 759 τοιγάρ σφιν ἔργον ἐστὶν ἐξειργασμένον μέγιστον. 767 ἐκείνου παῖς τόδ' ἔργον ἤνυσε. Ag. 757 τὸ δυσσεβὲς γὰρ ἔργον μετὰ μὲν πλείονα τίκτει. 1346 τοὔργον εἰργάσθαι δοκεῖ μοι. 1406 τῆσδε δεξιᾶς χερὸς ἔργον δικαίας τέκτονος. 1421 ἐπήκοος δ' ἐμῶν ἔργων δικαστὴς τραχὺς εἶ. 1497 αὐχεῖς εἶναι τόδε τοὔργον ἐμόν. 1545 ἀντ' ἔργων μεγάλων. 1598 ἐπιγνοὺς ἔργον οὐ καταίσιον. 1635 δρᾶσαι τόδ' ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνως. 1650 τοὔργον οὐχ ἑκὰς τόδε. Ch. 161 ἐν ἔργῳ βέλη 'πιπάλλων Ἄρης. 231 σῆς ἔργον χερός. 298 τοὔργον ἔστ' ἐργαστέον. 739 ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις καλῶς. 827 ὅταν ἥκῃ μέρος ἔργων ἐπαΰσας πατρὸς ἔργῳ, loco corrupto, in quo ἔργῳ, quod non videtur legisse scholiasta, haud dubie ex versu praecedente illatum est. 986 ἄναγνα μητρὸς ἔργα τῆς ἐμῆς. 1007 αἰαῖ μελέων ἔργων. 1016 ἀλγῶ μὲν ἔργα καὶ πάθος. Eum. 494 πάντας ἤδη τόδ' ἔργον εὐχερείᾳ συναρμόσει βροτούς. Suppl. 587 Διὸς τόδ' ἔργον. 591 τίν' ἂν θεῶν ἐνδικωτέροισι κεκλοίμαν εὐλόγως ἐπ' ἔργοις; 598 πάρεστι δ' ἔργον ὡς ἔπος. 903 λακὶς χιτῶνος ἔργον οὐ κατοικτιεῖ. 1038 τίεται δ' αἰολόμητις θεὸς ἔργοις ἐπὶ σεμνοῖς. Fr. 22b φθάσαντος δ' ἐπ' ἔργοις.

Rarioris usus est quod de procreatione liberorum dictum est Ag. 1207 καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἤλθέτην νόμῳ. ‖ ἔργῳ non raro opponuntur ἔπος, λόγος, μῦθος. Sic Pers. 174 μή σε δὶς φράσαι μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον. Pr. 336 ἔργῳ κοὐ λόγῳ τεκμαίρομαι. 1080 ἔργῳ κοὐκέτι μύθῳ χθὼν σεσάλευται, i. e. *revera,* ut apud alios λόγῳ et ἔργῳ vel ἔργοις, de quo v. Thes. vol. 3 p. 1982. ‖ *officium.* Pr. 635 σὸν ἔργον, Ἰοῖ, ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν. Ch. 673 ἀνδρῶν τόδ' ἐστὶν ἔργον. Eum. 734 ἐμὸν τόδ' ἔργον λοισθίαν κρῖναι δίκην.

ἔρδω (quod ἕρδω cum spiritu aspero scripserunt grammatici quidam in Thes. indicati vol. 3 p. 1986) *facio, ad effectum perduco.* Praesens Ag. 933 ηὔξω θεοῖς δείσας ἂν ὧδ' ἔρδειν τάδε; 1649 ἐπεὶ δοκεῖς τάδ' ἔρδειν καὶ λέγειν. Ch. 513 τὰ δ' ἄλλ' — ἔρδοις ἂν ἤδη. ‖ Aoristus Ag. 1529 θανάτῳ τίσας ἅπερ ἦρξεν, ut imperfectum fuit ἦρδον, si fides grammaticis in Thes. l. c. indicatis: sed recte ἔρξεν scripsisse videtur Naberus (de Andocide p. 68), ut distinguatur ab aoristo verbi ἄρχω. Et sic Sept. 924 ὡς ἐρξάτην πολλὰ μὲν πολίτας, non ἠρξάτην. Pers. 236 καὶ στρατὸς τοιοῦτος ἔρξας πολλὰ δὴ Μήδους κακά. 786 πήματ' ἔρξαντες τόσα. Ag. 1542 ἦ σὺ τόδ' ἔρξαι τλήσει; 1564 παθεῖν τὸν ἔρξαντες. 1658 πρὶν παθεῖν ἔρξαντα. Eum. 467 εἰ μή τι τῶνδ' ἔρξαιμι τοὺς ἐπαιτίους. Suppl. 406 μεταλγεῖς τὸ δίκαιον ἔρξαι. ‖ Futuri unum est exemplum Pers. 1058 καὶ τάδ' ἔρξω.

ἐρεθίζω *irrito.* Pr. 181 ἐμὰς δὲ φρένας ἐρέθισε διάτορος φόβος. 1045 αἰθὴρ δ' ἐρεθιζέσθω βροντῇ.

ἐρείδω *trudo, urgeo.* Ag. 1004 νόσος γὰρ γείτων ὁμότοιχος ἐρείδει. ‖ *fulcio.* Pr. 350 κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὤμοιν ἐρείδων. Passive de eo quod firmiter stat Ch. 646 Δίκας δ' ἐρείδεται πυθμήν, quod schol. exp. ῥίζα δικαιοσύνης καταβάλλεται. Innitendi significatione Ag. 64 γόνατος κονίαισιν ἐρειδομένου. Dictum de iis qui luctantes vel proeliantes in genu procumbunt, ut monuit Blomfieldus Similiter Herodotus 4, 152 τοῖσι γούνασι ἐρηρεισμένους.

ἐρείκη *erica.* Ag. 295 γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί. Appendix Prov. 1, 82 vol. 1 p. 392 ed. Leutsch. γραίας ἐρείκης (adde θωμὸν) ἅψαντες πυρί: ἐπὶ τῶν ἀχρήστως καὶ ὀξέως γινομένων. ἐρείκη γὰρ φυτὸν ἄγριον, ὃ γινόμενον αὖον ῥᾳδίως ἐξάπτεται. Similiter γραίας ἀκάνθης dixit Sophocles fr. 746. De scriptura dissenserunt grammatici, aliis ἐρείκη, aliis ἐρίκη probantibus. ἐρίκη (ι longo) placuit Herodiano: v. Thes. vol. 3 p. 1093 et Lentz. Herodian. vol. 1 p. 317. Sententiae suae rationem Herodianus reddit vol. 2 p. 511, 1 ἐρίκη εἶδος φυτοῦ. ὤφειλε διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεσθαι, ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐρείκω γέγονεν. ἀλλ' ἔστι κανὼν ὁ λέγων ὅτι τὰ διὰ τοῦ ικη ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον. Ceterum eadem de nominibus cognatis dubitatio est, velut Ἐρεικοῦσσα vel Ἐρικοῦσσα, aliisque, de quibus v. Thes. p. 1994.

ἐρείκω *scindo, lacero.* Pers. 1060 πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν ἀκμῇ χερῶν. ‖ *frango, confringo.* Ag. 655 ναὸς γὰρ πρὸς ἀλλήλαισι Θρῄκιαι πνοαὶ ἤρεικον.

ἐρεῖν. Praesentis εἴρω, *dico, loquor,* quo epici utuntur, sed Attici non sunt usi, futurum est ἐρέω, contractum in ἐρῶ. Sept. 490 οὐκ ἄλλως ἐρῶ. Pers. 161 ἐς δ' ὑμᾶς ἐρῶ μῦθον. Ch. 1032 οὐκ ἐρῶ τὴν ζημίαν. Eum. 45 τρανῶς ἐρῶ. 657 μάθ' ὡς ὀρθῶς ἐρῶ. [Suppl. 1002.] ἐρεῖς Pr. 296 οὐ γάρ ποτ' ἐρεῖς ὡς —, 745 ἦ γάρ τι λοιπὸν τῇδε πημάτων ἐρεῖς; Sept. 250 οὐ σῖγα μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πτόλιν; 685 κακῶν δὲ κἀσχρῶν οὔτιν' εὐκλείαν ἐρεῖς. Pers. 1029 τραπέντα ναύφαρκτον ἐρεῖς ὅμιλον. Ag. 1089 καὶ τάδ' οὐκ ἐρεῖς ψύθη. 1241 οἰκτείρας ἐρεῖς. Eum 597. ἐρεῖ

[Ch. 574 ἐρεῖ corruptum ex ἀρεῖ.] Eum. 154 τί τῶνδ' ἐρεῖ τις δικαίως ἔχειν; 756 καί τις Ἑλλήνων ἐρεῖ. Pluralis Suppl. 906 οὐκ ἐρεῖτ' ἀναρχίαν. Infinitivus Pr. 981 ἐρεῖν ἔοικας οὐδέν. 1007 πολλὰ — μάτην ἐρεῖν.

Perfectum εἴρηκα Pr. 821 εἰ δὲ πάντ' εἴρηκας. Suppl. 246 εἴρηκας ἀμφὶ κόσμον ἀψευδῆ λόγον. Perfectum passivi Eum. 636 710 εἴρηται. Participium εἰρημένος (εἰριμμένος M, quasi ἐρριμμένος voluerit) Pr. 1031. εἰρημένον Ag. 1620. [301 in versu interpolato φρουρὰ πλέον καίουσα τῶν εἰρημένων, ubi veram scripturam φρουρὰ προσαιθρίζουσα πόμπιμον φλόγα restitui ex Hesychio: v. Praef. ed. Lips. quintae p. XC.] εἰρημένων 1372. εἰρημένους Pr. 665.

Aoristus est εἶπον, cuius alia quoque forma ad modum primi deflexa εἶπα (ut ἔβαλα et ἦλθα dixerunt Alexandrini) exstitit. Huius persona secunda εἶπας εἴπατε et imperativo εἰπάτω εἴπατε Attici uti maluerunt quam εἶπες εἴπετε, εἰπέτω εἴπετε: de quo v. quae in Thesauro dicta sunt vol. 3 p. 1946. Persona igitur prima apud Aeschylum constanter est εἶπον, secunda εἶπας, pluralis εἶπον. Imperativus εἰπέ, optativus εἴποιμι, coniunctivus εἴπω, infinitivus εἰπεῖν. Participium εἰπών εἰπόντος εἰπόντι εἰπόντα. Exempla autem haec sunt, secundum fabularum ordinem disposita, Pr. 683 εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὅ τι λοιπὸν πόνων, σήμαινε. 876 ταῦτα δεῖ μακροῦ χρόνου εἰπεῖν. 1073 μηδέ ποτ' εἴπηθ' ὡς Ζεύς —. Sept. 746 Ἀπόλλωνος — τρὶς εἰπόντος — θνήσκοντα γέννας ἄτερ σώζειν πόλιν. 913 τάχ' ἄν τις εἴποι. 923 πάρεστι δ' εἰπεῖν ἐπ' ἀθλίοισιν. Pers. 632 μόνος ἂν θνητῶν πέρας εἴποι. 714 ὡς εἰπεῖν ἔπος. Ag. 125 οὕτω δ' εἶπε τεράζων. 205 ἄναξ δ' ὁ πρέσβυς τόδ' εἶπε φωνῶν. 367 Διὸς πλαγὰν ἔχουσιν εἰπεῖν. 590 καί τίς μ' ἐνίπτων εἶπε. 615 αὕτη μὲν οὕτως εἶπε. 622 πῶς δῆτ' ἂν εἰπὼν κεδνὰ τἀληθῆ τύχοις; 1322 ἅπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρῆνον θέλω. 1373 τἀναντί' εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι. 1491 1515 τί ποτ' εἴπω; Ch. 88 πῶς εὔφρον' εἴπω; [279 τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα βροτοῖς πιφαύσκων εἶπε.] [418 τί δ' ἂν εἰπόντες (ubi metro postulante φάντες restitutum) τύχοιμεν ἄν;] 575 πρὶν αὐτὸν εἰπεῖν, ποδαπὸς ὁ ξένος; 666 εἶπε θαρσήσας ἀνὴρ πρὸς ἄνδρα. 677 ἀγνὼς πρὸς ἀγνῶτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνήρ. 688 τοσαῦτ' ἀκούσας εἶπον. 847 τί τῶνδ' ἂν εἴποις ὥστε δηλῶσαι φρενί; 858 πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι; [1000 ἄρκυν δ' ἂν εἴποις.] 1074 νῦν δ' αὖ τρίτος ἦλθέ ποθεν σωτήρ, ἢ μόρον εἴπω; Eum. 436 τί πρὸς τάδ' εἰπεῖν, ὦ ξέν', ἐν μέρει θέλεις; 591 εἰπεῖν γε μέντοι δεῖ σ' ὅπως κατέκτανες. 616 οὐπώποτ' εἶπον μαντικοῖσιν ἐν θρόνοις. 638 ταύτην τοιαύτην εἶπον. 882 ὡς μήποτ' εἴπῃς — ἄτιμος ἔρρειν. Suppl. 398 εἶπον δὲ καὶ πρίν, οὐκ ἄνευ δήμου τάδε πράξαιμ' ἄν. 400 μήποτε εἴπῃ λεώς —, ἐπήλυδας τιμῶν ἀπώλεσας πόλιν. 919 ποίοισιν εἰπὼν προξένοις ἐγχωρίοις; 921 θεοῖσιν εἰπὼν τοὺς θεοὺς οὐδὲν σέβει. 995 τό τ' εἰπεῖν εὐπετὲς μύσαγμά πως. Fr. 281, 3 ξύμπαντά τ' εἰπών. 281, 8 αὐτὸς τάδ' εἰπών. ‖ Persona secunda εἶπας. Sept. 806 τί δ' εἶπας; Pers. 300 ἐμοῖς μὲν εἶπας δώμασιν φάος μέγα. Pr. 773. Pers. 798 πῶς εἶπας; Ag. 915 ἀπουσίᾳ μὲν εἶπας εἰκότως ἐμῇ. Suppl. 341 βαρέα σύ γ' εἶπας, πόλεμον αἴρεσθαι νέον. 504 τούτῳ μὲν εἶπας. ‖ Imperativus εἰπέ Pr. 545 εἰπὲ ποῦ τις ἀλκά. 594 εἰπέ μοι. Pers. 478 σὺ δ' εἰπέ. 700 εἰπὲ καὶ πέραινε πάντα. Ag. 121 139 159 αἴλινον εἰπέ. 617 σὺ δ' εἰπέ. 931 καὶ μὴν τόδ' εἰπὲ μὴ παρὰ γνώμην ἐμοί. Ch. 682 πρὸς τοὺς τεκόντας — τεθνεῶτ' Ὀρέστην εἰπέ. 918 ἀλλ' εἴφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας. Eum. 587 τὴν μητέρ' εἰπὲ πρῶτον εἰ κατέκτονας.

ἐρείπια (nam pluralis tantum numerus usitatus est) *rudera*. Pers. 425 θραύμασίν τ' ἐρειπίων ἔπαιον. Fr. 273 ναυτικῶν τ' ἐρειπίων. Ag. 660 ναυτικοῖς τ' ἐρειπίοις.

ἔρεισμα. Fr. 382 οἵ τοι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα. Sic legitur ap. schol. Soph. El. 283 scriptura suspecta, quum ἔρεισμα nihil aliud significare possit quam *fulcimentum* s. *firmamentum*, hic vero vocabulum requiratur quod levaminis significationem habet. Quamobrem praeferendum ἰάματα, quod legitur ap. schol. Townl. Hom. Il. 23, 10: nisi κουφίσματα scribendum cum Nauckio, ut κουφίσματα et ἰάματα permutata sunt in fragm. Menandri Com. vol. 4 p. 240.

ἐρειψίτοιχος *muros diruens*. Sept. 881 ἰὼ δωμάτων ἐρειψίτοιχοι.

ἐρεμνός *niger*. Ag. 1390 ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσου.

ἐρέσσω *remigo*. Pers. 422 φυγῇ δ' ἀκόσμῳ πᾶσα ναῦς ἠρέσσετο. Suppl. 723 στείλασα λαῖφος παγκρότως ἐρέσσεται. Improprie de alarum remigio Ag. 52 πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι. ‖ *agito*. Suppl. 541 Ἰὼ οἴστρῳ ἐρεσσομένα. ‖ *plango*. Sept. 855 ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν πίτυλον. Pers. 1046 ἔρεσσ' ἔρεσσε καὶ στέναζ' ἐμὴν χάριν.

ἐρέτης *remex*. Pers. 39 ναῶν ἐρέται δεινοί.

ἐρετμός *remus*. Ag. 52 πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι.

ἐρευνάω *sector*. Pr. 1038 ἐρευνᾶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν.

[Ἐρέχθειον πέδον. V. Ἴδη.]

Ἐρεχθεύς *Erechtheus*, rex Atticae. Eum. 855 πρὸς δόμοις Ἐρεχθέως.

ἐρημία *desertum*. Pr. 2 ἄβροτον εἰς ἐρημίαν.

ἔρημος [hoc accentu constanter in M, pro quo ubique ἐρῆμος scribendum. Nam sic (pariterque ἑτοῖμος et ὁμοῖος) veteres Atticos pronuntiasse Herodiani aliorumque grammaticorum testimoniis constat. Herodianus περὶ μον. λέξ. p. 33, 1 ἐρῆμος: οὐδὲν εἰς μος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπερισπώμενον τῷ η παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐρῆμος. (Hom. Il. 10, 520) "ὡς ἴδε χῶρον ἐρῆμον". Ἀττικοὶ μέντοι προπαρόξύνουσι τὴν λέξιν, ubi post μέντοι excidisse οἱ νεώτεροι proximum Herodiani de ἑτοῖμος praeceptum docet, καὶ τοῦτο δὲ παρ' Ἀττικοῖς τοῖς νεωτέροις φασὶ προπαροξύνεσθαι. Et sic Eustath. p. 531, 40 Ἡρωδιανός φησιν ὅτι τὸ παρ' Ὁμήρῳ ἐρῆμον καὶ ἑτοῖμον οἱ νεώτεροι Ἀττικοὶ ἀναλόγως φασὶν ἔρημον καὶ ἕτοιμον. Ex quibus corrigenda quae parum accurate excerpsit Arcadius p. 61, 6.] *desertus*. De locis Pr. 270 ἐρήμου τοῦδ' ἀγείτονος πάγου. Fr. 305, 10 δρυμοὺς ἐρήμους. De hominibus Pers. 734 μονάδα δὲ Ξέρξην ἐρημόν φασιν οὐ πολλῶν μέτα (μολεῖν). Ag. 862 γυναῖκα — ἄρσενος δίχα ἧσθαι δόμοις ἔρημον, ἔκπαγλον κακόν.

ἐρημόω *desertum reddo* s. *relinquo*. Pers. 298 ἄναρχον τάξιν ἠρήμου θανών. Ag. 1070 τόνδ' ἐρημώσασ' ὄχον. Suppl. 516 οὔτι δαρὸν χρόνον ἐρημώσει πατήρ. Ag. 260 ἐρημωθέντος ἄρσενος θρόνου.

ἐρίδματος (Dorice pro ἐρίδμητος) *firmiter fundatus*. Ag. 1461 ἔρις ἐρίδματος ἀνδρὸς οἰζύς. Similiter formatum ut θεόδμητος.

ἐρικυμάς *multos foetus in utero ferens.* Ag. 119 λαγίναν ἐρικυμάδα φέρματι γένναν. Sic Seidlerus correxit pro ἐρικύματα, quod est in M, in apographis in ἐρικύμονα mutatum. Simile est ἀρικύμων de muliere quae facile concipit ab Hippocrate dictum. Ad formam vocabuli quod attinet, comparandum παιδολυμάς, quod v.

Ἐρῖνύς *Erinys*, *Furia*. (Rectam scripturam Ἐρινύς testantur grammatici et inscriptionum exempla et plerumque servarunt antiquiores scriptorum codices, inter eosque Laurentianus Aeschyli et Sophoclis, in recentioribus saepe in Ἐριννύς corruptam: de quo dictum in Thesauro vol. 3 p. 2023). Pr. 516 Μοῖραι τρίμορφοι μνήμονές τ' Ἐρινύες. Sept. 70 Ἀρά τ' Ἐρινὺς πατρὸς ἡ μεγασθενής. 574 Ἐρινύος κλητῆρα. 700 μελάναιγις οὐκ εἶσι δόμους Ἐρινύς. 721 πατρὸς εὐκταίαν Ἐρινύν. 791 μὴ τελέσῃ καμψίπους Ἐρινύς. 867 τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐρινύος. 887 ἀληθῆ πατρὸς Οἰδιπόδα πότνι' Ἐρινὺς ἐπέκρανεν. 977 988 μέλαιν' Ἐρινύς. 1055 ὦ μεγάλαυχοι καὶ φθερσιγενεῖς Κῆρες Ἐρινύες. Ag. 59 ὑστερόποινον πέμπει παραβᾶσιν Ἐρινύν. 462 κελαιναὶ δ' Ἐρινύες. 645 παιᾶνα τόνδ' Ἐρινύων. 749 νυμφόκλαυτος Ἐρινύς. 991 θρῆνον Ἐρινύος. 1119 ποίαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλει ἐπορθιάζειν; 1190 συγγόνων Ἐρινύων. 1433 Ἄτην Ἐρινύν τε. 1580 ὑφαντοῖς ἐν πέπλοις Ἐρινύων. Ch. [283 προσβολὰς Ἐρινύων.] 402 βοᾷ γὰρ λοιγὸν Ἐρινύς. 577 φόνου δ' Ἐρινὺς οὐχ ὑπεσπανισμένη. 651 χρόνῳ κλυτὰ βυσσόφρων Ἐρινύς. Eum. 331 343 ὕμνος ἐξ Ἐρινύων. 511 ὦ Δίκα, ὦ θρόνοι τ' Ἐρινύων. 951 πότνι' Ἐρινύς.

ἐριόστεπτος *lana involutus.* Suppl. 23 σὺν τοῖσδ' ἱκετῶν ἐγχειριδίοις ἐριοστέπτοισι κλάδοισιν.

ἔρις *contentio, discordia, rixa.* Sept. 936 ἔριδι μαινομένᾳ. Ag. 698 δι' ἔριν αἱματόεσσαν. 1461 ἔρις ἐρίδματος ἀνδρὸς οἰζύς, ubi suspectum est ἔρις. Ch. 474 ἔριν αἱματηράν. ‖ *certamen.* Suppl. 645 ἀτιμώσαντες ἔριν γυναικῶν. Eum. 975 νικᾷ δ' ἀγαθῶν ἔρις ἡμετέρα διὰ παντός. ‖ Fingitur Ἔρις dea contentionis auctor Sept. 429 οὐδὲ τὴν Διὸς Ἔριν πέδοι σκήψασαν ἐκποδὼν σχεθεῖν. 726 παιδολέτωρ Ἔρις ἅδ' ὀτρύνει. 1051 Ἔρις περαίνει μῦθον ὑστάτη θεῶν.

ἕρκειος *ad aulam pertinens.* Ch. 561 ἐφ' ἑρκείους πύλας. 571 βαλὸν ἑρκείων (ἑρκίον M pr., ἕρκειον corr. ἑρκείων Stanleius) πυλῶν. 652 θύρας ἄκουσον ἑρκείας κτύπον.

ἕρκος *septum, munimentum.* Pers. 17 τὸ παλαιὸν Κίσσιον ἕρκος. 89 ἐχυροῖς ἕρκεσιν εἴργειν ἄμαχον κῦμα θαλάσσας. 349 ἀνδρῶν γὰρ ὄντων ἕρκος ἐστὶν ἀσφαλές. Ag. 257 de Clytaemnestra τόδ' ἄγχιστον Ἀπίας γαίας μονόφρουρον ἕρκος. ‖ *rete*: de qua signif. v. Thes. vol. 3 p. 2033. Ag. 1611 ἰδόντα τοῦτον τῆς Δίκης ἐν ἕρκεσιν.

ἕρμα *scopulus.* Per ὕφαλος πέτρα exp. grammatici, de qua signif. v. Thes. vol. 3 p. 2034 2038. Ag. 1007 ἄφαντον ἕρμα. Eum. 564 τὸν πρὶν ὄλβον ἕρματι προσβαλὼν Δίκας. ‖ Singulare est de onere dictum in utero ferendo Suppl. 580 λαβοῦσα δ' ἕρμα Δῖον, quod per βάρος exp. schol. [‖ ἕρμα *septum* (de qua significatione v. Thes. vol. 3 p. 2034) de sepulcro dictum Ch. 154 restituit Hermannus pro ἔρυμα, quod v.]

Ἑρμαῖος *Mercurialis, Mercurio sacer.* Ag. 283 πρὸς Ἑρμαῖον λέπας Λήμνου. ubi M ἕρμαιον, recte apogr. ἑρμαῖον: de quo dixi in Lexico Soph. p. 191. ‖ *lucrosus, quaestuosus.* Eum. 947 γόνος πλουτόχθων ἑρμαίαν δαιμόνων δόσιν τίοι.

ἑρμηνεύς *interpres.* Ag. 616 τοροῖσιν ἑρμηνεῦσιν. 1062 ἑρμηνέως ἔοικεν ἡ ξένη τοροῦ δεῖσθαι.

Ἑρμῆς *Mercurius.* Pr. 1036 ἡμῖν μὲν Ἑρμῆς οὐκ ἄκαιρα φαίνεται λέγειν. Sept. 508 Ἑρμῆς εὐλόγως συνήγαγεν. Pers. 629 Γῆ τε καὶ Ἑρμῆ. Ag. 515 τόν τ' ἐμὸν τιμάορον Ἑρμῆν. Ch. 1 124 Ἑρμῆ χθόνιε. 621 κιγχάνει δέ νιν Ἑρμῆς. 727 ξυγκαταβῆναι χθόνιον δ' Ἑρμῆν καὶ τὸν νύχιον (ξυγκαταβῆναι νύχιόν θ' Ἑρμῆν, reliquis deletis, Hermannus). Eum. 90 Ἑρμῆ φύλασσε. Suppl. 220 Ἑρμῆς ὅδ' ἄλλος τοῖσιν Ἑλλήνων νόμοις. [248 ἢ τηρὸν Ἑρμοῦ ῥάβδον, ubi M ἠέρου, cui διορθωτής coniecturam suam adscripsit οἶμαι ἢ Ἑρμοῦ ῥάβδον, de quo v. s. v. ῥάβδος.] 305 Ἄργον, τὸν Ἑρμῆς παῖδα γῆς κατέκτανε. 920 Ἑρμῇ μεγίστῳ προξένῳ μαστηρίῳ. Forma Dorica fr. 271 Ἑρμᾶν μὲν πρόγονον τίομεν. 387 ἐναγώνιε Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμᾶ.

ἔρνος *germen.* Improprie de liberis Ag. 1525 ἐμὸν ἐκ τοῦδ' ἔρνος ἀερθέν. Eum. 661 ἥ δ' ἅπερ ξένῳ ξένη ἔσωσεν ἔρνος. 661 de Minerva Iovis filia οἷον ἔρνος οὔτις ἂν τέκοι θεός. Sic saepius tragici: v. Thes. vol. 3 p. 2049.

ἕρπω *serpo, repo.* Sept. 17 de infantibus γῇ τε φιλτάτῃ τροφῷ· ἡ γὰρ νέους ἕρποντας εὐμενεῖ πέδῳ ἐθρέψατο. De adultis *vado, incedo, eo.* Pr. 810 τούτου παρ' ὄχθας ἕρπε. 1024 ἄκλητος ἕρπων δαιταλεὺς πανήμερος. Eum. 39 ἐγὼ μὲν ἕρπω πρὸς πολυστεφῆ μυχόν. Fr. 195 εὐθεῖαν ἕρπε τήνδε. Improprie Ag. 450 φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἕρπει προδίκοις Ἀτρείδαις, quod per tmesin dictum pro ὑφέρπει. [Fr. 155, 4 ἕρπουσι corruptum ex πρέπουσι. V. πρέπω.]

ἔρρω *pereo.* Pers. 571 ἀκτὰς ἀμφὶ Κυχρείας ἔρρουσι, ubi ἔρρουσι addidi, quod latet in litteris ερα in M post ἄπαιδες v. 580 illatis, ex quo in apographis ἔρανται factum vel ἔρρανται, quod in versum 571 transtulit Hermannus, in ἔρροντες mutatum a Blomfieldo. 732 Βακτρίων δ' ἔρρει πανώλης δῆμος. 964 ὀλοοὺς ἀπέλειπον Τυρίας ἐκ ναὸς ἔρροντας. Ag. 419 ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις ἔρρει πᾶσ' Ἀφροδίτα. Eum. 301 ὥστε μὴ οὐ παρημελημένον ἔρρειν. 747 ἡμῖν γὰρ ἔρρειν ἢ πρόσω τιμὰς νέμειν. 884 ἄτιμος ἔρρειν τοῦδ' ἀπόξενος πέδου.

ἐρρωμένως *robuste, firmiter.* Pr. 65 πασσάλευ' ἐρρωμένως. 76 ἐρρωμένως νῦν θεῖνε διατόρους πέδας.

ἐρυθρός *ruber.* Eum. 265 ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πέλανον. Fr. 192 ἐρυθρᾶς ἱερὸν χεῦμα θαλάσσης.

ἐρύκω *prohibeo.* Sept. 1075 ὅδε Καδμείων ἤρυξε πόλιν μἀνατραπῆναι.

ἔρυμα *munimentum.* Eum. 704 ἔρυμά τε χώρας καὶ πόλεως σωτήριον. Suspectum est Ch. 154 πρὸς ἔρυμα τόδε, quod *tumulum* interpretabatur Stanleius, ut in M glossema est τὸν τάφον. Id vero ἕρμα dicendum fuisse monuit Hermannus, ut Soph. Ant. 848 dixit πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου ποταίνιον.

ἔρχομαι [Huius verbi temporibus Aeschylus praeter praesens utitur perfecto ἐλήλυθα, aoristo ἦλθον (cum duali ἠλθέτην Ag. 1207, ut Elmsleius recte scripsit pro ἤλθετον) et modis reliquis ἐλθέ ἔλθοιμι ἔλθω ἐλθεῖν ἐλθών, futuro ἐλεύσομαι (pro quo Attici εἶμι potius dicere solent) duobus tantum locis, Pr. 854. Suppl. 522, ut Sophocles OC.

1206. Tr. 595.] *venio*, *accedo*, *eo*. Dicitur vel de hominibus qui aliquo veniunt vel de rebus quae alicui obtingunt.

Propria veniendi significatione sine casu Pr. 601 λαβρόσυτος ἦλθον. 943 πάντως τι καινὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθε. Sept. 158 ἀκροβόλων δ' ἐπάλξεων λιθὰς ἔρχεται. 545 ἐλθὼν δ' ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην. 707 δαίμων — ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρῳ πνεύματι. [810 ἐκεῖθι κἦλθον ab διορθωτῇ indocte illatum pro ἐκεῖθι κεῖσθον.] 844 ἦλθε δ' αἰακτὰ πήματ' οὐ λόγῳ. Pers. 697 ἐπεὶ κάτωθεν ἦλθον. 725 μέγας τις ἦλθε δαίμων, ὥστε μὴ φρονεῖν καλῶς. 739 ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πρᾶξις. Ag. 492 τερπνὸν τόδ' ἐλθὸν φῶς ἐφήλωσεν φρένας. 588 ὅτ' ἦλθ' ὁ πρῶτος νύχιος ἄγγελος πυρός. Ch. 138 ἐλθεῖν δ' Ὀρέστην δεῦρο σὺν τύχῃ τινὶ κατεύχομαί σοι. 709 ἄλλος δ' ὁμοίως ἦλθεν ἂν τάδ' ἀγγελῶν. 737 ὡς σαφέστερον ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς τὴν νεάγγελτον φάτιν ἐλθὼν πύθηται τήνδε. 771 ἀλλ' αὐτὸν ἐλθεῖν — ἄνωχθι. 1073 νῦν δ' αὖ τρίτος ἦλθέ ποθεν σωτήρ. Eum. 251 ὑπέρ τε πόντον — ἦλθον διώκουσα. 297 Ἀθηναία — ἔλθοι. 403 ἔνθεν διώκουσ' ἦλθον ἄτρυτον πόδα. 576 καὶ μαρτυρήσων ἦλθον. [689 ὅτ' ἦλθον Θησέως κατὰ φθόνον στρατηλατοῦσαι.] 766 μήτοι τιν' ἄνδρα δεῦρο πρυμνήτην χθονὸς ἐλθόντ' ἐποίσειν εὖ κεκασμένον δόρυ. Suppl. 522 ἐγὼ δὲ ταῦτα πορσυνῶν ἐλεύσομαι. 805 ἐλθέτω μόρος πρὸ κοίτας γαμηλίου τυχών. 928 λέγοις ἂν ἐλθὼν παισὶν Αἰγύπτου τάδε. 1033 μηδ' ὑπ' ἀνάγκας γάμος ἔλθοι Κυθερείας. Fr. 172 Ἀντικλείας ἆσσον ἦλθε Σίσυφος. [Sept. 319 ῥύτορες ἔλθετε, ubi ἔλθετε ego addidi.]

Cum dativo personae cui aliquid accidit Pr. 358 ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος. 663 ἐναργὴς βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ. Pers. 440 τίν' αὖ φῂς τήνδε συμφορὰν στρατῷ ἐλθεῖν; 715 λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτὸς ἢ στάσις πόλει. Ag. 635 πῶς γὰρ λέγεις χειμῶνα ναυτικῷ στρατῷ ἐλθεῖν; 1378 ἐμοὶ δ' ἀγὼν ὅδ' οὐκ ἀφρόντιστος πάλαι νείκης παλαιᾶς ἦλθε. Ch. 119 ἐλθεῖν τιν' αὐτοῖς δαίμον' ἢ βροτῶν τινα. 465 τὸ μόρσιμον μένει πάλαι, εὐχομένοις δ' ἂν ἔλθοι. Fr. 283 τό τοι κακὸν ποδώκες ἔρχεται βροτοῖς.

Cum accusativo viae quam quis it Pr. 962 κέλευθον ἥνπερ ἦλθες. Sept. 714 μὴ 'λθῃς ὁδοὺς σὺ τάσδ' ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις.

Cum praepositionibus, et saepissime quidem cum εἰς. Sic Pr. 302 τὴν σιδηρομήτορα ἐλθεῖν ἐς αἶαν. 845 ἐς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἴχνος. Sept. 680 Ἀργείοισι Καδμείους ἅλις ἐς χεῖρας ἐλθεῖν. Pers. 833 ἐλθοῦσ' ἐς οἴκους. Ag. 399 ἐλθὼν ἐς δόμον τὸν Ἀτρειδᾶν. 737 παραυτὰ δ' ἐλθεῖν ἐς Ἰλίου πόλιν λέγοιμ' ἄν. 852 ἐς μέλαθρα καὶ δόμους ἐφεστίους ἐλθών. 1207 ἦ καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἠλθέτην (sic Elmsleius pro ἤλθετον) νόμῳ; Eum. 11 ἐς τήνδε γαῖαν ἦλθε. 363 μηδ' ἐς ἄγκρισιν ἐλθεῖν. 851 ἐς ἀλλόφυλον ἐλθοῦσαι χθόνα.

Cum διά Suppl. 254 πᾶσαν αἶαν, ἧς δί' ἁγνὸς ἔρχεται Στρυμών. Aliter Pr. 121 τὸν πᾶσι θεοῖς δι' ἀπεχθείας ἐλθόντα: de qua locutione v. Thes. vol. 3 p. 2075.

Cum ἐκ Pers. 356 ἀνὴρ γὰρ Ἕλλην ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ ἐλθών. Suppl. 262 Ἆπις γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας.

Cum ἐπί Pr. 864 τοιάδ' ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς ἔλθοι Κύπρις. Sept. 211 ἐπὶ δαιμόνων πρόδρομος ἦλθον ἀρχαῖα βρέτη. Pers. 270 τὰ πολλὰ βέλεα παμμιγῆ γᾶς ἀπ' Ἀσίδος ἦλθ' ἐπ' αἶαν δᾴαν. 436 τοιάδ' ἐπ' αὐτοὺς (sic ex apogr. pro αὐτοῖς) ἦλθε συμφορὰ πάθους. 657 βαλλὴν ἴθι ἱκοῦ, ἔλθ' ἐπ' ἄκρον κόρυμβον ὄχθου, ubi correxi βαλλὴν ἔλθ', ἱκοῦ τόνδ' ἐπ' ἄκρον cet. Fr. 337 ὅ τι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα.

Cum παρά Ag. 180 καὶ παρ' ἄκοντας ἦλθε σωφρονεῖν. [511 ἅλις παρὰ Σκάμανδρον ἦλθες (recte ἦσθ' margo Askewii) ἀνάρσιος.] 917 παρ' ἄλλων χρὴ τόδ' ἔρχεσθαι γέρας.

Cum πρός Pr. 829 ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ γάπεδα. 854 πάλιν πρὸς Ἄργος οὐχ ἑκοῦσ' ἐλεύσεται.

ἐρωδιός *ardea*. Fr. 270 ἐρῳδιὸς γὰρ ὑψόθεν ποτώμενος ὄνθῳ σε πλήξει, quod ἐρρωδιός scriptum ap. schol. Hom. Od. 11, 134. Recta scriptura est ἐρῳδιός, de qua v. Thes. vol. 3 p. 2076.

ἔρως *amor*, *cupiditas*. Pr. 591 ἡ Διὸς θάλπει κέαρ ἔρωτι. [901 μηδὲ κρεισσόνων θεῶν ἔρως ἄφυκτον ὄμμα προσδράκοι με, ubi ἐμοῦ θεῶν restitui, eiecto glossemate ἔρως.] Sept. 688 κακοῦ δ' ἔκβαλ' ἔρωτος ἀρχάν. Ag. 341 ἔρως δὲ μή τις πρότερον ἐμπίπτοι στρατῷ. 540 ἔρως πατρῴας τῆσδε γῆς σ' ἐγύμνασεν. 743 δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθος. 1478 ἔρως αἱματολοιχός. [Ib. 1655 ὁ ἔρως corruptum ex θέρος.] Ch. 598 παντόλμους ἔρωτας ἄταισι συννόμους βροτῶν. 600 θηλυκρατὴς — ἔρως. Eum. 865 δεινὸς εὐκλείας ἔρως. Suppl. 521 τῶν σ' ἔρως ἔχει τυχεῖν. 1042 ψεδυραὶ τρίβοι τ' ἐρώτων. Fr. 41 ἔρως δὲ γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν. [384 ἔφριξ' ἔρωτι τοῦδε μυστικοῦ τέλους, ubi emendavi ἔφριξ'· ἐρῶ δὲ —.]

ἐρωτάω *interrogo*. Pr. 226 ὃ δ' οὖν ἐρωτᾶτε. Sept. 181 ὑμᾶς ἐρωτῶ. Pers. 292 τὸ μήτε λέξαι μήτ' ἐρωτῆσαι πάθη. [Corrupte Suppl. 879 ὃς ἐρωτᾷς, ubi sensus ὅ σε θρέψας, quod Paleius coniecit, vel simile quid postulat.]

ἐς et composita cum ἐς v. s. εἰς.

ἔσθημα *vestis*. [Sept. 276 πολεμίων δ' ἐσθήμασι, superscripto ἐσθήματα, ut est 279 πολεμίων δ' ἐσθήματα.] Pers. 836 λακίδες ἀμφὶ σώματι στημορραγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων. 848 ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι ἐσθημάτων κλύουσαν. Ag. 562 ἔμπεδον σίνος ἐσθημάτων. Eum. 1028 φοινικοβάπτοις ἐνδυτοῖς ἐσθήμασι.

ἐσθής *vestis*. Sept. 871 ὁπόσαι στρόφον ἐσθῆσιν περιβάλλονται. Ag. 1270 ἐκδύων ἐμὲ χρηστηρίαν ἐσθῆτα. Suppl. 237 οὐ γὰρ Ἀργολὶς ἐσθὴς γυναικῶν.

ἐσθίω *comedo*. Fr. 246 φαγέδαιναν, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός.

ἐσθλός *bonus*, *probus*. Pers. 31 ἐσθλὸς Ἰμαῖος. 222 ἐσθλά σοι πέμπειν. 248 καὶ φέρει σαφές τι πρᾶγος ἐσθλὸν ἢ κακὸν κλύειν. 321 ὅ τ' ἐσθλὸς Ἀριόμαρδος. 776 Ἀρταφρένης — ἐσθλός. Ag. 350 πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τήνδ' ὄνησιν εἱλόμην. 422 ἐσθλά τις δοκῶν ὁρᾶν. 608 δωμάτων κύνα ἐσθλὴν ἐκείνῳ. [776 ἐσθλά corruptum ex ἔδεθλα, quod v.] Ch. 147 ἡμῖν δὲ πομπὸς ἴσθι τῶν ἐσθλῶν ἄνω. Suppl. 221 ἐλευθέροις νυν ἐσθλὰ κηρυκευέτω.

ἔσθω *edo*. Ag. 1597 ἔσθει βορὰν ἄσωτον.

ἑσμός (recta haec est scriptura vocabuli ab ἕζω derivandi, non quae frequens in libris est ἐσμός: de quo allatis grammaticorum testimoniis dictum est in Thes. vol. 3 p. 2092. In M spiritus apparet nusquam; nam in tribus ubi legitur locis cum δέ particula coaluit in δεσμόν et δεσμός) *turba*. Suppl. 31 ἀρσενοπληθῆ δ' ἑσμὸν ὑβριστὴν Αἰγυπτογενῆ. 223 ἐν ἁγνῷ δ' ἑσμός

ὡς πελειάδων. 684 νούσων δ' ἐσμὸς ἀπ' ἀστῶν ἵζοι κρατὸς ἀτερπής.

ἕσπερος *occidentalis*. Pr. 348 πρὸς ἑσπέρους τόπους.

ἔστε quum ex ἐς et τε compositum sit (ut recte Etym. M. p. 382, 7), ut ὥστε ex ὡς et τε, ego divisim scripsi ἔς τε, ut ab verbo ἐστέ distinguerem, quemadmodum ὅ τι pronomen divisim scribimus, ut ab ὅτι particula distinguatur. In aliorum scriptorum codicibus interdum ἕστε cum spiritu aspero scribitur, secundum grammaticorum quorundam opinionem (v. Eustath. p. 162, 42), qui ex ἕως τε ortum esse putabant. *donec*. Cum indicativo Pr. 457 ἔστε δή σφιν ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα. 656 ἔστε δὴ πατρὶ ἔτλην γεγωνεῖν. Ag. 308 ἔστ' ἀφίκετο. Sic Stanleius pro εἶτ' ἀφίκετο. ἔστ' ἂν cum coniunctivo Pr. 376 ἔστ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλου. 697 ἔστ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθῃς. 792 ἔστ' ἂν ἐξίκῃ πρὸς Γοργόνεια πεδία. Eum. 449 ἔστ' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίου σφαγαὶ καθαιμάξωσι.

ἑστία *ara*, *focus domesticus*. Dicitur de aris domesticis deorum, praesertim Vestae, quae ipsa Ἑστία appellatur. Sept. 275 μήλοισιν αἱμάσσοντας ἑστίας θεῶν. Eum. 282 πρὸς ἑστίᾳ θεοῦ Φοίβου. 440 de eodem ἧσαι φυλάσσων ἑστίας ἐμῆς πέλας. Suppl. 372 κρατύνεις βωμὸν ἑστίαν χθονός. Ag. 1056 τὰ μὲν γὰρ ἑστίας μεσομφάλου ἕστηκεν ἤδη μῆλα. 1435 ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς Αἴγισθος. 1587 προστρόπαιος ἑστίας μολών. Ch. 49 ἰὼ πάνοιζυς ἑστία. 629 τίω δ' ἀθέρμαντον ἑστίαν δόμων. Ib. 1038 οὐδ' ἐφ' ἑστίαν (sic correxit Turnebus pro ἐφέστιον) ἄλλην τραπέσθαι. Fr. 299 ἐν στέγῃ τις ἥμενος παρ' ἑστίᾳ. Sensu latiore de laribus sive domo dicitur Pers. 865 οὐδ' ἀφ' ἑστίας συθείς. Ag. 427 τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐφ' ἑστίας ἄχη. 968 σοῦ μολόντος δωματῖτιν ἑστίαν. Ch. 264 ὦ σωτῆρες ἑστίας πατρός. 966 ὅταν ἀφ' ἑστίας μύσος πᾶν ἐλάσῃ.

ἑστιοῦχος *domesticus*. Pers. 511 ἥκουσιν ἐκφυγόντες — ἐφ' ἑστιοῦχον γαῖαν. Fr. 280 εἰ γάρ τιν' ἑστιοῦχον δψομαι μόνον, μίαν παρείρας πλεκτάνην χειμάρροον στέγην πυρώσω, ubi nihil aliud significare potest quam ad focum s. domi versantem, si recte legitur μόνον, quod in ψόλον mutari volebat Musgravius, in δόμων Dobraeus Advers. vol. 2 p. 31.

ἐσχάρα *focus*, *ara*. Pers. 205 πρὸς ἐσχάραν Φοίβου. Eum. 108 ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς ἔθυον. 806 λιπαροθρόνοισιν ἡμένας ἐπ' ἐσχάραις.

ἔσχατος *ultimus*. Pr. 419 γᾶς ἔσχατον τόπον. 666 γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις. 846 ἔστιν πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονός.

ἔσω. V. εἴσω.

ἔσωθεν *intrinsecus*. Pers. 11 ὀρσολοπεῖται θυμὸς ἔσωθεν. Ag. 991 ὑμνῳδεῖ θρῆνον Ἐρινύος αὐτοδίδακτος ἔσωθεν θυμός. Ch. 790 τὸν ἔσωθεν (sic Seidlerus pro ἔσω) μελάθρων. Sed 800 οἵ τ' ἔσωθε δωμάτων cum Hermanno ἔσω scribere malui quam in antistr. v. 812 ξυλλάβοιτο pro ξυλλάβοι.

ἔταρος *socius*. Pers. 989 ἀγαθῶν ἑτάρων.

ἔτειος *annus*. Ag. 2 φρουρᾶς ἐτείας μῆκος.

Ἐτεοκλέης et contr. Ἐτεοκλῆς *Eteocles*, qui in scenam prodit in Septem ad Thebas. Sept. 6 Ἐτεοκλέης in initio trimetri syllaba tertia longa potius quam brevi, pariterque 39 Ἐτεόκλεες, φέριστε Καδμείων ἄναξ. et 1007 Ἐτεοκλέα μὲν τόνδ' ἐπ' εὐνοίᾳ χθονὸς θάπτειν ἔδοξε. [999 διορθωτής in margine M adscripsit Ἐτεόκλεις ἀρχηγέτα.]

Ἐτέοκλος *Eteoclus*, dux Argivorum Sept. 458 τρίτῳ γὰρ Ἐτεόκλῳ τρίτος πάλος ἐξ ὑπτίου 'πήδησεν εὐχάλκου κράνους.

ἑτεραλκής *aliis opitulatus*, *alteri parti auxilium ferens*. Pers. 951 Ἄρης ἑτεραλκής, ubi schol. per νικηφόρος exp. Est vocabulum Homericum, de quo v. Thes. vol. 3 p. 2125.

[ἑτεροβάγμων. V. ἑτερόφωνος.]

ἑτερορρεπής *in alteram partem vergens* s. *inclinans*. Suppl. 403 Ζεὺς ἑτερορρεπής.

ἕτερος *alter*. Ch. 404 ἄτην ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτῃ. Eum. 176 ἕτερον ἐν κάρᾳ μιάστορ' ἐκ κείνου πάσεται. Ag. 147 θυσίαν ἑτέραν, ἄνομόν τιν', ἄδαιτον. Per crasin cum articulo Ag. 344 κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν. Pr. 778 δυοῖν λόγοιν σε θατέρῳ δωρήσομαι, i. e. *alterutro*. 867 δυοῖν δὲ θάτερον βουλήσεται.

ἑτερόφωνος *alia lingua utens*, *peregrinus*. Sept. 170 πόλιν δορίπονον μὴ προδῶθ' ἑτεροφώνῳ στρατῷ, ubi metrum aliud huius significationis vocabulum postulat, quale est ἑτεροβάγμονι, quod finxit Hermannus.

ἔτης *civis*, *amicus*. Suppl. 247 ἐγὼ δὲ πρὸς σὲ πότερον ὡς ἔτην λέγω; Fr. 314 οὔτε δῆμος οὔτ' ἔτης ἀνήρ.

ἐτήτυμος *verus*. Pers. 737 τοῦτ' ἐτήτυμον;

ἐτητύμως *vere*. Ag. 166 εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἄχθος χρὴ βαλεῖν ἐτητύμως. 477 εἰ δ' ἐτητύμως, τίς οἶδεν; 681 τίς ποτ' ὠνόμαζεν ὧδ' ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως; 1296 εἰ δ' ἐτητύμως μόρον τὸν αὑτῆς οἶσθα. Ch. 948 ἔθιγε δ' ἐν μάχᾳ χερὸς ἐτητύμως (sic Scaliger pro ἐτήτυμος) Διὸς κόρα. Eum. 488 ἥξω διαιρεῖν τοῦτο πρᾶγμ' ἐτητύμως. Suppl. 736 περίφοβόν μ' ἔχει τάρβος ἐτητύμως.

ἔτι *adhuc*. Cum praesente Sept. 10 τὸν ἐλλείποντ' ἔτι ἥβης ἀκμαίας. 704 τί οὖν ἔτ' ἂν σαίνοιμεν ὀλέθριον μόρον; 708 νῦν δ' ἔτι ζεῖ. Pers. 347 ἔτ' ἆρ' Ἀθηνῶν ἔστ' ἀπόρθητος πόλις; 788 πῶς ἂν ἐκ τούτων ἔτι πράσσοιμεν; 815 κοὐδέπω κακῶν κρηπὶς ὕπεστιν, ἀλλ' ἔτ' ἐκπιδύεται. Ag. 105 ἔτι γὰρ θεόθεν καταπνείει πειθὼ μολπᾶν. 818 καπνῷ δ' ἁλοῦσα νῦν ἔτ' εὔσημος πόλις. 1322 ἅπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρῆνον θέλω. 1429 ἔτι σε χρὴ — τύμμα τύμματι τῖσαι. Eum. 525 ἔτ' ἂν σέβοι δίκαν. [Suppl. 806 ἔτι — τέμνω, loco interpolato, quem eiecto ἔτι aliter scripsi.] Ch. 755 παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις. 1026 ἕως δ' ἔτ' ἔμφρων εἰμί. 1055 ποταίνιον γὰρ αἷμά σοι χεροῖν ἔτι. Cum aoristo Ch. 340 ἀλλ' ἔτ' ἂν — θείη. Cum futuro Pr. 509 εὔελπίς εἰμι τῶνδέ σ' ἐκ δεσμῶν ἔτι λυθέντα μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν Διός. 907 ἦ μὴν ἔτι Ζεύς, καίπερ αὐθάδη φρονῶν, ἔσται ταπεινός. [Sept. 157 ποῖ δ' ἔτι τέλος ἐπάγει θεός; ubi correxi ποῖ δὲ τέλος προβὰς ἐπάξει θεός;] Ag. 1666 ἀλλ' ἐγώ σ' ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις μέτειμ' ἔτι. Eum. 834 πολλῆς δὲ χώρας τῆσδ' ἔτ' ἀκροθίνια — ἔχουσ' ἐσαεὶ τόνδ' ἐπαινέσεις λόγον.

ἔτι cum vocabulis negativis coniunctum Latino respondet *amplius*. Frequentissimum est οὐκ ἔτι in codicibus vel sic vel coniunctim scriptum οὐκέτι, de quo suo loco dicetur. Reliqua haec sunt Pr. 13 κοὐδὲν ἐμποδὼν ἔτι. Pers. 591 οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν ἐν φυλακαῖς. Suppl. 1025 μηδ' ἔτι Νείλου προχοὰς σέβωμεν ὕμνοις.

ἔτι cum comparativo. Pr. 934 ἀλλ' ἆθλον ἂν σοι τοῦδ' ἔτ' ἀλγίω πόροι. Sic Elmsleius pro τοῦδέ γ' ἀλγίω. 987 οὐ γὰρ σὺ παῖς τε κἄτι τοῦδ' ἀνούστερος; Sept. 226 θεοῦ δ' ἔτ' ἰσχὺς καθυπερτέρα. Pers. 438 καὶ τίς γένοιτ' ἂν τῆσδ' ἔτ' ἐχθίων τύχη;

ἔτι *insuper*, *praeterea*. Ch. 114 τίν' οὖν ἔτ'

ἄλλον τῇδε προστιθῶ στάσει; 439 ἐμασχαλίσθη δ', ἔθ' ὡς τόδ' εἰδῇς. Suppl. 217 τίν' οὖν κικλήσκω τῶνδε δαιμόνων ἔτι; 317 τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῇσδε βλαστημὸν λέγεις; [244 καὶ τἆλλα πόλλ' ἐπεικάσαι δίκαιον ἦν, ubi κἄτ' ἄλλα coniecit Wellauerus.]

ἑτοῖμος [nam hoc accentu veteres Attici, ut ἐρῆμος et ὁμοῖος, de quo disertis constat Herodiani περὶ μον. λέξ. p. 33, 10 aliorumque grammaticorum testimoniis in Thesauro indicatis vol. 3 p. 2160. Hoc igitur ubique restituendum, licet in M aliorumque scriptorum codicibus prope constanter ἕτοιμος scriptum sit, quod Ἀττικοῖς τοῖς νεωτέροις tribuit Herodianus l. c. et apud Arcadium p. 61, 22, ubi κοινὸν dicitur.] *paratus*. Ag. [312 τοιοίδ' ἕτοιμοι λαμπαδηφόρων νόμοι, vitiose pro τοιοίδε τοί μοι, quod restituit Schuetzius.] 791 τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστενάχειν πᾶς τις ἕτοιμος. 842 ζευχθεὶς ἕτοιμος ἦν ἐμοὶ σειραφόρος. Ch. 1025 πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος ᾄδειν ἕτοιμος. 447 ἑτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη. [Fr. 238 in litteris corruptis αστει μὴ Hermanno latere videbatur ἑτοίμη, parum probabiliter.]

[ἑτοίμως vitiose pro ἐτύμως, quod v.]

ἔτος *annus*. Ag. 40 δέκατον μὲν ἔτος τόδε. 504 δεκάτῳ (δεκάτου Wunderus) σε φέγγει τῷδ' ἀφικόμην ἔτους.

ἔτυμος *verus*. Pr. 293 γνώσει δὲ τάδ' ὡς ἔτυμα. 595 τὰν ταλαίπωρον ὧδ' ἔτυμα (in apogr. nonnulla ἐτήτυμα) προσθροεῖς. Sept. 82 ἔτυμος ἄγγελος. Eum. 496 πολλὰ δ' ἔτυμα παιδότρωτα πάθεα προσμένει τοκεῦσιν.

ἐτύμως *vere*. Sept. 918 ἐτύμως δακρυχέων ἐκ φρενός. Eum. 534 δυσσεβίας μὲν ὕβρις τέκος ὡς ἐτύμως. Suppl. 80 ὕβριν δ' ἐτύμως στυγοῦντες. Sic ex apogr. pro ἑτοίμως.]

εὖ *bene, recte, ut convenit*. Coniungitur cum verbis quibusvis. Inprimis frequentia sunt εὖ φρονεῖν (quod vel *bene sapere* vel *bene velle* significat, de quo s. v. φρονέω dicetur), εὖ δρᾶν τινα *beneficio aliquem* afficere, cui oppositum est εὖ πάσχειν *beneficio affici*, εὖ πράσσειν *bonum quid consequi*. Horum aliorumque verborum exempla secundum fabularum ordinem disposita collegit Wellauerus, quae apponimus correctis quibus Wellauerus vitiose scriptis usus erat. Pr. 385 κέρδιστον εὖ φρονοῦντα μὴ φρονεῖν δοκεῖν. Ag. 271 εὖ γὰρ φρονοῦντος ὄμμα σοῦ κατηγορεῖ. 1436 εὖ φρονῶν ἐμοί. Ch. 774 ἀλλ' ἦ φρονεῖς εὖ τοῖσι νῦν ἠγγελμένοις; Pr. 976 ὅσοι παθόντες εὖ κακοῦσί μ' ἐκδίκως. Eum. 868 εὖ δρῶσαν, εὖ πάσχουσαν, εὖ τιμωμένην. Sept. 4 εἰ μὲν γὰρ εὖ πράξαιμεν, αἰτία θεοῦ. 77 πόλις γὰρ εὖ πράσσουσα δαίμονας τίει. 815 πόλιν μὲν εὖ πράσσουσαν. Pers. 212 πράξας μὲν εὖ. 862 εὖ πράσσοντας. Ag. 1205 εὖ πράσσων. 1331 τὸ μὲν εὖ πράσσειν ἀκόρεστον ἔφυ. Ch. 1044 εὖ γε πράξας. Fr. 294 κακοὶ γὰρ εὖ πράσσοντες οὐκ ἀνασχετοί. Sept. 21 καὶ νῦν μὲν ἐς τόδ' ἦμαρ εὖ ῥέπει θεός. 35 εὖ τελεῖ θεός. [273 εὖ ξυντυχόντων, *rebus bene procedentibus*.] 375 εἰδὼς εὖ. Pers. 173 εὖ τόδ' ἴσθι. 211 εὖ γὰρ ἴστε. 431 εὖ τόδ' ἴσθι. 435 εὖ νῦν τόδ' ἴσθι. 784 εὖ γὰρ σαφῶς τόδ' ἴστε. Ag. 838 εὖ γὰρ ἐξεπίσταμαι. 934 εἰδὼς γ' εὖ. Sept. 499 τοιοῦδε φωτὸς πεῖραν εὖ φυλακτέον. 699 βίον εὖ κυρήσας, quod schol. exp. εὐτυχήσας, εὖ πράξας: v. s. v. κυρέω. Pers. 225 εὖ δὲ πανταχῇ τελεῖν σοὶ τῶνδε κρίνομεν πέρι. 656 ἐπεὶ στρατὸν εὖ ποδούχει. Ag. 32 τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι. 216 εὖ γὰρ εἴη. Ch. 116 εὖ τοῦτο κἀφρένωσας οὐχ ἥκιστά με. 824 τὰ δ' εὖ | ἐμὸν ἐμὸν κέρδος ἀέξεται τόδε, ubi Hermannus τὰ δ' εὖ ἔχοντ' ἐμὸν κέρδος αὔξει τόδε. Suppl. 600 εὖ τὰ τῶν ἐγχωρίων δήμου (δήμου in λαῶν probabiliter mutat Heimsoethius) δέδοκται παντελῆ βουλεύματα. Ag. 353 θεοὺς προσειπεῖν εὖ παρασκευάζομαι, ubi probabilius est αὖ, quod restituit Paleius. 380 εὖ πραπίδων λαχόντα. 445 εὖ λέγοντες ἄνδρα. 470 τὸ δ' ὑπερκόπως κλύειν εὖ. 500 εὖ γὰρ πρὸς εὖ φανεῖσι προσθήκη πέλοι. 524 ἀλλ' εὖ νιν ἀσπάσασθε. 551 εὖ γὰρ πέπρακται. 584 ἀεὶ γὰρ ἡβᾷ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν. 802 εὖ πραπίδων οἴακα νέμων. 806 εὔφρων τις πόνος εὖ τελέσασι. 847 ὅπως χρονίζον εὖ μενεῖ. 1187 οὐ γὰρ εὖ λέγει. Ch. [197 εὖ corruptum ex ἦ, quod restituit Canterus.] 687 ἀνδρὸς εὖ κεκλαυμένου. 693 εὖ κείμενα. 786 εὖ μαιομένοις. 807 εὖ δὸς ἀνιδεῖν (correxi ἀναδῦν) δόμον ἀνδρός. 941 θεόθεν εὖ φραδαῖσιν ὡρμημένος. Eum. 87 σθένος δὲ ποιεῖν εὖ φερέγγυον τὸ σόν. 516 τὸ δεινὸν εὖ καὶ φρενῶν ἐπίσκοπον δεῖ μένειν (sic anonymus Dobraei pro δειμαίνει) καθήμενον, ubi suspectum est εὖ, quod in αὖ mutavit Hermannus. 545 τοκέων σέβας εὖ προτίων. Eum. 573 ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῇ δίκη. 766 εὖ κεκασμένον δόρυ. 1020 μετοικίαν δ' ἐμὴν εὖ σέβοντες. Suppl. 77 κλύετ' εὖ τὸ δίκαιον ἰδόντες. 85 εἰ θείη θεὸς (sic Schuetzius pro Διός) εὖ παναληθῶς. 119 et 130 καρβᾶν' αὐδὰν εὖ, γᾶ, κοννεῖς. 173 ὑψόθεν δ' εὖ κλύοι καλούμενος. 210 εὖ τελευτήσει τάδε. 219 εὖ τ' ἔπεμψεν, εὖ τε δεξάσθω χθονί. 233 ὅπως ἂν ὑμῖν πρᾶγος εὖ νικᾷ τόδε. 454 γένοιτο δ' εὖ παρὰ γνώμην ἐμήν. [491 εὖ ῥέοντα corruptum ex εὑρεθέντα.] 500 εὖ γὰρ ὁ ξένος λέγει. 528 ἄλευσον ἀνδρὸς ὕβριν εὖ στυγήσας. 670 τὼς πόλις εὖ νέμοιτο. 747 βραχίον' εὖ κατερρινημένους. 1066 ὥσπερ Ἰὼ πημονᾶς ἐλύσατ' εὖ χειρὶ παιωνίᾳ κατασχεθών. Fr. [225 εὖ κατιλλώψας vitiose pro ἐγκατιλλώψας, quod v.] 258 σφαλεὶς γὰρ οὐδεὶς εὖ βεβουλεῦσθαι δοκεῖ. De verbo εὐθαρσέω, pro quo divisim etiam εὖ θαρσέω scribitur, v. s. v. εὐθαρσέω.

εὖ, verbo ἔχει cogitatione supplendo, Ch. 338 τί τῶνδ' εὖ, τί δ' ἄτερ κακῶν;

εὖ cum articulo Ag. 121 139 159 τὸ δ' εὖ νικάτω. 349 τὸ δ' εὖ κρατοίη.

εὐάγγελος *laeta nuntians*. Ag. 21 εὐαγγέλου φανέντος ὀρφναίου πυρός. 262 εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς. 264 εὐάγγελος μὲν — ἕως γένοιτο. 475 πυρὸς δ' ὑπ' εὐαγγέλου. 646 σωτηρίων δὲ πραγμάτων εὐάγγελον ἥκοντα.

εὐαγής. De loco illustri unde prospectus in vicina late patet dictum est Pers. 466 ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ, ubi schol. καθαράν, κεχωρισμένην· ἢ αὐγάζοντα καὶ ὁρῶντα. Altera haec interpretatio apta est adiectivo εὐαυγῆ, quod coniectura satis probabili restituit Hemsterhusius apud Musgr. ad Eurip. Suppl. 652, cuius sententiam frustra impugnavit Elmsleius ad Eurip. Bacch. 660, recte defendit L. Dindorfius in Thes. vol. 3 p. 2177.

εὐάγκαλος *complexu s. portatu facilis*. Pr. 350 ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον.

εὐαίων *beatam vitam degens, beatus*. Pers. 711 βίοτον εὐαίωνα Πέρσαις ὡς θεὸς διήγαγες.

εὔανδρος *strenuos s. fortes viros habens, viris prosper*. Eum. 1031 εὐάνδροισι συμφοραῖς.

εὔαρκτος *facile regendus*. Pers. 193 ἐν ἡνίαισιν εἶχεν εὔαρκτον στόμα.

εὐαυγής. V. εὐαγής.

εὔβατος *traiectu facilis*. Pr. 718 ὃν (fluvium) μὴ περάσῃς· οὐ γὰρ εὔβατος περᾶν.

Εὐβοϊκός *Euboicus*. Fr. 371 λαβὼν γὰρ αὐτόθηκτον Εὐβοικὸν ξίφος. Formam trisyllabam Εὐβοικός (pro Εὐβοϊκός) testatur Herodianus apud Arcad. p. 51, 21, inter hyperdisyllaba in οικος ponens Εὐβοικός, cuius alterum exemplum est apud Eurip. Hel. 767 τὰ Ναυπλίου τ' Εὐβοικὰ πυρπολήματα, vulgo Εὐβοϊκά scriptum.

Εὐβοιίς *Euboica*. Fr. 27 Εὐβοΐδα καμπήν, ubi Εὐβοιίδα in initio trimetri in Εὐβοΐδα contractum est, ut Εὐβοΐδα χώραν est ap. Soph. Tr. 74: de quo v. Thes. vol. 3 p. 2201.

εὐβόλως *feliciter in iactu*. Ch. 696 metaphora ab aleatoribus sumta καὶ νῦν Ὀρέστης, ἦν γὰρ εὐβόλως ἔχων, ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα. Sic Porsonus pro εὐβούλως.

εὐβουλία *prudentia*. Pr. 1035 μηδ' αὐθαδίαν εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτέ. 1038 τὴν σοφὴν εὐβουλίαν. Pers. 749 οὐκ εὐβουλίᾳ.

[εὐβούλως vitiose pro εὐβόλως, quod v.]

εὐγένεια *generis nobilitas*. Pers. 442 ψυχήν τ' ἄριστοι κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς.

εὐγενής *nobilis*. Sept. 409 Ἀστακοῦ γόνον — μάλ' εὐγενῆ. Pers. 704 εὐγενὲς γύναι. Ag. 1259 λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσίᾳ.

εὔγλωσσος *bona lingua praeditus*, i. e. *facundus*. Suppl. 775 ἡβῶντα δ' εὐγλώσσῳ φρενί.

εὖγμα *votum*. Pr. 584 μηδέ μοι φθονήσῃς εὐγμάτων. Sept. 267 ἐμῶν ἀκούσασ' εὐγμάτων. Ch. 463 τρόμος μ' ὑφέρπει κλύουσαν εὐγμάτων.

εὐδαίμων *beatus*. Pers. 768 Κῦρος, εὐδαίμων ἀνήρ. Ag. 530 ἄναξ Ἀτρείδης πρέσβυς εὐδαίμων ἀνήρ. Fr. 300 οἴκοι μένειν χρὴ τὸν καλῶς εὐδαίμονα. Vocativus Pr. 647 ὦ μέγ' εὔδαιμον κόρη, ubi M a m. pr. εὐδαίμων, sed superscripta a m. sec. littera o. In apogr. pluribus εὐδαῖμον contra regulam Herodiani apud Choerob. in Theodos. p. 438, 30. Ag. 1304 οὐδεὶς ἀκούει ταῦτα τῶν εὐδαιμόνων. Ch. 700 ξένοισιν ὧδ' εὐδαίμοσιν.

εὐδάκρυτος *facile lacrimas ciens*, *lacrimabilis*. Ch. 181 οὐχ ἧσσον εὐδάκρυτά μοι λέγεις τάδε.

εὔδειπνος *laute epulans*. Ch. 484 de mortuis quibus sacrificia offeruntur οὕτω γὰρ ἄν σοι δαῖτες ἔννομοι βροτῶν κτιζοίατ'· εἰ δὲ μή, παρ' εὐδείπνοις ἔσει ἄτιμος ἐμπύροισι κνισωτοῖς χθονός. Schol. ἄτιμος ἐμπύροισι (codex ἐν πυροῖσι) κνισωτοῖς ἔσῃ παρ' εὐδείπνοις χθονός, ὅ ἐστι παρὰ κατοιχομένοις δείπνῳ τιμώμενος. οὕτως τὸ ἑξῆς, τῶν ἄλλων νεκρῶν μεταλαμβανόντων ἐναγισμῶν σὺ ἄτιμος ἔσῃ. Etym. M αἰώρα: ἑορτὴ Ἀθηνᾶς, ἣν καλοῦσιν εὔδειπνον· λέγεται γὰρ Ἠριγόνην τὴν Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας θυγατέρα σὺν Τυνδάρεῳ τῷ πάππῳ ἐλθεῖν Ἀθήναζε. Similiter Hesychius s. v. εὐδείπνοις. Photius p. 28, 14 εὐδείπνους: τὰς τοῖς τεθνεῶσιν ἐπιφερομένας χοάς. εὔδειπνοι δαῖτες est apud Eurip. Med. 200. Ex his colligi potest εὐδείπνοις apud Aeschylum adiective, ἐμπύροισι substantive dictum esse.

εὔδηλος *manifestus*. Pers. 1009 πεπλήγμεθ', εὔδηλα γάρ.

εὐδία *coeli serenitas*. Improprie Sept. 795 πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ.

εὐδόκιμος *probatus*, *gloriosus*. Pers. 857 πρῶτα μὲν εὐδοκίμου στρατιᾶς ἀπεφαινόμεθα. In fr. elegiae 450 ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον (Aeschyli) Μαραθώνιον ἄλσος ἂν εἴποι.

εὔδοξος *gloriosus*. Ch. 303 Τροίας ἀναστατῆρας εὐδόξῳ φρενί

εὕδω *dormio*. Ag. 337 ἀφύλακτον εὑδήσουσι πᾶσαν εὐφρόνην. Eum. 47 θαυμαστὸς λόχος εὕδει γυναικῶν. 94 εὕδοιτ' ἄν. 104 εὕδουσα γὰρ φρὴν ὄμμασιν λαμπρύνεται. 141 εὕδεις; 684 εὑδόντων ὕπερ ἐγρηγορὸς φρούρημα. Fr. 284 εὕδοντι καὶ στείχοντι καὶ καθημένῳ. Improprie de mari tranquillo Ag. 566 εὖτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς κοίταις ἀκύμων νηνέμοις εὕδοι πεσών.

εὔεδρος *pulchram sedem habens*. Sept. 96 ἰὼ μάκαρες εὔεδροι. 319 πόλεως ῥύτορες ἔλθετ' εὔεδροί τε στάθητε.

εὐειδής *formosus*. Pers. 324 εὐειδὴς ἀνήρ.

εὐείμων *bene s. eleganter vestitus*. Pers. 181 δύο γυναῖκ' εὐείμονε.

εὔελπις *bonam spem habens*. Pr. 509 εὔελπίς εἰμι τῶνδέ σ' ἐκ δεσμῶν ἔτι λυθέντα μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν Διός.

εὐέξοδος *facilem exitum habens*. Pers. 688 ἐστὶ δ' οὐκ εὐέξοδον, i. e. *non facile est exire*.

εὐεργετέω *benefacio, beneficia confero*. Eum. 725 οὔκουν δίκαιον τὸν σέβοντ' εὐεργετεῖν; Fr. 257 τοὺς θανόντας εἰ θέλεις εὐεργετεῖν.

εὐερκής *bene munitus*. Suppl. 955 στείχετ' εὐερκῆ πόλιν.

εὐεστώ *bona condicio*, *felicitas*. Sept. 187 ἐν εὐεστοῖ φίλῃ. Ag. 647 ἥκοντα πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν. 929 βίον τελευτήσαντ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ.

εὐηθία *stultitia*. Pr. 383 μόχθον περισσὸν κουφόνουν τ' εὐηθίαν.

εὐηλίως *pulchra solis luce*. Eum. 906 κἀνέμων ἀήματα εὐηλίως πνέοντ' ἐπιστείχειν χθόνα.

εὐήρετμος *remis bene instructus, ad remigandum aptus*. Pers. 376 τροποῦτο κώπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον.

εὐήτριος *bene textus*. Pollux 7, 35 ὕφασμα — εὐήτριον· — Αἰσχύλος ἐν Δικτυουλκοῖς (fr. 45) εἰ καὶ μὴ ἐπὶ ἐσθῆτος, ἀλλ' οὖν εἴρηκε "δικτύου δ' εὐήτρια."

εὐθαλής *bene florens*. Fr. 304 πᾶσα δ' εὐθαλὴς Αἴγυπτος — φερέσβιον Δήμητρος ἀντέλλει στάχυν.

εὐθαρσέω *bono animo sum*. Sept. 34 εὐθαρσεῖτε, quod in apogr. pluribus divise scriptum est εὖ θαρσεῖτε. Suppl. 1015 ἐμῆς δ' ὀπώρας οὕνεκ' εὐθάρσει, ubi M εὖ θάρσει. V. Valcken. ad Eur. Phoen. 1331.

εὐθαρσής *qui bono animo est*. Ag. 930 εὐθαρσὴς ἐγώ. Suppl. 968 πατέρ' εὐθαρσῆ.

εὐθαρσῶς *bono animo*. Suppl. 249 λέγ' εὐθαρσῶς ἐμοί.

εὐθενέω *prospero successu utor, vigeo, affluo*. Eum. 895 ὡς μή τιν' οἶκον εὐθενεῖν ἄνευ σέθεν. 908 καρπόν τε γαίας καὶ βοτῶν ἐπίρρυτον ἀστοῖσιν εὐθενοῦντα μὴ κάμνειν χρόνῳ. 944 μῆλά τ' τ' εὐθενοῦντα.

εὔθετος *accommodatus*, *appositus*, *bene instructus*. Sept. 642 ἔχει δὲ καινοπηγὲς εὔθετον σάκος, ubi M εὔκυκλον cum γρ. εὔθετον, ἵν' ᾖ εὐβάστακτον· θεῖναι γὰρ τὸ ἀναλαβεῖν λέγουσιν Ἀττικοί. ἀσπίδ' εὔκυκλον est v. 590. Ag. 444 λέβητας εὐθέτους. Fr. 255 πέλλυτρ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις.

εὐθηλέομαι *lacte bene nutrior*. Fr. 321 χοῖρον καὶ μάλ' εὐθηλούμενον.

εὐθήμων *recte disponens*. Ch. 84 δμωαὶ γυ-

ναῖκες, δωμάτων εὐθήμονες, ubi schol. εὖ τιθεῖσάι τὰ κατὰ τὸν οἶκον.

εὐθήρατος *qui facile capi potest venando.* Improprie Suppl. 86 Διὸς ἵμερος οὐκ εὐθήρατος ἐτύχθη.

εὐθνήσιμος *facilem mortem afferens.* Ag. 1293 αἱμάτων εὐθνησίμων ἀπορρυέντων.

εὔθοινος *bonas epulas praebens*, *lautus.* Ch. 257 πόθεν ἕξεις ὁμοίας χειρὸς εὔθοινον γέρας;

εὐθυδίκαιος *iustus.* Eum. 312 de Furiis εὐθυδίκαιοι δ' εὐχόμεθ' εἶναι. Sic Hermannus pro εὐθυδίκαι. Simile adiectivum est ὀρθοδίκαιος.

εὐθύδικος *iustus.* Ag. 761 οἴκων γὰρ εὐθυδίκων καλλίπαις πότμος ἀεί.

εὐθυμέω *exhilaro*, *oblecto.* Fr. 281, 4 εὐθυμῶν ἐμέ. [Corruptum est Suppl. 959 εὐθυμεῖν ἔστιν εὐτύκους ναίειν δόμους, ubi recte, ut videtur, Weilius ἔνθ' ἔστιν ὑμῖν.]

εὔθυμος *hilaris, laetus.* Pers. 372 τοσαῦτ' ἔλεξε κάρθ' ὑπ' εὐθύμου φρενός, ubi ὑπ' ἐκθύμου (*animi impotens*) ed. Aldina.

εὐθύμως *laeto animo.* Ag. 1592 κρεουργὸν ἦμαρ εὐθύμως ἄγειν δοκῶν.

εὔθυνος *iudex.* Pers. 828 εὔθυνος βαρύς. Eum. 272 μέγας γὰρ Ἅιδης ἐστὶν εὔθυνος βροτῶν.

εὐθυντήρ *rector*, *gubernator.* Suppl. 717 οἴακος εὐθυντῆρος ὑστάτου νεὼς ἄγαν καλῶς κλύουσα. Sic Turnebus pro συνουτῆρος, quod εὐθυντῆρος potius est quam quod Salvinius scripsit ἰθυντῆρος.

εὐθυντήριος *regens.* Pers. 764 σκῆπτρον εὐθυντήριον (ἰθυντήριον in apogr. nonnullis), i. e. sceptrum quo gubernat, gubernaculum.

εὐθύνω *rego.* Pr. 287 τὸν πτερυγωκῆ τόνδ' οἰωνὸν γνώμῃ στομίων ἄτερ εὐθύνων. Pers. 773 Κύρου δὲ παῖς τέταρτος ηὔθυνε στρατόν. Sic Brunckius. ἤθυνεν pr. M, ἴθυνεν ab correctore. Aeschylus hic et alibi incertum est utrum εὐθύνειν an, quod non improbabile est, ἰθύνειν, pariterque in compositis et derivatis, dicere maluerit. Infra v. 860 ἐπηύθυνον restitui, quum in M ἐπε.θυνον scriptum sit, eraso υ ante θ.

εὐθυπορέω *recta via incedo.* Improprie Ag. 1005 πότμος εὐθυπορῶν.

εὐθύς *rectus.* Fr. 195 εὐθεῖαν ἕρπε τήνδε. ‖ *iustus.* Eum. 433 κρῖνε δ' εὐθεῖαν δίκην.

εὐθύς *protinus*, *continuo.* Pr. 229 εὐθὺς δαίμοσιν νέμει γέρα. 673 εὐθὺς δὲ μορφὴ καὶ φρένες διάστροφοι ἦσαν. Pers. 361 ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἤκουσεν — πᾶσιν προφωνεῖ τόνδε ναυάρχοις λόγον. 396 εὐθὺς δὲ κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ ἔπαισαν ἅλμην. 408 εὐθὺς δὲ ναῦς ἐν ναῒ χαλκήρη στόλον ἔπαισεν. Ag. 910 εὐθὺς γενέσθω πορφυρόστρωτος πόρος.

εὐθύφρων *rectam mentem habens.* Eum. 1034 ὑπ' εὐθύφρονι πομπᾷ, ubi sensus et metrum postulat quod collatis locis similibus (et εὔφρονας πομπούς ex Pers. 647) restituit L. Dindorfius in Thes. vol. 3 p. 2503 εὔφρονι πομπᾷ. Non minus suspectum est quod sequitur v. 1040 ἵλαοι δὲ καὶ εὐθύφρονες γᾷ δεῦρ' ἴτε, ubi εὔφρονες αἴᾳ restituit Meinekius.

εὐκλεής *gloriosus*, *clarus.* Ch. 321 γόος εὐκλεὴς προσθοδόμοις Ἀτρείδαις. Eum. 1026 εὐκλεὴς λόχος παίδων, γυναικῶν. Ch. 302 πολίτας εὐκλεεστάτους βροτῶν. Fr. 86 βίου πονηροῦ θάνατος εὐκλεέστερος. αἱρετώτερος vel εὐπορώτερος est fr. 395.

εὔκλεια *gloria.* Sept. 685 κακῶν δὲ κᾀσχρῶν οὔτιν' εὐκλείαν ἐρεῖς, ut mutato propter metrum accentu correctum est pro εὔκλειαν: de quo v. quae in Thes. dicta sunt vol. 3 p. 2309. Ch. 349 λιπὼν ἂν εὔκλειαν ἐν δόμοισι. Eum. 865 δεινὸς εὐκλείας ἔρως. Suppl. 975 ξύν τ' εὐκλείᾳ καὶ ἀμηνίτῳ βάξει λαῶν τῶν ἐγχώρων, ubi active dictum, si ad utrumque substantivum pertinet genitivus, ut monuit L. Dindorfius in Thes.

εὐκλεῶς *gloriose.* Pers. 328 εὐκλεῶς ἀπώλετο. Ag. 1303 ἀλλ' εὐκλεῶς τοι κατθανεῖν χάρις βροτῷ.

εὐκοινόμητις *rei publicae bene consulens.* Suppl. 700 προμαθεὺς εὐκοινόμητις ἀρχά, cui versui quum non respondeat antistrophicus 706 δαφνοφόροισιν βουθύτοισι τιμαῖς, Hermannus in stropha correxit προμαθίς, in antistropha adscivit Schuetzii emendationem δαφνηφόροις: quod verum videtur.

εὔκοσμος *bene ordinatus.* Pers. 481 οὐκ εὔκοσμον αἴρονται φυγήν.

εὔκραιρος *bene cornutus.* Suppl. 300 εὐκραίρῳ βοΐ.

εὔκριτος *iudicatu facilis.* Suppl. 397 οὐκ εὔκριτον τὸ κρῖμα.

εὔκρυπτος *facile celandus.* Ag. 623 οὐκ εὔκρυπτα γίγνεται τάδε.

εὐκταῖος *votivus*, *votis et precibus expetitus*, *invocatus.* Sept. 722 πατρὸς εὐκταίαν Ἐρινύν. 841 οὐδ' ἀπεῖπε πατρόθεν εὐκταία φάτις. Ag. 1387 Ἅιδου νεκρῶν σωτῆρος εὐκταίαν χάριν. De precibus et sacris fr. 52 τρίτην Διὸς σωτῆρος εὐκταίαν λίβα. Suppl. 631 εὐκταῖα γένει χεούσας.

εὐκτέανος *locuples*, *opulentus.* Pers. 897 τὰς εὐκτεάνους κατὰ κλῆρον Ἰαόνιον (πόλεις).

εὔκυκλος *bene rotundus*, i. e. pulchre orbiculatus. Pr. 710 ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις. Sept. 590 ἀσπίδ' εὔκυκλον. [642 εὔκυκλον σάκος M, sed cum γρ. εὔθετον.]

[εὐλάβεια. Ag. 1024 (de Aesculapio quem Iuppiter propter Hippolytum in vitam revocatum fulmine prostraverat) οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ τῶν φθιμένων ἀνάγειν Ζεὺς αὔτ' (vel αὖτ') ἔπαυσεν ἐπ' εὐλαβείᾳ. Verba ἐπ' εὐλαβείᾳ (ab Triclinio in Ζεὺς αὔτ' ἔπαυσ' ἐπ' ἀβλαβείᾳ γε mutata) ab glossatore vel interpolatore lacunam explente illata esse animadvertit Canterus. Nam sensus tale quid postulat quale Weilius coniecit εὖτε τὸν — Ζεὺς ἀπέπαυσε βέλει δαμέντα.]

εὐλαβέομαι *caveo.* Fr. 195 εὐλαβοῦ βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ.

εὐληματέω *bono animo et consilio sum.* Hesychius εὐληματεῖ: λήματος καὶ ἀνδρείας εὖ ἔχει. Αἰσχύλος Κερκύονι (fr. 104).

εὐλογέω *laudibus extollo.* Ag. 580 τοιαῦτα χρὴ κλύοντας εὐλογεῖν πόλιν καὶ τοὺς στρατηγούς.

εὔλογος *bona ratione nitens*, *rationi consentaneus.* Pers. 830 εὐλόγοισι νουθετήμασι.

εὐλόγως *consentanea ratione.* Sept. 508 Ἑρμῆς δ' εὐλόγως συνήγαγεν. Suppl. 47 ἐπωνυμίᾳ δ' ἐπεκραίνετο μόρσιμος αἰὼν εὐλόγως. 252 ἐμοῦ δ' ἄνακτος εὐλόγως ἐπώνυμον γένος Πελασγῶν. 591 τίν' ἂν θεῶν ἐνδικωτέροισι κεκλοίμαν εὐλόγως ἐπ' ἔργοις; Fr. 5 ἦ καὶ Παλικῶν εὐλόγως μενεῖ φάτις.

εὐμαθής *intellectu facilis.* Eum. 442 τούτοις ἀμείβου πᾶσιν εὐμαθές τί μοι.

εὐμαρής *facilis.* Ag. 1326 δούλης θανούσης, εὐμαροῦς χειρώματος. Suppl. 338 καὶ δυστυχούντων γ' εὐμαρὴς ἀπαλλαγή.

εὔμᾱρις *calceus.* Pers. 660 κροκόβαπτον πο-

δὸς εὔμαριν ἀείρων. Fuit barbaricum genus calceamenti: unde Eurip. Or. 1370 βαρβάροις ἐν εὐμάρισι dixit. Pollux 7, 90 κοινὸν esse dicit ἀνδράσι πρὸς γυναῖκας ὑπόδημα, βαρβαρικὸν μὲν εὕρημα, ἐξ ἐλαφῆς δὲ πεποιημένον. De accentu et mensura vocabuli dictum est in Thes. vol. 3 p. 2341.

εὐμαρῶς *facile.* Fr. 332 ἐκ μεγίστων εὐμαρῶς λουτηρίων.

εὐμενής *benevolus, benignus.* Sept. 17 νέους ἕρποντας εὐμενεῖ πέδῳ. 268 ὀλολυγμὸν ἱρὸν εὐμενῆ παιάνισον. Pers. 175 εὐμενεῖς γὰρ ὄντας ἡμᾶς τῶνδε συμβούλους καλεῖς. 487 Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ. Ag. 516 ἥρως τε τοὺς πέμψαντας εὐμενεῖς πάλιν στρατὸν δέχεσθαι. 880 εὐμενὴς δορύξενος. Suppl. 518 ὡς ἂν εὐμενὲς τιθῶ. 686 εὐμενὴς δ' ὁ Λύκειος ἔστω πάσᾳ νεολαίᾳ. 1067 εὐμενεῖ βίᾳ κτίσας. Ch. 703 τί γὰρ ξένου ξένοισίν ἐστιν εὐμενέστερον; [Eum. 774 αὐτοῖσιν ἡμεῖς ἐσμεν εὐμενέστεροι.] Suppl. 488 ὑμῖν δ' ἂν εἴη δῆμος εὐμενέστερος. Ag. 1452 δαμέντος φύλακος εὐμενεστάτου.

Εὐμενίδες inscripta Aeschyli fabula.

εὐμενῶς *benevole, benigne.* Ag. 952 θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέρκεται.

εὔμετρος *rectum modum habens.* Ag. 1010 σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου.

εὐμήχανος *facile efficiens.* Eum. 381 εὐμήχανοι δὲ καὶ τέλειοι, ubi forma Dorica restituenda εὐμάχανοι.

εὐμορφία *bona s. pulchra species.* Pr. 495 χολῆς λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν.

εὔμορφος *pulchra specie praeditus.* Ag. 416 εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν ἔχθεται χάρις ἀνδρί. 454 θήκας Ἰλιάδος γᾶς εὔμορφοι κατέχουσιν. Ch. 490 δὸς δ' ἔπ' εὔμορφον κράτος. Sic scripsi pro δὸς δέ τ'. Mire tamen dictum εὔμορφον κράτος. Aptius foret τελεσφόρον κράτος. Suppl. 1003 παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις.

εὐναῖος *toralis.* Suppl. 331 ἔχθει μεταπτοοῦσαν εὐναίων γάμων. Fr. 329 Ἥρα τελεία, Ζηνὸς εὐναία δάμαρ.

εὐνάτειρα *tori socia.* Pers. 157 θεοῦ μὲν εὐνάτειρα (sic ex apogr. pro εὐνήτειρα). Pr. 895 λεχέων Διὸς εὐνάτειραν.

εὐνατήρ *coniux.* Pers. 137 τὸν αἰχμάεντα θοῦρον εὐνατῆρα.

εὐνατήριον *cubile.* Pers. 160 τὸ Δαρείου τε κἀμὸν κοινὸν εὐνατήριον.

εὐνάτωρ *coniux.* Suppl. 665 Ἀφροδίτας εὐνάτωρ βροτολοιγὸς Ἄρης.

εὐνάων *humectans.* Fr. 41, 3 (apud Athen. 13 p. 600a) ὄμβρος δ' ἀπ' εὐνάοντος οὐρανοῦ πεσὼν ἔκυσε γαῖαν. ubi codex Ven. εὐνάεντος, ab epitomatore in εὐνάοντος (superscripto tamen ε) mutatum, quod pro νοτίζοντος dictum probat Meinekius ad Theocr. p. 425.

εὐνή *torus.* Sept. 364 εὐνὰν αἰχμάλωτον ἀνδρὸς εὐτυχοῦντος. Pers. 543 λέκτρων τ' εὐνὰς ἀβροχίτωνας. Ag. 13 εὐνὴν ὀνείροις οὐκ ἐπισκοπουμένην. 27 εὐνῆς ἐπαντείλασαν. 559 εὐναὶ γὰρ ἦσαν δαΐων πρὸς τείχεσιν. 1193 ἐν μέρει δ' ἀπέπτυσαν εὐνὰς ἀδελφοῦ. 1626 εὐνὴν ἀνδρὸς αἰσχύνουσαν. Eum. 217 εὐνὴ γὰρ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ μορσίμη. Suppl. 142 152 εὐνὰς ἀνδρῶν. ‖ *sepulcrum.* Ag. 1447 ἐμοὶ δ' ἐπήγαγεν εὐνῆς παροψώνημα τῆς ἐμῆς χλιδῆς. Ch. 318 ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναί.

[**εὐνήτειρα.** V. εὐνάτειρα.]

εὖνις *orbus.* Pers. 289 πολλὰς Περσίδων μάταν εὔνιδας ἔκτισσαν ἠδ' ἀνάνδρους. Ch. 247 ἰδοῦ δὲ γένναν εὖνιν ἀετοῦ πατρός 795 ἀνδρὸς φίλου πῶλον εὖνιν.

εὔνοια *benevolentia.* Pr. 446 ὧν δέδωκ' εὔνοιαν ἐξηγούμενος. Sept. 1007 ἐπ' εὐνοίᾳ χθονός. Ch. 857 ὑπὸ δ' εὐνοίας πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι; Suppl. 940 κατ' εὔνοιαν φρενῶν. Numero plurali Sept. 450 προστατηρίας Ἀρτέμιδος εὐνοίαισι. Suppl. 489 τοῖς ἥσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει.

εὔνομος *in bonis pascuis habitans.* Fr 203 ἱππάκης βρωτῆρες εὔνομοι Σκύθαι.

εὔνους *benevolus.* Pers. 226 ἀλλὰ μὴν εὔνους γ' ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτής.

εὔξενος *hospites bene excipiens.* Ch. 712 εἰς ἀνδρῶνας εὐξένους δόμων.

εὐξύμβλητος *intellectu facilis.* Pr. 775 ἥδ' οὐκέτ' εὐξύμβλητος ἡ χρησμῳδία.

εὐξύμβολος *facilis in commercio.* Suppl. 701 ξένοισί τ' εὐξυμβόλους, πρὶν ἐξοπλίζειν Ἄρη, δίκας ἄτερ πημάτων διδοῖεν. ‖ *facilis ad coniectandum.* Ch. 170 εὐξύμβολον τόδ' ἐστὶ παντὶ δοξάσαι.

εὐοδία *itineris prosperitas.* Fr. 34 εὐοδίαν μὲν πρῶτον ἀπὸ στόματος χέομεν.

εὐόρκωμα *religiosum iusiurandum.* Ch. 901 πιστὰ δ' εὐορκώματα.

εὐόρκως *iuriiurando convenienter.* Ch. 979 καὶ τάδ' εὐόρκως ἔχει.

εὐπαιδία *prolis felicitas.* Fr. 281 ἐνδατεῖσθαι τὰς ἑὰς εὐπαιδίας.

εὐπάλαμος *aptus, prudens.* Ag. 1531 ἀμηχανῶ — εὐπάλαμον μέριμναν.

εὐπάτωρ *bono patre natus.* Pers. 969 Λιλαῖος εὐπάτωρ.

εὐπειθής. V. εὐπιθής.

εὐπέμπελος *qui facile dimitti potest.* Eum. 476 αὗται (Furiae) δ' ἔχουσι μοῖραν οὐκ εὐπέμπελον, quocum comparanda Minervae verba 481 ἀμφότερα, μένειν πέμπειν τε τάσδε, πῆμ' ἀμηχάνως τ' ἔχει. Schol. explicuit εὐπαραίτητον, εὐχερῆ, εὐάρεστον.

εὐπετής *facilis, expeditus.* Pers. 95 τίς ὁ κραιπνῷ ποδὶ πηδήματος εὐπετοῦς ἀνάσσων; Suppl. 995 τό τ' εἰπεῖν εὐπετὲς μύσαγμά πως. 1011 εὐπετὲς τόδε.

εὐπετῶς *facile, expedite.* Ag. 552 τὰ μέν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν. Ch. 1047 δυοῖν δρακόντοιν εὐπετῶς τεμὼν κάρα.

εὐπιθής *qui facile sibi persuaderi patitur.* Pr. 333 πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν, οὐ γὰρ εὐπιθής. Ag. 982 θάρσος εὐπιθὲς ἵζει φρενὸς φίλον θρόνον. Quibus in locis quum metrum εὐπιθής postulet, probabile est eandem formam quattuor aliis locis esse restituendam (cum Blomfieldo in annot. ad Pr. 341) ubi εὐπειθής scriptum, significatione activa *facile persuadens.* Ag. 274 πότερα δ' ὀνείρων φάσματ' εὐπειθῆ σέβεις; Ch. 259 σήματ' εὐπειθῆ. Suppl. 623 εὐπειθεῖς στροφάς. ‖ *obtemperans.* Eum. 829 εὐπειθὴς ἐμοί. etsi εὐπειθής satis frequens est apud alios scriptores in Thes. indicatos vol. 3 p. 2385, nec per se reprehendendum. Nam εὐπειθής a praesente ductum, εὐπιθής ab aoristo πιθεῖν.

εὔπλοια *secunda navigatio.* Suppl. 1046 τί ποτ' εὔπλοιαν ἔπραξαν ταχυπόμποισι διωγμοῖς;

εὔποκος *bono vellere praeditus.* Ag. 1416 εὐπόκοις νομεύμασιν.

εὔπομπος *qui faustum iter praebet.* Eum. 93 εὐπόμπῳ τύχῃ.

εὔπορος *commodus.* Suppl. 470 ἄτης δ' ἄβυσ-

σον πέλαγος οὐ μάλ' εὔπορον. [Fr. 395 Ζόης πονηρᾶς θάνατος εὐπορώτερος. Recte αἱρετώτερος in monost. Menandri 193: de quo monere debebam s. v. αἱρετός.]

εὔποτμος *felix*. Ag. 245 εὔποτμον αἰῶνα.

εὔποτος *potu suavis, ex quo potare suave est*. Pr. 676 εὔποτόν τε Κερχνείας ῥέος. 812 ἔνθα Βυβλίνων ὀρῶν ἄπο ἵησι σεπτὸν Νεῖλος εὔποτον ῥέος. Pers. 611 λευκὸν εὔποτον γάλα.

εὐπραξία *prosperitas*. Sept. 224 πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας μήτηρ, γονῆς σωτῆρος.

εὔπραξις *res bene gesta*. Ag. 255 πέλοιτο δ' οὖν τἀπὶ τούτοισιν εὔπραξις, quod εὖ πρᾶξις scribendum esse videbatur Wellauero, ut 500 dictum est εὖ γὰρ πρὸς εὖ φανεῖσι προσθήκη πελοι. εὔπραξις si recte scriptum est, similia comparari possunt composita memorata in Thes. vol. 3 p. 2267.

[εὐπρέπεια Ag. 1428 vitiose pro ἐμπρέπει, quod v.]

εὐπρεπής *decens, decorus*. Pers. 833 κόσμον ὅστις εὐπρεπής. Ch. 664 ἐξελθέτω — γυνὴ τόπαρχος, ἄνδρα δ' εὐπρεπέστερον. [Corrupte εὐπρεπής vel εὐτρεπής Sept. 89. V. λευκοπρεπής.]

εὔπρεπτος *conspicuus*. Suppl. 722 πᾶσά θ' ἡ 'πικουρία εὔπρεπτος. Similiter compositum est πάμπρεπτος.

εὐπρεπῶς *decenter, convenienter*. Ag. 616 αὕτη μὲν οὕτως εἶπε - - εὐπρεπῶς λόγον.

εὐπρόσωπος *pulchram speciem habens*. De laeta fortuna Ch. 969 τύχα δ' εὐπροσώπῳ.

εὐπρυμνής *bene gubernans*. Suppl. 989 εὐπρυμνῆ φρενὸς χάριν.

Εὔριπος *Euripus*. Ag. 292 ἐπ' Εὐρίπου ῥοάς.

εὖρις *sagax odoratu*. Ag. 1093 ἔοικεν εὖρις ἡ ξένη κυνὸς δίκην εἶναι.

εὑρίσκω (temporibus praeteritis in M constanter sine augmento scriptis εὑρ — augmentum addidi restituto ηὑρ —: de quo v. quae dixit L. Dindorfius in Thes. vol. 3 p. 2420) *invenio*. Pr. 59 δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους. 249 τὸ ποῖον εὑρὼν τῆσδε φάρμακον νόσου; 468 λινόπτερ' ηὗρε ναυτίλων ὀχήματα. 475 σεαυτὸν οὐκ ἔχεις εὑρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος. 578 τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας εὑρὼν ἁμαρτοῦσαν ἐν πημοσύναις; 922 κεραυνοῦ κρείσσον' εὑρήσει φλόγα. Sept. 209 ηὗρε μηχανὴν σωτηρίας. Pers. 370 δρασμὸν εὑρόντες τινά. 474 πικρὰν δὲ παῖς ἐμὸς τιμωρίαν κλεινῶν Ἀθηνῶν ηὗρε. Ag. 606 γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὕροι μολών. Ch. 572 κἀκεῖνον ἐν θρόνοισιν εὑρήσω πατρός. Eum. 82 μηχανὰς εὑρήσομεν. [698 οὔπου εὑρήσεις ποτόν.] 989 γλώσσης ἀγαθῆς ὁδὸν εὑρίσκεις; Suppl. 495 ὡς ἂν τῶν πολισσούχων θεῶν βωμοὺς προνάους — εὕρωμεν. 746 πολλοὺς δέ γ' εὑρήσουσιν — εὖ κατερρινημένους. 918 τἄμ' ὀλωλόθ' εὑρίσκων ἄγω. 953 ἀλλ' ἄρσενάς τοι τῆσδε γῆς οἰκήτορας εὑρήσετε. ‖ Passivum Suppl. 491 αἰδοῖον εὑρεθέντα πρόξενον. Sic Porsonus pro εὖ ῥέοντα. Pers. 743 νῦν κακῶν ἔοικε πηγὴ πᾶσιν ηὑρῆσθαι φίλοις. ‖ Forma media εὑρίσκομαι *mihi comparo, contraho*. Pr. 267 αὐτὸς ηὑρόμην πόνους. Sept. 879 μελέους θανάτους ηὕροντο. Ag. 1588 μοῖραν ηὕρετ' ἀσφαλῆ. Suppl. 270 μνήμην ποτ' ἀντίμισθον ηὕρετ' ἐν λιταῖς.

εὐροέω *bene fluo*. Improprie *prospere succedo*. Pers. 601 ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ.

εὖρος *latitudo*. Sept. 763 τείνει πύργος ἐν ὕρει.

Εὐρύμαχος *Eurymachus* fr. 178. Est unus ex procis Penelopae, notus ex Homeri Odyssea.

εὐρύπορος *latos s. amplos meatus habens*. Pers. 108 εὐρυπόροιο θαλάσσας.

[εὐρύς *latus, amplus*. Suppl. 871 εὐρείαις ειν αὔραις. Scriptura corrupta. Ἀερίαισιν (Ἀερίαις ἐν Hartungus) αὔραις Hermannus.]

Εὐρώπη *Europa*. Pr. 734 λιποῦσα δ' Εὐρώπης πέδον. Pers. 799 Εὐρώπης ἄπο. Fr. 191 χθονὸς Εὐρώπης. ‖ Κᾶρες ἢ Εὐρώπη inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 98 99).

εὐσέβεια *pietas*. Sept. 344 μιαίνων εὐσέβειαν Ἄρης.

εὐσεβέω *pie colo*. Ag. 338 εἰ δ' εὐσεβοῦσι τοὺς πολισσούχους θεούς. Suppl. 853 ἀτίετ' ἀνὰ πόλιν εὐσεβῶν.

εὐσεβής *pius*. Sept. 601 610 εὐσεβὴς ἀνήρ. Ag. 372 ὁ δ' οὐκ εὐσεβής. Suppl. 339 πῶς οὖν πρὸς ὑμᾶς εὐσεβὴς ἐγὼ πέλω; 420 εὐσεβὴς πρόξενος. 941 εἴπερ εὐσεβὴς πίθοι λόγος. Fr. 135 μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία, ubi quod additur καλλίων Dobraeus in κλαίων mutabat, unde Hermannus μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσέβησ' ὁμιλίαν | κλάων. Ch. 122 καὶ ταῦτά μοὐστὶν εὐσεβῆ θεῶν πάρα; 141 σωφρονεστέραν πολὺ μητρὸς γενέσθαι χεῖρά τ' εὐσεβεστέραν.

εὔσημος *insignis, conspicuus*. Ag. 818 καπνῷ δ' ἁλοῦσα νῦν ἔτ' εὔσημος πόλις. Suppl. 714 εὔσημον γὰρ οὔ με λανθάνει.

εὔσκοπος *bene collineans*. Ch. 694 τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρουμένη.

εὐσταλής *expeditus*. Pers. 795 εὐσταλῆ τοι λεκτὸν ἀροῦμεν στόλον.

[εὐστομέω *bene s. recte eloquor*. Ch. 997 κἂν τύχω μάλ' εὐστομῶν.]

εὔτακτος *bene instructus*. Pers. 399 τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὔτακτον κέρας.

εὖτε *quum*. Cum indicativo Sept. 745 εὖτε Λάϊος — ἐγείνατο μὲν μόρον αὑτῷ. Pers. 854 εὖθ' ὁ γηραιὸς — ἰσόθεος Δαρεῖος ἆρχε χώρας. Ag. 187 εὖτ' ἀπλοίᾳ κεναγγεῖ βαρύνοντ' Ἀχαικὸς λεώς. 985 εὖθ' ὑπ' Ἴλιον ὦρτο ναυβάτας στρατός. In initio versus defecti Suppl. 592 Hermannus εὖτέ γε supplevit.] ‖ Cum optativo Ag. 565 εὖτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς κοίταις ἀκύμων νηνέμοις εὕδοι πεσών. ‖ εὖτ' ἂν cum coniunctivo Pers. 230 εὖτ' ἂν εἰς οἴκους μόλωμεν. 364 εὖτ' ἂν φλέγων ἀκτῖσιν ἥλιος χθόνα λήξῃ. Ag. 12 εὖτ' ἂν δὲ νυκτίπλαγκτον ἔνδροσόν τ' ἔχω εὐνήν. Ch. 743 εὖτ' ἂν πύθηται μῦθον. Ag. 422 εὖτ' ἂν ἐσθλά τις δοκῶν ὁρᾷ (sic Scholefieldus pro ὁρᾶν). Sine ἂν Sept. 338 εὖτε πτόλις δαμασθῇ.

εὔτεκνος *prole felix*. Suppl. 275 σπέρματ' εὐτέκνου βοός.

εὐτελής *vilis, iners*. Sept. 491 ὁ σηματουργὸς δ' οὔ τις εὐτελὴς ἄρ' ἦν.

εὐτλήμων *fortis*. Pers. 28 ψυχῆς εὐτλήμονι δόξῃ. Sic ex apographis nonnullis pro ἐντλήμονι, ut M, vel ἐν τλήμονι, ut alia apogr. Vocabulum alibi non lectum: nihil enim tribuendum Hermanni coniecturae de Eur. Med. 865.

εὔτολμος *audax*. Ag. 1302 ἀπ' εὐτόλμου φρενός.

εὐτόλμως *audacter*. Ag. 1298 πρὸς βωμὸν εὐτόλμως πατεῖς.

εὐτράπεζος *bona mensa instructus*. Ag. 243 πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους.

εὐτραφής *bene nutriens*. Ch. 898 ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα. Sept. 309 ὕδωρ τε Διρκαῖον εὐ-

τραφέστατον πωμάτων. Sic ex apogr. pro εὐτρεφέστατσν.

[εὐτρεπής Sept. 89 scriptura vitiosa. V. λευκοπρεπής.]

εὐτρεπίζω *paratum habeo.* Ag. 1651 ξίφος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπιζέτω.

[εὐτρεφής. V. εὐτραφής.]

εὐτυκάζομαι *pulchre paro.* Sept. 150 σύ τ', ὦ φιλτάτα Λατογενὲς κόρα Διός, σὸν τόξον εὐτυκάζου. Sic correxi corruptam quae in M est scripturam σύ τ' ὦ Λατογένεια κούρα τόξον πτυκάζου (ἐντυκάζου ab διορθωτῇ, litteris ἐν in litura litterae π positis) ἄρτεμι φίλα. εὐτυκάζου restituit L. Dindorfius collata gl. Hesychii εὐτύκαζον: εὔτυκον ἔχε, ἕτοιμον, cui εὐτυκάζου restituit.

εὔτυκος *promtus, paratus.* Suppl. 974 πᾶς τις ἐπειπεῖν ψόγον ἀλλοθρόοις εὔτυκος. 994 πᾶς δ' ἐν μετοίκῳ γλῶσσαν εὔτυκον φέρει κακήν. Sic Spanhemius pro εὔτυκτος et εὔτυχον. 959 εὐτύκους ναίειν δόμους. Sic Bothius pro ἐντυχουσηναίειν δόμοις.

εὐτυχέω *prosper sum.* Sept. 365 εὐνὰν αἰχμάλωτον ἀνδρὸς εὐτυχοῦντος. 417 τὸν ἀμόν νυν ἀντίπαλον εὐτυχεῖν θεοὶ δοῖεν. 421 τούτῳ μὲν οὕτως εὐτυχεῖν δοῖεν θεοί. 481 ἐπεύχομαι δὴ τάδε μὲν (correxi ἐπεύχομαι τῷ μὲν) εὐτυχεῖν, — τοῖσι δὲ δυστυχεῖν. 625 θεοῦ δὲ δῶρόν ἐστιν εὐτυχεῖν βροτούς. 627 ὡς πόλις εὐτυχῇ. Pers. 506 ηὐτύχει (sic Paleius pro εὐτυχεῖ: in apogr. εὐτυχής) δέ τοι ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίου. Ag. 833 φίλον τὸν εὐτυχοῦντ' ἄνευ φθόνου σέβειν. 1327 βρότεια πράγματ'· εὐτυχοῦντα μὲν — Ch. 58 τὸ δ' εὐτυχεῖν τόδ' ἐν βροτοῖς θεός τε καὶ θεοῦ πλεον. 1063 ἀλλ' εὐτυχοῖμεν πρὸς θεῶν Ὀλυμπίων.

εὐτυχής *prosper.* Pers. [506 εὐτυχὴς in apogr. pro εὐτυχεῖ, a Paleio in ηὐτύχει mutato.] 709 εὐτυχεῖ πότμῳ. Ag. 20 νῦν δ' εὐτυχὴς γένοιτ' ἀπαλλαγὴ πόνων.

εὐτυχῶς *prospere.* Pers. 325 κεῖται θανὼν δείλαιος οὐ μάλ' εὐτυχῶς. 1012 Ἰαόνων ναυβατᾶν κύρσαντες οὐκ εὐτυχῶς.

εὐφεγγής *lucidus.* Pers. 387 λευκόπωλος ἡμέρα πᾶσαν κάτεσχε γαῖαν εὐφεγγὴς ἰδεῖν.

εὐφημέω (Dorice εὐφαμέω) *laeta verba facio.* Ag. 596 ὀλολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν ἔλασκον εὐφημοῦντες. Eum. 1035 εὐφαμεῖτε δὲ χωρῖται. 1039 εὐφαμεῖτε δὲ πανδαμί. Fr. 84 εὐφαμεῖτε μελισσονόμοι. ‖ *laete sono.* Pers. 389 κέλαδος Ἑλλήνων πάρα μολπηδὸν εὐφήμησεν (scripsi ηὐφήμησεν). Ag. 28 ὀλολυγμὸν εὐφημοῦντα. ‖ Passivum εὐφημέομαι *bonis verbis excipior.* Suppl. 512 εὔφημον εἴη τοὔπος εὐφημουμένη.

εὔφημος (Dorice εὔφαμος) *laetus.* Ag. 636 εὔφημον ἦμαρ. ‖ *bona verba faciens.* 1247 εὔφημον; ὦ τάλαινα, κοίμησον στόμα. Ch. 581 ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν. Suppl. 512 εὔφημον εἴη τοὔπος. 694 εὔφαμον (sic scripsi pro εὔφημον) — μοῦσαν. ‖ Hesychius εὐφήμοις γόοις: δυσφήμοις, κατὰ ἀντίφρασιν. Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ (fr. 36).

εὐφήμως *bonis verbis.* Eum. 287 εὐφήμως καλῶ χώρας ἄνασσαν τῆσδε.

εὔφθογγος *laete sonans.* Ch. 341 κ[illegible]άδους εὐφθογγοτέρους.

εὐφιλής *amatus.* Ag. 34 εὐφιλῆ χέρα. ‖ *amans.* Eum. 197 ποίμνης τοιαύτης δ' οὔτις εὐφιλὴς θεῶν.

εὐφίλητος *amatus.* Sept. 107 ἔπιδε πόλιν τεάν, ἅν ποτ' εὐφιλήταν, ἔθου.

εὐφιλόπαις *a pueris amatus.* Ag. 721 ἅμερον, εὐφιλόπαιδα καὶ γεραροῖς ἐπίχαρτον.

εὐφόρητος *facile tolerabilis.* Ch. 354 τάφον διαποντίου γᾶς δώμασιν εὐφόρητον.

Εὐφορίων *Enphorio*, Aeschyli pater. Fr. 450 (in elegia) Αἰσχύλον Εὐφορίωνος.

εὐφραίνω *gaudio afficio.* Ch. 742 ἦ δὴ κλύων ἐκεῖνος εὐφρανεῖ νόον. Suppl. 515 σὺ καὶ λέγων εὔφραινε καὶ πράσσων φρένα.

εὐφρόνη *nox.* Pr, 655 τοιοῖσδε πάσας εὐφρόνας ὀνείρασιν ξυνειχόμην δύστηνος. Pers. 180 τῆς πάροιθεν εὐφρόνης. 221 κατ' εὐφρόνην. Ag. 265 εὐάγγελος — ἕως γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα. 279 τῆς νῦν τεκούσης φῶς τόδ' εὐφρόνης. 337 ἀφύλακτον εὑδήσουσι πᾶσαν εὐφρόνην. 522 φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων. [Eum. 695 τό τ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ὁμῶς.]

εὐφρόνως *benevole.* Pers. 837 ἀλλ' αὐτὸν εὐφρόνως σὺ πράϋνον λόγοις. Ag. 351 κατ' ἄνδρα σώφρον' εὐφρόνως λέγεις. 849 εὐφρόνως πειρασόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου.

εὐφροσύνη *laetitia.* Pr. 539 φαναῖς θυμὸν ἀλδαίνουσαν ἐν εὐφροσύναις.

εὔφρων *benevolus.* Pers. 627 πομποὺς εὔφρονας εἶναι κατὰ γαίας. 772 θεὸς γὰρ οὐκ ἤχθηρεν, ὡς εὔφρων ἔφυ. Ag. 140 ὅσσων παρ' εὐφρόνων. Nam sic correxi quod est in M τόσσων περ εὔφρων, de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. LXXXIV. 263 κλύοιμ' ἂν εὔφρων. 797 εὔφρονος ἐκ διανοίας. Ch. 109 φθέγγου χέουσα σεμνὰ τοῖσιν εὔφροσιν. Eum. 632 ἠμπποληκότα τὰ πλεῖστ' ἀμείνον' εὔφροσιν δεδεγμένη, ubi excidit versus proximus, in quo lectum fuit substantivum cum εὔφροσιν coniunctum. 992 τάσδε γὰρ εὔφρονας εὔφρονες ἀεὶ μέγα τιμῶντες. 1030 εὔφρων ἤδ' ὁμιλία. Suppl. 20 τίν' ἂν οὖν χώραν εὔφρονα μᾶλλον τῆσδ' ἀφικοίμεθα; 534 νέωσον εὔφρον' αἶνον. 640 ψῆφον δ' εὔφρον' ἔθεντο. 972 ὅπου χρὴ δώματα ναίειν καὶ τόπος εὔφρων. 1035 θεσμὸς ὅδ' εὔφρων. Eum. 1034 εὔφρονι πομπᾷ et 1041 εὔφρονες αἴᾳ restitutum pro εὐθύφρονι et εὐθύφρονες. ‖ *gratus.* Ag. 806 εὔφρων πόνος εὖ τελέσασι. 1577 ὦ φέγγος εὖφρον ἡμέρας δικηφόρου. [Ch. 195 εὔφρονα vitiose pro ἔμφρονα. V. ἔμφρων.] ‖ *bene excogitatus, rectus.* Ch. 88 πῶς εὔφρον' εἴπω; Suppl. 378 οὐδ' αὖ τόδ' εὖφρον, τάσδ' ἀτιμάσαι λιτάς.

εὐφύλακτος *facilis custoditu.* Suppl. 998 τέρειν' ὀπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς.

εὔφωνος *bonam* s. *suavem vocem habens.* Ag. 1187 χορὸς σύμφθογγος, οὐκ εὔφωνος.

εὔχαλκος *ex aere bene fabricatus.* Sept. 459 ἐξ ὑπτίου 'πήδησεν εὐχάλκου κράνους. Pers. 456 εὐχάλκοις ὅπλοισι.

εὐχείρωτος *qui facile subiugari* s. *superari potest.* Pers. 452 εὐχείρωτον Ἑλλήνων στρατόν.

εὐχέρεια *facilitas.* Eum. 494 πάντας ἤδη τόδ' ἔργον εὐχερείᾳ συναρμόσει βροτούς.

εὐχή *precatio, votum.* Sept. 819 πατρὸς κατ' εὐχὰς δυσπότμους φορούμενοι. Ag. 231 φράσεν δ' ἀόζοις πατὴρ μετ' εὐχάν. 973 Ζεῦ τέλειε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει. Ch. 126 κλύειν ἐμὰς εὐχάς. 142 ἡμῖν μὲν εὐχὰς τάσδε. 149 τοιαῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χοάς. 213 τοῖς θεοῖς τελεσφόρους εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα. Eum. 1 πρῶτον μὲν εὐχῇ τῇδε πρεσβεύω θεῶν τὴν πρωτόμαντιν Γαῖαν. 20 τούτους ἐν εὐχαῖς φροιμιάζομαι θεούς. Suppl. 626 λέξωμεν ἐπ' Ἀργείοις εὐχὰς ἀγαθάς. 658 ἐκ στομάτων ποτάσθω φιλότιμος εὐχά. 710 εὐχὰς μὲν αἰνῶ τάσδε σώφρονας. 1072 ξὺν εὐχαῖς

ἐμαῖς. Fr. 142 εὐχαῖς δὲ σώζοις δεσπότας παιωνίαις.

εὔχομαι *precor, preces fundo, vota facio,* (cum imperfecto ηὐχόμην et aoristo ηὐξάμην, quae in libris plerumque sine augmento scribuntur εὐχόμην εὐξάμην, ut alia omnia huiusmodi verba, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 199 et 202). Dicitur plerumque de precibus ad deos factis. Sept. 216 πύργον στέγειν εὔχεσθε πολέμιον δόρυ. 266 εὔχου τὰ κρείσσω, συμμάχους εἶναι θεούς. Pers. 498 θεοὺς δέ τις τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμοῦ τότ' εὔχετο λιταῖσι, ubi ηὔχετο ex apographis restitui. 522 θεοῖς μὲν πρῶτον εὔξασθαι θέλω. Ag. 998 εὔχομαι δ' ἐξ ἐμᾶς ἐλπίδος ψύθη πεσεῖν. Ch. 212 εὔχου τὰ λοιπά — τυγχάνειν καλῶς. 465 τὸ μόρσιμον μένει πάλαι, εὐχομένοις δ' ἂν ἔλθοι. 540 εὔχομαι γῇ τῇδε καὶ πατρὸς τάφῳ τοὔνειρον εἶναι τοῦτ' ἐμοὶ τελεσφόρον. Suppl. 675 τίκτεσθαι δὲ φόρους γᾶς ἄλλους εὐχόμεθ' ἀεί. 980 Ἀργείοισιν εὔχεσθαι χρεών. 1060 μέτριον νῦν ἔπος εὔχου. Fr. 407 ἐν λόχῳ τ' ἀπείρονι εὔξασθε. ‖ *voveo.* Ag. 933 ηὔξω θεοῖς δείσας ἂν ὧδ' ἔρδειν τάδε; 963 πολλῶν πατησμὸν δ' εἱμάτων ἂν ηὐξάμην (sic scripsi pro εὐξάμην). ‖ *glorior, iacto:* de quo usu v. Thes. vol. 3 p. 2523. Pers. 874 Ἕλλας τ' ἀμφὶ πόρον πλατὺν εὐχόμεναι (πόλεις). Ag. 1341 τίς ποτ' ἂν εὔξαιτο βροτῶν ἀσινεῖ δαίμονι φῦναι; Suppl. 536 γένος εὐχόμεθ' εἶναι γᾶς ἀπὸ τᾶσδ' ἔνοικοι. 313 τίς οὖν ὁ Δῖος πόρτις εὔχεται βοός; 19 ὅθεν δὴ γένος ἡμέτερον τῆς οἰστροδόνου βοὸς ἐξ ἐπαφῆς κἀξ ἐπιπνοίας Διὸς εὐχόμενον τετέλεσται. Eum. 312 εὐθυδίκαιοι δ' εὐχόμεθ' εἶναι, ubi εὐθυδίκαιοι Hermannus, εὐχόμεθ' Donaldsonus restituerunt. In M est εὐθυδίκαι θ' οἰδ'οιμεθ' (apostrophus post δ a m. sec. adscripto in marg. ζτ, i. e. ζήτει.)

εὐψυχία *animi praestantia, alacritas, fortitudo.* Pers. 326 πρῶτος εἰς εὐψυχίαν.

εὔψῡχος *animosus, alacer.* Pers. 394 ἐς μάχην ὁρμῶντες εὐψύχῳ θράσει.

εὐώδης *bene olens.* Pers. 617 ξανθῆς ἐλάας καρπὸς εὐώδης. Ag. 597 θυηφάγον κοιμῶντες εὐώδη φλόγα.

εὐώνυμος *sinister, laevus.* Pr. 490 οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν εὐωνύμους τε. Sept. 888 δι' εὐωνύμων τετυμμένοι. Suppl. 193 χερῶν εὐωνύμων. Sic Scaliger ex schol. pro συνωνύμων.

εὐωριάζω *parum curo, negligo.* Pr. 17 εὐωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρύ. In M ἐξωριάζειν, quod correctum ex Hesychio et Photio, qui εὐωριάζειν per ὀλιγωρεῖν et ἀφροντιστεῖν explicant.

ἐφάπτομαι *attingo.* Suppl. 412 καὶ μήτε δῆρις ῥυσίων ἐφάψεται.

ἐφάπτωρ *contrectator.* Suppl. 312 καὶ Ζεύς γ' ἐφάπτωρ χειρὶ φιτύει γόνον (Epaphum). 535 γενοῦ πολυμνῆστορ ἔφαπτορ Ἰοῦς. 728 ῥυσίων ἐφάπτορες.

ἔφαψις *contrectatio.* Suppl. 46 Ζηνὸς ἔφαψιν.

ἔφεδρος *subsessor, tertiarius.* Ch. 866 de Oreste cum patris occisoribus (Aegistho et Clytaemnestra) pugnaturo τοιάνδε πάλην μόνος ὢν ἔφεδρος δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης ἅψειν. Proprie dicitur de athleta qui certamini assidet cum victore decertaturus.

ἐφέζεσθαι *insidere.* Ag. 664 τύχη δὲ σωτὴρ ναῦν θέλουσ' (ναυστολοῦσ' Casaubonus) ἐφέζετο. Eum. 446 τὸ σὸν ἐφεζόμην (sic Wieselerus pro ἐφεζομένη) βρέτας. Quae formae sunt aoristi ἐφεζόμην, ut s. v. ἐνέζεσθαι dictum est.

ἐφέπω *administro.* Pers. 38 τάς τ' ὠγυγίους Θήβας ἐφέπων Ἀριόμαρδος. 552 Ξέρξης δὲ πάντ' ἐπέσπε δυσφρόνως (δυσφόρως?). Aoristus ἐπέσπον non legitur alibi apud tragicos, legitur vero ap. Hom. Il. 19, 294. ‖ ἐφέπομαι *sequor.* Eum. 620 βουλῇ πιφαύσκω δ' ὔμμ' ἐπισπέσθαι πατρός.

ἐφέρπω *arrepo, accedo.* Eum. 314 οὔτις ἐφέρπει μῆνις ἀφ' ἡμῶν. 500 βροτοσκόπων μαινάδων τῶνδ' ἐφέρψει κότος τις ἐργμάτων. 943 μηδ' ἄκαρπος αἰανὴς ἐφερπέτω νόσος.

ἐφέστιος *qui est apud focum s. larem, qui in ara est.* Ag. 1310 τόδ' ὄζει θυμάτων ἐφεστίων. Eum. 169 ἐφεστίῳ δὲ μάντις ὢν μιάσματι μυχὸν ἔχρανας. ‖ De eo qui supplex arae domesticae assidet Eum. 577 δόμων ἐφέστιος ἐμῶν. 669 σῶν δόμων ἐφέστιον. Suppl. 365 οὔτοι κάθησθε δωμάτων ἐφέστιοι ἐμῶν. 503 ναύτην ἄγοντας τόνδ' ἐφέστιον θεῶν. ‖ De malis domesticis Sept. 852 πόνοι πόνων, δόμων ἐφέστιοι. Et de domo ipsa Sept. 73. Ag. 851 δόμους ἐφεστίους. [ἐφέστιον Ch. 1038 corruptum ex ἐφ' ἑστίαν correxit Turnebus.]

ἐφέτης *dux.* Pers. 79 ἐχυροῖσι πεποιθὼς στυφέλοις ἐφέταις.

ἐφετμή *mandatum, iussum.* Ch. 300 θεοῦ τ' ἐφετμαὶ καὶ πατρὸς πένθος μέγα. 685 ἐφετμὰς τάσδε πόρθμευσον πάλιν. Eum. 241 σώζων ἐφετμὰς Λοξίου χρηστηρίους. Suppl. 206 φυλάξομαι δὲ τάσδε μεμνῆσθαι σέθεν κεδνὰς ἐφετμάς.

ἐφηβάω *pubesco, adolesco.* Sept. 665 οὔτ' ἐν τροφαῖσιν οὔτ' ἐφηβήσαντά πω.

ἐφηλόω *clavis adigo.* Suppl. 944 τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς γόμφος διαμπάξ.

ἔφημαι *assideo.* Eum. 629 Παλλάς οἵ τ' ἐφήμενοι ψήφῳ διαιρεῖν τοῦδε πράγματος πέρι. ‖ Cum dativo Ag. 1217 ὁρᾶτε τούσδε τοὺς δόμοις ἐφημένους νέους; Ch. 501 ἰδὼν νεοσσοὺς τούσδ' ἐφημένους τάφῳ. ‖ Cum accusativo Eum. 409 βρέτας τε τοὐμὸν τῷδ' ἐφημένῳ ξένῳ. Fr. 158 ἐφημένη τάφον.

ἐφημέριος *mortalis.* Forma Dorica Pr. 546 τίς ἐφαμερίων ἄρηξις;

ἐφήμερος *mortalis.* Pr. 83 θεῶν γέρα συλῶν ἐφημέροισι προστίθει. 253 καὶ νῦν φλογωπὸν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι; 945 τὸν ἐξαμαρτόντ' ἐς θεοὺς ἐφημέροις πορόντα τιμάς, ubi τὸν ἡμέροις est in M. τὸν delevit Blomfieldus, ἐφημέροις ex apogr. restitutum.

ἐφίζω *insideo.* Suppl. 650 βαρὺς δ' ἐφίζει.

ἐφίημι *immitto, impono.* Sept. 786 τέκνοισιν δ' ἀράς ἐφῆκεν ἐπικότους τροφᾶς. Eum. 501 πάντ' ἐφήσω μόρον. ‖ Forma media ἐφίεμαι *mando, iubeo.* Pr. 4 ἐπιστολάς, ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο. Pers. 228 τοῦτα δ', ὡς ἐφίεσαι, πάντα θήσομεν θεοῖσι. Ch. 1039 οὐδ' ἐφ' ἑστίαν ἄλλην τραπέσθαι Λοξίας ἐφίετο. Fr. 5 σεμνοὺς Παλικοὺς Ζεὺς ἐφίεται καλεῖν. 178 ἡβῶσα χεὶρ ἐφίετο.

ἐφίμερος *exoptatus.* Ch. 840 νέαν φάτιν — οὐδαμῶς ἐφίμερον.

ἐφίστημι *praeficio.* Ag. 1202 μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει. Suppl. 303 τὸν πάνθ' ὁρῶντα φύλακ' ἐπέστησεν βοΐ. ‖ ἐφίσταμαι *adsto.* Sept. 538 οὐ μὴν ἀκόμπαστός γ' ἐφίσταται πύλαις.

ἐφοδεύω *viam praeeo.* Ch. 728 νῦν γὰρ ἀκμάζει — νύχιόν θ' Ἑρμῆν τοῖσδ' ἐφοδεῦσαι ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν.

ἔφοδος *invasio.* Eum. 375 ἡμετέραις ἐφόδοις μελανείμοσιν.

ἐφολκός *qui trahitur* (ab alio praeeunte vel ducente, ut ἐφολκός navis parva dicitur quae a

magna trahitur). Suppl. 200 μὴ πρόλεσχος μηδ' ἐφολκὸς ἐν λόγῳ γένῃ, quod schol. exp. μήτε προτέρα κατάρχου τοῦ λόγου μήτε ἀμειβομένη μακρολόγει.

ἐφοράω (cum aoristo ἐπεῖδον, medio ἐπειδόμην, futuro ἐπόψομαι) *intueor, oculis lustro, conspicio*. Sept. 220 μηδ' ἐπίδοιμι τάνδ' ἀστυδρομουμέναν πόλιν. Ag. 1539 πρὶν τόνδ' ἐπιδεῖν ἀργυροτοίχου δροίτας κατέχοντα χαμεύναν. Pr. 958 τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι. Ag. 1246 Ἀγαμέμνονός σέ φημ' ἐπόψεσθαι μόρον. 1642 λιμὸς ξύνοικος μάλθακόν σφ' ἐπόψεται. Fr. 191 ἥκομεν — πάθος τόδ' ἐποψόμενοι. ‖ Non raro de diis dicitur res humanas respicientibus et moderantibus. Sept. 485 τώς νιν Ζεὺς νεμέτωρ ἐπίδοι κοταίνων. 106 ἔπιδ' ἔπιδε πόλιν. Suppl. 1 Ζεὺς μὲν ἀφίκτωρ ἐπίδοι προφρόνως στόλον ἡμέτερον. 145 θέλουσα δ' αὖ θέλουσαν ἁγνά μ' ἐπιδέτω Διὸς κόρα. 531 τὸ πρὸς γυναικῶν ἐπιδών. 811 μάχιμα δ' ἔπιδε, πάτερ. 1031 ἐπίδοι δ' Ἄρτεμις ἁγνὰ στόλον οἰκτιζομένα. ‖ Forma media Suppl. 646 Δῖον ἐπιδόμενοι πράκτορά τε σκοπόν.

ἐφορεύω *inspicio, curam gero*. Eum. 930 ἄλλ' ἄλλᾳ δ' ἐφορεύει. Suppl. 627 Ζεὺς δ' ἐφορεύοι ξένιος ξενίου στόματος τιμάς. 676 Ἄρτεμιν δ' ἑκάταν γυναικῶν λόχους ἐφορεύειν. Pers. 7 ὧς αὐτὸς ἄναξ — εἵλετο χώρας ἐφορεύειν.

ἐφορμαίνω *irruo*. Pers. 208 κίρκον εἰσορῶ δρόμῳ πτεροῖς ἐφορμαίνοντα καὶ χηλαῖς κάρα.

ἐφορμάομαι *cum impetu me infero, irruo*. Pers. 462 ἐφορμηθέντες ἐξ ἑνὸς ῥόθου.

ἔφορος *praefectus*. Pers. 25 στρατιᾶς πολλῆς ἔφοροι. [Suppl. 674 δ' ἐφόρους male pro δὲ φόρους. V. φόρος.]

ἐφυμνέω *accino*. Pers. 393 οὐ γὰρ ὡς φυγῇ παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνὸν Ἕλληνες τότε. Eum. 902 τί οὖν μ' ἄνωγας τῇδ' ἐφυμνῆσαι χθονί; Ch. 385 ἐφυμνῆσαι γένοιτό μοι πυκάεντ' ὀλολυγμὸν ἀνδρός.

ἐχενηΐς *naves retinens*. Ag. 146 μή τινας ἀντιπνόους χρονίας ἐχενηΐδας αὔρας τεύξῃ. Sic emendavi quod est in M ἐχενηΐδας ἀπλοίας. Ad ἐχενηΐδας αὔρας vetus interpres adscripserat ἄπλοιαν, quod glossema quum Aeschyli quod restitui vocabulum αὔρας expulisset, in ἀπλοίας est mutatum, ut aptum esset adiectivis pluralibus ἀντιπνόους χρονίας ἐχενηΐδας.

ἐχθαίρω *odi*. Pr. 975 τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεούς. Sept. 502 ἀνδρὸς ἐχθαίρουσ' ὕβριν. Pers. 772 θεὸς γὰρ οὐκ ἤχθηρεν. Suppl. 487 ὕβριν μὲν ἐχθήρειεν ἄρσενος στόλου. Ch. 241 ἡ δὲ πανδίκως ἐχθαίρεται. Suppl. 754 εἰ σοί τε καὶ θεοῖσιν ἐχθαιροίατο.

ἔχθος *odium*. Sept. 937 πέπαυται δ' ἔχθος. Pers. 284 ὦ πλεῖστον ἔχθος ὄνομα Σαλαμῖνος κλύειν. Ch. 101 κοινὸν γὰρ ἔχθος ἐν δόμοις νομίζομεν. Suppl. 331 ἔχθει μεταπτοιοῦσαν εὐναίων γάμων.

ἔχθρα *inimicitia*. Pr. 388 μὴ γάρ σε θρῆνος οὑμὸς εἰς ἔχθραν βάλῃ. 492 πρὸς ἀλλήλους τίνες ἔχθραι. Suppl. 335 πότερα κατ' ἔχθραν;

ἐχθρόξενος *hospitibus inimicus, inhospitalis*. Pr. 729 τραχεῖα πόντου Σαλμυδησσία γνάθος ἐχθρόξενος ναύταισι. Sept. 606 ἀνδράσιν — ἐχθροξένοις τε καὶ θεῶν ἀμνήμοσι. 621 ἐχθρόξενον πυλωρὸν ἀντιτάξομεν.

ἐχθρός *inimicus*. Dicitur vel substantive vel adiective. Pr. 67 τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὕπερ στένεις. 120 τὸν Διὸς ἐχθρόν. 158 ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα. 864 τοιάδ' ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς ἔλθοι Κύπρις. 973 χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ ἐχθροὺς ἴδοιμι. 978 τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν. 1042 πάσχειν δὲ κακῶς ἐχθρὸν ὑπ' ἐχθρῶν οὐδὲν ἀεικές. Sept. 255 τρέψον εἰς ἐχθροὺς βέλος. 283 ἀντηρέτας ἐχθροῖσι τὸν μέγαν τρόπον. 305 ἐχθροῖς ἀφέντες τὰν βαθύχθον' αἶαν. 467 στείχει πρὸς ἐχθρῶν πύργον. 509 ἐχθρὸς γὰρ ἀνὴρ ἀνδρὶ τῷ ξυστήσεται. 523 ἐχθρὸν εἴκασμα βροτοῖς. 675 ἐχθρὸς σὺν ἐχθρῷ στήσομαι. 869 Ἀΐδᾳ τ' ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν. 1009 στέγων γὰρ ἐχθροὺς θάνατον εἵλετ' ἐν πόλει. Pers. 328 πλεῖστον πόνον ἐχθροῖς παρασχών. 451 ὅτ' ἐκ νεῶν φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσῳζοίατο. 1034 λυπρά, χάρματα δ' ἐχθροῖς. Ag. 455 ἐχθρὰ δ' ἔχοντας ἔκρυψεν. 1272 φίλων ὑπ' ἐχθρῶν οὐ διχορρόπως. 1325 τοῖς ἐμοῖς τιμαόροις ἐχθροῖς φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς τίνειν ὁμοῦ. 1374 ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων. 1473 δίκαν — κόρακος ἐχθροῦ. 1637 ἐγὼ δ' ὕποπτος ἐχθρὸς ἢ παλαιγενής. Ch. 123 τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς. 178 ἐχθροὶ γὰρ οἷς προσῆκε πενθῆσαι τριχί. 198 ἀπ' ἐχθροῦ κρατός. 309 ἀντὶ μὲν ἐχθρᾶς γλώσσης ἐχθρὰ γλῶσσα τελείσθω. 460 ξὺν δὲ γενοῦ πρὸς ἐχθρούς. 615 ἐχθρῶν ὕπαι φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον. 789 πρὸ δὲ δὴ 'χθρῶν. 902 ἅπαντας ἐχθροὺς τῶν θεῶν ἡγοῦ πλέον. 951 ὀλέθριον πνέουσ' ἐν ἐχθροῖς κότον. [993 φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρόν, ὡς φαίνει, κακόν.] Eum. 66 ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γενήσομαι πέπων. 730 ἐμεῖ τὸν ἰὸν οὐδὲν ἐχθροῖσιν βαρύν. 937 καὶ μέγα φωνοῦντ' ἐχθραῖς ὀργαῖς ἀμαθύνει. Suppl. 225 ἐχθρῶν ὁμαίμων καὶ μιαινόντων γένος. 1008 μηδ' αἶσχος ἡμῖν, ἡδονὴν δ' ἐχθροῖς ἐμοῖς πράξωμεν. Fr. 201 ἐχθροῦ πατρός μοι τοῦτο φίλτατον τέκνον. 152 ἥξει τ' ἐχθρούς.

Comparativus ἐχθίων et superlativus ἔχθιστος. Pers. 438 τίς γένοιτ' ἂν τῆσδ' ἔτ' ἐχθίων τύχη; Suppl. 511 δρακόντων δυσφρόνων ἐχθίοσιν. Pr. 37 τί τὸν θεοῖς ἔχθιστον οὐ στυγεῖς θεόν; Sept. 558 θηρὸς ἐχθίστου δάκους εἰκώ. Ag. 650 ξυνώμοσαν γὰρ ὄντες ἔχθιστοι τὸ πρὶν πῦρ καὶ θάλασσα.

ἔχθω *odi*. Fr. 301 ὡς οὐ δικαίως θάνατον ἔχθουσιν βροτοί ‖ ἔχθομαι *exosus sum*. Ag. 417 εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν ἔχθεται χάρις ἀνδρί.

ἔχιδνα *vipera*. Ch. 249 de Clytaemnestra ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασιν δεινῆς ἐχίδνης. [994 μύραινά γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ.] Suppl. 896 ἔχιδνα δ' ὥς μέ τις πόδ' ἐνδακοῦσ' ἔχει.

Ἐχίων *Echion*. Schol. Eur. Phoen. 942 οἱ περιλειφθέντες τῶν σπαρτῶν (ἐν τῇ πρὸς Κάδμον μάχῃ), ὡς Αἰσχύλος (fr. 385) φησίν, ἦσαν Χθόνιος, Οὐδαῖος, Πέλωρος, Ὑπερήνωρ καὶ Ἐχίων. In aliquot codicibus Ἀγήνωρ pro Πέλωρος.

ἐχυρός *firmus*. Pers. 78 ἐχυροῖσι πεποιθὼς στυφέλοις ἐφέταις, ubi in M a m. pr. superscr. ὀχυροῖσι: sed ἐχυροῖς 88 ἐχυροῖς ἕρκεσιν εἴργειν ἄμαχον κῦμα θαλάσσας, ubi apographa plura ὀχυροῖς, quod legitur Ag. 44 ὀχυρὸν ζεῦγος Ἀτρειδᾶν, nisi hoc quoque ἐχυρόν scribendum. Eodem modo aliorum scriptorum codices variant, ut exempla in Thesauro collecta docent.

ἔχω (cum imperfecto εἶχον, cuius dualis persona tertia εἰχέτην Ch. 760, aoristo ἔσχον, futuro ἕξω vel, quod rarius, σχήσω) respondet Latino *habeo*, sed non raro aliis quoque verbis, quibus tamen omnibus *habendi* notio inest. Dicitur autem non solum de iis quae manibus teneri vel tangi possunt, sed etiam de iis quae visu vel auditu vel mente percipiuntur. Vulgaris usus exempla ab Wellauero collecta haec sunt, de quibus partim dicendum erit sub vocabulis cum ἔχειν coniunctis. Pr. 13 σφῷν μὲν ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος

δή. 81 κώλοισιν ἀμφίβληστρ' ἔχει. 169 ἦ μὴν ἔτ' ἐμοῦ — χρείαν ἕξει μακάρων πρύτανις. 185 κέαρ ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς. 187 παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς. 232 βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπώρων λόγον οὐκ ἔσχεν οὐδένα. 253 φλογωπὸν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι. 264 ὅστις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει. 315 ἃς ἔχεις ὀργὰς ἄφες. 344 σαυτὸν ἐκποδὼν ἔχων. 445 μέμψιν οὔτιν' ἀνθρώποις ἔχων. 470 οὐκ ἔχω σόφισμα. 491 δίαιταν ἥντινα ἔχουσ' ἕκαστοι. 494 χροιὰν τίνα ἔχοντα. 570 δόλιον ὄμμ' ἔχων. 639 ἀξίαν τριβὴν ἔχει. 800 ἃς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδὼν ἕξει πνοάς. 859 φθόνον δὲ σωμάτων ἕξει θεός. 931 καὶ τῶνδέ γ' ἕξει δυσλοφωτέρους πόνους. Sept. [13 ὥραν τ' ἔχονθ' ἕκαστον.] 67 πιστὸν ἡμεροσκόπον ὀφθαλμὸν ἕξω. [in versu non lecto in M, sed ab interpolatore Byzantino ficto 195 τοιαῦτά τἂν γυναιξὶ συνναίων ἔχοις.] 354 ξύννομον θέλων ἔχειν. 387 ἔχει δ' ὑπέρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τόδε. 432 ἔχει δὲ σῆμα γυμνὸν ἄνδρα πυρφόρον. [471 οὐ κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων.] 511 ὁ μὲν γὰρ πυρπνόον Τυφῶν' ἔχει. 521 τὸν Διὸς ἀντίτυπον ἔχοντ' ἄφιλον ἐν σάκει — δέμας. 529 ὄμνυσι δ' αἰχμὴν, ἣν ἔχει. 537 γοργὸν δ' ὄμμ' ἔχων. 642 ἔχει δὲ καινοπηγὲς εὔθετον σάκος. 648 πόλιν ἕξει πατρῴων δωμάτων τ' ἐπιστροφάς. [818 ἕξουσι δ' ἣν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθονός.] 947 ἔχουσι μοῖραν λαχόντες. 1030 ἔχουσ' ἄπιστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει. 1064 μονόκλαυτον ἔχων θρῆνον ἀδελφῆς. Pers. 193 ἐν ἡνίαισί τ' εἶχεν εὔαρκτον στόμα. 466 ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ. 597 Αἴαντος περικλύστα νᾶσος ἔχει τὰ Περσᾶν. 722 ὥστ' ἔχειν πόρον. 764 ἔχοντα σκῆπτρον εὐθυντήριον. 785 οἳ κράτη τάδ' ἔσχομεν. Ag. 320 Τροίαν Ἀχαιοὶ τῇδ' ἔχουσ' ἐν ἡμέρᾳ. 331 πρὸς ἀρίστοισιν ὧν ἔχει πόλις. 455 ἐχθρὰ δ' ἔχοντας ἔκρυψεν. 548 πάλαι τὸ σιγᾶν φάρμακον βλάβης ἔχω. 582 πάντ' ἔχεις λόγον. 665 ὡς μήτ' ἐν ὅρμῳ κύματος ζάλην ἔχειν. 673 ἡμεῖς, τ' ἐκείνους ταὔτ' ἔχειν δοξάζομεν. 831 συνήγορόν μ' ἔχεις. 889 ἐν ὀψικοίτοις δ' ὄμμασιν βλάβας ἔχω. 962 οἴκοις δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς, ἄναξ, ἔχειν. 992 οὐ τὸ πᾶν ἔχων ἐλπίδος φίλον θράσος. 1046 ἔχεις παρ' ἡμῶν οἷάπερ νομίζεται. 1058 ὡς οὔποτ' ἐλπίσασι τήνδ' ἕξειν χάριν. 1151 πόθεν ἐπισσύτους θεοφόρους τ' ἔχεις ματαίους δύας; 1154 πόθεν ὅρους ἔχεις θεσπεσίας ὁδοῦ; 1222 σὺν ἐντέροις τε σπλάγχν', ἐποίκτιστον γέμος, πρέπουσ' ἔχοντες. 1264 τί δῆτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε; 1288 οἳ δ' εἶχον πόλιν. 1413 δημόθρους τ' ἔχειν ἀράς. 1574 κτεάνων τε μέρος βαιὸν ἐχούσῃ. 1629 Ὀρφεῖ δὲ γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις. Ch. 163 ἔχει μὲν ἤδη γαπότους χοὰς πατήρ. 195 εἶθ' εἶχε φωνὴν ἔμφρονα. 238 τέσσαρας μοίρας ἔχον ἐμοί. 254 ἄμφω φυγὴν ἔχοντε τὴν αὐτὴν δόμων. 257 πόθεν ἕξεις ὁμοίας χειρὸς εὔθοινον γέρας; 277 ἔχοντα πολλὰ δυστερπῆ κακά. 351 πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον. 481 τοιάνδε σου χρείαν ἔχω. 560 παντελῆ σαγὴν ἔχων. 760 κναφεὺς τροφεύς τε ταυτὸν εἰχέτην τέλος. 762 διπλᾶς δὲ τάσδε χειρωναξίας ἔχουσα. 865 ἀρχάς τε πολισσονόμους ἕξει. 954 μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός. [990 ἔχει γὰρ αἰσχυντῆρος ὡς νόμος δίκην.] 1017 ἄζηλα νίκης τῆσδ' ἔχων μιάσματα. Eum. 8 τὸ Φοίβης δ' ὄνομ' ἔχει παρώνυμον. 41 ἄνδρα θεομυσῆ ἕδραν ἔχοντα. 43 νεοσπαδὲς ξίφος ἔχοντα. 82 θελκτηρίους μύθους ἔχοντες. 99 ἔχω μεγίστην αἰτίαν κείνων ὕπο. 161 τὸ περίβαρυ κρύος ἔχειν. 168 βλοσυρὸν ἀρόμενον ἄγος ἔχειν. 192 οἵας ἑορτῆς ἔστ' ἀπόπτυστοι θεοῖς στέργηθρ' ἔχουσαι. 228 ὥστ' ἔχειν τιμὰς σέθεν. 257 ἀλκὰν ἔχων. 271 ἔχονθ' ἕκαστον τῆς δίκης ἐπάξια. 335 τοῦτο γὰρ λάχος διανταία Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν. 396 ὑπὸ χθόνα τάξιν ἔχουσα. 476 αὗται δ' ἔχουσι μοῖραν οὐκ εὐπέμπελον. 574 ὧν ἔχεις αὐτὸς κράτει. 579 αἰτίαν δ' ἔχω τῆς τοῦδε μητρὸς τοῦ φόνου. 600 δυοῖν γὰρ εἶχε προσβολὰς μιασμάτοιν. 705 πόλεως σωτήριον ἔχοιτ' ἂν οἷον οὔτις ἀνθρώπων ἔχει. 729 οὐκ ἔχουσα τῆς δίκης τέλος. 776 πάλαισμ' ἄφυκτον τοῖς ἐναντίοις ἔχοις. 799 ὡς ταὔτ' Ὀρέστην δρῶντα μὴ βλάβας ἔχειν. 807 ὑπίσχομαι ἕδρας τε καὶ κευθμῶνας — ἕξειν. 836 πολλῆς δὲ χώρας τῆσδ' ἔτ' ἀκροθίνια — ἔχουσα. 892 τίνα με φῂς ἔχειν ἕδραν; 960 κύρι' ἔχοντες. Suppl. 79 ἥβᾳ μὴ τέλεον δόντες ἔχειν παρ' αἶσαν. 108 κέντρον ἔχων ἄφυκτον. 172 νῦν ἔχων παλίντροπον ὄψιν ἐν λιταῖσιν. 193 ἱκετηρίας — σεμνῶς ἔχουσαι διὰ χερῶν εὐωνύμων. 208 θέλοιμ' ἂν ἤδη σοὶ πέλας θρόνους ἔχειν. 271 ἔχουσα δ' ἤδη τἀπ' ἐμοῦ τεκμήρια. 333 λευκοστεφεῖς ἔχουσα νεοδρέπτους κλάδους. 391 ὡς οὐκ ἔχουσι κῦρος οὐδὲν ἀμφὶ σοῦ. 425 πᾶν κράτος ἔχων χθονός. 457 ἔχω στρόβους ζώνας τε. 743 δορυπαγεῖς δ' ἔχοντες κυανώπιδας νῆας. 763 ματαίων ἀνοσίων τε κνωδάλων ἔχοντες ὀργάς. 875 ὀϊζύος ὄνομ' ἔχων. 986 ὡς ἔχοιμι τίμιον γέρας. 997 ὥραν ἐχούσας τήνδ' ἐπιστρεπτὸν βροτοῖς. Fr. 55 ὀρει' ὄργαν' ἔχοντες. et ibidem ἐν χερσὶν βόμβυκας ἔχων. 67 Ἀδριηναί τε γυναῖκες τρόπον ἕξουσι γόων. 238 ἔχω (sic Salmasius pro ἔχων) δὲ τούτων θυμὸν ἱππογνώμονα. 255 πέλλυτρ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις. 280 μὴ καμίνου σχῶσι μάκιστον σέλας. 298 ἔνθα νυκτέρων φαντασμάτων ἔχουσι μορφὰς ἄπτεροι Πελειάδες. 310 πόνου γὰρ ἄκρον οὐκ ἔχει χρόνον. 325 Κύπρου Πάφου τ' ἔχουσα πάντα κλῆρον. 341 ὃς εἶχε πώλους τέσσαρας ζυγηφόρους. || Fr. 125 ἀν' οὖς ἔχων per tmesin dictum pro οὖς ἀνέχων, i.e. ἄνω ἔχων, ut exp. grammatici in annot. indicati.

De loco quem quis tenet Ag. 12 εὖτ' ἂν δὲ νυκτίπλαγκτον ἔνδροσόν τ' ἔχω εὐνήν. Ch. 954 μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός. Eum. 24 Βρόμιος ἔχει τὸν χῶρον. Suppl. 704 θεοὺς δ' οἳ γᾶν ἔχουσιν. Pr. 419 οἳ γᾶς ἔσχατον τόπον ἀμφὶ Μαιῶτιν ἔχουσι λίμναν. || *occupatum teneo*. Sept. 486 γείτονας πύλας ἔχων.

Inversa constructione locus vel status tenere aliquem dicitur: de quo v. Thes. vol. 3 p. 2618. Ch. 65 τοὺς δ' ἄκρατος ἔχει νύξ. 318 ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναί. 757 ἢ λιμὸς ἢ δίψησις ἢ λιψουρία ἔχει. Suppl. 1025 αἶνος δὲ πόλιν τήνδε Πελασγῶν ἐχέτω. Pers. 751 πῶς τάδ' οὐ νόσος φρενῶν εἶχε παῖδ' ἐμόν; Ag. 1243 φόβος μ' ἔχει. Suppl. 379 φόβος μ' ἔχει φρένας. 521 παραιτοῦ τῶν σ' ἔρως ἔχει τυχεῖν. 649 ὃν τίς ἂν δόμος ἔχοι ἐπ' ὀρόφων μιαίνοντα; ubi est *sustineat*. 736 περίφοβόν μ' ἔχει τάρβος. Ag. 1659 ἐχοίμεθ' ἂν δαίμονος χολῇ βαρείᾳ δυστυχῶς πεπληγμένοι.

ἔχω *cohibeo*. Pers. 746 Ἑλλήσποντον ἱρὸν — ἤλπισε σχήσειν. Eum. 695 φόβος τε συγγενὴς τὸ μἀδικεῖν σχήσει.

Ἔχω cum infinitivo constructum significat *possum, potestatem habeo, scio*. Pr. 51 κοὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω. 474 σεαυτὸν οὐκ ἔχεις εὑρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος. 586 οὐδ' ἔχω μαθεῖν. 683 εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὅ τι λοιπὸν πόνων. 820 εἰ μέν τι τῇδε λοιπὸν ἢ παρειμένον ἔχεις γεγωνεῖν. Ag. 163 οὐκ ἔχω προσεικάσαι. 367 Διὸς πλαγὰν ἔχουσιν εἰπεῖν. Ch. 199 εἶχε συμπενθεῖν ἐμοί. 259 πέμπειν ἔχοις ἂν σήματα. 518 οὐκ ἔχοιμ' ἂν εἰ-

κάσαι τάδε. Suppl. 377 ὑμῖν δ' ἀρήγειν οὐκ ἔχω. Fr. 196, 4 ἑλέσθαι δ' οὔτιν' ἐκ γαίας λίθον ἕξεις. Sine infinitivo Ch. 105 λέγοις ἂν εἴ τι τῶνδ' ἔχοις ὑπέρτερον. 778 ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα:

ἔχω cum participio fr. 305 κἀποδηλώσας ἔχει θρασὺν πετραῖον ὄρνιν ἐν παντευχίᾳ.

Eiusdem generis est ἔχω sequente pronomine interrogativo in formulis qualis est Pr. 905 οὐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμαν. Ch. 91 οὐδ' ἔχω τί φῶ.

ἔχω intransitive dictum de eo qui in loco aliquo vel statu versatur Sept. 102 εἰ μὴ νῦν, πότ' ἀμφὶ λιτάν' ἕξομεν; Ag. 190 Χαλκίδος πέραν ἔχων παλιρρόχθοις ἐν Αὐλίδος τόποις. 724 πολέα δ' ἔσχ' ἐν ἀγκάλαις, nisi ἦστ' scribendum. Sed Eum. 445 οὐδ' ἔχει μύσος πρὸς χειρὶ τὴμῇ τὸ σὸν ἐφεζομένη (ἐφημένου Burgesius) βρέτας, recte Wieselerus correxit ἔχων — ἐφεζόμην.

Saepissime cum adverbiis coniungitur statum vel condicionem indicantibus. Sept. 225. Pers. 343. Ag. 1661. Ch. 521 ὧδ' ἔχει λόγος. Sept. 799 καλῶς ἔχει τὰ πλεῖστα. 911 σιδαρόπλακτοι μὲν ὧδ' ἔχουσι. Pers. 170 ὡς οὕτως ἐχόντων τῶνδε. 724 ὧδ' ἔχει. Ag. 178 τὸν πάθει μάθος θέντα κυρίως ἔχειν. 552 τὰ μέν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν. 846 τὸ μὲν καλῶς ἔχον. 1171 τὸ μὴ πόλιν μὲν ὥσπερ οὖν ἔχει παθεῖν. 1393 ὡς ὧδ' ἐχόντων. 1406 τάδ' ὧδ' ἔχει. Ch. 239 προσαυδᾶν δ' ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον. 408 τὰ λοίπ' ἀμηχάνως ἔχοντα. 453 τὰ μὲν γὰρ οὕτως ἔχει. 542 ὥστε συγκόλλως ἔχειν. 696 ἦν γὰρ εὐβόλως ἔχων. 740 δόμοις δὲ τοῖσδε παγκάκως ἔχει. 871 πῶς ἔχει; 892 τῷδε δ' ἀρκούντως ἔχει. 979 τάδ' εὐόρκως ἔχει. Eum. 154 τί τῶνδ' ἐρεῖ τις δικαίως ἔχειν; Ib. 481 ἀμηχάνως τ' ἔχει Butlerus pro ἀμηχάνως ἐμοί. Fr. 257 ἀμφιδεξίως ἔχει.

ἔχομαι (forma media) *amplector*. Sept. 98 ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι.

ἑψίω vitiose pro ἐμψίω *cibo praemanso nutrio*. Photius p. 47, 10 ἑψιοῦσα: τροφὰς διδοῦσα χόνδρου καὶ τὰ ἑψητά. Αἰσχύλος ἐν Τροφοῖς (fr. 49) "βιοτὴν αὔξιμον ἑψιοῦσα." Ἱππῶναξ. Inter καὶ et τὰ ἑψητά excidisse ψιφά intellexit M. Schmidtius in Philologo vol. 18 p. 288 collata Hesychii gl. ψιφά: ἑψητὰ (ἑψιτὰ codex) λεπτά, etsi mirum est vocabulum ψιφά pro usitato ψίχες dictum. Praeterea Schmidtius verba sic corrigi et collocari voluit, Ἐμψίουσα: τροφὰς διδοῦσα χόνδρου. "βρωτὺν αὐξίμην ἐμψίουσα" Ἱππῶναξ. καὶ ψιφά τὰ ἑψητὰ Αἰσχύλος Τροφοῖς, coniectura parum probabili, quum verba αὐξίμην ἐμψίουσα sic iuxta se posita neque iambico nec trochaico metro apta sint: nam ἐμψίουσα syllaba secunda producta dicitur. Quamobrem probabilius verba καὶ ψιφά τὰ ἑψητά, loco alieno illata, ante Ἱππῶναξ collocari videntur. Hesychius ἐμψιοῦσα: ἐρίγματα διδοῦσα. Recta scriptura est ἐμψίουσα, restituta ab Lobeckio Rhemat. p. 154. Aeschyli verba metro Ionico scripta sunt. Verbi simplicis ψίω aoristo ἔψισε usus est Hipponax in versu ab Etym. M. p. 154, 27 servato, ex quo Hesychii gl. ἔψισεν: ἐψώμισεν sumta esse potest.

ἕψω *coquo*. Fr. 321 ἕψου, μηδὲ λυπηθῇς πυρί.

ἑῷος *matutinus*. Pr. 25 πάχνην θ' ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν.

ἕως *usque dum*. Pers. 428 ἕως κελαινῆς νυκτὸς ὄμμ' ἀφείλετο. 464 ἕως ἁπάντων ἐξαπέφθειραν βίον. Fr. 40 κἄπειτα δ' εἶσι λαμπρὸν ἡλίου φάος, ἕως ἐγείρω. Cum coniunctivo Pr. 810 ἕως ἂν ἐξίκῃ καταβασμόν. ‖ *quamdiu*. Ch. 1026 ἕως δ' ἔτ' ἔμφρων εἰμί. Pers. 710 ἕως ἔλευσσες αὐγὰς ἡλίου. Ag. 1435 ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς Αἴγισθος.

ἕως *aurora*. Ag. 265 εὐάγγελος — ἕως γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα.

Ζ.

Litterae δι in ζ contractae sunt in formis vocabulorum ζαπρέπων et κάρζα pro διαπρέπων et καρδία, quae v.

Ζαγρεύς. Etym. Gud. p. 227, 40. Etym. MS. Paris. ap. Larcherum in Actis Academiae Inscr. Parisinae vol. 47 (sive in Sturzii Append. ad Orionem p. 213) et Gaisford. p. 1161. et gramm. cod. Oxon. apud Cramerum Anecd. Oxon. vol. 2 p. 443. Ζαγρεύς, ὁ μεγάλως ἀγρεύων, ὡς (ὦ Oxon.) πότνια γῆ Ζαγρεῦ τε θεῶν πανυπέρτατε πάντων, ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γράψας ἔφη (πάντων — ἔφη om. Oxon.) τινὲς δὲ τὸν Ζαγρέα υἱὸν Ἅιδου φασίν, ὡς Αἰσχύλος ἐν Σκύφῳ (ἐν Σκύφῳ om. Oxon.) Ζαγρεῖ τε νῦν με (μοι Oxon.) καὶ πολυξένῳ χαίρειν. ἐν δὲ Αἰγυπτίοις (sic Cramerus post Larcherum. αἰγυπτί Oxon. αἰγύπτῳ Gud. et Paris.) οὕτως αὐτὸν διὰ (οὕτως α. δ. om. Oxon.) τὸν Πλούτωνα καλεῖ, τὸν ἀγραῖον. τὸν πολυξενώτατον διὰ τῶν κεκμηκότων. Quae Hermannus sic correxit, Ζ. ὁ. μ. ἀ. "πότνια Γῆ — πάντων," ὡς ὁ τὴν Ἀ. — ὡς Αἰσχύλος ἐν Σισύφῳ (fr. 229) "Ζαγρεῖ τε νῦν με καὶ πολυξένῳ πατρὶ χαίρειν." ἐν δὲ Αἰγυπτίοις οὕτως αὐτὸν τὸν Πλούτωνα καλεῖ. Tum aliud sequitur excerptum, ἐν δὲ Ἱκέτισι (147) τὸν Δία, "τὸν γάϊον, | τὸν πολυξενώτατον | Ζῆνα τῶν κεκμηκότων."

ζάθεος *admodum divinus. sacrosanctus*. Fr. 99 b τὴν αἰπεινὴν ζαθέαν. Ὤλενον.

ζάλη *turbo, procella, tempestas*. Pr. 371 θερμοῖς ἀπλάτου βέλεσι πυρπνόου ζάλης. Ag. 656 χειμῶνι τυφῶ σὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ. 665 ὡς μήτ' ἐν ὅρμῳ κύματος ζάλην ἔχειν. [Ch. 698 ἤπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν, ubi Bambergerus βακχείας ζάλης.]

ζαπληθής *abundans, copiosus*. De barba densa Pers. 316 πυρσὴν ζαπληθῆ δάσκιον γενειάδα.

ζαπρέπων. V. διαπρέπων.

ζάπυρος *igneus*. Pr. 1084 ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυροι.

ζαχρεῖος *valde utilis*. Suppl. 194 αἰδοῖα καὶ γοεδνὰ καὶ ζαχρεῖ' ἔπη ξένους ἀμείβεσθε. Sic correxit Bambergerus quod est in M καὶ τὰ χρέα ἔπη, ab Turnebo in τὰ χρεῖ' ἔπη mutatum. Alio sensu Theocr. 25, 6 ὁδοῦ ζαχρεῖον ὁδίτην dixit *via indigentem*: quae usitata est adiectivi χρεῖος significatio, ut Aeschylus ipse paullo post v. 202 dixit χρεῖος εἶ ξένη φυγάς. Diversum est Homericum ζαχρηής, ab aliis ζαχρειής scriptum et ab aliis aliter explicatum, de quo v. Thes. vol. 4 p. 10.

ζάω [Huius verbi paucis tantum formis usus

est Aeschylus. Praesens ζῶ ζῇς ζῶμεν ζῶσι, infinitivus ζῆν, participium ζῶν ζῶσα, imperfecti ἔζων persona tertia ἔζη.] *vivo*. Pr. 681 ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν ἀφνίδιος μόρος τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν. 747 τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος; Sept. 637 ζῶντ' ἀτιμαστῆρα. 1034 θέλουσ' ἄκοντι κοινώνει κακῶν, ψυχή, θανόντι ζῶσα, συγγόνῳ φρενί. Ag. 571 τὸν ζῶντα δ' ἀλγεῖν χρὴ τύχης παλιγκότου. 630 αὐτοῦ ζῶντος ἢ τεθνηκότος. [677 καὶ ζῶντα καὶ βλέποντα, ubi nunc χλωρόν τε καὶ β. ex gl. Hesychii, de qua s. v. χλωρός dicetur.] 843 εἴτ' οὖν θανόντος εἴτε καὶ ζῶντος πέρι λέγω. Ch. 360 βασιλεὺς γὰρ ἦν ὄφρ' ἔζη. 886 τὸν ζῶντα καίνειν τοὺς τεθνηκότας λέγω. 905 καὶ ζῶντα γάρ νιν κρείσσον' ἡγήσω πατρός. 926 ἔοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην. 1043 ζῶν καὶ τεθνηκώς. Eum. 264 ἀπὸ ζῶντος ῥοφεῖν ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πέλανον. 267 καὶ ζῶντά σ' ἰσχνάνασ' ἀπάξομαι κάτω. 305 καὶ ζῶν με δαίσεις. 603 τοιγὰρ σὺ μὲν ζῇς. 604 τί δ' οὐκ ἐκείνην ζῶσαν ἤλαυνες φυγῇ; Suppl. 116 ζῶσα γόοις με τιμῶ. Fr. 138 ἀποίμωξόν με τοῦ τεθνηκότος τὸν ζῶντα μᾶλλον. 174 τί γὰρ καλὸν ζῆν βίοτον, ὃς λύπας φέρει; Ag. 819 ἄτης θύελλαι (θυηλαὶ Herm.) ζῶσι, i. e. *vigent*.

ζεύγλη *subiugium*. Pr. 463 κνώδαλα ζεύγλαισι (sic M, non ζεύγλησι, quod est in apogr. quibusdam) δουλεύοντα, ubi Hermannus "ζεύγλην alii curvaturam iugi, alii partem eam cui collum iumenti immititur, vel, quod idem est, lora, quae *subiugia* ab Latinis vocantur, esse tradunt. Hoc significatu hic dixit Aeschylus et ante eum Homerus Il. 19, 405 πᾶσα δὲ χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν οὖδας ἵκανεν. V. scholiastas Homeri et Schefferum de re vehiculari p. 116 seqq."

ζεύγνυμι *iungo*, *copulo*. Pr. 462 κἄζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα. Pers. 191 ἅρμασιν δ' ὕπο ζεύγνυσιν αὐτώ. 722 μηχαναῖς ἔζευξεν Ἕλλης πορθμόν. Ag. 1640 τὸν δὲ μὴ πειθάνορα ζεύξω βαρείαις. 842 ζευχθεὶς ἕτοιμος ἦν ἐμοὶ σειραφόρος. Ch. 795 ἴσθι δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον εὖνιν ζυγέντ' ἐν ἅρματι.

ζεῦγος *par*. Ag. 44 ὀχυρὸν ζεῦγος Ἀτρειδᾶν. Aliena ab his anapaestis est forma Dorica Ἀτρειδᾶν, cuius origo inde repetenda videtur, quod Aeschylus numero duali usus erat ζεῦγος Ἀτρείδαιν, memor fortasse Homerici Ἀτρείδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν. Hoc quum facili errore pro ΑΤΡΕΙΔΑΝ acceptum esset, librarius Ἀτρειδᾶν scripsit. Antiquissimum huius erroris exemplum est ap. Homerum Il. 19, 310 ubi pars codicum, inter eosque Venetus A, δοιὼ δ' Ἀτρεῖδαι μενέτην καὶ δῖος Ὀδυσσεύς, sed poeta scripserat quod est in aliis Ἀτρείδα, ut postulant numeri duales δοιὼ et μενέτην, servatumque est aliis in locis, velut Il. 1, 16. 385 Ἀτρείδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν, ex quo non sequitur quod Heynio videbatur, ibidem v. 17 Ἀτρεῖδαί τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί, aut 8, 261 τὸν δὲ μέτ' Ἀτρεῖδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος, | τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες etc. Ἀτρείδα scribendum esse. Nam quum nomen duale aliud non additum sit, pluralis non minus recte habet quam 9, 341 ἦ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων | Ἀτρεῖδαι, aut Αἴαντες in loco modo memorato, licet alibi Αἴαντε δύω dixerit. Alio modo erratum apud Photium p. 52, 20 ζεῦγος: τὸ ἐκ δυοῖν τινῶν ζευγνύμενον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκ πλειόνων· καὶ γὰρ καὶ Ἰσοκράτης "τεθρίππων ζεῦγος" εἶπεν καὶ Αἰσχύλος "ζεῦγος τεθρίππων." Omisso Aeschyli nomine Etym. M. p. 409, 48. Recte autem ζεῦγος τέθριππον in Lexico Vindob. p. 95, 10 ubi vid. Nauck. et in Praef. p. XLVIII. Isocrati p. 351 c, ubi nunc ἵππων ζεύγει legitur, τεθρίππῳ restituit Naberus.

ζευκτήριον *iugum*. Ag. 529 τοιόνδε Τροίᾳ περιβαλὼν ζευκτήριον.

ζευκτήριος *iungens*. Pers. 736 γέφυραν γαῖν δυοῖν ζευκτηρίαν. Fr. 350 πάτερ Θέοινε, Μαινάδων ζευκτήριε.

Ζεύς *Iuppiter*. Cum casibus obliquis Διός Διί Δία et formis poeticis Ζηνός Ζηνί Ζῆνα, quibus tragici non utuntur nisi postulante metro. Nominativus Ζεύς legitur Pr. 150 187 194 202 203 255 313 401 517 527 649 756 848 907 952 980 990 1074. Sept. 8 485 512 517 520 630. Pers. 740 762 827. Ag. 56 62 160 509 970 1024 1036. Ch. 395 775. Eum. 17 92 366 618 622 640 850 918 973 1045. Suppl. 1 27 169 206 231 300 312 403 575 594 624 627 689 1053. Fr. 5 65a 82 196, 6 222 340. ‖ Genitivus Διός Pr. 10 12 34 50 62 67 120 122 162 304 357 376 510 551 590 667 759 831 834 850 894 905 928 941 1002 1021. Sept. 428 521 532 614 662 1074. Ag. 165 367 526 677 703 747 1015 1485 1563. Ch. 645 949. Eum. 19. Suppl. 19 85 86 91 145 192 302 314 360 445 588 641 780 1036 1048. Fr. 27 52 155 387. ‖ Ζηνός Pr. 358 372 652 803 [930 καὶ προσδοκᾶν χρὴ δεσπόσειν Ζηνός τινα; ubi scribendum Ζηνὶ δεσπόσειν τινά, ut ostendi s. v. δεσπόζω.] 938. [Sept. 521 Ζηνός metro postulante restituendum pro Διός.] Ag. 285. Eum. 621. Suppl. 46 212 346 385 478 585 616 652. Fr. 155 329. ‖ Dativus Ζηνὶ Pr. 218 241 519 930 969. Sept. 443. Ch. 245. Eum. 826. ‖ Accusativus Δία Pr. 339 757. Ag. 362. Eum. 28. Fr. 436 b, ubi Δία τὸν ἐν θαλάσσῃ ex Aeschylo memorat Pausanias 2, 24, 4, ut nesciamus quo casu usus sit Aeschylus. ‖ Ζῆνα Pr. 542. Sept. 514. Ag. 173. Suppl. 157 162 173 295 671. ‖ Vocativus Ζεῦ Sept. 69 116 256 822. Pers. 532 915. Ag. 355 973. Ch. 246 383 409 784 788 789 855. Suppl. 209 526 816 892 901. ‖ De nominativo et vocativo Ζήν Suppl. 162 v. s. v. Ἰώ.

Ζέφυρος *Zephyrus*. Ag. 692 ἔπλευσε Ζεφύρου γίγαντος αὔρᾳ. V. s. v. γίγας.

ζέω *ferveo*. Sept. 708 νῦν δ' ἔτι ζεῖ. Pr. 378 ὀργῆς ζεούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι. Sic correxi pro ὀργῆς νοσούσης, de quo dicetur s. v. ὀργή.

ζηλόω *beatum praedico*. Pr. 330 ζηλῶ σ' ὁθούνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς. Pers. 712 νῦν τέ σε ζηλῶ θανόντα, πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος.

ζηλωτός *beatus praedicandus*. Pers. 710 ζηλωτὸς ὢν βίοτον εὐαίωνα Πέρσαις ὡς θεὸς διήγαγες.

ζημία *damnum*, *poena*. Pr. 329 γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται. 382 ἐν τῷ προθυμεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾶν τίνα ὁρᾷς ἐνοῦσαν ζημίαν; Ch. [275 ἀποχρημάτοισι ζημίαις ταυρούμενον.] 1032 παρέντα δ' — οὐκ ἐρῶ τὴν ζημίαν.

ζητέω *quaero*. Pr. 262 ἄθλων δ' ἔκλυσιν ζήτει τινά. 316 ζήτει δὲ τῶνδε πημάτων ἀπαλλαγάς. 776 καὶ μηδὲ σαυτῆς ἐκμαθεῖν ζήτει πόνους.

ζόη *vita*. Sept. 939 ἐν δὲ γαίᾳ ζόα φονορύτῳ μέμικται. Fr. 195 (apud Galen. vol. 9 p. 385) πικροὶ γάρ κοὐ διὰ ζόης ἀτμοί. 395 ζόης πονηρᾶς θάνατος εὐπορώτερος. Tribus his locis in libris ζωά et ζωῆς scriptum in codicibus, qua forma tragici non sunt usi, de quo dictum in Thes. vol. 4 p. 55 post Elmsleium ad Eur. Med. 946.

ζόφος *tenebrae*. Pers. 839 γῆς ὑπὸ ζόφον.

ζυγηφόρος *iugifer*, *iugum ferens*. Fr. 341 ὃς εἶχε πώλους τέσσαρας ζυγηφόρους.

Ζυγόν *iugum currus.* Pr. 462 κἄζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα. Pers. 196 ζυγὸν θραύει μέσον. Ag. 1071 εἴκουσ' ἀνάγκῃ τῇδε καίνισον ζυγόν. ‖ *iugum trutinae.* Suppl. 822 σὸν δ' ἐπίπαν ζυγὸν ταλάντου. ‖ *iugum servitutis.* Sept. 75 Κάδμου πόλιν ζυγοῖσι δουλίοισι μήποτε σχεθεῖν. 471 πόλεως ἀπείργειν τῆσδε δούλιον ζυγόν. 793 πόλις πέφευγεν ἥδε δούλιον ζυγόν. Pers. 50 ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι. 72 ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου. 594 ἐλύθη ζυγὸν ἀλκᾶς. Ag. 953 ἑκὼν γὰρ οὐδεὶς δουλίῳ χρῆται ζυγῷ. 1226 φέρειν γὰρ χρὴ τὸ δούλιον ζυγόν. Ib. 1041 Triclinius interpolavit πραθέντα τλῆναι καὶ ζυγῶν θιγεῖν βίᾳ pro π. τλῆναι δουλίας μάζης βίᾳ, ubi recte Engerus δουλίας μάζης τυχεῖν.] ‖ *transtrum.* Ag. 1618 κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός.

Ζυγόω *aomo.* Hesychius ζυγώσω: δαμάσω, κλείσω, καθέξω. Αἰσχύλος Κίρκῃ σατυρικῇ (fr. 113).

Ζῶμα *cinctus* (tunicae species). Fr. 240 πεζοφόροις ζώμασιν. V. πεζοφόρος.

Ζώνη *zona.* Ch. 992 ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρος. Eum. 608 πῶς γάρ σ' ἔθρεψεν ἐντός, ὦ μιαιφόνε, ζώνης; Suppl. 457 ἔχω στρόφους ζώνας τε, συλλαβὰς πέπλων.

Ζωός *vivus.* Fr. 449 in elegia ζωὸν δὲ φθιμένων πέλεται κλέος.

Ζωπυρέω *incendo.* Sept. 289 γείτονες δὲ κάρζας μέριμναι ζωπυροῦσι τάρβος. Ag. 1034 ζωπυρουμένας φρενός.

Ζώφυτος *vitam alens.* Suppl 858 ἔνθεν ἀεξόμενον ζώφυτον αἷμα βροτοῖσι θάλλει.

H.

Ἤ *aut.* Pr. 116 θεόσυτος ἢ βρότειος ἢ κεκραμένη. 118 πόνων ἐμῶν θεωρὸς ἢ τί δὴ θέλων; 328 ἢ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς —; ubi ἢ οὐκ in unam syllabam coalescunt, ut Sept. 100 ἀκούετ' ἢ οὐκ ἀκούετε; 202 ἤκουσας ἢ οὐκ ἤκουσας, ἢ κωφῇ λέγω; et Ch. 1010. Reliqua exempla sunt Pr. 583 πυρί με φλέξον ἢ χθονὶ κάλυψον ἢ ποντίοις δάκεσι δὸς βοράν. 606 τί μῆχαρ ἢ τί φάρμακον; 660 δρῶντ' ἢ λέγοντα. 765 θέορτον ἢ βρότειον. 819 εἴ τι τῆδε λοιπὸν ἢ παρειμένον. Sept. 92 τίς ἄρ' ἐπαρκέσει θεῶν ἢ θεᾶν; 242 θνήσκοντας ἢ τετρωμένους. 605 ἢ γὰρ — ἢ ξὺν, ubi ὡς γὰρ scripsi, cui respondet οὕτως v. 609. 619 φιλεῖ δὲ σιγᾶν ἢ λέγειν τὰ καίρια. 637 κτανὼν θανεῖν πέλας, ἢ ζῶντ' ἀτιμαστῆρα — τίσασθαι. Pers. 248 ἐσθλὸν ἢ κακὸν κλύειν. 354 ἀλάστωρ ἢ κακὸς δαίμων. 424 ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον. 715 λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτὸς ἢ στάσις πόλει; 719 πεζὸς ἢ ναύτης; 969 ποῦ δὲ Σευάλκης ἄναξ ἢ Λιλαῖος εὐπάτωρ; Ag. 16 ἀείδειν ἢ μινύρεσθαι. 479 τίς ὧδε παιδνὸς ἢ φρενῶν κεκομμένος; 565 χειμῶνα — ἢ θάλπος. 766 τότ' ἢ τότε. 1194 ἥμαρτον, ἢ θηρῶ τι τοξότης τις ὥς; ἢ ψευδόμαντίς εἰμι θυροκόπος φλέδων; 1408 ἐδανὸν ἢ ποτόν. Ch. 98 ἢ τοῦτο φασκω τοὔπος —; 96 ἢ σῖγ' ἀτίμως — στείχω; 197 316 418 756 [767 ἢ πῶς, ubi recte Valcken. ὅπως;] 861 998 1074. Eum. 294 513 746 747. Suppl. 121 132 794.

ἢ — ἢ *aut — aut.* Pr. 165 πρὶν ἂν ἢ κορέσῃ κέαρ ἢ παλάμᾳ τινὶ τὰν δυσάλωτον ἕλῃ τις ἀρχάν. et Sept. 46 477. Ch. 197 ὅπως — μὴ 'κινυσσόμην, ἀλλ' ἢ (sic Canterus pro εὖ) σάφ' ἦν μοι τόνδ' ἀποπτύσαι πλόκον, ἢ ξυγγενὴς ὢν cet. Eum. 889. Suppl. 439 727. Ag. 498 ἀλλ' ἢ τὸ χαίρειν μᾶλλον ἐκβάξει λέγων· | τὸν ἀντίον δὲ τοῖσδ' ἀποστέργω λόγον, ubi alteri sententiae parti male ominatae, quae ab ἢ incipere debebat, verba sunt substituta τὸν ἀντίον — λόγον. Suppl. 950 ἢ 'σται τάδ', ἢ δεῖ πόλεμον αἴρεσθαι νέον, ubi M ἴσθι μὲν τάδ' ἤδη πόλεμον ἐρεισθε νέον. Correxit Porsonus. ‖ ἢ ter deinceps positum. Ag. 55 ἤ τις Ἀπόλλων ἢ Πὰν ἢ Ζεύς. Eum. 270 ἢ θεὸν ἢ ξένον τιν' ἀσεβῶν, ἢ τοκέας φίλους. ‖ ἢ καί. Ch. 573 εἰ δ' οὖν ἀμείψω — ἢ καὶ μολὼν — ἀρεῖ.

ἤτοι — ἢ Ag. 662 ἤτοι τις ἐξέκλεψεν ἢ 'ξῃτήσατο. 819 ἤτοι κέαντες ἢ τεμόντες. Ch. 497 ἤτοι Δίκην ἴαλλε σύμμαχον φίλοις, ἢ τὰς ὁμοίας ἀντίδος λαβὰς λαβεῖν. ‖ ἤ — τε Eum. 525 ἢ πόλις βροτός θ' ὁμοίως. Cuius responsionis antiquissimum exemplum est Hom. Il. 2, 289 ὥστε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες | ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι.

ἢ — ἢ *utrum — an.* Pr. 780 ἑλοῦ γὰρ ἢ πόνων τὰ λοιπά σοι φράσω σαφηνῶς ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ. ‖ εἰ — ἢ *utrum — an.* Ag. 478 πόλιν διήκει θοὰ βάξις· εἰ δ' ἐτήτυμος (sic Auratus pro ἐτητύμως), τίς οἶδεν, ἤ τι θεῖον ἐστι ψύθος; Sic haec correxi in ed. Oxon. In apogr. Flor. (nam in M haec pars fabulae excidit) est ἤ τοι θεῖόν ἐστι μὴ ψύθος, sed εἰ super ἢ scripto: unde Hermannus εἴ τι θεῖόν ἐστι μὴ ψύθος. Ch. 890 εἰδῶμεν εἰ νικῶμεν ἢ νικώμεθα. Sic recte Turnebus pro ἢ νικῶμεν. ‖ πότερον — ἢ Sept. 827 πότερον χαίρω — ἢ τοὺς μογεροὺς — κλαύσω πολεμάρχους; et Pers. 148 352. Ag. 627. Suppl. 248. et πότερα — ἢ Ag. 630. Ch. 14 120. Suppl. 335.

ἢ *quam* post comparativum. Pr. 292 οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν νείμαιμ' ἢ σοί. 336 ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς ἢ σαυτόν. et ib. 624 751 818 868 938 969. Pers. 690 1032. Ag. 376 612 1391. Eum. 430 930.

ἄλλος ἢ *alius quam.* Pr. 440 τίς ἄλλος ἢ 'γώ; Sept. 851 τί δ' ἄλλο γ' ἢ πόνοι πόνων; Pers. 209 ὁ δ' οὐδὲν ἄλλο γ' ἢ πτήξας δέμας παρεῖχε.

ἦ particula confirmandi et asseverandi vim habens. Pr. 752 ἦ δυσπετῶς ἂν τοὺς ἐμοὺς ἄθλους φέροις. 887 ἦ σοφὸς ἦ σοφὸς ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε —. Sept. [788 τέκνοισιν δ' ἀρὰς ἐφῆκεν — καί σφε σιδαρονόμῳ διὰ χερί ποτε λαχεῖν, ubi Heimsoethius ἦ σφε.] 838 ἦ δύσορνις ἅδε ξυναυλία δορός. 977 988 ἦ μεγασθενής τις εἶ. Pers. 262 ἦ μακροβίοτος ὅδε γέ τις αἰὼν ἐφάνθη. 647 ἦ φίλος ἀνήρ, φίλος ὄχθος. ubi alterum quod ante φίλος ὄχθος legebatur ἦ delevit Burneius. 843 ἦ πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι ἤλγησα. 852 ἦ μεγάλας ἀγαθᾶς τε πολισσονόμου βιοτᾶς ἐπεκύρσαμεν. Ag. 1064 ἦ (sic Triclinius pro ἢ) μαίνεταί γε. 1481 ἦ μέγαν οἴκοις τοῖσδε δαίμονα καὶ βαρύμηνιν αἰνεῖς. Eum. 34 ἦ δεινὰ λέξαι. 106 ἦ πολλὰ μὲν δὴ τῶν ἐμῶν ἐλείξατε. 144 ἦ πολλὰ δὴ παθοῦσα καὶ μάτην ἐγώ.

Eodem sensu cum aliis coniungitur particulis. Sic ἦ δή Ch. 742 ἦ δὴ κλύων ἐκεῖνος εὐφρανεῖ νόον. ‖ ἦ δῆτα. Sept. 670 ἦ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως

ψευδώνυμος Δίκη. ‖ ἦ κάρτα. Ag. 592 ἦ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἴρεσθαι κέαρ. 1252 ἦ κάρτα χρησμῶν παρεκόπης κλύων ἐμῶν. Ch. 929 ἦ κάρτα μάντις οὑξ ὀνειράτων φόβος. Eum. 213 ἦ κάρτ' ἄτιμα. Suppl. 452 ἦ κάρτα νείκους τοῦδ' ἐγὼ παροίχομαι. ‖ ἦ μήν. Pr. 73 ἦ μὴν κελεύσω. 167 ἦ μὴν ἔτ' ἐμοῦ — χρείαν ἕξει. 907 ἦ μὴν ἔτι Ζεὺς — ἔσται ταπεινός. Sept. 531 ὄμνυσι — ἦ μὴν λαπάξειν ἄστυ Καδμείων. Ag. 1098 ἦ μὴν (sic Porsonus pro ἤμην) κλέος σου μαντικὸν πεπυσμένοι ἦμεν. ‖ ἦ που. Pr. 521 ἦ πού τι σεμνόν ἐστιν ὃ ξυναμπέχεις. ‖ [ἦ τοι. Sept. 552 ἦ τἂν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοίατο.]

ἦ in interrogationibus *num*, vel simplex vel cum aliis particulis coniunctum, ut ἦ γάρ, ἦ καί, ἦ ῥα. Pr. 302 ἦ θεωρήσων τύχας ἐμὰς ἀφῖξαι; 389 ἦ τῷ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἕδρας; 745 ἦ γάρ τι λοιπὸν τῇδε πημάτων ἐρεῖς; 757 ἦ γάρ ποτ' ἔστιν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία; 767 ἦ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων; 773 ἦ 'μός παῖς σ' ἀπαλλάξει πόνων; 974 ἦ κἀμὲ γάρ τι συμφορᾶς ἐπαιτιᾷ; Sept. 182 ἦ ταῦτ' ἄριστα καὶ πόλει σωτήρια; 580 ἦ τοῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλές —; Pers. 683 ἦ ῥ' ἀΐει μου μακαρίτας ἰσοδαίμων βασιλεύς; 977 ἦ καὶ τὸν Περσᾶν αὐτοῦ τὸν σὸν πιστὸν πάντ' ὀφθαλμὸν — ἔλιπες; Ag. 269 ἦ τορῶς λέγω; 942 ἦ καὶ σὺ νίκην τήνδε δήριος τίεις; 1115 ἦ δίκτυόν τί γ' (γ' delendum) Ἅιδου; 1207 ἦ καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἠλθέτην νόμῳ; 1362 ἦ καὶ βίον κτείνοντες ὧδ' ὑπείξομεν; 1366 ἦ γὰρ τεκμηρίοισιν ἐξ οἰμωγμάτων μαντευσόμεσθα; 1542 ἦ σὺ τόδ' ἔρξαι τλήσει; Ib. 272 ἦ γάρ τι Karstenus restituit pro τί γὰρ τό. Ch. 526 ἦ καὶ πέπυσθε τοὔναρ; 845 ἦ πρὸς γυναικῶν δειματούμενοι λόγοι πεδάρσιοι θρώσκουσι; Eum. 424 ἦ καὶ τοιαύτας τῷδ' ἐπιρροιζεῖς φυγάς; 434 ἦ κἀπ' ἐμοὶ τρέποιτ' ἂν αἰτίας τέλος; 717 ἦ καὶ πατήρ τι σφάλλεται βουλευμάτων; 949 ἦ τάδ' ἀκούετε; [Fr. 5, 3 ἦ καί vitiose pro ᾗ καί.] Frequens est ἀλλ' ἦ —. Sic Ag. 276 ἀλλ' ἦ σ' ἐπίανέν τις ἄπτερος φάτις; Ch. 774 ἀλλ' ἦ φρονεῖς εὖ τοῖσι νῦν ἠγγελμένοις. 775 ἀλλ' ἦ (sic Stanleius pro εἰ) τροπαίαν Ζεὺς κακῶν θήσει ποτέ; 220 ἀλλ' ἦ δόλον τιν' — ἀμφ' ἐμοὶ πλέκεις; Suppl. 913 ἀλλ' ἦ γυναικῶν ἐς πόλιν δοκεῖς μολεῖν;

ἦ *eram*, imperfectum verbi εἰμί, quod v.

ἡβάω *iuvenis sum*, *vigeo*. Sept. 622 γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡβῶσαν φύει. Ag. 584 ἀεὶ γὰρ ἡβᾷ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν. Ch. 879 καὶ μάλ' ἡβῶντος δὲ δεῖ. Suppl. [606 ὥστ' ἂν ἡβήσαιμι γηραιᾷ φρενί. Recte Tyrwhittus ὥστ' ἀνηβῆσαί με γηραιᾷ φρενί, i. e. *rursus iuvenescere*.] 775 ἄγγελον δ' οὐ μέμψεται πόλις γέρονθ', ἡβῶντα δ' εὐγλώσσῳ φρενί. Fr. 178, 5 ἡβῶσα χείρ. [372 ap. Plut. Mor. 454 e (φλὸξ συνεῖλεν) ὑψηλὸν ἡβάσασα τεκτόνων πόνον, ubi ἡβήσασα Heathius, aptius ἀμφιβᾶσα Paleius.]

ἥβη *pubertas*, *iuventus*. Sept. 11 τὸν ἐλλείποντ' ἔτι ἥβης ἀκμαίας. Pers. 544 χλιδανῆς ἥβης τέρψιν. 681 ἥλικές θ' ἥβης ἐμῆς. Fr. 296 γῆρας γὰρ ἥβης ἐστὶν ἐνδικώτερον. Non raro iuvenes ipsi ἥβη appellantur. Sic Pers. 512 ὡς στένειν πόλιν Περσῶν, ποθοῦσαν φιλτάτην ἥβην χθονός. 733 οἵαν ἄρ' ἥβην ξυμμάχων ἀπώλεσε. 923 γᾶ δ' αἰάζει τὰν ἐγγαίαν ἥβαν. Ag. 109 Ἑλλάδος ἥβας ξύμφρονε ταγώ. Suppl. 79 ἥβᾳ (ηβαι M) μὴ τέλεον δόντες ἔχειν παρ' αἶσαν. 663 ἥβας δ' ἄνθος ἄδρεπτον ἔστω.

ἡγέομαι *praeeo*. Sept. 645 ἄγει γυνή τις σωφρόνως ἡγουμένη. Pers. 174 ὧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ. 400 τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὔτακτον κέρας ἡγεῖτο κόσμῳ. Eum. 1010 ὑμεῖς δ' ἡγεῖσθε, πολισσοῦχοι παῖδες Κραναοῦ, τοῖσδε μετοίκοις. ‖ *duco*. Ag. 911 ἐς δῶμ' ἄελπτον ὡς ἂν ἡγῆται Δίκη. Eum. 33 μαντεύομαι γάρ, ὡς ἂν ἡγῆται θεός. Suppl. 501 ἡγεῖσθε βωμοὺς ἀστικούς. ‖ *imperium teneo*. Ag. 1363 ὑπείξομεν δόμων καταισχυντῆρσι τοῖσδ' ἡγουμένοις; ‖ *existimo*. Pr. 1035 μηδ' αὐθαδίαν εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτέ. Ch. 902 ἅπαντας ἐχθροὺς τῶν θεῶν ἡγοῦ πλέον. 905 καὶ ζῶντα γάρ νιν κρείσσον' ἡγήσω πατρός.

ἡγεμών (Dorice ἁγεμών) *dux*. Pers. 315 ἵππου μελαίνης ἡγεμὼν τρισμυρίας. 640 de diis Γᾶ τε καὶ ἄλλοι χθονίων ἁγεμόνες. 765 Μῆδος γὰρ ἦν ὁ πρῶτος ἡγεμὼν στρατοῦ. Ag. 184 ἡγεμὼν ὁ πρέσβυς νεῶν Ἀχαιικῶν. Suppl. 722 αὐτὴ δ' ἡγεμὼν ὑπὸ χθόνα στείλασα λαῖφος παγκρότως ἐρέσσεται.

ἡγητής *dux*. Suppl. 239 νόσφιν ἡγητῶν.

ἠδέ *et*. Sept. 862 Ἀντιγόνη τ' ἠδ' Ἰσμήνη. Pers. 16 535 Σούσων ἠδ' Ἀγβατάνων. 21 22 Ἀμίστρης ἠδ' Ἀρταφρένης καὶ Μεγαβάτης ἠδ' Ἀστάσπης. 26 τοξοδάμαντές τ' ἠδ' ἱπποβάται. 289 εὔνιδας ἔκτισσαν ἠδ' ἀνάνδρους. [492 Μαγνητικὴν δὲ γαῖαν ἔς τε Μακεδόνων χώραν ἀφικόμεσθα, ubi ἠδὲ pro ἔς τε Robortellus.] 563 ἠδ' Ἰαόνων χέρες. Sic correxi pro διὰ δ' Ἰαόνων χέρας. 859 ἠδὲ νομίσματα πύργινα πάντ' ἐπηύθυνον. 885 Χίος ἠδὲ Πάρος. 891 καὶ Ῥόδον ἠδὲ Κνίδον Κυπρίας τε πόλεις, Πάφον ἠδὲ Σόλους. 959 Πελάγων ἠδ' Ἀγδαβάτας. 972 Ἀρτεμβάρης τ' ἠδ' Ὑσταίχμας. 996 Δίαιξίν τ' ἠδ' Ἀρσάκην. Ag. 42 Μενέλαος ἄναξ ἠδ' Ἀγαμέμνων. Ch. 232 σπάθης τε πληγὰς ἠδὲ θήρειον γραφήν. Sic Turnebus pro εἰς δέ. 1025 ᾄδειν ἕτοιμος ἠδ' ὑπορχεῖσθαι. Eum. 188 χλοῦνις ἠδ' ἀκρωνία. 414 πρόσω δικαίων ἠδ' ἀποστατεῖ θέμις.

ἤδη *iam*. Pr. 406 πρόπασα δ' ἤδη στονόεν λέλακε χώρα. 911 πατρός τ' ἀρὰ Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται. Sept. 22 χρόνον γὰρ ἤδη τόνδε πυργηρουμένοις. 59 ἐγγὺς γὰρ ἤδη πάνοπλος Ἀργείων στρατὸς χωρεῖ. 377 Τυδεὺς μὲν ἤδη πρὸς πύλαισι Προιτίσι βρέμει. [472 πέμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε. 500 φόβος γὰρ ἤδη πρὸς πύλαις κομπάζεται. 650 σὺ δ' αὐτὸς ἤδη γνῶθι.] 702 θεοῖς μὲν ἤδη πως παρημελήμεθα. 885 ἤδη διήλλαχθε σὺν σιδάρῳ. 1047 ἤδη τὰ τοῦδ' οὐ διατετίμηται (hoc corruptum) θεοῖς. Pers. 9 ἀμφὶ δὲ νόστῳ τῷ βασιλείῳ καὶ πολυχρύσου στρατιᾶς ἤδη — ὀρσολοπεῖται θυμός. 65 πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη βασίλειος στρατός. 603 ἐμοὶ γὰρ ἤδη πάντα μὲν φόβου πλέα — φαίνεται. 670 νεολαία γὰρ ἤδη κατὰ πᾶσ' ὄλωλεν. Ag. 79 φυλλάδος ἤδη κατακαρφομένης. 335 ἐν αἰχμαλώτοις Τρωϊκοῖς οἰκήμασιν ναίουσιν ἤδη. 971 τότ' ἤδη ψῦχος ἐν δόμοις πέλει. 1057 ἕστηκεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρός. 1209 ἤδη τέχναισιν ἐνθέοις ᾑρημένη; 1210 ἤδη πολίταις πάντ' ἐθέσπιζον πάθη. 1578 φαίην ἂν ἤδη νῦν. Ch. 113 αὐτὴ σὺ ταῦτα μανθάνουσ' ἤδη φράσαι. 163 ἔχει μὲν ἤδη γαπότους χοὰς πατήρ. 377 τῶν μὲν ἀρωγοὶ κατὰ γῆς ἤδη. 513 τὰ δ' ἄλλ' — ἔρδοις ἂν ἤδη. Eum. 50 εἶδόν ποτ' ἤδη Φινέως γεγραμμένας δεῖπνον φερούσας. 60 τἀντεῦθεν ἤδη — μελέσθω Λοξίᾳ. 238 ἀμβλὺν ἤδη. 494 πάντας ἤδη τόδ' ἔργον εὐχερείᾳ συναρμόσει βροτούς. 589 ἓν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων. 609 ἤδη σὺ μαρτύρησον. 674 ἤδη κελεύω τούσδ' ἀπὸ γνώμης φέρειν ψῆφον. 676 ἡμῖν μὲν ἤδη πᾶν τετόξευται βέλος. 681 κλύοιτ' ἂν ἤδη θεσμόν. Suppl. 208 θέλοιμ' ἂν ἤδη σοὶ πέλας

θρόνους ἔχειν. 271 ἔχουσα δ' ἤδη τἀπ' ἐμοῦ τεκμήρια. [950 ἤδη corruptum ex ἢ δεῖ.]

ἥδομαι *laetor*. Pr. 758 ἥδοι' ἄν, οἶμαι, τήνδ' ἰδοῦσα συμφοράν. [ἡδόμεθ' Eum. 312 temere illatum ab Cantero, de quo loco dixi s. v. εὔχομαι.]

ἡδονή *gaudium, voluptas*. Pr. 261 οὔτ' ἐμοὶ λέγειν καθ' ἡδονὴν σοί τ' ἄλγος. 494 χροιὰν τίνα ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν. 631 μοῖραν δ' ἡδονῆς κἀμοὶ πόρε. Pers. 841 ψυχῇ διδόντες ἡδονὴν (recte Pauwius ψυχὴν διδόντες ἡδονῇ) καθ' ἡμέραν. Suppl. 1008 μηδ' αἶσχος ἡμῖν, ἡδονὴν δ' ἐχθροῖς ἐμοῖς πράξωμεν.

ἡδύς (ἁδύς Dorice) *suavis*. Pr. 536 ἁδύ (sic scripsi pro ἡδύ) τι θαρσαλέαις τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι. Ag. 602 τί γὰρ γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον δρακεῖν;

Ἠδωνίς *Thracia*. Pers. 495 Ἠδωνίδ' αἶαν. νεβρίδας Ἠδωνίδας Aeschylum in Edonis dixisse colligi potest e locis grammaticorum ad fr. 60 indicatis.

Ἠδωνοί inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 55—64).

[ἠέ vitiose pro ἐή, quod v.]

ἦθος *indoles*. Ag. 727 ἦθος τὸ πρόσθε τοκήων. Sic Coningtonus pro ἔθος. Pr. 184 ἀκίχητα γὰρ ἤθεα καὶ κέαρ ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς. Pers. 649 φίλα γὰρ κέκευθεν ἤθη (ὁ ὄχθος). || *sedes consueta*. Suppl. 64 πενθεῖ νέον οἶκτον ἠθέων, quod schol. exp. τῶν συνήθων τόπων. V. Thes. vol. 4 p. 116.

ἠϊών (ἀϊών Dorice) *ripa*. Ag. 1159 ἀμφὶ σὰς ἀϊόνας τάλαιν' ἠνυτόμαν τροφαῖς.

ἥκιστα *minime*. Ch. 116 εὖ τοῦτο κἀφρένωσας οὐχ ἥκιστά με.

ἥκω *venio*. Differt ab ἔρχεσθαι et ἱκνεῖσθαι, quae simplicem habent veniendi significationem: ἥκειν vero duplicem continet notionem, venisse et adesse. Tria autem tantum tempora usitata sunt, praesens ἥκω, imperfectum ἧκον et futurum ἥξω. Pr. 1 χθονὸς μὲν εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον. 284 ἥκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου διαμειψάμενος πρὸς σέ. 299 καὶ σὺ δὴ πόνων ἐμῶν ἥκεις ἐπόπτης; Sept. 40 ἥκω σαφῆ τἀκεῖθεν ἐκ στρατοῦ φέρων. 861 ἀλλὰ γὰρ ἥκουσ' αἵδ' ἐπὶ πρᾶγος πικρόν. Pers. 510 ἥκουσιν ἐκφυγόντες οὐ πολλοί τινες ἐφ' ἑστιοῦχον γαῖαν. 692 ἐκείνοις ἐνδυναστεύσας ἐγὼ ἥκω. Ag. 258 ἥκω σεβίζων σόν, Κλυταιμνήστρα, κράτος. 522 ἥκει γὰρ ἡμῖν φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων. 531 ἄναξ Ἀτρείδης — ἥκει. 647 εὐάγγελον ἥκοντα πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν. 1066 λιποῦσα μὲν πόλιν νεαίρετον ἥκει. 1560 ὄνειδος ἥκει τόδ' ἀντ' ὀνείδους. 1625 τοὺς ἥκοντας ἐκ μάχης νέον. Ch. 3 ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι. 215 εἰς ὄψιν ἥκεις ὧνπερ ἐξηύχου πάλαι. 659 πρὸς οὕσπερ ἥκω καὶ φέρω καινοὺς λόγους. 827 ὅταν ἥκῃ μέρος ἔργων. 838 ἥκω μὲν οὐκ ἄκλητος. Eum. 236 Λοξίου κελεύμασιν ἥκω. Suppl. 735 νῆες ὡς ὠκύπτεροι ἥκουσι. Fr. 5 de Palicis πάλιν γὰρ ἥκουσ' ἐκ σκότου τόδ' ἐς φάος. Sic ap. Macrob. Sat. 5, 19, cuius codex optimus ἵκουσ', quod propter Παλικῶν nominis etymologiam positum videri potest. Sed sensus futurum potius postulat ἥξουσ', quod restituit Burgesius. Suppl. 176 ἥκετε Porson. pro ἵκετε. Fr. 191 ἥκομεν — τοὺς σοὺς ἄθλους — ἐποψόμενοι. Ag. 1801 ἥκει τόδ' ἦμαρ. 605 ἀπάγγειλον πόσει ἥκειν ὅπως τάχιστα. 864 καὶ τὸν μὲν ἥκειν, τὸν δ' ἐπεισφέρειν κακοῦ κάκιον ἄλλο πῆμα. Suppl. 933 πῶς φῶ πρὸς τίνος τ' ἀφαιρεθεὶς ἥκειν γυναικῶν αὐτανέψιον στόλον; || Imperfectum [Eum. 213 παρ' οὐδὲν ἧκέ σοι Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα. Sic Hermannus pro ἠρκέσω.] Pr. 661 ἧκον δ' ἀναγγέλλοντες. || Futurum Pers. 524 ἥξω λαβοῦσα πέλανον ἐξ οἴκων ἐμῶν. Ch. 561 ἥξω σὺν ἀνδρὶ τῷδ' ἐφ' ἑρκείους πύλας. Eum. 488 κρίνασα δ' ἀστῶν τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα ἥξω διαιρεῖν τοῦτο πρᾶγμ' ἐτητύμως, ubi suspectum est ἥξω, ab Aurato in ἄξω, ab Schneidewino in τάξω mutatum. Weilio tres ante ἥξω versus excidisse videntur. Suppl. 475 διὰ μάχης ἥξω τέλους. 726 ἀρωγοὺς ξυνδίκους θ' ἥξω λαβών. Pr. 1021 ἄψορρον ἥξεις ἐς φάος. Fr. 195 Βορεάδας ἥξεις πρὸς πνοάς. 196 ἥξεις δὲ Λιγύων εἰς ἀτάρβητον στρατόν. Pr. 103 οὐδέ μοι ποταίνιον πῆμ' οὐδὲν ἥξει. 192 εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα σπεύδων σπεύδοντί ποθ' ἥξει. Ag. 253 τορὸν γὰρ ἥξει σύνορθρον αὐγαῖς. 619 εἰ νόστιμος — πάλιν ἥξει (ἥκει Karstenus) ξὺν ὑμῖν. 1240 τὸ μέλλον ἥξει. 1280 ἥξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάορος. Ch. 1020 μόχθος δ' ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἥξει. Pr. 858 ἥξουσι θηρεύοντες οὐ θηρασίμους γάμους. Sept. 445 πέποιθα δ' αὐτῷ ξὺν δίκῃ τὸν πυρφόρον ἥξειν κεραυνόν. Ag. 679 ἐλπίς τις αὐτὸν πρὸς δόμους ἥξειν πάλιν. || Cum accusativo sine praepositione. Pr. 717 ἥξεις δ' ὑβριστὴν ποταμόν. 724 Ἀμαζόνων στρατὸν ἥξεις (apogr. multa ἵξῃ) στυγάνορα. 730 ἰσθμὸν — Κιμμερικὸν ἥξεις. 735 ἤπειρον ἥξεις Ἀσιάδα. 808 ἥξεις κελαινὸν φῦλον. Fr. 198 ἔπειτα δ' ἥξεις δῆμον ἐνδικώτατον, ubi ἥξει apud Steph. Byz. s. v. Ἄβιος: unde ἵξει Meinekius.

Ἠλέκτρα *Electra*, Agamemnonis filia, quae in scenam prodit in Choephoris. Ch. 16 Ἠλέκτραν δοκῶ στείχειν. 252 Ἠλέκτραν λέγω.

Ἠλέκτραι *Electrae*, porta Thebarum. Sept. 422 Καπανεὺς δ' ἐπ' Ἠλέκτραισιν εἴληχεν πύλαις.

Ἡλιάδες inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 65—68).

ἠλίβατος *praeceps*. Suppl. 351 ἐν πέτραις ἠλιβάτοις. Probabilius Doricum ἀλιβάτοις, ut ap. Eur. Suppl. 81.

ἠλίθιος *vanus, inutilis*. Ag. 366 μήθ' ὑπὲρ ἄστρων βέλος ἠλίθιον σκήψειεν.

ἠλιθιόω *attonitum reddo*. Pr. 1061 μὴ φρένας ὑμῶν ἠλιθιώσῃ βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον.

ἡλικία *aetas*. Pers. 914 de aetate senili τήνδ' ἡλικίαν ἐσιδόντ' ἀστῶν.

ἧλιξ *aequalis*. Pers. 681 ἥλικές θ' ἥβης ἐμῆς. Ch. 610 παιδὸς δαφοινὸν δαλὸν ἥλικα, ubi v. schol.

ἡλιόκτυπος *ab sole ictus*. Suppl. 155 μελανθὲς ἡλιόκτυπον γένος. Sic Wellauerus pro ἢ διόκτυπον.

ἥλιος (ἅλιος Dorice) *sol*. Pr. 22 σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογί. 25 πάχνην θ' ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν. 91 τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ. 707 et Ag. 1180 ἡλίου πρὸς ἀντολάς. Pr. 796 ἃς οὔθ' ἥλιος προσδέρκεται ἀκτῖσιν. 808 πρὸς ἡλίου ναίουσι πηγαῖς. Sept. 446 μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν τοῖς ἡλίου. Pers. 364 εὖτ' ἂν φλέγων ἀκτῖσιν ἥλιος χθόνα λήξῃ. 377 ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο. 504 φλέγων γὰρ αὐγαῖς λαμπρὸς ἡλίου κύκλος. 710 ἕως ἔλευσσες αὐγὰς ἡλίου. Ag. 288 ὥς τις ἥλιος. 508 χαῖρε δ' ἡλίου φάος. 575 ὡς κομπάσαι τῷδ' εἰκὸς ἡλίου φάει. 658 λαμπρὸν ἡλίου φάος. 676 εἰ δ' οὖν τις ἀκτὶς ἡλίου νιν ἱστορεῖ. 1323 ἡλίῳ (ἡλίου Iacobs.) δ' ἐπεύχομαι πρὸς ὕστατον φῶς. Eum. 926 φαιδρὸν ἁλίου σέλας. Suppl. 213 καλοῦμεν αὐγὰς ἡλίου σωτηρίους. 255 πρὸς δύνοντος ἡλίου. Fr. 40 λαμπρὸν ἡλίου φάος. 169 ἃς οὔτε πέμφιξ ἡλίου προσδέρκεται. 304 ἐν δ' ἥλιος πυρωπὸς ἐκλάμψας χθονὶ τήκει πετραίαν χιόνα. || *Sol* deus. Pers. 232 τῆλε

πρὸς δυσμαῖς ἄνακτος Ἡλίου φθινασμάτων. Ag. 633 πλὴν τοῦ τρέφοντος Ἡλίου χθονὸς φύσιν. Ch. 986 ὡς ἴδῃ πατήρ, οὐχ οὑμός, ἀλλ' ὁ πάντ' ἐποπτεύων τάδε Ἥλιος. Fr. 192 ὁ παντόπτης Ἥλιος.

ἡλιοστιβής *ab solc perlustratus*. Pr. 791 πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ἡλιοστιβεῖς.

ἧμαι *sedeo*. Pr. 366 κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἥμενος μυδροκτυπεῖ Ἥφαιστος. Sept. 513 Ζεὺς πατὴρ ἐπ' ἀσπίδος σταδαῖος ἧσται. Ag. 862 ἧσθαι δόμοις ἔρημον ἔκπαγλον κακόν. Ch. 921 τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω. 975 ἐν θρόνοις τόθ' ἥμενοι. Eum. 47 ἐν θρόνοισιν ἥμενος. 440 βρέτας τόδε ἧσαι φυλάσσων. 806 λιπαροθρόνοισιν ἡμένας ἐπ' ἐσχάραις. 997 ἵκταρ ἥμενοι Διός. Suppl. [99 ἥμενον (μνῆμον Hermannus) ἄνω φρόνημα.] 597 οὔτινος ἄνωθεν ἡμένου. Fr. 299 ἐν στέγῃ τις ἥμενος. [Ag. 724 fortasse scribendum ἧστ' pro ἔσχ'. Ch. 391 ἧται pro ἄηται restituit Porsonus.] Cum accusativo Ag. 183 βιαίως σέλμα σεμνὸν ἡμένων.

ἦμαρ *dies*. Sept. 21 ἐς τόδ' ἦμάρ. Ag. 557 τί δ' οὐ στένοντες, οὐ λαχόντες (κλαίοντες Stanleius) ἤματος μέρος; 636 εὔφημον ἦμαρ. 668 λευκὸν κατ' ἦμαρ. 1301 ἥκει τόδ' ἦμαρ. 1592 κρεουργὸν ἦμαρ εὐθύμως ἄγειν δοκῶν. Ch. 612 μοιρόκραντον ἐς ἆμαρ (ἦμαρ M). [Eum. 695 τό τ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ὁμῶς.] Pers. 429 εἰ δέκ' ἤματα στοιχηγοροίην. Ch. 261 βουθύτοις ἐν ἤμασιν. De rerum secundarum luce Pers. 301 λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου. Ag. 900 κάλλιστον ἦμαρ εἰσιδεῖν ἐκ χείματος.

ἡμεῖς et casus reliquos v. s. v, ἐγώ.

ἡμέρα (ἁμέρα Dorice) *dies*. Pers. 386 λευκόπωλος ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαῖαν. 431 ἡμέρᾳ μιᾷ. 841 ψυχὴν διδόντες ἡδονῇ καθ' ἡμέραν. Ag. 320 Τροίαν Ἀχαιοὶ τῇδ' ἔχουσ' ἐν ἡμέρᾳ. 1577 ὦ φέγγος εὖφρον ἡμέρας δικηφόρου. Ch. 818 καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανέστερος. Eum. 105 ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοῖρ' ἀπρόσκοπος βροτῶν. Suppl. 732 χρόνῳ τοι κυρίῳ τ' ἐν ἡμέρᾳ. Fr. 239 οὔπω τις Ἀκτέων' ἄθηρος ἡμέρα κενὸν — ἔπεμψεν ἐς δόμους. 295 (apud Stobaeum Flor. 98, 49) τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφ' ἡμέραν φρονεῖ. Codices ἐφήμερα, nisi quod in cod. Vindob. et apud Apostolium 20, 19 ἐφημέρια. ἐφ' ἡμέρᾳ Lobeckius ad Soph. Ai. p. 444. 155 δώδεχ' ἡμερῶν ὁδόν. Pr. 751 τὰς ἁπάσας ἡμέρας. Ag. 1666 ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις.

ἡμερεύω *diem transigo*. Ch. 710 ἡμερεύοντας ξένους μακρᾶς κελεύθου τυγχάνειν τὰ πρόσφορα, ubi genitivus a πρόσφορα regitur, quocum Abreschius comparavit Eur. Hel. 515 τὰ πρόσφορα τῆς νῦν παρούσης ξυμφορᾶς αἰτήσομαι.

ἡμερήσιος *diurnus*. Ag. 22 ἡμερήσιον φάος.

ἡμερολεγδόν *singulos dies numerando*. Pers. 63 τοκέες τ' ἄλοχοί θ' ἡμερολεγδὸν τείνοντα χρόνον τρομέονται. Vitiosum qui in M est accentum ἡμερόλεγδον correxit Goettlingius.

ἥμερος (Dorice ἅμερος) *mansuetus*. Ag. 721 ἅμερον, εὐφιλόπαιδα καὶ γεραροῖς ἐπίχαρτον. 1632 κρατηθεὶς δ' ἡμερώτερος φανεῖ.

ἡμεροσκόπος *interdiu speculans*. Sept. 66 πιστὸν ἡμεροσκόπον ὀφθαλμὸν ἕξω.

ἡμερόφαντος *interdiu apparens*. Ag. 82 ὄναρ ἡμερόφαντον.

ἡμερόω *mansuefacio*. Eum. 14 χθόνα ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην.

ἡμέτερος (ἁμέτερος Dorice) *noster*. Sept. 627 δικαίας λιτὰς ἡμετέρας (scripsi ἁμετέρας). [Ib. 146 verba ἁμετέρᾳ πόλει et 162 ἁμετέρῳ στρατῷ ex coniectura addidi.] Pers. 146 τὸ πατρωνύμιον γένος ἡμέτερον. Eum. 375 ἁμετέραις (ἡμετέραις M) ἐφόδοις μελανείμοσιν. 975 ἔρις ἡμετέρα. Suppl. 2 στόλον ἡμέτερον. 17 γένος ἡμέτερον. 532 παλαίφατον ἁμέτερον γένος. 968 ἡμέτερον πατέρα.

ἡμίοπος *exiguus*. Fr. 89 τὸν ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσονα (καὶ τὸν ἐλάσσονα delet Bothius. καὶ τὸν ἐλάσσω Porsonus) ταχέως ὁ μέγας καταπίνει.

ἥμισυς *dimidius*. Eum. 428 δυοῖν παρόντοιν ἥμισυς λόγος πάρα. Sic ex apogr. pro λόγου.

ἡμορίς *vacua*. Hesychius ἡμορίς: κενή, ἐστερημένη. Αἰσχύλος Νιόβῃ (fr. 162). ἥμορος per ἄμοιρος explicant Hesychius et Photius p. 70, 11.

ἤν. V. ἐάν. ‖ ἦν. V. εἰμί.

ἡνία *habena*. Pr. 1010 πρὸς ἡνίας μάχει. Pers. 193 ἐν ἡνίαισί τ' εἶχεν εὔαρκτον στόμα.

ἡνίκα *quando*. Fr. 305, 7 νέας δ' ὀπώρας ἡνίκ' αὐανθῇ στάχυς.

ἡνιοστροφέω *habenas rego*. Ch. 1022 ἡνιοστροφῶ (sic Stanleius pro ἡνιοστρόφου) δρόμου ἐξωτέρω.

ἧπαρ *iecur*. Pr. 1025 κελαινόβρωτον δ' ἧπαρ ἐκθοινήσεται. Est sedes affectuum: Ag. 432 πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἧπαρ. 792 δῆγμα δὲ λύπης οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται. Ch. 272 ἄτας ὑφ' ἧπαρ θερμὸν ἐξαυδώμενος. Eum. 135 ἄλγησον ἧπαρ ἐνδίκοις ὀνείδεσιν.

ἠπειρογενής *in continente natus*. Pers. 42 ἐπίπαν ἠπειρογενὲς κατέχουσιν ἔθνος.

ἤπειρος *terra continens*. Pr. 735 ἤπειρον ἥξεις Ἀσιάδα. 790 ὅταν περάσῃς ῥεῖθρον ἠπείρων ὅρον, ubi ἠπείροιν scripsi cum Herwerdeno Exerc. crit. p. 93. Pers. 718 κενώσας πᾶσαν ἠπείρου πλάκα. 737 πρὸς ἤπειρον σεσῶσθαι τήνδε. Eum. 75 δι' ἠπείρου μακρᾶς.

ἤπιος *lenis*. Pr. 482 κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων. [Ag. 1631 ἠπίοις vitiose pro νηπίοις, quod v.]

ἠπύω *sono*, *sonitum edo*. Sept. 206 ἱππικῶν τ' ἄπυον πηδαλίων δία στόμια πυριβρεμετᾶν χαλινῶν. Sic Lachmannus pro ἀΰπνων — διὰ στόμα. De tribus aliis locis v. s. v. ἀπύω. Frequens apud tragicos usus formae Doricae ἀπύω, de qua v. Thes. vol. 1, 2 p. 1842.

ἦρ *ver*. Pr. 455 οὔτε χείματος τέκμαρ οὔτ' ἀνθεμώδους ἦρος. Fr. 305, 4 ἦρι μὲν φαίνοντι διαπάλλει πτερόν.

Ἥρα *Iuno*. Pr. 592 Ἥρᾳ στυγητός. 601 Ἥρας ἐπικότοισι μήδεσι δαμεῖσα. 704 οἷα χρὴ πάθη τλῆναι πρὸς Ἥρας. 900 δυσπλάνοις Ἥρας ἀλατείαις. [Sept. 153 ὦ πότνια ἥρη (altero η in α mutato) versu defecto, quem sic redintegravi ὦ πότνι' ἴθι Διὸς παραγενοῦ δάμαρ, deleto glossemate Ἥρα.] Eum. 214 Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα. Suppl. 291 κληδοῦχον Ἥρας — Ἰώ. 296 κἄκρυπτά γ' Ἥρας ταῦτα τἀμπαλάγματα. 564 ὀδύναις κεντροδαλήτισι — Ἥρας. 586 Ἥρας νόσους ἐπιβούλους. 1036 δύναται γὰρ Διὸς ἄγχιστα σὺν Ἥρᾳ. Fr. 329 Ἥρα τελεία, Ζηνὸς εὐναία δάμαρ. 52 λοιβὰς Διὸς μὲν πρῶτον ὡραίου γάμου Ἥρας τε.

Ἡρακλεῖδαι inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 69—71).

ἠριγένεια. Hesychius s. h. v. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 357) ἡ λέαινα ἠριγένεια ἢ ἡ ἐν τῷ ἀέρι τίκτουσα, ἢ ἡ ἐν τῷ ἔαρι.

ἥρως *heros*. Ag. 516 ἥρως τε τοὺς πέμψαντας. Fr. 52 τὴν δευτέραν δὲ κρᾶσιν ἥρωσιν νέμω.

Ἡσιόνη *Hesione*, *Oceani* filia, Promethei uxor. Pr. 560 ὅτε τὰν ὁμοπάτριον ἄγαγες Ἡσιόναν.

[ἡσσάομαι *inferior sum*. Sept. 522 πρὸς τῶν κρατούντων δ' ἐσμέν, οἱ δ' ἡσσωμένων.]

ἥσσων *minor*. Fr. 178 οὐδὲν ἥσσονας — ὑβρισμούς. ‖ *inferior*. Suppl. 203 θρασυστομεῖν γὰρ οὐ πρέπει τοὺς ἥσσονας. 489 τοῖς ἥσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει. ‖ ἧσσον *minus*. Ag. 1391 χαίρουσαν οὐδὲν ἧσσον ἢ διοσδότῳ γάνει σπορητός. Ch. 181 οὐχ ἧσσον εὐδάκρυτά μοι λέγεις τάδε. 708 οὐδ' ἧσσον ἂν γένοιο δώμασιν φίλος.

ἡσυχάζω *quietem ago*. Pr. 327 σὺ δ' ἡσύχαζε. 344 ἀλλ' ἡσύχαζε.

ἥσυχος *quietus*. Ch. 452 ἡσύχῳ φρενῶν βάσει. Suppl. 199 ὄμματος παρ' ἡσύχου. Eum. 223 τὰ δ' ἐμφανῶς πράσσουσαν ἡσυχαιτέραν.

ἡσύχως *quiete*. Suppl. 724 ἡσύχως — καὶ σεσωφρονισμένως. [V. annot. ad Sept. 194.]

ἦτορ *cor*, *animus*. Pers. 991 βοᾷ μελέων ἔντοσθεν ἦτορ.

Ἥφαιστος *Vulcanus*. Ἥφαιστος Pr. 367. Ag. 281. Ἡφαίστου Pr. 619. Eum. 13. Ἥφαιστε Pr. 3.

Ἡφαιστοτυκής *ab Vulcano fabricatus*. Fr. 66 (apud Athen. p. 469 f) Ἡφαιστοτυκὲς δέπας. Sic Hermannus correxit quod est in codice ἡφαιστοτευχές, ab Schweighaeusero in Ἡφαιστοτυχές mutatum.

ἠχέτης (ἀχέτας Dorice) *sonum edens*. Pr. 575 ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ ἀχέτας.

ἠχέω (ἀχέω Dorice). V. ἰαχέω.

ἠχή (ἀχά Dorice) *sonus*. Sept. 915 δόμων μάλ' ἀχὰν ἐς οὖς (sic Elmsleius pro ἀχάεσσα τοὺς) προπέμπει δαικτὴρ γόος. Pers. 388 ἠχῇ (i. e. *sonore*) κέλαδος Ἑλλήνων πάρα μολπηδὸν ηὐφήμησεν.

ἠχώ (ἀχώ Dorice) *echo*. Pr. 115 τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής; 133 κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος διῆξεν ἄντρων μυχόν. 1082 βρυχία δ' ἠχὼ παραμυκᾶται βροντῆς. Pers. 391 ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας ἠχώ.

Θ.

θᾱκέω *sedeo*. Pr. 313 τάχ' ἄν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρω θακῶν κλύοι Ζεύς. 389 τῷ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἕδρας.

θᾶκος *sedes*. Pr. 280 κραιπνόσυτον θᾶκον προλιποῦσα. 831 ἵνα μαντεῖα θᾶκός (sic Brunckius pro θῶκος, quod Ionicae et Doricae dialecti est, non Atticae) τ' ἐστὶ Θεσπρωτοῦ Διός. Ag. 519 φίλαι στέγαι σεμνοί τε θᾶκοι.

θαλαμηπόλος *cubicularia, ancilla*. Sept. 359 πικρὸν δ' ὄμμα θαλαμηπόλων.

Θαλαμοποιοί inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 72).

θάλαμος *thalamus*, *cubiculum*, *habitaculum*. Eum. 1004 προτέραν δ' ἐμὲ χρὴ στείχειν θαλάμους ἀποδείξουσαν. Pers. 624 σύ τε πέμπε χοὰς θαλάμους ὑπὸ γῆς.

θάλασσα *mare*. Pers. 77 πεζονόμοις ἔκ τε θαλάσσας. 108 εὐρυπόροιο θαλάσσας πολιαινομένας. (utrobique θαλάσσης M). 419 θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν. 707 πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ θαλάσσης, πολλὰ δ' ἐκ χέρσου κακὰ γίγνεται θνητοῖς. Ag. 576 ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτωμένοις. 651 ξυνώμοσαν γάρ, ὄντες ἔχθιστοι τὸ πρίν, πῦρ καὶ θάλασσα. 958 ἔστιν θάλασσα — τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον κηκῖδα. Eum. 240 χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν. Suppl. 259 ὑγρᾶς θαλάσσης. Fr. 192 ἐρυθρᾶς ἱερὸν χεῦμα θαλάσσης. ‖ Improprie de fluctibus malorum Sept. 758 κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει. De fluctibus advenientis exercitus Pers. 90 ἄμαχον κῦμα θαλάσσης.

θαλάσσιος *marinus*. Pr. 364 στενωποῦ πλησίον θαλασσίου. 924 θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον τρίαιναν. Pers. 558 πεζοῖς τε καὶ θαλασσίοις. Sic correxi pro πεζούς τε καὶ θαλασσίους.

θαλασσόπλαγκτος *per mare vagans*. Pr. 467 θαλασσόπλαγκτα — ναυτίλων ὀχήματα.

θαλασσόπληκτος *maris fluctibus percussus*. Pers. 307 θαλασσόπληκτον νῆσον Αἴαντος. In θαλασσόπλακτον et θαλασσόπλαγκτον mutatum in apographis. Σαλαμὶς ἁλίπλακτος ap. Soph. Ai. 597.

θαλερός *virescere faciens*, *vivificus*. Sept. 707 δαίμων — ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρῳ πνεύματι, ubi pr. M, ut videtur, θαλρωτέρῳ, ab correctore θαλερωτέρῳ, ubi θελεμωτέρῳ coniecit Coningtonus. V. θελεμός.

θαλλός *ramus virens*. Ch. 1035 ξὺν τῷδε θαλλῷ καὶ στέφει.

θάλλω *vireo*, *pullulo*. Pers. 616 τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλούσης ἴσον (sic correxi pro βίον) ξανθῆς ἐλαίας καρπός. Suppl. 857 ἔνθεν ἀεξόμενον ζώφυτον αἷμα βροτοῖσι θάλλει. 105 πυθμὴν δι' ἀμὸν γάμον τεθαλώς (sic Bothius pro τὸ θάλος). Quae Dorica forma est pro τεθηλώς, quo Homerus aliique utuntur, quorum exempla collegit Veitchius p. 269 ed. tert.

θάλπος *calor*, *aestus*. Ag. 565 χειμῶνα δ' εἰ λέγοι τις — ἢ θάλπος. 969 θάλπος μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνεις μολόν. Suppl. 747 ἐν μεσημβρίας θάλπει βραχίον' εὖ κατερρινημένους. Sept. 431 κεραυνίους βολὰς μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν προσήκασεν. 446 κεραυνὸν οὐδὲν ἐξῃκασμένον μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν τοῖς ἡλίου.

θάλπω *calefacio*, *incendo*. Pr. 590 ἢ Διὸς θάλπει κέαρ ἔρωτι. 878 ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλπουσι, quod per tmesin dictum est pro ὑποθάλπουσι. 650 Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει πρὸς σοῦ τέθαλπται.

θαμβέω *stupeo*. Suppl. 570 τέρας δ' ἐθάμβουν.

θάμνος *fruticetum*. Ag. 1316 οὔτοι δυσοίζω, θάμνον ὡς ὄρνις, φόβῳ.

θανάσιμος *ad mortem pertinens*, *cum morte coniunctus*. Ag. 1019 θανάσιμον — ἀνδρὸς μέλαν αἷμα. 1276 θανασίμους τύχας. 1445 θανάσιμον γόον.

θανατηφόρος *mortifer*. Ch. 368 θανατηφόρον αἶσαν.

Θάνατος *Mors* deus. Fr. 156 μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ. 244 ὦ Θάνατε Παιάν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν. ‖ θάνατος *mors*. Sept. [601 in versu aliunde adscripto ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται.] 681 ἀνδροῖν δ' ὁμαίμοιν θάνατος ὧδ' αὐτοκτόνος. 906 θανάτου τέλος. 1009 θάνατον εἵλετ' ἐν πόλει. Pers. 917 εἴθ' ὄφελε, Ζεῦ, κἀμὲ — θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι. Ag. 1462 μηδὲν θανάτου μοῖραν ἐπεύχου. 1493 1517 ἀσεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων. |1521 οὔτ' ἀνελεύθε-

ρον οἶμαι θάνατον τῷδε γενέσθαι.] 1529 ξιφοδηλήτῳ θανάτῳ τίσας ἅπερ ἔρξεν. Ch. 978 ξυνώμοσαν μὲν θάνατον ἀθλίῳ πατρί. 1008 στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθης. Suppl. 124 ὁπόθι θάνατος ἀπῇ (ἐπῇ Weilius). Fr. 86 βίου πονηροῦ θάνατος εὐκλεέστερος. 301 ὡς οὐ δικαίως θάνατον ἔχθουσιν βροτοί. 395 ζόης πονηρᾶς θάνατος αἱρετώτερος. Numero plurali Sept. 877 μελέους θανάτους ηὕροντο. 894 ἀντιφόνων θανάτων ἀραί. Ag. 1340 ἄλλων ποινὰς θανάτων. 1573 θανάτοις αὐθένταισι. Ch. 53 δεσποτῶν θανάτοισι.

θανατοφόρος *mortifer*. Ag. 1176 πάθη γοερὰ θανατοφόρα.

θανατόω *interficio*. Pr. 1053 πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει.

θάπτω *humo*. Sept. 1008 Ἐτεοκλέα — θάπτειν ἔδοξε γῆς φίλαις κατασκαφαῖς. 1028 ἐγώ σφε θάψω κἀνὰ κίνδυνον βαλῶ θάψασ' ἀδελφὸν τὸν ἐμόν. 1052 ἐγὼ δὲ θάψω τόνδε. Ag. 1541 τίς ὁ θάψων νιν; Ch. 433 ἔτλας ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι. 440 ὧδε θάπτει. 685 εἴτ' οὖν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων, εἴτ' οὖν — θάπτειν. 366 παρὰ Σκαμάνδρου πόρον τεθάφθαι (sic Ahrensius pro τέθαψαι). Sept. 1021 τόνδ' ὑπ' οἰωνῶν δοκεῖ ταφέντ' ἀτίμως τοὐπιτίμιον λαβεῖν.

θαρσαλέος *fiducia praeditus, audax*. Pr. 536 ἁδύ τι θαρσαλέαις τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι.

θαρσέω *fiducia praeditus sum, bono animo sum*. Pr. 916 πρὸς ταῦτα νῦν θαρσῶν καθήσθω. Sept. 792 θαρσεῖτε, παῖδες μητέρων τεθραμμέναι. Ag. 1671 κόμπασον θαρσῶν. Ch. 666 εἶπε θαρσήσας ἀνὴρ πρὸς ἄνδρα. 827 σὺ δὲ θαρσῶν. Suppl. 600 θαρσεῖτε, παῖδες. 732 740 θάρσει. 767 οὐδ' ἐν ἀγκυρουχίαις θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες παραυτίκα. 906 θαρσεῖτε. 1015 ἐμῆς δ' ὀπώρας οὕνεκ' εὖ θάρσει. Fr. 310 θάρσει, πόνου γὰρ ἄκρον οὐκ ἔχει χρόνος.

θάρσος *fiducia, animi praesentia* s. *fortitudo*. Sept. 1041 θάρσει παρέσται μηχανὴ δραστήριος. Ag. 982 θάρσος εὐπιθὲς ἵζει φρενὸς φίλον θρόνον. Ch. 91 τῶνδ' οὐ πάρεστι θάρσος. ‖ *id quod animum addit*. Sept. 184 ἦ ταῦτ' ἄριστα καὶ πόλει σωτήρια, στρατῷ τε θάρσος τῷδε πυργηρουμένῳ; Sept. 270 ὀλολυγμὸν ἱρὸν εὐμενῆ παιάνισον, — θάρσος φίλοις.

θαρσύνω *fiduciam affero, animum addo*. Pers. 216 οὔ σε βουλόμεσθα, μῆτερ, οὔτ' ἄγαν φοβεῖν λόγοις οὔτε θαρσύνειν.

Θάρυβις n. pr. Persicum Pers. 51 323 970.

θάτερον. V. ἕτερος.

θαῦμα *admiratio*. Eum. 407 ταρβῶ μὲν οὐδὲν, θαῦμα δ' ὄμμασιν πάρα. ‖ *miraculum*. Suppl. 518 οὔτοι τι θαῦμα δυσφορεῖν φόβῳ φρενός. Ag. 1166 θαύματ' ἐμοὶ κλύειν. Sic Triclinius pro θραύματ'.

θαυμάζω (cum futuro medio θαυμάσομαι) *admiror*. Sept. 772 τίν' ἀνδρῶν γὰρ τοσόνδ' ἐθαύμασαν θεοί; Ag. 879 μηδὲ θαυμάσῃς τόδε. 1399 θαυμάζομέν σου γλῶσσαν ὡς θρασύστομος. 1199 θαυμάζω δέ σου (recte σε Auratus) πόντου πέραν τραφεῖσαν ἀλλόθρουν πόλιν κυρεῖν λέγουσαν. Pr. 476 τὰ λοιπά μου κλύουσα θαυμάσει (θαυμάσῃ M) πλέον. Passivum *admirationi sum*. Sept. 703 χάρις δ' ἀφ' ἡμῶν ὀλομένων θαυμάζεται.

θαυμαστός *admirabilis*. Pers. 212 πράξας μὲν εὖ θαυμαστὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ. Eum. 46 θαυμαστὸς λόχος εὕδει γυναικῶν. Suppl. 240 τοῦτο θαυμαστὸν πέλει.

θέα *spectaculum*. Pr. 241 ὧδ' ἐρρύθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλεὴς θέα.

θεά *dea*. Sept. 86 ἰὼ ἰὼ θεοὶ θεαί τε. Sept. 91 τίς ἄρ' ἐπαρκέσει θεῶν ἢ θεᾶν; Pers. 348 θεοὶ πόλιν σώζουσι Παλλάδος θεᾶς Eum. 115 ὦ κατὰ χθονὸς θεαί. 224 δίκας δὲ Παλλὰς τῶνδ' ἐποπτεύσει θεά. 242 πρόσειμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σόν, θεά. 259 περὶ βρέτει πλεχθεὶς θεᾶς ἀμβρότου. 411 οὔτ' ἐν θεαῖσι πρὸς θεῶν ὁρωμένας. 671 καὶ τόνδ' ἐπικτήσαιο σύμμαχον, θεά. 728 παρηπάτησας ἀρχαίας θεάς. 825 μηδ' ὑπερθύμως ἄγαν θεαὶ βροτῶν στήσητε δύσκηλον χθόνα. 961 θεαί τ' ὦ (sic Hermannus pro θεαὶ τῶν) Μοῖραι ματροκασιγνῆται. [Suppl. 695 θεαί τ' corruptum ex θείατ'. V. τίθημι.]

θέαμα *spectaculum*. Pr. 69 ὁρᾷς θέαμα δυσθέατον ὄμμασιν. 304 δέρκου θέαμα, τόνδε τὸν Διὸς φίλον.

θεήλατος *a deo actus*. Ag. 1297 θεηλάτου βοὸς δίκην.

θείνω *ferio*. Pr. 56 ῥαιστῆρι θεῖνε. 76 ἐρρωμένως νῦν θεῖνε διατόρους πέδας. Pers. 418 Ἑλληνικαί τε νῆες οὐκ ἀφρασμόνως κύκλῳ πέριξ ἔθεινον. 965 στυφέλου θείνοντας ἐπ' ἀκτᾶς. Improprie Sept. 382 θείνει (sic ex apogr. pro θένει) δ' ὀνείδει μάντιν Οἰκλείδην σοφόν. ‖ Passivum θείνομαι *interficior*. Sept. 959 ἐν πύλαις, ἐν αἷς ἐθείνοντο. Pers. 303 Ἀρτεμβάρης — στύφλους παρ' ἀκτὰς θείνεται Σιληνιῶν. Ch. 387 ὀλολυγμὸν ἀνδρὸς θεινομένου.

θεῖος *divinus*. Pr. 682 μάστιγι θείᾳ. Pers. 75 ἐπὶ πᾶσαν χθόνα ποιμανόριον θεῖον ἐλαύνει. Ag. 478 θεῖον ψύθος. 1084 μένει τὸ θεῖον δουλίᾳ περ ἐν φρενί. 1548 ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ. Ch. 867 θεῖος Ὀρέστης. 958 κρατεῖταί πως τὸ θεῖον. Suppl. 577 θείαις ἐπιπνοίαις. Fr. 281, 5 τὸ Φοίβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα.

θέλγω *mulceo, delinio, pellicio*. Pr. 174 καί μ' οὔτι μελιγλώσσοις πειθοῦς ἐπαοιδαῖσιν θέλξει. 865 μίαν δὲ παίδων ἵμερος θέλξει τὸ μὴ κτεῖναι σύνευνον. Eum. 900 θέλξειν μ' ἔοικας. Suppl. 571 τίς ἦν ὁ θέλξας πολύπλαγκτον — Ἰώ; 1056 σὺ δὲ θέλγοις ἂν ἄθελκτον. Ch. 420 πάρεστι σαίνειν, τὰ δ' οὔτι θέλγεται.

θελεμός *spontaneus*. θελεμός ut formam primitivam vocabuli ἐθελημός ponit Etym. M. p. 103, 48. Arcad. p. 61, 3 τὸ δὲ θελεμός ἀπὸ τοῦ θελημός ὀξύνεται. ἐθελημός *voluntarii* significatione dixerunt Hesiodus Op. 118 de hominum genere ante Prometheum οἱ δ' ἐθελημοὶ ἥσυχοι ἔργα νέμοντο aliique in Thes. indicati vol. 3 p. 171 eademque significatione Aeschylus Suppl. 1028 ποταμοὺς δ', οἳ διὰ χώρας θελεμὸν πῶμα χέουσιν. Sed Sept. 707 si recte coniecit Conington θελεμωτέρῳ πνεύματι pro θαλερωτέρῳ πνεύματι, *quieti* potius significatione dictum est. Apud Hesychium est θέλεμον: οἰκτρὸν, ἥσυχον. et θελέμως: ἡσύχως, οἰκτρῶς, ubi mirae sunt interpretationes οἰκτρόν et οἰκτρῶς. Ceterum in versu Aeschyli idem quod Conington coniecit Hauptius in Indice Lection. Berol. aestiv. a. 1865.

θέλεος *volens*. Suppl. 863 βάσει τάχα θέλεος ἀθέλεος. Neutrum adiectivum aliunde cognitum.

θελκτήριον *incantamentum*, *oblectamentum*. Eum. 886 γλώσσης ἐμῆς μείλιγμα καὶ θελκτήριον. ‖ *remedium*, *lenimentum*. Ch. 670 πόνων θελκτήρια (θελκτηρία Wakef.) στρωμνή —.

θελκτήριος *deliniendi* s. *demulcendi vim habens*. Eum. 81 θελκτηρίους μύθους ἔχοντες

Suppl. 447 γένοιτο μύθου μῦθος ἂν θελκτήριος. 1004 ὄμματος θελκτήριον τόξευμα.

θέλκτωρ *incantutrix.* Suppl. 1040 οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει θέλκτορι (sic Bothius pro θεακτορι, quod sine accentu est in M) Πειθοῖ.

θέλω. [Duplex huius verbi forma est, ἐθέλω, de qua suo loco diximus, et θέλω, qua in senariis potissimum utuntur tragici, quibus altera ἐθέλω plerumque incommoda est. Aoristi imperativus, optativus, coniunctivus et participium θέλησον, θελήσαιμι θελήσω et θελήσας ab forma disyllaba sumuntur, indicativus vero non est ἐθέλησα, sed ἠθέλησα ab forma altera ἐθέλω. De discrimine inter θέλω et βούλομαι dictum s. h. v. Differunt enim eo quod verbo θέλω proclivitatis, verbo βούλομαι consilii et deliberationis significatio inest, etsi hoc discrimen saepe negligitur nec raro alterum pro altero ponitur, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 219.] Pr. 118 τί δὴ θέλων; 201 οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον. 308 παραινέσαι γέ σοι θέλω τὰ λῷστα. 321 ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις. 343 εἴ τι καὶ πονεῖν θέλεις. 346 θέλοιμ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν. 504 μὴ μάτην φλύσαι θέλων. 651 συναίρεσθαι Κύπριν θέλει. 667 κεἰ μὴ θέλοι. 783 τὴν δ' ἐμοὶ χάριν θέσθαι θέλησον. 818 σχολὴ δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι. 940 ὅπως θέλει. 1028 πρὶν ἂν — θελήσῃ εἰς ἀναύγητον μολεῖν Ἅιδην. Sept. 354 ξύννομον θέλων ἔχειν. 427 θεοῦ τε γὰρ θέλοντος ἐκπέρσειν πόλιν καὶ μὴ θέλοντός φησιν. 462 θελούσας πρὸς πύλαις πεπτωκέναι. 467 ἐκπέρσαι θέλων. 505 θέλων ἐξιστορῆσαι μοῖραν. 562 θεῶν θελόντων ἂν δ' ἀληθεύσαιμ' ἐγώ. 614 Διὸς θέλοντος. 1027 ἢν μή τις ἄλλος τόνδε συνθάπτειν θέλῃ. 1033 θέλουσ' ἄκοντι κοινώνει κακῶν. Pers. 178 πέρσαι θέλων. 174 ὧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ. 204 θέλουσα θῦσαι πέλανον. 230 κεῖνο δ' ἐκμαθεῖν θέλω. 522 θεοῖς μὲν πρῶτον εὔξασθαι θέλω. Ag. 242 προσεννέπειν θέλουσα. 256 ὡς θέλει τόδ' ἄγχιστον Ἀπίας γαίας μονόφρουρον ἕρκος. 319 λόγους δ' ἀκοῦσαι κἀποθαυμάσαι διηνεκῶς θέλοιμ' ἄν. 678 μηχαναῖς Διὸς οὔπω θέλοντος ἐξαναλῶσαι γένος. 1322 ἅπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρῆνον θέλω. 1403 σὺ δ' αἰνεῖν εἴτε με ψέγειν θέλεις. Ch. 175 τοῦτο γὰρ θέλω μαθεῖν. 222 ἀλλ' ἐν κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς γελᾶν θέλεις. 499 εἴπερ κρατηθείς γ' ἀντινικῆσαι θέλεις. 851 ἰδεῖν ἐλέγξαι τ' αὖ θέλω τὸν ἄγγελον. 904 πρὸς αὐτὸν τόνδε σε σφάξαι θέλω. 908 νῦν δὲ γηράναι θέλω. Eum. 5 θελούσης οὐδὲ πρὸς βίαν τινός. 260 ὑπόδικος θέλει γενέσθαι χερῶν. 429 ἀλλ' ὅρκον οὐ δέξαιτ' ἄν, εἰ δοῦναι θέλοιν. Sic correxi quod est in M οὐ δοῦναι θέλει: v. Praef. ed. Lips. quintae p. LXXIII. 430 κλύειν δίκαιος (sic correxi pro δικαίως) μᾶλλον ἢ πρᾶξαι θέλεις. 887 εἰ δὲ μὴ θέλεις μένειν. Suppl. 208 θέλοιμ' ἂν ἤδη καὶ πέλας θρόνους ἔχειν. 210 κείνου θέλοντος εὖ τελευτήσει τάδε. 389 τίς ἂν τοῖσδ' ἀντιωθῆναι θέλοι; 453 θέλω δ' ἄϊδρις μᾶλλον ἢ σοφὸς κακῶν εἶναι. 728 ἄγειν θέλοντες. 787 θέλοιμι δ' ἂν μορσίμου βρόχου τυχεῖν. Fr. 257 τοὺς θανόντας εἰ θέλεις εὐεργετεῖν. 160 ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ. ‖ θέλων *lubens, paratus, propitius.* Ag. 664 τύχη δὲ σωτὴρ ναῦν θέλουσ' ἐφέζετο, ubi Casaubonus recte, ut videtur, ναυστολοῦσ' restituit. Ch. 19 γενοῦ δὲ σύμμαχος θέλων ἐμοί. 522 θέλοντι δ', εἴπερ οἶσθ', ἐμοὶ φράσον τάδε. 765 θέλων δὲ τῶνδε πεύσεται λόγων. 793 παλίμποινα θέλων ἀμείψει. 814 Ξυλλάβοι δ' ἐνδίκως παῖς ὁ Μαίας — θέλων.

Suppl. 144 θέλουσα δ' αὖ θέλουσαν ἁγνά μ' ἐπιδέτω Διὸς κόρα.

θεμερῶπις *verecunda.* Pr. 134 ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ, ubi in M a m. rec. littera ρ est adscripta, qua θερμερῶπιν significatur, quod est in apographis multis et legisse videtur schol. qui per θερμὴν explicat. Apud Hesychium est θεμερῶπις: ἐρασμία ἀγχόνη, quod ἐρασμία αἰσχύνη scribendum videbatur Sopingio, ut glossa sumta sit ex versu Aeschyli. Idem vero Hesychius θέμερον exp. per σεμνόν et θεμέρη per σεμνή.

Θέμις *Themis* dea. Pr. 18 de Prometheo τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος αἰπυμῆτα παῖ. 209 Θέμις καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία. 874 χρησμόν — μήτηρ ἐμοὶ διῆλθε Τιτανὶς Θέμις. Eum. 2 Θέμιν, ἣ δὴ τὸ μητρὸς δευτέρα τόδ' ἕζετο μαντεῖον. Suppl. 360 ἱκεσία Θέμις Διὸς κλαρίου.

θέμις *ius, lex.* Ag. 1431 καὶ τήνδ' ἀκούεις ὁρκίων ἐμῶν θέμιν. Eum. 414 ἀποστατεῖ θέμις. Suppl. 38 λέκτρων, ὧν θέμις εἴργει. Fr. 283 τῷ περῶντι τὴν θέμιν. ‖ De poena Suppl. 436 μένει δορὶ τίνειν ὁμοίαν θέμιν. ‖ *fas.* Ag. 98 ὅ τι καὶ δυνατὸν καὶ θέμις αἰνεῖν. Ag. 217 παρθενίου θ' αἵματος — ἐπιθυμεῖν θέμις. Ch. 641 τὸ μὴ θέμις. Eum. 471 οὐδὲ μὴν ἐμοὶ θέμις φόνου διαιρεῖν ὀξυμηνίτους δίκας. Suppl. 335 πότερα κατ' ἔχθραν ἢ τὸ μὴ θέμις λέγεις; ubi θέμις tanquam indeclinabile dictum est pro θέμιν: v. Lexicon Soph. p. 219.

Θεμίσκυρα (ῡ) *Themiscyra,* urbs Cappadociae. Pr. 724 αἳ Θεμίσκυράν ποτε κατοικιοῦσιν.

θεμιστός *legitimus.* Sept. 694 αἵματος οὐ θεμιστοῦ.

θεμιστῶς *legitime.* Ch. 645 Διὸς σέβας παρεκβάντες οὐ θεμιστῶς, ubi ἀθεμίστως M a pr. m. sed α in ου mutato a m. pr. Contrario modo erratum Pr. 184, ubi in M οὐ παράμυθον scriptum, sed recte in ἀπαράμυθον mutatum in apographis.

[θένει Sept. 382 vitiose pro θείνει, quod v.]

θεοβλαβέω *in deos pecco.* Pers. 831 λῆξαι θεοβλαβοῦνθ' ὑπερκόπῳ θράσει.

θεόθεν *divinitus, deorum missu s. auxilio.* Sept. 324 ὑπ' ἀνδρὸς Ἀχαιοῦ θεόθεν περθομέναν. Pers. 101 θεόθεν γὰρ κατὰ μοῖρ' ἐκράτησεν. Ag. 105 ἔτι γὰρ θεόθεν καταπνείει πειθὼ μολπᾶν ἀλκᾶ σύμφυτος αἰών. 131 μή τις ἄγα θεόθεν κνεφάσῃ προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας. Ch. 38 κριταί τε τῶνδ' ὀνειράτων θεόθεν ἔλακον ὑπέγγυοι. 941 θεόθεν εὖ φραδαῖσιν ὡρμημένος.

Θέοινος cognomen Bacchi (ὡς θεὸς οἴνου εὑρετής, ut ait Tzetza ad Lycophr. 1247). Fr. 350 πάτερ Θέοινε, Μαινάδων ζευκτήριε. Ex Aeschylo et Istro ἐν ά Συναγωγῶν anuotavit etiam Harpocratio s. v. Θεοίνια.

θεοκλυτέω *deos invoco.* Pers. 500 ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο στρατός. Alterum apud tragicos exemplum est Eur. Med. 207 θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα. Aliorum exempla v. in Thes. vol. 4 p. 396.

θεόκλυτος *deos implorans.* Sept. 142 λιταῖσί σε θεοκλύτοις ἀπύουσαι πελαζόμεσθα.

θεόκραντος *a diis effectus.* Ag. 1487 τί τῶνδ' οὐ θεόκραντόν ἐστιν;

θεομανής *cui a diis furor immissus est, divino furore percitus.* Sept. 653 ὦ θεομανές τε καὶ θεῶν μέγα στύγος.

θεομήστωρ *par diis consiliarius, divina consilia dans* (apud Homer. Il. 7, 360 et alibi θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος). Pers. 654 θεομήστωρ δ' ἐκικλήσκετο Πέρσαις, θεομήστωρ δ' ἔσκεν. Non

legitur alibi, nisi quod Θεομήστωρ nomen est Sicyoniorum regis apud Herodotum 8, 85.

θεομῦσής *piaculo in deos commisso pollutus.* Eum. 40 ἄνδρα θεομυσῆ.

θεοπρόπος *legatus ad oraculum consulendum missus.* Pr. 659 ὁ δ' ἔς τε Πυθὼ κἀπὶ Δωδώνης πυκνοὺς θεοπρόπους ἴαλλεν.

θεόπτυστος *diis abominatus* s. *exosus.* Sept. 604 ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστῳ γένει.

θέορτος *a diis impulsus* s. *profectus.* Pr. 765 (γάμον) θέορτον ἢ βρότειον; Similiter ib. 116 τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ — θεόσυτος ἢ βρότειος;

θεός *deus.* Pr. 29 θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσσων χόλον. 92 οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός. 156 μήτε θεῶν (θεὸς M) μήτε τις ἀνδρῶν. 737 θνητῇ θεὸς χρῄζων μιγῆναι. Pers. 711 βίοτον εὐαίωνα Πέρσαις ὡς θεὸς διήγαγες. Ag. 663 θεός τις, οὐκ ἄνθρωπος. 1203 μῶν καὶ θεός περ ἱμέρῳ πεπληγμένος; Eum. 153 τὸν μητραλοίαν δ' ἐξέκλεψας ὢν θεός. Ch. 60 τὸ δ' εὐτυχεῖν, τόδ' ἐν βροτοῖς θεός τε καὶ θεοῦ πλέον. ‖ Genitivus Sept. 529 αἰχμὴν ἣν ἔχει, μᾶλλον θεοῦ σέβειν πεποιθώς. Pers. 157 θεοῦ (Darii) μὲν εὐνάτειρα Περσῶν, θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφυς. 746 Βόσπορον ῥόον θεοῦ. Eum. 282 πρὸς ἑστίᾳ θεοῦ Φοίβου. Suppl. 218 σημεῖον θεοῦ. ‖ Accusativus Pr. 14 συγγενῆ θεόν. 37 τί τὸν θεοῖς ἔχθιστον οὐ στυγεῖς θεόν; 119 ὁρᾶτε δεσμώτην με δύσποτμον θεόν. 427 εἰσιδόμαν θεὸν Ἄτλαν. Pers. 644 de Dario quem post mortem dei instar colebant Persae Περσᾶν Σουσιγενῆ θεόν. Ag. 925 λέγω κατ' ἄνδρα, μὴ θεόν, σέβειν ἐμέ. 1078 τὸν θεὸν καλεῖ. Eum. 270 ἤ θεὸν ἢ ξένον τιν' ἀσεβῶν. Suppl. 414 τὸν πανώλεθρον θεόν. Sine articulo ponitur etiam ubi de certo quodam deo sermo est. Sic Eum. 25 ἐξ οὗτε Βάκχαις ἐστρατήγησεν θεός. Eum. 33 ὡς ἂν ἡγῆται θεός. Pers. 502 πρὶν σκεδασθῆναι θεοῦ ἀκτῖνας. Ch. 300 θεοῦ τ' ἐφετμαί.

θεός numero singulari de numine dicitur res humanas moderante. Pr. 859 φθόνον δὲ σωμάτων ἕξει θεός. Sept. 4 εἰ μὲν γὰρ εὖ πράξαιμεν, αἰτία θεοῦ. 21 εὖ ῥέπει θεός. 35 εὖ τελεῖ θεός. 157 ποῖ δὲ τέλος προβὰς ἐπάξει θεός; 549 ἃ μὴ κραίνοι θεός. 689 τὸ πρᾶγμα κάρτ' ἐπισπέρχει θεός. 716 νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμᾷ θεός. Pers. 454 θεὸς ναῶν ἔδωκε κῦδος Ἕλλησιν μάχης. 495 θεὸς χειμῶν' ἄωρον ὦρσε. 514 ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεός. 772 θεὸς γὰρ οὐκ ἤχθηρεν. Ag. 952 τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέρκεται. 1424 ἐὰν δὲ τοὔμπαλιν κραίνῃ θεός. Ch. 340 ἀλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χρῄζων θείη κελάδους εὐφθογγοτέρους. 1064 καί σ' ἐποπτεύων πρόφρων θεὸς φυλάσσοι. Eum. 529 παντὶ μέσῳ τὸ κράτος θεὸς ὤπασεν. 661 οἷσι μὴ βλάψῃ θεός. Fr. 287 ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός. 291 φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός. 160 θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς. 287 ψευδῶν δὲ καιρὸν ἔσθ' ὅπου τιμᾷ θεός. ‖ Genitivus Sept. 226 θεοῦ (a m. ant. in M superscr. θεοῖς) δ' ἔτ' ἰσχὺς καθυπερτέρα. 427 θεοῦ τε γὰρ θέλοντος — καὶ μὴ θέλοντος. 607 πληγεὶς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ. 625 θεοῦ δὲ δῶρόν ἐστιν εὐτυχεῖν βροτούς. Pers. 93 δολόμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει; Ag. 273 μὴ δολώσαντος θεοῦ. 603 σώσαντος θεοῦ. 735 ἐκ θεοῦ δ' ἱερεύς τις ἄτας δόμοις προσεθρέφθη. 928 τὸ μὴ κακῶς φρονεῖν θεοῦ μέγιστον δῶρον. Suppl. 1074 θεοῦ πάρα. Cum articulo Pers. 742 ὅταν σπεύδῃ τις αὐτός, χὠ θεὸς συνάπτεται.

Numero plurali Sept. 418 τὸν ἁμόν νυν ἀντίπαλον εὐτυχεῖν θεοὶ δοῖεν. 422 τούτῳ — εὐτυχεῖν δοῖεν θεοί. 566 εἴθε γὰρ θεοὶ τούσδ' ὀλέσειαν. 701 ὅταν ἐκ χερῶν θεοὶ θυσίαν δέχωνται. 773 τίν' ἀνδρῶν γὰρ τοσόνδ' ἐθαύμασαν θεοί; Pers. 348 θεοὶ πόλιν σῴζουσι. 282 θεοί addidit Hermannus. Ag. 461 τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ ἄσκοποι θεοί. 813 δίκας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ κλύοντες. 1148 περιβάλοντό οἱ πτεροφόρον δέμας θεοί. Ch. 76 ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπτολιν θεοὶ προσήνεγκαν. ‖ Genitivus Pr. 29 θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσσων χόλον. 82 θεῶν γέρα συλῶν. 92 οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός. 160 τίς ὧδε τλησικάρδιος θεῶν; 203 ὡς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν θεῶν. 903 μηδὲ κρεισσόνων ἐμοῦ θεῶν ἄφυκτον ὄμμα προσδράκοι με. 913 οὐδεὶς θεῶν. 954 ὡς θεῶν ὑπηρέτου. 1027. Sept. 1016. Eum. 70 θεῶν τις. Sept. 14 θεῶν ἐγχωρίων βωμοῖσι 23 καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ. Pers. 373 τὸ μέλλον ἐκ θεῶν. et sic ἐκ θεῶν Ag. 1026 1279 1284. Ch. 1006. Eum. 392. Suppl. 163 175. et Fr. 306a. Sept. 92 τίς ἄρ' ἐπαρκέσει θεῶν ἢ θεᾶν; 185 βρέτη πεσούσας πρὸς πολισσούχων θεῶν. 217 [551.] Eum. 411. Suppl. 896 πρὸς θεῶν. Sept. 219 θεῶν ἅδε πανάγυρις. 233 διὰ θεῶν πόλιν νεμόμεθ' ἀδάματον. 275 ἑστίας θεῶν. 562 θεῶν θελόντων. 606 θεῶν ἀμνήμοσι. 653 θεῶν μέγα στύγος. 719. Pers. 294 θεῶν διδόντων. Sept. 1018 ἄγος — θεῶν πατρῴων. [1051 ὑστάτη θεῶν.] Pers. 150 θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς φάος. 164 οὐκ ἄνευ θεῶν τινός. 362 τὸν θεῶν φθόνον. 404 θεῶν τε πατρῴων ἕδη. 604 τἀνταῖα φαίνεται θεῶν. 749 θεῶν δὲ πάντων. 809 θεῶν βρέτη. Ag. 88 πάντων δὲ θεῶν. 339 et 527 θεῶν ἱδρύματα. 396 οὔτις θεῶν. 553 πλὴν θεῶν. 596 ἐν θεῶν ἕδραις. 637 χωρὶς ἡ τιμὴ θεῶν. 946 θεῶν — φθόνος. 1289 ἐν θεῶν κρίσει. 1645 χώρας μίασμα καὶ θεῶν ἐγχωρίων. Ch. 122 θεῶν πάρα. 475 θεῶν τῶν κατὰ γᾶς ὅδ' ὕμνος. 782 σὺν θεῶν δόσει. 784 πάτερ Ζεῦ θεῶν Ὀλυμπίων. 1028 θεῶν στύγος. Eum. 1 πρῶτον μὲν εὐχῇ τῇδε πρεσβεύω θεῶν τὴν πρωτόμαντιν Γαῖαν. 55 πρὸς θεῶν ἀγάλματα. 73 μισήματ' ἀνδρῶν καὶ θεῶν Ὀλυμπίων. 109 ὥραν οὐδενὸς κοινὴν θεῶν. 171 παρὰ νόμον θεῶν. 197 οὔτις — θεῶν. 361 θεῶν δ' ἀτέλειαν. 386 λάχη θεῶν διχοστατοῦντα. 644 στύγη θεῶν. 827 μόνη θεῶν. 845 879 θεῶν — δόλοι. 919 φρούριον θεῶν. 967 τιμιώταται θεῶν. Suppl. 161 μὴ τυχοῦσαι θεῶν Ὀλυμπίων. 189 332 355 τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν. 363 θεῶν λήματα. 413 ἐν θεῶν ἕδραισιν. 501 θεῶν ἕδρας. 503 ἐφέστιον θεῶν. 590 τίν' ἂν θεῶν — κεκλοίμαν; 725 773 μάμελεῖν θεῶν. 755 θεῶν σέβη. 758 θεῶν οὐδὲν ἐπαΐοντες. 927 τοὺς θεῶν συλήτορας. 1014 πρὸς θεῶν Ὀλυμπίων. 1062 τὰ θεῶν. Fr. 155 οἱ θεῶν ἀγχίσποροι. 156 μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ. ‖ Dativus Pr. 9 δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην. 37 τὸν θεοῖς ἔχθιστον. 49 θεοῖσι κοιρανεῖν. 120 τὸν πᾶσι θεοῖς δι' ἀπεχθείας ἐλθόντα. 354 πᾶσιν ὃς ἀνέστη θεοῖς. 404 θεοῖς τοῖς πάρος. 439 θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις. 940 δαρὸν γὰρ οὐκ ἄρξει θεοῖς. Sept. 212 θεοῖσι πίσυνος. 231 σφάγια καὶ χρηστήρια θεοῖσιν ἔρδειν. [275 ταυροκτονοῦντας θεοῖσιν.] 279 ἐπεύχου — θεοῖς. 450 σύν τ' ἄλλοις θεοῖς. 524 δαροβίοισι θεοῖσι. 580 θεοῖσι προσφιλές. 702 θεοῖς μὲν ἤδη πως παρημελήμεθα. 720 οὐ θεοῖς ὁμοίαν. 1047 ἤδη τὰ τοῦδ' οὐ διατετίμηται θεοῖς. Pers. 229 πάντα θήσομεν θεοῖσι. 522 θεοῖς μὲν πρῶτον εὔξασθαι θέλω. 622 νερτέροις θεοῖς. Ag. 317 θεοῖς — προσεύξομαι. 345 θεοῖς δ' ἀναμπλάκητος εἰ μόλοι στρατός.

539 οὐκέτ' ἀντερῶ θεοῖς. 578 θεοῖς — τοῖς καθ' Ἑλλάδα. 649 οὐκ ἀμήνιτον θεοῖς. 821 τούτων θεοῖσι χρὴ πολύμνηστον χάριν τίνειν. 829 θεοῖς μὲν ἐξέτεινα φροίμιον τόδε. 852 θεοῖσι πρῶτα δεξιώσομαι. 913 933 961 et Ch. 148 ξὺν θεοῖς. 637 τὸ δυσφιλὲς θεοῖς. 780 μέλει θεοῖσιν. Eum. 191 ἀπόπτυστοι θεοῖς. 233 ἐν βροτοῖσι κἀν θεοῖς. Suppl. 122 θεοῖς δ' ἐναγέα τέλεα. 242 πρὸς θεοῖς ἀγωνίοις. 451 πεσεῖν χρηστήρια θεοῖσι πολλοῖς πολλά. 754 σοί τε καὶ θεοῖσιν. 809 μέλη λιτανὰ θεοῖσι. 921 θεοῖσιν εἰπών. 981 ὡς θεοῖς Ὀλυμπίοις. 1016 θεοῖς βεβούλευται. [Fr. (Euripidis) 369 μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς.] ‖ Accusativus Pr. 529 θεοὺς ὁσίαις θοίναις ποτινισσομένα. 945 τὸν ἐξαμαρτόντ' εἰς θεούς. Sept. 217 θεοὺς τοὺς τῆς (correxi θεοὺς ἕδρας) ἁλούσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος. 223 θεοὺς καλοῦσα. 266 συμμάχους εἶναι θεούς. 441 et Suppl. 733 θεοὺς ἀτίζων. Sept. 511 ξυνοίσετον δὲ πολεμίους ἐπ' ἀσπίδων θεούς. 582 θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς. 596 δεινὸς ὃς θεοὺς σέβει. 639 θεοὺς γενεθλίους καλεῖ. Pers. 216 θεοὺς δὲ προστροπαῖς ἱκνουμένη. 497 θεοὺς δέ τις τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμοῦ. 741 τάδ' ηὔχουν ἐκτελευτῆσαι θεούς. Ag. 1 θεοὺς μὲν αἰτῶ τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων. 353 θεοὺς προσειπεῖν εὖ παρασκευάζομαι. 370 οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν. 844 πρὸς πόλιν τε καὶ θεούς. 922 θεούς τοι τοῖσδε τιμαλφεῖν χρεών. 1579 θεοὺς ἄνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄχη. Eum. 20 τούτους ἐν εὐχαῖς φροιμιάζομαι θεούς. Suppl. 520 θεοὺς ἐγχωρίους λιταῖς παραιτοῦ. 655 θεοὺς ἀρέσονται. 704 733 θεοὺς δ' — ἀεὶ τίοιεν. 873 κάλει θεούς. 1019 μάκαρας θεούς. ‖ Vocativus Sept. 69 ὦ Ζεῦ τε καὶ Γῆ καὶ πολισσοῦχοι θεοί. 86. Ch. 462. Eum. 778 808 ἰὼ θεοί. Sept. 109 ἰὼ ἰὼ θεοὶ πολίοχοι χθονός. 166 ἰὼ παναλκεῖς θεοί. 253 θεοὶ πολῖται. 301 Διογενεῖς θεοί. Suppl. 630 θεοὶ Διογενεῖς κλύοιτε. Sept. 313 ὦ πολιοῦχοι θεοί. 626 κλύοντες θεοὶ δικαίας λιτάς. Ch. 802 κλύετε, σύμφρονες θεοί. Suppl. 25 ὕπατοί τε θεοὶ καὶ βαρύτιμοι χθόνιοι. 77 θεοὶ γενέται κλύετε.

Numero plurali cum articulo Pers. 689 οἱ κατὰ χθονὸς θεοί. Eum. 162 οἱ νεώτεροι θεοί. Pr. 222 736 ὁ τῶν θεῶν τύραννος. Ch. 902 ἅπαντας ἐχθροὺς τῶν θεῶν ἡγοῦ πλέον. Suppl. 493 τῶν πολισσούχων θεῶν βωμούς. Sept. 271 τοῖς πολισσούχοις θεοῖς. Ch. 212 τοῖς θεοῖς τελεσφόρους εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα. Eum. 722 ἔν τε τοῖς νέοισι καὶ παλαιτέροις θεοῖς. Pr. 960 τοὺς νέους θεούς. 975 τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεούς. Ag. 338 τοὺς πολισσούχους θεούς. 513 τούς τ' ἀγωνίους θεοὺς πάντας προσαυδῶ. Ch. 201 εἰδότας μὲν τοὺς θεοὺς καλούμεθα. Suppl. 921 τοὺς θεοὺς οὐδὲν σέβει.

ἡ θεός *dea*. Sept. 719 τὰν ὠλεσίοικον θεόν. Eum. 297 κλύει δὲ καὶ (Minerva) πρόσωθεν ὢν θεός, ubi notandum ὢν θεός sententia generali dictum pro οὖσα θεός. 766 οἷον ἔρνος οὔτις ἂν τέκοι θεός. 883 θεὸς παλαιά. Suppl. 299 Ἀργεία θεός (Iuno). 1038 αἰολόμητις θεός (Venus).

Nominis θεός casus obliqui et nominativus θεοί interdum fiunt monosyllabi per synizesin, apud Sophoclem, de quo dixi in Lexico Soph. p. 221, et Euripidem frequentius quam apud Aeschylum. [Sept. 276 ταυροκτονοῦντας θεοῖσιν.] Pers. 157 versu trochaico θεοῦ μὲν εὐνάτειρα Περσῶν, θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφυς. In choriambico Sept. 701 ὅταν ἐκ χερῶν θεοὶ θυσίαν δέχωνται. In Ionico Pers. 94 ἀπάταν θεοῦ. Suppl. 1019 μάκαρας θεούς. In anapaestis Suppl. 164 ἐκ θεῶν: v. s. v. Ἰώ.

θεόσσυτος. V. θεόσυτος.

θεοστύγητος *diis exosus*. Ch. 635 θεοστυγήτῳ δ' ἄχει βροτῶν ἀτιμωθὲν οἴχεται γένος.

θεόσυτος *a deo missus*. Pr. 116 θεόσυτος ἢ βρότειος ἢ κεκραμένη. 596 θεόσυτόν τε νόσον ὠνόμασας. ‖ θεόσσυτος Pr. 643 θεόσσυτον χειμῶνα.

θεοτίμητος *a diis honoratus*. Ag. 1337 θεοτίμητος δ' οἴκαδ' ἱκάνει.

θεότρεπτος *a diis conversus*. Pers. 904 θεότρεπτα τάδ' αὖ φέρομεν.

θεοφιλής *diis carus*. Fr. 281, 3 θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας. Eum. 869 χώρας μετασχεῖν τῆσδε θεοφιλεστάτης.

θεοφόρητος *divino numine instinctus*. Ag. 1140 φρενομανής τις εἶ θεοφόρητος.

θεοφόρος *deum ferens*. Fr. 224 καὶ νίπτρα δὴ χρὴ θεοφόρων ποδῶν φέρειν. ‖ θεόφορος *qui divino motu fertur, numine afflatus*. Ag. 1150 πόθεν ἐπισσύτους θεοφόρους τ' (τ' delet Hermannus) ἔχεις ματαίους δύας; nisi hic quoque θεοφόρος est *deum in se ferens*.

θεραποντίς *ancillaris*. Suppl. 979 θεραποντίδα φερνήν.

θερίζω *meto*. Suppl. 636 τὸν ἀρότοις θερίζοντα βροτοὺς ἐν ἄλλοις.

θερμαίνω *calefacio*. Pers. 505 ἡλίου κύκλος μέσον πόρον διῆκε, θερμαίνων φλογί. [Ch. 1004 τῷδέ τἂν δολώματι πολλοὺς ἀναιρῶν πολλὰ θερμαίνοι φρενί, ubi θερμαίνοι tum mire dictum est ut ne interpolatori quidem, qui hos versus scripsit, relinquendum esse videatur, qui fortasse θέρμ' ἄνοι scripserat, i. e. *audacia* s. *improba*.]

[θερμοεργός. V. θερμός.]

θερμόνους *mentem calentem habens, inflammatus*. Ag. 1172 ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐν πέδῳ βαλῶ.

θερμός *fervidus*. Pr. 371 θερμοῖς ἀπλάτου βέλεσι πυρπνόου ζάλης. Ag. 1278 θερμῷ κοπείσης φοινίῳ προσφάγματι. Ch. 272 δυσχειμέρους ἄτας ὑφ' ἧπαρ θερμὸν ἐξαυδώμενος. 670 θερμὰ λουτρά. Fr. 192, 7 θερμαῖς ὕδατος μαλακοῦ προχοαῖς. ‖ *audax, improbus*. Sept. 602 ξυνεσβὰς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνὴρ ναύταισι θερμοῖς. Eum. 560 γελᾷ δὲ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμῷ. Sic Triclinius. θερμοεργῷ M ex glossemate.

Θερμώδων *Thermodon*, fluvius Cappadociae. Pr. 725 αἳ Θεμίσκυράν ποτε κατοικιοῦσιν ἀμφὶ Θερμώδοντα.

θέρος *aestas*. Pr. 456 τέκμαρ — καρπίμου θέρους βέβαιον. Ag. 5 τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς. ‖ *messis*. Figurate Pers. 822 ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης, ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος. Ag. 1655 ἀλλὰ καὶ τάδ' ἐξαμῆσαι πολλὰ δύστηνον θέρος. Sic Schuetzius correxit pro ὁ ἔρως.

θέσμιος *legitimus*. Ag. 1564 παθεῖν τὸν ἔρξαντα· θέσμιον γάρ. ‖ θέσμιον substantive *lex*. Eum. 491 καταστροφαὶ νέων θεσμίων. Suppl. 708 τρίτον τόδ' ἐν θεσμίοις Δίκας γέγραπται μεγιστοτίμου.

θεσμός *institutum, lex*. Ag. 304 ὤτρυνε θεσμὸν μὴ χαρίζεσθαι (sic correxi pro χαρίζεσθαι) πυρός. Eum. 391 θεσμὸν τὸν μοιρόκραντον ἐκ θεῶν δοθέντα. 484 θεσμὸν τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον. 571 μαθεῖν θεσμοὺς ἐμούς. 615 λέξω πρὸς ὑμᾶς τόνδ' Ἀθηναίας μέγαν θεσμόν. 681 κλύοιτ' ἂν ἤδη θεσμόν. ‖ De modo musico, ut νόμος, Suppl. 1035 Κύπριδος δ' οὐκ ἀμελεῖ θεσμὸς ὅδ' εὔφρων, secundum schol. qui exp. ὁ τοῦ ἡμετέρου ὕμνου νόμος.

θεσπέσιος *divina eloquens.* Ag. 1154 πόθεν ὅρους ἔχεις θεσπεσίας ὁδοῦ κακορρήμονας;

θεσπίζω *vaticinor.* Ag. 1210 ἤδη πολίταις πάντ' ἐθέσπιζον πάθη. 1213 ἡμῖν γε μὲν δὴ πιστὰ θεσπίζειν δοκεῖς.

θέσπισμα *vaticinium.* Fr. 82 Ζεὺς ἐγκαθίει Λοξίᾳ θεσπίσματα.

θεσπιῳδέω *oracula cano, vaticinor.* Ag. 1161 ἔοικα θεσπιῳδήσειν τάχα.

θεσπιῳδός *fatidicus.* Ag. 1134 πολυεπεῖς τέχναι θεσπιῳδοί. Sic Hermannus: θεσπιῳδὸν φόβον cet. M.

Θεσπρωτός *Thesprotus.* Pr. 831 Δωδώνην, ἵνα μαντεῖα θᾱκός τ' ἐστι Θεσπρωτοῦ Διός.

Θεσσαλός *Thessalus.* Pers. 489 Θεσσαλῶν πόλισμα.

Θεστιάς *Thestias, Thestii filia* (Althaea). Ch. 605 ἁ παιδολυμὰς τάλαινα Θεστιάς.

θεσφατηλόγος *fatidica, vaticinans.* Ag. 1441 θεσφατηλόγος πιστὴ ξύνευνος. Vocabulum alibi non lectum.

θέσφατον *oraculum, vaticinium.* Sept. 618 εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Λοξίου. 844 θέσφατ' οὐκ ἀμβλύνεται. Pers. 740 Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων. 801 εἴ τι πιστεῦσαι θεῶν χρὴ θεσφάτοισιν. Ag. 1113 ἐπαργέμοισι θεσφάτοις ἀμηχανῶ. 1130 θεσφάτων γνώμων ἄκρος. 1132 ἀπὸ δὲ θεσφάτων τίς ἀγαθὰ φάτις βροτοῖς στέλλεται; Eum. 594 τοῖς τοῦδε θεσφάτοισι.

θέσφατος *vaticinio praedictus.* Ag. 1321 οἰκτείρω σε θεσφάτου μόρου.

θετός *simulatus, fictus.* Ch. 738 Αἴγισθον ἡ κρατοῦσα δωμάτων γυνὴ | πρὸς τοὺς μολόντας ἀρτίως ξένους (sic verba defecta κρατοῦσα τοὺς ξένους redintegravit Weilius) καλεῖν | ὅπως τάχιστ' ἄνωγεν, ὡς σαφέστερον | ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς τὴν νεάγγελτον φάτιν | ἐλθὼν πύθηται τήνδε, πρὸς μὲν οἰκέτας | θετῶν σκυθρωπῶν (sic Victorius pro σκυθρωπὸν) ἐντὸς ὀμμάτων γέλων | κεύθουσ' et quae sequuntur. Nam sic corrigendum quod in M scriptum est θέτο σκυθρωπόν, quod Erfurdtio θετοσκυθρωπὸν scribendum videbatur, adiectivo parum probabiliter composito, i. e. *adoptivae maestitiae signa simulantem visum oculis celans.* ‖ De filio adoptivo dictum ex Aeschylo annotatum est in Etym. Florentino apud Millerum in *Mélanges de L. Gr.* p. 147 θετὸς υἱός: προσποιητὸς παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 366). τίθημι θήσω θετός. Quae omissis verbis παρ' Αἰσχύλῳ leguntur etiam in Etymologici codice Vossiano. In Etym. M. p. 448, 21, verbis παρ' Αἰσχύλῳ pariter omissis, legitur θετὸς υἱός: προσποιητός· τοὺς γὰρ εἰσποιητοὺς καὶ θετοὺς ἔλεγον καὶ θέτην τὸν εἰσποιησάμενον παῖδας θετούς. Mirum est προσποιητός pro εἰσποιητός, usitato in hac re vocabulo, dici, quod ipsum pro προσποιητός restitui volebat Larcherus. Fortasse igitur duae fuerunt antiquiores glossae, altera, ad Χοηφόρων versum 378 referenda, θετός: προσποιητὸς παρ' Αἰσχύλῳ, altera θετὸς υἱός: εἰσποιητός· τοὺς γὰρ εἰσποιητούς cet. Quae usitata est vocabuli θετός significatio. Prioris vero significationis *simulatus* s. *fictus* nulla praeter Χοηφόρων versum exempla novimus, ut operae pretium fecerit grammaticus quum eam ex Aeschylo annotaret.

θεωρέω *specto.* Pr. 302 ἢ θεωρήσων τύχας ἐμὰς ἀφῖξαι;

θεωρία *spectaculum.* Pr. 802 ἄλλην δ' ἄκουσον δυσχερῆ θεωρίαν.

θεωρίς *navis qua vehuntur theori.* Sept. 858 τὰν ναύστολον μελάγκροκον θεωρίδα.

θεωρός *spectator.* Pr. 118 πόνων ἐμῶν θεωρός. Ch. 246 θεωρὸς τῶνδε πραγμάτων γενοῦ. Fr. 391 τοιοῦδε πράγματος θεωρὸς ὤν. ‖ Θεωροὶ ἢ Ἰσθμιασταί inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 73—76).

Θῆβαι *Thebae* (Aegyptiae). Pers. 38 τάς τ' ὠγυγίους Θήβας ἐφέπων.

θηγάνω *acuo.* Ag. 1535 δίκην δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θηγάνει βλάβης πρὸς ἄλλαις θηγάναισι Μοῖρα. In M θήγει. Correxit Hermannus ex gl. Hesychii θηγάνει: ὀξύνει.

θηγάνη *cos.* Improprie Ag. 1537 πρὸς ἄλλαις θηγάναισι. Eum. 859 σὺ δ' ἐν τόποισι τοῖς ἐμοῖσι μὴ βάλῃς μήθ' αἱματηρὰς θηγάνας, σπλάγχνων βλάβας νέων.

θήγω *acuo.* Ag. 1262 θήγουσα φωτὶ φάσγανον. Pr. 311 τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους. Sept. 715 τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ.

θήκη *sepulcrum.* Pers. 405 θεῶν τε πατρῴων ἕδη θήκας τε προγόνων. Ag. 453 θήκας Ἰλιάδος γᾶς εὔμορφοι κατέχουσιν. Suppl. 26 ὕπατοί τε θεοὶ καὶ βαρύτιμοι χθόνιοι θήκας κατέχοντες.

θηκτός *acutus.* Sept. 944 θηκτὸς σίδαρος.

θηλυγενής *muliebris.* Suppl. 29 τὸν θηλυγενῆ στόλον.

θηλυκρατής *feminis imperans.* Ch. 600 θηλυκρατὴς ἔρως.

θηλυκτόνος *muliebri manu interficiens* Pr. 860 θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντων.

θηλύνους *muliebri* s. *molli animo praeditus.* Pr. 1003 θηλύνους γενήσομαι.

θῆλυς *muliebris.* Ag. 485 ὁ θῆλυς ὅρος. 1231 θῆλυς ἄρσενος φονεύς ἐστιν. 1671 ἀλέκτωρ ὥστε θηλείας πέλας. Ch. 305 θήλεια γὰρ φρήν. 502 οἴκτειρε θῆλυν ἄρσενός θ' ὁμοῦ γόνον. 821 θῆλυν οὐριοστάταν — νόμον.

θηλύσπορος *muliebris.* Pr. 855 γέννα πεντηκοντάπαις — θηλύσπορος, i. e. θήλεια σπορά. Agitur enim de quinquaginta Danai filiabus.

θήν, particula enclitica, qua asseverandi causa epici potissimum poetae utuntur, idem fere significans quod Latine dicitur *profecto,* quanquam hoc paullo gravius vocabulum est quam Graecum θήν. Pr. 928 σύ θην ἃ χρῄζεις πάντ' ἐπιγλωσσᾷ Διός. [Restituendum fortasse Pers. 584 τοὶ δ' ἀνὰ γᾶν Ἀσίαν θὴν οὐκέτι περσονομοῦνται. ubi δὴν legitur in M.]

θήπω *stupeo.* Praesentis exempla nulla sunt: sunt vero perfecti τέθηπα, plusquamperfecti ἐτεθήπειν (ἐτεθήπεα apud Homerum), aoristi ἔταφον, de quibus dictum in Thes. vol. 4 p 365 et ab Veitchio p. 270. ed. tert. Aoristus legitur ap. Aeschylum Pers. 1000 ἔταφον ἔταφον.

θήρ *fera.* Sept. 558 θηρὸς ἐχθίστου δάκους εἰκώ. Ag. 1063 τρόπος δὲ θηρὸς ὡς νεαιρέτου. Ch. 998 ἄγρευμα θηρός. Eum. 70 οὐδ' ἄνθρωπος οὐδὲ θήρ. 131 ὄναρ διώκεις θῆρα. 147 ἐξ ἀρκύων πέπτωκεν οἴχεταί θ' ὁ θήρ. [Suppl. 999 θῆρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοί τί νιν.] Ag. 143 ἀγρονόμων φιλομάστοις θηρῶν ὀβρικάλοισι.

θήρα *praeda venatu capta.* Improprie Ch. 251 οὐ γὰρ ἐντελὴς θήραν πατρῴαν προσφέρειν σκηνήμασιν.

θηράω *venor, venando attingo, capio.* Pers. 233 ἀλλὰ μὴν ἵμειρ' ἐμὸς παῖς τήνδε θηρᾶσαι πόλιν. Ag. 1194 ἥμαρτον, ἢ θηρῶ τι τοξότης τις ὥς; Sic Canterus pro τηρῶ. Pr. 1072 πρὸς ἄτης θηραθεῖσαι. ‖ Forma media θηρῶμαι *venor.* Pr. 109 ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς πηγὴν κλοπαίαν.

θηράσιμος *qui venatu capi potest, quem ve-*

nari licet. Pr. 858 θηρεύοντες οὐ θηρασίμους γάμους.

θήρειος *ferinus.* Ch. 232 θήρειον γραφήν. Sic Bambergerus pro θηρίον, quo vocabulo tragici non utuntur.

θηρεύω *venor, sector.* Pr. 858 θηρεύοντες οὐ θηρασίμους γάμους, ubi θηρεύοντες ex apogr restitui pro θηρεύσοντες. Nam futuro si uti voluisset Aeschylus, θηράσοντες scripsisset, quum tragici θηρεύειν pro θηρᾶν non videantur dixisse nisi postulante metro. Nam Ch. 493 ἐθηρεύθης corruptum ex δθ᾽ ἡρέθης. V. αἱρέω.

[θηρίον vitiose pro θήρειον, quod v.]

θησαυρός *thesaurus.* Pers. 238 ἀργύρου πηγή τις αὐτοῖς ἔστι, θησαυρὸς χθονός. ‖ *receptaculum.* Pers. 1022 θησαυρὸν βελέεσσιν.

θησεύς *Theseus.* Eum. 402 ἐξαίρετον δώρημα Θησέως τόκοις. [689 Θησέως κατὰ φθόνον.]

θησηΐς *Thesea, a Theseo denominata.* Eum. 1026 πάσης χθονὸς Θησηΐδος.

θιγγάνω *tango, contingo.* Sept. 44 θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου. 258 παλινστομεῖς αὖ θιγγάνουσ᾽ ἀγαλμάτων; Ag. 432 πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἧπαρ. [Pr. 849 ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον, versu spurio lacunae explendae causa ficto, de quo v. quae dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XXI.] Ag. 663 οἴακος θιγών. [1041 θιγεῖν Triclinii interpolatio, de qua v. annot.] Ch. 70 θιγόντι (sic Scaliger pro οἴγοντι) δ᾽ οὔτι νυμφικῶν ἑδωλίων ἄκος. 948 ἔθιγε δ᾽ ἐν μάχᾳ χερὸς ἐτητύμως Διὸς κόρα. [995 μύραινά γ᾽ εἴτ᾽ ἔχιδν᾽ ἔφυ σήπειν θιγοῦσ᾽ ἂν ἄλλον.]

θίς *acervus.* Pers. 818 θῖνες νεκρῶν. ‖ *litus.* Fr. 335 θινὸς ἐμβολὰς ἁλός. de quo v. s. v. ἐμβολή.

θνήσκω (cum perfecto τέθνηκα, cuius infinitivus τεθνηκέναι vel τεθνάναι, participium τεθνηκώς et τεθνεώς, aoristo ἔθανον, futuro τεθνήξω et θανοῦμαι) *morior.* Fr. 299 οὔτε πολλὰ τραύματ᾽ ἐν στέρνοις λαβὼν θνήσκει τις. Ch. 327 ὀτοτύζεται δ᾽ ὁ θνήσκων. 852 αὐτὸς ἦν θνήσκοντος ἐγγύθεν παρών. Sept. 748 θνάσκοντα γέννας ἄτερ, ubi M θνάισκοντα, η a m. sec. superscripto et ι deleto, in apographis plerisque θνήσκοντα. (θνήσκω in M aliorumque scriptorum codicibus antiquis et lapidibus non raro cum iota adscripto scribitur θνήισκω, i. e. θνῄσκω, scriptum, pariterque θρώισκω, i. e. θρῴσκω, quod improbat Didymus in Etym. M. p. 452, 30: de quo pluribus dixit Usenerus in Fleckeiseni Annalibus vol. 91 p. 245—247.) Ag. 804 ἀνδράσι θνήσκουσι. Sept. 242 ἐὰν θνήσκοντας ἢ τετρωμένους πύθησθε. 1011 οὗπερ τοῖς νέοις θνήσκειν καλόν. Ag. 754 μηδ᾽ ἄπαιδα θνήσκειν. Ch. 295 πάντων δ᾽ ἄτιμον κἄφιλον θνήσκειν. 504 οὕτω γὰρ οὐ τέθνηκας. 893 τέθνηκας, φίλτατ᾽ Αἰγίσθου βία. Sept. 1011 μομφῆς ἄτερ τέθνηκεν. Pers. 296 τίς οὐ τέθνηκε; Fr. 185 τέθνηκεν αἰσχρῶς χρημάτων ἀπαιόλῃ. Sept. 805 ἄνδρες τεθνᾶσιν ἐκ χερῶν αὐτοκτόνων. Pers. 444 τεθνᾶσιν οἰκτρῶς δυσκλεεστάτῳ μόρῳ. Ag. 869 εἰ δ᾽ ἦν τεθνηκώς. Ch. 1043 ζῶν καὶ τεθνηκώς. Ag. 630 ζῶντος ἢ τεθνηκότος. Ch. 763 τεθνηκότος δὲ νῦν τάλαινα πεύθομαι. Fr. 130 ἀποίμωξόν με τοῦ τεθνηκότος τὸν ζῶντα μᾶλλον. Ch. 682 τεθνεῶτ᾽ Ὀρέστην εἰπέ. [Sept. 684 μόνον γὰρ κέρδος ἐν τεθνηκόσι.] Ag. 568 τοῖσι μὲν τεθνηκόσιν. Fr. 158 τέκνοις ἐπῷζε τοῖς τεθνηκόσιν. Ch. 886 τὸν ζῶντα καίνειν τοὺς τεθνηκότας λέγω. Ag. 539 χαίρω· τεθνᾶναι δ᾽ οὐκέτ᾽ ἀντερῶ θεοῖς, ubi τεθνᾶναι vitiose pro τεθνάναι, syllaba media correpta. Correxi χαίρω τι· τεθνάναι. ‖ Aoristus ἔθανον Sept. 961 θάνες κατακτάς. 962 δορὶ δ᾽ ἔθανες. Pers. 490 ἔνθα δὴ πλεῖστοι θάνον. Ag. 1318 ὅταν γυνὴ γυναικὸς ἀντ᾽ ἐμοῦ θάνῃ. Sept. 735 ἐπειδὰν — αὐτοδάϊκτοι θάνωσι. [Ag. 340 ἂν θάνοιεν vitiose pro ἀνθαλοῖεν. V. ἀνθαλίσκομαι.] Frequentissimus est participii usus θανών θανοῦσα θανόν. Sept. 477 θανὼν τροφεῖα πληρώσει χθονί. 1017 ἄγος δὲ καὶ θανὼν κεκτήσεται. Pers. 298 τάξιν ἠρήμου θανών. 314 θανὼν — γενειάδα ἔτεγγε. 325 κεῖται θανὼν δείλαιος. 674 ὦ πολύκλαυτε θανὼν δυνάστα. Ag. 1339 τοῖσι θανοῦσι θανὼν ἄλλων ποινὰς θανάτων — ἐπικρανεῖ. 1589 τὸ μὴ θανὼν πατρῷον αἱμάξαι πέδον. Ch. 479 τρόποισιν οὐ τυραννικοῖς θανών. Eum. 339 θανὼν δ᾽ οὐκ ἄγαν ἐλεύθερος. Suppl. 228 οὐδὲ μὴ ᾽ν Αἵδου θανὼν φύγῃ ματαίων αἰτίας. 987 δορικανεῖ μόρῳ θανών. Ch. 906 τούτῳ θανοῦσα ξυγκάθευδε. ‖ Genitivus θανόντος θανούσης. Ag. 843 εἴτ᾽ οὖν θανόντος εἴτε καὶ ζῶντος πέρι λέγω. Ch. 151 παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξαυδωμένας. 248 πατρὸς θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασι δεινῆς ἐχίδνης. 824 φρόνημα τοῦ θανόντος. Eum. 648 ἅπαξ θανόντος οὔτις ἔστ᾽ ἀνάστασις. Fr. 257, 4 τοῦ θανόντος. Ag. 1326 δούλης θανούσης. Suppl. 791 πρόπαρ θανούσας δ᾽ Ἀΐδας ἀνάσσοι. ‖ Dativus θανόντι θανούσῃ. Sept. 403 εἰ γὰρ θανόντι νὺξ ἐπ᾽ ὀφθαλμοῖς πέσοι. 1034 θέλουσ᾽ ἄκοντι κοινώνει κακῶν, ψυχή, θανόντι ζῶσα. Ch. 506 παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι θανόντι. Ib. 517 θανόντι δ᾽, οὐ φρονοῦντι, δειλαία χάρις ἐπέμπετο. Ag. 1317 θανούσῃ μαρτυρεῖτέ μοι τόδε. ‖ Accusativus θανόντα θανοῦσαν. Pers. 712 νῦν τέ σε ζηλῶ θανόντα. Ag. 1361 τὸν θανόντ᾽ ἀνιστάναι πάλιν. Ch. 895 θανόντα δ᾽ οὔτι μὴ προδῷς ποτέ. Suppl. 416 ὃς οὐδ᾽ ἐν Ἅιδου τὸν θανόντ᾽ ἐλευθεροῖ. Sept. 48 γῆν θανόντα τήνδε φυράσειν φόνῳ. ‖ Numero plurali θανόντες θανοῦσαι. Ag. 1219 παῖδες θανόντες ὡσπερεὶ πρὸς τῶν φίλων. Ch. 558 ὡς ἂν δόλῳ κτείναντες ἄνδρα τίμιον δόλῳ τε καὶ ληφθῶσιν ἐν ταὐτῷ βρόχῳ θανόντες, ubi Weilius ληφθέντες — θάνωσιν. Suppl. 160 ἀρτάναις θανοῦσαι. Fr. 230 καὶ τῶν θανόντων ἰσὶν οὐκ ἔνεστ᾽ ἰκμάς. Pers. 842 τοῖς θανοῦσι πλοῦτος οὐδὲν ὠφελεῖ. Ag. 1339 τοῖσι θανοῦσι θανὼν ἄλλων ποινὰς θανάτων ἐπικρανεῖ. Ch. 355 φίλος φίλοισι τοῖς ἐκεῖ καλῶς θανοῦσι. Eum. 318 μάρτυρες ὀρθαὶ τοῖσι θανοῦσιν παραγιγνόμεναι. Sept. 838 νεκροὺς κλύουσα δυσμόρως θανόντας. Ch. 268 οὓς ἴδοιμ᾽ ἐγώ ποτε θανόντας. Fr. 257 τοὺς θανόντας εἰ θέλεις εὐεργετεῖν. ‖ Infinitivus Pr. 750 κρεῖσσον γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν. 753 ὅτῳ θανεῖν μέν ἐστιν οὐ πεπρωμένον. 933 ᾧ θανεῖν οὐ μόρσιμον. Sept. 636 σοὶ συμφέρεσθαι καὶ κτανὼν θανεῖν πέλας. Pers. 432 ἴσθι μηδάμ᾽ ἡμέρᾳ μιᾷ πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν. Ag. 550 καὶ θανεῖν πολλὴ χάρις. 1652 οὐκ ἀναίνομαι θανεῖν. 1653 δεχομένοις λέγεις θανεῖν σε. Ch. 549 δεῖ τοί νιν — θανεῖν βιαίως. Eum. 625 οὐ γάρ τι ταὐτὸν ἄνδρα γενναῖον θανεῖν. Suppl. 802 τῷ γὰρ θανεῖν ἐλευθεροῦμαι φιλαιακτῶν κακῶν. ‖ Futurum. Ag. 1279 οὐ μὴν ἄτιμοί γ᾽ ἐκ θεῶν τεθνήξομεν. 1320 ἐπιξενοῦμαι ταῦτα δ᾽ ὡς θανουμένη. ‖ Improprie de sermone pereunte Ch 846 λόγοι πεδάρσιοι θρώσκουσι θνήσκοντες μάτην.

θνητός (θνατός forma Dorica, ab librariis non raro in formam communem mutata) *mortalis.* Pr. 550 οὔποτε θνατῶν τὰν Διὸς ἁρμονίαν ἀνδρῶν παρεξίασι βουλαί. Sic correxi pro τὰν Διὸς ἁρμονίαν θνατῶν παρεξίασι βουλαί. Fr. 373 τοῦ πη-

λοπλάστου σπέρματος θνητὴ γυνή. ‖ Multo frequentius substantive dicitur. Pr. 8 πυρὸς σέλας θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν. 38 τὸ σὸν θνητοῖσι προύδωκεν γέρας. 84 τί σοι οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλῆσαι πόνων; 107 θνητοῖς γὰρ γέρα πορών. 239 θνητοὺς δ' ἐν οἴκτῳ προθέμενος. 248 θνητοὺς ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον. 267 θνητοῖς δ' ἀρήγων αὐτὸς ηὑρόμην πόνους. 414 σοῖς πήμασι συγκάμνουσι θνατοί. 464 θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων. 498 δυστέκμαρτον εἰς τέχνην ὥδωσα θνητούς. 543 σέβει θνατοὺς ἄγαν. 613 ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανείς. 732 ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας. 737 τῇδε γὰρ θνητῇ θεὸς χρῄζων μιγῆναι. 800 ἃς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδὼν ἕξει πνοάς. Sept. 442 θνητὸς ὢν ἐς οὐρανὸν πέμπει γεγωνὰ — ἔπη. Pers. 94 δολόμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει; 100 τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπὲκ θνατὸν ἀλύξαντα φυγεῖν. 632 μόνος ἂν θνητῶν πέρας εἴποι. 708 πολλὰ — κακὰ γίγνεται θνητοῖς. 749 θνητὸς ὢν θεῶν δὲ πάντων ᾤετο — κρατήσειν. 820 οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν ὄντα χρὴ φρονεῖν. Ag. 923 ἐν ποικίλοις δὲ θνητὸν ὄντα κάλλεσιν βαίνειν. Eum. 336 θνατῶν τοῖσιν αὐτουργίαι ξυμπέσωσιν. Suppl. 824 τί δ' ἄνευ σέθεν θνατοῖσι τέλειόν ἐστιν;

θοάζω *sedeo.* Hoc verbo, quod celeriter movendi significationem habet, pro θάσσω vel Homerico θαάσσω usi sunt Aeschylus Suppl. 595 ὑπ' ἀρχᾶς δ' οὔτινος θοάζων et Sophocles OR. 2 τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε; *quas mihi sedes sedetis,* i. e. quo consilio has ante aedes meas sedes occupastis? ubi v. quae in annot. Oxon. dixi.

θοινατήρ *epulo.* Ag. 1502 Ἀτρέως χαλεποῦ θοινατῆρος.

θοίνη *epulae.* Fr. 281, 7 αὐτὸς ἐν θοίνῃ παρών. Pr. 529 θεοὺς ὁσίαις θοίναις ποτινισσομένα βουφόνοις.

θολερός *turbidus*, *perturbatus.* Pr. 885 θολεροὶ λόγοι.

θοός *celer.* Pr. 129 πτερύγων θοαῖς ἁμίλλαις. Ag. 476 πόλιν διήκει θοὰ βάξις. De navibus, ut saepe apud Homerum, dictum restitui Pers. 559 νῦν δὲ κυανώπιδες θοαὶ | νᾶες μὲν ἄγαγον, τοτοῖ, | ὁμοπτέροισιν ἐμβολαῖς, quae sic in M corrupta et interpolata leguntur αἱ δ' ὁμόπτεροι κυανώπιδες | νᾶες μὲν ἄγαγον ποποῖ | νᾶες πανωλέθροισιν ἐμβολαῖς. Similiter Arist Eq. 554 καὶ κυανέμβολοι θοαὶ μισθοφόροι τριήρεις.

θούριος *impetuosus*, *ferox.* Sept. 42 θούριοι λοχαγέται. Pers. 73 Ἀσίας θούριος ἄρχων. 718 754 θούριος Ξέρξης. Ag. 112 θούριος ὄρνις. Eum. 627 θουρίοις τόξοις.

θοῦρος i. q. θούριος. Pr. 354 Τυφῶνα θοῦρον. Pers. 137 τὸν αἰχμάεντα θοῦρον εὐνατῆρα. Fr. 196, 2 καὶ θοῦρός περ ὤν.

θοῶς *celeriter.* Pr. 1060 τόπων μετά που χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς. Pers. 398 θοῶς δὲ πάντες ἦσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν.

θράσος *animi ferocia, audacia.* Pr. 42 θράσους πλέως. Pr. 861 νυκτιφρουρήτῳ θράσει. Sept. 189 οὐχ ὁμιλητὸν θράσος. Pers. 394 ἐς μάχην ὁρμῶντες εὐψύχῳ θράσει. 744 ἤνυσεν νέῳ θράσει. 831 θεοβλαβοῦνθ' ὑπερκόπῳ θράσει. Ag. 169 παμμάχῳ θράσει βρύων. 770 θράσος μελαίνας μελάθροισιν ἄτας. Ag. 803 θράσος ἐκ θυσιῶν ἀνδράσι θνήσκουσι κομίζων. 994 οὐ τὸ πᾶν ἔχων ἐλπίδος φίλον θράσος. 1437 οὗτος γὰρ ἡμῖν ἀσπὶς οὐ σμικρὰ θράσους. Suppl. 498 μὴ θράσος τέκῃ φόβον. 505 ποῦ θράσος νέμεις (νεμεῖς Porsonus) ἐμοί; 955 θράσος λαβοῦσαι.

θράσσω *perturbo.* Pr. 628 σάς δ' ὀκνῶ θρᾶξαι φρένας. In M θράξαι. Correxit Buttmannus Gramm. 1 p. 212 et Cobetus Nov. Lect. p. 655.

θρασύνω *animum addo, audacem reddo.* Ag. 222 βροτοὺς θρασύνει γὰρ αἰσχρόμητις τάλαινα παρακοπὰ πρωτοπήμων. ‖ θρασύνομαι *audax* s. *confidens fio.* Ag. 1188 ὡς θρασύνεσθαι πλέον. Suppl. 772 πρὶν ὅρμῳ ναῦν θρασυνθῆναι.

θρασύς *ferox, audax.* Pr. 178 σὺ μὲν θρασύς. 871 σπορᾶς γε μὴν ἐκ τῆσδε φύσεται θρασὺς τόξοισι κλεινός. Eum. 296 θρασὺς ταγοῦχος ὡς ἀνήρ. 863 Ἄρη ἐμφύλιόν τε καὶ πρὸς ἀλλήλους θρασύν. Suppl. 197 φθογγῇ δ' ἑπέσθω πρῶτα μὲν τὸ μὴ θρασύ. Fr. 305 θρασὺν πετραῖον ὄρνιν.

θρασυσπλάγχνως *forti animo.* Pr. 730 ὃν θρασυσπλάγχνως σε χρὴ λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερᾶν Μαιωτικόν.

θρασυστομέω *audacter loquor.* Suppl. 203 θρασυστομεῖν γὰρ οὐ πρέπει τοὺς ἥσσονας.

θρασύστομος *audacter loquens.* Sept. 612 ἀνοσίοισι συμμιγεὶς θρασυστόμοισιν ἀνδράσι. Ag. 1399 θαυμάζομέν σου γλῶσσαν ὡς θρασύστομος.

θραῦμα *fragmentum.* Pers. 425 ἀγαῖσι κωπῶν θραύμασίν (in apogr. θραύσμασιν) τ' ἐρειπίων ἔπαιον. [θραύματ' Ag. 1166 vitiose pro θαύματ'.]

θραύω *frango.* Pers. 196 ζυγὸν θραύει μέσον. 416 ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον. Eum. 557 θραυομένας κεραίας.

θρέμμα *animal.* Sept. 181 ὑμᾶς ἐρωτῶ, θρέμματ' οὐκ ἀνασχετά.

θρέομαι *tumultuando clamo.* Sept. 78 θρέομαι φοβερὰ μεγάλ' ἄχη, versu dochmiaco, cuius syllabae quattuor primae exciderunt, quas νεόκοτα fuisse conieci. Eodem metro Ag. 1165 μινυρὰ θρεομένας. Ch. 970 τὸ πᾶν ἰδεῖν θρεομένοις μέτοικοι δόμων πεσοῦνται πάλιν. Suppl. 112 τοιαῦτα πάθεα μέλεα θρεομένα, unde θρεομένη μέλη post v. 116 repetit M, deletum a Porsono.

θρεπτήριος *nutritus.* Ch. 6 (φέρω δὲ supplet Erfurdtius) πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον, τὸν δεύτερον δὲ τόνδε πενθητήριον, de quo loco Eustath. p. 165 λέγονται δὲ τὸν μὲν ἄλλον πάντα χρόνον κομᾶν οἱ Ἕλληνες, ἐν δὲ πένθους καιρῷ κείρεσθαι· τηνικαῦτα γὰρ πλόκαμον κείραντες ἀνετίθουν Ἀπόλλωνι κουροτρόφῳ καὶ ποταμοῖς. — καὶ ἦν οὗτος μὲν ὁ πλόκαμος θρεπτήριος κατὰ τὸν Αἰσχύλον, πενθητήριος δὲ ὁ ἕτερος. λέγεται δὲ τῆς τομῆς τοῦ θρεπτηρίου πλοκάμου κατάρξαι Θησεύς. κειράμενος γάρ, φασί, τὴν ἐμπροσθίαν κόμην εἰς Δῆλον ἀνέθετο τῷ Ἀπόλλωνι. Brevius idem p. 1194 extr. et schol. Pindari Pyth. 4, 145, cui hos duo versus servatos debemus. ‖ *nutriens.* Ch. 545 μαστὸν ἀμφέχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον.

Θρῄκη (quae Ionica forma est, pariterque Θρῆξ Θρήκιος Θρῇσσα, qua tragici constanter usi sunt, non communi Θρᾴκη Θρᾷξ Θρᾴκιος Θρᾷσσα) *Thracia.* Pers. 509 Θρῄκην περάσαντες. 566 Θρῄκης ἅμ πεδιήρεις δυσχίμους τε κελεύθους.

Θρῄκιος *Thracius.* Pers. 870 πάροικοι Θρηκίων (Θρῃκῶν M) ἐπαύλων. Ag. 654 Θρῄκιαι πνοαί. 1418 ἐπῳδὸν Θρῃκίων ἀημάτων.

θρηνέω *defleo, lamentor.* Pr. 615 ἁρμοῖ πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους. Pers. 686 ὑμεῖς δὲ θρηνεῖτε. [Ib. inter versum 546 κἀγὼ δὲ μόρον τῶν οἰχομένων et 547 αἴρω δοκίμως πολυ-

πενθῆ unus excidit versus, qui fortasse fuit φρενὸς ἐκ φιλίας θρηνῶν παιᾶν', de quo dixi in Philologo vol. 13 p. 469 470.] Ag. 1541 τίς ὁ θάψων νιν; τίς ὁ θρηνήσων; Ch. 926 ἔοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην. Fr. 420 θρηνεῖ δὲ γόον τὸν ἀηδόνιον.

θρηνητήρ *plorator*. Pers 938 ἰὰν Μαριανδυνοῦ θρηνητῆρος.

θρηνητής *plorator*. Ag. 1075 οὐ γὰρ τοιοῦτος, ὥστε θρηνητοῦ τυχεῖν.

θρῆνος *lamentatio, cantilena lugubris*. Pr. 388 μὴ γάρ σε θρῆνος οὑμὸς εἰς ἔχθραν βάλῃ. Sept. 863 θρῆνον ἀδελφοῖν — οἶμαί σφ' ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων στηθέων ἥσειν. 1064 μονόκλαυτον ἔχων θρῆνον ἀδελφῆς. Ag. 991 ὑμνῳδεῖ θρῆνον Ἐρινύος. 1322 ἅπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ (οὐ Hermannus) θρῆνον θέλω ἐμὸν τὸν αὐτῆς. Ch. 335 δίπαις τοί σ' ἐπιτύμβιος θρῆνος ἀναστενάζει. 342 ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων.

Θρῇσσαι inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 77—81).

θριγκόω *cumulo, fastigium impono*. Ag. 1283 ἄτας τάσδε θριγκώσων φίλοις.

θρίζω *demeto*. Ag. 536 πατρῷον ἔθρισεν δόμον, ubi Triclinius Thomae M. annotationem repetit ἐθέρισεν, ἔκειρεν· κοινῶς δὲ ἔθριξεν, ἀφεῖλεν· ἀφ' οὗ καὶ ἡ θρίξ. καὶ Εὐριπίδης (Or. 128) "Ἴδετε παρ' ἄκρας ὡς ἀπέθριξεν τρίχας". ἀπέθρισεν Euripidi restitutum e libris deterioribus, sed recte, ut docet Helenae versus 1188 κόμας σίδηρον ἐμβαλοῦσ' ἀπέθρισας, licet apud Hesychium legatur ἀπέθριξεν: ἀπέκειρεν, ἀπέκοψεν.

θρίξ *capillus*. Sept. 535 ταρφὺς ἀντέλλουσα θρίξ. 564 τριχὸς δ' ὀρθίας πλόκαμος ἵσταται. Pers. 1056 καί μοι γενείου πέρθε λευκήρη τρίχα. Ag. 562 τιθέντες ἔνθηρον τρίχα. Ch. 173 ἐχθροὶ γὰρ οἷς προσῆκε πενθῆσαι τριχί. 226 κουρὰν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχός. 229 σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχός. 619 Νῖσον ἀθανάτας τριχὸς νοσφίσασα.

θροέω *crepo, vocem edo*. Pr. 608 θρόει, φράζε τᾷ δυσπλάνῳ παρθένῳ. Ag. 104 κύριός εἰμι θροεῖν ὅδιον κράτος. 1137 τὸ γὰρ ἐμὸν θροῶ (θροεῖς) πάθος. 1141 ἀμφὶ δ' αὐτᾶς θροεῖς νόμον ἄνομον. Ch. 828 θροούσᾳ πρὸς σέ, τέκνον, πατρὸς αὐδάν. Forma media Eum. 510 τοῦτ' ἔπος θροούμενος.

θρόμβος *grumus*. Ch. 533 ὥστ' ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι. 546 θρόμβῳ δ' ἔμιξεν αἵματος φίλον γάλα. Eum. 164 φονολιβῆ θρόμβον. Sic Wakefieldus pro θρόνον. 184 ἐμοῦσα θρόμβους οὓς ἀφείλκυσας φόνου.

θρόνος *sedes, solium*. Pr. 228 ὅπως τάχιστα τὸν πατρῷον ἐς θρόνον καθέζετο. Sept. 409 τὸν Αἰσχύνης θρόνον τιμῶντα. Ag. 260 ἐρημωθέντος ἄρσενος θρόνου. 1054 λιποῦσα τόνδ' ἀμαξήρη θρόνον. 1563 μίμνοντος ἐν θρόνῳ Διός. Sic Schuetzius pro χρόνῳ. Suppl. 792 πόθεν δέ μοι γένοιτ' ἂν αἰθέρος θρόνος; Figurate Ag. 983 θάρσος εὐπιθὲς ἵζει φρενὸς φίλον θρόνον. quocum comparari potest quod Plato dixit Rep. 8 p. 553 b ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖ ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ φιλοτιμίαν. || Numero plurali Pr. 767 ἢ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων; 910 ὃς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος θρόνων τ' ἄϊστον ἐκβαλεῖ. 912 ἐκπίτνων — δηναιῶν θρόνων. Pers. 775 αἰσχύνῃ πάτρᾳ θρόνοισί τ' ἀρχαίοισι. Ch. 572 κἀκεῖνον ἐν θρόνοισιν εὑρήσω πατρός. 975 ἐν θρόνοις τόθ' ἥμενοι. Eum. 18 ἵζει τέταρτον τόνδε μάντιν ἐν θρόνοις. 29 ἔπειτα μάντις ἐν θρόνοις καθιζάνω. 47 ἐν θρόνοισιν ἥμενος. 229 παρὰ Διὸς θρόνοις. 511 ὦ Δίκα, ὦ θρόνοι τ' Ἐρινύων. 616 μαντικοῖσιν ἐν θρόνοις. Suppl. 208 θέλοιμ' ἂν ἤδη σοὶ πέλας θρόνους ἔχειν. 374 μονοσκήπτροισι δ' ἐν θρόνοις (sic Pauwius: χρόνοισι M) χρέος πᾶν ἐπικραίνεις. [θρόνον Eum. 164 vitiose pro θρόμβον, quod v.]

θρώσκω *exsulto*. Ch. 846 δειματούμενοι λόγοι πεδάρσιοι θρώσκουσι, ubi θρωισκουσο (et ἐξέθρωισκον Pers. 457) M: v. s. v. θνήσκω. || *ineo, coeo*. Eum. 660 τίκτει δ' ὁ θρώσκων. Hesychius θρώσκων κνώδαλα: ἐκθορίζων καὶ σπερματίζων, γεννῶν. Αἰσχύλος Ἀμυμώνῃ (fr. 13).

θυγάτηρ *filia*. Ag. 84 Τυνδάρεω θύγατερ. 225 ἔτλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι θυγατρός. 1556 Ἰφιγένεια — θυγάτηρ.

θύελλα *procella*. Ag. 819 ἄτης θύελλαι ζῶσι, quod Triclinius exp. τῆς φθορᾶς αἱ πνοαί. Probabilius θυηλαί (*sacrificia*) Hermannus.

Θυέστης *Thyestes*, Pelopis filius. Ag. 1242 τὴν Θυέστου δαῖτα. 1584 πατέρα Θυέστην τὸν ἐμόν. 1588 τλήμων Θυέστης. Ch. 1069 μόχθοι τάλανές τε Θυέστου.

θυηπολέω *sacra facio*. Ag. 262 εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς, quod Triclinius exp. περὶ θυσίας διατρίβεις.

θυηπόλος *sacrificans*. Pers. 202 σὺν θυηπόλῳ χερὶ βωμὸν προσέστην.

θυηφάγος *thura consumens*. Ag. 597 θυηφάγον κοιμῶντες εὐώδη φλόγα.

θυιάς *thyias, baccha*. Sept. 498 βακχᾷ πρὸς ἀλκὴν θυιὰς ὥς. 836 ἔτευξα τύμβῳ μέλος ὡς θυιάς. Suppl. 564 μαινομένα — ὀδύναις κεντροδαλήτισι θυιὰς Ἥρας.

θῦμα *sacrificium*. Ag. 1118 στάσις δ' ἀκόρετος γένει κατολολυξάτω θύματος λευσίμου. 1310 τόδ' ὄζει θυμάτων ἐφεστίων.

θυμαλγής *animo dolorem afferens*. Ag. 1031 νῦν δ' ὑπὸ σκότῳ βρέμει θυμαλγής (καρδία).

θυμέλη *ara*. Suppl. 668 γεραροῖσι πρεσβυτοδόκοι (excidit dativus aliquis) φλεόντων θυμέλαι.

θυμηδής *animo placens, gratus*. Suppl. 962 τούτων τὰ λῷστα καὶ τὰ θυμηδέστατα.

[θυμοβόρος. V. θυμοφθόρος.]

θυμόμαντις *animo praesagiens*. Pers. 224 ταῦτα θυμόμαντις ὤν σοι πρευμενῶς παρήνεσα.

θυμόομαι *irascor*. Ag. 1069 ἐγὼ δ', ἐποικτείρω γάρ, οὐ θυμώσομαι. 1368 τῶνδε θυμοῦσθαι πέρι. Sic A. I. Ahrensius pro μυθοῦσθαι. Eum. 733 ὡς ἀμφίβουλος οὖσα θυμοῦσθαι πόλει. 801 μὴ θυμοῦσθε. [Fr. (Eurip.) 369 ἐν τοῖς κακοῖσι μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς.]

θυμοπληθής *animum explens*. Sept. 686 μή τί σε θυμοπληθὴς δορίμαργος ἄτα φερέτω.

θυμός *animus*. Pr. 380 καὶ μὴ σφυδῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ. 538 φαναῖς θυμὸν ἀλδαίνουσαν ἐν εὐφροσύναις. 706 τοὺς ἐμοὺς λόγους θυμῷ βάλε. Sept. 52 σιδηρόφρων γὰρ θυμὸς ἀνδρείᾳ φλέγων ἔπνει. 507 οὔτ' εἶδος οὔτε θυμὸν οὔθ' ὅπλων σχέσιν μωμητός. Pers. 11 κακόμαντις ἄγαν ὀρσολοπεῖται θυμὸς ἔσωθεν. 767 φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν ᾠακοστρόφουν. Ag. 48 μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρη. 234 παντὶ θυμῷ. Eum. 738 ἅπαντι θυμῷ. Ag. 992 ὑμνῳδεῖ θρῆνον Ἐρινύος αὐτοδίδακτος ἔσωθεν θυμός. 1388 οὕτω τὸν αὑτοῦ θυμὸν ὁρμαίνει (ὀρύγανει Hermannus) πεσών. Ch. 392 δριμὺς — θυμός. 422 ἄσαντος ἐκ ματρός ἐστι θυμός. Eum. 848 876 θυμὸν ἄϊε, μᾶτερ Νύξ. Suppl. [448 ἀλγεινὰ θυμοῦ κάρτα κινητήρια.] 566 χλωρῷ δείματι θυμὸν πάλλοντο. Fr. 238 ἔχω δὲ τούτων θυμὸν ἱππογνώμονα. [θυμός corruptum ex οὑμός fr. 155.]

θυμοφθόρος *animum perdens.* Ag. 103 τὴν θυμοφθόρον λύπης φρένα, scriptura corrupta, quam schol. exp. ἥτις ἐστὶ θυμοβόρος λύπη τῆς φρενός. Sententiae convenit καινοῦ θυμοφθόρου ἄλγους, quod proposui in Philologo vol. 18 p. 66. Weilius coniecit λύπης, θυμοφθόρον ἄτην.

θύμωμα *ira.* Eum. 860 in verbis Minervae ad chorum Furiarum σὺ δ' ἐν δόμοισι τοῖς ἐμοῖσι μὴ βάλῃς μήθ' αἱματηρὰς θηγάνας, σπλάγχνων βλάβας νέων, ἀοίνοις ἐμμανεῖς θυμώμασι. Schol. ὀργαῖς. ὅτι καὶ οἰνωθέντες (immo οὐκ οἰνωθέντες) τρόπον τινὰ γίνονται ἐμμανεῖς. Hermannus "ἄοινα θυμώματα sunt irae non ex vino natae et graviores ac magis diuturnae quam inebriatorum. Inepta est eorum sententia, qui rixas a Furiis iniectas propterea ἄοινα θυμώματα dici putant, quia earum sacrificia ἄοινα erant."

θύννος *thunnus.* Pers. 424 ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον. Fr. 297 τὸ σκαιὸν ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην. Ib. ὃς ἀστενακτὶ θύννος ὣς ἠνέσχετο.

θύος *suffimentum.* Ag. 1409 τόδ' ἐπέθου θύος. Eum. 835 θύη πρὸ παίδων καὶ γαμηλίου τέλους.

θυοσκέω *sacra facio.* Ag. 87 τίνος ἀγγελίας πειθοῖ περίπεμπτα θυοσκεῖς; θυοσκεῖς (quod verbum annotavit Hesychius s. v. θυοσκεῖν) Turnebus restituit. θυοσκνεῖς pr. M, θυοσκινεῖς correctum. Apud Hesychium θεοσκνεῖ: θεοὺς τιμᾷ.

θύρα *ianua.* Ch. 652 θύρας ἄκουσον ἑρκείας κτύπον.

θύραθεν *foris.* οἱ θύραθεν de hostibus ante portas urbis versantibus dictum Sept. 68 εἰδὼς τὰ τῶν θύραθεν ἀβλαβὴς ἔσει. 193 τὰ τῶν θύραθεν δ' ὡς ἄριστ' ὀφέλλετε.

θυραῖος *qui foris est.* Ag. 1608 καὶ τοῦδε τἀνδρὸς ἡψάμην θυραῖος ὤν. Ch 115 μέμνησ' Ὀρέστου, κεἰ θυραῖός ἐσθ' ὅμως. Eum. 864 θυραῖος ἔστω πόλεμος. ‖ *extra ianuam stans.* Ag. 1055 οὔτοι θυραίαν τήνδ' ἐμοὶ σχολὴ πάρα τρίβειν. ‖ *alienus.* Ag. 837 τὸν θυραῖον ὄλβον εἰσορῶν στένει.

θυροκόπος *ostia pulsans, mendicans.* Ag. 1195 ἢ ψευδόμαντίς εἰμι θυροκόπος φλέδων; Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 42, 32 θυροκόπος: ὁ τοῦ ἐπαιτεῖν ἕνεκα κόπτων τὰς θύρας.

θυρωρός *ianitor.* Ch. 565 καὶ δὴ θυρωρῶν οὔτις ἂν φαιδρᾷ φρενὶ δέξαιτο.

θυσία *sacrificium.* Sept. 701 ὅταν ἐκ χερῶν θεοὶ θυσίαν δέχωνται. Ag. 101 ἐκ θυσιῶν ἀγανὴ προφανεῖσ' ἐλπίς. 147 σπευδομένα θυσίαν ἑτέραν. 214 παυσανέμου θυσίας. 803 θράσος ἐκ θυσιῶν (sic H. L. Ahrensius pro ἑκούσιον) ἀνδράσι θνήσκουσι κομίζων. 1168 ἰὼ πρόπυργοι θυσίαι πατρός. Eum. 1037 τιμαῖς καὶ θυσίαις.

θυστάς *sacrifica.* Sept. 269 Ἑλληνικὸν νόμισμα θυστάδος βοῆς. Schol. τῆς παρὰ ταῖς θυσίαις γινομένης, ἀφ' ἧς ἐνίοτε καὶ ἡ βάκχη. σημαίνει γὰρ καὶ τοῦτο καὶ τὴν καθαρὰν ἐσθῆτα, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ. ἤ, ᾗ νενόμισται τοῖς Ἕλλησιν ἐν μάχαις· ἤ, ὡς νενομισμένον Ἕλλησι παρὰ τὰς θυσίας ὀλολύζειν.

θύω *sacra facio, immolo.* Pers. 204 ἀποτρόποισι δαίμοσι θέλουσα θῦσαι πέλανον. Ag. 594 ὅμως δ' ἔθυον. 1417 ἔθυσεν αὑτοῦ παῖδα. Eum. 109 νυκτίσεμνα δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς ἔθυον. [692 Ἄρει δ' ἔθυον.] Suppl. 450 δεῖ κάρτα θύειν καὶ πεσεῖν χρηστήρια. 981 Ἀργείοισιν εὔχεσθαι χρεὼν, θύειν τε λείβειν τε. Fr. 156 οὔτ' ἄν τι θύων οὔτ' ἐπισπένδων ἄνοις. 321 θύσας δὲ χοῖρον. ‖ Forma media Ag. 137 αὐτότοκον πρὸ λόχου μογερὰν πτάκα θυομένοισιν. ‖ Passivum Ch. 242 καὶ τῆς τυθείσης νηλεῶς ὁμοσπόρου. Eum. 329 341 ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ τόδε μέλος. ‖ θύω *furibundo impetu feror, furo.* Ag. 1235 θύουσαν Ἅιδου μητέρα, quod Triclinius exp. per ὁρμῶσαν: de qua significatione v. Thes. vol. 4 p. 469.

Θυώνη *Thyona,* eadem quae Semele. Schol. Apoll. Rhod. 1, 636 Θυιάσιν ὠμοβόροις: Μαινάσιν. ἔνθεν καὶ τὴν Σεμέλην Θυώνην καλοῦσιν, ἐπειδὴ Αἰσχύλος (fr. 223) ἔγκυον αὐτὴν παρεισήγαγεν οὖσαν καὶ ἐνθεαζομένην, ὁμοίως δὲ καὶ τὰς ἐφαπτομένας τῆς γαστρὸς αὐτῆς ἐνθεαζομένας. Hinc patet, ut monuit Nauckius, argumentum dramatis fuisse fabulam notissimam quam tradunt Apollod. 3, 4, 3. et Hyginus fab. 179. et fortasse idem argumentum tractavit Sophocles in Ὑδροφόροις.

[θῶκος Pr. 831 male pro θᾶκος, quod v.]

θῶμαι *epulor.* Fr. 44 θῶσθαι, quod per δαίνυσθαι, θοινᾶσθαι, εὐωχεῖσθαι exp. Hesychius. Plura de hoc verbo v. in Thes. vol. 4 p. 471.

θῶμιγξ *chorda.* Pers. 461 τοξικῆς δ' ἀπὸ θώμιγγος. Eum. 182 χρυσηλάτου θώμιγγος ἐξορμώμενον.

θωμός *acervus.* Ag. 295 γραίας ἐρείκης θωμόν.

θώπτω *adulor.* Pr. 937 θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεί. Fr. 231 θώψεις, quod per θωπεύσεις exp. Hesychius.

θωρακεῖον *propugnaculum.* Sept. 32 πληροῦτε θωρακεῖα.

θωΰσσω *vociferor.* Pr. 393 ὁρμωμένῳ μοι τόνδ' ἐθώϋξας λόγον. 1042 εἰδότι τοί μοι τάσδ' ἀγγελίας ὅδ' ἐθώϋξεν. De susurro culicis Ag. 893 λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην ῥιπαῖσι θωΰσσοντος.

I.

Ἵ pronominis reflexivi tertiae personae nominativus, cuius nulla apud Aeschylum, perpauca apud alios exempla sunt, de quibus dixi in Lexico Sophocleo p. 228.

Genitivus οὗ *sui* non legitur apud Aeschylum, sed forma poetica ἕθεν Suppl. 67 ὤλετο πρὸς χειρὸς ἕθεν. Sic Porsonus. ἕο εν M.

Dativi οἷ *ei* unum est exemplum formae encliticae Ag. 1146 περιβάλοντό οἱ (sic Hermannus pro γάρ οἱ) πτεροφόρον δέμας θεοί. Hiatu epico pariter usus est Sophocles El. 195 ὅτε οἱ παγχάλκων ἀνταία | γενύων ὡρμάθη πλαγά. Nam sic hic quoque recte correxit Hermannus pro ὅτε σοι. Tertium ex poesi scenica exemplum est Cratini apud Plut. in Vita Periclis c. 24 Ἥραν τέ οἱ Ἀσπασίαν τίκτει.

Accusativi ἕ nulla apud tragicos exempla sunt, tanto plura accusativi νιν (*eum*), qui generis com-

munis est, nec solius numeri singularis, sed etiam dualis et pluralis significationem habet, cui interdum μιν, formam ab tragicorum usu alienam, substituerunt librarii, et apud Aeschylum quidem Sept. 453. Ch. 622 791. Eum. 631. [Suppl. 999.] νιν encliticum pro αὐτόν dictum Pr. 333 πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν. 671 ἐπηνάγκαζέ νιν Διὸς χαλινός. 996 πρὸς οὗ χρεών νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος. Sept. 415 Δίκη δ' ὁμαίμων κάρτα νιν προστέλλεται. 453 κεραυνοῦ δέ νιν βέλος ἐπισχέθοι. 484 τώς νιν Ζεὺς νεμέτωρ ἐπίδοι κοταίνων. 660 εἴ νιν κατάξει χρυσότευκτα γράμματα. 664 οὔτε νιν φυγόντα μητρόθεν σκότον — Δίκη προσεῖδε. Pers. 848 ἥ νιν ἀμπέχει. Ag. 162 τοῦτό νιν προσεννέπω. 524 ἀλλ' εὖ νιν ἀσπάσασθε. 676 εἰ δ' οὖν τις ἀκτὶς ἡλίου νιν ἱστορεῖ. 903 τοιοῖσδέ τοί νιν (νυν M) ἀξιῶ προσφθέγμασιν. 1285 ἄξειν ;νιν (sic Triclinius pro νυν. ἥξειν τιν' Karstenus) ὑπτίασμα κειμένου πατρός. 1384 παίω δέ νιν δίς. 1541 τίς ὁ θάψων νιν; 1555 Ἰφιγένειά νιν ἀσπασίως — φιλήσει. 1644 ἀλλά νιν γυνή — ἔκτεινε. Ch. 172 οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἑνὸς κείραιτό νιν. 189 ἀλλ' οὐδὲ μήν νιν ἡ κτανοῦσ' ἐκείρατο. 367 οἱ κτανόντες νιν. 440 ἔπρασσε δ' ᾇπέρ νιν ὧδε θάπτει. 622 κιγχάνει δέ νιν Ἑρμῆς. 766 πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον; 788 σὺ δέ νιν φυλάσσοις. 791 ἐπεί νιν μέγαν ἄρας. 809 καί νιν ἐλευθερίας φῶς λαμπρὸν ἰδεῖν. 905 καὶ ζῶντα γάρ νιν κρείσσον' ἡγήσω πατρός. Eum. 17 τέχνης δέ νιν Ζεὺς ἔνθεον κτίσας φρένα. 459 ἀλλά νιν κελαινόφρων ἐμὴ μήτηρ κατέκτα. 631 ἀπὸ στρατείας γάρ νιν ἠμποληκότα. 934 τὰ γὰρ ἐκ προτέρων ἀπλακήματά νιν πρὸς τάσδ' ἀπάγει. Fr. 305, 8 στικτή νιν αὖθις ἀμφινωμήσει πτέρυξ. ‖ Feminine *eam*. Pr. 46 τί νιν (τὴν τέχνην) στυγεῖς; Sept. 669 οἶμαί νιν αὐτῷ νῦν παραστατεῖν. 990. Ag. 958 τίς δέ νιν (τὴν θάλασσαν) κατασβέσει; 1052 πείθω νιν λόγῳ. 1232 τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος τύχοιμ' ἄν; Ch. 548 δεῖ τοί νιν — θανεῖν βιαίως. 550 κτείνω νιν. 949 Δίκαν δέ νιν προσαγορεύομεν. [997 τί νιν προσείπω;] Eum. 540 μηδέ νιν — ἀτίσῃς. Suppl. 309 τοιγάρ νιν ἐκ γῆς ἤλασεν. 999 θῆρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοί τι νιν, ubi M τιμήν, quod in τί μιν recte mutasse videtur Turnebus, nisi quod τί νιν scribere debebat. Male alii τί μήν. Nam requiritur pronomen, quod ad praecedentia Aeschyli verba refertur τέρειν' ὀπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς, quibus interpolator quattuor versus ab se scriptos adiunxit 999—1002. ‖ Neutraliter *id*. Ch. 542 κρίνω δέ τοί νιν. ‖ Numero plurali *eos*. Suppl. 729 μὴ τρέσητέ νιν. Neutraliter *ea*. Pr. 55 βαλών νιν (τὰ ψέλια) ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει θεῖνε.

Reliquarum apud Aeschylum pronominis tertiae personae formarum exempla haec sunt:

1. Accusativus σφε, qui, pariter ut νιν, numero vel singulari vel plurali dicitur. Numero singulari *eum*. Sept. 469 ὡς οὐδ' ἂν Ἄρης σφ' ἐκβάλοι πυργωμάτων. 615 δοκῶ μὲν οὖν σφε μηδὲ προσβαλεῖν πύλαις. 617 ἀλλ' οἶδεν ὥς σφε χρὴ τελευτῆσαι μάχῃ. 1028 ἐγώ σφε θάψω. Pers. 198 πίπτει δ' ἐμὸς παῖς καὶ πατὴρ παρίσταται Δαρεῖος οἰκτείρων σφε. Ag. 1642 λιμὸς ξύνοικος μαλθακόν σφ' ἐπόψεται. Eum. 234 εἰ προδῶ σφ' ἑκών. ‖ Feminine *eam* pro αὐτήν. Eum. 610 εἴ σφε σὺν δίκῃ κατέκτανον. ‖ Numero plurali *eos*. Sept. 630 Ζεύς σφε κάνοι κεραυνῷ. 739 τίς ἄν σφε λούσειεν; 788 καί σφε σιδαρονόμῳ διὰ χερί ποτε λαχεῖν κτήματα. 1002 ποῦ σφε θήσομεν χθονός; Suppl. 507 καὶ δή σφε λείπω. ‖ Feminine *eas* pro αὐτάς. Sept. 864 οἶμαί σφ' ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων στηθέων ἥσειν ἄλγος ἐπάξιον.

2. Dativus pluralis σφίσιν *iis* pro αὐτοῖς. Pr. 481 ἐγὼ σφίσιν ἔδειξα. ‖ σφίν pro αὐτοῖς. 252 πῦρ ἐγώ σφιν ὤπασα. 457 ἔς τε δή σφιν ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα. Fr. 155 κοὔπω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων. Pro αὐτούς Sept. 927 δυσαίων σφιν ἁ τεκοῦσα. Pers. 807 οὗ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν. ‖ σφιν numero singulari pro αὐτῷ Pers. 759 τοιγάρ σφιν ἔργον ἐστὶν ἐξειργασμένον, cuius alterum apud tragicos exemplum est Sophoclis OC. 1490 ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ τελεσφόρον χάριν δοῦναί σφιν, ubi schol. annotavit ὅτι ἡ σφίν ἀντὶ τῆς οἱ ἀντωνυμίας κεῖται, usu perraro, de quo dixerunt Buttmannus in Lexilogo vol. 1 p. 60, L. Dindorfius in Thes. vol. 7 p. 1595 et Meinekius ad Callim. p. 124. In versu Aeschyli pro plurali habuit scholiasta, qui exp. τοῖς προτρεψαμένοις, fortasse propter 753 κακοῖς ὁμιλῶν ἀνδράσιν, et 757. Sed Darium culpam in unum conferre Xerxem tota eius oratio ostendit.

3. Accusativus encliticus σφας pro αὐτούς (de quo v. Lex. Soph. p. 228) Pr. 443.

ἰά *vox*. Pers. 936 κακομέλετον ἰάν.

ιακχή *clamor*. Pers. 939 πέμψω — πολύδακρυν ἰακχάν. Sic Porsonus pro ἰαχάν. Eadem forma metro postulante restituta Eur. El. 143. Tro. 337. Iph. A. 1039. De accentu v. Arcad. p. 115, 25.

ἰάλλω *mitto, emitto*. Pr. 659 ἐπὶ Δωδώνης πυκνοὺς θεοπρόπους ἴαλλεν. Ch. 45 μωμένα μ' ἰάλλει δύσθεος γυνά. 497 Δίκην ἴαλλε σύμμαχον φίλοις.

ἰαλτός *missus*. Ch. 22 ἰαλτὸς ἐκ δόμων ἔβαν.

ἴαμα *remedium*. Fr. 382 οἵ τοι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἰάματα, nisi κουφίσματα scribendum, de quo dixi s. v. ἔρεισμα.

ἰαμβίς. Hesychius ἰαμβίς: Αἰσχύλος Θεωροῖς ἢ Ἰσθμιασταῖς (fr. 74). τοῖς κιθαρίζουσιν ὁ αὐλὸς συνῄει, καὶ αἱ τοιαῦται κιθαρίσεις ἐλέγοντο παριαμβίδες: de quibus v. Thes. s. v. παριαμβίς.

Ἰᾶνες *Iones*. Pers. 949 Ἰάνων γὰρ ἀπηύρα, Ἰάνων ναύφαρκτος Ἄρης. Metrum est anapaesticum monometrum hypercatalecticum. Valde autem memorabile est Ἰάνων correpta syllaba secunda dictum. Producta, quae legitima est mensura, utitur v. 1025 Ἰάνων λαὸς οὐ φυγαίχμας, si recte sic Passovius. ἰαόνων M. Ἰάων Hermannus.

ἰάομαι *medeor*. Fr. 417 μὴ κακοῖς ἰῶ κακά.

Ἰάονες *Iones*. Pers. 178 Ἰαόνων γῆν οἴχεται. 563 Ἰαόνων χέρες. 1011 Ἰαόνων (sic ex apogr. pro ἰάνων) ναυβατᾶν κύρσαντες.

Ἰαόνιος *Ionicus*. Suppl. 68 Ἰαονίοισι νόμοισι. Pers. 899 κατὰ κλῆρον Ἰαόνιον. Sic Hermannus pro Ἰόνιον.

ἰάπτω *iacio*. Sept. 299 ἐπ' ἀμφιβόλοισιν ἰάπτουσι πολίταις χερμάδ' ὀκριόεσσαν. 525 πρόσθε πυλᾶν κεφαλὰν ἰάψειν. Ag. 510 τόξοις ἰάπτων μηκέτ' εἰς ἡμᾶς βέλη. 1548 ἐπιτύμβιον αἶνον — ἰάπτων. Suppl. 95 ἰάπτει δ' ἐλπίδων ἀφ' ὑψιπύργων πανώλεις βροτούς. 547 ἰάπτει δ' Ἀσίδος δι' αἴας, intransitive ut ἰέναι Pers. 470. Sept. 544 πλεῖστ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἰάπτεσθαι βέλη.

ἰάσιμος *sanabilis*. Pr. 475 σεαυτὸν οὐκ ἔχεις εὑρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος.

ἰατρόμαντις *medicus vates*. Ag. 1623 αἵ τε νήστιδες δύαι διδάσκειν ἐξοχώταται φρενῶν ἰατρομάντεις. Eum. 62 ἰατρόμαντις δ' ἐστὶ καὶ τε-

ρασκόπος. Suppl. 263 Ἄπις — ἰατρόμαντις παῖς Ἀπόλλωνος.

ἰατρός (syllaba prima ancipiti) *medicus*. Pr. 473 κακὸς δ' ἰατρὸς ὥς τις. Suppl. 261 φωτὸς ἰατροῦ χάριν. Ch. 699 ἧπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς (ζάλης Bamberg.) ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν. Fr. 244 ὦ Θάνατε — μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν ἰατρός. Pr. 378 ὀργῆς ζεούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι.

ἰαχέω *clamo, vociferor*. Sept. 868 τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐρινύος | ἰαχεῖν Ἀίδα τ' ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν, ubi probabilius est ἀχεῖν, quod librarii etiam apud Sophoclem et Euripidem locis pluribus in alterum illud verbum ἰαχεῖν mutarunt, pariterque ἰαχά pro ἀχά scripserunt, de quo dictum est ab Elmsleio ad Eur. Heracl. 752 et ab me in Thes. vol. 4 p. 230. Videtur autem Dorica vocabuli forma ἀχεῖν non solum in melicis tragoediarum partibus, sed etiam in anapaestis admissa esse, unde factum est ut Aristophanes quoque in anapaestis linguam tragicorum imitantibus Vesp. 1489 οἷον ἱμυκτὴρ μυκᾶται καὶ | σφόνδυλος ἀχεῖ, licet reliqui versus omnes Attice scripti sunt, tamen ἀχεῖ scribere maluerit quam ἠχεῖ. Porro apud Eurip. Alc. 918 πολυάχητος δ' εἵπετο κῶμος | τήν τε θανοῦσαν κἄμ' ὀλβίζων, non πολυήχητος legitur. Erravit igitur Elmsleius quum in versu Aeschyli ἠχεῖν scribere mallet quam ἀχεῖν, quod ego restitui. Forma trisyllaba quae syllabam mediam longam haberet ubi opus erat, tragici ἰακχεῖν et ἰακχή dixerunt quae librarii ἰαχή et ἰαχεῖν scribere solent, de quo dixi s. v. ἰακχή.

Ἰάων. V. Ἰᾶνες et Ἰάονες.

Ἰδαῖος *Idaeus*. Ag. 311 φάος τόδ' οὐκ ἄπαππον Ἰδαίου πυρός. 564 Ἰδαία χιών. Fr. 155 ἐν Ἰδαίῳ πάγῳ. ibid. Ἰδαίαν ἀνὰ χθόνα.

Ἴδη *Ida* mons. Ag. 281 Ἴδης λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας. 283 Ἴδη μὲν (ἔπεμπε) πρὸς Ἑρμαῖον λέπας. Fr. 155 (apud Strabon. 12 p. 580) Βερέκυντα χῶρον, ἔνθ' Ἀδραστείας ἕδος Ἴδη τε μυκηθμοῖσι καὶ βρυχήμασιν ἔρπουσι μήλων πᾶν δ' (δ' om. libri duo) ἐρέχθει πέδον, quae Meinekius Vindic. Strabon. p. 199 sic probabiliter correxit, πρέπουσι μήλων πᾶν τ' Ἐρέχθειον πέδον, hac addita annotatione "Dicit Tantalus tenere sese Berecyntium agrum, ubi Adrastea urbs et Ida totusque campus Erechtheus gregibus abundet. Erechtheum campum sive agrum intellego Dardaniam, quam Dardano mortuo Erichthonius tenuit, ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων, τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο, ut est apud Homerum Il. 20, 220. Cf. Analecta Alex. p. 357. Erechtheus autem et Erichthonius variae sunt eiusdem nominis formae. Ita qui Erichthonius appellatur a plerisque ὁ πρῶτος ἵππων ἅρμα ζεύξας, Erechtheus dicitur Themistio Or. 27 p. 337. Cf. Schol. Ven. Homeri Il. 2, 547. Porro Ἀδραστείας ἕδος non de templo Adrasteae vel statua, ut Walzius de Nemesi Graeca p. 6 voluit, intellego, sed de urbe Adrastea et agro adiacente. Ita non semel locutus est Aeschylus, qui in Pers. 862 Icarum insulam dixit ἕδος Ἰκάρου, et alia id genus plura. Cf. ad Stephanum Byz. p. 140, 4. Significat igitur poeta verbis Ἀδραστείας ἕδος campum Adrasteae, Ἀδραστείας πεδίον, quo nomine urbs ipsa et ager appellabatur, v. Strabonem 13 p. 578 et 588. Aeschyleum item est, quod satis certa, ut mihi videtur, coniectura restitui πρέπουσι, quod etsi plerumque de rebus sub oculorum adspectum cadentibus dicitur, tamen etiam hic recte poni docet inter alia Agamemnonis versus 321 οἶμαι βοὴν ἄμικτον ἐν πόλει πρέπειν."

ἴδιος *proprius*. Pr. 402 Ζεὺς ἰδίοις νόμοις κρατύνων. [543 ἰδίᾳ γνώμῃ ex glossemate. Restitui αὐτόνῳ γνώμᾳ.]

ἴδρις *gnarus*. Ag. 446 μάχης ἴδρις.

ἵδρυμα *statua*. Pers. 811 δαιμόνων θ' ἱδρύματα πρόρριζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων. Ag. 339 θεῶν θ' ἱδρύματα. 527 βωμοὶ δ' ἄϊστοι καὶ θεῶν ἱδρύματα. ‖ *aedes*. Ch. 1036 μεσόμφαλόν θ' ἵδρυμα, Λοξίου πέδον.

ἱδρύω *colloco*. Eum. 862 μηδ' — ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀστοῖσιν ἱδρύσῃς Ἄρη, i. e. ne bellum excites civile. Suppl. 413 ἐν θεῶν ἕδραισιν ὧδ' ἱδρυμένας. Pers. 231 ποῦ τὰς Ἀθήνας φασὶν ἱδρῦσθαι χθονός;

ἰέναι. V. εἶμι. ἱέναι. V. ἵημι.

Ἱέρειαι inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 82—85).

ἱερεύς *sacerdos*. Ag. 735 ἐκ θεοῦ δ' ἱερεύς τις ἄτας δόμοις προσεθρέφθη.

ἱερῖτις *supplex*. Hesychius ἱερῖτιν (ἱερείτην codex): καθαρμοῦ δεομένην, ἱκέτιν. A. Ἰξίονι (fr. 87)

ἱεροδόκος *sacrificia accipiens*. Suppl. 363 ἱεροδόκα θεῶν λήμματ' ἀπ' ἀνδρὸς ἁγνοῦ.

ἱερόν *sacrum*. Sept. 177 μέλεσθε δ' ἱερῶν δημίων. 1010 ἱερῶν πατρῴων. Ag. 70 ἀπύρων ἱερῶν ὀργάς.

ἱερός *sacer*. [Forma Ionica ἱρός tragici non solum in melicis interdum usi sunt metro postulante, sed etiam in diverbiis tribrachi vitandi causa. Eam apud Soph. OC. 16 χῶρος δ' ὅδ' ἱρὸς, ὡς ἀπεικάσαι, βρύων, servavit codex Laurentianus, consentiente Suida s. v. Ἶρος, unde ib. 54, ubi codex χῶρος μὲν ἱερός, et aliis locis multis tragicorum (duobus Aeschyli, Sept. 268 et fr. 19) restitui, ubi poetae ἱρός scripserant pedem disyllabum trisyllabo praeferentes (quemadmodum eadem de causa praepositionis ἀνά apocope usi sunt in verbis cum ea compositis), ab librariis eadem fere constantia expulsam qua apocopen illam removerunt, ne iis quidem locis exceptis in quibus manifesta metri lex formam trisyllabam ἱερός excludit, de quibus dixi in Thesauro vol. 4 p. 544. Cavendum tamen est ne quis iusto longius procedat et ἱερεύς quoque vocabuli compositorumque cum ἱερός nominum, quorum omnium minus frequens usus erat, forma Ionica tragicos usos esse contendat vel in mediis versibus vel, quod minus etiam probabile, in primo pede trimetri, velut apud Aeschylum fr. 326 (si recte coniecit Casaubonus) ἱεράν τε Βοῦραν — et apud Sophoclem OR. 18 ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνὸς, οἱ δ' ἐπ' ἠθέων, ubi nemo facile sibi persuadebit Aeschylum et Sophoclem vitandi quem tot aliis in locis admiserunt anapaesti causa ad Ionicas confugisse formas ἱράν (quae mixta ex ἱρήν et ἱεράν forma foret) et ἱρῆς. Simili lege usus vocabulorum ἱκετὴρ ἱκτήρ, ἱκέτης ἵκτης, ἱκέτις ἵκτις, ἱκετήριος ἱκτήριος regitur, quae littera ε vel servata vel extrita dicuntur, de quo exposui in annot. Oxon. ad Sophoclis OR. 185.] Sept. 268 ὀλολυγμὸν ἱερόν (scripsi ἱρόν). Pers. 36 τῆς ἱερᾶς Μέμφιδος. 49 ἱεροῦ Τμώλου. Eum. 1005 φῶς ἱερόν. Fr. 66, 7 ἱερᾶς νυκτός. 192, 1 ἱερὸν χεῦμα θαλάσσης. 9 Ἀργοῦς ἱερὸν (scribendum ἱρὸν) αὐδῆεν ξύλον. 326 Βοῦράν θ' ἱερὰν καὶ κεραυνίους Ῥύπας, ubi Casaubonus recte ἱεράν τε Βοῦραν, nisi quis Meinekii praeferat coniecturam (Vindic. Strabon. p. 127) Βοῦραν καθ' ἱεράν.

ἵζω *sedeo*. Ag. 982 θάρσος εὐπιθὲς ἵζει φρενὸς φίλον θρόνον. Suppl. 685 νούσων δ' ἑσμὸς ἀπ'

ἀστῶν ἵζοι κρατὸς ἀτερπής. ‖ *colloco.* Suppl. 847 ἵζω σ' ἐπ' ἄμαλα. Eum. 18 ἵζει τέταρτον τόνδε μάντιν ἐν θρόνοις. ‖ Forma media ἵζομαι *sedeo.* Eum. 80 ἵζου παλαιὸν ἄγκαθεν λαβὼν βρέτας. Suppl. 224 ἐν ἁγνῷ δ' ἑσμὸς ὡς πελειάδων ἵζεσθε.

ἰή interiectio dolentis. Pers. 1004 ἰὴ ἰή, ἰὼ ἰώ. Ib. 1074, 1075 ubi quater ηή M. Ag. 1484 ἰὴ ἰή (sic scripsi pro ἰὴ ἰώ), διαὶ Διὸς παναιτίου πανεργέτα. Suppl. 114 ἰὴ ἰή, ἰηλέμοισιν ἐμπρεπῆ. Fr. 131 ἀνδροδάϊκτον ἀκούων, ἰή, κόπον.

Ἰήιος cognomen Apollinis, ab interiectione ἰή formatum, de quo v. quae in Lexico Sophocleo dixi p. 230. Ag. 145 Ἰήιον δ' ἐπανακαλῶ Παιᾶν', ἰή. Sic correxi quod est in M ἰήιον δὲ καλέω παιᾶνα, sine ἰή.

ἰηλεμίστρια *cantum lugubrem canens.* Ch. 424 ἔκοψα κομμὸν Ἄριον ἔν τε Κισσίας νόμοις ἰηλεμιστρίας, ubi M νομοισιλεμιστρίας. Correxit Hermannus. Hesychius ἰηλεμιστρίας: θρηνητρίας.

ἰήλεμος *cantus lugubris.* Suppl. 115 ἰηλέμοισιν ἐμπρεπῆ.

ἵημι (syllaba prima longa, sed correpta ubi metrum brevem postulat) *mitto.* Pr. 154 εἰ γάρ μ' — εἰς ἀπέραντον Τάρταρον ἧκεν. 812 ἔνθα Βυβλίνων ὀρῶν ἄπο ἵησι σεπτὸν Νεῖλος εὔποτον ῥέος. Sept. 310 εὐτραφέστατον πωμάτων ὅσων ἵησιν Ποσειδάν. 493 Τυφῶν' ἱέντα πυρπνόον διὰ στό μα λιγνὺν μέλαιναν. 865 θρῆνον — οἶμαί σφ' ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων στηθέων ἥσειν ἄλγος ἐπάξιον. Pers. 635 ἱέντος τὰ παναίολ' αἰανῆ δύσθροα βάγματα. 940 ἵετ' αἰανῆ πάνδυρτον δύσθροον αὐδάν. 944 ἥσω τοι καὶ πάνδυρτον. Ch. 152 ἵετε δάκρυ καναχές. 563 φωνὴν ἥσομεν (sic Turnebus pro οἴσομεν) Παρνησίδα. ‖ Intransitive pro ἵεμαι *impetu feror.* Pers. 470 ἵησ' (ἵησ' M. ἤϊξ' apogr.) ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ.

ἰθαγενής *indigena.* Pers. 306 Τενάγων τ' ἀριστεὺς Βακτρίων ἰθαγενής. ἰθαιγενής M.

[**ἰθυντήριον.** ἰθύνω. V. εὐθυντήριον. εὐθύνω.]

ἱκάνω *venio.* Pers. 159 ταῦτα δὴ λιποῦσ' ἱκάνω χρυσεοστόλμους δόμους. Ag. 1337 θεοτίμητος δ' οἴκαδ' ἱκάνει.

Ἴκαρος *Icarus*, insula una ex Cycladibus. Pers. 890 Λῆμνον Ἰκάρου θ' ἕδος.

ἱκέσιος *supplex.* Sept. 111 ἴδετε παρθένων ἱκέσιον λόχον. ‖ *supplices tuens.* Suppl. 346 Ζηνὸς ἱκεσίου κότος. 616 Ζηνὸς ἱκεσίου κότον. Sic scripsi cum Burgesio pro ἱκεσίου Ζηνὸς κότον, de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XII. 360 ἱκεσία Θέμις Διὸς κλαρίου.

ἱκεταδόκος *supplices excipiens.* Suppl. 713 ἱκεταδόκου γὰρ τῆσδ' ἀπὸ σκοπῆς ὁρῶ.

ἱκετηρία *ramus supplicis.* Suppl. 192 λευκοστεφεῖς ἱκετηρίας, ubi probabilius est ἱκτηρίας, ut scripsit Victorius, quum ἱκτῆρος in initio trimetri legatur 479 et ἱκτήριος apud Sophoclem OR. 3. Ai. 1175.

ἱκέτης *supplex.* Ch. 336 τάφος δ' ἱκέτας δέδεκται. 569 τί δὴ πύλαισι τὸν ἱκέτην ἀπείργετε; Eum. 92 τόνδε ποιμαίνων ἐμὸν ἱκέτην. 151 τὸν ἱκέταν σέβων. 232 τὸν ἱκέτην τε ῥύσομαι. 474 ἱκέτης προσῆλθες καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις. 577 ἔστι γὰρ δόμων ἱκέτης ὅδ' ἀνήρ. Suppl. 22 σὺν τοῖσδ' ἱκετῶν ἐγχειριδίοις. 28 δέξαιθ' ἱκέτην τὸν θηλυγενῆ στόλον. 641 αἰδοῦνται δ' ἱκέτας Διός. 815 σεβίζου δ' ἱκέτας σέθεν.

ἱκέτις *mulier supplex.* Suppl. 349 ἴδε με τὰν ἱκέτιν. 429 μή τι τλᾷς τὰν ἱκέτιν εἰσιδεῖν. ‖ Ἱκέτιδες inscripta Aeschyli fabula.

ἰκμάς *humor.* Fr. 230 καὶ τῶν θανόντων ἰσὶν (sic Nauckius pro εἰσὶν) οὐκ ἔνεστ' ἰκμάς.

ἱκνέομαι *venio.* Pr. 117 τίς ἵκετ' αἴας τόνδε τέρμιον πάγον; Sic correxi pro ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον. [724 apogr. multa Ἀμαζόνων στρατὸν ἵξῃ στυγάνορα, ubi M ἥξεις.] Sept. 241 τάνδ' ἐς ἀκρόπτολιν — ἱκόμαν. 286 πρὶν ἀγγέλους σπερχνούς τε καὶ ταχυρρόθους λόγους ἱκέσθαι. 563 ἱκνεῖται λόγος διὰ στηθέων. 980 οὐδ' ἵκεθ' ὡς κατέκτανεν. Pers. 357 εἰ μελαίνης νυκτὸς ἵξεται κνέφας. 658 βαλλήν, ἔλθ', ἱκοῦ τόνδ' ἐπ' ἄκρον κόρυμβον. Sic scripsi pro βαλλὴν ἴθι ἱκοῦ ἔλθ' ἐπ' ἄκρον κόρυμβον. Ag. 966 φυλλὰς ἵκετ' ἐς δόμους. Ch. 376 ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγνης δοῦπος ἱκνεῖται. 381 τοῦτο διαμπερὲς οὖς ἵκεθ' ἅπερ τι βέλος. Suppl. 311 καὶ μὴν Κάνωβον κἀπὶ Μέμφιν ἵκετο. 332 τί φῄς ἱκνεῖσθαι; 556 ἱκνεῖται — δῖον πάμβοτον ἄλσος. ‖ *supplex adeo aliquem.* Pers. 216 θεοὺς δὲ προστροπαῖς ἱκνουμένη. Suppl. 159 τὸν πολυξενώτατον Ζῆνα τῶν κεκμηκότων ἱξόμεσθα σὺν κλάδοις.

[**ἱκταῖος** vitiose pro ἵκτιος, quod v.]

ἴκταρ *prope.* Ag. 116 ἴκταρ μελάθρων. Eum. 997 ἴκταρ ἥμενοι Διός, ex quo loco memorat Erotianus p. 190 (79 ed. Klein.) per ἐγγύς interpretatus, et ex Edonis (fr. 58).

ἱκτήρ *supplices tuens.* Suppl. 479 Ζηνὸς αἰδεῖσθαι κότον ἱκτῆρος.

ἱκτηρία. V. ἱκετηρία.

ἵκτιος i. q. ἱκέσιος *supplices tuens.* Suppl. 385 μένει τοι Ζηνὸς ἱκτίου κότος. Sic correxi pro ἱκταίου, quod metro repugnat.

ἵκτωρ *supplex.* Suppl. 652 Ζηνὸς ἵκτορας ἁγνοῦ.

[**ἵκω.** V. ἥκω.]

ἵλαος *propitius.* Eum. 1040 ἵλαοι δὲ καὶ εὐθύφρονες γᾷ (εὔφρονες αἶα Meinekius) δεῦρ' ἴτε.

ἱλέομαι *propitium reddo.* Suppl. 117 128 ἱλέομαι (sic Turnebus pro ἱλέωμαι) μὲν Ἀπίαν βοῦνιν. Forma aliunde non cognita, in ἱλάομαι mutata a Burgesio.

Ἰλιάς *Iliaca.* Ag. 453 θῆκας Ἰλιάδος γᾶς.

Ἴλιον *Ilium* (i.e. Troia). Ag. 29 737 1287 Ἰλίου πόλις. Eum. 457 Τροίαν ἄπολιν Ἰλίου πόλιν ἔθηκας. Ag. 406 ἄγουσά τ' ἀντίφερνον Ἰλίῳ φθοράν. 440 ἐξ Ἰλίου. 589 ἅλωσιν Ἰλίου τ' ἀνάστασιν. 626 ἀναχθεὶς ἐμφανῶς ἐξ Ἰλίου. 700 Ἰλίῳ δὲ κῆδος — μῆνις ἤλασε. 814 ἀνδροθνῆτας Ἰλίου φθοράς. 860 ὅσονπερ οὗτος ἦν ὑπ' Ἰλίῳ. 882 τὸν θ' ὑπ' Ἰλίῳ σέθεν κίνδυνον. 907 Ἰλίου πορθήτορα. 985 εὖθ' ὑπ' Ἴλιον ὦρτο ναυβάτας στρατός. 1227 Ἰλίου τ' ἀναστάτης. 1439 Χρυσηίδων μείλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλίῳ — κατηναρίσθης.

Ἰμαῖος n. pr. Persicum (syllaba prima brevi) Pers. 31 ἐσθλὸς Ἰμαῖος. In apographis vel sic vel ἱμαῖος, in M ϊμαῖος sine spiritu.

ἱμείρω *cupio.* Pers. 233 ἀλλὰ μὴν ἵμειρ' ἐμὸς παῖς τήνδε θηρᾶσαι πόλιν. Ag. 940 οὔτοι γυναικός ἐστιν ἱμείρειν μάχης.

Ἱμέρα *Himera*, urbs Siciliae. Fr. 28 εἰς ὑψίκρημνον Ἱμέραν τ' ἀφικόμην.

ἵμερος *cupiditas, desiderium.* Pr. 649 Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει πρὸς σοῦ τέθαλπται. 865 μίαν δὲ παίδων ἵμερος θέλξει. Sept. 692 ὠμοδακής σ' ἄγαν ἵμερος ἐξοτρύνει. Ag. 544 τῶν ἀντερώντων ἱμέρῳ πεπληγμένος. 1203 μῶν καὶ θεός περ ἱμέρῳ πεπληγμένος; Ch. 299 πολλοὶ γὰρ εἰς ἓν συμπίτνουσιν ἵμεροι. Suppl. 86 Διὸς ἵμερος οὐκ εὐθήρατος ἐτύχθη. 1005 ἱμέρου νικώμενος.

ἵνα *ubi.* Pr. 21 ἵν' οὔτε φωνὴν οὔτε του μορφὴν βροτῶν ὄψει. 725 ἵνα τραχεῖα πόντου Σαλ-

μυδησσία γνάθος. 793 ἵνα αἱ Φορκίδες ναίουσι. 830 ἵνα μαντεῖα θᾶκός τ' ἐστὶ Θεσπρωτοῦ Διός. Sept. 754 ἄρουραν, ἵν' ἐτράφη. Fr. 192, 5 ἵν' ὁ παντόπτης Ἥλιος — ἀναπαύει. 195 ἵν' εὐλαβοῦ βρόμον καταιγίζοντα. 198, 3 ἵν' οὔτ' ἄροτρον οὔτε γατόμος τέμνει δίκελλ' ἄρουραν. ‖ Particula finalis *ut*. Pr. 61 καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς, ἵνα μάθῃ. Sept. 215 ἤρθην φόβῳ πρὸς μακάρων λιτάς, πόλεος ἵν' ὑπερέχοιεν ἀλκάν.

Ἰνάχειος *Inacheus*. Pr. 590 τῆς οἰστροδινήτου κόρης τῆς Ἰναχείας. 705 Ἰνάχειον σπέρμα.

Ἴναχος *Inachus*, Oceani filius. Pr. 663 βάξεις ἦλθεν Ἰνάχῳ. Ch. 7 πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον. Suppl. 497 οὐχ ὅμοιον Ἰνάχῳ γένος. ‖ Nomen fluvii. Fr. 170 Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις.

Ἰνδός *Indus*. Suppl. 284 Ἰνδάς (sic Bothius pro Ἰνδούς) τ' ἀκούω νομάδας — ἀστραβιζούσας εἶναι.

ἶνις *filius*. Eum. 323 ὁ Λατοῦς ἶνις. Suppl. 42 ἶνίν τ' ἀνθονομούσας προγόνου. 251 Παλαίχθονος ἶνις. De prole leonis Ag. 718 λέοντος ἶνιν. Sic Coningtonus pro λέοντα σίνιν.

Ἰξίων *Ixion*, rex Thessaliae. Eum. 441 ἐν τρόποις Ἰξίονος. 718 προστροπαῖς Ἰξίονος. ‖ Ἰξίων inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 86—90).

Ἰόνιος *Ionius*. Pr. 840 πόντιος μυχός — Ἰόνιος κεκλήσεται. Pers. 899 vitiose pro Ἰαόνιον.]

ἰός *sagitta*. Pers. 461 ἰοὶ προσπίτνοντες ὤλλυσαν. ‖ *venenum*. Ag. 834 δύσφρων γὰρ ἰὸς καρδίαν προσήμενος. [De Suppl. 162, ubi ἰῷ (*ira*) et in scholio ἰώδης (*iratus*) pro ἰώ et ᾠδῆς ab Hermanno scriptum est, v. s. v. Ἰώ.] Eum. 478 ἰὸς ἐκ φρονημάτων πέδοι πεσών. 730 ἐμεῖ τὸν ἰόν. 782 812 ἰὸν ἰὸν ἀντιπενθῆ.

ἰότης *consilium*, *voluntas*. Pr. 559 ἰότατι γάμων, ubi in apogr. nonnullis ἰότητι. Schol. πορείᾳ, παρὰ τὸ ἰέναι, τῇ συνόδῳ. Est vocabulum Homericum, de quo Hesychius ἰότητι: βουλήσει, θελήσει, αἰτίᾳ, ὀργῇ, χάριτι. Aeschylus pro ἕκατι dixisse videtur.

ἰού interiectio dolentis, qua duplicata utuntur tragici. Ag. 1215 ἰοὺ ἰού, ὢ ὢ κακά. Extra versum Ch. 881 ἰοὺ ἰού. Altera prioris ἰού syllaba correpta in versu dochmiaco Eum. 143 ἰοὺ ἰοὺ πόπαξ, ἐπάθομεν, φίλαι. Suppl. 850, ubi ἰὼ ἰόν (sic) M, incertum est utrum ἰὼ ἰώ cum Robortello an ἰοὺ ἰού cum Hermanno scribendum sit. ‖ Interiectio laetantis extra versum posita Ag. 25 ἰοὺ ἰού, ubi Hermannus ἰοῦ ἰοῦ secundum regulam grammaticorum, de qua dixi in Thes. vol. 4 p. 623.

ἴουλος *lanugo*. Sept. 534 στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηΐδων.

ἰόφ. In loco lacero Suppl. 827 litterae ἰὸφ et ὀμ duorum versuum initia sunt. Nihili est ἰόφ ὀμ, nihilque proficitur scholiastae annotatione, ἐπὶ ἀποπτυσμοῦ μίμημα (sic pro μίσημα L. Dindorfius in Thesauro vol. 5 p. 2435). ἀπὸ δὲ τοῦ ἀποπτύειν ἀπόφθεγμα (recte ἐπίφθεγμα Weilius) ἐποίησε· διὸ δεῖ τὴν ὑστέραν δασύνειν, et Eustathii p. 900, 27, ubi de voc. ὄψις agit, ἐκ τοῦ ὄφ ἐπιφωνήματος, ὃ κατὰ πνεύματος ἀθρόαν εἰσπνοὴν ἐγγίνεται τοῖς ἀλγοῦσιν ἢ φόβον παθοῦσιν.

ἰπόω *premo*. Pr. 365 ἰπούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο.

ἱππάκη *caseus equinus*. Fr. 203 ἱππάκης βρωτῆρες εὔνομοι Σκύθαι.

ἱππαλεκτρυών monstrum ex equo et gallo compositum fr. 137, ubi v. quae annotavi et Thes. vol. 4 p. 629.

ἵππειος *equinus*. Sept. 122 γενύων ἱππείων — χαλινοί, ubi metrum postulat γενῦν ἱππιᾶν.

ἱππεύς *eques*. Pers. 14 οὔτε τις ἄγγελος οὔτε τις ἱππεύς.

ἱππηδόν *equorum instar*. Sept. 328 τὰς δὲ κεχειρωμένας ἄγεσθαι — ἱππηδὸν πλοκάμων. Suppl. 431 ἀγομέναν ἱππηδόν.

ἱππηλάτης *agitator equorum*. Adiective Pers. 126 πᾶς γὰρ ἱππηλάτας καὶ πεδοστιβὴς λεώς.

ἱππιάναξ *equitum dux*. Pers. 997 Δίαιξίν τ' ἠδ' Ἀρσάκην ἱππιάνακτας.

ἱππικός *equinus*. Sept. 61 ἱππικῶν ἐκ πλευμόνων. 206 ἱππικῶν — πηδαλίων. 245 καὶ μὴν ἀκούω γ' ἱππικῶν φρυαγμάτων βρόμον.

ἵππιος *equester*. Sept. 130 de Neptuno ὅ θ' ἵππιος ποντομέδων ἄναξ. V. s. v. ἵππειος.

ἱππιοχάρμης *ex equo pugnans*. Pers. 29 Ἀρτεμβάρης θ' ἱππιοχάρμης. 106 ἱππιοχάρμας τε κλόνους. Legitur apud Homerum et Hesiodum: v. Thes. vol. 4 p. 637.

ἱπποβάμων *qui equo vehitur*. Pr. 805 στρατὸν Ἀριμασπὸν ἱπποβάμονα. ‖ *equi instar incedens*. Suppl. 284 ἱπποβάμοσιν — καμήλοις.

ἱπποβάτης *eques*. Pers. 26 τοξοδάμαντές τ' ἠδ' ἱπποβάται.

ἱππογνώμων *ad intelligendum et dignoscendum valde idoneus*, ut qui peritus est artis equorum aetatem diiudicandi. Sic recte interpretatur Wellauerus. De rebus Venereis fr. 238 ἔχω δὲ τούτων θυμὸν ἱππογνώμονα.

Ἱππομέδων *Hippomedon*, dux Argivorum. Sept. 488 Ἱππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος, ubi syllaba secunda propter metrum producta, quasi pronuntiandum sit Ἱππομμέδοντος, quod notavit Priscianus vol. 2 p. 415 ed. Krehl.: de quo plura dixi in annot. ad Sophoclis fr. 785 in ed. Oxon. a. 1860 p. 174 175.

ἵππος *equus*. Pr. 466 ὑφ' ἅρματ' ἤγαγον φιληνίους ἵππους. Sept. 393 ἵππος χαλινῶν ὣς κατασθμαίνων μένει. 461 ἵππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας δινεῖ. Pers. 18 οἱ μὲν ἐφ' ἵππων, οἱ δ' ἐπὶ ναῶν. 32 ἵππων τ' ἐλατὴρ Σωσθάνης. Ag. 825 Ἀργεῖον δάκος, ἵππου νεοσσός. Ch. 1022 ὥσπερ ξὺν ἵπποις ἡνιοστροφῶ δρόμου ἐξωτέρω. Suppl. 183 ξὺν ἵπποις καμπύλοις τ' ὀχήμασι. Fr. 32 ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι. 192, 6 χρῶτ' ἀθάνατον κάματόν θ' ἵππων. 194 ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα. 346 στόμιν ἵππον.

ἵππος (ἡ) *equitatus*. Pers. 302 μυρίας ἵππου βραβεύς. 315 ἵππου μελαίνης ἡγεμὼν τρισμυρίας.

ἱππότης *equester*. Sept. 80 ῥεῖ πολὺς ὅδε λεὼς πρόδρομος ἱππότας.

ἱροπῶτις. Schol. Il. 19, 87 ἠεροφοῖτις: — οἷον ἐρεβοφοῖτις. (Conf. Etym. M. p. 421, 54) ἔνιοι δὲ ἱροπῶτις παρὰ τὸ Αἰσχύλειον (fr. 444), quibus in cod. Townleiano additur οἱ δὲ εἰαροπῶτις ἐγκειμένου τοῦ εἶαρ, ὅπερ ἐστὶ κατὰ Σαλαμινίους αἷμα.

ἱρός. V. ἱερός.

ἴς *fibra*. Fr. 230 καὶ τῶν θανόντων ἰσὶν οὐκ ἔνεστ' ἰκμάς. Sic recte Nauckius correxit quod in Etym. Gud. p. 321, 58 et in Crameri Anecd. Paris. vol. 4 p. 35 εἰσίν scriptum est, in οἶσιν mutatum a Boeckhio ad Pindari Fragm. p. 653.

ἰσάργυρος *argenti pretium aequans*. Ag. 959 πορφύρας ἰσάργυρον κηκῖδα, quocum Blomfieldus comparavit Theopompi verba apud Athen. 12 p. 526 ἰσοστάσιος γὰρ ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη.

ἴσθι. V. εἰμί et οἶδα. [ἴσθι μὲν ex ἢ 'σται corruptum Suppl. 950.]

Ἰσθμιασταί. Θεωροὶ ἢ Ἰσθμιασταί inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 73—76).

ἰσθμός *isthmus*, i. e. terra angusta duplici interclusa mari. Pr. 729 ἰσθμὸν — Κιμμερικὸν ἥξεις.

Ἰσμήνη *Ismene*, Oedipi filia, quae cum Antigona sorore in scenam prodit in Septem ad Thebas. Sept. 862 Ἀντιγόνη τ' ἠδ' Ἰσμήνη.

Ἰσμηνός *Ismenus*, fluvius Boeotiae. Sept. [273 οὐδ' ἀπ' Ἰσμηνοῦ λέγω, quod ὕδατά τ' Ἰσμηνοῦ scribendum.] 378 πόρον δ' Ἰσμηνὸν οὐκ ἐᾷ περᾶν ὁ μάντις.

ἰσοδαίμων *deo aequalis* s. *similis*. Pers. 633 de Dario ἰσοδαίμων βασιλεύς.

ἰσόθεος (syllaba prima in metro dactylico producta) *deo par* s. *similis*. Pers. 80 ἰσόθεος φώς. 856 ἰσόθεος Δαρεῖος.

ἰσόμοιρος *parem portionem habens*. Dicitur de rebus magnitudine vel pondere aequalibus: v. Thes. vol. 4 p. 674. Ch. 319 σκότῳ φάος ἰσόμοιρον, ut Turnebus scripsit. Sed quod in M legitur ἰσοτιμοιρον (sine accentu) probabilius est ex ἀντίμοιρον eiusque glossemate ἰσόμοιρον conflatum esse, quod intellexit Erfurdtius in annot. ad Soph. El. v. 86 (ubi ὦ φάος ἁγνὸν καὶ γῆς ἰσόμοιρ' ἀήρ). Adiectivi ἀντίμοιρος exempla alia non reperiuntur praeter nomen proprium Ἀντίμοιρος et vocabula ἀντιμοιρεῖν (quod per ἰσομοιρεῖν explicat Pollux 4, 176 et Demostheni p. 946, 28 restituit L. Dindorfius in Thesauro vol. 1, 2 p. 942) et ἀντιμοιρία.

ἰσόνειρος (syllaba prima propter metrum producta) *somnio similis*. Pr. 548 ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν, ἰσόνειρον. ubi ἀντόνειρον coniecit Reisigius, cuius glossema ἰσόνειρον esse potest, ut ἀντίμοιρον per ἰσόμοιρον explicatum est, de quo modo diximus.

ἰσόπαις *puero par*. Ag. 75 ἰσχὺν ἰσόπαιδα. Non legitur alibi, uno excepto loco Philonis vol. 2 p. 495, 13 τίς δὲ τοῖς πρώτοις γενομένοις ἰσόπαις ἦν οἰκειότης;

ἰσόπρεσβυς *seni par*. Ag. 78 νεαρὸς μυελὸς — ἰσόπρεσβυς. Hoc quoque vocabulum alibi non legitur.

ἰσόρροπος *aequilibris*. Pers. 346 τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσορρόπῳ τύχῃ.

ἴσος *par*, *aequalis*. Sept. 355 οὔτε μεῖον οὔτ' ἴσον λελιμμένοι. 908 ὥστ' ἴσον λαχεῖν. Pers. 150 θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς φάος. Ag. 252 ἴσον δὲ τῷ προστένειν. Ch. 858 πῶς ἴσον εἴπουσ' ἀνύσωμαι; Eum. 753 ἴσον γάρ ἐστι τἀρίθμημα τῶν πάλων. Suppl. 406 τῶνδ' ἐξ ἴσου ῥεπομένων. Syllaba prima, ut saepe apud epicos, producta fr. 214 εἴ μοι γένοιτο φᾶρος ἴσον οὐρανῷ, nisi οἷον scribendum. Apud Herodianum περὶ μον. λέξ. p. 36, 20 legitur ἴσον ἐν οὐρανῷ: sed ἐν recte omissum apud alios grammaticos in annot. indicatos. Incerta sunt adiectiva ἰσόμοιρος et ἰσόνειρος syllaba prima producta, de quibus supra diximus. Recte vero ἰσόθεος ι longo est in numeris dactylicis Pers. 80 856, et ἴσου quod Ag. 122 restitui ἰδὼν δύο λήμασιν ἴσους | Ἀτρεΐδας pro λήμασι δισσούς. || ἴσον adverbialiter *pariter*. Pers. 616 τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλούσης ἴσον (sic correxi pro βίον) ξανθῆς ἐλάας.

ἰσοτριβής. V. ἰστοτριβής.

ἰσόψηφος *parem suffragiorum numerum habens*. Eum. 741 νικᾷ δ' Ὀρέστης, κἂν ἰσόψηφος κριθῇ. 795 ἰσόψηφος δίκη ἐξῆλθε.

ἰσόψυχος *pari animo praeditus*. Ag. 1470 κράτος τ' ἰσόψυχον ἐκ γυναικῶν καρδιόδηκτον ἐμοὶ κρατύνεις. Alterum huius vocabuli exemplum est apud Annam Comn. 13 p. 387c. et adverbii ἰσοψύχως apud Eustath. p. 831, 52.

ἵστημι *statuo*, *erigo*. De clamore excitando Ch. 885 τίνα βοὴν ἵστης δόμοις; Similia ex Sophocle et Euripide allata sunt in Thes. vol. 4 p. 692. || *reddo* verti potest Eum. 825 μηδ' ὑπερθύμως ἄγαν θεαὶ βροτῶν στήσητε δύσκηλον χθόνα, ubi non improbabilis Linwoodii coniectura est κτίσητε, quo verbo saepe sic usus est Aeschylus, etsi στήσητε quoque dici potuit, quocum Hermannus comparavit Sophoclis OC. 1041 πρὶν ἂν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων. || Perfectum ἕστηκα (Dorice ἕστακα) et aoristus ἔστην *standi* significationem habent. Ag. 1379 ἕστηκα δ' ἔνθ' ἔπαισα. Pr. 349 πρὸς ἑσπέρους τόπους ἕστηκε. Sept. 958 ἕστακε δ' Ἄτας τροπαῖον ἐν πύλαις. Ag. 1057 ἕστηκεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρός. Pers. 686 ἐγγὺς ἑστῶτες τάφου. Sept. 1016 εἰ μὴ θεῶν τις ἐμποδὼν ἔστη δορὶ τῷ τοῦδε. || ἵσταμαι *surgo*. Sept. 564 καὶ τριχὸς ὄρθιος πλόκαμος ἵσταται. || *consisto*. [Sept. 675 ἐχθρὸς σὺν ἐχθρῷ στήσομαι.] Pers. 206 φόβῳ δ' ἄφθογγος ἐστάθην. Ch. 20 σταθῶμεν ἐκποδών. Sept. 33 ἐπὶ σέλμασι πύργων στάθητε. 319 πόλεως ῥύτορες ἔλθετ' (ἔλθετ' ego addidi) εὔεδροί τε στάθητε. Suppl. 475 σταθεὶς πρὸ τειχέων. Ag. 1473 ἐπὶ δὲ σώματος — σταθεῖσα. 1038 σταθεῖσαν κτησίου βωμοῦ πέλας.

ἱστορέω *noscito*. Pr. 632 τὴν τῆσδε πρῶτον ἱστορήσωμεν νόσον. || *novi*, *scio*. Pers. 454 κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν. Ag. 676 εἰ δ' οὖν τις ἀκτὶς ἡλίου νιν ἱστορεῖ χλωρόν τε καὶ βλέποντα. Eum. 455 πατέρα δ' ἱστορεῖς καλῶς.

ἱστοτριβής *qui circa malum versatus est*. Ag. 1443 ἡ κοινόλεκτρος τοῦδε (Agamemnonis) θεσφατηλόγος, πιστὴ ξύνευνος (Cassandra), ναυτίλων δὲ σελμάτων ἱστοτριβής, ubi ἰσοτριβής *aeque versata* restituit Pauwius.

Ἴστρος *Ister*, s. *Danubius*. Fr. 159 Ἴστρος τοιαύτας παρθένους λοχεύεται, quod οἶστρος scriptum in codicibus nonnullis Hephaestionis et Prisciani. Schol. Apollonii Rh. 4, 284 τὸν Ἴστρον φησὶν ἐκ τῶν Ὑπερβορέων καταφέρεσθαι καὶ τῶν Ῥιπαίων ὀρέων. οὕτω δὲ εἶπεν ἀκολουθῶν Αἰσχύλῳ ἐν λυομένῳ Προμηθεῖ λέγοντι τοῦτο (fr. 197).

ἰσχναίνω *emacio*, *exsicco*, *extenuo*. Eum. 267 καὶ ζῶντά σ' ἰσχνάνασ' ἀπάξομαι κάτω. Fr. 123 κἀκ τῶνδ' ἔπινε βρῦτον ἰσχναίνων χρόνῳ. || Improprie *coerceo*. Pr. 380 καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ. Sic ex apogr. correctum. In M est ἰσχναίει, ν super ει scripto.

ἰσχυρός *validus*. Pers. 310 de terra dura et firma, quae saepe σκληρὰ dicitur, κύρισσον ἰσχυρὰν χθόνα. Potentiae significationem habet Suppl. 302 ἄλοχος ἰσχυρὰ Διός.

ἰσχύς *robur*, *vis*. Pr. 212 κατ' ἰσχύν. Sept. 226 θεοῦ δ' ἔτ' ἰσχὺς καθυπερτέρα. 1074 Διὸς ἰσχύν. Pers. 12 πᾶσα γὰρ ἰσχὺς Ἀσιατογενὴς ᾤχωκε. 149 δορυκράνου λόγχης ἰσχύς. 590 βασιλεία γὰρ διόλωλεν ἰσχύς. Ag. 74 ἰσχὺν ἰσόπαιδα. 287 ἰσχὺς πορευτοῦ λαμπάδος. Ch. 721 πότε δὴ στομάτων δείξομεν ἰσχύν; Fr. 311a ὅπου γὰρ ἰσχὺς συζυγοῦσι καὶ δίκη.

ἰσχύω *valeo*. Pr. 510 μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν

Διός. Eum. 621 ὅρκος γὰρ οὔτι Ζηνὸς ἰσχύει πλέον.

ἴσχω *tempero mihi.* Ch. 1052 ἴσχε, μὴ φόβου νικῶ πολύ.

ἴσως *fortasse.* Pr. 317 ἀρχαῖ' ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε. Sept. 707 ἴσως ἂν ἔλθοι. Ag. 1049 ἀπειθοίης δ' ἴσως. Suppl. 727 ἴσως γὰρ ἂν κῆρυξ τις ἢ πρέσβις μόλοι.

ἰταμός *temerarius, praeceps.* Arist. Ran. 1327 inter versus Aeschyleos hunc habet κυρεῖν παρασχὼν ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις, ubi schol. καὶ τοῦτο (ut praecedentes versus) ἐξ Ἀγαμέμνονος, quod falsum est. Sunt tamen fortasse Aeschyli verba ex Sphinge, ut s. v. ἀερόφοιτος dixi.

ἴτηλος *firmiter inhaerens, durans.* Hesychius ἴτηλον: τὸ ἔμμονον καὶ οὐκ ἐξίτηλον. Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ (fr. 37). Photius p. 118, 3 ἴτηλον: τὸν οὐκ ἐξίτηλον, ἀλλ' ἀνεξάλειπτον. οὕτως Αἰσχύλος.

ἴττυγα: ἐκπληκτικά. Αἰσχύλος (fr. 358), glossa corrupta Hesychii, quacum Schmidtius eiusdem glossam comparavit ἀτυζηλόν (codex ἀττύζηλον): φοβερὸν, ἀφανές, ἄσημον.

Ἴτυς *Itys,* Terei et Prognes filius. Ag. 1144 Ἴτυν Ἴτυν στένουσα.

ἰυγμός *gemitus.* Ch. 26 δι' αἰῶνος δ' ἰυγμοῖσι βόσκεται κέαρ.

ἴυγξ *desiderium vehemens.* Pers. 988 ἴυγγά μοι δῆτ' ἀγαθῶν ἑτάρων ὑπομιμνήσκεις, ubi syllaba prima brevi pronuntiandum, ut apud Arist. Lys. 1110, longa est apud Theocritum in versu intercalari ab ἴυγξ incipiente idyllii 2. Apud Aeschylum schol. φίλιον explicat parum accurate: v. Thes. vol. 4 p. 725.

ἰύζω *ingemisco.* Pers. 280 ἴυζ' ἄποτμον βοάν. 1042 ἴυζε μέλος ὁμοῦ τιθείς. Suppl. 808 ἴυζε δ' ὀμφάν. 872 ἴυζε καὶ λάκαζε. [875 ἴυζε καὶ βόα. quae verba ex superioribus repetita esse animadvertit Hermannus.]

Ἰφιγένεια *Iphigenia.* Ag. 1526 τὴν πολυκλαύτην Ἰφιγένειαν, ubi metri causa mutato accentu scripsi Ἰφιγενείαν, ut εὐκλεία et ἀνοία interdum pro εὔκλεια et ἄνοια reperiuntur, et quae sunt alia huiusmodi. Ag. 1555 ἀλλ' Ἰφιγένειά νιν ἀσπασίως — φιλήσει. ‖ Ἰφιγένεια inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 91 92).

ἴχαρ vocabulum suspectum in loco corrupto Suppl. 850 κελεύω βίᾳ μεθέσθαι | ἴχαρ φρενί τ' ἄταν, ubi schol. τὴν ἐπιθυμίαν ἴχαρ εἶπε τὴν ἄτην τῆς φρενός. Similiter ἰχανᾶν per ἐπιθυμεῖν et γλίχεσθαι explicant grammatici, de quibus vid. Hermanni annotatio vol. 2 p. 43. Simile vocabulum est apud Theognostum in Crameri Anecd. Oxon. vol. 2 p. 80, 10 τὰ εἰς αρ λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα τῷ ι παραληγόμενα δύο ἐστὶν, πῖαρ καὶ ἶχαρ (codex πίαρ καὶ ἴλαρ), quod ἴχαρ esse posse monuit Lobeckius Paralip. p. 205, qui postea in Ῥηματικῷ p. 313 de λίχαρ vel γλίχαρ cogitavit propter scholiastae interpretationem ἐπιθυμίαν.

ἰχθυβόλος *pisces impetens.* Sept. 131 ἰχθυβόλῳ μαχανᾷ (Ποσειδῶνος), quod schol. exp. τῇ τοὺς ἰχθῦς τιτρωσκούσῃ τριαίνῃ.

ἰχθῦς *piscis.* Pers. 424 ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον. Ag. 1382 ἄπειρον ἀμφίβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων, περιστιχίζω.

ἴχνος *vestigium.* Pr. 845 ἐς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἴχνος. Ag. 695 κατ' ἴχνος πλατᾶν ἄφαντον κέλσαντες. 1184 ἴχνος κακῶν ῥινηλατούσῃ. Suppl. 538 παλαιὸν δ' εἰς ἴχνος μετέσταν. 1017 ἴχνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέψω φρενός.

ἰχνοσκοπέω *vestigia scrutor.* Ch. 227 ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς.

ἰχώρ *cruor.* Ag. 1480 πρὶν καταλῆξαι τὸ παλαιὸν ἄχος, νέος ἰχώρ.

Ἰώ *Io,* Inachi filia. Pr. 635 σὸν ἔργον, Ἰοῖ. 788 σοὶ πρῶτον, Ἰοῖ, πολύδονον πλάνην φράσω. 815 τὴν μακρὰν ἀποικίαν, Ἰοῖ, πέπρωται σοί τε καὶ τέκνοις κτίσαι. Suppl. 292 κληδοῦχον Ἥρας φασὶ δωμάτων ποτὲ Ἰὼ γενέσθαι. 535 ἔφαπτορ Ἰοῦς. 540 ἔνθεν Ἰὼ οἴστρῳ ἐρεσσομένα φεύγει. 572 ἀθλίαν οἰστροδόνητον Ἰώ. 1065 ὅσπερ Ἰὼ πημονᾶς ἐλύσατο. Ib. 162 haec leguntur in M ἀζην ιουσ ιώ (accentibus erasis) | μῆνις μάστειρ' ἐκ θεῶν, ad quae scholiasta ὦ Ζεῦ, ἡ παρὰ τῶν θεῶν μῆνις κατὰ Ἰοῦς ὠδῆς ἐστι καὶ μαστιγωτική. Ex his recte restitutum est ἃ Ζὴν Ἰοῦς, quae antiqua nominis Ζεύς forma est (Dorice Ζάν ap. Arist. Av. 570, quod Aeschylo quoque restitui volebat Bambergerus, in Ζῆν' mutabat Bernhardyus in libro de syntaxi p. 134), de qua dixi in Thes. vol. 4 p. 22. Incerta vero litterarum ιω emendatio est, quae non interiectionem ἰώ ab hoc loco alienam significare possunt: quamobrem Hermannus ἰῷ scripsit et ὠδῆς in verbis scholiastae in ἰώδης mutavit, utrumque de ira dictum accipiens, quod non probatur exemplo quod affert Ag. 834 δύσφρων γὰρ ἰὸς καρδίαν προσήμενος. Neque ἰώδης usquam *iracundi* significationem habet, sed *rubiginosi* vel *venenosi.* Melior igitur Weckleinii coniectura est (in Philologo vol. 32 p. 185) ὠδῆς ex μανιώδης corruptum esse, etsi hoc fortasse interpretis vocabulum est, non Aeschyli, exquisitiore aliquo vocabulo usi, quale οἰστρώδης est, ut οἶστρος per μανία explicatur a grammaticis, nisi hoc ipsum pro ὠδῆς scholiastae restituendum est, ut Io infra v. 541 οἴστρῳ ἐρεσσομένα, in Pr. 682 et apud Sophoclem El. 2 οἰστροπλήξ dicitur, et quae sunt reliqua cum οἶστρος composita vocabula, in Thes. memorata vol. 5 p. 1837, quibus omnibus interpretandis μανίας vocabulum adhibent grammatici. Porro suspectum est μάστειρ', quod quum scholiasta per μαστιγωτική explicet, μαστίκτειρ' legisse videtur, quod animadvertit Hartungus, ab masculino μαστίκτωρ, quo Aeschylus usus est in Eum. 160, vel μαστικτήρ, quod Auratus pro μακιστῆρα restituit Suppl. 466. Totus igitur locus sic scribendus videtur, ἃ Ζὴν, Ἰοῦς οἰστρώδης | μῆνις μαστίκτειρ' ἐκ θεῶν (θεῶν monosyllabo). | κοννῶ δ' ἄταν γαμετᾶς σᾶς (σᾶς addidit Hermannus) | οὐρανόνικον (in M γαμετουρανόνεικον, ex quo Turnebus fecit γαμετᾶς οὐρανανίκου, cui Aeschylus accusativum οὐρανόνικον praetulisse videtur propter genitivum proximum χαλεποῦ)· χαλεποῦ γὰρ ἐκ πνεύματος εἶσι χειμών. De Ionis insania comparandum carmen chori v. 540 et seqq. Recte autem scholiasta monet proximam chori stropham v. 168 καὶ τότ' — καλούμενος cum superiore stropha versu 161 finita cohaerere. Nam versus 162—167, quos post v. 172 repetendos fuisse Canterus intellexit, intercalares sunt, ut supra 141—143=151—153: quo spectat scholiastae annotatio, sic scripta in M sine lemmate, τὴν τῆς Ἥρας τῆς ἐν ἀνδρείᾳ νικώσης πάντας τοὺς ἐν οὐρανῷ θεούς. καὶ ἐφ' ἡμᾶς οὖν ἔφθασεν ἡ μῆνις τῆς Ἥρας. πρὸς τὸ ἄνω τοῦτο "τὸν πολυξενώτατον Ζῆνα τῶν κεκμηκότων ἱξόμεσθα" χαλεποῦ γὰρ ἐκ πνεύματος εἶσι χειμών. τὰ δ' ἄλλα διὰ μέσου ἀναπεφώνηται. Quae ex duabus coaluerunt annotationi-

bus, quarum prior fuit κοννῶ δ' ἄταν — χειμών: τὴν τῆς — ἡ μῆνις τῆς Ἥρας, altera καὶ τότ' οὐ δικαίοις: τοῦτο πρὸς τὸ ἄνω "τὸν πολυξενώτατον — Ὀλυμπίων". τὰ δ' ἄλλα διὰ μέσου ἀναπεφώνηται. τὰ ἄλλα dixit verba "ἆ Ζὴν — χειμών. In priore annotatione ἔφθασεν dixit scholiasta pro φθάσει, quia nescivit εἶσι futuri significationem habere. Ad metra quod attinet strophae intercalaris, tres primi versus ἆ Ζὴν — γαμετᾶς σᾶς anapaestici sunt paroemiaci, quartus vero οὐρανόνικον — χειμών ex choriambo et dochmio compositus est cum usitatissima in omni fere metrorum genere clausula choriambica.

ἰώ, de quo v. Apollonii disputatio in Bekk. Anecd. p. 576, 15, est interiectio inclamantis vel exclamantis, plerumque semel posita, interdum vero duplicata, vel intra vel extra metrum, syllaba priore natura brevi, sed pro longa interdum posita in anapaestis. Sept. 166 ἰὼ παναλκεῖς θεοί, | ἰὼ τέλειοι τέλειαί τε. 174 ἰὼ φίλοι δαίμονες, 481 τάδε μὲν εὐτυχεῖν, ἰὼ | πρόμαχ' ἐμῶν δόμων. 844 ἰὼ πολύστονοι. 927 δυσδαίμων σφὶν ἁ τεκοῦσα, ubi restitui ἰὼ δυσαίων σφὶν ἁ τεκοῦσα, ut postulat metrum versus strophici 915. 975 et 986 ἰὼ Μοῖρα βαρυδότειρα μογερά. 995 ἰὼ πόνος. ἰὼ κακά. Ag. 503 ἰὼ πατρῷον οὖδας Ἀργείας χθονός. 518 ἰὼ μέλαθρα βασιλέων, φίλαι στέγαι. 1100 ἰὼ πόποι —. 1107 ἰὼ τάλαινα. 1156 ἰὼ γάμοι γάμοι — | ἰὼ Σκαμάνδρου — et in antistropha 1167 ἰὼ πόνοι πόνοι — | ἰὼ πρόπυργοι —. 1305 ἰὼ πάτερ σοῦ —. 1315 ἰὼ ξένοι. 1327 ἰὼ βρότεια —. [1485 ἰὴ ἰώ, διαὶ Δίκας —, ubi ἰὴ ἰή restitui.] Ch. 44 ἰὼ γαῖα μαῖα. 49 ἰὼ πάνοιζυς ἑστία, | ἰὼ κατασκαφαὶ δόμων. [159 ἰώ corruptum ex ἴτω, quod restituit Bothius.] 462 ἰὼ θεοὶ κραίνετ' ἐνδίκως δίκας. Eum. 149 ἰὼ παῖ Διός. 778 et 808 ἰὼ θεοὶ νεώτεροι. 791 et 821 ἰὼ μεγάλα τοι —. [Sed ib. 785 (et 818) λειχὴν ἄφυλλος ἄτεκνος, ἰὼ δίκα, probabilior est sententia Heimsoethii, qui trimetro restituto scripsit ὦ δίκα δίκα.] Manifestiore errore in Suppl. 210 in initio trimetri ἰὼ Ζεῦ in M scriptum est, ubi ὦ restituit Victorius. Suppl. 904 ἰὼ πόλεως ἀγοί. Fr. 141 ἰὼ Κάϊκε Μύσιαί τ' ἐπιρροαί. In anapaestis Ag. 1537 ἰὼ γᾶ γᾶ, εἴθ' ἔμ' ἐδέξω. Extra metrum Sept. 96 ante dochmium ἰὼ | μάκαρες εὔεδροι, ubi probabilius est duplicatum ἰὼ ἰώ. Ch. 469 ἰὼ δύστον' ἄφερτα κήδη, | ἰὼ δυσκατάπαυστον ἄλγος. Ante anapaestos Pers. 908 ἰὼ | δύστηνος ἐγὼ στυγερᾶς μοίρας, nisi duplicandum, ut alibi ante anapaestos locis infra indicandis.

Duplicatum ἰώ Pr. 575 ἰὼ ἰὼ πόποι syllaba altera prioris ἰώ ante vocalem correpta in dochmio, ut Sept. 86 ἰὼ ἰὼ θεοί, ut recte est in apogr. pro triplici ἰώ, quod praebet M. Pr. 694 ἰὼ ἰὼ μοῖρα μοῖρα. Sept. 874 ἰὼ ἰὼ δύσφρονες. 880 ἰὼ ἰὼ δωμάτων. 968 ἰὼ ἰὼ πάνδυρτε σύ. Pers. 1003 ἰὴ ἰὴ ἰὼ ἰώ. | ἰὼ ἰὼ δαίμονες, ubi in antistropha 1010 et 1011 alia respondent eiusdem mensurae vocabula. Ag. 1136 ἰὼ ἰὼ ταλαίνας — et in antistropha 1146 ἰὼ ἰὼ λιγείας —. Ch. 429 ἰὼ ἰὼ δαΐα. In exclamatione apud tragicos frequenti ἰώ μοί μοι, quae antispasti mensuram habet, Pr. 742 delevi quod in M additum est ἐέ, ἐή significans. Eodem metro Sept. 951 ἰὼ πολλοῖς —. Suppl. 776 ἰὼ γᾶ βοῦνι, πάνδικον σέβας. et simili Ag. 410 ἰὼ ἰὼ δῶμα δῶμα καὶ πρόμοι. Rarum est ἰὼ ἰώ μοι, quod legitur Pers. 973 nec potest in ἰώ μοί μοι mutari, quum versus antistrophicus sit 988 ἴυγγά μοι δῆτ'. ‖ Duplicatum in anapaestis Ag. 1455 ἰὼ ἰὼ παράνους Ἑλένα. 1489 et 1513 ἰὼ ἰὼ βασιλεῦ βασιλεῦ. et extra metrum Sept. 869 ante anapaestos ἰὼ ἰώ, | δυσαδελφόταται. 999 ἰὼ ἰώ, | δυστόνων κακῶν ἄναξ. 1001 ἰὼ ἰὼ | δαιμονῶντες ἐν ἄτᾳ. ubi alterum ἰώ ex apographis addidi. 1002 ἰὼ ἰὼ | ποῦ σφε θάψομεν χθονός; ubi alterum ἰώ in M addidit διορθωτής. [Sed versu proximo scripsi ὅπου τὸ τιμιώτατον pro ἰὼ ὅπου τιμιώτατον, nisi quis ὅπου 'στὶ τιμιώτατον scribere malit.] 1004 ἰὼ ἰὼ | πῆμα πατρὶ πάρευνον. Pers. 1069 et 1073 ἰὼ ἰὼ | Περσὶς αἶα δύσβατος.

Memorabile est ter deinceps, sed non eodem in versu positum ἰώ Suppl. 125 ἰὼ ἰὼ | ἰὼ δυσάγκριτοι πόνοι. ποῖ τόδε κῦμ' ἀπάξει, quae verbis in stropha (v. 113) similiter conformatis respondent, ἰὴ ἰὴ | ἰηλέμοισιν ἐμπρεπῆ ζῶσα γόοις με τιμῶ. In eadem fabula 851 corrupte M ἴχαρ φρενί τ' ἄταν. ἰὼ ἰὸν | λεῖφ' ἕδρανα cet., ubi incertum est utrum ἰὼ ἰώ cum Robortello an ἰοὺ ἰού cum Hermanno scribendum sit.

ἰωά interiectio dolentis nusquam lecta nisi apud Aeschylum Pers. 1070 ΞΕ. ἰωὰ δὴ κατ' ἄστυ. ΧΟ. ἰωὰ δῆτα, ναὶ ναί. Eam ex coniectura addidi ib. 657 ἰωὰ βαλλὴν ἀρχαῖος, βαλλὴν ἔλθ' ἱκοῦ: de quo v. quae dixi in Philologo vol. 13 p. 487 488.

Ἰωνία *Ionia*. Pers. 771 Ἰωνίαν τε πᾶσαν ἤλασεν βίᾳ.

K.

Κάβειροι inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 93—96).

Καδμεῖος *Cadmeus*, i. e. *Thebanus*. Sept. 9 Καδμείων πόλει. 39 φέριστε Καδμείων ἄναξ. 47 531 ἄστυ Καδμείων. 543 φῶτα Καδμείων ἕνα. 679 ἄνδρας Καδμείους. 1006 προβούλοις τῆσδε Καδμείας πόλεως. 1015 ἀναστατῆρα Καδμείων χθονός. 1025 τῷδε Καδμείων τέλει. 1026 Καδμείων γε προστάταις. 1075 Καδμείων ἤρυξε πόλιν.

Καδμογενής *a Cadmo descendens*. Sept. 302 στρατὸν Καδμογενῆ ῥύεσθε.

Κάδμος *Cadmus*, Agenoris filius, Thebarum conditor. Sept. 1 Κάδμου πολῖται. 74 Κάδμου πόλιν. 120 πόλισμα Κάδμου. 135 Κάδμου ἐπώνυμον πόλιν. 823 Κάδμου πύργους.

καθαιμάσσω *sanguine conspergo*. Eum. 450 ἔς τ' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίου σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθήλου βοτοῦ.

καθαιρέω *tollo*, *deleo*. Ag. 398 φῶτ' ἄδικον καθαιρεῖ. [Eum. 286 χρόνος καθαιρεῖ πάντα.]

καθαίρω *expurgo*, *expio*. Ch. 74 τὸν χερομυσῆ φόνον καθαίροντες. Fr. 376 ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι στόμα. 42a καθαίρομαι γῆρας, quod per ἐκδύομαι explicat Hesychius.

κάθαρμα *purgamentum*. Ch. 98 καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας.

καθαρμός *expurgatio*, *expiatio*. Sept. 738 τίς

ἂν καθαρμοὺς πόροι; Ch. 968 ὅταν ἀφ' ἑστίας μύσος πᾶν ἐλάσῃ (πᾶν ἐλαθῇ μύσος Weilius) καθαρμοῖσιν ἀτᾶν (sic Schuetzius pro ἅπαν) ἐλατηρίοις. 1059 εἷς σοι καθαρμός. Sic Erfurdtius. εἴσω pr. M, εἰσσ' ὁ ab correctore. εἰσὶν καθαρμοὶ Schuetzius. Eum. 277 ἐπίσταμαι πολλούς καθαρμούς. 283 καθαρμοῖς ἠλάθη χοιροκτόνοις.

καθαρός *purus*. Eum. 313 τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντα. 474 ἱκέτης προσῆλθες καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις. Suppl. 654 καθαροῖσι βωμοῖς θεοὺς ἀρέσονται.

καθάρσιος *expurgans*. Sept. 680 αἷμα γὰρ καθάρσιον. Eum. 449 αἵματος καθαρσίου σφαγαί. 63 δωμάτων καθάρσιος. 578 φόνου δὲ τοῦδ' ἐγὼ καθάρσιος.

καθέζεσθαι *considere*. Pr. 229 τὸν πατρῷον ἐς θρόνον καθέζετο. Eum. 6 Τιτανὶς ἄλλη παῖς χθονὸς καθέζετο. Est aoristus.

καθεύδω *dormio*. Ch. 881 καθεύδουσιν μάτην ἄκραντα βάζω. Eum. 94 καθευδουσῶν τί δεῖ; Improprie Ag. 1357 οἱ δὲ τῆς μελλοῦς κλέος πέδοι πατοῦντες οὐ καθεύδουσιν χερί.

καθήκω *in certamen descendo*. Ch. 455 πρέπει δ' ἀκάμπτῳ μένει καθήκειν.

κάθημαι *sedeo*. Pr. 916 θαρσῶν καθήσθω. Ch. 919 μὴ 'λεγχε τὸν πονοῦντ' ἔσω καθημένη. Eum. 519 τὸ δεινὸν — δεῖ μένειν καθήμενον. Suppl. 365 οὔτοι κάθησθε δωμάτων ἐφέστιοι ἐμῶν. Fr. 284 εὕδοντι καὶ στείχοντι καὶ καθημένῳ. Ag. 1594 τὰ μὲν — ἔθρυπτε — καθημένοις.

καθιερόω *consecro*. Eum. 304 ἐμοὶ τραφείς τε καὶ καθιερωμένος.

καθιζάνω *consideo*. Eum. 29 ἔπειτα μάντις ἐς θρόνους καθιζάνω.

καθίημι *depono*. Eum. 555 τὸν ἀντίτολμον δέ φαμι παρβάταν τὰ πολλὰ — ξὺν χρόνῳ καθήσειν. ‖ *demitto*. Sept. 79 καθεῖται στρατὸς στρατόπεδον λιπών. Sic emendavi pro μεθεῖται. Nam post verba νεόκοτα θρέομαι φοβερὰ μεγάλ' ἄχη inepte infertur verbum ambiguum, quod exercitum dimissum domumque abeuntem potius significare videatur quam exercitum urbem aggressurum. Talis exercitus καθεῖσθαι dicendus erat, ut Herodotus dixit 7, 138 ἡ στρατηλασίη ἡ βασιλέος οὔνομα μὲν εἶχε ὡς ἐπ' Ἀθήνας ἐλαύνοι, κατίετο δὲ ἐς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα. et Polybius 3, 92, 7 εἰς δὲ τὸ πεδίον οὐ καθίει τὴν δύναμιν, ut alia aliorum exempla omittam. Praepositiones autem κατά et μετά saepissime ab librariis esse permutatas nemini ignotum est. Aliud huius erroris exemplum est apud Aeschylum in Ch. 661 ὥρα δ' ἐμπόρους μεθιέναι | ἄγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων. ἄγκυραν μεθιέναι qui diceret hoc significaret, ancoram in navi alligatam solvi, eo videlicet consilio ut in littore figatur. Verum hae cogitandi ambages non placuerunt Graecis, qui clare breviterque inde ab Herodoto usque ad infimae aetatis scriptores ἄγκυραν καθιέναι dixerunt. Hoc igitur Aeschylo quoque restituendum. Nec scholiasta Euripidis ad Orest. v. 54 τὴν πλάτην μεθίεσθαι εἰς τὴν θάλασσαν dixit, quod adhuc legebatur, sed καθίεσθαι, quod ego ex antiquo optimae notae codice restitui in editione Oxoniensi.

καθιππάζομαι *conculco*. Eum. 150 νέος δὲ γραίας δαίμονας καθιππάσω. 731 καθιππάζει (καθιππάζῃ M) με πρεσβῦτιν νέος. 779 809 θεοὶ νεώτεροι παλαιοὺς νόμους καθιππάσασθε.

καθίστημι *instituo*. Pers. 382 καὶ πάννυχοι δὴ διάπλοον καθίστασαν. ‖ Forma media Eum. 385 φρούρημα γῆς καθίσταμαι. Pers. 385 Ἑλλήνων στρατὸς κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδαμῇ καθίστατο. Aoristus κατέστην *consisto*. Pers. 295 λέξον καταστάς.

καθοράω *perspicio, conspicio*. Suppl. 1059 τί δὲ μέλλω φρένα Δίαν καθορᾶν; Ag. 474 μήτ' οὖν αὐτὸς ἁλοὺς ὑπ' ἄλλων βίον κατίδοιμι. Suppl. 94 πόροι κατιδεῖν ἄφραστοι. Pers. 974 κατιδόντες στυγνὰς Ἀθάνας. 1026 κατεῖδον δὲ πῆμ' ἄελπτον.

καθορμίζω *immitto*. Pr. 965 ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας. Sic ex apogr.: in M καθώρισας, ι ab eadem manu in ο mutato.

καθυπέρτερος *superior*. Sept. 226 θεοῦ δ' ἔτ' ἰσχὺς καθυπερτέρα.

καί. Huius particulae significationes sunt duae, altera *et*, altera *etiam*, ex quibus facile derivari potest multiplex eius usus, cuius declarandi causa interdum pluribus opus est vocabulis Latinis. Exempla Aeschylea collegit et commodo ordine disposuit Wellauerus. Differt ab τε, quae adiunctiva particula est, ut Latinum *que*.

καί particula coniunctiva, ut Latina *et*, duabus vel vocibus vel sententiis vel sententiarum partibus connectendis servit.

1. καί substantiva iungit Pr. 33 ὀδυρμοὺς καὶ γόους. 88 ὦ δῖος αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί. 111 ἣ διδάσκαλος τέχνης πάσης βροτοῖς πέφηνε καὶ μέγας πόρος. 184 ἀκίχητα γὰρ ἤθεα καὶ κέαρ ἀπαράμυθον. 191 εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα — ἥξει. 210 Θέμις καὶ Γαῖα. 525 δεσμοὺς ἀεικεῖς καὶ δύας. 673 μορφὴ καὶ φρένες. 878 σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι. 993 νιφάδι καὶ βροντήμασι. 1015 χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία. 1017 βροντῇ καὶ κεραυνίᾳ φλογί. et sic Sept. 25 36 45 73 101 190 221 230 302 488 582 602 663 676 772 822 895 906 997 1032 1037 1074. Pers. 3 9 17 22 39 45 52 219 236 240 250 301 308 312 367 420 489 705 750 758 770 808 876 888 919 971 998. Ag. 5 23 111 227 228 355 410 411 435 490 527 555 560 576 581 585 651 810 851 899 1089 1092 1413 1440 1441 1469 1594 1621 1645. Ch. 127 148 200 211 242 248 255 288 467 540 591 596 689 713 722 863 943 979 996 1000 1002 1016 1028 1034. Eum. 27 28 62 63 73 77 89 214 217 233 239 240 242 247 277 396 437 577 593 646 668 672 758 759 762 770 833 835 856 883 886 907 909 971 986 1027. Suppl. 12 13 18 24 27 235 311 483 494 523 525 554 577 715 716 755 800 809 834 839 937 951 969 999 1000 1071. Fr. 22a 25 30 32 155 184 189 194 281 311a 407.

καί pronomina iungens. Ag. 1673 ἐγὼ καὶ σύ.

καί adiectiva vel adiectiva et participia iungens. Pr. 186 οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς. 311 ὧδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους. 444 ἔννους ἔθηκα καὶ φρενῶν ἐπηβόλους. 690 δυσθέατα καὶ δύσοιστα. Sept. 182 ἄριστα καὶ πόλει σωτήρια. [315 ἀνδρολέτειραν καταρίψοπλον ἄταν. Sic M, ex quo manus antiqua καὶ τὰν ῥίψοπλον fecit, quod in apographa transiit. Sed verum haud dubie est quod ego restitui ἀνδρολέτειραν νόσον, ῥίψοπλον ἄταν.] 827 τοὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας. 830 οἳ δῆτ' ὀρθῶς κατ' ἐπωνυμίαν | ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – καὶ πολυνεικεῖς | ὤλοντ' ἀσεβεῖ διανοίᾳ, ubi lacunam indicavit Hermannus. Nam exciderunt verba ad Ἐτεοκλέους nominis significationem spectantia, ut πολυνεικεῖς ad Πολυνείκους nomen spectat. 832 ὦ μέλαινα καὶ τελεία — ἀρά. 875 ἄπιστοι καὶ κακῶν ἀτρύμονες. 881 ἐρειψίτοιχοι καὶ πικρὰς μοναρχίας ἰδόντες. 934 ὁμόσποροι δῆτα καὶ πανώλεθροι. 1054 ὦ μεγάλαυχοι

καὶ φθερσιγενεῖς. Pers. 33 83 126 142 185 257 533 [940] 1033. Ag. 43 318 428 438 523 556 609 618 722 746 1482. Ch. 78 295 373 384 428 792 844 881 1049. Eum. 152 322 382 384 388 537 928 1040. Suppl. 225 268 357 611 712 750 962 1000. Fr. 89. 132 δύο κύβω καὶ τέσσαρα. 184 194 198. Inprimis frequens est πολὺς καί sequente alio adiectivo, interdum etiam adverbio. Sic Pr. 1007 λέγων ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν. Eum. 144 ἢ πολλὰ δὴ παθοῦσα καὶ μάτην ἐγώ. Pers. 244 πολὺν δὲ καὶ καλόν. Ag. 63 πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῆ. Ch. 693 πόλλ' ἐπωπᾷς κἀκποδὼν εὖ κείμενα. 752 πολλὰ καὶ μοχθηρά.

καί participia iungens Pr. 303 ἢ θεωρήσων τύχας ἐμὰς ἀφῖξαι καὶ συνασχαλῶν κακοῖς; 331 πάντων μετασχὼν καὶ τετολμηκὼς ἐμοί: 664 σαφῶς ἐπισκήπτουσα καὶ μυθουμένη. [849 ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον.] Sept. 44 380 634 1005. Pers. 208 468. Ag. 670 1229. Ch. 271 678 706 843 1043. Fr. 284 321.

καί adverbia iungens Pr. 195 ἀτίμως καὶ πικρῶς. 833 λαμπρῶς κοὐδὲν αἰνικτηρίως. 875 ὅπως δὲ χὤπη. 959 αἴσχιστα καὶ τάχιστα. Eum. 1023 ἔνερθε καὶ κάτω χθονός. Suppl. 724 ἡσύχως καὶ σεσωφρονισμένως.

καί verba iungens Pr. 36 τί μέλλεις καὶ κατοικτίζει μάτην; 57 περαίνεται δὴ κοὐ ματᾷ τοὔργον τόδε. 73 193 363 381 637 670 743 849 994 998 1010 1034 1063. Sept. 30 232 286 581 633 636 667 814 825 1060 1066 1068. Pers. 190 241 571 683 699 954 1046. Ag. 294 318 1040 1064 1243 1351 1649. Ch. 3 144 228 239 528 568 574 582 667 702 781. Eum. 12 280 566 571 709. Suppl. 216 232 249 272 380 418 450 527 872 875.

καί periodos et periodorum membra iungens Pr. 13 ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος δὴ κοὐδὲν ἐμποδὼν ἔτι. 51 ἔγνωκα καὐτὸς (sic scripsi pro τοῖσδε) κοὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω. 82 ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε καὶ θεῶν γέρα συλῶν ἐφημέροισι προστίθει. 91 172 230 234 271 279 307 309 325 332 340 363 380 450 462 474 485 490 491 496 498 535 591 622 650 667 696 784 817 889 891 915 955 1004 1018 1069. Sept. 21 32 33 38 54 55 66 67 140 145 161 191 196 197 261 265 267 274 318 353 400 406 441 514 576 639 647 672 736 788 797 872 959 970 982 1022 1028 1040 1070. Pers. 14 120 161 191 194 195 196 197 200 201 248 305 318 378 382 384 401 406 410 474 488 502 508 529 530 687 747 780 783 803 814 849 889 897 1035 1054 1056 1062. Ag. 8 39 184 306 310 324 528 572 581 598 651 671 702 793 831 837 846 864 866 918 926 968 1008 1089 1174 1184 1239 1240 1243 1275 1330 1335 1339 1380 1384 1389 1511 1553 1587 1594 1604 1608. Ch. 111 116 129 135 139 255 291 301 412 503 572 592 696 714 751 762 808 819 830 841 878 882 979 983 1029 1034 1058 1062 1063. Eum. 30 31 55 67 78 81 110 121 141 174 205 206 213 252 267 287 305 379 406 462 465 477 546 633 657 671 672 690 701 756 758 772 775 779 809 827 854 900 905 936 1006 1029. Suppl. 107 168 178 191 200 230 244 254 276 280 281 287 379 412 427 440 443 446 456 471 502 509 519 520 551 571 588 611 666 721 742 915 957 971 983 987 991 1003 1068 1071. Fr. 25 123 155 195 224 251 257 281, 5 295 300.

2. καί *etiam*. Pr. 59 δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους. 61 καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς. 197 ἀλγεινὰ μέν μοι καὶ λέγειν ἐστὶν τάδε. 208 καὶ σὺ δὴ πόνων ἐμῶν ἥκεις ἐπόπτης; 310 νέος γὰρ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς. 312 καὶ μακρὰν ἀπωτέρω. 347 ἐπεί με χαὶ (sic Porsonus pro καί) κασιγνήτου τύχαι τείρουσ' Ἄτλαντος. 631 642 697 974 1031. Sept. 36 228 341 374 437 470 553 657 716 732 760 900 996 1017. Pers. 157 437 723 742 818 915 944 979 1032 1045 1059. Ag. 180 198 399 941 942 1035 1040 1203 1207 1261 1271 1313 1352 1359 1360 1362 1431 1610 1628 1652. Ch. 183 223 252 481 486 500 526 558 573 589 660 905 911 918 931 976 1009. Eum. 86 269 297 307 434 657 686 713 717 723 826 848 1003. Suppl. 69 82 87 212 295 310 321 398 630 762 961 1009 1010. Fr. 5, 3 12 196 282 286 307. Sed 300 οἴκοι μένειν χρὴ τὸν καλῶς εὐδαίμονα | καὶ τὸν κακῶς πράσσοντα καὶ τοῦτον μένειν, priorem versum affert Stobaeus 39, 14 Sophocli tributum: alterum versum non videri Aeschyli esse dixi in annot. ad Clem. Alex. vol. 3 p. 127.

καί *etiam* vocabulo ad quod refertur postpositum. Sept. 969 σὺ δ' αὖτε καὶ πανάθλιε. Ag. 558 τὰ δ' αὖτε χέρσῳ καὶ προσῆν. 848 ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων. Eum. 424 ἦ καὶ τοιαύτας τῷδ' ἐπιρροιζεῖς φυγάς;

καί *etiam* verbis adiectum cum vi affirmandi. Pr. 343 εἴ τι καὶ πονεῖν θέλεις. 995 γνάμψει γὰρ οὐδὲν τῶνδέ μ', ὥστε καὶ φράσαι. 1064 ἄλλο τι φώνει καὶ παραμυθοῦ μ' ὅ τι καὶ πείσεις. [Ag. 380 ὥστε κἀπαρκεῖν εὖ πραπίδων λαχόντα, ex Triclinii coniectura pro ὥστ' ἀπαρκεῖν.] Ch. 892 σὲ καὶ ματεύω. Eum. 71 κακῶν δ' ἕκατι κἀγένοντο. Suppl. 186 εἴτ' ἀπήμων εἴτε καὶ τεθυμμένος. Pers. 721 πῶς δὲ καὶ στρατὸς τοσοῦτος πεζὸς ἤνυσεν περᾶν; Ag. 278 ποίου χρόνου δὲ καὶ πεπόρθηται πόλις; Pers. 296 τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν;

καί *et quidem*; *idque*. Pr. 728 αὗταί σ' ὁδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως. Eum. 373 δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναί. Fr. 321 χοῖρον καὶ μάλ' εὐθηλούμενον. Frequens apud scriptores quosvis est καὶ ταῦτα, respondens Latino *idque*. Pr. 949 καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως. Eum. 112 καὶ ταῦτα κούφως ἐκ μέσων ἀρκυστάτων ὤρουσεν. 627 καὶ ταῦτα πρὸς γυναικός. 904 καὶ ταῦτα γῆθεν.

καί in initio sententiae interrogativae positum, continuato alterius personae sermone Pr. 253, ubi Prometheo dicenti πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγώ σφιν ὤπασα, chorus respondet καὶ νῦν φλογωπὸν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι; 930 ΠΡ. ἅπερ τελεῖται, πρὸς δ' ἃ βούλομαι λέγω. ΧΟ. καὶ προσδοκᾶν χρὴ Ζηνὶ δεσπόσειν τινά; Pers. 237 438 727 737. Ag. 280 549 1198 1310. Ch. 122 179 216 218 394 528 532 776. Eum. 94 206 422 826 898. Suppl. 509. Et sine interrogatione in initio sententiae Pr. 776 931. Pers. 236. Eum. 596. Suppl. 296 312 338 468.

3. Arctior membrorum coniunctio efficitur particulis τε et καί sibi respondentibus, vel nullo interposito vocabulo vel uno pluribusve vocabulis interpositis. Hoc modo substantiva per τε — καί iunguntur Pr. 205 et 349 Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα. 300 ἐπώνυμόν τε ῥεῦμα καὶ πετρηρεφῆ αὐτόκτιτ' ἄντρα. 477 τέχνας τε καὶ πόρους. 636 658 665 815 927 987. Sept. 14 30 74 383 430 523 674 795 1073. Pers. 30 160 218 220 332 434 486 523 629 640. Ag. 195 405 535 625 844 926 1160 1586. Ch. 60 208 240 244 300 330 524 562 591 601 982. Eum. 108 399 485 491 573 695 704 713 805 1016. Suppl. 754 975. Fr. 12 40 41 305, 6 326. ‖ τε — καί pronomina iungens Ch. 112 ἐμοί τε καὶ σοί.

‖ adiectiva iungens Pr. 42 242 815 953. Sept. 272 285 327 595 606 653. Pers. 47 442 558. Ag. 327 878 1016 1031 1045. Ch. 104 408. Eum. 721 777 863. Suppl. 24 1020. Fr. 369. ‖ participia iungens Sept. 428. Ag. 808. Eum. 304. ‖ participium cum verbo finito iungens Ch. 557. ‖ adverbia iungens Ag. 675. Eum. 650. ‖ verba iungens Pr. 179 256. Pers. 299. Ch. 545. Eum. 391. ‖ periodorum membra iungens Pers. 689 ἄλλως τε πάντως χοἰ κατὰ χθονὸς θεοὶ λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἢ μεθιέναι. et sic ἄλλως τε καί Eum. 473. Suppl. 768. Porro Ag. 535 τοῦ ῥυσίου θ' ἥμαρτε καὶ πανώλεθρον — ἔθρισεν δόμον. Ch. 717 κοινώσομέν τε κοὐ σπανίζοντες φίλων βουλευσόμεσθα. Eum. 173 κάμοί τε λυπρὸς καὶ τὸν οὐκ ἐκλύσεται. 668 τἄλλα θ' ὡς ἐπίσταμαι — καὶ τόνδ' ἔπεμψα.

τε — καὶ — καί Pr. 491 ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεδρίαι. Sept. 69 ὦ Ζεῦ τε καὶ Γῆ καὶ πολισσοῦχοι θεοί. 409 μάλ' εὐγενῆ τε καὶ τὸν αἰσχύνης θρόνον τιμῶντα καὶ στυγοῦνθ' ὑπέρφρονας λόγους. Eum. 290 αὐτόν τε καὶ γῆν καὶ τὸν Ἀργεῖον λεών. Fr. 114 λευκοῖς τε γὰρ μόροισι καὶ μελαγχίμοις καὶ μιλτοπρέπτοις βρίθεται ταὐτοῦ χρόνου.

4. Vocabulis vel sententiis per καί connexis non raro alia cum illis non necessario coniuncta per τε, quae adiunctiva est particula Latino *que* respondens, adduntur. Sic Sept. 580 ἦ τοῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλὲς καλόν τ' ἀκοῦσαι. Ch. 252 κἀμὲ τήνδε τε. Eum. 75 καὶ δι' ἠπείρου μακρᾶς ὑπέρ τε πόντον. 918 καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατὴς Ἄρης τε.

5. Iterati καί exempla nihil differunt ab exemplis supra allatis ubi vel duo vocabula vel duae sententiarum partes per καί coniunguntur, vel ubi de duabus rebus idem aut diversa de una re praedicantur. Sept. 10 καὶ τὸν ἐλλείποντ' ἔτι ἥβης ἀκμαίας καὶ τὸν ἔξηβον χρόνῳ. A quo diversum est 478 ἀλλ' ἢ θανὼν τροφεῖα πληρώσει χθονί, ἢ καὶ δύ' ἄνδρε καὶ πόλισμ' ἐπ' ἀσπίδος ἑλὼν cet. ubi ἢ καί, ut saepe, respondet praecedenti καί. 254 αὐτὴ σὺ δουλοῖς καὶ σὲ (sic Wunderlichius pro κἀμέ) καὶ πᾶσαν πόλιν, ubi in apogr. pluribus est κἀμὲ καὶ σὲ καὶ πόλιν. Pers. 843 ἦ πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι ἤλγησα. Ag. 97 677 822 1265. Ch. 670. Eum. 452 576 579 775 993 1037. Suppl. 515.

Triplex καί est fr. 14 καὶ παλτὰ κἀγκυλητὰ καὶ χλῆδον βαλών. Sed fr. 181 καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας καὶ ἑκατοντάρχας | ἔταξα vitiose scriptum esse metrum docet: unde Porsonus coniecit καὶ ταξιάρχας χἀκατοντάρχας στρατῷ ἔταξα.

καὶ — δέ sibi respondent Eum. 140 ἔγειρε καὶ σὺ τήνδ', ἐγὼ δὲ σέ.

6. καί cum aliis coniunctum particulis, et saepissime quidem καὶ γάρ vel καὶ — γάρ, uno pluribusve vocabulis interpositis, ita ut modo *nam etiam* modo *etenim* verti possit. Pr. 441 ἀλλ' αὐτά σιγῶ· καὶ γὰρ εἰδυίαισιν ἂν ὑμῖν λέγοιμι. Sept. 1069 ἡμεῖς μὲν ἴμεν καὶ συνθάψομεν | αἵδε προπομποί· καὶ γὰρ γενεᾷ κοινὸν τόδ' ἄχος, καὶ πόλις ἄλλως ἄλλοτ' ἐπαινεῖ τὰ δίκαια. Pers. 338 πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἕκατι βαρβάρους ναυσὶν κρατῆσαι· καὶ γὰρ Ἕλλησιν μὲν ἦν ὁ πᾶς ἀριθμός cet. 341 Ξέρξῃ δέ, καὶ γὰρ οἶδα, χιλιὰς μὲν ἦν ναῶν. Ag. 524 ἀλλ' εὖ νιν ἀσπάσασθε, καὶ γὰρ οὖν πρέπει, Τροίαν κατασκάψαντα. 1255 ΚΑ. καὶ μὴν ἄγαν γ' Ἕλλην' ἐπίσταμαι φάτιν. ΧΟ. καὶ γὰρ τὰ Πυθόκραντα· δυσμαθῆ δ' ὅμως. Ch. 16 οὐδέν ποτ' ἄλλο· καὶ γὰρ Ἠλέκτραν δοκῶ στείχειν. 207 καὶ μὴν στίβοι γε — ποδῶν ὅμοιοι· — καὶ γὰρ δύ' ἐστὸν τώδε περιγραφὰ ποδοῖν. Eum. 84 ὥστ' ἐς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξαι πόνων· καὶ γὰρ κτανεῖν σ' ἔπεισα μητρῷον δέμας. Suppl. 486 κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεώς. καὶ γὰρ τάχ' ἄν τις οἶκτος εἰσιδὼν τάδε ὕβριν μὲν ἐχθήρειεν. 867 αἰαῖ αἰαῖ. | καὶ γὰρ δυσπαλάμως ὄλοιο. 930 ἀλλ' ὡς ἂν εἰδὼς ἐννέπω σαφέστερον, καὶ γὰρ πρέπει κήρυκ' ἀπαγγέλλειν τορῶς ἕκαστα, πῶς φῶ cet.

καὶ — γε. Huius exempla non pauca sunt inter locos s. v. γε indicatos p. 66 a.

καὶ δέ nullo interposito vocabulo dixerunt epici, uno pluribusve vocabulis interiectis alii scriptores multi, raro vero tragici. Aeschyli exempla supra attulimus p. 78 a, omisso Pers. 261 καὐτὸς δ' ἀέλπτως νόστιμον βλέπω φάος, ubi δέ sententia postulante delevit Porsonus. In Suppl. 809 καὶ ante τέλεα δέ lectum recte delevit Weilius. ‖ καὶ δή et καὶ — δή. De his supra dictum est p. 82 a.

In particulis καὶ εἰ (per crasin κεἰ) καί vel copula est, ut Ch. 298 τοιοῖσδε χρησμοῖς ἆρα χρὴ πεποιθέναι, κεἰ μὴ πέποιθα, τοὔργον ἔστ' ἐργαστέον. Eum. 269 ὄψει δὲ κεἴ τις ἄλλος ἤλιτεν βροτῶν, vel *etsi* in re facta vel facienda, ut in locis supra indicatis p. 102 b.

καὶ μάλα. V. s. v. μάλα ‖ καὶ μήν et καὶ μήν — γε v. s. v. μήν. ‖ καὶ — περ et coniunctim καίπερ v. s. καίπερ. ‖ καί et τοι in unum coalescunt vocabulum καίτοι, quod v. ‖ μὴ καί Pers. 531 μὴ καί τι πρὸς κακοῖσι προσθῆται κακόν. Eum. 181 χωρεῖτε — μὴ καὶ λαβοῦσα πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν — ἀνῇς ὑπ' ἄλγους μέλαν' — ἀφρόν. Suppl. 399 μὴ καί ποτε εἴπῃ λεώς. Sic recte Canterus pro καὶ μήποτε.

7. καί per crasin coalescit cum vocalibus et diphthongis, quarum exempla sub vocabulis quibuscum καὶ coalescit indicata sunt. Ac primo quidem cum α privativo, ut κἀβδέλυκτα fr. 130 [κἀδίκου Ch. 996] κἀθέων κἀπρομηθήτων κἀρρυσιάστους [κἄφιλον Ch. 295].

Cum praepositionibus ἀνά ἀντί ἀπό ἐκ ἐπί vocabulisque quae cum his praepositionibus sunt composita, in κἀνά κἀντί κἀκ (vel κἀξ) κἀπό κἀπί (utrumque cum elisione κἀπ' et ante litteram aspiratam κἀφ'), velut Pr. 743 κἀναμυχθίζει. Sept. 1028 κἀνὰ κίνδυνον βαλῶ. et κἀξορθιάζων κἀποδύρασθαι κἀποθαυμάσαι κἀποθραύει κἀπολακτισμοί κἀπικουρίας.

Cum aliis vocabulis ab α brevi incipientibus, ut κἀγαθούς κἀγκυλητά κἀγρίοις κἀκροθίνια [κἀργυροστερῆ Ch. 1002.] κἀρχαιοπρεπῆ κἀχερουσίους. Cum nomine proprio Persico Ἀργήστης κἀργήστης Pers. 208. Frequentissimum est κἄν ex καί et ἄν particula potentiali contractum, a quo diversum est κἄν pro καὶ ἐάν dictum, cuius duo exempla sunt Aeschyli, unum Eum. 741, alterum in versu spurio Ch. 997. Notandum vero καί cum ἀεί eiusque compositis apud Aeschylum non magis quam apud alios crasin admittere, quod indicio est syllabam α, qua poetae modo longa modo brevi utuntur, natura longam esse habitam.

Cum vocabulis ab ε incipientibus, velut κἀγώ κἄγωγε κἀμοῦ κἀμοί κἄμοιγε κἀμέ κἀμός κἀκεῖνος κἀντεῦθεν κἄπειτα κἄτι et aliis, saepissime etiam cum augmento, velut κἀγένοντο κἄζευζα κἀπράϋνε κἀφρένωσας. Crasis cum ἑκατόν restituenda videri potest in verbis (fr. 181) quae metro soluta attulit Athenaei epitomator 1 p. 11 e καὶ ἑκατοντάρχας, ubi Porsonus, ut supra dicebam, χἀκατοντάρχας.

Cum η non contrahitur nisi cum articulo χἠ (Dorice χά) pro καὶ ἡ et pronomine ἡμεῖς eiusque casibus obliquis. Indocte Sept. 810 ἐκεῖθι κεῖσθον in ἐκεῖθι κῆλθον mutavit διορθωτὴς in M.

Cum ο contrahitur in articulo χὠ pro καὶ ὁ, de quo v. Trypho apud Apollon. de adverb. p. 496, 30. pariterque χὤστις χὤτι χὤτε et χὤπη. κὤστρεια fr. 25 κ' ὄστρεα scriptum apud Athen. 3 p. 87 a. Fr. 374 κὠδυνοσπάδος.

Cum υ in pronomine χὑμεῖς pro καὶ ὑμεῖς Eum. 1003 χαίρετε χὑμεῖς.

Cum ω fr. 189 κὠμολίνου. Cum dativo ῳ Pr. 915 χῴ.

Cum diphthongo αι non coalescit nisi cum articulo χαἰ pro καὶ αἱ, nisi quod καὶ αἰσχρῶν in κᾀσχρῶν contractum legitur Sept. 685, in M et apographis καἰσχρῶν scriptum. ‖ Cum αυ in καὐτός. Ag. 1091 συνίστορα | αὐτόφονα, Karstenus καὐτόφονα. χαὐτοῦ fr. 305, 6 restitutum pro καὐτοῦ. Eum. 243 καὐτοῦ Schuetzius pro αὐτοῦ. ‖ Cum ει in κεἰ pro καὶ εἰ et ante vocales κεἰς pro καὶ εἰς, quae elisio potius est quam crasis. ‖ Cum ευ Pers. 442 κεὐγένειαν. ‖ Cum οι in articulo χοἰ pro καὶ οἱ. ‖ Cum ου in χοὖτος et κοὐ (κοὐκ κοὐχ κοὐχί) pro καὶ οὐ Pr. 336 1069 1077 1080. Pers. 384 407 474 783. Ag. 39. Ch. 717 1062. Eum. 121. Fr. 195. eiusque compositis κοὐδέ κοὐδείς κοὐκέτι κοὔποτε κοὔπω κοὔτε.

Denique notandum est in anapaestis ubi καί ante vocalem brevem legitur interdum incertum esse apud poetas scenicos utrum crasis sit adhibenda an diphthongus corripienda, velut καὶ ἀκοντισταί Pers. 52 et καὶ ἀμηνίτῳ Suppl. 975, ex quo non sequitur Pers. 546 κἀγὼ δὲ μόρον in καὶ ἐγὼ mutandum esse, quum κἀγώ, quod frequentissimum est in diverbiis, etiam in anapaestis magis placere potuerit quam καὶ ἐγώ.

Κάϊκος (⏑ _ ⏑) *Caicus*, fluvius Mysiae. Fr. 141 ἰὼ Κάϊκε Μύσιαί τ' ἐπιρροαί. 142 ποταμοῦ Καΐκου χαῖρε πρῶτος ὀργεών.

καινίζω *novo, re nova primum utor, rem novam excipio*. Ag. 1071 καίνισον ζυγόν. Ch. 492 μέμνησο δ' ἀμφίβληστρον, ᾧ σ' ἐκαίνισαν, quod Stanleius interpretatur *recens exceperunt* vel *induerunt*.

καινοπηγής *recens compactus*. Sept. 642 καινοπηγὲς εὔθετον σάκος.

καινοπήμων *recens afflictus*. Sept. 363 δμωΐδες καινοπήμονες νέαι, nisi κοινοπήμονες scribendum cum Robortello.

καινός *novus*. Pers. 665 ὅπως καινά τε κλύῃς νέα τ' ἄχη, verbis ab interpolatore lacunae explendae causa fictis: de quo dixi in Philologo vol. 13 p. 489. Ch. 659 φέρω καινοὺς λόγους. Eum. 406 καινὴν (sic Canterus pro καὶ νῦν) — ὁμιλίαν.

καίνω *interficio*. Sept. 630 Ζεύς σφε κάνοι κεραυνῷ. Ag. 1562 ἐκτίνει δ' ὁ καίνων. Ch. 886 τὸν ζῶντα καίνειν τοὺς τεθνηκότας λέγω. 930 ἔκανες ὃν (sic Hermannus pro κάνες γ' ὃν) οὐ χρῆν. Sept. 347 πρὸς ἀνδρὸς δ' ἀνὴρ στὰς δορὶ καίνεται.

καίπερ *quanquam, quamvis*. Pr. 167 ἐμοῦ, καίπερ κρατεραῖς ἐν γυιοπέδαις αἰκιζομένου. 308 παραινέσαι τέ σοι θέλω τὰ λῷστα, καίπερ ὄντι ποικίλῳ. 372 καίπερ κεραυνῷ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος. 907 Ζεύς, καίπερ αὐθάδη φρονῶν, ἔσται ταπεινός. Sept. 712 πιθοῦ γυναιξὶ καίπερ οὐ στέργων ὅμως. Eum. 395 οὐδ' ἀτιμίας κυρῶ, καίπερ ὑπὸ χθόνα τάξιν ἔχουσα. Rarius divisim καὶ — περ. Ag. 1203 μῶν καὶ θεός περ ἱμέρῳ πεπληγμένος; Fr. 196, 2 ἔνθ' οὐ μάχης, σάφ' οἶδα, καὶ θοῦρός περ ὤν, μέμψει.

καίριος *opportunus*. Sept. 1 χρὴ λέγειν τὰ καίρια. 619 φιλεῖ δὲ σιγᾶν ἢ λέγειν τὰ καίρια. Ch. 582 σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγειν τὰ καίρια. Suppl. 446 γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια. Ag. 1032 οὐδὲν ἐπελπομένα ποτὲ καίριον ἐκτολυπεύσειν. Ch. 1064 καί σ' ἐποπτεύων πρόφρων θεὸς φυλάσσοι καιρίοισι συμφοραῖς. ‖ *letalis*. Ag. 1292 ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν. 1343 πέπληγμαι καιρίαν πληγήν. 1122 σταγὼν ἅτε καιρία (sic correxi pro καὶ δορία) πτώσιμος ξυνανύτει βίου δύντος αὐγαῖς.

καιρίως *opportune*. Ag. 1372 πολλῶν πάροιθεν καιρίως εἰρημένων. ‖ *letali vulnere*. Ag. 1344 καιρίως οὐτασμένος.

καιρός *tempus opportunum*. Pr. 379 ἐν καιρῷ. 523 τόνδε δ' οὐδαμῶς καιρὸς γεγωνεῖν. Sept. 65 καὶ τῶνδε καιρὸν ὅστις ὤκιστος λαβέ. Ch. 710 ἀλλ' ἔσθ' ὁ καιρὸς ἡμερεύοντας ξένους — τυγχάνειν τὰ πρόσφορα, ubi cum articulo dictum est ut apud Arist. Thesm. 661 μὴ βραδύνειν, ὡς ὁ καιρὸς ἐστὶ μὴ μέλλειν ἔτι. Fr. 287 ψευδῶν δὲ καιρὸν ἔσθ' ὅπου τιμᾷ θεός. Ag. 365 Δία — ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ τείνοντα πάλαι τόξον, ὅπως ἂν μήτε πρὸ καιροῦ μήθ' ὑπὲρ ἄστρων βέλος ἠλίθιον σκήψειεν. ‖ *iustus modus*. Pr. 507 καιροῦ πέρα. Ag. 787 ὑποκάμψας καιρὸν χάριτος. Suppl. 1061 τίνα καιρόν με διδάσκεις; Suspectum est καιρόν Ag. 1658.

καίτοι *attamen*. Pr. 101 καίτοι τί φημί; 439 καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα τίς ἄλλος ἢ 'γὼ παντελῶς διώρισεν; 642 καίτοι καὶ λέγουσ' ὀδύρομαι. [Eum. 848 ὀργὰς ξυνοίσω σοι· γεραιτέρα γὰρ εἶ. καίτοι μὲν σὺ κάρτ' ἐμοῦ σοφωτέρα. Sic M. Recte, ut videtur, Wieselerus καὶ τῷ μὲν εἶ σὺ κάρτ' ἐμοῦ σοφωτέρα, quod legisse videtur scholiasta, qui explicat διὰ τὸν χρόνον.]

καίω. V. κάω.

κακάγγελος *mala nuntians*. Ag. 636 κακαγγέλῳ γλώσσῃ.

κάκαλον *murus*. Hesychius κάκαλα: τείχη. Αἰσχύλος Νιόβῃ (fr. 161). Photius p. 125, 4 κάκαλον: τεῖχος.

κάκη *ignavia*. Sept. 192 διερροθήσατ' ἄψυχον κάκην. 616 λήματος κάκῃ.

[κακκυνηγέτης Eum. 231 vitiose pro κἀκκυνηγετῶ vel καὶ κυνηγετῶ. V. κυνηγετέω.]

κακόμαντις *mala vaticinans*. Sept. 721 κακόμαντιν πατρὸς εὐκταίαν Ἐρινύν. Pers. 10 κακόμαντις ἄγαν ὀρσολοπεῖται θυμὸς ἔσωθεν.

κακομέλετος *malis enuntiandis occupatus*. Pers. 936 κακομέλετον ἰάν. Schol. θρῆνον ἀμελῆ καὶ ἄμουσον, κακὸν καὶ ἄμουσον μέλος ἔχουσαν, ὡς θρηνώδη καὶ ἀπευκτήν. Recte Heathius "*Vocem malis enuntiandis occupatam:* a μέλομαι, non a μέλος, unde nulla analogia deduci potest." Minus apte Paleius *mala meditantem*.

κακοποιέω *mala facio*. Fr. 109.

κακόποτμος *infelix*. Ag. 1136 ταλαίνας κακόποτμοι τύχαι.

κακορρήμων *mala loquens*. Ag. 1155 πόθεν ὅρους ἔχεις θεσπεσίας ὁδοῦ κακορρήμονας;

κακός *malus*. Pr. 223 κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδε. 473 κακὸς δ' ἰατρὸς ὥς τις. Sept. 411 μὴ κακὸς δ' εἶναι φιλεῖ. 600 ἔσθ' ὁμιλίας κακῆς κάκιον οὐδέν. 687 κακοῦ δ' ἔκβαλ' ἔρωτος ἀρχάν. 698 κακὸς οὐ κεκλήσει. 716 νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμᾷ θεός. 834 κακόν με καρδίαν τι περιπίτνει κρύος. 945 χρημάτων κακὸς δατητάς. Pers. 248 πρᾶγος ἐσθλὸν ἢ κακόν. 354 κακὸς δαίμων. 369 εἰ μό-

ρον φευξοίαθ' Ἕλληνες κακόν. 445 συμφορᾶς κακῆς. 753 ταῦτα τοῖς (probabilius ταῦτά τοι) κακοῖς ὁμιλῶν ἀνδράσιν διδάσκεται θούριος Ξέρξης. 757 ἐξ ἀνδρῶν — κακῶν. 845 κακὰ ἄλγη. 1041 δόσιν κακὰν κακῶν κακοῖς, i. e. *munus malum malorum super mala*, quocum Linwoedius comparat Soph. Ai. 853 πόνος πόνῳ πόνον φέρει. Ag. 390 κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον. 657 ποιμένος κακοῦ στρόβῳ. 1064 κακῶν κλύει φρενῶν. 1230 κακῇ τύχῃ. 1383 πλοῦτον εἵματος κακόν. 1483 κακὸν αἶνον. 1643 ἀπὸ ψυχῆς κακῆς. 1665 φῶτα προσσαίνειν κακόν. Ch. [146 τὴν κακὴν ἀράν.] 777 κακός γε μάντις ἂν γνοίη τάδε. [993 ἐχθρόν, ὡς φαίνει, κακόν.], 1031 ἐκτὸς αἰτίας κακῆς. Eum. 71 κακὸν σκότον νέμονται. 697 κακαῖς ἐπιρροαῖσι. 903 νίκης μὴ κακῆς. Suppl. 404 νέμων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' ἐννόμοις. 995 γλῶσσαν εὔτυκον φέρει κακήν. 1044 κακά τ' ἄλγη. Fr. 294 κακοὶ γὰρ εὖ πράσσοντες οὐκ ἀνασχετοί. Comparativus Sept. 600 ὁμιλίας κακῆς κάκιον οὐδέν. Ag. 865 κακοῦ κάκιον ἄλλο πῆμα.

Substantive κακόν vel cum articulo τὸ κακόν *malum*, de malo quovis dicitur quod quis vel patitur vel facit. Pr. 26 τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ. 926 πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ. Sept. 87 ὀρόμενον κακὸν ἀλεύσατε. 190 οἴκῳ καὶ πόλει πλέον κακόν. 683 εἴπερ κακὸν φέροι τις αἰσχύνης ἄτερ. Pers. 353 ἦρξεν — τοῦ παντὸς κακοῦ. 435 ἴσθι μηδέπω μεσοῦν κακόν. 531 μὴ καί τι πρὸς κακοῖσι προσθῆται κακόν. 693 νεοχμὸν ἐμβριθὲς κακόν. 726 οἷον ἤνυσεν κακόν. 781 οὐ κακὸν τοσόνδε προσέβαλον πόλει. 933 γᾷ τε πατρῴᾳ κακὸν ἄρ' ἐγενόμαν. 1005 ἔθεσθ' ἄελπτον κακόν. 1030 ἐπὶ συμφορᾷ κακοῦ. Ag. 862 ἔκπαγλον κακόν. 1102 κακὸν ἄφερτον φίλοισιν. 1131 κακῷ δέ τῳ προσεικάζω τάδε. 1407 τί κακὸν — χθονοτρεφὲς ἐδανὸν ἢ ποτὸν πασαμένα; Ch. 730 ἔοικεν ἁνὴρ ὁ ξένος τεύχειν κακόν. 891 ἐνταῦθα γὰρ δὴ τοῦδ' ἀφικόμην κακοῦ. Eum. 146 ἄφερτον. Suppl. 1070 τὸ βέλτερον κακοῦ καὶ τὸ δίμοιρον αἰνῶ. Fr. 283 τό τοι κακὸν ποδῶκες ἔρχεται βροτοῖς. Numero plurali Pr. 161 τίς οὐ ξυνασχαλεῖ κακοῖς τεοῖσι; 256 κοὐδαμῇ χαλᾷ κακῶν. 303 συνασχαλῶν κακοῖς. 320 οὐδ' εἴκεις κακοῖς. 744 ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνῃ κακά. 773 ἢ 'μός παῖς σ' ἀπαλλάξει κακῶν; 1015 κακῶν τρικυμία. Sept. 685 κακῶν δὲ κᾀσχρῶν οὔτιν' εὐκλείαν ἐρεῖς. 187 227. Ag. 1612. Ch. 222 ἐν κακοῖσι. Sept. 557 ἀλδαίνειν κακά. 571 κακοῖσι βάζει. 573 τῶν κακῶν διδάσκαλον. 575 κακῶν — τῶνδε βουλευτήριον. 628 δορίπονα κακά. 719 οὐκ ἂν ἐκφύγοιν κακά. 740 πόνοι δόμων νέοι παλαιοῖσι συμμιγεῖς κακοῖς. 758 κακῶν θάλασσα. 782 δίδυμα κάκ' ἐτέλεσεν. 808 μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν. 848 κάκ' αὐτοφόνα. 875 κακῶν ἀτρύμονες. 995 ἰὼ κακά. 998 δυστόνων κακῶν. 1033 κοινώνει κακῶν. 1044 ἐκφυγὼν κακά. 1049 παθὼν κακῶς κακοῖσιν ἀντημείβετο, ut Ch. 123 τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς. Pers. 236 ἔρξας πολλὰ δὴ Μήδους κακά. 253 κακὸν μὲν πρῶτον ἀγγέλλειν κακά. 256 ἄνια κακά. 267 οἷ' ἐπορσύνθη κακά. 291 ἐκπεπληγμένη κακοῖς. 295 κεἰ στένεις κακοῖς ὅμως. 330 ὀλίγ' ἀπαγγέλλω κακά. 331 et 807 κακῶν ὕψιστα. 429 κακῶν πλῆθος. 433 κακῶν πέλαγος. 440 συμφορὰν κακῶν. 465 κακῶν ὁρῶν βάθος. 514 πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων κακῶν. 519 ἐδήλωσας κακά. 531 πρὸς κακοῖσι. 598 κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ. 600 κλύδων κακῶν. 606 κακῶν ἔκπληξις. 631 κακῶν ἄκος. 707 πολλὰ δ' ἐκ χέρσου κακὰ γίγνεται. 712 πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος. 743 κακῶν πηγή. 814 κακῶν κρηπίς. 835 κακῶν ὑπ' ἄλγους. 840 851. Ag. 765. Eum. 276 ἐν κακοῖς. Pers. 986 κακὰ πρόκακα λέγεις. Ag. 211 τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν. 347 εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά. 648 πῶς κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω; 653 δυσκύμαντα δ' ὠρώρει κακά. 904 πολλὰ — κακὰ ἠνειχόμεσθα. 1083 ἀμφὶ τῶν αὐτῆς κακῶν. 1091 αὐτοφόνα κακά. 1133 κακῶν διαί. 1145 ἀμφιθαλῆ κακοῖς βίον. [1165 μινυρὰ κακὰ θρεομένας, ubi κακὰ delevit Schuetzius.] 1184 ἴχνος κακῶν. 1214 ὢ κακά. 1397 κρατῆρα κακῶν πλήσας ἀραίων. 1654 μηδαμῶς — ἄλλα δράσωμεν κακά. Ch. 42 ἀπότροπον κακῶν. 95 δόσιν τε τῶν κακῶν ἐπαξίαν. 154 κακῶν κεδνῶν τ' ἀπότροπον ἄγος. 277 πολλᾷ δυστερπῆ κακά. 339 τί δ' ἄτερ κακῶν; 566 δαιμονᾷ δόμος κακοῖς. 631 κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον. 748 τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤντλουν κακά. 775 τροπαίαν Ζεὺς κακῶν θήσει. 873 τῶνδ' ἀναίτιαι κακῶν. 943 ἀναφυγὰς κακῶν. 959 τὸ μὴ ὑπουργεῖν κακοῖς. 980 τῶνδ' ἐπήκοοι κακῶν. 1041 ἐπορσύνθη κακά. 1045 μήτ' ἐπιγλωσσῶ κακά. Eum. 71 κακῶν δ' ἕκατι κἀγένοντο. 125 πλὴν τεύχειν κακά. 382 κακῶν τε μνήμονες. 504 τὰ τῶν πέλας κακά. 976 ἄπληστον κακῶν. Suppl. 327 αἰόλ' ἀνθρώπων κακά. 453 ἄϊδρις μᾶλλον ἢ σοφὸς κακῶν. 469 κακῶν πλῆθος. 471 λιμὴν κακῶν. 803 ἐλευθεροῦμαι φιλαιακτῶν κακῶν. Fr. 244 de morte τῶν ἀνηκέστων κακῶν ἰατρός. pariterque 301 θάνατον — ὅσπερ μέγιστον ῥῦμα τῶν πολλῶν κακῶν. 305 ἐπόπτην ἔποπα τῶν αὐτοῦ κακῶν. 321 ἢ πολλά μ' ἐν δόμοισιν εἴργασται κακά. [369 ἐν τοῖς κακοῖσι μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς, quod fragmentum recte Euripidi tribui videtur ab Stobaeo 108, 43.] 417 μὴ κακοῖς ἰῶ κακά.

κάκοσμος *male olens*. Fr. 179 τὴν κάκοσμον οὐράνην.

κακόσπλαγχνος *timidus*. Sept. 237 ὡς πολίτας μὴ κακοσπλάγχνους τιθῇς.

κακόστρωτος *male stratus*. Ag. 556 σπαρνὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους.

κακόσχολος *malam moram afferens*. Ag. 193 πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι κακόσχολοι. Schol. ἐπὶ κακῷ ποιοῦσαι σχολάζειν.

κακότης *improbitas*. Pr. 1066 πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν;

κακουργέω *malis afficio*. Fr. 257 τοὺς θανόντας εἰ θέλεις εὐεργετεῖν εἴτ' οὖν (sic Hermannus pro ὁ γοῦν, quod est apud Stobaeum Flor. 125, 7) κακουργεῖν.

κακουχία *infausta possessio*. Sept. 668 ἐν πατρῴας μὴν χθονὸς κακουχίᾳ. Per κακώσει exp. schol.

κακόφατις *male ominatus*. Pers. 936 τὰν κακοφάτιδα βοάν.

κακοφρονέω *malo animo sum, malevolus sum*. Ag. 1174 κακοφρονῶν — δαίμων.

κακόφρων *animum angens*. Ag. 100 μερίμνης, ἣ νῦν τοτὲ μὲν κακόφρων τελέσθει.

κακόω *malis afficio, pessumdo*. Pr. 976 κακοῦσί μ' ἐκδίκως. Fr. 160 ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ. Pers. 728 ναυτικὸς στρατὸς κακωθείς. Eum. 188 σπέρματός τ' ἀποφθορᾷ παίδων κακοῦται χλοῦνις.

κακῶς *male*. Pr. 264 τὸν κακῶς πράσσοντα. Pers. 213 κακῶς δὲ πράξας. Fr. 300 τὸν κακῶς πάσχοντα. 395 κακῶς πράσσοντα. Pr. 751 1041 πάσχειν κακῶς. 759 πάσχω κακῶς. Sept. 1049 παθὼν κακῶς. 223 μὴ — βουλεύου κακῶς. Pers. 454 κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν. 813 κακῶς δρά-

σαντες. Ag. 670 στρατοῦ καμόντος καὶ κακῶς σποδουμένου, ubi κατεσποδημένου coniecit Meinekius. 927 τὸ μὴ κακῶς φρονεῖν. [Ch. 296 κακῶς ταριχευσθέντα.] Eum. 413 λέγειν δ' ἄμορφον ὄντα τοὺς πέλας κακῶς. 850 φρονεῖν δὲ κἀμοὶ Ζεὺς ἔδωκεν οὐ κακῶς. Superlativus Sept. 678 τῷ κάκιστ' αὐδωμένῳ.

καλέω [cum forma praesentis passiva et media καλοῦμαι, perfecto κέκλημαι, futuro κεκλήσομαι.] *voco, invoco, advoco.* Pr. 91 τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ. Sept. 223 θεοὺς καλοῦσα. 353 καὶ κενὸς κενὸν καλεῖ. 579 τὸν σὸν αὖθις προσμολὼν ὁμόσπορον — καλεῖ. 640 θεοὺς γενεθλίους καλεῖ. Pers. 175 εὐμενεῖς γὰρ ὄντας ἡμᾶς τῶνδε συμβούλους καλεῖς. Ag. 145 ἰήιον δὲ καλέω (ubi metro postulante scripsi δ' ἐπανακαλῶ) Παιᾶνα. 1078 δυσφημοῦσα τὸν θεὸν καλεῖ. Ch. 130 καλοῦσα πατέρα. 655 τρίτον τόδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ. 734 Αἴγισθον — καλεῖν ὅπως τάχιστ' ἄνωγεν. Eum. 28 Ποσειδῶνος κράτος καλοῦσα. 117 ὄναρ γὰρ ὑμᾶς νῦν Κλυταιμνήστρα καλῶ. 287 καλῶ χώρας ἄνασσαν τῆσδε. 557 καλεῖ δ' ἀκούοντας οὐδέν. Suppl. 213 καλοῦμεν αὐγὰς ἡλίου σωτηρίους. 872 κάλει θεούς. ‖ Forma media Pers. 688 οἰκτρῶς καλεῖσθέ με. Ch. 201 τοὺς θεοὺς καλούμεθα. 216 τίνα σύνοισθά μοι καλουμένη βροτῶν; Eum. 486 μαρτύριά τε καὶ τεκμήρια καλεῖσθε. Passive Suppl. 174 ὑψόθεν δ' εὖ κλύοι καλούμενος. ‖ *voco,* i. e. *nomino.* Pr. 86 ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα καλοῦσιν. [Ag. 1232 τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος τύχοιμ' ἄν;] Fr. 5 σεμνοὺς Παλικοὺς Ζεὺς ἐφίεται καλεῖν. 322 ὅθεν καλεῖν Κουρῆτα λαὸν ᾔνεσαν. Passivum Pers. 2 τάδε μὲν Περσῶν — πιστὰ καλεῖται. Ag. 1273 καλουμένη δὲ φοιτὰς — ἠνεσχόμην. Sept. 929 ὁπόσαι τεκνογόνοι κέκληνται. Eum. 417 Ἀραὶ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὕπαι κεκλήμεθα. Suppl. 261 αὐτῆς δὲ χώρας Ἀπίας πέδον τόδε πάλαι κέκληται. Pers. 242 οὔτινος δοῦλοι κέκληνται φωτός. Ch. 321 χάριτες δ' ὁμοίως κέκληνται γόος εὐκλεής. Ag. 161 εἰ τόδ' αὐτῷ φίλον κεκλημένῳ. Ch. 1037 πυρός τε φέγγος ἄφθιτον κεκλημένον. Eum. 658 οὐκ ἔστι μήτηρ ἡ κεκλημένου τέκνου τοκεύς.. Pr. 734 Βόσπορος δ' ἐπώνυμος κεκλήσεται. 840 πόντιος μυχὸς — Ἰόνιος κεκλήσεται, ubi κεκλήσεται ex apographis restitutum, ut vulgo apud Tzetzam scriptum ad Lycophr. 630. κληθήσεται M, ut apud Tzetzam in codicibus. Futuri passivi usitata veteribus forma est κεκλήσομαι, interdum in κληθήσομαι mutata ab librariis, ut in hoc versu Aeschyli et apud Eur. Troad. 13, qua raro veteres, saepius recentiores utuntur: de quo dixi in Thes. vol. 4 p. 870. Sept. 698 κακὸς οὐ κεκλήσει, ubi metrum alteram formam excludit.

καλλίκαρπος *pulchros fructus ferens, frugifer.* Pr. 369 τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροὺς γύας.

καλλίπαις *pulchram prolem habens.* Ag. 762 οἴκων δ' ἄρ' εὐθυδίκων καλλίπαις πότμος ἀεί.

καλλίπρῳρος *pulchram faciem habens.* Sept. 533 βλάστημα καλλίπρῳρον, ἀνδρόπαις ἀνήρ. Ag. 236 στόματός τε καλλιπρῴρου φυλακάν. Iota subscriptum utrobique omisit M.

καλλίρροος *pulchre fluens.* Pers. 201 καλλιρρόου ἔψαυσα πηγῆς.

Καλλιστώ inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 97).

κάλλος *pulchritudo.* Pers. 185 γυναῖκε — κάλλει ἀμώμω. ‖ Numero plurali κάλλη vestes purpura tinctae dicuntur, ut annotarunt grammatici in Thes. indicati vol. 4 p. 892, inter quos Hesychius κάλλη: ἄνθη πορφυρᾶ. κάλλη: εἶδος ἄνθους. ἴον πρὸς βαφὴν ἁρμόζον. Pollux 7, 64 ταύτας δὲ τὰς πορφυροβαφεῖς ἐσθῆτας καὶ κάλλη φίλον τοῖς κωμῳδοῖς καλεῖν, ὡς Εὔπολίς που λέγει "βάπτειν (hoc ex Etym. M. p. 486, 46 additum) τὰ κάλλη τὰ περίσεμνα τῇ θεῷ". Apud Aeschylum Ag. 923 ἐν ποικίλοις — κάλλεσιν βαίνειν.

καλός *pulcher.* Sept. 379 οὐ γὰρ σφάγια γίγνεται καλά. [549 Ἄργει δ' ἐκτίνων καλὰς τροφάς.] 581 ἦ τοῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλές, καλόν τ' ἀκοῦσαι; 1011 τέθνηκεν οὗπερ τοῖς νέοις θνήσκειν καλόν. Pers. 244 πολύν τε καὶ καλὸν — στρατόν. Ag. 140 καλὰ Διὸς κόρα (Diana), ubi verba Διὸς κόρα ego addidi. 620 οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλά. 1610 οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμοί. Ch. 698 βακχείας καλῆς ἰατρὸς ἐλπίς, ubi βακχείας ζάλης coniecit Bambergerus. Eum. 209 κόμπασον γέρας καλόν. Suppl. 459 μηχανὴ καλή. 772 ἔκβασις στρατοῦ καλή. Fr. 28 καλοῖσι λουτροῖς ἐκλέλουμαι. 174 τί γὰρ καλὸν ζῆν βίοτον, ὃς λύπας φέρει; 292 καλὸν δὲ καὶ γέροντα μανθάνειν σοφά. [Corrupte fr. 320 (apud Athen. 14 p. 632 c) εἶτ' οὖν σοφιστὴς καλὰ παραπαίων χέλυν, ubi κάρτα coniecit Butlerus.] Superlativus Ag. 900 κάλλιστον ἦμαρ εἰσιδεῖν ἐκ χείματος.

κάλυμμα *involucrum.* Ag. 1178 ὁ χρησμὸς οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων ἔσται δεδορκώς. Ch. 494 αἰσχρῶς τε βουλευτοῖσιν ἐν καλύμμασιν, ubi Portus ἐγκαλύμμασιν coniecit propter praecedentes sine praepositione dativos πέδαις ἀχαλκεύτοις δ' ἠρέθης, πάτερ.

κάλυξ *spica.* Ag. 1392 χαίρουσαν οὐδὲν ἧσσον ἢ διοσδότῳ γάνει σπορητὸς κάλυκος ἐν λοχεύμασιν.

καλύπτω *tego.* Pr. 220 Ταρτάρου μελαμβαθὴς κευθμὼν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον. 582 χθονὶ κάλυψον. Sept. 1040 τάφον — τῷδε μηχανήσομαι κόλπῳ φέρουσα βυσσίνου πεπλώματος καὐτὴ καλύψω. Pers. 646 οἷον οὔπω Περσὶς αἶ' ἐκάλυψεν. 917 εἴθ' ὄφελε, Ζεῦ, κἀμὲ — θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι, per tmesin dictum pro κατακαλύψαι. Ch. 52 δνόφοι καλύπτουσι δόμους.

καλύπτρα *velamentum, integumentum.* Pers. 537 καλύπτρας κατερεικόμεναι. Suppl. 121 132 Σιδονίᾳ καλύπτρᾳ. Ch. 811 δνοφερᾶς καλύπτρας.

Κάλχας *Calchas,* vates. Ag. 248 τέχναι δὲ Κάλχαντος οὐκ ἄκραντοι.

[κάλωρα vocabulum corruptum Suppl. 1002, ubi versui ab Aeschylo scripto τέρειν' ὀπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς interpolator quattuor adiunxit versus ab se fictos, qui sic scripti sunt in M, θῆρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοὶ | τιμήν (recte βροτοί τί μιν Turnebus, nisi quod νιν scribere debebat) | καὶ κνώδαλα πτεροῦντα καὶ πεδοστιβῆ, | καρπώματα στάζοντα κηρύσσει Κύπρις | κάλωρα κωλύουσαν θωσ μένην (ει super η scriptum) ἐρῶ, ubi κάωρα Stanleius, κἄξωρα Canterus, quo nihil proficitur, nisi verba proxima emendata fuerint, quod ab nemine dum effectum est.]

καλῶς *pulchre, bene.* Pr. 979 εἰ πράσσοις καλῶς. 1012 τῷ φρονοῦντι μὴ καλῶς. Sept. 23 καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ. 799 καλῶς ἔχει τὰ πλεῖστα. Pers. 725 ὥστε μὴ φρονεῖν καλῶς. Ag. 447 ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντα. 846 τὸ μὲν καλῶς ἔχον. 1044 ἤμησαν καλῶς. 1673 θήσομεν κρατοῦντε τῶνδε δωμάτων καλῶς. Ch

218 εὔχου τὰ λοιπὰ — τυγχάνειν καλῶς. 335 τοῖς ἐκεῖ καλῶς θανοῦσι. 417 cum verbis corruptis πρὸς τὸ φανεῖσθαί μοι καλῶς. 579 σὺ μὲν φύλασσε τἀν οἴκῳ καλῶς. 739 ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις καλῶς κείνῃ. 806 τὸ δὲ καλῶς κτίμενον. 903 παραινεῖς μοι καλῶς. 950 τυχόντες καλῶς. Eum. 455 πατέρα δ' ἱστορεῖς καλῶς. 458 ἔφθιθ' οὗτος οὐ καλῶς. 831 καρπόν, φέροντα πάντα μὴ πράσσειν καλῶς. Suppl. 122 πελομένων καλῶς. 411 ὅπως ἄνατα ταῦτα — ἐκτελευτήσει καλῶς. 718 ἄγαν καλῶς κλύουσα. 752 καλῶς γ' ἂν ἡμῖν ξυμφέροι ταῦτα. Fr. 300 τὸν καλῶς εὐδαίμονα. 321 καλῶς ἠφευμένος ὁ χοῖρος.

κάμαξ *hasta*. Ag. 66 ἐν προτελείοις κάμακος. Fr. 151 κάμακος γλώσσημα. ‖ *pertica*. Pollux 10, 117 τὰς μέντοι λαμπάδας καὶ κάμακας εἴρηκεν ἐν Ξαντρίαις (fr. 167). "κάμακες πεύκης οἱ πυρίφλεκτοι."

κάματος *opus*. Fr. 55 τόρνου κάματον δακτυλόδικτον. ‖ *labor*. 192, 6 κάματόν θ' ἵππων — ἀναπαύει.

κάμηλος *camelus*. Suppl. 285 ἱπποβάμοσιν καμήλοις.

κάμινος *caminus*. Fr. 280 καὶ μὴ καμίνου σχῶσι μάκιστον σέλας.

κάμνω *laboro*. Sept. 210 νεὼς καμούσης ποντίῳ πρὸς κύματι. Ag. 482 ἀλλαγᾷ λόγου καμεῖν. 670 στρατοῦ καμόντοc. Fr. 291 φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός. ‖ *fatigor*, *cesso*. Eum. 881 οὔτοι καμοῦμαί σοι λέγουσα τἀγαθά. 908 καρπόν τε γαίας καὶ βοτῶν ἐπίρρυτον ἀστοῖσιν εὐθενοῦντα μὴ κάμνειν χρόνῳ. ‖ οἱ κεκμηκότες vel οἱ καμόντες *mortui*, ut βροτῶν εἴδωλα καμόντων apud Homerum et οἱ κεκμηκότες apud Platonem et Aristotelem aliosque in Thes. indicatos vol. 4 p. 923. Suppl. 158 τὸν πολυξενώτατον Ζῆνα τῶν κεκμηκότων. 231 Ζεὺς ἄλλος ἐν καμοῦσιν. Incerta scriptura ib. 827 τῶν πρόμαρπτι (τῶν πρὸ σύ, μάρπτι Hermannus) κάμνοις, uþi schol. πρότερον θάνοις, ὦ μάρπτι, πρὶν ἡμᾶς συλλαβεῖν.

καμπή *flexus*. Fr. 27 Εὐβοΐδα καμπήν, quocum comparanda καμπὴ ὀξεῖα nomen loci ap. Theophr. H. Pl. 4, 11, 8.

κάμπτω *flecto*. Pr. 32 οὐ κάμπτων γόνυ. 396 ἄσμενος δέ τἂν σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι κάμψειεν γόνυ. Ag. 344 δεῖ γὰρ πρὸς οἴκους νοστίμου σωτηρίας κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν. ‖ Passivum Pr. 237 τοιαῖσδε πημοναῖσι κάμπτομαι. 306 οἵαις ὑπ' αὐτοῦ πημοναῖσι κάμπτομαι. 513 μυρίαις δὲ πημοναῖς δύαις τε καμφθείς.

καμπύλος *incurvus*. Suppl. 183 ξὺν ἵπποις καμπύλοις τ' ὀχήμασι.

καμψίπους *pedes inflectens* (currendo), i. e. *pernix*. Sept. 791 καμψίπους Ἐρινύς: de quo v. Ern. Curtius in commentatione Berolini edita a. 1869. "*ueber die knieenden Figuren der altgriechischen Kunst.*" Male schol. ἡ κάμπτουσα τῶν κολαζομένων τοὺς πόδας, οἱονεὶ ἡ συμποδίζουσα καὶ μὴ ἐῶσα φυγεῖν, quemadmodum Hesychius καμπεσίγουνος Ἑρινύς, glossam ex poeta ignoto sumtam, explicat ἀπὸ τοῦ κάμπτειν τὰ γόνατα τῶν ἁμαρτανόντων. Recte Schuetzius "aliud est γόνυ κάμπτειν, quod significat *requiescere*, aliud πόδας κάμπτειν, quod est *ambulare, ire*, ideoque καμψίπους h. l. est *pedes mobilis*." Et sic iam Heathius, qui Erinyum epitheton δρομάδες comparat.

καναχής *resonans*, *strepens*. Ch. 152 ἵετε δάκρυ καναχές, quod schol. exp. καναχηδὸν δακρύετε, et gl. ἠχητικόν. Adiectivum alibi non lectum: exstant vero cognata καναχηδά καναχηδόν, καναχή et καναχίζω.

[**Κάνης**. V. Σουσισκάνης.]

κάνθαρος *scarabaeus*. Fr. 232 Αἰτναῖός ἐστι κάνθαρος βίᾳ πονῶν.

κανθύλη *tumor*. Hesychius κανθύλας: τὰς ἀνοιδήσεις. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις (fr. 216). Simile apud eundem κανθηλαί; αἱ ἀνοιδήσεις.

Κάνωβος *Canobus*, locus Aegypti, de quo v. quae in Thes. collecta sunt vol. 4 p. 930. Pr. 846 ἔστιν πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονός. Suppl. 311 Κάνωβον κἀπὶ Μέμφιν ἵκετο.

Καπανεύς *Capaneus*, Hipponoi filius, dux Argivorum. Sept. 422. et 440. et fr. 15.

καπηλεύω *cauponor*, *cauponis instar perfide ago*. Sept. 545 ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην, quod schol. per ψεύσεσθαι et προδώσειν explicat.

κάπηλος *perfidus*, *dolosus*. Etym. M. p. 490, 10 καθόλου τοὺς πωλοῦντάς τι καπήλους ἔλεγον. ὁ δ' Αἰσχύλος τὰ δόλια πάντα καλεῖ κάπηλα (fr. 338) "κάπηλα προσφέρων τεχνήματα." Similiter κάπηλον φρόνημα dictum, de quo v. Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 49, 9.

καπνός *fumus*. Sept. 342 καπνῷ χραίνεται πόλισμ' ἅπαν. Ag. 497 σημανεῖ καπνῷ πυρός. 818 καπνῷ δ' ἁλοῦσα νῦν ἔτ' εὔσημος πόλις. Suppl. 780 μέλας γενοίμαν καπνός. Fr. 295 πιστὸν οὐδὲν μᾶλλον ἢ καπνοῦ σκιά.

κάρα *caput*. Pers. 208 χηλαῖς κάρα τίλλοντα. Ag. 1615 οὔ φημ' ἀλύξειν ἐν δίκῃ τὸ σὸν κάρα — λευσίμους ἀράς. Ch. 230 συμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ. 428 κτύπῳ δ' ἐπιρροθεῖ κροτητὸν ἀμὸν καὶ πανάθλιον κάρα. 496 ἆρ' ὀρθὸν αἴρεις φίλτατον τὸ σὸν κάρα; 1047 δυοῖν δρακόντοιν εὐπετῶς τεμὼν κάρα. Eum. 165 περὶ πόδα, περὶ κάρα. 176 ἕτερον ἐν κάρᾳ μιάστορ' ἐκ κείνου πάσεται. Fr. 179 περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ πληγεῖσ' ἐναυάγησεν. 165 ὑπέρχεται σπαραγμὸς εἰς ἄκρον κάρα. 178 τοὐμὸν κάρα. In allocutione Ag. 905 νῦν δέ μοι, φίλον κάρα, ἔκβαιν' ἀπήνης.

καρανιστήρ *caput detruncans*. Eum. 186 καρανιστῆρες (sic Stanleius pro καρανηστῆρες) ὀφθαλμωρύχοι δίκαι σφαγαί τε, quod schol. exp. αἱ ἀποκεφαλίζουσαι. καρανιστὴς μόρος dictus est in Rheso 817.

κάρᾱνον *caput*. Ch. 396 κάρανα δαΐξας. κάρηνον et κάρηνα dixerunt epici: v. Thes. vol. 4 p. 967.

καρανόω *ad fastigium perduco, perficio*. Ch. 705 τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις. 528 καὶ ποῖ τελευτᾷ καὶ καρανοῦται λόγος;

κάρβανος *barbarus, peregrinus*. Suppl. 914 κάρβανος ὢν δ' Ἕλλησιν ἐγχλίεις ἄγαν. Ag. 1061 σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί. ‖ καρβάν. Suppl. 119 130 καρβᾶνα δ' αὐδὰν εὖ, γᾶ, κοννεῖς. Sic Hermannus pro καρβάνα δ'. De utraque adiectivi forma v. Thes. vol. 4 p. 958.

καρδία *cor*. Eum. 861 καρδίαν ἀλεκτόρων. ‖ *pectus*, *animus*. Sept. 834 κακόν με καρδίαν τι περιπίτνει κρύος. 967 ἐντὸς δὲ καρδία στένει. Pers. 161 καί με καρδίαν ἀμύσσει φροντίς. Ag. 179 στάζει δ' ἔν θ' ὕπνῳ πρὸ καρδίας μνησιπήμων πόνος. 481 φλογὸς παραγγέλμασιν νέοις πυρωθέντα καρδίαν. 834 ἰὸς καρδίαν προσήμενος. 977 δεῖμα προστατήριον καρδίας τερασκόπου ποτᾶται. 1028 προφθάσασα καρδία γλῶσσαν. 1121 ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφὴς σταγών. 1402 ἀτρέστῳ καρδίᾳ πρὸς εἰδότας λέγω. Ch. 102 μὴ κεύθετ' ἔνδον καρδίας. 165 ὀρχεῖται δὲ καρδία

φόβῳ. 183 κἀμοὶ προσέστη καρδίας κλυδώνιον χολῆς. 391 πάροιθεν δὲ πρῴρας δριμὺς ἧται καρδίας θυμός. 832 ἐν φρεσὶν καρδίαν σχεθών. 1024 πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος. Eum. 103 ὅρα δὲ πληγὰς τάσδε καρδίας ὅθεν. 466 ἄλγη προφωνῶν ἀντίκεντρα καρδίᾳ. 522 τίς δὲ μηδὲν ἐν φάει (δέει Auratus) καρδίαν ἀνατρέφων —; ubi καρδίας legisse videtur schol. qui exp. λαμπρότητι, ὀρθότητι φρενῶν. 679 ἐν δὲ καρδίᾳ ψῆφον φέροντες. 783 812 ἰὸν ἀντιπενθῆ μεθεῖσα καρδίας σταλαγμόν. Suppl. 348 κλῦθί μου πρόφρονι καρδίᾳ. 466 ἤκουσα μακιστῆρα (μαστικτῆρα Auratus) καρδίας λόγον. [785 κελαινόχρως δὲ πάλλεταί μου καρδία, scriptura interpolata, pro qua restitui κελαινόχρῳ δὲ πάλλεται κλυδωνίῳ.] ‖ κάρζα metri causa dictum pro καρδία, quod est in M, restitui Sept. 288 γείτονες δὲ κάρζας μέριμναι ζωπυροῦσι τάρβος. Suppl. 71 ἀπειρόδακρύν τε κάρζαν. 799 βίᾳ | κάρζας γάμου κυρῆσαι. Est forma dialecti Aeolicae: v. Etym. M. p. 407, 21. ‖ κραδία dixerunt poetae in numeris dactylicis. Pr. 881 κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει. Sept. 781 μαινομένᾳ κραδίᾳ, ubi καρδίᾳ M, quod correxit Turnebus.

καρδιόδηκτος *animum mordens*. Ag. 1471 κράτος τ' ἰσόψυχον ἐκ γυναικῶν καρδιόδηκτον ἐμοὶ κρατύνεις. Sic Abreschius pro καρδίᾳ δηκτόν.

Κᾶρες ἢ Εὐρώπη inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 98 99).

κάρπιμος *frugifer*. Pr. 455 καρπίμου θέρους.

καρπός *fructus*. Sept. 357 παντοδαπὸς δὲ καρπὸς χαμάδις πεσών. 600 ὁμιλίας κακῆς — καρπὸς οὐ κομιστέος, ubi v. annot. Pers. 617 ξανθῆς ἐλάας καρπός. Eum. 831 γλώσσης ματαίας μὴ 'κβάλῃς ἐπὶ χθόνα καρπόν. 907 καρπόν τε γαίας καὶ βοτῶν ἐπίρρυτον. Suppl. 761 βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν. ‖ Improprie *eventus*, *effectus*. Sept. 618 εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Λοξίου.

καρποτελής *fertilis, frugifer*. Suppl. 688 καρποτελῆ (sic Stanleius pro καρποτελεῖ) δέ τοι Ζεὺς ἐπικραινέτω φέρματι γᾶν πανώρῳ.

καρπόω *fructum profero*. Pers. 821 ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης. ‖ Forma media καρπόομαι *possideo aliquid unde fructus percipi possit, fruor*. Pr. 851 καρπώσεται ὅσην πλατύρρους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα. Suppl. 253 γένος Πελασγῶν τήνδε καρποῦται χθόνα. 316 Λιβύη μεγίστης ὄνομα γῆς καρπουμένη. Sept. 593 βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος. Ag. 502 αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο τὴν ἁμαρτίαν. 621 οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλὰ ἐς τὸν πολὺν φίλοισι καρποῦσθαι χρόνον.

[**κάρπωμα** *fructus*. Suppl. 1001 κάρπώματα στάζοντα κηρύσσει Κύπρις.]

κάρτα *valde, profecto, sane*. Sept. 413 κάρτα δ' ἔστ' ἐγχώριος. 415 Δίκη δ' ὁμαίμων κάρτα νιν προστέλλεται. 658 ἐπωνύμῳ δὲ κάρτα, Πολυνείκη λέγω. 689 ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα κάρτ' ἐπισπέρχει θεός. 886 κάρτα δ' ἀληθῆ πατρὸς Οἰδιπόδα πότνι' Ἐρινὺς ἐπέκρανεν. 940 κάρτα δ' εἴσ' ὁμαίμοι. Pers. 372 τοιαῦτ' ἔλεξε κάρθ' ὑπ' εὐθύμου φρενός. 519 ὡς κάρτα μοι σαφῶς ἐδήλωσας κακά. Ag. 277 παιδὸς νέας ὣς κάρτ' ἐμωμήσω φρένας. 592 ἦ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἴρεσθαι κέαρ. 801 κάρτ' ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος. 840 δοκοῦντας εἶναι κάρτα πρευμενεῖς ἐμοί. 936 ἐν ποικίλοις ἂν κάρτα μοι βῆναι δοκεῖ. 1206 ἀλλ' ἦν παλαιστὴς κάρτ' ἐμοὶ πνέων χάριν. 1252 ἦ κάρτα χρησμῶν παρεκόπης κλύων ἐμῶν. Ch. 174 καὶ μὴν ὕδ' ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος. 176 αὐτοῖσιν ἡμῖν κάρτα προσφερὴς ἰδεῖν. 263 δόμον δοκοῦντα κάρτα νῦν πεπτωκέναι. 929 ἦ κάρτα μάντις οὑξ ὀνειράτων φόβος. Eum. 15 μολόντα δ' αὐτὸν κάρτα τιμαλφεῖ λεώς. 90 κάρτα δ' ὢν ἐπώνυμος πομπαῖος ἴσθι. 213 ἦ κάρτ' ἄτιμα — Διὸς πιστώματα. 222 τὰ μὲν γὰρ οἶδα κάρτα σ' ἐνθυμουμένην. 646 ἔστι τοῦδ' ἄκος καὶ κάρτα πολλὴ μηχανὴ λυτήριος. 738 κάρτα δ' εἰμὶ τοῦ πατρός. 848 καὶ τῷ μὲν εἶ σὺ κάρτ' ἐμοῦ σοφωτέρα. Suppl. 201 τὸ τῇδε κάρτ' ἐπίφθονον γένος. 288 κάρτ' ἂν ἤκασα ὑμᾶς. [448 ἀλγεινὰ θυμοῦ κάρτα κινητήρια.] 450 δεῖ κάρτα θύειν. 452 ἦ κάρτα νείκους τοῦδ' ἐγὼ παροίχομαι. Fr. 303 δέδοικα μῶρον κάρτα πυραύστου μόρον. [320 κάρτα pro καλά restituendum esse coniecit Butlerus.]

καρτερός *fortis, violentus*. Pr. 207 αἱμύλας δὲ μηχανὰς ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασιν. 212 πρὸς τὸ καρτερόν. Suppl. 612 ἐὰν δὲ προστιθῇ τὸ καρτερόν. [Sept. 518 εἰ Ζεύς γε Τυφῶ καρτερώτερος μάχῃ.] Fr. 311a ποία ξυνωρὶς τῆσδε καρτερωτέρα;

κάρφος *lignum*. Fr. 22a κάρφει παλαιῷ κάπιβωμίῳ ψόλῳ.

Κασάνδρα *Casandra*, quae in scenam prodit in Agamemnone et nominatur Ag. 1035 Κασάνδραν λέγω. Κασσάνδραν Hermannus: quod rectius. V. Thes. vol. 4 p. 1005.

κασιγνήτη *soror*. Pr. 636 κασιγνήταις πατρός. Numero duali Pers. 185 κασιγνήτα γένους ταὐτοῦ.

κασίγνητος *frater*. Pr. 347 ἐπεί με χαὶ κασιγνήτου τύχαι τείρουσ' Ἄτλαντος. Sept. 632 τὸν αὐτοῦ σοῦ κασίγνητον. [674 κασιγνήτῳ κάσις, ἐχθρὸς σὺν ἐχθρῷ στήσομαι.] Ag. 327 ἀνδρῶν κασιγνήτων τε καὶ φυταλμίων.

κάσις *frater*. [Sept. 674 κασιγνήτῳ κάσις, ἐχθρὸς σὺν ἐχθρῷ στήσομαι.] ‖ *soror*. Figurate Sept. 494 λιγνὺν μέλαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιν. Ag. 494 κάσις πηλοῦ ξύνουρος, διψία κόνις.

Κασωλάβα urbis vel vici nomen. Hesychius Κασωλάβα: οἱ μὲν πόλις, οἱ δὲ κώμη. Αἰσχύλος Ἱερείαις (fr. 85). Simile adiectivum gentile Κασολαβῆς est in titulis tributorum ap. Boeckh. Oecon. civ. vol. 2 p. 696, qui Troadi adscribit.

κατά praepositio cum genitivo et accusativo construitur. Cum genitivo *sub*. Pers. 689 οἱ κατὰ χθονός θεοί. Eum. 115 ὦ κατὰ χθονὸς θεοί. Ag. 1386 τοῦ κατὰ χθονὸς Ἅιδου (Διὸς Enger.). Ch. 356 κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων. Pers. 627 ἡμεῖς δ' ὕμνοις αἰτησόμεθα φθιμένων πομποὺς εὔφρονας εἶναι κατὰ γαίας, ubi in apogr. multis κατὰ γαῖαν. Eodem modo erratum in M et apographis Eum. 374 κατὰ γᾶν μινύθουσιν ἄτιμοι. et 838 871 ἐμὲ παθεῖν τάδε, φεῦ, ἐμὲ παλαιόφρονα κατά τε γᾶν οἰκεῖν ἀτίετον, φεῦ, μύσος. Recte γᾶς utrobique Hermannus. Ch. 377 τῶν μὲν ἀρωγοὶ κατὰ γῆς ἤδη. 475 θεῶν τῶν κατὰ γᾶς ὅδ' ὕμνος. Eum. 1007 κατὰ γῆς σύμεναι. | *contra, in damnum alicuius*. Sept. 198 ψῆφος κατ' αὐτῶν ὀλεθρία βουλεύσεται. 406 καὐτὸς καθ' αὑτοῦ τήνδ' ὕβριν μαντεύσεται. Ch 221 αὐτὸς καθ' αὑτοῦ τἄρα μηχανορραφῶ. Eum. 379 δνοφεράν τιν' ἀχλὺν κατὰ δώματος αὐδᾶται πολύστονος φάτις. Suppl. 485 κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεώς. ‖ κατ' ἄκρας adverbialiter dictum *funditus*. Ch. 691 κατ' ἄκρας ἐνθάδ' ὡς πορθούμεθα.

Cum accusativo post verba motum indicantia Pr. 679 πυκνοῖς ὄσσοις δεδορκὼς τοὺς ἐμοὺς κατὰ στίβους. Ag. 692 κυναγοὶ κατ' ἴχνος πλατᾶν ἄφαντον κέλσαντες. ‖ *secundum*. κατ' οὖρον, meta-

phora a vento secundo desumta, cuius formulae exempla v. in Thes. vol. 5 p. 2415. Sept. 690 ἴτω κατ' οὖρον. 854 γόων, ὦ φίλαι, κατ' οὖρον ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν πίτυλον. Pers. 481 κατ' οὖρον οὐκ εὔκοσμον αἴρονται φυγήν. Sept. 819 πατρὸς κατ' εὐχὰς δυσπότμους φορούμενοι. Suppl. 241 κατὰ νόμους ἀφικτόρων. 390 κατὰ νόμους τοὺς οἴκοθεν. κατ' ἰσχὺν *per vim, violenter*. Pr. 212 ὡς οὐ κατ' ἰσχὺν οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερὸν χρείη, δόλῳ δὲ τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν. Ib. 1013 αὐθαδία γὰρ τῷ φρονοῦντι μὴ καλῶς αὐτὴ καθ' αὑτὴν (*ipsa per se*) οὐδενὸς μεῖον σθένει. Alia huiusmodi exempla v. in Thes. vol. 4 p. 1014. ‖ καθ' ἓν pro καθάπαξ *omnino, prorsus* dictum Ch. 317 τί σοι φάμενος ἢ τί ῥέξας τύχοιμ' ἂν καθ' ἓν οὐρίσας ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναί; ubi in M scriptum est καθεν sine accentu, superscripta ab διορθωτῇ littera ξ, qua ἕκαθεν significatur, cum metri vitio.

Significatione locali *in, ad, iuxta*. *In* Pr. 869 κατ' Ἄργος. Sept. 6 250. Ag. 595. Eum. 1015 κατὰ πτόλιν. Pers. 1070 κατ' ἄστυ. 871 κατὰ χέρσον. 879 κατὰ πρῶν' ἅλιον. 898 κατὰ κλῆρον Ἰάονιον. Ag. 243 πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας. 427 τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐφ' ἑστίας ἄχη. 578 θεοῖς — τοῖς καθ' Ἑλλάδα. Eum. 901 κατὰ χθόν' οὖσα. 1042 καθ' ὁδόν. Suppl. 508 λευρὸν κατ' ἄλσος. τὰ κατ' ἀνθρώπους *quae ad homines pertinent*. Eum. 310 λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους. 930 πάντα γὰρ αὗται τὰ κατ' ἀνθρώπους ἔλαχον διέπειν. ‖ *ad* vel *iuxta*. Sept. 528 τύμβον κατ' αὐτὸν Διογενοῦς Ἀμφίονος. Fr. 27 κατ' αὐτὸν τύμβον ἀθλίου Λίχα. Suppl. 869 κατὰ Σαρπηδόνιον χῶμα. ‖ *e regione, ex adverso*. Sept. 505 ἀνὴρ κατ' ἄνδρα τοῦτον ᾑρέθη. Ch. 573 εἰ — μολὼν ἔπειτά μοι κατὰ στόμα ἀρεῖ (sic Bambergerus pro ἐρεῖ), σάφ' ἴσθι, καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ —.

Significatione causali Pr. 226 αἰτίαν καθ' ἥντινα. Pers. 4 κατὰ πρεσβείαν οὓς αὐτὸς ἄναξ — εἵλετο. [Eum. 689 ὅτ' ἦλθον Θησέως κατὰ φθόνον στρατηλατοῦσαι.] Suppl. 338 πότερα κατ' ἔχθραν; 940 κατ' εὔνοιαν φρενῶν. Pr. 261 οὔτ' ἐμοὶ λέγειν καθ' ἡδονὴν, σοί τ' ἄλγος.

Significatione comparativa Pr. 890 τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτόν. Sept. 829 ὀρθῶς κατ' ἐπωνυμίαν καὶ πολυνεικεῖς. 425 ὁ κόμπος δ' οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. Ag. 351 κατ' ἄνδρα σώφρον' εὐφρόνως λέγεις. 925 λέγω κατ' ἄνδρα, μὴ θεόν, σέβειν ἐμέ.

Significatione temporali Sept. 219 ἐμὸν κατ' αἰῶνα. Pers. 221. Eum. 695 κατ' εὐφρόνην. Ag. 668 λευκὸν κατ' ἦμαρ. Ch. 818 νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει, καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανέστερος. καθ' ἡμέραν *quotidie*. Pers. 841 ψυχὴν διδόντες ἡδονῇ καθ' ἡμέραν.

κατὰ per tmesin a verbo disiunctum v. s. v. καταβάλλω. κατακαλύπτω. κατακρατέω. κατόλλυμι. ‖ Apocopen κὰδ δίκαν Ch. 787 intulit Hermannus pro διὰ δίκας. V. s. v. λάσκω.

καταβάλλω *deiicio, demitto*. Ch. 574 μολὼν ἔπειτά μοι κατὰ στόμα | ἀρεῖ — καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ.

Καταβασμός *descensus*. Pr. 811 ἕως ἂν ἐξίκῃ Καταβασμόν. Καταβασμός, quae Attica forma est, vel Καταβαθμός apud alios scriptores, est nomen loci devexi, qui Aegyptum ab Libya disterminat, de quo v. Strabo 17 p. 791 798 825 838 aliique in Thes. indicati vol. 4 p. 1018: Aeschylus vero de Καταδούποις Nili loquitur, ubi fluvius iste de montibus praecipitatur: quod apparet e locis scriptorum in Thes. p. 1064 indicatis, Herodotus 2, 17 ὁ γὰρ Νεῖλος, ἀρξάμενος ἐκ τῶν Καταδούπων. Cicero Somn. Scip. c. 5 *Sicut ubi Nilus ad ea quae Catadupa nominantur, praecipitat ex altissimis montibus*. Plin. H. N. 5, 9. *Vectus aquis properantibus ad locum Aethiopum, qui Catadupi vocantur, novissimo Catarracte inter occursantes scopulos non fluere immenso fragore creditur, sed ruere.*

καταγελάω *derideo*. Ag. 1271 κἀν τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένην μέγα φίλων ὕπο.

κατάγελως *irrisio*. Ag. 1264 τί δῆτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε;

καταγιγνώσκω *diiudico*. Eum. 573 ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῇ δίκη.

κατάγω *reduco*. Qua significatione frequenter de exulibus dicitur: v. Thes. vol. 4 p. 1050. Sic Sept. 647 κατάξω δ' ἄνδρα τόνδε. 660 εἴ νιν κατάξει χρυσότευκτα γράμματα. Ag. 1607 τραφέντα δ' αὖθις ἡ Δίκη κατήγαγεν.

καταθάπτω *humo*. Ag. 1553 καὶ καταθάψομεν οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν.

καταθνήσκω *morior*. Usitatissimum tragicis verbum, qui duobus tantum temporibus, aoristo κατθανεῖν et futuro κατθανεῖσθαι, utuntur iisque nonnisi admissa syncope: quam ipsam ab causam indicativo aoristi non esse usi reperiuntur nisi ubi augmentum omittere liceret, ut in versu anapaestico Ag. 1553 πρὸς ἡμῶν κάππεσε κάτθανε. Reliqua exempla sunt Pr. 571 ὃν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει. Pers. 276 σώμαθ' ἁλιβαφῆ κατθανόντα λέγεις φέρεσθαι. Ag. 873 ἅπαξ ἑκάστῳ κατθανὼν μορφώματι. 1290 τλήσομαι τὸ κατθανεῖν. 1303 ἀλλ' εὐκλεῶς τοι κατθανεῖν χάρις βροτῷ. 1364 ἀλλὰ κατθανεῖν κρατεῖ. 1610 οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμοί.

καταιβάτης *descensor*. Est epitheton Iovis fulguratoris, qui constanter sic, nusquam καταβάτης, dicitur: de quo v. Thes. vol. 4 p. 1025. Hinc καταιβάτης κεραυνός *fulmen caducum* apud Aeschylum Pr. 359 aliosque in Thes. indicatos.

καταιγίζω *turbinis instar irruo*. Sept. 63 πρὶν καταιγίσαι πνοὰς Ἄρεως. Fr. 195 ἵν' εὐλαβοῦ βρόμον καταιγίζοντα.

καταιθαλόω *comburo*. Fr. 157 καὶ δόμους Ἀμφίονος καταιθαλώσω.

καταίθω *comburo*. Ch. 607 καταίθουσα (sic Canterus pro κ' αἴθουσα) παιδὸς δαφοινὸν δαλὸν ἥλικα. Suspectum est quod legitur apud Plut. Mor. p. 827 c ἀναγκαζόμενον τὸ Αἰσχύλειον (fr. 302) ἀναφωνεῖν, ᾧ πρὸς τὴν τύχην ἐχρῆτο Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς ἀποβαλὼν τὴν ἡγεμονίαν "σύ τοί με φυσᾷς, σύ με καταίθειν δοκεῖς." Idem V. Demetrii c. 35 p. 905d διὸ καί φασιν αὐτὸν ἐν ταῖς χείροσι μεταβολαῖς πρὸς τὴν τύχην ἀναφθέγγεσθαι τὸ Αἰσχύλειον "σύ τοί μ' ἔφυσας (libri alii με φυσᾷς, ut scriptum est apud Plut. Mor.), σύ με καταίθειν δοκεῖς. Ad postrema verba Sintenis has annotavit librorum varietates "σύ με καταίθειν δοκεῖς P. D. et Moral. l. c. σύ μοι καταίθειν δοκεῖς B. C. fueratque in A, sed correctum σύ με καταίθειν δοκεῖς. Vulgo σύ με καταίθειν μοι δοκεῖς, quod est in cod. 1679." Aptam sententiam praebet Grotii coniectura σύ τοί μ' ἔφυσας, σύ με καταφθιεῖν δοκεῖς, nisi quod καταφθίσειν scribere debebat.

καταινέω *promitto*. Ch. 706 καταινέσαντα καὶ κατεξενωμένον.

καταίσιος *decens.* Ag. 1598 ἐπιγνοὺς ἔργον οὐ καταίσιον. Vocabulum aliunde non cognitum, nisi quod Hesychius καταίσια per καταίσιμα est interpretatus.

καταισχυντήρ *qui dedecore afficit.* Ag. 1363 ὑπείξομεν δόμων καταισχυντῆρσι τοῖσδ' ἡγουμένοις;

καταισχύνω *dedecore afficio.* [Sept. 546 μακρᾶς κελεύθου δ' οὐ καταισχύνειν πόρον.] Suppl. 996 ὑμᾶς δ' ἐπαινῶ μὴ καταισχύνειν ἐμέ.

κατακαλύπτω *obtego.* Per tmesin Pers. 917 εἴθ' ὄφελε, Ζεῦ, κἀμὲ — θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι.

κατακάρφομαι *marcesco.* Ag. 80 φυλλάδος ἤδη κατακαρφομένης. Hesychius κατακάρφει: ἀφανίζει, ξηραίνει. κατακάρψεις: καταφλέξεις. Frequentior verbi simplicis usus κάρφομαι.

κατακλύζω *inundo.* Sept. 1077 ἀλλοδαπῶν κύματι φωτῶν κατακλυσθῆν. Sic L. Dindorfius pro κατακλυσθῆναι τὰ μάλιστα. De apocope infinitivi v. s. v. χρίμπτω.

κατακρατέω *imperium teneo.* Pers. 101 θεόθεν γὰρ κατὰ μοῖρ' ἐκράτησεν.

κατακρύπτω *velo.* Pers. 536 ἄστυ τὸ Σούσων — πένθει δνοφερῷ κατέκρυψας.

κατακτείνω *occido.* Sept. 961 σὺ δ' ἔθανες κατακτανών, ubi θάνες κατακτάς Lachmannus deleto σὺ δ'. 965 πρόκεισαι κατακτάς. 980 οὐδ' ἵκεθ' ὡς κατέκτανεν. Ag. 1613 σὺ δ' ἄνδρα τόνδε φῂς ἑκὼν κατακτανεῖν. Ch. 923 σύ τοι σεαυτήν, οὐκ ἐγώ, κατακτενεῖς. Eum. 460 ἀλλά νιν κελαινόφρων ἐμὴ μήτηρ κατέκτα. 587 τὴν μητέρ' εἰπὲ πρῶτον εἰ κατέκτονας. 591 εἰπεῖν γε μέντοι δεῖ σ' ὅπως κατέκτανες. 602 ἀνδροκτονοῦσα πατέρ' ἐμὸν κατέκτανεν. 605 οὐκ ἦν ὅμαιμος φωτὸς ὃν κατέκτανεν. 610 εἴ σφε σὺν δίκῃ κατέκτανον. Suppl. 305 Ἄργον, τὸν Ἑρμῆς παῖδα γῆς κατέκτανε. Fr. 180 τίνος κατέκτας ἕνεκα παῖδ' ἐμὸν βλάβης; 222 Ζεὺς ὅς κατέκτα.

καταλείπω *relinquo.* Fr. 15 (in Etym. M. p. 341, 5) Καπανεύς μου (recte μοι cod. Flor. ap. Miller. p. 112) καταλείπεται.

καταλήγω *desino, cesso, ad finem pervenio.* Ag. 1479 πρὶν καταλῆξαι τὸ παλαιὸν ἄχος. Ch. 1075 ποῖ καταλήξει μετακοιμισθὲν μένος ἄτης;

καταλλαγή *conciliatio.* Sept. 767 βαρεῖαι καταλλαγαί. Schol. δυσχερὲς τὸ φιλιωθῆναι αὐτοὺς διὰ τὰς κατάρας.

καταμηνύω *indico.* Pr. 175 τόδ' ἐγὼ καταμηνύσω.

κατάμομφος *reprehensioni obnoxius.* Ag. 158 δεξιὰ μέν, κατάμομφα δὲ φάσματα φαίνων.

κατανάω *in domicilio colloco.* Inusitata praesentis forma, cuius aoristus κατένασσα apud Hesiodum legitur Op. 166 aliosque in Thes. indicatos vol. 4 p. 1152 et ab Veitchio p. 405 ed. tert. Forma media Eum. 929 δυσαρέστους δαίμονας αὐτοῦ κατανασσαμένη.

κατανθρακόομαι *in carbones muto.* Fr. 280 στέγην πυρώσω καὶ κατανθρακώσομαι.

καταξαίνω *attero, consumo.* Ag. 197 πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι — παλιμμήκη χρόνον τιθεῖσαι τρίβῳ κατέξαινον ἄνθος Ἀργείων.

καταξενόω *hospitio excipio.* Ch. 706 καταινέσαντα καὶ κατεξενωμένον.

καταξιόω *iubeo.* Ag. 572 καὶ πολλὰ χαίρειν ξυμφοραῖς καταξιῶ. Sic χαίρειν κελεύω vel λέγω dici solet. Forma media καταξιόομαι *dignor, dignum iudico.* Sept. 667 Δίκη προσεῖδε καὶ κατηξιώσατο.

καταπαύω *cessare facio, finem impono.* Suppl. 586 τίς γὰρ ἂν κατέπαυσεν Ἥρας νόσους ἐπιβούλους;

καταπίνω *absorbeo, deglutio.* Improprie fr. 89 τὸν δ' ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσονα ταχέως ὁ μέγας καταπίνει.

καταπίπτω *decido, occido.* Ag. 1553 πρὸς ἡμῶν κάππεσε, κάτθανε.

καταπνέω *inspiro.* Ag. 105 ἔτι γὰρ θεόθεν καταπνείει πειθὼ μολπᾶν ἀλκᾷ σύμφυτος αἰών, ubi καταπνεῖει Aldus, καταπνέει M, sed una ante ει littera erasa, quae υ fuisse videtur: unde καταπνεύει in apographis. Aeschylus fortasse καταπνεῖ μου scripserat.

κατάπτερος *alatus.* Pr. 798 πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατάπτεροι. Hoc adiectivo Euripides utitur Or. 178.

καταπτήσσω *occulto me.* Eum. 252 ὅδ' ἐνθάδ' ἐστί που καταπτακών. Quod est participium aoristi secundi. καταπλακών Hesychius per διαμαρτών explicat, sed praecedente alia interpretatione καταπλήξας, fortasse ex καταπτήξας, quod coniecit Lobeckius Paralip. p. 451, corrupta et ad Aeschyleum καταπτακών referenda.

κατάπτυστος *abominandus.* Ch. 632 γοᾶται — κατάπτυστον (κακόν). Eum. 68 de Furiis αἱ κατάπτυστοι κόραι.

κατάρα *imprecatio.* Sept. 721 τὰς περιθύμους κατάρας — Οἰδιπόδα.

καταρράπτω *persuo, consuo.* Improprie *struo, machinor.* Eum. 26 λαγὼ δίκην Πενθεῖ καταρράψας μόρον.

καταρρινάω *limo.* Suppl. 747 πολλοὺς δέ γ' εὑρήσουσιν ἐν μεσημβρίας (sic Schuetzius pro μεσημβρίαι, i. e. μεσημβρίᾳ, quod est in M) θάλπει βραχίον' εὖ κατερρινημένους, quod schol. exp. καλῶς ἐν ἡλίῳ γεγυμνασμένους. κατερρινωμένους coniecit Wellauerus, quod verbum annotavit Hesychius κατερρινωμένον: καταπεπυκασμένον, καταδεδερματωμένον. κατερρινημένους si recte legitur, sic explicandum ut Paleius explicuit "the metaphor conveys the idea of rubbing away and removing all superfluous flesh. Bothe compares Quintil. Or. 8, 3, 12. *quorum lacertos exercitatio expressit ac constrinxit.* So also Tac. Germ. 30 *strictos artus.* Lucret. 3, 214 *nil ibi limatum de toto corpore cernas.*"

καταρρίπτω *deiicio.* Improprie *destruo, everto.* Ag. 884 εἴ τε δημόθρους ἀναρχία βουλὴν καταρρίψειεν.

καταρτύω *compono, coagmento.* Perfectum κατήρτυκα intransitive *aetate perfecta s. adultus sum.* Eum. 473 σὺ μὲν κατηρτυκὼς ὅμως ἱκέτης προσῆλθες καθαρός, ἀβλαβὴς δόμοις. Recte schol. τέλειος τὴν ἡλικίαν· τοῦτο δὲ ἀπὸ τῶν ζῴων. Hesychius κατηρτυκώς: τέλειος. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζῴων, ὅταν ἐκβάλῃ πάντας τοὺς ὀδόντας. Plura de hoc usu verbi v. in Thes. vol. 4 p. 1214.

κατάρχω *initium facio.* Pers. 351 τίνες κατῆρξαν, πότερον Ἕλληνες, μάχης;

κατασβέννυμι *exstinguo.* Improprie *exsicco.* [Sept. 584 in versu interpolatoris μητρός τε πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη; quod schol. utcunque explicat τὰ δάκρυα τῆς πατρίδος ποία παύσει τιμωρία;] Ag. 958 ἔστιν θάλασσα, τίς δέ νιν κατασβέσει; ‖ κατέσβηκα *exsiccatus sum.* Ag. 888 κλαυμάτων ἐπίσσυτοι πηγαὶ κατεσβήκασιν.

κατασθμαίνω *cum anhelitu in aliquid sae-*

[illegible]

[illegible] Sept. [illegible] [illegible] Pers. [illegible] ἔνος [illegible] οἴκοτ [illegible] ἄλα. Ag. [illegible] κατέχουσιν. 1540 [illegible] ἀροίτας κατέχειν [illegible] τε θεοὶ καὶ [illegible] Aoristus [illegible] κατασχεθεῖν. [illegible] καὶ δ' ἐμὸς μαθὼν [illegible] Ag. [illegible] ὥστε — Ἀτρείδας [illegible] τε καλλιπρώ[illegible] δραῖον οἴκοις [illegible] κατέχειν.

[illegible] Ag. 271 εὖ γὰρ [illegible]

[illegible] Sept. 439 τῶν [illegible] ἡ γλῶσσ' ἀλη[illegible]

[illegible] Eum. 294 de Minerva [illegible] de sedente dictum, [illegible] sunt, ut monuit

Wellauerus. Nam παλλάδια non solum ὀρθά, sed etiam καθήμενα fuerunt, de quo praeter alios Porphyrius dixit in annot. ad Hom. Il. 6, 273. V. quae dixi in Philologo a. 1861 p. 344.

[κατιλλώπτω. Fr. 225 εὖ κατιλλώψας vitiose pro ἐγκατιλλώψας, quod v.]

κατισχναίνω *absumo*, *macero*. Eum. 189 ἀτμῷ κατισχναίνουσα. Sic Robortellus pro κατισχαίνουσα, quod est in M. Pr. 269 οὐ μήν τι ποιναῖς γ' ᾠόμην τοίαισί με κατισχνανεῖσθαι

κατοιδα *novi*, *perspicio*. Ag. 4 ἄστρων κάτοιδα νυκτέρων ὁμήγυριν. Pers. 744 παῖς δ' ἐμὸς τάδ' οὐ κατειδὼς ἤνυσεν νέῳ θράσει.

κατοικίζω *colloco*. Pr. 250 τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατῴκισα. ‖ *restituo*. Eum. 756 γῆς πατρῴας ἐστερημένον σύ τοι κατῴκισάς με. ‖ *condo*. Pr. 725 αἳ Θεμίσκυράν ποτε κατοικιοῦσιν.

κάτοικος *incola*. Ag. 1286 τί δῆτ' ἐγὼ κάτοικος ὧδ' ἀναστένω; ubi μέτοικος H. L. Ahrensius, κάτοικτος Scaliger: quod si recte restituit, semel dictum est ut ἐποίκτιστος et ἔποικτος 1221 1614.

κατοικτίζω *commiseror*. Suppl. 903 λακὶς χιτῶνος ἔργον οὐ κατοικτιεῖ. Forma media Pr. 36 τί μέλλεις καὶ κατοικτίζει (κατοικτίζῃ M) μάτην; unde Eum. 121 restitui ἄγαν ὑπνώσσεις καὶ κατοικτίζει πάθος, pro κατοικτίζεις, quod est in M. Pers. 1063 κατοικτίσαι στρατόν.

κατοκνέω *cunctor*. Pr. 67 σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς;

κατόλλυμι *perdo*. Perfectum medii κατόλωλα *perii*, in tmesi Pers. 670 νεολαία γὰρ ἤδη κατὰ πᾶσ' ὄλωλεν.

κατολολύζω *ingemisco*. Ag. 1118 κατολολυξάτ' ὦ θύματος λευσίμου. Sic Meinekius pro κατολολυξάτω.

κατοπτήρ *speculator*. Sept. 36 σκοποὺς δὲ κἀγὼ καὶ κατοπτῆρας (κατοπτῆρα pr. M) στρατοῦ ἔπεμψα. Eadem vocabula coniungit Io. Cinnamus p. 157 d.

κατόπτης *speculator*. Sept. 41 αὐτὸς κατόπτης δ' εἰμ' ἐγὼ τῶν πραγμάτων. ‖ *speculator*. Sept. 369 ὅ τοι κατόπτης — στρατοῦ πευθώ τιν' ἡμῖν, ὦ φίλαι, νέαν φέρει.

κάτοπτος *prospiciens*. Ag. 307 Σαρωνικοῦ πορθμοῦ κάτοπτον πρῶνα. Sic Canterus quod est in M κάτοπτρον correxit ex schol. qui exp. τὸ κατόψιον.

κάτοπτρον *species*, *imago*. Ag. 839 ὁμιλίας κάτοπτρον, εἴδωλον σκιᾶς. ‖ *speculum*. Fr. 288 κάτοπτρον εἴδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ.

κατορθόω *erigo*, *impello*. Passivum Ch. 512 ἐπειδὴ δρᾶν κατώρθωσαι φρενί.

κάτοχος *retentus*, *inclusus*. Pers. 223 τἄμπαλιν δὲ τῶνδε γαίας κάτοχ' ἀμαυροῦσθαι (κάτοχα μαυροῦσθαι Blomfieldus) σκότῳ, ubi γαίας Turnebus. In M γαίαι (i. e. γαίᾳ).

κάτω *infra*. Pr. 74 χώρει κάτω. Pers. 839 ἐγὼ δ' ἄπειμι γῆς ὑπὸ ζόφον κάτω. Ag. 871 τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω χθονός. Eum. 1023 ἐς τοὺς ἔνερθε καὶ κάτω χθονὸς τόπους. Ch. 123 κῆρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω. Eum. 267 καὶ ζῶντά σ' ἰσχνάνασ' ἀπάξομαι κάτω. Suppl. 597 Ζεὺς — τὸ μεῖον κρεισσόνων κρατύνειν οὔτινος ἄνωθεν ἡμένου σέβει κάτω. ‖ ἄνω καὶ κάτω *susque deque*. Eum. 650 τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω στρέφων τίθησιν. Fr. 321 τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω.

κάτωθεν *ab inferis*. Pers. 697 ἐπεὶ κάτωθεν ἦλθον. Ch. 382 κάτωθεν ἀμπέμπων ὑστερόποινον ἄταν.

κατῶρυξ *in terra defossus*, *subterraneus*. Pr. 452 κατώρυχες δ' ἔναιον, i. e. defossi specubus.

Καύκασος *Caucasus*. Pr. 422 Καυκάσου πέλας. 719 πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς.

καχλάζω *strepito*, *murmuro*. Sept. 115 κῦμα περὶ πτόλιν δοχμολοφᾶν ἀνδρῶν καχλάζει. 761 κῦμα — ὃ καὶ περὶ πρύμναν πόλεως καχλάζει.

κάω *incendo*. Ag. [292 πλέον καίουσα τῶν εἰρημένων in versu interpolatoris de quo v. s. v. προσαιθρίζω.] 849 ἤτοι κέαντες ἢ τεμόντες.

κέαρ *cor*. Pr. 165 πρὶν ἂν ἢ κορέσῃ κέαρ. 184 κέαρ ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς. 245 ἠλγύνθην κέαρ. 379 ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ. 390 τούτου φυλάσσου μή ποτ' ἀχθεσθῇ κέαρ. 437 συννοίᾳ δὲ δάπτομαι κέαρ. 590 Διὸς θάλπει κέαρ ἔρωτι. 1008 οὐδὲ μαλθάσσει κέαρ | λιταῖς. Sic Porsonus pro μαλθάσσῃ λιταῖς ἐμαῖς. κέαρ addendum esse viderat Robortellus. Sept. 287 φόβῳ δ' οὐχ ὑπνώσσει κέαρ. Ag. 11 ὧδε γὰρ κρατεῖ γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζον κέαρ. 592 ἦ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἴρεσθαι κέαρ. 997 τελεσφόροις δίναις κυκλούμενον κέαρ. Ch. 26 ἰυγμοῖσι βόσκεται κέαρ. 411 πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον κέαρ. Suppl. 784 ἄθικτον (sic correxi pro ἄφυκτον) δ' οὐκέτ' ἂν πέλοι κέαρ.

[Κεγχρεία. V. Κερχνεία.]

κεδνός *bonus*, *probus*, *prudens*. Sept. 62 ναὸς κεδνὸς οἰακοστρόφος. 407 κεδνὸν Ἀστακοῦ τόκον. 504 κεδνὸς Οἴνοπος τόκος. 594. Pers. 172 τὰ κεδνὰ — βουλεύματα. 142 φροντίδα κεδνὴν καὶ βαθύβουλον θώμεθα. 928 αἰαῖ αἰαῖ κεδνᾶς ἀλκᾶς. Ag. 122 κεδνὸς δὲ στρατόμαντις. 261 εἴτε κεδνὸν εἴτε μὴ πεπυσμένη. 622 πῶς δῆτ' ἂν εἰπὼν κεδνὰ τἀληθῆ τύχοις; 648 πῶς κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω; Ch. 154 κακῶν κεδνῶν τ' ἀπότροπον ἄγος, ubi κεδνῶν metro repugnat. 701 κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων, Suppl. 206 φυλάξομαι δὲ τάσδε μεμνῆσθαι σέθεν κεδνὰς ἐφετμάς.

κεῖμαι *iaceo*. Pr. 364 κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου. Ch. 724 ὦ πότνια χθών, — ἣ νῦν ἐπὶ ναυάρχῳ σώματι κεῖσαι Suppl. 242 κλάδοι κεῖνται παρ' ὑμῖν. Fr. 327 Αἴγινα δ' αὕτη πρὸς νότου κεῖται (*sita est*) πνοάς. ‖ *mortuus iaceo*. Sept. 810 ἐκεῖθι κεῖσθον, ab διορθωτῇ in M in κῆλθον mutatum. Pers. 325 κεῖται θανών. Ag. 1285 ὑπτίασμα κειμένου πατρός. 1438 κεῖται γυναικὸς τῆσδε λυμαντήριος. 1446 κεῖται φιλήτωρ τοῦδε. 1492 1516 κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδε. 1581 ἰδὼν ὑφαντοῖς ἐν πέπλοις Ἐρινύων τὸν ἄνδρα τόνδε κείμενον. Ch. 895 ἐν ταὐτῷ τάφῳ κείσει (κείσῃ M). ‖ *dispositus sum*. Ch. 693 πολλά — κἀκποδὼν εὖ κείμενα. Schol. καὶ τὰ πόρρωθεν καλῶς κείμενα τῶν φίλων, ὅ ἐστι τὰ ἐπὶ ξένης ἀγαθὰ ἐνδιαιτήματα. ‖ *contemtus iaceo*. Ch. 964 ἄνα γε μάν, δόμοι, πολὺν ἄγαν χρόνον χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' ἀεί. ‖ *victus sum*. Eum. 590 οὐ κειμένῳ πω τόνδε κομπάζεις λόγον.

κεῖνος. V. ἐκεῖνος.

κείρω (cum aoristo ἔκερσα et ἐκερσάμην, quem dialecto Aeolicae tribuunt grammatici) *decerpo*, *deseco*. Suppl. 665 μηδ' Ἀφροδίτας εὐνάτωρ βροτολοιγὸς Ἄρης κέρσειεν ἄωτον. Forma media Ch. 172 οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἑνὸς κείραιτό νιν (τὸν βόστρυχον). 189 ἀλλ' οὐδὲ μὴν νιν ἡ κτανοῦσ' ἐκείρατο. ‖ *depopulor*. Pers. 952 νυχίαν πλάκα κερσάμενος (κερσαμένους Weilius).

κεκασμένος (tanquam a praesente κάζω) *ornatus*, *instructus*. Eum. 766 μήτοι τιν' ἄνδρα — ἐποίσειν εὖ κεκασμένον δόρυ.

κέκλομαι *invoco*. Suppl. 591 κεκλοίμαν.

κελαδέω *strepo, clamo.* Ch. 610 ἐπεὶ μολὼν ματρόθεν κελάδησε.

κέλαδος *strepitus, clamor.* Pers. 388 κέλαδος Ἑλλήνων πάρα μολπηδὸν ηὐφήμησεν. 605 βοᾷ δ' ἐν ὠσὶ κέλαδος οὐ παιώνιος. Ch. 341 κελάδους εὐφθογγοτέρους.

κελαινόβρωτος *niger et adesus.* Pr. 1025 κελαινόβρωτον δ' ἧπαρ ἐκθοινήσεται.

κελαινός *niger.* Pr. 433 κελαινὸς Ἄϊδος δ' ὑποβρέμει μυχὸς γᾶς. 808 ἥξεις κελαινὸν φῦλον. 851 τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον. 1050 ἔς τε κελαινὸν Τάρταρον ἄρδην ῥίψειε δέμας. Pers. 428 κελαινῆς νυκτὸς ὄμμα. Ag. 115 οἰωνῶν βασιλεὺς — ὁ κελαινὸς ὅ τ' ἐξόπιν ἀργᾶς. 462 κελαιναὶ δ' Ἐρινύες. Eum. 832 κοίμα κελαινοῦ κύματος πικρὸν μένος. Suppl. 778 κελαινὸν εἴ τι κεῦθος ἔστι που.

κελαινόομαι *nigresco.* Ch. 414 σπλάγχνα δέ μοι (sic Schuetzius pro μου) κελαινοῦται.

κελαινόφρων *nigrum animum habens.* Eum. 459 ἀλλά νιν κελαινόφρων ἐμὴ μήτηρ κατέκτα.

κελαινόχρως *ater.* Suppl. 785 κελαινόχρῳ δὲ (κέαρ) πάλλεται κλυδωνίῳ. Sic correxi pro μελανόχρως (κελαινόχρως Pauwius) δὲ πάλλεταί μου καρδία.

κελευθοποιός *viam sternens.* Eum. 13 κελευθοποιοὶ παῖδες Ἡφαίστου, ubi v. schol.

κέλευθος *via.* Pr. 284 δολιχῆς τέρμα κελεύθου διαμειψάμενος. 723 ἐς μεσημβρινὴν βῆναι κέλευθον. 837 τὴν παρακτίαν κέλευθον ἦξας. 962 κέλευθον ἥνπερ ἦλθες ἐγκόνει πάλιν. [Sept. 546 μακρᾶς κελεύθου δ' οὐ καταισχύνειν πόρον.] Pers. 567 Θρῄκης ἅμ πεδιήρεις δυσχίμους τε κελεύθους. 607 κέλευθον τήνδ' — ἔστειλα. 748 πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν. Ag. 426 βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον πτεροῖς ὀπαδοῖς ὕπνου κελεύθοις. 909 πέδον κελεύθου στρωννύναι πετάσμασιν. Ch. 711 ἡμερεύοντας ξένους μακρᾶς κελεύθου. Fr. 171 σχιστῆς κελεύθου τρίοδον, ἔνθα συμβολὰς τριῶν κελεύθων Ποτνιάδων ἠμείβομεν. ‖ *iter, expeditio.* Pers. 758 τήνδ' ἐβούλευσεν κέλευθον. Ag. 126 χρόνῳ μὲν ἀγρεῖ Πριάμου πόλιν ἅδε κέλευθος. ‖ *vita.* Ch. 350 τέκνων τ' ἐν κελεύθοις ἐπιστρεπτὸν αἰῶ κτίσας.

κέλευμα *iussus.* Eum. 235 Λοξίου κελεύμασιν ἥκω, ubi κελεύμασιν pro κελεύσμασιν restitui: quam scripturam servavit M Ch. 751 νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελευμάτων, ubi Victorius κελευσμάτων. ‖ *hortatio nautica.* Pers. 397 ἔπαισαν ἅλμην βρύχιον ἐκ κελεύματος, ubi in apogr. κελεύσματος.

κελεύω *iubeo.* Pr. 73 ἦ μὴν κελεύσω κἀπιθωΰξω γε πρός. 1066 πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν; Ch. 107 λέξω, κελεύεις γάρ. 270 κελεύων τόνδε κίνδυνον περᾶν. 766 πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον; 769 ἄγειν κελεύει δορυφόρους ὀπάονας. Eum. 178 ἔξω, κελεύω, τῶνδε δωμάτων τάχος χωρεῖτε. 618 ὃ μὴ κελεῦσαι (sic Hermannus pro κελεύσει) Ζεὺς Ὀλυμπίων πατήρ. 674 ἤδη κελεύω τούσδ' ἀπὸ γνώμης φέρειν ψῆφον. 714 χρησμοὺς τοὺς ἐμούς τε καὶ Διὸς ταρβεῖν κελεύω. Suppl. 849 κελεύω βίᾳ μεθέσθαι. 882 βαίνειν κελεύω ·βᾶριν εἰς ἀμφίστροφον.

κέλλω *navem appello.* Ag. 696 κατ' ἴχνος πλατᾶν ἄφαντον κέλσαντες (sic Auratus pro κελσάντων) Σιμόεντος ἀκτὰς ἐπ' ἀεξιφύλλους. Eum. 10 κέλσας ἐπ' ἀκτὰς ναυπόρους. Suppl. 16 ἐπέκρανεν φεύγειν ἀνέδην διὰ κῦμ' ἅλιον, κέλσαι δ' Ἄργους γαῖαν. 330 τίς ηὔχει τήνδ' ἀνέλπιστον φυγὴν κέλσειν (κέλσειεν M) ἐς Ἄργος; Pr. 184 πᾶ ποτε τῶνδε πόνων χρή σε τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν;

κέλομαι *iubeo.* Ag. 1119 ποίαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλει (κέλῃ M) ἐπορθιάζειν;

κεναγγής *vasa evacuans, famem generans.* Ag. 188 ἀπλοίᾳ κεναγγεῖ.

κενανδρία *virorum absentia.* Pers. 730 ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένει.

κένανδρος *viris vacuus.* Pers. 118 κένανδρον μέγ' ἄστυ Σουσίδος.

κενός *vacuus.* Sept. 353 κενὸς κενὸν καλεῖ. Pers. 484 ὑπ' ἄσθματος κενοί. Fr. 239 οὔπω τις Ἀκτέων' ἄθηρος ἡμέρα κενὸν πόνου πλουτοῦντ' ἔπεμψεν ἐς δόμους. ‖ *inanis.* Pers. 804 κεναῖσιν ἐλπίσιν πεπεισμένος.

κενόω *evacuo.* Pers. 718 κενώσας πᾶσαν ἠπείρου πλάκα. Suppl. 660 μήποτε λοιμὸς ἀνδρῶν τάνδε πόλιν κενώσαι.

κενόφρων *vanus.* Pr. 762 αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ κενοφρόνων βουλευμάτων.

κέντημα *compunctio.* Fr. 165 κέντημα γλώσσης (λύσσης Lobeckius ad Soph. Ai. p. 203 ed. sec.), σκορπίου βέλος λέγω.

κεντροδήλητις *stimulo vulnerans.* Forma Dorica Suppl. 563 ὀδύναις τε κεντροδαλήτισι (sic Erfurdtius pro κεντροδαλήτοις) θυιὰς Ἥρας.

κέντρον *stimulus, aculeus.* Pr. 323 οὔκουν — πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς. 598 μαραίνει με χρίουσα κέντροις φοιταλέοις, ubi κέντροις ⏑ — φοιταλέοις Hermannus pro κέντροισι φοιταλέοισιν. Alii κεντρώμασιν φοιταλέοις. 692 δείματ' ἀμφάκει κέντρῳ ψήξειν ψυχάν. Eum. 157 ὀνειδος — ἔτυψεν δίκαν διφρηλάτου μεσολαβεῖ κέντρῳ. 427 ποῦ γὰρ τοσοῦτο κέντρον ὡς μητροκτονεῖν; Suppl. 108 κέντρον ἔχων ἄφυκτον.

κεραία *antenna.* Eum. 556 θραυομένας κεραίας.

κεράννυμι *misceo.* Pr. 116 τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ — θεόσυτος ἢ βρότειος ἢ κεκραμένη;

κέρας *cornu.* De cornu quo quis utitur pro poculo fr. 183 ἀργυρηλάτοις κέρασι χρυσᾶ στόμια προσβεβλημένοις. ‖ *cornu classis.* Pers. 399 τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὔτακτον κέρας ἡγεῖτο κόσμῳ.

κεράστις *cornuta.* Pr. 674 κεράστις δ', ὡς ὁρᾶτ', ὀξυστόμῳ μύωπι χρισθεῖσα. Secundum Arcadium p. 35, 19 κεραστίς est oxytonum.

κεραύνιος *fulmineus.* Pr. 1017 κεραυνίᾳ φλογί. Sept. 430 κεραυνίους βολάς. Fr. 326 κεραυνίας Ῥύπας.

κεραυνός *fulmen.* Pr. 359 καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα. 372 κεραυνῷ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος. 668 πυρωπὸν ἐκ Διὸς μολεῖν κεραυνόν. 922 κεραυνοῦ κρείσσον' εὑρήσει φλόγα. Sept. 445 τὸν πυρφόρον ἥξειν κεραυνόν. 453 κεραυνοῦ δέ νιν βέλος ἐπισχέθοι. 630 Ζεύς σφε κάνοι κεραυνῷ. Ag. 470 βάλλεται γὰρ ὄσσοις Διόθεν κεραυνός. Eum. 828 ἐν ᾧ κεραυνός ἐστιν ἐσφραγισμένος.

κερδαίνω *lucror.* Pr. 876 σύ τ' οὐδὲν ἐκμαθοῦσα κερδανεῖς. Ag. 1301 σμικρὰ κερδανῶ φυγῇ.

κερδαλέος *lucrosus.* Eum. 1008 τὸ δὲ κερδαλέον πέμπειν πόλεως ἐπὶ νίκῃ.

κέρδιστος *lucrosissimus, utilissimus.* Pr. 385 κέρδιστον εὖ φρονοῦντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν.

κέρδος *lucrum, utilitas.* Pr. 747 τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος; 777 μή μοι προτείνων κέρδος εἶτ' ἀποστέρει. Sept. 437 καὶ τῷδε κέρδει κέρδος ἄλλο τίκτεται. [684 μόνον γὰρ κέρδος ἐν τεθνηκόσι.] 697 λέγουσα κέρδος πρότερον ὑστέρου μόρου. Ag.

342 κέρδεσιν νικωμένους. 574 νικᾷ τὸ κέρδος. Ch. 825 ἐμὸν κέρδος ἀέξεται τόδε. Eum. 540 κέρδος ἰδών. 683 κερδῶν ἄθικτον τοῦτο βουλευτήριον. 991 ἐκ τῶν φοβερῶν τῶνδε προσώπων μέγα κέρδος ὁρῶ τοῖσδε πολίταις.

Κερκύων inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 100—105).

κεροτυπέω *cornu ferio.* Improprie de navibus Ag. 655 κεροτυπούμεναι βίᾳ.

κερτομέω *animum mordeo*, *irrideo.* Pr. 986 ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με.

Κερχνεία n. pr. Pr. 676 Κερχνείας ῥέος, ubi apogr. multa Κεγχρείας. Schol. Κέρχνη κρήνη Ἄργους. τὸ ἀπὸ Κέρχνης κατιόν, ὅ ἐστιν ὄρος. Quod additur καὶ ἡ ἄκρα δὲ ὄρος ad versus proximi initium spectat, ubi Λέρνης ἄκρην τε scriptum est in M, de quo s. v. Λέρνη dicetur.

κευθμών *latebra.* Pr. 220 Ταρτάρου μελαμβαθὴς κευθμών. Eum. 805 ἕδρας τε καὶ κευθμῶνας ἐνδίκου χθονός.

κεῦθος *latebra.* Eum. 1036 γᾶς ὑπὸ κεύθεσιν ὠγυγίοισι. Suppl. 778 κελαινὸν εἴ τι κεῦθος ἔστι που.

κεύθω *occulto, occultum contineo.* Pr. 571 ὃν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει. Ch. 102 μὴ κεύθετ' ἔνδον καρδίας. 389 τί γὰρ κεύθω; 739 σκυθρωπῶν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων κεύθουσα. Pers. 648 φίλα γὰρ κέκευθεν ἤθη (ὁ ὄχθος). Ch. 687 λέβητος χαλκέου πλευρώματα σποδὸν κέκευθεν πολεμίας ὑπὸ χθονός.

κεφαλή *caput.* Sept. 525 πέποιθα τὸν Διὸς ἀντίτυπον — πρόσθε πυλᾶν κεφαλὰν ἰάψειν.

Κηγδαδάτας n. pr. Persicum Pers. 998. In apogr. καὶ δαδάτον, κιγδαδάταν et aliae corruptelae.

κηδεία *affinitas*, i. q. ἐπιγάμβρευσις, ut exp. grammaticus Crameri: v. annot. ad fr. 164.

κήδειος *luctum significans.* Ch. 87 τύμβῳ χέουσα τάσδε κηδείους χοάς. 538 πέμπει δ' ἔπειτα τάσδε κηδείους χοάς, ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων. 226 κουρὰν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχός. Loco primo schol. exp. συγγενικάς, secundo τὰς πρὸς εὐμένειαν Ἀγαμέμνονος, tertio τῆς ἐπὶ κηδείᾳ τετμημένης. Quum κῆδος non solum affinitatem, sed etiam moerorem s. luctum significet, non dubitandum quin Aeschylus κηδείους χοάς libationes dixerit mortuo offerendas, κήδειον τρίχα autem crines in sepulcro deponendos luctus significandi causa, etsi κήδειος etiam pro συγγενικός dictum est, de quo v. Thes. vol. 4 p. 1504.

κηδεμών *curator.* Suppl. 76 τᾶσδε φυγᾶς — εἴ τις ἔστι κηδεμών.

κηδεύω *per nuptias affinitatem contraho.* Pr. 890 τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ. De qua significatione v. Thes. vol. 4 p. 1507.

κήδομαι *curam habeo.* Sept. 136 πόλιν φύλαξον κήδεσαί τ' ἐναργῶς.

κῆδος *cura.* Sept. 984 δύστονα κήδε' ὁμώνυμα, scriptura vitiosa: nam metrum requirit versum iambicum dimetrum, qualem praebet quod ego coniectura incerta restitui δύστανος ἁ κηδεμονία. Ag. 700 Ἰλίῳ δὲ κῆδος ὀρθώνυμον τελεσσίφρων μῆνις ἤλασε. Ch. 469 ἰὼ δύστον' ἄφερτα κήδη. ‖ *affinitas.* Suppl. 330 κῆδος ἐγγενὲς τὸ πρίν.

κηκίς *materia qua aliquid tingitur.* Ag. 960 τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον κηκῖδα παγκαίνιστον. Ch. 268 ἐν κηκῖδι πισσήρει φλογός. 1012 φόνου δὲ κηκὶς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται.

κηλίς *macula.* Eum. 787 817 λειχὴν — βροτοφθόρους κηλῖδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ.

κημός *vinculum.* Schol. Arist. Eq. 1147 Αἰσχύλος ἐν Λυκούργῳ (fr. 124) ἀλληγορικῶς τοὺς δεσμοὺς κημοὺς εἴρηκε διὰ τούτων "καὶ τούσδε κημοὺς στόματος." De κημῷ equorum v. Xenoph. de re eq. 5, 3 cum annotatione Schneideri ad 10, 5 et Iacobsii p. 130—133. Sed Aeschylus figurate de homine dixisse videtur cui os clausum erat.

Κηναῖος *Cenaeus.* Fr. 27 ἀμφὶ Κηναίου Διὸς ἀκτήν. Κηναῖον promontorium Euboeae, ubi templum Iovis Κηναίου, memoratum ab Sophocle Tr. 993 (ubi Κηναία κρηπὶς βωμῶν) et Apollodoro 2, 7, 7.

[κήνυγμα. κηνύσσομαι. V. κινύσσομαι.]

κήρ *sors*, *fatum.* Semper in malam partem sumitur. Sept. 777 de Sphinge, Thebarum pernicie, τὰν ἁρπαξάνδραν κῆρ' ἀφελόντα (Oedipum) χώρας. 1055 ὦ μεγάλαυχοι καὶ φθερσιγενεῖς κῆρες Ἐρινύες, quae ab aliis quoque sic appellantur: v. Thes. vol. 4 p. 1521. ‖ *pernicies.* Ag. 206 βαρεῖα μὲν κὴρ τὸ μὴ πιθέσθαι.

[κηραίνω *corrumpo, damno afficio.* Suppl. 999 θῆρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοί τί νιν (i. e. τὰς παρθένους).]

κηρόπλαστος *ex cera formatus.* Pr. 574 κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ, ubi κηρόπακτος (Dorice pro κηρόπηκτος) coniecit Meinekius in Leutschii Philologo vol. 20 p. 52.

κηρύκευμα *praeconium*, *pronuntiatio.* Sept. 651 de nuntii narratione οὔποτ' ἀνδρὶ τῷδε κηρυκευμάτων μέμψει.

κηρυκεύω *pronuntio.* Suppl. 221 ἐλευθέροις νυν ἐσθλὰ κηρυκευέτω.

κῆρυξ [Hic rectus est accentus, de quo v. quae in Thes. dicta sunt vol. 4 p. 1530, non κήρυξ, quod interdum scriptum est in codicibus.] *praeco.* Ag. 493 κήρυκ' ἀπ' ἀκτῆς τόνδ' ὁρῶ. 515 Ἑρμῆν, φίλον κήρυκα, κηρύκων σέβας. 538 κῆρυξ Ἀχαιῶν χαῖρε τῶν ἀπὸ στρατοῦ. 617 σὺ δ' εἰπέ, κῆρυξ. Ch. 123b κῆρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω. Eum. 566 κήρυσσε, κῆρυξ. Suppl. 238 κηρύκων ὕπο. 727 ἴσως γὰρ ἢ κῆρυξ τις ἢ πρέσβις μόλοι. 931 πρέπει κήρυκ' ἀπαγγέλλειν τορῶς ἕκαστα. Fr. 333 τοσαῦτα, κῆρυξ, ἐξ ἐμοῦ διάρτασον. ‖ Κήρυκες inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 106—111).

κηρύσσω *praeconio pronuntio.* Ch. 1026 κηρύσσω φίλοις κτανεῖν τέ φημι μητέρ' οὐκ ἄνευ δίκης. Eum. 566 κήρυσσε, κῆρυξ. ‖ *per praeconium iubeo.* Sept. 1043 αὐδῶ σε μὴ περισσὰ κηρύσσειν ἐμοί. Ag. 1349 πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν. Ch. 4 τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρὶ κλύειν. 124 κηρύξας ἐμοὶ τοὺς γῆς ἔνερθε δαίμονας κλύειν ἐμὰς εὐχάς. Suppl. 1001 καρπώματα στάζοντα κηρύσσει Κύπρις.

κιγχάνω *consequor*, *comprehendo.* Ch. 620 κιγχάνει (γ erasum in M) δέ νιν Ἑρμῆς.

[Κιγδαδάτας. V. Κηγδαδάτας.]

Κιθαιρών *Cithaeron*, mons Boeotiae. Ag. 298 πρὸς Κιθαιρῶνος λέπας. Schol. Eum. 27 νῦν φησιν ἐν Παρνασσῷ εἶναι τὰ κατὰ Πενθέα, ἐν δὲ ταῖς Ξαντρίαις (fr. 168) ἐν Κιθαιρῶνι.

κικλήσκω (verbum poeticum pro καλέω) *voco*, *invoco.* Ag. 712 κικλήσκουσα Πάριν τὸν αἰνόλεκτρον. 1477 τὸν τριπάχυντον δαίμονα γέννης τῆσδε κικλήσκων. Eum. 508 μηδέ τις κικλησκέτω — τοῦτ' ἔπος θροούμενος. Suppl. 212 καὶ Ζηνὸς ὄρνιν τόνδε νῦν κικλήσκετε. 217 τίν' οὖν κικλήσκω τῶνδε δαιμόνων ἔτι; Pers. 655 θεομήστωρ δ' ἐκικλήσκετο Πέρσαις. Fr. 324 ἀφ' οὗ δὴ Ῥήγιον κικλήσκεται.

κῖκυς *robur.* Fr. 230 σοὶ δ' οὐκ ἔνεστι κῖκυς.

Κιλίκιος *Cilicius*, ex Cilicia oriundus, regione

Asiae minoris. Pr. 351 τὸν γηγενῆ τε Κιλικίων οἰκήτορα ἄντρων.

Κίλιξ *Cilix.* Fr. 264 Κίλιξ δὲ χώρα καὶ Σύρων ἐπιστροφαί. Pers. 327 Κιλίκων ἔπαρχος. Suppl. 551 δι' ὀρῶν Κιλίκων.

Κίλισσα *Cilicia.* Ch. 732 ποῖ δὴ πατεῖς, Κίλισσα; Est nomen gentile servae, memoratum ab schol. Arist. Pac. 362.

Κιμμερικός *Cimmericus.* Pr. 730 ἰσθμὸν — Κιμμερικὸν ἥξεις.

κινάθισμα *strepitus.* Pr. 124 τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω πέλας οἰωνῶν; Per κίνημα explicat schol., ut alii grammatici κιναθίζειν et κιναθισμός per κινεῖν et κίνησις explicant, quae syllaba prima longa dicuntur, illa vero correpta.

κίνδῡνος *periculum.* Sept. 1028 κἀνὰ κίνδυνον βαλῶ, de qua locutione dixi s. v. ἀναβάλλω. 1048 οὔ, πρίν γε χώραν τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν. Ag. 883 τόν θ' ὑπ' Ἰλίῳ σέθεν κίνδυνον. Ch. 270 κελεύων τόνδε κίνδυνον περᾶν.

[**κινέω** *moveo.* Ch. 289 μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος κινεῖ, ταράσσει.]

κινητήριος *movens.* Suppl. 307 βοηλάτην μύωπα κινητήριον. [448 ἀλγεινὰ θυμοῦ κάρτα κινητήρια.]

κίνυγμα *res suspensa a ventis agitata.* Pr. 157 νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα. Schol. ὥσπερ εἴδωλον κρεμάμενον ὑπὸ τὸν ἀέρα. Memorat Eustathius p. 472, 41. 865, 28. 957, 21, ipse quoque per ἀέριον εἴδωλον interpretatus. V. κινύσσω.

κῑνύρομαι *lugubri sono strideo.* Sept. 123 κινύρονται φόνον χαλινοί, nisi μινύρονται scribendum cum L. Dindorfio, collata glossa Hesychii μινύρονται: προφωνοῦσι, προλέγουσι. Idem κινύρεσθαι exp. θρηνεῖν, κλαίειν.

κινύσσομαι *moveo, agito.* Ch. 196 ὅπως δίφροντις οὖσα μὴ 'κινυσσόμην. Sic Turnebus, nisi quod neglecto augmento μὴ κινυσσόμην scripserat. In M κηνυσσόμην, vitio antiquo, ut grammaticorum glossae ostendunt, Hesychii κηνυσσόμην: εἴδωλον ἐγινόμην. κήνυγμα: τὸ κενὸν τοῦ σώματος, οἷον σκιὰ καὶ εἴδωλον, φάντασμα ἀσθενὲς καὶ ἀχρεῖον. Photii κήνυγμα: σκιὰ καὶ εἴδωλον. et scholiastae ἐφανταζόμην· κήνυγμα (κήνυμα M) γὰρ τὸ εἴδωλον.

Κίρκη inscripta fuit Aeschyli fabula satyrica (fr. 112 113).

κιρκήλατος *ab accipitre agitatus.* Suppl. 62 κιρκηλάτας ἀηδόνος. Sic Hermannus pro κιρκηλάτου τ'.

κίρκος *accipiter.* Pr. 857 κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι, Pers. 207 κίρκον εἰσορῶ δρόμῳ πτεροῖς ἐφορμαίνοντα. Suppl. 224 κίρκων τῶν ὁμοπτέρων φόβῳ. Fr. 305 διαπάλλει πτερὸν κίρκου λεπάργου.

κιρκόω *vinculo in orbem ducto adstringo, circino.* Pr. 74 σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ.

Κισθήνη *Cisthene.* Pr. 793 πρὸς Γοργόνεια πεδία Κισθήνης. Harpocratio Κισθήνη: Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ (p. 72d) ὄρος τῆς Θρᾴκης. Κρατῖνος "κἀνθένδ' ἐπὶ τέρματα γῆς ἥξεις καὶ Κισθήνης ὄρος ὄψει." πεδία Κισθήνης igitur sunt campi monti illi vicini.

κισσεύς *hedera redimitus.* Macrobius Saturnal. 18, 6 *Euripides in Licymnio Apollinem Liberumque unum eundemque deum esse significans scribit* "δέσποτα φιλόδαφνε Βάκχε, Παιὰν Ἄπολλον εὔλυρε." *Ad eandem sententiam Aeschylus* (fr. 394) "ὁ κισσεὺς Ἀπόλλων, ὁ Καβαῖος ὁ μάντις. Σαβαῖος Barnesius ad Eurip. Bacchar. 408. Conf. Lobeck. Aglaoph. p. 80. Codex Vaticanus (1605) vetustissimus ΟΒΑΚΣΙΟΣ. Fortasse igitur scribendum, numeris Bacchiacis, ὁ κισσεὺς Ἀπόλλων ὁ Βάκχος θ' ὁ (ὁ Βακχεὺς ὁ Nauckius. ὁ Βακχᾶς ὁ idem in Add. p. XIV) μάντις.

Κίσσιος *Cissius.* Κισσία est regio Susianae quae Κισσίη γῆ s. χώρη dicta est ab Herodoto 5, 49 et 52. 6, 19. Incolae Κίσσιοι dicuntur ab Strabone 15 p. 728 λέγονται δὲ καὶ Κίσσιοι οἱ Σούσιοι· φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος (fr. 279) τὴν μητέρα Μέμνονος Κισσίαν. Κισσίους ab Susiis distinguit Aeschylus Pers. 17, ubi urbs eorum memoratur οἵτε τὸ Σούσων ἠδ' Ἀγβατάνων καὶ τὸ παλαιὸν Κίσσιον ἕρκος προλιποντες ἔβαν, ubi Κίσσιον restituit Blomfieldus pro Κίσσινον, quod ab oscitante librario illatum erat propter similitudinem adiectivi κίσσινος. quod *hederaceum.* significat. Recta scriptura servata in M ib. 120 καὶ τὸ Κισσίων πόλισμ' ἀντίδουπον ᾄσεται, etsi hic quoque in Κισσίνων corrupta in apographis quibusdam, et Ch. 423 Κισσίας νόμοις ἰηλεμιστρίας.

κίω *vado, eo.* Pers. 1068 αἰακτὸς ἐς δόμους κίε. Ch. 680 ἐπείπερ ἄλλως, ὦ ξέν', εἰς Ἄργος κίεις. Suppl. 504 τεταγμένος κίοι. 852 κί' ἐς δόρυ.

κίων *columna.* Pr. 349 κίον' (numero duali) οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὤμοιν ἐρείδων.

κλαγγάνω *clango.* Eum. 131 κλαγγάνεις δ' ἅπερ κύων. Sic Wakefieldus pro κλαγγαίνεις, quod est in M, ut ὀλισθαίνειν et οἰδαίνειν non raro in codicibus scriptum est pro ὀλισθάνειν et οἰδάνειν. Recte scriptum ap. Sophoclem fr. 782. Ch. 535 ἡ δ' ἐξ ὕπνου κέκλαγγεν ἐπτοημένη. Sic H. L. Ahrensius pro κέκλαγεν, quod Robortellus in κέκραγεν mutaverat. De perfecto κέκλαγγα (cuius coniunctivus κεκλάγγω est ap. Arist. Vesp. 929), quod apud epicos κέκληγα est, v. Veitchius p. 328 ed. tert.

κλαγγή *clangor.* Sept. 381 μεσημβριναῖς κλαγγαῖσιν ὡς δράκων βοᾷ. Ag. 1152 δυσφάτῳ κλαγγᾷ μελοτυπεῖς.

κλάδος *ramus.* Ag. 494 κατάσκιον κλάδοις ἐλάας. Eum. 43 ἐλάας θ' ὑψιγέννητον κλάδον. Suppl. 23 σὺν τοῖσδ' ἱκετῶν ἐγχειριδίοις ἐριοστέπτοισι κλάδοισιν. 158 ἱξόμεσθα σὺν κλάδοις. 241 κλάδοι γε μὲν δὴ — κεῖνται παρ' ὑμῖν. 333 λευκοστεφεῖς ἔχουσα νεοδρέπτους κλάδους. 354 κλαδοισι νεοδρόποις κατάσκιον. 481 κλάδους τε τούτους αἶψ' ἐν ἀγκάλαις λαβών. 656 κλάδους μὲν αὐτοῦ λεῖπε.

κλάζω *clango, clamo.* Sept. 386 χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον. Ag. 48 μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρη. 174 Ζῆνα δέ τις προφρόνως ἐπινίκια κλάζων. Sept. 205 σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι. Pers. 947 κλάγξω δ' αὖ γόον ἀρίδακρυν. Ag. 201 χείματος ἄλλο μῆχαρ — μάντις ἔκλαγξεν.

Κλάριος cognomen Iovis. Suppl. 360 ἱκεσία Θέμις Διὸς Κλαρίου, quae forma Dorica est pro κληρίου, ut docet Pausanias 8, 35, 9 τὸ δὲ χωρίον τὸ ὑψηλὸν, ἐφ' οὗ καὶ οἱ βωμοὶ Τεγεάταις εἰσὶν οἱ πολλοί, καλεῖται μὲν Διὸς κλαρίου, δῆλα δὲ ὡς ἐγένετο ἡ ἐπίκλησις τῷ θεῷ τοῦ κλήρου τῶν παίδων εἵνεκα τῶν Ἀρκάδος.

κλαυθμός *lamentatio.* Ag. 1554 καταθάψομεν οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν.

κλαῦμα *lamentatio, lacrima.* Pers. 705 κλαυμάτων λήξασα τῶνδε. Ag. 887 κλαυμάτων ἐπίσ-

συτοι πηγαί. 1149 κλαυμάτων ἄτερ. 1628 καὶ ταῦτα τἄπη κλαυμάτων ἀρχηγενῆ.

· κλαυτός *deplorandus*. Sept. 333 κλαυτὸν δ' ἀρτιδρόποις—διαμεῖψαι δωμάτων στυγερὰν ὁδόν.

κλάω. [Hac scriptura veteres Atticos usos esse, non κλαίω, testantur Apollonius de adverb. p. 600, 27 τὸ κλάω παρὰ 'Αττικοῖς ἐν μακρῷ τῷ α, aliique grammatici in Thesauro indicati vol. 4 p. 1598. Librarii vero, Homeri lectioni assueti, plerumque diphthongum intulerunt. Aeschyli exempla sunt novem vel decem, si καλλίων fr. 135 recte in κλαίων mutatum est ab Dobraeo: in quibus omnibus κλαίω scriptum (nisi quod κλάοις servatum in M Suppl. 925) in formam Atticam ab me mutatum, praeeuntibus Porsono et Elmsleio, pariterque in Sophoclis et Euripidis fabulis. In epica tamen imperfecti forma fr. 298 (apud Athen. 11 p. 491 a) αἱ δ' ἑπτ' 'Ατλαντος παῖδες ὠνομασμέναι — κλαίεσκον servavi diphthongum nec κλάεσκον scripsi, quia res incerta est. Frequentia vero rectae scripturae exempla sunt in codicibus Aristophanis, Platonis aliorumque scriptorum Atticorum. Idem de aliis huiusmodi vocabulis dicendum, velut κάω, ἐλάα, ἀεί, quae ipsa quoque in codicibus modo sic modo per diphthongum scribuntur.] *ploro*, *lamentor*, *queror*. Sept. 656 οὔτε κλάειν οὔτ' ὀδύρεσθαι πρέπει. 828 ἀτέκνους κλαύσω πολεμάρχους; 872 κλάω, στένομαι. 1058 πῶς τολμήσω μήτε σε κλάειν; 1067 τοὺς κλάοντας Πολυνείκη. Ag. 18 κλάω τότ' οἴκου τοῦδε συμφορὰν στένων. 890 τὰς ἀμφί σοι κλάουσα λαμπτηρουχίας. Suppl. 925 κλάοις ἄν, εἰ ψαύσειας. ‖ κλάομαι *lamentor*. Sept. 920 κλαομένας μου. Ag. 1096 κλαόμενα τάδε βρέφη. Ch. 457 ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα. 731 τροφὸν δ' 'Ορέστου τήνδ' ὁρῶ κεκλαυμένην. ‖ Passive κλάομαι *defleor*. Ch. 687 σποδὸν κέκευθεν ἀνδρὸς εὖ κεκλαυμένου.

κλεῖθρον. V. κλῇθρον.

κλεινός *celeber*. Pr. 834 ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ μέλλουσ' ἔσεσθαι. 872 τόξοισι κλεινός. Pers. 474 τιμωρίαν κλεινῶν 'Αθηνῶν ηὗρε.

κλείς. V. κλῄς. κλείω. V. κλῄω.

κλέος *rumor*. Ag. 487 ταχύμορον γυναικογήρυτον ὄλλυται κλέος. ‖ *fama*, *gloria*. Ag. 1098 ἦ μὴν κλέος σου μαντικὸν πεπυσμένοι ἦμεν. 1356 τῆς μελλοῦς κλέος πέδοι πατοῦντες. Fr. 306 a τῷ πονοῦντι δ' ἐκ θεῶν ὀφείλεται τέκνωμα τοῦ πόνου κλέος. 449 (in elegia) ζωὸν δὲ φθιμένων πέλεται κλέος.

κλέπτω *furor*. Pr. 8 παντέχνου πυρὸς σέλας θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν. ‖ *fallo*. Ch. 854 οὔτοι φρέν' ἂν κλέψειεν ὠμματωμένην.

κλέπτης *fur*. Pr. 946 τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω.

κληδοῦχος *sacerdos claves servans*. Suppl. 291 κληδοῦχον Ἥρας φασὶ δωμάτων ποτὲ 'Ιὼ γενέσθαι.

κληδών *omen*. Pr. 486 κληδόνας τε δυσκρίτους ἐγνώρισ' αὐτοῖς. ‖ *clamor*. Ag. 228 λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρῴους. ‖ *rumor*. Ag. 863 πολλὰς κλύουσαν κληδόνας παλιγκότους. 874 τοιῶνδ' ἕκατι κληδόνων παλιγκότων. Ch. 853 ἐξ ἀμαυρᾶς κληδόνος. ‖ *fama, gloria*. Ag. 927 χωρὶς ποδοψήστρων τε καὶ τῶν ποικίλων κληδὼν ἀυτεῖ. Ch. 505 παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι θανόντι. 1043 τάσδε κληδόνας λιπών. ‖ *vocatio*. Eum. 397 πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοήν. ‖ *nomen*. Eum. 418 γένος μὲν οἶδα κληδόνας τ' ἐπωνύμους.

κλῄζω *celebro*. Ag. 631 πότερα γὰρ αὐτοῦ ζῶντος ἢ τεθνηκότος φάτις πρὸς ἄλλων ναυτίλων ἐκλῄζετο;

κλῇθρον *claustrum*. Sept. 396 κλῄθρων λυθέντων. In apogr. κλείθρων.

κληρόομαι *sortior*. Sept. 55 κληρουμένους δ' ἔλειπον.

κλῆρος *sors*. Sept. 727 ξένος δὲ κλήρους ἐπινωμᾷ. Pers. 187 'Ελλάδα κλήρῳ λαχοῦσα γαῖαν. ‖ *regio*, *quae sorte alicui contigit*. Pers. 898 κατὰ κλῆρον 'Ιαόνιον. Fr. 325 Κύπρου Πάφου τ' ἔχουσα πάντα κλῆρον, nisi haec Archilochi verba sunt.

κλῄς *clavis*. Eum. 827 κλῇδας οἶδα δωμάτων μόνη θεῶν. De silentii officio fr. 307 ἀλλ' ἔστι κἀμοὶ κλῇς ἐπὶ γλώσσῃ φύλαξ. Similiter Soph. OC. 1052 θνατοῖσιν ὧν καὶ χρυσέα κλῇς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακε προσπόλων Εὐμολπιδᾶν.

κλητήρ *stator*. Sept. 574 'Ερινύος κλητῆρα. Suppl. 622 ἔκραν' ἄνευ κλητῆρος.

κλῄω *claudo*. Pers. 723 Βόσπορον κλῇσαι μέγαν. Suppl. 956 πόλιν πύργων βαθείᾳ μηχανῇ κεκλῃμένην.

κλῖμαξ *scala*. Sept. 466 κλίμακος προσαμβάσεις.

κλίνω *inclino*. Pers. 930 'Ασία δὲ χθών — ἐπὶ γόνυ κέκλιται.

κλισία *tentorium*. Fr. 128 εἴσω κλισίας.

κλόνος *tumultus*. Pers. 107 ἱππιοχάρμας τε κλόνους. Ag. 404 ἀσπίστορας κλόνους λογχίμους.

κλοπαῖος *furtivus*. Pr. 110 θηρῶμαι πυρὸς πηγὴν κλοπαίαν.

κλοπή *furtum*. Ag. 401 ᾔσχυνε ξενίαν τράπεζαν κλοπαῖσι γυναικός. 534 ὀφλὼν γὰρ ἁρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην.

κλύδων *fluctus*. Pr. 431 βοᾷ δὲ πόντιος κλυδων. Pers. 599 ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ.

κλυδώνιον *fluctus*. Sept. 795 πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ τε καὶ κλυδωνίου πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο. Ch. 183 κἀμοὶ προσέστη καρδίας κλυδώνιον χολῆς. Suppl. 785 κελαινόχρως δὲ πάλλεται (κέαρ) κλυδωνίῳ. Sic emendavi interpolatam in M scripturam μελανόχρως (κελαινόχρως Pauwius) δὲ πάλλεταί μου καρδία.

κλύζω *effervesco*. Improprie Ag. 1182 ὥστε κύματος δίκην κλύζειν (sic Schuetzius pro κλύειν) πρὸς αὐγὰς τοῦδε πήματος πολὺ μεῖζον.

Κλυταιμνήστρα *Clytaemnestra*, uxor Agamemnonis, quae in scenam prodit in Agamemnone et Choephoris, et Κλυταιμνήστρας εἴδωλον in Eumenidibus. Ag. 84 βασίλεια Κλυταιμνήστρα. 258 σεβίζων σόν, Κλυταιμνήστρα, κράτος. 585 δόμοις δὲ ταῦτα καὶ Κλυταιμνήστρᾳ μέλειν εἰκὸς μάλιστα. Ch. 882 ποῖ Κλυταιμνήστρα; Eum. 116 ὄναρ γὰρ ὑμᾶς νῦν Κλυταιμνήστρα καλῶ.

κλυτός *exauditus*. Ch. 651 χρόνῳ κλυτὰ βυσσόφρων 'Ερινύς.

κλύω. [Formis tragici utuntur praesente κλύω et imperfecto ἔκλυον, υ constanter correpto. Imperativi κλῦθι et κλῦτε, vel cum reduplicatione κέκλυθι κέκλυτε frequentia sunt exempla apud epicos, nulla apud tragicos, nisi quod Aeschylus et Sophocles aliquoties κλῦθι et Aeschylus κλῦτε dixerunt, et Aeschylus quidem κλῦθι Ch. 139 332. Eum. 323. Suppl. 347 et κλῦτε Ch. 399. Verbum est poeticae orationi proprium, rarum apud comicos, usitatissimum tragicis. Significatio eadem quae verbi ἀκούω, *audio*, unde Aeschylum, qui Ch. 5 κλύειν ἀκοῦσαι dixit, propter verba synonyma coniuncta ridet Arist. Ran. 1174 τοῦθ' ἕτερον αὖθις λέγει, κλύειν ἀκοῦσαι, ταυτὸν ὂν σαφέστατα. Dicitur autem, plane ut ἀκούω (de quo v. p. 15 et

16) 1 nude sine casu. 2 cum genitivo vel accusativo rei. 3 cum genitivo loquentis et accusativo rei, adiuncto interdum genitivo, vel accusativo participii. 4 cum praepositionibus πρός, ἀπό, ἐκ. 5 cum particulis ὡς et ὁθούνεκα. Ubi *audiendi* s. *obediendi* significationem habet cum genitivo tantum construitur. Primae significationis *audio* s. *auribus percipio* exempla haec sunt, Pr. 124 τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω; 313 τάχ' ἂν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρω θακῶν κλύοι Ζεύς. 448 κλύοντες οὐκ ἤκουον. 476 τὰ λοιπά μου κλύουσα. 588 κλύεις φθέγμα τᾶς βούκερω παρθένου; 589 πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου κόρης; 639 ὅπη μέλλοι τις οἴσεσθαι δάκρυ πρὸς τῶν κλυόντων. 683 κλύεις τὰ πραχθέντα. 824 ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου. 977 κλύω σ' ἐγὼ μεμηνότ' οὐ μικρὰν νόσον. Sept. 171 κλύετε παρθένων κλύετε πανδίκως χειροτόνους λιτάς. 239 ποτίφατον κλύουσα πάταγον. 565 μεγάλα μεγαληγόρων κλυούσας ἀνοσίων ἀνδρῶν. 626 κλύοντες θεοὶ δικαίας λιτάς. 837 νεκροὺς κλύουσα δυσμόρως θανόντας. Pers. 248 φέρει σαφές τι πρᾶγος ἐσθλὸν ἢ κακὸν κλύειν. 258 τόδ' ἄχος κλύοντες. 266 οὐ λόγους ἄλλων κλύων. 284 ὦ πλεῖστον ἔχθος ὄνομα Σαλαμῖνος κλύειν. 331 κακῶν ὕψιστα δὴ κλύω τάδε. 401 παρῆν ὁμοῦ κλύειν πολλὴν βοήν. 583 τὸ πᾶν δὴ κλύουσιν ἄλγος. 637 νέρθεν ἆρα κλύει μου; [665 ὅπως καινά τε κλύῃς νέα τ' ἄχη, versu ab interpolatore ficto, quum poetae verba excidissent.] 757 τοιάδ' ἐξ ἀνδρῶν ὀνείδη πολλάκις κλύων κακῶν. 838 σοῦ κλύων ἀνέξεται. 848 ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι ἐσθημάτων κλύουσαν. Ag. [250 κλύοις.] 263 κλύοιμ' ἂν εὔφρων. 266 πεύσει δὲ χάρμα μεῖζον ἐλπίδος κλύειν. 348 τοιαῦτά τοι γυναικὸς ἐξ ἐμοῦ κλύεις. 580 τοιαῦτα χρὴ κλύοντας εὐλογεῖν πόλιν. 680 τοσαῦτ' ἀκούσας ἴσθι τἀληθῆ κλύων. 814 δίκας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ κλύοντες. 830 τὰ δ' ἐς τὸ σὸν φρόνημα μέμνημαι κλύων. 863 πολλὰς κλύουσαν κληδόνας παλιγκότους. 1166 θαύματ' ἐμοὶ κλύειν. 1244 κλύοντ' ἀληθῶς οὐδὲν (οὖσιν Schoemannus) ἐξῃκασμένα. Ch. 5 κηρύσσω πατρὶ κλύειν, ἀκοῦσαι. 125 κλύειν ἐμὰς εὐχάς. 139 καὶ σὺ κλῦθί μου. 156 κλύε δέ μοι, κλύε, — ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός. 332 κλῦθί νυν, ὦ πάτερ, ἐν μέρει πολυδάκρυτα πένθη. 399 κλῦτε δὲ Γᾶ χθονίων τε τιμαί. 410 τόνδε κλύουσαν οἶκτον. 415 σπλάγχνα δέ μοι κελαινοῦται πρὸς ἔπος κλυούσᾳ. 443 κλύεις πατρῴους δύας ἀτίμους. 463 δρόμος μ' ὑφέρπει κλύουσαν εὐγμάτων. 476 κλύοντες — τῆσδε κατευχῆς. 742 ἦ δὴ κλύων ἐκεῖνος εὐφρανεῖ νόον. 771 ὡς ἀδειμάντως κλύῃ. 802 κλύετε σύμφρονες θεοί, ubi probabilius est κλῦτε, quod accurate respondet versui antistrophico 814 πρᾶξιν οὐρίαν θέλων. Eum. 297 κλύει δὲ καὶ πρόσωθεν ὢν θεός. 323 ὦ μᾶτερ — κλῦθι. 391 ἐμοῦ κλύων θεσμόν. 681 κλύοιτ' ἂν ἤδη θεσμόν. Suppl. 77 κλύετ' εὖ τὸ δίκαιον ἰδόντες. 173 ὑψόθεν δ' εὖ κλύοι καλούμενος. 277 ἄπιστα μυθεῖσθ', ὦ ξέναι, κλύειν ἐμοί. 347 κλῦθί μου πρόφρονι καρδίᾳ. 631 θεοὶ Διογενεῖς κλύοιτ' εὐκταῖα γένει χεούσας. 923 ὡς ἐγὼ σέθεν κλύω. [Sept. 394 κλύων pro μένων Tyrwhittus.] ‖ *obedio*. Ag. 1064 κακῶν κλύει φρενῶν. Suppl. 718 οἴακος εὐθυντῆρος ὑστάτου νεὼς ἄγαν καλῶς κλύουσα.

κλύω cum adiectivis vel adverbiis i. q. *dicor*, *vocor*, quo sensu Latini quoque *audio* dicunt. Ag. 467 ὑπερκότως κλύειν εὖ. Eum. 430 κλύειν δίκαιος (sic scripsi pro δικαίως) μᾶλλον ἢ πρᾶξαι (sc. δίκαια vel δικαίως) θέλεις. Pr. 868 βουλήσεται κλύειν ἄναλκις μᾶλλον ἢ μιαιφόνος.

κλωστήρ *filum*. Ch. 507 τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστῆρα σῴζοντες λίνου.

κνάπτω. κναφεύς. V. γνάπτω. γναφεύς.

κνεφάζω *obscuro*. Ag. 131 οἷον μή τις ἄγα θεόθεν κνεφάσῃ προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας.

κνεφαῖος *tenebricosus*. Pr. 1029 κνεφαῖά τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάθη.

κνέφας *caligo*. Pers. 357 εἰ μελαινης νυκτὸς ἵξεται κνέφας. Pers. 365 κνέφας δὲ τέμενος αἰθέρος λάβῃ. Eum. 378 τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεπόταται. 396 δυσάλιον κνέφας.

[κνημίς *ocrea*. Sept. 676 φέρ' ὡς τάχος κνημῖδας.]

Κνίδος *Cnidus*, urbs Cariae. Pers. 891.

κνῖσα *nidor*, *arvinae s. pinguedinis incensae fumus*. Pr. 496 κνίσῃ τε κῶλα συγκαλυπτά.

κνισωτός *nidore suffitus*. Ch. 485 ἐμπύροισι κνισωτοῖς.

κνοῦς *rotarum* vel *pedum strepitus*. Hesychius κνοῦς: ὁ ἐκ τοῦ ἄξονος ἦχος. λέγεται δὲ καὶ κνόη. καὶ ὁ τῶν ποδῶν ψόφος. Α. Σφιγγί (fr. 235). Photius p. 173, 16 κνοῦς: τὸ πρὸς τῷ ἄκρῳ ἄξονι τοῦ τροχοῦ. χνοῦς et κνοῦς apud Herodian. περὶ μον. λέξ. p. 14, 36. Cum glossa Hesychii comparanda sunt duo vocabuli χνόη exempla, quae v. s. h. v.

κνώδαλον *fera*, *monstrum*. Pr. 462 κἄζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα. Ch. 586 πόντιαί τ' ἀγκάλαι κνωδάλων ἀνταίων βροτοῖσι πλάθουσι. 601 κνωδάλων τε καὶ βροτῶν. Eum. 644 ὦ παντομισῆ κνώδαλα. Suppl. 264 χθόνα τήνδ' ἐκκαθαίρει κνωδάλων βροτοφθόρων. 762 ματαίων ἀνοσίων τε κνωδάλων ἔχοντες ὀργάς. [1000 κνώδαλα πτεροῦντα καὶ πεδοστιβῆ.]

κόγχος *concha*. Fr. 25 κόγχοι, μύες κὤστρεια.

κοιλογάστωρ *ventre cavo praeditus*. Sept. 1035 κοιλογάστορες λύκοι. quod per μεγαλογάστορες exp. schol., i. e. *voraces*. Sic κοίλῃ γαστρὶ χρῆσθαι Philostr. p. 615. ‖ Improprie Sept. 496 κύτος — κοιλογάστορος κύκλου.

κοῖλος *cavus*. Eum. 22 Κωρυκὶς πέτρα κοίλη.

κοιμάω *sopio*. Sept. 3 βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ. Improprie *mitigo*. Eum. 832 κοίμα κελαινοῦ κύματος πικρὸν μένος. ‖ *coerceo*. Ag. 1247 εὔφημον — κοίμησον στόμα. ‖ *exstinguo*. Ag. 597 θυηφάγον κοιμῶντες εὐώδη φλόγα. κοιμῶντες, pro quo Casaubonus καίοντες, alii alia coniecerunt, Triclinius male interpretatur πραΰνοντες ἐπὶ τῷ ὀπτῆσαι ἢ θυμιᾶσαι. Rectius Paleius; "*as they put out the fragrant* (cf. 819) *incense-fed flame*", probably by pouring wine upon it. Eur. Iph. T. 633 ξανθῷ τ' ἐλαίῳ σῶμα σὸν κατασβέσω. Agam. 94 λαμπὰς — φαρμασσομένη χρίματος ἁγνοῦ παρηγορίαις. The custom alluded to, of raising a shout at that particular point of the ceremony, though probable in itself, does not appear to be known from other sources." ‖ κοιμάομαι *excubo*. Ag. 2 φρουρᾶς ἐτείας μῆχος, ἣν κοιμώμενος —.

κοινοβωμία *altarium communio*. Suppl. 222 πάντων δ' ἀνάκτων τῶνδε κοινοβωμίαν σέβεσθε.

κοινόλεκτρος *tori socia*. Pr. 560 δάμαρτα κοινόλεκτρον. Ag. 1441 ἡ — κοινόλεκτρος τοῦδε.

[κοινοπήμων. V. καινοπήνων.]

κοινός *communis*. Pr. 613 ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανείς. 795 κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι. 1092 ὦ πάντων αἰθὴρ κοινὸν φάος εἱλίσσων. Sept. 812 οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἅμα.

1031 δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχνον. 1070 γενεᾷ κοινὸν τόδ' ἄχος. Pers. 131 ἀμφοτέρας ἅλιον πρῶνα κοινὸν αἴας. 160 τὸ Δαρείου τε κἀμὸν κοινὸν εὐνατήριον. Ag. 523 ἥκει γὰρ ἡμῖν φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων καὶ τοῖσδ' ἅπασι κοινόν. 627 χεῖμα, κοινὸν ἄχθος, ἥρπασε στρατοῦ. 845 κοινοὺς ἀγῶνας θέντες ἐν πανηγύρει. Ch. 101 κοινὸν γὰρ ἔχθος ἐν δόμοις νομίζομεν. 1038 φεύγων τόδ' αἷμα κοινόν. Eum. 89 αὐτάδελφον αἷμα καὶ κοινοῦ πατρός. 109 ὥραν οὐδενὸς κοινὴν θεῶν. Fr. 285 κοινὸν τύχη. Suppl. 366 τὸ κοινὸν δ' εἰ μιαίνεται πόλις. 518 τὸ κοινὸν ὡς ἂν εὐμενὲς τιθῶ. Pr. 844 τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν τῇδέ τ' ἐς κοινὸν φράσω. Eum. 408 πᾶσι δ' ἐς κοινὸν λέγω. κοινῇ adverbialiter 465 καὶ τῶνδε κοινῇ Λοξίας ἐπαίτιος.

κοινοφιλής *communi amore amplectens.* Eum. 985 κοινοφιλεῖ διανοίᾳ. Sic Hermannus pro κοινωφελεῖ.

κοινόω *communico.* Ch. 673 ἀνδρῶν τόδ' ἐστὶν ἔργον, οἷς κοινώσομεν. 717 ταῦτα τοῖς κρατοῦσι δωμάτων κοινώσομεν. Suppl. 369 ἀστοῖς δὲ πᾶσι τῶνδε κοινώσας πέρι. Forma media Ag. 1347 ἀλλὰ κοινωσαίμεθ' (sic Porsonus pro κοινωσώμεθ') ἄν πως ἀσφαλῆ βουλεύματα; i. e. inter nos communicemus.

κοινωνέω *participo.* Sept. 1033 θέλουσ' ἄκοντι κοινώνει κακῶν ψυχή. Ch. 164 νέου δὲ μύθου τοῦδε κοινωνήσατε. Suppl. 324 δοκεῖτε δή μοι τῆσδε κοινωνεῖν χθονός.

κοινωνός *particeps.* Ag. 1037 ἐπεί σ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμηνίτως δόμοις κοινωνὸν εἶναι χερνίβων. 1352 τοιούτου γνώματος κοινωνὸς ὤν. Suppl. 343 πραγμάτων κοινωνὸς ἦν. Sic Sophianus. κοινὸσ M, sed οσ in litura.

κοιρανέω *regno.* Pr. 49 ἅπαντ' ἐπράχθη (ἐπαχθῆ Stanleius) πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν, ubi cum dativo constructum est, ut ἄρχειν et δεσπόζειν interdum construuntur, de quo dixi s. v. δεσπόζω. 958 τὸν νῦν κοιρανοῦντα. Pers. 214 σωθεὶς δ' ὁμοίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός, ubi inepta est sententiarum consecutio et futurum aliquod requiritur, non praesens κοιρανεῖ: de quo pluribus dixi in Annot. Oxon. p. 255, ubi Aeschyli verborum hanc fuisse sententiam conieci σωθεὶς δ' ἀτίμως τήνδε ποιμανεῖ χθόνα (vel τῆσδε δεσπόσει χθονός.)

κοίρανος *rex.* Ag. 549 ἀπόντων κοιράνων.

κοίτη *cubile.* Ag. 566 εὖτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς κοίταις — εὕδοι πεσών. Suppl. 805 ἐλθέτω μόρος πρὸ κοίτας γαμηλίου. ‖ *cubitus.* Ag. 1494 et 1518 ὤμοι μοι κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερον (κεῖσαι). Corrupte Ch. 969 τύχα (τύχᾳ Hermannus) εὐπροσώπῳ κοίτᾳ.

κοκκίζω *grana eximo.* Fr. 328 ὀξυγλύκειάν τἄρα κοκκιεῖς ῥόαν.

κολαστής *punitor.* Pers. 827 Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν φρονημάτων ἔπεστιν.

κολλάω *glutino.* Improprie Ag. 1566 κεκόλληται γένος πρὸς ἄτᾳ.

κολοσσός *statua.* Ag. 416 εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν ἔχθεται χάρις ἀνδρί.

κολούω *deminuo.* Pers. 1035 καὶ σθένος γ' ἐκολούσθη.

κολπίας *sinuatus.* Pers. 1060 πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν.

κόλπος *sinus.* Sept. 1039 κόλπῳ φέρουσα βυσσίνου πεπλώματος. Pers. 539 διαμυδαλέοις δάκρυσι κόλπους τέγγουσι. Eum. 404 πτερῶν ἄτερ ῥοιβδοῦσα κόλπον αἰγίδος. De sinu maris Pr. 837 πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας. Pers. 486 Δωρίδ' αἶαν Μηλιᾶ τε κόλπον.

κολυμβητήρ *urinator.* Suppl. 408 δίκην κολυμβητῆρος.

Κολχίς *Colchis.* Pr. 415 Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι.

κόμη *coma.* Suppl. 909 ἕλξειν ἔοιχ' ὑμᾶς ἀποσπάσας κόμης.

κομίζω *curo, cura dignor:* cuius significationis exempla ex Homero aliisque collecta v. in Thes. vol. 4 p. 1778. Ch. 262 κόμιζε, quod schol. exp. ἀντὶ τοῦ σῶζε ἡμᾶς. Ch. 344 παιὰν (sic Blomfieldus pro παιών) — νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν. ‖ *porto, fero, veho.* Ch. 697 ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα. Ch. 683 de corpore Orestis mortui εἴτ' οὖν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων εἴτ' οὖν μέτοικον — θάπτειν, i. e. κομίζειν εἰς τοὺς οἴκους, ut exp. schol. Ag. 804 θράσος ἐκ θυσιῶν ἀνδράσι θνήσκουσι κομίζων. ‖ Forma media κομίζομαι, i. q. κομίζω ἐμαυτόν, *confero me, recipio me:* de quo v. Thes. vol. 4 p. 1781. Pr. 392 στέλλου, κομίζου. Ag. 1035 εἴσω κομίζου καὶ σύ. Suppl. 949 κομίζου δ' ὡς τάχιστ' ἐξ ὀμμάτων.

[**κομιστέος** *ferendus.* Sept. 600 καρπὸς οὐ κομιστέος. Scriptura interpolata, pro qua restitui καρπὸς ἧς (i.e. ὁμιλίας κακῆς) ἀσύμφορος, de quo dixi in Philologo vol. 16 p. 220.]

κόμιστρον *pretium pro re aliqua servata solutum.* Ag. 965 ψυχῆς κόμιστρα τῆσδε μηχανωμένη.

κομμός *planctus.* Ch. 423 ἔκοψα κομμὸν Ἄριον.

κομπάζω *glorior, iacto me.* Sept. 436 τίς ἄνδρα κομπάζοντα (κομπάσαντα M, altero a m. rec. superscripto) μὴ τρέσας μενεῖ; 480 κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ. Ag. 575 ὡς κομπάσαι τῷδ' εἰκὸς ἡλίου φάει. 1130 οὐ κομπάσαιμ' ἂν θεσφάτων γνώμων ἄκρος εἶναι. 1671 κόμπασον θαρσῶν. 1400 τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον. Eum. 209 κόμπασον γέρας καλόν. 590 οὐ κειμένῳ πω τόνδε κομπάζεις λόγον. [Sept. 500 φόβος γὰρ ἤδη πρὸς πύλαις κομπάζεται.]

κόμπασμα *iactatio, magniloquentia.* Pr. 361 ὅς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων κομπασμάτων. Sept. 551 αὐτοῖς ἐκείνοις ἀνοσίοις κομπάσμασιν. 794 πέπτωκεν ἀνδρῶν ὀβρίμων κομπάσματα.

κομπέω *iacto.* Pr. 947 οὕστινας κομπεῖς γάμους.

κόμπος *magniloquentia, iactatio.* Pr. 1031 ὅδ' οὐ πεπλασμένος ὁ κόμπος. Sept. 425 ὁ κόμπος δ' οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. 473 οὐ κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων. Ag. 613 τοιόσδ' ὁ κόμπος τῆς ἀληθείας γέμων οὐκ αἰσχρός.

κόναβος *sonitus, strepitus.* Sept. 160 κόναβος ἐν πύλαις χαλκοδέτων σακέων.

κονία *pulvis.* Ag. 64 γόνατος κονίαισιν ἐρειδομένου.

κονίω *pulvere illino.* Pers. 163 μὴ μέγας πλοῦτος (μέγας δαίμων Heimsoethius) κονίσας οὖδας ἀντρέψῃ ποδὶ ὄλβον. ‖ *festino.* Sept. 60 Ἀργείων στρατὸς χωρεῖ, κονίει.

κόνις (ι brevi in poesi epica, longo apud tragicos) *pulvis.* Pr. 1084 στρόμβοι δὲ κόνιν εἱλίσσουσι. Sept. 81 αἰθερία κόνις με πείθει φανεῖσα. 736 ἐπειδὰν — χθονία κόνις πίῃ μελαμπαγὲς αἷμα. Ag. 495 μαρτυρεῖ δέ μοι κάσις πηλοῦ ξύνουρος διψία κόνις τάδε. Eum. 647 ἀνδρὸς δ' ἐπειδὰν αἷμ' ἀνασπάσῃ κόνις. 980 πιοῦσα κόνις μέλαν αἷμα πολιτᾶν. Suppl. 180 ὁρῶ κόνιν, ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ. 783 διψὰς ὡς κόνις. Sic correxi corruptam in M scripturam δόσως κόνις. Fr. 449 in elegia τλήμονες Ὀσσαίαν ἀμφιέσαντο κόνιν.

18

16
ti
rc
p.
5

κότον. 478 ἀνάγκη Ζηνὸς αἰδεῖσθαι κότον. 744 ἔπλευσαν ὧδ' ἐπιτυχεῖ κότῳ. Fr. 257 τοῦ θανόντος ἡ Δίκη πράσσει κότον. Improprie Ch. 593 αἰγίδων φράσαι κότον. Corrupte Ag. 767 νεαρὰ φάους κότον.

κότταβος. V. κόσσαβος.

κοτύλη *cymbalum*. Hunc usum vocabuli Athen. 11 p. 479b et schol. Hom. Il. 22, 34 annotarunt ex Aeschylo (fr. 55) ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτοβεῖ.

Κότυς *Cotys*, dea. Fr. 55 σεμνὰ Κότυς ὄρεια δ' ὄργαν' ἔχοντες. Sic haec corrupta apud Strabon. 10 p. 470, probabiliter correcta ab Nauckio σεμνὰ Κοτυτοῦς ὄργι' ἔχοντες.

κουρά *tonsura*, *cincinnus detonsus*. Ch. 226 κουρὰν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχός.

[κούρα vitiose pro κόρα. V. κόρη.]

Κουρής *Cures*. Athenaeus 11 p. 528c τοὺς δὲ Κουρῆτας Φύλαρχος—Αἰσχύλον (fr. 322) ἱστορεῖν διὰ τὴν τρυφὴν τυχεῖν τῆς προσηγορίας "χλιδῶν τε πλόκαμος ὥστε παρθένοις ἁβραῖς, ὅθεν καλεῖν Κουρῆτα λαὸν ᾔνεσαν." Plura de hoc nomine et accentu in libris variante (Κούρητες vel Κουρῆτες) v. in Thes. vol. 4 p. 1891.

κούριμος *detonsus*. Ch. 180 ἔπεμψε χαίτην κουρίμην χάριν πατρός.

κουροβόρος *nativorus*. Ag. 1512 πάχνᾳ κουροβόρῳ, de coena Thyestae, de qua pariter Ch. 1068 παιδοβόροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι τάλανές τε Θυέστου.

κούφισμα. V. ἔρεισμα.

κουφόνους *qui levi mente est*, *vanus*. Pr. 383 μόχθον περισσὸν κουφόνουν τ' εὐηθίαν.

κοῦφος *levis*. Pers. 305 πήδημα κοῦφον ἐκ νεὼς ἀφήλατο. ‖ *exiguus*. Sept. 260 αἰτουμένῳ μοι κοῦφον εἰ δοίης τέλος.

κούφως *leviter*, *levi opera*, *facile*. Pr. 701 τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα κούφως. Eum. 112 καὶ ταῦτα κούφως ἐκ μέσων ἀρκυστάτων ὤρουσεν.

κραδαίνω *quatio*. Pr. 1047 χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι.

κραδία. V. καρδία.

κράζω *clamo*. Pr. 743 σὺ δ' αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζει; Fr. 280 νῦν δ' οὐ κέκραγά πω τὸ γενναῖον μέλος.

κραίνω *perficio*. Pr. 512 οὐ ταῦτα ταύτῃ Μοῖρά πω τελεσφόρος κρᾶναι πέπρωται. Sept. 426 πύργοις δ' ἀπειλεῖ δείν' ἃ μὴ κραίνοι τύχη. [549 πύργοις ἀπειλεῖ τοῖσδ' ἃ μὴ κραίνοι θεός.] 802 κραίνων παλαιᾶς Λαΐου δυσβουλίας. Ag. 144 καλὰ Διὸς κόρα τερπνὰ ξύμβολα κράναι, ubi κράναι optativus est, pro infinitivo acceptus ab interpolatore qui post τερπνά addidit τούτων αἰτεῖ, quae delevi. 369 ἔπραξεν ὡς ἔκρανεν. 1424 ἐὰν δὲ τοὔμπαλιν κραίνῃ θεός. Ch. 462 ἰὼ θεοί, κραίνετ' ἐνδίκως δίκας. 1075 ποῖ δῆτα κρανεῖ, ποῖ καταλήξει μετακοιμισθὲν μένος ἄτης; Eum. 759 Παλλάδος καὶ Λοξίου ἕκατι καὶ τοῦ πάντα κραίνοντος τρίτου σωτῆρος. Suppl. 368 ἐγὼ δ' ἂν οὐ κραίνοιμ' ὑπόσχεσιν πάρος. 608 τόνδε κραινόντων λόγον. 622 ἔκραν' ἄνευ κλητῆρος ὡς εἶναι τάδε. Passivum 964 ὥνπερ ἥδε κραίνεται ψῆφος. Pr. 211 τὸ μέλλον ᾖ κραίνοιτο προυτεθεσπίκει, ubi probabilius est κρανοῖτο, quod restituit Elmsleius. 911 ἀρὰ Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται. Ch. 871 πῶς κέκρανται δόμοις; Eum. 347 λάχη τάδ' ἐφ' ἁμὶν ἐκράνθη. Suppl. 91 εἰ κρανθῇ πρᾶγμα τέλειον. 943 δημόπρακτος ἐκ πόλεως μία ψῆφος κέκρανται.

κραιπνός *velox*. Pers. 95 κραιπνῷ ποδί.

κραιπνόσυτος *celeriter vectus*. Pr. 279 κραιπνόσυτον θᾶκον προλιποῦσα.

κραιπνοφόρος *celeriter ferens*. Pr. 132 κραιπνοφόροι δέ μ' ἔπεμψαν αὖραι.

Κραναός *Cranaus*, antiquissimus rex Atheniensium. Eum. 1011 παῖδες Κραναοῦ, i. e. Athenienses, qui etiam Κραναοί appellantur: v. Thes. vol. 4 p. 1915. Schol. Arist. Ach. 75 ὦ Κραναὰ πόλις: τοῦτο τέτριπται ὑπὸ τῶν παλαιῶν. καὶ Αἰσχύλος (fr. 343) γὰρ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσαντο τῇ λέξει. Aeschyli Eum. 1011 πολισσοῦχοι παῖδες Κραναοῦ respici putat Nauckius.

κράνος *galea*. Sept. 385 κράνους χαίτωμα. 459 πάλος ἐξ ὑπτίου πήδησεν εὐχάλκου κράνους.

κράς *caput*. Sept. 855 ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν πίτυλον. Pers. 371 πᾶσι στέρεσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον. Ch. 198 ἀπ' ἐχθροῦ κρατὸς ἦν τετμημένος. Suppl. 685 νούσων δ' ἑσμὸς ἀπ' ἀστῶν ἵζοι κρατὸς (sic H. Vossius pro κράτος) ἀτερπής. 841 ἀποκοπὰ κρατός.

κρᾶσις *mixtura*. Pr. 482 ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων. *libatio vini aqua mixti*. Fr. 52 τὴν δευτέραν δὲ κρᾶσιν ἥρωσιν νέμω.

κραταίλεως *scopulosus*. Ag. 666 ἐξοκέλλαι πρὸς κραταίλεων χθόνα.

κραταιός *viribus potens*, *validus*. Pr. 428 ὑπέροχον σθένος κραταιὸν γᾶς (γᾶς ego addidi) οὐράνιόν τε πόλον νώτοις ὀχῶν στενάζει (sic correxi pro νώτοις ὑποστενάζει).

κραταίπιλος. Choeroboscus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 4 p. 318, 6 τὰ παρὰ τὸ κρᾶτα διὰ τοῦ αι γράφεται, οἷον κραταίβιος· κραταίπιλος ὁ ἰσχυρὸν πιλίον ἔχων παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 431). Conf. Eustath. p. 1938, 2.

κρατερός *validus*. Pr. 167 κρατεραῖς ἐν γυιοπέδαις. Eum. 358 κρατερὸν ὄντα περ ὅμως μαυροῦμεν.

κρατέω *dominor*. Pr. 35 ἅπας δὲ τραχὺς ὅστις ἂν νέον κρατῇ. 324 τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ. 519 τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ πλὴν ἀεὶ κρατεῖν; 937 θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεί. 939 κρατείτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον. 955 νέον νέοι κρατεῖτε. Ag. 951 τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέρκεται. 1618 κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός. 1664 τὸν κρατοῦντα. Ch. 267 ἀπαγγείλῃ τάδε πρὸς τοὺς κρατοῦντας. 377 τῶν δὲ κρατούντων χέρες οὐχ ὅσιαι. 739 ἡ κρατοῦσα, ubi ἡ κρατοῦσα δωμάτων γυνή intelligitur, nisi haec ipsa verba exciderunt, quae Weilii coniectura est. Eum. 163 οἱ νεώτεροι θεοὶ κρατοῦντες τὸ πᾶν δίκας πλέον. Suppl. 399 οὐδὲ περ κρατῶν. ‖ *superior sum*, *vinco*, *supero*. Pr. 213 ὡς οὐ κατ' ἰσχὺν— χρείη, δόλῳ δὲ τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν. Sept. 189 κρατοῦσα μὲν γὰρ οὐχ ὁμιλητὸν θράσος. [516 πρὸς τῶν κρατούντων δ' ἐσμέν, οἱ δ' ἡσσωμένων.] Pers. 149 πότερον τόξου ῥῦμα τὸ νικῶν, ἢ δορυκράνου λόγχης ἰσχὺς κεκράτηκεν. 338 πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἕκατι βαρβάρους ναυσὶν κρατῆσαι. Ag. 324 καὶ τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων δίχα φθογγὰς ἀκούειν ἔστι. Eum. 973 ἐκράτησε Ζεὺς ἀγοραῖος. Ag. 349 τὸ δ' εὖ κρατοίη. Suppl. 604 δήμου κρατοῦσα χεὶρ ὅπῃ πληθύνεται. De fama quae obtinet, de quo usu dictum est in Thes. vol. 4 p. 1925. Pers. 738 λόγος κρατεῖ σαφηνής. Suppl. 294 ἦν ὡς μάλιστα, καὶ φάτις πολλὴ κρατεῖ. ‖ *iubeo*. Ag. 10 ὧδε γὰρ κρατεῖ γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζον κέαρ, quocum in Thes. vol. 4 p. 1925 contrariae

significationis exemplum Arist. Av. 735 comparatum est αἰσχρὰ τῷ νόμῳ κρατούμενα, i. e. prohibita, vetita. || κρατεῖ *praestat, melius est.* Ag. 1364 κατθανεῖν κρατεῖ. Sic Casaubonus pro κράτει.

κρατέω cum genitivo *imperium teneo.* Pr. 149 νέοι γὰρ οἰακονόμοι κρατοῦσ' Ὀλύμπου. Ag. 1673 κρατοῦντε τῶνδε δωμάτων. Eum. 574 ὧν ἔχεις αὐτὸς κράτει. Suppl. 259 τῶνδε τἀπὶ τάδε κρατῶ. || *superior sum, potior.* Sept. 960 δυοῖν κρατήσας ἔληξε δαίμων. Eum. 491 εἰ κρατήσει δίκα τε καὶ βλάβα τοῦδε ματροκτόνου. Suppl. 387 εἴ τοι κρατοῦσι παῖδες Αἰγύπτου σέθεν. Pers. 750 θεῶν δὲ πάντων ᾤετο — καὶ Ποσειδῶνος κρατήσειν. || Cum accusativo *vinco, coerceo.* Suppl. 761 βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν. Ch. 81 πικρὸν φρενῶν στύγος κρατούσῃ. || *imperium teneo.* Suppl. 255 καὶ πᾶσαν αἶαν — τὸ πρὸς δύνοντος ἡλίου κρατῶ.

Passivum κρατοῦμαι *vincor.* Sept. 750 κρατηθεὶς ἐκ φίλων ἀβουλιᾶν. Ag. 1632 κρατηθεὶς δ' ἡμερώτερος φανεῖ. Ch. 499 εἴπερ κρατηθείς γ' ἀντινικῆσαι θέλεις. Eum. 148 ὕπνῳ κρατηθεῖσ' ἄγραν ὤλεσα. Ch. 957 κρατεῖται πῶς τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ ὑπουργεῖν κακοῖς. Sic M, non κρατεῖταί πως, quod editores scripserunt. κρατεῖ δέ πως Elmsleius ad Eur. Med. 50. Schol. συμβάλλεται οὖν τὸ θεῖον τοῖς μὴ ὑπουργοῦσι τοῖς κακοῖς: unde Hermannus κρατεῖται δ' ἔπος τὸ θεῖον, τὸ μή μ' ὑπουργεῖν κακοῖς.

κρατήρ *crater.* Ch. 291 οὔτε κρατῆρος μέρος εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσπόνδου λιβός. Improprie Ag. 1397 τοσῶνδε κρατῆρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε πλήσας ἀραίων αὐτὸς ἐκπίνει μολών. Similiter Arist. Ach. 937 κρατὴρ κακῶν, τριπτὴρ δικῶν.

κράτιστος *optimus.* Pr. 216 κράτιστα δή μοι τῶν παρεστώτων τότε ἐφαίνετ' εἶναι.

Κράτος *Robur.* Pr. 12 Κράτος Βία τε, quae personae in scenam prodeunt in initio huius fabulae. Ch. 244 μόνον Κράτος τε καὶ Δίκη σὺν τῷ τρίτῳ πάντων μεγίστῳ Ζηνὶ συγγένοιτό μοι.

κράτος *vis, potestas.* Pr. 527 μηδάμ' ὁ πάντα νέμων θεῖτ' ἐμᾷ γνώμᾳ κράτος ἀντίπαλον Ζεύς. Eum. 27 Ποσειδῶνος κράτος καλοῦσα. Suppl. 209 μηχανῆς δ' ἔστω κράτος. [685 vitiose κράτος pro κρατός: v. s. v. κράς.] 763 χρὴ φυλάσσεσθαι κράτος. 393 μή τί ποτ' οὖν γενοίμαν ὑποχείριος κράτεσιν ἀρσένων. 437 τάδε φράσαι δίκαια Διόθεν κράτη. Ch. 1 Ἑρμῆ χθόνιε πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη. || *imperium.* Pr. 948 πρὸς ὧν ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους. Ag. 104 ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν ἐντελέων. 258 ἥκω σεβίζων σόν, Κλυταιμνήστρα, κράτος. 1470 κράτος τ' ἰσόψυχον ἐκ γυναικῶν καρδιόδηκτον ἐμοὶ κρατύνεις. 1585 ἀμφίλεκτος ὢν κράτει. Ch. 480 αἰτουμένῳ μοι δὸς κράτος τῶν σῶν δόμων. Suppl. 425 πᾶν κράτος ἔχων χθονός. Pers. 785 ἅπαντες ἡμεῖς, οἳ κράτη τάδ' ἔσχομεν. || *is qui imperium tenet.* Ag. 109 Ἀχαιῶν δίθρονον κράτος. 619 τῆσδε γῆς φίλον κράτος. Suppl. 526 τελέων τελειότατον κράτος, ὄλβιε Ζεῦ. Sept. 127 ὦ Διογενὲς φιλόμαχον κρατος (Minerva). | *victoria.* Ag. 943 κράτος μέντοι πάρες γ' ἑκὼν ἐμοί. Ch. 490 δὸς δέ τ' εὔμορφον κράτος. Sic M, pro quo δὸς δ' ἔπ' scripsi. Aptissimum foret δὸς τελεσφόρον κράτος. Eum. 530 παντὶ μέσῳ τὸ κράτος θεὸς ὤπασεν. Suppl. 1070 καὶ κράτος νέμοι γυναιξίν. Numero plurali 951 εἴη δὲ νίκη καὶ κράτη τοῖς ἄρσεσιν, ubi κράτος scripsit Weilius satis probabiliter. Nam etsi κράτεσιν ἀρσένων in hac ipsa fabula legitur v. 393, hic tamen nihil causae erat cur singulari νίκη pluralem adiungeret κράτη, qui ab librario illatus esse potest ad praecedentis vocabuli terminationem aberrante. Similiter Plato Leg. 12 p. 962 dixit νίκην καὶ κράτος τῶν πολεμίων, et Demosth. p. 381, 12 κράτος πολέμου καὶ νίκην.

κρατύνω i. q. κρατέω, *dominor, regno.* Pr. 150 νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει. 403 Ζεὺς δ' ἰδίοις νόμοις κρατύνων. Pers. 889 καὶ τὰς ἀγχιάλους ἐκράτυνε μεσάκτους (νήσους). 900 καὶ τὰς εὐκτεάνους, κατὰ κλῆρον Ἰαόνιον πολυάνδρους | Ἑλλάνων ἐκράτυνε σφετέραις φρεσίν, ubi metrum ἐκράτει postulat, quod coniecit Hermannus, si recte habet σφετέραις. Ag. 1471 κράτος τ' ἰσόψυχον ἐκ γυναικῶν καρδιόδηκτον ἐμοὶ κρατύνεις. Suppl. 372 κρατύνεις βωμὸν ἑστίαν χθονός. 596 ὑπ' ἀρχᾶς δ' οὔτινος θοάζων τὸ μεῖον κρεισσόνων (sic Turnebus pro κρεῖσσον ὧν) κρατύνειν οὔτινος ἄνωθεν ἡμένου σέβει κάτω. Sic Hermannus pro κρατύνει. 699 τὸ δάμιον, τὸ πτόλιν κρατύνει.

κρέας *caro.* Ag. 1220 χεῖρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείας βορᾶς. 1242 τὴν μὲν Θυέστου δαῖτα παιδείων κρεῶν ξυνῆκα. 1593 παρέσχε δαῖτα παιδείων κρεῶν.

κρεισσότεκνος. Sept. 784 τῶν κρεισσοτέκνων δ' ἀπ' (δ' ἀπ' metro postulante delevit Blomfieldus) ὀμμάτων ἐπλάγχθη. Vocabulum suspectum. κυρσοτέκνων Hermannus, quod significet *privavit se oculis qui liberis occursuri erant.*

κρείσσων *potentior.* Pr. 902 κρεισσόνων ἐμοῦ θεῶν (sic scripsi pro κρεισσόνων θεῶν ἔρως) ἄφυκτον ὄμμα προσδράκοι με, ubi κρείσσονες oppositi sunt Oceano, inferioris ordinis deo. κρείττονες de diis dictum ab Aeschylo Αἰτναίαις (fr. 7) memorat Hesychius. 922 κεραυνοῦ κρείσσον' εὑρήσει φλόγα. Ag. 60 οὕτω δ' Ἀτρέως παῖδας ὁ κρείσσων ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει ξένιος Ζεύς. Suppl. 596 τὸ μεῖον κρεισσόνων κρατύνειν. 760 ἀλλ' ἔστι φήμη τοὺς λύκους κρείσσους κυνῶν εἶναι, ubi M κρείσσων, superscripto ους: unde Hermannus φήμη κρείσσονας λύκους κυνῶν. Ag. 1376 ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος. || *potior, melior.* Pr. 624 τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσσον ἢ μαθεῖν τάδε. 750 κρεῖσσον γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν ἢ τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς. 968 κρεῖσσον γὰρ οἶμαι τῇδε λατρεύειν πέτρᾳ ἢ πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον. Suppl. 190 κρεῖσσον δὲ πύργου βωμός. Fr. 395 τὸ μὴ γενέσθαι δ' ἐστὶν ἢ πεφυκέναι κρεῖσσον κακῶς πράσσοντα. Sept. 266 εὔχου τὰ κρείσσω. Ch. 372 ταῦτα μέν, ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσοῦ — φωνεῖς.

κρεκτός adiectivum a κρέκειν ductum, quod de cithara pulsanda dicitur: hinc *cantatus.* Ch. 822 ἅμα δὲ κρεκτὸν γοατὰν νόμον θήσομεν πόλει. Sic Hermannus pro ὁμοῦ κρεκτὸν γοήτων (γοητῶν M a m. rec.) νόμον μεθήσομεν πόλει. Est vocabulum alibi non lectum, nisi quod Hesychius annotavit θρεκτοῖσι νόμοις ἀντὶ τοῦ τροχαίοις, Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. ἔνιοι δὲ κρεκτοῖς, et recte quidem, si quid loci Aeschylei similitudini tribuendum est.

κρεμάς *pendens.* Suppl. 795 οἰόφρων κρεμὰς γυπιὰς πέτρα. Falsum in M accentum κρέμας γυπίας correxit Hermannus.

κρεμαστός *suspensus.* Fr. 249 κρεμαστὰ τόξα πίτυος ἐκ μελανδρύου. Sic Hermannus pro κρεμάσασα τόξον, quod est ap. schol. Hom. Od. 14, 12 κρεμάσας τόξον ap. Eustath. p. 1748, 57.

κρεοβόρος *carnivorus*. Suppl. 287 τὰς ἀνάνδρους κρεοβόρους (sic anonymus Butleri pro κρεοβρότους, quod etiam κρεοβότους esse potest) Ἀμαζόνας.

κρεοκοπέω *dilanio*. Pers. 463 κρεοκοποῦσι δυστήνων μέλη. Alterum huius verbi exemplum est apud Euripidem Cycl. 358 κρεοκοπεῖν μέλη ξένων.

κρεουργός *lanius, carnes concidens*. Ag. 1592 κρεουργὸν ἦμαρ εὐθύμως ἄγειν δοκῶν, *diem festum, quo convivis carnes distribuuntur*.

Κρέων *Creon*, Menoecei filius, rex Thebarum. Sept. 474 Μεγαρεὺς Κρέοντος σπέρμα.

κρέων *imperans*. Suppl. 574 Ζεὺς δι' αἰῶνος κρέων ἀπαύστου.

κρήμναμαι *pendeo*. Sept. 229 ὕπερθ' ὀμμάτων κρημναμενᾶν νεφελᾶν.

κρηναῖος *fontanus*. Pers. 483 ἀμφὶ κρηναῖον γάνος.

κρήνη *fons*. Pr. 677 Λέρνης τε κρήνην. Sic Canterus pro Λέρνης ἄκρην τε.

κρηνιάς *fontana*. Fr. 170 Νύμφαις κρηνιάσιν. Sic Meinekius pro κρήναισιν, pro quo etiam κρηναίαις scribi potest.

κρηπίς *fundus*. Pers. 815 κοὐδέπω κακῶν κρηπὶς ὕπεστιν.

Κρής *Cretensis*. Fr. 186 ἐγὼ γένος μέν εἰμι Κρὴς ἀρχέστατον.

Κρῆσσαι inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 114—118).

Κρητικός *Creticus*. Ch. 616 Κρητικοῖς χρυσοκμήτοισιν ὅρμοις.

κρίβανος *furnus*. Fr. 321 τόνδ' ἐν ῥοθοῦντι κριβάνῳ θήσω. Sic correxi quod apud Athen. 9 p. 375d legitur νοθοῦντι.

κριθάω *lascivio*. Ag. 1641 κριθῶντα πῶλον.

κριθή *hordeum*. Suppl. 953 οὐ πίνοντας ἐκ κριθῶν μέθυ.

κρῖμα *iudicium*. Suppl. 397 οὐκ εὔκριτον τὸ κρῖμα.

κρίνω *secerno, deligo*. Eum. 487 κρίνασα δ' ἀστῶν τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα. Fr. 137 (apud schol. Arist. Pac. 1177) ἀπὸ δ' αὖτε ξουθὸς ἱππαλεκτρυὼν | στάζει κριθέντων (sic Hermannus pro κηρόθεν τῶν) φαρμάκων πολὺς πόνος. ‖ *praefero*. Ag. 471 κρίνω δ' ἄφθονον ὄλβον. Suppl. 398 κρῖνε σέβας τὸ πρὸς θεῶν. ‖ *decerno, diiudico*. Sept. 414 ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ. Ag. 1561 δύσμαχα δ' ἔστι κρῖναι. Ch. 903 κρίνω σε νικᾶν. Eum. 433 κρῖνε δ' εὐθεῖαν δίκην. 468 κρῖνον δίκην. 613 εἰ δικαίως εἴτε μὴ τῇ σῇ φρενὶ δοκεῖ τόδ' αἷμα κρῖνον. 682 πρώτας δίκας κρίνοντες αἵματος χυτοῦ. 734 ἐμὸν τόδ' ἔργον, λοισθίαν κρῖναι δίκην. 677 744 πῶς ἀγὼν κριθήσεται; 741 κἂν ἰσόψηφος κριθῇ. Pr. 485 de somniis interpretandis κἄκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἃ χρὴ ὕπαρ γενέσθαι. Pers. 225 εὖ δὲ πανταχῇ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι. 520 ὑμεῖς δὲ φαύλως αὔτ' ἄγαν ἐκρίνατε. Ch. 542 κρίνω δέ τοι νιν ὥστε συγκόλλως ἔχειν.

κρίσις *arbitrium*. Ag. 1289 οὕτως ἀπαλλάσσουσιν ἐν θεῶν κρίσει.

κριτής *iudex*. Suppl. 397 μή μ' αἱροῦ κριτήν. De somniorum interprete Pers. 226 εὔνους γ' ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτής.

κροκόβαπτος *croco tinctus*. Pers. 660 κροκόβαπτον ποδὸς εὔμαριν ἀείρων.

κροκοβαφής *croci colorem referens*. Ag. 1121 ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφὴς σταγών.

κρόκος *crocus*. Ag. 239 κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσα.

Κρόνιος *Saturnius*. Pr. 577 ὦ Κρόνιε παῖ. Ioannes Lydus de mensibus p. 274 ed. Has. τὴν τότε μὲν λεγομένην Κρονίαν, νῦν δὲ Ἱερὰν πόλιν ὡς Ἰσίγονος — καὶ Αἰσχύλος (fr. 10) ἐν τῇ Αἴτνῃ (i. e. ταῖς Αἰτναίαις) παραδιδόασιν.

Κρόνος *Saturnus*. Pr. 185 Κρόνου παῖς. 201 θέλοντες ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον. 220 τὸν παλαιγενῆ Κρόνον. Eum. 641 αὐτὸς δ' ἔδησε πατέρα πρεσβύτην Κρόνον.

κρόταφος *cacumen*. Pr. 721 ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος κροτάφων ἀπ' αὐτῶν.

κροτησμός *pulsatio*. Sept. 561 πυκνοῦ κροτησμοῦ τυγχάνουσ' ὑπὸ πτόλιν, i. e. ictus telorum in clypeum coniectorum.

κροτητός *pulsatus*. Ch. 428 κτύπῳ δ' ἐπιρροθεῖ κροτητὸν ἀμὸν καὶ πανάθλιον κάρα.

κρύβδα *clam*. Ch. 177 μῶν οὖν Ὀρέστου κρύβδα δῶρον ἦν τόδε;

κρύος *frigus*. Sept. 834 κακόν με καρδίαν τι περιπίτνει κρύος. Eum. 161 τὸ περίβαρυ κρύος ἔχειν.

κρυπτάδιος *clandestinus*. Ch. 946 κρυπταδίου μάχας δολιόφρων ποινά.

κρυπτός *occultus*. Ch. 773 ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος. Ib. 816 loco corrupto πολλὰ δ' ἄλλα φανεῖ χρῄζων κρυπτά, in M κρυπτά vel κρυπτάν est, sed κρυπτά explicat scholiasta supra versum verbis τὰ κρυπτὰ φανερώσει, et in margine θέλων πολλὰ κρυπτὰ εὑρίσκει. [Suppl. 296 καὶ κρυπτά vitiose pro κἄκρυπτα: v. s. v. ἄκρυπτος.]

κρύπτω *occulto, obtego*. Pr. 1018 κρύψει δέμας τὸ σόν. Ag. 455 ἐχθρὰ δ' ἔχοντας ἔκρυψεν. Eum. 461 ποικίλοις ἀγρεύμασιν κρύψασα. ‖ *celo* cum accus. personae et rei Pr. 625 μήτοι με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν. Passivum Pr. 501 ἔνερθε δὲ χθονὸς κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα. Ch. 449 ἑτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη, χέουσα (sic Dobraeus pro χαίρουσα) πολύδακρυν γόον κεκρυμμένα, ubi κεκρυμμένον correxi. Ag. 387 οὐκ ἐκρύφθη, πρέπει δέ, φῶς αἰνολαμπές, σίνος.

κρυσταλλοπήξ *glacie constrictus*. Pers. 501 περᾷ κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον.

κρυφαῖος *occultus*. Pers. 360 δρασμῷ κρυφαίῳ. 385 κρυφαῖον ἔκπλουν. Ch. 83 κρυφαίοις πένθεσιν παχνουμένη.

κρυφαίως *in occulto*. Pers. 370 ναυσὶν κρυφαίως δρασμὸν εὑρόντες τινά.

κρωσσός *urceus*. Fr. 96 μηδὲ κρωσσοὺς μήτ' οἰνηροὺς μήθ' ὑδατηροὺς λείπειν ἀφνεοῖσι δόμοισι.

κτάομαι *comparo*. Pers. 755 μέγαν τέκνοις πλοῦτον ἐκτήσω σὺν αἰχμῇ. 770 Λυδῶν δὲ λαὸν καὶ Φρυγῶν ἐκτήσατο. [Ch. 1001 τοιοῦτον ἂν κτήσαιτο φηλήτης ἀνήρ.] Eum. 289 κτήσεται δ' ἄνευ δορὸς αὐτόν τε καὶ γῆν. ‖ κέκτημαι vel ἐκτημαι *comparavi mihi, habeo*. Pr. 795 κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι. Ag. 1051 φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη. Fr. 285 κοινὸν τύχη, γνώμη δὲ τῶν κεκτημένων. Sept. 1017 ἄγος δὲ καὶ θανὼν κεκτήσεται. ‖ ὁ κεκτημένος *dominus*. Suppl. 336 τίς δ' ἂν φίλους ὠνοῖτο τοὺς κεκτημένους;

κτέανον *quod possidetur, possessio*. Sept. 729 κτεάνων χρηματοδαίτας πικρός, ὠμόφρων σίδαρος. 903 μενεῖ κτέανά τ' ἐπιγόνοις. Ag. 1573 κτεάνων τε μέρος βαιὸν ἐχούσῃ πᾶν ἀπόχρη μοι. Ch. 943 ἀναφυγὰς κακῶν καὶ κτεάνων τριβάς.

κτεάτειρα *in possessionem tradens, paratrix*. Ag. 356 νὺξ φιλία μεγάλων κόσμων κτεάτειρα.

κτείνω *interficio*. Pr. 866 μίαν δὲ παίδων ἵμερος θέλξει τὸ μὴ κτεῖναι σύνευνον. Sept. 636 σοὶ συμφέρεσθαι καὶ κτανὼν θανεῖν πέλας. [ib. 962 ἔκτανες male pro ἔκανες.] 970 φίλον ἔκτανες. Pers. 452 ὅπως — κτείνοιεν (κτείνειαν Porson.) εὐχείρωτον Ἑλλήνων στρατόν. 776 τὸν δὲ σὺν δόλῳ Ἀρταφρένης ἔκτεινεν. 794 κτείνουσα λιμῷ τοὺς ὑπερπόλλους ἄγαν. Ag. 1260 κτενεῖ με τὴν τάλαιναν. 1542 κτείνασ' ἄνδρα τὸν αὑτῆς. 1646 ἀλλά νιν γυνὴ — ἔκτεινε. Ch. 41 τοῖς κτανοῦσί τ' ἐγκοτεῖν. 144 καὶ τοὺς κτανόντας ἀντικατθανεῖν. 189 ἀλλ' οὐδὲ μὴν νιν ἡ κτανοῦσ' ἐκείρατο. 367 οἱ κτανόντες νιν. [441 κτεῖναι vitiose pro κτίσαι.] 550 ἐγὼ κτενῶ (κτείνω M) νιν. 888 δόλοις ὀλούμεθ', ὥσπερ οὖν ἐκτείναμεν. 899 μητέρ' αἰδεσθῶ κτανεῖν; 922 κτενεῖν ἔοικας, ὦ τέκνον, τὴν μητέρα. 1027 κτανεῖν τέ φημι μητέρ' οὐκ ἄνευ δίκης. Eum. 84 καὶ γὰρ κτανεῖν σ' ἔπεισα μητρῷον δέμας. 96 ὧν μὲν ἔκτανον, ὄνειδος ἐν φθιτοῖσιν οὐκ ἐκλείπεται. 219 εἰ τοῖσιν οὖν κτείνουσιν ἀλλήλους χαλᾷς. 422 καὶ τῷ κτανόντι ποῦ τὸ τέρμα τῆς φυγῆς; 463 ἔκτεινα τὴν τεκοῦσαν. 588 ἔκτεινα. 599 νεκροῖσι νῦν πέπεισθι μητέρα κτανών. 740 ἄνδρα κτανούσης δωμάτων ἐπίσκοπον. Suppl. 499 καὶ δὴ φίλον τις ἔκταν' ἀγνοίας ὕπο. Fr. 281, 8 αὐτός ἐστιν ὁ κτανὼν τὸν παῖδα τὸν ἐμόν. ‖ Aoristi forma κτάσθαι cum participio κτάμενος *occisus* apud Homerum et Pindarum, de qua v. Thes. vol. 4 p. 2030. Pers. 893 γᾶ δ' αἰάζει τὰν ἐγγαίαν ἥβαν Ξέρξᾳ κταμέναν. [Sed Ch. 806 κτάμενον corruptum ex κτίμενον.]

κτείς *digitus*. Ag. 1594 τὰ μὲν ποδήρη καὶ χερῶν ἄκρους κτένας. Dicitur de digitis, quia certis intervallis sunt distincti ut dentes pectinis.

κτῆμα *id quod quis possidet*. Sept. 790 καί σφε σιδαρονόμῳ διὰ χερί ποτε λαχεῖν κτήματα. 817 διέλαχον σφυρηλάτῳ Σκύθῃ σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν. 908 ἐμοιράσαντο δ' ὀξυκάρδιοι κτήματα.

κτῆνος *possessio*. Ag. 129 πάντα δὲ πύργων κτήνη πρόσθε τὰ δημιοπληθῆ Μοῖρα λαπάξει.

κτήσιος *ad possessionem pertinens*. Ag. 1009 χρημάτων κτησίων. Iovis Penatis epitheton, de quo v. Thes. vol. 4 p. 2035, est Ag. 1038 σταθεῖσαν κτησίου βωμοῦ πέλας. Suppl. 445 κτησίου Διὸς χάριν.

κτίζω *condo*. Pr. 815 οὗ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν, Ἰοῖ, πέπρωται σοί τε καὶ τέκνοις κτίσαι. ‖ *procreo*. Suppl. 171 τὸν τᾶς βοὸς παῖδ' ἀτιμάσας, τὸν αὐτός ποτ' ἔκτισεν γόνῳ. 1067 εὐμενεῖ βίᾳ κτίσας. ‖ *paro, efficio*. Ch. 351 ἐπιστρεπτὸν αἰῶ κτίσσας. Suppl. 435 ὁπότερ' ἂν κτίσῃς. Ch. 441 μόρον κτίσαι μωμένα. Sic Stanleius. κτεῖναι M, littera ν in litura a m. rec. 484 οὕτω γάρ ἄν σοι δαῖτες ἔννομοι βροτῶν κτιζοίατο. ‖ *facio, reddo*. Pers. 289 πολλὰς Περσίδων μάταν ἔκτισαν εὔνιδας (ubi metrum εὔνιδας ἔκτισσαν postulat, quod restituit Boeckhius) ἠδ' ἀνάνδρους. Ch. 1060 ἐλεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει. Eum. 17 τέχνης δέ νιν Ζεὺς ἔνθεον κτίσας φρένα. 714 χρησμοὺς τοὺς ἐμούς τε καὶ Διὸς ταρβεῖν κελεύω μηδ' ἀκαρπώτους κτίσαι. Suppl. 140 τελευτὰς δ' ἐν χρόνῳ πατὴρ ὁ παντόπτας πρευμενεῖς κτίσειεν. 635 μήποτε — βοὰν κτίσαι μάχλον Ἄρη. Participium perfecti passivi Ch. 806 τὸ δὲ καλῶς κτίμενον. Sic Bambergerus pro κτάμενον. Frequens apud Homerum in composito ἐΰκτίμενος. Ib. 806 τὸ δὲ καλῶς κτίμενον ὦ μέγα ναίων στόμιον.

κτύπος *pulsus, strepitus*. Pr. 183 κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος διῇξεν ἄντρων μυχόν. 916 τοῖς πεδαρσίοις κτύποις πιστός. 923 βροντῆς θ' ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον. Sept. 83 ὅπλων κτύπος ποτιχρίμπτεται. Sic correxi quod est in M οπλοκτύπος τί χρίμπτεται. 100 ἀκούετ' ἢ οὐκ ἀκούετ' ἀσπίδων κτύπον; 103 κτύπον δέδορκα. Ag. 1533 δέδοικα δ' ὄμβρου κτύπον δομοσφαλῆ. Ch. 427 κτύπῳ δ' ἐπιρροθεῖ κροτητὸν ἀμὸν καὶ πανάθλιον κάρα. 652 θύρας ἄκουσον ἑρκείας κτύπον.

κυάνεος *caeruleus*. Pers. 81 κυάνεον δ' ὄμμασι λεύσσων φονίου δέργμα δράκοντος, ubi trisyllabum est: unde κυανοῦν Blomfieldus. Fr. 449 in elegia syllaba prima producta κυανέη καὶ τούσδε μενέγχεας ὤλεσεν ἄνδρας Μοῖρα, i. e. *mors*.

κυανῶπις *caeruleus aspectu*. Pers. 559 κυανώπιδες θοαὶ (θοαὶ ego addidi) νᾶες. Suppl. 743 δορυπαγεῖς δ' ἔχοντες κυανώπιδας νῆας. Hoc adiectivum alibi non legitur, eodem vero sensu naves κυανόπρῳροι (*naves caeruleae* apud Virgilium) dicuntur, de quibus v. Thes. vol. 4 p. 2049.

κυβερνήτης *gubernator*. Suppl. 770 φιλεῖ ὠδῖνα τίκτειν νὺξ κυβερνήτῃ σοφῷ.

κύβος *talus*. Fr. 132 βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέσσαρα. Sept. 414 ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ.

κυδάζομαι *convicior*. Fr. 91 οὔ τοι γυναιξὶ δεῖ κυδάζεσθαι.

κύδιστος *clarissimus*. Suppl. 14 κύδιστ' ἀχέων ἐπέκρανεν. Fr. 92 κύδιστ' Ἀχαιῶν.

κῦδος *gloria*. Sept. 317 ἄροισθε κῦδος τοῖσδε πολίταις. Pers. 455 ὡς γὰρ θεὸς ναῶν ἔδωκε κῦδος Ἕλλησιν μάχης.

κυδρός *gloriosus, gloria et decore praestans*. Fr. 170 νύμφαις κρηνιάσιν κυδραῖσι θεαῖσιν ἀγείρω.

Κυθέρεια *Venus*. Suppl. 1033 μηδ' ὑπ' ἀνάγκας γάμος ἔλθοι Κυθερείας, quod in Κυθέρειος mutatum est in apogr. Guelferbytano. γάμος ex glossemate illatum esse pro τέλος coniecit Weilius.

κυκάω *turbo, confundo*. Pr. 994 λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι χθονίοις κυκάτω πάντα. [Pers. 310 κυκώμενοι in uno apogr. illatum pro νικώμενοι, librario ad proximum κύρισσον aberrante.]

κύκλος *orbis*. Dicitur de orbe et solis et lunae: v. Thes. vol. 4 p. 2081. De sole Pr. 91 καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ. Pers. 504 λαμπρὸς ἡλίου κύκλος. ‖ *orbis scuti, scutum*. Sept. 489 ἀσπίδος κύκλον λέγω. 496 ὄφεων δὲ πλεκτάναισι περίδρομον κύτος προσηδάφισται κοιλογάστορος κύκλου. 591 σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ. ‖ Adverbialiter κύκλῳ *in orbem, circumcirca*. Pers. 368 ἄλλας δὲ κύκλῳ νῆσον Αἴαντος πέριξ. 418 κύκλῳ πέριξ ἔθεινον. Ch. 983 κύκλῳ παρασταδὸν στέγαστρον ἀνδρὸς δείξατε. Fr. 407 ὑμεῖς δὲ βωμὸν τόνδε καὶ πυρὸς σέλας κύκλῳ περίστητε.

κυκλόομαι (forma media) *circumdo*. Sept. 121 Ἀργεῖοι γὰρ πόλισμα Κάδμου κυκλοῦνται. Pers. 458 ἀμφὶ δὲ κυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον, quod per tmesin dictum pro ἀμφεκυκλοῦντο. ‖ Passive Sept. 247 στένει πόλισμα γῆθεν ὡς κυκλουμένον, i. e. obsidione cinctum. Improprie Ag. 997 δίναις κυκλούμενον κέαρ.

κυκλωτός *rotundus*. Sept. 540 σάκει, κυκλωτῷ σώματος προβλήματι.

κυκνόμορφος *cygni figuram habens*. Pr. 795

αἱ Φορκίδες ναίουσι δηναιαὶ κόραι τρεῖς κυκνόμορφοι.

κύκνος *cygnus*. Ag. 1444 κύκνου δίκην τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον.

κυλίνδω *volvo*. Fr. 304 Νεῖλος ἔνθ' ἑπτάρροος γαῖαν κυλίνδει πνευμάτων ἐπομβρίᾳ.

κῦμα *fluctus*. Pr. 89 ποντίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα. 1001 ὀχλεῖς μάτην με κῦμ' ὅπως παρηγορῶν. 1048 κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθίῳ συγχώσειεν. Sept. 910 νεὼς καμούσης ποντίῳ πρὸς κύματι. 690 κῦμα Κωκυτοῦ λαχόν. Pers. 90 ἄμαχον κῦμα θαλάσσης. Ag. 665 κύματος ζάλην ἔχειν. 1181 ὥστε κύματος δίκην κλύζειν. Suppl. 15 διὰ κῦμ' ἅλιον. || Improprie Pr. 886 στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης. Sept. 758 κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει. Eum. 832 de ira κοίμα κελαινοῦ κύματος πικρὸν μένος. Suppl. 127 ποῖ τόδε κῦμ' ἀπάξει; Sept. 64 βοᾷ γὰρ κῦμα χερσαῖον στρατοῦ. 113 κῦμα περὶ πτόλιν δοχμολοφᾶν ἀνδρῶν καχλάζει. 1077 ἀλλοδαπῶν κύματι φωτῶν.

κῦμα *foetus*. Ch. 128 αὖθις τῶνδε κῦμα λαμβάνει. Eum. 659 τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου. De hac forma et κύημα v. Thes. vol. 4 p. 2103.

κῦμα (frequentius apud alios κυμάτιον) est in columnis suprema pars epistylii: v. Thes. vol. 4 p. 2104. Fr. 72 κῦμ' ἐν τριγώνοις ἐκπεραινέτω ῥυθμοῖς.

κυμαίνω *fluctuo*, *aestuo*. Improprie Sept. 443 πέμπει γεγωνὰ Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔπη.

κυματίας *fluctuans*. Suppl. 546 πόρον κυματίαν ὁρίζει.

κυναγός *venator*. Ag. 695 κυναγοί. Tragicos in melicis pariter ac diverbiis sola forma Dorica κυναγός usos esse et exemplis constat et diserto testimonio Phrynichi Ecl. p. 428, pariterque κυναγία dixerunt, non κυνηγία, ut ostendi in Lex. Sophocleo p. 270, servarunt vero formam communem verbi κυνηγετῶ, exceptis melicis: unde κυναγετεῖ pro κυνηγετεῖ restituendum fuit Pr. 573.

κυνηγετέω *venor*, *persequor*. Pr. 573 ἀλλά με τὰν τάλαιναν ἐξ ἐνέρων περῶν κυναγετεῖ. Sic Brunckius pro κυνηγετεῖ. [Eum. 231 ἐγὼ δὲ — δίκας μέτειμι τόνδε φῶτα κἀκκυνηγέτης, ubi Stanleius καὶ κυνηγετῶ. Probabilius Erfurdtius κἀκκυνηγετῶ, quo composito usus est Euripides Ion. 1422 ὦ Ζεῦ, τίς ἡμᾶς ἐκκυνηγετεῖ πότμος;]

κυνοθρασής *canis instar impudens*. Suppl. 759 φυσίφρονες δ' ἄγαν ἀνιέρῳ μένει μεμαργωμένοι κυνοθρασεῖς.

κυνοκέφαλοι *homines canina capita habentes*. Strabo 1 p. 43 Ἡσιόδου δ' οὐκ ἄν τις αἰτιάσαιτο ἄγνοιαν — οὐδ' Αἰσχύλου (fr. 202) κυνοκεφάλους καὶ στερνοφθάλμους καὶ μονομμάτους ἱστοροῦντος.

κυνόφρων *canina mente praeditus*, *impudens*. Ch. 622 ἁ κυνόφρων.

κυντερώτερος *impudentior*, *protervior*. Photius p. 188, 24 κυντερώτατα καὶ κυντατώτερα λέγουσιν. Εὔβουλος — Φερεκράτης — καὶ Αἰσχύλος (fr. 396). κύντερος et κύντατος dixerunt Homerus aliique in Thes. indicati vol. 4 p. 2128. Alios huiusmodi comparativos v. in annot. ad. fr. 351.

Κύπριος *Cyprius*. Pers. 891 Κυπρίας τε πόλεις. Suppl. 282 Κύπριος χαρακτήρ.

Κύπρις *Venus*. Pr. 864 τοιάδ' ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς ἔλθοι Κύπρις. Sept. 140 καὶ Κύπρις, ἅτ' εἶ γένους προμάτωρ, ἄλευσον. Eum. 215 Κύπρις δ' ἄτιμος τῷδ' ἀπέρριπται λόγῳ. [Suppl. 1001 καρπώματα στάζοντα κηρύσσει Κύπρις.] 1035 Κύπριδος δ' οὐκ ἀμελεῖ θεσμὸς ὅδ' εὔφρων. Pr. 650 καὶ συναίρεσθαι Κύπριν θέλει.

Κύπρος *Cyprus*, insula. Fr. 325 Κύπρου Πάφου τ' ἔχουσα πάντα κλῆρον. Quod fragmentum Archilocho recte adscribere videtur Meinekius Vind. Strabon. p. 103.

κυρέω [υ brevi, cum aoristo ἐκύρησα et futuro κυρήσω] et κύρω [υ longo, cum aoristo ἔκυρσα, qua forma tragici utuntur ubi metrum postulat] *incido*, *nanciscor*, *consequor*. Cum genitivo Pr. 70 ὁρῶ κυροῦντα τόνδε τῶν ἐπαξίων. Sept. 608 ταὐτοῦ κυρήσας ἐκδίκοις ἀγρεύματος. Pers. 797 κυρήσει νοστίμου σωτηρίας. 910 στυγερᾶς μοίρας τῆσδε κυρήσας. Ag. 628 ἔκυρσας ὥστε τοξότης ἄκρος σκοποῦ. Ch. 707 οὔτοι κυρήσεις μεῖον ἀξίας σέθεν. Eum. 395 οὐδ' ἀτιμίας κυρῶ. Suppl. 799 πρὶν δαΐκτορος βίᾳ κάρζας γάμου κυρῆσαι. Pr. 739 πικροῦ δ' ἔκυρσας — μνηστῆρος. Pers. 779 κἀγὼ πάλου δ' ἔκυρσα. 1012 Ἰαόνων ναυβατᾶν κύρσαντες οὐκ εὐτυχῶς. Eum. 932 ὁ δὲ μὴ κύρσας βαρεῶν τούτων. || Cum accusativo Ch. 214 τί νῦν ἕκατι δαιμόνων κυρῶ; 714 κἀκεῖ κυρούντων σώμασιν τὰ πρόσφορα. || Sine casu, *verum assequor*. Suppl. 589 καὶ τόδ' ἂν γένος λέγων ἐξ Ἐπάφου κυρήσαις. || *sum*. Pr. 330 ζηλῶ σ' ὁθούνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς. Sept. 23 καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ. 699 κακὸς οὐ κεκλήσει βίον εὖ κυρήσας, quod schol. exp. εὐτυχήσας, εὖ πράξας. Rectius Hermannus *bene te habens quod ad vitam attinet*, i. e. recte instituens vitam. Ag. 1371 τρανῶς Ἀτρείδην εἰδέναι κυροῦνθ' ὅπως. Sept. 401 νύκτα ταύτην ἣν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος — κυρεῖν. Pers. 598 κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ. Suppl. 57 εἰ δὲ κυρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων ἐγγάϊος. Fr. 155 οὑμὸς δὲ πότμος οὐρανῷ κυρῶν ἄνω. Pers. 503 σεσωσμένος κυρεῖ. Ag. 1201 θαυμάζω δέ σε — κυρεῖν λέγουσαν. Arist. Ran. 1327 inter versus Aeschyleos hunc habet κυρεῖν παρασχὼν ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις, de quo v. quae s. v. ἰταμός dicta sunt. [Sept. 358 κυρήσας ex glossemate illatum.]

κύριος *potens*, *penes quem potestas s. arbitrium est*. Ag. 104 κύριός εἰμι θροεῖν ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν. Cum genitivo 878 ἐμῶν τε καὶ σῶν κύριος πιστωμάτων. Sine casu Eum. 127 ὕπνος πόνος τε κύριοι συνωμόται. 326 ματρῷον ἄγνισμα κύριον φόνου. || *condictus*, *praestitutus*. Eum. 544 κύριον μένει τέλος. Suppl. 732 χρόνῳ τοι κυρίῳ τ' ἐν ἡμέρᾳ. 965 τί τῶνδε κυριωτέρους μένεις; De diis nuptiarum praesidibus Eum. 960 νεανίδων τ' ἐπηράτων ἀνδροτυχεῖς βιότους δότε κύρι' ἔχοντες. De hora fatali Ag. 766 ὅτε τὸ κύριον μόλῃ. || Substantive κύριος *dominus*. Ch. 658 ἄγγελλε τοῖσι κυρίοισι δωμάτων. 689 εἰ δὲ τυγχάνω τοῖς κυρίοισι καὶ προσήκουσιν λέγων.

κυρίσσω *arieto*. Pers. 310 ἀμφὶ νῆσον τὴν πελειοθρέμμονα νικώμενοι (δεδουπότες?) κύρισσον ἰσχυρὰν χθόνα, i. e. allisi sunt ad terram, ut Brunckius interpretatur.

κυρίως *firmiter*, *stabiliter*. Ag. 178 τὸν πάθει μάθος θέντα κυρίως ἔχειν. Ch. 785 δὸς τύχας, τυχεῖν δέ μοι κυρίως.

Κῦρος *Cyrus*, rex Persarum. Pers. 768 τρίτος δ' ἀπ' αὐτοῦ Κῦρος. 773 Κύρου δὲ παῖς.

κῦρος *potestas*. Suppl. 391 οὐκ ἔχουσι κῦρος οὐδὲν ἀμφὶ σοῦ.

κυρόω *ratum facio*. Pers. 227 παιδὶ καὶ δόμοις ἐμοῖσι τήνδ' ἐκύρωσας φάτιν. || *diiudico*, *discerno*. Eum. 581 τήνδε κυρώσων δίκην. 639

ὅσπερ τέτακται τήνδε κυρῶσαι δίκην. Ch. 874 μάχης γὰρ δὴ κεκύρωται τέλος. Suppl. 603 ἔνισπε δ' ἡμῖν ποῖ κεκύρωται τέλος. ‖ *confirmo*. Pers. 521 ἐπειδὴ τῇδ' ἐκύρωσεν φάτις ὑμῶν.

[κυρσότεκνος Hermanni coniectura Sept. 784. V. κρεισσότεκνος.]

κύτας *clypeus*. Sept. 495 περίδρομον κύτος — κοιλογάστορος κύκλου. ‖ *vas*, *urna*. Ag. 322 ὄξος τ' ἄλειφά τ' ἐγχέας ταὐτῷ κύτει. 816 τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει ἐλπὶς προσῄει. [κύτει pro τεύχει coniecit Blomf. Ag. 1128.]

κύφελλον *nubes*. Suppl. 793 αἰθέρος θρόνος, πρὸς ὃν κύφελλ' ὑδρηλὰ γίγνεται χιών, ubi M πρὸς ὃν νέφη δ' ὑδρηλά ex glossemate. κύφελλα (nam numeri singularis exempla nulla sunt) grammatici per νέφη explicant. Usi sunt hoc vocabulo Callimachus et Lycophro, quorum exempla v. in Thes. vol. 4 p. 2164, haud dubie praeeuntibus antiquioribus poetis.

Κυχρεῖος *Cychreus*. Pers. 570 ἀκτὰς ἀμφὶ Κυχρείας, i. e. circa Salaminem. Nam Κυχρεῖος est πάγος περὶ Σαλαμῖνα, et Salamis ipsa Κυχρεία est appellata: v. Steph. Byz. s. v. Κυχρεῖος.

κύων *canis*. Sept. 1014 ἁρπαγὴν κυσίν. Ag. 3 1093. Ch. 446 κυνὸς δίκην. Eum. 132 κλαγγάνεις δ' ἅπερ κύων. 246 τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρὸν — ἐκματεύομεν. Suppl. 760 ἀλλ' ἔστι φήμη τοὺς λύκους κρείσσους κυνῶν εἶναι. 800 κυσὶν δ' ἔπειθ' ἕλωρα — οὐκ ἀναίνομαι πέλειν. Fr. 239 κύνες διημάθυνον ἄνδρα δεσπότην. Non raro transfertur ad alia. Sic Pr. 803 Ζηνὸς ἀκλαγγεῖς κύνας γρῦπας φύλαξαι. 1022 Διός δέ τοι πτηνὸς κύων δαφοινὸς ἀετός. Ag. 136 pariter de aquilis πτανοῖσιν κυσὶ πατρός. 1228 de Clytaemnestra γλῶσσα μισητῆς κυνός. De Furiis Ch. 924 φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας, et 1054 αἵδε μητρὸς ἔγκοτοι κύνες. Fr. 234 Σφίγγα δυσαμεριᾶν πρύτανιν κύνα πέμπει. Ag. 607 γυναῖκα πιστὴν — δωμάτων κύνα. [896 ἄνδρα τόνδε τῶν σταθμῶν κύνα.] Arist. Ran. 1327 inter versus Aeschyleos hunc habet κυρεῖν παρασχὼν ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις, de quo v. s. v. ἰταμός. ‖ *canis* s. *canicula*, nomen sideris. Ag. 967 φυλλὰς — σκιὰν ὑπερτείνασα σειρίου κυνός, i. e. umbram adversus canicularis sideris aestum praetendens.

κώδων *tintinnabulum*. Sept. 386 χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον. 399 λόφοι δὲ κώδων τ' οὐ δάκνουσ' ἄνευ δορός.

κώκυμα *eiulatus*. Pers. 332 λιγέα κωκύματα. 427 οἰμωγὴ δ' ὁμοῦ κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἅλα.

κωκυτός *eiulatus*. Sept. 243 μή νυν — κωκυτοῖσιν ἁρπαλίζετε. Ch. 150 ὑμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος.

Κωκυτός *Cocytus*, fluvius inferorum. Sept. 690 κῦμα Κωκυτοῦ λαχόν. Ag. 1160 ἀμφὶ Κωκυτόν τε κἀχερουσίους ὄχθους.

κωκύω *lamentor*. Ag. 1313 ἀλλ' εἶμι κἀν δόμοισι κωκύσουσ' ἐμὴν Ἀγαμέμνονός τε μοῖραν.

κῶλον *artus*, *crus*. Pr. 81 κώλοισιν ἀμφίβληστρ' ἔχει. 323 πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς. 496 κνίσῃ τε κῶλα συγκαλυπτά. Ag. 1385 μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα. Eum. 372 σφαλερὰ τανυδρόμοις κῶλα. De altera parte stadii Ag. 345 δεῖ — κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν.

[κωλύω *prohibeo*. Suppl. 1002 κωλύουσαν.]

κῶμος *coetus*. Ag. 1189 πεπωκὼς — βρότειον αἷμα κῶμος ἐν δόμοις μένει.

κώνωψ *culex*. Ag. 892 λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην ῥιπαῖσι θωΰσσοντος.

κώπη *remus*. Pers. 376 ναυβάτης τ' ἀνὴρ τροποῦτο κώπην. 378 πᾶς ἀνὴρ κώπης ἄναξ. 396 κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ. 425 ἀγαῖσι κωπῶν. Ag. 1618 νερτέρᾳ προσήμενος κώπῃ.

κωπήρης *remis instructus*. Pers. 416 ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον.

Κωρυκίς *Corycia*. Eum. 22 ἔνθα Κωρυκὶς πέτρα κοίλη, i. e. Parnassus: v. Thes. vol. 4 p. 2211.

κωφός *surdus*. Sept. 202 ἤκουσας, ἢ οὐκ ἤκουσας, ἢ κωφῇ λέγω; Ch. 881 κωφοῖς ἀΰτῶ.

Λ.

λαβή *acceptio*. Suppl. 935 τὸ νεῖκος δ' οὐκ ἐν ἀργύρου λαβῇ ἔλυσεν (Ἄρης), ubi schol. ὁ Ἄρης κρίνει τὸ νεῖκος. οὐδὲ γὰρ ἄργυρον παρ' ὑμῶν λαμβάνοντες εἰρηνεύσαιμεν ἄν. ‖ *prehensio*. Dicitur plerumque de prehensione qua athleta adversarium prehendit, i. e. de nexu in lucta s. de nexu luctae, ut Quintilianus loquitur, ab H. Stephano memoratus: unde ad alia transfertur. Ch. 498 τὰς ὁμοίας ἀντίδος λαβὰς λαβεῖν. Sic Canterus pro βλάβας.

λάβρος *impetuosus*, *vehemens*. Pers. 110 πνεύματι λάβρῳ.

λαβροστομέω *procax sum in loquendo*, *audacter loquor*. Pr. 327 μηδ' ἄγαν λαβροστόμει.

λαβρόσυτος *impetuose ruens*. Pr. 601 λαβρόσυτος (sic Hermannus pro λαβρόσσυτος) ἦλθον Ἥρας ἐπικότοισι μήδεσι δαμεῖσα.

λάβρως *impetuose*, *violenter*. Pr. 1022 ἀετὸς λάβρως διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος.

λάγινος *leporinus*. Ag. 119 λαγίναν ἐρικυμάδα φέρματι γένναν.

λαγοδαίτης *leporibus vescens*. Ag. 123 de --nilis ἐδάη λαγοδαίτας πομπούς τ' ἀρχάς.

λαγχάνω (cum perfecto εἴληχα et aoristo ἔλαχον) *sorte accipio*. Sept. 55 ὡς πάλῳ λαχὼν ἕκαστος αὐτῶν πρὸς πύλας ἄγοι λόχον. 126 πύλαις — προσίστανται πάλῳ λαχόντες. Eum. 32 ἴτων πάλῳ λαχόντες. Sept. 376 ὡς τ' ἐν πύλαις ἕκαστος εἴληχεν πάλον. 422 Καπανεὺς δ' ἐπ' Ἠλέκτραισιν εἴληχεν πύλαις. 451 λέγ' ἄλλον ἄλλαις ἐν πύλαις εἰληχότα. 456 τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πρὸς πύλαις λέξω. Pr. 48 ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὤφελεν λαχεῖν. Sept. 690 κῦμα Κωκυτοῦ λαχόν. 907 ὥστ' ἴσον λαχεῖν. 947 ἔχουσι μοῖραν λαχόντες. Pers. 187 Ἑλλάδα κλήρῳ λαχοῦσα γαῖαν. Ag. 380 ὥστ' ἀπαρκεῖν εὖ πραπίδων λαχόντα. 557 τί δ' οὐ στένοντες οὐ λαχόντες ἤματος μέρος; ubi corruptum est λαχόντες. κλαίοντες (κλάοντες) Stanleius. Eum. 715 ἀλλ' αἱματηρὰ πράγματ' οὐ λαχὼν σέβεις. 931 πάντα γὰρ αὗται τὰ κατ' ἀνθρώπους ἔλαχον διέπειν. Suppl. 693 τὸ πᾶν τ' ἐκ δαιμόνων λάθοιεν, ubi λάχοιεν probabilius est quam λάβοιεν. Ch. 940 ἔλακε δ' ἐς τὸ πᾶν ὁ Πυθοχρήστας φυγὰς (Orestes) θεόθεν εὖ φραδαῖσιν ὡρμημένος, ubi Schuetzius ἔλαχε δὴ τὸ πᾶν, alii minus probabiliter ἔλαχε δ'

ἐς τὸ πᾶν (*omnino*, ut interpretatur Hermannus). ἔλασε legisse videtur scholiasta qui explicat, ἤλασε δὲ εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου, ὅ ἐστιν ἤνυσε τὸν ἀγῶνα· ἀφίκετο, φησίν, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος, cui verbo ἐς τὸ πᾶν aptius iungitur quam verbo ἔλαχε. Quamobrem aut ἔλαχε δὴ τὸ πᾶν aut ἔλασε δ' ἐς τὸ πᾶν scribendum videtur.

λαγώς *lepus*. Eum. 26 λαγὼ δίκην Πενθεῖ καταρράψας μόρον.

λαθραῖος *clandestinus*. Ag. 1230 δίκην ἄτης λαθραίου.

λαθραίως *clam*. Pr. 1077 οὐκ ἐξαίφνης οὐδὲ λαθραίως.

λαῖλαψ *turbo*. Suppl. 34 λαίλαπι χειμωνοτύπῳ. Est ventus violentus qui inferne sursum versus repente convolvitur: v. Thes. vol. 5 p. 41.

λαιός *laevus*. Pr. 714 λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες οἰκοῦσι Χάλυβες.

Λάϊος *Laius*, pater Oedipi, rex Thebarum. Sept. 745 Λάϊος. 691 802 842 Λαΐου. ‖ Λάϊος secunda totralogiae Oedipodeae fabula (fr. 119 120).

λαΐς (forma Dorica pro ληΐς) *praeda*. De captivis Sept. 331 λαΐδος ὀλλυμένας μιξοθρόου. quas ληϊάδας γυναῖκας dixit Homerus Il. 20, 193 ληϊάδας δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας ἦγον. Quod Hesychius interpretatur ἐκ λείας αἰχμαλώτους συλληφθείσας. Male Aeschyli scholiasta recentior λαΐδος pro λαοῦ dictum accepit, λαΐδος ἀντὶ τοῦ ληΐδος, ἤγουν τῆς πληθύος τοῦ λαοῦ, τουτέστι τῶν πολιτῶν, ὀλλυμένης καὶ διαφθειρομένης.

λαῖφος *velum*. Suppl. 715 στολμοί τε λαίφους καὶ παραρρύσεις νεώς. 723 στείλασα λαῖφος. Eum. 556 λαῖφος ὅταν λάβῃ πόνος θραυομένας κεραίας.

λακάζω *clamito*. Sept. 186 αὔειν, λακάζειν. Suppl. 873 ἴυζε καὶ λάκαζε. Hesychius λακάζει: λέληκε, βοᾷ, ἀπὸ τοῦ λακεῖν.

λακεῖν. V. λάσκω.

λακίς *laceratio*. Pers. 125 μὴ — βυσσίνοις δ' ἐν πέπλοις πέσῃ λακίς. ubi schol. μὴ ῥῆξις πέσῃ πέπλοις, cui schol. Byz. addidit ἤτοι μὴ διαρρήξωσι τὰ ἱμάτια αὐτῶν. Suppl. 120 131 πολλάκι δ' ἐμπίτνω ξὺν λακίδι λίνοισιν ἢ Σιδονίᾳ καλύπτρᾳ. Schol. τῷ διασχισμῷ ἐμπίπτω. 903 λακὶς χιτῶνος ἔργον οὐ κατυικτιεῖ, i. e. τὴν ἐργασίαν τοῦ χιτῶνος, ut schol. explicat. ‖ *lacinia*. Ch. 28 λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων λακίδες. Pers. 835 λακίδες ἀμφὶ σώματι στημορραγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων.

λακτίζω *calcitro, proculco*. Ag. 1624 πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, locutione proverbiali, qua etiam alii usi sunt et Aeschylus Pr. 323 dixit οὔκουν — πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς: v. Thes. vol. 5 p. 58. Ag. 384 ἀνδρὶ λακτίσαντι μέγαν Δίκας βωμόν. 885 σύγγονον βροτοῖσι τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον. Pr. 881 κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει.

λάκτισμα *proculcatio*. Improprie de atroci coenae iniuria quam passus erat Thyestes Ag. 1601 λάκτισμα δείπνου ξυνδίκως τιθεὶς ἀρᾷ.

λαμβάνω *prehendo*, *capio*, *accipio*. Ch. 128 αὖθις τῶνδε κῦμα λαμβάνει. Fr. 41 ἔρως δὲ γαῖαν λαμβάνει. [Pr. 55 λαβών νιν (i. e. τά ψέλια) ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει ῥαιστῆρι θεῖνε, ubi recte Stanleius correxit βαλών] Sept. 65 καὶ τῶνδε καιρὸν ὅστις ὤκιστος λαβέ. [818 ἕξουσι δ' ἣν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθονός.] 1021 τοὐπιτίμιον λαβεῖν. Pers. 365 κνέφας δὲ τέμενος αἰθέρος λάβῃ. 524 ἥξω λαβοῦσα πέλανον ἐξ οἴκων ἐμῶν. 834 κόσμον ὅστις εὐπρεπὴς λαβοῦσ' ὑπαντίαζε παιδί. 849 λαβοῦσα κόσμον ἐκ δόμων. 690 οἱ κατὰ χθονὸς θεοὶ λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἢ μεθιέναι. Ag. 37 εἰ φθογγὴν λάβοι. 235 προνωπῆ λαβεῖν ἀέρδην. 275 οὐ δόξαν ἂν λαβοιμι βριζούσης φρενός. 872 τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβών. 1127 μελαγκέρῳ λαβοῦσα μηχανήματι. 1596 ὁ δ' αὐτῶν (τῶν κρεῶν) αὐτίκ' ἀγνοίᾳ λαβὼν ἔσθει βορὰν ἄσωτον. Ch. 498 τὰς ὁμοίας ἀντίδος λαβὰς (sic Canterus pro βλάβας) λαβεῖν. Eum. 80 ἄγκαθεν λαβὼν βρέτας. 130 λάβε, λάβε, λάβε, λάβε, φράζου. Hoc accentu M, non λαβέ. Verba extra metrum posita, nisi Aeschylus scripserat A. λαβοῦ λαβοῦ. B. λαβοῦ λαβοῦ. Γ. φράζου, λαβοῦ. 181 λαβοῦσα πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν. 556 λαῖφος ὅταν λάβῃ πόνος θραυομένας κεραίας. Suppl. 178 τἀπὶ χέρσου νῦν προμήθειαν λαβὼν αἰνῶ φυλάξαι. 481 κλάδους γε τούτους αἶψ' ἐν ἀγκάλαις λαβών. 491 αἰδοῖον εὑρεθέντα πρόξενον λαβεῖν. 580 λαβοῦσα δ' ἕρμα Δῖον. [692 τὸ πᾶν τ' ἐκ δαιμόνων λάβοιεν. Sic Turnebus pro λάθοιεν, idque fortasse legit schol. qui ἐκ δαιμόνων per παρὰ δαιμόνων explicat, quod aptum est verbo λάβοιεν. Ego praetuli λάχοιεν.] 726 ἐγὼ δ' ἀρωγοὺς ξυνδίκους θ' ἥξω λαβών. 821 φυγάδα μάταισι πολυθρόοις βίαια δίζηνται λαβεῖν. 955 θράσος λαβοῦσαι. Fr. 248 οὐ γὰρ δακὼν ἀνῆκεν, ἀλλ' ἐνῴκισεν δεινὴν στομωτὸν ἔκφυσιν ποδὸς λαβεῖν, ubi Valcken. λαβών, βλάβην Schneidewinus. 299 πολλὰ τραύματ' ἐν στέρνοις λαβών. 371 λαβὼν γὰρ αὐτόθηκτον Εὐβοικὸν ξίφος. Capiendi significatione Pr. 194 ποίῳ λαβών σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι; Sept. 38 οὔτι μὴ ληφθῶ δόλῳ. Ch. 557 ὡς ἂν δόλῳ κτείναντες ἄνδρα τίμιον δόλῳ τε καὶ ληφθῶσιν ἐν ταὐτῷ βρόχῳ θανόντες. ubi Weilius ληφθέντες — θάνωσι. Pers. 569 τοὶ δ' ἄρα πρωτομόροιο ληφθέντες (sic ex apogr. pro λειφθέντες) πρὸς ἀνάγκας. Ag. 876 πρὸς βίαν λελημμένης. ubi notanda perfecti forma λελημμένης (pro εἰλημμένης), cuius aliquot exempla apud Sophoclem fr. 794 οἴμοι λέλημμαι (sed ἐπείληπται Ant. 732) et Euripidem Ion. 1113. Bacch. 1100. Cycl. 433.

λαμπαδηφόρος *facem gerens*. Ag. 312 τοιοίδε τοί μοι (sic Schuetzius τοιοίδ' ἕτοιμοι) λαμπαδηφόρων νόμοι.

λαμπάς *fax*. Sept. 433 φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν ὡπλισμένη. Ag. 8 φυλάσσω λαμπάδος τὸ σύμβολον. 28 ὀλολυγμὸν εὐφημοῦντα τῇδε λαμπάδι ἐπορθιάζειν. 93 ἄλλη δ' ἀλλόθεν οὐρανομήκης λαμπὰς ἀνίσχει. 287 ἰσχὺς πορευτοῦ λαμπάδος. 296 σθένουσα λαμπὰς δ' οὐδέπω μαυρουμένη. 489 λαμπάδων φαεσφόρων. Eum. 1022 φέγγη λαμπάδων σελασφόρων. 1042 πυριδάπτῳ λαμπάδι τερπόμεναι. Fr. 383 λαμπραῖσιν ἀστραπαῖσι λαμπάδων σθένει. De solis radiis Ch. 590 πεδαίχμιοι λαμπάδες πεδάοροι.

λάμπη. V. λάπη.

λάμπουρις *vulpes*. Photius p. 206, 18 λάμπουρις: ἡ ἀλώπηξ παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 397). Aeschyli nomen omittit Hesychius. Vitiosum apud utrumque grammaticum accentum λαμπουρίς correxit L. Dindorfius in Thesauro vol. 5 p. 84 ex Etym. M. p. 474, 4 σεσημείωται τρία (non oxytona ut alia in ουρις) λάμπουρις, ἡ ἀλώπηξ, Τόμουρις ὄνομα πόλεως, καὶ ἵππουρις. Post Aeschylum hoc vocabulo usus est Lycophro 344 1393.

λαμπρός *lucidus*, *splendens*. Sept. 389 λαμπρὰ δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει — πρέπει. 542 λαμπρὸς ἡλίου κύκλος. Ag. 6 τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς λαμπροὺς δυνάστας, ἐμπρέποντας αἰθέρι. 281 λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας.

Fr. 383 λαμπραῖσιν ἀστραπαῖσι λαμπάδων σέλας. Ag. 658 et fr. 40 λαμπρὸν ἡλίου φάος. Ag. 1180 λαμπρὸς δ' ἔοικεν ἡλίου πρὸς ἀντολὰς πνέων ἐσᾴξειν. Ch. 810 καί νιν ἐλευθερίας φῶς λαμπρὸν ἰδεῖν φιλίοις ὄμμασιν ἐκ δνοφερᾶς καλύπτρας, ubi M ἐλευθερίως λαμπρῶς ἰδεῖν. Correxit Weilius. [Ib. 285 ὁρῶντα λαμπρὸν ἐν σκότῳ νωμῶντ' ὀφρύν. Eum. 698 de aqua pura s. limpida βορβόρῳ θ' ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων οὔποθ' εὑρήσεις ποτόν.] ‖ *illustris, clarus.* Eum. 797 λαμπρὰ μαρτύρια παρῆν.

λαμπρύνω *illustro, clarum reddo.* Eum. 104 εὕδουσα γὰρ φρὴν ὄμμασιν λαμπρύνεται.

λαμπρῶς *splendide, clare, perspicue.* Pr. 833 λαμπρῶς κοὐδὲν αἰνικτηρίως. [De Ch. 810 v. s. v. λαμπρός.]

λαμπτήρ *fax, candela.* Ag. 22 ὦ χαῖρε λαμπτὴρ νυκτός. Ch. 537 πολλοὶ δ' ἀνῆθον — λαμπτῆρες ἐν δόμοισι.

λαμπτηρουχία *ignium incendendorum observatio.* Ag. 890 τὰς ἀμφί σοι κλάουσα λαμπτηρουχίας ἀτημελήτους αἰέν.

λάμπω *luceo.* Pers. 167 μήτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς. Ag. 774 Δίκα δὲ λάμπει μὲν ἐν δυσκάπνοις δώμασιν.

λανθάνω *lateo.* Ag. 796 οὐκ ἔστι λαθεῖν ὄμματα φωτός. Suppl. 714 εὔσημον γάρ οὔ με λανθάνει. Fr. 238 νέας γυναικὸς οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων ὀφθαλμός. ‖ Cum participio Eum. 256 μὴ λάθῃ φύγδα βάς. Suppl. 988 μήτ' ἀέλπτως δορικανεῖ μόρῳ θανὼν λάθοιμι. [λάθοιεν Suppl. 692 corrupte pro λάχοιεν. V. λαγχάνω.] ‖ λανθάνομαι *obliviscor.* Ch. 682 μηδαμῶς λάθῃ. Suppl. 731 ἀλκῆς λαθέσθαι τῆσδε μηδαμῶς ποτέ. Idem est λήθομαι, quod v.

λάξ *calce, conculcando.* Ch. 642 τὸ μὴ θέμις — λὰξ πέδον (πέδοι Hermannus) πατούμενον. Eum. 110 πάντα ταῦτα λὰξ ὁρῶ πατούμενα. 540 βωμὸν αἴδεσαι Δίκας μηδέ νιν κέρδος ἰδὼν ἀθέῳ ποδὶ λὰξ ἀτίσῃς.

λαοδάμας *populos domans.* Sept. 343 λαοδάμας — Ἄρης.

λαοπαθής. Pers. 945 λαοπαθῆ σέβων ἁλίτυπά τε βάρη. Vocabulum corruptum. Metrum postulat νεοπαθέα, quod coniecit Paleius, aut aliud huius mensurae vocabulum.

λαοπόρος *populo transitum praebens.* Pers. 113 λαοπόροις τε μαχαναῖς.

λαός *populus.* Pers. 92 ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσᾶν στρατὸς ἀλκίφρων τε λαός. 593 λέλυται γὰρ λαὸς ἐλεύθερα βάζειν. 729 λαὸς πᾶς κατέφθαρται δορί. 770 Λυδῶν δὲ λαὸν καὶ Φρυγῶν ἐκτήσατο. 1025 Ἰάνων λαὸς οὐ φυγαίχμας. Ch. 365 μετ' ἄλλων δουρικμῆτι λαῷ. Suppl. 367 ξυνῇ μελέσθω λαὸς ἐκπονεῖν ἄκη. Fr. 322 ὅθεν καλεῖν Κουρῆτα λαὸν ᾔνεσαν. Numero plurali λαοί *homines congregati.* Suppl. 89 μερόπεσσι λαοῖς. 517 λαοὺς συγκαλῶν ἐγχωρίους. 976 βάξει λαῶν τῶν ἐγχώρων.

λεώς (forma Attica pro λαός). Sept. 80 ῥεῖ πολὺς ὅδε λεὼς πρόδρομος ἱππότας. 89 λευκοπρεπὴς λεώς. Sic emendavi pro ὁ λεύκασπις λαὸς εὐτρεπής (vel εὐπρεπής). 290 τὸν ἀμφιτειχῆ λεών. Pers. 126 πᾶς γὰρ ἱππηλάτας καὶ πεδοστιβὴς λεώς. 383 πάντα ναυτικὸν λεών. 789 Περσικὸς λεώς. Ag. 189 Ἀχαιικὸς λεώς. 825 ἀσπιδηφόρος λεώς. Eum. 15 μολόντα δ' αὐτὸν κάρτα τιμαλφεῖ λεώς. 290 τὸν Ἀργεῖον λεών. 638 ὡς δηχθῇ λεώς. 681 Ἀττικὸς (ἀστικός, ut v. 997, Hermannus) λεώς. 775 πολισσοῦχος λεώς. 997 χαίρετ' ἀστικὸς λεώς. Suppl. 400 μή καί ποτε εἴπῃ λεώς. 485 κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεώς. 621 Ἀργεῖος λεώς.

λαπαδνός *debilis.* Eum. 562 τὸν οὔποτ' αὐχοῦντ' ἰδὼν ἀμαχάνοις δύαις λαπαδνόν. Sic Musgravius pro λέπαδνον. Huius formae unum hoc est exemplum: frequentius inde ab Homero ἀλαπαδνός.

λαπάζω proprie *evacuo*: unde *spolio, diripio.* Per ἐκκενοῦν explicant Athenaeus 8 p. 362 f. Hesychius aliique grammatici in Thes. indicati vol. 5 p. 109. Sept. 47 ὡρκωμότησαν ἢ πόλει κατασκαφὰς θέντες λαπάξειν ἄστυ Καδμείων βίᾳ, (ubi schol. ἐκκενώσειν, ἀπὸ τοῦ λαπάθου), et iisdem verbis 531. Ag. 130 πάντα δὲ πύργων κτήνη — Μοῖρ' ἀλαπάξει, ubi Triclinius Μοῖρα λαπάξει, qua forma tragici fortasse non sunt usi nisi metro postulante, quemadmodum ἀμαυροῦν, ubi metrum ferret, alteri formae μαυροῦν praetulisse videntur. Accedit ad haec quod ἀλαπάζω forma est Homerica.

λάπη *situs.* Eum. 387 ἀναλίῳ λάπᾳ. Sic Wieselerus pro λάμπαι (λάμπᾳ Canterus), ut apud alios quoque scriptores plerumque λάμπη scribitur, de quo v. Thes. vol. 5 p. 82 et 111. ubi v. quae de propria vocabuli significatione dicta sunt ὁ παχὺς ἀφρὸς ὁ ἐπιπολάζων τῷ οἴνῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ὑγροῖς.

Λασθένης *Lasthenes*, dux Thebanorum. Sept. 620 Λασθένους βίαν.

λάσκω *vocem edo, loquor, clamo.* Ag. 596 ὀλολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν ἔλασκον. 865 κάκιον ἄλλο πῆμα λάσκοντας δόμοις. Aoristus est λακεῖν. Sept. 154 ἔλακον ἀξόνων βριθομένων χνόαι. Ag. 614 τοιόσδ' ὁ κόμπος — οὐκ αἰσχρὸς ὡς γυναικὶ γενναίᾳ λακεῖν. 1426 περίφρονα δ' ἔλακες. Ch. 35 ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα μυχόθεν ἔλακε. 38 κριταί τε τῶνδ' ὀνειράτων θεόθεν ἔλακον. 788 διὰ δίκας (κὰδ δίκαν Hermannus) πᾶν ἔπος ἔλακον. Perfecti λέλακα (syllaba media producta) unum est exemplum Pr. 406 πρόπασα δ' ἤδη στονόεν λέλακε χώρα.

Λατογενής. V. Λητογενής.

Λατώ. V. Λητώ.

λατρεία *servitus.* Pr. 966 τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν — οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ.

λατρεύω *servio.* Pr. 968 τῇδε λατρεύειν πέτρᾳ.

λάτρον *merces.* Suppl. 1011 οἴκησις δὲ καὶ διπλῆ πάρα· τὴν μὲν Πελασγός, τὴν δὲ καὶ πόλις διδοῖ, οἰκεῖν λάτρων ἄτερθεν, ubi vitiosum accentum λατρῶν correxit L. Dindorfius in Thes. vol. 5 p. 132. Per μισθός explicant Aristophanes Byz. apud Eustath. p. 1246, 9 aliique grammatici in Thes. indicati. Proprie haud dubie de mercede dictum fuit quae servo datur.

λάφυρα *spolia.* Sept. 278 λάφυρα δᾴων. 479 λαφύροις δῶμα κοσμήσει πατρός. Ag. 578 θεοῖς λάφυρα ταῦτα — δόμοις ἐπασσάλευσαν.

λαχή *sortitio.* Sept. 914 τάφων πατρῴων λαχαί. Apud Hesychium est paroxytonum λάχη: λῆξις, ἀποκλήρωσις. Oxytonum convenit regulae Herodiani apud Arcadium p. 115, 19. Ceterum inepta est scholiastae interpretatio αἱ σκαφαί· ὡς τὸ (Homeri Od. 24, 241) "φυτὸν ἀμφελάχαινεν."

λάχος *sors.* Ch. 361 μόριμον λάχος πιμπλάντων (emendavi περαίνων, cuius glossema fuit πιμπλάνων, corruptum in πιμπλάντων) χεροῖν. Eum. 5 ἐν δὲ τῷ τρίτῳ λάχει. 310 λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους. ‖ *munus quod alicui sorte obtigit.* Eum. 334 τοῦτο γὰρ λάχος διανταία Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέ-

δως ἔχειν. 347 γιγνομέναισι λάχη τάδ' ἐφ' ἁμὶν ἐκράνθη. 386 ἀτίετα διόμεναι λάχη. ‖ *pars quae alicui sorte obtigit.* Eum. 400 τῶν αἰχμαλώτων χρημάτων λάχος μέγα.

λέαινα *leaena.* Ag. 1258 αὕτη δίπους λέαινα συγκοιμωμένη λύκῳ. Fr. 357 λέαινα ἠριγένεια.

λέβης *lebes.* Ag. 444 γεμίζων λέβητας εὐθέτους. 1129 δολοφόνου λέβητος τύχαν σοι λέγω. Ch. 686 λέβητος χαλκέου πλευρώματα. Fr. 1 τὸν μὲν τρίπους ἐδέξατ' οἰκεῖος λέβης.

λέγω *dico, loquor.* Construitur cum accusativo vel cum infinttivo, vel cum accusativo et infinitivo, vel addito vel omisso dativo personae cui aliquid dicitur. Vulgaris huius usus exempla secundum fabularum ordinem disposita haec sunt. Pr. 197 ἀλγεινὰ μέν μοι καὶ λέγειν ἐστὶν τάδε. 260 οὔτ' ἐμοὶ λέγειν καθ' ἡδονήν, σοί τ' ἄλγος. 317 ἀρχαῖ' ἴσως σοὶ φαίνομαι λέγειν τάδε. 442 καὶ γὰρ εἰδυίαισιν ἂν ὑμῖν λέγοιμι. 445 λέξω δέ. 609 λέξω τορῶς σοι πᾶν. 617 λέγ' ἥντιν' αἰτεῖ. 630 χρὴ λέγειν. 633 αὐτῆς λεγούσης τὰς πολυφθόρους τύχας. 642 καὶ λέγουσ' αἰσχύνομαι. 660 τί χρὴ δρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσιν πράσσειν φίλα. 698 λέγ', ἐκδίδασκε. 801 τοιοῦτο μέν σοι τοῦτο φρούριον λέγω. 821 λέγε. 929 ἃ βούλομαι λέγω. 973 καὶ σὲ δ' ἐν τούτοις λέγω. 1007 λέγων ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν. 1037 οὐκ ἄκαιρα φαίνεται λέγειν.

Sept. 1 619. Ch. 582 λέγειν τὰ καίρια. Sept. 28 λέγει μεγίστην προσβολὴν 'Αχαιίδα νυκτηγορῆσθαι. 76 ξυνά δ' ἐλπίζω λέγειν. 202 κωφῇ λέγω; 261 λέγοις ἂν ὡς τάχιστα. [273 οὐδ' ἀπ' (hoc ex ὕδατά τ' corruptum) 'Ισμηνοῦ λέγω.] 375 λέγοιμ' ἂν εἰδὼς εὖ τὰ τῶν ἐναντίων. 400 νύκτα ταύτην ἣν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος ἄστροισι μαρμαίρουσαν οὐρανοῦ κυρεῖν. 451 λέγ' ἄλλον ἄλλαις ἐν πύλαις εἰληχότα. 456 τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πρὸς πύλαις λέξω. [480 μηδέ μοι φθόνει λέγων, ubi nunc λόγων legitur, ab Valckenario restitutum.] 526 τὸν δὲ πέμπτον αὖ λέγω. 553 τῷδ' ὃν λέγεις τὸν 'Αρκάδα. 568 ἕκτον λέγοιμ' ἂν ἄνδρα σωφρονέστατον. 579 λέγει δὲ τοῦτ' ἔπος διὰ στόμα. 581 καλόν τ' ἀκοῦσαι καὶ λέγειν μεθυστέροις. 632 τὸν ἕβδομον δὴ — λέξω. 647 ὡς τὰ γράμματα λέγει. 697 λέγουσα κέρδος πρότερον ὑστέρου μόρου. 713 λέγοιτ' ἂν ὧν ἄνη τις. 741 παλαιγενῆ γὰρ λέγω παρβασίαν ὠκύποινον. 895 διανταίαν λέγεις [πλαγάν]. 971 διπλᾶ λέγειν. 994 δλοὰ λέγειν. 1012 οὕτω μὲν ἀμφὶ τοῦδ' ἐπέσταλται λέγειν. 1026 ἐγὼ δὲ Καδμείων γε προστάταις λέγω.

Pers. 180 λέξω δέ σοι. 200 καὶ ταῦτα μὲν δὴ νυκτὸς εἰσιδεῖν λέγω. 245 δεινά τοι λέγεις. 276 κατθανόντα λέγεις φέρεσθαι. 292 τὸ μήτε λέξαι μήτ' ἐρωτῆσαι πάθη. 295 λέξον καταστάς. 356 ἔλεξε παιδὶ σῷ Ξέρξῃ τάδε. 372 τοσαῦτ' ἔλεξε. 439 λέξον. 513 πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων. 694 σέβομαι δ' ἀντία λέξαι. 698 μή τι μακιστῆρα μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων. 702 λέξας δύσλεκτα φίλοισιν. 705 σαφές τί μοι λέξον. 754 λέγουσι δ' ὡς σὺ μὲν μέγαν τέκνοις πλοῦτον ἐκτήσω. 793 πῶς ταῦτ' ἔλεξας; 986 Πέρσαις ἀγαυοῖς κακὰ πρόκακα λέγεις. 990 στυγνὰ πρόκακα λέγων. 1021 τί τόδε λέγεις σεσωσμένον;

Ag. 38 σαφέστατ' ἂν λέξειεν. 97 τούτων λέξαις (sic Hartung. pro λέξασ') ὅ τι καὶ δυνατόν. 170 οὐδὲν λέξαι, ubi versnm explevit Schuetzius οὐδὲν ἂν λέξαι: sed sententia postulat οὐδὲ λέξεται πρὶν ὤν, quod restituit H. L. Ahrensius. 269 ἦ τορῶς λέγω; 279 τῆς νῦν τεκούσης φῶς τόδ' εὐφρόνης λέγω. 315 τέκμαρ τοιοῦτο ξύμβολόν τε σοὶ λέγω. 319 λόγους δ' ἀκοῦσαι τούσδε — θέλοιμ' ἂν, οὓς λέγεις, πάλιν, ubi οὓς pro ὡς ex Bothii coniectura, λέγεις pro λέγοις ex apographo Veneto restitutum. 351 σώφρον' εὐφρόνως λέγεις. 445 στένουσι δ' εὖ λέγοντες ἄνδρα. 498 τὸ χαίρειν μᾶλλον ἐκβάξει λέγων. 545 ποθεῖν ποθοῦντα τήνδε γῆν στρατὸν λέγεις. 552 τὰ μέν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν. 555 μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι. 563 χειμῶνα δ' εἰ λέγοι τις. 570 τί τοὺς ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν — χρή; 598 τὰ μάσσω μὲν τί δεῖ σ' ἐμοὶ λέγειν; 620 οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλά. 625 οὐ ψευδῆ λέγω. 634 πῶς γὰρ λέγεις χειμῶνα ναυτικῷ στρατῷ ἐλθεῖν; 645 πρέπει λέγειν παιᾶνα τόνδ' 'Ερινύων. 648 λέγων χειμῶν' 'Αχαιῶν οὐκ ἀμήνιτον θεοῖς. 672 λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας. 740 ἐλθεῖν ἐς 'Ιλίου πόλιν λέγοιμ' ἄν. 838 εἰδὼς λέγοιμ' ἄν. 844 εἴτ' οὖν θανόντος εἴτε καὶ ζῶντος πέρι λέγω. 857 οὐκ αἰσχυνοῦμαι τοὺς φιλάνορας τρόπους λέξαι πρὸς ὑμᾶς. 859 ἐμαυτῆς δύσφορον λέξω βίον. 868 τέτρωται δικτύου πλέον λέγειν. 871 τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω χθονός. 896 λέγοιμ' ἂν ἄνδρα τόνδε. 1047 σοί τοι λέγουσα παύεται σαφῆ λόγον. 1052 (versu corrupto) ἔσω φρενῶν λέγουσα πείθω νιν λόγῳ. 1062 τὰ λῷστα τῶν παρεστώτων λέγει. 1089 ἐγὼ λέγω σοί. 1129 δολοφόνου λέβητος τύχαν σοὶ λέγω. 1187 οὐ γὰρ εὖ λέγει. 1201 ἀλλόθρουν πόλιν κυρεῖν λέγουσαν. 1204 αἰδὼς ἦν ἐμοὶ λέγειν τάδε. [1229 οἵα γλῶσσα μισητῆς κυνὸς λέξασα κἀκτείνασα φαιδρόνους —, ubi recte λείξασα Tyrwhittus.] 1312 οὐ Σύριον ἀγλάϊσμα δώμασιν λέγεις. 1348 ἐγὼ μὲν ὑμῖν τὴν ἐμὴν γνώμην λέγω. 1358 οὐκ οἶδα βουλῆς ἧστινος τυχὼν λέγω. 1403 πρὸς εἰδότας λέγω. 1421 λέγω δέ σοι. 1551 οὔ σε προσήκει τὸ μέλημα λέγειν τοῦτο. 1649 ἐπεὶ δοκεῖς τάδ' ἔρδειν καὶ λέγειν. 1653 δεχομένοις λέγεις θανεῖν σε.

Ch. 89 πότερα λέγουσα παρὰ φίλης φίλῳ φέρειν γυναικὸς ἀνδρί; 105 λέγοις ἄν, εἴ τι τῶνδ' ἔχοις ὑπέρτερον. 107 λέξω, κελεύεις γάρ, τὸν ἐκ φρενὸς λόγον. 108 167 λέγοις ἄν. 120 πότερα δικαστὴν ἢ δικηφόρον λέγεις; 130 λέγω καλοῦσα, πάτερ, ἐποίκτειρόν τ' ἐμὲ φίλον τ' 'Ορέστην. [146 κείνοις λέγουσα τήνδε τὴν κακὴν ἀράν.] 181 οὐχ ἧσσον εὐδάκρυτά μοι λέγεις τάδε. 434 τὸ πᾶν ἀτίμως ἔλεξας. 444 λέγεις πατρῷον μόρον. 527 ὡς αὐτὴ λέγει. 595 ὑπέρτολμον ἀνδρὸς φρόνημα τίς λέγοι; 668 λέγοιτ' ἂν εἴ τι δεῖ. 689 εἰ δὲ τυγχάνω τοῖς κυρίοισι καὶ προσήκουσιν λέγων. 767 λέγ' αὖθις. 816 ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων. 839 νέαν φάτιν δὲ πεύθομαι λέγειν τινάς. 853 ἐξ ἀμαυρᾶς κληδόνος λέγει μαθών. 855 τί λέγω; 886 τὸν ζῶντα καίνειν τοὺς τεθνηκότας λέγω. [989 Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον, ubi λέγω pro ψέγω restitutum ex schol.] 1040 πάντας 'Αργείους λέγω καὶ μαρτυρεῖν μοι.

Eum. 34 δεινὰ λέξαι. 48 οὔτοι γυναῖκας, ἀλλὰ Γοργόνας λέγω. 114 ἔλεξα τῆς ἐμῆς περὶ ψυχῆς. 277 ἐπίσταμαι — λέγειν ὅπου δίκη. 310 λέξαι τε λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους ὡς ἐπινωμᾷ στάσις ἁμά. 408 πᾶσι δ' ἐς κοινὸν λέγω. 413 λέγειν δ' ἄμορφον ὄντα τοὺς πέλας κακῶς —. 420 εἰ λέγοι τις ἐμφανῆ λόγον. 437 λέξας δὲ χώραν καὶ γένος. 447 τεκμήριον δὲ τῶνδέ σοι λέξω μέγα. 531 ξύμμετρον δ' ἔπος λέγω. 575 τί τοῦδε σοὶ μέτεστι πράγματος λέγε. 583 πρότερος ἐξ ἀρχῆς λέγων. 592 λέγω. 585 λέξομεν δὲ συντόμως. 614 λέξω πρὸς ὑμᾶς (ubi cum πρός et accusativo personae constructum est ut loco infra afferendo Suppl. 247.) 622 ὡς λέγεις σύ. 642 πῶς ταῦτα τούτοις οὐκ

ἐναντίως λέγεις; 657 καὶ τοῦτο λέξω. 719 λέγεις. 826 τί δεῖ λέγειν; 866 ἐνοικίου δ' ὄρνιθος οὐ λέγω μάχην. 881 οὔτοι καμοῦμαί σοι λέγουσα τἀγαθά. 899 ἔξεστι γάρ μοι μὴ λέγειν ἃ μὴ τελῶ. 939 τὰν ἐμὰν χάριν λέγω.

Suppl. [111 λέγων corruptum ex δ' ἐγώ.] 196 τορῶς λέγουσαι τάσδ' ἀναιμάκτους φυγάς. 247 πρὸς σὲ πότερον ὡς ἔτην λέγω; 249 λέγ' εὐθαρσῶς ἐμοί. 272 γένος τ' ἂν ἐξεύχοιο καὶ λέγοις πρόσω. 304 ποῖον πανόπτην οἰοβουκόλον λέγεις; 310 καὶ ταῦτ' ἔλεξας πάντα συγκόλλως ἐμοί. 317 τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῆσδε βλαστημὸν λέγεις; 335 πότερα κατ' ἔχθραν ἢ τὸ μὴ θέμις λέγεις; 456 λέγοις ἄν. 460 λέξον. 473 μίασμ' ἔλεξας οὐχ ὑπερτοξεύσιμον. 500 εὖ γὰρ ὁ ξένος λέγει. 515 σὺ καὶ λέγων εὔφραινε καὶ πράσσων φρένα. 519 τοῖα χρὴ λέγειν. 587 καὶ τόδ' ἂν γένος λέγων ἐξ Ἐπάφου κυρήσαις. 615 τοιάνδ' ἔπειθε ῥῆσιν ἀμφ' ἡμῶν λέγων. 619 λέγων διπλοῦν μίασμα. 625 λέξωμεν ἐπ' Ἀργείοις εὐχὰς ἀγαθάς. 742 λέγω πρὸς εἰδότα. 928 λέγοιμ' (sic Heathius pro λέγοις) ἂν ἐλθὼν παισὶν Αἰγύπτου τάδε. 938 τί σοι λέγειν χρὴ τοὔνομα; Fr. 317 ὡς λέγει γέρον γράμμα.

λέγω cum significatione iubendi. Ag. 925 λέγω κατ' ἄνδρα, μὴ θεόν, σέβειν ἐμέ.. Ch. 143 τοῖς δ' ἐναντίοις λέγω φανῆναί σου, πάτερ, τιμάορον. [274 τρόπον τὸν αὐτὸν ἀνταποκτεῖναι λέγων.] 554 τοὺς δ' ἔν τι ποιεῖν, τοὺς δὲ μή τι δρᾶν λέγων. 583 τὰ δ' ἄλλα τούτῳ δεῦρ' ἐποπτεῦσαι λέγω. 432 ὅρκοις τὰ μὴ δίκαια μὴ νικᾶν λέγω. 453 ταύτην μὲν οὕτω φροντίδ' ἐκποδὼν λέγω. 538 ἐς τὸ πᾶν δέ σοι λέγω, βωμὸν αἴδεσαι Δίκας.

λέγω, ut apud Latinos *dico*, explicative illatum praesertim post nomina hominum. Pr. 946 τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω. Sept. 489 ἀσπίδος κύκλον λέγω. 609 υἱὸν Οἰκλέους λέγω. 658 Πολυνείκη λέγω. Ag. 1035 Κασάνδραν λέγω. Ch. 252 Ἠλέκτραν λέγω. 456 σέ τοι λέγω. Fr. 165 σκορπίου βέλος λέγω. 172 τῆς σῆς λέγω τοι μητρός.

λέγομαι passivum. Eum. 229 μέγας γὰρ ἔμπας παρὰ Διὸς θρόνοις λέγει (λέγῃ M). Sept. 424 τοῦ πάρος λελεγμένου μείζων. 555 ἀδελφὸς τοῦ πάρος λελεγμένου. Ch. 778 ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα; Eum. 675 ὡς ἅλις λελεγμένων. λέξεται (*dicetur*) pro λέξαι restitutum Ag. 170. λεχθεῖσιν ex λέσχαισιν corruptum Ch. 665, de quo s. v. λέσχη dicetur.

λείβω *fundo*, *stillo*. De lacrimis, usu apud Homerum aliosque frequenti, de quo v. Thes. vol. 5 p. 159, Sept. 51 δάκρυ λείβοντες. Eum. 54 ἐκ δ' ὀμμάτων λείβουσι δυσφιλῆ λίβα. [Pr. 398 λειβομένα corruptum ex δ' εἰβομένα: v. s. v. εἴβομαι.] ‖ *libo*. Suppl. 981 Ἀργείοισιν εὔχεσθαι χρεὼν θύειν τε λείβειν τε.

λειμών *pratum*. Pr. 653 πρὸς Λέρνης βαθὺν λειμῶνα. Suppl. 540 λειμῶνα βούχιλον. 560 λειμῶνα χιονόβοσκον.

λειμώνιος *pratensis*. Ag. 559 λειμώνιαι δρόσοι. Fr. 313 ἄνθεα λειμώνια.

λεῖος *laevis*. Improprie de blando sermone Pr. 647 παρηγόρουν λείοισι μύθοις.

λειότης *laevitas*. Pr. 493 σπλάγχνων τε λειότητα καὶ χροιὰν τίνα ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν.

λείπω *linquo, relinquo*. Pr. 299 λιπὼν ἐπώνυμον ῥεῦμα. 731 ὃν θρασυσπλάγχνως σε χρὴ λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερᾶν Μαιωτικόν. 734 λιποῦσα δ' Εὐρώπης πέδον. Sept. 55 κληρουμένους δ' ἔλειπον. 79 στρατόπεδον λιπών. 219 μήποτ' ἐμὸν κατ' αἰῶνα λίποι θεῶν ἅδε πανάγυρις (τὴν πόλιν. quod ex τάνδε πόλιν intelligitur quod sequitur. Schol. μηδέποτε ἐπὶ τοῦ ἐμοῦ βίου καταλείποιεν τὴν πόλιν οἱ θεοί.) Pers. 159 λιποῦσ' ἱκάνω χρυσεοστόλμους δόμους. 479 ποῦ τάσδ' ἔλειπες; 804 πλῆθος ἔκκριτον στρατοῦ λείπει. [961 Ἀγβάτανα λιπών, ubi προλιπών restitutum ex apographis.] 985 Οἰβάρην ἔλιπες ἔλιπες. Ag. 402 λιποῦσα δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας κλόνους. 607 οἵαν περ οὖν ἔλειπε. 779 τὰ χρυσόπαστα δ' ἔδεθλα — λιποῦσα. 1054 λιποῦσα τόνδ' ἁμαξήρη θρόνον. 1065 λιποῦσα μὲν πόλιν νεαίρετον. Ch. 349 λιπὼν ἂν εὔκλειαν ἐν δόμοισι. 1043 τάσδε κληδόνας λιπών. Eum. 9 λιπὼν δὲ λίμνην. 225 τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον οὔ τι μὴ λίπω (sic Porsonus pro λείπω) ποτέ. Suppl. 5 Δίαν δὲ λιποῦσαι χθόνα σύγχορτον Συρίᾳ φεύγομεν. 326 πῶς πατρῷα δώματα λιπεῖν ἔτλητε; 506 κλάδους μὲν αὐτοῦ λεῖπε. 507 καὶ δή σφε λείπω. 852 λεῖφ' ἕδρανα. Fr. 96 μηδὲ κρωσσοὺς μήτ' οἰνηροὺς μήθ' ὑδατηροὺς λείπειν ἀφνεοῖσι δόμοισιν. 196, 3 πέπρωται γάρ σε καὶ βέλη λιπεῖν ἐνταῦθα.

Passivum λείπομαι *relinquor*. Pers. 139 εὐνατῆρ' ἀποπεμψαμένα λείπεται μονόζυξ. ‖ *reliquus sum, supersum*. Pers. 480 ναῶν γε ταγοὶ τῶν λελειμμένων. Ag. 517 στρατὸν δέχεσθαι τὸν λελειμμένον δορός. ‖ *vincor*, *inferior sum*. Pr. 857 κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι. Fr, 39 ἀγὼν γὰρ ἄνδρας οὐ μένει λελειμμένους. Pers. 344 μή σοι δοκοῦμεν τῇδε λειφθῆναι μάχῃ;

λειχήν *impetigo*. [Ch. 281 λειχῆνας (sic Blomfieldus pro λιχῆνας) ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν. Eum. 785 815 λειχὴν ἄφυλλος. Hic quoque λιχὴν M. Et sic apud alios quoque scriptores libri variant: v. Thes. vol. 5 p. 174. De syllabae primae mensura constat ex Nicandro Ther. 945 ἵππειον λειχῆνα.

λείχω *lambo*. Ag. 828 ἄδην ἔλειξεν αἵματος τυραννικοῦ. Ib. 1229 γλῶσσα λείξασα Tyrwhittus pro λέξασα. Eum. 106 ἦ πολλὰ μὲν δὴ τῶν ἐμῶν ἐλείξατε.

λεκτός *delectus*. Pers. 795 ἀλλ' εὐσταλῆ τοι λεκτὸν ἀροῦμεν στόλον.

λέκτρον *lectum*. Pers. 132 λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ πίμπλαται δακρύμασιν. 543 λέκτρων τ' εὐνὰς ἁβροχίτωνας. 704 τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραιὰ ξύννομε. Suppl. 38 πρίν ποτε λέκτρων — ἐπιβῆναι. Fr. 238 παρθένοις γαμηλίων λέκτρων ἀγεύστοις (sic Toupius pro αστει μή).

λελιμμένος. V. λίπτω.

λεόντειος *leoninus*. Fr. 108 καὶ τῆς σισύρνης τῆς λεοντείας δορᾶς, ubi δορᾶς addidit Toupius collatis Hesychii Suidaeque glossis λεόντειος δορά et λεοντεία δορά.

λεοντοβάμων *leoninis pedibus insistens*. Fr. 224 λεοντοβάμων ποῦ σκάφη χαλκήλατος;

λεοντόχορτος *a leone devoratus*. Fr. 316 λεοντοχόρταν βούβαλιν νεαίρετον. Scribendum λεοντόχορτον cum L. Dindorfio in Thes. vol. 5 p. 190.

λέπαδνον *iugum*. Pers. 191 λέπαδν' ἐπ' αὐχένων τίθησι. Ag. 217 ἐπεὶ δ' ἀνάγκας ἔδυ λέπαδνον. [λέπαδνον Eum. 562 corruptum ex λαπαδνόν, quod v.]

λέπαργος *albus*. Fr. 305, 5 πτερὸν κίρκου λεπάργου,

λέπας *rupes*. Ag. 283 πρὸς Ἑρμαῖον λέπας. 298 πρὸς Κιθαιρῶνος λέπας.

λεπτόδομος *tenuiter structus*. Pers. 112 πίσυνοι λεπτοδόμοις πείσμασι. Schol. τοῖς λεπτῶς κατεσκευασμένοις.

λεπτός *tener, tenuis*. Ag. 892 λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην ῥιπαῖσι θωΰσσοντος.

λεπτοψάμαθος *tenuem arenam habens.* Suppl. 3 ἀπὸ προστομίων λεπτοψαμάθων (sic Pauwius pro λεπτομαθῶν) Νείλου.

Λέρνη *Lerna.* Pr. 653 πρὸς Λέρνης βαθὺν λειμῶνα. Pr. 677 Λέρνης ἄκρην τε, ubi nunc Λέρνης τε κρήνην ex coniectura Canteri.

Λέσβιος *Lesbius.* "Pollux 7, 122 καὶ Λέσβιον δὲ καὶ ἐκφατνώμά τα καὶ κῦμα μέρη ἔργων ἐν Αἰσχύλου Θαλαμοποιοῖς (fr. 72) "ἀλλ' ὁ μέν τις Λέσβιον φάτνωμά τι κῦμ' ἐν τριγώνοις ἐκπεραινέτω ῥυθμοῖς." Scribendum esse Λέσβιον φατνώματι (vel φατνώμασι) κῦμ' ἐν τριγώνοις, collato Vitruvio 4, 6, 2 "sculpendum est cymatium Lesbium cum astragalo"intellexerunt interpretes et Schneiderus in Lexico. (De cymate s. cymatio conf. R. Rochette *Monum. inéd.* vol. 1 p. 301.) Verba Pollucis nisi gravius ab librariis corrupta sunt quam ut deleto ἐκ ante φατνώματα restituantur, grammaticum non intellexisse Aeschylea produnt." L. Dindorfius in Thes. vol. 5 p. 208.

Λέσβος *Lesbus.* Pers. 884 Λέσβος ἐλαιόφυτός τε Σάμος.

λέσχη *sermocinatio, confabulatio.* Ch. 665 αἰδὼς γὰρ ἐν λέσχαισιν οὐκ ἐπαργέμους λόγους τίθησιν. Sic Emperius pro λεχθεῖσιν. Schol. ἐν ταῖς πρὸς γυναῖκας ὁμιλίαις. Eum. 366 Ζεὺς — πᾶν ἔθνος τόδε λέσχας ἃς ἀπηξιώσατο.

[λεύκασπις. V. λευκοπρεπής.]

λευκήρης *canus.* Pers. 1056 γενείου πέρθε λευκήρη τρίχα.

[λευκόδικτον vitiose pro λυκοδίωκτον, quod v.]

λευκοπρεπής *albedine splendens.* Sept. 88 de Argivis alba scuta gerentibus λευκοπρεπὴς λεὼς ὄρνυται ἐπὶ πόλιν. Sic haec emendavi pro ὁ λεύκασπις ὄρνυται λαὸς εὐτρεπὴς (εὐπρεπὴς pr. M) ἐπὶ πτόλιν διώκων.

λευκόπτερος *candidis alis volans.* Pr. 993 λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι.

λευκόπωλος *lucidis equis vectus.* Pers. 386 λευκόπωλος ἡμέρα.

λευκός *lucidus.* Pers. 301 λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου. Ag. 668 λευκὸν κατ' ἦμαρ. Suppl. 24 λευκὸν ὕδωρ. ‖ *candidus.* Pers. 611 λευκὸν εὔποτον γάλα. [Ch. 282 λευκὰς δὲ κόρσας τῇδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ.] Suppl. 720 λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων. Fr. 114 λευκοῖς τε γὰρ μόροισι καὶ μελαγχίμοις. 321 λευκός, τί δ' οὐχί, καὶ καλῶς ἠφευμένος ὁ χοῖρος.

λευκοστεφής *alba lana redimitus.* Suppl. 191 λευκοστεφεῖς ἱκετηρίας. 333 λευκοστεφεῖς ἔχουσα νεοδρέπτους κλάδους.

λευρός *laevis, planus.* Pr. 369 τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροὺς γύας, ubi per πλατεῖς (i. e. late patentes) exp. schol. Ib. 394 λευρὸν οἶμον αἰθέρος. Suppl. 508 λευρὸν κατ' ἄλσος.

λεύσιμος *lapidatus, lapidatione dignus.* Ag. 1118 θύματος λευσίμου. ‖ *cum lapidatione coniunctus.* Ag. 1616 δημορριφεῖς — λευσίμους ἀράς.

λευσμός *lapidatio.* Eum. 189 ἄκρωνία λευσμός τε.

λεύσσω *video.* Pr. 143 λεύσσω, Προμηθεῦ. 560 τίνα φῶ λεύσσειν; Pers. 81 κυανοῦν δ' ὄμμασι λεύσσων φονίου δέργμα δράκοντος. 684 λεύσσων δ' ἄκοιτιν τὴν ἐμὴν τάφου πέλας ταρβῶ. 710 ἕως ἔλευσσες αὐγὰς ἡλίου. Ch. 10 τί χρῆμα λεύσσω; Eum. 255 λεῦσσέ τε πάντα. Suppl. 183 ὄχλον δ' ὑπασπιστῆρα καὶ δορυσσόον λεύσσω. 345 πέφρικα λεύσσων τάσδ' ἕδρας κατασκίους. Fr. 128 τάδε μὲν λεύσσεις.

λευστήρ *lapidator.* Sept. 199 λευστῆρα δήμου δ' οὔτι μὴ φύγῃ μόρον, i. e. mortem lapidatione effectam.

λεχαῖος *in nido cubans.* Sept. 291 δράκοντας ὥς τις τέκνων ὑπερδέδοικεν λεχαίων (sic Lachmannus pro λεχέων) δυσευνάτορας πάντροφος πελειάς.

λέχος *lectum.* Pr. 557 ἀμφὶ λουτρὰ καὶ λέχος σὸν ὑμεναίουν. 895 λεχέων Διὸς εὐνάτειραν. Ag. 411 ἰὼ λέχος καὶ στίβοι φιλάνορες. 1224 λέοντ' ἄναλκιν ἐν λέχει στρωφώμενον οἰκουρόν. 51 ὕπατοι λεχέων στροφοδινοῦνται.

λέων *leo.* Sept. 53 λεόντων ὡς Ἄρη δεδορκότων. Ag. 141 δρόσοισιν μαλερῶν λεόντων. 717 ἔθρεψεν δὲ λέοντος ἶνιν (sic Coningtonus pro λέοντα σίνιν) δόμοις ἀγάλακτον. 827 ὠμηστὴς λέων. 1224 λέοντ' ἄναλκιν ἐν λέχει στρωφώμενον. 1259 λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσίᾳ. Ch. 939 διπλοῦς λέων, διπλοῦς Ἄρης. Eum. 193 λέοντος ἄντρον αἱματορρόφου. Fr. 111 πυρσοκόρσου λέοντος. ‖ Λέων inscripta fuit Aeschyli fabula satyrica (fr. 121).

λεωργός *facinorosus.* Pr. 5 τόνδε πρὸς πέτραις ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι.

λήγω *desino.* Pers. 705 κλαυμάτων λήξασα τῶνδε. Pr. 164 οὐδὲ λήξει. 340 κοὐδαμῇ λήξω ποτέ. Sept. 960 δυοῖν κρατήσας ἔληξε δαίμων. Ag. 1534 ψακὰς δὲ λήγει. Pers. 365 εὖτ' ἂν φλέγων ἀκτῖσιν ἥλιος χθόνα λήξῃ. 831 λῆξαι θεοβλαβοῦνθ' ὑπερκόπῳ θράσει.

Λήδα *Leda.* Ag. 914 Λήδας γένεθλον (Clytaemnestra).

λήθομαι *obliviscor.* Ag. 39 μαθοῦσιν αὐδῶ κοὐ μαθοῦσι λήθομαι.

λῆμα *voluntas, animus, indoles.* Sept. 448 ἀνὴρ δ' ἐπ' αὐτῷ — αἴθων τέτακται λῆμα. 616 οὐχ ὡς ἄθυμον οὐδὲ λήματος κάκῃ. 706 δαίμων λήματος ἐν τροπαίᾳ χρονίᾳ μεταλλακτός. Pers. 55 τοξουλκῷ λήματι πιστούς. Fr. 146 ἀρείφατον λῆμα. Ag. 122 ἰδὼν δύο λήμασιν ἴσους (sic emendavi pro λήμασι δισσοὺς) Ἀτρεΐδας.

λῆμμα *res quae accipitur.* Suppl. 363 ἱεροδόκα θεῶν λήμματ' ἀπ' ἀνδρὸς ἁγνοῦ. Sic Turnebus pro λήματ'.

Λήμνιος *Lemnius.* Ch. 631 κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον. 634 Λημνίοισι πήμασιν. *Lemnia mala* proverbialiter dicuntur quod Pelasgi in Lemno raptas mulieres Atticas cum sobole ex iis nata interfecissent: de quo v. Herodotus 6, 138 aliique scriptores indicati in Thes. vol. 5 p. 255. ‖ Λήμνιοι inscripta fuit Aeschyli fabula memorata in Catalogo vetere. Sed fuit haud dubie Λήμνιαι, de quo dixi in annot. ad fr. 242.

Λῆμνος *Lemnus.* Pers. 890 Λῆμνον Ἰκάρου θ' ἕδος. Ag. 284 πρὸς Ἑρμαῖον λέπας Λήμνου.

λῆνος *lana.* Eum. 44 κλάδον λήνει — ἐστεμμένον.

λῆξις *cessatio.* Eum. 505 λῆξιν ὑπόδοσίν τε μόχθων.

Λητογενής *e Latona* (Diana) *natus.* Forma Dorica Λατογενής Sept. 149 σύ τ', ὦ φιλτάτα Λατογενὲς κόρα Διός, σὸν τόξον εὐτυκάζου. Sic correxi pro σύ τ' ὦ Λατογένεια κούρα τόξον πτυκάζου Ἄρτεμι φίλα.

Λητώ *Latona* (Diana). Dorice Λατώ Eum. 324 ὁ Λατοῦς γὰρ ἶνίς (Apollo) μ' ἄτιμον τίθησι.

Λητῷος *Latonius.* Fr. 169 ἀστερωπὸν ὄμμα Λητῴας κόρης.

λίαν *valde.* Pr. 1031 οὐ πεπλασμένος ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος. 123 διὰ τὴν λίαν

φιλότητα βροτῶν. Fr. 258 οὐ χρὴ ποδώκη τὸν τρόπον λίαν φορεῖν.

λιβάς *gutta*. Pers. 613 λιβάσιν ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μέτα. De genitivo et accusativo λιβός et λίβα v. s. v. λίψ.

λίβος *gutta*. De lacrimis Ch. 448 ἑτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη. Conf. λίπος.

Λιβύη *Libya*. Suppl. 316 Λιβύη μεγίστης ὄνομα γῆς καρπουμένη.

Λιβυρνικός *Liburnicus*. Fr. 353 Λιβυρνικῆς μίμημα μανδύης χιτών. De Liburnis v. Thes. vol. 5 p. 276.

Λιβυστικός *Libycus*. Eum. 292 χώρας ἐν τόποις Λιβυστικῆς, ubi Λιβυστικοῖς M, Λιβυστίοις ap. Tzetzam ad Lycophr. 592. Correxit Auratus. Suppl. 279 Λιβυστικαῖς γὰρ μᾶλλον ἐμφερέστεραι γυναιξίν ἐστε κοὐδαμῶς ἐγχωρίαις. Fr. 129 μύθων τῶν Λιβυστικῶν κλέος.

λιγαίνω *stridule cano*. De querelis Sept. 873 δόλος οὐδεὶς μὴ 'κ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν. Schol. ὅτι οὐκ ἐκ ψυχῆς θρηνῶ.

λιγνύς *fuligo*. Sept. 494 ἱέντα πυρπνόον διὰ στόμα λιγνὺν μέλαιναν.

Λίγυς *Ligur*, et numero plurali Λίγυες *Ligures*. Fr. 196, 1 ἥξεις δὲ Λιγύων εἰς ἀτάρβητον στρατόν. et v. 9 ἔπειτα σὺ βαλὼν διώσει ῥᾳδίως Λίγυν στρατόν.

λιγύς *stridulus, argutus*. Pers. 332 λιγέα κωκύματα. Pers. 468 ἀνακωκύσας λιγύ. Ag. 1146 λιγείας μόρον ἀηδόνος. Suppl. 112 τοιαῦτα πάθεα μέλεα θρεομένα δ' ἐγὼ λιγέα βαρέα δακρυοπετῆ.

λιθάς *lapidum imber*. Sept. 158 ἀκροβόλων δ' ἐπάλξεων λιθὰς ἔρχεται.

λίθος *lapis*. Fr. 196, 4 ἑλέσθαι δ' οὔτιν' ἐκ γαίας λίθον ἕξεις.

Λιλαῖος n. pr. Persicum Pers. 308 969. Utrobique in M Λίλαιος, quod correxit Lehrs. de stud. Aristarchi p. 297 ed. sec.

λιμήν *portus*. Fr. 38 Ξιφίρου λιμήν. ‖ *receptaculum*. Pers. 250 ὦ Περσὶς αἶα καὶ πολὺς πλούτου λιμήν, quocum Abreschius comparavit Eur. Or. 1077 ὦ δῶμα πατρὸς καὶ μέγας πλούτου λιμήν. ‖ Improprie *refugium*. Suppl. 471 κοὐδαμοῦ λιμὴν κακῶν.

λίμνη *lacus, palus*. Pr. 419 ἀμφὶ Μαιῶτιν — λίμναν. 729 ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις. Pers. 871 λίμνας τ' ἔκτοθεν. Ag. 302 λίμνην δ' ὑπὲρ Γοργῶπιν. Eum. 9 λιπὼν δὲ λίμνην Δηλίαν τε χοιράδα. Suppl. 529 λίμνᾳ δ' ἔμβαλε πορφυροειδεῖ τὰν μελανόζυγ' ἄταν. Fr. 192, 4 apud Strabon. 1 p. 33 λίμνην παντοτρόφον Αἰθιόπων, ubi λίμναν scriptum in libris, quod recte legitur in alio fragmento (271) apud Arist. Ran. 1297 Ἑρμᾶν μὲν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν.

λιμοθνής *fame moriens*. Ag. 1274 πτωχός, τάλαινα, λιμοθνής.

λιμός *fames*. Pers. 491 πλεῖστοι θάνον δίψῃ τε λιμῷ τε. 794 κτείνουσα λιμῷ τοὺς ὑπερπόλλους ἄγαν. Ag. 1642 ὁ δυσφιλεῖ σκότῳ (sic Scaliger pro δυσφιλὴς κότῳ) λιμὸς ξύνοικος. Ch. 250 τοὺς δ' ἀπωρφανισμένους νῆστις πιέζει λιμός. 756 εἰ λιμὸς ἢ δίψη τις (δίψησις Wellauerus) ἢ λιψουρία ἔχει.

λίνεος (contractum λινοῦς) *linteus*. Fr. 189 apud Pollucem 10, 64 ex Aeschyli Προμηθεῖ πυρκαεῖ (immo πυρφόρῳ) "λινᾶ δέ, πίσσα κὠμολίνου μακροὶ τόνοι", ubi vulgo λίνα δέ, codex Paris. ...ίδες.

λινόδεσμος *funibus colligatus*. Pers. 68 λινοδέσμῳ σχεδίᾳ πορθμὸν ἀμείψας.

λίνον *vestis lintea*. Suppl. 121 132 ἐμπίτνω ξὺν λακίδι λίνοισιν ἢ Σιδονίᾳ καλύπτρᾳ. ‖ *rete*. Ch. 507 τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστῆρα σῴζοντες λίνου (λίνον M a m. rec. λίνῳ ap. Clem. Al. Strom. 2 p. 504.) Recte schol. ἐν περιφράσει τὸν κλωστὸν λίνον. Idem ex Euripide affert Pollux 7, 31 λίνου κλωστῆρα περιφέρει λαβών.

λινόπτερος *linteis velis alatus*. Pr. 468 λινόπτερ' ηὗρε ναυτίλων ὀχήματα.

λινορραφής *funibus consutus* s. *colligatus*. Suppl. 134 πλάτα μὲν οὖν λινορραφοῦς τε δρόμος (sic correxi pro δόμος) ἅλα στέγων δορός (navis). ubi schol. ἡ ναῦς παρ' ὅσον τρυπῶντες τὰς ναῦς σπάρτοις αὐτὰς συνέρραπτον. καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ (Od. 14, 383) "νῆας ἀκειόμενον" τὸ συρράπτοντες δηλοῖ.

λινοφθόρος *linum* (i. e. lineas vestes) *perdens*. Ch. 27 λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων λακίδες.

λιπαρέω *instanter rogo, precibus urgeo*. Pr. 520 μηδὲ λιπάρει. 1004 λιπαρήσω τὸν μέγα στυγούμενον.

λῐπαρόθρονος *splendidam sedem habens*. Eum. 806 λιπαροθρόνοισιν ἡμένας ἐπ' ἐσχάραις. Sic poeta lyricus ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1 p. 174 λιπαροθρόνους τ' ἀδελφεὰς Δίκαν — καὶ Εἰράναν.

λῐπαρός *opimus, lautus*. Suppl. 1029 λιπαροῖς χεύμασι γαίας τόδε μειλίσσοντες οὖδας.

λιπόναυς *navem deserens*. Ag. 212 πῶς λιπόναυς γένωμαι;

λίπος *pinguedo*. Ag. 1428 λίπος ἐπ' ὀμμάτων αἵματος. λίβος Casaubonus. Sed αἵματος λίπος Sophocles quoque dixit Ant. 1022.

λίπτω *desidero, appeto*. Per ἐπιθυμῶ exp. Hesychius. Participium perfecti λελιμμένος *cupidus*. Sept. 355 οὔτε μεῖον οὔτ' ἴσον λελιμμένοι. 380 μάχης λελιμμένος.

λισσάς *praeceps* (ut Hesychius λισσόν interpretatur per ἀπότομον, ὑψηλόν). Suppl. 794 λισσὰς αἰγίλιψ — πέτρα. κρημνοὺς ἀποτόμους καὶ λισσάδας dixit Plut. V. Crassi c. 9.

λίσσομαι *precor*. Suppl. 748 μόνην δὲ μὴ πρόλειπε, λίσσομαι, πάτερ.

λιτανός *precatorius*. Sept. 102 εἰ μὴ νῦν, πότ' ἀμφὶ λιτάν' ἕξομεν; ubi substantive dictum est pro λιτάς. In M ἀμφίλιταν a pr. m., ἀμφὶ λιτάν ab m. recenti. Recte Seidlerus ἀμφὶ λίταν', nisi quod, ut Hermannus monuit, λιτάν' scribere debebat. Nam similia in ανος terminata adiectiva oxytona sunt secundum regulam Herodiani ap. Arcad. p. 64, 21. Suppl. 809 οὐράνια μέλη λιτανὰ θεοῖσι. Hic quoque accentum correxi qui est in M λίτανα.

λιταί *preces*. Pr. 1009 οὐδὲ μαλθάσσει κέαρ λιταῖς. Sept. 143 λιταῖσί σε θεοκλύτοις ἀπύουσαι πελαζόμεσθα. 173 κλύετε παρθένων κλύετε πανδίκως χειροτόνους λιτάς. 214 ἤρθην φόβῳ πρὸς μακάρων λιτάς. 320 ὀξυγόοις λιταῖσιν. 626 κλύοντες θεοὶ δικαίας λιτάς. 640 ἐποπτῆρας λιτῶν τῶν ὧν. Pers. 499 τότ' ηὔχετο λιταῖσι. Ag. 228 λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρῴους. 396 λιτᾶν δ' ἀκούει μὲν οὔτις θεῶν. Eum. 362 θεῶν δ' ἀτέλειαν ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνειν. Suppl. 173 ἔχων παλίντροπον ὄψιν ἐν λιταῖσιν. 378 τάσδ' ἀτιμάσαι λιτάς. 521 θεοὺς ἐγχωρίους λιταῖς παραιτοῦ.

Λίχας *Lichas*, famulus Herculis. Fr. 27 κατ' αὐτὸν τύμβον ἀθλίου Λίχα.

[λιχήν. V. λειχήν.]

λίψ *gutta*. Eum. 54 ἐξ ὀμμάτων λείβουσι δυσφιλῆ λίβα. Sic Burgesius pro [illegible]α. Fr. 68 (ap. Athen. 10 p. 424 d) ἀφθονεστέραν (sic Casaubonus pro ἀφθονέστερα) λίβα. ‖ *libatio*. Ch. 292 φιλοσπόνδου λιβός. Fr. 52 Διός σωτῆρος εὐκταίαν λίβα.

λιψουρία de *micturiente* dictum Ch. 756 λιψουρία ἔχει. Vocabulum alibi non lectum.

λοβός *iecur*. Pr. 495 χολῆς λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν. Eum. 159 ἔτυψεν — ὑπὸ φρένας, ὑπὸ λοβόν.

λογγάζω *cunctor*. Pollux 9, 136 φαῦλον τὸ λογγάζειν ἐν τοῖς Κήρυξι (fr. 106) τοῖς Αἰσχύλου. De hoc vocabulo dixi ad Aristophanis fr. 641 p. 693 ed. Oxon. Photius p. 228, 22 λογγάσω: στραγγεύσομαι· ὃ ἡμεῖς λαγγάσω καὶ λαγγονεύσω λέγομεν. Αἰσχύλος. Quibus quae adduntur δὲ ἐξ ὧν τὰ ἀπόγεια δοῦσιν λογγάσια alius glossae fragmentum sunt de vocabulo λογγῶνες

λόγος *oratio*, *dictum*, *verba*. Vulgaris huius usus exempla secundum fabularum ordinem disposita haec sunt, numero modo singulari, modo plurali. Pr. 46 ὡς ἁπλῷ λόγῳ. 214 τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένου. 311 εἰ δ' ὧδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους ῥίψεις. 378 ὀργῆς νοσούσης (correxi ζεούσης) εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι, cui versui similis est versus qui cum lemmate Αἰσχύλου legitur apud Stobaeum Flor. 20, 13 ὀργῆς ματαίας εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι. 387 σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν. 393 ὁρμωμένῳ μοι τόνδ' ἐθώϋξας λόγον. 533 μηδ' ἀλίτοιμι λόγοις. 610 οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ', ἀλλ' ἁπλῷ λόγῳ. 975 ἁπλῷ λόγῳ τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεούς. 686 νόσημα γὰρ αἴσχιστον εἶναί φημι συνθέτους λόγους. 689 οὔποτ' ηὔχουν ξένους μολεῖσθαι λόγους εἰς ἀκοὰν ἐμάν. 705 τοὺς ἐμοὺς λόγους θυμῷ βάλε. 740 οὓς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους. 783 μηδ' ἀτιμάσῃς λόγου. Sic Elmsl. pro λόγους. 827 ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων. 845 ἐς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἴχνος. 885 θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῆ στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης. 1014 ἐὰν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις. Sept. 410 στυγοῦνθ' ὑπέρφρονας λόγους. 563 ἱκνεῖται λόγος διὰ στηθέων. 715 τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ. 806 παραφρονῶ φόβῳ λόγου. 846 προῦπτος ἀγγέλου λόγος. Pers. 215 οὔτ' ἄγαν φοβεῖν λόγοις οὔτε θαρσύνειν. 788 ποῖ καταστρέφεις λόγων τελευτήν; Pers. 837 ἀλλ' αὐτὸν εὐφρόνως σὺ πραΰνον λόγοις. Ag. 318 λόγους δ' ἀκοῦσαι τούσδε. 482 ἀλλαγᾷ λόγου καμεῖν. 499 τὸν ἀντίον δὲ τοῖσδ' ἀποστέργω λόγον. 543 διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου. 583 νικώμενος λόγοισιν οὐκ ἀναίνομαι. 593 λόγοις τοιούτοις πλαγκτὸς οὖσ' ἐφαινόμην. 616 εἶπε μανθάνοντί σοι — λόγον. 1052 πείθω νιν λόγῳ. 1047 σοί τοι λέγουσα παύεται σαφῆ λόγον. 1060 εἰ δ' ἀξυνήμων οὖσα μὴ δέχει λόγον. 1120 οὔ με φαιδρύνει λόγος. 1248 ἀλλ' οὔτι παιὼν τῷδ' ἐπιστατεῖ λόγῳ. 1361 ἀμηχανῶ λόγοισι τὸν θανόντ' ἀνιστάναι πάλιν. 1400 ἥτις τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον. 1661 ὧδ' ἔχει λόγος γυναικός. Ch. 107 λέξω, κελεύεις γάρ, τὸν ἐκ φρενὸς λόγον. 509 τόνδε τιμήσας λόγον. 510 καὶ μὴν ἀμεμφῆ τόνδ' ἐτεινάτην λόγον. 666 ἐπαργέμους λόγους τίθησιν. 773 ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος. 781 σοῖς ταῦτα πείσομαι λόγοις. Eum. 21 τούτους ἐν εὐχαῖς φροιμιάζομαι θεούς· Παλλὰς προναία δ' ἐν λόγοις πρεσβεύεται, ubi opposita sibi sunt εὐχαῖς et λόγοις, quod non animadverterat Hermannus quum εὐλόγως coniiceret. 201 τοσοῦτο μῆκος ἔκτεινον λόγου. 215 Κύπρις δ' ἄτιμος τῷδ' ἀπέρριπται λόγῳ. 227 τιμὰς σὺ μὴ σύντεμνε τὰς ἐμὰς λόγῳ. 303 ἀποπτύεις λόγους. 428 ἥμισυς λόγος (sic ex apogr. pro λόγου) πάρα. 420 εἰ λέγοι τις ἐμφανῆ λόγον. 590 οὐ κειμένῳ πω τόνδε κομπάζεις λόγον. 640 τῷ σῷ λόγῳ. 662 τεκμήριον δὲ τοῦδέ σοι δείξω λόγου. 836 τόνδ' ἐπαινέσεις λόγον. Suppl. 56 γνώσεται δὲ λόγους τις ἐν μάκει. 169 οὐ δικαίοις Ζεὺς ἐνέξεται λόγοις. 200 μηδ' ἐφολκὸς ἐν λόγῳ γένῃ. 246 εἴρηκας ἀμφὶ κόσμον ἀψευδῆ λόγον. 276 ταῦτ' ἀληθῆ πάντα προσφύσω λόγῳ. 321 καὶ τοῦδ' ἄνοιγε τοὔνομ' ἀφθόνῳ λόγῳ. 455 πολλῶν — τέρματ' αἰδοίων λόγων. 466 ἤκουσα μακιστῆρα (μαστικτῆρα Auratus) καρδίας λόγον. 484 μηδ' ἀπορριφθῇ λόγος ἐμοῦ. 507 χειρὶ καὶ (χειρία Valck.) λόγοις σέθεν. 580 λαβοῦσα δ' ἕρμα Δῖον ἀψευδεῖ λόγῳ. 608 τόνδε κραινόντων λόγον. 906 ἐπεὶ οὐκ ἀκούετ' ὀξὺ τῶν ἐμῶν λόγων. 941 εἴπερ εὐσεβὴς πίθοι λόγος. Fr. 233 ἐκ Προμηθέως λόγου. 293 πρὸ τῶν τοιούτων χρὴ λόγων δάκνειν στόμα. Bekk. Anecd. p. 467, 9 αὐτόκρανον λόγον τὸν ἐξ ἑαυτοῦ τὸ τέλος ἐπιφέροντα. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 429).

λόγος *iussus*. Pers. 363 πᾶσιν προφωνεῖ τόνδε ναυάρχοις λόγον. Pr. 17 εὐωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρύ. 40 ἀνηκουστεῖν δὲ τῶν πατρὸς λόγων οἷόν τε πῶς; ‖ *fama*, *rumor*. Pr. 732 ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας τῆς σῆς πορείας. Ag. 869 ὡς ἐπλήθυον λόγοι. 1197 τό μ' εἰδέναι λόγῳ παλαιὰς τῶνδ' ἁμαρτίας δόμων. Ch. 679 πεύθομαι γὰρ ἐν λόγῳ. Eum. 4 ὡς λόγος τις. Suppl. 230 ὡς λόγος. 295 μὴ καὶ λόγος τις Ζῆνα μιχθῆναι βροτῷ; Sept. 218 θεοὺς τοὺς τῆς (correxi θεοὺς ἕδρας) ἁλούσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος. Ag. 750 παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος τέτυκται. ‖ λόγος et ἔργον, verba et facta, opposita Pr. 336 ἔργῳ κοὐ λόγῳ τεκμαίρομαι. Sept. 845 ἦλθε δ' αἰακτὰ πήματ' οὐ λόγῳ. ‖ *narratio*. Pr. 196 δίδαξον ἡμᾶς, εἴ τι μὴ βλάπτει λόγῳ. 778 δυοῖν λόγοιν σε θατέρῳ δωρήσομαι. 870 μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς. et similiter 875, ubi χρόνου in M, sed λόγου in apogr. Sept. 67 σαφηνείᾳ λόγου εἰδὼς τὰ τῶν θύραθεν. 286 πρὶν ἀγγέλους σπερχνούς τε καὶ ταχυρρόθους λόγους ἱκέσθαι. 373 ἀγγέλου λόγον μαθεῖν. Pers. 266 οὐ λόγους ἄλλων κλύων. 738 λόγος κρατεῖ σαφηνής. Ch. 613 ἄλλαν (sic Canterus pro ἀλλὰ) δή τιν' ἐν λόγοις στυγεῖν (στυγῶ Weilius) φοινίαν Σκύλλαν, ubi ἄλλαν δ' ἔστιν ἐν λόγοις στυγεῖν Hermannus. 632 κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον λόγῳ. 659 φέρω καινοὺς λόγους. 765 θέλων δὲ τῶνδε πεύσεται λόγων. 845 πρὸς γυναικῶν δειματούμενοι λόγοι πεδάρσιοι θρώσκουσι. Eum. 284 πολὺς δέ μοι γένοιτ' ἂν ἐξ ἀρχῆς λόγος. Suppl. 712 ἀπροσδοκήτους καὶ νέους λόγους. De narratione fabulosa fr. 129 μύθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος (κλέος Aphthon.). ‖ De re narrata vel narranda vel re ipsa Pr. 193 πάντ' ἐκκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον. 522 ἄλλου λόγου μέμνησθε. Pers. 246 τάχ' εἴσει πάντα ναμερτῆ λόγον. Ag. 582 πάντ' ἔχεις λόγον. 599 πάντα πεύσομαι λόγον. Ch. 528 ποῖ τελευτᾷ καὶ καρανοῦται λόγος; Sept. 225. Pers. 343. Ch. 521 ὧδ' ἔχει λόγος. Pers. 170 σύμβουλοι λόγου τοῦδέ μοι γένεσθε. 713 ἀκούσει μῦθον ἐν βραχεῖ λόγῳ ex apogr. pro χρόνῳ. ‖ *ratio*. Pr. 231 βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπώρων λόγον οὐκ ἔσχεν οὐδένα. Sept. 356 τίν' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγος πάρα; [519 πρὸς λόγον τοῦ σήματος.] Ch. 515 ἐκ τίνος λόγου;

λόγχη *hasta*. Pers. 51 λόγχης ἄκμονες. 149 δορυκράνου λόγχης ἰσχύς. De militibus hastatis Pers. 817 τόσος γὰρ ἔσται πέλανος αἱματοσταγὴς πρὸς γῇ Πλαταιῶν Δωρίδος λόγχης ὕπο.

λόγχιμος *ad hastam pertinens*. Ag. 405 ἀσπίστορας κλόνους λογχίμους.

λοιβή *libatio, libamen*. Fr. 52 λοιβὰς Διὸς μὲν πρῶτον ὡραίου γάμου Ἥρας τε.

λοιγός *pernicies, exitium*. Ch. 402 βοᾷ γὰρ λοιγὸς Ἐρινύν. Sic Schuetzius pro λοιγὸν Ἐρινύς. Suppl. 679 μηδέ τις ἀνδροκμὴς λοιγὸς ἐπελθέτω.

λοιδορέω *convicior*. Eum. 206 καὶ τὰς προπομποὺς δῆτα τάσδε λοιδορεῖς;

λοιμός *pestis*. Pers. 715 λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτός; Suppl. 659 μήποτε λοιμὸς ἀνδρῶν τάνδε (sic Hermannus pro τῶνδε) πόλιν κενώσαι.

λοιπός *reliquus*. Pr. 476 τὰ λοιπά μου κλύουσα. 634 τὰ λοιπὰ δ' ἄθλων σοῦ διδαχθήτω πάρα. 684 εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὅ τι λοιπὸν πόνων. 697 ἕς τ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθῃς. 699 τὸ λοιπὸν ἄλγος προυξεπίστασθαι. 703 τὰ λοιπὰ νῦν ἀκούσατε. 744 ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνῃ κακά. 745 ἦ γάρ τι λοιπὸν τῇδε πημάτων ἐρεῖς; 780 πόνων τὰ λοιπά. 784 τὴν λοιπὴν πλάνην. 819 εἰ μέν τι τῇδε λοιπὸν ἢ παρειμένον ἔχεις γεγωνεῖν. 844 τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν τῇδέ τ' ἐς κοινὸν φράσω. Pers. 482 στρατὸς δ' ὁ λοιπός. 508 ὅσοι δὲ λοιποὶ κἄτυχον σωτηρίας. 1016 ὁρᾷς τὸ λοιπὸν τόδε τᾶς ἐμᾶς στολᾶς; Ag. 573 ἡμῖν δὲ τοῖς λοιποῖσιν Ἀργείων στρατοῦ. 1571 ὃ δὲ λοιπόν. Ch. 212 εὔχου τὰ λοιπά. 407 ἴδεσθ' Ἀτρειδᾶν τὰ λοίπ' ἀμηχάνως ἔχοντα. 900 ποῦ δὴ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα; ‖ τὸ λοιπόν *in posterum*. Eum. [686 ἔσται δὲ καὶ τὸ λοιπὸν Αἰγέως στρατῷ ἀεὶ δικαστῶν τοῦτο βουλευτήριον.] 763 τὸ λοιπὸν εἰς ἅπαντα πλειστήρη χρόνον ὁρκωμοτήσας. 1031 ὅπως ἂν εὔφρων ἥδ' ὁμιλία χθονὸς τὸ λοιπὸν εὐάνδροισι συμφοραῖς πρέπῃ. Sept. 66 τὰ λοιπὰ πιστὸν ἡμεροσκόπον ὀφθαλμὸν ἕξω. Pers. 526 ἐς τὸ λοιπὸν εἴ τι δὴ λῷον πέλοι. Eum. 708 ταύτην μὲν ἐξέτειν' ἐμοῖς παραίνεσιν ἀστοῖσιν ἐς τὸ λοιπόν. [λοιποῖς in fr. 15 corrupto.]

λοίσθιος *ultimus*. Ag. 120 βλαβέντα λοισθίων δρόμων. Ch. 500 καὶ τῆσδ' ἄκουσον λοισθίου βοῆς. Eum. 734 ἐμὸν τόδ' ἔργον λοισθίαν κρῖναι δίκην.

Λοξίας *Apollo*. Pr. 669 πεισθεὶς Λοξίου μαντεύμασιν. Sept. 618 θεσφάτοισι Λοξίου. Ag. 1074 τί ταῦτ' ἀνωτότυξας ἀμφὶ Λοξίου; 1208 Λοξίαν ἐψευσάμην. 1211 Λοξίου κότῳ. Ch. 269 Λοξίου μεγασθενὴς χρησμός. 558 ἦ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν. 900 Λοξίου μαντεύματα. 952 ὁ Λοξίας ὁ Παρνάσσιος. 1030 τὸν πυθόμαντιν Λοξίαν. 1036 Λοξίου πέδον. 1039 Λοξίας ἐφίετο. 1059 Λοξίου δὲ προσθιγών. Eum. 19 Διὸς προφήτης δ' ἐστὶ Λοξίας πατρός. 35 ἐκ δόμων τῶν Λοξίου. 61 αὐτῷ μελέσθω Λοξίᾳ μεγασθενεῖ. 235 Λοξίου κελεύμασιν ἥκω. 241 ἐφετμὰς Λοξίου χρηστηρίους. 465 καὶ τῶνδε κοινῇ Λοξίας ἐπαίτιος. 758 Παλλάδος καὶ Λοξίου ἕκατι. Fr. 82 ταῦτα γὰρ πατὴρ Ζεὺς ἐγκαθίει Λοξίᾳ θεσπίσματα.

λουτήριον *lavacrum*. Pollux 7, 167 Αἰσχύλος δ' ἂν ἐοίκοι τὰ βαλανεῖα λουτήρια λέγειν (fr. 332) "ἀλλ' ἐκ μεγίστων εὐμαρῶς λουτηρίων." Qui apud Pollucem praecedit versus λοῦταί γε μὲν δὴ λουτρὸν αὖ τὸ δεύτερον, recte seclusus est a Bekkero: nam pertinet ad praecedens apud Pollucem vocabulum λουτρόν. Aeschyli an alius poetae sit incertum est.

λουτροδάϊκτος *in balneo occisus*. Ch. 1071 λουτροδάϊκτος δ' ὤλετ' Ἀχαιῶν πολέμαρχος ἀνήρ.

λουτρόν *balneum*. Pr. 556 ἀμφὶ λουτρά. Ag. 1109 τὸν ὁμοδέμνιον πόσιν λουτροῖσι φαιδρύνασα. Ch. 491 μέμνησο λουτρῶν οἷς ἐνοσφίσθης. 670 καὶ θερμὰ λουτρὰ καὶ πόνων θελκτηρία στρωμνή. Eum. 461 ποικίλοις ἀγρεύμασιν κρύψασ', ἃ λουτρῶν ἐξεμαρτύρει φόνον. 633 περῶντι λουτρά. Fr. 28 καλοῖσι λουτροῖς ἐκλελουμένος. Incertum est exemplum fr. 332, de quo v. s. v. λουτήριον.

λούω *lavo*. Sept. 739 τίς ἄν σφε λούσειεν; [Fr. 332 λοῦταί γε μὲν δὴ λουτρὸν αὖ τὸ δεύτερον. de quo v. s. v. λουτήριον.]

λόφος *crista*. Sept. 384 τρεῖς κατασκίους λόφους σείει. 399 λόφοι δὲ κώδων τ' οὐ δάκνουσ' ἄνευ δορός.

λοχαγέτης *cohortis dux*. Sept. 42 θούριοι λοχαγέται.

λοχεύομαι *foetus edo, gigno*. Fr. 159 Ἴστρος τοιαύτας παρθένους λοχεύεται. Apud Eustathium p. 1665, 38 μνηστεύεται, memoriae errore.

λόχευμα *partus*, i.e. parientis actio. Ag. 1392 χαίρουσαν οὐδὲν ἧσσον ἢ διοσδότῳ γάνει σπορητὸς κάλυκος ἐν λοχεύμασιν.

λοχίτης *manipularis miles*. Ch. 768 εἰ ξὺν λοχίταις εἴτε καὶ μονοστιβῆ. ‖ *commilito, sodalis*. Ag. 1650 εἶα δή, φίλοι λοχῖται.

λόχος *manipulus, cohors*. Sept. 56 ὅπως πάλῳ λαχὼν ἕκαστος αὐτῶν πρὸς πύλας ἄγοι λόχον. 460 πύλαισι Νηΐσταισι προσβαλεῖν λόχον. ‖ Improprie de caterva s. coetu quovis dicitur. Sept. 112 ἴδετε παρθένων ἱκέσιον λόχον. Eum. 46 θαυμαστὸς λόχος εὕδει γυναικῶν. 1026 εὐκλεὴς λόχος παίδων, γυναικῶν. Fr. 407 ἐν λόχῳ τ' ἀπείρονι εὔξασθε. ‖ *partus*. Ag. 137 αὐτοτόκον πρὸ λόχου μογερὰν πτάκα θυομένοισιν. Suppl. 677 Ἄρτεμιν δ' ἑκάταν γυναικῶν λόχους ἐφορεύειν.

λυγρός *funestus, tristis, miserabilis*. Ch. 17 πένθει λυγρῷ πρέπουσαν. Fr. 374 ἐξ ὀσφυαλγοῦς κώδυνοσπάδος λυγροῦ γέροντος. Ch. 835 χάριτας ὀργᾶς λυγρᾶς. Sic Blomfieldus pro λυπρᾶς. [λυγρόν vitiose ib. 47 in M pro λύτρον.]

Λύδιος (ῡ) *Lydius*. Suppl. 550 Λύδια δ' ἄγ γύαλα.

Λῡδός *Lydus*. Pers. 41 Λυδῶν ὄχλος. 770 Λυδῶν δὲ λαὸν καὶ Φρυγῶν ἐκτήσατο.

λύζω *singultio*. Ag. 14 εὖτ' ἂν δὲ νυκτίπλαγκτον ἔνδροσόν τ' ἔχω | εὐνὴν ὀνείροις οὐκ ἐπισκοπουμένην | ἐμήν· φόβος γὰρ ἀνθ' ὕπνου παραστατεῖ | τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ. Sic M. Perabsurde scripsisset Aeschylus, si inutile illud ἐμήν, idque in initio adeo versus positum, addidisset, omisisset vero apodosin verborum εὖτ' ἂν — ἔχω, quod excusant interpretes, obscurioribus hic ut alibi non raro usi rationibus, quas nemo spectatorum Atheniensium divinaturus erat. Scripserat poeta non ἐμήν, quo interpolator duarum syllabarum defectum (non minus inscite quam Promethei v. 1006 ἐμαῖς est illatum quum κέαρ in fine praecedentis versus excidisset) explevit, sed λύζω, quo verbo Hippocrates, Aristophanes Ach. 690 aliique veteres usi sunt: v. Thes. vol. 5 p. 418. Nam, ut Aristoteles observavit Problem. 33, 13, οἱ φοβούμενοι καὶ οἱ ῥιγοῦντες λύζουσιν, quorum utrumque in hunc excubitorem cadit, qui et frigori nocturno expositus est et continuo metu se angi ipse narrat, videturque Aristotelis observatio ex hoc ipso Aeschyli loco sumta esse, quum λύζειν in aliis omnibus quos novimus scriptorum locis simplicem singultiendi significationem habeat, sine frigoris no-

tione, quae propria est loco Aeschyleo. Restituto autem λύζω, quod inarticulatum singultum significat, apte pergitur, ὅταν δ' ἀείδειν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ —. Scripturam vulgatam habuit scholiasta, qui ad verba φόβος γάρ annotavit, ἢ περισσὸς ὁ γάρ, ἢ λείπει τὸ ἀλύω, qui proxime abfuit ab vera scriptura λύζω.

Λυθίμνας *Lithymnas*, n. pr. Persicum Pers. 998 Κηγδαδάταν καὶ Λυθίμναν.

Λύκειος Apollinis cognomen, cuius de origine alii alia fabulati sunt, de quo v. Thes. vol. 5 p. 422 et Welcker. Mythologiae Graecae vol. 1 p. 476—482. Sept. 145 καὶ σύ, Λύκει' ἄναξ, Λύκειος γενοῦ στρατῷ δαΐῳ, quemadmodum in versibus proximis Diana invocatur ut tela contra hostes urbem obsidentes mittat. Ag. 1227, ubi caedes Agamemnonis in aedibus praeparatur, Cassandra exclamat ὀτοτοῖ, Λύκει' Ἄπολλον, οἴ ἐγὼ ἐγώ. αὕτη (Clytaemnestra) δίπους λέαινα συγκοιμωμένη λύκῳ (Aegistho) λέοντος εὐγενοῦς (Agamemnonis) ἀπουσίᾳ, κτενεῖ με τὴν τάλαιναν. Omisso dei nomine Suppl. 686 εὐμενὴς δ' ὁ Λύκειος ἔστω πάσᾳ νεολαίᾳ.

λυκηδόν *luporum instar*. Fr. 33 εἷλκον δ' ἄνω λυκηδόν.

Λύκιος *Lycius*. Ch. 346 πρός τινος Λυκίων.

λυκοδίωκτος *a lupo s. lupis agitatus*. Suppl. 350 λυκοδίωκτον (sic Hermannus pro λευκόδικτον) ὡς δάμαλιν ἂμ πέτραις ἠλιβάτοις.

λύκος *lupus*. Sept. 1036 τούτου δὲ σάρκας — οὐδὲ κοιλογάστορες λύκοι σπάσονται. ubi πάσονται corrector in M, in quo glossema γεύσονται. Ag. 1259 de Clytaemnestra et Aegistho λέαινα συγκοιμωμένη λύκῳ. Ch. 421 λύκος γὰρ ὥστ' ὠμόφρων. Suppl. 760 ἀλλ' ἔστι φήμη τοὺς λύκους κρείσσους κυνῶν εἶναι. Fr. 33 ὥστε διπλόοι λύκοι νεβρὸν φέρουσι.

Λυκόττας unus ex canibus Actaeonis, ex Aeschylo (fr. 239) memoratus a Polluce 5, 47, ubi Λυκόττας Bekkerus ex cod. Paris. Vulgo Λυκιτᾶς.

Λυκοῦργος inscripta fuit Aeschyli fabula satyrica (fr. 122—125), quarta tetralogiae quam Λυκούργειαν appellavit Arist. Thesm. 136.

λῦμα *lues, noxa*. Pr. 691 δυσθέατα πήματα, λύματα, δείματα. Usitata vocabuli significatio est *purgamentum, sordes*: v. Thes. vol. 5 p. 431, sed Aeschylus pro λύμη, usitato tragicis vocabulo, dixisse videtur, quo utitur v. 147 427.

[λυμαίνω *perniciem affero, laedo*. Ch. 290 χαλκηλάτῳ πλάστιγγι λυμανθὲν δέμας.]

λυμαντήριος *laedens, perdens*. Pr. 991 δεσμὰ λυμαντήρια. Ag. 1438 κεῖται γυναικὸς τῆσδε λυμαντήριος. Ch. 764 ἐπ' ἄνδρα τῶνδε λυμαντήριον οἴκων.

λύμη *labes, pernicies*. Pr. 147 ταῖσδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις. 427 δαμέντ' ἀδαμαντοδέτοις Τιτᾶνα λύμαις. Sept. 879 δόμων ἐπὶ λύμῃ. Eum. 377 ὑπ' ἄφρονι λύμᾳ. Suppl. 877 οἰοῖ οἰοῖ λύμας: de quo loco s. v. ὑλάσκω dicetur.

λυπέω *dolore afficio, contristo*. Passive λυποῦμαι *doleo, aegre fero*. Fr. 257 τῷ μήτε χαίρειν μήτε λυπεῖσθαι πάρα. 321 ἔψου, μηδὲ λυπηθῇς πυρί.

λύπη *sollicitudo, tristitia*. Ag. 103 τὴν θυμοφθόρον λύπης φρένα, verbis manifesto corruptis, quae scholiasta explicat ἥτις ἐστὶ θυμοβόρος λύπη τῆς φρενός. Aeschylus quid scripserit prorsus incertum est: v. quae s. v. θυμοφθόρος dixi. Ag. 791 δῆγμα δὲ λύπης οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται. Ch. 733 λύπη δ' ἄμισθός ἐστί σοι ξυνέμπορος. Suppl. 442 ἄνευ δὲ λύπης οὐδαμοῦ καταστροφή. Fr. 174 τί γὰρ καλὸν ζῆν βίοτον, ὃς λύπας φέρει;

λυπρός *tristis*. Pers. 1034 λυπρά, χάρματα δ' ἐχθροῖς. Ch. 835 πρόπρασσ' ἰὼν χάριτας (sic partim Hermannus, partim Schuetzius pro προπράσσων χάριτος) ὀργᾶς λυπρᾶς, ubi Blomfieldus recte λυγρᾶς. Eum. 174 κἀμοί τε λυπρὸς καὶ τὸν οὐκ ἐκλύσεται.

λύρα *lyra*. Ag. 990 ἄνευ λύρας ὅμως ὑμνῳδεῖ.

Λυρναῖος *Lyrnaeus*. Pers. 324 γένος Λυρναῖος, εὐειδὴς ἀνήρ. Schol. nihil annotavit praeter ἀπὸ πόλεως. Pro eadem quae Λυρνησσός dicitur, quae Mysiae urbs est, habuit Stephanus Byz. Λυρνησσός: πόλις Τρωϊκή, μία τῶν ἕνδεκα τῶν ἐν τῇ Τρῳάδι. τὸ ἐθνικὸν Λυρνήσσιος· Αἰσχύλος δὲ Πέρσαις ὡς ἀπὸ τοῦ Λύρνα Λυρναῖος: sed est haud dubie diversa. Altero adiectivo usus est Aeschylus (fr. 260), etsi hoc quoque non ad urbem Mysiae referendo. Schol. Eur. Andr. 1 vol. 4 p. 122 ἔνιοι δὲ καὶ τὴν Λυρνησσὸν ἐν τῷ τῆς Θήβης πεδίῳ τάσσουσιν, ὡς ὁ Αἰσχύλος Λυρνησσίδα προσαγορεύσας τὴν Ἀνδρομάχην ἐν τοῖς Φρυξίν· ἔνθα καὶ ξένως ἱστορεῖ Ἀνδραίμονος αὐτὴν λέγων "Ἀνδραίμονος γένεθλον (ὦ addit Hermannus) Λυρνησσίου, ὅθενπερ Ἕκτωρ ἄλοχον ἤγαγεν φίλην."

λύσιμος *qui solvere s. liberare potest*. Suppl. 811 οὐράνια μέλη — πελόμενά μοι λύσιμα.

λύσσα *rabies*. Pr. 883 λύσσης πνεύματι μάργῳ. [Ch. 288 καὶ λύσσα καὶ μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος.]

λυτήρ *solutor, liberator*. Sept. 941 πικρὸς λυτὴρ νεικέων. Suppl. 807 τίν' ἂν πόρον τέμνοιν γάμου λυτῆρα; Sic emendavi quod est in M τίν' ἀμφ' αὐτὰς ἔτι πόρον τέμνω γάμου καὶ λυτήρια. γάμου λυτῆρα correxerat Schuetzius.

λυτήριος *liberatorius, expiatorius*. Sept. 175 ἰὼ φίλοι δαίμονες λυτήριοι ἀμφιβάντες πόλιν. Ch. 820 πλοῦτον δωμάτων λυτήριον. Eum. 298 ὅπως γένοιτο τῶνδ' ἐμοὶ λυτήριος. 646 πολλὴ μηχανὴ λυτήριος. Suppl. 268 τούτων ἄκη τομαῖα καὶ λυτήρια. 1073 λυτηρίοις μαχαναῖς.

λύτρον *piaculum*. Ch. 47 τί γὰρ λύτρον (sic Canterus pro λυγρόν) πεσόντος αἵματος πέδοι; ‖ *pretium quo captivi redimuntur*. Φρύγες ἢ Ἕκτορος λύτρα inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 254—268).

λύω *solvo, libero*. Pr. 771 τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστίν; 785 τὸν λύσοντα. 873 ὃς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμὲ λύσει. 1006 λῦσαί με δεσμῶν τῶνδε. Sept. 270 λύουσα πολέμιον φόβον. Ag. 876 πολλὰς ἄνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέρης ἔλυσαν ἄλλοι. 945 ὑπαί τις ἀρβύλας λύοι τάχος, quod per tmesin dictum est pro ὑπολύοι. Eum. 645 πέδας μὲν ἂν λύσειεν (λύσειας?). Suppl. 936 τὸ νεῖκος δ' οὐκ ἐν ἀργύρου λαβῇ ἔλυσεν. ‖ Forma media Suppl. 1066 ὅσπερ Ἰὼ πημονᾶς ἐλύσατο. Ch. 804 τῶν πάλαι πεπραγμένων λύσασθ' αἷμα. ‖ Passivum Pers. 913 λέλυται γὰρ ἐμῶν γυίων ῥώμη. 592 λέλυται γὰρ λαὸς ἐλεύθερα βάζειν, ὡς ἐλύθη ζυγὸν ἀλκᾶς. Pr. 770 οὐ δῆτα πλὴν ἐὰν ἐγὼ 'κ δεσμῶν λυθῶ. 510 τῶνδέ σ' ἐκ δεσμῶν ἔτι λυθέντα. Sept. 396 κλήθρων λυθέντων.

λῷστος *optimus*. Pr. 204 τὰ λῷστα βουλεύων 308 παραινέσαι γέ σοι θέλω τὰ λῷστα. Ag. 1053 τὰ λῷστα τῶν παρεστώτων λέγει. Suppl. 962 τούτων τὰ λῷστα. Fr. 98 τὰ λῷστα — στρατοῦ.

λωτίζομαι *decerpo*. Formam activam λωτί-

ζειν, quae proprie *lotum carpere* significat, Hesychius inter alia per ἀπανθίζεσθαι explicat, quod improprie dictum aptum est verbis Aeschyli Suppl. 963 τούτων τὰ λῷστα καὶ τὰ θυμηδέστατα, πάρεστι, λωτίσασθε (sic Canterus pro λωτίσασθαι), quod πάρεστ', ἀωτίσασθε scribendum videbatur Dobraeo, verbum nusqum lectum: nam usitatum est ἀωτεῖν, quod per ἀπανθίζειν explicant grammatici. Vulgatam scripturam commendat etiam substantivum, quo usus est Euripides Hel. 1609 ὦ γῆς Ἑλλάδος λωτίσματα, quod vocabulum Zonaras p. 1326 ipsum quoque per ἀπάνθημα (i. e. ἀπάνθισμα) explicat.

λωφάω *respiro, requiesco.* Pr. 376 ἔς τ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλου. 654 ὡς ἂν τὸ Δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόθου. Rarius transitive *sedo:* de quo v. Thes. vol. 5 p. 475. Sic Pr. 27 ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω.

λῴων *melior.* Pers. 526 εἴ τι δὴ λῷον πέλοι.

M.

μά *per*, in formulis iurandi. Ag. 1432 μὰ τὴν τέλειον τῆς ἐμῆς παιδὸς Δίκην.

μᾶ *mater.* Suppl. 899 μᾶ Γᾶ, μᾶ Γᾶ. Legitur apud Theocritum 15, 89 μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; Similis apocopae exempla sunt πᾶ et βᾶ pro πατήρ et βασιλεύς, de quibus diximus s. v. βᾶ.

Μαγνητικός *Magneticus.* Pers. 492 Μαγνητικήν δὲ γαῖαν.

Μάγος *Magus.* Pers. 318 καὶ Μάγος Ἄραβος Ἀρτάμης τε Βάκτριος, ubi schol. annotavit Μάγος ἐθνικόν, Ἄραβος κύριον. Μάγους gentem circa Mediam esse ex Herodoto et aliunde constat: v. Thes. vol. 5 p. 489. Id autem nomen quum syllaba priore brevi dicatur, non potest Μᾶγος cum Turnebo scribi, sed probabilius est Ἄραβος syllaba media producta dixisse Aeschylum, quae libertas in nomine barbaro ignoto facilius excusari poterat quam in nomine notissimo Μάγος, cuius constans haec est mensura, non Μᾶγος.

μᾶζα *maza, panis.* Ag. 1041 πραθέντα τλῆναι δουλίας μάζης τυχεῖν. Sic Engerus correxit pro μάζης βίᾳ. Quo vitio deceptus Triclinius interpolavit πραθέντα τλῆναι καὶ ζυγῶν θίγειν (θιγεῖν) βίᾳ.

[μαζός. V. μαστός.]

μάθος *discendi actio, disciplina, prudentia.* Ag. 177 τὸν πάθει μάθος θέντα κυρίως ἔχειν. ubi πάθος et μάθος componuntur, ut apud alios non raro πάθημα et μάθημα.

μαῖα *mater.* Ch. 45 ἰὼ Γαῖα μαῖα. V. Thes. vol. 5 p. 501.

Μαῖα *Maïa*, Mercurii mater. Ch. 813 παῖς ὁ Μαίας. Fr. 387 Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμᾶ.

μαιμάω *furibundo impetu feror.* Suppl. 895 μαιμᾷ πέλας δίπους ὄφις.

Μαινάς *Furia.* Eum. 500 βροτοσκόπων Μαινάδων — κότος. ‖ *Baccha.* Fr. 350 πάτερ Θέοινε, Μαινάδων ζευκτήριε.

μαινόλις *furibunda.* Suppl. 107 διάνοιαν μαινόλιν.

μαίνομαι *furo, insanio.* Sept. 343 μαινόμενος δ' ἐπιπνεῖ — Ἄρης. 484 μαινομένᾳ φρενί. 781 μαινομένᾳ κραδίᾳ. 936 ἔριδι μαινομένᾳ. 966 μαίνεται γόοισι φρήν. Ag. 1064 ἦ μαίνεταί γε. Suppl. 562 μαινομένα πόνοις ἀτίμοις. Perfecti forma media Pr. 977 κλύω σ' ἐγὼ μεμηνότ' οὐ σμικρὰν νόσον.

μαίομαι *cupio, quaero.* Ch. 786 τυχεῖν δέ μοι κυρίως τὰ σώφρον' εὖ μαιομένοις ἰδεῖν. In M τὰ σωφροσυνευμαιομένοις ἰδεῖν. Certum videtur μαιομένοις, sed reliquorum incerta emendatio est.

Μαιωτικός *Maeoticus.* Pr. 731 αὐλῶν' ἐκπερᾶν Μαιωτικόν. Adiectivum ductum ab Μαιῶται, quod populi Scythici nomen est, de quo v. Thes. vol. 5 p. 510.

Μαιῶτις *Maeotis.* Pr. 419 ἀμφὶ Μαιῶτιν — λίμναν.

μάκαρ *beatus, divus.* μάκαρες saepissime dicuntur dii, vel addito vel omisso θεοί. Pr. 96 ὁ νέος ταγὸς μακάρων. 169 μακάρων πρύτανις. Sept. 96 ἰὼ μάκαρες εὔεδροι. 214 πρὸς μακάρων λιτάς. 1074 μετὰ γὰρ μάκαρας καὶ Διὸς ἰσχύν. Ag. 1336 τῷδε πόλιν μὲν ἑλεῖν ἔδοσαν μάκαρες Πριάμου. Ch. 476 μάκαρες χθόνιοι. Suppl. 524 ἄναξ ἀνάκτων, μακάρων μακάρτατε. 1019 μάκαρας θεούς. Femininum μάκαιρα Sept. 163 μάκαιρ' ἄνασσ' Ὄγκα.

μακαρίτης *beatus, divus.* Pers. 633 de Dario μακαρίτας ἰσοδαίμων βασιλεύς.

Μακεδών *Macedo.* Pers. 492 ἔς τε Μακεδόνων χώραν ἀφικόμεσθα.

μάκελλα *ligo.* Ag. 526 Τροίαν κατασκάψαντα τοῦ δικηφόρου Διὸς μακέλλῃ.

μακιστήρ *prolixus.* Pers. 698 μή τι μακιστῆρα (μακεστῆρα apogr.) μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων, quod schol. exp. μήκους ἐχόμενον. In apogr. multis μακεστῆρα, de quo Hermannus "in ambiguo relinquit scripturam Lobeckius Paral. p. 451. Analogiae convenientius videri potest ε, quum habeamus μακεδνός μακεσίκρανος. Sed ι tuetur litterarum ordo apud Hesychium, qui haec habet μακιστήρ: βέλος. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. ‖ Alio sensu Suppl. 466 ἤκουσα μακιστῆρα καρδίας λόγον, ubi Auratus μαστικτῆρα restituit. Conf. s. v. μάστειρα.

Μάκιστος *Macistus*, montis nomen, Euboeae, ut videtur Blomfieldo. Ag. 289 Μακίστου σκοπαῖς.

μάκιστος. V. μακρός.

μᾶκος. V. μῆκος.

μακραίων *longaevus.* Fr. 281 μακραίωνας βίους.

μακράν *longe.* Pr. 312 μακρὰν ἀνωτέρω θακῶν. 857 κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι. ‖ *prolixe.* Sept. 713 λέγοιτ' ἂν ὤν ἄνη τις· οὐδὲ χρὴ μακράν. Ag. 916 μακρὰν γὰρ ἐξέτεινας. 1296 μακρὰν ἔτεινας.

μακρηγορέω *prolixe loquor.* Sept. 1052 μὴ μακρηγόρει.

μακροβίοτος *longaevus.* Pers. 263 ἦ μακροβίοτος ὅδε γέ τις αἰὼν ἐφάνθη.

μακρός *longus.* Pr. 75 πέπρακται τοὔργον οὐ μακρῷ πόνῳ. 449 τὸν μακρὸν βίον, ubi in apogr. μακρὸν χρόνον, quae saepius permutata sunt. 496 μακρὰν ὀσφῦν πυρώσας. 537 τὸν μακρὸν τείνειν βίον. 870 μακροῦ λόγου δεῖ. 875 ταῦτα δεῖ μακροῦ

χρόνου (λόγου apogr.). 1020 μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου. Sept. 546 et Ch. 711 μακρᾶς κελεύθου. Pers. 380 τάξις δὲ τάξιν παρεκάλει νεὼς μακρᾶς. Pers. 741 διὰ μακροῦ χρόνου. Ag. 629 μακρὸν δὲ πῆμα ξυντόμως ἐφημίσω. Eum. 75 δι' ἠπείρου μακρᾶς. Suppl. 273 μακρὰν γε μὲν δὴ ῥῆσιν οὐ στέργει πόλις. 309 μακρῷ δρόμῳ. 582 δι' αἰῶνος μακροῦ. Fr. 189 ὠμολίνου μακροὶ τόνοι. Dativus μακρῷ adverbialiter dicitur *longe* significans. Pr. 514 τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενεστέρα μακρῷ. 890 τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ. Eum. 30 τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῷ ἄριστα δοῖεν. ‖ *longinquus, procul remotus*: de qua significatione v. Thes. vol. 5 p. 527. Pr. 814 οὗ τὴν μακρὰν ἀποικίαν, Ἰοῖ, πέπρωται σοί τε καὶ τέκνοις κτίσαι. [In versu interpolatoris Sept. 613 τείνουσι πομπὴν τὴν μακρὰν πόλιν μολεῖν, recte in apographis πάλιν scriptum esse videtur pro πόλιν, quod est in M.] De tempore longinquo ἐς μακρὰν dicitur et cum negatione οὐκ ἐς μακράν, i. e. *mox*: v. Thes. vol. 5 p. 528. Sic Suppl. 925 οὐ μάλ' ἐς μακράν; ‖ De accusativo μακράν adverbialiter dicto v. s. h. v. ‖ Comparativus μάσσων, quod v. ‖ Superlativus fr. 280 καμίνου μάκιστον σέλας.

μακροσκελής *longis cruribus praeditus*. Fr. 63 (de bestiola quadam dictum) μακροσκελὴς μέν.

μάλα *valde*. Sept. 409 μάλ' εὐγενῆ. 915 δόμων μάλ' ἀχὰν ἐς οὓς προπέμπει δαϊκτὴρ γόος. Pers. 1058 1064 ἄπριγδα μάλα γοεδνά. Ag. 1001 μάλα γέ τοι τὸ τᾶς πολλᾶς ὑγιείας ἀκόρεστον τέρμα. [Ch. 997 κἂν τύχω μάλ' εὐστομῶν.] Eum. 368 μάλα γὰρ οὖν ἀλαμένα. Suppl. 925 οὐ μάλ' ἐς μακράν. Frequens est καὶ μάλα, de quo iam supra dictum est p. 161. Fr. 321 χοῖρον καὶ μάλ' εὐθηλούμενον. Pr. 728 αὗταί σ' ὁδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως. Ch. 879 καὶ μάλ' ἡβῶντος δὲ δεῖ. Eum. 373 δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναί. Pers. 325 κεῖται θανὼν δείλαιος οὐ μάλ' εὐτυχῶς. 384 οὐ μάλ' Ἑλλήνων στρατὸς κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδαμῇ καθίστατο. Suppl. 470 ἄτης δ' ἄβυσσον πέλαγος οὐ μάλ' εὔπορον. In exclamationibus Pers. 1045 οἶ μάλα, καὶ τόδ' ἀλγῶ. Ag. 1345 ὤμοι μάλ' αὖθις. Ch. 876 οἴμοι μάλ' αὖθις. Eum. 255 ὅρα ὅρα μάλ' αὖ. Ch. 654 ὦ παῖ, παῖ μάλ' αὖθις. 870 ἔα ἔα μάλα. Comparativus est μᾶλλον, superlativus μάλιστα, quae v.

μαλακογνώμων *qui molli* s. *miti mente est*. Pr. 188 μαλακογνώμων ἔσται ποτέ.

μαλακός *mollis*. Ag. 95 χρίματος ἁγνοῦ μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις. Fr. 192 θερμαῖς ὕδατος μαλακοῦ προχοαῖς.

μαλερός *ardens, vehemens*. Ab Homero aliisque de igne dicitur, et sic Aeschylus quoque Ch. 325 πυρὸς μαλερὰ γνάθος. Pers. 62 πόθῳ στένεται μαλερῷ. Ag. 141 δρόσοισιν μαλερῶν λεόντων.

μαλθακίζω *emollio*. Passivum Pr. 79 σὺ μαλθακίζου. 952 Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται.

μαλθακός *mollis, dulcis*. Fr. 196, 6 πᾶς χῶρός ἐστι μαλθακός. Ag. 742 μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος. ‖ *iners, languidus, ignavus*. Ag. 1642 ὁ δυσφιλεῖ σκότῳ λιμὸς ξύνοικος μαλθακόν σφ' ἐπόψεται. Eum. 74 μηδὲ μαλθακὸς γένῃ.

μαλθακῶς *molliter*, i. e. *clementer*. Ag. 951 τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς.

μαλθάσσω *mollio, mitigo*. Pr. 379 ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ. Passivum 1008 τέγγει γὰρ οὐδὲν οὐδὲ μαλθάσσει (μαλθάσσῃ M) κέαρ λιταῖς. Eum. 134 μαλθαχθεῖσ' ὕπνῳ.

μάλιστα *maxime*. Pr. 524 συγκαλυπτέος ὅσον μάλιστα. Pers. 846 μάλιστα δ' ἥδε συμφορὰ δάκνει. Ag. 586 δόμοις δὲ ταῦτα καὶ Κλυταιμνήστρᾳ μέλειν εἰκὸς μάλιστα. Ag. 675 Μενέλεων γὰρ οὖν πρῶτόν τε καὶ μάλιστα προσδόκα μολεῖν. Ch. 178 μάλιστ' ἐκείνου βοστρύχοις προσείδεται. In responsione Suppl. 294 ἦν (κληδοῦχος) ὡς μάλιστα, καὶ φάτις πολλὴ κρατεῖ. [Cum articulo τὰ μάλιστα, de quo dixit L. Dindorfius in Thes. vol. 5 p. 537, Sept. 1077 μηδ' ἀλλοδαπῶν κύματι φωτῶν κατακλυσθῆναι τὰ μάλιστα, ubi recte κατακλυσθῆν L. Dindorfius, deleto τὰ μάλιστα, ut postulat versus huic versui respondens 1071.

μαλκίω *flaccesco, langueo*. Harpocratio μαλκίομεν: Δημοσθένης θ' Φιλιππικῶν φησι "μένομεν καὶ μαλακιζόμεθα." ἐν ἐνίοις γράφεται μαλκίομεν, ὅπερ δηλοῖ τὸν ὄρρον φρίττειν. Αἰσχύλος (fr. 330) "ἔλα, δίωκ' ἀκμῆτι (sic Hermannus pro ἐλαδίω κεκμῆτι) μαλκίων ποδί." verbis fortasse de Philocteta dictis, ut coniicit Hermannus. Est verbum variis modis in codicibus corruptum, de quibus v. Thes. vol. 5 p. 541.

μᾶλλον *magis, potius*. Pr. 58 ἄρασσε μᾶλλον. 868 κλύειν ἄναλκις μᾶλλον ἢ μιαιφόνος. 1070 κοὐκ ἔστι νόσος τῆσδ' ἥντιν' ἀπέπτυσα μᾶλλον. Sept. 281 οὐ γάρ τι μᾶλλον μὴ φύγῃς τὸ μόρσιμον. 529 μᾶλλον θεοῦ σέβειν πεποιθώς. Ag. 498 τὸ χαίρειν μᾶλλον ἐκβάξει λέγων. 612 οὐδ' οἶδα τέρψιν οὐδ' ἐπίψογον φάτιν ἄλλου πρὸς ἀνδρὸς μᾶλλον ἢ χαλκοῦ βαφάς. 1330 ταῦτ' ἐκείνων μᾶλλον οἰκτείρω πολύ. 1591 προθύμως μᾶλλον ἢ φίλως. Ch. 219 μὴ μάτευ' ἐμοῦ μᾶλλον φίλον. 379 παισὶ δὲ μᾶλλον γεγένηται. Eum. 430 κλύειν δίκαιος μᾶλλον ἢ πρᾶξαι θέλεις. Suppl. 20 τίν' ἂν οὖν χώραν εὔφρονα μᾶλλον τῆσδ' ἀφικοίμεθα; 453 θέλω δ' ἄϊδρις μᾶλλον ἢ σοφὸς κακῶν εἶναι. Fr. 133 ἀποίμωξόν με τοῦ τεθνηκότος τὸν ζῶντα μᾶλλον. 295 πιστὸν οὐδὲν μᾶλλον ἢ καπνοῦ σκιά. 299 οὔτ' ἐν στέγῃ τις ἥμενος παρ' ἑστίᾳ φεύγει τι μᾶλλον τὸν πεπρωμένον μόρον. ‖ μᾶλλον cum comparativo. Sept. 673 τίς ἄλλος μᾶλλον ἐνδικώτερος; Suppl. 279 Λιβυστικαῖς γὰρ μᾶλλον ἐμφερέστεραι γυναιξίν ἐστε.

μαλλός *villus, lana*. Eum. 45 ἀργῆτι μαλλῷ.

μάν Dorice pro μήν, quod v.

μανδύη vestis species quaedam, de qua Pollux 7, 60 ἡ δὲ μανδύη ὅμοιόν τι τῷ καλουμένῳ φαινόλῃ. τίνων δέ ἐστιν, ὡς μὴ περιερχώμεθα Κρῆτας ἢ Πέρσας, Αἰσχύλος ἐρεῖ "Λιβυρνικῆς μίμημα μανδύης χιτών." Stephanus Byz. s. v. Λιβυρνοί p. 415, 10 εὕρηται τὰ Λιβυρνικὰ σκάφη καὶ Λιβυρνικὴ μανδύη, εἶδος ἐσθῆτος. Persas memorat quia μανδύη, sive quae usitatior forma est μανδύας, Persici vestimenti species est, de quo v. grammaticos in Thes. indicatos vol. 5 p. 562.

μανθάνω *disco, comperior, intelligo*. Pr. 273 ὡς μάθητε διὰ τέλους τὸ πᾶν. 505 βραχεῖ δὲ μύθῳ πάντα συλλήβδην μάθε. 553 ἔμαθον τάδε. 586 οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπα πημονὰς ἀλύξω. 609 ὅπερ χρῄζεις μαθεῖν. 624 τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσσον ἢ μαθεῖν τάδε. 659 ὡς μάθοι τί χρὴ δρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσιν πράσσειν φίλα. 701 μαθεῖν γὰρ τῆσδε πρῶτ' ἐχρῄζετε τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἆθλον ἐξηγουμένης. 760 ὡς τοίνυν ὄντων τῶνδέ σοι μαθεῖν πάρα. 926 μαθήσεται ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα. 1068 τοὺς προδότας γὰρ μισεῖν ἔμαθον. Sept. 373 ἀγγέλου λόγον μαθεῖν. 991 οὐδὲν ὕστερον μαθών. Pers. 107 ἔμαθον δ' — ἐσορᾶν πόντιον ἄλσος. 189 παῖς δ' ἐμὸς μαθὼν κατεῖχε. 247 τοῦδε γὰρ δράμημα φωτὸς Περ-

σικὸν πρέπει μαθεῖν. Ag. 39 μαθοῦσιν αὐδῶ κοὐ μαθοῦσι λήθομαι. 250 Δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσιν (λαθοῦσιν Aug. Matthiae) μαθεῖν ἐπιρρέπει τὸ μέλλον. 584 ἀεὶ γὰρ ἡβᾷ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν. 615 αὕτη μὲν οὕτως εἶπε μανθάνοντί σοι — εὐπρεπῶς λόγον. 859 οὐκ ἄλλων πάρα μαθοῦσα. 1135 φόβον φέρουσιν μαθεῖν. 1163 καὶ παῖς νεογνὸς ἂν μάθοι. 1661 εἴ τις ἀξιοῖ μαθεῖν. Ch. 21 ὡς ἂν σαφῶς μάθω γυναικῶν ἥτις ἥδε προστροπή. 113 αὐτὴ σὺ ταῦτα μανθάνουσ' ἤδη φράσαι. 171 πῶς οὖν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω; 175 τοῦτο γὰρ θέλω μαθεῖν. 454 τὰ δ' αὐτὸς ὀργᾷ μαθεῖν. 767 λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον. 853 ἐξ ἀμαυρᾶς κληδόνος λέγει μαθών. Eum. 86 τὸ μὰ μελεῖν μάθε. 301 τὸ χαίρειν μὴ μαθόνθ' ὅπου φρενῶν. 420 μάθοιμ' ἄν, εἰ λέγοι τις ἐμφανῆ λόγον. 571 σιγᾶν ἀρήγει καὶ μαθεῖν θεσμοὺς ἐμούς. 619 τὸ μὲν δίκαιον τοῦθ', ὅσον σθένει, μαθεῖν. 657 μάθ' ὡς ὀρθῶς ἐρῶ. Suppl. 361 σὺ δὲ παρ' ὀψιγόνου μάθε γεραιόφρων. 938 ἐν χρόνῳ μαθών. Fr. 92 'Ατρέως πολυκοίρανε μάνθανέ μοι παῖ. 292 καλὸν δὲ καὶ γέροντα μανθάνειν σοφά. Rarior structura cum participio, de qua v. Thes. vol. 5 p. 584. Sic Pr. 62 ἵνα μάθῃ σοφιστὴς ὢν Διὸς νωθέστερος.

μανία *furor, insania.* Pr. 878 ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλπουσι. 1057 τί χαλᾷ μανιῶν; Ag. 1575 ἀλληλοφόνους μανίας μελάθρων ἀφελούσῃ. Fr. 55 μανίας ἐπαγωγὸν ὁμοκλάν. 362 ἀσαλὴς μανία.

μανόστημος *qui laxo s. raro stamine est, e tenuibus filis contextus.* Etym. Gud. p. 378, 38 μανὸν τὸ ἀραιόν, ὡς καὶ Αἰσχύλος (fr. 411) "ἐν μανοστήμοις πέπλοις," τοῦτ' ἔστιν ἀραιοῖς. Hesychius μανοστήμοις: ἀραιοστήμοις. Id prima syllaba correpta dixisse videtur Aeschylus propter metri necessitatem: quo non refutatur Phrynichi (in Bekk. Anecd. p. 51) praeceptum de adiectivi μανός syllaba priore producta.

μαντεῖον *oraculum.* Eum. 716 μαντεῖα δ' οὐκέθ' ἁγνὰ μαντεύσει νέμων. Sic Hermannus pro μένων. ‖ De loco ubi oracula eduntur Pr. 831 ἵνα μαντεῖα θᾶκός τ' ἐστὶ Θεσπρωτοῦ Διός. Eum. 4 δευτέρα τόδ' ἕζετο μαντεῖον.

μαντεῖος *ad vatem pertinens.* Ag. 1265 μαντεῖα περὶ δέρῃ στέφη.

μάντευμα *vaticinium.* Pr. 669 τοιοῖσδε πεισθεὶς Λοξίου μαντεύμασιν. Sept. 27 τοιῶνδε δεσπότης μαντευμάτων. Ag. 1105 τούτων ἄϊδρίς εἰμι τῶν μαντευμάτων. Ch. 900 τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα.

μαντεύομαι *vaticinor.* Sept. 406 καὐτὸς καθ' αὑτοῦ τήνδ' ὕβριν μαντεύσεται. Ag. 1367 μαντευσόμεσθα τἀνδρὸς ὡς ὀλωλότος. Eum. 33 μαντεύομαι γάρ, ὡς ἂν ἡγῆται θεός. 716 μαντεῖα δ' οὐκέθ' ἁγνὰ μαντεύσει νέμων (μένων M).

μαντική (sc. τέχνη) *vaticinandi ars.* Pr. 484 τρόπους δὲ πολλοὺς μαντικῆς ἐστοίχισα.

μαντικός *ad vatem pertinens.* Ag. 1098 κλέος σου μαντικὸν πεπυσμένοι ἦμεν. Eum. 180 ἀπαλλάσσεσθε μαντικῶν μυχῶν. 616 μαντικοῖσιν ἐν θρόνοις. Fr. 281 μαντικῇ βρύον τέχνῃ.

μαντιπολέω *circa vaticinia versor.* Ag. 979 μαντιπολεῖ δ' ἀκέλευστος ἄμισθος ἀοιδά.

μάντις *vates.* Sept. 24 ὡς ὁ μάντις φησίν, οἰωνῶν βοτήρ. 379 πόρον δ' Ἰσμηνὸν οὐκ ἐᾷ περᾶν ὁ μάντις. 382 μάντιν Οἰκλείδην σοφόν. 569 μάντιν, Ἀμφιάρεω βίαν. 588 μάντις κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός. 590 τοιαῦθ' ὁ μάντις — ηὔδα. 609 οὗτος δ' ὁ μάντις, υἱὸν Οἰκλέους λέγω. 808 μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν. Ag. 185 μάντιν οὔτινα ψέγων. 201 ἄλλο μῆχαρ — μάντις ἔκλαγξεν. 1202 μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει. 1275 ὁ μάντις μάντιν ἐκπράξας ἐμέ. Ch. 559 ἄναξ Ἀπόλλων μάντις ἀψευδὴς τὸ πρίν. Fr. 394 Ἀπόλλων — ὁ μάντις. Ch. 777 κακός γε μάντις ἂν γνοίη τάδε. Eum. 18 ἵζει τέταρτον τόνδε μάντιν ἐν θρόνοις. 29 ἔπειτα μάντις εἰς θρόνους καθιζάνω. 169 μάντις ὤν. 595 ὁ μάντις ἐξηγεῖτό σοι μητροκτονεῖν; 615 μάντις ὢν δ' οὐ ψεύσομαι. Improprie Sept. 402 καὶ νύκτα ταύτην ἣν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος — τάχ' ἂν γένοιτο μάντις οἷα πείσεται. Sic emendavi interpolatam in M scripturam μάντις ἡ ἄνοιά τινι. Ch. 929 μάντις οὔξ ὀνειράτων φόβος.

μάομαι *molior, conor.* Ch. 45 τοιάνδε χάριν — μωμένα μ' ἰάλλει δύσθεος γυνά. Schol. ζητοῦσα. 441 μόρον κτίσαι μωμένα.

μάραγνα *flagellum.* Ch. 375 ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγνης δοῦπος ἱκνεῖται. Sic Robortellus. μαράγμης (cum gl. μάστιγος) M. Sic μάστιγι διπλῇ Ag. 642 Soph. Ai. 110 et μάλθλητα δίγονον fr. 137.

Μαραθών *Marathon.* Pers. 475 οὓς πρόσθε Μαραθὼν βαρβάρων ἀπώλεσεν.

Μαραθώνιος *Marathonius.* Epigr. in Aeschylum (fr. 450) ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον Μαραθώνιον ἄλσος ἂν εἴποι.

μαραίνω *marcescere facio, tabefacio.* Pr. 597 νόσον ὠνόμασας, ἃ μαραίνει με. Eum. 138 μάραινε δευτέροις διώγμασιν. 280 βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χερός, i. e. *exarescit.*

[Μάραφις *Maraphis*, n. pr. Persicum Pers. 778.]

μαργάω *rabidus sum, insanio.* Sept. 380 Τυδεὺς δὲ μαργῶν καὶ μάχης λελιμμένος. Voracitatis significationem habere videtur fr. 251 ψευδόδειπνα πολλὰ μαργώσης γνάθου ἐρρυσίαζον στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ. ‖ Altera forma μαργόω legitur Suppl. 757 μεμαργωμένοι κυνοθρασεῖς, i. e. rabidi facti.

μάργος *rabidus.* Pr. 884 λύσσης πνεύματι μάργῳ. Sept. 475 μάργων ἱππικῶν φρυαγμάτων βρόμον. Eum. 67 ἁλούσας τάσδε τὰς μάργους ὁρᾷς. Suppl. 741 ἐξώλές ἐστι μάργον Αἰγύπτου γένος.

Μάρδοι *Mardi,* gens Persica, de qua v. L. Dindorfius in Thes. vol. 5 p. 582. Pers. 994 Μάρδων ἀνδρῶν μυριόνταρχον (μυριοταγόν?).

Μάρδος *Mardus* n. pr. Persicum Pers. 774 πέμπτος δὲ (rex Persarum) Μάρδος ἦρξεν. ubi litteris ος διορθωτὴς ις superscripsit, hoc addito scholio, ἡ γραφὴ ἡμάρτηται· τὸν γὰρ ἐπιθέμενον τῇ Καμβύσου ἀρχῇ μάγον ὄντα οὐδεὶς Μάρδον εἶπεν, οὔτε γένος οὔτε ὄνομα. μήποτε οὖν γραπτέον "Μάρδις αἰσχύνῃ πάτρᾳ." Est idem qui Σμέρδις ab Herodoto dicitur. Recte haud dubie Μέρδις Rutgersius Var. Lect. 3, 10 p. 321, quod metri causa dici poterat pro Σμέρδις, idque, non Μάρδις scholiasta quoque fortasse scripserat.

Μάρδων *Mardon* n. pr. Persicum. Pers. 51 Μάρδων, Θάρυβις, λόγχης ἄκμονες.

Μαριανδυνός *Mariandynus.* Pers. 937 ἰὰν Μαριανδυνοῦ θρηνητῆρος. Mariandyni populus sunt Asiaticus, celebrati propter tibias ἐπιτηδειοτάτας εἰς τὴν θρηνῳδίαν, de quo plura dixerunt scholiasta aliique scriptores in Thes. indicati vol. 5 p. 583.

μαρμαίρω *fulgeo.* Sept. 401 νύκτα ταύτην ἣν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος ἄστροισι μαρμαίρουσαν οὐρανοῦ κυρεῖν.

μάρπτις *raptor.* Suppl. 826 ὅδε μάρπτις νάϊος

γαῖος. Ib. 827 τῶν πρόμαρπτι κάμνοις, cum scholio πρότερον θάνοις, ὦ μάρπτι, πρὶν ἡμᾶς συλλαβεῖν: unde Hermannus τῶν πρὸ σύ, μάρπτι, κάμνοις.

μάρπτω *prehendo*. Eum. 597 εἴ σε μάρψει ψῆφος.

μαρτυρέω *testor*. Ag. 494 μαρτυρεῖ δέ μοι — κόνις τάδε. 1184 μαρτυρεῖτε συνδρόμως ἴχνος κακῶν ῥινηλατούσῃ. 1317 θανούσῃ μαρτυρεῖτέ μοι τόδε. 1506 τίς ὁ μαρτυρήσων; Ch. 1010 μαρτυρεῖ δέ μοι φᾶρος τόδε. 1041 καὶ μαρτυρεῖν μοι. Eum. 576 καὶ μαρτυρήσων ἦλθον. 594 μαρτυρεῖ δέ μοι. 609 ἤδη σὺ μαρτύρησον. 798 αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυρῶν. Suppl. 797 βαθὺ πτῶμα μαρτυροῦσά μοι.

μαρτύριον *testimonium*. Ag. 1095 μαρτυρίοισι γὰρ τοῖσδ' ἐπιπείθομαι. Eum. 485 ὑμεῖς δὲ μαρτύριά τε καὶ τεκμήρια καλεῖσθε. 797 ἀλλ' ἐκ Διὸς γὰρ λαμπρὰ μαρτύρια παρῆν.

μαρτύρομαι *testes voco*. Eum. 643 ὑμᾶς δ' ἀκούειν ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

μάρτυς *testis*. [Ch. 987 de Sole ὡς ἂν παρῇ μοι μάρτυς ἐν δίκῃ ποτέ.] Eum. 318 μάρτυρες ὀρθαὶ τοῖσι θανοῦσιν παραγιγνόμεναι. 664 μάρτυς πάρεστι παῖς Ὀλυμπίου Διός. Suppl. 934 οὔτοι δικάζει ταῦτα μαρτύρων ὕπο Ἄρης.

[μασθός. V. μαστός.]

Μασίστρης n. pr. Persicum syllaba prima longa Pers. 30 971.

μάσσων *longior*, *amplior*. Pers. 708 ὁ μάσσων βίοτος ἦν ταθῇ πρόσω. 440 κακῶν ῥέπουσαν ἐς τὰ μάσσονα. Ag. 598 καὶ νῦν τὰ μάσσω μέν τί δεῖ σ' ἐμοὶ λέγειν; ‖ μᾶσσον *amplius*. Pr. 629 μή μου προκήδου μᾶσσον ὡς ἐμοὶ γλυκύ, ubi recte Elmsleius μασσόνως ἢ 'μοί correxit, de quo v. Hermanni annotatio. Simile est μειζόνως, quod Euripides aliique Attici veteres dixerunt, μεζόνως Herodotus.

μάστειρα *investigatrix*. Suppl. 163 174 ἆ Ζήν, Ἰοῦς μῆνις μάστειρ' ἐκ θεῶν. Scriptura corrupta, pro qua μαστίκτειρ' (*flagellans*) restituendum esse cum Hartungo supra ostendi p. 166, quod scholiasta legisse videtur qui pro μαστιγωτική explicat.

μαστεύω. V. ματεύω.

μαστήριος *investigator*, *explorator*. Suppl. 920 Ἑρμῇ μεγίστῳ προξένῳ μαστηρίῳ.

μαστίκτωρ *flagellans*. Eum. 160 πάρεστι μαστίκτορος δαΐου δαμίου βαρὺ τὸ περίβαρυ κρύος ἔχειν.

μάστιξ *flagellum*. Pr. 682 οἰστροπλὴξ δ' ἐγὼ μάστιγι θείᾳ γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι. Sept. 607 πληγεὶς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ 'δάμη. Ag. 642 διπλῇ μάστιγι, τὴν Ἄρης φιλεῖ.

μαστός *mamma*. Ch. 531 προσέσχε μαστὸν (sic Blomfieldus pro μαζόν) ἐν τὠνείρατι. 545 μαστὸν (sic Blomfieldus pro μασθὸν) ἀμφέχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον. De triplici scriptura μαζός μασθός et quo Attici constanter usi sunt μαστός v. Thes. vol. 5 p. 496 et 608. Recte scriptum in M Ch. 897 τόνδε δ' αἴδεσαι, τέκνον, μαστόν.

μασχάλη *axilla*. Fr. 39 λύκοι νεβρὸν φέρουσιν ἀμφὶ μασχάλαις.

μασχαλίζω. Verbum, ut H. Stephanus monuit, proprie de iis dictum qui caede aliqua patrata occiso extremas praecipue partes corporis amputantes easque connectentes sub axilla ferebant: unde de quavis caede crudeliore dicitur, ut de caede Agamemnonis Ch. 439 ἐμασχαλίσθη δ', ἔθ' ὡς τόδ' εἰδῇς.

μασχαλιστήρ *axillarum vinculum*. Pr. 71 ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστῆρας βάλε.

ματᾴζω *vana ago* vel *cogito*. Ag. 995 σπλάγχνα (πλαγκτὰ Karstenus) δ' οὔτι ματᾴζει — δίναις κυκλούμενον κέαρ, ubi vulgo ματάζει. Addidi iota subscriptum, secundum Herodianum περὶ μον. λέξ. p. 23, 8. aliosque grammaticos: v. Thes. vol. 5 p. 612 et Praef. ad ed. Lips. quintam p. LXXXIII.

μάταιος *vanus*, *temerarius*. Pr. 329 γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται. 999 τόλμησον, ὦ μάταιε. Sept. 280 ἐν ματαίοις κἀγρίοις ποιφύγμασιν. 438 τῶν τοι ματαίων ἀνδράσιν φρονημάτων. 442 χαρᾷ ματαίᾳ. Ag. 388 ἄκος δὲ πᾶν μάταιον. Sic Musgravius pro παμμάταιον. 421 δοκαὶ φέρουσαι χάριν ματαίαν. 1151 ματαίους δύας 1662 ματαίαν γλῶσσαν. 1672 μὴ προτιμήσῃς ματαίων τῶνδ' ὑλαγμάτων. Ch. 82 ματαίοισι δεσποτᾶν τύχαις. 288 μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος. 534 οὔτοι μάταιον ἀνδρὸς ὄψανον πέλει, ubi correxi μάταιον ἂν τόδ' ὄψανον πέλοι. Eum. 337 τοῖσιν αὐτουργίαι ξυμπέσωσιν μάταιοι. 830 γλώσσης ματαίας μὴ 'κβάλῃς ἐπὶ χθόνα καρπόν. Suppl. 198 τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ σεσωφρονισμένων ἴτω προσώπων. 229 οὐδὲ μὴ 'ν Αἴδου θανὼν φύγῃ ματαίων (sic Schuetzius pro μάταιον) αἰτίας. 762 ματαίων ἀνοσίων τε κνωδάλων. [Versus Aeschylo tributus apud Stob. Flor. 20, 13 ὀργῆς ματαίας εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι fictus ex Pr. 378 ὀργῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι.]

Μάταλλος *Matallus*, n. pr. Persicum Pers. 314.

ματάω *segniter* s. *frustra ago*, Pr. 57 περαίνεται δὴ κοὐ ματᾷ τοὔργον τόδε. Sept. 37 τοὺς πέποιθα μὴ ματᾶν ὁδῷ. Eum. 142 ἰδώμεθ' εἴ τι τοῦδε φροιμίου ματᾷ.

μάταν Dorice pro μάτην, quod v.

ματεύω *quaero*, *vestigo*. Ag. 1094 ἔοικεν εὔρις ἡ ξένη κυνὸς δίκην εἶναι, ματεύειν δ' ὧν ἀνευρήσει φόνον. 1099 προφήτας δ' οὔτινας ματεύομεν, quod Schuetzius restituit pro μαστεύομεν, quum haec forma constans sit in reliquis Aeschyli locis. Ch. 219 μὴ μάτευ' ἐμοῦ μᾶλλον φίλον. 330 γόος ἔνδικος ματεύει τὸ πᾶν. 892 σὲ καὶ ματεύω.

μάτη *error*. Suppl. 820 φυγάδα μάταισι πολυθρόοις βίαια δίζηνται λαβεῖν. ‖ *delictum*, *peccatum*. Ch. 918 ἀλλ' εἴφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας.

μάτην *frustra*, *temere*. Pr. 36 τί μέλλεις καὶ κατοικτίζει μάτην; 44 τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην. 293 οὐδὲ μάτην χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι. 342 μάτην γάρ, οὐδὲν ὠφελῶν, ἐμοὶ πονήσεις. 447 βλέποντες ἔβλεπον μάτην. 504 μὴ μάτην φλύσαι θέλων. 824 ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου. 1001 ὀχλεῖς μάτην με. 1007 λέγων ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν. Pers. 268 μάταν τὰ πολλὰ βέλεα — ἦλθε. 288 πολλὰς Περσίδων μάταν εὔνιδας ἔκτισσαν ἠδ' ἀνάνδρους. Ag. 165 εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἄχθος χρὴ βαλεῖν ἐτητύμως. 422 μάταν γὰρ — παραλλάξασα διὰ χερῶν βέβακεν ὄψις. 1272 καταγελωμένην μέγα φίλων ὑπ' ἐχθρῶν, οὐ διχορρόπως, μάτην. Ch. 521 μάτην ὁ μόχθος. 846 λόγοι πεδάρσιοι θρώσκουσι θνήσκοντες μάτην. 881 καθεύδουσιν μάτην ἄκραντα βάζω. 926 ἔοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην. Ib. 74 μάτην (debebat μάταν) restituit Scaliger. In M ἄτην, superscripto α. Eum. 144 ἢ πολλὰ δὴ παθοῦσα καὶ μάτην ἐγώ. 507 τλάμων δέ τις μάταν παρηγορεῖ

σικὸν πρέπει μαθεῖν. Ag. 39 μαθοῦσιν αὐδῶ κοὐ μαθοῦσι λήθομαι. 250 Δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσιν (λαθοῦσιν Aug. Matthiae) μαθεῖν ἐπιρρέπει τὸ μέλλον. 584 ἀεὶ γὰρ ἡβᾷ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν. 615 αὕτη μὲν οὕτως εἶπε μανθάνοντί σοι — εὐπρεπῶς λόγον. 859 οὐκ ἄλλων πάρα μαθοῦσα. 1135 φόβον φέρουσιν μαθεῖν. 1163 καὶ παῖς νεογνὸς ἂν μάθοι. 1661 εἴ τις ἀξιοῖ μαθεῖν. Ch. 21 ὡς ἂν σαφῶς μάθω γυναικῶν ἥτις ἥδε προστροπή. 113 αὐτὴ σὺ ταῦτα μανθάνουσ' ἤδη φράσαι. 171 πῶς οὖν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω; 175 τοῦτο γὰρ θέλω μαθεῖν. 454 τὰ δ' αὐτὸς ὀργᾷ μαθεῖν. 767 λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον. 853 ἐξ ἀμαυρᾶς κληδόνος λέγει μαθών. Eum. 86 τὸ μὰ μελεῖν μάθε. 301 τὸ χαίρειν μὴ μαθόνθ' ὅπου φρενῶν. 420 μάθοιμ' ἄν, εἰ λέγοι τις ἐμφανῆ λόγον. 571 σιγᾶν ἀρήγει καὶ μαθεῖν θεσμοὺς ἐμούς. 619 τὸ μὲν δίκαιον τοῦθ', ὅσον σθένει, μαθεῖν. 657 μάθ' ὡς ὀρθῶς ἐρῶ. Suppl. 361 σὺ δὲ παρ' ὀψιγόνου μάθε γεραιόφρων. 938 ἐν χρόνῳ μαθών. Fr. 92 'Ατρέως πολυκοίρανε μάνθανέ μοι παῖ. 292 καλὸν δὲ καὶ γέροντα μανθάνειν σοφά. Rarior structura cum participio, de qua v. Thes. vol. 5 p. 584. Sic Pr. 62 ἵνα μάθῃ σοφιστὴς ὢν Διὸς νωθέστερος.

μανία *furor*, *insania*. Pr. 878 ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλπουσι. 1057 τί χαλᾷ μανιῶν; Ag. 1575 ἀλληλοφόνους μανίας μελάθρων ἀφελούσῃ. Fr. 55 μανίας ἐπαγωγὸν ὁμοκλάν. 362 ἀσαλὴς μανία.

μανόστημος *qui laxo s. raro stamine est, e tenuibus filis contextus*. Etym. Gud. p. 378, 38 μανὸν τὸ ἀραιόν, ὡς καὶ Αἰσχύλος (fr. 411) "ἐν μανοστήμοις πέπλοις," τοῦτ' ἔστιν ἀραιοῖς. Hesychius μανοστήμοις: ἀραιοστήμοις. Id prima syllaba correpta dixisse videtur Aeschylus propter metri necessitatem: quo non refutatur Phrynichi (in Bekk. Anecd. p. 51) praeceptum de adiectivi μανός syllaba priore producta.

μαντεῖον *oraculum*. Eum. 716 μαντεῖα δ' οὐκέθ' ἁγνὰ μαντεύσει νέμων. Sic Hermannus pro μένων. ‖ De loco ubi oracula eduntur Pr. 831 ἵνα μαντεῖα θᾶκός τ' ἐστὶ Θεσπρωτοῦ Διός. Eum. 4 δευτέρα τόδ' ἕζετο μαντεῖον.

μαντεῖος *ad vatem pertinens*. Ag. 1265 μαντεῖα περὶ δέρῃ στέφη.

μάντευμα *vaticinium*. Pr. 669 τοιοῖσδε πεισθεὶς Λοξίου μαντεύμασιν. Sept. 27 τοιῶνδε δεσπότης μαντευμάτων. Ag. 1105 τούτων ἄϊδρίς εἰμι τῶν μαντευμάτων. Ch. 900 τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα.

μαντεύομαι *vaticinor*. Sept. 406 καὐτὸς καθ' αὑτοῦ τήνδ' ὕβριν μαντεύσεται. Ag. 1367 μαντευσόμεσθα τἀνδρὸς ὡς ὀλωλότος. Eum. 33 μαντεύομαι γάρ, ὡς ἂν ἡγῆται θεός. 716 μαντεῖα δ' οὐκέθ' ἁγνὰ μαντεύσει νέμων (μένων M).

μαντική (sc. τέχνη) *vaticinandi ars*. Pr. 484 τρόπους δὲ πολλοὺς μαντικῆς ἐστοίχισα.

μαντικός *ad vatem pertinens*. Ag. 1098 κλέος σου μαντικὸν πεπυσμένοι ἦμεν. Eum. 180 ἀπαλλάσσεσθε μαντικῶν μυχῶν. 616 μαντικοῖσιν ἐν θρόνοις. Fr. 281 μαντικῇ βρύον τέχνῃ.

μαντιπολέω *circa vaticinia versor*. Ag. 979 μαντιπολεῖ δ' ἀκέλευστος ἄμισθος ἀοιδά.

μάντις *vates*. Sept. 24 ὡς ὁ μάντις φησίν, οἰωνῶν βοτήρ. 379 πόρον δ' Ἰσμηνὸν οὐκ ἐᾷ περᾶν ὁ μάντις. 382 μάντιν Οἰκλείδην σοφόν. 569 μάντιν, 'Αμφιάρεω βίαν. 588 μάντις κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός. 590 τοιαῦθ' ὁ μάντις — ηὔδα. 609 οὗτος δ' ὁ μάντις, υἱὸν Οἰκλέους λέγω. 808 μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν. Ag. 185 μάντιν οὔτινα ψέγων. 201 ἄλλο μῆχαρ — μάντις ἔκλαγξεν. 1202 μάντις μ' 'Απόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει. 1275 ὁ μάντις μάντιν ἐκπράξας ἐμέ. Ch. 559 ἄναξ 'Απόλλων μάντις ἀψευδὴς τὸ πρίν. Fr. 394 'Απόλλων — ὁ μάντις. Ch. 777 κακός γε μάντις ἂν γνοίη τάδε. Eum. 18 ἵζει τέταρτον τόνδε μάντιν ἐν θρόνοις. 29 ἔπειτα μάντις εἰς θρόνους καθιζάνω. 169 μάντις ὤν. 595 ὁ μάντις ἐξηγεῖτό σοι μητροκτονεῖν; 615 μάντις ὢν δ' οὐ ψεύσομαι. Improprie Sept. 402 καὶ νύκτα ταύτην ἣν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος — τάχ' ἂν γένοιτο μάντις οἷα πείσεται. Sic emendavi interpolatam in M scripturam μάντις ἡ ἄνοιά τινι. Ch. 929 μάντις οὑξ ὀνειράτων φόβος.

μάομαι *molior*, *conor*. Ch. 45 τοιάνδε χάριν — μωμένα μ' ἰάλλει δύσθεος γυνά. Schol. ζητοῦσα. 441 μόρον κτίσαι μωμένα.

μάραγνα *flagellum*. Ch. 375 ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγνης δοῦπος ἱκνεῖται. Sic Robortellus. μαράγμης (cum gl. μάστιγος) M. Sic μάστιγι διπλῇ Ag. 642 Soph. Ai. 110 et μάλθηλτα δίγονον fr. 137.

Μαραθών *Marathon*. Pers. 475 οὓς πρόσθε Μαραθὼν βαρβάρων ἀπώλεσεν.

Μαραθώνιος *Marathonius*. Epigr. in Aeschylum (fr. 450) ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον Μαραθώνιον ἄλσος ἂν εἴποι.

μαραίνω *marcescere facio, tabefacio*. Pr. 597 νόσον ὠνόμασας, ἃ μαραίνει με. Eum. 138 μάραινε δευτέροις διώγμασιν. 280 βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χερός, i. e. *exarescit*.

[Μάραφις *Maraphis*, n. pr. Persicum Pers. 778.]

μαργάω *rabidus sum, insanio*. Sept. 380 Τυδεὺς δὲ μαργῶν καὶ μάχης λελιμμένος. Voracitatis significationem habere videtur fr. 251 ψευδόδειπνα πολλὰ μαργώσης γνάθου ἐρρυσίαζον στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ. ‖ Altera forma μαργόω legitur Suppl. 757 μεμαργωμένοι κυνοθρασεῖς, i. e. rabidi facti.

μάργος *rabidus*. Pr. 884 λύσσης πνεύματι μάργῳ. Sept. 475 μάργων ἱππικῶν φρυαγμάτων βρόμον. Eum. 67 ἁλούσας τάσδε τὰς μάργους ὁρᾷς. Suppl. 741 ἐξώλές ἐστι μάργον Αἰγύπτου γένος.

Μάρδοι *Mardi*, gens Persica, de qua v. L. Dindorfius in Thes. vol. 5 p. 582. Pers. 994 Μάρδων ἀνδρῶν μυριόνταρχον (μυριοταγόν?).

Μάρδος *Mardus* n. pr. Persicum Pers. 774 πέμπτος δὲ (rex Persarum) Μάρδος ἦρξεν. ubi litteris ος διορθωτὴς ις superscripsit, hoc addito scholio, ἡ γραφὴ ἡμάρτηται· τὸν γὰρ ἐπιθέμενον τῇ Καμβύσου ἀρχῇ μάγον ὄντα οὐδεὶς Μάρδον εἶπεν, οὔτε γένος οὔτε ὄνομα. μήποτε οὖν γραπτέον "Μάρδις αἰσχύνη πάτρα." Est idem qui Σμέρδις ab Herodoto dicitur. Recte haud dubie Μέρδις Rutgersius Var. Lect. 3, 10 p. 321, quod metri causa dici poterat pro Σμέρδις, idque, non Μάρδις scholiasta quoque fortasse scripserat.

Μάρδων *Mardon* n. pr. Persicum. Pers. 51 Μάρδων, Θάρυβις, λόγχης ἄκμονες.

Μαριανδυνός *Mariandynus*. Pers. 937 ἰὰν Μαριανδυνοῦ θρηνητῆρος. Mariandyni populus sunt Asiaticus, celebrati propter tibias ἐπιτηδειοτάτας εἰς τὴν θρηνῳδίαν, de quo plura dixerunt scholiasta aliique scriptores in Thes. indicati vol. 5 p. 583.

μαρμαίρω *fulgeo*. Sept. 401 νύκτα ταύτην ἣν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος ἄστροισι μαρμαίρουσαν οὐρανοῦ κυρεῖν.

μάρπτις *raptor*. Suppl. 826 ὅδε μάρπτις νάϊος

γάϊος. Ib. 827 τῶν πρόμαρπτι κάμνοις, cum scholio πρότερον θάνοις, ὦ μάρπτι, πρὶν ἡμᾶς συλλαβεῖν: unde Hermannus τῶν πρὸ σύ, μάρπτι, κάμνοις.

μάρπτω *prehendo*. Eum. 597 εἴ σε μάρψει ψῆφος.

μαρτυρέω *testor*. Ag. 494 μαρτυρεῖ δέ μοι — κόνις τάδε. 1184 μαρτυρεῖτε συνδρόμως ἴχνος κακῶν ῥινηλατούσῃ. 1317 θανούσῃ μαρτυρεῖτέ μοι τόδε. 1506 τίς ὁ μαρτυρήσων; Ch. 1010 μαρτυρεῖ δέ μοι φᾶρος τόδε. 1041 καὶ μαρτυρεῖν μοι. Eum. 576 καὶ μαρτυρήσων ἦλθον. 594 μαρτυρεῖ δέ μοι. 609 ἤδη σὺ μαρτύρησον. 798 αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυρῶν. Suppl. 797 βαθὺ πτῶμα μαρτυροῦσά μοι.

μαρτύριον *testimonium*. Ag. 1095 μαρτυρίοισι γὰρ τοῖσδ' ἐπιπείθομαι. Eum. 485 ὑμεῖς δὲ μαρτύριά τε καὶ τεκμήρια καλεῖσθε. 797 ἀλλ' ἐκ Διὸς γὰρ λαμπρὰ μαρτύρια παρῆν.

μαρτύρομαι *testes voco*. Eum. 643 ὑμᾶς δ' ἀκούειν ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

μάρτυς *testis*. [Ch. 987 de Sole ὡς ἂν παρῇ μοι μάρτυς ἐν δίκῃ ποτέ.] Eum. 318 μάρτυρες ὀρθαὶ τοῖσι θανοῦσιν παραγιγνόμεναι. 664 μάρτυς πάρεστι παῖς Ὀλυμπίου Διός. Suppl. 934 οὔτοι δικάζει ταῦτα μαρτύρων ὕπο Ἄρης.

[μασθός. V. μαστός.]

Μασίστρης n. pr. Persicum syllaba prima longa Pers. 30 971.

μάσσων *longior*, *amplior*. Pers. 708 ὁ μάσσων βίοτος ἦν ταθῇ πρόσω. 440 κακῶν ῥέπουσαν ἐς τὰ μάσσονα. Ag. 598 καὶ νῦν τὰ μάσσω μὲν τί δεῖ σ' ἐμοὶ λέγειν; ‖ μᾶσσον *amplius*. Pr. 629 μή μου προκήδου μᾶσσον ὡς ἐμοὶ γλυκύ, ubi recte Elmsleius μασσόνως ἢ 'μοί correxit, de quo v. Hermanni annotatio. Simile est μειζόνως, quod Euripides aliique Attici veteres dixerunt, μεζόνως Herodotus.

μάστειρα *investigatrix*. Suppl. 163 174 ἆ Ζήν, Ἰοῦς μῆνις μάστειρ' ἐκ θεῶν. Scriptura corrupta, pro qua μαστίκτειρ' (*flagellans*) restituendum esse cum Hartungo supra ostendi p. 166, quod scholiasta legisse videtur qui pro μαστιγωτική explicat.

μαστεύω. V. ματεύω.

μαστήριος *investigator*, *explorator*. Suppl. 920 Ἑρμῇ μεγίστῳ προξένῳ μαστηρίῳ.

μαστίκτωρ *flagellans*. Eum. 160 πάρεστι μαστίκτορος δαΐου δαμίου βαρὺ τὸ περίβαρυ κρύος ἔχειν.

μάστιξ *flagellum*. Pr. 682 οἰστροπλὴξ δ' ἐγὼ μάστιγι θείᾳ γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι. Sept. 607 πληγεὶς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ 'δάμη. Ag. 642 διπλῇ μάστιγι, τὴν Ἄρης φιλεῖ.

μαστός *mamma*. Ch. 531 προσέσχε μαστὸν (sic Blomfieldus pro μαζὸν) ἐν τὠνείρατι. 545 μαστὸν (sic Blomfieldus pro μασθὸν) ἀμφέχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον. De triplici scriptura μαζός μασθός et quo Attici constanter usi sunt μαστός v. Thes. vol. 5 p. 496 et 608. Recte scriptum in M Ch. 897 τόνδε δ' αἴδεσαι, τέκνον, μαστόν.

μασχάλη *axilla*. Fr. 39 λύκοι νεβρὸν φέρουσιν ἀμφὶ μασχάλαις.

μασχαλίζω. Verbum, ut H. Stephanus monuit, proprie de iis dictum qui caede aliqua patrata occiso extremas praecipue partes corporis amputantes easque connectentes sub axilla ferebant: unde de quavis caede crudeliore dicitur, ut de caede Agamemnonis Ch. 439 ἐμασχαλίσθη δ', ἔθ' ὡς τόδ' εἰδῇς.

μασχαλιστήρ *axillarum vinculum*. Pr. 71 ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστῆρας βάλε.

ματᾴζω *vana ago* vel *cogito*. Ag. 995 σπλάγχνα (πλαγκτὰ Karstenus) δ' οὔτι ματᾴζει — δίναις κυκλούμενον κέαρ, ubi vulgo ματάζει. Addidi iota subscriptum, secundum Herodianum περὶ μον. λέξ. p. 23, 8. aliosque grammaticos: v. Thes. vol. 5 p. 612 et Praef. ad ed. Lips. quintam p. LXXXIII.

μάταιος *vanus*, *temerarius*. Pr. 329 γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται. 999 τόλμησον, ὦ μάταιε. Sept. 280 ἐν ματαίοις κἀγρίοις ποιφύγμασιν. 438 τῶν τοι ματαίων ἀνδράσιν φρονημάτων. 442 χαρᾷ ματαίᾳ. Ag. 388 ἄκος δὲ πᾶν μάταιον. Sic Musgravius pro παμμάταιον. 421 δοκαὶ φέρουσαι χάριν ματαίαν. 1151 ματαίους δύας 1662 ματαίαν γλῶσσαν. 1672 μὴ προτιμήσῃς ματαίων τῶνδ' ὑλαγμάτων. Ch. 82 ματαίοισι δεσποτᾶν τύχαις. 288 μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος. 534 οὔτοι μάταιον ἀνδρὸς ὄψανον πέλει, ubi correxi μάταιον ἂν τόδ' ὄψανον πέλοι. Eum. 337 τοῖσιν αὐτουργίαι ξυμπέσωσιν μάταιοι. 830 γλώσσης ματαίας μὴ 'κβάλῃς ἐπὶ χθόνα καρπόν. Suppl. 198 τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ σεσωφρονισμένων ἴτω προσώπων. 229 οὐδὲ μὴ 'ν Ἅιδου θανὼν φύγῃ ματαίων (sic Schuetzius pro μάταιον) αἰτίας. 762 ματαίων ἀνοσίων τε κνωδάλων. [Versus Aeschylo tributus apud Stob. Flor. 20, 13 ὀργῆς ματαίας εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι fictus ex Pr. 378 ὀργῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι.]

Μάταλλος *Matallus*, n. pr. Persicum Pers. 314.

ματάω *segniter* s. *frustra ago*, Pr. 57 περαίνεται δὴ κοὐ ματᾷ τοὔργον τόδε. Sept. 37 τοὺς πέποιθα μὴ ματᾶν ὁδῷ. Eum. 142 ἰδώμεθ' εἴ τι τοῦδε φροιμίου ματᾷ.

μάταν Dorice pro μάτην, quod v.

ματεύω *quaero*, *vestigo*. Ag. 1094 ἔοικεν εὔρις ἡ ξένη κυνὸς δίκην εἶναι, ματεύειν δ' ὧν ἀνευρήσει φόνον. 1099 προφήτας δ' οὔτινας ματεύομεν, quod Schuetzius restituit pro μαστεύομεν, quum haec forma constans sit in reliquis Aeschyli locis. Ch. 219 μὴ μάτευ' ἐμοῦ μᾶλλον φίλον. 330 γόος ἔνδικος ματεύει τὸ πᾶν. 892 σὲ καὶ ματεύω.

μάτη *error*. Suppl. 820 φυγάδα μάταισι πολυθρόοις βίαια δίζηνται λαβεῖν. ‖ *delictum*, *peccatum*. Ch. 918 ἀλλ' εἴφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας.

μάτην *frustra*, *temere*. Pr. 36 τί μέλλεις καὶ κατοικτίζει μάτην; 44 τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην. 293 οὐδὲ μάτην χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι. 342 μάτην γάρ, οὐδὲν ὠφελῶν, ἐμοὶ πονήσεις. 447 βλέποντες ἔβλεπον μάτην. 504 μὴ μάτην φλύσαι θέλων. 824 ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου. 1001 ὀχλεῖς μάτην με. 1007 λέγων ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν. Pers. 268 μάταν τὰ πολλὰ βέλεα — ἦλθε. 288 πολλὰς Περσίδων μάταν εὔνιδας ἔκτισσαν ἠδ' ἀνάνδρους. Ag. 165 εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἄχθος χρὴ βαλεῖν ἐτητύμως. 422 μάταν γὰρ — παραλλάξασα διὰ χερῶν βέβακεν ὄψις. 1272 καταγελωμένην μέγα φίλων ὑπ' ἐχθρῶν, οὐ διχορρόπως, μάτην. Ch. 521 μάτην ὁ μόχθος. 846 λόγοι πεδάρσιοι θρώσκουσι θνῄσκοντες μάτην. 881 καθεύδουσιν μάτην ἄκραντα βάζω. 926 ἔοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην. Ib. 74 μάτην (debebat μάταν) restituit Scaliger. In M ἄτην, superscripto α. Eum. 144 ἦ πολλὰ δὴ παθοῦσα καὶ μάτην ἐγώ. 507 τλάμων δέ τις μάταν παρηγορεῖ

μ α τ ρ ό θ ε ν. ματροκασιγνήτα. ματρόπολις.· V. s. μητρ —.

μ α υ ρ ό ω *evanidum reddo, obscuro, exstinguo.* Eum. 359 κρατερὸν ὄντα περ ὅμως μαυροῦμεν. Ag. 296 σθένουσα λαμπὰς δ' οὐδέπω μαυρουμένη. Usitatior est altera forma ἀμαυρόω, quae legitur Pers. 223 τἄμπαλιν δὲ τῶνδε γαίας κάτοχ' ἀμαυροῦσθαι σκότῳ, ubi Blomfieldus κάτοχα μαυροῦσθαι scripsit, qua forma tragici non videntur usi esse nisi postulante metro.

μ α χ α ι ρ ο φ ό ρ ο ς *ensifer, gladium ferens s. gladio cinctus.* Pers. 56 τὸ μαχαιροφόρον τ' ἔθνος.

μ ά χ η *pugna.* Pr. 416 παρθένοι μάχας ἄτρεστοι. Sept. 162 πολεμόκραντον ἁγνὸν τέλος ἐν μάχᾳ. 380 μάχης λελιμμένος. 383 σαίνειν μόρον τε καὶ μάχην ἀψυχίᾳ. 392 μάχης ἐρῶν. [517 καρτερώτερος μάχη.] 545 ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην. 617 ὥς σφε χρὴ τελευτῆσαι μάχῃ. Pers. 27 φοβεροὶ μὲν ἰδεῖν, δεινοὶ δὲ μάχην. 336 μάχην συνάψαι. 344 μή σοι δοκοῦμεν τῇδε λειφθῆναι μάχῃ; 351 τίνες κατῆρξαν — μάχης; 394 ἐς μάχην ὁρμῶντες. 455 νεῶν ἔδωκε κῦδος Ἕλλησιν μάχης. Ag. 330 νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος. 439 ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορός. 446 μάχης ἴδρις. 940 οὔτοι γυναικός ἐστιν ἱμείρειν μάχης. 1237 ἐν μάχης τροπῇ. 1625 τοὺς ἥκοντας ἐκ μάχης. Ch. 489 ἄνες μοι πατέρ' ἐποπτεῦσαι μάχην. 874 μάχης γὰρ δὴ κεκύρωται τέλος. 946 ἔμολε δ' ᾧ μέλει κρυπταδίου μάχας δολιόφρων ποινά· ἔθιγε δ' ἐν μάχᾳ χερὸς ἐτητύμως Διὸς κόρα. Eum. 866 ἐνοικίου δ' ὄρνιθος οὐ λέγω μάχην. Suppl. 475 διὰ μάχης ἥξω τέλους. 742 μάχης ἄπληστον. Fr. 196 ἔνθ' οὐ μάχης — μέμψει.

μ ά χ ι μ ο ς *pugnax.* Ag. 123 'Ατρεΐδας μαχίμους. [Corrupte Suppl. 811 λύσιμα μάχιμα δ' ἔπιδε, πάτερ, ubi Weilius coniecit λύσιμά μ' ἄχειμ' ἔπιδε, πάτερ, quod scholiasta legisse videatur qui per ἀτάραχα explicuit. ἀχείματον chorus se dixerat v. 136.]

μ α χ λ ο ς *incontinens, ferox.* Suppl. 635 μάχλον Ἄρη, quod schol. exp. τὸν εἰς τοὺς πολέμους κατωφερῆ, ἢ τὸν παλίμβολον. ‖ Improprie ap. Eustath. p. 827, 31 οὕτω δὲ καὶ Αἰσχύλου (fr. 390) μάχλον, φασίν, ἄμπελον εἰπόντος τὴν ῥεομένην, ἡ κωμῳδία μάχλον εἶπε τὸν ὑπὸ καταφερείας δίυγρον.

μ ά χ ο μ α ι *pugno.* Pr. 1010 βιάζει καὶ πρὸς ἡνίας μάχει (— ῃ utrobique M.). Sept. 589 μαχώμεθ', οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον. Suppl. 740 θάρσει, μαχοῦνται περὶ σέθεν.

μ ά ψ *frustra, incassum.* Sept. 768 τὰ δ' ὀλοὰ πελόμεν' οὐ μάψ ἔρχεται. Sic Hermannus pro οὐ παρέρχεται.

Μ ε γ α β ά τ η ς (syllaba penultima longa) *Megabates,* n. pr. Persicum Pers. 22 983.

μ ε γ α ί ρ ω *invideo.* Pr. 626 ἀλλ' οὐ μεγαίρω τοῦδέ σοι δωρήματος.

μ ε γ α λ α υ χ έ ω *magna iacto, glorior.* Ag. 1528 μηδὲν ἐν Ἅιδου μεγαλαυχείτω.

μ ε γ ά λ α υ χ ο ς *magna iactans.* Sept. 1054 μεγάλαυχοι καὶ φθερσιγενεῖς Κῆρες. Pers. 533 Περσῶν τῶν μεγαλαύχων καὶ πολυάνδρων

μ ε γ α λ ή γ ο ρ ο ς *magniloquus, iactabundus.* Sept. 565 μεγάλα μεγαληγόρων κλυούσας ἀνοσίων ἀνδρῶν.

μ ε γ α λ ό μ η τ ι ς *magna consilia volvens.* Ag. 1426 μεγαλόμητις εἶ.

μ ε γ α λ ό σ τ ο ν ο ς *magnopere deplorandus.* Pr. 413 μεγαλοστόνοισι σοῖς πήμασι.

μ ε γ α λ ο σ χ ή μ μ ω ν *magnificus.* Pr. 407 μεγαλοσχήμονα κἀρχαιοπρεπῆ — τιμάν.

μ ε γ α λ ύ ν ο μ α ι *efferor.* Pr. 892 τῶν γέννᾳ μεγαλυνομένων.

μ ε γ ά λ ω ς *magnopere.* Pers. 906 δμαθέντες μεγάλως πλαγαῖσι ποντίαισιν. 1015 ὄλωλεν μεγάλως τὰ Περσῶν. Sic Hermannus pro μεγάλατε.

Μ ε γ α ρ ε ύ ς *Megareus,* dux Thebanorum. Sept. 472 Μεγαρεὺς, Κρέοντος σπέρμα.

μ έ γ α ς (cum comparativo μείζων et superlativo μέγιστος) *magnus.* Pr. 111 μέγας πόρος. 251 μέγ' ὠφέλημα. 732 λόγος μέγας. 837 πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας. 1023 σώματος μέγα ῥάκος. Sept. 78 μεγάλ' ἄχη. 283 τὸν μέγαν τρόπον. 452 ὃς πόλει μεγάλ' ἐπεύχεται. 488 μέγας τύπος. 565 μεγάλα μεγαληγόρων κλυούσας. 611 μέγας προφήτης. 652 θεῶν μέγα στύγος. 733 τῶν μεγάλων πεδίων ἀμοίρους. 822 ὦ μεγάλε Ζεῦ. Pers. 24 βασιλέως ὕποχοι μεγάλου de rege Persarum, qui κατ' ἐξοχὴν sic appellabatur. 33 ὁ μέγας καὶ πολυθρέμμων Νεῖλος. 37 μέγας 'Αρσάμης. 87 μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν. 119 μέγ' ἄστυ Σουσίδος. 163 μέγας πλοῦτος. 300 φάος μέγα. 433 πέλαγος ἔρρωγεν μέγα. 723 Βόσπορον κλῇσαι μέγαν. 725 μέγας τις ἦλθε δαίμων. 754 μέγαν τέκνοις πλοῦτον ἐκτήσω. 826 ὄλβον ἐκχέῃ μέγαν. 852 μεγάλας ἀγαθᾶς τε πολισσονόμου βιοτᾶς. 919 τιμῆς μεγάλης. 984 μέγαν τ' Οἰβάρην. Ag. 36 βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας βέβηκεν. 41 Πριάμου μέγας ἀντίδικος. 48 μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρη. 133 στόμιον μέγα Τροίας. 156 ξὺν μεγάλοις ἀγαθοῖς. 169 ὅστις πάροιθεν ἦν μέγας. 284 μέγαν δὲ πανόν. 306 φλογὸς μέγαν πώγωνα. 356 μεγάλων κόσμων κτεάτειρα. 358 μήτε μέγαν μήτε νεαρῶν τινά. 360 μέγα δουλείας γάγγαμον. 362 Δία τοι ξένιον μέγαν αἰδοῦμαι. 384 μέγαν Δίκας βωμόν. 734 μέγα σίνος πολυκτόνον. 751 μέγαν τελεσθέντα φωτὸς ὄλβον. 1101 νέον ἄχος μέγα μέγ' ἐν δόμοισι τοῖσδε μήδεται κακόν. 1284 ἄραρε γὰρ τις ὅρκος ἐκ θεῶν μέγας. 1481 μέγαν οἴκοις τοῖσδε δαίμονα καὶ βαρύμηνιν αἰνεῖς. 1546 ἀντ' ἔργων μεγάλων. Ch. 204 σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμήν. 262 ἀπὸ σμικροῦ δ' ἂν ἄρειας μέγαν δόμον. 300 πένθος μέγα. 306 ὦ μεγάλαι Μοῖραι. 373 μεγάλης δὲ τύχης. 482 μέγαν προσθεῖσαν Αἰγίσθῳ μόρον, ubi suspectum est μέγαν μόρον, pro quo μέγαν πόνον s. μέγαν μόθον aut simile quid exspectes. Ch. 791 ἐπεί νιν μέγαν ἄρας. 806 ὦ μέγα ναίων στόμιον. 865 πατέρων μέγαν ὄλβον. 954 μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός. 962 μέγα τ' ἀφῃρέθην ψάλιον οἰκετῶν. Eum. 229 μέγας γὰρ ἔμπας παρὰ Διὸς θρόνοις λέγει. 273 μέγας γὰρ Ἅιδης ἐστὶν εὔθυνος βροτῶν. 400 λάχος μέγα. 444 μέλημ' ἀφαιρήσω μέγα. 447 τεκμήριον δὲ τῶνδέ σοι λέξω μέγα. 614 μέγαν θεσμόν. 668 στρατὸν τεύξω μέγαν. 750 πῆμα γίγνεται μέγα. 928 μεγάλας καὶ δυσαρέστους δαίμονας. 991 μέγα κέρδος. 1032 μεγάλαι φιλότιμοι Νυκτὸς παῖδες. Suppl. 141 151 σπέρμα σεμνᾶς μέγα ματρός. 439 πόλεμον αἵρεσθαι μέγαν. 593 μέγας τέκτων. 617 κότον μέγαν. 671 Ζῆνα μέγαν. 879 ὁ μέγας Νεῖλος. 1049 Διὸς οὐ παρβατός ἐστιν μεγάλα φρήν. 1052 ὁ μέγας Ζεύς. Fr. 89 τὸν ἐλάσσονα ταχέως ὁ μέγας καταπίνει. 191 Εὐρώπης μέγαν ἠδ' 'Ασίας τέρμονα Φᾶσιν., 424 μέγαν ἀλάστορον.

Comparativus μείζων Pr. 292 οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν νείμαιμι. Sept. 425 τοῦ πάρος λελεγμένου μείζων. Ag. 266 χάρμα μεῖζον ἐλπίδος. 1183 ὥστε κύματος δίκην κλύζειν (sic Auratus

pro κλύειν) πρὸς αὐγὰς (ἀκτὰς Auratus) τοῦδε (πῆμα Engerus) πήματος πολὺ μεῖζον. Ch. 373 μεγάλης δὲ τύχης καὶ ὑπερβορέου μείζονα φωνεῖς. Eum. 218 ὅρκου 'στὶ μείζων. 470 τὸ πρᾶγμα μεῖζον. Suppl. 337 σθένος μὲν οὕτω μεῖζον αὔξεται βροτοῖς. [444 γε μείζω corruptum ex γεμίζων, quod v.] 960 εἰ δέ τις μείζων χάρις. Fr. 69 οὐ γάρ τι μεῖζον ἄλλο τοῦδε πείσομαι. Comparativi formam μειζονώτερος ex Aeschylo memorant et cum similibus comparativis comparant grammatici ad fr. 351 indicati.

Superlativus μέγιστος Pr. 464 μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων. 478 τὸ μὲν μέγιστον. 649 γάμου τυχεῖν μεγίστου. Sept. 28 μεγίστην προσβολὴν Ἀχαιΐδα. 573 μέγιστον Ἄργει τῶν κακῶν διδάσκαλον. Pers. 760 ἔργον ἐστὶν ἐξειργασμένον μέγιστον. Ag. 928 θεοῦ μέγιστον δῶρον. Ch. 124a κῆρυξ μέγιστε. 245 πάντων μεγίστῳ Ζηνί. 358 πρόπολός τε τῶν μεγίστων χθονίων ἐκεῖ τυράννων. Eum. 44 λήνει μεγίστῳ. 99 ἔχω μεγίστην αἰτίαν. Suppl. 316 Λιβύη μεγίστης ὄνομα γῆς καρπουμένη. 920 Ἑρμῇ μεγίστῳ προξένῳ μαστηρίῳ. Fr. 302 θάνατον — ὥσπερ μέγιστον ῥῦμα τῶν πολλῶν κακῶν. 298, 2 μέγιστον ἆθλον. 332 ἐκ μεγίστων εὐμαρῶς λουτηρίων.

μέγα adverbialiter, *magnopere*. Pr. 647 ὦ μέγ' εὔδαιμον κόρη. 1004 τὸν μέγα στυγούμενον. Ag. 711 μέγα που στένει. 938 μέγα σθένει. 1271 καταγελωμένην μέγα (sic Herm. pro μετά) φίλων ὑπ' ἐχθρῶν. Ch. 137 χλίουσιν μέγα. 255 σὲ τιμῶντος μέγα. 311 Δίκη μέγ' ἀϋτεῖ. Eum. 12 σεβίζουσιν μέγα. 113 ὑμῖν ἐγκατιλλώψας μέγα. 936 μέγα φωνοῦντα. 950 μέγα γὰρ δύναται. 993 μέγα τιμῶντες. [Suppl. 444 μέγ' ἐμπλήσας γόμου.] || Comparativus [Pr. 1013 μεῖζον vitiose pro μεῖον.] Ag. 376 Ἄρη πνεόντων μεῖζον ἢ δικαίως. || Numero plurali Eum. 791 821 ἰὼ μεγάλα τοι κόραι δυστυχεῖς.

μεγασθενής *potens*. Sept. 70 Ἐρινὺς πατρὸς ἡ μεγασθενής. 977 989 μέλαιν' Ἐρινύς, ἦ μεγασθενής τις εἶ. Ch. 269 Λοξίου μεγασθενὴς χρησμός. Eum. 61 μελέσθω Λοξίᾳ μεγασθενεῖ.

μεγαυχής *gloriosus*. Pers 641 de Dario mortuo δαίμονα μεγαυχῆ.

μέγεθος *magnitudo*. Pers. 184 μεγέθει τε τῶν νῦν ἐκπρεπεστάτα πολύ.

μέγιστος. V. μέγας.

μεγιστότιμος *maxime honoratus*, *honoratissimus*. Suppl. 709 ἐν θεσμίοις Δίκας γέγραπται μεγιστοτίμου.

μέδων *imperator*. De duce exercitus Sept. 124 ἑπτὰ δ' ἀγάνορες μέδοντες στρατοῦ δορυσσόῳ σαγᾷ πρέποντος πύλαις προσίστανται πάλῳ λαχόντες. Sic Heimsoethius pro ἀγήνορες πρέποντες στρατοῦ πύλαις ἑβδόμαις π. π. λ.

μεθαρμόζω *mutando aliter adapto*. Forma media cum accusativo rei quam quis adsciscit Pr. 309 μεθάρμοσαι τρόπους νέους.

μεθίημι *dimitto*, *missum facio*. Pr. 262 ταῦτα μὲν μεθῶμεν. 1038 τὴν αὐθαδίαν μεθέντα. Pers. 690 οἱ κατὰ χθονὸς θεοὶ λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἢ μεθιέναι. 699 τὴν ἐμὴν αἰδῶ μεθείς. Ag. 1385 μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα. Eum. 783 813 μεθεῖσα καρδίας σταλαγμόν. [Ch. 661 ὥρα δ' ἐμπόρους μεθιέναι ἄγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων, quod καθιέναι scribendum esse ostendi s. v. καθίημι. 823 κρεκτὸν γοατὰν νόμον μεθήσομεν πόλει, ubi θήσομεν restituit Hermannus.] || Forma media Suppl. 849 κελεύω βίᾳ μεθέσθαι ἴχαρ, ubi corruptum est ἴχαρ, de quo dixi s. h. v. [|| Passivum Sept. 79 μεθεῖται στρατὸς στρατόπεδον λιπών, quod ex καθεῖται corruptum est, de quo dixi s. v. καθίημι.]

μεθίσταμαι *statuor pro alio*, *recedo*, *mutor*. Eum. 900 μεθίσταμαι κότου. Pers. 158 εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατῷ, ubi apographa plura στρατοῦ, quod cum δαίμων παλαιός coniungendum foret. Sed non minus recte dativus positus est cum verbo μεθέστηκε coniungendus. Similiter de mutata fortuna Sophocles fr. 572, 6 ἐν γὰρ βραχεῖ καθεῖλε κὠλίγῳ χρόνῳ πάμπλουτον ὄλβον δαίμονος κακοῦ δόσις, ὅταν μεταστῇ καὶ θεοῖς δοκῇ τάδε, ubi haud dubie μεταστῆσαι scribendum cum L. Dindorfio in Thes. vol. 5 p. 671. || Aoristi μετέστην forma Dorica Suppl. 538 παλαιὸν δ' εἰς ἴχνος μετέσταν.

μέθυ *vinum*. Suppl. 953 οὐ πίνοντας ἐκ κριθῶν μέθυ.

μεθύστεροι *posteri*. Sept. 581 καλόν τ' ἀκοῦσαι καὶ λέγειν μεθυστέροις. || μεθύστερον *postea* Pers. 207 μεθύστερον δὲ κίρκον εἰσορῶ. Ag. 425 βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον. Ch. 516 μεθύστερον τιμῶσ' ἀνήκεστον πάθος.

[μειζονώτερος et μείζων. V. μέγας.]

μείλιγμα *lenimentum*, *remedium*, *placamen*. Ag. 1439 Χρυσηΐδων μείλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλίῳ. Ch. 15 χοὰς φερούσας νερτέροις μειλίγματα. Sic Casaubonus pro μειλίγμασι. [Ch. 278 δυσφρόνων μειλίγματα.] Eum. 107 νηφάλια μειλίγματα. 886 γλώσσης ἐμῆς μείλιγμα καὶ θελκτήριον.

μειλικτήριος *deliniens*, *placans*. Pers. 610 φέρουσ' ἅπερ νεκροῖσι μειλικτήρια.

μειλίσσω *mulceo*. Suppl. 1030 λιπαροῖς χεύμασι γαίας τόδε μειλίσσοντες οὖδας.

μείρω *divido*, *partior*. Ab inusitata hac praesentis forma aoristi et perfecti formae quaedam derivantur, de quibus v. Thes. vol. 5 p. 700—702 et Veitchium p. 387. Usitatior ceteris forma est perfecti passivi εἵμαρται *fato decretum est* s. *fatale est*, cum participio εἱμαρμένος, cuius apud Aeschylum exemplum est Ag. 913 τὰ δ' ἄλλα φροντὶς — θήσει δικαίως ξὺν θεοῖς εἱμαρμένα.

μείων *minor*. Ch. 519 τὰ δῶρα μείω δ' ἐστὶ τῆς ἁμαρτίας. Suppl. 596 τὸ μεῖον κρεισσόνων κρατύνειν. || μεῖον *minus*. Pr. 510 μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν Διός. 1013 μεῖον pro μεῖζον Stanl. Sept. 355 οὔτε μεῖον οὔτ' ἴσον λελιμμένοι. Ch. 707 οὔτοι κυρήσεις μεῖον ἀξίας (sic scripsi pro ἀξίως) σέθεν.

μελάγκερως *nigris cornibus praeditus*. Ag. 1127 de veste qua obvolutus ab Clytaemnestra erat Agamemnon ἐν πέπλοισιν μελαγκέρῳ λαβοῦσα μηχανήματι τύπτει. In M superscr. μελάγκερων. Utrumque explicat scholiasta. Mirum epitheton eo explicabile quod praecesserunt verba ἄπεχε τᾶς βοὸς τὸν ταῦρον, de quo v. Hermanni annotatio et Wecklein. in *Studiis Aeschyleis* p. 2.

μελάγκροκος *nigra vela habens*. Sept. 857 τὰν ναύστολον μελάγκροκον θεωρίδα. Sic correxi pro τὰν ἄστονον μελάγκροκον ναύστολον θ.

μελάγχιμος *niger*. Pers. 301 λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου. Ch. 11 φάρεσιν μελαγχίμοις. Suppl. 719 μελαγχίμοις γυίοισι. 745 μελαγχίμῳ (μελαγχείμῳ M) σὺν στρατῷ. Fr. 114 λευκοῖς τε γὰρ μόροισι καὶ μελαγχίμοις — βρίθεται. [πέπλοις μελαγχίμοις, quod ex Aeschylo affert Eustathius p. 1254, haud dubie ad φάρεσιν μελαγχίμοις referendum, quod legitur Ch. 11.]

μελαγχίτων *pulla veste amictus*. Figurate de mente moesta Pers. 114 μελαγχίτων φρήν, ubi Blomfieldus "fortiore metaphora exprimere voluit Homericum φρένες ἀμφιμέλαιναι Il. 1, 103 17, 83."

μέλαθρον *domus.* Ag. 1434 οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖ, ubi Weilius οὔ μοι μελάθρων ἐλπὶς ἐμπατεῖν φόβον. 116 φανέντες ἴκταρ μελάθρων. 518 ἰὼ μέλαθρα βασιλέων. 770 μελαίνας μελάθροισιν ἄτας. 851 ἐς μέλαθρα καὶ δόμους ἐφεστίους ἐλθών. 957 εἶμ' ἐς δόμων μέλαθρα. 1333 οὔτις ἀπειπὼν εἴργει μελάθρων. 1575 μανίας μελάθρων ἀλληλοφόνους ἀφελούσῃ. Ch. 343 μελάθροις ἐν βασιλείοις. Ch. 789 τὸν ἔσωθεν μελάθρων. 1065 μελάθροις τοῖς βασιλείοις. Fr. 386 τῶν βασιλείων πρόδομος μελάθρων.

μελαμβαθής *niger ex profunditate.* Pr. 219 Ταρτάρου μελαμβαθὴς κευθμών.

μελαμπαγής (Dorice pro μελαμπηγής) *niger et concretus* s. *compactus.* Sept. 737 μελαμπαγὲς αἷμα φοίνιον. Ag. 392 τρίβῳ τε καὶ προσβολαῖς μελαμπαγὴς πέλει δικαιωθείς.

μελάναιγις *quae nigram pellem caprinam gestat.* Sept. 699 μελάναιγις οὐκ εἶσι δόμων (δόμους Brunckius) Ἐρινύς, quod schol. exp. μελαιναν αἰγίδα φοροῦσα. Sic μελανείμονες dicuntur Erinyes Eum. 375. Vitiosum qui in M est accentum μελαναιγίς correxit L. Dindorfius in Thes. vol. 5 p. 715 ex Etym. M p. p. 518, 54.

μελάνδετος *nigro ferro vinctus.* Sept. 43 μελάνδετον σάκος.

μελάνδρυος. μέλαν δρυὸς est *nigrum quercus* s. *medulla quercus*, ut ap. Homerum Od. 14, 12 σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε — πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας. Hinc adiectivum formatum μελάνδρυος, de quo schol. τὸ μέλαν δρυὸς τὴν ἐντεριώνην φασὶν οὕτω καλουμένην· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος τὸν φλοῦν· ὁ δὲ Κράτης τὴν δασύτητα τῶν φύλλων (sic ex Eustathio correxi pro τὴν τῶν δασυτάτων φυτῶν) μέλαν δρυός φησιν, ὡς καὶ Αἰσχύλος φησὶ Φιλοκτήτῃ (fr. 249) "κρεμάσασα τόξον (κρεμάσας τόξον Eustathius, κρεμαστὰ τόξα Hermannus) πίτυος ἐκ μελανδρύου. τὸ δὲ δρυὸς δύναται νοεῖσθαι καὶ ἐπὶ παντὸς ξύλου."

μελανείμων *pulla veste indutus.* Eum. 375 ἁμετέραις ἐφόδοις μελανείμοσιν.

μελανθής *nigro colore florens, niger.* Suppl. 154 μελανθὲς ἡλιόκτυπον γένος.

μελάνιππος *nigris equis vectus.* Fr. 66 μελανίππου — ἱερᾶς νυκτὸς ἀμολγόν.

Μελάνιππος *Melanippus*, Astaci filius, dux Thebanorum. Sept. 414.

μελανόζυξ *nigra transtra habens.* Improprie Suppl. 530 λίμνᾳ δ' ἔμβαλε πορφυροειδεῖ τὰν μελανόζυγ' ἄταν.

μελανόστερνος *nigrum pectus habens*, sive μελανόστερφος *nigram cutem habens.* Schol. Apoll. Rh. 4, 1348 στέρφεσιν αἰγείοις: τοῖς δέρμασιν· ἔνθεν καὶ στερφῶσαι. Ἴβυκος δὲ στερφωτῆρα στρατὸν εἴρηκε τὸν ἔχοντα δέρματα. ὅθεν καὶ παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 389) ἀξιοῦσι γράφειν "μελανοστέρφων (sic apographa: μελαστέρφων L. μελανστέρφων Nauckius) γένος," οὐχ ὥς τινες, μελανοστέρνων· οὐ γὰρ μόνα τὰ στέρνα μέλανα ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ σῶμα· ὅθεν καὶ τὸ κεράμιον στέρφος λέγεται.

[**μελανόχρως** vitiose. V. κελαινόχρως.]

μέλας *niger.* Sept. 494 λιγνὺν μέλαιναν. 832 ὦ μέλαινα καὶ τελεία γένεος Οἰδίπου τ' Ἀρά. 977 988 μέλαιν' Ἐρινύς. Pers. 315 ἵππου μελαίνης ...ων τρισμυρίας. 357 εἰ μελαίνης νυκτὸς ἵξε...οας. 1052 μέλαινα δ' αὖ μεμίξεται (vel ...ται), οἵ, στονόεσσα πλαγά. Ag. 770 θρά...ας μελάθροισιν ἄτας. 1020. Eum. 980 μέλαν αἷμα. Ag. 1511 μέλας Ἄρης. Eum. 52 ἄπτεροί γε μὴν ἰδεῖν αὗται, μέλαιναι δ' ἐς τὸ πᾶν βδελύκτροποι. Eum. 183 μέλαν' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφρόν. 745 ὦ Νὺξ μέλαινα. Suppl. 88 μελαίνᾳ ξὺν τύχᾳ. 780 μέλας γενοίμαν καπνός. 887 ὄναρ μέλαν μέλαν. Sic scripsi pro ὄναρ ὄναρ μέλαν.

μέλει impersonaliter *curae est.* Pr. 3 σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς. 332 μηδέ σοι μελησάτω. Sept. 200 μέλει γὰρ ἀνδρί, μὴ γυνὴ βουλευέτω, τἄξωθεν. Ag. 569 τὸ μήποτ' αὖθις μηδ' ἀναστῆναι μέλειν. 585 δόμοις δὲ ταῦτα καὶ Κλυταιμνήστρᾳ μέλειν εἰκὸς μάλιστα. 1250 τοῖς δ' ἀποκτείνειν μέλει. ‖ Cum genitivo Pr. 938 ἐμοὶ δ' ἔλασσον Ζηνὸς ἢ μηδὲν μέλει. Ag. 974 μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν. Ch. 946 ᾧ μέλει κρυπταδίου μάχας. Cum περί et genitivo Ch. 780 μέλει θεοῖσιν ὧνπερ ἂν μέλῃ πέρι ‖ De eo qui curam habet Sept. 287 μέλει, φόβῳ δ' οὐχ ὑπνώσσει κέαρ. Ag. 370 οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν. Pers. 1019 μέλειν πάρεστι.

μελεοπαθής *misera passus.* Sept. 963.

μελεόπονος *qui misera perpetravit.* Sept. 963, ubi oppositum est μελεοπαθής.

μέλεος *miser.* Sept. 779 μέλεος ἀθλίων γάμων. 876 πατρῴους δόμους ἑλόντες μέλεοι σὺν ἀλκᾷ, ubi notandum est μέλεοι duabus syllabis pronuntiatum, ut versus docet antistrophicus 885, cui simile est ὦ μέλε ab Aristophane aliisque constanter pro ὦ μέλεε dictum. 878 μέλεοι δῆθ', οἳ μελέους θανάτους ηὕροντο. 947 ὦ μέλεοι. Ag. 716 μέλεον αἷμα. Ch. 1007 αἰαῖ αἰαῖ μελέων ἔργων. Suppl. 111 πάθεα μέλεα.

μέλημα *cura.* Ag. 1551 οὔ σε προσήκει τὸ μέλημα λέγειν τοῦτο. Eum. 444 τῶν σῶν ἐπῶν μέλημ' ἀφαιρήσω μέγα. De homine dictum qui curae est Ch. 235 ὦ φίλτατον μέλημα δώμασιν πατρός.

μέλι *mel.* Pers. 612 παμφαὲς μέλι.

μελίγλωσσος *dulce loquens.* Pr. 172 μελιγλώσσοις πειθοῦς ἐπαοιδαῖσιν.

μελίζω *modulor, cano.* Ag. 1176 μελίζειν πάθη γοερά.

μέλισσα *apis.* Pers. 128 σμῆνος ὣς ἐκλέλοιπεν μελισσᾶν σὺν ὀρχάμῳ στρατοῦ.

μελισσονόμοι dictae sunt sacerdotes Dianae. Arist. Ran. 1283 (1305 Kust.) ex Aeschylo εὐφαμεῖτε μελισσονόμοι δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οἴγειν, ubi schol. ἐξ Ἱερειῶν Αἰσχύλου (fr. 84) οἱ διανέμοντες τὰ τῆς πόλεως ἢ οἰκοῦντες ἐν τῇ πόλει. Quae interpretatio quum non apta sit μελισσονόμων nomini, probabilis Hermanni coniectura est ante οἱ διοικοῦντες excidisse ὥσπερ πολισσονόμοι. Mihi non solum hoc, sed etiam interpretatio vocabuli μελισσονόμοι excidisse videtur. Recte Brunckius Melissarum seu sacerdotum Dianae praesides intellexit, ut Cereris et Proserpinae sacerdotes Μέλισσαι dictae fuerunt, de quibus v. Porphyr. de antro nymph. c. 18 et Callim. h. in Apoll. 110.

μέλλω *futurus sum.* Legitima structura est cum infinitivo futuri Pr. 638 ὅπου μέλλοι τις οἴσεσθαι δάκρυ. 835 προσηγορεύθης ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ μέλλουσ' ἔσεσθαι. Ch. 859 νῦν γὰρ μέλλουσι μιανθεῖσα πειραὶ κοπάνων ἀνδροδαΐκτων ἢ πάνυ θήσειν Ἀγαμεμνονίων οἴκων ὄλεθρον. 867 τοιάνδε πάλην — μέλλει θεῖος Ὀρέστης ἅψειν. Ag. 974 μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν, ubi τελεῖν futurum esse potest pro τελέσειν vel praesens, ut Suppl. 1058 τί δὲ μέλλω φρένα Δίαν καθορᾶν; Cum infinitivo aoristi Pr. 625 ὅπερ μέλλω

παθεῖν. ‖ Sine infinitivo Pers. 814 οὐκ ἐλάσσονα πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι, ubi πείσεσθαι vel παθεῖν intelligitur. Pr. 339 χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα. Frequens τὸ μέλλον est. Pr. 211 τὸ μέλλον ᾗ κραίνοιτο (vel κρανοῖτο) προυτεθεσπίκει. Pers. 373 οὐ γὰρ τὸ μέλλον ἐκ θεῶν ἠπίστατο. 454 κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν. Ag. 250 μαθεῖν ἐπιρρέπει τὸ μέλλον. 1240 τὸ μέλλον ἥξει. Suppl. 1057 σὺ δέ γ' οὐκ οἶσθα τὸ μέλλον. Pers. 843 πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι. Pr. 102 προυξεπίσταμαι σκεθρῶς τὰ μέλλοντα. ‖ μέλλω *cunctor*. Pr. 36 τί μέλλεις καὶ κατοικτίζει μάτην; 627 τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν; Sept. 98 τί μέλλομεν ἀγάστονοι; Ag. 908 τί μέλλετε; 290 οὔτι μέλλων. Pers. 407 κοὐκέτ' ἦν μέλλειν ἀκμή. Ag. 1353 τὸ μὴ μέλλειν δ' ἀκμή.

μελλώ *cunctatio*. Ag. 1356 τῆς μελλοῦς κλέος πέδοι πατοῦντες. Nam sic ex Tryphone in Walzii Rhet. vol. 8 p. 741 correctum pro τῆς μελλούσης.

μέλομαι *curam habeo*. Sept. 177 μέλεσθε δ' ἱερῶν δημίων, μελόμενοι δ' ἀρήξατε. Suppl. 367 ξυνῇ μελέσθω λαὸς ἐκπονεῖν ἄκη. ‖ *curae sum*. Eum. 61 τἀντεῦθεν — αὐτῷ μελέσθω Λοξίᾳ.

μέλος *membrum*. Pers. 463 κρεοκοποῦσι δυστήνων μέλη. 991 βοᾷ βοᾷ (addidi μοι) μελέων ἔντοσθεν ἦτορ. Eum. 265 ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πέλανον.

μέλος *cantus*. Pr. 555 τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα. Sept. 835 ἔτευξα τύμβῳ μέλος. Pers. 1042 ἴυζε μέλος ὁμοῦ τιθείς. Ag. 705 τὸ νυμφότιμον μέλος. Eum. 329 341 ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ τόδε μέλος. Suppl. 809 οὐράνια μέλη λιτανὰ θεοῖσι. 1023 ὑποδέξασθε δ' ὀπαδοὶ μέλος. Sic Legrandius pro μένος. Fr. 55 δακτυλόδικτον πίμπλησι μέλος. 280 νῦν δ' οὐ κέκραγά πω τὸ γενναῖον μέλος.

μελοτυπέω *carmen excudo*. Ag. 1153 τὰ δ' ἐπίφοβα δυσφάτῳ κλαγγᾷ μελοτυπεῖς.

μέλπω *cano*. Ag. 1445 τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον. 244 πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους ἔμελψεν.

μέμνημαι. V. μιμνήσκομαι.

Μέμνων inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 127a —127 e).

Μέμφις *Memphis urbs*. Pers. 36 ὅ τε τῆς ἱερᾶς Μέμφιδος ἄρχων. Suppl. 311 Κάνωβον κἀπὶ Μέμφιν ἵκετο. ‖ Μέμφις n. pr. Persicum viri Pers. 970.

μέμφομαι *vitupero, exprobro*. Pr. 63 πλὴν τοῦδ' ἂν οὐδεὶς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι. 1073 μηδὲ πρὸς ἄτης θηραθεῖσαι μέμψησθε τύχην. Sept. 560 ἔξωθεν εἴσω τῷ φέροντι μέμψεται. 652 ὡς οὔποτ' ἀνδρὶ τῷδε κηρυκευμάτων μέμψει. Ch. 39 μέμφεσθαι τοὺς γᾶς νέρθεν. Eum. 596 τὴν τύχην οὐ μέμφομαι. 1020 οὔτι μέμψεσθε συμφορὰς βίου. Suppl. 137 οὐδὲ μέμφομαι. 774 ἄγγελον δ' οὐ μέμψεται πόλις. Fr. 196, 3 ἔνθ' οὐ μάχης — μέμψει.

μέμψις *exprobratio*. Pr. 445 μέμψιν οὔτιν' ἀνθρώποις ἔχων.

μέν *quidem*. Haec particula oppositam habet δέ particulam interpositis vel paucis vocabulis vel post longiora intervalla. Sic Pr. 1 χθονὸς μὲν ἐς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον, | Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβροτον εἰς ἐρημίαν· Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολὰς ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο. 12 σφῷν μὲν ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος δὴ κοὐδὲν ἐμποδὼν ἔτι· ἐγὼ δ' ἄτολμός εἰμι —. 178 σὺ μὲν θρασύς τε καὶ πικραῖς δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς, ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς. 201 οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον, ὡς Ζεὺς ἀνάσσοι δῆθεν, οἱ δὲ τοὔμπαλιν σπεύδοντες —. 261 ἀλλὰ ταῦτα μὲν μεθῶμεν, ἄθλου δ' ἔκλυσιν ζήτει τινά. 271 καί μοι τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἄχη, πέδοι δὲ βᾶσαι —. et sic in hac fabula 325 500 507 619 628 782 784 801 819 827 992 1016 1043. Et in fabulis reliquis, Sept. 4 21 189 295 377 421 481 501 511 702. 759 τὸ μὲν ποτνον, ἄλλο δ' ἀείρει τρίχαλον. 815. Pers. 19 65 182 186 192 200 212 253 299, ubi nuntii verbis in quibus μέν et δέ v. 299 301 sibi respondent, interposita sunt Atossae verba ἐμοῖς μὲν εἶπας δώμασιν φάος μέγα καὶ λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου, nullo respondente δέ. Eodem modo Atossae versibus 730 et 732 in quibus μέν et δέ sibi respondent, Darii versus interpositus est ὢ πόποι κεδνῆς ἀρωγῆς κἀπικουρίας στρατοῦ. 341 366 τάξαι νεῶν στῖφος μὲν ἐν στοίχοις τρισίν, ubi particulam minus apte collocatam recte transposuit Brunckius νεῶν μὲν στῖφος, ut 399 τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτάκτως κέρας ἡγεῖτο legitur, non τὸ δεξιὸν πρῶτον μέν —, et sic in aliis locis similibus omnibus. 412 459 483 502 603 754 802 857. Ag. 80 157 264 283 317 326 396 426 433 445 552 568 615 640 740 759 772 799—805 τότε μὲν — νῦν δὲ —, pariterque 1158—1160. 829 846 864 866 950 969 1065 1171 1242 1250 1327 1331 1335 1348 1444 1505 1570 1594 1630. Ch. 62 135 142 163 192 201 225 [278] 376 412 453 579 674 700 748 838 848 975 978 1020 1031 1061. Eum. 1 39 85 96 106 171 222 313 407 453 473 480 534 585 603 619 645 706 848 885 954 1007. Suppl. 117 128 133 197 376 404 472 487 505 569 710 773 957 969 1010 1055. Fr. 11 σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δ' ἐμοί. 52 55 ὁ μὲν — ὁ δέ —. 305, 4 ὃς ἦρι μὲν φαίνοντι διαπάλλει πτερόν, et post duo versus interpositos, νέας δ' ὀπώρας ἡνίκ' ἂν ξανθῇ στάχυς —. Bis in protasi positum uno δέ sequente. Sept. 1007 Ἐτεοκλέα μὲν —. οὕτω μὲν ἀμφὶ τοῦδ' ἐπέσταλται λέγειν, τούτου δ' ἀδελφὸν —.

2. In sententiis per μέν et δέ sibi oppositis saepe eadem vel similia iterantur vocabula. Sic Sept. 911 σιδαρόπλακτοι μὲν ὧδ' ἔχουσι. σιδαρόπλακτοι δὲ τοὺς μένουσι. Pers. 157 θεοῦ μὲν εὐνάτειρα Περσῶν, θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφυς. 550 Ξέρξης μὲν ἄγαγεν, τοτοῖ, Ξέρξης δ' ἀπώλεσεν, τοτοῖ. 560 νᾶες μὲν ἄγαγον, τοτοῖ, νᾶες δ' ἀπώλεσαν, τοτοῖ. 693 σέβομαι μὲν προσιδέσθαι, σέβομαι δ' ἀντία λέξαι. 700 δίεμαι μὲν χαρίσασθαι, δίεμαι δ' ἀντία φάσθαι. 707 πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ θαλάσσης, πολλὰ δ' ἐκ χέρσου κακά. Ag. 100 μερίμνης, ἣ νῦν τοτὲ μὲν κακόφρων τελέθει, τοτὲ δέ —. 206 βαρεῖα μὲν κὴρ τὸ μὴ πιθέσθαι, βαρεῖα δ' εἰ τέκνον δαΐξω. 508 χαῖρε μὲν χθών, χαῖρε δ' ἡλίου φάος. 1295 πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφή. Ch. 309 ἀντὶ μὲν ἐχθρᾶς γλώσσης —, ἀντὶ δὲ πληγῆς —. 436 ἕκατι μὲν δαιμόνων, ἕκατι δ' ἀμᾶν χερῶν. 935 ἔμολε μὲν Δίκα —, ἔμολε δ' ἐς δόμον —. Pr. 197 ἀλγεινὰ μέν μοι καὶ λέγειν ἐστὶν τάδε, ἄλγος δὲ σιγᾶν. Pers. 27 φοβεροὶ μὲν ἰδεῖν, δεινοὶ δὲ μάχην. Fr. 41 ἐρᾷ μὲν ἁγνὸς οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα, ἔρως δὲ γαῖαν λαμβάνει.

3. μέν respondens sequenti ἀλλά. Pers. 176 πολλοῖς μὲν ἀεὶ νυκτέροις ὀνείρασι ξύνειμι, — ἀλλ' οὔτι πω τοιόνδ' ἐναργὲς εἰδόμην. Ch. 744 ὡς μοι τὰ μὲν παλαιὰ — ἐμὴν ἤλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα, ἀλλ' οὔτι πω τοιόνδε πῆμ' ἀνεσχόμην. Pers. 337 πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἕκατι βαρβάρους ναυσὶν κρατῆσαι. — ἀλλ' ὧδε δαίμων τις κατέφθειρε στρατόν. 525 ἐπίσταμαι μὲν ὡς ἐπ' ἐξειργασμένοις, ἀλλ' ἐς τὸ λοιπὸν εἴ τι δὴ λῷον πέλοι. Ag. 915

των οὐ μεταίτιος πέλει, ἀλλ' εἷς (sic Canterus pro εἰς) τὸ πᾶν ἔπραξας ὢν παναίτιος.

μεταίχμιον proprie *spatium inter duas acies*. Improprie de interstitio quod est inter res quaslibet. Sept. 197 ἀνὴρ γυνή τε χὤτι τῶν μεταίχμιον. Audacius dictum notavit scholiasta, νέος ἢ γέρων (imo pueri et virgines). ἀκαίρως δὲ ἡ λέξις τὸ μεταίχμιον. et in alio scholio κεκινδύνευται τῷ Αἰσχύλῳ ἐνταῦθα τὸ μεταίχμιον. Est locutio quodammodo hyperbolica. Recte Thomas Mag. τοῦτο δέ φησιν οὐχ ὅτι ἐστί τι γένος ἀνδρῶν μεταξὺ καὶ γυναικῶν, ἀλλ' ἵνα δείξῃ τὸ τῆς προσταγῆς ἀκριβές. Ch. 63 ἐν μεταιχμίῳ σκότου.

μετακοιμίζομαι *interquiesco*. Ch. 1076 ποῖ καταλήξει μετακοιμισθὲν μένος ἄτης; Verbum alibi non lectum, quod in κατακοιμισθέν mutabat Meinekius. Sed μετά mutatum rei statum indicat.

μετάκοινος *communis*, *socius*. Eum. 351 οὐδέ τις ἐστὶ συνδαίτωρ μετάκοινος. 964 παντὶ δόμῳ μετάκοινοι. Suppl. 1038 μετάκοινοι δὲ φίλᾳ ματρὶ πάρεισιν.

μεταλγέω *post aliquid doleo*. Suppl. 406 τί τῶνδ' ἐξ ἴσου ῥεπομένων μεταλγεῖς τὸ δίκαιον ἔρξαι; Recte Hermannus "μεταλγεῖν proprie est *post aliquid* vel *post aliquem dolere*, ut μεταστένομαι σὸν ἄλγος in Medea Euripidis v. 996. Id hic idem fere est quod *poenitere*."

μεταλλακτός *mutabilis*, *mutatus*. Sept. 706 λήματος ἐν τροπαίᾳ χρονίᾳ μεταλλακτός.

μεταμανθάνω *post disco*, i. e. disco relicto eo quod antea didiceram. Ag. 709 μεταμανθάνουσα δ' ὕμνον Πριάμου πόλις γεραιά.

[μεταμέλει *poenitet*. Usitata structura est cum dativo personae et genitivo rei, rarior cum nominativo rei, ut in versibus interpolatoris Eum. 771 ὡς αὐτοῖσι μεταμέλῃ πόνος.]

μεταξύ *in medio*. Sept. 762 μεταξὺ δ' ἀλκὰ δι' ὀλίγου τείνει πύργος ἐν εὔρει.

μεταπτοιέω *aliorsum fugio*, *aufugio*. Suppl. 331 ἔχθει μεταπτοιοῦσαν εὐναίων γάμων.

μεταρρυθμίζω *in alium ordinem redigo*, *transmuto*. Pers. 747 καὶ πόρον μετερρύθμιζε.

μεταστένω *postea gemo*. Eum. 59 οὐδ' ἥτις αἶα τοῦτ' ἐπεύχεται γένος τρέφουσ' ἀνατὶ μὴ μεταστένειν πόνον. Sic Arnaldus pro πόνων. μετέστενον ἄτην, *poenitet me erroris*, dixit Homerus Od. 4, 261. et forma media μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος Eur. Med. 996, de quo dictum est s. v. μεταλγέω.

[μεταστροφή *conversio*. Eum. 490 νῦν καταστροφαὶ νέων θεσμίων, quod μεταστροφαί scribendum videtur Meinekio Philol. vol. 19 p. 224.]

μετατίκτω *postea pario*. In tmesi Ag. 759 τὸ δυσσεβὲς γὰρ ἔργον μετὰ μὲν πλείονα τίκτει. Non legitur alibi.

μετάτροπος *reversus*, *mutatus*. Pers. 942 δαίμων γὰρ ὅδ' αὖ μετάτροπος ἐπ' ἐμοί, quod schol. exp. ἡ τύχη μεταβέβληται.

μεταῦθις *in posterum*, *postea*. Eum. 478 χώρᾳ μεταῦθις ἰὸς ἐκ φρονημάτων πέδοι πεσὼν ἄφερτος αἰανὴς νόσος. 497 πολλὰ — πάθεα προσμένει τοκεῦσιν μεταῦθις ἐν χρόνῳ.

μεταχωρέω *in alium locum secedo* s. *migro*. Pr. 1060 τόπων μετά που (ποι apogr. unum) χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς.

μέτειμι *intersum*, *sum inter*. μέτεστί μοι τούτου *sum particeps huius rei*. Eum. 575 τί τοὐδέ σοι μέτεστι πράγματος;

μέτειμι *persequor*, *ulciscor*. Ag. 1666 ἀλλ' ἐγώ σ' ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις μέτειμ' ἔτι. Ch. 273 εἰ μὴ μέτειμι τοῦ πατρὸς (φόνου) τοὺς αἰτίους. Eum. 231 δίκας μέτειμι τόνδε φῶτα κἀκκυνηγετῶ. V. Thes. vol. 5 p. 914. Habet autem praesens futuri significationem: praesente ubi opus est, μετέρχομαι dicitur.

μετέρχομαι *prosequor*, *ulciscor*, *vindictam sumo*: de quo usu v. Thes. vol. 5 p. 919. Ch. 988 τόνδ' ἐγὼ μετῆλθον ἐνδίκως μόρον τὸν μητρός.

μετέχω *particeps sum*. Cum genitivo Pr. 331 πάντων μετασχὼν καὶ τετολμηκὼς ἐμοί. Pers. 540 ἄλγους μετέχουσαι. Eum. 869 χώρας μετασχεῖν τῆσδε. Cum accusativo Ag. 507 μεθέξειν φιλτάτου τάφου μέρος. Ch. 292 τοῖς τοιούτοις οὔτε κρατῆρος μέρος εἶναι μετασχεῖν.

μετοικέω *mutatis sedibus commigro*. Pro μέτοικός εἰμι dictum ideoque cum genitivo constructum est Suppl. 609 ἡμᾶς μετοικεῖν τῆσδε γῆς. Eodem sensu ab aliis cum dativo vel accusativo construitur: v. Thes. vol. 5 p. 929.

μετοικία *habitationis societas*. Eum. 1019 μετοικίαν δ' ἐμὴν εὖ σέβοντες.

μέτοικος *colonus*, *in habitandi societatem receptus*. Sept. 548 μέτοικος, Ἄργει δ' ἐκτίνων καλὰς τροφάς. Pers. 319 σκληρᾶς μέτοικος γῆς ἐκεῖ κατέφθιτο. Ch. 684 μέτοικον, εἰς τὸ πᾶν ἀεὶ ξένον, θάπτειν. 971 μέτοικοι δόμων. Eum. 1011 ὑμεῖς δ' ἡγεῖσθε — τοῖσδε μετοίκοις. Suppl. 994 πᾶς δ' ἐν μετοίκῳ γλῶσσαν εὔτυκον φέρει κακήν. Pro μετοικιζόμενος, i. e. *qui sede sua expulsus in alium locum migrat*, Ag. 57 de avibus γόον ὀξυβόαν τῶνδε μετοίκων.

μετρέω *metior*. Ch. 209 τενόντων θ' ὑπογραφαὶ μετρούμεναι εἰς ταὐτὸ συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις.

μέτριος *modicus*, *modestus*. Suppl. 1060 μέτριον νῦν ἔπος εὔχου.

μέτρον *modus*. Ch. 797 προστιθεὶς μέτρον.

μέτωπον *frons*, *facies*. Pers. 720 διπλοῦν μέτωπον ἦν δυοῖν στρατευμάτοιν. [Suppl. 198 corrupte μετώπῳ σωφρονῶν, glossemate μετώπων σωφρόνων (nam sic scribendum cum Robortello) in textum illato: de quo dicetur s. v. σωφρονίζω.]

μή et οὐ, particulae negativae, ita differunt ut οὐ rem ipsam, μή cogitationem rei neget, unde μή non aliter dicitur nisi aut addito aut intellecto verbo quo cogitatio, suspicio, voluntas significatur, ut observavit Hermannus ad Viger. p. 804. Eodem modo differunt composita cum μή et οὐ, μηδέ οὐδέ, μηδείς οὐδείς et reliqua omnia, de quo hic in universum monemus. Exempla particulae secundum genera vocabulorum, quibuscum μή coniungitur, disposita exhibemus, ut Wellauerus et Linwoodius fecerunt.

1. μή in sententiis a coniunctione pendentibus. Cum ἐάν vel ἤν. Pr. 380 ἐάν τις — μὴ σφυδῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ. Pr. 1014 ἐὰν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις. Sept. 1027 ἢν μή τις ἄλλος τόνδε συνθάπτειν θέλῃ. Pr. 196 εἴ τι μὴ βλάπτει λόγῳ. 667 κεἰ μὴ θέλοι. 763 εἰ μή τις βλάβῃ. Sept. 101 εἰ μὴ νῦν, πότ' ἀμφὶ λιτάν' ἕξομεν; 196 εἰ μή τις ἀρχῆς τῆς ἐμῆς ἀκούσεται. 1016 εἰ μὴ θεῶν τις ἐμποδὼν ἔστη. Pers. 158 εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατῷ. 790 εἰ μὴ στρατεύοισθε. Ag. 347 εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά. 478 εἰ δ' ἐτήτυμος, τίς οἶδεν, εἴ τι θεῖόν ἐστι μὴ ψύθος; 1025 εἰ δὲ μὴ τεταγμένα μοῖρα μοῖραν ἐκ θεῶν εἶργε. 1050 εἴπερ ἐστὶ μὴ — κεκτημένη. 1060 εἰ δ' ἀξυνήμων οὖσα μὴ δέχει λόγον. 1088 εἰ σὺ μὴ τόδ'

ἐννοεῖς. 1139 οὐδέν ποτ' εἰ μὴ ξυνθανουμένην. 1239 εἴ τι μὴ πείθω. 1308 εἴ τι μὴ φρενῶν στύγος. Ch. 273 εἰ μὴ μέτειμι. 298 κεἰ μὴ πέποιθα. Eum. 467 εἰ μή τι τῶνδ' ἔρξαιμι τοὺς ἐπαιτίους. Eum. 887 εἰ δὲ μὴ θέλεις μένειν. Suppl. 245 εἰ μὴ παρόντι φθόγγος ἦν ὁ σημανῶν. 400 εἴ πού τι μὴ τοῖον τύχοι. Sic Porsonus pro τυχθῇ, quod Turnebus in τύχῃ mutaverat. 461 εἰ μή τι πιστὸν τῷδ' ὑποστήσεις στόλῳ. 472 εἰ μὲν γὰρ ὑμῖν μὴ τόδ' ἐκπράξω χρέος. 902 εἰ μή τις ἐς ναῦν εἶσιν. 924 εἴ τις τάσδε μὴ 'ξαιρήσεται. 1016 εἰ γάρ τι μὴ θεοῖς βεβούλευται νέον. Fr. 299 εἰ μὴ τέρμα συντρέχοι βίου. Ch. 305 484. Suppl. 154 εἰ δὲ μή. ‖ Cum εἴτε Eum. 468 612 εἰ δικαίως εἴτε μή. Ag. 261 εἴτε κεδνὸν εἴτε μὴ πεπυσμένη. ‖ Cum ὅπως Pr. 68 ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ. Ch. 196 ὅπως δίφροντις οὖσα μὴ 'κινυσσόμην. 265 ὅπως μὴ πείσεταί τις. Suppl. 449 ὅπως δ' ὅμαιμον αἷμα μὴ γενήσεται. ‖ Cum ὡς Pr. 53 ὡς μή σ' ἐλινύοντα προσδερχθῇ πατήρ. Sept. 237 ὡς πολίτας μὴ κακοσπλάγχνους τιθῇς. Suppl. 334 ὡς μὴ γένωμαι δμωΐς. Eum. 799 ὡς ταῦτ' Ὀρέστην δρῶντα μὴ βλάβας ἔχειν. 895 ὡς μή τιν' οἶκον εὐθενεῖν ἄνευ σέθεν. ‖ Cum ὥστε Pers. 725 ὥστε μὴ φρονεῖν καλῶς. Ag. 204 ὥστε — δάκρυ μὴ κατασχεῖν.

2. μή post pronomina relativa. Eum. 618 ὃ μὴ κελεύσει (κελεύσαι Hermannus) Ζεύς. 661 οἷσι μὴ βλάψῃ θεός. 899 ἃ μὴ τελῶ. [Fr. 309 verba ὅστις μὴ φίλος Aristidis hunc locum afferentis vol. 2 p. 292, 15 potius esse videntur quam Aeschyli.]

3. μή cum participio. Pr. 504 μὴ μάτην φλύσαι θέλων. 824 μὴ μάτην κλύουσά μου. Sept. 3 βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ. 428 θεοῦ τε γὰρ θέλοντος — καὶ μὴ θέλοντος. 436 τίς ἄνδρα κομπάζοντα μὴ τρέσας μενεῖ; Ag. 273 μὴ δολώσαντος θεοῦ. 906 μὴ χαμαὶ τιθεὶς τὸν σὸν πόδα. 932 γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ. Eum. 301 τὸ χαίρειν μὴ μαθόνθ' ὅπου φρενῶν. 477 μὴ τυχοῦσαι πράγματος νικηφόρου. [696 αὐτῶν πολιτῶν μὴ πικραινόντων νόμους.] 719 μὴ τυχοῦσα τῆς δίκης. 932 ὁ δὲ μὴ κύρσας. Suppl. 79 ἥβᾳ μὴ τέλεον δόντες ἔχειν παρ' αἶσαν. 161 μὴ τυχοῦσαι θεῶν Ὀλυμπίων. 210 κόπων οἴκτειρε μἀπολωλότας. 613 τὸν μὴ βοηθήσαντα τῶνδε γαμόρων.

4. μή cum adiectivis. Sept. 411 μὴ κακὸς δ' εἶναι φιλεῖ. Ag. 1000 ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον. 1449 μὴ περιώδυνος. 1639 τὸν δὲ μὴ πειθάνορα. Ch. 78 δίκαια καὶ μὴ δίκαια. 641. Suppl. 335 τὸ μὴ θέμις. Ch. 930 τὸ μὴ χρεών. Eum. 432 τὰ μὴ δίκαια. 903 νίκης μὴ κακῆς. Suppl. 197 τὸ μὴ θρασύ. 198 τὸ μὴ μάταιον. 446 γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια. [In loco corrupto 812 βίαια μὴ φιλεῖς ὁρῶν ὄμμασιν ἐνδίκοις, Lachmannus φίλοις corrigebat, φαιδροῖς Weilius: sed requiritur potius verbum, quale est στέρξῃς, quod coniecit Hermannus.]

5. μή cum infinitivo. Pr. 106 οὔτε σιγᾶν οὔτε μὴ σιγᾶν τύχας οἷόν τέ μοι τάσδ' ἐστί. 225 τοῖς φίλοισι μὴ πεποιθέναι. 385 κέρδιστον εὖ φρονοῦντα μὴ φρονεῖν δοκεῖν. Sept. 15 τιμὰς μὴ 'ξαλειφθῆναί ποτε. 37 τοὺς πέποιθα μὴ ματᾶν ὁδῷ. 873 δόλος οὐδεὶς μὴ 'κ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν. Pers. 173 εὖ τόδ' ἴσθι — μή σε δὶς φράσαι. Ag. 925 λέγω κατ' ἄνδρα, μὴ θεόν, σέβειν ἐμέ. Ch. 705 τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις. 934 τοῦθ' ὅμως αἱρούμεθα, ὀφθαλμὸν οἴκων μὴ πανώλεθρον πεσεῖν. Eum. 59 ἐπεύχεται — μὴ μεταστένειν πόνον. 432 ὅρκοις τὰ μὴ δίκαια μὴ νικᾶν λέγω. [701 καὶ μὴ τὸ δεινὸν πᾶν πόλεως ἔξω βαλεῖν.] 831 καρπόν, φέροντα πάντα μὴ πράσσειν καλῶς. 899 ἔξεστι γάρ μοι μὴ λέγειν ἃ μὴ τελῶ. 908 μὴ κάμνειν χρόνῳ. Suppl. 380 φόβος μ' ἔχει φρένας δρᾶσαί τε μὴ δρᾶσαί τε. 773 φρόνει μὲν ὡς ταρβοῦσα μἀμελεῖν θεῶν. 996 ὑμᾶς δ' ἐπαινῶ μὴ καταισχύνειν ἐμέ. Sept. 1042 αὐδῶ πόλιν σε μὴ βιάζεσθαι τόδε. 1043 αὐδῶ σε μὴ περισσὰ κηρύσσειν ἐμοί. Fr. 155 γίγνωσκε τἀνθρώπεια μὴ σέβειν ἄγαν. [369 ἀνδρῶν γάρ ἐστιν ἐνδίκων — μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς, quod fragmentum Euripidis potius esse videri in annot. dictum est.] Suppl. 725 χρὴ — τῶνδε μἀμελεῖν θεῶν. Ag. 342 ἃ μὴ χρὴ (ποθεῖν). ‖ μή cum infinitivo post verba vetandi et negandi Pr. 248 θνητοὺς ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον. 1056 τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν ἡ τοῦδε τύχη; ubi μὴ οὐ Weckleinius in *Studiis Aeschyl.* p. 19 collato Eur. Iph. 41 τῶν ἀπόρων οὐδενὸς ἐνδεῖς μὴ οὐ μαίνεσθαι. Sept. 1076 ὅδε Καδμείων ἤρυξε πόλιν μἀνατραπῆναι. Ag. 1027 εἶργε μὴ πλέον φέρειν.

τὸ μή cum infinitivo, *ita ut non*. Pr. 236 ἐξελυσάμην βροτοὺς τὸ μὴ διαρραισθέντας εἰς Ἅιδου μολεῖν. 865 ἵμερος θέλξει τὸ μὴ κτεῖναι σύνευνον. Ag. 15 φόβος γὰρ ἀνθ' ὕπνου παραστατεῖ τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ. 1171 ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσαν τὸ μὴ πόλιν μὲν ὥσπερ οὖν ἔχει παθεῖν. 1589 μοῖραν ηὗρετ' ἀσφαλῆ τὸ μὴ θανὼν πατρῷον αἱμάξαι πέδον. Ch. 302 καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία, τὸ μὴ πολίτας — ὑπηκόους πέλειν. Eum. 220 εἰ τοῖσιν οὖν κτείνουσιν ἀλλήλους χαλᾷς τὸ μὴ γενέσθαι (μέλεσθαι Heimsoethius, τίνεσθαι Meinekius) μηδ' ἐποπτεύειν κότῳ, οὔ φημι —. [694 φόβος τε συγγενὴς τὸ μἀδικεῖν σχήσει.] 940 φλογμός τ' ὀμματοστερὴς φυτῶν τὸ μὴ περᾶν ὅρον τόπων. Sic etiam τὸ μήτε — μήτε Pers. 291 ὑπερβάλλει γὰρ ἥδε συμφορὰ τὸ μήτε λέξαι μήτ' ἐρωτῆσαι πάθη.

6. τὸ μή cum infinitivo substantive dicto. Pr. 624 τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσσον ἢ μαθεῖν τόδε. Ag. 206 βαρεῖα μὲν κὴρ τὸ μὴ πιθέσθαι. 1353 τὸ μὴ μέλλειν δ' ἀκμή. Ch. 959 τὸ μὴ (μ' addit Hermannus) ὑπουργεῖν κακοῖς. Eum. 85 οἶσθα μὲν τὸ μἀδικεῖν· ἐπεὶ δ' ἐπίστᾳ, καὶ τὸ μἀμελεῖν μάθε. 749 τὸ μἀδικεῖν σέβοντες. Fr. 395 τὸ μὴ γενέσθαι δ' ἐστὶν ἢ πεφυκέναι κρεῖσσον.

7. μὴ οὐ cum infinitivo post sententiam negativum. Pr. 627 τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ (οὐ a m. sec. superscr. in M) γεγωνίσκειν τὸ πᾶν; Similiter Soph. Ai. 540 τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; Eum. 300 οὔτοι σ' Ἀπόλλων — ῥύσαιτ' ἄν, ὥστε μὴ οὐ παρημελημένον ἔρρειν. ‖ τὸ μὴ οὐ cum infinitivo *quin*, *quominus*. Pr. 787 οὐκ ἐναντιώσομαι τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν. 918 οὐδὲν γὰρ αὐτῷ τοῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ πεσεῖν. Eum. 914 οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ τήνδ' ἀστύνικον ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν.

8. μή cum adverbiis. Pr. 1012 τῷ φρονοῦντι μὴ καλῶς. Sept. 279 τοιαῦτ' ἐπεύχου μὴ φιλοστόνως, Ag. 349 μὴ διχορρόπως ἰδεῖν. 927 τὸ μὴ κακῶς φρονεῖν. Eum. 794 ἐμοὶ πίθεσθε μὴ βαρυστόνως φέρειν. Ag. 931 τόδ' εἰπὲ μὴ παρὰ γνώμην ἐμοί.

9. μή in interrogatione. Ag. 672 τί μή; Sept. 208 ὁ ναύτης ἆρα μὴ 'ς πρῷραν φυγὼν πρύμνηθεν ηὗρε μηχανὴν σωτηρίας; Pr. 247 μή πού τι προὔβης τῶνδε καὶ περαιτέρω; 959 μή τί σοι δοκῶ ταρβεῖν; Pers. 344 μή σοι δοκοῦμεν τῇδε λειφθῆναι

μάχῃ; Ag. 682 μή τις ὄντιν' οὐχ ὁρῶμεν; Suppl. 295 μὴ καὶ λόγος τις Ζῆνα μιχθῆναι βροτῷ;

10. μή cum imperativo praesentis. Pr. 44 μὴ πόνει μάτην. 80 μὴ 'πίπλησσέ μοι. 271 μὴ δύρεσθε. 436 μή τοι χλιδῇ δοκεῖτε μηδ' αὐθαδίᾳ σιγᾶν με. 507 μή νυν βροτοὺς μὲν ὠφέλει. 629 μή μου προκήδου. 777 μή μοι προτείνων κέρδος εἶτ' ἀποστέρει. 807 τούτοις σὺ μὴ πέλαζε. 1026 τέρμα μή τι προσδόκα. Sept. 200 μὴ γυνὴ βουλευέτω. 201 μὴ βλάβην τίθει. 223 μή μοι θεοὺς καλοῦσα βουλεύου κακῶς. 242 μή νυν — κωκυτοῖσιν ἁρπαλίζετε. 246 μή νυν ἀκούουσ' ἐμφανῶς ἄκου' ἄγαν. 262 μὴ φίλους φόβει. 698 μὴ 'ποτρύνου. 1052 μὴ μακρηγόρει. 1066 δράτω τι πόλις καὶ μὴ δράτω. Ag. 918 μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ ἄβρυνε. 1059 μὴ σχολὴν τίθει. 1624 πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε. Ch. 102 μὴ κεύθετ' ἔνδον καρδίας. 219 μὴ μάτευ' ἐμοῦ μᾶλλον φίλον. 770 μή νυν σὺ ταῦτ' ἄγγελλε. 919 μὴ 'λεγχε τὸν πονοῦντα. 1052 μὴ φοβοῦ. Eum. 78 μὴ πρόκαμνε. 88 μὴ φόβος σε νικάτω φρένας. 133 μή σε νικάτω πόνος. 227 τιμὰς σὺ μὴ σύντεμνε. 801 μὴ θυμοῦσθε. Suppl. 209 μή νυν σχόλαζε. 397 μή μ' αἱροῦ κριτήν. 748 μόνην δὲ μὴ πρόλειπε. Frequens in his locis μή νυν in M, ut apud alios quoque scriptores, ubique μὴ νῦν scriptum est, de quo s. v. νῦν dicetur.

Cum imperativi aoristi persona tertia Sept. 1036 μὴ δοκησάτω τινί. Quam structuram probant grammatici, reprehendunt vero μή cum imperativi aoristi persona secunda constructum, cuius perrara sunt exempla, nullum apud Aeschylum: de quo dixi in Lex. Soph. p. 296.

Cum optativo praesentis. Ag. 341 ἔρως δὲ μή τις πρότερον ἐμπίπτοι στρατῷ. ubi in apogr. Flor. (nam in M haec pars fabulae excidit) ἐμπίπτῃ, sed superscripto οι.

11. μή cum coniunctivo aoristi. Pr. 625 μή τοί με κρύψῃς τοῦτο. 651 μὴ ἀπολακτίσῃς λέχος. 718 ὃν μὴ περάσῃς. Sept. 71 μή μοι πόλιν — ἐκθαμνίσητε. 129 πόλιν δορίπονον μὴ προδῶτε. 251 μὴ προδῷς πυργώματα. 676 μὴ — γένῃ ὀργὴν ὅμοιος. 714 μὴ 'λθῃς ὁδοὺς σὺ τάσδε. Ag. 131 μή τις ἄγα θεόθεν κνεφάσῃ. 146 μή τινας ἀντιπνόους ἐχενηΐδας αὔρας τεύξῃ. 937 μή νυν τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθῇς ψόγον. Sic Triclinius pro αἰδεσθείς. 1672 μὴ προτιμήσῃς. Ch. 233 μὴ 'κπλαγῇς φρένας. 503 μὴ 'ξαλείψῃς σπέρμα. Eum. 800 μὴ βαρὺν κότον σκήψησθε. 830 μὴ 'κβάλῃς ἐπὶ χθόνα καρπόν. 858 μὴ βάλῃς μήθ' αἱματηρὰς θηγάνας. Suppl. 200 μὴ πρόλεσχος — γένῃ. 340 μὴ 'κδῷς. 420 τὰν φυγάδα μὴ προδῷς. 711 729 μὴ τρέσητε. 1006 μὴ πάθωμεν. Fr. 244 μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν.

12. μή cum infinitivo imperativi significationem habente. Pr. 712 οἷς μὴ πελάζειν. Sept. 253 μή με δουλείας τυχεῖν.

13. μή, omisso quod ex praecedentibus intelligitur verbo Pr. 1075 μηδὲ ποτ' εἴπηθ' ὡς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον πῆμ' εἰσέβαλεν· μὴ δῆτ', αὐταὶ δ' ὑμᾶς αὐτάς. Ch. 918 μἀλλ' (sic scripsi pro μὴ ἀλλ') εἴφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας, i. e. μὴ αἰσχύνου, ἀλλὰ —. Nam praecesserat αἰσχύνομαι.

[illegible] ἡ cum optativo optantis. Sept. 5 ὃ μὴ γέ[illegible] [illegible]36 ἃ μὴ κραίνοι τύχη. [549 ἃ μὴ κραίνοι [illegible] 1249 μὴ γένοιτό πως. [Ch. 1005 τοιάδ' [illegible] ς ἐν δόμοισι μὴ γένοιτο.] Eum. 938 μὴ [illegible] Fr. 309 μή μοι παρασπιστὴς εἴη.

[illegible] enuntiatis finalibus idem est quod ὅπως μή vel ὡς μή vel ἵνα μή. Pr. 388 μὴ γάρ σε θρῆνος οὑμὸς εἰς ἔχθραν βάλῃ. 1061 τόπων μετά που χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς, μὴ φρένας ὑμῶν ἠλιθιώσῃ βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον. Sept. 657 οὔτε κλάειν οὔτ' ὀδύρεσθαι πρέπει, μὴ καὶ τεκνωθῇ δυσφορώτερος γόος. Pers. 531 προπέμπετ' ἐς δόμους, μὴ καί τι πρὸς κακοῖσι προσθῆται κακόν. Ag. 947 ὑπαί τις ἀρβύλας λύοι τάχος — μή τις πρόσωθεν ὄμματος βάλοι φθόνος. 1624 πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ παίσας μογῇς. Eum. 181 ἀπαλλάσσεσθε μαντικῶν μυχῶν, μὴ καὶ λαβοῦσα — ἀνῇς. 255 λεῦσσέ τε πάντα, μὴ λάθῃ φύγδα βάς. Suppl. 399 οὐκ — πρᾶξαιμ' ἂν — μὴ καί ποτε εἴπῃ λεώς. Sic Canterus καὶ μή ποτε.

16. μή post verba timendi vel cavendi. Sept. 765 δέδοικα δὲ σὺν βασιλεῦσι μὴ πόλις δαμασθῇ. 791 νῦν δὲ τρέω μὴ τελέσῃ καμψίπους Ἐρινύς. Pers. 117 φρὴν ἀμύσσεται φόβῳ — μὴ πόλις πύθηται. 163 οὐδαμῶς ἐμαυτῆς οὖσ' ἀδείμαντος — μὴ μέγας πλοῦτος κονίσας οὖδας ἀντρέψῃ ποδὶ ὄλβον. 751 δέδοικα μὴ πολὺς πλούτου πόνος — γένηται τοῦ φθάσαντος ἁρπαγή. Pr. 334 πάπταινε δ' αὐτὸς μή τι πημανθῇς ὁδῷ. 390 τούτου φυλάσσου μή ποτ' ἀχθεσθῇ κέαρ. Suppl. 498 φυλάξαι μὴ θράσος τέκῃ φόβον. Fr. 195 ἐξευλαβοῦ δὲ μή σε προσβάλῃ στόμα πέμφιξ.

De particulis οὐ μή s. v. οὐ dicetur.

17. μή τι vel μή τι *nihil*. Ch. 554 τοὺς δ' ἔν τι ποιεῖν, τοὺς δὲ μή τι δρᾶν λέγω. Adverbialiter *haudquaquam*. Pers. 698 μή τι μακιστῆρα μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων εἰπέ. ‖ *ne*. Pr. 776 καὶ μηδὲ σαυτῆς ἐκμαθεῖν ζήτει πόνους, ubi Blomfieldus recte, ut videtur, μή τι σαυτῆς. Sept. 686 μή τί σε θυμοπληθὴς δορίμαργος ἄτα φερέτω. Suppl. 427 μή τι τλᾷς τὰν ἱκέτιν εἰσιδεῖν. 392 μή τί ποτ' οὖν γενοίμαν ὑποχείριος. Conf. quae s. v. τις dicentur.

18. Post μή ubi sequitur verbum ab littera ε incipiens aut praepositiones ἐκ ἐξ ἐν ἐπί ἐς, littera ε aphaeresin patitur. Sic Ch. 919 μὴ 'λεγχε. Sept. 714 μὴ 'λθῃς. Ch. 233 μὴ 'κπλαγῇς. Eum. 830 μὴ 'κβάλῃς. Suppl. 304 μὴ 'κδῷς. Ch. 503 μὴ 'ξαλείψῃς. Suppl. 924 μὴ 'ξαιρήσεται. Pr. 80 μὴ 'πίπλησσε. Sept. 208 μὴ 'ς πρῷραν.

μή per synecphonesin coalescit cum diphthongo ου in μὴ οὐ, μὴ οὐκ una et μὴ οὐχί duabus syllabis pronuntiandis: v. exempla supra allata sub n. 7.

μή per crasin cum α brevi coalescit in μἀ—, cuius certissimum exemplum praebent particulae μὴ ἀλλά in μἀλλά contractae, quod non solum in codicibus saepe est servatum, sed etiam ab veteribus grammaticis agnitum: de quo dixi in annot. Oxon. ad Aristophanis Ran. 103 et Av. 109. μἀλλά autem si scribitur, sequitur eandem crasin aliis omnibus vocabulis esse restituendam quorum α initiale natura breve cum μή in unam syllabam coalescit, ubi librarii aut aphaeresin substituerunt aut plene scripserunt. Restitui igitur μἀδικεῖν Eum. 85 [694]. μἀμελεῖν Suppl. 725 773. μἀνατραπῆναι Sept. 1076. μἀπολωλότας Suppl. 209. et μἀλλά Ch. 918, quae omnia in M plene sunt scripta μὴ ἀ —.

μηδαμά *haudquaquam, nullo modo*. Pr. 526 μηδάμ' ὁ πάντα νέμων θεῖτ' ἐμᾷ γνώμᾳ κράτος ἀντίπαλον Ζεύς. Pers. 431 εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, μηδάμ' (sic ex apogr. pro μηδ' ἂν) ἡμέρᾳ μιᾷ πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν.

μηδαμῇ *nulla parte*. Pr. 58 μηδαμῇ χάλα.

μηδαμοῦ *nullo loco, nusquam*. Eum. 423

ὅπου τὸ χαίρειν μηδαμοῦ νομίζεται. 624 μητρὸς μηδαμοῦ τιμὰς νέμειν.

μηδαμῶς *nullo modo*. Pr. 337 ὁρμώμενον δὲ μηδαμῶς μ' ἀντισπάσῃς. Ag. 1654 μηδαμῶς, ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ἄλλα δράσωμεν κακά. Suppl. 731 ὅμως ἄμεινον — ἀλκῆς λαθέσθαι τῆσδε μηδαμῶς ποτέ. Eum. 712 ξύμβουλός εἰμι μηδαμῶς ἀτιμάσαι.

μηδέ *neque*, praecedente sententia vel affirmativa vel, quod multo frequentius, negativa. μηδέ autem et reliqua cum μή composita ab οὐδέ et reliquis cum οὐ compositis eodem modo differunt quo μή et οὐ: de quo supra dictum est s. v. μή. Ag. 754 τεκνοῦσθαι μηδ' ἄπαιδα θνήσκειν. 1449 μὴ περιώδυνος μηδὲ δεμνιοτήρης. Eum. 220 τὸ μὴ γενέσθαι (τίνεσθαι Meinekius) μηδ' ἐποπτεύειν κότῳ. 362 μηδ' εἰς ἀγκρισιν ἐλθεῖν. 714 ταρβεῖν κελεύω μηδ' ἀκαρπώτους κτίσαι. Suppl. 409 δεδορκὸς ὄμμα μηδ' ἄγαν ᾠνωμένον. Sept. 280 μὴ φιλοστόνως μηδ' ἐν ματαίοις κἀγρίοις ποιφύγμασιν. 1076 ἤρυξε πόλιν μἀνατραπῆναι μηδὲ — κατακλυσθῆν.

2. μηδέ *ne — quidem*. Pr. 776 καὶ μηδὲ σαυτῆς ἐκμαθεῖν ζήτει πόνους. ubi quum non aptum sit μηδέ, aut μή τι scribendum cum Blomfieldo aut μὴ σεαυτῆς. Sept. 615 δοκῶ μὲν οὖν σφε μηδὲ προσβαλεῖν πύλαις, Pers. 791 μηδ' εἰ στράτευμα πλεῖον ἢ (πληθύοι?) τὸ Μηδικόν. Ag. 569 τὸ μήποτ' αὖθις μηδ' ἀναστῆναι μέλειν.

3. μηδέ *neve* cum iisdem modis et temporibus construitur quibuscum μή construi supra ostendimus. Huius generis exempla ab Wellauero collecta sunt. Cum imperativo praesentis Pr. 327 σὺ δ' ἡσύχαζε μηδ' ἄγαν λαβροστόμει. 520 τοῦτ' οὐκ ἂν οὖν πύθοιο μηδὲ λιπάρει. 684 μηδέ μ' οἰκτίσας ξύνθαλπε. Sept. 34 εὖ θαρσεῖτε μηδ' ἐπηλύδων ταρβεῖτ' ἄγαν ὅμιλον. 238 ἕκηλος ἴσθι μηδ' ἄγαν ὑπερφοβοῦ. 480 κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ μηδέ μοι φθόνει λόγων. Ag. 919 μηδ' — ἐπίφθονον πόρον τίθει. 1039 ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε μηδ' ὑπερφρόνει. Eum. 507 μηδέ τις κικλησκέτω, 943 μηδ' ἄκαρπος αἰανὴς ἐφερπέτω νόσος. Suppl. 883 μηδέ τις σχολαζέτω. ‖ Cum coniunctivo praesentis. Suppl. 1025 μηδ' ἔτι Νείλου προχοὰς σέβωμεν. ‖ Cum coniunctivo aoristi. Pr. 583 μηδέ μοι φθονήσῃς. 783 χάριν θέσθαι θέλησον μηδ' ἀτιμάσῃς λόγου. Sept. 1040 μηδέ τῳ δόξῃ πάλιν. Pers. 824 μέμνησθ' Ἀθηνῶν Ἑλλάδος τε μηδέ τις — ὄλβον ἐκχέῃ μέγαν, ubi ἐκχέῃ aoristi potius est quam praesentis. Ag. 879 μηδὲ θαυμάσῃς τόδε. 1498 μηδ' ἐπιλεχθῇς. Eum. 540 μηδέ νιν — ἀτίσῃς. 824 οὐκ ἔστ' ἄτιμοι μηδὲ — στήσητε. 859 μὴ βάλῃς —, μηδὲ — ἱδρύσῃς Ἄρη. Suppl. 200 μὴ πρόλεσχος μηδ' ἐφολκὸς ἐν λόγῳ γένῃ. 357 μηδὲ — νεῖκος γένηται. 422 μὴ προδῷς — μηδ' ἴδῃς με. 484 μηδ ἀπορριφθῇ λόγος ἐμοῦ. 1008 μηδ' αἶσχος ἡμῖν — πράξωμεν. Fr. 182 μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς. Et praecedente imperativo praesentis Pr. 950 αὖθ' ἕκαστα φράζε, μηδέ μοι διπλᾶς ὁδούς, Προμηθεῦ, προσβάλῃς. 1034 φρόντιζε μηδ' αὐθαδίαν εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτέ. 1072 μέμνησθ' ἀγὼ προλέγω, μηδὲ — μέμψησθε τύχην μηδέ ποτ' εἴπητε. Ag. 919 μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ ἅβρυνε, μηδὲ — προσχάνῃς ἐμοί, μηδὲ — τίθει. 1464 μηδὲν θανάτου μοῖραν ἐπεύχου, — μηδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψῃς. Eum. 74 ὅμως δὲ φεῦγε μηδὲ μαλθακὸς γένῃ. 134 μή σε νικάτω πόνος μηδ' ἀγνοήσῃς. 801 μὴ θυμοῦσθε μηδ' ἀκαρπίαν τεύξητε. Fr. 321 ἕψου, μηδὲ λυπηθῇς πυρί. ‖ Cum imperativo aoristi. Pr. 332 καὶ νῦν ἔασον, μηδέ σοι μελησάτω. Suppl. 679 μηδέ τις ἀνδροκμὴς λοιγὸς ἐπελθέτω. ‖ Cum optativo. Pr. 529 μηδ' ἐλινύσαιμι — μηδ' ἀλίτοιμι. 896 μηδὲ πλαθείην γαμέτᾳ τινὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ. 902 μηδὲ κρεισσόνων ἐμοῦ θεῶν ἄφυκτον ὄμμα προσδράκοι με. Sept. 220 μηδ' ἐπίδοιμι τάνδ' ἀστυδρομουμέναν πόλιν. Eum. 980 μηδὲ πιοῦσα κόνις — ἁρπαλίσαι. Suppl. 661 μηδ' ἐπιχωρίοις ἔρις πτώμασιν αἱματίσαι πέδον γᾶς. 664 μηδ' — Ἄρης κέρσειεν ἄωτον. 1032 μηδ' ὑπ' ἀνάγκας γάμος ἔλθοι.

μηδείς *nullus*. Masculini μηδείς et feminini μηδεμία exempla apud Aeschylum nulla sunt, frequens vero est μηδὲν *nihil*. Pr. 938 ἐμοὶ δ' ἔλασσον Ζηνὸς ἢ μηδὲν μέλει. 44 τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα. 510 εὔελπίς εἰμί σε — μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν Διός. Eum. 489 ὅρκον πορόντας μηδὲν ἔκδικον φράσειν. 521 τίς δὲ μηδὲν ἐν φάει (δέει Auratus) καρδίαν (καρδίας legisse videtur scholiasta) ἀνατρέφων; [702 τίς γὰρ δεδοικὼς μηδὲν ἔνδικος βροτῶν;] Suppl. 1062 τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν. Sept. 260 οὐ σῖγα; μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πτόλιν; ‖ μηδὲν adverbialiter pro simplici μή. Pr. 72 μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν. 342 μηδὲν πόνει. 949 καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως, ἀλλ' αὖθ' ἕκαστα φράζε. Ag. 1462 μηδὲν θανάτου μοῖραν ἐπεύχου. 1528 μηδὲν ἐν Ἅιδου μεγαλαυχείτω. 1656 μηδὲν αἱματώμεθα. Pr. 128 μηδὲν φοβηθῇς.

μηδέπω *nondum*. Pr. 741 εἶναι δόκει σοι μηδέπω 'ν προοιμίοις. Pers. 435 εὖ νῦν τόδ' ἴσθι μηδέπω μεσοῦν κακόν.

Μηδικός *Medicus* s. *Persicus*. Pers. 791 εἰ στράτευμα πλεῖον ἢ (πληθύοι?) τὸ Μηδικόν.

μήδομαι *cogito*, *meditor*, *molior*. Pr. 477 οἵας τέχνας τε καὶ πόρους ἐμησάμην. Sept. 1057 τί δὲ μήσωμαι; Ag. 1100 τί ποτε μήδεται; 1102 μέγ' ἐν δόμοισι τοῖσδε μήδεται κακόν. Ch. 605 Θεστιὰς μήσατο πυρδαῆ τινα πρόνοιαν. [991 ἥτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος.]

μῆδος *consilium*. Pr. 602 Ἥρας ἐπικότοισι μήδεσι δαμεῖσα.

Μῆδοι *Medi*, nomine a Medo, Medeae filio, ducto, ut Πέρσαι, vicinas regiones habitantes, a Persa eius fratre appellati esse dicuntur: unde saepe alteri pro alteris nominantur, ut apud Aeschylum Pers. 236 καὶ στρατὸς τοιοῦτος. (Ἑλλήνων) ἔρξας πολλὰ δὴ Μήδους κακά, pro quibus in aliis omnibus huius fabulae locis Πέρσαι nominantur. Numero singulari fr. 450 in elegia, ubi de Persarum exercitu a Graecis in pugna Marathonia victo agitur, βαθυχαιτήεις Μῆδος. ‖ Pers. 765 Μῆδος γὰρ ἦν ὁ πρῶτος ἡγεμὼν στρατοῦ, ubi Μῆδος nominis proprii significationem potius habere videtur quam adiectivi gentilis, quod credidit scholiasta: de quo v. Hermanni annotatio.

μηκέτι (i. e. μὴ ἔτι, inserto κ ad similitudinem adverbii οὐκέτι) *haud amplius*. Ag. 510 τόξοις ἰάπτων μηκέτ' εἰς ἡμᾶς βέλη. 1334 μηκέτ' ἐσέλθῃς. Ch. 805 γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι.

μήκιστος (Dorice μάκιστος). V. μακρός.

μῆκος (Dorice μᾶκος) *longitudo*. Pr. 1020 μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου. Ag. [2 φρουρᾶς ἐτείας μῆκος, corruptum ex μῆχος, quod v.] 610 ἐν μήκει χρόνου. Suppl. 735 μῆκος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρόνου. 56 γνώσεται δὲ λόγους τις ἐν μάκει. Eum. 201 τοσοῦτο μῆκος ἔκτεινον λόγου. Fr. 334 σπίδιον μῆκος ὁδοῦ.

Μηλιεύς *Maliacus*. Pers. 486 Δωρίδ' αἶαν Μηλιᾶ τε κόλπον, οὗ Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ. Duplex huius adiectivi scriptura fuit,

Μαλιεύς et, qua sola tragici utuntur, Μηλιεύς. De utraque v. Thes. vol. 5 p. 991.

μηλόβοτος *ab ovibus depastus*. Suppl. 548 μηλοβότου Φρυγίας.

μῆλον *ovis*. [Sept. 275 μήλοισιν αἱμάσσοντας ἑστίας θεῶν.] Ag. 1057 ἕστηκεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγάς. 1416 μήλων φλεόντων εὐπόκοις νομεύμασιν. Eum. 944 μῆλά τ' εὐθενοῦντα. Fr. 41 μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον. 154 βρυχήμασιν μήλων.

μηλοτρόφος *oves alens*. Pers. 763 Ἀσίδος μηλοτρόφου. Quod ante Aeschylum dixerat Archilochus, cuius verba Ἀσίης μηλοτρόφου attulit schol. Eurip. Med. 713.

μηλοφόνος *oves occidens*. Ag. 730 μηλοφόνοισιν ἐν (ἐν addidit Bothius) ἄταις.

μήν (Dorice μάν) *vero, tamen*. Ch. 963 ἄναγε μὰν δόμοι (sic Hermannus pro δόμοις). Suppl. 1018 ἴτε μὰν ἀστυάνακτας μάκαρας θεοὺς γανάοντες. In interrogatione τί μήν *quid vero?* Eum. 203 ΧΟ. ἔχρησας ὥστε τὸν ξένον μητροκτονεῖν. ΑΠ. ἔχρησα ποινὰς τοῦ πατρὸς πέμψαι. τί μήν; ‖ Cum aliis coniunctum particulis. ἦ μήν *profecto vero:* de quo v. s. v. ἦ p. 148a. Usitatissimum est καὶ μήν, sequente non raro γε, sed non nisi uno pluribusve vocabulis interpositis. Pr. 459 καὶ μὴν ἀριθμόν ἔξοχον σοφισμάτων ἐξηῦρον. 1080 καὶ μὴν ἔργῳ κοὐκέτι μύθῳ χθὼν σεσάλευται. Sept. 372 καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' αὐτὸς Οἰδίπου τόκος. Sic καὶ μήν saepius apud Sophoclem ubi novae personae adventus indicandus est: de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 242a et 302a. Sept. 456 καὶ μὴν τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πρὸς πύλαις λέξω. Pers. 406 καὶ μὴν παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθος ὑπηντίαζε. Ag. 931 καὶ μὴν τόδ' εἰπὲ μὴ παρὰ γνώμην ἐμοί. 1178 καὶ μὴν ὁ χρησμὸς οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων ἔσται δεδορκώς. 1254 καὶ μὴν ἄγαν Ἕλλην' ἐπίσταμαι φάτιν. Ch. 174 καὶ μὴν ὅδ' ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος. 510 καὶ μὴν — τίμημα τύμβου τῆς ἀνοιμώκτου τύχης. Eum. 711 καὶ μὴν βαρεῖαν τήνδ' ὁμιλίαν χθονὸς ξύμβουλός εἰμι μηδαμῶς ἀτιμάσαι. Suppl. 311 καὶ μὴν Κάνωβον κἀπὶ Μέμφιν ἵκετο. Fr. 73 καὶ μὴν παλαιῶν τῶνδέ σοι σκωπευμάτων.

καὶ μὴν — γε. Pr. 982 καὶ μὴν σύ γ' οὔπω σωφρονεῖν ἐπίστασαι. 985 καὶ μὴν ὀφείλων γ' ἂν τίνοιμ' αὐτῷ χάριν. Sept. 245 καὶ μὴν ἀκούω γ' ἱππικῶν φρυαγμάτων. Pers. 266 καὶ μὴν παρών γε. 992 καὶ μὴν ἄλλον γε ποθοῦμεν. Ag. 1188 καὶ μὴν πεπωκώς γε. Ch. 205 καὶ μὴν στίβοι γε ποδῶν ὅμοιοι. Fr. 130 (in Bekk. Anecd. p. 321, 19) καὶ μὴν φιλῶ γε κἀβδέλυκτ' ἐμοὶ τάδε. Sic Bekkerus pro φιλῶ γὰρ ἀβδέλυκτ' ἐμοί.

ἀλλὰ μὴν et ἀλλὰ — μήν. Pers. 226 ἀλλὰ μὴν εὔνους γ' ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτής. 233 ἀλλὰ μὴν ἵμειρ' ἐμὸς παῖς τήνδε θηρᾶσαι πόλιν. Ag. 1652 ἀλλὰ κἀγὼ μὴν πρόκωπος οὐκ ἀναίνομαι θανεῖν, ubi notanda inusitata particulae collocatio, nisi ἀλλὰ μὴν κἀγὼ scribendum cum Porsono. ‖ οὐ μήν et οὐ μὴν — γε. Pr. 268 οὐ μήν τι ποιναῖς γ' ᾠόμην τοίαισί με κατισχνανεῖσθαι. Sept. 538 οὐ μὴν ἀκόμπαστός γ' ἐφίσταται πύλαις. Ag. 1068 οὐ μὴν πλέω ῥίψασ' ἀτιμωθήσομαι. 1279 οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν. ‖ οὐδὲ μήν, ἀλλ' οὐδὲ μήν, οὔτε — μήν. Sept. 809 οὐδ' [illegible]ως μὴν κατεσποδημένοι. Ch. 189 [illegible] ἡ κτανοῦσ' ἐκείρατο. Eum. 471 [illegible]ς. Sept. 668 οὔτ' ἐν πατρῴας [illegible]ᾳ. ‖ γε μήν. Pr. 871 σπορᾶς γε [illegible]αι θρασύς. Sept. 1062 σύ γε μὴν πολλῶν πενθητήρων τεύξει. Ag. 1378 σὺν χρόνῳ γε μήν. Eum. 51 ἄπτεροί γε μὴν ἰδεῖν αὗται.

μήνη *luna*. Pr. 797 ἡ νύκτερος μήνη.

μηνιαῖος *menstruus*. Suppl. 266 κνωδάλων — τὰ δὴ παλαιῶν αἱμάτων μιάσμασι | χρανθεῖσ' ἀνῆκε γαῖα μηνιαῖ' ἄχη. Sic emendavi codicis scripturam μηνεῖται ἄκη. Beluas dicit singulis mensibus emissas ulciscendorum scelerum causa. Alia huiusmodi monstra quotannis apparere credebantur, velut τὸ κῆτος ὃ τούς τε παρατυγχάνοντας ἀνθρώπους καὶ τοὺς γιγνομένους καρποὺς διέφθειρεν, tandem proiecta ei Hesiona placatum, ut narrant schol. Homeri Il 20, 145 aliique scriptores ab Heynio indicati ad Apollod. vol. 2 p. 158. ἄκη, quod est in codice, librarius vel casu intulit vel ex verbis proximis v. 268 τούτων ἄκη τομαῖα καὶ λυτήρια | πράξας. ἄχη dictum ut Ch. 585, ubi pariter de κνωδάλοις agitur, πολλὰ μὲν γᾶ τρέφει δεινὰ δειμάτων ἄχη —.

μηνίομαι *irascor*. Eum. 101 οὐδεὶς ὑπέρ μου δαιμόνων μηνίεται.

μῆνις *ira*. Ag. 155 μνάμων μῆνις τεκνόποινος. 701 τελεσσίφρων μῆνις. Ch. 294 οὐχ ὁρωμένην πατρὸς μῆνιν δέχεσθαι. Eum. 234 τοῦ προστροπαίου μῆνις. 314 οὔτις ἐφέρπει μῆνις ἀφ' ἡμῶν. 889 οὐ τἂν δικαίως τῇδ' ἐπιρρέποις πόλει μῆνίν τιν' ἢ κότον τινά. Suppl. 163 174 Ἰοῦς μῆνις μάστειρ' ἐκ θεῶν. De quo loco v. quae s. v. Ἰώ dixi.

μηνυτήρ *index*. Eum. 245 ἕπου δὲ μηνυτῆρος ἀφθέγκτου φραδαῖς.

μήποτε *nunquam, haud unquam*. Pr. [155 ὡς μήποτε θεός scriptura corrupta pro ὡς μήτε θεῶν, de qua dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XV.] 203 ὡς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν θεῶν. Ch. 182 εἰ τῆσδε χώρας μήποτε ψαύσει ποδί. Eum. 882 ὡς μήποτ' εἴπῃς. 976 μήποτ' ἐν πόλει στάσιν τᾷδ' ἐπεύχομαι βρέμειν. Suppl. 617 προφωνῶν μήποτ' εἰσόπιν χρόνου πόλιν παχῦναι. 943 ψῆφος κέκρανται μήποτ' ἐκδοῦναι βίᾳ στόλον γυναικῶν. Ag. 569 παροίχεται δὲ — τὸ μήποτ' αὖθις μηδ' ἀναστῆναι μέλειν. ‖ *ne unquam*. Pr. 1003 εἰσελθέτω σε μήποτε. Sept. 75 Κάδμου πόλιν ζυγοῖσι δουλίοισι μήποτε σχεθεῖν. Suppl. 632 μήποτε πυρίφατον τάνδε Πελασγίαν — κτίσαι μάχλον Ἄρη. [Ib. 399 καὶ μήποτε εἴπῃ λεώς, ubi recte Canterus μὴ καὶ ποτε.] Pr. 535 μήποτ' ἐκτακείη. 894 μήποτε μήποτέ μ' — εὐνάτειραν ἴδοισθε πέλουσαν. Sept. 219 μήποτ' ἐμὸν κατ' αἰῶνα λίποι θεῶν ἅδε πανάγυρις. Suppl. 659 μήποτε λοιμὸς ἀνδρῶν τάνδε πόλιν κενώσαι. 854 μήποτε πάλιν ἴδοιμ' ἀλφεσίβοιον ὕδωρ.

μήπω *necdum, ne iam nunc*. Pr. 631 μήπω γε, ubi ex praecedentibus alterius personae verbis intelligitur λέξῃς.

μηρός *femur*. Fr. 134 σέβας δὲ μηρῶν ἁγνὸν οὐκ ἐπῃδέσω. 135 μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία.

μήτε *neque*. Legitimus huius particulae (pariterque οὔτε particulae) usus est ut duo vel μήτε saepius repetito plura unius sententiae membra negentur. Sic Pr. 156 ὡς μήτε θεῶν μήτε τις ἀνδρῶν τοῖσδ' ἐγεγήθει. Ag. 365 ὅπως ἂν μήτε πρὸ καιροῦ μήθ' ὑπὲρ ἄστρων βέλος ἠλίθιον σκήψειεν. 665 ὡς μήτ' ἐν ὅρμῳ κύματος ζάλην ἔχειν μήτ' ἐξοκεῖλαι. 1381 ὡς μήτε φεύγειν μήτ' ἀμύνεσθαι μόρον. Eum. 36 ὡς μήτε σωκεῖν μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν. Suppl. 412 ὅπως — μήτε δῆρις ῥυσίων ἐφάψεται μήτε — θησόμεσθα. Pr. 891 ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ, καὶ

μήτε τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων μήτε τῶν γένᾳ μεγαλυνομένων ὄντα χερνήταν ἐραστεῦσαι γάμων. Sept. 1022 καὶ μήθ' ὁμαρτεῖν τυμβοχόα χειρώματα μήτ' ὀξυμόλποις προσσέβειν οἰμώγμασιν. 1058 πῶς τολμήσω μήτε σε κλάειν μήτε προπέμπειν ἐπὶ τύμβον; Pers. 166 ταῦτά μοι διπλῆ μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσίν, μήτε χρημάτων ἀνάνδρων πλῆθος ἐν τιμῇ σέβειν, μήτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς. 174 εὖ τόδ' ἴσθι — μή σε δὶς φράσαι μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον. Ag. 786 πῶς σε σεβίζω μήθ' ὑπεράρας μήθ' ὑποκάμψας; [Eum. 699 τὸ μήτ' ἄναρχον μήτε δεσποτούμενον ἀστοῖς περιστέλλουσα βουλεύω σέβειν.] Suppl. 611 καὶ μήτ' ἐνοίκων μήτ' ἐπηλύδων τινὰ ἄγειν. Fr. 257 μήτε χαίρειν μήτε λυπεῖσθαι βροτούς. 96 μηδὲ κρωσσοὺς μήτ' οἰνηροὺς μήθ' ὑδατηροὺς λείπειν. Pers. 292 ὑπερβάλλει γὰρ ἥδε συμφορὰ τὸ μήτε λέξαι μήτ' ἐρωτῆσαι πάθη. Eum. 526 μήτ' ἀνάρχετον βίον μήτε δεσποτούμενον αἰνέσῃς. [859 μὴ βάλῃς μήθ' αἱματηρὰς θηγάνας — μήτ' — ἱδρύσῃς Ἄρη.] Sept. 187 μήτ' ἐν κακοῖσι μήτ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ ξύνοικος εἴην. Fr. 309 (in verbis quae metro soluta attulit Aristides) μήτε παρασπιστὴς μήτ' ἐγγὺς εἴη. ‖ μήτ' οὖν Ag. 358 ὡς μήτε μέγαν μήτ' οὖν νεαρῶν τιν' ὑπερτελέσαι. 472 μήτ' εἴην πτολιπόρθης μήτ' οὖν αὐτὸς ἁλοὺς ὑπ' ἄλλων βίον κατίδοιμι. ‖ μήτε, respondente δέ, Suppl. 987 ὡς ἔχοιμι τίμιον γέρας, καὶ μήτ' ἀέλπτως δορικανεῖ μόρῳ θανὼν λάθοιμι, χώρᾳ δ' ἄχθος ἀείζων πέλοι, vitio manifesto. Non dubitandum quin altera exciderit pars sententiae, quae Paleii opinio est et Weckleinii in *Studiis Aeschyleis* p. 88.

μήτηρ (Dorice in melicis μάτηρ cum genitivo et dativo ματρός ματρί, vel ubi metrum postulat ματέρος ματέρι, quae formae alienae sunt ab diverbiis, in quibus constans est formae disyllabae usus μητρός μητρί: accusativus vero ubique trisyllabus est μητέρα, vel in melicis ματέρα) *mater*. Pr. 209 ἐμοὶ δὲ μήτηρ οὐχ ἅπαξ μόνον Θέμις — προυτεθεσπίκει. 874 ἡ παλαιγενὴς μήτηρ ἐμοὶ διῆλθε Τιτανὶς Θέμις. Pers. 151 μήτηρ βασιλέως. 157 θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφυς. Ch. 190 ἐμή γε μήτηρ. Eum. 460 ἀλλά νιν κελαινόφρων ἐμὴ μήτηρ κατέκτα. 658 οὐκ ἔστι μήτηρ ἡ κεκλημένη τέκνου τοκεύς. 736 μήτηρ γὰρ οὔτις ἐστὶν ἥ μ' ἐγείνατο. Pr. 1091 ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας. Sept. 532 μητρὸς ἐξ ὀρεσκόου βλάστημα. 753 ὅστε ματρὸς ἁγνὰν σπείρας ἄρουραν. 1032 μητρὸς ταλαίνης. Ch. 90 τῆς ἐμῆς μητρὸς πάρα. 141 σωφρονεστέραν πολὺ μητρὸς γενέσθαι. 240 τὸ μητρὸς ἐς σέ μοι ῥέπει στέργηθρον. 924 φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας. 986 μητρὸς ἔργα τῆς ἐμῆς. 989 μόρον τὸν μητρός. 1054 μητρὸς ἔγκοτοι κύνες. Eum. 3 τὸ μητρὸς δευτέρα τόδ' ἕζετο μαντεῖον. 122 φονεὺς δ' Ὀρέστης τῆσδε μητρὸς οἴχεται. 425 φονεὺς γὰρ εἶναι μητρὸς ἠξιώσατο. 580 τῆς τοῦδε μητρὸς τοῦ φόνου. 606 μητρὸς τῆς ἐμῆς ἐν αἵματι. 608 μητρὸς αἷμα φίλτατον. 624 μητρὸς μηδαμοῦ τιμὰς νέμειν. 653 τὸ μητρὸς αἷμα. 663 πατὴρ μὲν ἂν γένοιτ' ἄνευ μητρός. 761 μητρὸς τάσδε συνδίκους ὁρῶν. Fr. 172 τῆς σῆς λέγω τοι μητρός. Ch. 422 ἄσαντος ἐκ ματρός ἐστι θυμός. Suppl. 50 ἐν ποιονόμοις ματρὸς ἀρχαίας τόποις. 141 151 σπέρμα σεμνᾶς μέγα ματρός. 539 ματέρος ἀνθονόμους ἐπωπάς. 1039 μετάκοινοι δὲ φίλᾳ ματρὶ πάρεισιν. Pr. 217 προσλαβόντα μητέρα. Ag. 1235 θύουσαν Ἅιδου μητέρα. Ch. 899 μητέρ' αἰδεσθῶ κτανεῖν; 922 κτενεῖν ἔοικας, ὦ τέκνον, τὴν μητέρα. 1027 κτανεῖν τέ φημι μητέρ' οὐκ ἄνευ δίκης. Eum. 587 τὴν μητέρ' εἰπὲ πρῶτον εἰ κατέκτονας. 599 μητέρα κτανών. Pers. 156 μῆτερ ἡ Ξέρξου γεραιά. 215 οὔ σε βουλόμεσθα, μῆτερ, οὔτ' ἄγαν φοβεῖν λόγοις. 832 ὦ γεραιὰ μῆτερ ἡ Ξέρξου φίλη. Ch 430 δαΐα πάντολμε μᾶτερ. Eum. 321 μᾶτερ, ἅ μ' ἔτικτες, ὦ μᾶτερ Νύξ. 745 ὦ Νὺξ μέλαινα μῆτερ. 844 876 μᾶτερ Νύξ. Sept. 792 παῖδες μητέρων τεθραμμέναι. ‖ Improprie Sept. 225 πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας μήτηρ, γονῆς (sic Hermannus pro γυνή)σωτῆρος. Pers. 614 μητρὸς ἀγρίας ἄπο ποτὸν παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε. Ag. 265 ἕως γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα. Sept. 16 τέκνοις τε γῇ τε μητρί. 416 εἴργειν τεκούσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ. [Ib. in versu interpolatoris 584 μητρὸς δὲ πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη; scholiasta exp. τὰ δάκρυα τῆς πατρίδος, quod ineptum est.]

μῆτις *consilium*. Pr. 906 Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν. Ch. 626 γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν. Suppl. 61 τᾶς Τηρείας μήτιδος οἰκτρᾶς ἀλόχου. 970 τοῦ γὰρ προτέρα μῆτις.

μήτοι *profecto non*. Pr. 436 μήτοι χλιδῇ δοκεῖτε μηδ' αὐθαδίᾳ σιγᾶν με. Eum. 765 ὁρκωμοτήσας, μήτοι τιν' ἄνδρα δεῦρο — ἐποίσειν.

[Μητρογάθης. V. Μιτρογάθης.]

·μητραλοίας *matricida*. Eum. 153 τὸν μητραλοίαν δ' ἐξέκλεψας. 210 τοὺς μητραλοίας δ' ἐκ δόμων ἐλαύνομεν.

μητρόθεν (Dorice ματρόθεν) *a matre*. Sept. 664 φυγόντα μητρόθεν σκότον. Ch. 610 ἐπεὶ μολὼν ματρόθεν κελάδησε. 750 ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη.

μητροκασιγνήτη *soror uterina*. Forma Dorica Eum. 962 θεαί τ' ὦ Μοῖραι ματροκασιγνῆται. Nox enim et Eumenidum et Parcarum mater, ut monuit Wakefieldus collato Hesiodi Theog. v. 217 de Nocte καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο νηλεοποίνους.

μητροκτονέω *matrem occido*. Eum. 202 ἔχρησας ὥστε τὸν ξένον μητροκτονεῖν. 427 ποῦ γὰρ τοσοῦτο κέντρον ὡς μητροκτονεῖν; 595 ὁ μάντις ἐξηγεῖτό σοι μητροκτονεῖν;

μητροκτόνος *matrem occidens*. Ag. 1281 μητροκτόνον φίτυμα. Eum. 102 πρὸς χερῶν μητροκτόνων. 281 μητροκτόνον μίασμα. Substantive *matricida*. Eum. 492 τοῦδε μητροκτόνου, ubi ματροκτόνου scripsi.

μητρόπολις *urbs*. Forma Dorica Pers. 895 Σαλαμῖνά τε τᾶς νῦν ματρόπολις τῶνδ' αἰτία στεναγμῶν.

μητροφόνος *matrem occidens*. Eum. 268 ἀντίποιν' ὡς τίνῃς ματροφόνου δύας (μητροφόνας δύας M, quod correxit Casaubonus) *matricida*. Eum. 255 μὴ λάθῃ φύγδα βὰς ματροφόνος ἀτίτας.

μητρυιά *noverca*. Improprie Pr. 727 Σαλμυδησσία γνάθος, ἐχθρόξενος ναύταισι, μητρυιὰ νεῶν, i. e. perniciosa.

μητρῷος (Dorice ματρῷος) *maternus*. Eum. 84 κτανεῖν σ' ἔπεισα μητρῷον δέμας. 230 ἄγει γὰρ αἷμα μητρῷον. 261 αἷμα μητρῷον. 325 ματρῷον ἅγνισμα κύριον φόνου.

μηχανάομαι *machinor, efficio*. Sept. 1038 κατασκαφὰς ἐγὼ — τῷδε μηχανήσομαι. Ag. 965 ψυχῆς κόμιστρα τῆσδε μηχανωμένη.

μηχανή (Dorice μαχανά). Propria significatio vocabuli est *machina, instrumentum*, sed non raro de artificio quovis dicitur quo quis utitur ad rem aliquam efficiendam. Pr. 206 αἱμύλας δὲ μηχανὰς ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασιν. Sept. 132 de tri-

dente Neptuni ἰχθυβόλῳ μαχανᾷ. 209 ηὗρε μηχανὴν σωτηρίας. 1041 θάρσει παρέσται μηχανὴ δραστήριος. Pers. 113 πίσυνοι λεπτοδόμοις πείσμασι λαοπόροις τε μαχαναῖς (sic Blomf. pro μηχαναῖς). 722 μηχαναῖς (i. e. ponte) ἔζευξεν Ἕλλης πορθμόν. Ag. 677 χλωρόν τε καὶ βλέποντα μηχαναῖς Διός. 1253 τοῦ γὰρ τελοῦντος οὐ ξυνῆκα μηχανήν. 1582 χερὸς πατρῴας ἐκτίνοντα μηχανάς (i. e. crimina). 1609 πᾶσαν συνάψας μηχανὴν δυσβουλίας. Eum. 82 μηχανὰς εὑρήσομεν. 646 μηχανὴ λυτήριος. Suppl. 208 μηχανῆς δ' ἔστω κράτος. 459 ἐκ τῶνδε τοίνυν, ἴσθι, μηχανὴ καλή. 462 τί σοι περαίνει μηχανὴ συζωμάτων; 956 πόλιν πύργων βαθείᾳ μηχανῇ κεκλῃμένην. 1073 λυτηρίοις μηχαναῖς, ubi μαχαναῖς scripsi. Fr. 129 ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος. 312 δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

μηχάνημα *machina, artificium*. Pr. 469 τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρών. 989 οὐκ ἔστιν αἴκισμ' οὐδὲ μηχάνημ' ὅτῳ προτρέψεταί με Ζεύς. Ag. 1127 de veste qua Agamemno ab Clytaemnestra obvolutus erat μελαγκέρῳ λαβοῦσα μηχανήματι, de quo loco v. s. v. μελάγκερως. Ch. 981 ἴδεσθε — τὸ μηχάνημα.

μηχανορραφέω *dolos necto*. Ch. 221 αὐτὸς καθ' αὑτοῦ τἄρα μηχανορραφῶ.

μῆχαρ *remedium*. Pr. 606 τί μῆχαρ, ἢ τί φάρμακον νόσου, ubi M τί μὴ χρὴ τί, quod correxit Elmsleius. Ag. 199 χείματος ἄλλο μῆχαρ. Suppl. 394 ὕπαστρον δέ τοι μῆχαρ ὁρίζομαι γάμου δύσφρονος φυγᾷ. 594 τὸ πᾶν μῆχαρ οὔριος Ζεύς.

μῆχος *remedium*. Ag. 2 θεοὺς μὲν αἰτῶ τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων, φρουρᾶς ἐτείας μῆχος, ubi μῆκος M, quod correxerunt Stanleius et Valcken. ad Herodot. 4, 151. Verba φρουρᾶς ἐτείας μῆχος paraphrasis sunt praecedentium τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων, quae sine istiusmodi explicatione posita intelligi ab spectatoribus non poterant. Codex, puncto post ἐτείας posito, μῆκος δ' ἦν κοιμώμενος, ubi scholiorum interpolator (in margine dextro) adscripsit, τῶν κατὰ τὸ μῆκος τῆς ἐτείας φρουρᾶς, et, quod absurdius etiam est, (in sinistro) ἦν ἐπὶ μῆκος κοιμώμενος. μῆκος pro μῆχος scriptum ut μυκὸν pro μυχὸν in Eumen. v. 160. Nam sic ibi codex, non μυχόν, ut falso dictum est.

μιαίνω *polluo, violo*. Sept. 344 μιαίνων εὐσέβειαν Ἄρης. Ag. 209 μιαίνων παρθενοσφάγοισιν ῥείθροις πατρῴους χέρας. 637 εὔφημον ἦμαρ οὐ πρέπει κακαγγέλῳ γλώσσῃ μιαίνειν. 1669 μιαίνων τὴν δίκην. [Eum. 698 κακαῖς ἐπιρροαῖσι βορβόρῳ θ' ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων.] Suppl. 225 ἐχθρῶν ὁμαίμων καὶ μιαινόντων γένος, ubi Hermannus ἐχθρῶς ὅμαιμον καταμιαινόντων γένος. 650 ὃν τίς ἂν δόμος ἔχοι | ἐπ' ὀρόφων μιαίνοντα; ubi intelligi nequit μιαίνοντα, de quo alia alii coniecerunt, quorum ex coniecturis una memoratu digna est Weilii ἔχων — ἰαίνοιτο, qua simul tollitur hiatus inter ἔχοι et ἐπί. Passivum Suppl. 366 εἰ μιαίνεται πόλις. Ch. 859 μιανθεῖσαι πειραὶ κοπάνων.

μιαιφόνος *caede pollutus*. Pr. 868 κλύειν ἄναλκις μᾶλλον ἢ μιαιφόνος. Eum. 607 ὦ μιαιφόνε.

μίασμα *piaculum*. Sept. 682 οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος. Ag. 1420 μιασμάτων ἄποινα. Ch. 1017 ἄζηλα νίκης τῆσδ' ἔχων μιάσματα. Eum. 159 μιάσματι μυχὸν ἔχρανας. 281 μητροκτόνον μίασμα δ' ἔκπλυτον πέλει. 600 δυοῖν γὰρ εἶχε προσβολὰς μιασμάτοιν. Sic Elmsleius pro μιασμάτων. Suppl. 265 αἱμάτων μιάσμασι χρανθεῖσα γαῖα. 473 μίασμ' ἔλεξας οὐχ ὑπερτοξεύσιμον. 619 λέγων διπλοῦν μίασμα πρὸ πόλεως φανέν. De homine dictum Ag. 1645 γυνή, χώρας μίασμα καὶ θεῶν ἐγχωρίων. Ch. 1028 μητέρα — πατροκτόνον μίασμα καὶ θεῶν στύγος.

μιάστωρ *inquinator, pollutor*. Ch. 944 ὑπὸ δυοῖν μιαστόροιν. ‖ I. q. ἀλάστωρ *sceleris ultor* (qui vindicta sumenda ipse piacularis fit). Eum. 177 ἕτερον ἐν κάρᾳ μιάστορ' ἐκ κείνου πάσεται.

μίγνυμι *misceo*. Ch. 546 θρόμβῳ δ' ἔμιξεν αἵματος φίλον γάλα. Sept. 940 ἐν δὲ γαίᾳ ζόα φονορύτῳ μέμικται. Pers. 1052 μέλαινα δ' αὖ μεμίξεται, ubi αὖ ex ἂν factum in M, ut ἀμμεμίξεται scribendum videri possit. ‖ μίγνυμαι *coeo*. Eum. 69 αἷς οὐ μίγνυται θεῶν τις. Suppl. 295 μὴ καὶ λόγος τις Ζῆνα μιχθῆναι βροτῷ; Pr. 738 τῇδε γὰρ θνητῇ θεὸς χρῄζων μιγῆναι.

μικρός. V. σμικρός.

μιλτόπρεπτος *rubro colore decorus, ruber*. Fr. 114 λευκοῖς τε γὰρ μόροισι καὶ μελαγχίμοις καὶ μιλτοπρέπτοις βρίθεται.

μῑμέομαι *imitor*. Ch. 564 γλώσσης ἀϋτὴν Φωκίδος μιμουμένω.

μίμημα *imitamen*. Fr. 353 Λιβυρνικῆς μίμημα μανδύης χιτών.

μιμνήσκομαι *recordor*. Huius verbi Aeschylus formis tantum usus est ad praesens μνάομαι revocandis, perfecto μέμνημαι *memini*, et aoristo ἐμνησάμην *recordatus sum, mentionem feci*. μέμνημαι Pr. 522 ἄλλου λόγου μέμνησθε. 822 μέμνησαι δέ που. , 1071 μέμνησθ' ἁγὼ προλέγω. Pers. 285 φεῦ τῶν Ἀθηνῶν ὡς στένω μεμνημένος. 287 μεμνῆσθαί τοι πάρα. 824 μέμνησθ' Ἀθηνῶν. Ag. 830 τὰ δ' ἐς τὸ σὸν φρόνημα μέμνημαι κλύων. Ch. 115 μέμνησ' Ὀρέστου. 117 τοῦ φόνου μεμνημένη. 491 μέμνησο λουτρῶν. 492 μέμνησο δ' ἀμφίβληστρον. 681 πανδίκως μεμνημένος. Eum. 88 μέμνησο. Suppl. 202 μέμνησο δ' εἴκειν. 205 φυλάξομαι δὲ τάσδε μεμνῆσθαι σέθεν κεδνὰς ἐφετμάς. Aoristus Suppl. 51 τῶν πρόσθε πόνων μνασαμένα, forma Dorica, cuius alterum exemplum est Ch. 623, ubi in M ἐπεμνήσαμεν (male pro ἐπεμνησάμην, quod restituit Heathius), sed α super η scripto, ut ἐπεμνασάμαν scribendum sit, nisi Aeschylus satis habuit Dorica uti terminatione ἐπεμνησάμαν. Aoristi ἐμνήσθην *mentionem feci* exemplum praebet compositum ὑπεμνήσθην Pers. 328 τοιῶνδε τῶνδε νῦν ὑπεμνήσθην πέρι. Corruptum est ὑπομιμνήσκεις ib. 989, ubi metrum ὑποφαίνεις aut aliud huius mensurae verbum postulat.

μίμνω pro μένω *maneo* dixerunt tragici ubi metrum postulat, ab qua regula tribus tantum locis discessit Aeschylus, Sept. 34 πυλῶν ἐπ' ἐξόδοις | μίμνοντες. Pers. 805 μίμνουσι δ' ἔνθα πεδίον Ἀσωπὸς ῥοαῖς ἄρδει et Ag. 1563 μίμνει δὲ μίμνοντος ἐν θρόνῳ Διὸς παθεῖν τὸν ἔρξαντα, nisi, μένοντες et μένουσι scribendum et tertio loco, ubi in stropha (1533) iambus respondet, μένει, ut fecit Heimsoethius. Reliqua exempla sunt Ag. 74 ὑπολειφθέντες μίμνομεν. 149 μίμνει γὰρ φοβερὰ παλίνορτος — μῆνις. 1152 ἐμοὶ δὲ μίμνει σχισμὸς ἀμφήκει δορί. Ch. 1009 μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ. Suppl. 520 πρὸς ταῦτα μίμνε. Fr. 245 ἔνθ' οὔτε μίμνειν ἄνεμος οὔτ' ἐκπλεῖν ἐᾷ.

μῖμος *imitator*. Fr. 54 ταυρόφθογγοι δ' ὑπομυκῶνταί ποθεν ἐξ ἀφανοῦς φοβεροὶ μῖμοι.

[μιν vitiose pro νιν. V. s. v. ἵ p. 161.]

μινύθω *tabesco*. Sept. 920 δακρυχέων ἐκ φρε-

νός, ἃ κλαομένας μου μινύθει. Eum. 374 δόξαι — τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθουσιν ἄτιμοι.

μινύρομαι *minurio*. Ag. 16 ὅταν δ' ἀείδειν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ. Hesychius μινύρονται: προφωνοῦσι, προλέγουσι, quod pro κινύρονται restituendum esse Sept. 123 coniecit L. Dindorfius in Thes.

μινυρός *stridulus*. Ag. 1165 δυσαλγεῖ τύχᾳ μινυρὰ θρεομένας.

Μίνως (ῑ) *Minos*. Ch. 618 πιθήσασα δώροισι Μίνω.

μιξοβόας *cum clamore mixtus*. Fr. 392 μιξοβόαν πρέπει διθύραμβον ὁμαρτεῖν.

μιξόθροος *cum clamore mixtus*. Sept. 331 λαΐδος ὀλλυμένας μιξοθρόου. Vocabulum alibi non lectum, quod schol. exp. ἐκ πάσης συμμιγοῦς ἡλικίας.

μιξόμβροτος *cum humana figura mixtus*. Suppl. 569 βοτὸν ἐσορῶντες .δυσχερὲς μιξόμβροτον.

μισέω *odi*. Pr. 1068 τοὺς προδότας γὰρ μισεῖν ἔμαθον. 45 ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία.

μίσημα *persona odiosa*. Sept. 186 σωφρόνων μισήματα. Eum. 75 μισήματ' ἀνδρῶν καὶ θεῶν Ὀλυμπίων.

μισητός *odiosus*. Ag. 1228 γλῶσσα μισητῆς κυνός.

μισθός *merces*. Ag. 1261 κἀμοῦ (i. e. ἐμῆς ἀγωγῆς, quod sequitur v. 1263.) μισθὸν ἐνθήσειν κότῳ ⟨ποτῷ Auratus,- κύτει Scaliger) ἐπεύχεται.

μισόθεος *deorum osor*. Ag. 1090 μισόθεον μὲν οὖν (στέγην).

μῖσος *odium*. Ag. 1413 νῦν μὲν δικάζεις ἐκ πόλεως φυγὴν ἐμοὶ καὶ μῖσος ἀστῶν. Fr. 305, 9 μίσει τῶνδε. De homine odioso Ag. 1411 ἀπόπολις δ' ἔσει, μῖσος ὄβριμον ἀστοῖς.

Μιτρογάθης *Mitrogathes*, n. pr. Persicum Pers. 43 syllaba prima longa, penultima brevi, ubi in M μητρογαθής: sed similium nominum Persicorum (velut Μιτραδάτης et Μιτροβάτης apud Herodotum) comparatio veram esse docet apographorum scripturam Μιτρογαθής, nisi quod correcto accentu Μιτρογάθης scribendum.

μνάομαι. V. μιμνήσκομαι.

μνῆμα *monumentum*. Pr. 841 τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσιν βροτοῖς. De sepulcro in epigr. in Aeschylum (fr. 450) Αἰσχύλον — τόδε κεύθει μνῆμα καταφθίμενον.

μνημεῖον *monumentum*. Sept. 49 μνημεῖά θ' αὐτῶν τοῖς τεκοῦσιν ἐς δόμους πρὸς ἅρμ' Ἀδράστου χερσὶν ἔστεφον.

μνήμη *memoria*. Pr. 461 γραμμάτων τε συνθέσεις, μνήμης (sic Hemsterh. pro μνήμην) ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην. Suppl. 270 μνήμην ποτ' ἀντίμισθον ηὗρετ' ἐν λιταῖς.

μνημονεύω *reminiscor*. Pers. 783 κοὐ μνημονεύει τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς.

μνήμων (Dorice μνάμων) *memor*. Pr. 516 μνήμονές τ' Ἐρινύες. 789 ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν. Ag. 155 μνάμων μῆνις τεκνόποινος. Eum. 383 κακῶν τε μνήμονες σεμναί. [Suppl. 100 μνῆμον (sic Hermannus pro ἥμενον) ἄνω φρόνημά πως αὐτόθεν ἐξέπραξεν (Ζεὺς) ἔμπας ἑδράνων ἀφ' ἁγνῶν.]

μνησιπήμων *malorum memor*, *ex malorum recordatione nascens*. Ag. 180 μνησιπήμων πόνος.

[μνηστεύομαι. V. λοχεύομαι.]

μνηστήρ *procus*. Pr. 740 πικροῦ δ' ἔκυρσας, ὦ κόρη, τῶν σῶν γάμων μνηστῆρος.

μνήστωρ *memor*. Sept. 180 φιλοθύτων δέ τοι πόλεος ὀργίων μνήστορες ἔστε μοι.

μογέω *laboro*. Pr. 275 συμπονήσατε τῷ νῦν μογοῦντι. 603 δυσδαιμόνων δὲ τίνες οἳ, ἒή, οἷ' ἐγὼ μογοῦσιν; Ag. 1624 πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ πταίσας μογῇς.

μογερός *miser*. Pr. 565 ὅποι γῆς ἡ μογερὰ πεπλάνημαι. 594 εἰπέ μοι τᾷ μογερᾷ. Sept. 827 τοὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας — πολεμάρχους. 975 Μοῖρα βαρυδότειρα μογερά. Ag. 137 αὐτότοκος πρὸ λόχου μογερὰν πτάκα θυομένοισιν.

μόγις *aegre*, *vix*. Duae sunt formae, μόλις et μόγις, de quibus in Thes. vol. 5 p. 1128 1129 dictum est, memoratis etiam grammaticorum testimoniis. Tragicos omninoque Atticos veteres certum haberi potest μόλις praetulisse, etsi libri non raro inter utramque formam fluctuant. Apud Sophoclem constans in codice Mediceo est μόλις, in quattuor vero versibus Aeschyli bis legitur μόγις et bis μόλις. Pr. 131 πατρῴας μόγις παρειποῦσα φρένας. Pers. 509 Θρῄκην περάσαντες μόγις πολλῷ στρατῷ. ‖ οὐ μόλις *non vix*, sed statim. Ag. 1082 ἀπώλεσας γὰρ (γάρ μ' Karstenus) οὐ μόλις τὸ δεύτερον, quod Triclinius interpretatur οὐ μόλις, ἀλλὰ ταχέως. λέγει δὲ τὸν αὐτῆς ὅσον οὔπω γενησόμενον θάνατον. *non parum*, *sed funditus* Schneidewinus. Eum. 864 θυραῖος ἔστω πόλεμος οὐ μόλις παρών. ubi Weilius "οὐ μόλις παρών bene exponit schol. οὐ μακράν, modo hoc de tempore accipias. Bellum externum facile venturum tantum non adesse dicit." Tertium huius formulae exemplum est apud Euripidem 334 θέλουσαν οὐ μόλις καλεῖς.

μοῖρα *pars*. Pr. 631 μοῖραν δ' ἡδονῆς κἀμοὶ πόρε. Sept. 947 ἔχουσι μοῖραν λαχόντες — διοσδότων ἀχθέων. Ch. 238 ὦ τερπνὸν ὄμμα τέσσαρας μοίρας ἔχον ἐμοί. Suppl. 1041 δέδοται δ' Ἁρμονίᾳ μοῖρ' Ἀφροδίτας. ‖ De honore qui alicui tribuitur Pr. 292 οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν νείμαιμ' ἢ σοί. De eo quod a natura datum est Eum. 105 ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοῖρ' ἀπρόσκοπος φρενῶν. Sic pro βροτῶν ex schol. qui exp. ἡ τῆς φρενὸς μοῖρα οὐ προορᾷ ἐν ἡμέρᾳ. Eum. 476 αὗται δ' ἔχουσι μοῖραν οὐκ εὐπέμπελον. ‖ *sors*, *fatum*. Sept. 506 θέλων ἐξιστορῆσαι μοῖραν. Pers. 909 στυγερᾶς μοίρας τῆσδε κυρήσας. Ag. 1026 εἰ δὲ μὴ τεταγμένα μοῖρα μοῖραν ἐκ θεῶν εἶργε. 1314 κωκύσουσ' ἐμὴν Ἀγαμέμνονός τε μοῖραν. 1588 μοῖραν ηὗρετ' ἀσφαλῆ. Pers. 917 εἴθ' ὄφελε, Ζεῦ, κἀμὲ — θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι. Ag. 1462 μηδὲν θανάτου μοῖραν ἐπεύχου. ‖ *mors*. Ag. [1266 σὲ μὲν πρὸ μοίρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ. Versus inutilis, qui non intelligo quo consilio ab Aeschylo addi potuerit, quum nihil aliud contineat quam verba proxima ἴτ' ἐς φθόρον πεσόντα, quae aptissime sequutur post v. 1265.] 1365 πεπαιτέρα γὰρ μοῖρα τῆς τυραννίδος. 1451 τίς ἂν — μόλοι τὸν ἀεὶ φέρουσ' ἐν (ἐφ' Hermann.) ἡμῖν μοῖρ' ἀτέλευτον ὕπνον;

Μοῖρα *Parca*. Pr. 511 οὐ ταῦτα ταύτῃ Μοῖρά πω τελεσφόρος κρᾶναι πέπρωται. 694 ἰὼ ἰὼ Μοῖρα Μοῖρα. Sept. 975 986 ἰὼ Μοῖρα βαρυδότειρα μογερά. Pers. 101 θεόθεν γὰρ κατὰ Μοῖρ' ἐκράτησεν. Ag. 130 πάντα δὲ πύργων κτήνη — Μοῖρ' ἀλαπάξει. 1536 δίκην (sic Auratus pro δίκη) δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θηγάνει βλάβης πρὸς ἄλλαις θηγάναισι Μοῖρα. Ch. 910 ἡ Μοῖρα τούτων, ὦ τέκνον, παραιτία. 911 καὶ τόνδε τοίνυν Μοῖρ' ἐπόρσυνεν μόρον. Eum. 335 τοῦτο γὰρ λά-

χος διάνταία Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν. 1046 οὕτω Μοῖρά τε συγκατέβα. Fr. 449 κυανέη — Μοῖρα. Numero plurali Pr. 516 Μοῖραι τρίμορφοι. 895 ὦ πότνιαι (πότνιαι addidit Paleius) Μοῖραι. Ch. 306 ὦ μεγάλαι Μοῖραι. Eum. 172 παλαιγενεῖς Μοίρας φθίσας. 724 Μοίρας ἔπεισας ἀφθίτους θεῖναι βροτούς. 961 θεαί τ' ὦ Μοῖραι ματροκασιγνῆται, i. e. Parcae Eumenidum sorores uterinae.

μοιράομαι *partior*. Sept. 907 ἐμοιράσαντο δ' ὀξυκάρδιοι κτήματα.

μοιρόκραντος *a Parcis s. fato perfectus, constitutus*. Ch. 612 μοιρόκραντον ἐς ἦμαρ. Eum. 392 θεσμὸν τὸν μοιρόκραντον ἐκ θεῶν δοθέντα.

μολεῖν infinitivus aoristi ἔμολον cum futuro μολοῦμαι. Illius plurima apud tragicos exempla sunt, futuri unum apud Sophoclem (OC. 1742) unumque apud Aeschylum Pr. 689. Significatio autem verbi est *venire*, *ire*, diciturque non solum de hominibus, sed etiam de rebus quae vel exspectatae vel non exspectatae accidunt. Pr. 236 τὸ μὴ διαρραισθέντας εἰς "Αιδου μολεῖν. 667 πυρωπὸν ἐκ Διὸς μολεῖν κεραυνόν. 719 πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς. 825 πρὶν μολεῖν δεῦρο. 1028 θελήσῃ τ' εἰς ἀναύγητον μολεῖν "Αιδην. Sept. 284 εἰς ἑπτατειχεῖς ἐξόδους τάξω μολών. 367 ἐλπίς ἐστι νύκτερον τέλος μολεῖν. Pers. 183 ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκε — εἰς ὄψιν μολεῖν. 230 εὖτ' ἂν εἰς οἴκους μόλωμεν. 529 ἐάνπερ δεῦρ' ἐμοῦ πρόσθεν μόλῃ. Ag. 34 μολόντος εὐφιλῆ χέρα ἄνακτος. 192 πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι. 293 φῶς ἐπ' Εὐρίπου ῥοὰς Μεσσαπίου φύλαξι σημαίνει μολόν. 345 θεοῖς δ' ἀναμπλάκητος εἰ μόλοι στρατός. 601 πόσιν σπεύσω πάλιν μολόντα δέξασθαι. 606 γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὕροι μολών. 675 Μενέλεων γὰρ οὖν πρῶτόν τε καὶ μάλιστα προσδόκα μολεῖν. 766 ὅτε τὸ κύριον μόλῃ. 968 καὶ σοῦ μολόντος δωματῖτιν ἑστίαν θάλπος μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνεις μολών. 1225 τῷ μολόντι δεσπότῃ. 1398 αὐτὸς ἐκπίνει μολών. 1450 τίς ἂν ἐν τάχει — μόλοι; 1587 προστρόπαιος ἑστίας μολὼν πάλιν. 1667 ἐὰν δαίμων Ὀρέστην δεῦρ' ἀπευθύνῃ μολεῖν. Ch. 179 πῶς ἐκεῖνος δεῦρ' ἐτόλμησεν μολεῖν; 459 ἄκουσον ἐς φάος μολών. 573 ἢ καὶ μολὼν ἔπειτά μοι κατὰ στόμα ἀρεῖ. 610 ἐπεὶ μολὼν ματρόθεν κελάδησε. 766 πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον; 840 νέαν φάτιν δὲ πεύθομαι λέγειν τινὰς ξένους μολόντας. 935 ἔμολε μὲν δίκα Πριαμίδαις χρόνῳ. 937 ἔμολε δ' ἐς δόμον τὸν Ἀγαμέμνονος διπλοῦς λέων. 946 ἔμολε δ' ᾧ μέλει κρυπταδίου μάχας δολιόφρων ποινά. Eum. 15 μολόντα δ' αὐτὸν κάρτα τιμαλφεῖ λεώς. 79 μολὼν δὲ Παλλάδος ποτὶ πτόλιν. 155 ἐμοὶ δ' ὄνειδος ἐξ ὀνειράτων μολόν. 207 οὐ γὰρ δόμοισι τοῖσδε πρόσφορον μολεῖν. 289 ἐμοὶ μολεῖν ἀρωγόν. 458 μολὼν ἐς οἶκον. Suppl. 408 δεῖ — ἐς βυθὸν μολεῖν δεδορκὸς ὄμμα. 727 ἴσως γὰρ ἂν κῆρυξ τις ἢ πρέσβις μόλοι. 913 γυναικῶν ἐς πόλιν δοκεῖς μολεῖν. Fr. 127b καὶ μὴν πελάζει — ναύταισιν ἀσκεύοις μολών. 244 ὦ Θάνατε Παιάν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν. Construitur, ut exempla supra allata docent, plerumque cum praepositionibus loci significationem habentibus, ἀπό, ἐκ. εἰς, ἐπί, minus frequenter cum simplici accusativo loci. Sic Pers. 736 ἄσμενον μολεῖν γέφυραν. 809 γῆν μολόντες Ἑλλάδα. Ag. 968 σοῦ μολόντος δωματῖτιν ἑστίαν. Suppl. 239 ὅπως δὲ χώραν — μολεῖν ἔτλητε. 768 μολόντες ἀλίμενον χθόνα. [Incertum exemplum est versus spurii Sept. 613, ubi τείνουσι πομπὴν τὴν μακρὰν πάλιν μολεῖν, apographa vero πόλιν, de quo dictum est s. v. μακρός.] Futurum μολοῦμαι Pr. 689 οὔποτ' οὔποτ' ηὔχουν ξένους μολεῖσθαι λόγους εἰς ἀκοὰν ἐμάν.

μόλις. V. μόγις.

Μολοσσός *Molossus*. Pr. 829 πρὸς Μολοσσὰ γάπεδα. Μολοσσοί populus sunt Epiri, cuius regio Μολοσσία dicitur.

μολπή *cantus*. Ag. 106 θεόθεν καταπνείει πειθὼ μολπᾶν ἀλκᾷ σύμφυτος αἰών. Eum. 1043 1047 ὀλολύξατε νῦν ἐπὶ μολπαῖς.

μολπηδόν *cantus instar*. Pers. 389 ἠχῇ κέλαδος Ἑλλήνων πάρα μολπηδὸν ηὐφήμησεν.

μομφή *vituperium*. Sept. 1060 ἱερῶν πατρῴων δ' ὅσιος ὢν μομφῆς ἄτερ τέθνηκεν.

μοναρχία *unius imperium*. Sept. 882 πικρὰς μοναρχίας ἰδόντες.

μόναρχος *qui solus dominatur*, *rex*. Pr. 324 τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.

μονάς *solus*. Pers. 734 μονάδα δὲ Ξέρξην ἔρημον, ubi notandum genere masculino dictum, ut λογάς et feminini et masculini generis est.

[μονογενής *unicus*. Ag. 898 μονογενὲς τέκνον πατρί.]

μονόδους *uno dente praeditus*. Pr. 796 κόραι τρεῖς κυκνόμορφοι — μονόδοντες.

μονόζυξ *sola, a coniuge relicta*. Pers. 139 εὐνατῆρ' ἀποπεμψαμένα (εὐνατῆρα προπεμψαμένα apogr.) λείπεται μονόζυξ, quod ἄνευ τοῦ ἀνδρός exp. schol.

μονόκλαυτος *quem unus lacrimat*. Sept. 1064 μονόκλαυτον ἔχων θρῆνον ἀδελφῆς.

μονομάχος *pugnam singularem suscipiens*. Sept. 798 πύλας φερεγγύοις ἐφαρξάμεσθα μονομάχοισι προστάταις.

μονόμματος *unoculus*. Strabo 1 p. 43 Αἰσχύλου (fr. 202) κυνοκεφάλους καὶ στερνοφθάλμους καὶ μονομμάτους ἱστοροῦντος. Eadem 7 p. 299, ubi additum ἐν τῷ Προμηθεῖ, quod fortasse referendum ad Pr. 804 τόν τε μουνῶπα στρατὸν Ἀριμασπόν.

μονόρρυθμος *solitarius*. Suppl. 961 πάρεστιν οἰκεῖν καὶ μονορρύθμους δόμους. Vocabulum alibi non lectum, cui simile est ἰδιόρρυθμος.

μόνος *solus*, *unicus*. Pr. 425 μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον — εἰσιδόμαν θεόν. [Sept. 684 μόνον γὰρ κέρδος ἐν τεθνηκόσιν.] Pers. 632 μόνος ἂν θνητῶν πέρας εἴποι. 838 μόνης γάρ, οἶδα, σοῦ κλύων ἀνέξεται. Ag. 841 μόνος δ' Ὀδυσσεύς — ἦν ἐμοὶ σειραφόρος. 1614 μόνος δ' ἔποικτον τόνδε βουλεῦσαι φόνον (φῄς). Ch 866 μόνος ὢν ἔφεδρος. Eum. 827 κλῇδας οἶδα δωμάτων μόνη θεῶν. Suppl. 243 μόνον τόδ' Ἑλλὰς χθὼν συνοίσεται στόχῳ. 748 μόνην δὲ μὴ πρόλειπε. Fr. 156, 1 μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ — μόνου δὲ Πειθὼ δαιμόνων ἀποστατεῖ. 244 μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν ἰατρός.

μόνον adverbialiter *solummodo*. Pr. 209 οὐχ ἅπαξ μόνον. 621 τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσας μόνον. [849 ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον.] Latino *modo* (de quo v. Thes. vol. 5 p. 1178) respondet Ch. 244 μόνον Κράτος τε καὶ Δίκη — συγγένοιτό μοι. Suppl. 1012 μόνον φύλαξαι τάσδ' ἐπιστολὰς πατρός. Fr. 280 εἰ γάρ τιν' ἑστιοῦχον ὄψομαι μόνον. ‖ Formae Ionicae μοῦνος, qua saepe metri causa usi sunt Sophocles et Euripides, nulla apud Aeschylum sunt exempla praeter compositum μουνώψ, quod v.]

μονόσκηπτρος *solus sceptra gerens*. De sede ab uno regnante occupata Suppl. 374 μονοσκή-

πτροισι δ' ἐν θρόνοις. Alterum huius compositi exemplum est apud Nonnum Ev. Ioann. 19, 12 Καίσαρος μονοσκήπτρου βασιλῆος.

μονοστιβής *solus incedens.* Ch. 768 εἰ ξὺν λοχίταις εἴτε καὶ μονοστιβῆ.

μονόφρουρος *solus custodiens.* Ag. 257 Clytaemnestra dicitur τόδ' ἄγχιστον Ἀπίας γαίας μονόφρουρον ἕρκος.

μονόφρων *suam unius sententiam tenens.* Ag. 757 δίχα δ' ἄλλων μονόφρων εἰμί.

μονόψηφος *suo unius arbitrio decernens.* Suppl. 373 de Iove μονοψήφοισι νεύμασιν σέθεν.

μονόω *solum relinquo, desero.* Suppl. 748 γυνὴ μονωθεῖσ' οὐδέν.

μόριμος *a fato constitutus.* Ch. 361 μόριμον λάχος περαίνων. Nam sic correxi pro πιμπλάντων, quod ex glossemate ortum est πιμπλάνων.

μόρον *morum.* Fr. 259 ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων. 114 λευκοῖς τε γὰρ μόροισι καὶ μελαγχίμοις — βρίθεται ταὐτοῦ χρόνου.

μόρος *sors a fato constituta, mors.* Pr. 248 θνητοὺς ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον. 680 ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν ἀφνίδιος μόρος τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν. Sept. 199 λευστῆρα δήμου δ' οὔτι μὴ φύγῃ μόρον. 383 σαίνειν μόρον τε καὶ μάχην ἀψυχίᾳ. 589 οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον. 697 λέγουσα κέρδος πρότερον ὑστέρου μόρου. 704 τί οὖν ἔτ' ἂν σαίνοιμεν ὀλέθριον μόρον; 751 ἐγείνατο μὲν μόρον αὐτῷ. Pers. 369 εἰ μόρον φευξοίαθ' Ἕλληνες κακόν. 444 τεθνᾶσιν οἰκτρῶς δυσκλεεστάτῳ μόρῳ. 446 μόρῳ δὲ ποίῳ τούσδε φῂς ὀλωλέναι; 478 ναῶν αἳ πεφεύγασιν μόρον. 546 μόρον τῶν οἰχομένων. Ag. 329 ἀποιμώζουσι φιλτάτων μόρον. 1146 λιγείας μόρον ἀηδόνος. 1246 Ἀγαμέμνονός σέ φημ' ἐπόψεσθαι μόρον. 1297 εἰ δ' ἐτητύμως μόρον τὸν αὑτῆς οἶσθα. 1321 οἰκτείρω σε θεσφάτου μόρου. 1381 ὡς μήτε φεύγειν μήτ' ἀμύνεσθαι μόρον. 1415 ὡσπερεὶ βοτοῦ μόρον. 1495 1519 δολίῳ μόρῳ δαμείς. 1600 μόρον δ' ἄφερτον Πελοπίδαις ἐπεύχεται. 1627 τόνδ' ἐβούλευσας μόρον. 1634 ἐπειδὴ τῷδ' ἐβούλευσας μόρον. Ch. 8 οὐ γὰρ παρὼν ᾤμωξα σόν, πάτερ, μόρον. 18 δός με τίσασθαι μόρον πατρός. [296 ταριχευθέντα παμφθάρτῳ μόρῳ.] 441 μόρον κτίσαι μωμένα. 444 λέγεις πατρῷον μόρον. 482 μέγαν προσθεῖσαν Αἰγίσθῳ μόρον, ubi aliud requiritur vocabulum, de quo alii alia coniecerunt, φθόρον, μόθον, πόνον. 837 τὸν αἴτιον δ' ἐξαπολλὺς μόρου. 841 μόρον δ' Ὀρέστου. 911 καὶ τόνδε τοίνυν Μοῖρ' ἐπόρσυνεν μόρον. 927 πατρὸς γὰρ αἶσα τόνδ' ἐπουρίζει μόρον. [988 τόνδ' ἐγὼ μετῆλθον ἐνδίκως μόρον τὸν μητρός· Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον.] 1074 ἢ μόρον εἴπω; Eum. 26 Πενθεῖ καταρράψας μόρον. 502 πάντ' ἐφήσω μόρον. 636 ἀνδρὸς μὲν ὑμῖν οὗτος εἴρηται μόρος. 640 πατρὸς προτιμᾷ Ζεὺς μόρον. 739 γυναικὸς οὐ προτιμήσω μόρον. 760 πατρῷον αἰδεσθεὶς μόρον. Suppl. 65 ξυντίθησι δὲ παιδὸς μόρον. 804 ἐλθέτω μόρος πρὸ κοίτας γαμηλίου. 987 δορικανεῖ μόρῳ θανών. Fr. 299 τὸν πεπρωμένον μόρον. 303 δέδοικα μῶρον κάρτα πυραύστου μόρον. Numero plurali Sept. 420 αἱματηφόρους μόρους.

μόρσιμος *a fato constitutus.* Pr. 933 ᾧ θανεῖν οὐ μόρσιμον. Sept. 263 σὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον. 281 οὐ γάρ τι μᾶλλον μὴ φύγῃς τὸ μόρσιμον. Ag. 157 ἀπέκλαγξε μόρσιμ' ἀπ' ὀρνίθων ὁδίων οἴκοις βασιλείοις. 1048 ἐντὸς δ' ἂν οὖσα μορσίμων ἀγρευμάτων, Ch. 103 τὸ μόρσιμον γὰρ τόν τ' ἐλεύθερον μένει. 464 τὸ μόρσιμον μένει πάλαι. Eum. 217 εὐνὴ γὰρ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ μόρσιμος, ubi quod in M est μόρσιμοι recte in μόρσιμος mutatum in apographis, male in μορσίμη ab Turnebo. Nam terminationis femininae nec necessitas hoc loco erat neque usquam alibi legitur: de quo dixit L. Dindorfius in Thes. vol. 5 p. 1204. Suppl. 46 ἐπεκραίνετο μόρσιμος αἰών. 787 θέλοιμι δ' ἂν μορσίμου βρόχου τυχεῖν, ubi quum *laqueus* inepte dicatur fatalis et metrum, ut versus strophicus docet, duas syllabas breves postulet, ego eiecto glossemate βρόχου, προπρό conieci, μορσίμου sine articulo substantive dicto: de quo v. Praef. ed. Lips. quintae p. LXXIV. Suppl. 1047 ὅ τι τοι μόρσιμόν ἐστιν, τὸ γένοιτ' ἄν. Fr. 11 σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δ' ἐμοί.

μορφή *forma, figura.* Pr. 21 οὔτε φωνὴν οὔτε του μορφὴν βροτῶν ὄψει. 78 ὅμοια μορφῇ γλῶσσά σου γηρύεται. 210 πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία. 449 ὀνειράτων ἀλίγκιοι μορφαῖσι. 644 διαφθορὰν μορφῆς. 673 μορφὴ καὶ φρένες διάστροφοι ἦσαν. Eum. 193 πᾶς δ' ὑφηγεῖται τρόπος μορφῆς. Suppl. 496 μορφῆς δ' οὐχ ὁμόστολος φύσις. Fr. 298 νυκτέρων φαντασμάτων ἔχουσι μορφάς. 305, 5 δύο γὰρ οὖν μορφὰς φανεῖ, ubi probabilius est μορφά numero duali, ut dixi s. v. δύο.

μόρφωμα *formatura, figura.* Ag. 873 ἅπαξ ἑκάστῳ κατθανὼν μορφώματι. 1218 ὀνείρων προσφερεῖς μορφώμασιν. Eum. 412 βροτείοις ἐμφερεῖς μορφώμασιν.

μουνώψ *unoculus.* Pr. 804 τόν τε μουνῶπα στρατὸν Ἀριμασπόν, de quo v. s. v. μονόμματος.

μοῦσα, quod proprie *deam cantus* significat, etiam de cantu ipso dixerunt tragici, inprimis Euripides, raro Sophocles et Aeschylus, cuius duo sunt exempla, Suppl. 695 εὔφαμον δ' ἐπὶ βωμοῖς μοῦσαν θεῖατ' ἀοιδοί. Eum. 308 μοῦσαν στυγερὰν ἀποφαίνεσθαι δεδόκηκεν.

μουσόμαντις *cantor et vates.* Arist. Av. 277 τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀριβάτης; ubi schol. τοῦτο εἶπεν εἰς τὸ τερατῶδες τοῦ ὄρνιθος ἀφορῶν, οὐδὲν πρὸς τὸ προκείμενον, παρὰ τὸ ἐξ Ἠδωνῶν Αἰσχύλου (fr. 57) "τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις" et quae sequuntur verba corrupta.

μουσομήτωρ *artes pariens.* Pr. 461 μνήμης ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην.

μόχθημα *labor.* Pr. 464 μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων.

μοχθηρός *laboriosus, aerumnosus.* Sept. 257 ΕΤ. ὦ Ζεῦ γυναικῶν οἷον ὤπασας γένος. ΧΟ. μοχθηρόν, ὥσπερ ἄνδρας ὧν ἁλῷ πόλις. Ch. 752 καὶ πολλὰ καὶ μοχθήρ' ἀνωφέλητ' ἐμοὶ τλάσῃ. Hoc accentu utrobique M. Grammaticorum quorundam opinio fuit adiectiva πονηρος et μοχθηρος, ubi mali s. improbi significationem habeant, ab Atticis ὀξυτόνως, ubi laboriosi s. aerumnosi, προπαροξυτόνως pronuntiata esse, quod tradunt Herodianus apud Arcadium p. 71, 16 et Ammonius p. 95. Rectius Trypho, quem solam probasse prosodiam μοχθηρός, nullo significationis discrimine, refert Ammonius p. 116, quocum consentit Eustathius p. 341, 14, ut alia omnia huiusmodi adiectiva, velut καματηρός et ὀλισθηρός, oxytona sunt.

μόχθος *labor, aerumna.* Pr. 99 πῇ ποτε μόχθων χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι. 244 σοῖσιν οὐ συνασχαλᾷ μόχθοις. 314 ὥστε σοι τὸν νῦν ὄχλον (sic Doederleinius recte correxit pro χόλον) παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν. 383 μόχθον περισσόν. 541 μυρίοις μόχθοις διακναιόμενον. 756 οὐδὲν ἔστι τέρμα μοι προκείμενον μόχθων. 913 τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπήν. 1026

χος διάνταία Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν. 1046 οὕτω Μοῖρά τε συγκατέβα. Fr. 449 κυανέη — Μοῖρα. Numero plurali Pr. 516 Μοῖραι τρίμορφοι. 895 ὦ πότνιαι (πότνιαι addidit Paleius) Μοῖραι. Ch. 306 ὦ μεγάλαι Μοῖραι. Eum. 172 παλαιγενεῖς Μοίρας φθίσας. 724 Μοίρας ἔπεισας ἀφθίτους θεῖναι βροτούς. 961 θεαί τ' ὦ Μοῖραι ματροκασιγνῆται, i. e. Parcae Eumenidum sorores uterinae.

μοιράομαι *partior*. Sept. 907 ἐμοιράσαντο δ' ὀξυκάρδιοι κτήματα.

μοιρόκραντος *a Parcis* s. *fato perfectus, constitutus*. Ch. 612 μοιρόκραντον ἐς ἦμαρ. Eum. 392 θεσμὸν τὸν μοιρόκραντον ἐκ θεῶν δοθέντα.

μολεῖν infinitivus aoristi ἔμολον cum futuro μολοῦμαι. Illius plurima apud tragicos exempla sunt, futuri unum apud Sophoclem (OC. 1742) unumque apud Aeschylum Pr. 689. Significatio autem verbi est *venire*, *ire*, diciturque non solum de hominibus, sed etiam de rebus quae vel exspectatae vel non exspectatae accidunt. Pr. 236 τὸ μὴ διαρραισθέντας εἰς Ἅιδου μολεῖν. 667 πυρωπὸν ἐκ Διὸς μολεῖν κεραυνόν. 719 πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς. 825 πρὶν μολεῖν δεῦρο. 1028 θελήσῃ τ' εἰς ἀναύγητον μολεῖν Ἅιδην. Sept. 284 εἰς ἑπτατειχεῖς ἐξόδους τάξω μολών. 367 ἐλπίς ἐστι νύκτερον τέλος μολεῖν. Pers. 183 ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκε — εἰς ὄψιν μολεῖν. 230 εὖτ' ἂν εἰς οἴκους μόλωμεν. 529 ἐάνπερ δεῦρ' ἐμοῦ πρόσθεν μόλῃ. Ag. 34 μολόντος εὐφιλῆ χέρα ἄνακτος. 192 πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι. 293 φῶς ἐπ' Εὐρίπου ῥοὰς Μεσσαπίου φύλαξι σημαίνει μολόν. 345 θεοῖς δ' ἀναμπλάκητος εἰ μόλοι στρατός. 601 πόσιν σπεύσω πάλιν μολόντα δέξασθαι. 606 γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὕροι μολών. 675 Μενέλεων γὰρ οὖν πρῶτόν τε καὶ μάλιστα προσδόκα μολεῖν. 766 ὅτε τὸ κύριον μόλῃ. 968 καὶ σοῦ μολόντος δωματῖτιν ἑστίαν θάλπος μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνεις μολών. 1225 τῷ μολόντι δεσπότῃ. 1398 αὐτὸς ἐκπίνει μολών. 1450 τίς ἂν ἐν τάχει — μόλοι; 1587 προστρόπαιος ἑστίας μολὼν πάλιν. 1667 ἐὰν δαίμων Ὀρέστην δεῦρ' ἀπευθύνῃ μολεῖν. Ch. 179 πῶς ἐκεῖνος δεῦρ' ἐτόλμησεν μολεῖν; 459 ἄκουσον ἐς φάος μολών. 573 ἢ καὶ μολὼν ἔπειτά μοι κατὰ στόμα ἀρεῖ. 610 ἐπεὶ μολὼν ματρόθεν κελάδησε. 766 πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον; 840 νέαν φάτιν δὲ πεύθομαι λέγειν τινὰς ξένους μολόντας. 935 ἔμολε μὲν δίκα Πριαμίδαις χρόνῳ. 937 ἔμολε δ' ἐς δόμον τὸν Ἀγαμέμνονος διπλοῦς λέων. 946 ἔμολε δ' ᾧ μέλει κρυπταδίου μάχας δολιόφρων ποινά. Eum. 15 μολόντα δ' αὐτὸν κάρτα τιμαλφεῖ λεώς. 79 μολὼν δὲ Παλλάδος ποτὶ πτόλιν. 155 ἐμοὶ δ' ὄνειδος ἐξ ὀνειράτων μολόν. 207 οὐ γὰρ δόμοισι τοῖσδε πρόσφορον μολεῖν. 289 ἐμοὶ μολεῖν ἀρωγόν. 458 μολὼν ἐς οἶκον. Suppl. 408 δεῖ — ἐς βυθὸν μολεῖν δεδορκὸς ὄμμα. 727 ἴσως γὰρ ἂν κῆρυξ τις ἢ πρέσβις μόλοι. 913 γυναικῶν ἐς πόλιν δοκεῖς μολεῖν. Fr. 127b καὶ μὴν πελάζει — ναύταισιν ἀσκεύοις μολών. 244 ὦ Θάνατε Παιάν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν. Construitur, ut exempla supra allata docent, plerumque cum praepositionibus loci significationem habentibus, ἀπό, ἐκ, εἰς, ἐπί, minus frequenter cum simplici accusativo loci. Sic Pers. 736 ἄσμενον μολεῖν γέφυραν. 809 γῆν μολόντες Ἑλλάδα. Ag. 968 σοῦ μολόντος δωματῖτιν ἑστίαν. Suppl. 239 ὅπως δὲ χώραν — μολεῖν ἔτλητε. 768 μολόντες ἀλίμενον χθόνα. [Incertum exemplum est versus spurii Sept. 613, ubi τείνουσι πομπὴν τὴν μακρὰν πάλιν μολεῖν, apographa vero πόλιν, de quo dictum est s. v. μακρός.] Futurum μολοῦμαι Pr. 689 οὔποτ' οὔποτ' ηὔχουν ξένους μολεῖσθαι λόγους εἰς ἀκοὰν ἐμάν.

μόλις. V. μόγις.

Μολοσσός *Molossus*. Pr. 829 πρὸς Μολοσσὰ γάπεδα. Μολοσσοί populus sunt Epiri, cuius regio Μολοσσία dicitur.

μολπή *cantus*. Ag. 106 θεόθεν καταπνείει πειθὼ μολπᾶν ἀλκᾷ σύμφυτος αἰών. Eum. 1043 1047 ὀλολύξατε νῦν ἐπὶ μολπαῖς.

μολπηδόν *cantus instar*. Pers. 389 ἠχῇ κέλαδος Ἑλλήνων πάρα μολπηδὸν ηὐφήμησεν.

μομφή *vituperium*. Sept. 1060 ἱερῶν πατρῴων δ' ὅσιος ὢν μομφῆς ἄτερ τέθνηκεν.

μοναρχία *unius imperium*. Sept. 882 πικρὰς μοναρχίας ἰδόντες.

μόναρχος *qui solus dominatur, rex*. Pr. 324 τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.

μονάς *solus*. Pers. 734 μονάδα δὲ Ξέρξην ἔρημον, ubi notandum genere masculino dictum, ut λογάς et feminini et masculini generis est.

[μονογενής *unicus*. Ag. 898 μονογενὲς τέκνον πατρί.]

μονόδους *uno dente praeditus*. Pr. 796 κόραι τρεῖς κυκνόμορφοι — μονόδοντες.

μονόζυξ *sola, a coniuge relicta*. Pers. 139 εὐνατῆρ' ἀποπεμψαμένα (εὐνατῆρα προπεμψαμένα apogr.) λείπεται μονόζυξ, quod ἄνευ τοῦ ἀνδρός exp. schol.

μονόκλαυτος *quem unus lacrimat*. Sept. 1064 μονόκλαυτον ἔχων θρῆνον ἀδελφῆς.

μονομάχος *pugnam singularem suscipiens*. Sept. 798 πύλας φερεγγύοις ἐφαρξάμεσθα μονομάχοισι προστάταις.

μονόμματος *unoculus*. Strabo 1 p. 43 Αἰσχύλου (fr. 202) κυνοκεφάλους καὶ στερνοφθάλμους καὶ μονομμάτους ἱστοροῦντος. Eadem 7 p. 299, ubi additum ἐν τῷ Προμηθεῖ, quod fortasse referendum ad Pr. 804 τόν τε μουνῶπα στρατὸν Ἀριμασπόν.

μονόρρυθμος *solitarius*. Suppl. 961 πάρεστιν οἰκεῖν καὶ μονορρύθμους δόμους. Vocabulum alibi non lectum, cui simile est ἰδιόρρυθμος.

μόνος *solus, unicus*. Pr. 425 μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον — εἰσιδόμαν θεόν. [Sept. 684 μόνον γὰρ κέρδος ἐν τεθνηκόσιν.] Pers. 632 μόνος ἂν θνητῶν πέρας εἴποι. 838 μόνης γάρ, οἶδα, σοῦ κλύων ἀνέξεται. Ag. 841 μόνος δ' Ὀδυσσεύς — ἦν ἐμοὶ σειραφόρος. 1614 μόνος δ' ἔποικτον τόνδε βουλεῦσαι φόνον (φῄς). Ch 866 μόνος ὢν ἔφεδρος. Eum. 827 κλῇδας οἶδα δωμάτων μόνη θεῶν. Suppl. 243 μόνον τόδ' Ἑλλὰς χθὼν συνοίσεται στόχῳ. 748 μόνην δὲ μὴ πρόλειπε. Fr. 156, 1 μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ — μόνου δὲ Πειθὼ δαιμόνων ἀποστατεῖ. 244 μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν ἰατρός.

μόνον adverbialiter *solummodo*. Pr. 209 οὐχ ἅπαξ μόνον. 621 τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσας μόνον. [849 ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον.] Latino *modo* (de quo v. Thes. vol. 5 p. 1178) respondet Ch. 244 μόνον Κράτος τε καὶ Δίκη — συγγένοιτό μοι. Suppl. 1012 μόνον φύλαξαι τάσδ' ἐπιστολὰς πατρός. Fr. 280 εἰ γάρ τιν' ἑστιοῦχον ὄψωμαι μόνον. ‖ Formae Ionicae μοῦνος, qua saepe metri causa usi sunt Sophocles et Euripides, nulla apud Aeschylum sunt exempla praeter compositum μουνώψ, quod v.]

μονόσκηπτρος *solus sceptra gerens*. De sede ab uno regnante occupata Suppl. 374 μονοσκή-

πτροισι δ' ἐν θρόνοις. Alterum huius compositi exemplum est apud Nonnum Ev. Ioann. 19, 12 Καίσαρος μονοσκήπτρου βασιλῆος.

μονοστιβής *solus incedens*. Ch. 768 εἰ ξὺν λοχίταις εἴτε καὶ μονοστιβῆ.

μονόφρουρος *solus custodiens*. Ag. 257 Clytaemnestra dicitur τόδ' ἄγχιστον Ἀπίας γαίας μονόφρουρον ἕρκος.

μονόφρων *suam unius sententiam tenens*. Ag. 757 δίχα δ' ἄλλων μονόφρων εἰμί.

μονόψηφος *suo unius arbitrio decernens*. Suppl. 373 de Iove μονοψήφοισι νεύμασιν σέθεν.

μονόω *solum relinquo, desero*. Suppl. 748 γυνὴ μονωθεῖσ' οὐδέν.

μόριμος *a fato constitutus*. Ch. 361 μόριμον λάχος περαίνων. Nam sic correxi pro πιμπλάντων, quod ex glossemate ortum est πιμπλάνων.

μόρον *morum*. Fr. 259 ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων. 114 λευκοῖς τε γὰρ μόροισι καὶ μελαγχίμοις — βρίθεται ταὐτοῦ χρόνου.

μόρος *sors a fato constituta, mors*. Pr. 248 θνητοὺς ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον. 680 ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν ἀφνίδιος μόρος τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν. Sept. 199 λευστῆρα δήμου δ' οὔτι μὴ φύγῃ μόρον. 383 σαίνειν μόρον τε καὶ μάχην ἀψυχίᾳ. 589 οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον. 697 λέγουσα κέρδος πρότερον ὑστέρου μόρου. 704 τί οὖν ἔτ' ἂν σαίνοιμεν ὀλέθριον μόρον; 751 ἐγείνατο μὲν μόρον αὐτῷ. Pers. 369 εἰ μόρον φευξοίαθ' Ἕλληνες κακόν. 444 τεθνᾶσιν οἰκτρῶς δυσκλεεστάτῳ μόρῳ. 446 μόρῳ δὲ ποίῳ τούσδε φῂς ὀλωλέναι; 478 ναῶν αἳ πεφεύγασιν μόρον. 546 μόρον τῶν οἰχομένων. Ag. 329 ἀποιμώζουσι φιλτάτων μόρον. 1146 λιγείας μόρον ἀηδόνος. 1246 Ἀγαμέμνονός σέ φημ' ἐπόψεσθαι μόρον. 1297 εἰ δ' ἐτητύμως μόρον τὸν αὑτῆς οἶσθα. 1321 οἰκτείρω σε θεσφάτου μόρου. 1381 ὡς μήτε φεύγειν μήτ' ἀμύνεσθαι μόρον. 1415 ὡσπερεὶ βοτοῦ μόρον. 1495 1519 δολίῳ μόρῳ δαμείς. 1600 μόρον δ' ἄφερτον Πελοπίδαις ἐπεύχεται. 1627 τόνδ' ἐβούλευσας μόρον. 1634 ἐπειδὴ τῷδ' ἐβούλευσας μόρον. Ch. 8 οὐ γὰρ παρὼν ᾤμωξα σόν, πάτερ, μόρον. 18 δός με τίσασθαι μόρον πατρός. [296 ταριχευθέντα παμφθάρτῳ μόρῳ.] 441 μόρον κτίσαι μωμένα. 444 λέγεις πατρῷον μόρον. 482 μέγαν προσθεῖσαν Αἰγίσθῳ μόρον, ubi aliud requiritur vocabulum, de quo alii alia coniecerunt, φθόρον, μόθον, πόνον. 837 τὸν αἴτιον δ' ἐξαπολλὺς μόρου. 841 μόρον δ' Ὀρέστου. 911 καὶ τόνδε τοίνυν Μοῖρ' ἐπόρσυνεν μόρον. 927 πατρὸς γὰρ αἶσα τόνδ' ἐπουρίζει μόρον. [988 τόνδ' ἐγὼ μετῆλθον ἐνδίκως μόρον τὸν μητρός· Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον.] 1074 ἢ μόρον εἴπω; Eum. 26 Πενθεῖ καταρράψας μόρον. 502 πάντ' ἐφήσω μόρον. 636 ἀνδρὸς μὲν ὑμῖν οὗτος εἴρηται μόρος. 640 πατρὸς προτιμᾷ Ζεὺς μόρον. 739 γυναικὸς οὐ προτιμήσω μόρον. 760 πατρῷον αἰδεσθεὶς μόρον. Suppl. 65 ξυντίθησι δὲ παιδὸς μόρον. 804 ἐλθέτω μόρος πρὸ κοίτας γαμηλίου. 987 δορικανεῖ μόρῳ θανών. Fr. 299 τὸν πεπρωμένον μόρον. 303 δέδοικα μῶρον κάρτα πυραύστου μόρον. Numero plurali Sept. 420 αἱματηφόρους μόρους.

μόρσιμος *a fato constitutus*. Pr. 933 ᾧ θανεῖν οὐ μόρσιμον. Sept. 263 σὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον. 281 οὐ γάρ τι μᾶλλον μὴ φύγῃς τὸ μόρσιμον. Ag. 157 ἀπέκλαγξε μόρσιμ' ἀπ' ὀρνίθων ὁδίων οἴκοις βασιλείοις. 1048 ἐντὸς δ' ἂν οὖσα μορσίμων ἀγρευμάτων, Ch. 103 τὸ μόρσιμον γὰρ τόν τ' ἐλεύθερον μένει. 464 τὸ μόρσιμον μένει πάλαι. Eum. 217 εὐνὴ γὰρ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ μόρσιμος, ubi quod in M est μόρσιμοι recte in μόρσιμος mutatum in apographis, male in μορσίμη ab Turnebo. Nam terminationis femininae nec necessitas hoc loco erat neque usquam alibi legitur: de quo dixit L. Dindorfius in Thes. vol. 5 p. 1204. Suppl. 46 ἐπεκραίνετο μόρσιμος αἰών. 787 θέλοιμι δ' ἂν μορσίμου βρόχου τυχεῖν, ubi quum *laqueus* inepte dicatur fatalis et metrum, ut versus strophicus docet, duas syllabas breves postulet, ego eiecto glossemate βρόχου, προπρό conieci, μορσίμου sine articulo substantive dicto: de quo v. Praef. ed. Lips. quintae p. LXXIV. Suppl. 1047 ὅ τι τοι μόρσιμόν ἐστιν, τὸ γένοιτ' ἄν. Fr. 11 σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δ' ἐμοί.

μορφή *forma, figura*. Pr. 21 οὔτε φωνὴν οὔτε του μορφὴν βροτῶν ὄψει. 78 ὅμοια μορφῇ γλῶσσά σου γηρύεται. 210 πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία. 449 ὀνειράτων ἀλίγκιοι μορφαῖσι. 644 διαφθορὰν μορφῆς. 673 μορφὴ καὶ φρένες διάστροφοι ἦσαν. Eum. 193 πᾶς δ' ὑφηγεῖται τρόπος μορφῆς. Suppl. 496 μορφῆς δ' οὐχ ὁμόστολος φύσις. Fr. 298 νυκτέρων φαντασμάτων ἔχουσι μορφάς. 305, 5 δύο γὰρ οὖν μορφὰς φανεῖ, ubi probabilius est μορφά numero duali, ut dixi s. v. δύο.

μόρφωμα *formatura, figura*. Ag. 873 ἅπαξ ἑκάστῳ κατθανὼν μορφώματι. 1218 ὀνείρων προσφερεῖς μορφώμασιν. Eum. 412 βροτείοις ἐμφερεῖς μορφώμασιν.

μουνώψ *unoculus*. Pr. 804 τόν τε μουνῶπα στρατὸν Ἀριμασπόν, de quo v. s. v. μονόμματος.

μοῦσα, quod proprie *deam cantus* significat, etiam de cantu ipso dixerunt tragici, inprimis Euripides, raro Sophocles et Aeschylus, cuius duo sunt exempla, Suppl. 695 εὔφαμον δ' ἐπὶ βωμοῖς μοῦσαν θεῖατ' ἀοιδοί. Eum. 308 μοῦσαν στυγερὰν ἀποφαίνεσθαι δεδόκηκεν.

μουσόμαντις *cantor et vates*. Arist. Av. 277 τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀριβάτης; ubi schol. τοῦτο εἶπεν εἰς τὸ τερατῶδες τοῦ ὄρνιθος ἀφορῶν, οὐδὲν πρὸς τὸ προκείμενον, παρὰ τὸ ἐξ Ἠδωνῶν Αἰσχύλου (fr. 57) "τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις" et quae sequuntur verba corrupta.

μουσομήτωρ *artes pariens*. Pr. 461 μνήμης ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην.

μόχθημα *labor*. Pr. 464 μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων.

μοχθηρός *laboriosus, aerumnosus*. Sept. 257 ET. ὦ Ζεῦ γυναικῶν οἷον ὤπασας γένος. XO. μοχθηρόν, ὥσπερ ἄνδρας ὧν ἁλῷ πόλις. Ch. 752 καὶ πολλὰ καὶ μοχθήρ' ἀνωφέλητ' ἐμοὶ τλάσῃ. Hoc accentu utrobique M. Grammaticorum quorundam opinio fuit adiectiva πονηρος et μοχθηρος, ubi mali s. improbi significationem habeant, ab Atticis ὀξυτόνως, ubi laboriosi s. aerumnosi, προπαροξυτόνως pronuntiata esse, quod tradunt Herodianus apud Arcadium p. 71, 16 et Ammonius p. 95. Rectius Trypho, quem solam probasse prosodiam μοχθηρός, nullo significationis discrimine, refert Ammonius p. 116, quocum consentit Eustathius p. 341, 14, ut alia omnia huiusmodi adiectiva, velut καματηρός et ὀλισθηρός, oxytona sunt.

μόχθος *labor, aerumna*. Pr. 99 πῆ ποτε μόχθων χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι. 244 σοῖσιν οὐ συνασχαλᾷ μόχθοις. 314 ὥστε σοι τὸν νῦν ὄχλον (sic Doederleinius recte correxit pro χόλον) παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν. 383 μόχθον περισσόν. 541 μυρίοις μόχθοις διακναιόμενον. 756 οὐδέν ἐστι τέρμα μοι προκείμενον μόχθων. 918 τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπήν. 1026

τοιοῦδε μόχθου τέρμα. Ag. 555 μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσαυλίας. 1659 εἰ δέ τοι μόχθων γένοιτο τῶνδ' ἅλις. Ch. 521 μάτην ὁ μόχθος. 921 τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω. 1020 μόχθος δ' ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἥξει. 1069 παιδοβόροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι. Eum. 248 πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμῆσι φυσιᾷ σπλάγχνον. 505 λῆξιν ὑπόδοσίν τε μόχθων. Suppl. 352 φράζουσα βοτῆρι μόχθους. Fr. 128 δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους.

μοχλός *obex.* Ch. 879 γυναικείας πύλας μοχλοῖς χαλᾶτε.

μυδροκτυπέω *candentem ferri massam malleo tundo.* Pr. 366 κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἥμενος μυδροκτυπεῖ Ἥφαιστος. Adiectivo μυδροκτύπος usus est Euripides Herc. fur. 992.

μύδρος *ferrum candens.* Fr. 297 σφύρας δέχεσθαι κἀπιχαλκεύειν μύδρους. Dicitur numero et singulari et plurali: v. Thes. vol. 5 p. 1242.

μυελός *medulla.* Ag. 76 νεαρὸς μυελὸς στέρνων ἐντὸς ἀνάσσων.

μύζω *mussito.* De sono qualis est gementium Eum. 118 μύζοιτ' ἄν, ubi in M est parepigraphe μυγμός, iterumque post v. 119. 189 μύζουσιν οἰκτισμὸν πολύν.

μυθέομαι *fabulor, loquor.* Suppl. 277 ἄπιστα μυθεῖσθ', ὦ ξένοι, κλύειν ἐμοί. Cum iubendi significatione Pr. 664 ἐπισκήπτουσα καὶ μυθουμένη ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμέ.

μῦθος *verbum, dictum, oratio.* Pr. 505 βραχεῖ δὲ μύθῳ πάντα συλλήβδην μάθε. 641 σαφεῖ δὲ μύθῳ πᾶν ὅπερ προσχρῄζετε πεύσεσθε. 647 παρηγόρουν λείοισι μύθοις. 685 μηδέ μ' οἰκτίσας ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν. 826 τεκμήριον τοῦτ' αὐτὸ δοὺς μύθων ἐμῶν. 954 φρονήματος πλέως ὁ μῦθός ἐστιν. Sept. [1051 ἔρις περαίνει μῦθον ὑστάτη θεῶν.] Pers. 154 καὶ προσφθόγγοις δὲ χρεὼν αὐτὴν πάντας μύθοισι προσαυδᾶν. 162 ἐς δ' ὑμᾶς ἐρῶ μῦθον. 698 μή τι μακιστῆρα μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων. Ch. 452 δι' ὤτων δὲ συντέτραινε μῦθον. 553 ἁπλοῦς ὁ μῦθος. Eum. 82 θελκτηρίους μύθους ἔχοντες. 582 ὑμῶν ὁ μῦθος. 1021 αἰνῶ δὲ μύθους τῶνδε τῶν κατευγμάτων. Suppl. 274 βραχὺς τορός θ' ὁ μῦθος. 447 γένοιτο μύθου μῦθος ἂν θελκτήριος. ‖ *proverbium.* Ch. 314 τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ. ‖ *fabula, res narrata.* Fr. 129 ὡς δ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυστικῶν κλέος. Pers. 713 πάντα γάρ, Δαρεῖ', ἀκούσει μῦθον ἐν βραχεῖ λόγῳ. Ch. 164 νέου δὲ μύθου τοῦδε κοινωνήσατε. 743 εὖτ' ἂν πύθηται μῦθον. ‖ Ut ἔργον et λόγος saepe sibi sunt opposita, sic ἔργον et μῦθος Pr. 1080 ἔργῳ κοὐκέτι μύθῳ χθὼν σεσάλευται.

[μυθοῦσθαι Ag. 1368 ex θυμοῦσθαι corruptum. V. θυμόομαι.]

μυκάομαι *mugio.* Suppl. 351 de Ione in vaccam mutata ἂμ πέτραις ἠλιβάτοις, ἵν' ἀλκᾷ πίσυνος μέμυκε φράζουσα βοτῆρι μόχθους.

μυκηθμός *mugitus.* Fr. 155 ἔνθ' Ἀδραστείας ἕδος Ἴδη τε μυκηθμοῖσι καὶ βρυχήμασι πρέπουσι μήλων.

μύκημα *mugitus.* Improprie de tonitru Pr. 1062 βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον.

Μύκονος (ῠ) *Myconus,* insula una ex Cycladibus Pers. 885.

μυκτηρόκομπος *per nares strepens.* Sept. 464 μυκτηροκόμποις πνεύμασιν πληρούμενοι, i. e. spiritu qui per nares emissus sonum iactabundum edit, ut interpretatur Blomfieldus. Post Aeschylum hoc vocabulo usus est Constantinus Manasses, qui μυκτηρόκομπα φρυάγματα dixit Chron. 5887 et μυκτηροκόμπους ἵππους 3683.

Μύλασος *Mylasus.* Stephanus Byz. Μύλασα: πόλις Καρίας, ἀπὸ Μυλάσου τοῦ Χρυσάορος. — λέγεται καὶ Μύλασος (sic cod. Vratisl. pro vulgato Μύλας), ὡς Αἰσχύλος ἐν Καρσὶν ἢ Εὐρώπῃ (fr. 99 a).

[μύραινα *muraena.* Ch. 994 μύραινά γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ.]

μυρηρός *unguentarius, unguenta continens.* Fr. 179 χωρὶς μυρηρῶν τευχέων.

μυριάς *decem millium numerus, innumerabilis.* Pers. 927 πάνυ ταρφύς τις (sic Franzius pro γὰρ φύστις) μυριὰς ἀνδρῶν ἐξέφθινται.

μυριετής *decem millium* (i. e. immensum) *annorum numerum complectens.* Pr. 94 τὸν μυριετῆ χρόνον ἀθλεύσω.

μυριόνταρχος *decem millium praefectus.* Pers. 314 Μάταλλος μυριόνταρχος. Sed 994 Μάρδων ἀνδρῶν μυριόνταρχον Ξάνθιν, ubi metrum postulat μυριοταγόν, quod restitui. Absurdum est enim μυριόνταρχον quattuor syllabis pronuntiatum.

μυρίος proprie de decem millium numero dictum saepissime *innumerabilis* significationem habet. Pers. 302 μυρίας ἵππου βραβεύς. 981 μυρία μυρία πεμπαστάν. Pr. 512 μυρίαις δὲ πημοναῖς δύαις τε καμφθείς. 541 μυρίοις μόχθοις διακναιόμενον.

μυριωπός *decies mille,* i. e. *innumeris, oculis instructus.* Pr. 569 τὸν μυριωπὸν εἰσορῶσα βούταν.

μύρμηξ *formica.* Pr. 453 ὥστ' ἀήσυροι μύρμηκες.

Μυρμιδόνες inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 128—140).

μύρον *unguentum.* Fr. 12 τὰς σὰς βακκάρεις τε καὶ μύρα.

μῦς *mitulus s. musculus.* Fr. 25 κόγχοι, μύες κὤστρεια.

μύσαγμα *macula, labes.* Suppl. 995 τό τ' εἰπεῖν εὐπετὲς μύσαγμά πως.

Μύσιος *Mysius.* Pers. 322 Σεισάμης θ' ὁ Μύσιος. 1054 κἄπιβῶ τὸ Μύσιον. ubi schol. οἱ γὰρ Μυσοὶ καὶ Φρύγες εἰσὶ μάλιστα θρηνητικοί. et similiter Eustathius ad Dionys. Pers. 221. Fr. 141 Μύσιαί τ' ἐπιρροαί.

Μυσός *Mysius.* Pers. 52 ἀκοντισταὶ Μυσοί. Suppl. 549 ἄστυ Μυσῶν. ‖ Μυσοί inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 141—144).

μύσος *scelus, piaculum.* Ch. 651 δωμάτων παλαιτέρων τίνειν μύσος. 967 ὅταν ἀφ' ἑστίας μύσος πᾶν ἐλαθῇ. Eum. 195 οὐ χρηστηρίοις ἐν τοῖσδε πλησίοισι τρίβεσθαι μύσος. 378 τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεπόταται. 445 οὐδ' ἔχει μύσος πρὸς χειρὶ τῇμῇ. 839 872 ἀτίετον, φεῦ, μύσος.

μυστικός *mysticus.* Fr. 384 ἔφριξ'· ἐρῶ (sic correxi pro ἔρως) δὲ τοῦδε μυστικοῦ τέλους.

μυχθίζω *suspiro, ingemisco.* μυχθίζειν ex Aeschylo (fr. 348) affert Eustathius p. 440, 25 et 1965, 48. Compositi forma media legitur Pr. 743 σὺ δ' αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζει (— ῃ M).

μύχιος *in recessu situs, sinuosus.* Pers. 875 μυχία τε Προποντίς. κόλπον Προποντίδος ex Apoll. Rh. 1, 983 comparat Blomfieldus.

μυχόθεν *ex angulo, a penetralibus.* Ag. 96 πελάνῳ μυχόθεν βασιλείῳ. Ch. 35 φόβος — ἀμβόαμα μυχόθεν ἔλακε.

μυχός *angulus, penetrale.* Pr. 433 κελαινὸς

Ἀΐδος δ' ὑποβρέμει μυχὸς γᾶς. 133 κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος διῇξεν ἄντρων μυχόν. 453 ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις. 839 πόντιος μυχός. Ch. 446 μυχοῦ δ' ἄφερκτος. 801 οἵ τ' ἔσωθεν δωμάτων πλουτογαθῆ μυχὸν νομίζετε. Ch. 954 μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός. Eum. 39 ἕρπω πρὸς πολυστεφῆ μυχόν. 170 μιάσματι μυχὸν (μυκόν M) ἔχρανας. 180 ἀπαλλάσσεσθε μαντικῶν μυχῶν.

μύωψ *asilus, oestrus*. Schol. Apoll. Rh. 1, 1265 μύωψ εἶδος μυίας κατὰ τὸ ἔαρ γινόμενον, ἥτις ταῖς λογάσι τῶν βοῶν ἐπικαθεζομένη δάκνει αὐτὰς καὶ εἰς μανίαν ἄγει, ἀφ' οὗ καὶ οἶστρος λέγεται. Similiter alii grammatici: v. Blomf in Gloss. Prom. 583 et Thes. vol. 5 p. 1328. 675 ὀξυστόμῳ μύωπι χρισθεῖσα. Suppl. 307 βοηλάτην μύωπα.

μωμάομαι *culpo*. Ag. 277 παιδὸς νέας ὣς κάρτ' ἐμωμήσω φρένας.

μώμενος. V. μάομαι.

μωμητός *vituperabilis*. Sept. 508 οὔτε θυμὸν οὔθ' ὅπλων σχέσιν μωμητός.

μῶν *num*. Ag. 1203 μῶν καὶ θεός περ ἱμέρῳ πεπληγμένος; Ch. 177 μῶν οὖν Ὀρέστου κρύβδα δῶρον ἦν (sic Scholefieldus pro ῆ) τόδε; Suppl. 417 μῶν οὐ δοκεῖ δεῖν φροντίδος σωτηρίου;

μωραίνω *stulte facio*. Pers. 719 πεζὸς ἢ ναύτης δὲ πεῖραν τήνδ' ἐμώρανεν τάλας;

μωρία *stultitia*. Ag. 1670 ἴσθι μοι δώσων ἄποινα τῆσδε μωρίας χάριν.

μῶρος *stultus*. Fr. 303 δέδοικα μῶρον κάρτα πυραύστου μόρον. Accentus in codicibus modo μῶρος modo μωρός est. Atticos veteres μῶρος pronuntiasse testantur grammatici in Thes. memorati vol. 5 p. 1339.

N.

Ναί *nae, ita*, affirmandi particula. Pers. 738 ναί. λόγος κρατεῖ σαφηνής. Pers. 1071 ἰωὰ δῆτα, ναὶ ναί.

νάϊος *navalis*. Pers. 279 336 ναΐοισιν ἐμβολαῖς. Suppl. 2 στόλον ἡμέτερον νάϊον ἀρθέντα. 719 ἄνδρες νάϊοι, ubi correxi quod est in M νήϊοι. Nam νάϊος dixerunt tragici, ut γάϊος et δάϊος, non γήϊος δήϊος νήϊος. Suppl. 826 ὅδε μάρπτις νάϊος γάϊος.

ναίω *habito*, verbum poeticae linguae proprium. Pr. 452 κατώρυχες δ' ἔναιον. 794 ἵνα αἱ Φορκίδες ναίουσι. 809 πρὸς ἡλίου ναίουσι πηγαῖς. Ag. 335 ἐν αἰχμαλώτοις Τρωϊκοῖς οἰκήμασιν ναίουσιν ἤδη. Pr. 710 πλεκτὰς στέγας πεδάρσιοι ναίουσι. 956 δοκεῖτε δὴ ναίειν ἀπενθῆ πέργαμα. Sept. 731 χθόνα ναίειν διαπήλας. Pers. 186 πάτραν δ' ἔναιον. Ch. 806 ὦ μέγα ναίων στόμιον. Suppl. 959 εὐτύκους ναίειν δόμους. 971 ὅπου χρὴ δώματα ναίειν.

νᾶμα *flumen*. Pr. 806 ἀμφὶ νᾶμα Πλούτωνος πόρου. Fr. 304, 6 Αἴγυπτος ἁγνοῦ νάματος πληρουμένη.

ναμερτής *verus*. Pers. 246 τάχ' εἴσει πάντα ναμερτῆ λόγον. Sic Porsonus recte pro νημερτῆ. Epici νημερτής dixerunt, tragici, ut in aliis vocabulis nonnullis, Doricam praetulerunt formam ναμερτής et ναμέρτεια.

Νάξος *Naxus*, insula una ex Cycladibus. Pers. 885.

ναρθηκοπλήρωτος *ferulam implens, in ferula reconditus*. Pr. 109 ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς πηγὴν κλοπαίαν. Vocabulum haud dubie ab Aeschylo formatum explicat Hesychius τὴν ἐν νάρθηκι θησαυρισθεῖσαν, παρόσον τῷ νάρθηκι ἐχρῶντο πρὸς τὰς ἐκζωπυρήσεις τοῦ πυρός. Sic Hesiodus Theog. 565 ἀλλά μιν (Iovem) ἐξαπάτησεν ἐῢς πάϊς Ἰαπετοῖο | κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν | ἐν κοίλῳ νάρθηκι.

νᾱρός *udus, fluens*. Fr. 399 ναρᾶς τε Δίρκης, quod per ῥευστικῆς exp. Phot. p. 286, 8.

ναυᾱγέω *naufragium patior*. Fr. 179 πληγεῖσ' ἐναυάγησεν ὀστρακουμένη.

ναυάγιον *navis fragmentum*. Pers. 420 θάλασσα — ναυαγίων πλήθουσα.

ναύαρχος *navium praefectus, expeditionis navalis dux*. Ch. 723 ἐπὶ ναυάρχῳ σώματι κεῖσαι τῷ βασιλείῳ.

ναυβάτης *qui navem conscendit, nave vehitur, nauta*. Pers. 375 ναυβάτης τ' ἀνήρ, ubi collective dictum est pro ναυβάται ἄνδρες. 1011 Ἰαόνων ναυβατᾶν κύρσαντες οὐκ εὐτυχῶς. Eum. 456 ἀνδρῶν ναυβατῶν ἁρμόστορα. Fr. 256 ναυβάτην φορτηγόν. Ag. 986 εὖθ' ὑπ' Ἴλιον ὦρτο ναυβάτας στρατός. 405 κλόνους λογχίμους τε καὶ ναυβάτας ὁπλισμούς.

ναυκληρέω *guberno*. Sept. 652 σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν.

ναύκληρος *gubernator, dux*. Suppl. 177 ξὺν φρονοῦντι δ' ἥκετε πιστῷ γέροντι τῷδε ναυκλήρῳ πατρί.

Ναυπάκτιος *Naupactius*. Suppl. 262 χώρας γὰρ ἐλθὼν Ἆπις ἐκ Ναυπακτίας.

ναύπορος *navigabilis*. Eum. 10 κέλσας ἐπ' ἀκτὰς ναυπόρους τὰς Παλλάδος.

ναῦς *navis*. Pers. 410 Ἑλληνικὴ ναῦς. 422 πᾶσα ναῦς ἠρέσσετο. ‖ Genitivi formis tragici, nullo diverbiorum et canticorum discrimine, utuntur duabus, altera Attica νεώς, ubi metrum iambum vel fert vel postulat, altera ναός, cui librarii interdum Ionicam quam ex Homero noverant formam νηός substituerunt. ναός recte Sept. 62 σὺ δ' ὥστε ναὸς (νηὸς apogr. nonnulla) κεδνὸς οἰακοστρόφος. Pers. 313 οἵδε ναὸς ἐκ μιᾶς πέσον. 963 Τυρίας ἐκ ναός. [Ag. 897 σωτῆρα ναὸς πρότονον.] Prior forma Sept. 210 νεὼς καμούσης. Pers. 305 ἐκ νεὼς ἀφήλατο. 380 τάξις δὲ τάξιν παρεκάλει νεὼς μακρᾶς. 410 πάντα Φοινίσσης νεὼς κόρυμβα. Eum. 251 οὐδὲν ὑστέρα νεώς. Suppl. 715 παραρύσεις νεώς. 717 οἴακος εὐθυντῆρος ὑστάτου νεώς. ‖ Dativi duo sunt exempla, Suppl. 834 δύσφορα ναῒ κἀν γᾷ. 861 σὺ δ' ἐν (sic Hermannus pro δὲ) ναῒ ναῒ βάσει. ‖ Accusativi ναῦν quattuor sunt exempla, Pers. 379 ἐς ναῦν ἐχώρει. Ag. 661 ἡμᾶς γε μὲν δὴ ναῦν τ' ἀκήρατον σκάφος. [664 τύχη δὲ σωτὴρ ναῦν θέλουσ' ἐφέζετο, corruptum ex ναυστολοῦσ', quod restituit Casaubonus.] Suppl. 772 πρὶν ὅρμῳ ναῦν θρασυνθῆναι. 902 εἰ μή τις ἐς ναῦν εἶσιν.

Nominativi pluralis forma Attica est νῆες, non ναῦς, de quo disertum exstat Phrynichi praeceptum Ecl. p. 170. Tragici vero quum ναός et ναῒ dixerint, rationi consentaneum erat ut νᾶες quoque, non νῆες dicerent, quod male illatum Pers. 417 Ἑλληνικαί τε νῆες. et Suppl. 734 νῆες ὡς ὠκύπτεροι ἥκουσι. Recte νᾶες Pers. 560 νᾶες μὲν ἄγαγον, τοτοῖ, νᾶες δ' ἀπώλεσαν, τοτοῖ, ὁμο-

πτέροισιν ἐμβολαῖς. 680 ἐξέφθινθ' αἱ τρίσκαλμοι νᾶες ἄναες. ‖ Genitivi forma legitima est νεῶν: altera forma ναῶν tragici non utuntur nisi postulante metro, de quo post Brunckium recte iudicavit Blomfieldus in annot. ad Pers. 389, male interdum pro νεῶν illata ab librariis, velut Pers. 340 ὁ πᾶς ἀριθμὸς ἐς τριακάδας δέκα | ναῶν, ubi νεῶν Brunckius. 359 σέλμασι | ναῶν ἐπενθορόντες, ubi νεῶν recte in apographis nonnullis. 383 in initio trimetri ναῶν ἄνακτες, ubi νεῶν Brunckius. 455 ναῶν ἔδωκε κῦδος Ἕλλησιν μάχης, ubi in apogr. nonnullis νηῶν, in aliis recte νεῶν. Eadem scripturae diversitas 480 ναῶν γε ταγοὶ τῶν λελειμμένων σύδην. Recte vero postulante metro ναῶν ib. 19 ἐπὶ ναῶν. 39 ναῶν ἐρέται. 54 ναῶν τ' ἐπόχους. 457 ναῶν ἐξέθρωσκον. 478 ναῶν αἳ πεφεύγασιν μόρον. Ag. 227 προτέλεια ναῶν. Suppl. 767 ναῶν ποιμένες. Alterius formae νεῶν exempla sunt Pr. 727 μητρυιὰ νεῶν. Pers. 323 πεντήκοντα πεντάκις νεῶν ταγός. 334 πόσον τι πλῆθος ἦν νεῶν; 352 πλήθει καταυχήσας νεῶν. 367 νεῶν μὲν στῖφος. 413 πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν ἤθροιστο. 419 ὕπτιοῦτο δὲ σκάφη νεῶν. 450 νεῶν φθαρέντες. Ag. 113 βασιλεῦσι νεῶν. 184 ἡγεμὼν ὁ πρέσβυς νεῶν Ἀχαιικῶν. 195 νεῶν τε καὶ πεισμάτων ἀφειδεῖς. 1227 νεῶν τ' ἔπαρχος. Eum. 637 τοῦ στρατηλάτου νεῶν. ‖ Dativus Pers. 338 πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἕκατι βαρβάρους ναυσὶν κρατῆσαι. 350 ἀρχὴ δὲ ναυσὶ συμβολῆς τίς ἦν; 370 ναυσὶν κρυφαίως δρασμὸν εὑρόντες τινά. 448 δύσορμος ναυσίν. ‖ Accusativi forma legitima non νῆας est, quod diserte reprehendit Phrynichus l. c., sed ναῦς. Ag. 654 ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλαισι Θρῄκιαι πνοαὶ ἤρεικον. Forma disyllaba metri causa usus est Suppl. 744 ἔχοντες κυανώπιδας νῆας, ubi νέας in initio dochmii, in stropha v. 737 ab syllaba brevi incipientis, scribendum cum Meinekio.

ναυστολέω *navi veho, navigo.* Ag. 664 τύχη δὲ σωτὴρ ναυστολοῦσ' ἐφέζετο. Sic Casaubonus pro ναῦν θέλουσ'.

ναύστολος *navigans.* Sept. 858 τὰν ναύστολον μελάγκροκον θεωρίδα. Sic correxi quod est in M τὰν ἄστονον μελάγκροκον | ναύστολον θεωρίδα. ναύστολον nusquam alibi legitur, nisi in obscura glossa Photii ναυστολοῦν: ναύστολον. Scholiasta exp. τὴν διάγουσαν τοὺς νεκρούς. et in alio scholio ναύστολον θεωρίδα: τὴν (τὴν schol. rec.: in M οὐ τὴν) τοῦ Χάρωνος ναῦν θεωρίδα εἶπεν. κυρίως δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος ἡ εἰς Δῆλον ἀπερχομένη. λέγει δὲ ὅτι ταύτην οἶδεν θεωρικὴν (sic correxi quod est in M ταύτην ὁδὸν θεωρητικήν), ὥσπερ οἶδεν ὁ στόνος τὴν ἐπὶ τὸν Ἀχέροντα, τὴν ἀνήλιον, ἣν μηδὲ ἥλιος ὁρᾷ, ἢ τὴν ἀναπνοήν· ἁγνὴ γὰρ ἐκείνη ἡ εἰς Δῆλον ἀπιοῦσα. θεωρίδα non de navi, sed de via intelligendum videbatur Hermanno, collata Hesychii glossa θεωροί: — λέγουσι δὲ καὶ τὴν ὁδὸν, δι' ἧς ἴασιν ἐπὶ τὰ ἱερὰ, θεωρίδα, ut θεωρικὴ ὁδός a Polluce annotatum est 2, 55, quod non convenit epithetis ναύστολον μελάγκροκον, soli navis nomini aptis.

ναύτης *nauta.* Pr. 727 ἐχθρόξενος ναύταισι, ubi ναύτῃσι M et schol. Soph. Ant. 969, sed ναύταισι Tzetza ad Lycophr. 1286 et Eustathius p. 560, 19. Sept. 208 ὁ ναύτης ἆρα μὴ — ηὗρε μηχανὴν σωτηρίας; 602 ξυνεισβὰς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνὴρ ναύταισι (sic Blomfieldus pro ναύτῃσι) θερμοῖς. Pers. 719 πεζὸς ἢ ναύτης δὲ πεῖραν τήνδ' ἐμώρανεν τάλας; Suppl. 503 ναύτην ἄγοντας τόνδε. de quo loco dicetur s. v. νεύω. Fr. 127 b ναύταισιν ἀσκεύοις.

ναυτικός *nauticus.* Pers. 383 πάντα ναυτικὸν λεών. 728 ναυτικὸς στρατός.' Ag. 634 ναυτικῷ στρατῷ. Suppl. 764 ναυτικοῦ στολὴ στρατοῦ. ‖ *navalis.* Fr. 273 ναυτικῶν τ' ἐρειπίων. Ag. 660 ναυτικοῖς τ' ἐρειπίοις. Sic Auratus pro ναυτικῶν τ' ἐρειπίων. Suppl. 441 στρέβλαισι ναυτικαῖσιν.

ναυτίλος (de accentu v. Arcad. p. 55, 20) *nauta.* Pr. 468 ναυτίλων ὀχήματα. Ag. 631 πρὸς ἄλλων ναυτίλων. 899 γῆν φανεῖσαν ναυτίλοις παρ' ἐλπίδα. 1234 ναυτίλων βλάβην. Ch. 202 ναυτίλων δίκην. ‖ *navalis.* Ag. 1442 ναυτίλων (ναυτικῶν Wellauerus) δὲ σελμάτων ἰσοτριβής.

ναύφρακτος *navibus septus* s. *munitus.* Pers. 950 Ἰάνων ναύφρακτος Ἄρης. 1028 τραπέντα ναύφρακτον ἐρεῖς ὅμιλον. Utrobique veterem restitui formam Atticam ναύφαρκτος, de qua dixi in annot. Oxon. ad Arist. Ach. 95.

[ναύω. V. νεύω.]

νεάγγελτος *recens nuntiatus.* Ch. 736 τὴν νεάγγελτον φάτιν.

νεάζω *iuvenesco.* Improprie Ag. 763 φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβρις μὲν παλαιὰ νεάζουσαν — ὕβριν. Suppl. 104 ἰδέσθω δ' εἰς ὕβριν βρότειον οἵα (οἵᾳ Schnetzius) νεάζει πυθμήν, δι' ἀμὸν γάμον τεθαλώς.

νεαίρετος *recens captus.* Ag. 1063 θηρὸς ὡς νεαιρέτου. 1065 πόλιν νεαίρετον. Fr. 316 λεοντόχορτον βούβαλιν νεαίρετον.

νεᾶνις *adolescentula, puella.* Pr. 704 τήνδε τὴν νεάνιδα. Eum. 957 νεανίδων τ' ἐπηράτων ἀνδροτυχεῖς βιότους δότε.

Νεανίσκοι inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 145—148).

νεαρός *iuvenilis.* Ag. 76 νεαρὸς μυελός. ‖ *puer.* Ag. 359 μήτε μέγαν μήτ' οὖν νεαρῶν τινά. 1504 τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας. [Corrupte 766 τότ' ἢ τόθ' ὅτε τὸ κύριον μόλῃ νεαρὰ φάους κότον, ubi H. L. Ahrensius in Philologo Suppl. vol. 1 p. 555 μόλῃ φάος τόκου.]

νεβρίς *pellis hinnulea.* Fr. 60 νεβρίδας Ἠδωνίδας.

νεβρός *hinnulus.* Eum. 111 ἐξαλύξας οἴχεται νεβροῦ δίκην. 246 ὡς κύων νεβρὸν — ἐκματεύομεν. Fr. 32 ὥστε διπλόοι λύκοι νεβρὸν φέρουσι.

νείκη *rixa.* Ag. 1378 ἀγὼν ὅδ' οὐκ ἀφρόντιστος πάλαι νείκης (sic Heathius pro νίκης) παλαιᾶς ἦλθε. Eum. 903 ὁποῖα νίκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα, ubi νείκης Hermannus. Alia exempla v. in Thes. vol. 5 p. 1402.

νεῖκος *rixa.* Sept. 905 δι' ὧν νεῖκος ἔβα. 936 νείκεος ἐν τελευτᾷ. 941 πικρὸς λυτὴρ νεικέων. Ag. 150 νεικέων τέκτονα σύμφυτον. Suppl. 297 πῶς οὖν τελευτᾷ βασιλέοιν (sic Weckleinius pro βασιλέων) νείκη τάδε; 358 μηδ' ἐξ ἀέλπτων κἀπρομηθήτων πόλει νεῖκος γένηται. 452 νείκους τοῦδ' ἐγὼ παροίχομαι. 935 τὸ νεῖκος δ' οὐκ ἐν ἀργύρου λαβῇ ἔλυσεν.

Νειλοθερής *a Nilo* (i. e. ab Aegyptio sole) *tostus.* Suppl. 70 δάπτω τὰν ἁπαλὰν Νειλοθερῆ παρειάν. "Schol. τὴν ἐν τῷ Νείλῳ θερισθεῖσαν, ὅ ἐστι βλαπτομέναν ἐν Αἰγύπτῳ· ἀπὸ τῶν σταχύων δὲ ἡ μεταφορά. Male: nam dicitur potius, ut εἱληθερής, ut sit Aegyptio sole tostus. εἱλοθερῆ vel Νειλοθαλῆ, quae coniecerunt interpretes, quum nihilo testatiora sint vocabula, supervacanea videntur." L. Dindorfius in Thes. vol. 5 p. 1404.

Νεῖλος *Nilus.* Pr. 812 ἵησι σεπτὸν Νεῖλος εὔποτον ῥέος. 847 Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι.

852 πλατύρρους Νεῖλος. Pers. 34 ὁ μέγας καὶ πολυθρέμμων Νεῖλος. 311 πηγαῖς τε Νείλου γειτονῶν Αἰγυπτίου. Suppl. 4 ἀπὸ προστομίων λεπτοψαμάθων Νείλου. 281 Νεῖλος ἂν θρέψειε τοιοῦτον φυτόν. 308 οἱ Νείλου πέλας. 497 Νεῖλος γὰρ οὐχ ὅμοιον Ἰνάχῳ γένος τρέφει. 561 ὕδωρ τὸ Νείλου νόσοις ἄθικτον. 880 ὁ μέγας Νεῖλος. 922 τοὺς ἀμφὶ Νεῖλον δαίμονας σεβίζομαι. 1025 μηδ' ἔτι Νείλου προχοὰς σέβωμεν ὕμνοις. Fr. 304, 2 Αἰθιοπίδος γῆς, Νεῖλος ἔνθ' ἑπτάρροος γαῖαν κυλίνδει πνευμάτων ἐπομβρίᾳ.

Νειλῶτις *Niliaca*. Pr. 814 ἐς χθόνα Νειλῶτιν. Νειλώτιδος αἴης est in oraculo apud Euseb. Praep. ev. 9 p. 242.

νεκροδέγμων *mortuos recipiens*. Pr. 153 νέρθεν θ' Ἅιδου τοῦ νεκροδέγμονος.

νεκρός *mortuus*, *defunctus*. Sept. 837 αἱματοσταγεῖς νεκροὺς κλύουσα δυσμόρως θανόντας. Pers. 272 πλήθουσι νεκρῶν δυσπότμως ἐφθαρμένων Σαλαμῖνος ἀκταί. 421 ἀκταὶ δὲ νεκρῶν χοιράδες τ' ἐπλήθυον. 610 ἅπερ νεκροῖσι μειλικτήρια. Ag. 1387 Ἅιδου νεκρῶν σωτῆρος. 1395 ἐπισπένδειν νεκρῷ. 1405 Ἀγαμέμνων, ἐμὸς πόσις, νεκρὸς δέ. 1500 φανταζόμενος δὲ γυναικὶ νεκροῦ τοῦδε. Ch. 575 νεκρὸν θήσω. [998 νεκροῦ ποδένδυτον δροίτης κατασκήνωμα.] Eum. 96 ἄλλοισιν ἐν νεκροῖσιν. 599 νεκροῖσι νῦν πέπεισθι μητέρα κτανών. Fr. 32 ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα καὶ νεκρῷ νεκρός, ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι. 244 ἄλγος δ' οὐδὲν ἅπτεται νεκροῦ. De cadavere dictum est Sept. 1013 τόνδε Πολυνείκους νεκρόν. Ch. 9 οὐ γὰρ παρὼν ᾤμωξα σόν, πάτερ, μόρον, οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἐκφορᾷ νεκροῦ. Pers. 818 θῖνες νεκρῶν. Ag. 659 ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς ἀνδρῶν Ἀχαιῶν.

Νεμέα inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 149).

νέμεσις *invidia*. Sept. 235 τίς τάδε νέμεσις στυγεῖ; ‖ *Nemesis*, dea. Fr. 257, 4 ἡμῶν γε μέντοι Νέμεσίς ἐσθ' ὑπερτέρα καὶ τοῦ θανόντος ἡ Δίκη πράσσει κότον.

νεμέτωρ *distributor*. Sept. 485, ubi de Iove iustitiae distributore s. ultore intelligendum esse ex verbis adiunctis apparet, ὡς δ' ὑπέραυχα βάζουσιν ἐπὶ πτόλει μαινομένᾳ φρενί, τώς νιν Ζεὺς νεμέτωρ ἐπίδοι κοταίνων. Schol. ὁ πάντα διανέμων.

νέμω *tribuo*, *distribuo*. Pr. 229 δαίμοσιν νέμει γέρα. 526 μηδάμ' ὁ πάντα νέμων θεῖτ' ἐμᾷ γνώμᾳ κράτος ἀντίπαλον Ζεύς. Sept. 117 ἀλλ', ὦ Ζεῦ πάτερ, πᾶν τέλος ὃς νέμεις, ἄρηξον δαΐων ἅλωσιν. Sic emendavi scripturam corruptam πάτερ παντελὲς πάντως ἄρηξον. Similiter Ζεὺς νεμέτωρ dicitur Sept. 485 et Δίκη πᾶν ἐπὶ τέρμα νωμᾶν Ag. 781. Pr. 292 οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν νείμαιμ' ἢ σοί. Ag. 685 γλῶσσαν ἐν τύχᾳ νέμων. Eum. 401 ἣν — ἔνειμαν αὐτόπρεμνον ἐς τὸ πᾶν ἐμοί. 624 φράζειν Ὀρέστῃ τῷδε τὸν πατρὸς φόνον πράξαντα μητρὸς μηδαμοῦ τιμὰς νέμειν, i. e. nullo loco habere. 716 de Apolline μαντεῖα δ' οὐκέθ' ἁγνὰ μαντεύσει νέμων. Sic recte Hermannus pro μένων. Suppl. 403 νέμων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' ἐννόμοις. 505 ποῦ θράσος νέμεις ἐμοί; ubi aptius est futurum νεμεῖς. Schol. ἀντὶ τοῦ ποῦ (ποῦ addidit Paleius) παραγενομένης μου τὸ θράσος νέμεις; 1070 καὶ κράτος νέμοι γυναιξίν. Fr. 52 τὴν δευτέραν δὲ κρᾶσιν ἥρωσιν νέμω. ‖ *teneo*, *in potestate mea habeo*, *possideo*. Ag. 75 ἰσχὺν ἰσόπαιδα νέμοντες ἐπὶ σκήπτροις, i. e. iuvenili robore fruentes. 802 πραπίδων οἴακα νέμων. Similiter Sept. 3 ἐν πρύμνῃ πόλεως οἴακα νωμῶν. Sept. 590 ἀσπίδ' εὔκυκλον νέμων, i. e. *versans*, ut ib. 542 ἐν χαλκηλάτῳ σάκει — Σφίγγ' ὠμόσιτον προσμεμηχανημένην γόμφοις ἐνώμα. Eum. 747 ἡμῖν γὰρ ἔρρειν ἢ πρόσω τιμὰς νέμειν, i. e. *honoribus frui*. De locum aliquem tenentibus s. habitantibus 919 τὰν καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατὴς Ἄρης τε φρούριον θεῶν νέμει. 1017 δαίμονές τε καὶ βροτοὶ Παλλάδος πόλιν νέμοντες. Suppl. 670 τὼς πόλις εὖ νέμοιτο. Forma media Pr. 411 Ἀσίας ἕδος νέμονται. 422 οἳ πόλισμα Καυκάσου πέλας νέμονται. Hoc ex lemmate scholii et apographis restitutum pro νέμουσι. Sept. 233 πόλιν νεμόμεθ' ἀδάματον. Eum. 72 κακὸν σκότον νέμονται.

νεόγαμος *recens nupta*. Ag. 1179 νεογάμου νύμφης δίκην.

νεογενής *recens natus*. Ch. 530 νεογενὲς δάκος.

νεογνός *recens natus*. Ag. 1163 νεογνὸς ἀνθρώπων μάθοι, scriptura corrupta, quam probabiliter correxit Hermannus καὶ παῖς νεόγονος ἂν μάθοι, ut postulat metrum versus antistrophici 1174.

νεόδρεπτος *recens* s. *nuper decerptus*. Suppl. 333 νεοδρέπτους κλάδους. νεοδρόπους (quam formam postulat metrum ib. 354) Wunderus: quo non opus. νεόδρεπτος dixerunt Theocritus aliique.

νεόδροπος i. q. νεόδρεπτος. Suppl. 354 κλάδοισι νεοδρόποις.

νεοζυγής *nuper iugo submissus*. Pr. 1009 ὡς νεοζυγὴς πῶλος.

νεόθηλος *recens lactatus*. Adiectivum ab θηλή formatum ut εὔθηλος. Eum. 450 ἄφθογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος, ἔς τ' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίου σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθήλου βοτοῦ. In M καθαιμάξουσιν οθήλου, adscripto in marg. ζήτει. Correxit Turnebus.

νεόκοτος *novus*. ("κότος proprie est *indoles*: unde ἀλλόκοτος *alius generis*, νεόκοτος *novi generis*. Sensus vero communis est *ira*. Composita cum κότος amat Aeschylus." Blomfield. in Glossario ad Sept. 804.) Sept. 78 νεόκοτα θρέομαι φοβερὰ μεγάλ' ἄχη, ubi νεόκοτα ex coniectura addidi, quum nullum huic loco aptius vocabulum reperiri posse videatur. Similiter νέον ἄχος μέγα dictum est Ag. 1101 et Sept. 803 τί δ' ἐστὶ πρᾶγος νεόκοτον πόλει πάλιν; Pers. 256 ἄνια κακά, νεόκοτα καὶ δάϊα.

νεοκράς *recens mixtus*. Fr. 336 νεοκρᾶτας σπονδάς. Improprie *recens conciliatus*. Ch. 344 νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν, quod schol. exp. τὸν νεωστὶ συγκραθέντα ἡμῖν. De accentu acuto v. Choerob. vol. 1 p. 49, 8. 141, 18. 350, 22.

νεολαία *iuvenum multitudo*, *iuventus*. Pers. 670 νεολαία γὰρ ἤδη κατὰ πᾶσ' ὄλωλεν. Suppl. 686 εὐμενὴς δ' ὁ Λύκειος ἔστω πάσᾳ νεολαίᾳ. V. Thes. vol. 5 p. 1431.

νεοπαθής *recens perpessus*. Eum. 513 τεκοῦσα νεοπαθής.

[νεόπτολις *recens condita*. Eum. 690 πόλιν νεόπτολιν. Vocabulum nusquam alibi lectum.]

νεόρρυτος *recens strictus*, adiectivum syllaba penultima longa ab ῥύομαι *traho* formatum. Ag. 1351 ξὺν νεορρύτῳ ξίφει. Eodem sensu νεοσπαδὲς ξίφος Eum. 42.

νέος *novus*. Pr. 96 ὁ νέος ταγὸς μακάρων. 149 νέοι γὰρ οἰακονόμοι κρατοῦσ' Ὀλύμπου. 170 τὸ νέον βούλευμα. 233 γένος — ἔχρηζεν ἄλλο φιτῦσαι,

νέον. 310 μεθάρμοσαι τρόπους νέους· νέος γὰρ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς. 439 θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις. 942 τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον. 955 νέον νέοι κρατεῖτε, ubi νέον adverbialiter dictum. 960 τοὺς νέους θεούς. Sept. 363 δμωΐδες δὲ καινοπήμονες (κοινοπήμονες Robortellus) νέαι. 370 πευθώ τιν' ἡμῖν, ὦ φίλαι, νέαν φέρει. 740 πόνοι δόμων νέοι παλαιοῖσι συμμιγεῖς κακοῖς. Pers. 665 ὅπως καινά τε κλύῃς νέα τ' ἄχη, versu, ut vi detur, ab interpolatore ficto, quum verba poetae excidissent. 1010 νέαι νέαι δύαι δύαι. Ag. 85 τί χρέος, τί νέον; 481 παραγγέλμασιν νέοις. 669 νέον πάθος. 1101 νέον ἄχος μέγα. 1480 νέος ἰχώρ. Ch. 13 πότερα δόμοισι πῆμα προσκυρεῖ νέον; 164 νέου δὲ μύθου τοῦδε κοινωνήσατε. 839 νέαν φάτιν. Eum. 204 αἵματος δέκτωρ νέου. 359 ὑφ' αἵματος νέου, ubi recte νέον αἷμα Paleius, accusativo in appositione posito, ut δύσφορον ἄταν v. 372. 490 καταστροφαὶ νέων θεσμίων. 721 ἔν τε τοῖς νέοισι καὶ παλαιτέροις θεοῖς. Suppl. 64 πενθεῖ νέον οἶκτον. 341 et 950 πόλεμον αἱρεσθαι νέον. [355 νέον θ' ὅμιλον, ubi νεύονθ' ὅμιλον restituit Bambergerus] 463 νέοις πίναξι. 712 ἀπροσδοκήτους τούσδε καὶ νέους λόγους. 1016 εἰ γάρ τι μὴ θεοῖς βεβούλευται νέον. || *iuvenis, puer* s. *puella*: nam de utroque sexu dicitur. Sept. 327 νέας τε καὶ παλαιάς. Fr. 238 νέας γυναικὸς — ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη. Pers. 13 νέον δ' ἄνδρα βαΰζει. ubi νέον ἄνδρα, quia metrum non ferebat νέους ἄνδρας, collective dictum est, ut ναυβάτης ἀνήρ v. 375 pro ναυβάται ἄνδρες. Vanum est scholiastae recentioris commentum γράφεται καὶ ἑόν, ἤτοι τὸν ἴδιον ἄνδρα. Ag. 277 παιδὸς νέας ὥς. Sept. 1011 οὕπερ τοῖς νέοις θνῄσκειν καλόν. Ag. 1218 ὁρᾶτε τούσδε τοὺς δόμοις ἐφημένους νέους. Eum. 150 νέος δὲ γραίας δαίμονας καθιππάσω. 731 καθιππάζει με πρεσβῦτιν νέος. De infantibus Sept. 17 ἡ γὰρ (γῆ) νέους ἕρποντας εὐμενεῖ πέδῳ ἐθρέψατο. De fructibus fr. 305 νέας ὀπώρας ἡνίκ' ἂν ξανθῇ στάχυς. || *iuvenilis, puerilis*. Pers. 744 νέῳ θράσει. 782 Ξέρξης δ' ἐμὸς παῖς ὢν νέος φρονεῖ νέα, i. e. iuvenis iuveniliter cogitat. Sic Menkius pro νέος ἐὼν (ὢν apogr.) νέα φρονεῖ, quod est in M. Ch. 757 νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων. Eum. 860 σπλάγχνων βλάβας νέων. Comparativus νεώτερος *iunior*. Ch. 171 πῶς· οὖν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω; Eum. 162 οἱ νεώτεροι θεοί. 778 808 ἰὼ θεοὶ νεώτεροι. 882 πρὸς νεωτέρας ἐμοῦ. || νέον *nuper, ex brevi tempore*. Pr. 35 ἅπας δὲ τραχὺς ὅστις ἂν νέον κρατῇ. 389 τῷ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἕδρας. 955 νέον νέοι κρατεῖτε. Ag. 1625 τοὺς ἥκοντας ἐκ μάχης νέον, ubi μένων restituit Wieselerus.

νεοσπᾶδής *recens strictus*. Eum. 42 νεοσπαδὲς ξίφος.

νεόσπορος *recens satus*. Eum. 659 τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου.

νεοσσός *pullus*. Sept. 503 εἴρξει νεοσσῶν ὡς δράκοντα δύσχιμον. Ag. 825 ἵππου νεοσσός. De hominibus Ch. 256 πατρὸς νεοσσοὺς τούσδε. 501 ἰδὼν νεοσσοὺς τούσδ' ἐφημένους τάφῳ. Deterior forma νοσσός est, notata ab Phrynicho Ecl. p. 206: de qua v. Thes. vol. 5 p. 1572. Ea semel usus est Aeschylus, haud dubie metri causa, quod notavit Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 109, 22 νοσσόν χωρὶς τοῦ ε Αἰσχύλος Κήρυξιν (fr. 110).

νεοσφαγής *recens mactatus*. Fr. 433 ἐτονθόρυζε ταῦρος ὡς νεοσφαγής.

νεότομος *recens sectus*. Ch. 25 ὄνυχος ἄλοκι νεοτόμῳ.

νεότροφος *recens nutritus*. Ag. 724 νεοτρόφου τέκνου δίκαν.

νεοχμός *novus*, cum inexspectati significatione. Pr. 149 νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει. Pers. 693 τί δ' ἐστὶ Πέρσαις νεοχμὸν ἐμβριθὲς κακόν;

νεόω *novo*. Suppl. 534 νέωσον εὔφρον' αἶνον.

νέρθεν *infra*. Pr. 152 ὑπὸ γῆν νέρθεν θ' Ἅιδου. Ch. 40 τοὺς γᾶς νέρθεν. Pers. 637 νέρθεν ἆρα κλύει μου;

νέρτερος *inferior*. Ag. 1617 νερτέρᾳ προσήμενος κώπῃ. || νέρτεροι *inferi*. Pers. 619 χοαῖσι ταῖσδε νερτέρων ὕμνους ἐπευφημεῖτε. 622 νερτέροις θεοῖς. Ch. 15 χοὰς φερούσας νερτέροις μειλίγματα. 405 ποῖ ποῖ δὴ νερτέρων τυραννίδες;

νεῦμα *nutus, iussus*. Suppl. 373 μονοψήφοισι νεύμασιν σέθεν.

νεύω *nuto*. Suppl. 355 ὁρῶ κλάδοισι νεοδρόποις κατάσκιον νεύονθ' ὅμιλον τόνδ' (sic Hermannus pro τῶνδ') ἀγωνίων θεῶν. Recte schol. ὁρῶ ὅμιλον θεῶν ἐστεμμένων ἱκετηρίαις. Quod in M legitur νέον θ' emendavit Bambergerus restituto νεύονθ'. τόνδ' quod Hermannus scripsit probabilius est quam τῶνδ', quod recte legitur v. 332 τί φῂς ἱκνεῖσθαι τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν, λευκοστεφεῖς ἔχουσα νεοδρέπτους κλάδους, ubi κλάδους ἔχειν dicuntur supplices quae ramos manibus adhuc tenent, altero vero loco dii κλάδοις κατάσκιοι, postquam supplices ramos in statuis deorum deposuerunt. "Non sunt autem rami nutantes intelligendi, sed dii ut qui ramis ornati nefas esse ostendunt repudiare supplices." Hermannus. Alia Weckleinii coniectura est (in *Studiis Aeschyleis* p. 83 et in commentatione de ephetis et naucraris in Relationibus Academiae Bavaricae classis historico — philologicae a. 1873 fasc. 1. p. 43) ναύονθ' ὅμιλον τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν, quum ὅμιλον aptius de supplicibus quam de diis dicatur, collatis Hesychii glossis ναύειν: ἱκετεύειν, παρὰ τὸ ἐπὶ τὴν ἑστίαν καταφεύγειν τοὺς ἱκέτας. ναύω: λίσσομαι, ἱκετεύω. et Photii ναύειν: ἱκετεύειν, ἐπεὶ ἐν τοῖς ναοῖς ἦσαν, ἢ παρὰ τὴν ἑστίαν παρὰ τὸ ἐναῦσαι. ὅμιλος, quod de turba s. coetu hominum dicitur et ab Homero non raro de turba pugnantium dictum est, nihil causae est cur de coetu deorum ἀγωνίων dici potuisse negetur, ut θεῶν ὁμήγυριν Homerus, θεῶν πανήγυριν Aeschylus dixit. Multo magis offendit ὅμιλον ita collocatum ut ab lectore cum genitivis τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν coniungi, non ad alias personas referri debeat, quod Aeschylo placuisse tanto incredibilius quum in promptu esset scribere ναύονθ' ὅμιλον τούσδ' ἀγωνίους θεούς, i. e. ὅμιλον ἱκετεύοντα τοὺς ἀγωνίους θεούς. Accedit ad haec quod verbum ναύω tam mirum est ut veteris glossographi errorem subesse suspicari liceat: quam suspicionem augent grammaticorum glossae quae compositis ἐναύω, cuius certa fides est, et, quod fortasse ex aoristo ἐναῦσαι fictum est, ἐνάζω eandem supplicandi significationem tribuunt, de quibus v. Thes. vol. 3 p. 1063 et Schmidtium ad Hesychium s. v. ἐνάζω. Substantivum ab verbo ναύω ductum annotavit Hesychius, ναυστῆρες: οἱ ἱκέται. Nam sic Lobeck. Technol. p. 13 correxit pro οἱ οἰκέται, etsi dubitanter: nam quum ναῦλον vocetur τὸ ἐνοίκιον (ap. Pollucem 1, 75 et 10, 20), consentaneum videri ναυστῆρας dictos esse τοὺς ἐνναέτας,

i. e. domesticos et familiares, quo nomine comprehenduntur οἱ οἰκέται servi, de quo dixit p. 7. Id infra 503, ubi nunc legitur ναύτην ἄγοντας τόνδ' ἐφέστιον θεῶν, restitui voluit Weckleinius, ναυστῆρ', vel ναυστήν, vel solo mutato accentu ναυτήν scribens, quod tanto improbabilius est quum Aeschylus alibi constanter ἱκέτην dixerit. Alio modo errarunt grammatici qui ναύειν cum νάειν (*fluere*) confuderunt, ut Hesychius ναύει: ῥέει, βλύζει, pro quo infra recte νάουσι: ῥέουσι, et corrupte ναῦσι: ῥέουσι. Alia corruptela (post ναυστῆρες) ναυστῆρα: μεγάλην, φοβεράν, quod ex αὐστηράν ortum esse coniecit Schmidtius.

νεφέλη *nubes*. Sept. 229 κρημναμενᾶν νεφελᾶν. Fr. 196, 7 νεφέλην δ' ὑπερχών. Sic Casaubonus pro ὑποσχών.

νέφος *nubes*. Suppl. 780 νέφεσι γειτονῶν Διός. 793 νέφη δ' ὑδρηλά, ubi remoto glossemate restitui κύφελλ' ὑδρηλά, de quo dixi s. hoc v.

νεώς *templum*. Pers. 810 οὐ θεῶν βρέτη ᾐδοῦντο συλᾶν οὐδὲ πιμπράναι νεώς. Est forma Attica, cuius nulla sunt apud Sophoclem et Euripidem exempla, qui saepe usi sunt communi ναός, cuius vicissim nullum apud Aeschylum exemplum est.

νηδύς *venter*. Ch. 757 νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων. Eum. 139 ἀτμῷ κατισχναίνουσα, νηδύος πυρί. 665 οὐδ' ἐν σκότοισι νηδύος τεθραμμένη. Fr. 270 ὄνθῳ σε πλήξει, νηδύος χιλώμασιν. 305 νηδύος μιᾶς ἄπο.

νήϊος. V. νάϊος.

Νήισται portae Thebanae nomen. Sept. 460 πύλαισι Νηΐσταισι προσβαλεῖν λόχον. In M νηΐστῃσι, litterae stigma parte priore erasa: unde νηΐτῃσι in apographis. Νηΐταισι Heathius. Eodem modo apud alios scriptores variatur, nec satis certa est nominis origo (de qua dixit Pausan. 9, 8, 4). V. Ungeri Thebana Paradoxa p. 311 et Thes. vol. 5 p. 1482.

νηλεῶς *sine misericordia*. Pr. 240 ἀλλὰ νηλεῶς (in apogr. multis ἀλλ' ἀνηλεῶς) ὧδ' ἐρρύθμισμαι. Ch. 242 τῆς τυθείσης νηλεῶς ὁμοσπόρου.

νηλής *immisericors*. Pr. 42 ἀεί γε δὴ νηλὴς σὺ καὶ θράσους πλέως.

νημερτής. V. ναμερτής.

νήνεμος *ventos non habens, serenus, tranquillus*. Ag. 566 εὖτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς κοίταις ἀκύμων νηνέμοις εὕδοι πεσών. Ag. 740 φρόνημα μὲν νηνέμου γαλάνας.

νήπιος *stolidus*. Pr. 443 νηπίους ὄντας τὸ πρὶν ἔννους ἔθηκα. Ag. 1631 σὺ δ' ἐξορίνας νηπίοις ὑλάγμασιν ἄξει. Sic Iacobsius pro ἠπίοις.

Νηρηΐς *Nereis*. Fr. 175 δέσποινα πεντήκοντα Νηρῄδων κορῶν. ‖ Νηρῇδες inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 150—153).

νηρῑτοτρόφος *conchas quae νηρῖται dicuntur alens*. Athenaeus 3 p. 86 b Αἰσχύλος (fr. 438) δ' ἐν Πέρσαις τινὰς νήσους νηριτοτρόφους εἴρηκεν. Sic correxi quod in codice legitur τίς ἀνήρει τοὺς νήσους. Non legitur hoc vocabulum in Persis: quare de Epicharmi Persis cogitavit Blomfieldus in annot. ad v. 897. Mihi probabilius videtur in nomine fabulae erratum esse sive ab librario sive ab ipso Athenaeo, quod fortasse Περραιβίσιν fuit, ut apud schol. Hermogenis vol. 5 p. 486, ubi ὑπόξυλον ex Aeschyli Πέρσαις affertur, Περραιβίσι (fr. 439) coniecit Blomfieldus in Praef. ad Persas p. XXVIII.

νησιῶτις *insularis*. Pers. 390 νησιώτιδος πέτρας ἠχώ.

νῆσος (Dorice νᾶσος) *insula*. Pers. 307 θαλασσόπληκτον νῆσον Αἴαντος. 309 ἀμφὶ νῆσον τὴν πελειοθρέμμονα. 368 νῆσον Αἴαντος πέριξ. 447 νῆσός τις ἔστι. 451 ὅτ' ἐκ νεῶν φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσῳζοίατο. 458 ἀμφὶ δὲ κυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον. 597 Αἴαντος περικλύστα νᾶσος ἔχει τὰ Περσᾶν. 879 νᾶσοί θ' αἱ κατὰ πρῶν' ἅλιον περίκλυστοι. Ag. 284 ἐκ νήσου.

νῆστις *ieiunus*. Pr. 573 πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμαν. ‖ *inediam afferens*. 600 σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκίαις λαβρόσυτος ἦλθον. Ag. 193 πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι, κακόσχολοι, νήστιδες. 331 νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος νῆστις. 1017 νῆστιν ὤλεσεν νόσον. 1621 τὸ γῆρας αἵ τε νήστιδες δύαι. Ch. 250 τοὺς δ' ἀπωρφανισμένους νῆστις πιέζει λιμός.

νηφάλιος *vino carens*. Eum. 107 νηφάλια μειλίγματα. De quo genere sacrificiorum v. Thes. vol. 5 p. 1505.

νικάω *victor s. superior sum*. Pers. 147 πότερον τόξου ῥῦμα τὸ νικῶν. Ag. 121 139 159 τὸ δ' εὖ νικάτω. 314 νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος δραμών. 574 νικᾷ τὸ κέρδος. 1423 χειρὶ νικήσαντα. Ch. 683 εἴτ' οὖν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων. 890 εἰδῶμεν εἰ νικῶμεν ἢ νικώμεθα. 903 κρίνω σε νικᾶν. Eum. 432 ὅρκοις τὰ μὴ δίκαια μὴ νικᾶν λέγω. 722 νικήσω δ' ἐγώ. 741 νικᾷ δ' Ὀρέστης. 974 νικᾷ δ' ἀγαθῶν ἔρις ἡμετέρα διὰ παντός. Suppl. 233 ὅπως ἂν ὑμῖν πρᾶγος εὖ νικᾷ τόδε. ‖ *vinco*. Eum. 88 μὴ φόβος σε νικάτω φρένας. 133 μή σε νικάτω πόνος. ‖ Passivum νικῶμαι *inferior sum*. Sept. 514 κοὔπω τις εἶδε Ζῆνά του νικώμενον. Pers. 310 νικώμενοι κύρισσον ἰσχυρὰν χθόνα, ubi verbo adiuncto κύρισσον aptius foret πεπτωκότες vel δεδουπότες. Ch. 1023 φέρουσι γὰρ νικώμενον φρένες δύσαρκτοι. Suppl. 1005 ἱμέρου νικώμενος, ubi cum genitivo constructum est, ut Ch. 1052 μὴ φόβου νικῶ πολύ. Nam sic Porsonus recte correxit pro φοβοῦ νικῶν. Frequentius cum dativo construitur. Ag. 291 ὕπνῳ νικώμενος. 342 κέρδεσιν νικωμένους. 583 νικώμενος λόγοισιν. 912 οὐχ ὕπνῳ νικωμένη. ‖ νικῶμαι *vincor*. Ag. 941 τοῖς δ' ὀλβίοις γε καὶ τὸ νικᾶσθαι πρέπει. Ch. 890 εἰδῶμεν εἰ νικῶμεν ἢ νικώμεθα. Eum. 795 οὐ γὰρ νενίκησθε.

νίκη *victoria*. Sept. 716 νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμᾷ θεός. Ag. 854 νίκη δ' ἐπείπερ ἕσπετ' ἐμπέδως μένοι. 942 ἦ καὶ σὺ νίκην τῆνδε δήριος τίεις; Ch. 478 πέμπετ' ἀρωγὴν παισὶν προφρόνως ἐπὶ νίκῃ. Sic Portus pro νίκην. 868 εἴη δ' ἐπὶ νίκῃ. 1017 ἄζηλα νίκης τῆσδ' ἔχων μιάσματα. Eum. 903 ὁποῖα νίκης (νείκης Hermannus) μὴ κακῆς ἐπίσκοπα. 1009 τὸ δὲ κερδαλέον πέμπειν πόλεως ἐπὶ νίκῃ. Suppl. 951 εἴη δὲ νίκη καὶ κράτη τοῖς ἄρσεσιν.

νικηφόρος *victoriam afferens*. Ch. 148 σὺν θεοῖσι καὶ Γῇ καὶ Δίκῃ νικηφόρῳ. Eum. 477 μὴ τυχοῦσαι πράγματος νικηφόρου. 777 πάλαισμα — σωτήριόν τε καὶ δορὸς νικηφόρον.

νιν. V. ἵ.

Νιόβη inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 154—164).

νίπτρον *lavacrum*. Fr. 224 καὶ νίπτρα δὴ χρὴ θεοφόρων ποδῶν φέρειν.

Νῖσος *Nisus*, Pandionis filius. Ch. 619 Νῖσον ἀθανάτας τριχὸς νοσφίσασα.

νιφάς *nix acervatim decidens*. Pr. 993 λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι χθονίοις κυκάτω πάντα. Improprie fr. 196, 7 νιφάδι γογγύλων πέτρων ὑπόσκιον θήσει χθόνα. Sept. 212 νιφάδος ὅτ' ὀλοᾶς νιφομένας βρόμος ἐν πύλαις.

νίφομαι *ningo*. Sept. 212 νιφάδος — ὀλοᾶς νιφομένας, ubi νιφομένας ex apographis legitur. In M νειφομένης, α super η scripto, quae antiquior scriptura est, de qua v. Thes. vol. 5 p. 1530.

νομάδες *nomades*. Sic vocantur populi fixam sedem non habentes, inprimis Scythae: v. Thes. vol. 5 p. 1540. Pr. 709 Σκύθας δ' ἀφίξει νομάδας. Genere feminino Suppl. 284 Ἰνδάς (sic recte Bothius pro Ἰνδούς) τ' ἀκούω νομάδας ἱπποβάμοσιν εἶναι καμήλοις ἀστραβιζούσας.

νόμευμα *grex*. Ag. 1416 μήλων φλεόντων εὐπόκοις νομεύμασιν. Non infrequens est verbum νομεύω, sed νόμευμα alibi non legitur.

νομίζω *in more habeo*. [Ch 1003 ἀργυροστερῆ βίον νομίζων.] Pers. 498 θεοὺς δέ τις τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμοῦ, i. e. deos existere credens. Ch. 101 κοινὸν γὰρ ἔχθος ἐν δόμοις νομίζομεν. Ib. 801 πλουτογαθῆ μυχὸν νομίζετε. Per ἡνιοχεῖτε καὶ διοικεῖτε explicat scholiasta, qui aliud quid legisse videri potest. ‖ *existimo, puto*. Pers. 169 ὄμμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότου παρουσίαν. Passive νομίζεσθαι dicuntur quae in more posita sunt. Ag. 1046 ἔχεις παρ' ἡμῶν οἷάπερ νομίζεται. Eum. 32 ἴτων πάλῳ λαχόντες, ὡς νομίζεται. 423 ὅπου τὸ χαίρειν μηδαμοῦ νομίζεται.

νόμιμος *legitimus*. τὰ νόμιμα *leges*. Sept. 334 νομίμων προπάροιθεν.

νόμισμα *mos*. Sept. 269 Ἑλληνικὸν νόμισμα θυστάδος βοῆς. ‖ *lex*. Pers. 859 νομίσματα πύργινα πάντ' ἐπηύθυνον. Sic Hermannus pro νόμιμα τά, quod schol. explicat τὰ νόμιμα πάντα τῶν τετειχισμένων πόλεων.

νόμος *lex, institutum*. Pr. 149 νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει. 402 ἰδίοις νόμοις κρατύνων. Ag. 312 τοιοίδε τοί μοι λαμπαδηφόρων νόμοι. Sic Schuetzius correxit quod in M legitur τοιοίδ' ἕτοιμοι. [Ch. 990 ἔχει γὰρ αἰσχυντῆρος, ὡς νόμος (sic Portus pro νόμου), δίκην.] Eum. 171 παρὰ νόμον θεῶν. [696 αὐτῶν πολιτῶν μὴ πικραινόντων νόμους.] 778 808 παλαιοὺς νόμους καθιππάσασθε. Ib. 576 ἔστι γὰρ δόμων | ἱκέτης ὅδ' ἀνὴρ καὶ δόμων ἐφέστιος | ἐμῶν, ubi prius δόμων (δήμων pr. M) manifesto ex versu proximo illatum recte in νόμῳ mutavit Erfurdtius, ut Soph. OC. 548 dixit νόμῳ δὲ καθαρὸς ἄϊδρις ἐς τόδ' ἦλθον. Eodem modo ego Eum. 473 correxi ἄλλως τε καὶ σὺ μὲν κατηρτυκὼς νόμῳ | ἱκέτης προσῆλθες καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις | ἐμοῖς, ubi ὅμως pro νόμῳ legebatur. Suppl. 388 νόμῳ πόλεως. 390 κατὰ νόμους τοὺς οἴκοθεν. 673 ὃς πολιῷ νόμῳ αἶσαν ὀρθοῖ. Ib. 81 ἔνδικοι γάμοις, ubi scholiasta ἐπὶ τοῖς νενομισμένοις καὶ δόξασιν ὑμῖν: unde Hermannus ἔνδικοι νόμοις. Ch. 93 ὡς νόμος βροτοῖς ἔστι. Cum infinitivo 150 ὑμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος. Eum. 448 ἄφθογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος. Ch. 400 ἀλλὰ νόμος μὲν φονίας σταγόνας — ἄλλο προσαιτεῖν αἷμα. ‖ *mos*. Ag. 594 γυναικείῳ νόμῳ. 1207 ἦ καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἠλθέτην νόμῳ; Ch. 424 Κισσίας νόμοις ἰηλεμιστρίας. Suppl. 220 Ἑρμῆς ὅδ' ἄλλος τοῖσιν Ἑλλήνων νόμοις. 241 κατὰ νόμους ἀφικτόρων. Fr. 40 πρευμενεῖς τοὺς νυμφίους νόμοισι θέντων. ‖ *modus musicus*. Pr. 575 ὀτοβεῖ δόναξ ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον. Sept. 954 ἐπηλάλαξαν Ἀραὶ τὸν ὀξὺν νόμον. Ib. 463 φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον τρόπον, ubi νόμον coniecit Prienus. Ag. 1142 ἀμφὶ δ' αὐτᾶς θροεῖς νόμον ἄνομον. 1153 ὀρθίοις ἐν νόμοις. Ch. 822 κρεκτὸν γοατὰν νόμον θήσομεν πόλει. Sic Hermannus. γοήτων (γοητῶν a m. rec.) νόμον (νόμων corr.) μεθήσομεν M. Suppl. 69 Ἰαονίοισι νόμοισι.

νόος et contractum νοῦς *mens*. Pr. 163 ἐπικότως ἀεὶ θέμενος ἄγναμπτον νόον. 392 σῶζε τὸν παρόντα νοῦν. Sept. 622 γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡβῶσαν φύει. Ch. 742 ἦ δὴ κλύων ἐκεῖνος εὐφρανεῖ νόον. Fr. 288 κάτοπτρον εἴδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ.

νοσέω *aegroto*. Pr. 378 ὀργῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι, ubi quum inepte dictum sit ὀργῆς νοσούσης, scripsi ζεούσης, de quo v. quae s. v. ζέω dicta sunt. 384 ἔα με τῇδε τῇ νόσῳ νοσεῖν, ubi corrector in apogr. uno τήνδε τὴν νόσον, qui ignoravit scriptores antiquiores dativum in hac formula praetulisse accusativo: de quo dictum est in Thes. vol. 5 p. 1567. 698 τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκὺ τὸ λοιπὸν ἄλγος προυξεπίστασθαι τορῶς. 978 νοσοῖμ' ἄν, εἰ νόσημα τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν.

νόσημα *morbus, malum*. Pr. 225 ἔνεστι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι νόσημα, τοῖς φίλοισι μὴ πεποιθέναι. 685 νόσημα γὰρ αἴσχιστον εἶναί φημι συνθέτους λόγους. 978 νοσοῖμ' ἄν, εἰ νόσημα τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν.

νόσος *morbus*. Pr. 473 ἐς νόσον πεσών. 478 εἴ τις ἐς νόσον πέσοι. 483 τὰς ἁπάσας ἐξαμύνονται νόσους. Pers. 750 πῶς τάδ' οὐ νόσος φρενῶν εἶχε παῖδ' ἐμόν; Ag. 542 τερπνῆς ἄρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου. 1003 νόσος γὰρ — γείτων ὁμότοιχος ἐρείδει. Ch. [279 τὰς δὲ νῦν νόσους. 282 λευκὰς δὲ κόρσας τῇδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ.] Suppl. 561 ὕδωρ τὸ Νείλου νόσοις ἄθικτον. 684 νούσων δ' ἑσμὸς ἀπ' ἀστῶν ἵζοι κρατὸς ἀτερπής. Quod unicum est formae Ionicae exemplum, fortasse ab librario illatum, quum metrum νόσων ferat. Fr. 281, 2 νόσων τ' ἀπείρους. ‖ Improprie de terra concussa Pr. 924 θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον τρίαιναν. De terra fruges non ferente Eum. 943 μηδ' ἄκαρπος αἰανὴς ἐφερπέτω νόσος. De fugientibus Sept. 315 θεοί, τοῖσι μὲν ἔξω πύργων ἀνδρολέτειραν νόσον, ῥίψοπλον ἄταν, ἐμβαλόντες ἄροισθε κῦδος τοῖσδε πολίταις, ubi νόσον, ῥίψοπλον correxi pro καταρίψοπλον, quod a pr. manu habet M, ab alia manu antiqua in καὶ τὰν ῥίψοπλον mutatum. καὶ τὰν non ex νόσον corruptum, sed interpolatoris est duas quae exciderant syllabas inscite supplentis. De animi affectione Suppl. 586 τίς γὰρ ἂν κατέπαυσεν Ἥρας νόσους ἐπιβούλους; Pr. 249 τὸ ποῖον εὑρὼν τῆσδε φάρμακον νόσου; 384 ἔα με τῇδε τῇ νόσῳ νοσεῖν. 596 θεόσυτόν τε νόσον ὠνόμασας. 606 τί φάρμακον νόσου; 632 τὴν τῆσδε πρῶτον ἱστορήσωμεν νόσον. 977 κλύω σ' ἐγὼ μεμηνότ' οὐ σμικρὰν νόσον. 1069 κοὐκ ἔστι νόσος τῆσδ' ἥντιν' ἀπέπτυσα μᾶλλον. Ag. 835 ἄχθος διπλοΐζει τῷ πεπαμένῳ νόσον. 850 πειρασόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου. 1017 νῆστιν ὤλεσεν νόσον. Ch. 69 διαλγὴς ἄτα διαφέρει τὸν αἴτιον παναρκέτας (hoc corruptum) νόσου βρύειν. Eum. 479 ἄφερτος αἰανὴς νόσος.

νοσσός. V. νεοσσός.

νόστιμος *ad reditum pertinens*. Pers. 261 ἀέλπτως νόστιμον βλέπω φάος. 797 στρατὸς κυρήσει νοστίμου σωτηρίας. Ag. 343 δεῖ γὰρ πρὸς οἴκους νοστίμου σωτηρίας. 1238 δοκεῖ δὲ χαίρειν νοστίμῳ σωτηρίᾳ. ‖ *redux*. Ag. 618 Μενέλεων δὲ πεύθομαι εἰ νόστιμός τε (γε M, quod correxit L.

Dindorfius in Thes. vol. 5 p. 1573) καὶ σεσωσμένος πάλιν ἥξει ξὺν ὑμῖν.

νόστος *reditus*. Pers. 8 ἀμφὶ δὲ νόστῳ τῷ βασιλείῳ. 861 νόστοι δ' ἐκ πολέμων ἀπόνους — ἄγον οἴκους. 935 πρόσφθογγόν σοι νόστου τὰν κακοφάτιδα βοὰν — πέμψω. Ag 812 τοὺς ἐμοὶ μεταιτίους νόστου. 988 πεύθομαι δ' ἀπ' ὀμμάτων νόστον.

νοσφίζω *privo*. Ch. 619 Νῖσον ἀθανάτας τριχὸς νοσφίσασα. De eo qui vita aliquem privat Sept. 982 ΑΝΤ. ὤλεσε δὴ τόδε (τὸ πνεῦμα). ΙΣ. καὶ τόδ' ἐνόσφισε. Ch. 438 ἔπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν. Eum. 211 γυναικός, ἥτις ἄνδρα νοσφίσῃ. Passivum Ch. 491 μέμνησο λουτρῶν, οἷς ἐνοσφίσθης.

νόσφιν *sine*. Frequens in poesi epica vocabulum, rarissimum in poesi Attica, cuius unum est exemplum Aeschyli Suppl. 239 νόσφιν ἡγητῶν.

[νοσφισμάτων vitiose M Pr. 459 pro σοφισμάτων.]

νοτίζω *humecto*, *madefacio*. Fr. 41 δενδρῶτις ὥρα δ' ἐκ νοτίζοντος γάμου τέλειός ἐστι.

νότιος *humidus*. Pr. 401 παρειὰν νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς.

νοτίς *humor, humiditas*. Fr. 403 νοτὶς προσαυρίζουσα χερσαίᾳ τροχῇ: de quo loco v. s. v. προσαυρίζω.

νότος *auster*. Fr. 327 Αἴγινα δ' αὕτη πρὸς νότου κεῖται πνοάς. [Ag. 1391 Διὸς νότῳ vitiose pro διοσδότῳ, quod v.]

νουθετέω *moneo*. Pr. 264 παραινεῖν νουθετεῖν τε τὸν κακῶς πράσσοντα.

νουθέτημα *admonitio*. Pers. 830 πινύσκετ' εὐλόγοισι νουθετήμασι.

νοῦσος. V. νόσος.

νύκτερος *nocturnus*. Pr. 797 ἡ νύκτερος μήνη. Sept. 367 ἐλπίς ἐστι νύκτερον τέλος μολεῖν. Pers. 176 νυκτέροις ὀνείρασι. Ag. 4 ἄστρων κάτοιδα νυκτέρων ὁμήγυριν. Fr. 298 νυκτέρων φαντασμάτων ἔχουσι μορφάς.

νυκτηγορέω *noctu nuntio*. Activum de custodibus dictum est Rhesi v. 89 φύλακες νυκτηγοροῦσι. Passivum Sept. 29 οὗτος (Tiresias) τοιῶνδε δεσπότης μαντευμάτων λέγει μεγίστην προσβολὴν 'Αχαιίδα νυκτηγορῆσθαι κἀπιβούλευσιν πόλει. Sic correxi quod legitur in M νυκτηγορεῖσθαι κἀπιβουλεύσειν (κἀπιβουλεύειν in apographis) πόλει, quod scholiasta quoque legit, male interpretatus ἐν νυκτὶ ἀγορεύεσθαι καὶ βουλεύεσθαι.

νυκτηρεφής *nocte occultus*. Ag. 460 μένει δ' ἀκοῦσαί τί μου μέριμνα νυκτηρεφές.

νυκτίπλαγκτος *noctivagus*. Ag. 330 νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος. 12 νυκτίπλαγκτον ἔνδροσόν τ' ἔχω εὐνήν. Ch. 524 ἔκ τ' ὀνειράτων καὶ νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένη. 751 νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελευμάτων. Schol. οὐ μόνον δι' ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ διὰ νυκτῶν.

νυκτίσεμνος *nocturna sanctitate reverendus*. Eum. 108 νυκτίσεμνα δεῖπνα. In M νυκτὶ σεμνά, ι ex ο facto. Correxit Turnebus.

νυκτίφοιτος *noctu ventitans*, *nocturnus*. Pr. 657 νυκτίφοιτ' ὀνείρατα, ubi M νυκτίφαντ' (*noctu apparentia*), sed apographa νυκτίφοιτ', quod verum videtur: de quo dixi s. v. δεῖμα p. 78 b.

νυκτιφρούρητος *noctu vigilans*. Pr. 861 νυκτιφρουρήτῳ θράσει.

νύμφη *nupta*. Ag. 1179 νεογάμου νύμφης δίκην. ‖ *Nympha*. Eum. 22 σέβω δὲ Νύμφας. Fr. 170 Νύμφαις κρηνιάσιν κυδραῖσι θεαῖσιν ἀγείρω, 'Ινάχου 'Αργείου ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις. 335 δέσποινα Νύμφη δυσχίμων ὀρῶν ἄναξ.

νυμφικός *virginalis*. Ch. 71 θιγόντι (sic Scaliger pro οἴγοντι) δ' οὔτι νυμφικῶν ἑδωλίων ἄκος.

νυμφίος *sponsus*. Sept. 757 παράνοια συνᾶγε νυμφίους φρενώλεις. Fr. 40 πρευμενεῖς τοὺς νυμφίους νόμοισι θέντων.

νυμφόκλαυτος *sponsis deflendus*. Ag. 749 νυμφόκλαυτος 'Ερινύς.

νυμφότιμος *sponsos celebrans*. Ag. 706 τὸ νυμφότιμον μέλος.

νῦν et encliticum νυν. νῦν *nunc* cum tempore praesente, ut per se intelligitur, multo frequentius quam cum aliis temporibus coniungitur. Sic cum praesente, interdum cogitatione supplendo, Pr. 47 πόνων — τῶν νῦν παρόντων. 313 τὸν νῦν ὄχλον παρόντα. 471 τῆς νῦν παρούσης πημονῆς. 64 ἀδαμαντίνου νῦν σφηνὸς αὐθάδη γνάθον — πασσάλευε. 76 ἐρρωμένως νῦν θεῖνε. 82 ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε. 151 τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν ἀϊστοῖ. 253 καὶ νῦν φλογωπὸν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι; 275 συμπονήσατε τῷ νῦν μογοῦντι. 279 καὶ νῦν — χθονὶ τῇδε πελῶ. 324 καὶ νῦν ἐγὼ μὲν εἶμι. 363 καὶ νῦν — κεῖται. 591 καὶ νῦν τοὺς ὑπερμήκεις δρόμους — γυμνάζεται. 920 τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται. 958 τὸν νῦν κοιρανοῦντα. Sept. 10 ὑμᾶς δὲ χρὴ νῦν — πόλει τ' ἀρήγειν. 21 καὶ νῦν μὲν ἐς τόδ' ἦμαρ εὖ ῥέπει θεός. 24 νῦν δ' ὡς ὁ μάντις φησίν—. 101 εἰ μὴ νῦν (sc. ἕχομεν), πότ' ἀμφὶ λιτάν' ἕξομεν; 655 πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι. 669 οἶμαί νιν αὐτῷ νῦν παραστατεῖν πέλας. 708 νῦν δ' ἔτι ζεῖ. 790 νῦν δὲ τρέω. Pers. 405 νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών. 548 νῦν γὰρ πρόπασα μὲν στένει γαῖα. 712 νῦν τέ σε ζηλῶ θανόντα. 894 τᾶς νῦν ματρόπολις τῶνδ' αἰτία στεναγμῶν. Ag. 8 καὶ νῦν φυλάσσω λαμπάδος τὸ σύμβολον. 67 ἔστι δ' ὅπῃ νῦν ἔστι. 100 ἣ νῦν τοτὲ μὲν κακόφρων τελέθει. 508 νῦν χαῖρε μὲν χθών. 512 νῦν δ' αὖτε σωτὴρ ἴσθι. 532 ἀξιώτατος βροτῶν τῶν νῦν. 550 ὡς νῦν τὸ σὸν δή. 598 καὶ νῦν τὰ μάσσω μὲν τί δεῖ σ' ἐμοὶ λέγειν; 670 καὶ νῦν — λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας. 805 νῦν δ' — εὔφρων τις πόνος εὖ τελέσασι. 818 καπνῷ δ' ἁλοῦσα νῦν ἔτ' εὔσημος πόλις. 895 νῦν — λέγοιμ' ἄν. 905 νῦν δ' — ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε. 1112 νῦν γὰρ — ἀμηχανῶ. 1412 νῦν μὲν δικάζεις ἐκ πόλεως φυγὴν ἐμοί. 1458 νῦν δὲ τελείαν, loco defecto, cuius verba reliqua exciderunt, ut nesciamus quod tempus verbi sit secutum. 1578 φαίην ἂν ἤδη νῦν. Ch. 57 σέβας δὲ — νῦν ἀφίσταται. 132 πεπραμένοι γὰρ νῦν γέ πως ἀλώμεθα. 214 ἐπεὶ τί νῦν ἕκατι δαιμόνων κυρῶ; 579 νῦν οὖν σὺ μὲν φύλασσε. Sic Blomfieldus. In M σὺν, sed ν in litura litterae τ vel γ. 695 καὶ νῦν 'Ορέστης — νῦν δ' ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν, παροῦσαν ἐγγράφει (προδοῦσαν ἔγγραφε Schneidewinus). Similiter νῦν δέ post καὶ νῦν infertur Sept. 21—24. Frustra igitur alterum νῦν in νῷν mutabat Scaliger. Ch. 723, ubi saepius repetitum νῦν cum praesente et aoristo, ὦ πότνια χθὼν καὶ πότνι' ἀκτὴ χώματος, ἣ νῦν ἐπὶ ναυάρχῳ σώματι κεῖσαι τῷ βασιλείῳ, νῦν ἐπάκουσον, νῦν ἐπάρηξον, νῦν γὰρ ἀκμάζει. 763 τεθνηκότος δὲ νῦν τάλαινα πεύθομαι. 859 νῦν γὰρ μέλλουσι [Ib. 908 νῦν corruptum ex σύν.] 976 σεμνοὶ μὲν ἦσαν ἐν θρόνοις τόθ' ἥμενοι, φίλοι δὲ καὶ νῦν. [993 φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρόν.] 1014 νῦν αὐτὸν αἰνῶ, νῦν ἀποιμώζω παρών. 1034 καὶ νῦν ὁρᾶτέ με. Eum. 67 καὶ νῦν ἁλούσας τάσδε τὰς μάργους ὁρᾷς. 116

ὄναρ γὰρ ὑμᾶς νῦν Κλυταιμνήστρα καλῶ. 252 καὶ νῦν ὅδ' ἐνθάδ' ἐστί που καταπτακών. 287 καὶ νῦν ἀφ' ἁγνοῦ στόματος εὐφήμως καλῶ. [406 καὶ νῦν δ' ὁρῶσα τήνδ' ὁμιλίαν χθονὸς ταρβῶ μὲν οὐδέν. ubi καὶ νῦν corruptum ex καινὴν, quod restituit Canterus.] 490 νῦν καταστροφαὶ νέων θεσμίων. 746 νῦν ἀγχόνης μοι τέρματ' ἢ φάος βλέπειν. 764 νῦν ἄπειμι πρὸς δόμους. [768 τοῖς τἀμὰ παρβαίνουσι νῦν ὁρκώματα.] Suppl. 41 νῦν δ' ἐπικεκλομένα —. 172 νῦν ἔχων παλίντροπον ὄψιν ἐν λιταῖσιν. 212 καὶ Ζηνὸς ὄρνιν τόνδε νῦν κικλήσκετε. 508 λευρὸν κατ' ἄλσος νῦν ἐπιστρέφου τόδε.

νῦν cum perfecto. Pr. 740 οὓς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους. Pers. 158 εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατῷ. 743 νῦν κακῶν ἔοικε πηγὴ πᾶσιν ηὑρῆσθαι φίλοις. 801 τὰ νῦν πεπραγμένα. Ag. 591 Τροίαν νῦν πεπορθῆσθαι δοκεῖς; 1160 νῦν δ' — ἔοικα θεσπιῳδήσειν τάχα. Ch. 119 τοῖς αἰτίοις νῦν τοῦ φόνου μεμνημένη. 263 δόμον δοκοῦντα κάρτα νῦν πεπτωκέναι. 686 νῦν — κέκευθεν. 774 τοῖσι νῦν ἠγγελμένοις. 859 ἔοικε νῦν αὐτῆς — αὐχὴν πεσεῖσθαι. Eum. 599 νεκροῖσι νῦν πέπεισθι μητέρα κτανών. Fr. 315, 5 νῦν δ' οὐ κέκραγά πω τὸ γενναῖον μέλος.

νῦν cum aoristo. Pr. 61 καὶ τήνδε νῦν πόρπασον. 332 καὶ νῦν ἔασον. 703 τὰ λοιπὰ νῦν ἀκούσατε. Sept. 191 καὶ νῦν — διερροθήσατ' ἄψυχον κάκην. 807 φρονοῦσα νῦν ἄκουσον. Pers. 329 τοιῶνδε τῶνδε νῦν ὑπεμνήσθην πέρι. 532 νῦν Περσῶν — στρατιὰν ὀλέσας — κατέκρυψας. 559 νῦν δὲ — νᾶες ἄγαγον restitui pro αἱ δέ. 796 ὁ μείνας νῦν ἐν Ἑλλάδος τόποις στρατός. 921 οὓς νῦν δαίμων ἀπέκειρεν. Ag. 20 νῦν δ' εὐτυχὴς γένοιτ' ἀπαλλαγὴ πόνων. 279 τῆς νῦν τεκούσης φῶς τόδ' εὐφρόνης. 1275 καὶ νῦν ὁ μάντις μάντιν ἐκπράξας ἐμὲ ἀπήγαγε. 1475 νῦν δ' ὤρθωσας στόματος γνώμην. Ch. 783 νῦν παραιτουμένῃ μοι — δὸς τύχας. 1073 νῦν δ' αὖ τρίτος ἦλθέ ποθεν σωτήρ. Eum. 30 καὶ νῦν τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῷ ἄριστα δοῖεν. 1043 1047 ὀλολύξατε νῦν ἐπὶ μολπαῖς. Suppl. 178 τἀπὶ χέρσου νῦν προμηθίαν λαβὼν αἰνῶ φυλάξαι. 319 τὸ πάνσοφον νῦν ὄνομα τοῦτό μοι φράσον.

νῦν cum futuro. Ag. 851 νῦν δὲ — θεοῖσι πρῶτα δεξιώσομαι. 1338 νῦν δ' εἰ προτέρων αἷμ' ἀποτίσει — τίς ἂν εὔξαιτο; Suppl. 49 νῦν — τῶν πρόσθε πόνων μνασαμένα γονέων (γονέων pro τά τε νῦν Hermannus) ἐπιδείξω πιστὰ τεκμήρια.

νῦν ὅτε. Sept. 705 νῦν ὅτε σοι παρέστακεν. Suppl. 630 νῦν ὅτε καὶ θεοὶ Διογενεῖς κλύοιτε. || Multo frequentius νῦν cum aliis consociatur particulis, ut in locis plurimis supra allatis, νῦν γάρ, νῦν μέν, νῦν δέ, καὶ νῦν, ἀλλὰ νῦν, in quibus nihil est memorabile, quum particulae illae non cum νῦν cohaereant, sed sententias vel nectant vel alteram alteri opponant. δὴ νῦν semel legitur, Sept. 655. ἤδη νῦν Ag. 1578. νῦν γε Ch. 132. νῦν δ' αὖ Ch. 1073.

νῦν significatione dialectica, ut apud Latinos *nunc*, protasi vel ab *si* incipiente, vel aliter conformata: de quo dictum in Thes. vol. 5 p. 1611. Pr. 157 εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν ἧκεν — νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα. 755 νῦν δ' οὐδέν ἐστι τέρμα μοι προκείμενον. Ag. 1030 νῦν δ' ὑπὸ σκότῳ βρέμει.

Encliticum νύν, quod saepe servatum in codicibus, sed multo saepius νῦν scriptum est, respondet Latino *igitur*. quod rationi concludendae servit transitumque ad aliam sententiam parat: ex quo sequitur νύν locum non habere nisi ubi aliud quid praecesserit, ad quod referri possit. De hac particula quum copiose dictum sit in Thesauro vol. 5 p. 1612 et 1613, examinatis etiam veterum grammaticorum de ea observationibus partim veris partim falsis, satis erit hoc loco summatim de ea dixisse. Est autem haec particula non propria poetis, quod olim multi crediderunt, sed poetis prosaeque orationis scriptoribus communis, etsi apud hos quoque plerumque νῦν scripta ab librariis. Ad mensuram quod attinet, νύν natura longum est et constanter producitur a comicis, paucis exceptis locis, in quibus tragicorum sermonem imitantur, qui νύν pro metri necessitate vel producto vel correpto utuntur: de quo optime dixit Wordsworthus in *The Philological Museum* (Cantabr. 1832) vol. 1 p. 225—228. Correpti apud Aeschylum exempla sunt Pr. 997 ὅρα νυν εἴ σοι ταῦτ' ἀρωγὰ φαίνεται. Sept. 417 τὸν ἀμόν νυν ἀντίπαλον εὐτυχεῖν θεοὶ δοῖεν. Pers. 1040 1048 1066 βόα νυν ἀντίδουπά μοι. Ch. 331 κλῦθί νυν, ὦ πάτερ: producti Sept. 242 μή νυν, ἐὰν θνήσκοντας ἢ τετρωμένους πύθησθε, κωκυτοῖσιν ἁρπαλίζετε. 246 μή νυν ἀκούουσ' ἐμφανῶς ἄκου' ἄγαν, ubi praecesserat καὶ μὴν ἀκούω γ' ἱππικῶν φρυαγμάτων. Multo maior exemplorum numerus est particulae ita collocatae ut metrum utramque mensuram ferat, ut Pr. 507 μή νυν βροτοὺς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα. 915 πρὸς ταῦτά νυν θαρσῶν καθήσθω. Pers. 435 εὖ νυν τόδ' ἴσθι. 1050 ἐπορθίαζέ νυν γόοις, quod male in M ἐπορθίαζε νῦν scriptum esse versus praecedens docet βόα νυν ἀντίδουπά μοι, ubi metrum syllabam brevem postulat. Ag. 937 μή νυν τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθῇς ψόγον. Ch. 770 μή νυν σὺ ταῦτ' ἄγγελλε. Suppl. 219 μή νυν σχόλαζε. 221 ἐλευθέροις νυν ἐσθλὰ κηρυκευέτω. 1060 μέτριόν νυν ἔπος εὔχου.

νύξ *nox*. Pr. 24 ἡ ποικιλείμων νύξ. Sept. 370 νυκτὸς ὀφθαλμός. 400 νύκτα ταύτην ἣν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος ἄστροισι μαρμαίρουσαν (in scuto Tydei) οὐρανοῦ κυρεῖν. 403 εἰ γὰρ θανόντι νὺξ ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι. Pers. 301 λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου. 357 εἰ μελαίνης νυκτὸς ἵξεται κνέφας. 384 καὶ νὺξ ἐχώρει. 378 καὶ νὺξ ἐπῄει. 428 κελαινῆς νυκτὸς ὄμμα. 495 νυκτὶ δ' ἐν ταύτῃ. 518 ὦ νυκτὸς ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων. Ag. 22 ὦ χαῖρε λαμπτὴρ νυκτός. 653 ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὠρώρει κακά. Ch. 65 τοὺς δ' ἄκρατος ἔχει νύξ. 660 νυκτὸς ἅρμ' ἐπείγεται σκοτεινόν. 817 νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει. Suppl. 769 ἐς νύκτ' ἀποστείχοντος ἡλίου φιλεῖ ὠδῖνα τίκτειν νὺξ κυβερνήτῃ σοφῷ. Fr. 66 εἰς μελανίππου προφυγὼν ἱερᾶς νυκτὸς ἀμολγόν. Genitivus νυκτός adverbialiter *noctu*. Pers. 200 καὶ ταῦτα μὲν δὴ νυκτὸς εἰσιδεῖν λέγω. Numeri pluralis unum est exemplum Ch. 288 μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος. || Νύξ *Nox*, dea, Ag. 355 ὦ Ζεῦ βασιλεῦ καὶ Νὺξ φιλία. Eum. 69 Νυκτὸς παλαιαὶ παῖδες. Sic Valckenarius pro γραῖαι παλαιαὶ παῖδες. 322 ὦ μᾶτερ Νύξ. 416 Νυκτὸς αἰανῆ τέκνα. Sic ex apographis pro αἰανῆς, de quo dixi s. v. αἰανής. 745 ὦ Νὺξ μέλαινα μῆτερ. 792 822 κόραι δυστυχεῖς Νυκτὸς ἀτιμοπενθεῖς. 845 879 μᾶτερ Νύξ 1034 φιλότιμοι Νυκτὸς παῖδες.

νύχιος *nocturnus*. Pers. 952 νυχίαν πλάκα κερσάμενος δυσδαίμονά τ' ἀκτάν, ubi improprie dictum *funestam* s. *infaustam* significat, ut explicuit Schuetzius praeeunte scholiasta, ἀποκείρας στυγνὴν πλάκα κατὰ (καὶ Paleius) τὴν δυσδαίμονα ἀκτήν, τοῦτ' ἔστι κατὰ τὴν Σαλαμῖνα, quam interpretationem confirmat alterius vocabuli ἀκτάν

epitheton δυσδαίμονα. μυχίαν coniecit Pauwius, quod probavit Hermannus, collato v. 875 μυχία τε Προποντίς, pariterque apud Eurip. Med. 211, ubi δι' ἅλα νύχιον legitur, μύχιον corrigi voluit. Ag. 588 ὁ πρῶτος νύχιος ἄγγελος πυρός. Ch. 727 νύχιόν θ' Ἑρμῆν τοῖσδ' ἐφοδεῦσαι ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν. ubi νύχιον idem esse quod χθόνιον monuit Hermannus, collato Soph. OC. 1559 ἐννυχίων ἄναξ, Αἰδωνεῦ Αἰδωνεῦ, et Trach. 501 τὸν ἔννυχον Ἅιδαν. Recte igitur Hermannus scripsit νύχιόν θ' Ἑρμῆν pro χθόνιον δ' ἑρμῆα (Ἑρμῆν Turnebus) καὶ τὸν νύχιον, quod est in M ex glossemate.

νωθής *tardus*, *segnis*. Pr. 62 ἵνα μάθῃ σοφιστὴς ὢν Διὸς νωθέστερος.

νωμάω *agito, verso, vibro.* Sept. 3 ἐν πρύμνῃ πόλεως οἴακα νωμῶν. 542 ἐν χαλκηλάτῳ σάκει — Σφίγγ' ὠμόσιτον προσμεμηχανημένην γόμφοις ἐνώμα. Pers. 321 πολύπονον δόρυ νωμῶν. Ch. 162 αὐτόκωπα νωμῶν ξίφη. [285 λαμπρὸν ἐν σκότῳ νωμῶντ' ὀφρύν.] Ag. 781 Δίκη — πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νωμᾷ, quod per tmesin dictum pro ἐπινωμᾷ. Sept. 25 de Tiresia avium volatum observante et mente versante ἐν ὠσὶ νωμῶν καὶ φρεσὶν, πυρὸς δίχα, χρηστηρίους ὄρνιθας ἀψευδεῖ τέχνῃ. ubi schol. ἐξ ἀκοῆς γὰρ τὰς πτήσεις διέκρινεν οὐχ ὁρῶν ὁ Τειρεσίας.

νώνυμος *ignobilis*. Pers. 1003 βεβᾶσιν, οἵ, νώνυμοι, ubi νώνυμοι ex apographis restitutum pro νώνυμνοι.

νωτίζω *per tergum transeo.* Ag. 286 πόντον ὥστε νωτίσαι.

νῶτον *tergum.* Suppl. 90 πίπτει δ' ἀσφαλὲς οὐδ' ἐπὶ νώτῳ. Pr. 430 de Atlante οὐράνιόν τε πόλον νώτοις ὀχῶν στενάζει. Sic correxi pro νώτοις ὑποστενάζει.

Ξ.

Ξαίνω *extero.* Fr. 305 ἡνίκ' ἂν ξανθῇ στάχυς.

Ξάνθις *Xanthis*, n. pr. Persicum Pers. 995 Μάρδων ἀνδρῶν μυριόνταρχον (μυριοταγόν ?) Ξάνθιν ἄρειόν τ' Ἀγχάρην. In M ξάνθην, quod Ξάνθιν potius est, ab Hermanno restitutum, quam ξάνθον, quod est in apographis nonnullis.

ξανθός *fulvus.* Pers. 617 ξανθῆς ἐλάας καρπός.

Ξάντριαι (*mulieres lanificae*) inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 165—170).

ξεῖνος. V. ξένος.

ξενικός *ad hospites pertinens.* Suppl. 618 ξενικὸν ἀστικόν θ' ἅμα λέγων διπλοῦν μίασμα πρὸ πόλεως φανέν.

ξένιος *hospitalis.* Ag. 401 ᾔσχυνε ξενίαν τράπεζαν. Frequens Iovis epitheton. Ib. 61 ξένιος Ζεύς. 362 Δία τοι ξένιον μέγαν αἰδοῦμαι. 747 πομπᾷ Διὸς ξενίου. Suppl. 692 Ζεὺς δ' ἐφορεύοι ξένιος ξενίου στόματος τιμάς. 672 Ζῆνα μέγαν σεβόντων, τὸν ξένιον δ' ὑπερτάτως. ‖ ξένια *munera hospitalia.* Ag. 1590 αὐτοῦ ξένια δὲ — Ἀτρεὺς — παρέσχε (Thyestae) δαῖτα παιδείων κρεῶν. ubi inutile αὐτοῦ removit Hermannus restituto ἀστοξένια, quod significat ξένια ἀστοξένου. De vocabulo ἀστόξενος videndi loci grammaticorum in Thes. vol. 1, 2. p. 2252, inter quos Pollux est 3, 60 ἀστόξενος κατὰ μέν τινας ὁ αὐτὸς τῷ ἰδιοξένῳ, κατὰ δέ τινας ὁ γένει μὲν ξένος, τιμῇ δὲ ἀστός· ἐνίοις δὲ δοκεῖ ὁ φύσει μὲν ἀστὸς, δόξῃ δὲ ξένος, ὡς Δαναὸς Ἀργείοις, ἀπὸ Ἰοῦς τῆς Ἀργείας ἔχων τὸ γένος, qui respicit Aeschyli Suppl. 356 εἴη δ' ἄνατον πρᾶγμα τοῦτ' ἀστοξένων, quod explicat scholiasta τῶν νῦν μὲν ξένων, πρώην δὲ συνημμένων τῷ ἄστει. Eodem referenda videtur Hesychii glossa αὐτοξέγειν: ἐν ἴσῳ τῷ προξενεῖν, ubi quod Ruhnkenius ad Tim. p. 57 reposuit ἀστοξενεῖν, recte quidem sustulit idem vitium quod est in libris Pollucis, qui 3, 59 αὐτόξενος, sed rectius scripturus erat ἀστοξένων: ἐν ἴσῳ τῷ προξένων, ut monuit L. Dindorfius in Thes. l. c. Idem in gl. Timaei ἀστόξενος: ὁ μὴ ἔχων ἐν τοῖς πολίταις οἰκίαν ἰδίαν recte correxit ἐν τῇ πόλει, collata Hesychii gl. ἀστόξενοι: οἱ μὴ ἔχοντες ἐν τῇ πόλει τὴν (τὴν delendum) οἰκίαν ἰδίαν.

ξένος (formae Ionicae ξεῖνος, qua tragici non videntur usi esse nisi postulante metro, unum apud Aeschylum exemplum est Sept. 942, plura apud Sophoclem et Euripidem: de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 319.) Significatio vocabuli est *peregrinus* s. *hospes*, diciturque vel adiective, ut Ch. 730 ἀνὴρ ὁ ξένος, vel, quod multo frequentius, substantive. Sic Pr. 716 ἀνήμεροι γὰρ οὐδὲ πρόσπλατοι ξένοις. Sept. 727 ξένος δὲ κλήρους ἐπινωμᾷ Χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος. 942 ὁ πόντιος ξεῖνος ἐκ πυρὸς συθεὶς θηκτὸς σίδαρος. ‖ *homo peregrinus*, *hospes.* Sept. 925 ὡς ἐρξάτην πολλὰ μὲν πολίτας, ξένων τε πάντων στίχας. Ch. 560 ξένῳ γὰρ εἰκώς. 562 ξένος τε καὶ δορύξενος δόμων, ubi ξένος de Oreste dictum est, qui peregrinum se esse simulat, δορύξενος de Pylade, vetere domus amico. Ch. 575 657 ποδαπὸς ὁ ξένος; 662 ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων. 668 ξένοι, λέγοιτ' ἄν. 674 ξένος μέν εἰμι Δαυλιεὺς ἐκ Φωκέων. 700 ξένοισιν ὧδ' εὐδαίμοσιν. 703 τί γὰρ ξένου ξένοισίν ἐστιν εὐμενέστερον; 710 ἡμερεύοντας ξένους μακρᾶς κελεύθου. 734 τοὺς ξένους καλεῖν ὅπως τάχιστ' ἄνωγεν. 741 φήμης ὕφ' ἧς ἤγγειλαν οἱ ξένοι τορῶς. 840 νέαν φάτιν δὲ πεύθομαι λέγειν τινὰς ξένους μολόντας. 848 πυνθάνου δὲ τῶν ξένων. [1003 ξένων ἀπαιόλημα.] Eum. 202 ἔχρησας ὥστε τὸν ξένον μητροκτονεῖν. 270 ἢ θεὸν ἢ ξένον τιν' ἀσεβῶν. 409 βρέτας τε τοὐμὸν τῷδ' ἐφημένῳ ξένῳ. 660 ἡ δ' ἅπερ ξένῳ ξένη ἔσωσεν ἔρνος. Suppl. 195 ζαχρεῖ' ἔπη ξένους ἀμείβεσθε. 500 εὖ γὰρ ὁ ξένος λέγει. 701 ξένοισί τ' εὐξυμβόλους. 917 ξένος μὲν εἶναι πρῶτον οὐκ ἐπίστασαι. Fr. 233 τῷ δὲ ξένῳ γε στέφανος, ἀρχαῖον στέφος. Frequens vocativi ξένε vel ξένοι usus est in compellatione. Sic Ch. 220 680. Eum. 436 ὦ ξένε. 680 ὅρκον αἰδεῖσθε, ξένοι. 748 πεμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων, ξένοι. Ag. 1299 οὐκ ἔστ' ἄλυξις, ὦ (sic Casaubonus pro οὐ) ξένοι, χρόνῳ πλέω. 1315 ἰὼ ξένοι. ‖ Femininum ξένη *mulier peregrina.* Ag. 950 τὴν ξένην δὲ πρευμενῶς τήνδ' ἐσκόμιζε. 1062 ἑρμηνέως ἔοικεν ἡ ξένη τοροῦ δεῖσθαι. 1093 ἔοικεν εὔρις ἡ ξένη κυνὸς δίκην εἶναι. Eum. 660 ἡ δ' ἅπερ ξένῳ ξένη ἔσωσεν ἔρνος. Suppl. 202 χρεῖος εἶ ξένη φυγάς. 277 ὦ ξέναι. Improprie

Pr. 788 de sermone novo et inexspectato οὔποτ' οὔποτ' ηὔχουν ξένους μολεῖσθαι λόγους εἰς ἀκοὰν ἐμάν, ubi propter rationes metricas conieci οὔποτ' οὔποτ' ηὔχουν ἐν ἄντροις ἐμοῖς | ὧδε παρα ξένους μολεῖσθαι λόγους εἰς ἀκοὰν ἐμάν: de quo plura dixi in Praef. ed. Londin. Promethei a. 1868 p. VI.

ξενόομαι *hospitio excipio.* Suppl. 929 οὐ γὰρ ξενοῦμαι τοὺς θεῶν συλήτορας. Futuro sic usus est Lycophro 92 καὶ δή σε ναύτην Ἀχερουσία τρίβος — ξενώσεται. ‖ *hospitio excipior.* Ch. 702 κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων ἂν ἤθελον γνωστὸς γενέσθαι καὶ ξενωθῆναι.

ξενότιμος *hospites colens.* Eum. 546 ξενοτίμους ἐπιστροφὰς δωμάτων αἰδόμενος.

Ξέρξης *Xerxes*, rex Persarum. Pers. 5 144 Ξέρξης βασιλεὺς Δαρειογενής. 157 μῆτερ ἡ Ξέρξου γεραιά. 199 τὸν δ' ὅπως ὁρᾷ Ξέρξης. 299 Ξέρξης μὲν αὐτὸς ζῇ. 341 Ξέρξῃ δέ, καὶ γὰρ οἶδα, χιλιὰς μὲν ἦν. 356 ἔλεξε παιδὶ σῷ Ξέρξῃ τάδε. 465 Ξέρξης δ' ἀνῴμωξεν. 550 Ξέρξης μὲν ἄγαγεν, τοτοῖ. Ξέρξης δ' ἀπώλεσεν, τοτοῖ, Ξέρξης δὲ πάντ' ἐπέσπε δυσφρόνως. 718 740 θούριος Ξέρξης. 734 μονάδα δὲ Ξέρξην ἔρημον. 782 Ξέρξης δ' ἐμὸς παῖς. 832 μῆτερ ἡ Ξέρξου φίλη. 928 ἦβαν Ξέμξᾳ κταμέναν.

ξηρός *siccus.* Sept. 696 ξηροῖς ἀκλαύτοις ὄμμασιν.

ξιφηφόρος *ensifer.* Ch. 584 ξιφηφόρους ἀγῶνας.

Ξίφιρος. Hesychius Ξιφίρου λιμήν: Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ (fr. 38. Ποντίῳ Hermannus), ὁ πορθμός. ταῦτα γὰρ πάντα (πάντα τὰ codex) περὶ Ῥήγιον ὠρείων (ὠρίων Musurus). ubi τῶν— ὁρίων Valesius, τῶν — νεωρίων Alberti. Suspectum nomen Ξιφίρου, quod ex Ξιφωνίου corruptum videbatur Bernhardyo in Annal. Berolin. a. 1828 p. 243. Ξιφώνειος λιμήν memoratur ab Scylace p. 4 (21 ed. Muell.) Quae coniectura nec per se probabilis est et propter situm locorum reiecta ab Meinekio, qui ipse Ξιφήρους λιμήν: — ταῦτα γὰρ πάντα περὶ Ῥήγιον Ὠρίωνος ἔργον coniecit Philol. vol. 13 p. 511, collato Diodoro 4, 85. Nihilo certiora attulerunt quos laudat Schmidtius, Leutschius in Encyclopaedia Halensi s. v. *Glaukos* p. 194 et Gaedechens in commentatione de Glauco deo marino, Berolini edita a. 1860. Mihi tantum certum videtur, Ξιφίρου λιμήν, etsi hoc litterarum series apud Hesychium postulat, ex Ξιφήρους λιμήν corruptum esse, ὠρίων autem nihil aliud esse quam Ὠρίων, glossa in fine defecta, in qua fortasse Euripidis verba memorata fuerunt Ion. 1153 Πλειὰς μὲν ᾔει μεσοπόρου δι' αἰθέρος | ὅ τε ξιφήρης Ὠρίων, quae comparavit M. Schmidtius in Philologo vol. 19 p. 598, qui Hesychii glossam vocabulo Ῥήγιον finitam esse coniecit, Ὠρίων vero ex alia remansisse glossa, cuius lemma ξιφήρης Ὠρίων fuerit. Neque initium glossae integrum esse videtur, quum ταῦτα γὰρ πάντα non habeat quo referatur. Quod sensit Bernhardyus quum ante ὁ πορθμός lacunam indicaret. Nam Aeschylus haud dubie alia praeter Ξιφήρους λιμένα nomina memoraverat locorum in Italia inferiore sitorum.

ξιφοδήλητος *gladio laedens s. vastans.* Ch. 729 ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν. Ag. 1528 ξιφοδηλήτῳ θανάτῳ.

ξίφος *ensis.* Pr. 863 δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος. Ag. 1351 ξὺν νεορρύτῳ ξίφει. 1651 ξίφος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπιζέτω. Ch. 162 σχέδιά τ' αὐτόκωπα νωμῶν ξίφη. Sic scholiasta: in M βέλη. 639 τὸ δ' ἄγχι πλευμόνων ξίφος διανταίαν ὀξυπευκὲς οὐτᾷ. 1011 ὡς ἔβαψεν Αἰγίσθου ξίφος. Eum. 42 νεοσπαδὲς ξίφος ἔχοντα. Fr. 371 λαβὼν γὰρ αὐτόθηκτον Εὐβοικὸν ξίφος. Incerta Hermanni coniectura est de fr. 78 et 80.

ξιφουλκός *gladium stringens.* Eum. 592 ξιφουλκῷ χειρί. Simile est τοξουλκός.

ξουθός *fuscus.* Ag. 1142 οἷά τις ξουθὰ — ἀηδών. Fr. 137 ξουθὸς ἱππαλεκτρυών.

ξύλον *lignum.* Fr. 19 ποῦ δ' ἐστὶν Ἀργοῦς ἱρὸν αὐδῆεν (sic Bergkius pro αὔδασον) ξύλον;

ξυλουργία *ars lignaria.* Pr. 451 οὔτε πλινθυφεῖς δόμους προσείλους ᾖσαν, οὐ ξυλουργίαν. Annotavit Pollux 7, 101.

ξύν et composita. V. s v. σύν.

ξυνός i. q. κοινός *communis.* Frequens in sublimiore poesi vocabulum et apud Herodotum, alienum ab dialecto Attica: v. Thes. vol. 5 p. 1688. Eo in versibus dactylicis et anapaesticis bis usus est Sophocles et bis in senariis Aeschylus, Sept. 76 ξυνὰ δ' ἐλπίζω λέγειν. Suppl. 367 ξυνῇ μελέσθω λαὸς ἐκπονεῖν ἄκη. nusquam Euripides.

ξυρός *novacula.* ἐπὶ ξυροῦ *in extremo discrimine.* Ch. 883 ἔοικε νῦν αὐτῆς ἐπὶ ξυροῦ πέλας αὐχὴν πεσεῖσθαι, locutione proverbiali, de qua v. Thes. vol. 5 p. 1692.

O.

In litteris ὁ ὁ ὁ ἀ ἀ ἀ Suppl. 825, quibus in antistropha v. 829 respondet ὁρῶ, haud dubie duae latent interiectiones, de quo dixi in annot. ad Poetas scenicos p. 49.

Ὁ ἡ τό articulus praepositivus, quem ἄρθρον προτακτικὸν vocarunt grammatici, nihil aliud est quam pronomen demonstrativum, quemadmodum articulus postpositivus (ἄρθρον ὑποτακτικὸν) ὅς ἥ ὅ est pronomen relativum. Articuli ὁ ἡ τό tragici formis utuntur per omnes numeros et casus communibus, nisi quod in melicis Doricas admiserunt formas femininas ἁ τᾶς τᾷ τάν τᾶν pro ἡ τῆς τῇ τήν τῶν, plerumque servatas in codicibus, interdum vero in vulgares mutatas.

Vocativum articuli grammatici quidam ὦ esse crediderunt, quae interiectio potius est, de qua suo loco dicetur.

Numeri dualis τώ τά et τοῖν ταῖν exempla apud Aeschylum nulla sunt.

2. Articulus non raro per crasin vel aphaeresin cum proximo coalescit vocabulo hiatus vitandi causa. Crasis autem frequens in diverbiis est, rarissima in melicis tragoediarum partibus, in quibus omnino rarior est articuli usus.

Nominativus generis masculini ὁ cum α brevi (nam α longum crasin cum articulo non magis quam cum aliis vocabulis admittit) coalescit in α longum, cuius frequentissima exempla praebent

vocabnla ἀνήρ et ἄνθρωπος, quae accedente per crasin articulo ἁνήρ et ἅνθρωπος scribuntur, diserte agnita ab Apollonio in Bekk. Anecd. p. 491, 25, sed ab librariis constanter neglecta crasi cum spiritu leni ἀνήρ et ἄνθρωπος scribuntur, quem errorem, quod ad vocabulum ἀνήρ attinet, non raro metrum coarguit, ut exempla supra p. 30 ex Aeschylo allata et plurima aliorum docent. Nominis ἄνθρωπος cum articulo coalescentis exempla apud Aeschylum nulla sunt: nam τἀνθρώπων fr. 98 corruptum est. Pauca sunt nominativi ἁνήρ et ἄνδρες, quae v. supra p. 30 b.

ὁ cum ε in ου coalescit in praepositionibus ἐκ ἐξ ἐν ἐπί, vel simplicibus vel in compositis, velut οὑξ Ch. 929. οὑπιρρέων Eum. 863. οὑπιτιμητής Pr. 77. Pronomen ἐμός cum ὁ contractum in οὑμός Pr. 388. Pers. 752. Ch. 985. Eum. 459. Contra regulam ὁ ἕτερος ab Atticis non in οὕτερος, sed ἅτερος contrahitur, de quo videnda Apollonii disputatio in Bekk. Anecd. p. 495, 12, repetita in Etym. M. p. 443, 27. Idem fit in formis reliquis cum articulo coniunctis, quarum duabus tantum usus est Aeschylus, θατέρῳ Pr. 778 et θάτερον 867. Ag. 344.

ὁ cum diphthongo αυ in uno coalescit vocabulo αὑτός pro ὁ αὐτός. Apud Aeschylum hae tantum formae reperiuntur, ταὐτό ταυτόν ταὐτοῦ ταὐτῷ ταὐτά, quarum exempla v. s. v. αὐτός p. 52 b, ut reliquarum quoque crasium, de quibus deinceps dicetur, perpauca apud Aeschylum exempla exstant, aliquanto plura apud Sophoclem, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 321, et Euripidem. Cum αι in καί ὁ in χὠ contracto Pers. 304, ut ib. 188 χἠ ex καί ἡ et Suppl. 939 χοἰ ex καί οἱ contractum.

Femininum ἡ cum α brevi coalescit in α longum, quod tamen male a quibusdam illatum Sept. 402 ἀνοία (ἡ ἄνοια M), de quo loco supra dixi p. 31 a. ‖ ἡ cum vocabulis ab ε incipientibus aphaeresin potius patitur quam crasin, excepto ἡ ἐμή, quod ἡμή scribitur, etsi hoc non legitur apud Aeschylum, qui dativo usus est τἠμῇ Eum. 446 968.

Nominativus et accusativus τό cum α brevi coalescit in τά longum, ut τἀμπλάκημα Pr. 386. τἀποκλαῦσαι Pr. 637 [τἀναγκαῖον Ag. 902.] τἀνάλωμα Suppl. 476. τἀρίθμημα Eum. 753. τἀρχαῖον Suppl. 325. ‖ Cum ε in τού, ut τοὐμόν Pr. 1052. Eum. 409 454 1025. τοὔμπαλιν Pr. 202. Ag. 1424. τοὔργον Pr. 57 75. Ag. 1346 1497 1650. Ch. 298. τοὔπος Pr. 980. Sept. 264. Ag. 268. Ch. 93 887. Suppl. 512 926. τοὐπίσημ' Sept. 659. ‖ τό cum ο in paucis coalescit vocabulis, τοὔναρ τοὔνειρον τοὔνομα, quae v. et τοὐφειλόμενον Ch. 310.

Genitivus τοῦ et dativus τῷ cum α brevi in τά contrahitur, ut τἀνδρός τἀνδρί, quorum prius legitur Ag. 1367. Eum. 46 244. Cum ε dativus τὠμῷ Ch. 14 230. Cum ο τὠνείρατι Ch. 531.

Nominativus pluralis οἱ cum α brevi contractus Sept. 805 ἅνδρες.

Nominativi et accusativi τά crasis frequentissima est cum α brevi, velut τἀγαθά Eum. 881. τἀληθῆ Ag. 22 80 622. τἆλλα Ag. 918. Suppl. 721. τἀμπλακήματα Suppl. 230. τἀνθρώπεια fr. 155. τἀνταῖα Pers. 604. τἀπό Suppl. 271. et cum ε, velut τἀν Pr. 442. Ch. 579. τἀμά [Eum. 768.] Suppl. 179 918. τἀμπαλάγματα Suppl. 296. τἀπεσταλμένα Ch. 779. τἀντεταλμένα in versu ab me suppleto Sept. 649. τἀναντία Ag. 1373. τἀκεῖθεν Sept. 40. τἄξωθεν 201. τἀντεῦθεν Eum. 60. τἀπέκεινα Suppl. 257. τἄπη Ag. 1628. τἀπί Ag. 255. Suppl. 178. τἀπιτίμια Pers. 823. τἀπίχειρα Pr. 319.

De syntaxi articuli diligentius et subtilius quam priorum temporum grammatici dixerunt A. Matthiae in Grammatica § 264—292 p. 540—585 et G. Bernhardy in Syntaxi Graeca p. 304—329.

3. Articulus praepositivus pronominis demonstrativi significationem habens. [Pr. 234 καὶ τοῖσιν οὐδεὶς ἀντέβαινε, ubi ν in M in duarum litterarum litura: unde Elmsleius τοισίδ'.] Sept. 197 ἀνὴρ γυνή τε χὤτι τῶν μεταίχμιον. 385 ὑπ' ἀσπίδος δὲ τῷ χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον. 509 ἐχθρὸς γὰρ ἀνὴρ ἀνδρὶ τῷ ξυστήσεται. 912 σιδαρόπλακτοι δὲ τοὺς μένουσι. 1064 τίς ἂν οὖν τὰ πίθοιτο; Ag. [7 ἀστέρας, ὅταν φθίνωσιν, ἀντολάς τε τῶν.] 1478 ἐκ τοῦ γὰρ ἔρως — τρέφεται. Eum. 2 ἐκ δὲ τῆς Θέμιν. 137 αἱματηρὸν πνεῦμ' ἐπουρίσασα τῷ. 174 καὶ τὸν οὐκ ἐκλύσεται. 338 τοῖς ὁμαρτεῖν. [693 ἐν δὲ τῷ σέβας ἀστῶν — τὸ μάδικεῖν σχήσει.] 784 815 ἐκ δὲ τοῦ. Suppl. 358 τῶν γὰρ οὐ δεῖται πόλις. 439 ἢ τοῖσιν ἢ τοῖς πόλεμον αἴρεσθαι μέγαν πᾶσ' ἔστ' ἀνάγκη. 970 τοῦ γὰρ προτέρα μῆτις. 1047 τὸ γένοιτ' ἄν. Pr. 237 τῷ τοι τοιαῖσδε πημοναῖσι κάμπτομαι.

De ὁ δέ *hic vero* v. infra ubi de ὁ μέν et ὁ δέ sibi respondentibus agetur. Rarioris usus est nominativus ἡ pro αὕτη positus, cuius duo apud Aeschylum exempla reperiuntur, Sept. 17 de Terra matre ἣ γὰρ νέους ἕρποντας εὐμενεῖ πέδῳ — ἐθρέψατο. et Eum. 7 δίδωσι δ' ἣ γενέθλιον δόσιν Φοίβῳ. Utrobique ἣ sic cum accentu scriptum est in M, ex regula grammaticorum, qui ὅ et ἥ, ubi pro οὗτος et αὕτη dicta sunt, accentu notabant, ut ab articulo ὁ et ἡ distinguerent, etsi non habebant quomodo ceteros casus ab articulo cum nominibus coniuncto distinguerent: de quo dixi in Lexico Soph. p. 321.

Usitatum omnibus scriptoribus est πρὸ τοῦ, quod προτοῦ uno vocabulo scribi solet, quod v. ‖ Nominativus τοί Sept. 295—298 τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους στείχουσιν — τοὶ δ' ἐπ' ἀμφιβόλοισιν ἰάπτουσι πολίταις χερμάδ' ὀκριόεσσαν. Pers. 568 584.

4. Longe usitatius est ὁ μέν, respondente ὁ δέ, vel eodem utrobique casu, vel diversis casibus, ut in exemplis ab Wellauero collectis, Pr. 201 στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνετο, | οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον, — οἱ δὲ τοὔμπαλιν σπεύδοντες, ubi nominativi liberiore structura positi sunt pro genitivis τῶν μὲν θελόντων — τῶν δὲ τοὔμπαλιν σπευδόντων. 782 τὴν μὲν τῇδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν θέσθαι θέλησον. Pers. 18 οἱ μὲν ἐφ' ἵππων, οἱ δ' ἐπὶ ναῶν. 182 ἡ μὲν πέπλοισι Περσικοῖς ἠσκημένη, ἡ δ' αὖτε Δωρικοῖσιν. 186 πάτραν δ' ἔναιον ἡ μὲν Ἑλλάδα κλήρῳ λαχοῦσα γαῖαν, ἡ δὲ βάρβαρον. 192—194 χἠ μὲν τῇδ' ἐπυργοῦτο στολῇ, — ἡ δ' ἐσφάδαζε. 483 οἱ μὲν ἀμφὶ κρηναῖον γάνος δίψῃ πονοῦντες, οἱ δ' ὑπ' ἄσθματος κενοί. 802 συμβαίνει γὰρ οὐ τὰ μέν, τὰ δ' οὔ. Ag. 326—330 οἱ μὲν γὰρ —, τοὺς δὲ —. 445 εὖ λέγοντες ἄνδρα τὸν μὲν ὡς μάχης ἴδρις, τὸν δὲ —. 552 τὰ μέν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν, τὰ δ' αὖτε κἀπίμομφα. 864 τὸν μὲν ἥκειν, τὸν δ' ἐπεισφέρειν. 1444 ὁ μὲν γὰρ οὕτως, ἡ δέ τοι —. Ch. 60 ῥοπὴ δ' ἐπισκοπεῖ Δίκας ταχεῖα τοὺς (sic ex schol. pro τοῖς) μὲν ἐν φάει, τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου μένει χρονίζοντας ἄχη. [278 τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα βροτοῖς πιφαύσκων εἶπε, τὰς δὲ νῷν νόσους] 376 τῶν μὲν ἀρωγοὶ κατὰ γῆς ἤδη. τῶν δὲ κρατούντων χέρες οὐχ ὅσιαι. 453 τὰ μὲν γὰρ οὕτως ἔχει, τὰ δ' αὐτὸς ὀργᾷ μαθεῖν. 553 τήνδε μὲν στείχειν ἔσω, τοὺς δ' ἔν τι ποιεῖν, τοὺς δὲ μή τι δρᾶν λέγω. 1020 μόχθος δ'

ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἥξει. Eum. 222 τὰ μὲν γὰρ οἶδα κάρτα σ' ἐνθυμουμένην, τὰ δ' ἐμφανῶς πράσσουσαν. 954 τοῖς μὲν ἀοιδάς, τοῖς δ' αὖ δακρύων βίον ἀμβλωπὸν παρέχουσαι. Suppl. 569 τὰν μὲν βοός, τὰν δ' αὖ γυναικός. 1010 τὴν μὲν Πελασγός, τὴν δὲ καὶ πόλις διδοῖ. Fr. 55 ὁ μὲν — πίμπλησι μέλος, — ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτοβεῖ. Sept. 481 ἐπεύχομαι τῷ μὲν εὐτυχεῖν, τοῖσι δὲ δυστυχεῖν. Sic correxi quod in M est cum metri vitio ἐπεύχομαι δὴ τάδε μὲν εὐτυχεῖν. Pers. 755 λέγουσι δ' ὡς σὺ μὲν μέγαν τέκνοις πλοῦτον ἐκτήσω σὺν αἰχμῇ, τὸν δ' ἀνανδρίας ὕπο ἔνδον αἰχμάζειν.

Non raro post ὁ μέν in altera sententiae parte aliud nomen per δέ particulam opponitur. Sic Sept. 511 ὁ μὲν — Ὑπερβίῳ δέ —. 759 τὸ μὲν (κῦμα) πίτνον, ἄλλο δ' ἀείρει τρίχολον. Ag. 1630 ὁ μὲν — σὺ δέ. Suppl. 1055 τὸ μὲν ἂν βέλτατον εἴη, σὺ δὲ θέλγοις ἂν ἄθελκτον. Et inverso ordine Ag. 1250 σὺ μὲν κατεύχει, τοῖς δ' ἀποκτείνειν μέλει. Eum. 603 σὺ μὲν ζῇς, ἡ δ' ἐλευθέρα φόνου.

Non minus frequens est ὁ δέ *hic vero,* non praecedente ὁ μέν. Sic Pr. 162 ὁ δ' ἐπικότως ἀεὶ — δάμναται οὐρανίαν γένναν. 570 ὁ δὲ πορεύεται. 658 ὁ δὲ — θεοπρόπους ἴαλλεν. 816 τῶν δ' εἴ τί σοι ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον, ἐπανδίπλαζε. 856 οἱ δ' ἐπτοημένοι φρένας — ἥξουσι. Sept. 326 τὰς δὲ κεχειρωμένας ἄγεσθαι. 341 τὰ δὲ καὶ πυρφορεῖ. [516 πρὸς τῶν κρατούντων δ' ἐσμέν, οἱ δ' ἡσσωμένων.] 536 ὁ δ' ὠμὸν — φρόνημα — ἔχων προσίσταται. 931 οἱ δ' ὧδ' ἐτελεύτασαν. Pers. 198 τὸν δ' ὅπως ὁρᾷ Ξέρξης. 209 ὁ δ' οὐδὲν ἄλλο γ' ἢ πτήξας δέμας παρεῖχε. 361 ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἤκουσεν. 374 οἱ δ' οὐκ ἀκόσμως — δεῖπνόν τ' ἐπορσύνοντο. 424 τοὶ δ' ὥστε θύννους — ἔπαιον. 568 τοὶ δ' ἀνὰ γᾶν Ἀσίαν δὴν οὐκέτι περσονομοῦνται. 775 τὸν δὲ σὺν δόλῳ Ἀρταφρένης ἔκτεινεν. 814 οὐκ ἐλάσσονα πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι. Ag. 158 τοῖς δ' ὁμόφωνον αἴλινον αἴλινον εἰπέ. 290 ὁ δ' οὔτι μέλλων — παρῆκεν. 294 οἱ δ' ἀντέλαμψαν. 372 ὁ δ' οὐκ εὐσεβής. 452 οἱ δ' αὐτοῦ περὶ τεῖχος θήκας — κατέχουσιν. 568 τὰ δ' αὖτε χέρσῳ καὶ προσῆν. 655 αἱ δὲ κεροτυπούμεναι βίᾳ — ᾤχοντο. 990 τὸν δ' ἄνευ λύρας ὅμως ὑμνῳδεῖ θρῆνον Ἐρινύος. 1044 οἱ δ' οὔποτ' ἐλπίσαντες ἤμησαν καλῶς. 1078 ἡ δ' αὖτε δυσφημοῦσα τὸν θεὸν καλεῖ. 1355 οἱ δὲ — οὐ καθεύδουσιν. Ch. 65 τοὺς δ' ἄκρατος ἔχει νύξ. 136 οἱ δ' ὑπερκόπως — χλίουσιν. 241 ἡ δὲ πανδίκως ἐχθαίρεται. 249 τοὺς δ' ἀπωρφανισμένους νῆστις πιέζει λιμός. 420 τὰ δ' οὔτι θέλγεται. 535 ἡ δ' ἐξ ὕπνου κέκραγεν. 547 ἡ δ' ἀμφὶ τάρβει τῷδ' ἐπῴμωξεν πάθει. 824 τὰ δ' εὖ. 1040 τὰ δ' ἐν χρόνῳ μοι πάντας Ἀργείους λέγω — μαρτυρεῖν. Eum. 111 ὁ δ' ἐξαλύξας οἴχεται. 257 ὁ δ' αὖτέ γ' ἀλκὰν ἔχων — θέλει. 261 τὸ δ' οὐ πάρεστιν. 660 ἡ δ' ἅπερ ξένῳ ξένη ἔσωσεν ἔρνος. Fr. 41, 5 ἡ δὲ τίκτεται. 41, 7 τῶν δ' ἐγὼ παραίτιος. 281, 7 ὁ δ' αὐτὸς ὑμνῶν — αὐτός ἐστιν ὁ κτανών.

De ὁ μέν quod saepe ponitur non sequente ὁ δέ supra dictum est p. 210.

5. Articulus praepositivus ab tragicis epicorum exemplo saepe pro pronomine relativo ὅς ponitur in casibus ab littera τ incipientibus, perraro in nominativo ὅ, ut apud Eur. Hipp. 525 Ἔρως Ἔρως, ὁ (libri multi ὅς ex glossemate) κατ' ὀμμάτων στάζεις πόθον, et Rhes. 694 τίς ὁ μέγα θράσος ἐπεύξεται; Apud Aeschylum Ag. 526 Διὸς μακέλλῃ, τῇ κατείργασται πέδον. 642 διπλῇ μάστιγι, τὴν Ἄρης φιλεῖ. Ch. 605 τὰν ἁ παιδολυμὰς τάλαινα Θεστιὰς μήσατο πυρδαῆτιν πρόνοιαν. Eum. 336 θνατῶν, τοῖσιν αὐτουργίαι ξυμπέσωσιν μάταιοι. 918 πόλιν, τὰν καὶ Ζεὺς — νέμει. Suppl. 171 τὸν τᾶς βοὸς παῖδ' ἀτιμάσας, τὸν αὐτός ποτ' ἔκτισεν γόνῳ. 265 κνωδάλων βροτοφθόρων, τὰ δὴ — ἀνῆκε γαῖα. ubi notandum τὰ δή in initio trimetri positum sine metri necessitate pro ἃ δή, nisi hoc ipsum restituendum. V. annot. Oxon. ad Soph. OC. 35. 305 Ἄργον, τὸν Ἑρμῆς παῖδα Γῆς κατέκτανε. 521 λιταῖς παραιτοῦ τῶν σ' ἔρως ἔχει τυχεῖν. [585 φυσίζοον γένος τὸ δὴ Ζηνός ἐστιν ἀληθῶς. ubi recte Porsonus γένος τόδε.] 599 σπεῦσαί τι τῶν βούλιος φέρει φρήν. 699 τὸ δήμιον, τὸ πτόλιν κρατύνει. Ib. 649 τὸν pro ὃν restituit Butlerus. Fr. 66 δέπας, ἐν τῷ διαβάλλει.

De formis articuli τοῦ τῷ τοῖσι pro τίνος τίνι τίσι positis et de encliticis του τῳ pro τινος τινι s. v. τις dicetur.

6. Articulus nominibus propriis, quae articulo plerumque carent, interdum additur, praesertim ubi ad praegressa respicitur. Pr. 794 ἵνα | αἱ Φορκίδες ναίουσι δηναιαὶ κόραι, nisi cum Hermanno scribendum ἵνα | Φορκυνίδες. 936 οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν σοφοί. Pers. 231 ποῦ τὰς Ἀθήνας φασὶν ἱδρῦσθαι χθονός; 285 φεῦ, τῶν Ἀθηνῶν ὡς στένω μεμνημένος. 983 τοῦ Σεισάμα τοῦ (i. e. τοῦ υἱοῦ τοῦ) Μεγαβάτα. [Suppl. 554 τᾶς Ἀφροδίτας πολύπυρον αἶαν, ubi recte Hermannus τὰν Ἀφροδίτας.] Necessarius erat articulus Suppl. 686, ubi epitheton Apollinis pro nomine dei positum est, εὐμενὴς δ' ὁ Λύκειος ἔστω πάσᾳ νεολαίᾳ.

Ab his exemplis diversa sunt ea in quibus accedente adiectivo articulus non ad nomen proprium, sed ad adiectivum referendus est. Sic Pr. 18 τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος. 137 τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἱλισσομένου χθόν' ἀκοιμήτῳ ῥεύματι παῖδες πατρὸς Ὠκεανοῦ. 220 τὸν παλαιγενῆ Κρόνον. 369 τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροὺς γύας. Pers. 30 ὅ τε τοξοδάμας ἐσθλὸς Ἰμαῖος. 33 ὁ μέγας καὶ πολυθρέμμων Νεῖλος. 37 τάς τ' ὠγυγίους Θήβας. 321 ὅ τ' ἐσθλὸς Ἀριόμαρδος. 974 τὰς ὠγυγίους — Ἀθήνας. Suppl. 856 ὁ μέγας Νεῖλος. 1054 ὁ μέγας Ζεύς. Fr. 394 ὁ κισσεὺς Ἀπόλλων.

7. Nominibus appellativis articulus additur ubi non aliqua, sed certa vel persona vel res designatur. Sic Pr. 75 πέπρακται τοὔργον. 224 ἔνεστι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι νόσημα, τοῖς φίλοισι μὴ πεποιθέναι. 319 τοιαῦτα — τἀπίχειρα γίγνεται, et alibi non raro. Pr. 239 τὸ ποῖον εὑρὼν τῆσδε φάρμακον νόσου;

Multo maior exemplorum numerus est ubi adiectivum vel participium accedit inter articulum et substantivum positum, velut Pr. 7 τὸ σὸν γὰρ ἄνθος — κλέψας ὤπασεν. 24 ἡ ποικιλείμων νύξ. 26 τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ. 28 τοῦ φιλανθρώπου τρόπου. 38 τὸ σὸν θνητοῖσι προύδωκεν γέρας, et aliis locis centenis.

Singulare est ὁ καιρός cum infinitivo, quod semel dixit Aeschylus, Ch. 710 ἀλλ' ἔσθ' ὁ καιρὸς ἡμερεύοντας ξένους μακρᾶς κελεύθου τυγχάνειν τὰ πρόσφορα, bis Aristophanes, Thesm. 661 ὡς ὁ καιρὸς μὴ μέλλειν ἔτι, et Pl. 255 σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν.

Multo saepius tamen tragici, epicorum et lyricorum poetarum exemplo, articulum etiam ubi certa vel persona vel res designatur omittunt, et

toties quidem ut additi articuli exempla potius colligenda sint quam omissi. Utriusque generis exempla quum sub vocabulis singulis sint indicata, non opus est eadem omnia hoc loco exscribi, sufficietque, ut in Lexico Sophocleo feci p. 323, usitatiora memorasse, quae articulo plerumque carent, nisi aut metrum aut vis sententiae aut verba adiuncta aliaeve rationes articulum postularent, ex quo genere apud Aeschylum, ut apud Sophoclem et Euripidem, sunt, βίος, γένος, γῆ et γαῖα, γλῶσσα, δαίμων, δέμας, δόμος et δῶμα, ἥλιος, θάνατος, θεός, θυμός, κάρα et κρᾶτα, λόγος, μήτηρ, μοῖρα, μορφή, μῦθος, ναῦς, νόσος, παῖς, πατήρ, πάτρα et πατρίς, πλῆθος, πόλις, πόνος, πούς, στέγη, στράτευμα, στρατός, τέκνον, χείρ, χθών, et alia non pauca, quorum omnium vel cum articulo vel sine eo positorum exempla sub his vocabulis sunt allata.

In locutionibus adverbialibus quas substantiva praepositionibus iuncta efficiunt articulus omittitur, velut ἐκ βίας. διὰ μυχῶν, διὰ χρόνου, καθ' ὁρμήν, προνοίας οὕνεκα, παρ' ἐλπίδα, πρὸς δίκης, ἀπὸ γνώμης, σὺν τύχῃ aliisque, quorum exempla sub his vocabulis sunt indicata. Eodem modo substantivorum casus obliqui, quibus vel locus vel tempus vel modus significatur, saepissime articulo carent, velut δορί (*bello*), δόμοις (*domi*), γένος (*genere*), νυκτός (*noctu*), φύσει et φύσιν (*natura*), γνώμῃ et γνώμην (*consilio*), ὄνομα (*nomine*), τέλος (*denique*), ἔργῳ ἔργοις, λόγῳ λόγοις, χρόνῳ, de quibus omnibus sub his v. dictum, allatis etiam additi articuli exemplis.

Adiectivorum formae generis neutrius, quae adverbiorum significationem habent, sine articulo dictorum exempla apud Aeschylum sunt δεύτερον, ἐν μέσῳ, ἐξ ἴσου: v. locos s. his v. indicatos.

8. Articulus substantivo adiunctoque ei adiectivo vel adverbio vel genitivo substantivi quattuor modis additur, qui quomodo inter se differant Matthiae explicuit Gramm. § 277 278. Quattuor autem illi modi hi sunt, quorum satis erit pauca ex plurimis exempla attulisse. 1. articulus primo loco ponitur, sequente adiectivo et substantivo, ut Pr. 820 τῆς πολυφθόρου πλάνης. Pers. 3 τῶν ἀφνεῶν καὶ πολυχρύσων ἑδράνων. Ag. 314 νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος δραμών. Ch. 900 τὰ λοιπὰ τοῦ θεοῦ μαντεύματα. Fr. 281 τὰς ἐὰς εὐπαιδίας, et locis supra indicatis aliisque non paucis. || 2. articulus medius inter substantivum et adiectivum, vel genitivum adiectivi locum tenentem, ponitur, ut Pr. 153 Ἅιδου τοῦ νεκροδέγμονος. 231 βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπώρων. 233 ἀϊστώσας γένος τὸ πᾶν. 439 θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις. 619 βούλευμα μὲν τὸ Δῖον. 646 ἐς παρθενῶνας τοὺς ἐμούς. 652 λέχος τὸ Ζηνός. 839 χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα. 864 ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμούς. 925 αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος. 1018 δέμας τὸ σόν. 1032 στόμα τὸ Δῖον. 1051 δέμας τοὐμόν. Sept. 70 Ἐρινὺς πατρὸς ἡ μεγασθενής. 196 ἀρχῆς τῆς ἐμῆς. [217 ἀλλ' οὖν θεοὺς τοὺς τῆς ἁλούσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος, ubi correxi ἐπεὶ θεοὺς ἕδρας ἁλούσης —.] 446 μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν τοῖς ἡλίου. 640 λιτῶν τῶν ὧν. 930 παῖδα τὸν αὐτᾶς. 1016 δορὶ τῷ τοῦδε. 1029 ἀδελφὸν τὸν ἐμόν. Pers. 1 8 15 53 156 309 322 480 482 532 535 612 684 791 832 946. Ag. 88 πάντων δὲ θεῶν τῶν ἀστυνόμων — τῶν τ' οὐρανίων τῶν τ' ἀγοραίων. 114 οἰωνῶν βασιλεὺς — ὁ κελαινὸς ὅ τ' ἐξόπιν ἀργᾶς. 129 κτήνη πρόσθε τὰ δημιοπληθῆ Μοῖρα λαπάξει πρὸς τὸ βίαιον. 205 ἄναξ δ' ὁ πρέσβυς. 363 Δία — τὸν τάδε πράξαντα. 400 δόμον τὸν Ἀτρειδᾶν. 517 532 538 578 712 728 769 811 833 870 881 1167 1266 1297 1323 1439 1534 1544 1554 1569 1584 1592 1629. Ch. 14 17 222 223 227 254 [274] 355 475 724 813 843 938 985 1065. Eum. 10 35 66 67 87 227 242 392 409 438 487 606 655 713 [772] 858 918 1025. Suppl. 139 336 421 561 636 893. Fr. 158 167. 3. Articulus ante nomen cum adiectivo positus, ut ὁ λυμεὼν ἐμός apud Sophoclem, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 327, non reperitur apud Aeschylum. 4. Articulus bis positus, ante substantivum et adiectivum, ut Pr. 942 τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον. Ch. 730 ἀνὴρ ὁ ξένος. 952 ὁ Λοξίας ὁ Παρνάσιος.

9. De articulo pronominibus demonstrativis et possessivis vel adiuncto vel omisso suis locis dictum est. Constanter abest articulus ab adiectivis cum interiectione coniunctis, ut οἴμοι τάλας, οἴμοι τάλαινα, οἳ 'γὼ τάλαινα.

10. Adiectiva cum articulo substantive dicta sub singulis sunt notata, quae hoc loco denuo exscribere nihil attinet. Masculini et neutrius generis multo plura quam feminini exempla esse debere sponte intelligitur. Sic τὰ ἀληθῆ. τὰ ἀναγκαῖα. τὸ ἄναρχον. τὰ ἀνθρώπεια. τὰ ἀνταῖα. τὸ ἀρχαῖον. τὸ ἀτηρόν. τὸ βέλτερον. τὸ βέλτιστον. τὸ βίαιον. τὸ δεινόν. τὸ δεύτερον. τὸ δήμιον. τὸ δίκαιον et τὰ δίκαια. τὸ δίμοιρον. τὸ δυστυχές. τὸ δυσφιλές. τὰ ἐμά. τὰ ἐναντία. τὰ ἐπάξια. τὰ ἐπίφοβα. τὰ ἐσθλά. τὸ θεῖον. τὸ θρασύ. τὰ θυμηδέστατα. τὰ καίρια. τὸ καρτερόν. τὸ κερδαλέον. τὸ κοινόν. τὰ κρείσσω. τὸ λοιπόν et τὰ λοιπά. τὰ λῷστα. τὰ μάσσω. τὸ μὴ μάταιον. τὸ μέγιστον. τὸ μεῖον. τὰ ὀλοά. τὰ ὅμοια. τὸ παλαιόν. τὸ παντότολμον. τὸ πᾶν et τὰ πάντα. τὰ πελώρια. τὰ πιστά. τὰ πολλά. τὰ πρόσφορα. τὸ πρῶτον et τὰ πρῶτα. τὰ πλεῖστα. τὸ σόν. τὰ σοφά. τὸ συγγενές. τὸ μὴ τελεσφόρον. τὸ ὑπέργηρων. τὰ φίλτατα. τὰ χρηστά. τὰ ψευδῆ. || Cum masculinis, οἱ ἄλλοι. ὁ ἀμήχανος. οἱ ἄρσενες. ὁ ἀφθόνητος. οἱ δίκαιοι. οἱ δύσφρονες. ὁ ἐλάσσων. ὁ ἐναντίος. ὁ ἔξηβος. οἱ ἐπαίτιοι. ὁ εὐδαίμων. οἱ εὔφρονες. ὁ ἡμίοπος. οἱ ἥσσονες. οἱ λοιποί. ὁ μέγας. οἱ ὄλβιοι. ὁ ὀρθοδαής. ὁ πειθάνωρ. οἱ πολυκτόνοι. οἱ σώφρονες. ὁ τάλας. ὁ τηλικοῦτος. οἱ ὑπέρπολλοι. ὁ φερέγγυος. οἱ φίλτατοι. || Cum femininis ἡ κυνόφρων. η μογερά. ἡ παναθλία. ἡ παντότολμος. ἡ τάλαινα. ἡ ταλαίπωρος.

11. Participia cum articulo, pariter ut adiectiva cum articulo, substantivorum instar sunt: ex quo genere quae apud Aeschylum reperiuntur sub verbis singulis sunt quaerenda, ἀγγέλλω ἀναλίσκω ἀνάσσω ἀντεράω αὐδάω αὐχέω βλάπτω βοηθέω δεσποτέω διαθρύπτομαι δικάζω διώκω δοκέω δράω δυσπραγέω δυσσεβέω ἐκλύω ἐλλείπω ἐξαμαρτάνω ἔφημαι ἔχω ζάω ἥκω ἡσσάομαι θακέω θέλγω θνήσκω θρώσκω θώπτω καίνω κάμνω κλάω κλύω κοιρανέω κρατέω κτάομαι κτείνω λαγχάνω λέγω λύω λωφάω μαρτυρέω μεγαλύνομαι μέλλω μογέω νέμω νικάω νοσέω ὁδόω οἶδα οἰκουρέω οἴχομαι ὄλλυμι ὀφείλω πάρειμι παρίσταμαι πέμπω πέπρωται περάω πίπτω πονέω πράσσω πρέπω προνέμω προσέρπω προσκυνέω σέβω σημαίνω στυγέω συγκάμνω τίκτω τρέχω ὑβρίζω ὑπερέχω φαίνω φέρω φθίομαι φρονέω χράω χρεών ὠφελέω.

12. Infinitivus cum articulo substantive dicitur. Pr. 381 ἐν τῷ προθυμεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾶν. 624 τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσσον ἢ μαθεῖν τάδε. 637 τἀποκλαῦσαι κἀποδύρασθαι. 581 τοῦ ζῆν ἀπε-

στέρησεν. 890 τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτόν. 929 τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν. 232 σὸν δ' αὖ τὸ σιγᾶν καὶ μένειν εἴσω δόμων. Ag. 206 βαρεῖα μὲν κὴρ τὸ μὴ πιθέσθαι. [253 τὸ προκλύειν.] 252 τῷ προστένειν. 467 τὸ δ' ὑπερκόπως κλύειν εὖ βαρύ. 498 τὸ χαίρειν. 548 τὸ σιγᾶν. 788 τὸ δοκεῖν. 861 τὸ μὲν γυναῖκα — ἧσθαι δόμοις ἔρημον ἔκπαγλον κακόν. 927 τὸ μὴ κακῶς φρονεῖν. 1196 προὐμόσας τὸ μὴ εἰδέναι. 1290 τὸ κατθανεῖν. 1331 τὸ μὲν εὖ πράσσειν ἀκόρεστον ἔφυ. 1353 τὸ μὴ μέλλειν δ' ἀκμή. 1359 τοῦ δρῶντός ἐστι καὶ τὸ βουλεῦσαι πέρι. 1369 τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα. 1425 γνώσει διδαχθεὶς ὀψὲ γοῦν τὸ σωφρονεῖν. 1610 οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμοί. 1636 τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς. Ch. 58 τὸ δ' εὐτυχεῖν. 417 corrupte πρὸς τὸ φανεῖσθαί μοι καλῶς. 959 παρὰ τὸ μὴ (μ' addidit Hermannus) ὑπουργεῖν κακοῖς. Eum. 85 οἶσθα μὲν τὸ μἀδικεῖν. 86 τὸ μἀμελεῖν μάθε. 301 τὸ χαίρειν μὴ μαθόνθ' ὅπου φρενῶν. 423 ὅπου τὸ χαίρειν μηδαμοῦ νομίζεται. 652 τὸ φεύγειν. [694 φόβος τε συγγενὴς τὸ μἀδικεῖν σχήσει.] 749 τὸ μἀδικεῖν σέβοντες. Suppl. 802 τῷ γὰρ θανεῖν ἐλευθεροῦμαι φιλοστόνων κακῶν. 995 τό τ' εἰπεῖν εὐπετὲς μύσαγμά πως. 1013 τὸ σωφρονεῖν τιμῶσα τοῦ βίου πλέον. Fr. 395 τὸ μὴ γενέσθαι δ' ἐστὶν ἢ πεφυκέναι κρεῖσσον κακῶς πράσσοντα.

τὸ μὴ *ita ut non*, cum infinitivo Pr. 236 ἐξερυσάμην βροτοὺς τὸ μὴ διαρραισθέντας εἰς Ἅιδου μολεῖν. 865 μίαν δὲ παίδων ἵμερος θέλξει τὸ μὴ κτεῖναι σύνευνον. Pers. 292 ὑπερβάλλει γὰρ ἥδε συμφορὰ τὸ μήτε λέξαι μήτ' ἐρωτῆσαι πάθη. Ag. 15 φόβος γὰρ ἀνθ' ὕπνου παραστατεῖ τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ. 569 παροίχεται δὲ τοῖσι μὲν τεθνηκόσιν τὸ μήποτ' αὖθις μηδ' ἀναστῆναι μέλειν. 1171 οὐδὲν ἐπήρκεσαν τὸ μὴ πόλιν μὲν ὥσπερ οὖν ἔχει παθεῖν. 1589 μοῖραν ηὗρετ' ἀσφαλῆ τὸ μὴ θανὼν πατρῷον αἱμάξαι πέδον. Ch. 302 πρὸς πιέζει χρημάτων ἀχηνία τὸ μὴ πολίτας — ὧδ' ὑπηκόους πέλειν. Eum. 220 χαλᾷς τὸ μὴ γενέσθαι (τίνεσθαι Meinekius) μηδ' ἐποπτεύειν κότῳ. 941 φλογμός τ' ὀμματοστερὴς φυτῶν τὸ μὴ περᾶν ὅρον τόπων. Et τὸ μὴ οὐ post negationem, Pr. 787 οὐκ ἐναντιώσομαι τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν. 918 οὐδὲν γὰρ αὐτῷ τοῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ πεσεῖν ἀτίμως. Eum. 914 οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ — τιμᾶν πόλιν.

13. Articulus cum adverbiis solis. Pr. 335. Eum. 413. Suppl. 383 τοὺς (vel τοῖς) πέλας. Sept. 68 193 τὰ τῶν θύραθεν. Pers. 184 τῶν νῦν εὐπρεπεστάτα. Ch. 39 τοὺς γᾶς νέρθεν. 123 κῆρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω. Eum. 672 τοὺς ἔπειτα. Pr. 443. Pers. 498. Ag. 650 904. Ch. 55 559. Suppl. 330 τὸ πρίν. Ag. 121 139 159 349 τὸ εὖ. Pr. 202. Ag. 1424 τοὔμπαλιν. 1486 τὸ πρόσθεν. Sept. 40 τἀκεῖθεν. 201 τἄξωθεν. [1077 τὰ μάλιστα, ab interpolatore additum.] Ag. 19 τὰ πρόσθε. Eum. 60 τἀντεῦθεν. Ag. 247 τὰ δ' ἔνθεν. Suppl. 257 τἀπέκεινα. ‖ Cum adverbiis adiunctisque substantivis. Pr. 123 διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν. 403 θεοῖς τοῖς πάρος. 700 τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθε. 845 τῶν πάλαι λόγων. Pers. 180 τῆς πάροιθεν εὐφρόνης. 471 τοιάνδε σοι πρὸς τῇ πάροιθε συμφοράν. 608 χλιδῆς τε τῆς πάροιθεν. Ag. 73 τῆς τότ' ἀρωγῆς. 165 τὸ μάταν — ἄχθος. 532 βροτῶν τῶν νῦν. 728 ἔθος τὸ πρόσθε τοκήων. Eum. 30 τῶν πρὶν εἰσόδων. 563 τὸν πρὶν ὄλβον. Suppl. 50 τῶν πρόσθε πόνων. [53 τά τε νῦν ἐπιδείξω πιστὰ τεκμήρια, ubi γονέων ἐπιδείξω restituit Hermannus, quod legisse videtur scholiasta.] Suppl. 381 τὸν ὑψόθεν σκοπόν. 390 κατὰ νόμους τοὺς οἴκοθεν. 893 δαίμονας τοὺς ἐνθάδε. 923 οἱ δ' ἐνθάδε δαίμονες. 1017 ἴχνος τὸ πρόσθεν.

Τά in circumlocutione cum genitivo, intellecto πράγματα vel nomine simili, dicuntur quae sunt alicuius. Sept. 68 εἰδὼς τὰ τῶν θύραθεν. 193 τὰ τῶν θύραθεν ὡς ἄριστ' ὀφέλλεται. 375 εἰδὼς εὖ τὰ τῶν ἐναντίων. 1047 τὰ τοῦδε. Pers. 597 et 1016 τὰ Περσᾶν. Ag. 32 τὰ δεσποτῶν. [Ch. 399 τὰ χθονίων τε τιμαί, ubi τὰ corruptum ex Γᾶ.] Suppl. 600 τὰ τῶν ἐγχωρίων. 1062 τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν.

14. Articulus cum praepositionibus. Pr. 442 τὰν βροτοῖς δὲ πήματα. 702 τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἆθλον. 896 γαμέτᾳ τινὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ. Sept. 313 τοῖσι μὲν ἔξω πύργων. Pers. 229 τοῖς τ' ἔνερθε γῆς φίλοις. 689 οἱ κατὰ χθονὸς θεοί. Ag. 255 τἀπὶ τούτοισιν. 427 τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐφ' ἑστίας ἄχη. 538 Ἀχαιῶν — τῶν ἀπὸ στρατοῦ. 554 τὸν δι' αἰῶνος χρόνον. 830 τὰ δ' ἐς τὸ σὸν φρόνημα. 871 τὴν κάτω χθονὸς χλαῖναν. 882 τόν θ' ὑπ' Ἰλίῳ σέθεν κίνδυνον. 890 τὰς ἀμφί σοι κλάουσα λαμπτηρουχίας. 1386 τοῦ κατὰ χθονὸς Ἅιδου. 1439 Χρυσηίδων μείλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλίῳ. 1554 ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων. 1618 τῶν ἐπὶ ζυγῷ. Ch. 107 τὸν ἐκ φρενὸς λόγον. 125 τοὺς γῆς ἔνερθε δαίμονας. 475 θεῶν τῶν κατὰ γᾶς. 507 τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστῆρα. 579 τὰν οἴκῳ. 639 τὸ δ' ἄγχι πλευμόνων ξίφος. 834 τοῖς θ' ὑπὸ χθονὸς φίλοισιν, τοῖς τ' ἄνωθεν. 929 οὐξ ὀνειράτων φόβος. Eum. 310 λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους. 462 τὸν προτοῦ φεύγων χρόνον. 934 τὰ γὰρ ἐκ προτέρων ἀπλακήματα. 930 τὰ κατ' ἀνθρώπους. 952 τοῖς ὑπὸ γαῖαν. 1015 πάντες οἱ κατὰ πτόλιν δαίμονες. 1023 τοὺς ἔνερθε καὶ κάτω χθονὸς τόπους. Suppl. 271 τἀπ' ἐμοῦ τεκμήρια. 396 σέβας τὸ πρὸς θεῶν. 531 τὸ πρὸς γυναικῶν. 922 τοὺς ἀμφὶ Νεῖλον δαίμονας. Fr. 1 τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν. 271 Ἑρμᾶν τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν.

ὀᾶ interiectio lamentantis, quae nusquam apud tragicos legitur nisi in Aeschyli Persarum locis quattuor, 116 φρὴν ἀμύσσεται φόβῳ, | ὀᾶ ὀᾶ, | Περσικοῦ στρατεύματος. 122 καὶ τὸ Κισσίων πόλισμ' | ἀντίδουπον ᾄσεται, | ὀᾶ ὀᾶ, | τοῦτ' ἔπος γυναικοπληθὴς ὅμιλος ἀπύων. His duobus locis in M simplex ὀᾶ legitur, sic scriptum, non ὀά, quod est in apographis. Ego duplicavi, aliarum huiusmodi exclamationum exempla secutus. Male vero ὀᾶ in M in fine versuum 570 578, quo ita sum usus ut v. 572 581, ubi simplex ὀᾶ legitur in M, duplicarem, 572 οὐράνι' ἄχη, ὀᾶ ὀᾶ, et in antistropha 581 δαιμόνι' ἄχη, ὀᾶ ὀᾶ, quum non sit verisimile poetam tripodiam iambicam pleno praetulisse dimetro, de quo dixi in Philologo vol. 13 p. 479. Ad originem quod attinet, non dubitandum quin barbara sit interiectio, eamque Aeschylus aut aliunde acceperit aut ipse finxerit recteque scholiasta iudicaverit, qui ad v. 116 annotavit Περσικὸν θρήνημα. Diversae ab ea sunt interiectiones οὐά et οὐαί, de quibus v. quae in Thes. vol. 5 p. 2359 collecta sunt ex LXX interpretibus, Novo Testamento aliisque recentioribus, quos non est verisimile Aeschyleum ὀᾶ cognitum habuisse.

ὀβρίκαλα *catuli*. De catulis leonum Ag. 143 μαλερῶν τε λεόντων πάντων τ' ἀγρονόμων φιλομάστοις θηρῶν ὀβρικάλοισι. Non dicitur tamen de solis leonibus, sed etiam de catulis aliarum ferarum, velut luporum, quod annotarunt Eusta-

thius p. 1395, 47 et 1625, 47 et Aelianus N. A. 7, 47, τῶν δὲ ὑστρίχων καὶ τῶν τοιούτων ἀγρίων τὰ ἔκγονα ὄβρια (καὶ ὀβρίκαλα addit Nauckius) καλεῖται. καὶ μέμνηται δὲ Εὐριπίδης ἐν Πελιάσι τοῦ ὀνόματος καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι καὶ Δικτυουλκοῖς (fr. 43). Photius p. 314, 23 ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα: τὰ τῶν λεόντων καὶ λύκων σκύμνια. Αἰσχύλος Δικτυουλκοῖς. Recte igitur Hesychius ὀβρικάλοις generatim explicat τοῖς τῶν θηρίων ἐκγόνοις.

ὄβριμος *robustus, validus*. De bellatoribus impetuosis Sept. 794 πέπτωκεν ἀνδρῶν ὀβρίμων κομπάσματα (ubi in apogr. nonnullis ὀμβρίμων, frequenti in codicibus vitio, de quo v. Thes. vol. 6 p. 1718). Ag. 1411 μῖσος ὄβριμον ἀστοῖς, i. e. *grave*. Hic quoque in apographis (nam ex M haec pars fabulae excidit) ὄμβριμον.

Ὄγκα *Onca*, Minervae epitheton apud Phoenices. Sept. 164 σύ τε, μάκαιρ' ἄνασσ' Ὄγκα, προφρόνως ἑπτάπυλον πόλεως ἕδος ἐπιρρύου. Sic correxi pro προ (πρὸ m. rec. in M) πόλεως | ἑπτάπυλον. 487 πύλας ἔχων Ὄγκας Ἀθάνας. 501 Ὄγκα Παλλάς. Mire schol. ad v. 164 Ὀγκαία Ἀθηνᾶ τιμᾶται παρὰ Θηβαίοις, Ὄγκα δὲ παρὰ τοῖς Φοίνιξι. Nam Minerva nusquam Ὀγκαία, sed Ὄγκα dicitur, Ὀγκαῖαι vero πύλαι portae Thebanae nomen est, quae etiam Ὠγύγιαι πύλαι dicta fuit: de quo v. Ungerus in Theb. Parad. vol. 1 p. 267. Recte igitur in scholio manus recentioris Ὄγκα παρὰ Φοίνιξιν ἡ Ἀθηνᾶ. καὶ ὁ Κάδμος γὰρ (conditor Thebarum) Φοῖνιξ. In scholio ad v. 485 πύλας — τὰς τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ὀγκαίας, ἀφ' ἧς καὶ αἱ πύλαι Ὀγκαῖαι, iterum male Ὀγκαίας dictum est pro Ὄγκας, recte vero in fine scholii Κάδμος — τῇ Αἰγυπτίᾳ (male Aegyptiam pro Phoenicia nominat) φωνῇ ταύτην (Ἀθηνᾶν) ἐτίμησεν ἐκεῖ Ὄγκαν. Nomen Phoenicium esse etiam alii scriptores testantur, de quibus v. Thes. vol. 5 p. 1720 et Ungerum l. c., etsi incerta est origo, de quo dixit Valcken. ad schol. Eur. Phoen. 1062 vol. 3 p. 282 ed. Oxon.

ὅδε ἥδε τόδε *hic haec hoc*. Feminini formae Doricae in melicis ἅδε τᾶσδε τᾷδε τάνδε τᾶνδε.

ὅδε et adiective et substantive dicitur. Adiective dictum saepe cum articulo dicitur, et ita quidem ut articulus cum nomine vel praecedat, ut ὁ λόγος ὅδε, vel sequatur, ut ὅδε ὁ λόγος. Prioris generis exempla sunt Pr. 4 τόνδε — τὸν λεωργόν. 304 τόνδε τὸν Διὸς φίλον. 384 τῇδε τῇ νόσῳ. 704 τήνδε τὴν νεάνιδα. 775 ἥδ' οὐκέτ' εὐξύμβλητος ἡ χρησμῳδία. 904. ὅδε γ' ὁ πόλεμος. Pr. 939 τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον. 941 τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν. 980 τόδε τοὔπος. 1030 ὅδ' οὐ πεπλασμένος ὁ κόμπος. Sept. 682 τοῦδε τοῦ μιάσματος. Pers. 527 ἐπὶ τοῖσδε τοῖς πεπραγμένοις. Ag. 1217 τούσδε τοὺς δόμοις ἐφημένους νέους. 1497 τόδε τοὔργον. 1604 τοῦδε τοῦ φόνου. 1608 τοῦδε τἀνδρός. [Ch. 146 τήνδε τὴν κακὴν ἀράν.] Eum. 67 τάσδε τὰς μάργους. 577 ὅδ' ἀνήρ. 1021 τῶνδε τῶν κατευγμάτων. Suppl. 232 τόνδε τὸν τόπον. Fr. 339 τῆσδε τῆς προσῳδίας. Et ὅδε post substantivum posito Pr. 386 τἀμπλάκημα τόδε. 57 τοὔργον τόδε. 556 τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα τόδε. Pers. 1018 τὸ λοιπὸν τόδε τᾶς ἐμᾶς στολᾶς. Ag. 950 τὴν ξένην τήνδε. 1186 τὴν γὰρ στέγην τήνδε. 1440 ἥ τ' αἰχμάλωτος ἥδε. 1581 1643 τὸν ἄνδρα τόνδε. 1650 τοὔργον οὐχ ἑκὰς τόδε. Ch. 550 τοὔνειρον ἐννέπει τόδε. Ch. 737 τὴν νεάγγελτον φάτιν — τήνδε. Eum. 46 τἀνδρὸς τοῦδε. 206 τὰς προπομποὺς δῆτα τάσδε. 773 πόλιν τὴν Παλλάδος τιμῶσιν ἀεὶ τήνδε. 800 τῇ γῇ τῇδε. 912 τῶν δικαίων τῶνδε. Fr. 191 τοὺς σοὺς ἄθλους τούσδε. ‖ ὅδε cum substantivo, praecedente articulo et adiectivo, Pr. 286 τὸν πτερυγωκῆ τόνδ' οἰωνόν. Sept. 638. τὸν αὐτὸν τόνδε τρόπον. Ch. 8 τὸν δεύτερον δὲ τόνδε πενθητήριον. Eum. 990 ἐκ τῶν φοβερῶν τῶνδε προσώπων.

Multo frequentius tragici, epicorum et lyricorum poetarum exemplo, ὅδε sine articulo dixerunt, substantivis et adiectivis vel praepositum vel postpositum, prout metro commodum est. Sic Pr. 20 προσπασσαλεύσω τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ. 31 ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν. 60 ἥδε γ' ὠλένη. 84 τῶνδ' ἀπαντλῆσαι πόνων. 87 τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τύχης. 100 πῇ ποτε μόχθων χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι. 107 τύχας — τάσδε. 128 φιλία γὰρ ἥδε (ἅδε Hermannus) τάξις. 130 τόνδε πάγον. et in reliquis quum huius fabulae tum ceterarum sex fabularum locis ab Wellauero collectis, Pr. 143 148 178 183 223 249 270 282 316 326 338 339 393 509 578 616 627 738 748 758 769 871 872 926 965 968 1006 1018 1040 1060. Sept. 20 21 22 48 168 184 191 220 240 305 317 404 406 408 437 470 471 492 544 575 587 647 651 714 726 793 824 839 850 921 974 1006 1007 1018 1025 1030 1050 1069 1070. Pers. 117 140 171 192 204 214 226 227 233 256 262 263 344 439 607 615 619 622 [659, ubi τόνδε ex coniectura addidi] 675 679 705 719 737 758 761 762 766 777 785 873 880 895 910 914 941 1020 1044. Ag. 1 17 18 33 35 40 46 57 99 126 256 279 280 310 311 318 320 492 501 504 506 [520 τοισίδ' (τοῖσιν Triclinius), vitiose pro καὶ νῦν, quod restitui] 540 542 543 545 575 619 645 829 855 867 896 906 917 934 946 965 975 1039 1042 1054 1055 1058 1070 1071 1089 1096 1101 1102 1119 1162 1182 1197 1202 1248 1271 1282 1283 1291 1294 1301 1363 1377 1393 1405 1409 1414 1419 1431 1438 1477 1481 1492 1494 1501 1506 1516 1518 1560 1567 1572 1583 1613 1614 1627 1635 1659 1670 1672 1673. Ch. 3 10 14 21 37 46 85 87 92 94 100 114 129 142 149 154 166 168 182 187 188 193 197 200 226 246 256 260 270 282 371 375 410 458 (ubi ἅδε M) 475 477 488 495 500 501 503 509 525 538 540 547 555 561 655 669 673 685 692 713 718 728 740 745 761 764 765 825 873 891 896 910 927 928 988 1003 1011 1015 1017 1029 1035 1038 1042 1043 1053 1054 1060 1065. Eum. 1 3 11 16 18 57 60 78 83 91 92 103 122 142 178 185 195 205 207 209 215 231 278 288 306 316 325 329 341 347 360 366 405 406 409 438 439 482 492 493 500 570 575 578 580 581 613 614 622 623 630 639 662 688 691 711 720 732 734 735 752 761 762 781 807 834 836 852 854 884 888 902 915 927 979 991 1005 1006 1011 1030. Suppl. 22 32 40 74 127 177 184 187 189 196 205 212 215 217 222 233 234 251 253 [256] 260 264 278 292 297 317 318 324 329 332 345 355 378 437 452 460 461 463 465 471 472 480 483 503 508 537 585 588 608 609 613 [634 τάνδε Πελασγίαν. Sic Hermannus pro τὰν Πελασγίαν πόλιν.] 642 660 680 710 712 713 725 731 755 826 830 912 952 964 985 997 1012 1024 1030 1034 1035 1050. Fr. 5, 4 73 124 166.

2. ὅδε substantive dictum, adiuncto saepe adiectivo. Pr. 1040 τάσδ' ἀγγελίας ὅδ' ἐθώυξεν. Sept. 1018 οὗς ἀτιμάσας ὅδε. 1075 ὅδε Καδμείων ἤρυξε πολιν. Pers. 931 ὅδ' ἐγώ, οἰοῖ, αἰακτός. Ag. 1396 κρατῆρα — κακῶν ὅδε πλήσας. Ch. 174 ὅδ' ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος. 219 ὅδ' εἰμί. Eum. 252 ὅδ'

ἐνθάδ' ἐστί που καταπτακών. Fr. 179 ὅδ' ἐστὶν ὅς ποτε — ἔρριψεν. ‖ ἥδε Pr. 823 τὸ πᾶν πορείας ἥδε τέρμ' ἀκήκοεν. ‖ τόδε (nominativus) [Pr. 535, ubi metro postulante τοῦτ' Hermannus] 766. Sept. 663. Pers. 1021. Ag. 160 1110 1310. Ch. 177. Eum. 589.

Genitivus τοῦδε Pr. 63 934 987 1059 1067. Sept. [374 σπουδῇ δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει πόδα, ubi conieci καὶ τοῦ συγκαταρτίζει.] 1012 1017 1047. Ag. 1441 1446 1525 1590 1638. Eum. 594 652 Suppl. 321. ‖ τῆσδε Pr. 632 701 1070. Pers. 438. Suppl. 21 317. Fr. 311 a. ‖ τοῦδε (neutrum) Pr. 845. Eum. 645. Fr. 69.

Dativus τῷδε (genere vel masculino vel neutro) Pr. 52. Sept. 395 553 993 1037 1072. Ag. 1335 [1522] 1396, ubi τῷδε pro τάδε restituit Tyrwhittus. 1634. Ch. 4 892. Eum. 424 [Suppl. 790 τῷδε ex ὧδε corruptum]. τῇδε Pr. 737 745 782 784 819 844.

Accusativus τόνδε Pr. 43 70 522 524. Sept. 1020 1027 1047. Ag. 1433 1503 1539 1603. Ch. 904. Eum. 573 669 671. ‖ τήνδε Pr. 61. Ch 252 553. [Ag. 1056, ubi recte Musgr. τῇδε.] Eum. 140. Fr. 195, 1. ‖ τόδε Pr. 175. Sept. 532 844 982 1042. Pers. 723 1045. Ag. 582 877 931 1088 1107 1317 1414 1542. Ch. 170 439 841. Eum. 377 470 987. Suppl. 243.

Dualis Sept. 921 τοῖνδε δυοῖν ἀνάκτοιν. Ag. 1648 ἀμφοῖν τοῖνδε. Ch. 931 στένω μὲν οὖν καὶ τῶνδε συμφορὰν διπλῆν, ubi τοῖνδε recte, ut videtur, Weckleinius in *Studiis Aeschyleis* p. 46.

Pluralis. Nominativus αἵδε Ch. 1057 αἵδε πληθύουσι δή. ‖ τάδε Pr. 160 197 842. Sept. 217 846 973. Pers. 1 491 750 803. Ag. 428 623 1396 1406. Ch. 580 979. Eum. 480 672. Suppl. 210 434 622 1011. Fr. 129, 4 130.

Genitivus τῶνδε (trium generum) Pr. 14 247 798 931 956 995. Sept. 38 54 65 248 250 337 356. Pers. 170 175 217 223 225 [329 τοιῶνδε τῶνδε scripsi pro τοιῶνδ' ἀρχόντων.] 340 823. Ag. 211 272 397 851 961 1059 1223 1239 1368 1488 1590. Ch. 91 105 128 338 340 472 551 638 847 931 1056. Eum. 81 154 224 298 447 465 467 [550 ἐκ τῶνδε vitiose pro ἑκὼν δέ.] 673. Suppl. 259 406 459 729 916 944 965. Fr. 123.

Dativus τοῖσδε (masculini et neutrius generis) Pr. 51 157. Ag. 499 523 879 1463. Suppl. 389. ‖ ταῖσδε Pr. 635.

Accusativus τούσδε Sept. 567 931. Pers. 446 450. Ag. 1662. ‖ τάσδε Ch. 1061. Eum. 935 972 992. Suppl. 924. ‖ τάδε Pr. 244 293 317 401 552 614 624 672 915. Sept. 235 252 312 [481 ἐπεύχομαι δὴ τάδε μὲν εὐτυχεῖν, ubi propter metricas rationes scripsi ἐπεύχομαι τῷ μὲν εὐτυχεῖν.] Pers. 170 331 730 741 744 973. Ag. 363 409 448 501 933 935 956 961 1060 1131 1173 1204 1212 1264 1334 1342 1380 1570 1623 1649 1655 1658. Ch. 97 112 181 192 [224 τάδε in ἄρα mutavi.] 266 [276] 314 518 522 709 715 777 856 925 985. Eum. 391 436 469 545 601 745 837 852 870 927 949 968. Suppl. 13 229 398 402 486 902 950. Fr. 128 281, 8.

3. De usu et discrimine pronominum ὅδε οὗτος ἐκεῖνος videnda Apollonii disputatio in libro de pronomine p. 72 (332) et de syntaxi p. 87 et 99 (collato Ammonio p. 100 et 106), qui recte monuit differre illa ita ut duo priora πλησιάζοντα sint κατὰ τὴν δεῖξιν, ἐκεῖνος vero πάντοτε ἐν ἀποστήματι dicatur. ὅδε autem de personis et rebus dicitur praesentibus, quae vel oculis conspici et digito monstrari possunt, ut ὁ ἀνὴρ ὅδε, ὁ τόπος ὅδε, vel cogitantur, ut ὁ λόγος ὅδε, ὁ χρόνος ὅδε. Utriusque generis exempla non pauca inter locos reperiuntur supra allatos, quamobrem hic paucis defungi licebit.

ὅδε de locis qui commonstrari possunt dictum Pr. 20 τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ. 31 ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν. 130 τόνδε πάγον. 1060 τόπων μετά που χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς.

ὅδε de personis praesentibus Pr. 632 τὴν τῆσδε ('Ιοῦς) ἱστορήσωμεν νόσον, pariterque 737 745 782 784 819 823 844. Non raro verbis adiungitur veniendi vel accedendi significationem habentibus. Pr. 562 τίνα φῶ λεύσσειν τόνδε; Sept. 80 ῥεῖ πολὺς ὅδε λεώς. 372 ἄναξ ὅδ' αὐτὸς Οἰδίπου τόκος. 501 Παλλὰς ἥδ' (sic Stanleius pro ἥτ') ἀγχίπτολις. 843 ἥκουσ' αἵδ' ἐπὶ πρᾶγος πικρὸν 'Αντιγόνη τ' ἠδ' 'Ισμήνη. Pers. 150 ἀλλ' ἥδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς φάος ὁρμᾶται μήτηρ βασιλέως. 247 τοῦδε γὰρ δράμημα φωτὸς Περσικὸν πρέπει μαθεῖν. Ag. 493 κήρυκ' ἀπ' ἀκτῆς τόνδ' ὁρῶ. Ch. 731 τροφὸν δ' 'Ορέστου τήνδ' ὁρῶ κεκλαυμένην. 1048 αἵδε Γοργόνων δίκην φαιοχίτωνες. Eum. 244 τόδ' ἐστὶ τἀνδρὸς ἐκφανὲς τέκμαρ. Suppl. 218 ὁρῶ τρίαιναν τήνδε. 220 'Ερμῆς ὅδ' ἄλλος.

ὅδε de tempore praesente dictum. Ag. 40 δέκατον μὲν ἔτος τόδ' ἐπεὶ Πριάμου μέγας ἀντίδικος.

Saepissime de rebus praesentibus rerumque statu dicitur: cuiusmodi exempla plurima sunt inter locos supra allatos. Nec de praesentibus solum dicitur, sed de rebus quoque vel proxime praeteritis, vel iam memoratis, vel proxime instantibus.

4. ὅδε ad sequentia referendum. Pr. 888 ὅς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε —. Sept. 230 ἀνδρῶν τάδ' ἐστί, σφάγια καὶ χρηστήρια θεοῖσιν ἔρδειν. 387 ἔχει δ' ὑπέρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τόδε. 442 πέμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε. 631 τὸν ἕβδομον δὴ τόνδε — λέξω. Pers. 173 εὖ τόδ' ἴσθι — μή σε δὶς φράσαι. 220 πρευμενῶς δ' αἰτοῦ τάδε, — ἐσθλά σοι πέμπειν. 356 ἔδοξε παιδὶ σῷ Ξέρξῃ τάδε. 363 πᾶσιν προφωνεῖ τόνδε ναυάρχοις λόγον. 431 εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι. 435 εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, μηδέπω μεσοῦν κακόν. 784 εὖ γὰρ σαφῶς τόδ' ἴστε — 846 μάλιστα δ' ἥδε συμφορὰ δάκνει —. Ag. 205 τόδ' εἶπε φωνῶν, ubi probabilius est τότ', quod restituit Stanleius]. 495 μαρτυρεῖ — κόνις τάδε. 832 παύροις γὰρ ἀνδρῶν ἐστὶ συγγενὲς τόδε —. 1665 οὐκ ἂν 'Αργείων τόδ' εἴη, φῶτα προσσαίνειν κακόν. Ch. 86 γένεσθε τῶνδε σύμβουλοι πέρι. 568 ὥστ' ἐπεικάζειν τινὰ — καὶ τάδ' ἐννέπειν. 704 πρὸς δυσσεβείας ἦν ἐμοὶ τόδ' ἐν φρεσίν —. Suppl. 289 διδαχθεὶς ἂν τόδ' εἰδείην πλέον —. 378 οὐδ' αὖ τόδ' εὔφρον, τάσδ' ἀτιμάσαι λιτάς. 490 πολλῶν τάδ' ἡμῖν ἐστιν ἠξιωμένα. Fr. 155 καί με προσφωνεῖ τάδε.

5. ὅδε in appositione. Pers. 309 Λιλαῖος 'Αρσάμης τε κἀργήστης τρίτος, οἵδ' ἀμφὶ νῆσον — κύρισσον ἰσχυρὰν χθόνα. 313 'Αρκτεύς, 'Αδεύης καὶ Φερεσσάκης τρίτος, — οἵδε ναὸς ἐκ μιᾶς πέσον. Sept. 406 Καπανεὺς δ' ἐπ' 'Ηλέκτραισιν εἴληχεν πύλαις, γίγας ὅδ' ἄλλος. Ch. 60 τὸ δ' εὐτυχεῖν, τόδ' ἐν βροτοῖς θεός.

6. τῇδε adverbialiter dictum *hac parte* s. *hac ratione, sic*. Pers. 521 ἐπειδὴ τῇδ' ἐκύρωσεν φάτις. Ch. 307 τῇδε τελευτᾶν. Eum. 45 τῇδε γὰρ τρανῶς ἐρῶ. ‖ *hic, in hac terra* s. *regione.* Ag. 1056 οὔτοι θυραίαν τῇδ' ἐμοὶ σχολὴ πάρα τρίβειν. Sic Musgr. pro τήνδ'. Suppl. 201 de Argivis τὸ τῇδε κάρτ' ἐπίφθονον γένος.

ὁδηγέω *viam praeeo.* Pr. 728 αὗταί σ' ὁδηγήσουσι.

ὅδιος *bonum itineris faciendi omen exhibens.* Ag. 157 μόρσιμ' ἀπ' ὀρνίθων ὁδίων. 104 ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν, quod schol. exp. τὸ ἐν τῇ ὁδῷ ὀφθέν. Hesychius ὅδιος οἰωνός: αἴσιος.

ὅδισμα *via.* Pers. 71 πολύγομφον ὅδισμα. Vocabulum alibi non lectum per βάδισμα et πορείαν exp. schol. Byzantini. Dictum est, ut Blomfieldus annotavit, de navibus quae funibus inter se connexae pontis instar sunt. Correctoris alicuius coniecturam annotavit scholiasta vetus, γρ ἔρεισμα. τὴν ναῦν.

ὀδμή. V. ὀσμή.

ὁδοιπόρος *viator.* [Ag. 901 ὁδοιπόρῳ διψῶντι πηγαῖον ῥέος.] Fr. 121 ὁδοιπόρων δήλημα χωρίτης δράκων.

ὁδός *via, iter.* Pr. 334 μή τι πημανθῇς ὁδῷ. 706 ὡς ἂν τέρματ' ἐκμάθῃς ὁδοῦ. 951 μηδέ μοι διπλᾶς ὁδούς, Προμηθεῦ, προσβάλῃς. Sept. 37 τοὺς πέποιθα μὴ ματᾶν ὁδῷ. 335 διαμεῖψαι δωμάτων στυγερὰν ὁδόν. 714 μὴ 'λθῃς ὁδοὺς σὺ τάσδε. Ag. 80 τρίποδας μὲν ὁδοὺς στείχει de sene dictum qui scipioni innixus incedit. Ch 72 πόροι τε πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ βαίνοντες. 678 ἐξιστορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδόν. Eum. [770 ὁδοὺς ἀθύμους καὶ παρόρνιθας πόρους τιθέντες.] 1042 καθ' ὁδὸν δ' ὀλολύξατε. Suppl. 716 πρῷρα πρόσθεν ὄμμασιν βλέπουσ' ὁδόν. Fr. 93 ὄρνιθα δ' οὐ ποιῶ σε τῆς ἐμῆς ὁδοῦ. 155 δώδεχ' ἡμερῶν ὁδόν. 171 ἐπῆμεν τῆς ὁδοῦ τροχήλατον σχιστῆς κελεύθου τρίοδον. 434 σπίδιον μῆκος ὁδοῦ. [Pr. 258 ἔς τε δή σφιν ἀντολὰς ἐγὼ | ἄστρων ἔδειξα τάς τε δυσκρίτους δύσεις, ubi Stobaeus Ecl. phys. 1, 2 ὁδούς pro δύσεις. Recte legitur δύσεις, in quo consentit Achilles Tat. Isag. ad Aratum, ut postulat oppositum ἀντολάς. Epitheton vero δυσκρίτους ad utrumque nomen pertinet.] ‖ Improprie *via, ratio.* Eum. 989 γλώσσης ἀγαθῆς ὁδὸν εὑρίσκεις. 1155 πόθεν ὅρους ἔχεις θεσπεσίας ὁδοῦ κακορρήμονας;

ὁδόω *viam praeeo.* Pr. 498 δυστέκμαρτον εἰς τέχνην ὥδωσα θνητούς. 813 οὗτός σ' ὁδώσει τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα. Ag. 177 τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὁδώσαντα.

ὀδύνη *dolor.* Eum. 843 875 τίς μ' ὑποδύεται πλευρὰς ὀδύνα; scriptura propter improbabilem metri formam suspecta, quamobrem αὖ δύα conieci. ὦ δύα coniecerat Wieselerus. Suppl. 563 ὀδύναις τε κεντροδαλήτισι.

ὀδυνοσπάς *dolore convulsus.* Fr. 374 ἐξ ὀσφυαλγοῦς κὠδυνοσπάδος λυγροῦ γέροντος.

ὄδυρμα *eiulatus.* Ch. 508 ὑπὲρ σοῦ τοιάδ' ἔστ' ὀδύρματα.

ὀδυρμός *eiulatus.* Pr. 33 πολλοὺς δ' ὀδυρμοὺς καὶ γόους ἀνωφελεῖς φθέγξει.

ὀδύρομαι *eiulor.* Pr. 642 καὶ λέγουσ' ὀδύρομαι θεόσσυτον χειμῶνα, ubi in M adscriptum est γρ. αἰσχύνομαι, quod recepi. Sept. 656 οὔτε κλάειν οὔτ' ὀδύρεσθαι πρέπει. De altera verbi forma δύρομαι suo loco dictum est.

Ὀδυσσεύς *Ulixes.* Ag. 841.

ὄζω *oleo.* Ag. 1310 τόδ' ὄζει θυμάτων ἐφεστίων.

ὅθεν *unde.* Pr. 644 διαφθορὰν μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλίᾳ προσέπτατο. Pers. 822 ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος. Eum. 103 ὅρα δὲ πληγὰς τάσδε καρδίας ὅθεν. Sic Hermannus pro καρδία σέθεν. Eum. 933 οὐκ οἶδεν ὅθεν πληγαὶ βιότου. Suppl. 15 ὅθεν δὴ γένος ἡμέτερον. Fr. 322 ὅθεν καλεῖν Κουρῆτα λαὸν ᾔνεσαν. Eum. 216 Κύπρις —, ὅθεν βροτοῖσι γίγνεται τὰ φίλτατα. Conf. τόθεν.

ὁθούνεκα *quod, quia.* ὁθούνεκα, de quo v. quae in Thes. dicta sunt vol. 3 p. 1059, ex ὅτου ἕνεκα *cuius causa* contractum est, ut οὕνεκα ex οὗ ἕνεκα, sed per abusum pro simplici ὅτι, ut οὕνεκα pro eodem vel pro ἕνεκα, dictum est. Sophoclis et Euripidis exempla non pauca sunt, Aeschyli unum Pr. 330 ζηλῶ σ' ὁθούνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς.

οἴ interiectio qua dolor vel indignatio exprimitur. Ea vel simplici vel duplici vel triplici usi sunt tragici. In codicibus vel οἴ vel οἶ scribitur. Cum ἐγώ ubi coniungitur, ἐγώ aphaeresin patitur, cum μοι vero coniuncta in unum coalescit vocabulum οἴμοι, de quo infra dicetur. Simplex οἴ apud Aeschylum Pers. 1003 βεβᾶσιν, οἶ (οἴ M), νώνυμοι. 1045 οἶ μάλα καὶ τόδ' ἀλγῶ et in antistropha 1053 μέλαινα δ' αὖ μεμίξεται, | οἶ, στονόεσσα πλαγά. οἶ 'γώ (in M constanter οἴ (vel οἶ) ἐγώ scriptum legitur.) Ch. 691 887 893 et οἶ 'γὼ τάλαινα Sept. 808. Pers. 445. 517, ut suspectum sit quod Ag. 1257 cum hiatu scriptum est ὀτοτοῖ, Λύκει' Ἄπολλον, οἴ ἐγὼ ἐγώ. Duplicatum οἴ (in M οἰοῖ vel οἶ οἶ scriptum) uno vocabulo οἰοῖ, Pers. 931 ὅδ' ἐγώ, οἰοῖ, αἰακτός. Eum. 841 οἰοῖ δᾶ, φεῦ. Suppl. 885 οἰοῖ πάτερ. Triplicatum Pers. 954 οἰοιοῖ βόα, ubi M οἶ οἶ οἶ. In Suppl. 876 in M οἴ quinquies, ubi οἰοῖ οἰοῖ restitui.

Usitatius est οἴμοι in diverbiis pariter ac melicis carminibus tragicorum, cuius exempla multa sunt apud Sophoclem, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 334, et Euripidem, quattuor tantum apud Aeschylum, Ag. 1225 οἰκουρὸν, οἴμοι, τῷ μολόντι δεσπότῃ. Ch. 434 τὸ πᾶν ἀτίμως ἔλεξας, οἴμοι. 875 οἴμοι, πανοίμοι δεσπότου πεπληγμένου, οἴμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασιν.

Altera huius interiectionis scriptura est ὤμοι, quae ex ὤ et μοι coaluit, in codicibus antiquioribus (velut Veneto A Iliadis et Mediceo Aeschyli et Sophoclis) fere constanter ὤιμοι (i. e. ᾤμοι) scripta, de qua dissensisse grammaticos docent Etym. M. p. 822, 34 et grammaticus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 1 p. 450, 6. ὤμοι probavit Apollonius in Bekk. Anecd. p. 536, 28. de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 334. Aeschyli pauca sunt exempla, Pr. 980. ΠΡ. ᾤμοι. | ΕΡ. ὤμοι; τόδε Ζεὺς τοὔπος οὐκ ἐπίσταται, ubi alterum ὤμοι addidit Ricardus Schneiderus, priore extra versum posito. Sept. 655 ὤμοι, πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι. Pers. 253 ὤμοι, κακὸν μὲν πρῶτον ἀγγέλλειν κακά. Ag. 1343 ὤμοι, πέπληγμαι. 1345 ὤμοι μάλ' αὖθις (quod οἴμοι μάλ' αὖθις scriptum est Ch. 876.) Ag. 1494 1518 ὤμοι μοι κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερον —.

οἱ dativus pronominis reflexivi. V. ἵ.

οἰακονόμος *gubernator.* Prom. 148 νέοι γὰρ οἰακονόμοι κρατοῦσ' Ὀλύμπου.

οἰακοστροφέω *guberno.* Pers. 767 φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οἰακοστρόφουν, ubi Porsonus recte ᾠακοστρόφουν.

οἰακοστρόφος *gubernator.* Sept. 62 ὥστε ναὸς κεδνὸς οἰακοστρόφος. Improprie Pr. 515 τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστρόφος;

οἴαξ *gubernaculum.* Ag. 663 οἴακος θιγών. Suppl. 717 οἴακος ἰθυντῆρος ὑστάτου νεώς. Improprie Sept. 3 ἐν πρύμνῃ πόλεως οἴακα νωμῶν. Ag. 802 εὖ πραπίδων οἴακα νέμων.

Οἰβάρης *Oebares,* n. pr. Persicum. Pers. 984 μέγαν τ' Οἰβάρην (syllaba media longa) ἔλιπες.

οἴγω *aperio.* Prom. 611 ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἴγειν στόμα. [Ch. 71 οἴγοντι δ' οὔτι νυμ-

φικῶν ἑδωλίων. Recte Scaliger θιγόντι.] Fr. 84 δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οἴγειν.

οἶδα *novi*, *scio*, perfectum est, quod a praesente fictitio εἰδέω vel εἴδω repetunt grammatici. Prima et tertia persona omnibus scriptoribus communis est οἶδα et οἶδε vel οἶδεν, secunda οἶσθα. Reliquae quarum apud Aeschylum exempla reperiuntur formae sunt imperativus tanquam ab ἴσημι, quod finxerunt grammatici, ἴσθι cum plurali ἴστε, coniunctivus aoristi εἰδῶ εἰδῇς εἰδῇ εἰδῶμεν, optativus εἰδείην, infinitivus et participium perfecti εἰδέναι et εἰδώς εἰδυῖα, εἰδότες εἰδυῖαι, futuri forma media εἴσομαι. Plusquamperfecti ᾔδη, (cum plurali ᾔδεμεν), cuius de formis dixi in Lexico Sophocleo p. 385, nulla apud Aeschylum exempla sunt, unum alterius formae ᾖσαν pro ᾔδεσαν Pr. 451 κοὔτε πλινθυφεῖς δόμους προσείλους ᾖσαν, quibus alterum accedet, si Ag. 1099 recte Porsonus correxit ἦ μὴν κλέος σου μαντικὸν πεπυσμένοι | ᾖσμεν, προφήτας δ'οὔτινας ματεύομεν, ubi in M legitur ἦμεν, cuius mutandi necessitas nulla est.

Exempla verbi Aeschylea, quae infra posui secundum temporum et modorum ordinem digesta, ad unam omnia redeunt significationem *novi* s. *scio*, quibus non raro alia substitui possunt verba, quibus ipsis quoque sciendi notio inest, velut *didici*, *intellexi*, *memini*. Usitatissimum est οἶδα cum accusativo rei vel personae vel expresso vel intellecto, et adiuncto participio. Nec raro οἶδα, σάφ' οἶδα, καὶ γὰρ οἶδα mediae sententiae interponuntur. 2. cum nominativo participii. 3. cum infinitivo. 4. sequente ὡς vel ὅτι. 5. cum εἰ in interrogatione indirecta. 6. cum relativis pronominibus vel particulis.

οἶδα. Pr. 186 οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς. 501 οὐδείς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φλύσαι θέλων. 640 οὐκ οἶδ' ὅπως ὑμῖν ἀπιστῆσαί με χρή. 915 ἐγὼ τάδ' οἶδα. Pers. 341 Ξέρξῃ δέ, καὶ γὰρ οἶδα, χιλιὰς μὲν ἦν. 824 μόνης γάρ, οἶδα, σοῦ κλύων ἀνέξεται. Ag. 611 οὐκ οἶδα τέρψιν. 1358 οὐκ οἶδα βουλῆς ἧστινος τυχὼν λέγω. 1668 οἶδ' ἐγὼ φεύγοντας ἄνδρας ἐλπίδας σιτουμένους. Ch. 234 τοὺς φιλτάτους γὰρ οἶδα νῷν ὄντας πικρούς. 523 οἶδ', ὦ τέκνον, παρῆ γάρ. 690 οὐκ οἶδα. 1021 οὐ γὰρ οἶδ' ὅπῃ τελεῖ. Eum. 222 τὰ μὲν γὰρ οἶδα κάρτα σ' ἐνθυμουμένην. 418 γένος μὲν οἶδα. 827 κλῇδας οἶδα δώματος μόνη θεῶν. Suppl. 740 μαχοῦνται περὶ σέθεν, σάφ' οἶδ' ἐγώ. Fr. 196, 2 ἔνθ' οὐ μάχης, σάφ' οἶδα, καὶ θοῦρός περ ὤν, μέμψει.

οἶσθα. Pr. 328 ἦ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς ὢν περισσόφρων ὅτι γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται; 607 δεῖξον, εἴπερ οἶσθα. Sept. 990 σὺ τοίνυν οἶσθα διαπερῶν. Pers. 479 οἶσθα σημῆναι τορῶς; Ag. 1297 εἰ δ' ἐτητύμως μόρον τὸν αὑτῆς οἶσθα. Ch. 522 θέλοντι δ', εἴπερ οἶσθ', ἐμοὶ φράσον τόδε. Eum. 85 οἶσθα μὲν τὸ μἀδικεῖν. Suppl. 1057 σὺ δέ γ' οὐκ οἶσθα τὸ μέλλον.

οἶδε vel οἶδεν. Sept. 617 ἀλλ' οἶδεν, ὥς σφε χρὴ τελευτῆσαι μάχῃ. Pers. 631 εἰ γάρ τι κακῶν ἄκος οἶδε πλέον. Ag. 434 οὓς μὲν γάρ τις ἔπεμψεν οἶδεν. Ag. 478 εἰ δ' ἐτητύμως, τίς οἶδεν; 632 οὐκ οἶδεν οὐδείς. 1228 οὐκ οἶδεν οἷα γλῶσσα — τεύξεται. Ch. 570 Αἴγισθος εἴπερ οἶδεν, ἔκδημός περ ὤν. Eum. 377 πίπτων δ' οὐκ οἶδεν τόδ' ὑπ' ἄφρονι λύμᾳ. 933 οὐκ οἶδεν ὅθεν πληγαὶ βιότου.

ἴσθι, ἴστω, ἴστε. Pr. 288 ταῖς σαῖς δὲ τύχαις, ἴσθι, συναλγῶ, ubi ἴσθι mediae sententiae interpositum est ut σάφ' οἶδα locis supra indicatis, pariterque σάφ' ἴσθι vel εὖ γὰρ ἴστε locis infra indicandis. Pers. 173 εὖ τόδ' ἴσθι — μή σε δὶς φράσαι. 431 εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, μηδάμ' ἡμέρᾳ μιᾷ πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν. 435 εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, μηδέπω μεσοῦν κακόν. 337 πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἕκατι βαρβάρους ναυσὶν κρατῆσαι. Ag. 680 ἴσθι τἀληθῆ κλύων. 932 γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ. 1302 ἀλλ' ἴσθι τλήμων οὖσ' ἀπ' εὐτόλμου φρενός. 1616 δημορριφεῖς, σάφ' ἴσθι, λευσίμους ἀράς. 1670 ἴσθι μοι δώσων ἄποινα. Ch. 574 ἀρεῖ, σάφ' ἴσθι, καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ. 794 ἴσθι δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον εὖνιν ζυγέντα. Suppl. 434 ἴσθι γάρ, παισὶ τάδε καὶ δόμοις ὁπότερ' ἂν κτίσῃς, μένει. 459 ἐκ τῶνδε τοίνυν, ἴσθι, μηχανὴ καλή. Ch. 602 ἴστω δ' ὅστις οὐχ ὑπόπτερος φροντίσιν δαείς. Pers. 211 εὖ γὰρ ἴστε, παῖς ἐμὸς — θαυμαστὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ.

εἰδείην. Suppl. 289 διδαχθεὶς ἂν τόδ' εἰδείην πλέον. ‖ εἰδῶ. Ch. 439 ὡς τόδ' εἰδῇς. Pr. 824 ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου. 890 εἰδῶμεν εἰ (sic Turnebus pro ἢ) νικῶμεν ἢ νικώμεθα. Suppl. 1021 ἀλλ' ὡς ἂν εἰδῆτ', οὐ γὰρ οἶδ' ὅπῃ τελεῖ, — ἡνιοστροφῶ δρόμου ἐξωτέρω. Nam sic correctum est quod in M legitur ἄλλος ἂν εἰδῆ τοῦτ' ἄρ' — ἡνιοστρόφου.

εἰδέναι. Ag. 1196 προυμόσας τό μ' (τὸ μὴ Dobraeus) εἰδέναι. 1369 τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα. 1371 τρανῶς Ἀτρείδην εἰδέναι κυροῦνθ' ὅπως. Ch. 690 τὸν τεκόντα δ' εἰκὸς εἰδέναι. Fr. 181 σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα. ‖ εἰδώς. Sept. 68 εἰδὼς τὰ τῶν θύραθεν. 375 λέγοιμ' ἂν εἰδὼς εὖ τὰ τῶν ἐναντίων. Ag. 838 εἰδὼς λέγοιμ' ἄν. 934 εἰδώς γ' εὖ τόδ' ἐξεῖπον τέλος. Suppl. 215 εἰδὼς ἂν αἶσαν τήνδε συγγνοίη βροτοῖς. 322 εἰδὼς δ' ἀμὸν ἀρχαῖον γένος. 930 ὡς ἂν εἰδὼς ἐννέπω σαφέστερον. Fr. 286 ὁ χρήσιμ' εἰδώς, οὐχ ὁ πόλλ' εἰδὼς σοφός. Pr. 1040 εἰδότι τοί μοι τάσδ' ἀγγελίας ὅδ' ἐθώυξεν. Suppl. 742 λέγω πρὸς εἰδότα. Ag. 1368 σάφ' εἰδότας χρὴ τῶνδε θυμοῦσθαι πέρι. 1402 πρὸς εἰδότας λέγω. Ch. 201 ἀλλ' εἰδότας μὲν τοὺς θεοὺς καλούμεθα. Pr. 1076 εἰδυῖαι γὰρ κοὐκ ἐξαίφνης οὐδὲ λαθραίως. Pr. 441 καὶ γὰρ εἰδυίαισιν ἂν ὑμῖν λέγοιμι. ‖ De plusquamperfecto ᾖσμεν et ᾖσαν supra dictum est.

εἴσομαι. Sept. 261 λέγοις ἂν ὡς τάχιστα, καὶ τάχ' εἴσομαι. 659 τάχ' εἰσόμεσθα τοὐπίσημ' ὅπῃ τελεῖ. Pers. 246 ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖν, τάχ' εἴσει (εἴσῃ M) πάντα ναμερτῆ λόγον. Ag. 489 τάχ' εἰσόμεσθα λαμπάδων φαεσφόρων — παραλλαγάς. Ch. 305 εἰ δὲ μή, τάχ' εἴσεται (Αἴγισθος). Suppl. 938 εἴσει σύ τ' αὐτὸς χοἰ ξυνέμποροι σέθεν. Sic Burgesius correxit quod est in M εισθιγαυτοσ χοιϊ, adscripto in margine ἴσως γ' αὐτὸς χ' οἱ ξυνέμποροι.

Οἰδιπόδης *Oedipus*. Epica haec nominis forma est, cuius casibus obliquis interdum usi sunt tragici. Genitivus est apud Aeschylum Sept. 725 κατάρας Οἰδιπόδα βλαψίφρονος. 886 πατρὸς Οἰδιπόδα. 1055 Οἰδιπόδα γόνος. Accusativus 752 πατροκτόνον Οἰδιπόδαν. ‖ Frequentior alterius formae usus est Οἰδίπους. Sept. 203. 677 Οἰδίπου τέκος. 372 Οἰδίπου τόκος. 654. Οἰδίπου γένος. 801 Οἰδίπου γένει. 833 γένεος Οἰδίπου τ' Ἀρά. 709 Οἰδίπου κατεύγματα. 807 Οἰδίπου τόκω. 976. 987 Οἰδίπου σκιά. Οἰδίπους inscripta fuit secunda tetralogiae Oedipodeae fabula, ex qua unum superest fragmentum (171).

οἰδματόεις *fluctuosus*. Fr. 66 πολὺν οἰδματόεντα — πόρον.

οἰζύς *miseria.* Ag. 756 ἐκ δ' ἀγαθᾶς τύχας γένει βλαστάνειν ἀκόρεστον οἰζύν. 1461 ἀνδρὸς οἰζύς. Eum. 893 πάσης ἀπήμον' οἰζύος. Suppl. 875 corrupte οἰζύος ὄνομ', ubi οἰζύος νόμον coniecit Hermannus.

οἴκαδε *domum.* Ag. 1337 θεοτίμητος δ' οἴκαδ' ἱκάνει.

οἰκεῖος *domesticus.* Pr. 396 σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι. Ag. 1220 χεῖρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείας βορᾶς. Ch. 675 οἰκείᾳ σαγῇ. Fr. 1 οἰκεῖος λέβης.

οἰκέτης *domus habitator.* Ag. 733 ἄμαχον ἄλγος οἰκέταις. Ch. 737 πρὸς μὲν οἰκέτας — γέλων κεύθουσα. 962 μέγα δ' ἀφῃρέθην ψάλιον οἰκετῶν. Sic Franzius pro οἴκων.

οἰκέω *habito.* Pr. 715 λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες οἰκοῦσι Χάλυβες. 806 χρυσόρρυτον οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα. Ag. 1234 Σκύλλαν τινὰ οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι. Eum. 758 ἔν τε χρήμασιν οἰκεῖ πατρῴοις. 838. 871 ἐμὲ παλαιόφρονα κατά τε γᾶς (sic Hermannus pro γᾶν) οἰκεῖν (οἰχνεῖν alio tempore Hermannus, servato κατά τε γᾶν). 194 λέοντος ἄντρον αἱματορρόφου οἰκεῖν τοιαύτας εἰκός. 654 ἐν Ἄργει δώματ' οἰκήσει πατρός. Suppl. 961 πάρεστιν οἰκεῖν καὶ μονορρύθμους δόμους. 1011 τὴν μὲν Πελασγός, τὴν δὲ καὶ πόλις διδοῖ οἰκεῖν.

οἴκημα *habitaculum, domicilium.* Ag. 334 ἐν αἰχμαλώτοις Τρωϊκοῖς οἰκήμασιν ναίουσιν.

οἴκησις *habitatio.* Suppl. 1009 οἴκησις δὲ καὶ διπλῆ πάρα.

οἰκητήρ. V. οἰκιστήρ.

οἰκήτωρ *incola.* Pr. 351 Κιλικίων οἰκήτορα ἄντρων. Suppl. 952 τῆσδε γῆς οἰκήτορας.

οἰκιστήρ *habitator.* Sept. 19 ἐθρέψατ' οἰκιστῆρας ἀσπιδηφόρους, ubi οἰκητῆρας ex apographis restitutum.

Οἰκλείδης *Oeclida, Oeclis filius.* Sept. 382 μάντιν' Οἰκλείδην σοφόν.

Οἰκλῆς *Oecles*, Antiphatis vel Mantii filius. Sept. 609 υἱὸν Οἰκλέους.

οἴκοθεν *domo.* Suppl. 390 δεῖ τοι σὲ φεύγειν κατὰ νόμους τοὺς οἴκοθεν.

οἴκοι *domi.* Fr. 306 οἴκοι μένειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

οἰκονόμος *domum regens.* Ag. 150 οἰκονόμος δολία μνάμων μῆνις.

οἶκος *domus.* Non raro ita dicitur ut familiae vel patriae insit significatio. Prom. 387 σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν. Sept. 190 οἴκῳ καὶ πόλει πλέον κακόν. Ag. 18 οἴκου τοῦδε συμφοράν. 37 οἶκος δ' αὐτός — σαφέστατ' ἂν λέξειεν. 136 οἴκῳ γὰρ ἐπίφθονος Ἄρτεμις ἁγνά. 732 αἵματι δ' οἶκος ἐφύρθη. 867 ὡς πρὸς οἶκον ὠχετεύετο φάτις. 1532 πίτνοντος οἴκου. Ch. 579 φύλασσε τἀν οἴκῳ καλῶς. Eum. 459 μολὼν ἐς οἶκον. 751 οἶκον ψῆφος ὤρθωσεν μία. 895 ὡς μή τιν' οἶκον εὐθενεῖν ἄνευ σέθεν. Fr. 422 ἀκνίσωτος οἶκος. Frequens numeri pluralis usus non solum de pluribus, sed etiam de una domo dicti. Pers. 524 ἐξ οἴκων ἐμῶν. 230 εὖτ' ἂν εἰς οἴκους μόλωμεν. 833 ἐλθοῦσ' ἐς οἴκους. 862 εὖ πράσσοντας ἄγον οἴκους. Ag. 35 χέρα ἄνακτος οἴκων. 156 οἴκοις βασιλείοις. 237 φθόγγον ἀραῖον οἴκοις. 344 πρὸς οἴκους. 427 τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐφ' ἑστίας ἄχη. 761 οἴκων γὰρ εὐθυδίκων καλλίπαις πότμος ἀεί. 961 οἴκοις (sic Porsonus pro οἶκος) δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς — ἔχειν. 1481 μέγαν οἴκοις τοῖσδε δαίμονα καὶ βαρύμηνιν αἰνεῖς, ubi οἴκοις τοῖσδε ex glossemate illatum esse, Aeschylum vero aliud quid scripsisse versus antistrophici 1505 metrum docet ὡς μὲν ἀναίτιος εἶ. 1524 δολίαν ἄτην οἴκοισιν ἔθηκε. 1554 οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων. Ch. 76 ἐκ γὰρ οἴκων πατρῴων δούλιον ἐσᾶγον αἶσαν. 719 φίλιαι δμωΐδες οἴκων. 765 ἐπ' ἄνδρα τῶνδε λυμαντήριον οἴκων. 862 Ἀγαμεμνονίων οἴκων ὄλεθρον. 934 ὀφθαλμὸν οἴκων. [962 οἴκων vitiose pro οἰκετῶν]. Eum. 239 προστετριμμένον τε πρὸς ἄλλοισιν οἴκοις. 417 Ἀραὶ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὕπαι κεκλήμεθα. Eum. 452 πρὸς ἄλλοις ταῦτ' ἀφιερώμεθα οἴκοισι. 1044 σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἔνδαιδες οἴκων. [Ch. 29 οἴκων pro δόμων coniecit Keckius, quia versus antistrophicus ab syllaba longa incipit.]

οἰκουρέω *domi sedendo tueor.* Ag. 809 τὸν ἀκαίρως πόλιν οἰκουροῦντα πολιτῶν.

οἰκουρός *domi manens* s. *sedens.* Ag. 1225 λέοντ' ἄναλκιν ἐν λέχει στρωφώμενον οἰκουρόν. 1626 γύναι, σὺ τοὺς ἥκοντας ἐκ μάχης νέον οἰκουρὸς — ἀνδρὶ στρατηγῷ τόνδ' ἐβούλευσας μόρον.

οἰκοφύλαξ *domus custos.* Suppl. 27 Ζεὺς σωτὴρ τρίτος οἰκοφύλαξ ὁσίων ἀνδρῶν.

οἰκτείρω *commiseror.* Pr. 351 τὸν γηγενῆ τε Κιλικίων οἰκήτορα ἄντρων ἰδὼν ᾤκτειρα. Pers. 198 πατὴρ παρίσταται Δαρεῖος οἰκτείρων σφε. Ag. 1241 ἀληθόμαντιν οἰκτείρας ἐρεῖς. 1321 οἰκτείρω σε θεσφάτου μόρου. Ag. 1330 ταῦτ' ἐκείνων μᾶλλον οἰκτείρω πολύ. Ch. 502 οἴκτειρε θῆλυν ἄρσενός θ' ὁμοῦ γόνον. Suppl. 209 κόπων οἴκτειρε μᾶπολωλότας. Fr. 196, 16 ἰδὼν δ' ἀμηχανοῦντά σ' ὁ Ζεὺς οἰκτερεῖ. De duplici huius verbi scriptura, οἰκτείρω et οἰκτίρω, et Aeolico οἰκτίρρω (non οἰκτέρρω: v. Lehrs. ad Herodian. p. 150) dixerunt L. Dindorfius in Thesauro vol. 5 p. 1802, Kirchhoffius in Relationibus menstruis Academiae Borussicae a. 1872 p. 237—241 et Bambergius in Ephemeride Berolinensi *(Zeitschrift für Gymnasialwesen)* a. 1874 p. 621. Utramque formam, οἰκτείρω et οἰκτίρω, memoravit Herodianus locis ab L. Dindorfio et Kirchhoffio collectis, sed ita ut solum probaret οἰκτείρω cum futuro οἰκτερῶ, ut φθείρω φθερῶ, ἀγείρω ἀγερῶ et alia huiusmodi dicuntur, nec dubitandnm quin haec legitima et usitata verbi forma fuerit, non obstante epigrammate sepulcrali, seculi, ut videtur, sexti ante aeram nostram, quod Kekulé ex lapide descriptum edidit *(die antiken Bildwerke im Theseion* p. 189), in quo est Τήϊχον οἰκτίρας, ut ει et ι longum in inscriptionibus saepe sunt permutata, nec versu Euripidis Med. 656, ubi quod in codicibus legitur ᾤκτειρεν παθοῦσαν, non ᾤκτιρεν scribendum, de quo cogitavit Kirchhoffius, sed quod editores metro postulante restituerunt ᾤκτισεν, neque οἰκτερῶ in versu Aeschyli fr. 196 (apud Strabonem 4 p. 183) in οἰκτιρῶ cum Kirchhoffio mutandum. Futuri exempla alia nulla supersunt.

οἰκτίζω *commiseror.* Pr. 68 ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ. 684 μηδέ μ' οἰκτίσας ξύνθαλπε. Suppl. 637 οὕνεκ' ᾤκτισαν ἡμᾶς. Forma media 1032 ἐπίδοι δ' Ἄρτεμις ἁγνὰ στόλον οἰκτιζομένα. Eum. 515 ταῦτά τις τάχ' ἂν πατὴρ ἢ τεκοῦσα νεοπαθὴς οἶκτον οἰκτίσαιτο.

οἰκτισμός *eiulatus.* Eum. 189 μύζουσιν οἰκτισμὸν πολύν. Ab οἶκτος sic distinguit Ammonius p. 102 ut οἶκτος sit οἰκτιζομένου ἔλεος, οἰκτισμὸς ὁ λόγος τοῦ οἰκτιζομένου.

οἶκτος *commiseratio.* Pr. 239 θνητοὺς δ' ἐν οἴκτῳ προθέμενος. Sept. 51 οἶκτος δ' οὔτις ἦν διὰ στόμα. Suppl. 386 δυσπαραθέλκτοις παθόν-

884 ὁλκὴ γὰρ οὔτοι πλόκαμον οὐδάμ' ἅζεται (sic Pauwius pro οὐ δαμάζεται).

ὄλλυμι *perdo, perniciem* s. *exitium infero.* Imperfecti unum est exemplum Pers. 461 ἰοὶ προσπίτνοντες ὤλλυσαν. Frequentissimus est aoristus ὤλεσα. 728 ναυτικὸς στρατὸς κακωθεὶς πεζὸν ὤλεσε στρατόν. Ag. 1017 πολλά τοι δόσις ἐκ Διὸς — νῆστιν ὤλεσεν νόσον. 1329 βολαῖς ὑγρώσσων σφόγγος ὤλεσεν γραφήν. Sept. 1056 Οἰδιπόδα γένος ὠλέσατε πρέμνοθεν. 567 εἴθε γὰρ θεοὶ τούσδ' ὀλέσειαν ἐν γᾷ. Pers. 534 Περσῶν — στρατιὰν ὀλέσας. Ag. 1457 τὰς πάνυ πολλὰς ψυχὰς ὀλέσασ' ὑπὸ Τροίᾳ. 1456 πολλῶν ἀνδρῶν ψυχὰς Δαναῶν ὀλέσασα. Amittendi significatione Eum. 148 ἄγραν ὤλεσα. Sept. 982 ὤλεσε δὴ τόδε. Sic Wellauerus pro ἀπώλεσε δῆτα. Ag. 54 πόνον ὀρταλίχων ὀλέσαντες.

Perfectum ὄλωλα *perii.* Sept. 604 ὄλωλεν ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστῳ γένει. Pers. 1015 ὄλωλεν μεγάλως τὰ Περσᾶν. 255 στρατὸς γὰρ πᾶς ὄλωλε βαρβάρων. Ag. 346 τὸ πῆμα τῶν ὀλωλότων. 672 λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας. 1367 μαντευσόμεσθα τἀνδρὸς ὡς ὀλωλότος. Pers. 446 ποίῳ μόρῳ δὲ τούσδε φῂς ὀλωλέναι; Suppl. 918 τἄμ' ὀλωλόθ' εὑρίσκων ἄγω. Sic Porsonus pro τἀπολωλόθ' — ἐγώ.

Forma media ὄλλυμαι (cum aoristo ὠλόμην et futuro ὀλοῦμαι) *pereo.* Ag. 487 ταχύμορον γυναικογήρυτον ὄλλυται κλέος. Sept. 331 λαΐδος ὀλλυμένας μιξοθρόου. Ch. 338 ἀνδρὸς θεινομένου γυναικός τ' ὀλλυμένας. 888 δόλοις ὀλούμεθα. 1071 λουτροδάϊκτος δ' ὤλετ' Ἀχαιῶν πολέμαρχος ἀνήρ. Eum. 565 ὤλετ' ἄκλαυτος, ᾄστος. Suppl. 66 ὤλετο πρὸς χειρὸς ἕθεν. Sept. 831 ὤλοντ' ἀσεβεῖ διανοίᾳ. Ch. 438 ἔπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν. Sic Turnebus pro ἐλοίμαν, quod in M est ex ἐλοίμην factum. 1006 ὀλοίμην πρόσθεν ἐκ θεῶν ἄπαις. [Suppl. 782 ὡς κόνις ἄτερθε πτερύγων ὀλοίμαν, ubi sensu postulante ὀροίμαν restitui.] 867 δυσπαλάμως ὄλοιο. Sept. 452 ὄλοιθ' ὃς πόλει μεγάλ' ἐπεύχεται. [552 ἦ τᾶν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοίατο.] Suppl. 37 ὀμβροφόροισίν τ' ἀνέμοις — ὄλοιντο. Ag. 1602 οὕτως ὀλέσθαι πᾶν τὸ Πλεισθένους γένος. Sept. 420 ὑπὲρ φίλων ὀλομένων. 703 χάρις δ' ἀφ' ἡμῶν ὀλομένων θαυμάζεται. Pers. 1075 βάρισιν ὀλόμενοι. Ag. 1167 πόνοι πόλεος ὀλομένας. Ch. 153 ὀλομένῳ δεσπότᾳ. Suppl. 865 ὀλόμεναι παλάμαις. Corrupte ib. 842 σοῦσθε σοῦσθ' ὀλόμεναι ὀλόμεν' ἐπαμίδα, ubi Hermannus correxit ὀλοαὶ μέγ' ἐπ' ἄμαλα. Participii ὀλόμενος forma epica οὐλόμενος *exitiosus, perniciosus,* unum est exemplum Pr. 397 στένω σε τᾶς οὐλομένας τύχας, et ap. Eurip. Phoen. 1527. (quas ὀλοὰς τύχας dicit 554).

ὀλολυγμός *ululatus mulierum.* Sept. 268 ὀλολυγμὸν ἱρὸν εὐμενῆ παιάνισον. Ag. 28 Ἀγαμέμνονος γυναικὶ σημανῶ τορῶς — ὀλολυγμὸν εὐφημοῦντα τῇδε λαμπάδι ἐπορθιάζειν. Ag. 595 γυναικείῳ νόμῳ ὀλολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν ἔλασκον. Ch. 386 ἐφυμνῆσαι γένοιτό μοι πυκάεντ' ὀλολυγμὸν ἀνδρὸς θεινομένου.

ὀλολύζω *ululo.* Eum. 1043. 1047 ὀλολύξατε νῦν ἐπὶ μολπαῖς.

ὀλοός *exitiosus.* Pr. 554 σὰς προσιδοῦσ' ὀλοὰς τύχας. Sept. 768 τὰ δ' ὀλοὰ πελόμεν' οὐ παρέρχεται (μάψ ἔρχεται Hermannus). 994. 995 ὀλοὰ λέγειν, ὀλοὰ δ' ὁρᾶν. 213 νιφάδος — ὀλοᾶς νιφομένας. ‖ *perditus.* Pers. 962 ὀλοοὺς ἀπέλιπον. [ὀλοαὶ μέγ' incerta coniectura Hermanni Suppl. 842 pro ὀλόμεναι ὀλόμεν'.]

Ὀλύμπιος *Olympius.* Ch. 784 πάτερ Ζεῦ θεῶν Ὀλυμπίων. Eum. 618 Ζεὺς Ὀλυμπίων πατήρ. 73 μισήματ' ἀνδρῶν καὶ θεῶν Ὀλυμπίων. 664 παῖς Ὀλυμπίου Διός. Suppl. 161 μὴ τυχοῦσαι θεῶν Ὀλυμπίων. 981 θεοῖς Ὀλυμπίοις. 1014 πρὸς θεῶν Ὀλυμπίων.

Ὄλυμπος *Olympus.* Pr. 149 νέοι γὰρ οἰακονόμοι κρατοῦσ' Ὀλύμπου.

ὅμαιμος *consanguineus.* Sept. 681 ἀνδροῖν δ' ὁμαίμοιν θάνατος. 940 κάρτα δ' εἴσ' ὅμαιμοι. Eum. 212 οὐκ ἂν γένοιθ' ὅμαιμος αὐθέντης φόνος. 605 οὐκ ἦν ὅμαιμος φωτός. 653 τὸ μητρὸς αἷμ' ὅμαιμον ἐκχέας πέδοι. Suppl. 225 ἐχθρῶν ὁμαίμων καὶ μιαινόντων γένος. 449 ὅπως δ' ὅμαιμον αἷμα μὴ γενήσεται. 474 ὁμαίμοις παισὶν Αἰγύπτου σέθεν. 651 ἅζονται γὰρ ὁμαίμους.

ὁμαίμων *consanguineus.* Sept. 415 Δίκη δ' ὁμαίμων (δ super μ m. rec. M, quod est ὁ δαίμων) κάρτα νιν προστέλλεται. 351 ἁρπαγαὶ δὲ διαδρομᾶν ὁμαίμονες. Suppl. 402 ἀμφοτέρους ὁμαίμων τάδ' ἐπισκοπεῖ Ζεύς.

ὁμαλός *aequalis, aequabilis.* Pr. 901 ἐμοὶ δ' ἔτι μὲν ὁμαλὸς ἄγαμος ὁ βίος ἐν πατρὸς δόμοις. Sic correxi quod est in M ἐμοὶ δ' ὅτι μὲν ὁμαλὸς ἄγαμος | ἄφοβος, οὐ δέδια, de quo dixi in Praefat. Prom. ed. Lond. a. 1866 p. XV.

ὁμαρτέω *eo una cum, sequor.* Pr. 678 ἄκρατος ὀργὴν Ἄργος ὡμάρτει. Sept. 1022 μήθ' ὁμαρτεῖν τυμβοχόα χειριώματα. Eum. 339 τοῖς ὁμαρτεῖν, ὄφρ' ἂν γᾶν ὑπέλθῃ. Fr. 392 μιξοβόαν πρέπει διθύραμβον ὁμαρτεῖν σύγκωμον Διονύσῳ.

ὁμαυλία *contubernium, connubium.* Ch. 599 ξυζύγους δ' ὁμαυλίας — ἔρως παρανικᾷ κνωδάλων τε καὶ βροτῶν.

[ὄμβριμος vitiose pro ὄβριμος, quod v.]

ὀμβροκτύπος *pluvia strepens, pluvialis.* Ag. 656 χειμῶνι τυφῶ σὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ.

ὄμβρος *imber.* Ag. 1533 δέδοικα δ' ὄμβρου κτύπον δομοσφαλῆ. Fr. 41 ὄμβρος δ' ἀπ' εὐνάοντος οὐρανοῦ πεσὼν ἔκυσε γαῖαν.

ὀμβροφόρος *imbrem ferens.* Suppl. 36 ὀμβροφόροισιν ἀνέμοις.

ὁμήγυρις *multitudo hominum eodem congregatorum, coetus.* Ch. 10 τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις στείχει γυναικῶν; De astris Ag. 4 ἄστρων κάτοιδα νυκτέρων ὁμήγυριν.

ὁμιλέω *conversor.* Pers. 753 τοῖς κακοῖς ὁμιλῶν ἀνδράσιν. Eum. 720 βαρεῖα χώρᾳ τῇδ' ὁμιλήσω πάλιν.

ὁμιλητός *quocum conversari licet, conversantibus tolerabilis.* Sept. 189 οὐχ ὁμιλητὸν θράσος.

ὁμιλία *consuetudo, congressus, familiaritas.* Sept. 599 ἐν παντὶ πράγει δ' ἔσθ' ὁμιλίας κακῆς κάκιον οὐδέν. Fr. 135 μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία. Pr. 39 τὸ συγγενές τοι δεινὸν ἥ θ' ὁμιλία. (Similiter Eur. Tr. 51 αἱ συγγενεῖς ὁμιλίαι φίλτρον οὐ σμικρὸν φρενῶν.) Ag. 839 ὁμιλίας κάτοπτρον. Eum. 966 ἐπιβριθεῖς ἐνδίκοις ὁμιλίαις. ‖ *coetus.* 1030 ἥδ' ὁμιλία. 57 τὸ φῦλον οὐκ ὄπωπα τῆσδ' ὁμιλίας. 406. 711 τήνδ' ὁμιλίαν.

ὅμιλος *turba, multitudo.* Pr. 417 Σκύθης ὅμιλος. Sept. 35 μηδ' ἐπηλύδων ταρβεῖτ' ἄγαν ὅμιλον. Pers. 123 γυναικοπληθὴς ὅμιλος. 1028 τραπέντα ναύφαρκτον ἐρεῖς ὅμιλον. Suppl. 234 ποδαπὸν ὅμιλον τόνδ' ἀνελληνόστολον — προσφωνοῦμεν; 355 ὅμιλον τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν. 993 ἀγνῶθ' ὅμιλον.

ὀμίχλη *nebula.* Pr. 144 ἐμοῖσιν ὄσσοις ὀμίχλα (sic ex apogr. pro ὀμίχλη) προσῇξε πλήρης δακρύων.

οἰστρήλατος *oestro percitus.* Pr. 580 οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι.

οἰστροδίνητος *oestro circumactus.* Pr. 589 τῆς οἰστροδινήτου κόρης.

οἰστροδόνητος *oestro quassatus.* Suppl. 572 οἰστροδόνητον Ἰώ.

οἰστρόδονος *oestro quassatus.* Suppl. 17 τῆς οἰστροδόνου βοός.

οἰστροπλήξ *oestro percussus.* Pr. 681 οἰστροπλὴξ δ' ἐγὼ — ἐλαύνομαι.

οἶστρος *oestrus.* Schol. Apoll. Rh. 3, 276 ὁ μὲν γὰρ μύωψ ἐκ τῶν ξύλων ἀπογεννᾶται, ὁ δὲ οἶστρος εκ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐπιπλεόντων ζωαρίων. Hesychius μύωψ: μυῖά τις ἐρεθίζουσα τὰς βοῦς καὶ πᾶν ζῷον ἐλαύνουσα, οἶστρος δὲ μόνον βοῦν. V. Thes. vol. 6 p. 1838. Pr. 567 χρίει τις αὖ με τὰν τάλαιναν οἶστρος. 880 οἴστρου δ' ἄρδις χρίει μ' ἄπυρος. Suppl. 541 Ἰὼ οἴστρῳ ἐρεσσομένα. 308 ΧΟ. βοηλάτην μύωπα κινητήριον. ΒΑ. οἶστρον καλοῦσιν αὐτὸν οἱ Νείλου πέλας. Sic Turnebus. In M πέδας, adscripta coniectura inepta οἶμαι παῖδες. Ἰνάχου πέλας Hermannus. [Ἴστρος fr. 159 in codicibus nonnullis Hephaestionis et Prisciani in οἶστρος corruptum.]

οἰστρώδης *quo quis velut oestro agitatur.* Hoc fortasse restituendum Suppl. 162 ἆ Ζήν, Ἰοῦς οἰστρώδης | μῆνις μαστίκτειρ' ἐκ θεῶν, ubi in M est ἀζηνίουσιω (accentibus erasis) μῆνις μάστειρ' ἐκ θεῶν, de quo loco supra dixi p. 166b.

[οἰχνέω *abeo, discedo.* οἰχνεῖν pro οἰκεῖν coniecit Hermannus Eum. 838 871.]

οἴχομαι (cum imperfecto ᾠχόμην et perfecto ᾤχωκα) *profectus sum, abii.* Pers. 1 Περσῶν τῶν οἰχομένων Ἑλλάδ' ἐς αἶαν. 13 πᾶσα γὰρ ἰσχὺς Ἀσιατογενὴς ᾤχωκε. 178 Ἰαόνων γῆν οἴχεται. Eum. 111 ὁ δ' ἐξαλύξας οἴχεται. 117 ἀνὴρ δ' οἴχεται φεύγων. 122 φονεὺς δ' Ὀρέστης τῆσδε μητρὸς οἴχεται. 147 οἴχεται δ' ὁ θήρ. Pers. 60 τοιόνδ' ἄνθος Περσίδος αἴας οἴχεται ἀνδρῶν. ‖ *perii.* 252 τὸ Περσῶν δ' ἄνθος οἴχεται πεσόν. Ag. 172 τριακτῆρος οἴχεται τυχών. 657 ᾤχοντ' ἄφαντοι. Ch. 636 βροτῶν ἀτιμωθὲν οἴχεται γένος. 776 Ὀρέστης ἐλπὶς οἴχεται δόμων. Eum. 263 τὸ διερὸν πέδοι χύμενον οἴχεται. Suppl. 786 οἴχομαι φόβῳ. Pers. 916 μετ' ἀνδρῶν τῶν οἰχομένων. 546 μόρον τῶν οἰχομένων.

[οἴω. V. οἴομαι.]

οἰωνόθροος *ab avibus clamatus.* Ag. 56 οἰωνόθροον γόον.

οἰωνοκτόνος *aves interficiens.* Ag. 563 χειμῶνα — οἰωνοκτόνον.

οἰωνοπόλος *qui circa aves versatur, avium observator, auspex.* Suppl. 57 εἰ δὲ κυρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων.

οἰωνός *avis.* Pr. 125 τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω πέλας οἰωνῶν; 281 αἰθέρα θ' ἁγνὸν πόρον οἰωνῶν. 286 τὸν πτερυγωκῆ τόνδ' οἰωνόν. 395 τετρασκελὴς οἰωνός. 488 γαμψωνύχων τε πτησιν οἰωνῶν. Sept. 24 de Amphiarao vate οἰωνῶν βοτήρ. 1020 πετηνῶν ὑπ' οἰωνῶν ταφέντα. Ag. 113 οἰωνῶν βασιλεύς.

ὀκνέω *metuo.* Pr. 628 σὰς δ' ὀκνῶ θρᾶξαι φρένας.

ὄκνος *cunctatio, segnitia.* Sept. 54 καὶ τῶνδε πίστις οὐκ ὄκνῳ χρονίζεται. ‖ *timor.* Ag. 1009 καὶ τὸ μὲν πρὸ (conieci καὶ τὸ μέν τι) χρημάτων κτησίων ὄκνος βαλών.

ὄκορνος *locusta.* Photius p. 326, 9 ὀκόρνους: τοὺς πάρνοπας. Αἰσχύλος Φιλοκτήτῃ (fr. 250) οἱ δὲ Ἴωνες ἀττελέβους. Hesychius ὀκόρνους: τοὺς ἀττελέβους. καὶ τὰ ἀκριδώδη οὕτω λέγεται. Vocabulum aliunde non cognitum, sine accentu scriptum apud Hesychium et Photium. Oxytonum vero apud Hesychium est ἀκορνοί: ἀττέλεβοι. Similis forma est κόρνοψ.

ὀκριόεις *asper.* Pr. 282 ὀκριοέσσῃ χθονὶ τῇδε πελῶ. Sept. 300 χερμάδ' ὀκριόεσσαν.

ὀκρίς. Pr. 1016 ὀκρίδα (ἀκρίδα Aldus et Robortellus) φάραγγα. ὀκρίδα, quod substantivum esse accentus docet, adiective dixit Aeschylus pro ὀκριόεσσαν, quo usus est v. 282 ὀκριοέσσῃ χθονὶ τῇδε πελῶ. Recte igitur schol. per τραχεῖαν interpretatus est, i. e. *asperum, confragosum,* ut ὀκριάζειν et ὀκριοῦσθαι per τραχύνεσθαι explicant grammatici et veteres Latinos *ocrem* montem confragosum dixisse Festus p. 181, 17 ed. Muell. docuit Livii Andronici exemplis usus. Substantivum ὄκρις annotarunt Erotianus p. 278 (103, 3 ed. Klein.) ὄκρις (ὀκρίς Stephanus): τραχύτης, ἀλλ' οὐχ, ὥς φησι Βακχεῖος, γωνία, et Galenus Gloss. p. 532 ὄκρις: ἐξοχὴ προμήκης. V. Thes. vol. 5 p. 1858.

Ὀκτώπας *fluvii nomen* fr. 148, de quo Photius p. 326, 15 Ὀκτώπαν ποταμὸν Αἰσχύλος διαπέπλακεν ἐν (διαπέπλευκε codex, quod correxit Cobetus Var. Lect. p. 121) Νεανίσκοις. Hesychius Ὀκτώπας: ποταμός.

ὀλβίζω *beatum praedico.* Ag. 928 ὀλβίσαι δὲ χρὴ βίον τελευτήσαντ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ.

ὄλβιος *beatus, fortunatus.* Ag. 941 τοῖς δ' ὀλβίοις γε καὶ τὸ νικᾶσθαι πρέπει. Suppl. 526 ὄλβιε Ζεῦ.

ὄλβος *opulentia, opes, felicitas.* Sept. 770 ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν ὄλβος ἄγαν παχυνθείς. Pers. 164 μὴ μέγας πλοῦτος (δαίμων Heimsoethius) κονίσας οὖδας ἀντρέψῃ ποδὶ ὄλβον. 252 κατέφθαρται πολὺς ὄλβος. 709 ὦ πάντων βροτῶν ὑπερσχὼν ὄλβον εὐτυχεῖ πότμῳ. 756 πατρῷον δ' ὄλβον οὐδὲν αὐξάνειν. 826 μηδέ τις — ὄλβον ἐκχέῃ μέγαν. Ag. 471 κρίνω δ' ἄφθονον ὄλβον. 751 μέγαν τελεσθέντα φωτὸς ὄλβον. 837 τὸν θυραῖον ὄλβον εἰσορῶν. Ch. 865 ἀρχάς τε πολισσονόμους ἕξει, πατέρων μέγαν ὄλβον. Eum. 537 ἐκ δ' ὑγιείας φρενῶν ὁ πᾶσιν φίλος καὶ πολύευκτος ὄλβος. 568 τὸν πρὶν ὄλβον ἕρματι προσβαλὼν Δίκας.

ὀλέθριος *exitiosus.* Sept. 198 ψῆφος κατ' αὐτῶν ὀλεθρία βουλεύσεται. 704 τί οὖν ἔτ' ἂν σαίνοιμεν ὀλέθριον μόρον; Ag. 1156 γάμοι Πάριδος ὀλέθριοι φίλων. Ch. 697 ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα. 951 ὀλέθριον πνέουσ' ἐν ἐχθροῖς κότον.

ὄλεθρος *exitium.* Ch. 862 Ἀγαμεμνονίων οἴκων ὄλεθρον. Eum. 935 σιγῶν ὄλεθρος.

ὀλέκομαι *pereo.* Pr. 563 τίνος ἀμπλακίας ποιναῖς ὀλέκει; Sic ex apogr. pro ποινὰς ὀλέκῃ. ὀλέκω et ὀλέκομαι est verbum epicum, quo tragici raro usi sunt. Alterum exemplum est Sophoclis Tr. 1018 ὠλεκόμαν ὁ τάλας. V. Thes. vol. 6 p. 1869.

ὀλιγοδρανία *inertia, imbecillitas.* Pr. 547 οὐδ' ἐδέρχθης ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν. Verbo ὀλιγοδρανέω usus est Homerus, substantivi ὀλιγοδρανία alterum exemplum est Pauli Silent. Anth. Pal. 5, 236, 8.

ὀλίγος *exiguus.* Sept. 762 μεταξὺ δ' ἀλκὰ δι' ὀλίγου τείνει πύργος ἐν εὔρει. ‖ ὀλίγα *pauca.* Pers. 330 ὀλίγ' ἀπαγγέλλω κακά.

ὁλκή *tractus.* De trahendo per capillos Suppl.

884 ὁλκὴ γὰρ οὔτοι πλόκαμον οὐδάμ' ἅζεται (sic Pauwius pro οὐ δαμάζεται).

ὄλλυμι *perdo, perniciem* s. *exitium infero.* Imperfecti unum est exemplum Pers. 461 ἰοὶ προσπίτνοντες ὤλλυσαν. Frequentissimus est aoristus ὤλεσα. 728 ναυτικὸς στρατὸς κακωθεὶς πεζὸν ὤλεσε στρατόν. Ag. 1017 πολλά τοι δόσις ἐκ Διὸς — νῆστιν ὤλεσεν νόσον. 1329 βολαῖς ὑγρώσσων σφόγγος ὤλεσεν γραφήν. Sept. 1056 Οἰδιπόδα γένος ὠλέσατε πρέμνοθεν. 567 εἴθε γὰρ θεοὶ τούσδ' ὀλέσειαν ἐν γᾷ. Pers. 534 Περσῶν — στρατιὰν ὀλέσας. Ag. 1457 τὰς πάνυ πολλὰς ψυχὰς ὀλέσασ' ὑπὸ Τροίᾳ. 1456 πολλῶν ἀνδρῶν ψυχὰς Δαναῶν ὀλέσασα. Amittendi significatione Eum. 148 ἄγραν ὤλεσα. Sept. 982 ὤλεσε δὴ τόδε. Sic Wellauerus pro ἀπώλεσε δῆτα. Ag. 54 πόνον ὀρταλίχων ὀλέσαντες.

Perfectum ὄλωλα *perii.* Sept. 604 ὄλωλεν ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστῳ γένει. Pers. 1015 ὄλωλεν μεγάλως τὰ Περσᾶν. 255 στρατὸς γὰρ πᾶς ὄλωλε βαρβάρων. Ag. 346 τὸ πῆμα τῶν ὀλωλότων. 672 λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας. 1367 μαντευσόμεσθα τἀνδρὸς ὡς ὀλωλότος, Pers. 446 ποίῳ μόρῳ δὲ τούσδε φῂς ὀλωλέναι; Suppl. 918 τἄμ' ὀλωλόθ' εὑρίσκων ἄγω. Sic Porsonus pro τἀπολωλόθ' — ἐγώ.

Forma media ὄλλυμαι (cum aoristo ὠλόμην et futuro ὀλοῦμαι) *pereo.* Ag. 487 ταχύμορον γυναικογήρυτον ὄλλυται κλέος. Sept. 331 λαΐδος ὀλλυμένας μιξοθρόου. Ch. 338 ἀνδρὸς θεινομένου γυναικός τ' ὀλλυμένας. 888 δόλοις ὀλούμεθα. 1071 λουτροδάϊκτος δ' ὤλετ' Ἀχαιῶν πολέμαρχος ἀνήρ. Eum. 565 ὤλετ' ἄκλαυτος, ᾆστος. Suppl. 66 ὤλετο πρὸς χειρὸς ἕθεν. Sept. 831 ὤλοντ' ἀσεβεῖ διανοίᾳ. Ch. 438 ἔπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν. Sic Turnebus pro ἑλοίμαν, quod in M est ex ἑλοίμην factum. 1006 ὀλοίμην πρόσθεν ἐκ θεῶν ἄπαις. [Suppl. 782 ὡς κόνις ἄτερθε πτερύγων ὀλοίμαν, ubi sensu postulante ὀροίμαν restitui.] 867 δυσπαλάμως ὄλοιο. Sept. 452 ὄλοιθ' ὃς πόλει μεγάλ' ἐπεύχεται. [552 ἦ τὰν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοίατο.] Suppl. 37 ὀμβροφόροισίν τ' ἀνέμοις — ὄλοιντο. Ag. 1602 οὕτως ὀλέσθαι πᾶν τὸ Πλεισθένους γένος. Sept. 420 ὑπὲρ φίλων ὀλομένων. 703 χάρις δ' ἀφ' ἡμῶν ὀλομένων θαυμάζεται. Pers. 1075 βάρισιν ὀλόμενοι. Ag. 1167 πόνοι πόλεος ὀλομένας. Ch. 153 ὀλομένῳ δεσπότᾳ. Suppl. 865 ὀλόμεναι παλάμαις. Corrupte ib. 842 σοῦσθε σοῦσθ' ὀλόμεναι ὀλόμεν' ἐπαμίδα, ubi Hermannus correxit ὀλοαὶ μέγ' ἐπ' ἄμαλα. Participii ὀλόμενος forma epica οὐλόμενος *exitiosus, perniciosus*, unum est exemplum Pr. 397 στένω σε τᾶς οὐλομένας τύχας, et ap. Eurip. Phoen. 1527. (quas ὀλοὰς τύχας dicit 554).

ὀλολυγμός *ululatus mulierum.* Sept. 268 ὀλολυγμὸν ἱρὸν εὐμενῆ παιάνισον. Ag. 28 Ἀγαμέμνονος γυναικὶ σημανῶ τορῶς — ὀλολυγμὸν εὐφημοῦντα τῇδε λαμπάδι ἐπορθιάζειν. Ag. 595 γυναικείῳ νόμῳ ὀλολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν ἔλασκον. Ch. 386 ἐφυμνῆσαι γένοιτό μοι πυκάεντ' ὀλολυγμὸν ἀνδρὸς θεινομένου.

ὀλολύζω *ululo.* Eum. 1043. 1047 ὀλολύξατε νῦν ἐπὶ μολπαῖς.

ὀλοός *exitiosus.* Pr. 554 σὰς προσιδοῦσ' ὀλοὰς τύχας. Sept. 768 τὰ δ' ὀλοὰ πελόμεν' οὐ παρέρχεται (μάψ ἔρχεται Hermannus). 994. 995 ὀλοὰ λέγειν, ὀλοὰ δ' ὁρᾶν. 213 νιφάδος — ὀλοᾶς νιφομένας. ‖ *perditus.* Pers. 962 ὀλοοὺς ἀπέλιπον. [ὀλοαὶ μέγ' incerta coniectura Hermanni Suppl. 842 pro ὀλόμεναι ὀλόμεν'.]

Ὀλύμπιος *Olympius.* Ch. 784 πάτερ Ζεῦ θεῶν Ὀλυμπίων. Eum. 618 Ζεὺς Ὀλυμπίων πατήρ. 73 μισήματ' ἀνδρῶν καὶ θεῶν Ὀλυμπίων. 664 παῖς Ὀλυμπίου Διός. Suppl. 161 μὴ τυχοῦσαι θεῶν Ὀλυμπίων. 981 θεοῖς Ὀλυμπίοις. 1014 πρὸς θεῶν Ὀλυμπίων.

Ὄλυμπος *Olympus.* Pr. 149 νέοι γὰρ οἰακονόμοι κρατοῦσ' Ὀλύμπου.

ὅμαιμος *consanguineus.* Sept. 681 ἀνδροῖν δ' ὁμαίμοιν θάνατος. 940 κάρτα δ' εἴσ' ὅμαιμοι. Eum. 212 οὐκ ἂν γένοιθ' ὅμαιμος αὐθέντης φόνος. 605 οὐκ ἦν ὅμαιμος φωτός. 653 τὸ μητρὸς αἷμ' ὅμαιμον ἐκχέας πέδοι. Suppl. 225 ἐχθρῶν ὁμαίμων καὶ μιαινόντων γένος. 449 ὅπως δ' ὅμαιμον αἷμα μὴ γενήσεται. 474 ὁμαίμοις παισὶν Αἰγύπτου σέθεν. 651 ἅζονται γὰρ ὁμαίμους.

ὁμαίμων *consanguineus.* Sept. 415 Δίκη δ' ὁμαίμων (ὁ super μ m. rec. M, quod est ὁ δαίμων) κάρτα νιν προστέλλεται. 351 ἁρπαγαὶ δὲ διαδρομᾶν ὁμαίμονες. Suppl. 402 ἀμφοτέρους ὁμαίμων τάδ' ἐπισκοπεῖ Ζεύς.

ὁμαλός *aequalis, aequabilis.* Pr. 901 ἐμοὶ δ' ἔτι μὲν ὁμαλὸς ἄγαμος ὁ βίος ἐν πατρὸς δόμοις. Sic correxi quod est in M ἐμοὶ δ' ὅτι μὲν ὁμαλὸς ἄγαμος | ἄφοβος, οὐ δέδια, de quo dixi in Praefat. Prom. ed. Lond. a. 1866 p. XV.

ὁμαρτέω *eo una cum, sequor.* Pr. 678 ἄκρατος ὀργὴν Ἄργος ὡμάρτει. Sept. 1022 μήθ' ὁμαρτεῖν τυμβοχόα χειρώματα. Eum. 339 τοῖς ὁμαρτεῖν, ὄφρ' ἂν γᾶν ὑπέλθῃ. Fr. 392 μιξοβόαν πρέπει διθύραμβον ὁμαρτεῖν σύγκωμον Διονύσῳ.

ὁμαυλία *contubernium, connubium.* Ch. 599 ξυζύγους δ' ὁμαυλίας — ἔρως παρανικᾷ κνωδάλων τε καὶ βροτῶν.

[ὄμβριμος vitiose pro ὄβριμος, quod v.]

ὀμβροκτύπος *pluvia strepens, pluvialis.* Ag. 656 χειμῶνι τυφῶ σὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ.

ὄμβρος *imber.* Ag. 1533 δέδοικα δ' ὄμβρου κτύπον δομοσφαλῆ. Fr. 41 ὄμβρος δ' ἀπ' εὐνάοντος οὐρανοῦ πεσὼν ἔκυσε γαῖαν.

ὀμβροφόρος *imbrem ferens.* Suppl. 36 ὀμβροφόροισιν ἀνέμοις.

ὁμήγυρις *multitudo hominum eodem congregatorum, coetus.* Ch. 10 τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις στείχει γυναικῶν; De astris Ag. 4 ἄστρων κάτοιδα νυκτέρων ὁμήγυριν.

ὁμιλέω *conversor.* Pers. 753 τοῖς κακοῖς ὁμιλῶν ἀνδράσιν. Eum. 720 βαρεῖα χώρᾳ τῇδ' ὁμιλήσω πάλιν.

ὁμιλητός *quocum conversari licet, conversantibus tolerabilis.* Sept. 189 οὐχ ὁμιλητὸν θράσος.

ὁμιλία *consuetudo, congressus, familiaritas.* Sept. 599 ἐν παντὶ πράγει δ' ἔσθ' ὁμιλίας κακῆς κάκιον οὐδέν. Fr. 135 μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία. Pr. 39 τὸ συγγενές τοι δεινὸν ἥ θ' ὁμιλία. (Similiter Eur. Tr. 51 αἱ συγγενεῖς ὁμιλίαι φίλτρον οὐ σμικρὸν φρενῶν.) Ag. 839 ὁμιλίας κάτοπτρον. Eum. 966 ἐπιβριθεῖς ἐνδίκοις ὁμιλίαις. ‖ *coetus.* 1030 ἥδ' ὁμιλία. 57 τὸ φῦλον οὐκ ὄπωπα τῆσδ' ὁμιλίας. 406. 711 τήνδ' ὁμιλίαν.

ὅμιλος *turba, multitudo.* Pr. 417 Σκύθης ὅμιλος. Sept. 35 μηδ' ἐπηλύδων ταρβεῖτ' ἄγαν ὅμιλον. Pers. 123 γυναικοπληθὴς ὅμιλος. 1028 τραπέντα ναύφαρκτον ἐρεῖς ὅμιλον. Suppl. 234 ποδαπὸν ὅμιλον τόνδ' ἀνελληνόστολον — προσφωνοῦμεν; 355 ὅμιλον τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν. 993 ἀγνῶθ' ὅμιλον.

ὁμίχλη *nebula.* Pr. 144 ἐμοῖσιν ὄσσοις ὁμίχλα (sic ex apogr. pro ὁμίχλη) προσῆξε πλήρης δακρύων.

ὄμιχμα ***urinae excretio, lotium.*** Photius p. 331, 2 ὀμίχματα: τὰ οὐρήματα. Αἰσχύλος (fr. 466), ubi codex ὀυάμαιτα. Correctum ex Hesychio, ὀμίχματα: οὐρήματα.

ὄμμα *oculus.* Pr. 69 ὁρᾷς θέαμα δυσθέατον ὄμμασιν. 356 ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας. 570 δόλιον ὄμμ' ἔχων. 654 ὡς ἂν τὸ Δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόθου. 795 κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι. 882 τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἑλίγδην. 903 μηδὲ κρεισσόνων ἐμοῦ θεῶν ἄφυκτον ὄμμα προσδράκοι με. Sept. 228 ὕπερθ' ὀμμάτων κρημναμενᾶν νεφελᾶν ὀρθοῖ. 369 πικρὸν δ' ὄμμα θαλαμηπόλων. 530 μᾶλλον θεοῦ σέβειν πεποιθὼς ὀμμάτων θ' ὑπέρτερον. 537 γοργὸν δ' ὄμμ' ἔχων προσίσταται. 577 ἐξυπτιάζων ὄμμα. Sic Schuetzius pro ὄνομα. [623 ποδώκες ὄμμα.] 696 ξηροῖς ἀκλαύτοις ὄμμασι. 784 κρεισσοτέκνων δ' ἀπ' (δ' ἀπ' delevit Bothius) ὀμμάτων ἐπλάγχθη. Pers. 819 ἄφωνα σημανοῦσιν ὄμμασιν βροτῶν. 81 κυάνεον δ' ὄμμασι λεύσσων. 604 φόβου πλέα ἐν ὄμμασιν τἀνταῖα φαίνεται θεῶν. Ag. 240 ἔβαλλ' ἕκαστον θυτήρων ἀπ' ὄμματος βέλει φιλοίκτῳ. 271 εὖ γὰρ φρονοῦντος ὄμμα σοῦ κατηγορεῖ. 419 ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις ἔρρει πᾶσ' Ἀφροδίτα. 520 φαιδροῖσι καὶ νῦν ὄμμασιν δέξασθε κόσμῳ βασιλέα. 541 ὥστ' ἐνδακρύειν γ' ὄμμασιν χαρᾶς ὕπο. 742 μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος. 779 παλιντρόποισιν ὄμμασιν. 796 οὐκ ἔστι λαθεῖν ὄμματα φωτός. 889 ἐν ὀψικοίτοις δ' ὄμμασιν βλάβας ἔχω. 947 μή τις πρόσωθεν ὄμματος βάλοι φθόνος. 989 πεύθομαι δ' ἀπ' ὀμμάτων. 1294 ὡς ἀσφάδαστος — ὄμμα συμβάλω τόδε. 1428 λίπος ἐπ' ὀμμάτων αἵματος. Ch. 99 ἀστρόφοισιν ὄμμασιν. 185 ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσί μοι σταγόνες. 671 δικαίων τ' ὀμμάτων παρουσία. 738 σκυθρωπῶν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων κεύθουσα. 811 ἰδεῖν φιλίοις ὄμμασι. 817 νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει. 1058 κἀξ ὀμμάτων στάζουσιν αἷμα δυσφιλές. Eum. 54 ἐκ δ' ὀμμάτων λείβουσι δυσφιλῆ λίβα. 104 εὕδουσα γὰρ φρὴν ὄμμασιν λαμπρύνεται. 407 θαῦμα δ' ὄμμασιν πάρα. 970 στέργω δ' ὄμματα Πειθοῦς. Suppl. 199 ὄμματος παρ' ἡσύχου. 207 ἴδοιτο δῆτα πρευμενοῦς ἀπ' ὄμματος. 409 δεῖ τοι — ἐς βυθὸν μολεῖν δεδορκὸς ὄμμα. 716 πρῷρα πρόσθεν ὄμμασιν βλέπουσ' ὁδόν. 814 βίαια μὴ φιλεῖς (στέρξῃς Hermannus) ὁρῶν ὄμμασιν ἐνδίκοις. 949 κομίζου δ' ὡς τάχιστ' ἐξ ὀμμάτων. 1004 ὄμματος θελκτήριον τόξευμ' ἔπεμψεν. Fr. 297 τὸ σκαιὸν ὄμμα παραβαλών. [Ch. 238 de Oreste, ὦ τερπνὸν ὄμμα τέσσαρας μοίρας ἔχον ἐμοί, ubi ὄνομα restituit Valcken. ad Phoen. 415 p. 153. Ib. 126 πατρῴων δ' ὀμμάτων ἐπισκόπους corrupte pro δωμάτων, quod restituit Stanleius.] ‖ Improprie Pers. 169 ὄμμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότου παρουσίαν. Eum. 1025 ὄμμα γὰρ πάσης χθονὸς Θησῇδος ἐξίκοιτ' ἄν. Ibidem 428 ἔ.ις κελαινῆς νυκτὸς ὄμμ' ἀφείλετο, quod per antiphrasin dictum est de luce qualem nox habet, i. e. de tenebris. Similiter Eur. Iph. T. 110 ὅταν δὲ νυκτὸς ὄμμα λυγαίας μόλῃ, ubi v. Seidleri annotatio. Fr. 169 ἀστερωπὸν ὄμμα Λητῴας κόρης.

ὀμματοστερής *oculis privans.* Improprie de plantis Eum. 940 φλογμός τ' ὀμματοστερὴς φυτῶν.

ὀμματόω *illustro.* Suppl. 467 ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον. Ch. 854 οὔτοι φρέν' ἂν κλέψειαν ὠμματωμένην.

ὄμνυμι *iuro.* Sept. 529 ὄμνυσι δ' αἰχμήν. [Ag. 1184 ὀμώμοται γὰρ ὅρκος ἐκ θεῶν μέγας. ubi ἄραρε γάρ τις ὅρκος restitutum ex Crameri Anecd. Oxon. vol. 1 p. 88, 8 et cod. Voss. Etym. M. p. 134, 35.]

ὁμοδέμνιος *tori socius.* Ag. 1108 τὸν ὁμοδέμνιον πόσιν.

[ὁμοίιος. V. ὅμοιος.]

ὁμοιοπρεπής *similem speciem prae se ferens, similis.* Ag. 793 ξυγχαίρουσιν ὁμοιοπρεπεῖς ἀγέλαστα πρόσωπα βιαζόμενα.

ὅμοιος [veteres Attici ὁμοῖος pronuntiarunt, ut ἐρῆμος et ἑτοῖμος, de quibus suo loco diximus. In M constanter ὅμοιος. Apollonius de pronom. p. 63 (323) οὐκ ἐξωμάλισται τὰ τῶν διαλέκτων, μάλιστα δὲ τὰ τῶν Ἀττικῶν. ὅμοιος καὶ γέλοιος προπαροξύνοντές φασιν, ἀλλ' οὐκέτι τὰ τούτοις παραπλήσια. Qui Atticos dicere videtur τοὺς μεταγενεστέρους, quibus hunc accentum tribuunt scholiasta Homeri Il. 14, 521 et Etym. M. p. 224, 42. ὁμοῖος vero probavit Herodianus vol. 1 p. 137, 14, ubi vid. Lentzii annotatio. Saepius hanc quaestionem tractavit Eustathius, quem v. p. 206, 13. 531, 45. 569, 18. 799, 40. 1817, 15.] *similis, par.* Pr. 78 ὅμοια μορφῇ γλῶσσά σου γηρύεται. Sept. 678 ὀργὴν ὅμοιος τῷ κάκιστ' αὐδωμένῳ. 720 πέφρικα τὰν ὠλεσίοικον θεόν, οὐ θεοῖς ὁμοίαν. Ag. 609 καὶ τἄλλ' ὁμοίαν πάντα. Ch. 206 καὶ μὴν στίβοι γε — ποδῶν ὅμοιοι. 257 πόθεν ἕξεις ὁμοίας χειρὸς εὔθοινον γέρας; 498 τὰς ὁμοίας ἀντίδος λαβὰς (sic Canterus pro βλάβας) λαβεῖν, ubi λαβεῖν recte delevisse videtur Weilius, inserto αὐτός post ὁμοίας, pro quo σύ posuit scholiasta, ἢ τὴν δίκην συμμαχοῦσαν ἡμῖν κατ' αὐτῶν πέμψον, ἢ σὺ κόλασον αὐτούς. Locutionem ex palaestra sumtam ὁμοίας λαβάς, ἀντὶ τοῦ μεταλήψεις καὶ ἀντιμεταθέσεις, annotavit Suidas. Plato Phaedro p. 236 b. περὶ μὲν τούτων εἰς τὰς ὁμοίας λαβὰς ἐλήλυθας. De rep. 8 p. 544 b. πάλιν τοίνυν, ὥσπερ παλαιστής, τὴν αὐτὴν λαβὴν πάρεχε. ubi schol. ἔθος γὰρ τούτοις, ὅταν πέσωσιν ὁμοῦ, ὡς μηδένα ἐπιπεσεῖν τοῦ λοιποῦ, πάλιν ἐγερθέντας ἐφ' ὁμοίῳ συμπλεκῆναι σχήματι, ὅπερ τὴν αὐτὴν εἶπε λαβήν. Eum. 410 ὑμᾶς θ' ὁμοίας οὐδενὶ σπαρτῶν γένει. Suppl. 436 ὁμοίαν θέμιν. ubi quum metrum dipodiam iambicam postulet, ὁμοιίαν coniecit Klausenus, recte fortasse, etsi alia huius formae exempla apud tragicos non reperiuntur. Heimsoethio ὅμοια ex glossemate illatum videtur pro ἀντίρροπον. Suppl. 497 Νεῖλος γὰρ οὐχ ὅμοιον Ἰνάχῳ γένος τρέφει. Cum ὥσπερ constructum Ag. 1311 ὅμοιος ἀτμὸς ὥσπερ ἐκ τάφου πρέπει. ‖ ὅμοιόν ἐστι *perinde est.* 1239 καὶ τῶνδ' ὅμοιον εἴ τι μὴ πείθω. 1404 σὺ δ' αἰνεῖν εἴτε με ψέγειν θέλεις ὅμοιον. ‖ ὅμοια adverbialiter pro ὁμοίως *pariter.* Eum. 240 ὅμοια χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν. Eodem sensu ἐκ τῶν ὁμοίων. Ag. 1423 ὡς παρεσκευασμένης ἐκ τῶν ὁμοίων χειρὶ νικήσαντ' ἐμοῦ ἄρχειν.

ὁμοίως *pariter.* Pers. 214 σωθεὶς δ' ὁμοίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός, scriptura, ut videtur, interpolata, de qua dixi in annot. Oxon. p. 255 Ag. 67 Δαναοῖσιν Τρωσί θ' ὁμοίως. Ch. 320 χάριτες δ' ὁμοίως κέκληνται γόος εὐκλεής. 337 τάφος δ' ἱκέτας δέδεκται φυγάδας θ' ὁμοίως. 709 ἄλλος δ' ὁμοίως ἦλθεν ἂν τάδ' ἀγγελῶν. 918 ἀλλ' εἴφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας. Eum. 278 ἐπίσταμαι — λέγειν ὅπου δεῖ σιγᾶν θ' ὁμοίως. 525 πόλις βροτός θ' ὁμοίως ἔτ' ἂν

σέβοι δίκαν. [Ib. 358 ὁμοίως corruptum ex ὅμως, quod v.]

ὁμοκλή *vociferatio*. Fr. 55 πίμπλησι μέλος, μανίας ἐπαγωγὸν ὁμοκλήν. Sic scripsi pro ὁμοκλάν, quod est apud Stralonem ιο p. 470.

Ὁμολωΐδες nomen portae Thebanae, de qua v. quae collegit Ungerus in Theb. Paradoxis p. 323. Sept. 570 Ὁμολωΐσιν δὲ πρὸς πύλαις.

ὁμοπάτριος *eodem patre natus*. Pr. 559 ὅτε τὰν ὁμοπάτριον ἄγαγες Ἡσιόναν.

ὁμόπτερος. Pers. 562 αἱ δ' ὁμόπτεροι κυανώπιδες | νᾶες πανωλέθροισιν ἐμβολαῖς | διὰ δ' Ἰαόνων χέρας, scriptura, ut metrum docet, turpiter interpolata, quam sic correxi, νῦν δὲ κυανώπιδες θοαὶ | νᾶες μὲν ἄγαγον, τοτοῖ, | νᾶες δ' ἀπώλεσαν, τοτοῖ, | ὁμοπτέροισιν ἐμβολαῖς | ἠδ' Ἰαόνων χέρες, ubi ὁμοπτέροισιν improprie dictum *simultaneis* significare videtur. ‖ Pro simplici ὅμοιος dictum est Ch. 174 καὶ μὴν ὅδ' ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος, quocum comparanda similia in Thes. collecta vol. 5 p. 1983. ‖ *cognatus*. Suppl. 224 κίρκων τῶν ὁμοπτέρων φόβῳ.

ὁμόσπλαγχνος *qui est eiusdem visceris*, i. e. *cognatus*. Sept. 890 ὁμοσπλάγχνων τε πλευρωμάτων.

ὁμόσπορος *eadem stirpe satus*, *germanus*. Sept. 576 τὸν σὸν αὖθις προσμολὼν ὁμόσπορον. Sic partim Blomfieldus partim Burgesius correxerunt scripturam interpolatam προσμόραν ἀδελφεόν. [820 βασιλέοιν δ' ὁμοσπόροιν πέπωκεν αἷμα γαῖα.] 933 ὑπ' ἀλλαλοφόνοις χερσὶν ὁμοσπόροισιν. 934 ὁμόσποροι δῆτα. Ag. 1510 βιάζεται δ' ὁμοσπόροις ἐπιρροαῖσιν αἱμάτων μέλας Ἄρης. Ch. 242 καὶ τῆς τυθείσης νηλεῶς ὁμοσπόρου.

ὁμόστολος proprie *qui simul mittitur*. Improprie *similis*. Suppl. 496 μορφῆς δ' οὐχ ὁμόστολος φύσις.

ὁμότοιχος *communem habens murum*, *conterminus*. Ag. 1004 γείτων ὁμότοιχος ἐρείδει.

ὁμοῦ *simul*. Pers. 401 παρῆν ὁμοῦ κλύειν πολλὴν βοήν. 1042 ἴυζε τέλος ὁμοῦ τιθείς. 426 οἰμωγὴ δ' ὁμοῦ κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἅλα. Ag. 1153 τὰ δ' ἐπίφοβα δυσφάτῳ κλαγγᾷ μελοτυπεῖς ὁμοῦ τ' ὀρθίοις ἐν νόμοις. Ch. 502 οἴκτειρε θῆλυν ἄρσενός θ' ὁμοῦ γόνον. [821 θῆλυν οὐριοστάταν ὁμοῦ (recte ἅμα δὲ Hermannus. Litteras tres ὁμο in litura habet M) κρεκτὸν γοατὰν νόμον μεθήσομεν (θήσομεν Hermannus) πόλει. [Eum. 286 χρόνος καθαιρεῖ πάντα γηράσκων ὁμοῦ. Versum spurium esse intellexit Musgravius.]

ὁμόφωνος *cuius eadem vox est*, *consonus*, *concinens*. Ag. 158 τοῖς δ' ὁμόφωνον αἴλινον αἴλινον εἰπέ.

ὀμφαλός *umbilicus*. De umbilico terrae, de quo v. Thes. vol. 5 p. 2002, Eum. 40 ὁρῶ δ' ἐπ' ὀμφαλῷ μὲν ἄνδρα θεομυσῆ ἕδραν ἔχοντα. 166 γᾶς ὀμφαλόν.

ὄμφαξ *uva immatura*. Ag. 970 ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς οἶνον.

ὀμφή *vox*. Suppl. 808 ἴυζε δ' ὀμφάν.

ὁμώνυμος *ad idem nomen pertinens*. Sept. 984 δύστονα κήδε' ὁμώνυμα. Locus corruptus

ὁμῶς *pariter*. Pr. 736 ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς βίαιος. Eum. 389 δυσοδοπαίπαλα δερκομένοισι καὶ δυσομμάτοις ὁμῶς. [695 τό τ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ὁμῶς.]

ὅμως *tamen*. Sept. 620 ὅμως δ' ἐπ' αὐτῷ φῶτα — ἀντιτάξομεν. Pers. 254 ὅμως δ' ἀνάγκη πᾶν ἀναπτύξαι πάθος. 293 ὅμως δ' ἀνάγκη πημονὰς βροτοῖς φέρειν. 521 ὅμως δ' ἐπειδὴ τῇδ' ἐκύρωσεν φάτις ὑμῶν, θεοῖς μὲν πρῶτον εὔξασθαι θέλω. 691 ὅμως δ' ἐκείνοις ἐνδυναστεύσας ἐγὼ ἥκω. Ag. 594 ὅμως δ' ἔθυον. 1255 καὶ γὰρ τὰ πυθόκραντα· δυσμαθῆ δ' ὅμως. Ch. 385 τοκεῦσι δ' ὅμως τελεῖται, ubi schol. ἵνα τὸ ὅμοιον καὶ ἴσον τῷ πατρί μου φυλαχθῇ: unde Scaliger τοκεῦσιν ὅπως τελῆται. τοκεῦσι δ' ὁμῶς τελοῖτο Boissonadius. 933 τοῦθ' ὅμως αἱρούμεθα. Eum. 74 ὅμως δὲ φεῦγε. 475 ἱκέτης προσῆλθες καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις, ὅμως δ' ἄμομφον ὄντα σ' αἱροῦμαι πόλει. ubi Hermannus δόμοις ἐμοῖς, ἄμομφον δ' —. Suppl. 478 ὅμως δ' ἀνάγκη Ζηνὸς αἰδεῖσθαι κότον. 730 ὅμως ἄμεινον — ἀλκῆς λαθέσθαι τῆσδε μηδαμῶς ποτέ. [Ib. 762 ὅμως pro ὡς καί Schuetzius.] In secundaria sententia possitum Pers. 295 λέξον καταστάς, κεἰ στένεις κακοῖς ὅμως. Ch. 115 μέμνησ' Ὀρέστου, κεἰ θυραῖός ἐσθ' ὅμως. Sept. 712 πιθοῦ γυναιξὶ καίπερ οὐ στέργων ὅμως. Eum. 473 κατηρτυκὼς ὅμως ἱκέτης προσῆλθες. ubi ὅμως in νόμῳ mutavi. Sept. 810 βαρέα δ' οὖν ὅμως φράσον. Pers. 840 ὑμεῖς δέ, πρέσβεις, χαίρετ', ἐν κακοῖς ὅμως ψυχὴν διδόντες ἡδονῇ. Ag. 990 τὸν δ' ἄνευ λύρας ὅμως ὑμνῳδεῖ θρῆνον Ἐρινύος. Eum. 358 κρατερὸν ὄντα περ ὅμως μαυροῦμεν. Sic partim Hermannus partim Arnaldus pro ὄνθ' ὁμοίως.

ὄναρ *somnium*. Ag. 82 ὄναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει. Ch. 526 ἦ καὶ πέπυσθε τοὔναρ; Suppl. 887 ὄναρ ὄναρ μέλαν, ubi metro postulante ὄναρ μέλαν μέλαν scripsi. ‖ ὄναρ *per somnium*. Eum. 116 ὄναρ γὰρ ὑμᾶς νῦν Κλυταιμνήστρα καλῶ. 131 ὄναρ διώκεις θῆρα. V. Thes. vol. 5 p. 2008.

ὀνειδίζω *exprobro*. Ch. 917 αἰσχύνομαί σοι ταῦτ' ὀνειδίσαι σαφῶς.

ὄνειδος *probrum*, *ignominia*. Sept. 382 θείνει δ' ὀνείδει μάντιν. 539 τὸ γὰρ πόλεως ὄνειδος. Pers. 757 τοιάδ' ἐξ ἀνδρῶν ὀνείδη πολλάκις κλύων κακῶν. Ag. 1560 ὄνειδος ἥκει τόδ' ἀντ' ὀνείδους. Ch. 495 ἆρ' ἐξεγείρει τοῖσδ' ὀνείδεσιν; Eum. 97 ὄνειδος ἐν φθιτοῖσιν οὐκ ἐκλείπεται. 135 ἄλγησον ἧπαρ ἐνδίκοις ὀνείδεσιν. 155 ἐμοὶ δ' ὄνειδος ἐξ ὀνειράτων μολόν.

ὀνειρόμαντις *somniorum interpres*. Ch. 33 τορὸς γὰρ ὀρθόθριξ φόβος δόμων ὀνειρόμαντις. Alterum huius vocabuli exemplum est Magnetis apud Pollucem 7, 188.

ὄνειρον *somnium*. Ch. 541 τοὔνειρον εἶναι τοῦτ' ἐμοὶ τελεσφόρον. 550 ὡς τοὔνειρον ἐννέπει τόδε. Ag. 274 ὀνείρων φάσματα. 1218 ὀνείρων προσφερεῖς μορφώμασιν. Ag. 13 εὐνὴν ὀνείροις οὐκ ἐπισκοπουμένην. ‖ Per metaplasmum ὄνειρατι ὀνείρατα ὀνειράτων ὀνείρασι. Ch. 531 ἐν τὠνείρατι. Pr. 448 ὀνειράτων ἀλίγκιοι μορφαῖσι. 485 κἄκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἃ χρὴ ὕπαρ γενέσθαι. Ag. 491 ὀνειράτων δίκην. 981 δίκαν (δοκὰς Weilius, ut ὀνειρόφαντοι δοκαί v. 421) δυσκρίτων ὀνειράτων. Ch. 37 κριταί τε τῶνδ' ὀνειράτων. 523 ἔκ τ' ὀνειράτων καὶ νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένη. 929 οὐξ ὀνειράτων φόβος. Eum. 155 ὄνειδος ἐξ ὀνειράτων μολόν. Pers. 176 νυκτέροις ὀνείρασι. Ag. 891 ἐν δ' ὀνείρασιν — ἐξηγειρόμην. Pr. 655 τοιοῖσδε πάσας εὐφρόνας ὀνείρασιν ξυνειχόμην. 657 νυκτίφαντ' ὀνείρατα, ubi in apogr. quibusdam, νυ-

κτίφοιτ' ὀνείρατα, unde νυκτίφοιτα δείματα Nauckius, collato Lycophr. 225.

ὀνειρόφαντος *somnio similis*. Ag. 420 ὀνειρόφαντοι δὲ πενθήμονες πάρεισιν δόξαι (δοκαί Hermannus). Vocabulum alibi non lectum.

ὀνήσιμος *qui iuvare* vel *prodesse potest, utilis, fructuosus*. Eum. 924 ἐπισσύτους βίου τύχας ὀνησίμους.

ὄνησις *fructus*. Ag. 350 πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τήνδ' ὄνησιν εἱλόμην.

ὄνθος *stercus*. Fr. 270 ὄνθῳ σε πλήξει.

ὄνομα *nomen*. Pr. 270 Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία. 593 πόθεν ἐμοῦ σὺ πατρὸς ὄνομ' ἀπύεις; Pers. 284 ὦ πλεῖστον ἔχθος ὄνομα Σαλαμῖνος κλύειν. Sept. 577 ἐξυπτιάζων ὄμμα (sic Schuetzius pro ὄνομα) Πολυνείκους βίαν, δίς τ' ἐν τελευτῇ τοὔνομ' ἐνδατούμενος καλεῖ. i. e. nomen Πολυνείκης in πολὺ νεῖκος solvens. Eum. 8 τὸ Φοίβης δ' ὄνομ' ἔχει παρώνυμον. Suppl. 319 τὸ πάνσοφον νῦν ὄνομα τοῦτό μοι φράσον. 321 καὶ τοῦδ' ἄνοιγε τοὔνομα. [875 ἴυζε καὶ βόα πικρότερ' ἀχέων οἰζύος ὄνομ' ἔχων. Verba ἴυζε καὶ βόα ex superioribus repetita esse intellexit Hermannus, qui reliqua sic correxit, χέουσα καὶ πικρότερον οἰζύος νόμον. 938 τί σοι λέγειν χρὴ τοὔνομα; Fr. 5 τί δῆτ' ἐπ' αὐτοῖς ὄνομα θήσονται βροτοί;

ὀνομάζω *nomino*. Pr. 597 θεόσυτόν τε νόσον ὠνόμασας. Ag. 681 τίς ποτ' ὠνόμαζεν ὧδ' ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως — τὰν δορίγαμβρον ἀμφινεικῆ θ' Ἑλέναν; Fr. 298 αἱ δ' ἔπτ' Ἄτλαντος παῖδες ὠνομασμέναι.

ὄνος *asinus*. Fr. 194 ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα.

ὀνοτάζομαι *abominor*. Suppl. 11 γάμον Αἰγύπτου παίδων — ὀνοταζόμεναι.

ὄνυξ *unguis*. Ch. 25 ὄνυχος ἄλοκι νεοτόμῳ.

ὄξος *acetum*. Ag. 322 ὄξος τ' ἄλειφά τ' ἐγχέας. Cabiros ὄξους σπανίζειν δῶμα ποιήσαντας ex Aeschyli Καβείροις memorat Plut. Mor. 632 f, de quo v. ad fr. 96 et Lobeck. Aglaoph. p. 1207.

ὀξυβόας *acutum clamans*. Ag. 57 οἰωνόθροον γόον ὀξυβόαν.

ὀξύγλυκυς *dulcacidus, dulciter acris*. Fr. 328 ὀξυγλύκειάν τἄρα κοκκιεῖς ῥόαν.

ὀξύγοος *clara voce eiulans*. Sept. 320 ὀξυγόοις λιταῖσιν.

ὀξύθυμος *acerbe irascens, iracundus*. Eum. 684 βουλευτήριον αἰδοῖον, ὀξύθυμον.

ὀξυκάρδιος *acutum cor habens*, *iracundus*. Sept. 907 ἐμοιράσαντο δ' ὀξυκάρδιοι κτήματα. Per ὀξύθυμοι exp. schol.

ὀξυμήνιτος *acrem iram excitans*. Eum. 472 φόνου διαιρεῖν ὀξυμηνίτους δίκας. Sic Pearsonus pro ὀξυμηνίτου. Accusativum legit schol. qui exp. φόνους ἐφ' οἷς ταχέως μηνίουσιν Ἐρινύες.

ὀξύμολπος *stridulo cantu editus*. Sept. 1023 ὀξυμόλποις προσσέβειν οἰμώγμασιν. Per ὀξυτάτοις θρήνοις exp. schol.

ὀξυπευκής *acide amarus*. Ch. 640 ξίφος διανταίαν ὀξυπευκὲς οὐτᾷ. Schol. τὸ ξίφος τῆς δίκης τὸ ἔχον πικρίαν.

ὀξύπρῳρος *acutam proram habens, acutus*. Pr. 424 ὀξυπρῴροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς.

ὀξύς *acutus*. Sept. 954 ἐπηλάλαξαν Ἀραὶ τὸν ὀξὺν νόμον. Pers. 1059 ἄϋτει ὁ ὀξύ. Ag. 1389 κἀκφυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγήν (βαφήν Schneiderus). Suppl. 910 οὐκ ἀκούετ' ὀξὺ τῶν ἐμῶν λόγων.

ὀξύστομος *acuto rostro praeditus*. Pr. 674 ὀξυστόμῳ μύωπι χρισθεῖσα. 803 ὀξυστόμους γὰρ — Γρῦπας φύλαξαι.

ὀξύχειρ *celer manibus, celeri manuum motu editus*. Ch. 23 ὀξύχειρι σὺν κόπῳ.

ὀπαδός *comes*. Hac forma sola tragici usi esse videntur, non Ionica ὀπηδός, ut κυναγός, non κυνηγός dixerunt: v. Lobeck. ad Phryn. p. 431 et Thes. vol. 5 p. 2079. Ag. 426 βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον πτεροῖς ὀπαδοῖς ὕπνου κελεύθοις. Suppl. 985 ἐμοὺς δ' ὀπαδοὺς τούσδε καὶ δορυσσόους ἔταξαν. 1022 ὑποδέξασθε δ' ὀπαδοὶ μέλος. Verbi hinc derivati ὀπηδέω, *sequor*, exemplum est in versibus Aeschylo suppositis (fr. 284) apud Theophilum ad Autol. 2 p. 378a et Stob. Ecl. vol. 1 p. 120 ἐξῆς δ' ὀπηδεῖ δόχμιον, ἄλλοθ' ὕστερον (Δίκη), ubi quod apud Theophilum scriptum est ὀπάζει formam Atticis usitatam monstrat ὀπαδεῖ.

ὀπάζω *praebeo, do*. Pr. 252 πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγώ σφιν ὤπασα. Pers. 762 ἐξ οὗτε τιμὴν Ζεὺς ἄναξ τήνδ' ὤπασεν. Eum. 529 παντὶ μέσῳ τὸ κράτος θεὸς ὤπασε. 622 Ζεὺς — τόνδε χρησμὸν ὤπασε. Pr. 8 παντέχνου πυρὸς σέλας θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν. 30 βροτοῖσι τιμὰς ὤπασας. Interdum vertere licet *facio, produco*, sic tamen ut *praebendi* notio quaedam accedat. Sept. 256 γυναικῶν οἷον ὤπασας γένος. 492 ὅστις τόδ' ἔργον ὤπασεν πρὸς ἀσπίδι.

ὀπάων *comes, assecla*. Ch. 769 ἄγειν κελεύει δορυφόρους ὀπάονας. Suppl. 492 ὀπάονας δὲ φράστοράς τ' ἐγχωρίων ξύμπεμψον. 954 σὺν φίλοις ὀπάοσι.

ὅπη *ubi*. Cum verbo motum significante Ag. 1532 ἀμηχανῶ φροντίδος στερηθεὶς εὐπάλαμον μέριμναν (εὐπαλάμων μεριμνᾶν Karstenus) ὅπα τράπωμαι, ubi ὅποι Elmsleius. Suppl. 604 δήμου κρατοῦσα χεὶρ ὅπῃ (i. e. *in quam partem*) πληθύνεται. Sic Dobraeus pro χειροπληθύεται. ‖ *qua via* s. *qua ratione*. Pr. 906 Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν. Ag. 67 ἔστι δ' ὅπη νῦν ἔστι. Sept. 659 τάχ' εἰσόμεσθα τοὐπίσημ' ὅπῃ τελεῖ. ubi ὅπη ex apographis legitur pro ὅποι. Ch. 1021 οὐ γὰρ οἶδ' ὅπῃ τελεῖ. Pr. 875 ὅπως δὲ χὤπη. Pr. 586 οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπα (ὅπη M) πημονὰς ἀλύξω.

ὀπηδέω. V. ὀπαδός.

ὄπιθεν *a tergo*. Pers. 1001 ὄπιθεν ἑπόμενοι. Sic Wellauerus pro ὄπισθεν δ'.

ὀπισθοβριθής *a parte posteriore gravis*. Fr. 360 ὀπισθοβριθὲς ἔγχος.

ὀπισθόπους *pone gradiens*, *pedisequa*. Ch. 713 ἄγ' αὐτὸν εἰς ἀνδρῶνας εὐξένους δόμων ὀπισθόπους τε τούσδε καὶ ξυνεμπόρους, ubi Hermannus recte, ut videtur, ὀπισθόπουν τε τοῦδε καὶ ξυνέμπορον.

ὅπλα *arma*. Sept. 84 ὅπλων κτύπος ποτιχρίμπτεται, de quo loco v. s. v. ποτιχρίμπτομαι. 121 φόβος δ' ἀρείων ὅπλων. 507 ὅπλων σχέσιν μωμητός. Pers. 379 πᾶς θ' ὅπλων ἐπιστάτης. Fr. 140 ὅπλων ὅπλων δεῖ. Pers. 457 φάρξαντες εὐχάλκοις δέμας ὅπλοισιν. ‖ Ὅπλων κρίσις inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 172—176).

ὁπλίζω *instruo*. Sept. 433 φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν ὡπλισμένη. [ὡπλίζετο parum probabiliter a quibusdam illatum loco corrupto Ch. 544 σπαργανηπλείζετο, ubi haud dubie aliud latet verbum in ίζετο terminatum.]

ὁπλισμός *armatura*. Ag. 405 κλόνους λογχίμους τε καὶ ναυβάτας ὁπλισμούς.

ὁπλίτης *miles gravis armaturae*, *armiger*

Sept. 717 οὐκ ἄνδρ' ὁπλίτην τοῦτο χρὴ στέργειν ἔπος.

ὁ π λ ι τ ο π ά λ α ς *qui armatus luctatur.* Fr. 447 ex elegia βριθὺς ὁπλιτοπάλας, δάϊος ἀντιπάλοις.

ὁ π ό θ ι *ubi.* Suppl. 124 ἐπίδρομ' ὁπόθι θάνατος ἀπῇ (ἐπῇ Weilius). Sic Hermannus pro ἐπι δρομω (ο super ω in M) πόθι (accentu super ο deleto). Est forma poetica pro ὅπου, non lecta alibi apud tragicos. ὁππόθι interdum dixerunt epici recentiores.

ὅ π ο ι *quo.* Pr. 564 σήμηνον ὅποι (ὅπη apogr.) | γῆς ἡ μογερὰ πεπλάνημαι. Pers. 459 ὥστ' ἀμηχανεῖν ὅποι τράποιντο. Ag. 1511 ὅποι δὲ καὶ προβαίνων πάχνᾳ κουροβόρῳ παρέξει.

ὁ π ο ῖ ο ς *qualis.* Eum. 903 ὁποῖα νίκης (νείκης Hermannus) μὴ κακῆς ἐπίσκοπα. Pr. 475 ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος.

ὁ π ο ῖ ό σ π ε ρ *qualis.* Ch. 669 ὁποῖάπερ δόμοισι τοῖσδ' ἐπεικότα.

ὁ π ό σ ο ς *quantus.* Sept. 731 χθόνα ναίειν διαπήλας ὁπόσαν καὶ φθιμένοισι κατέχειν. ‖ ὁπόσοι *quotquot.* 870 δυσαδελφόταται πασῶν, ὁπόσαι στρόφον ἐσθῆσιν περιβάλλονται. 928 πρὸ πασᾶν γυναικῶν (γυναικῶν ex glossemate illatum), ὁπόσαι τεκνογόνοι κέκληνται. Pr. 121 πᾶσι θεοῖς — ὁπόσοι τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσιν. Pr. 410 ὁπόσοι τ' ἔποικον ἁγνᾶς Ἀσίας ἕδος νέμονται.

ὁ π ό τ ε ρ ο ς *uter.* Suppl. 435 ὁπότερ' ἂν κτίσῃς.

ὅ π ο υ *ubi.* Pr. 638 ἐνταῦθ' ὅπου (sic Elfendtius pro ὅποι, quod in apogr. quibusdam ὅπη scriptum) μέλλοι τις οἴσεσθαι δάκρυ. Sept. 1003 ὅπου τιμιώτατον. Ch. 582 σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγειν τὰ καίρια. Eum. 277 ἐπίσταμαι — λέγειν ὅπου δίκη σιγᾶν θ' ὁμοίως. 301 τὸ χαίρειν μὴ μαθόνθ' ὅπου φρενῶν. 423 ὅπου τὸ χαίρειν μηδαμοῦ νομίζεται. 516 ἔσθ' ὅπου τὸ δεινὸν — δεῖ μένειν καθήμενον. Suppl. 970 τοῦ γὰρ προτέρα μῆτις, ὅπου χρὴ δώματα ναίειν. Fr. 311a ὅπου γὰρ ἰσχὺς συζυγοῦσι καὶ δίκη. 287 ψευδῶν δὲ καιρὸν ἔσθ' ὅπου τιμᾷ θεός.

ὀ π τ ή ρ *speculator.* Suppl. 185 τάχ' ἂν πρὸς ἡμᾶς τῆσδε γῆς ἀρχηγέται ὀπτῆρες εἶεν ἀγγέλων πεπυσμένοι.

ὀ π τ ό ς *assus.* Ag. 1097 ὀπτάς τε σάρκας.

ὀ π ώ ρ α *aestas.* Fr. 305 νέας δ' ὀπώρας ἡνίκ' ἂν ξανθῇ στάχυς. ‖ *pubertas.* Suppl. 998 τέρειν' ὀπωρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς. 1015 ἐμῆς δ' ὀπώρας οὕνεκ' εὖ θάρσει.

ὅ π ω ς particula vel adverbium vel coniunctio est.

1. ὅπως (adverbium) *quomodo, quemadmodum, ut,* relatum ad correlativum οὕτως vel additum vel cogitatum, frequens in interrogatione obliqua. Pr. 374 σεαυτὸν σῷζ' ὅπως ἐπίστασαι. 544 φέρ' (correxi ἴδ') ὅπως ἄχαρις χάρις. 640 οὐκ οἶδ' ὅπως ὑμῖν ἀπιστῆσαί με χρή. 875 ὅπως δὲ χὤπη, ταῦτα δεῖ μακροῦ λόγου (χρόνου apogr.) εἰπεῖν. 940 κρατείτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον ὅπως θέλει. Ag. 108 ὅπως Ἀχαιῶν δίθρονον κράτος — πέμπει θούριος ὄρνις. Ag. 1371 Ἀτρείδην εἰδέναι κυροῦνθ' ὅπως, quod metri causa pro ὅπως κυρεῖ dictum est. Eum. 581 σὺ δ' εἴσαγε ὅπως ἐπίστᾳ. 591 εἰπεῖν γε μέντοι δεῖ σ' ὅπως κατέκτανες. Suppl. 238 ὅπως δὲ χώραν — μολεῖν ἔτλητ' ἀτρέστως, τοῦτο θαυμαστὸν πέλει. Suppl. 278 ἄπιστα μυθεῖσθ', ὦ ξέναι, κλύειν ἐμοί, ὅπως τόδ' ὑμῖν ἐστὶν Ἀργεῖον γένος. 290 διδαχθεὶς ἂν τόδ' εἰδείην πλέον, ὅπως γένεθλον σπέρμα τ' Ἀργεῖον τὸ σόν. ‖ οὐκ ἔσθ' ὅπως *non est quomodo*, i. e nullo modo. Ag. 620 οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλά. Cum aposiopesi Ch. 192 ἐγὼ δ' ὅπως μὲν ἄντικρυς τάδ' αἰνέσω, εἶναι τόδ' ἀγλάϊσμά μοι τοῦ φιλτάτου βροτῶν Ὀρέστου — σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος, ubi pro οὐκ ἔχω, quod sequi debebat, mutata orationis forma illatum est σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος. ‖ ὅπως ad praecedens πῶς relatum. 767 ΧΟ. πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον; ΤΡ. ὅπως; (i. e. *quaeris quomodo?*) λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον. Sic Valckenarius pro ἢ πῶς.

2. ὅπως in comparatione Pr. 1001 ὀχλεῖς μάτην με κῦμ' ὅπως παρηγορῶν. Sept. 637 ἀτιμαστῆρ' ὅπως scripsi pro ἀτιμαστῆρα τώς.

3. ὅπως cum superlativo *quam.* Ag. 600 ὅπως ἄριστα 605. Ib. 1350. Ch. 735 878. Suppl. 465. fr. 82 ὅπως τάχιστα. Corrupte Suppl. 837 σοῦσθ' ἐπὶ βᾶριν ὅπως ποδῶν. ubi schol. ὡς ἔχετε τάχους ποδῶν. Usus loquendi postulat ὅπως τάχος, deleto glossemate ποδῶν, ut monuit Heimsoethius. Sic ὅσον τάχιστα ib. 883.

4. ὅ π ω ς significatione temporali *quum, ut.* Pr. 228 ὅπως τάχιστα τὸν πατρῷον ἐς θρόνον καθέζετο. Pers. 198 τὸν δ' ὅπως ὁρᾷ Ξέρξης.

5. ὅ π ω ς coniunctio consilii significationem habens, *ut.* Construitur cum indicativo, coniunctivo et optativo, secundum regulas particulis finalibus omnibus communes.

Cum indicativo futuri. Ag. 847 ὅπως χρονίζον εὖ μενεῖ βουλουτέον. Suppl. 410 ὅπως ἄνατα ταῦτα — ἐκτελευτήσει. 449 ὅπως δ' ὅμαιμον αἷμα μὴ γενήσεται, δεῖ κάρτα θύειν. Pr. 68 ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ. Cum futuro et coniunctivo Ch. 265 σιγᾶθ', ὅπως μὴ πεύσεταί τις, ὦ τέκνα, γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγείλῃ τάδε.

Cum coniunctivo praesentis vel aoristi. Pers. 654 ὅπως καινά τε κλύῃς νέα τ' ἄχη, versu, ut videtur, ab interpolatore ficto, de quo dixi in annot. Ag. 1647 Ὀρέστης ἆρά που βλέπει φάος, ὅπως κατελθὼν — ἀμφοῖν γένηται φονεύς; Ch. 873 ἀποσταθῶμεν —, ὅπως δοκῶμεν τῶνδ' ἀναίτιαι κακῶν εἶναι.

Cum optativo post tempora praeterita. Pr. 468 ὅπως θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων γένοινθ' (sic Dawesius pro γένωνθ') ὑφ' ἅρματ' ἤγαγον. Sept. 20 ἐθρέψατ' οἰκητῆρας ἀσπιδηφόρους, ὅπως γένοισθε πρὸς χρέος πιστοὶ τόδε. Eum. 298 ἔλθοι, — ὅπως γένοιτο τῶνδέ μοι λυτήριος. 670 καὶ τόνδ' ἔπεμψε —, ὅπως γένοιτο πιστός. Pers. 450 ἐνταῦθα πέμπει τούσδ', ὅπως — κτείνοιεν. ubi praesens πέμπει praeteriti significationem habet.

Cum indicativo praeteriti. Pr. 749 τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει ἔρριψ' ἐμαυτὴν —, ὅπως πέδοι σκήψασα τῶν πάντων πόνων ἀπηλλάγην; Ch. 196 εἴθ' εἶχε φωνὴν ἔμφρον' ἀγγέλου δίκην, ὅπως δίφροντις οὖσα μὴ 'κινυσσόμην.

ὅ π ω ς ἂν cum coniunctivo Pr. 824 ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου, — φράσω. Ch. 580 φύλασσε τἀν οἴκῳ καλῶς, ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίνῃ τάδε. Eum. 573 σιγᾶν ἀρήγει καὶ μαθεῖν θεσμοὺς ἐμούς, — ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῇ δίκη. 1030 τὸ φέγγος ὁρμάσθω

πυρός, ὅπως ἂν εὔφρων ἧδ' ὁμιλία — πρέπῃ. Suppl. 233 σκοπεῖτε κἀμείβεσθε τόνδε τὸν τόπον, ὅπως ἂν ὑμῖν πρᾶγος εὖ νικᾷ τόδε. ‖ ὅπως ἂν cum optativo Ag. 364 τείνοντα πάλαι τόξον, ὅπως ἂν — βέλος ἠλίθιον σκήψειεν.

ὁράω. Huius verbi tempora reliqua partim ab ipso partim ab aliis sumuntur verbis, quorum praesentia non sunt usitata, sed ab grammaticis ficta. Praesentis ὁρῶ praeter indicativum Aeschylus usus est imperativo ὅρα, infinitivo ὁρᾶν et participio ὁρῶν. Imperfecti ἑώρων et perfecti ἑόρακα nulla apud eum exempla reperiuntur. Perfecto ubi opus erat tragici forma magis poetica metroque aptiore ὄπωπα usi sunt, cuius apud Sophoclem septem reperiuntur exempla, apud Aeschylum unum Eum. 57. Usitatissimus est aoristus εἶδον cum modis reliquis ἴδε ἴδοιμι ἴδω ἰδεῖν ἰδών. Imperativi singularis persona secunda, quae ἴδε scripta ter apud Sophoclem legitur, OC. 1462 et cum elisione Tr. 222. 821, apud Aeschylum semel legitur Suppl. 349 et cum elisione ab me restituta est Pr. 542 ἴδ' ὅπως — pro φέρ' ὅπως —, de quo dixi in Praef. edit. Londin. a. 1866 p. XIV. Eam apud Atticos, ut λαβέ, ὀξύτονον esse ἰδέ docet Herodianus vol. 1 p. 431, 5. vol 2 p. 23, 22 ed. Lentz. Futurum est ὄψομαι. ‖ Passivum ὁρῶμαι cum perfecto ὦμμαι, cuius persona tertia ὦπται legitur Pr. 998, (aoristi ὤφθην et futuri ὀφθήσομαι nulla apud Aeschylum exempla sunt), medium ὁρῶμαι cum aoristo εἰδόμην, cuius imperativus ἰδοῦ in interiectionem abiit ἰδού, pluralis ἴδεσθε, optativus ἰδοίμην (Dor. ἰδοίμαν), infinitivus ἰδέσθαι.] Hoc verbum, ut βλέπω, Latino respondet *video* vel *cerno* diciturque de eo quod vel oculis conspicitur vel mente percipitur, animadvertitur, intelligitur.

ὁράω *video.*

De eo quod oculis conspicitur, absolute positum sine casu. Pr. 307 ὁρῶ, Προμηθεῦ. Pers. 1019 ὁρῶ ὁρῶ. Pr. 674 ὡς ὁρᾶτε. Pers. 188 de viso per somnium ὡς ἐγὼ 'δόκουν ὁρᾶν. Ag. 1597 ὡς ὁρᾷς. Ch. 406 ἴδετε πολυκρατεῖς Ἀραὶ φθιμένων. Eum. 255 ὅρα ὅρα μάλ' αὖ λεῦσσέ τε πάντα, μὴ —. ubi altera prioris ὅρα syllaba correpta in dochmio. Suppl. 206 Ζεὺς δὲ γεννήτωρ ἴδοι. ubi versu proximo sequitur forma media ἴδοιτο δῆτα πρευμενοῦς ἀπ' ὄμματος, ut ἴδετε — ἴδεσθε Ch. 406 407. 924 ὅρα, φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας. Ag. 1623 οὐχ ὁρᾷς ὁρῶν τάδε. [Ch. 285 ὁρῶντα λαμπρὸν ἐν σκότῳ νωμῶντ' ὀφρύν.]

Infinitivus ὁρῶν cum verbo ἐστί vel πάρεστι. Ag. 1354 ὁρᾶν πάρεστιν. Ag. 413 πάρεστι σιγὰς — ἀφημένων ἰδεῖν. Pers. 419 θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν, ubi notanda structura cum nominativo, quum metrum non ferret accusativum θάλασσαν. Ch. 425 πολυπλάνητα δ' ἦν ἰδεῖν — ὀρέγματα. Suppl. 720 πρέπουσι δ' ἄνδρες νάϊοι μελαγχίμοις γυίοισι λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν. Et cum aliis verbis vel adiectivis. Sept. 972 ΑΝ. διπλᾶ λέγειν, ΙΣ. διπλᾶ δ' ὁρᾶν, et in antistropha 944 ΑΝ. δλοὰ λέγειν. ΙΣ. δλοὰ δ' ὁρᾶν. Pers. 387 εὐφεγγὴς ἰδεῖν. 398 πάντες ἦσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν. Pr. 238 πάσχειν μὲν ἀλγεινοῖσιν, οἰκτροῖσιν δ' ἰδεῖν. Sept. 644 χρυσήλατον γὰρ ἄνδρα τευχηστὴν ἰδεῖν ἄγει γυνή τις. Pers. 27 φοβεροὶ μὲν ἰδεῖν. 210 ταῦτ' ἔμοιγε δείματ' ἔστ' ἰδεῖν. Ag. 349 τὸ δ' εὖ κρατοίη μὴ διχορρόπως ἰδεῖν. Ch. 174 ὅδ' (ὁ βόστρυχος) ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος. 176 (βόστρυχος) αὐτοῖσιν ἡμῖν κάρτα προσφερὴς ἰδεῖν. Ib. 786 corrupte σωφροσυνευμαιομένοις ἰδεῖν, ubi Hermannus τὰ σώφρον' εὖ μαιομένοις ἔχειν. Eum. 51 ἄπτεροί γε μὴν ἰδεῖν αὗται.

ὁρῶ sequente ὅτι vel alia particula. Pr. 259 οὐχ ὁρᾷς ὅτι ἥμαρτες; 323 ὁρῶν ὅτι τραχὺς μόναρχος — κρατεῖ. 951 ὁρᾷς δ' ὅτι Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται. Pers. 726 ὡς ἰδεῖν τέλος πάρεστιν οἷον ἤνυσεν κακόν. Eum. 652 πῶς γὰρ τὸ φεύγειν τοῦδ' ὑπερδικεῖς ὅρα. Pr. 997 ὅρα νυν εἴ σοι ταῦτ' ἀρωγὰ φαίνεται. Eum. 269 ὄψει δὲ κεἴ τις ἄλλος ἤλιτεν βροτῶν. Eum. 142 ἰδώμεθ' εἴ τι τοῦδε φροιμίου ματᾷ.

Cum accusativo rei vel personae. Pr. 69 ὁρᾷς θέαμα δυσθέατον ὄμμασιν. Sept. 111 ἴδετε παρθένων ἱκέσιον λόχον. 554 χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δράσιμον, ubi de manu loquitur tanquam de homine qui vultu aliquo est. 885 πικρᾶς μοναρχίας ἰδόντες. Pr. 120 ὁρᾶτε δεσμώτην με. 612 πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ' ὁρᾷς Προμηθέα. 352 Κιλικίων οἰκήτορα ἄντρων ἰδών. 758 τήνδ' ἰδοῦσα συμφοράν. Pers. 198 τὸν δ' ὅπως ὁρᾷ Ξέρξης. 217 εἴ τι φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ τῶνδ' ἀποτροπὴν κακῶν, ubi de somnio dictum est, ut ib. 221 ὄνπερ φῄς ἰδεῖν κατ' εὐφρόνην. 542 ἀνδρῶν ποθέουσαι ἰδεῖν ἀρτιζυγίαν. 712 πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος. 457 κακῶν ὁρῶν βάθος. 823 τοιαῦθ' ὁρῶντες τῶνδε τἀπιτίμια. 1016 ὁρᾷς τὸ λοιπὸν τόδε τᾶς ἐμᾶς στολᾶς. Ag. 122 ἰδὼν δύο λήμασιν ἴσους Ἀτρεΐδας. 247 τὰ δ' ἔνθεν οὔτ' εἶδον οὔτ' ἐννέπω. 422 εὖτ' ἂν ἐσθλά τις δοκῶν ὁρᾶν (ὁρᾷ Scholefieldus). 493 κήρυκ' ἀπ' ἀκτῆς τόνδ' ὁρῶ. 682 μή τις, ὅντιν' οὐχ ὁρῶμεν. 894 ἀμφί σοι πάθη ὁρῶσα πλείω. 1217 ὁρᾶτε τούσδε τοὺς δόμοις ἐφημένους; 1611 ἰδόντα τόνδε τῆς Δίκης ἐν ἕρκεσιν. Ch. 168 ὁρῶ τομαῖον τόνδε βόστρυχον τάφῳ. 187 πλόκαμον ἰδοῦσῃ τόνδε. 235 αὐτὸν μὲν οὖν ὁρῶσα δυσμαθεῖς ἐμέ. 226 κουρὰν δ' ἰδοῦσα τήνδε. 226 κἀδόκεις ὁρᾶν ἐμέ. 253 οὕτω δὲ κἀμὲ τήνδε τε — ἰδεῖν πάρεστί σοι. 798 τίς ἂν σῳζόμενον ῥυθμὸν τοῦτ' ἰδεῖν δάπεδον ἀνομένων βημάτων ὄρεγμα, loco corrupto, cui corrigendo non sufficit Hermanni correctio γάπεδον, nec scholiastae interpretatio, qui ἰδεῖν pro ἴδοι dictum accepit. 810 καί νιν ἐλευθερίας φῶς λαμπρὸν ἰδεῖν. 851 ἰδεῖν ἐλέγξαι τ' αὖ θέλω τὸν ἄγγελον. 961 972 πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν. 970 τὸ πᾶν ἰδεῖν. 984 ὡς ἴδῃ πατήρ — ἄναγνα μητρὸς ἔργα τῆς ἐμῆς. 1061 ὑμεῖς μὲν οὐχ ὁρᾶτε τάσδ', ἐγὼ δ' ὁρῶ. Eum. 57 τὸ φῦλον οὐκ ὄπωπα τῆσδ' ὁμιλίας. 103 ὅρα δὲ πληγὰς τάσδε καρδίας ὅθεν. 406 ὁρῶσα τήνδ' ὁμιλίαν χθονός. 540 κέρδος ἰδών. 561 τὸν οὔποτ' αὐχοῦντ' ἰδὼν ἀμαχάνοις δύαις λαπαδνόν. 745 ἆρ' ὁρᾷς τάδε; 761 μητρὸς τάσδε συνδίκους ὁρῶν. 991 μέγα κέρδος ὁρῶ τοῖσδε πολίταις. Suppl. 77 κλύετ' εὖ τὸ δίκαιον ἰδόντες. 180 ὁρῶ κόνιν. 218 ὁρῶ τρίαιναν τήνδε. 303 τὸν πάνθ' ὁρῶντα φύλακα. 328 πόνου δ' ἴδοις ἂν οὐδαμοῦ ταυτὸν πτερόν. 349 ἴδε με τὰν ἱκέτιν. 354 ὁρῶ κλάδοισι νεοδρόποις κατάσκιον νεύονθ' ὅμιλον. 483 ὡς ἴδωσι τῆσδ' ἀφίξεως τέκμαρ. 713 ὁρῶ τὸ πλοῖον. 830 ὁρῶ τάδε φροίμια. 854 μήποτε πάλιν ἴδοιμ' ἀλφεσίβοιον ὕδωρ. 812 βίαια μὴ φιλεῖς (στέρξης Hermannus) ὁρῶν ὄμμασιν ἐνδίκοις. Fr. 129 ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος. [284 ὁρᾷς Δίκην ἄναυδον, οὐχ ὁρωμένην εὕδοντι καὶ στείχοντι καὶ καθημένῳ.] 280 εἰ γάρ τιν' ἑστιοῦχον ὄψομαι μόνον (ψόλον Wellauerus).

Pr. 22 οὔτε του μορφὴν βροτῶν ὄψει. Suppl. 906 πολλοὺς ἄνακτας — ὄψεσθε. Pers. 179 de somnio ἀλλ' οὔτι πω τοιόνδ' ἐναργὲς εἰδόμην. Suppl. 359 ἴδοιτο δῆτ' ἄνατον φυγάν. Ch. 407 ἴδετε πολυκρατεῖς ἀραὶ φθιμένων, ἴδεσθ' Ἀτρειδᾶν τὰ λοιπά. 973 ἴδεσθε χώρας τὴν διπλῆν τυραννίδα. 980 ἴδεσθε δ' αὖτε — τὸ μηχάνημα. 230 ἰδοῦ δ' ὕφασμα τοῦτο. 247 ἰδοῦ δὲ γένναν εὖνιν ἀετοῦ πατρός. Sept. 420 τρέμω δ' αἱματηφόρους μόρους — ἰδέσθαι.

ὁρῶ cum participiis coniunctum. Pr. 70 ὁρῶ κυροῦντα τόνδε τῶν ἐπαξίων. 382 τίνα ὁρᾷς ἐνοῦσαν ζημίαν; 436 ὁρῶν ἐμαυτὸν ὧδε προυσελούμενον. 973 χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ ἐχθροὺς ἴδοιμι. Pers. 205 ὁρῶ δὲ φεύγοντ' ἀετόν. Sept. 514 κοὔπω τις εἶδε Ζῆνά του νικώμενον. Ag. 659 ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς. 1287 εἶδον Ἰλίου πόλιν πράξασαν ὡς ἔπραξεν. 1580 ἰδὼν — τὸν ἄνδρα τόνδε κείμενον. 1603 πεσόντα τόνδ' ἰδεῖν πάρα. Ch. 267 οὓς ἴδοιμ' ἐγώ ποτε θανόντας. 501 ἰδὼν νεοσσοὺς τούσδ' ἐφημένους τάφῳ. 731 τροφὸν δ' Ὀρέστου τήνδ' ὁρῶ κεκλαυμένην. Eum. 40 ὁρῶ δ' ἐπ' ὀμφαλῷ μὲν ἄνδρα θεομυσῆ ἕδραν ἔχοντα. 50 εἶδόν ποτ' ἤδη Φινέως γεγραμμένας δεῖπνον φερούσας. 67 καὶ νῦν ἁλούσας τάσδε τὰς μάργους ὁρᾷς. 110 καὶ πάντα ταῦτα λὰξ ὁρῶ πατούμενα. Suppl. 424 μηδ' ἴδῃς μ' ἐξ ἑδρᾶν πολυθέων ῥυσιασθεῖσαν. Fr. 196, 6 ἰδὼν δ' ἀμηχανοῦντά σ' ὁ Ζεὺς οἰκτερεῖ. Pr. 895 μήποτέ μ', ὦ πότνιαι Μοῖραι, λεχέων Διὸς εὐνάτειραν ἴδοισθε πέλουσαν.

ὁρῶ, sequente adverbio vel adiectivo relativo. Pr. 950 Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν. Ch. 1034 καὶ νῦν ὁρᾶτέ μ' ὡς παρεσκευασμένος — προσίξομαι. Pr. 92 ἴδεσθέ μ' οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός. Cum praepositione Suppl. 725 πρὸς πρᾶγμ' ὁρώσας. 103 ἰδέσθω δ' εἰς ὕβριν βρότειον.

Passivi ὁρῶμαι tria sunt exempla. [Ch. 293 βωμῶν τ' ἀπείργειν οὐχ ὁρωμένην πατρὸς μῆνιν. Fr. 284 Δίκην ἄναυδον οὐχ ὁρωμένην.] Eum. 411 οὔτ' ἐν θεαῖσι πρὸς θεῶν ὁρωμένας. Sic Stanleius pro ὁρωμέναις. Perfecti ὦπται unum est exemplum Pr. 998 ὦπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε, quod per τεθεώρηται exp. schol.

Aoristi medii εἰδόμην imperativus ἰδοῦ (cuius duo exempla supra attulimus ex Ch. 230. 247) mutato accentu in adverbium demonstrantis vel attendere iubentis transiit ἰδού, respondens Latino *ecce* vel *en*. Ag. 1125 ἰδοὺ ἰδού. 1269 ἰδοὺ δ' Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμέ.

ὄργανον *instrumentum musicum*. Fr. 55 ὄρει' ὄργαν' ἔχοντας.

ὀργάω *appeto*. Ch. 454 τὰ μὲν γὰρ οὕτως ἔχει, | τὰ δ' αὐτὸς ὄργα μαθεῖν. Nam sic Scaliger correxit pro ὀργᾷ, quod in M legitur, pro dativo ὀργῇ habitum ab schol. qui interpretatur ἀντὶ τοῦ μάθε τῷ τρόπῳ σου.

ὀργεών *sacerdos*. Fr. 142 ποταμοῦ Καϊκοῦ χαῖρε πρῶτος ὀργεών.

ὀργή *animi indoles*, i. e. ingenium, mores: de quo v. Thes. vol. 5 p. 2149. Pr. 80 ὀργῆς τε τραχύτητα. Suppl. 763 κνωδάλων ἔχοντες ὀργάς. ‖ *vehemens animi impetus, ira*. Pr. 190 τὴν δ' ἀτέραμνον στορέσας ὀργήν. 315 ἃς ἔχεις ὀργὰς ἄφες. 378 ὀργῆς ζεούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι, ubi ζεούσης restitui pro νοσούσης, quod veteri librario in calamum venerat quia sequitur ἰατρός. Illo autem verbo usus est Themistius or. 7 p. 98, ubi Aeschyli sententiam his reddit verbis, φάρμακον δὲ ὀργῆς οἰδαινούσης τὸ μὲν αὐτίκα λόγος ἐστίν, ᾧ σὺ τηνικαῦτα ἐπράϋνας σφαδάζουσαν καὶ ζέουσαν ἔτι. φάρμακον ἀντιζέσεως dixit Clemens Alex. vol. 1 p 231, 16. Plura de hoc loco dixi in Annot. Oxon. p. 58—60. Pr. 618 ἄκρατος ὀργὴν Ἄργος. Sept. 678 ὀργὴν ὅμοιος τῷ κάκιστ' αὐδωμένῳ. Ag. 71 ἀπύρων ἱερῶν ὀργὰς ἀτενεῖς παραθέλξει. 216 παρθενίου θ' αἵματος ὀργᾷ περιοργῶς ἐπιθυμεῖν θέμις. Verba vitii suspecta. Schol. ὀργᾷ: τῷ τρόπῳ. γρ. (sic Hermannus pro γάρ) αὐδᾷ. ὁ μάντις δηλονότι. Ch. 326 φαίνει δ' ὕστερον ὀργάς. 835 τοῖς τ' ἄνω πρόπρασσ' ἰὼν (sic Hermannus pro προπράσσων) χάριτος ὀργᾶς λυγρᾶς (sic Blomfieldus pro λυπρᾶς). Eum. 847 ὀργὰς ξυνοίσω σοί. 837 μέγα φωνοῦντ' ἐχθραῖς ὀργαῖς ἀμαθύνει. 981 δι' ὀργάν. Suppl. 187 ὠμῇ ξὺν ὀργῇ.

ὄργια. Huius nominis pluralis tantum numerus usitatus est, qui de sacris secretioribus, praesertim Bacchi, dicitur: de quo v. Thes.. vol. 5 p. 2150. Sept. 180 φιλοθύτων δέ τοι πόλεος ὀργίων μνήστορες ἔστε μοι.

ὄρεγμα *porrectio*. Ag. 1111 προτείνει δὲ χεὶρ ἐκ χερὸς ὀρέγματα. Sic Hermannus pro ὀρεγόμενα vel ὀρεγομένα. Ch. 426 πολυπλάνητα δ' ἦν ἰδεῖν ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα. 799 ἀνομένων βημάτων ὄρεγμα.

ὄρειος *montanus*. Ag. 497 φλόγα ὕλης ὀρείας. Fr. 55 ὄρει' ὄργαν' ἔχοντας.

ὀρέσκοος *in montibus degens, monticola*. Sept. 532 μητρὸς ἐξ ὀρεσκόου. Hac tantum forma usi sunt tragici, non epica ὀρεσκῷος.

Ὀρέστης *Orestes*, Agamemnonis filius. Ag. 879. 1646. Ch. 136 696 776 867 933. Eum. 123 741. Ὀρέστου Ch. 115 177 194 731 841. Ὀρέστῃ Ch. 721. Eum. 623. 735. Ὀρέστην Ag. 1667. Ch. 131 138 217 224 682 749 762. Eum. 221. 799.

[ὀρεχθεῖ scriptura vitiosa pro Ἐρέχθειον fr. 155, 4].

ὀρθιάζω *erigo*. De voce sublata Pers. 688 ψυχαγωγοῖς ὀρθιάζοντες γόοις, i. e. invocantes.

ὄρθιος *arrectus*. Sept. 564 τριχὸς δ' ὄρθιος πλόκαμος ἵσταται. Sic Blomfieldus pro τριχὸς δ' ὀρθίας. De voce sublata et intenta Pers. 389 ὄρθιον δ' ἅμα ἀντηλάλαξε — ἠχώ. Ag. 1153 ὀρθίοις ἐν νόμοις. Ch. 751 νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελευμάτων.

ὀρθόβουλος *recte consulens*. Pr. 18 τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος αἰπυμῆτα παῖ.

ὀρθοδαής *recte callens, peritus*. Ag. 1022 τὸν ὀρθοδαῆ τῶν φθιμένων ἀνάγειν Ζεὺς ἀπέπαυσε, ubi Triclinius, τὸν Ἀσκληπιὸν γὰρ ἐκεραύνωσεν ἀναστήσαντα τὸν Ἱππόλυτον.

ὀρθοδίκαιος *rectus et iustus*. Eum. 994 πόλιν ὀρθοδίκαιον.

ὀρθόθριξ *capillos erigens*. Ch. 32 ὀρθόθριξ φόβος.

ὀρθομαντεία *vera* s. *verax vaticinatio*. Ag. 1215 δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος.

ὀρθονόμος *recte distribuens*. Eum. 963 δαίμονες ὀρθονόμοι. Vocabulum alibi non lectum.

ὀρθός *erectus*. Eum. 294 τίθησιν ὀρθὸν ἢ κατηρεφῆ πόδα. Ch. 496 ἆρ' ὀρθὸν αἴρεις φίλτατον τὸ σὸν κάρα; Fr. 205 Ἀγρεὺς δ' Ἀπόλλων ὀρθὸν ἰθύνοι βέλος. ‖ *rectus, iustus*. Eum. 318 μάρτυρες ὀρθαὶ τοῖσι θανοῦσιν παραγιγνόμεναι.

ὀρθοστάδην *stando erecto corpore*. Pr. 32 ὀρθοστάδην, ἄυπνος, οὐ κάμπτων γόνυ. Non legitur alibi apud tragicos, sed frequens est apud Hippocratem, de quo v. Thes. vol. 5 p. 2182.

ὀρθόω *erigo*. Sept. 229 πολλάκι δ' ἐν κακοῖσι τὸν ἀμάχανον — ὀρθοῖ. ubi σαοῖ coniecit Hermannus, quum versus strophicus in iambum exeat. Eum. 751 οἶκον ψῆφος ὤρθωσεν μία. 708 de surgentibus ὀρθοῦσθαι δὲ χρὴ καὶ ψῆφον αἴρειν καὶ διαγνῶναι δίκην. ‖ *rego*. Suppl. 673 ὃς πολιῷ νόμῳ αἶσαν ὀρθοῖ. ‖ *statuo*. Ch. 584 ξιφηφόρους ἀγῶνας ὀρθώσαντί μοι. Eum. 897 τῷ γὰρ σέβοντι συμφορὰς ὀρθώσομεν. ‖ *in rectum muto, corrigo*. Ag. 1475 νῦν δ' ὤρθωσας στόματος γνώμην. Suppl. 915 καὶ πόλλ' ἁμαρτὼν οὐδὲν ὤρθωσας φρενί. ‖ Ch. 773 ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος. [De recte agentibus dixit interpolator Eum. 772 ὀρθουμένων δὲ καὶ πόλιν τὴν Παλλάδος τιμῶσιν ἀεὶ — ἐσμὲν εὐμενέστεροι.]

ὀρθώνυμος *nomini recte respondens*. Ag. 700 Ἰλίῳ δὲ κῆδος ὀρθώνυμον τελεσσίφρων μῆνις ἤλασε.

ὀρθῶς *recte*. Pr. 1000 ὀρθῶς φρονεῖν. Sept. 405 γένοιτ' ἂν ὀρθῶς ἐνδίκως τ' ἐπώνυμον. 829 οἳ δῆτ' ὀρθῶς κατ' ἐπωνυμίαν καὶ πολυνεικεῖς ὤλοντο. 873 δόλος οὐδεὶς μὴ 'κ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν. Ch. 526 ὥστ' ὀρθῶς φράσαι. Eum. 584 γένοιτ' ἂν ὀρθῶς πράγματος διδάσκαλος. Eum. 657 μάθ' ὡς ὀρθῶς ἐρῶ. 748 πεμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων.

ὁρίζω *divido*. Suppl. 547 διχῇ δ' ἀντίπορον γαῖαν ἐν αἴσᾳ διατέμνουσα πόρον κυματίαν ὁρίζει. ‖ Forma media ὁρίζομαι *meis finibus includo, vindico mihi*. Suppl. 256 ὁρίζομαι δὲ τήν τε Περραιβῶν χθόνα Πίνδου τε τἀπέκεινα. 394 ὕπαστρον δέ τοι μῆχαρ ὁρίζομαι γάμου δύσφρονος φυγᾷ.

ὀρκάνη *opus urbem obsessam circumvallans*. Per εἱρκτή, περίφραγμα, φραγμός exp. grammatici in Thes. indicati vol. 5 p. 2198. De turribus obsidentium quae ad moenia admoventur Sept. 346 ὀρκάνα πυργῶτις.

ὅρκιον *iusiurandum*. Ag. 1431 καὶ τήνδ' ἀκούεις ὁρκίων ἐμῶν θέμιν. ‖ ὅρκιος *iureiurando obstrictus*. Eum. 483 φόνων δικαστὰς ὁρκίους αἱρουμένη. Sic Casaubonus pro ὁρκίων αἱρουμένους. ὁρκίοις αἱρουμένους Paleius.

ὅρκος *iusiurandum*. Ag. 1198 καὶ πῶς ἂν ὅρκου πῆγμα γενναίως παγὲν παιώνιον γένοιτο; 1284 ἄραρε γάρ τις ὅρκος ἐκ θεῶν μέγας. 1570 ὅρκους θεμένη. Ch. 977 ὅρκος τ' ἐμμένει πιστώμασιν. Eum. 218 εὐνὴ γὰρ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ μόρσιμος ὅρκου 'στὶ μείζων. 429 ἀλλ' ὅρκον οὐ δέξαιτ' ἄν. 432 ὅρκοις τὰ μὴ δίκαια μὴ νικᾶν λέγω. 621 ὅρκος γὰρ οὔτι Ζηνὸς ἰσχύει πλέον. 680 ὅρκον αἰδεῖσθε. 710 αἰδουμένοις τὸν ὅρκον. Fr. 290 οὐκ ἀνδρὸς ὅρκοι πίστις, ἀλλ' ὅρκων ἀνήρ. Eum. 489 ὅρκον πορόντας μηδὲν ἔκδικον φράσειν.

ὅρκωμα *iusiurandum*. Eum. 486 ἀρωγὰ τῆς δίκης θ' ὁρκώματα. [768 τοῖς τἀμὰ παρβαίνουσι νῦν ὁρκώματα.] Vocabulum alibi non lectum.

ὁρκωμοτέω *iuro*. Sept. 46 Ἄρη τ' Ἐνυὼ καὶ φιλαίματον Φόβον ὡρκωμότησαν. Eum. 764 χώρᾳ τῇδε καὶ τῷ σῷ στρατῷ — ὁρκωμοτήσας.

ὁρμαίνω *impetu feror, prorumpo*. De equo progrediendi cupido Sept. 394 ἵππος χαλινῶν ὣς κατασθμαίνων μένει, ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει κλύων. [Ag. 1388 ὁρμαίνει corruptum ex ὀρυγάνει, quod v.]

ὁρμάω *impetu feror, furo*. Pers. 394 ἐς μάχην ὁρμῶντες. Frequentior forma media de celeriter incedentibus, accedentibus, discedentibus. Pr. 337 ὁρμώμενον δὲ μηδαμῶς ἀντισπάσῃς. 393 ὁρμωμένῳ μοι τόνδ' ἐθώυξας λόγον. Sept. 31 ἔς τ' ἐπάλξεις καὶ πύλας πυργωμάτων ὁρμᾶσθε πάντες. Pers. 151 ἀλλ' ἥδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς φάος ὁρμᾶται μήτηρ βασιλέως. 503 ὅστις μὲν ἡμῶν, πρὶν σκεδασθῆναι θεοῦ ἀκτῖνας, ὡρμήθη. Eum. 93 σέβει τοι Ζεὺς τόδ' ἐκνόμων σέβας, ὁρμώμενον βροτοῖσιν εὐπόμπῳ τύχῃ. 1029 τὸ φέγγος ὁρμάσθω πυρός. Ch. 941 θεόθεν εὖ φραδαῖσιν ὡρμημένος.

ὁρμίζω. Ch. 529 ἐν σπαργάνοισι παιδὸς ὁρμίσαι δίκην. "Porsonus ὁρμῆσαι. Sed recte Abreschius interpretatus est ἀναπαύειν, comparato quod Hesychius habet, ὅρμισον: δῆσον, ἀνάπαυσον. Ita etiam schol. intellexit, ὡς παῖδα αὐτὸν ἐκτεῖναι ἐδόκει ἐν σπαργάνοις. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔδοξεν." HERMANN.

ὅρμος *portus*. Ag. 665 ὡς μήτ' ἐν ὅρμῳ κύματος ζάλην ἔχειν. Suppl. 765 οὐδ' ὅρμος οὐδὲ πεισμάτων σωτηρία. 772 πρὶν ὅρμῳ ναῦν θρασυνθῆναι.

ὅρμος *monile*. Ch. 617 χρυσεοκμήτοισιν ὅρμοις.

ὄρνις *avis*. Sept. 26 χρηστηρίους ὄρνιθας. Ag. 112 θούριος ὄρνις. 157 μόρσιμ' ἀπ' ὀρνίθων ὁδίων. 394 διώκει παῖς ποτανὸν ὄρνιν. 1316 οὔτοι δυσοίζω θάμνον ὡς ὄρνις φόβῳ. Suppl. 212 καὶ Ζηνὸς ὄρνιν τόνδε νῦν κικλήσκετε. 226 ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἁγνεύοι φαγών; 801 κυσὶν — κἀπιχωρίοις ὄρνισι δεῖπνον οὐκ ἀναίνομαι πέλειν, ubi ὄρνισι ex glossemate illatum esse pro πετῆσι conieci propter versus strophici (793) mensuram. Fr. 305 θρασὺν πετραῖον ὄρνιν. Eum. 866 de genere gallinaceo ἐνοικίου δ' ὄρνιθος οὐ λέγω μάχην. ‖ *omen, augurium*. Fr. 93 ὄρνιθα δ' οὐ ποιῶ σε τῆς ἐμῆς ὁδοῦ. De fato dictum Sept. 597 φεῦ τοῦ ξυναλλάσσοντος ὄρνιθος βροτοῖς δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστέροις. ubi gl. in M τῆς τύχης ἢ τῆς μαντείας.

ὄρνυμι *concitato gressu excito*. Pers. 496 νυκτὶ δ' ἐν ταύτῃ θεὸς χειμῶν' ἄωρον ὦρσε. ‖ ὄρνυμαι *feror, ingruo*. Sept. 90 λευκοπρεπὴς λεὼς ὄρνυται ἐπὶ πόλιν. 419 πόλεως πρόμαχος ὄρνυται. 87 ὀρόμενον κακὸν ἀλεύσατε. 115 κῦμα περὶ πτόλιν δοχμολοφᾶν ἀνδρῶν καχλάζει πνοαῖς Ἄρεος ὀρόμενον. Ag. 986 εὖθ' ὑπ' Ἴλιον ὦρτο ναυβάτας στρατός. Cum syncope ὄρμενος. 1408 κακὸν — ῥυτᾶς ἐξ ἁλὸς ὄρμενον. Sic Abreschius pro ὀρώμενον, quod Canterus in ὀρόμενον mutaverat. Suppl. 422 τὰν ἕκαθεν ἐκβολαῖς δυσθέοις ὀρμέναν. 783 τὸ πᾶν δ' ἄφαντος — διψὰς ὡς κόνις ἄτερθε πτερύγων ὀροίμαν. Sic correxi pro ὀλοίμαν. Perfectum medium est ὄρωρα, unde plusquamperfectum Ag. 653 ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὠρώρει κακά.

ὀροθύνομαι *excitor*. Pr. 200 στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνετο.

ὄρον *prelum*. Harpocratio p. 226 6 ὄρον: σκεῦός τι γεωργικὸν — μήποτε μέντοι τὸ ὄρον παρά τε Αἰσχύλῳ ἐν Κερκύονι (fr. 105) καὶ παρὰ Μενάνδρῳ σημαίνει ξύλον τι ᾧ τὴν πεπατημένην σταφυλὴν πιέζουσιν. Apud Pollucem 7, 150 et 10, 84 ὄρος est τὸ ξύλον ἐν ᾧ τοὔλαιον πιέζεται.

ὄρος *mons*. Ag. 330 ὄρος τ' ἐπ' Αἰγίπλαγ-

κτον. Suppl. 258 ὄρη τε Δωδωναῖα. 551 δι' ὀρῶν Κιλίκων. Fr. 379 δυσχίμων ὀρῶν ἄναξ. Pr. 719 ὀρῶν ὕψιστον. 811 Βυβλίνων ὀρῶν ἄπο. Pers. 494 Πάγγαιόν τ' ὄρος. Genitivus pluralis ὀρῶν in codicibus scriptorum Atticorum modo sic modo ὀρέων scribitur: de quo dictum in Thes. vol. 5 p. 2235.

ὅρος *terminus, finis*. Pr. 666 γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις. 790 ὅταν περάσῃς ῥεῖθρον ἠπείροιν ὅρον. Eum. 942 τὸ μὴ περᾶν ὅρον τόπων. ‖ Improprie Ag. 1155 πόθεν ὅρους ἔχεις θεσπεσίας ὁδοῦ; ‖ *decretum*, ut Hesychius per νόμος et δεσμός explicat. Ag. 485 πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ὅρος ἐπινέμεται ταχύπορος, ubi Hermannus "est *decretum* referturque ad sacrificia Clytaemnestrae iussu per urbem instituta."

ὀροτύπος *montem percutiens*. Sept. 85 δίκαν ὕδατος ὀροτύπου, quod schol. exp. τοῦ καὶ ὄρη ῥηγνύντος. Mire Hesychius ὀροτύπου δίκην: ὅτι οἱ Γίγαντες ἀποσπῶντες ἀπὸ τῶν ὀρῶν κορυφὰς καὶ πέτρας ἔβαλλον.

ὀρούω *ruo*, *salio*. Eum. 113 κούφως ἐκ μέσων ἀρκυστάτων ὤρουσεν. Cum accus. cognato Ag. 826 πήδημ' ὀρούσας.

ὄροφος *tectum*. Suppl. 650 ὃν τίς ἂν δόμος ἔχοι ἐπ' ὀρόφων μιαίνοντα; ubi ἔχων — ἰαίνοντα coniecit Weilius.

ὀρσολοπέω *vexo*, *turbo*. Pers. 10 ὀρσολοπεῖται θυμὸς ἔσωθεν. Per διαπολεμεῖται, ταράσσεται, θορυβεῖται exp. scholiasta.

ὀρτάλιχος *pullus implumis*. Ag. 54 δεμνιοτήρη πόνον ὀρταλίχων ὀλέσαντες. Similiter Sophocles fr. 862 ἐπιμαστίδιον γόνον ὀρταλίχων dixit, ex quo non sequitur Aeschylum quoque γόνον dixisse, quod Musgravius coniecit.

ὀρυγάνω *evomo*. Ag. 1388 οὕτω τὸν αὑτοῦ θυμὸν ὀρυγάνει πεσών. Nam sic Hermannus correxit pro ὁρμαίνει, collata Hesychii glossa ὀρυγάνει: ἐρεύγεται. Usitatum est ἐρυγγάνω, pro quo Aeschylus ὀρυγάνω dixit, ut θηγάνω pro θήγω, quod ipsum quoque apud alios non legitur.

Ὀρφεύς *Orpheus*. Ag. 1629 Ὀρφεῖ δὲ γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις.

ὀρφναῖος *tenebrosus*. De igne per tenebras lucente Ag. 21 εὐαγγέλου φανέντος ὀρφναίου πυρός.

ὄρχαμος *princeps, dux*. Pers. 128 σὺν ὀρχάμῳ στρατοῦ.

ὀρχέομαι *salto*. Improprie de corde palpitante Ch. 167 ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ.

ὀρχησμός *tripudium*. Eum. 376 ὀρχησμοῖς τ' ἐπιφθόνοις ποδός.

ὅς ἥ ὅ (cum formis Doricis ἅ ἅς ᾇ ἅν ἅν in melicis) *qui*, *quae*, *quod*, pronomen relativum, quod grammatici ἄρθρον ὑποτακτικὸν, *articulum postpositivum*, appellarunt, ut supra dictum est p. 232. Refertur plerumque ad nomen vel pronomen quod praecedit, minus frequenter ad nomen postpositum. Vulgaris huius usus exempla secundum fabularum ordinem disposita collegit Wellauerus. Pr. 4 ἐπιστολάς, ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο. 31 ἀνθ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν. 110 πηγὴν κλοπαίαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης — πέφηνε. 226 ὃ δ' οὖν ἐρωτᾶτε, — τοῦτο δὴ σαφηνιῶ. 928 σύ θην ἃ χρῄζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός. 254 ἀφ' οὗ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας. 315 ἃς ἔχεις ὀργὰς ἄφες. 348 Ἄτλαντος, ὃς πρὸς ἑσπέρους τόπους ἕστηκε. 354 Τυφῶνα θοῦρον, πᾶσιν ὃς ἀνέστη θεοῖς. 360 κεραυνὸς —, ὃς αὐτὸν ἐξέπληξε. 421 ὑψίκρημνον οἳ πόλισμα — νέμονται. 429 Ἄτλανθ' ὃς αἰὲν ὑπέροχον σθένος γᾶς οὐράνιόν τε πόλον νώτοις ὀχῶν στενάζει. 483 κράσεις —, αἷς τὰς ἁπάσας ἐξαμύνονται νόσους. 485 κἄκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἃ χρὴ ὕπαρ γενέσθαι. 549 ὀλιγοδρανίαν —, ᾇ τὸ φωτῶν ἀλαὸν γένος ἐμπεποδισμένον. 571 ὃν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει. 590 κόρης τῆς Ἰναχείας, ἣ Διὸς θάλπει κέαρ. 597 νόσον —, ἃ μαραίνει με. 668 κεραυνόν, ὃς πᾶν ἐξαϊστώσοι γένος. 709 Σκύθας, — οἳ πλεκτὰς στέγας πεδάρσιοι ναίουσι. 712 οἷς μὴ πελάζειν. 715 Χάλυβες, οὓς φυλάξασθαί σε χρή. 718 ποταμὸν —, ὃν μὴ περάσῃς. 724 Ἀμαζόνων —, αἳ Θεμίσκυράν ποτε κατοικιοῦσιν. 730 ἰσθμὸν —, ὃν θρασυσπλάγχνως σε χρὴ λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερᾶν Μαιωτικόν. 740 οὓς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους εἶναι δόκει σοι μηδέπω 'ν προοιμίοις. 764 γάμον —, ᾧ ποτ' ἀσχαλεῖ. 789 πλάνην φράσω, ἣν ἐγγράφου σύ. 796 Φορκίδες —, ἃς οὔθ' ἥλιος προσδέρκεται. 800 Γοργόνες —, ἃς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδὼν ἕξει πνοάς. 825 ἃ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκεν φράσω. 833 αἱ προσήγοροι δρύες, ὑφ' ὧν — προσηγορεύθης. 838 κόλπον Ῥέας, ἀφ' οὗ παλιμπλάγκτοισι χειμάζει δρόμοις. 851 Ἔπαφον, ὃς καρπώσεται. 872 τόξοισι κλεινός, ὃς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμὲ λύσει. 887 ἦ σοφὸς ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε. 909 γάμον γαμεῖν, ὃς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος — ἐκβαλεῖ. 912 ἀρὰ —, ἣν ἐκπίτνων ἠρᾶτο. 922 παλαιστὴν —, ὃς δὴ κεραυνοῦ κρείσσον' εὑρήσει φλόγα. 929 ἃ βούλομαι λέγω. 948 γάμους —, πρὸς ὧν ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους. 1011 μέμνησθ' ἁγὼ προλέγω. Sic Porsonus pro ἅτ' ἐγώ. Sept. 5 ὃ μὴ γένοιτο. 8 οἰμώγμασίν θ', ὧν Ζεὺς ἀλεξητήριος ἐπώνυμος γένοιτο. 108 πόλιν τεάν, ἅν ποτ' εὐφιλήταν ἔθου. 400 νύκτα ταύτην ἣν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος — κυρεῖν. 412 ἀπ' ἀνδρῶν, ὧν Ἄρης ἐφείσατο. 426 ἀπειλεῖ δείν', ἃ μὴ κραίνοι τύχη. 452 ὅλοιθ' ὃς πόλει μεγάλ' ἐπεύχεται. 475 Μεγαρεὺς —, ὃς — ἐκ πυλῶν χωρήσεται. 529 ὄμνυσι δ' αἰχμήν, ἣν ἔχει. 549 πύργοις ἀπειλεῖ τοῖσδ' ἃ μὴ κραίνοι θεός. 553 τῷδ' ὃν λέγεις τὸν Ἀρκάδα. 556 Ἄκτωρ —, ὃς οὐκ ἐάσει. 594 βαθεῖαν ἄλοκα —, ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα. 596 δεινὸς ὃς θεοὺς σέβει. 713 λέγοιτ' ἂν ὧν ἄνη τις. 761 ἄλλο δ' ἀείρει τρίχαλον, ὃ καὶ περὶ πρύμναν πόλεως καχλάζει. 823 δαίμονες, οἳ δὴ Κάδμου πύργους τούσδε ῥύεσθε. 829 πολεμάρχους, οἳ δῆτα — ὤλοντο. 856 πίτυλον, ὃς αἰὲν δι' Ἀχέροντ' ἀμείβεται. 919 ἐκ φρενὸς ἃ — μινύθει. 959 ἐν πύλαις, ἐν αἷς ἐθείνοντο. 1018 θεῶν πατρῴων, οὓς ἀτιμάσας ὅδε —. 1031 τὸ κοινὸν σπλάγχνον, οὗ πεφύκαμεν. 1046 ἀλλ' ὃν πόλις στυγεῖ σὺ τιμήσεις τάφῳ; Pers. 5 φύλακες, οὓς αὐτὸς ἄναξ — εἵλετο. 61 ἀνδρῶν, οὓς πέρι πᾶσα χθὼν — στένεται. 164 ὄλβον, ὃν Δαρεῖος ἦρεν. 204 δαίμοσι —, ὧν τέλη τάδε. 448 νῆσος —, ἣν ὁ φιλόχορος Πὰν ἐμβατεύει. 475 κοὐκ ἀπήρκεσαν οὓς πρόσθε Μαραθὼν βαρβάρων ἀπώλεσεν. 176 ὧν ἀντίποινα παῖς ἐμὸς πράξειν δοκῶν. 478 ναῶν αἳ πεφεύγασιν μόρον. 514 κακῶν, ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεός. 777 ξὺν ἀνδράσιν φίλοισιν, οἷς τόδ' ἦν χρέος. 785 ἅπαντες ἡμεῖς, οἳ κράτη τάδ' ἔσχομεν. 848 ἀτιμίαν —, ἥ νιν ἀμπέχει. 871 πόλεις — αἳ — τοῦδ' ἄνακτος ἄϊον. 921 ἀνδρῶν, οὓς νῦν δαίμων ἀπέκειρεν. Ag. 2 φρουρᾶς ἐτείας μῆχος, ἣν κοιμώμενος — κάτοιδα. 100 μερίμνης, ἣ νῦν τοτὲ

μὲν κακόφρων τελέθει. 171 ὅς δ' ἔπειτ' ἔφυ, τριακτῆρος οἴχεται τυχών. 342 ποθεῖν ἃ μὴ χρή. 707 ὑμέναιον, ὅς τότ' ἐπέρρεπεν γαμβροῖσιν ἀείδειν. 908 δμωαὶ —, αἷς ἐπέσταλται. 1222 σπλάγχνα —, ὧν πατὴρ ἐγεύσατο. 1288 οἳ δ' εἶχον πόλιν, οὕτως ἀπαλλάσσουσιν. 1415 ἀνδρὶ τῷδε —, ὅς — ἔθυσεν αὐτοῦ παῖδα. 1433 Ἄτην Ἐρινύν θ', αἷσι τόνδ' ἔσφαξ' ἐγώ. 1468 δαῖμον, ὅς ἐμπίτνεις. 1571 ὃ δὲ λοιπόν. Ch. 127 γαῖαν αὐτήν, ἣ τὰ πάντα τίκτεται. 173 ἐχθροὶ γὰρ οἷς προσῆκε πενθῆσαι τριχί. 267 πρὸς τοὺς κρατοῦντας, οὓς ἴδοιμ' ἐγώ ποτε θανόντας. 491 μέμνησο λουτρῶν οἷς ἐνοσφίσθης. 492 μέμνησο δ' ἀμφίβληστρον ᾧ σ' ἐκαίνισαν. [665 αἰδὼς γὰρ ἐν λέσχαισιν οὐκ ἐπαργέμους λόγους τίθησιν, εἶπε θαρσήσας ἀνήρ. ubi οὓς ἐπαργέμους correxit Gilbertus in Ritschelii Actis Soc. philol. vol. 1 p. 397.] 673 ἀνδρῶν τόδ' ἐστὶν ἔργον, οἷς κοινώσομεν. 723 ἀκτὴ —, ἣ νῦν ἐπὶ ναυάρχῳ σώματι κεῖσαι. 760 Ὀρέστην —, ὃν ἐξέθρεψα. 800 οἵ τ' ἔσω δωμάτων πλουτογαθῆ μυχὸν νομίζετε, κλύετε σύμφρονες θεοί. 897 μαστὸν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων — ἐξήμελξας. 907 ὃν δ' ἐχρῆν φιλεῖν στυγεῖς. 930 ἔκανες ὃν οὐ χρῆν. 946 ἔμολε δ' ᾧ μέλει κρυπταδίου μάχας δολιόφρων ποινά. [922 ἀνδρὶ —, ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρος]. Eum. 3 Θέμιν, ἣ δὴ τὸ μητρὸς δευτέρα τόδ' ἕζετο μαντεῖον. 69 παλαιαὶ παῖδες, αἷς οὐ μίγνυται θεῶν τις. 184 ἐμοῦσα θρόμβους οὓς ἀφείλκυσας φόνου. 321 μᾶτερ ἅ μ' ἔτικτες. 399 γῆν —, ἣν δῆτ' Ἀχαιῶν ἄκτορες — ἔνειμαν. 457 Ἀγαμέμνονα —, ξὺν ᾧ σὺ Τροίαν ἄπολιν Ἰλίου πόλιν ἔθηκας. 605 φωτὸς, ὃν κατέκτανεν. 679 ἠκούσαθ' ὧν ἠκούσατε. 736 μήτηρ γὰρ οὔτις ἐστὶν ἥ μ' ἐγείνατο. 760 σωτῆρος, ὅς πατρῷον αἰδεσθεὶς μόρον σώζει με. 828 δώματος (sic Casaubonus pro δωμάτων) — ἐν ᾧ κεραυνός ἐστιν ἐσφραγισμένος. [865 πόλεμος —, ἐν ᾧ τις ἔσται δεινὸς εὐκλείας ἔρως.] 899 ἔξεστι γάρ μοι μὴ λέγειν ἃ μὴ τελῶ. Suppl. 24 ὧν πόλις, ὧν γῆ (ὦ πόλις, ὦ γῆ Robortellus) καὶ λευκὸν ὕδωρ, ὕπατοί τε θεοὶ καὶ βαρύτιμοι. 38 λέκτρων, ὧν θέμις εἴργει. 254 πᾶσαν αἶαν, ἧς δι' ἁγνὸς ἔρχεται Στρυμών. 883 βροτῶν, οἳ — δίκας οὐ τυγχάνουσιν ἐννόμου. 416 ἀλάστορα, ὅς οὐδ' ἐν Ἅιδου τὸν θανόντ' ἐλευθεροῖ. 536 Ἰοῦς, δι' ἃς (sic Porsonus pro δίας, quod est in M et legit schol.) τοι γένος εὐχόμεθ' εἶναι. 565 βροτοὶ δ', οἳ γᾶς τότ' ἦσαν ἔννομοι. 649 σκοπὸν δυσπολέμητον, ὃν τίς ἂν δόμος ἔχοι; ubi metrum postulat δυσπόλεμον, τὸν οὔτις, quod restituit Butlerus. 673 Ζῆνα — ὅς πολιῷ νόμῳ αἶσαν ὀρθοῖ. 704 θεοὺς δ', οἳ γᾶν ἔχουσιν. 793 θρόνος, πρὸς ὃν κύφελλ' ὑδρηλὰ γίγνεται χιών. 1006 μὴ πάθωμεν, ὧν πολὺς πόνος, πολὺς δὲ πόντος οὕνεκ' ἠρόθη δορί. 1020 θεοὺς — οἳ χεῦμ' Ἐρασίνου περιναίονται. 1027 ποταμοὺς δ', οἳ διὰ χώρας θελεμὸν πῶμα χέουσιν. Fr. 179 ὅδ' ἐστὶν ὅς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος — ἔρριψεν. 128 μόχθους, οὓς προπέπωκας. 155 οἱ Ζηνὸς ἐγγὺς, ὧν κατ' Ἰδαῖον πάγον Διὸς πατρῴου βωμός ἐστι. 169 ἃς οὔτε πέμφιξ ἡλίου προσδέρκεται. 172 τῆς σῆς λέγω τοι μητρὸς, ἥ σ' ἐγείνατο. 174 βίοτον, ὅς λύπας φέρει. 196, 8 πέτρων —, οἷς ἔπειτα σὺ βαλὼν διώσει ῥᾳδίως Λίγυν στρατόν. 324 ἀφ' οὗ δὴ Ῥήγιον κικλήσκεται. 222 Ζεὺς, ὅς κατέκτα τοῦτον. 246 φαγέδαιναν, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός. 305, 4 ὄρνιν —, ὅς ἦρι μὲν φαίνοντι διαπάλλει πτερόν. 321 τῆς αὐτῆς ὑός, ἣ πολλά μ' ἐν δόμοισιν εἴργασται κακά. 341 ὅς εἶχε πώλους τέσσαρας ζυγηφόρους.

2. Pronomen relativum non raro rationi reddendae servit, ut Latino *ut qui* vel *quippe qui* exprimi possit. Sic Pr. 447 λέξω δὲ, μέμψιν οὔτιν' ἀνθρώποις ἔχων, ἀλλ' ὧν δέδωκ' εὔνοιαν ἐξηγούμενος. 447 οἳ πρῶτα μὲν βλέποντες ἔβλεπον μάτην. 933 τί δ' ἂν φοβοίμην, ᾧ θανεῖν οὐ μόρσιμον; Sept. 877 μέλεοι δῆθ', οἳ μελέους θανάτους ηὕροντο. Pers. 809 οἳ γῆν μολόντες Ἑλλάδ' οὐ θεῶν βρέτη ᾐδοῦντο συλᾶν. Ag. 1634 ὅς οὐκ, ἐπειδὴ τῷδ' ἐβούλευσας μόρον, δρᾶσαι τόδ' ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνως.

3. ὅς in interrogatione indirecta. Pr. 915 ἐγὼ τάδ' οἶδα χᾧ τρόπῳ. 996 ὥστε καὶ φράσαι πρὸς οὗ χρεών νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος. Ag. 433 οὓς μὲν γάρ τις ἔπεμψεν οἶδεν. 1094 ματεύει δ' ὧν ἀνευρήσει φόνον.

4. Pluralis οἵ ad singularem numerum nominis collectivi relatus. Pr. 417 Σκύθης ὅμιλος, οἳ γᾶς ἔσχατον τόπον ἔχουσι. 805 στρατὸν Ἀριμασπὸν —, οἳ χρυσόρρυτον οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα. 808 κελαινὸν φῦλον, οἳ πρὸς ἡλίου ναίουσι πηγαῖς.

5. ὅς in attractione positum, i. e. casu non suo, sed eodem quo pronomen demonstrativum, ad quod refertur. Pr. 446 ὧν δέδοικ' εὔνοιαν ἐξηγούμενος. 963 οὐδὲν ὧν ἀνιστορεῖς ἐμέ. 984 οὐδὲν ὧν χρῄζει πατήρ. 550 εἰ γὰρ τύχοιεν ὧν φρονοῦσι. Pers. 342 χιλιὰς μὲν ἦν ὧν ἦγε πλῆθος. Ag. 331 πρὸς ἀρίστοισιν ὧν ἔχει πόλις. 812 δικαίων θ' ὧν ἐπραξάμην πόλιν Πριάμου. Ch. 741 δόμοις δὲ τοῖσδε παγκάκως ἔχει φήμης ὑφ' ἧς ἤγγειλαν οἱ ξένοι. Eum. 96 ὧν (sic Tyrwhittus pro ὡς) μὲν ἔκτανον ὄνειδος ἐν φθιτοῖσιν οὐκ ἐκλείπεται. 574 ὧν ἔχεις αὐτὸς κράτει. 400 νύκτα ταύτην ἣν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος — κυρεῖν, τάχ' ἂν γένοιτο μάντις οἷα πείσεται: nam sic scripsi pro μάντις ἡ ἄνοιά τινι, quod interpolatoris est non animadvertentis νύκτα ταύτην pro νὺξ αὕτη per attractionem dictum esse. 553 ἔστιν δὲ καὶ τῷδ', ὃν λέγεις τὸν Ἀρκάδα. Suppl. 1040 Πόθος ᾧ τ' οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει θέλκτορι Πειθοῖ.

6. Casus pronominis relativi qui in adverbia abierunt hi sunt: οὗ *ubi*. Pr. 814 οὗ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν, Ἰοῖ, πέπρωται σοί τε καὶ τέκνοις κτίσαι. Pers. 486 οὗ Στερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ. 807 οὗ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν. Eum. 186 οὗ καρανιστῆρες ὀφθαλμωρύχοι. ‖ οὗπερ. V. s. v. ὅσπερ.

Dativus ᾗ *quo*. Ch. 308 τῇδε τελευτᾶν, ᾗ τὸ δίκαιον μεταβαίνει. ‖ ᾗ *qua ratione*. Pr. 211 τὸ μέλλον ᾗ κραίνοιτο (κρανοῖτο Elmsleius) προυτεθεσπίκει. Ch. 558 ᾗ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν. ‖ ᾗ *quamobrem*. Fr. 5 ᾗ καὶ Παλικῶν εὐλόγως μενεῖ φάτις. Sic correxi pro ἡ. ‖ ᾗπερ. V. s. v. ὅσπερ.

7. ὅς (ut ὅσπερ, ὅστε et ὅστις, quae v.) cum coniunctivo. Sept. 257 ὥσπερ ἄνδρας ὧν ἁλῷ πόλις. [818 ἕξουσι δ' ἣν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθονός.] Eum. 618 οὐπώποτ' εἶπον —, ὃ μὴ κελεύσῃ Ζεύς. Sic Schuetzius pro κελεύσει: recte, nisi optativus κελεύσαι, ut in oratione obliqua. restituendus cum Hermanno. 660 ἡ δ' ἅπερ ξένῳ ξένη ἔσωσεν ἔρνος, οἷσι μὴ βλάψῃ θεός. 322 θνατῶν τοῖσιν αὐτουργίαι ξυμπέσωσιν μάταιοι. ‖ ὅς ἂν cum coniunctivo Pers. 174 ὧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ.

ὅς *suus*. Sept. 641 ἐποπτῆρας λιτῶν τῶν ὧν.

Eum. 367 Ζεὺς — πᾶν ἔθνος τόδε λέσχας ἃς ἀπηξιώσατο.

• ὅσιος. De vario huius adiectivi usu v. Thes. vol. 5 p. 2281. *purus*. Pr. 529 θεοὺς ὁσίαις θοίναις ποτινισσομένα. Sept. 1010 ἱερῶν πατρῴων δ' ὅσιος ὢν μομφῆς ἄτερ τέθνηκεν. Ch. 378 τῶν δὲ κρατούντων χέρες οὐχ ὅσιαι στυγερῶν τούτων. Ag. 779 ὅσια προσέβα. Suppl. 28 οἰκοφύλαξ ὁσίων ἀνδρῶν. De eo quod ius et fas est. 404 νέμων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' ἐννόμοις.

ὀσμή *odor*. Eum. 254 ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ. ‖ Altera forma, quam dialecto Ionicae tribuunt grammatici, ὀδμή. Pr. 115 τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής; quae non est in ὀσμή mutanda, quum tragici ὀδμή in melicis praetulisse videantur: de quo dictum est in Thes. vol. 5 p. 1733.

ὅσος *quantus* et ὅσον adverbialiter *quantopere*. Pr. 787 πᾶν ὅσον προσχρῄζετε. 852 ὅσην πλατύρρους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα. 927 μαθήσεται ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα. Sept. 775 ὅσον τότ' Οἰδίπουν τίον. Pers. 167 ὅσον σθένος πάρα. Eum. 619 ὅσον σθένει. 857 ὅσην παρ' ἄλλων οὔποτ' ἂν σχέθοις βροτῶν, ante quae verba versus excidit in quo lectum fuit substantivum, ad quod refertur ὅσην. ‖ ὅσον cum superlativo, ut apud Latinos *quam*. Pr. 524 ὅσον μάλιστα. Ch. 772. Suppl. 883 ὅσον τάχιστα.

Numero plurali ὅσοι *quam multi*. Pers. 863 ὅσσας δ' εἷλε πόλεις. quod unicum est formae epicae ὅσσος apud Aeschylum exemplum in metro dactylico. Eum. 285 πολὺς δέ μοι γένοιτ' ἂν ἐξ ἀρχῆς λόγος, ὅσοις προσῆλθον ἀβλαβεῖ ξυνουσίᾳ. ‖ *quotquot, quiqui*. Pr. 976 τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεούς, ὅσοι παθόντες εὖ κακοῦσί μ' ἐκδίκως. Sept. 310 εὐτραφέστατον πωμάτων ὅσων ἵησιν Ποσειδὰν ὁ γαιάοχος. Pers. 508 ὅσοι δὲ λοιποὶ κἄτυχον σωτηρίας. Ag. 371 ὅσοις ἀθίκτων χάρις πατοῖτο. Eum. 743 ὅσοις δικαστῶν τοὔτ' ἐπέσταλται τέλος.

ὅσοσπερ *quantus quidem*. Ag. 860 τοσόνδ', ὅσονπερ (χρόνον) οὗτος ἦν ὑπ' Ἰλίῳ. ‖ ὅσοιπερ *quotquot*. Pers. 423 πᾶσα ναῦς ἠρέσσετο, ὅσαιπερ ἦσαν βαρβάρου στρατεύματος. 441 Περσῶν ὅσοιπερ ἦσαν ἀκμαῖοι φύσιν.

ὅσπερ *qui quidem*. Refertur ad pronomen demonstrativum vel praecedens vel sequens vel intellectum. Pr. 625 μήτοι με κρύψῃς τοῦθ', ὅπερ μέλλω παθεῖν. 609 πᾶν ὅπερ (sic ex Etym. M. p. 762, 30 pro ὅ τι) χρῄζεις μαθεῖν. 641 πᾶν ὅπερ προσχρῄζετε πεύσεσθε. 929 ἅπερ τελεῖται, πρὸς δ' ἃ βούλομαι λέγω. 962 κέλευθον ἥνπερ ἦλθες ἐγκόνει πάλιν. Pers. 221 σὸν πόσιν Δαρεῖον, ὅνπερ φῂς ἰδεῖν. 610 φέρουσ' ἅπερ νεκροῖσι μειλικτήρια. Ag. 841 μόνος δ' Ὀδυσσεύς, ὅσπερ οὐχ ἑκὼν ἔπλει. 853 θεοῖσι πρῶτα δεξιώσομαι, οἵπερ πρόσω πέμψαντες ἤγαγον πάλιν. 1529 θανάτῳ τίσας ἅπερ ἔρξεν. Ch. 134 Αἴγισθον ὅσπερ σοῦ φόνου μεταίτιος. 659 κυρίοισι δωμάτων, πρὸς οὕσπερ ἥκω. 698 ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν, παροῦσαν ἐγγράφει. Eum. 639 ὡς δηχθῇ λεώς, ὅσπερ τέτακται. Suppl. 964 ἀστοί τε πάντες, ὧνπερ ἥδε κραίνεται ψῆφος. 1065 Ζεὺς, —, ὅσπερ Ἰὼ πημονᾶς ἐλύσατο. Fr. 301 θάνατον —, ὅσπερ μέγιστον ῥῦμα τῶν πολλῶν κακῶν.

Formae Ionicae per τ, qua epici et lyrici non raro usi sunt hiatus vitandi causa, pauca apud Aeschylum reperiuntur exempla. Pers. 779 κἀγὼ πάλου δ' ἔκυρσα τοὔπερ ἤθελον. 1002 βεβᾶσι γὰρ τοίπερ ἀγρέται στρατοῦ. Ag. 974 μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν. Ch. 418 τί δ' ἂν φάντες τύχοιμεν ἢ τάπερ πάθομεν ἄχεα; et sine metri necessitate 953 τάπερ ὁ Λοξίας ὁ Παρνάσιος.

ὅσπερ cum attractione Ag. 974 μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν. Ch. 215 εἰς ὄψιν ἥκεις ὧνπερ ἐξηύχου πάλαι.

ὅσπερ ἄν cum coniunctivo. Ch. 780 μέλει θεοῖσιν ὧνπερ ἂν μέλῃ πέρι. Ag. 974 μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν.

ἀφ' οὗπερ *ex quo*. Pers. 177 ἀφ' οὗπερ παῖς ἐμὸς — Ἰαόνων γῆν οἴχεται πέρσαι θέλων. ‖ οὗπερ *ubi*. Sept. 1011 τέθνηκεν οὗπερ τοῖς νέοις θνῄσκειν καλόν. ‖ ᾗπερ *qua ratione*. Ch. 440 ἔπρασσε δ' ᾗπέρ νιν ὧδε θάπτει. ‖ ἅπερ *quemadmodum*. Ch. 381 τοῦτο διαμπερὲς οὖς ἵκεθ' ἅπερ τι βέλος. Eum. 131 κλαγγάνεις δ' ἅπερ κύων. 660 ἣ δ' ἅπερ ξένῳ ξένη ἔσωσεν ἔρνος.

ὄσσε *oculi*. Huius vocabuli, de quo v. Thes. vol. 5 p. 2302, tres tantum casus sunt usitati, dualis ὄσσε, pluralis ὄσσων et ὄσσοις. Pers. 1065 διαίνου δ' ὄσσε. Pr. 400 ἀπ' ὄσσων. Ag. 140 ὄσσων παρ' εὐφρόνων καλὰ Διὸς κόρα — τερπνὰ ξύμβολα κράναι. Sic emendavi quod est in M τόσσων περ εὔφρων et addidi verba Διὸς κόρα: de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. LXXXIV. 148 φοβερὰ δ' ἐμοῖσιν ὄσσοις ὁμίχλα προσῆξε. 679 πυκνοῖς ὄσσοις δεδορκώς. Ag. 471 βάλλεται γὰρ ὄσσοις διόθεν κεραυνός.

ὅσσος. V. ὅσος.

ὅστε ἥτε (Dorice ἅτε) ὅ τε *qui quae quod*. Hoc pronomine, de quo v. Thes. vol. 5 p. 2272, poetarum epicorum et lyricorum exemplo interdum usi sunt tragici in melicis, Aeschylus etiam in diverbiis. Pr. 556 τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα τόδ' ἐκεῖνο θ', ὅτ' ἀμφὶ λουτρὰ καὶ λέχος σὸν ὑμεναίουν. [1071 ἅτ' ἐγὼ προλέγω, ubi recte Porsonus ἁγὼ προλέγω.] Sept. 140 Κύπρις, ἅτ' εἶ γένους προμάτωρ. [501 Παλλάς, ἅτ' ἀγχίπτολις, ubi ἥδ' recte restituit Stanleius.] 752 Οἰδιπόδαν, ὅστε ματρὸς ἁγνὰν σπείρας ἄρουραν — ἔτλα. 1055 Ἐρινύες, αἵτ' Οἰδιπόδα γένος ὠλέσατε. Pers. 16 οἵτε τὸ Σούσων — ἕρκος προλιπόντες ἔβαν. 42 Λυδῶν ὄχλος, οἵτ' ἐπίπαν ἠπειρογενὲς κατέχουσιν ἔθνος. 297 τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν τῶν ἀρχελείων, ὅστ' ἐπὶ σκηπτουχίᾳ ταχθεὶς ἄναρχον τάξιν ἠρήμου θανών; Ag. 50 τρόπον αἰγυπιῶν, οἵτ' ἐκπατίοις ἄλγεσι παίδων — στροφοδινοῦνται. 357 μεγάλων κόσμων κτεάτειρα, ἥτ' ἐπὶ Τροίας πύργοις ἔβαλες στεγανὸν δίκτυον. 1122 σταγών, ἅτε καιρία πτώσιμος ξυνανύτει βίου δύντος αὐγαῖς. Ch. 615 Σκύλλαν, ἅτ' ἐχθρῶν ὕπαι φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον. Eum. 921 πόλιν —, ᾅτ' ἐγὼ κατεύχομαι. 1024 ξὺν προσπόλοισιν, οἵτε φρουροῦσιν βρέτας. Suppl. 49 Ἔπαφόν τ' ἐγέννασε, ὅντ' ἐπιλεξαμένα — ἐπιδείξω. 63 ἀηδόνος, ἅτ' ἀπὸ χώρων ποταμῶν τ' εἰργομένα πενθεῖ. 560 λειμῶνα χιονόβοσκον, ὅντ' ἐπέρχεται. ‖ ἐξ οὗτε *ex quo*. Pers. 762 ἐξ οὗτε τιμὴν Ζεὺς ἄναξ τήνδ' ὤπασεν. Eum. 25 ἐξ οὗτε Βάκχαις ἐστρατήγησεν θεός.

ὀστέον *os*. Fr. 355 ὀστέων στέγαστρον. Formam contractam ὀστοῦν Atticis tribuunt grammatici, solutam ὀστέον, qua epici et tragici plerumque utuntur, dialecto communi. De utraque dictum in Thes. vol. 5 p. 2305.

ὅστις ἥτις ὅτι (quod divisim ὅ τι vel cum diastole ὅ, τι scribi solet, ut ab coniunctione ὅτι distinguatur). Genitivi et dativi οὗτινος ᾧτινι ὧντινων οἷστισι formae ὅτου ὅτῳ exempla plura sunt apud Aeschylum. nulla pluralis ὅτων et ὅτοισι pro ὧντινων et οἷστισι. ὅστις et ὅ τι per crasin coalescunt cum καί, χὤστις Pers. 502. Ch. 111, χὤτι Sept. 197.

Significatio huius pronominis est eadem quae simplicis ὅς, nisi quod ὅς definitum est, ὅστις vero indefinitum, *aliquis qui, omnis qui, quisquis, talis qui*. Pr. 170 τὸ νέον βούλευμ' ὑφ' ὅτου σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλᾶται. 243 ἐκ πέτρας εἰργασμένος, ὅστις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ συνασχαλεῖ μόχθοις. 263 ἐλαφρὸν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει, παραινεῖν. 470 οὐκ ἔχω σόφισμ' ὅτῳ τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ. [609 λέξω τορῶς σοι πᾶν ὅ τι χρῄζεις μαθεῖν, ubi nunc ὅπερ restitutum ex Etym. M.] 822 χάριν δὸς ἥντιν' αἰτούμεσθα. 947 πατὴρ ἄνωγέ σ' οὕστινας κομπεῖς γάμους αὐδᾶν. Sept. 2 χρὴ λέγειν τὰ καίρια, ὅστις φυλάσσει πρᾶγος. 97 ἀνὴρ γυνή τε χὤτι τῶν μεταίχμιον. 394 ἵππος χαλινῶν ὣς κατασθμαίνων μένει, ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει κλύων. 492 ὁ σηματουργὸς —, ὅστις τόδ' ἔργον ὤπασεν. Pers. 502 χὤστις μὲν ἡμῶν — ὡρμήθη, σεσωσμένος κυρεῖ. 507 εὐτυχὴς δέ τοι ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίου. 598 κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ, ἐπίσταται. 833 κόσμον ὅστις εὐπρεπής. Pr. 989 οὐκ ἔστιν αἴκισμ' οὐδὲ μηχάνημ', ὅτῳ προτρέψεταί με Ζεύς. 1064 ἄλλο τι φώνει καὶ παραμυθοῦ μ', ὅ τι καὶ πείσεις. 1067 μετὰ τοῦδ' ὅ τι χρὴ πάσχειν ἐθέλω. 1070 κοὐκ ἔστι νόσος τῆσδ' ἥντιν' ἀπέπτυσα μᾶλλον. Sept. 65 καὶ τῶνδε καιρὸν ὅστις ὤκιστος λαβέ. Ag. 97 τούτων λέξαις ὅ τι καὶ δυνατὸν καὶ θέμις αἰνεῖν. 160 Ζεὺς, ὅστις ποτ' ἐστίν. 168 οὐδ' ὅστις πάροιθεν ἦν μέγας — οὐδὲν ἂν λέξαι. 501 ὅστις τάδ' ἄλλως τῇδ' ἐπεύχεται πόλει. 683 μή τις ὅντιν' οὐχ ὁρῶμεν; 795 ὅστις δ' ἀγαθὸς προβατογνώμων, οὐκ ἔστι λαθεῖν ὄμματα φωτός. 848 ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων. 1460 ἥτις ἦν τότ' ἐν δόμοις. Ch. 111 πρῶτον μὲν αὑτὴν χὤστις Αἴγισθον στυγεῖ. 121 ἁπλῶς τι φράζουσ', ὅστις ἀνταποκτενεῖ. 172 οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἑνὸς κείραιτό νιν. 602 ἴστω δ', ὅστις οὐχ ὑπόπτερος φροντίσιν δαείς. 916 ποῦ δῆθ' ὁ τῖμος, ὅντιν' ἀντεδεξάμην; [991 ἥτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος —, τί σοι δοκεῖ;] Eum. 316 ὅστις δ' ἀλιτὼν, ὥσπερ ὅδ' ἀνὴρ, χεῖρας φονίας ἐπικρύπτει, — αὐτῷ τελέως ἐφάνημεν. Suppl. 1047 ὅ τι τοι μόρσιμόν ἐστιν, τὸ γένοιτ' ἄν. Fr. 256 ναυβάτην φορτηγὸν, ὅστις ῥῶπον ἐξάγει χθονός.

ὅστις in sententiis explicandi vel rationis reddendae causa adiectis. Pr. 38 ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προύδωκεν γέρας. Pr. 753 ὅτῳ θανεῖν μέν ἐστιν οὐ πεπρωμένον. 759 ἥτις ἐκ Διὸς πάσχω κακῶς. Pers. 745 ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν — ἤλπισε σχήσειν. Ag. 1065 ἦ μαίνεταί γε —, ἥτις λιποῦσα μὲν πόλιν νεαίρετον ἥκει. 1400 θαυμάζομέν σου γλῶσσαν ὡς θρασύστομος, ἥτις τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον.

ὅστις, praecedente pronomine interrogativo ἐστὶν τίς. Pr. 160 τίς ὧδε τλησικάρδιος ὅτῳ τάδ' ἐπιχαρῆ; In interrogatione indirecta Pr. 87 αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθέως ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τύχης. 226 ὃ δ' οὖν ἐρωτᾶτ' αἰτίαν καθ' ἥντινα αἰκίζεταί με. 295 σήμαιν' ὅ τι χρή σοι συμπράσσειν. 490 διώρισ', οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν εὐωνύμους τε καὶ δίαιταν ἥντινα ἔχουσ' ἕκαστοι. 605 τέκμηρον ὅ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν. 617 λέγ' ἥντιν' αἰτεῖ. 618 σήμηνον ὅστις ἐν φάραγγί σ' ὤχμασεν. 683 εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὅ τι λοιπὸν πόνων. 766 τί δ' ὅντινα; Ag. 1358 οὐκ οἶδα βουλῆς ἧστινος τυχὼν λέγω. Ch. 21 ὡς ἂν σαφῶς μάθω ἥτις γυναικῶν ἥδε προστροπή. Eum. 58 τὸ φῦλον οὐκ ὄπωπα τῆσδ' ὁμιλίας, οὐδ' ἥτις αἶα τοῦτ' ἐπεύχεται γένος τρέφουσ' ἀνατὶ μὴ μεταστένειν πόνων.

ὅστις cum coniunctivo. Eum. 211 γυναικὸς ἥτις ἄνδρα νοσφίσῃ. Fr. 238 γυναικός — ὀφθαλμός, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη. Et ὅστις ἄν. Pr. 35 ἅπας δὲ τραχὺς ὅστις ἂν νέον κρατῇ. ‖ ὅστις cum optativo. 291 οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν νείμαιμ' ἢ σοί. Ch. 172 οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἑνὸς κείραιτό νιν.

Ὀστολόγοι *Ossilegi* inscripta fuit Aeschyli fabula satyrica (fr. 177—179). Photius p. 353 Ὀστολόγοι: παρ' Ἐπιλύκῳ. καὶ δρᾶμα Αἰσχύλου Ὀστολόγοι. Accentum ὀστολόγος annotavit Arcadius p. 85, 25. Ossa autem intelligenda sunt mortuorum, de quibus verbum ὀστολογῆσαι dictum annotavit gramm. Bekkeri p. 286, 23.

ὄστρακον *putamen ovi*. Photius p. 353, 17 ὀστράκων: τῶν τοῦ ᾠοῦ. Αἰσχύλος (fr. 401). Hesychius ὀστράκων: "ἀπτῆνα, τυτθὸν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων." ἀντὶ τοῦ ᾠῶν. τινὲς δὲ κελύφων.

ὀστρακόω *in testas contero* s. *diffringo*. De matula in caput impacta fr. 179 (apud Athen. 1 p. 17 c.) περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ πληγεῖσ' ἐναυάγησεν (οὐράνη) ὀστρακουμένη, nisi ὠστρακωμένη scripsit, quo participio Lycophro usus est v. 88.

ὄστρειον *ostreum*. Fr. 25 (apud Athen. 3 p. 87 a). κόγχοι, μύες κὤστρεια. In codice est κ' ὄστρεα. Recte Athenaeus p. 92 e ὄστρεια δὲ μόνως οὕτως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι.

ὀσφυαλγής *coxae dolore laborans*. Fr. 374 ἐξ ὀσφυαλγοῦς κὠδυνοσπάδος λυγροῦ γέροντος. Hoc adiectivo usus est Hippocrates p. 73, 120, 169 et 209, pariterque verbo ὀσφυαλγέω et substantivo ὀσφυαλγία.

ὀσφῦς *coxa*. Pr. 497 μακρὰν ὀσφῦν πυρώσας, ubi ὀσφύν est in M, contra regulam Herodiani περὶ μον. λέξεως p. 31, 16 et ap. Ioann. Alex. τον. παραγγ. p. 8, 33 et Arcad. p. 92, 11. [ὀσφῦς fr. 47 restituit M. Schmidtius pro ὄψις, quod v.]

ὅταν *quando, quum*. Pr. 189 μαλακογνώμων ἔσται ποθ', ὅταν ταύτῃ ῥαισθῇ. 258 οὐκ ἄλλο γ' οὐδὲν πλὴν ὅταν κείνῳ δοκῇ. 744 τί που δράσεις, ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνῃ κακά; 790 ὅταν περάσῃς ῥεῖθρον. Sept. 700 ὅταν ἐκ χερῶν θεοὶ θυσίαν δέχωνται. Pers. 599 ἐπίσταται βροτοῖσιν ὡς ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ, ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ, πεποιθέναι. 742 ὅταν σπεύδῃ τις αὐτὸς, χὼ θεὸς συνάπτεται. Ag. [7 ἀστέρας, ὅταν φθίνωσιν, ἀντολάς τε τῶν.] 16 ὅταν δ' ἀείδειν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ, — κλάω τότε. 638 ὅταν δ' ἀπευκτὰ πήματ' ἄγγελος πόλει — φέρῃ. [766 ὅταν τὸ κύριον μόλῃ, ubi metrum ὅτε postulat, quod restituit Klausenus.] 970 ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς οἶνον, τότ' ἤδη ψῦχος ἐν δόμοις πέλει. 1318 ὅταν γυνὴ γυναικὸς ἀντ' ἐμοῦ θάνῃ. Ch. 415 ὅταν δ' αὖτ' ἐπαλκὲς, ubi coniunctivus aliquis latet in vocabulo corrupto ἐπαλκές. 827 ὅταν ἥκῃ μέρος ἔργων. 966 ὅταν ἀφ' ἑστίας μύσος πᾶν ἐλάσῃ (πᾶν ἐλαθῇ μύσος Weilius). Eum. 355 δωμάτων γὰρ εἱλόμαν ἀνατροπὰς, ὅταν

Ἄρης τιθασὸς ὢν φίλον ἕλῃ. 556 λαῖφος ὅταν λάβῃ πόνος. Fr. 160 θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς, ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ. [ὅταν vitiose cum optativo Pers. 450, ubi recte Elmsleius ὅτ' ἐκ pro ὅταν.]

ὅτε *quum*. Sept. 205 ἔδεισ' ἀκούσασα τὸν ἁρματόκτυπον ὄτοβον ὄτοβον, ὅτε τε σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι. 213 νιφάδος ὅτ' ὀλοᾶς νιφομένας βρόμος ἐν πύλαις, δὴ τότ' ἤρθην. Ag. 588 ἀνωλόλυξα μὲν πάλαι χαρᾶς ὕπο, ὅτ' ἦλθ' ὁ πρῶτος νύχιος ἄγγελος πυρός. [Eum. 689 ὅτ' ἦλθον Θησέως κατὰ φθόνον στρατηλατοῦσαι.] Sept. 705 νῦν ὅτε σοι παρέστακεν. Suppl. 630 νῦν ὅτε καὶ θεοὶ Διογενεῖς κλύοιτε. Cum optativo Pers. 450 ὅτ' ἐκ (sic Elmsleius pro ὅταν) νεῶν φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζοίατο. Eum. 726 ἄλλως τε πάντως χὤτε δεόμενος τύχοι. Cum coniunctivo Ag. 766 ὅτε (sic Klausenus pro ὅταν) τὸ κύριον μόλῃ.

ὅτι *quod*. Pr. 104 γιγνώσκονθ' ὅτι τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος. 186 οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς. 259 οὐχ ὁρᾷς ὅτι ἥμαρτες; 323 ὁρῶν ὅτι τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ. 328 ἢ οὐκ οἶσθ', ἀκριβῶς ὢν περισσόφρων, ὅτι γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται; 377 γιγνώσκεις ὅτι ὀργῆς νοσούσης (ζεούσης) εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι. 951 ὁρᾷς δ' ὅτι Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται. Eum. 98 προυννέπω δ' ὑμῖν ὅτι ἔχω μεγίστην αἰτίαν. ‖ *quia*. 971 στέργω δ' ὄμματα Πειθοῦς, ὅτι μοι γλῶσσαν καὶ στόμ' ἐπωπᾷ. [ὅτι ex ἔτι corruptum Pr. 901 ἐμοὶ δ' ὅτι μὲν ὁμαλὸς ἄγαμος ἄφοβος οὐ δέδια, ubi correxi, ἐμοὶ δ' ἔτι μὲν ὁμαλὸς ἄγαμος | ὁ βίος ἐν πατρὸς δόμοις.

ὄτλος *aerumna, labor*. Sept. 18 ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδείας ὄτλον.

ὀτοβέω *strepo, tumultuor*. Pr. 574 ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον. Fr. 55 ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτοβεῖ.

ὄτοβος *strepitus, tumultus*. In codicibus tragicorum interdum ὄττοβος, scriptura vitiosa, de qua dictum in Thes. vol. 5 p. 2335. Per θόρυβος, πάταγος, ἦχος explicant grammatici. Sept. 151 ὄτοβον ἁρμάτων ἀμφὶ πόλιν κλύω. 204 ἔδεισ' ἀκούσασα τὸν ἁρματόκτυπον ὄτοβον ὄτοβον, ubi alterum ὄτοβον ex apographis additum.

ὀτοτοῖ interiectio qua graviter dolentes utuntur, in codicibus tragicorum saepe ὀττοτοῖ scripta et vitioso accentu ὀτοτοί vel ὀττοτοί contra regulam Apollonii in Bekk Anecd. p. 588, 25 (unde corrigendum quod p. 537, 33 legitur ὀτοτοί). Exstitit etiam forma disyllaba τοτοῖ, quam tragici interdum trisyllabae adiunxerunt, vel saepius repetito το vehementiorem reddiderunt, ut ὀτοτοτοῖ στέναξον apud Euripidem Herc. f. 875 et multo longius Troad. 1287. De his omnibus dictum in Thes. vol. 5 p. 2335. Aeschyli exempla sunt Pers. 268 versu dochmiaco ὀτοτοτοῖ μάταν. Sic ex apogr. pro ὀ το τοῖ μάταν, quod sic est in M, sed in antistropha (v. 274) recte ὀ τοτο τοῖ φίλων. 918 in anapaestis ὀτοτοῖ, βασιλεῦ (sic ex apogr. pro βασιλεὺς) | στρατιᾶς ἀγαθῆς. Sic Blomfieldus pro ὀτοτοτοῖ. 1043 et 1051 in stropha et antistropha ante iambicos dimetros ὀτοτοτοτοῖ (apogr. nonnulla ὀτοτοῖ), ubi probabilius est οἰοῖ οἰοῖ, quod coniecit Weilius, ut v. 1067 ante dimetrum iambicum legitur Ag. 1072 et 1076 ὀτοτοτοῖ τοτοῖ δᾶ, | Ἄπολλον Ἄπολλον, ubi in M est ὀτοτοτοτοῖ ποποῖ, quorum prius correxit Triclinius, alterum ego. 1257 ὀτοτοῖ Λύκει' Ἄπολλον, οἳ ἐγὼ ἐγώ. Ch. 158 extra metrum ὀτοτοτοτοτοτοτοῖ, ubi haud dubie dochmius est restituendus ὀτοτοτοῖ τοτοῖ. Ch. 869 extra versum ἓ ἓ ὀτοτοτοῖ, ubi probabilius videtur ἐὴ ἐή, ὀτοτοτοῖ τοτοῖ. Suppl. 889 et 898 ὀτοτοτοτοῖ. Pers. 550 Ξέρξης μὲν ἄγαγεν, τοτοῖ, | Ξέρξης δ' ἀπώλεσεν, τοτοῖ, et in antistropha 560 νᾶες μὲν ἄγαγον, τοτοῖ, | νᾶες δ' ἀπώλεσαν, τοτοῖ. Pro priore τοτοῖ in M utrobique ποποῖ scriptum, quod correxi.

ὀτοτύζω *deploro*. Passivum Ch. 327 ὀτοτύζεται δ' ὁ θνήσκων.

ὀτρύνω *impello*. Sept. 726 παιδολέτωρ Ἔρις ἅδ' ὀτρύνει. Ag. 304 ὤτρυνε θεσμὸν μηχαρίζεσθαι (correxi μὴ χαρίζεσθαι) πυρός.

οὗ *ubi*. V. ὅς.

οὐ *non*, negatio rei factae vel faciendae, quae quomodo ab μή differat supra dictum est p. 171. Quadruplex autem huius particulae scriptura est, οὐ ante consonantes, sed nusquam cum aphaeresi, qualem Seagerus Sophoclis OR. 1526 intulit quum οὐ 'ζήλου coniiceret, quod οὐκ ἐζήλου dicendum fuisset, et quae sunt similia aliorum peccata. οὐκ ante vocales, sed sequente spiritu aspero οὐχ. Ubi duabus syllabis opus est οὐχί scribitur. Omnes hae formae non raro cum καί per crasin coniunguntur, κοὐ κοὐκ κοὐχ κοὐχί, (ut Pr. 57 336 1069 1077 1080. Pers. 266 384 407 474. Ag. 30. Ch. 717 1021 1051. Eum. 121. Fr. 195, 6.) et in compositis cum οὐ, velut κοὐδείς vel per synizesin cum ἤ, de quo supra dictum est p. 147. Exempla particulae ab Wellauero collecta haec sunt:

1. οὐ cum verbo finito. Pr. 27 ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω. 206 πιθεῖν Τιτᾶνας — οὐκ ἠδυνήθην. 215 οὐκ ἠξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν. 240 οὐκ ἠξιώθην αὐτός. 243 σοῖσιν οὐ συνασχαλεῖ μόχθοις. 266 οὐκ ἀρνήσομαι. 291 333 345 373 446 451 470 474 479 511 520 626 640 753 785 902 905 933 967 980 989 1030 1032 1053. Sept. 54 100 202 287 374 399 490 491 545 546 591 600 616 623 682 685 698 699 613 615 717 719 768 796 844 909 1045 Pers. 100 213 215 358 419 585 586 738 772 781 786 809 820 1000 1025. Ag. 78 164 275 300 340 369 387 461 539 574 583 614 620 οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλά. 624 636 683 796 οὐκ ἔστι λαθεῖν. 856 871 877 886 939 962 1011 1066 1069 1089 1120 1130 1228 1253 1312 1357 1358 1364 1373 1380 1434 1443 1551 1612 1615 1644 1652 1665. Ch. 9 91 172 292 324 378 504 518 602 641 665 οὐκ ἐπαργέμους λόγους τίθησιν, ubi οὓς Gilbertus. 690 877 880 923 930 989 1010 1032 1050 1053 1061 1062. Eum. 57 66 69 97 173 194 199 212 221 261 340 377 429 431 445 463 550 551 596 605 611 615 649 658 715 739 824 866 914 933. Suppl. 86 181 203 273 358 368 377 384 456 496 497 502 714 749 761 774 784 801 874 [884 οὐ δαμάζεται corrupte pro οὐδάμ' ἅζεται.] 903 906 910 917 935 946 1017 1035 1048 1057. Fr. 39 94 129, 3 134 156 196, 2 280, 4 286, 290 310.

2. οὐ cum participio. Pr. 29 θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσσων χόλον. 32 οὐ κάμπτων γόνυ. 541 610. Sept. 473 712. Pers. 361 744 864. Ag. 13 19 39 557 668 779 817 858 912 992 1415. Ch. 293 517 577 717 995. Eum. 590 715 929. Suppl. 953. Fr. 284.

3. οὐ cum adiectivis. Pr. 75 οὐ μακρῷ πόνῳ. 277 οὐκ ἀκούσαις. 350 ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον. 715 ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον. Pr. 717 854 858 919 977 1034. Sept. 104 181 189 465 589 694 720 918. Pers. 346 481 510 605 688 734 813. Ag. 154 248 311.

4. οὐ cum substantivis. Sept. 845 ἦλθε δ' αἰακτὰ πήματ' οὐ λόγῳ. Pers. 949 οὐκ εὐβουλίᾳ. Ag. 663 θεός τις, οὐκ ἄνθρωπος. Eum. 37 οὐ ποδωκείᾳ σκελῶν. 796 οὐκ ἀτιμίᾳ σέθεν. 354 372 623 649 841 1187 1377 1437 1598. Ch. 479 838 985. Eum. 53 119 237 476 506. Suppl. 168 397 470 473 718. Fr. 294.

5. οὐ cum adverbiis et locutionibus adverbialibus. Pr. 209 οὐχ ἅπαξ μόνον. 212 οὐ κατ' ἰσχύν. Sept. 425 863. Pers. 164 325 374 417 1012. Ag. 323 425 805 813 815 1082 1272 1555. Ch. 116 181 645 1027. Eum. 458 850 864. Suppl. 398 605 925 982. Fr. 301.

6. οὐ in interrogatione. Pr. 37 τί τὸν θεοῖς ἔχθιστον οὐ στυγεῖς θεόν; 161 τίς οὐ ξυνασχαλεῖ κακοῖς τεοῖσι; 747 τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει ἔρριψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας; 759 πῶς δ' οὐκ ἄν; Pers. 296 750 1014 1015. Ag. 556 1487. Ch. 123 638 754. Eum. 389 435 604 642. Suppl. 417 μῶν οὐ (nisi οὖν scribendum) δοκεῖ δεῖν (sic Turnebus pro δοκεῖν δεῖ) φροντίδος σωτηρίου; Fr. 131 τί ποτ' — οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; Non raro in initio interrogationis ponitur, ut Pr. 41 οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον; 259 οὐχ ὁρᾷς ὅτι —; 327 ἦ οὐκ οἶσθ' — ὅτι —; 956 οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ — ἐκπεσόντας ᾐσθόμην; 988 οὐ γὰρ σὺ παῖς τε κἄτι τοῦδ' ἀνούστερος; Sept. 250 οὐ σῖγα μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πτόλιν; 252. Ag. 1419 1623. Ch. 339. Eum. 124.

7. De particulis οὐ μή (et οὔ τι μή, οὐδὲ μή, οὐδὲν μή), quae cum coniunctivo aoristi vel indicativo futuri construuntur, multi multa disputarunt, quorum satis erit memorasse Elmsleium in annot. ad Eur. Medeam 1120 et Sophoclis OC. 173, Hermannum in censura Medeae ab Elmsleio editae p. 389—391 et quae in Thes. collecta sunt vol. 5 p. 2345—7. Habet autem οὐ μή originem ellipticam pro οὐ δέος ἐστὶ μή dictum, ut plenae locutionis exempla docent, velut Herodoti 1, 84 οὐ γὰρ ἦν δεινὸν μὴ ἁλῷ κοτέ, sed saepe ita ponitur ut originis immemores fuisse scriptores pateat. Structura vero harum particularum quadruplex est, cum coniunctivo praesentis verborum δύναμαι et εἰμί, cum coniunctivo verborum quorumvis aoristi primi, cum coniunctivo aoristi secundi, cum indicativo futuri, et in oratione obliqua cum optativo futuri: de quibus dixi in Lexico Sophocleo p. 363. Ad structuram cum aoristo quod attinet, usitatissimum est οὐ μή cum coniunctivo aoristi secundi constructum, rarum cum coniunctivo aoristi primi, neque admissum nisi in verbis quae aoristo secundo carent. Cum aoristo primo Sept. 38 οὔ τι μὴ ληφθῶ δόλῳ. Cum aoristo secundo 199 οὔ τι μὴ φύγῃ μόρον. 281 οὐ γάρ τι μᾶλλον μὴ φύγῃς τὸ μόρσιμον. Ch. 895 θανόντα δ' οὔ τι μὴ προδῷς ποτέ. 225 τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον οὔ τι μὴ λίπω (sic Porsonus pro λείπω) ποτέ. Suppl. 755 οὐ μὴ — ἡμῶν χεῖρ' ἀπόσχωνται. Fr. 238 νέας γυναικὸς οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων ὀφθαλμός. Eodem modo οὐδὲ μή cum coniunctivo aoristi Suppl. 228 οὐδὲ μὴ 'ν (sic Turnebus pro οὐδὲ μὴν (μὴ pr. M). ‖ De particulis μὴ οὐ diximus s. v. μή p. 213, de οὐ μήν et οὐ μὴν — γε s. v. μήν p. 216. Aeschyli exempla ad solos pertinent coniunctivos aoristi.

8. οὐ cum aliis quibusvis particulis coniuncti exempla sub his quaerenda sunt particulis. Frequentissimum est οὐ γάρ, velut Pr. 296 οὐ γάρ ποτ' ἐρεῖς ὡς —. 718 οὐ γὰρ εὔβατος περᾶν. 766 οὐ γὰρ ῥητὸν αὐδᾶσθαι τόδε. 1064 οὐ γὰρ δή που τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος. Sept. 281 οὐ γάρ τι μᾶλλον μὴ φύγῃς τὸ μόρσιμον. 379 οὐ γὰρ σφάγια γίγνεται καλά. 592 οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει. Pers. 377 οὐ γὰρ τὸ μέλλον ἐκ θεῶν ἠπίστατο. 392 οὐ γὰρ — ἐφύμνουν. 851 οὐ γὰρ τὰ φίλτατα — προδώσομεν. Ag. 381 οὐ γὰρ ἔστιν ἔπαλξις. 506 οὐ γάρ ποτ' ηὔχουν. 1075 οὐ γὰρ τοιοῦτος ὥστε —. Ch. 250 οὐ γὰρ ἐντελής. 755 οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις. Eum. 207 οὐ γὰρ δόμοισι — πρόσφορον. 625 οὐ γάρ τι ταυτὸν —. 795 οὐ γὰρ νενίκησθε. Suppl. 874 οὐ γάρ μ' ἔθρεψαν. 927 οὐ γὰρ ξενοῦμαι. Fr. 69 οὐ γάρ τι μεῖζον ἄλλο τοῦδε πείσομαι. 248 οὐ γὰρ δακὼν ἀνῆκεν. 370 οὐ γὰρ ἐγγύθεν.

9. οὐ vocabulo ad quod pertinet praeponi solet, ut in locis plurimis supra indicatis: rarius postponitur, ut Pr. 753 ὅτῳ θανεῖν μέν ἐστιν οὐ πεπρωμένον. 919 εἴης φορητὸς οὐκ ἄν. 983 σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἄν. 786 συμβαίνει γὰρ οὐ τὰ μέν, τὰ δ' οὔ. 940 δαρὸν γὰρ οὐκ ἄρξει θεοῖς.

10. οὐ simpliciter positum, verbo ad quod refertur intellecto, ut Sept. 1048, ubi Antigonae dicenti ἤδη τὰ τοῦδ' οὐ διατετίμηται (hoc verbum corruptum) θεοῖς, praeco respondet οὔ, πρίν γε χώραν τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν. Ag. 1249 οὔκ, εἴπερ ἔσται γε. 1667 οὔκ, ἐὰν δαίμων Ὀρέστην δεῦρ' ἀπευθύνῃ μολεῖν. 1299 οὐκ ἔστ' ἄλυξις, οὔ, ξένοι, (ubi ὦ ξένοι Casaubonus) χρόνῳ πλέω (hoc corruptum).

11. οὐ vel iteratum vel cum aliis eiusdem familiae negationibus coniunctum fortiorem efficit negationem. Ag. 1634 ὃς οὐκ, ἐπειδὴ τῷδ' ἐβούλευσας μόρον, δρᾶσαι τόδ' ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνως. Pers. 430 κακῶν δὲ πλῆθος οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα στοιχηγοροίην οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι. Eum. 617 οὐπώποτ' εἶπον μαντικοῖσιν ἐν θρόνοις οὐκ ἀνδρός, οὐ γυναικός, οὐ πόλεως πέρι. Pers. 384 κοὐ μάλ' Ἑλλήνων στρατὸς κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδαμῇ καθίστατο. 214 οὔ σε βουλόμεσθα, μῆτερ, οὔτ' ἄγαν φοβεῖν λόγοις οὔτε θαρσύνειν. Pr. 215 οὐκ ἠξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν. 232 λόγον οὐκ ἔσχεν οὐδένα. 258 οὐκ ἄλλο γ' οὐδέν. 479 οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδέν. Ag. 632 οὐκ οἶδεν οὐδείς. Suppl. 391 οὐκ ἔχουσι κῦρος οὐδέν.

12. Formae disyllabae pauca sunt exempla. Pr. 932 πῶς δ' οὐχὶ ταρβεῖς; 952 Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται. Ag. 273 τί δ' οὐχί; Suppl. 476 πῶς οὐχὶ τἀνάλωμα γίγνεται πικρόν; 918 πῶς δ' οὐχί; Fr. 321 λευκός, τί δ' οὐχί;

Οὐδαῖος *Udaeus*, filius Cadmi. Schol. Eur. Phoen. 942 οἱ περιλειφθέντες τῶν σπαρτῶν (ἐν τῇ πρὸς Κάδμον μάχῃ), ὡς Αἰσχύλος (fr. 385) φησίν, ἦσαν Χθόνιος, Οὐδαῖος, Πέλωρος, Ὑπερήνωρ καὶ Ἐχίων. In aliquot codicibus Ἀγήνωρ pro Πέλωρος.

οὐδαμῇ *haudquaquam, nullo modo.* Pr. 256 αἰκίζεταί τε κοὐδαμῇ χαλᾷ κακῶν. 340 τὰ μέν σ' ἐπαινῶ κοὐδαμῇ λήξω ποτέ. Sic ex apogra-

phis pro κοὐδὲ μή. Pers. 385 κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδαμῇ καθίστατο, ubi οὐδαμῆι M, ut in aliorum quoque scriptorum codicibus non raro οὐδαμῇ et μηδαμῇ scribitur. ‖ Alterius formae οὐδαμά, de qua pluribus dixi in Lexico Sophocleo p. 364, unum est apud Aeschylum exemplum Suppl. 884 ὀλκὴ γὰρ οὔτοι πλόκαμον οὐδάμ' ἅζεται, ubi M οὐ δαμάζεται, quod correxit Pauwius.

οὐδαμοῦ *nusquam*. Suppl. 328 πόνου δ' ἴδοις ἂν οὐδαμοῦ ταυτὸν πτερόν. 442 ἄνευ δὲ λύπης οὐδαμοῦ καταστροφή. 471 κοὐδαμοῦ λιμὴν κακῶν. Improprie *nullo loco*. Pers. 498 θεοὺς δέ τις τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμοῦ. Similiter Soph. Ant. 183 τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω, de quo Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 54, 5 οὐδαμοῦ λέγω τοῦτον: ἀντὶ τοῦ ἐν οὐδεμιᾷ ψήφῳ τίθεμαι, οὐδενὸς ἄξιον λόγου.

οὐδαμῶς *haudquaquam*. Pr. 522 τόνδε δ' οὐδαμῶς καιρὸς γεγωνεῖν. Pers. 162 οὐδαμῶς ἐμαυτῆς οὖσ' ἀδείμαντος. Ag. 994 ἐμοὶ μὲν οὐδαμῶς ἄνευ φόβου. Ch. 190 οὐδαμῶς ἐπώνυμον φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη. 840 φάτιν — οὐδαμῶς ἐφίμερον. Suppl 280 Λιβυστικαῖς γὰρ· μᾶλλον ἐμφερέστεραι γυναιξίν ἐστε κοὐδαμῶς ἐγχωρίαις. 924 ἤκουσα τοὔπος οὐδαμῶς φιλόξενον. 998 ὀπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς. Simpliciter in responsione Pers. 240 716 οὐδαμῶς.

οὖδας *solum*. Pers. 163 κονίσας οὖδας. Ag. 503 ἰὼ πατρῷον οὖδας Ἀργείας χθονός. Suppl. 1030 τόδε μειλίσσοντες οὖδας.

οὐδέ *neque s. neque vero*.

1. οὐδέ post sententiam affirmativam. Pr. 102 προυξεπίσταμαι σκεθρῶς τὰ μέλλοντ', οὐδέ μοι ποταίνιον πῆμ' οὐδὲν ἥξει. 165 δάμναται οὐρανίαν γένναν οὐδὲ λήξει. 257 οὐδ' ἐστὶν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενον. 293 γνώσει δὲ τάδ' ὡς ἔτυμ' οὐδὲ μάτην χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι. 324 τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος. 546 οὐδ' ἐδέρχθης ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν; 586 ἅδην με πολύπλανοι πλάναι γεγυμνάκασιν, οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπα πημονὰς ἀλύξω. 716 ἀνήμεροι γὰρ οὐδὲ πρόσπλατοι ξένοις. 769 οὐδ' ἔστιν αὐτῷ τῆσδ' ἀποστροφὴ τύχης; ubi in sententia interrogativa positum est, ut οὐδὲ γάρ Ag. 1523 οὐδὲ γὰρ οὗτος δολίαν ἄτην οἴκοισιν ἔθηκε; Pr. 905 οὐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμαν. Sept. [273 Δίρκης τε πηγαῖς οὐδ' ἀπ' Ἰσμηνοῦ λέγω.] 428 ἐκπέρσειν πόλιν — φησὶν, οὐδὲ τὴν Διὸς Ἔριν πέδοι σκήψασαν ἐκποδὼν σχεθεῖν. 713 λέγοιτ' ἂν ὧν ἄνη τις, οὐδέ χρὴ μακράν. 809 οὐδ' ἀμφιλέκτως μὴν κατεσποδημένοι. 840 ἐξέπραξεν οὐδ' ἀπεῖπε. 980 οὐδ' ἵκεθ' ὡς κατέκτανεν. 1029 ἐγώ σφε θάψω, — οὐδ' αἰσχύνομαι. Pers. [586 οὐδ' ἔτι, ubi nunc οὐκέτι ex apogr.] 591 οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν ἐν φυλακαῖς. 732 Βακτρίων δ' ἔρρει πανώλης δῆμος, οὐδέ τις γέρων. ubi οὐ δή restitui. Ag. 167 οὐδ' ὅστις πάροιθεν ἦν μέγας — οὐδὲ λέξεται πρὶν ὤν (sic H. L. Ahrens pro οὐδὲν λέξαι πρὶν ὤν). 263 κλύοιμ' ἂν εὔφρων οὐδὲ σιγώσῃ φθόνος. 611 οὐδ' οἶδα τέρψιν οὐδ' ἐπίψογον φάτιν. 802 ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος, οὐδ' εὖ πραπίδων οἴακα νέμων. 888 πηγαὶ κατεσβήκασιν οὐδ' ἔνι σταγών. 980 οὐδὲ — θάρσος εὐπιθὲς ἵζει. 1022 οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ — Ζεὺς αὔτ' ἔπαυσε (Ζεὺς ἀπέπαυσε Ahrens). Ch. 472 δώμασιν ἔμμοτον τῶνδ' ἄκος οὐδ' ἀπ' ἄλλων ἔκτοθεν, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν. 1038 οὐδ' ἐφ' ἑστίαν ἄλλην τραπέσθαι Λοξίας ἐφίετο. Eum. 5 θελού-·ὸὲ πρὸς βίαν τινός. 24 Βρόμιος ἔχει τὸν χῶρον, οὐδ' ἀμνημονῶ. 49 οὐδ' αὖτε Γοργείοισιν εἰκάσω τύποις. 303 οὐδ' ἀντιφωνεῖς; 305 καὶ ζῶν με δαίσεις οὐδὲ πρὸς βωμῷ σφαγείς. 350 οὐδέ τις ἐστὶ συνδαίτωρ μετάκοινος. 394 ἔπι δέ μοι γέρας παλαιὸν οὐδ' ἀτιμίας κυρῶ. 472 τὸ πρᾶγμα μεῖζον ἤ τις οἴεται βροτὸς δικάζειν, οὐδὲ μὴν ἐμοὶ θέμις —. 562 δύαις λαπαδνὸν οὐδ' ὑπερθέοντ' ἄκραν. 917 δέξομαι Παλλάδος ξυνοικίαν οὐδ' ἀτιμάσω πόλιν. Suppl. 90 πίπτει δ' ἀσφαλὲς οὐδ' ἐπὶ νώτῳ. 137 ἀχείματόν μ' ἔπεμπε σὺν πνοαῖς φίλαις, οὐδὲ μέμφομαι. 644 αἰδοῦνται δ' ἱκέτας Διὸς —, οὐδὲ μετ' ἀρσένων ψῆφον ἔθεντο. Fr. 179, 3 ἔρριψεν οὐδ' ἥμαρτε.

2. οὐδέ post sententiam negativam. Pr. 212 οὐ κατ' ἰσχὺν οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερόν. 373 σὺ δ' οὐκ ἄπειρος οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου χρῄζεις. 989 οὐκ ἔστιν αἴκισμ' οὐδὲ μηχάνημα. 1077 οὐκ ἐξαίφνης οὐδὲ λαθραίως. Sept. 558 ὃς οὐκ ἐάσει γλῶσσαν — ἀλδαίνειν κακά, οὐδ' εἰσαμεῖψαι. 616 οὐχ ὡς ἄθυμον οὐδὲ λήματος κάκῃ. 910 διαλλακτῆρι δ' οὐκ ἀμεμφία φίλοις οὐδ' ἐπίχαρις Ἄρης. Pers. 242 οὔτινος δοῦλοι κέκληνται φωτὸς οὐδ' ὑπήκοοι. 362 οὐ ξυνεὶς δόλον Ἕλληνος ἀνδρὸς οὐδὲ τὸν θεῶν φθόνον. 588 οὐκέτι δασμοφοροῦσιν — οὐδ' (sic Brunckius pro οὔτ') ἐς γᾶν προπίτνοντες ἄρξονται. 810 οὐ θεῶν βρέτη ᾐδοῦντο συλᾶν οὐδὲ πιμπράναι νεώς. 865 πόρον οὐ διαβὰς Ἅλυος ποταμοῖο, οὐδ' ἀφ' ἑστίας συθείς. Ag. 805 οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενὸς οὐδ' ἀφίλως. 1013 οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος — οὐδ' ἐπόντισε σκάφος. Ch. 91 τῶνδ' οὐ πάρεστι θάρσος οὐδ' ἔχω τί φῶ. Eum. 58 τὸ φῦλον οὐκ ὄπωπα τῆσδ' ὁμιλίας, οὐδ' ἥτις αἶα — ἐπεύχεται. 70 αἷς οὐ μίγνυται θεῶν τις οὐδ' ἄνθρωπος οὐδὲ θήρ ποτε. 237 οὐ προστρόπαιον οὐδ' ἀφοίβαντον. 445 οὐκ εἰμὶ προστρόπαιος οὐδ' ἔχει μύσος. 665 οὐδ' ἐν σκότοισι νηδύος τεθραμμένη, ante quae verba excidit versus unus ad quem refertur οὐδέ. Non minus defectus est locus Sept. 1036 τούτου δὲ σάρκας ⏓ ⏑ ⏓ ⏑ – ⏑ – | ⏑ ⏓ ⏑ – ⏑ – ⏑ οὐδὲ κοιλογάστορες λύκοι σπάσονται, ubi lacunam indicavit Prienus. Suppl. 237 οὐ γὰρ Ἀργολὶς ἐσθὴς γυναικῶν οὐδ' ἀφ' Ἑλλάδος τόπων. 378 ὑμῖν δ' ἀρήγειν οὐκ ἔχω βλάβης ἄτερ, οὐδ' αὖ τόδ' εὔφρον. 894 οὐ γάρ μ' ἔθρεψαν οὐδ' ἐγήρασαν τροφῇ. 947 ταῦτ' οὐ πίναξίν ἐστιν ἐγγεγραμμένα οὐδ' ἐν πτυχαῖς βίβλων κατεσφραγισμένα. Pr. 320 σὺ δ' οὐδέπω ταπεινὸς οὐδ' εἴκεις κακοῖς. 690 οὐπώποτ' ηὔχουν ξένους μολεῖσθαι λόγους —, οὐδ' ὧδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα πήματα. 1008 τέγγει γὰρ οὐδὲν οὐδὲ μαλθάσσει. Sept. 398 κόσμον μὲν ἀνδρὸς οὔτιν' ἂν τρέσαιμ' ἐγώ, οὐδ' ἑλκοποιὰ γίγνεται τὰ σήματα. Ag. 290 οὔτι μέλλων οὐδ' ἀφρασμόνως ὕπνῳ νικώμενος. Ch. 708 οὔτοι κυρήσεις μεῖον ἀξίως (correxi ἀξίας) σέθεν, οὐδ' ἧσσον ἂν γένοιο δώμασιν φίλος. Eum. 299 οὔτοι σ' Ἀπόλλων οὐδ' Ἀθηναίας σθένος ῥύσαιτ' ἄν. οὐδὲ ter repetitum Suppl. 765 οὔτοι ταχεῖα ναυτικοῦ στολὴ στρατοῦ, οὐδ' ὅρμος, οὐδὲ πεισμάτων σωτηρία ἐς γῆν ἐνεγκεῖν, οὐδ' ἐν ἀγκυρουχίαις θαρσοῦσι. Quater repetitum fr. 156 μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ, | οὐδ' ἄν τι θύων οὐδ' ἐπισπένδων ἄνοις (οὔτ' — οὔτ' apud Stobaeum), | οὐδ' ἔστι βωμὸς (οὐ βωμός ἐστιν apud Stobaeum) οὐδὲ παιωνίζεται. Duplex οὐδέ, interposito οὐ Pr. 479 οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδέν, οὐδὲ βρώσιμον, οὐ χριστὸν οὐδὲ πιστόν. ubi probabilius est οὔτε — οὔτε, quorum prius ex apogr., alterum cum Blomfieldo restitui. Non magis ferendum οὐδὲ

— τε sequente τέ. Suppl. 238 οὐδὲ κηρύκων ὕπο, ἀπρόξενοί τε, ubi Hermannus οὔτε restituit, cui saepe τε respondet.

οὐδὲ γάρ *neque enim*. Pers. 652 οὐδὲ γὰρ ἄνδρας ποτ' ἀπώλλυ. Eum. 499 οὐδὲ γὰρ βροτοσκόπων μαινάδων τῶνδ' ἐφέρψει κότος τις ἐργμάτων. Utrobique οὔτε in M, quod correxerunt Brunckius et Elmsleius. οὐδὲ γάρ in sententia interrogativa supra memoravimus ex Ag. 1523.

3. οὐδέ *ne-quidem*, vel simplex vel cum aliis coniunctum particulis, οὐδ' ἄν, ἀλλ' οὐδέ, οὐδὲ μήν, οὐδὲ μή (cum coniunctivo aoristi secundi), οὐδέ περ. Pr. 215 οὐκ ἠξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν. 571 ὃν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει. Sept. 469 ὡς οὐδ' ἂν Ἄρης σφ' ἐκβάλοι πυργωμάτων. Pers. 429 οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα στοιχηγοροίην. 796 ἀλλ' οὐδ' ὁ μείνας νῦν ἐν Ἑλλάδος τόποις στρατὸς κυρήσει νοστίμου σωτηρίας. Ag. 170 οὐδὲ λέξεται πρὶν ὤν. Sic H. L. Ahrensius pro οὐδὲν λέξαι. Ch. 189 ἀλλ' οὐδὲ μήν νιν ἡ κτανοῦσ' ἐκείρατο. Eum. 228 οὐδ' ἂν δεχοίμην. Suppl. 228 οὐδὲ μὴ 'ν Ἅιδου θανὼν φύγῃ ματαίων αἰτίας πράξας τάδε. 416 οὐδ' ἐν Ἅιδου. 771 οὕτω γένοιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἔκβασις στρατοῦ. 958 δεδωμάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρᾷ χερί. Ch. 504 οὐδέ περ θανών. Suppl. 399 οὐδέ περ κρατῶν.

οὐδείς (feminini οὐδεμία nulla apud Aeschylum exempla sunt) substantive dictum *nemo*. Pr. 63 πλὴν τοῦδ' ἂν οὐδεὶς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι. 234 καὶ τοισίδ' οὐδεὶς ἀντέβαινε πλὴν ἐμοῦ. 504 οὐδείς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φλύσαι θέλων. 913 οὐδεὶς θεῶν — πλὴν ἐμοῦ. Ag. 632 οὐκ οἶδεν οὐδείς. 953 ἑκὼν γὰρ οὐδεὶς δουλίῳ χρῆται ζυγῷ. 1304 οὐδεὶς ἀκούει ταῦτα τῶν εὐδαιμόνων. Eum. 101 οὐδεὶς ὑπέρ μου δαιμόνων μηνίεται. 109 ὥραν οὐδενὸς κοινὴν θεῶν. Ag. 1212 ἔπειθον οὐδέν' οὐδέν.

2. οὐδείς adiective dictum *nullus*. Pr. 232 βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπώρων λόγον οὐκ ἔσχεν οὐδένα. 628 φθόνος μὲν οὐδείς. 800 θνητὸς οὐδείς. Sept. 872 δόλος οὐδείς. Pr. 103 πῆμ' οὐδέν. 454 ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ. 479 οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδέν. Ag. 332 πρὸς οὐδὲν ἐν μέρει τεκμήριον. 610 σημαντήριον οὐδέν. 792 δῆγμα δὲ λύπης οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται. 1170 ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσαν. Ch. 849 οὐδὲν ἀγγέλων σθένος. Eum. 410 ὁμοίας οὐδενὶ σπαρτῶν γένει. Suppl. 391 οὐκ ἔχουσι κῦρος οὐδέν. 735 μῆκος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρόνου. Fr. 244 ἄλγος δ' οὐδὲν ἅπτεται νεκροῦ.

3. Genere neutro οὐδέν *nihil*. Pr. 51 κοὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω. 341 προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπεις. 342 οὐδὲν ὠφελῶν ἐμοί. 876 οὐδὲν ἐκμαθοῦσα κερδανεῖς. 918 οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει. 963 πεύσει γὰρ οὐδὲν ὧν ἀνιστορεῖς ἐμέ. 984 ἐρεῖν ἔοικας οὐδέν ὧν χρῄζει πατήρ. 995 γνάψει γὰρ οὐδὲν τῶνδέ με. 1013 οὐδενὸς μεῖον σθένει. Sept. 600 ὁμιλίας κακῆς κάκιον οὐδέν. Pers. 209 ὁ δ' οὐδὲν ἄλλο γ' ἢ πτήξας δέμας παρεῖχε. 278 οὐδὲν γὰρ ἤρκει τόξα. 842 πλοῦτος οὐδὲν ὠφελεῖ. Ag. [170 οὐδὲν λέξαι vitiose pro οὐδὲ λέξεται.] 1031 οὐδὲν ἐπελπομένα ποτὲ καίριον ἐκτολυπεύσειν. 1139 οὐδέν ποτ' εἰ μὴ ξυνθανουμένην. 1212 ἔπειθον οὐδέν' οὐδέν. 1414 οὐδὲν τόδ' ἀνδρὶ τῷδ' ἐναντίον φέρων. Ch. 16 οὐδέν ποτ' ἄλλο. 445 οὐδὲν ἀξία. Eum. 407 ταρβῶ μὲν οὐδέν. 559 καλεῖ δ' ἀκούοντας οὐδέν. 651 οὐδὲν ἀσθμαίνων μένει. Suppl. 729 οὐδὲν ἔσται τῶνδε. 915 οὐδὲν ὤρθωσας φρενί. 1039 Πόθος ᾧ τ' οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει θέλκτορι Πειθοῖ. ‖ παρ' οὐδὲν τίθεσθαι *nihili pendere*. Ag. 229 κληδόνας πατρῴους παρ' οὐδὲν — ἔθεντο. Similiter Eum. 213 παρ' οὐδὲν ἧκέ σοι (sic Hermannus pro ἠρκέσω) — Διὸς πιστώματα. 846 880 παρ' οὐδὲν ἦραν. οὐδὲν εἶναι homines dicuntur nihil valentes: de quo usu v. Thes. vol. 5 p. 2371. Sic, omisso verbo ἐστί, Eum. 38 δείσασα γὰρ γραῦς οὐδέν. Suppl. 749 γυνὴ μονωθεῖσ' οὐδέν. 923 οἱ δ' ἐνθάδ' οὐδέν.

4. οὐδέν adverbialiter *non*, sed fortius quam *non*, *nullo modo*, *nulla ex parte*, pro quo Latini quoque *nihil* dicunt. Pr. 47 τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη. 179 δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς. 1008 τέγγει γὰρ οὐδέν. 1042 πάσχειν δὲ κακῶς ἐχθρὸν ὑπ' ἐχθρῶν οὐδὲν ἀεικές. Sept. 445 κεραυνὸν οὐδὲν ἐξῃκασμένον μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν. Pers. 756 πατρῷον δ' ὄλβον οὐδὲν αὐξάνειν. Ag. 1079 τὸν θεὸν καλεῖ οὐδὲν προσήκοντ' ἐν γόοις παραστατεῖν. 1244 κλύοντ' ἀληθῶς οὐδὲν ἐξῃκασμένα, ubi suspectum est οὐδέν, pro quo Schoemannus οὖσιν coniecit. Ch. 514 πυθέσθαι δ' οὐδὲν ἔστ' ἔξω δρόμου. 912 οὐδὲν σεβίζει γενεθλίους ἀράς; Eum. 730 ἐμεῖ τὸν ἰὸν οὐδὲν ἐχθροῖσιν βαρύν. 829 οὐδὲν αὐτοῦ δεῖ. Suppl. 751 βωμῶν ἀλέγοντες οὐδέν. 759 θεῶν οὐδὲν ἐπαΐοντες. 921 τοὺς θεοὺς οὐδὲν σέβει. Fr. 295 πιστὸν οὐδὲν μᾶλλον ἢ καπνοῦ σκιά. Pr. 833 οὐδὲν αἰνικτηρίως. Ag. 1391 χαίρουσαν οὐδὲν ἧσσον. Ch. 818 οὐδὲν ἐμφανέστερος. Sept. 991 σὺ δ' οὐδὲν ὕστερον μαθών. Eum. 251 οὐδὲν ὑστέρα νεώς.

οὐδέποτε *nunquam*, coniunctim non legitur apud Aeschylum, aliquoties vero divisim οὐδὲ — ποτε locis s. v. οὐδέ et ποτέ indicatis.

οὐδέπω *nondum*. Pr. 320 σὺ δ' οὐδέπω ταπεινός. Pers. 760 οἷον οὐδέπω τόδ' ἄστυ Σούσων ἐξεκείνωσεν. 814 κοὐδέπω κακῶν κρηπὶς ὕπεστιν. Ag. 296 λαμπὰς οὐδέπω μαυρουμένη.

οὖθαρ *uber*. Ch. 532 ἄτρωτον οὖθαρ ἦν.

οὐκέτι *non amplius*. In libris plerumque sic, rarius divisim οὐκ ἔτι scriptum. Rectum est οὐκέτι, de quo dixi in Lex. Sophocleo p. 367. Pr. 520 τοῦτ' οὐκέτ' ἂν (sic ex apogr. pro οὐκ ἂν οὖν) πύθοιο, μηδὲ λιπάρει. Pers. 485 οὐκέτι περσονομοῦνται, οὐκέτι (sic ex apogr. pro οὐδ' ἔτι) δασμοφοροῦσιν. Ag. 328 οὐκέτ' ἐξ ἐλευθέρου δέρης ἀποιμώζουσι. 1176 ὁ χρησμὸς οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων ἔσται δεδορκώς. 1183 φρενώσω δ' οὐκέτ' ἐξ αἰνιγμάτων. Ch. 1050 οὐκέτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ.

οὔκουν et οὐκοῦν. De discrimine significationis inter οὐκοῦν et οὔκουν v. Apollonius in Bekk. Anecd. p. 525 526 et Ammonius p. 105. Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 57, 10 οὐκοῦν: περισπώμενον μὲν συλλογιστικὴν διάνοιαν ἔχει, παροξυνόμενον δὲ διττῶς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐκλαμβάνεται, ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ μόλις ἐπ' ἀποφάσεως ταττόμενον, ποτὲ δὲ καθ' ὑπέρθεσιν· οὔκουν ἐάσεις — οὐκ ἐάσεις οὖν. καὶ παρ' Ἀριστοφάνει (fr. 518) "οὔκουν μ' ἐάσεις ἀναμετρήσασθαι τάδε;" ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐάσεις οὖν με. De utroque dixerunt Hermannus ad Viger. p. 794 795 et L. Dindorfius in Thesauro vol. 5 p. 2378. Significationis discrimen quod statuunt grammatici parum curarunt librarii, qui saepe οὐκοῦν scripserunt ubi οὔκουν scribendum erat.

1. οὔκουν sine interrogatione in negationibus

non ergo. Pr. 322 οὔκουν ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλῳ πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς. 518 οὔκουν ἂν ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην.

2. οὔκουν in interrogatione *nonne ergo*, ubi responsum affirmativum exspectatur. Pr. 52 οὔκουν ἐπείξει; 377 οὔκουν, Προμηθεῦ, τοῦτο γιγνώσκεις; 616 οὔκουν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί; Eum. 725 οὔκουν δίκαιον τὸν σέβοντ' εὐεργετεῖν; Suppl. 300 οὔκουν (οὐκοῦν M) πελάζει Ζεὺς ἐπ' εὐκραίρῳ βοΐ;

3. οὐκοῦν (συλλογιστικόν, ut grammatici appellant) significat *ergo*, sine interrogatione, licet haec ipsa significatio ex interrogatione orta sit, ut monuit Hermannus. Aliter enim inesse non posset negatio οὐκ. Sept. 248, ubi choro dicenti στένει πόλισμα γῆθεν, ὡς κυκλουμένων, Eteocles respondet οὐκοῦν ἔμ' ἀρκεῖ τῶνδε βουλεύειν πέρι. ubi tamen etiam interrogationi locus est οὔκουν — πέρι; [Ib. 217 οὐκοῦν (sic M a m. rec. pro οὔκουν) τάδ' ἔσται πρὸς θεῶν, scriptura interpolata pro καὶ γὰρ τάδ' ἔσται, quod ego restitui.] Suppl. 838 οὐκοῦν οὐκοῦν τιλμοὶ τιλμοί, quod schol. per εἰ δὲ μή explicat.

οὖλον *gingiva*, de quo voc. v. Thes. vol. 5 p. 2383. Ch. 898 οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα.

οὐλόφρων i. q. Homericum ὀλοόφρων, *cui mens est perniciosa* s. *qui perniciem alicui machinatur*. Suppl. 750 οὐλόφρονες δὲ καὶ δολιομήτιδες. Sic Valckenarius pro δουλόφρονες.

οὖν particula συλλογιστική, quae argumentationi ex praegressis faciendae servit, ut Latina *ergo*, *igitur*, in sententiis vel positivis vel interrogativis. Nec raro non tam argumentationi, quae proprie dicitur, quam sermoni continuando et nectendo servit, ut apud Latinos *igitur*. Ch. 931 στένωμεν οὖν καὶ τῶνδε συμφορὰν διπλῆν. Eum. 219 εἰ τοῖσιν οὖν κτείνουσιν ἀλλήλους χαλᾷς. Suppl. 392 μή τί ποτ' οὖν γενοίμαν ὑποχείριος. [Pr. 520 οὐκ ἂν ὀυν (sic) vitiose pro οὐκέτ' ἄν, quod restitutum ex apogr.]

Frequenter post pronomen interrogativum τίς. Pr. 515 τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστρόφος; 771 τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἔστιν; Sept. 1064 τίς οὖν ἂν τὰ πίθοιτο; Ch. 114 τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῇδε προστιθῶ στάσει; Eum. 390 τις οὖν τάδ' οὐχ ἅζεται; Suppl. 19 τίν' ἂν οὖν χώραν εὔφρονα μᾶλλον τῆσδ' ἀφικοίμεθα; 217 τίν' οὖν κικλήσκω τῶνδε δαιμόνων ἔτι; 317 τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῆσδε βλαστημὸν λέγεις; Sept. 208. Pers. 787. Suppl. 314 τί οὖν; Sept. 704 τί οὖν ἔτ' ἂν σαίνοιμεν ὀλέθριον μόρον; Eum. 902 τί οὖν μ' ἄνωγας τῇδ' ἐφυμνῆσαι χθονί; Suppl. 306 τί οὖν ἔτευξεν ἄλλο δυσπότμῳ βοΐ; Et post particulas interrogativas, Pers. 243 πῶς ἂν οὖν μένοιεν; Ch. 171 πῶς οὖν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω; 766 πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον; Suppl. 297 πῶς οὖν τελευτᾷ βασιλέων νείκη τάδε; 339 πῶς οὖν πρὸς ὑμᾶς εὐσεβὴς ἐγὼ πέλω; Post μῶν, Ch. 177 μῶν οὖν Ὀρέστου κρύβδα δῶρον ἦν (sic Blomfieldus pro ἦ) τόδε;

οὖν cum aliis particulis coniunctum. ἀλλ' οὖν. Pr. 1058 ἀλλ' οὖν ὑμεῖς — τόπων μετά που χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε. 1071 ἀλλ' οὖν μέμνησθε. [Sept. 218 ἀλλ' οὖν θεοὺς τοὺς τῆς ἁλούσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος. Scriptura interpolata pro ἐπεὶ θεοὺς | ἕδρας ἁλούσης —, de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. LVI. ‖ γὰρ οὖν. Ag. 524 καὶ γὰρ οὖν πρέπει. 674 Μενέλεων γὰρ οὖν πρῶτόν τε καὶ μάλιστα προσδόκα μολεῖν. Eum. 369 μάλα γὰρ οὖν ἁλομένα. Fr. 305 δύο γὰρ οὖν μορφὰς φανεῖ. ‖ δ' οὖν. Pr. 226 ὃ δ' οὖν ἐρωτᾶτε, — τοῦτο δὴ σαφηνιῶ. 935 ὁ δ' οὖν ποιείτω. Sept. 810 βαρέα δ' οὖν ὅμως φράσω. Ag. 34 γένοιτο δ' οὖν. 224 ἔτλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι. 255 πέλοιτο δ' οὖν. 675 εἰ δ' οὖν τις ἀκτὶς ἡλίου νιν ἱστορεῖ. 1042 εἰ δ' οὖν ἀνάγκη τῆσδ' ἐπιρρέποι τύχης. 1568 ἐγὼ δ' οὖν ἐθέλω. Ch. 571 εἰ δ' οὖν ἀμείψω βαλόν. 579 σὺ δ' οὖν σὺ μὲν φύλασσε. Eum. 226 σὺ δ' οὖν δίωκε. 887 σὺ δ' οὖν μένοις ἄν.

εἴτ' οὖν dialectice inferendo contrario servit. Ch. 683 εἴτ' οὖν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων, εἴτ' οὖν μέτοικον — θάπτειν. Ag. 491 εἴτ' οὖν ἀληθεῖς, εἴτ' ὀνειράτων δίκην. 843 εἴτ' οὖν θανόντος, εἴτε καὶ ζῶντος πέρι λέγω. Fr. 257 εἰ θέλεις εὐεργετεῖν εἴτ' οὖν κακουργεῖν. 318 εἴτ' οὖν σοφιστής.

μὲν οὖν. Pr. 827 ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων. Ch. 700 ἐγὼ μὲν οὖν ξένοισιν — ἂν ἤθελον γνωστὸς γενέσθαι. Suppl. 135 πλάτα μὲν οὖν λινορραφοῦς τε δρόμος — δορός. Sept 615 δοκῶ μὲν οὖν σφε μηδὲ προσβαλεῖν πύλαις. Pers. 1032 καὶ πλέον ἢ παπαῖ μὲν οὖν. Ag. 1040 μισόθεον μὲν οὖν. 1395 ὑπερδίκως μὲν οὖν. Ch. 999 δίκτυον μὲν ὀὖν. Eum. 38 ἀντίπαις μὲν οὖν. ‖ μήτ' οὖν. Ag. 359 μήτε μέγαν μήτ' οὖν νεαρῶν τινά. 474 μήτ' εἴην πτολιπόρθης μήτ' οὖν αὐτὸς ἁλοὺς ὑπ' ἄλλων βίον κατίδοιμι. ‖ οὔτ' οὖν. Eum. 412 οὔτ' ἐν θεαῖσι πρὸς θεῶν ὁρωμένας, οὔτ' οὖν βροτείοις ἐμφερεῖς μορφώμασιν. ‖ περ οὖν. Ag. 607 οἷάνπερ οὖν ἔλειπε. 1171 ὥσπερ οὖν ἔχει. 1427 ὥσπερ οὖν φονολιβεῖ τύχᾳ φρὴν ἐπιμαίνεται. Ch. 96 ὥσπερ οὖν ἀπώλετο πατήρ. 880 ὥσπερ οὖν ἐκτείναμεν.

οὕνεκα et ἕνεκα. De hac particula et grammaticorum de ea observationibus quum in Thes. vol. 5 p. 1055—1059 dictum sit, hic satis erit monuisse poetas Atticos duabus usos esse formis, prout metro commodum erat, ἕνεκα et οὕνεκα, in oratione prosa Atticorum solum usitatum esse ἕνεκα, neminem vero Atticorum Ionico εἵνεκα esse usum, quod librarii tragicis et Aristophani non raro pro οὕνεκα intulerunt, excepto tamen Sophocle, apud quem ἕνεκα et εἵνεκα nusquam legitur, sed constanter οὕνεκα, et Aeschylo, apud quem ἕνεκα semel legitur Ag. 800, εἵνεκα vero semel tantum pro οὕνεκα illatum est Suppl. 188. Est autem οὕνεκα ex οὗ ἕνεκα (*quapropter*) contractum, ut ὁθούνεκα (quo semel usus est Aeschylus pro ὅτι Pr. 330 ζηλῶ σ' ὁθούνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς) ex ὅτου ἕνεκα ortum est, sed abusu quodam factum est ut οὕνεκα etiam pro simplici ἕνεκα diceretur et οὕνεκα non solum coniunctio esset, idem quod ὅτι (*quod*, *quia*) significans, sed etiam praepositio, *propter* significans. Pauca sunt inscriptionum recentiorum exempla, in quibus εἵνεκα, εἵνεκεν et ἕνεκεν reperitur, quae enumeravit Weckleinius iu *Curis epigraphicis* p. 39, ex quibus non potest colligi veteres Atticos Ionico εἵνεκα uti maluisse quam οὕνεκα dicere.

οὕνεκα coniunctio *quia*. Suppl. 639 οὕνεκ' ᾤκτισαν ἡμᾶς. Fr. 303 οὕνεκ' ἐκεῖ ἄνθεα λειμώνια.

οὕνεκα *propter*, praepositio, genitivo quem regit vel praeposita vel postposita. Ag. 823 γυναικὸς οὕνεκα. Suppl. 477 γυναικῶν οὕνεκα. 1015 ἐμῆς ὀπώρας οὕνεκα. 1007 ὧν πολὺς πό-

νος, πολὺς δὲ πόντος οὕνεκ' ἠρόθη (sic Heathius pro οὖν ἐκληρώθη) δορί. Pr. 345 τοῦδ' οὕνεκα. Suppl. 188 παντὸς οὕνεκα (sic Heathius pro εἵνεκα).

οὔποτε *nunquam*, in libris vel sic vel divisim οὔ ποτε, *haud unquam*, scriptum reperitur, quemadmodum μήποτε vel μή ποτε scribitur, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 299. Nec raro inter μή vel οὐ et ποτέ alia ponuntur vocabula, de quo dicetur s. v. ποτέ. Pr. 174 οὔποτ' ἀπειλὰς πτήξας. 550 οὔποτε θνατῶν τὰν Διὸς ἁρμονίαν ἀνδρῶν παρεξίασι βουλαί. 688 οὔποτ' οὔποτ' ηὔχουν. 650 οὔποτ' ἀνδρὶ τῷδε κηρυκευμάτων μέλει. Ag. 1044 οἱ δ' οὔποτ' ἐλπίσαντες ἤμησαν καλῶς. 1058 ὡς οὔποτ' ἐλπίσασι τήνδ' ἕξειν χάριν. 1186 τὴν γὰρ στέγην τήνδ' οὔποτ' ἐκλείπει χορός. Eum. 132 μέριμναν οὔποτ' ἐκλιπὼν πόνου. 175 οὔποτ' — ἐλευθεροῦται. 551 πανώλεθρος δ' οὔποτ' ἂν γένοιτο. 561 τὸν οὔποτ' αὐχοῦντα. [698 οὔποθ' εὑρήσεις ποτόν.] 857 ὅσην παρ' ἄλλων οὔποτ' ἂν σχέθοις βροτῶν.

οὔπω *nondum*. Pr. 982 οὔπω σωφρονεῖν ἐπίσταται. Sept. 514 κοὔπω τις εἶδε Ζῆνά του (sic Elmsleius pro που) νικώμενον. Pers. 645 τὸν οἷον οὔπω Περσὶς αἶ' ἐκάλυψεν. Ag. 678 μηχαναῖς Διὸς οὔπω θέλοντος ἐξαναλῶσαι γένος. 1112 οὔπω ξυνῆκα. Ch. 777 οὔπω. Fr. 155 κοὔπω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων. 239 οὔπω τις Ἀκτέων' ἄθηρος ἡμέρα — ἔπεμψεν. ‖ οὐ — πω, aliis vocabulis interpositis. Pr. 27 ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω. Pers. 179 οὔ τί πω τοιόνδ' ἐναργὲς εἰδόμην. Ch. 747 οὔ τί πω τοιόνδε πῆμ' ἀνεσχόμην. Eum. 590 οὐ κειμένῳ πω τόνδε κομπάζεις λόγον. Fr. 280, 5 οὐ κέκραγά πω τὸ γενναῖον μέλος.

οὐπώποτε *nunquam antea*. Eum. 616 οὐπώποτ' εἶπον.

οὐράνη *matula*. Fr. 179 τὴν κάκοσμον οὐράνην.

οὐρανίζω *coelum attingo*. Photius p. 361, 11 οὐρανιζέτω: πρὸς τὸν οὐρανὸν διικνείσθω. Αἰσχύλος. οὐρανίζετο: πρὸς τὸν οὐρανὸν διικνεῖτο. Altera glossa est etiam apud Hesychium et in Bachmanni Anecd. vol. 1. p. 322, 19. ubi corrupte οὐράνιζεν· τὸ πρὸς etc. Comparandum autem cum hoc verbo verbum est προσαιθρίζειν, quod restitui Aeschylo Agam. v. 301. Tertium huiusmodi verbum annotavit Hesychius, προσαυρίζουσα χερσαίᾳ τροχῇ: ὑπὸ τῆς αὔρας ἡ νοτὶς προσπίπτουσα τῇ τροχῇ. δύναται δὲ οἷον καταλαμβάνουσα· ἐπαυρεῖν γὰρ τὸ καταλαμβάνειν καὶ ἐπιτυγχάνειν. in quibus facile est hunc Aeschyli, nisi fallor, versum agnoscere, νοτὶς προσαυρίζουσα χερσαίᾳ τροχῇ.

οὐράνιος *coelestis*. Pr. 164 δάμναται οὐρανίαν γένναν. 430 οὐράνιον πόλον. 1049 τῶν οὐρανίων ἄστρων διόδους. Ag. 90 θεῶν — τῶν τ' οὐρανίων τῶν τ' ἀγοραίων. De precibus ad coelum missis Suppl. 808 οὐράνια μέλη λιτανὰ θεοῖσι. ‖ De calamitate divinitus orta Pers. 573 ἀμβόασον οὐράνι' ἄχη. Similiter Soph. Ant. 418 τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄχος.

οὐρανομήκης *coelum proceritate sua attingens*. Ag. 92 οὐρανομήκης λαμπὰς ἀνίσχει.

οὐρανόνικος *coelum s. coelestes superans*. Suppl. 165 175 κοννῶ δ' ἄταν γαμετᾶς οὐρανόνικον.

Οὐρανός *Uranus*. Pr. 205 Τιτᾶνας, Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα.

οὐρανός *coelum*. Pr. 349 κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὤμοιν ἐρείδων. 896 τινὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ. Sept. 401 ἄστροισι μαρμαίρουσαν οὐρανοῦ κυρεῖν. 442 εἰς οὐρανὸν πέμπει — ἔπη. Pers. 499 γαῖαν οὐρανόν τε προσκυνῶν. Sept. 388 φλέγονθ' ὑπ' ἄστροις οὐρανόν. Ag. 560 ἐξ οὐρανοῦ γὰρ κἀπὸ γῆς λειμώνιαι δρόσοι κατεψάκαζον. Eum. 905 ἔκ τε ποντίας δρόσου ἐξ οὐρανοῦ τε. Suppl. 214 Ἀπόλλω φυγάδ' ἀπ' οὐρανοῦ θεόν. Fr. 41, 1 ἐρᾷ μὲν ἁγνὸς οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα. et v. 3 ὄμβρος δ' ἀπ' εὐνάοντος οὐράνου πεσών. Fr. 155 οὑμὸς δὲ πότμος οὐρανῷ κυρῶν ἄνω. 214 εἴ μοι γένοιτο φᾶρος ἶσον (οἷον?) οὐρανῷ.

οὐρανοστεγής *coelum sustinens*. Fr. 298 Ἄτλαντος παῖδες — πατρὸς μέγιστον ἆθλον οὐρανοστεγῆ κλαίεσκον.

οὐρανοῦχος *coelum tenens*. Ch. 760 οὐρανοῦχον ἀρχὰν σέβειν.

οὐρίζω *secundo flatu propello s. proveho*. Pers. 602 τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμον' οὐριεῖν τύχης. Ch. 316 τί σοι φάμενος ἢ τί ῥέξας τύχοιμ' ἂν καθ' ἓν οὐρίσας;

οὔριος *secundus, feliciter procedens*. Ch. 814 πρᾶξιν οὐρίαν θέλων. De deo favente Suppl. 594 οὔριος Ζεύς. Frequens locis cognomen οὔριος, de quo v. Thes. vol. 5 p. 2411.

οὐριοστάτης *prospere institutus*. Ch. 821 θῆλυν οὐριοστάταν — νόμον θήσομεν.

οὖρος *ventus secundus*. Sept. 690 ἴτω κατ' οὖρον. 854 γόων, ὦ φίλαι, κατ' οὖρον ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν πίτυλον. Pers. 481 κατ' οὖρον οὐκ εὔκοσμον αἴρονται φυγήν.

οὖς *auris*. Sept. 25 de Tiresia ἐν ὠσὶ νωμῶν καὶ φρεσίν. 915 δόμων μάλ' ἀχὰν ἐς οὖς προπέμπει δαϊκτὴρ γόος. Sic Elmsleius pro ἀχάεσσα τούς. Pers. 605 βοᾷ δ' ἐν ὠσὶ κέλαδος. Ch. 56 δι' ὤτων φρενός τε δαμίας περαῖνον. 380 τοῦτο διαμπερὲς οὖς ἵκεθ' ἅπερ τι βέλος. Sic correxit Schuetzius quod est in M διαμπερισῶς, ab eadem manu in διαμπερὲς ὡς mutatum. Fr. 125 ἄκου' ἀν' οὖς ἔχων.

οὐτάζω *vulnero*. Ag. 1344 τίς πληγὴν ἀὐτεῖ καιρίως οὐτασμένος;

οὐτάω *vulnero*. Ch. 640 ξίφος διανταίαν ὀξυπευκὲς οὐτᾷ. Sic Hermannus pro σοῦται. Scholiasta, τὸ δὲ ξίφος τῆς Δίκης τὸ ἔχον πικρίαν ἀντικρὺ ὁρμᾷ.

οὔτε *neque*, respondente in altera sententiae parte οὔτε. Pr. 21 ἵν' οὔτε φωνὴν οὔτε του μορφὴν βροτῶν ὄψει. 106 οὔτε σιγᾶν οὔτε μὴ σιγᾶν τύχας οἷόν τέ μοι τάσδ' ἐστί. 796 ἃς οὔθ' ἥλιος προσδέρκεται ἀκτῖσιν οὔθ' ἡ νύκτερος μήνη ποτέ. Sept. 355 οὔτε μεῖον οὔτ' ἴσον λελιμμένοι. 507 οὔτ' εἶδος οὔτε θυμὸν οὔθ' ὅπλων σχέσιν μωμητός. 656 οὔτε κλάειν οὔτ' ὀδύρεσθαι πρέπει. Pers. 14 κοὔτε τις ἄγγελος οὔτε τις ἱππεὺς ἄστυ τὸ Περσῶν ἀφικνεῖται. 215 οὔ σε βουλόμεσθα, μῆτερ, οὔτ' ἄγαν φοβεῖν λόγοις οὔτε θαρσύνειν. Ag. 247 τὰ δ' ἔνθεν οὔτ' εἶδον οὔτ' ἐννέπω. 496 οὔτ' ἄναυδος οὔτε σοι δαίων φλόγα. Ch. 258 οὔτ' ἀετοῦ γένεθλ' ἀποφθείρας πάλιν πέμπειν ἔχοις ἂν σήματ' εὐπιθῆ βροτοῖς, οὔτ' ἀρχικός σοι πᾶς ὅδ' αὐανθεὶς πυθμὴν βωμοῖς ἀρήξει. Eum. 55 κόσμος οὔτε πρὸς θεῶν ἀγάλματα φέρειν δίκαιος οὔτ' ἐς ἀνθρώπων στέγας. 411 ὁμοίας οὐδενὶ σπαρτῶν γένει, οὔτ' ἐν θεαῖσι πρὸς θεῶν ὁρωμένας οὔτ' οὖν βροτείοις ἐμφερεῖς μορφώμασιν. 706 οὔτ' ἐν Σκύθαισιν οὔτε Πέλοπος ἐν τόποις. Fr. [156 οὔτε — οὔτε Stobaeus, ubi alii recte οὐδὲ — οὐδέ.] 169

ἃς οὔτε πέμφιξ ἡλίου προσδέρκεται οὔτ' ἀστερωπὸν ὄμμα Λητῴας κόρης. 198 ἵν' οὔτ' ἄροτρον οὔτε γατόμος τέμνει δίκελλ' ἄρουραν. 245 ἔνθ' οὔτε μίμνειν ἄνεμος οὔτ' ἐκπλεῖν ἐᾷ. 299 οὔτε πολλὰ τραύματ' ἐν στέρνοις λαβὼν θνήσκει τις —, οὔτ' ἐν στέγῃ τις ἥμενος παρ' ἑστίᾳ φεύγει. 814 οὔτε δῆμος οὔτ' ἔτης ἀνήρ.

οὔτε — οὔτε — οὔτε. Pr. 459 ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ οὔτ' ἀνθεμώδους ἦρος οὔτε καρπίμου θέρους βέβαιον. [Ag. 69 οὔθ' ὑποκάων οὔθ' ὑπολείβων οὔτε δακρύων, ubi οὔτε δακρύων recte delevit Paleius. Quater repetitum Sept. 664 ἀλλ' οὔτε νιν φυγόντα μητρόθεν σκότον, οὔτ' ἐν τροφαῖσιν οὔτ' ἐφηβήσαντά πω, οὔτ' ἐν γενείου συλλογῇ τριχώματος Δίκη προσεῖπε καὶ κατηξιώσατο, οὔτ' ἐν πατρῴας μὴν χθονὸς κακουχίᾳ οἶμαί νιν αὐτῷ νῦν παραστατεῖν πέλας.

οὔτε, omisso in priore sententiae parte οὔτε. Ag. 532 Πάρις γὰρ οὔτε συντελὴς πόλις ἐξεύχεται. [Ch. 294 δέχεσθαι δ' οὔτε συλλύειν τινά.]

οὔτε — οὐ. Pr. 450 κοὔτε πλινθυφεῖς δόμους προσείλους ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν, cuiusmodi exempla plura ex tragicis et aliunde collegit Schaeferus ad Lamb. Bos. Ellips. p. 229. In versibus interpolatoris Ch. 291 τοῖς τοιούτοις οὔτε κρατῆρος μέρος εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσπόνδου λιβός, quum sequatur βωμῶν τ' ἀπείργειν, non tam οὔτε et οὐ sibi respondent quam οὔτε et τε, ut Pr. 244 οὔτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε ἔχρῃζον, εἰσιδοῦσά τ' ἠλγύνθην κέαρ. 260 οὔτ' ἐμοὶ λέγειν καθ' ἡδονὴν, σοί τ' ἄλγος. Suppl. 238 οὔτε κηρύκων ὕπο ἀπρόξενοί τε. Sic Hermannus pro οὐδέ. Ch. 71 θιγόντι δ' οὔτι νυμφικῶν ἑδωλίων ἄκος, πόροι τε πάντες cet. οὔτι in οὔτε mutavit Bothius.] ‖ οὔτε — οὐ — οὔτε. Pr. 479 οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδέν, οὔτε (sic ex apogr. pro οὐδέ) βρώσιμον, οὐ χριστόν, οὔτε (sic Blomfieldus pro οὐδέ) πιστόν.

οὔτε γάρ vitiose scriptum pro οὐδὲ γάρ Pers. 652 et Eum. 499. In versu spurio Ag. 1521 οὔτ' ἀνελεύθερον οἶμαι θάνατον τῷδε γενέσθαι aut οὐκ scribendum cum Schuetzio aut οὐδ'.

οὐτιδανός *vilis*. Sept. 361 γᾶς δόσις οὐτιδανοῖς ἐν ῥοθίοις φορεῖται.

οὔτις *nemo*. Pr. 50 ἐλεύθερος γὰρ οὔτις ἐστὶ πλὴν Διός. 467 οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ. Ag. 1333 οὔτις ἀπειπὼν εἴργει μελάθρων. Ch. 637 σέβει γὰρ οὔτις τὸ δυσφιλὲς θεοῖς. 1033 τόξῳ γὰρ οὔτις πημάτων προσίξεται. Suppl. 595 ὑπ' ἀρχᾶς δ' οὔτινος θοάζων. 597 οὔτινος ἄνωθεν ἡμένου. ‖ Adjective *nullus*. Pr. 445 μέμψιν οὔτιν' ἀνθρώποις ἔχων. Sept. 51 οἶκτος δ' οὔτις ἦν διὰ στόμα. 397 κόσμον μὲν ἀνδρὸς οὔτιν' ἂν τρέσαιμ' ἐγώ. Pers. 179 οὔτι πω τοιόνδ' ἐναργὲς εἰδόμην. 242 οὔτινος δοῦλοι κέκληνται φωτός. 414 ἀρωγὴ δ' οὔτις ἀλλήλοις παρῆν. Ag. 185 μάντιν οὔτινα ψέγων. 466 οὔτις ἀλκά. 1099 προφήτας δ' οὔτινας ματεύομεν. Ch. 71 θιγόντι δ' οὔτι νυμφικῶν ἑδωλίων ἄκος. Ag. 396 οὔτις θεῶν. Ch. 565 θυρωρῶν οὔτις. 747 οὔτι πω τοιόνδε πῆμ' ἀνεσχόμην. 1018 οὔτις μερόπων. Eum. 197 οὔτις εὐφιλὴς θεῶν. 314 οὔτις ἀφ' ἡμῶν μῆνις ἐφέρπει. 426 ἄλλης ἀνάγκης (ἄλλαις ἀνάγκαις Bothius) οὔτινος (recte ἤ τινος in apogr. Flor.) τρέων κότον. 588 οὔτις ἄρνησις πέλει. 648 οὔτις ἔστ' ἀνάστασις. 666 οἷον ἔρνος οὔτις ἂν τέκοι θεός. 705 οἷον οὔτις ἀνθρώπων ἔχει. 736 μήτηρ γὰρ οὔτις ἐστί. Suppl. 6 οὔτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν — γνωσθεῖσαι. 97 βίαν δ' οὔτιν' ἐξοπλίζει. 647 ὃν οὔτις ἂν δόμος ἔχοι. Fr. 196 ἐλέσθαι δ' οὔτιν' ἐκ γαίας λίθον ἕξεις.

οὔτι *non, haudquaquam*. Pr. 172 καί μ' οὔτι (sic ex apogr. pro οὔτοι) μελιγλώσσοις πειθοῦς ἐπαοιδαῖσιν θέλξει. Sept. 475 οὔτι μάργων ἱππικῶν φρυαγμάτων βρόμον φοβηθείς. 536 οὔτι παρθένων ἐπώνυμον φρόνημα. Ag. 290 οὔτι μέλλων. 995 σπλάγχνα δ' οὔτι ματᾴζει. (Sic Casaubonus pro οὔτοι, rectius quam alii qui servato οὔτοι in versu strophico 982 εὐπιθές in εὐπειθές mutarunt.) 1248 οὔτι Παιὼν τῷδ' ἐπιστατεῖ λόγῳ. Ch. 420 τὰ δ' οὔτι θέλγεται. Eum. 621 ὅρκος γὰρ οὔτι Ζηνὸς ἰσχύει πλέον. 627 οὔτι θουρίοις τόξοις ἑκηβόλοισιν. 1020 οὔτι μέμψεσθε συμφορὰς βίου. Suppl. 516 οὔτι δαρὸν χρόνον ἐρημώσει πατήρ. ‖ οὔτι μή cum coniunctivo aoristi. Sept. 199 οὔτι μὴ φύγῃ μόρον. Ch. 895 θανόντα δ' οὔτι μὴ προδῷς ποτέ. Sed Ag. 1640 ζεύξω βαρείαις οὔτι μὴ σειραφόρον κριθῶντα πῶλον recte Passovius οὔτι μοι restituit.

οὔτοι *non sane, profecto non*. Sept. 236 οὔτοι φθονῶ σοι δαιμόνων τιμᾶν γένος. Ag. 940 οὔτοι γυναικός ἐστιν ἱμείρειν μάχης. 1055 οὔτοι θυραίαν τήνδ' ἐμοὶ σχολὴ πάρα τρίβειν. 1316 οὔτοι δυσοΐζω. Ch. 269 οὔτοι προδώσει Λοξίου μεγασθενὴς χρησμός. 534 οὔτοι μάταιον ἂν τόδ' ὄψανον πέλοι. 707 οὔτοι κυρήσεις μεῖον ἀξίας σέθεν. 854 οὔτοι φρέν' ἂν κλέψειεν ὠμματωμένην. 914 οὔτοι σ' ἀπέρριψα. Eum. 48 οὔτοι γυναῖκας, ἀλλὰ Γοργόνας λέγω. 64 οὔτοι προδώσω. 185 οὔτοι δόμοισι τοῖσδε χρίμπτεσθαι πρέπει. 299 οὔτοι σ' Ἀπόλλων οὐδ' Ἀθηναίας σθένος ῥύσαιτ' ἄν. 881 οὔτοι καμοῦμαι. Suppl. 365 οὔτοι κάθησθε δωμάτων ἐφέστιοι ἐμῶν. 510 οὔτοι πτερωτῶν ἁρπαγαῖς σ' ἐκδώσομεν. 513 οὔτοι τι θαῦμα δυσφορεῖν φόβῳ φρενός. 764 οὔτοι ταχεῖα ναυτικοῦ στολὴ στρατοῦ. 884 ὁλκὴ γὰρ οὔτοι πλόκαμον οὐδάμ' ἅζεται. 893 οὔτοι φοβοῦμαι δαίμονας τοὺς ἐνθάδε. 934 οὔτοι δικάζει ταῦτα μαρτύρων ὕπο Ἄρης. Fr. 339 οὔτοι (sic correctum pro οὔτι) μ' ἄπειρον τῆσδε τῆς προσῳδίας.

οὗτος αὕτη τοῦτο *hic haec hoc*. Hoc pronomen vel adiective vel substantive dicitur, articulo vel addito vel omisso, velut ὁ ἀνὴρ οὗτος, οὗτος ὁ ἀνήρ, ἀνὴρ οὗτος, οὗτος ἀνήρ. Articulum constanter addunt comici prosaeque orationis scriptores, tragici vero οὗτος, ut ὅδε, de quo supra dictum est, saepissime sine articulo dixerunt. Refertur autem hoc pronomen, sive adiective sive substantive dictum, plerumque ad priora, vel ad praesentia de quibus nunc ipsum sermo est, minus frequenter ad sequentia.

1. οὗτος adiective dictum cum nomine et articulo. Sept. 264 τοῦτ' ἀντ' ἐκείνων τοὔπος αἱροῦμαι. 609 οὗτος δ' ὁ μάντις. Ag. 1105 τούτων ἄϊδρίς εἰμι τῶν μαντευμάτων. 1628 ταῦτα τἄπη. Ch. 93 τοῦτο φάσκω τοὔπος. Pr. 439 θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις. Ag. 547 πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν στύγος στρατῷ; 1552 οὔ σε προσήκει τὸ μέλημα λέγειν τοῦτο. Ch. 541 τοὔνειρον εἶναι τοῦτ' ἐμοὶ τελεσφόρον. 907 τὸν ἄνδρα τοῦτον. Eum. 619 τὸ μὲν δίκαιον τοῦτο. Suppl. 319 τὸ πάνσοφον νῦν ὄνομα τοῦτό μοι φράσον.

οὗτος adiective dictum cum nomine sine articulo. Pr. 224 ἔνεστι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραν-

νίδι νόσημα. 801 τοιοῦτο μέν σοι τοῦτο φρούριον λέγω. 1065 οὐ γὰρ δή που τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος. Sept. 244 τούτῳ γὰρ Ἄρης βόσκεται, φόνῳ βροτῶν, ubi φόνῳ βροτῶν explicandi causa adiectum. 400 νύκτα ταύτην. 505 ἄνδρα τοῦτον. 579 τοῦτ' ἔπος. 717 τοῦτο χρὴ στέργειν ἔπος. Pers. 122 τοῦτ' ἔπος. 495 νυκτὶ δ' ἐν ταύτῃ. Ag. 578 λάφυρα ταῦτα. [719 οὗτος ἀνήρ corruptum ex βούτας ἀνήρ, de quo diximus s. v. βούτης.] 1251 τοῦτ' ἄχος. 1258 αὕτη δίπους λέαινα. Ch. 231 ὕφασμα τοῦτο. 378 στυγερῶν τούτων. 798 τοῦτ' ἰδεῖν δάπεδον, ubi corruptum est δάπεδον. 991 τοῦτ' ἐμήσατο στύγος. Eum. 20 τούτους ἐν εὐχαῖς φροιμιάζομαι θεούς. 58 τοῦτ' ἐπεύχεται γένος. 334 τοῦτο γὰρ λάχος. 453 ταύτην μὲν οὕτω φροντίδ' ἐκποδὼν λέγω. 488 τοῦτο πρᾶγμα. 510 τοῦτ' ἔπος. 636 οὗτος εἴρηται μόρος. 683 τοῦτο βουλευτήριον. 707 ταύτην μὲν ἐξέτειν' ἐμοῖς παραίνεσιν ἀστοῖσιν. 743 τοῦτ' ἐπέσταλται τέλος. Suppl. 356 πρᾶγμα τοῦτο. Fr. 82 ταῦτα γὰρ πατὴρ Ζεὺς ἐγκαθίει Λοξίᾳ θεσπίσματα. Fr. 305, 1 τοῦτον δ' ἐπόπτην ἔποπα τῶν αὐτοῦ κακῶν. 327 Αἴγινα δ' αὕτη πρὸς νότου κεῖται πνοάς.

2. οὗτος substantive dictum vel nude, vel addito aut adiectivo aut pronomine. Singularis nominativus. Pr. 813 οὗτός σ' ὁδώσει. Sept. 27 οὗτος τοιῶνδε δεσπότης μαντευμάτων λέγει. 68 βοᾷ δὲ χοὖτος γραμμάτων ἐν ξυλλαβαῖς. 1045 ἄθαπτος δ' οὗτος οὐ γενήσεται. Ag. 860 τοσόνδ' ὅσονπερ οὗτος ἦν ὑπ' Ἰλίῳ. 1404 οὗτός ἐστιν Ἀγαμέμνων. 1437 οὗτος γὰρ ἡμῖν ἀσπὶς οὐ σμικρὰ θράσους. 1523 οὗτος δολίαν ἄτην οἴκοισιν ἔθηκε. Eum. 458 ἔφθιθ' οὗτος οὐ καλῶς. ‖ οὗτος in vocando Suppl. 911 οὗτος, τί ποιεῖς; ‖ αὕτη. Pr. 754 αὕτη γὰρ ἦν ἂν πημάτων ἀπαλλαγή. 869 αὕτη κατ' Ἄργος βασιλικὸν τέξει γένος. Ag. 615 αὕτη μὲν οὕτως εἶπε. 954 αὕτη δὲ πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον ἄνθος. ‖ Frequentius τοῦτο casu vel nominativo vel accusativo. Pr. 41 οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον; 227 τοῦτο δὴ σαφηνιῶ. 251 μέγ' ὠφέλημα τοῦτ' ἐδωρήσω βροτοῖς. 278 οὐκ ἀκούσαις ἐπεθώυξας τοῦτο. 520 τοῦτ' οὐκέτ' ἂν πύθοιο. 785 826. Pers. 737 738 793. Ag. 162 368 1308. Ch. 116 175 380 917. Eum. 208 588 677. Suppl. 240 929. Fr. 123. Et ad sequentia referendum. Pr. 377 οὔκουν, Προμηθεῦ, τοῦτο γιγνώσκεις, ὅτι ὀργῆς ζεούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι; 625 μήτοι με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν. Pers. 333 ἀτὰρ φράσον μοι τοῦτ' ἀναστρέψας πάλιν, πόσον τι πλῆθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων. Ag. 602 τί γὰρ γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον δρακεῖν, ἀπὸ στρατείας ἄνδρα σώσαντος θεοῦ πύλας ἀνοῖξαι; Ch. 933 τοῦθ' ὅμως αἱρούμεθα, ὀφθαλμὸν οἴκων μὴ πανώλεθρον πεσεῖν. Eum. 896 σὺ τοῦτο πράξεις, ὥστε με σθένειν τόσον;

Genitivus τούτου genere vel masculino vel neutro. Pr. 239 θνητοὺς ἐν οἴκτῳ προθέμενος τούτου τυχεῖν οὐκ ἠξιώθην αὐτός. 390 τούτου φύλασσε μή ποτ' ἀχθεσθῇ κέαρ. 807 τούτου παρ' ὄχθας ἕρπε. Sept. 1013 τούτου δ' ἀδελφὸν τόνδε. 1035 τούτου δὲ σάρκας. Ag. 1583 τούτου πατήρ. ‖ Dativus τῷ generis masculini et neutrius. Sept. 721 τούτῳ μὲν οὕτως εὐτυχεῖν δοῖεν θεοί. 595 τούτῳ σοφούς τε κἀγαθοὺς ἀντηρέτας πέμπειν ἐπαινῶ. Ch. 583 τὰ δ' ἄλλα τούτῳ δεῦρ' ἐποπτεῦσαι λέγω. 906 τούτῳ θανοῦσα ξυγκάθευδε. Suppl. 504 τούτῳ μὲν εἶπας. ‖ Dativus ταύτῃ adverbialiter dictus significat *hac parte*, *hac ratione*. Pr. 189 ὅταν ταύτῃ ῥαισθῇ. 511 οὐ ταῦτα ταύτῃ Μοῖρά πω τελεσφόρος κρᾶναι πέπρωται. ‖ Accusativus τοῦτον. Ag. 1419 οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε χρῆν σ' ἀνδρηλατεῖν. 1611 ἰδόντα τοῦτον τῆς Δίκης ἐν ἕρκεσιν. Fr. 222 Ζεὺς ὅς κατέκτα τοῦτον. [300 καὶ τὸν κακῶς πράσσοντα, καὶ τοῦτον μένειν.] ‖ ταύτην. Ag. 1370 ταύτην (intelligitur γνώμην) ἐπαινεῖν πάντοθεν πληθύνομαι. Eum. 638 ταύτην τοιαύτην εἶπον.

Numeri dualis unum est exemplum Pers. 818 τούτω στάσιν τιν' ὡς ἐγὼ 'δόκουν ὁρᾶν τεύχειν ἐν ἀλλήλαισιν, ubi τούτω genere feminino dictum est more Attico pro ταύτα.

Numeri pluralis nominativus αὗται. Pr. 728 αὗταί σ' ὁδηγήσουσι. Eum. 52 ἄπτεροί γε μὴν ἰδεῖν αὗται. 476 αὗται δ' ἔχουσι μοῖραν οὐκ εὐπέμπελον. 930 πάντα γὰρ αὗται τὰ κατ' ἀνθρώπους ἔλαχον διέπειν. ‖ Frequentissimum ταῦτα casu et nominativo et accusativo. Pr. 72 δρᾶν ταῦτ' ἀνάγκη. 261 ἀλλὰ ταῦτα μὲν μεθῶμεν. 265 500 511 622 782 870 875 915 918 928 992 997 1030 1043. Sept. 57 182 264 672 1065. Pers. 114 159 164 200 210 224 227 233 (?) 513 753 788 829. Ag. 97 551 567 585 604 673 821 895 944 950 1074 1304 1320 1330 1617. Ch. 113 122 145 372 716 758 770 781 844 910 1031. Eum. 110 199 442 451 453 642 643 649 799. Suppl. 249 268 276 296 302 310 410 458 520 522 752 394 946 962 991 1006. ‖ καὶ ταῦτα *idque*. Pr. 949 καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως, ἀλλ' αὔθ' ἕκαστ' ἔκφραζε. Eum. 112 καὶ ταῦτα κούφως ἐκ μέσων ἀρκυστάτων ὤρουσεν. 627 καὶ ταῦτα πρὸς γυναικός. 904 καὶ ταῦτα γῆθεν ἔκ τε ποντίας δρόσου. ubi καὶ πάντα Meinekius Philol. vol. 19 p. 227.

Genitivus τούτων trium generum. Pr. 517 τούτων ἄρα Ζεύς ἐστιν ἀσθενέστερος. [Ag. 145 τερπνὰ τούτων αἰτεῖ ξύμβολα κρᾶναι, ubi verba τούτων αἰτεῖ ex glossemate illata delevi.] Eum. 932 ὁ δὲ μὴ κύρσας βαρεῶν τούτων (Εὐμενίδων). Fr. 238 ἔχω δὲ τούτων θυμὸν ἱππογνώμονα. ‖ Dativus τούτοις. Pr. 807 τούτοις σὺ μὴ πέλαζε. 973 καὶ σὲ δ' ἐν τούτοις λέγω. Ag. 255 πέλοιτο δ' οὖν τἀπὶ τούτοισιν εὔπραξις. Eum. 613 ὡς τούτοις φράσω. ‖ Accussativus τούτους. Ch. 110 τίνας δὲ τούτους τῶν φίλων προσεννέπω; ‖ ταύτας. Suppl. 940 ταύτας δ' ἑκούσας μὲν κατ' εὔνοιαν φρενῶν ἄγοις ἄν.

οὕτω et οὕτως *sic*, *ita*. [οὕτω ante consonantes litteras, οὕτως ante vocales: de quo v. Thes. vol. 5 p. 2432. Interdum tamen etiam ante consonantes οὕτως in libris scriptum. οὕτω postulante metro etiam ante vocales dixerunt epici, ut Hom. Il. 3, 315 καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον, cuiusmodi exempla nulla apud poetas Atticos reperiuntur, neque aphaeresi post οὕτω usi sunt, qualis in libris pluribus est ap. Arist. Av. 63 οὕτω 'στὶ δεινόν, ubi alii recte οὕτως τι.

οὕτω cum verbis coniunctum. Pr. 289 τό τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως ἐσαναγκάζει. 970 οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρεών. Sept. 421 τούτῳ μὲν οὕτως εὐτυχεῖν δοῖεν θεοί. 526 οὕτως γένοιτο. 1012 οὕτω μὲν ἀμφὶ τοῦδ' ἐπέσταλται λέγειν. 1020 οὕτω πετηνῶν τόνδ' ὑπ' οἰωνῶν δοκεῖ ταφέντ' ἀτίμως τοὐπιτίμιον λαβεῖν. Pers. 170 ὡς οὕτως ἐχόντων τῶνδε. Ag. 60 οὕτω δ' Ἀτρέως παῖδας ὁ κρείσσων ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει. 126 οὕτω δ' εἶπε τεράζων.

615 αὕτη μὲν οὕτως εἶπε. [950 τούτων μὲν οὕτως. 1289 οὕτως ἀπαλλάσσουσιν ἐν θεῶν κρίσει. 1380 οὕτω δ' ἔπραξα. 1388 οὕτω τὸν αὑτοῦ θυμὸν ὀρυγάνει πεσών. 1444 ὁ μὲν γὰρ οὕτως. 1602 οὕτως ὀλέσθαι πᾶν τὸ Πλεισθένους γένος. Ch. 252 οὕτω δὲ κἀμὲ τήνδε τε — ἰδεῖν πάρεστί σοι. 367 οὕτως δαμῆναι. 454 τὰ μὲν γὰρ οὕτως ἔχει. 483 οὕτω γὰρ ἄν σοι δαῖτες ἔννομοι βροτῶν κτιζοίατο. 504 οὕτω γὰρ οὐ τέθνηκας. 552 γένοιτο δ' οὕτως. 567 μενοῦμεν οὕτως. Eum. 453 ταύτην μὲν οὕτω φροντίδ' ἐκποδὼν λέγω. 739 οὕτω γυναικὸς οὐ προτιμήσω μόρον. 1046 οὕτω μοῖρά τε συγκατέβα. Suppl. 337 σθένος μὲν οὕτως μεῖζον αὔξεται βροτοῖς. 771 οὕτω γένοιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἔκβασις στρατοῦ. 977 τάσσεσθε, φίλιαι δμωΐδες, οὕτως.

οὕτω cum adiectivis. Sept. 812 οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἅμα. Pers. 255 τίπτε Δαριὰν μὲν οὕτω τότ' ἀβλαβὴς ἐπῆν τοξαρχος πολιήταις; Ag. 1610 οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμοί. Eum. 110 παθοῦσα δ' οὕτω δεινά. Cum adverbio. Pr. 195 οὕτως ἀτίμως καὶ πικρῶς αἰκίζεται. Sept. 811 οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντ' ἄγαν. 1056 γένος ὠλέσατε πρέμνοθεν οὕτως.

οὐχί. V. οὐ.

ὀφείλω *debeo*. Pr. 985 καὶ μὴν ὀφείλων γ' ἂν τίνοιμ' αὐτῷ χάριν. Ch. 310 τοὐφειλόμενον πράσσουσα Δίκη μέγ' ἀϋτεῖ. Fr. 282 δράσαντι γάρ τοι καὶ παθεῖν ὀφείλεται. 306 τῷ πονοῦντι δ' ἐκ θεῶν ὀφείλεται τέκνωμα τοῦ πόνου κλέος. ‖ Aoristus ὤφελον *debebam* in eo optato dicitur cui satisfieri iam non potest. Pr. 48 ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὤφελεν λαχεῖν. Sine augmento et praeposita particula optativa Pers. 915 εἴθ' ὄφελεν (in apogr. ὄφελε vel ὤφελε), Ζεῦ, κἀμὲ — θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι. Sic apud Homerum αἴθ' ὄφελον: v. Thes. vol. 5 p. 2438.

ὀφέλλω *augeo, amplifico*. Sept. 193 τὰ τῶν θύραθεν δ' ὡς ἄριστ' ὀφέλλεται, ubi in apogr. ὀφέλλετε. 249 ἀραγμὸς δ' ἐν πύλαις ὀφέλλεται. V. Thes. vol. 5 p. 2441.

ὄφελος *utilitas*. Suppl. 737 πολυδρόμου φυγᾶς ὄφελος εἴ τί μοι.

ὀφθαλμός *oculus*. Sept. 403 εἰ γὰρ θανόντι νὺξ ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι. Pers. 150 θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς φάος. Ch. 574 κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ. Eum. 34 δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν. Fr. 238 νέας γυναικὸς οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων ὀφθαλμός. De oculo aliquid observante Sept. 67 πιστὸν ἡμεροσκόπον ὀφθαλμὸν ἕξω. Hinc ὀφθαλμοὶ Persarum regis dicuntur, de quibus Pollux 2, 84 ἐκαλοῦντο δέ τινες ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως οἱ τὰ λεγόμενα διαγγέλλοντες καὶ τὰ δρώμενα. Hoc sensu Pers. 980 τὸν Περσῶν αὐτοῦ τὸν σὸν (Xerxis) πιστὸν πάντ' ὀφθαλμόν, ubi aliorum scriptorum locos collegit Stanleius. Improprie luna νυκτὸς ὀφθαλμός *lux* noctis dicitur. Sept. 390 λαμπρὰ δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει, πρέσβιστον ἄστρον, νυκτὸς ὀφθαλμός, πρέπει. De Oreste, qui lucis instar est familiae, Ch. 934 ὀφθαλμὸν οἴκων μὴ πανώλεθρον πεσεῖν. Eiusdem generis est quod Atossa dicit Pers. 169 ἀμφὶ δ' ὀφθαλμοῖς φόβος, ὄμμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότου παρουσίαν, ubi nihil annotatum est in scholiis veteribus, sed schol. Byzantinus explicat ἤγουν ἀμφὶ τῷ Ξέρξῃ· ὀφθαλμὸν γὰρ ἐκεῖνον καλεῖ, recte, ut videtur, etsi non animadvertit quod contra eum monuit Hermannus, ὀφθαλμόν de eo quod carum alicui est numero singulari dici, nisi ubi de pluribus sermo est, ut in loco Plauti in Thes. vol. 5 p. 2450 memorato, *ubi isti sunt quibus vos oculi estis*. Ex quo sequitur apud Aeschylum ὀφθαλμῷ scribendum esse cum Heimsoethio (*Krit. Stud.* 1 p. 72).

ὀφθαλμωρύχος *oculos effodiens*. Eum. 186 καρανιστῆρες ὀφθαλμωρύχοι.

ὄφις *serpens*. Sept. 495 ὄφεων δὲ πλεκτάναισι περίδρομον κύτος προσηδάφισται. Suppl. 895 μαιμᾷ πέλας δίπους ὄφις. Cum crasi οὔφις Ch. 544, ubi οὔφεις M, quod correxit Porsonus, praeeunte Turnebo, qui ὄφις scripserat. Per diphthongum autem scriptum est in M, quia etsi interdum corripitur, tamen plerumque longum est: de quo v. Thes. vol. 5 p. 2454. Photius p. 363, 27 ὄφις: ἐκτείνουσι κατὰ τὸ ἑνικόν, quam Atticam mensuram esse annotavit Herodianus in Cram. Anecd. Oxon. vol. 3 p. 298 de nomine ὄφις aliisque nonnullis, Ἀριστοκλῆς δὲ ἐν τῷ περὶ διαλέκτων φησὶν Ἀττικοὺς ἐκτείνειν. Et sic Ch. 928 τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην. ‖ Improprie de sagitta dictum Eum. 181 λαβοῦσα πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν.

ὀφλισκάνω (cum aoristo ὦφλον) *damnor*. Ag. 534 ὀφλὼν γὰρ ἁρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην.

ὄφρα *quamdiu*. Ch. 361 βασιλεὺς γὰρ ἦν, ὄφρ' ἔζη. ‖ *donec*. Eum. 339 τοῖς ὁμαρτεῖν, ὄφρ' ἂν γᾶν ὑπέλθῃ. Est particula epica, qua praeter Aeschylum semel usus est Sophocles El. 225, nusquam Euripides.

ὀφρύς *supercilium*. Ch. 285 in versibus interpolatoris λαμπρὸν ἐν σκότῳ νωμῶντ' ὀφρύν.

ὀχεῖον *vehiculum*. Fr. 194 ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα.

ὀχετεύω, quod proprie de rivis s. aquis ducendis dicitur, improprie pro μεταφέρω, ut explicat Hesychius, dicitur, *transfero*. Sic Ag. 867 ὡς πρὸς οἶκον ὠχετεύετο φάτις.

ὀχέω *sustineo*. Pr. 143 φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω. 430 De Atlante σθένος γᾶς (hoc ego addidi) οὐράνιόν τε πόλον νώτοις ὀχῶν στενάζει. Sic correxi pro νώτοις ὑποστενάζει. Idem verbum de Atlante dictum coelum humeris sustinente latere videtur apud Euripidem in initio Ionis Ἄτλας ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανόν, | θεῶν παλαιὸν οἶκον, ἐκτρίβων, θεῶν | μιᾶς ἔφυσε Μαῖαν —, verbis manifesto interpolatis, quae sic corrigenda esse, Ἄτλας ὁ χαλκόνωτος οὐρανόν, θεῶν | παλαιὸν οἶκον, ἐκ τριῶν μιᾶς | θεῶν ἔφυσε Μαῖαν, ostendi in Praef. ad Sophoclis editionem Lipsiensem a. 1867 p. V.

ὄχημα *vehiculum*. Pr. 468 λινόπτερ' ηὗρε ναυτίλων ὀχήματα. Pers. 607 ἄνευ τ' ὀχημάτων χλιδῆς τε τῆς πάροιθεν. Suppl. 183 ξὺν ἵπποις καμπύλοις τ' ὀχήμασι.

ὄχθη *ripa*. Pr. 810 τούτου παρ' ὄχθας ἕρπε. Sept. 392 παρ' ὄχθαις ποταμίαις. Ag. 1161 ἀμφὶ κωκυτόν τε κἀχερουσίους (κἀχερουσίας Blomfieldus) ὄχθας, ut Casaubonus pro ὄχθους. [Huic vocabulo simile est quod in M legitur Ch. 954 ἐπ' ὄχθει ἄξεν, corruptela manifesta. Nam metrum et sententia verbum requirit quale est ἐπορθιάζων vel ἐπορθιᾷ, quae incertae sunt Paleii et Weilii coniecturae.]

ὄχθος *tumulus*. Pers. 467 ὑψηλὸν ὄχθον ἄγχι πελαγίας ἁλός. ‖ *bustum*. 647 ἦ φίλος ἀνήρ, φίλος ὄχθος. 659 ἔλθ' ἐπ' ἄκρον κόρυμβον ὄχθου. Ch. 4 τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ. *Ripae* signi-

ficatione dictum ὄχθους Ag. 1161, de quo v. s. v. ὄχθη.

ὀχλέω *turbo*, *molesto*. Pr. 1001 ὀχλεῖς μάτην με.

ὄχλος *turba*, *multitudo hominum*. Sept. 234 δυσμενέων δ' ὄχλον πύργος ἀποστέγει. Pers. 42 ἁβροδιαίτων δ' ἕπεται Λυδῶν ὄχλος. 53 πάμμικτον ὄχλον. 955 ποῦ δὲ φίλων ἄλλος ὄχλος; Suppl. 182 ὄχλον δ' ὑπασπιστῆρα καὶ δορυσσόον λεύσσω. ‖ *molestia*. De molesta narratione Pr. 829 ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων. De molestia laborum ib. 313 ὥστε σοι τὸν νῦν ὄχλον παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν. Sic recte Doederlinus pro χόλον.

ὀχμάζω *affigo* (detinendi s. inhibendi causa). Pr. 5 τόνδε πρὸς πέτραις ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι. 618 σήμηνον ὅστις ἐν φάραγγί σ' ὤχμασεν.

ὄχος *currus*, *vehiculum*. Pr. 135 σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῷ. 710 πεδάρσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις. Ag. 1070 τόνδ' ἐρημώσασ' ὄχον. Eum. 405 πώλοις (κώλοις Wakefieldus) ἀκμαίοις τόνδ' ἐπιζεύξασ' ὄχον. Improprie de navi dictum qua quis vehitur Suppl. 33 ξὺν ὄχῳ ταχυήρει πέμψατε πόντονδε.

ὀχυρός *firmus*. V. ἐχυρός.

ὄψ *vox*. Suppl. 58 δοξάσει τις ἀκούειν ὄπα τᾶς Τηρεΐας — ἀλόχου.

ὄψανον *visum*. Ch. 534 οὔτοι μάταιον ἀνδρὸς ὄψανον πέλει, ubi correxi cum Martino ἂν τόδ' ὄψανον πέλοι.

ὀψέ *sero*. Ag. 1425 γνώσει διδαχθεὶς ὀψὲ γοῦν τὸ σωφρονεῖν.

ὀψίγονος *sero genitus*. De iuvene Suppl. 361 σὺ δὲ παρ' ὀψιγόνου μάθε γεραιόφρων.

ὀψίκοιτος *sero obdormisens*. Ag. 889 ἐν ὀψικοίτοις δ' ὄμμασιν βλάβας ἔχω.

ὄψις *visum*, *species*. Pr. 645 ὄψεις ἔννυχοι. Sept. 711 ἐνυπνίων φαντασμάτων ὄψεις. Pers. 518 ὦ νυκτὸς ὄψις ἐμφερὴς ἐνυπνίων. Ag. 425 βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον. ‖ *spectaculum*. Pers. 48 φοβερὰν ὄψιν προσιδέσθαι. Suppl. 567 ὄψιν ἀήθη. 1059 ὄψιν ἄβυσσον. ‖ *visus*, *aspectus*. 465 νῦν ἔχων παλίντροπον ὄψιν ἐν λιταῖσιν. Pers. 183 ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκ' εὐείμονε — εἰς ὄψιν μολεῖν. Ch. 215 εἰς ὄψιν ἥκεις ὧνπερ ἐξηύχου πάλαι. ‖ Suspectum est quod apud Hesychium legitur δίκρα ὄψις: ἡ διπλῆ. Αἰσχύλος Τροφοῖς (fr. 47), ubi δίκρα ὀσφῦς coniecit M. Schmidtius: de quo dixi s. v. δίκρος.

ὄψον *obsonium*. Fr. 321 τί γὰρ ὄψον γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ τοῦδε βέλτερον;

Π.

Πᾶ. V. πῆ.

Πάγγαιον. *Pangaeum*, mons Thraciae. Pers. 494 Βόλβης θ' ἕλειον δόνακα Πάγγαιόν τ' ὄρος. Memoratur ab Herodoto aliisque in Thes. indicatis vol. 6 p. 3, addito vel omisso ὄρος.

πάγη *decipula*, *insidiae*. Ag. 822 πάγας ὑπερκόπους (sic Heathius pro ὑπερκότους) ἐπραξάμεσθα (ἐφραξάμεσθα Hermannus).

παγκαίνιστος *semper recens*. Ag. 960 πορφύρας ἰσάργυρον κηκῖδα παγκαίνιστον, εἱμάτων βαφάς, i. e. purpuram cuius tanta copia est ut semper recenti uti liceat, ut exp. Blomfieldus. διόλου νεάζουσαν exp. Triclinius. κηκῖδα παγκαίνιστον nihil aliud significare potest quam tincturam omni ex parte recentatam. Recte Paleius "Literally *wholly renewable*."

παγκάκως *omni ex parte male*, *pessime*. [Sept. 552 ἦ τᾶν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοίατο.] Pers. 282 ὡς πάντα παγκάκως ἔθεσαν. Ch. 740 δόμοις δὲ τοῖσδε παγκάκως ἔχει.

πάγκλαυτος *omnino flebilis* s. *lamentabilis*. Sept. 368 παγκλαύτων ἀλγέων ἐπίρροθον. Pers. 822 πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος.

παγκληρία *universa hereditas*. Ch. 486 χοάς σοι τῆς ἐμῆς παγκληρίας οἴσω. Per κτήσεως exp. scholiasta.

πάγκοινος *omnibus communis*. Sept. 607 πληγεὶς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ 'δάμη. Ch. 458 στάσις δὲ πάγκοινος ἅδ' ἐπιρροθεῖ.

παγκρατής *omnibus superior*, *omnibus imperans*. Pr. 389 τῷ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἕδρας. Sept. 255 ὦ παγκρατὲς Ζεῦ. Eum. 918 Ζεὺς ὁ παγκρατής. Suppl. 816 γαιάοχε παγκρατὲς Ζεῦ. ‖ *plane superans*. Ag. 1648 ὅπως — ἀμφοῖν γένηται τοῖνδε παγκρατὴς φονεύς.

παγκρότως *cum magno strepitu*. Suppl. 723 στείλασα λαῖφος παγκρότως ἐρέσσεται.

πάγος *collis*. Pr. 20 προσπασσαλεύσω τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ. Sic ex apogr. pro τόπῳ. 117 ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον. 130 προσέβα τόνδε πάγον. 270 τυχόντ' ἐρήμου τοῦδ' ἀγείτονος πάγου. [Eum. 688 πάγον δ' Ἄρειον. 693 πάγος τ' Ἄρειος.] Suppl. 189 πάγον προσίζειν τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν. Fr. 155 κατ' Ἰδαῖον πάγον. 305, 10 δρυμοὺς ἐρήμους καὶ πάγους.

πάγος *gelu*, *glacies*. Ag. 335 τῶν ὑπαιθρίων πάγων δρόσων τ' ἀπαλλαγέντες.

πάγχαλκος *totus aereus*. Sept. 591 ἀσπίδ' εὔκυκλον νέμων πάγχαλκον.

πάγχυ *omnino*, *prorsus*. Sept. 641 θεοὺς γενεθλίους καλεῖ — ἐποπτῆρας λιτῶν τῶν ὧν γενέσθαι πάγχυ Πολυνείκους βίᾳ. Frequens apud Homerum adverbium, quo praeter Aeschylum usus est Aristophanes in versu heroico Ran. 1531.

πάθος *passio*, *quod quis patitur*. Dicitur plerumque in malam partem, *malum*, *calamitas*. Pr. 703 οἷα χρὴ πάθη τλῆναι. Sept. 850 τέλεια τάδε πάθη. Pers. 254 ἀνάγκη πᾶν ἀναπτύξαι πάθος. 292 τὸ μήτε λέξαι μήτ' ἐρωτῆσαι πάθη. 294 πᾶν δ' ἀναπτύξας πάθος. 436 τοιάδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορὰ πάθους. Ag. 177 τὸν πάθει μάθος θέντα κυρίως ἔχειν. 533 ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον. 669 ἐβουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος. 893 ἀμφί σοι πάθη ὁρῶσα πλείω τοῦ ξυνεύδοντος χρόνου. 1137 τὸ γὰρ ἐμὸν θροῶ πάθος. 1176 μελίζειν πάθη γοερά. 1210 ἤδη πολίταις πάντ' ἐθέσπιζον πάθη. Ch. 516 μεθύστερον τιμῶσ' ἀνήκεστον πάθος. 547

ἡ δ' ἀμφὶ τάρβει τῷδ' ἐπῴμωξεν πάθει. 976 ὡς ἐπεικάσαι πάθη πάρεστι. 1009 μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ. 1016 ἀλγῶ μὲν ἔργα καὶ πάθος. 1070 ἀνδρὸς βασίλεια πάθη. Eum. 121 κοὐ κατοικτίζει πάθος. Eum. 145 ἐπάθομεν πάθος δυσαχές. 497 παιδότρωτα πάθεα προσμένει τοκεῦσιν. Suppl. 111 τοιαῦτα πάθεα μέλεα θρεομένα. Fr. 191 δεσμοῦ τε πάθος τόδ' ἐποψόμενοι.

παιάν *hymnus* (in Apollinem vel alios deos). Sept. 635 ἁλώσιμον παιᾶν' ἐπεξιακχάσας. 869 Ἄιδα τ' ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν. Pers. 393 παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνὸν Ἕλληνες τότε. Ag. 246 φίλου τριτόσπονδον εὔποτμον παιᾶνα φίλως ἐτίμα, ut Hartungus (nisi quod παιῶνα scripsit) pro αἰῶνα. (Sic Pherecrates ap. Athen. 15 p. 685a ἔγχει κἀπιβόα τρίτον παιῶν', ὡς νόμος ἐστίν.) 645 πρέπει λέγειν παιᾶνα τόνδ' Ἐρινύων. Ch. 343 ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων παιὰν μελάθροις ἐν βασιλείοις νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν. Sic pro παιών recte Blomfieldus, quem v. ad Sept. 254: quae saepe permutata sunt, de quo dixi in Thes. vol. 6 p. 58. Fr. 281, 4 ξύμπαντά τ' εἰπὼν, θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας, παιᾶν' ἐπηυφήμησεν. De hymno in mortuum Ch. 151 παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξαυδωμένας, ubi schol. ὅτι ἐπὶ θανόντος εἶπε κακῶς· καὶ (εἶπεν ὡς καὶ Blomfieldus) Εὐριπίδης (Alc. 424) "παιῶνα τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ." ‖ Παιὰν Apollo ipse dicitur *liberator*. Ag. 145 ἰήιον δὲ καλέω Παιᾶνα. ubi correxi ἰήιον δ' ἐπανακαλῶ Παιᾶν', ἰή. V. Thes. vol. 6 p. 25. De morte malis liberante fr. 244 ὦ Θάνατε παιάν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν. | μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν ἰατρός. Similiter Euripides Hipp. 1343 καί μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι.

παιανίζω *paeonem cano, cano*. Sept. 268 ὀλολυγμὸν ἱρὸν εὐμενῆ παιάνισον.

παιδεία *educatio puerilis*. Sept. 18 ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδείας ὄτλον.

παίδειος *a liberis profectus*. Ag. 1242 τὴν μὲν Θυέστου δαῖτα παιδείων κρεῶν ξυνῆκα. 1593 παρέσχε δαῖτα παιδείων κρεῶν.

παιδιά *lusus puerilis*. Pr. 314 ὥστε σοι τὸν νῦν ὄχλον (χόλον M, quod correxit Doederlinus) παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν.

παιδνός *puerilis*. Ag. 479 τίς ὧδε παιδνὸς ἢ φρενῶν κεκομμένος;

παιδοβόρος *nativorus*. Ch. 1068 παιδοβόροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι. Sic Stanleius correxit pro παιδόμοροι.

παιδολέτωρ *liberos perdens*. Sept. 726 παιδολέτωρ ἔρις ἅδ' ὀτρύνει.

παιδολυμάς *filium perdens*. Ch. 605 ἁ παιδολυμὰς τάλαινα Θεστιάς. Correxi vitiosum qui in M est accentum παιδολύμας. Similis formae adiectivum est ἐρικυμάδα, quod Seidlerus restituit Ag. 119 pro ἐρικύματα.

παιδότρωτος *a liberis vulnerantibus inflictus*. Eum. 496 πολλὰ δ' ἔτυμα παιδότρωτα πάθεα προσμένει τοκεῦσιν.

παῖς (ὁ) *puer*. Pr. 987 οὐ γὰρ σὺ παῖς τε κἄτι τοῦδ' ἀνούστερος; 986 ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με. Ag. 81 παιδὸς δ' οὐδὲν ἀρείων. 328 παῖδες γερόντων. 394 διώκει παῖς ποτανὸν ὄρνιν. 1219 παῖδες θανόντες ὡσπερεὶ πρὸς τῶν φίλων. Ch. 529 ἐν σπαργάνοισι παιδὸς ὁρμίσαι (ὁρμῆσαι Porsonus) δίκην. 755 οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις. 759 παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια. Eum. 188 σπέρματός τ' ἀποφθορᾷ παίδων κακοῦται χλοῦνις. 1027 λόχος παίδων, γυναικῶν. ‖ *servus*. Ch. 652 παῖ παῖ. 654 ὦ παῖ παῖ. ‖ *filius*. Pr. 18 Θέμιδος αἰπυμῆτα παῖ. 185 Κρόνου παῖς. 578 ὦ Κρόνιε παῖ. 768 ἢ τέξεταί γε παῖδα φέρτερον πατρός. 773 ἢ 'μὸς παῖς σ' ἀπαλλάξει πόνων; Sept. 929 παῖδα τὸν αὐτᾶς πόσιν αὐτᾷ θεμένα. Pers. 177 189 211 352 473 476 743 παῖς ἐμός. 197 233 782 ἐμὸς παῖς. 227 παιδὶ καὶ δόμοις ἐμοῖσι. 356 παιδὶ σῷ. 529 καὶ παῖδα — παρηγορεῖτε. 609 παιδὸς πατρὶ πρευμενεῖς χοὰς φέρουσα. 739 751 παῖδ' ἐμόν. 766 ἐκείνου παῖς. 773 Κύρου δὲ παῖς. 834 ὑπαντίαζε παιδί. 847 ἀτιμίαν γε παιδός. 850 ὑπαντιάζειν παιδί μου πειράσομαι. Sic correxi pro ἐμῷ παιδί. 982 Βατανώχου παῖδα. Ag. 877 ἐκ τῶνδέ σοι παῖς ἐνθάδ' οὐ παραστατεῖ. 60 Ἀτρέως παῖδας. 1040 παῖδα — Ἀλκμήνης. Ch. 607 καταίθουσα παιδὸς δαφοινὸν δαλὸν ἥλικα. 813 παῖς ὁ Μαίας. 896 ἐπίσχες, ὦ παῖ. Eum. 13 παῖδες Ἡφαίστου. 149 παῖ Διός. Suppl. 10 γάμον Αἰγύπτου παίδων. 65 παιδὸς μόρον. 171 τὸν τᾶς βοὸς παῖδα. 263 παῖς Ἀπόλλωνος. 305 παῖδα Γῆς. 340 474 928 παισὶν Αἰγύπτου. 387 παῖδες Αἰγύπτου. 581 γείνατο παῖδ' ἀμεμφῆ. 872 901 Γᾶς παῖ Ζεῦ. 905 παῖδας Αἰγύπτου. Fr. 92 Ἀτρέως — παῖ. 180 παῖδ' ἐμόν. 281, 9 τὸν παῖδα τὸν ἐμόν.

παῖς (ἡ) *puella*. Pr. 651 ὦ παῖ. 865 μίαν δὲ παίδων ἵμερος θέλξει. Ag. 277 παιδὸς νέας ὥς κάρτ' ἐμωμήσω φρένας. Ch. 372 ὦ παῖ. Eum. 69 παλαιαὶ παῖδες. ‖ *filia*. Sept. 662 ἡ Διὸς παῖς παρθένος Δίκη. Ag. 1417 ἔθυσεν αὑτοῦ παῖδα. 1432 μὰ τὴν τέλειον τῆς ἐμῆς παιδὸς Δίκην. Eum. 6 Τιτανὶς ἄλλη παῖς Χθονός. 664 παῖς Ὀλυμπίου Διός. 1034 μεγάλαι φιλότιμοι Νυκτὸς παῖδες. Suppl. 176 παῖδες, φρονεῖν χρή. 600 θαρσεῖτε, παῖδες. 980 ὦ παῖδες. Pr. 139 παῖδες πατρὸς Ὠκεανοῦ. Fr. 298 αἱ δ' ἑπτ' Ἄτλαντος παῖδες. 170 Νύμφαις — Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις.

Numero plurali παῖδες *liberi*. Sept. 311 Τηθύος τε παῖδες. 792 θαρσεῖτε παῖδες μητέρων τεθραμμέναι. Pers. 402 ὦ παῖδες Ἑλλήνων. 404 ἐλευθεροῦτε δὲ παῖδας, γυναῖκας. 717 τίς δ' ἐμῶν ἐκεῖσε παίδων ἐστρατηλάτει; Ch. 191 φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη. 264 ὦ παῖδες, ὦ σωτῆρες ἑστίας πατρός. 379 παισὶ δὲ μᾶλλον γεγένηται. 478 πέμπετ' ἀρωγὴν παισίν. 505 παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι θανόντι. Eum. 835 θύη πρὸ παίδων καὶ γαμηλίου τέλους. 1011 πολισσοῦχοι παῖδες Κραναοῦ. Suppl. 439 παισὶ τάδε καὶ δόμοις — μένει.

παῖδες de animalibus dictum. Pers. 578 de piscibus σκύλλονται πρὸς ἀναύδων παίδων τᾶς ἀμιάντου (ἁλός). Ag. 50 τρόπον αἰγυπιῶν, οἵτ' ἐκπατίοις ἄλγεσι παίδων — στροφοδινοῦνται. Fr. 305, 6 de epope δύο γὰρ οὖν μορφὰς φανεῖ, παιδός τε χαὐτοῦ, νηδύος μιᾶς ἄπο.

παίω *ferio, percutio*. Pr. 885 θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῆ στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης. ubi schol. τεταραγμένοι δὲ λόγοι ὡς ἔτυχε προσπαίουσι τῷ τῶν κακῶν κλύδωνι, τουτέστιν ὑπὸ ὀδύνης πολλὰ λαλῶ. Sept. 961 παισθεὶς ἔπαισας. Pers. 397 κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ ἔπαισαν ἅλμην βρύχιον. 409 ναῦς ἐν νηὶ χαλκήρη στόλον ἔπαισεν. 426 θραύμασίν τ' ἐρειπίων ἔπαιον. 463 ἐφορμηθέντες ἐξ ἑνὸς ῥόθου παίουσι, κρεοκοποῦσι δυστήνων μέλη. Ag. 1006 πότμος εὐθυπορῶν ἀνδρὸς ἔπαισεν — ἄφαντον ἕρμα. 1379 ἕστηκα δ' ἔνθ' ἔπαισα. 1384 παίω

δέ νιν δίς. [παίσας 1624 apud schol. Pindari pro πταίσας. V. πταίω.] Passivum Pers. 416 αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἐμβόλοις χαλκοστόμοις παίοντο. Sept. 961 παισθεὶς ἔπαισας. Ch. 184 ἐπαίσθην δ' ὡς διανταίῳ βέλει. ubi notandus aoristi passivi ἐπαίσθην usus est. Nam Attici aoristum passivum ab verbo πλήσσω sumere solent ἐπλήγην, activum vero ἔπαισα praetulerunt aoristo ἔπληξα: unde Sophocles Ant. 171 παίσαντές τε καὶ πληγέντες dicere maluit quam παισθέντες, pariterque alii, quorum exempla collegit Nauckius in *Mélanges Greco-Romains* vol. 2 p. 468. Ex quo tamen non sequitur non licuisse Aeschylo παισθείς et ἐπαίσθην dicere pro πληγείς et ἐπλήγην.

παιών *medicus*. Ag. 99 παιών τε γενοῦ τῆσδε μερίμνης. 1248 ἀλλ' οὔτι παιὼν τῷδ' ἐπιστατεῖ λόγῳ.

[παιών male pro παιάν scriptum v. s. v. παιάν.

Παίων *Paeon*. Παίονες gens Macedoniae. Suppl. 257 Παιόνων πέλας.

παιωνίζω *hymno celebro*. Passive fr. 156 οὐδ' ἔστι βωμὸς (Θανάτου) οὐδὲ παιωνίζεται, nisi παιανίζεται scribendum, quum παιᾶνα veteres potius dixerint quam παιῶνα. V. Thes. vol. 6 p. 59.

παιώνιος *medicabilis*. Ag. 848 ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων. Suppl. 1066 χειρὶ παιωνίᾳ κατασχεθών. Ag. 1199 καὶ πῶς ἂν ὅρκου πῆγμα γενναίως παγὲν παιώνιον γένοιτο; 512 νῦν δ' αὖτε σωτὴρ ἴσθι καὶ παιώνιος. Sic Dobraeus pro καὶ παγώνιος, quod Auratus in κἀπαγώνιος mutaverat. Pers. 605 βοᾷ δ' ἐν ὠσὶ κέλαδος οὐ παιώνιος, ubi schol. oppositum supplet ἀλλὰ φθαρτικός)· τοία κακῶν ἔκπληξις ἐκφοβεῖ φρένας. Fr. 142 εὐχαῖς δὲ σώζοις δεσπότας παιωνίαις.

παλαγμός *contaminatio*. Fr. 340 παλαγμοῖς αἵματος χοιροκτόνου.

πάλαι *pridem, iamdudum*. Pr. 998 ὦπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε. Pers. 290 σιγῶ πάλαι δύστηνος. Ag. 364 τείνοντα πάλαι τόξον. 548 πάλαι τὸ σιγᾶν φάρμακον βλάβης ἔχω. 1377 οὐκ ἀφρόντιστος πάλαι. Ch. 215 εἰς ὄψιν ἥκεις ὧνπερ ἐξηύχου πάλαι. 464 τὸ μόρσιμον μένει πάλαι. Eum. 451 πάλαι πρὸς ἄλλοις ταῦτ' ἀφιερώμεθα οἴκοισι. De tempore breviore dictum, opposito praesenti tempori, reddi potest *antea* vel *paulo ante*. Ag. 587 ἀνωλόλυξα μὲν πάλαι χαρᾶς ὕπο. Pr. 845 ἐς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἴχνος. ‖ *olim, antiquitus*. Ag. 520 εἴ που πάλαι, φαιδροῖσι τοισίδ' ὄμμασι δέξασθε κόσμῳ βασιλέα. ubi correxi φαιδροῖσι καὶ νῦν ὄμμασι. 1185 κακῶν — τῶν πάλαι πεπραγμένων. Ch. 803 τῶν πάλαι πεπραγμένων λύσασθ' αἷμα. Suppl. 261 Ἀπίας πέδον τόδε πάλαι κέκληται.

παλαιγενής *antiquitus natus, priscus*. Pr. 220 τὸν παλαιγενῆ Κρόνον. 873 ἡ παλαιγενὴς μήτηρ — Θέμις. Eum. 179 παλαιγενεῖς δὲ Μοίρας φθίσας. Sept. 741 παλαιγενῆ γὰρ λέγω παρβασίαν. ‖ Ag. 1637 ἐγὼ δ' ὕποπτος ἐχθρὸς ἡ παλαιγενής, *vetus inimicus*, i. e. ex longo tempore.

παλαιός *antiquus, vetus, priscus*. Sept. 740 πόνοι δόμων νέοι παλαιοῖσι συμμιγεῖς κακοῖς. 802 παλαιὰς Λαΐου δυσβουλίας. Pers. 17 τὸ παλαιὸν Κίσσιον ἕρκος. 158 εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατῷ, i. e. prior fortuna. 615 παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος. 703 δέος παλαιόν, Ag. 763 ὕβρις παλαιά. 1197 παλαιὰς τῶνδ' ἁμαρτίας δόμων. 1378 νείκης παλαιᾶς. 1480 τὸ παλαιὸν ἄχος. 1501 ὁ παλαιὸς δριμὺς ἀλάστωρ. Ch. 650 δωμάτων παλαιτέρων τίνειν μύσος. 744 τὰ μὲν παλαιὰ συγκεκραμένα ἄλγη. Eum. 80 παλαιὸν ἄγκαθεν λαβὼν βρέτας. 394 ἔπι δέ μοι γέρας παλαιόν. 721 ἔν τε τοῖς νέοισι καὶ παλαιτέροις θεοῖς. 727 παλαιὰν διανομὴν καταφθίσας, ubi M παλαιὰς δαίμονας, schol. Euripidis Alc. 12 παλαιὰς διανομάς, quod in παλαιὰν διανομὴν mutavi. 778 808 παλαιοὺς νόμους. Suppl. 265 παλαιῶν αἱμάτων μιάσμασι. 538 παλαιὸν δ' εἰς ἴχνος μετέσταν. 1021 οἳ χεῦμ' Ἐρασίνου περιναίονται παλαιόν. Fr. 22 κάρφει παλαιῷ. 72 παλαιῶν τῶνδέ σοι σκωπευμάτων. 270 παλαιὸν δέρμα. Ag. 72 de corpore senili ἀτίται σαρκὶ παλαιᾷ, et de aetate provectis Sept. 327 νέας τε καὶ παλαιάς. Ch. 171 πῶς οὖν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω; Eum. 69 de Furiis Νυκτὸς παλαιαὶ παῖδες. 883 θεὸς παλαιά. ‖ τὸ παλαιόν *antiquitus*. Pers. 101 θεόθεν γὰρ κατὰ Μοῖρ' ἐκράτησεν τὸ παλαιόν.

παλαιόφρων *antiqua sapiens, vetus*. Eum. 838 871 ἐμὲ παλαιόφρονα κατὰ γᾶς οἰκεῖν. Suppl. 593 γένους παλαιόφρων μέγας τέκτων.

πάλαισμα *luctatio*. Ag. 63 πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῆ. Eum. 589 de Oreste matris caedem confitente ἓν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων. ubi schol. ἡ μεταφορά ἐστιν ἀπὸ τῶν παλαιόντων, οἳ ἐπὶ τρισὶ πτώμασιν ὁρίζουσι τὴν ἧτταν: quod copiosius explicuit Victorius Var. Lect. 21, 2. 776 πάλαισμ' ἄφυκτον τοῖς ἐναντίοις ἔχοις.

παλαιστής *luctator*. De adversario in pugna Pr. 920 τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται ἐπ' αὐτὸς αὑτῷ. Ag. 1206 ἀλλ' ἦν παλαιστὴς κάρτ' ἐμοὶ πνέων χάριν.

παλαίφατος *antiquitus dictus*. Sept. 766 τέλειαι γὰρ παλαιφάτων ἀρᾶν βαρεῖαι καταλλαγαί. Ag. 750 παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος τέτυκται. Suppl. 532 παλαίφατον ἁμέτερον γένος, i. e. genus antiquitus celebratum.

παλαίχθων *regionem antiquitus possidens*. Sept. 104 παλαίχθων Ἄρης. ubi schol. ὁ ἐκ παλαιοῦ κληρωσάμενος τήνδε τὴν γῆν· τιμᾶται γὰρ παρὰ Θηβαίοις ὁ Ἄρης.

Παλαίχθων *Palaechthon*, Pelasgi pater. Suppl. 250 τοῦ γηγενοῦς γάρ εἰμ' ἐγὼ Παλαίχθονος ἶνις Πελασγός. 347 Παλαίχθονος τέκος.

παλάμη *palma, manus*. Improprie de arte dicitur s. ratione qua aliquid efficitur. Hesychius, παλάμαι: αἱ χεῖρες καὶ αἱ τέχναι, ἐπεὶ δι' αὐτῶν πολλὰ μαιόμεθα. Sic Suppl. 865 ὀλόμεναι παλάμαις. Pr. 165 πρὶν ἂν ἢ κορέσῃ κέαρ ἢ παλάμᾳ τινὶ τὰν δυσάλωτον ἕλῃ τις ἀρχάν.

Παλαμήδης inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 180 181).

παλαμναῖος dicitur cuius manus caede contaminatae sunt, *interfector*. Eum. 448 ἄφθογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος.

πάλη *lucta*. Ch. 866 de Oreste Aegisthum et Clytaemnestram occisuro τοιάνδε πάλην — δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης ἅψειν.

παλίγκοτος *infestus, odiosus*. Ag. 863 πολλὰς κλύουσαν κληδόνας παλιγκότους. 874 τοιῶνδ' ἕκατι κληδόνων παλιγκότων. ‖ *adversus*. 571 de fortuna adversa τὸν ζῶντα δ' ἀλγεῖν χρὴ τύχης παλιγκότου. Suppl. 376 ἄγος μὲν εἴη τοῖς ἐμοῖς παλιγκότοις, i. e. adversariis meis.

Παλικοί *Palici*, Stephanus Byz. p. 496, 9

Παλική, πόλις Σικελίας. — πλησίον δὲ αὐτῆς ἱερὸν Παλικῶν, οἵ εἰσι δαίμονές τινες, οὓς Αἰσχύλος ἐν Αἰτναίαις (fr. 5) γενεαλογεῖ Διὸς καὶ Θαλείας (Αἰθαλείας Welcker. ad Simonid. Amorg. p. 38. licet Macrobius in *Thaliae nymphae* nomine consentiat) τῆς Ἡφαίστου. Conf. Hesych. s. h v. Quatuor ex Aeschyli *"tragoedia quae inscribitur Aetna"* versus servavit Macrobius Saturnal. 5, 19. quo capite fabulam de Palicis copiose enarrat. A. τί δῆτ' ἐπ' αὐτοῖς ὄνομα θήσονται βροτοί; | B. σεμνοὺς Παλικοὺς Ζεὺς ἐφίεται καλεῖν· | ἦ καὶ Παλικῶν εὐλόγως μενεῖ φάτις· | πάλιν γὰρ ἵκουσ' ἐκ σκότου τόδ' ἐς φάος. Editiones veteres vitioso accentu Παλίκους et Παλίκων. Accentibus caret codex Macrobii Paris.: nam litteris uncialibus scriptus est. μενεῖ Schneidewinus pro μένει. 4. ἵκουσ'] ἥκουσ' codex Paris. ἵκουσ' si scripsit Aeschylus, formam ab Attica dialecto alienam admisit etymologiae causa, ut s. v. ἥκω monui p. 149 a. Sed sensus futurum postulat ἥξουσ', quod restituit Burgesius in *Revue de Philologie* vol. 2. p. 22, quemadmodum v. 3. Schneidewinus μενεῖ scripsit pro μένει.

παλιμμήκης *duplo longior.* Ag. 196 παλιμμήκη χρόνον τιθεῖσαι τρίβῳ.

παλίμπλαγκτος *retro errans.* Pr. 838 παλιμπλάγκτοισι χειμάζει δρόμοις. Per ὀπισθόρμητος exp. Hesychius.

παλίμποινα *pretium vicissim solutum, retributio,* qua poena debita luitur. Ch. 794 δίδυμα καὶ τριπλᾶ παλίμποινα θέλων ἀμείψει. Numero plurali dicitur, ut ἄποινα. Alterum huius adiectivi exemplum est apud Maximum περὶ καταρχῶν 17 παλιμποίνησιν ὅγ' ἐγκύρσειε δίκησιν, quod παλιμποίνοισιν scribendum.

πάλιν *retro, rursus.* Pr. 387 σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν. 854 πάλιν πρὸς Ἄργος οὐχ ἑκοῦσ' ἐλεύσεται. 962 κέλευθον ἥνπερ ἦλθες ἐγκόνει πάλιν. [Sept. 613 τείνουσι πομπὴν τὴν μακρὰν πάλιν μολεῖν, quod schol. explicat ἐπὶ τὴν εἰς Ἅιδην ἀποικίαν ἑλκυσθήσεται μολεῖν τὴν ἐναντίαν τῇ εἰς Ἄργος. In apogr. plerisque est πόλιν.] Pers. 608 κέλευθον τήνδε — ἐκ δόμων πάλιν ἔστειλα. Ag. 344 κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν. 601 πάλιν μολόντα. 618 εἰ νόστιμός γε καὶ σεσωσμένος πάλιν ἥξει. 679 ἐλπίς τις αὐτὸν πρὸς δόμους ἥξειν πάλιν. 853 οἵπερ πρόσω πέμψαντες ἤγαγον πάλιν. 1021 ἀνδρὸς μέλαν αἷμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων; 1361 δυσμηχανῶ λόγοισι τὸν θανόντ' ἀνιστάναι πάλιν. 1587 προστρόπαιος ἑστίας μολὼν πάλιν. Ch. 98 ἢ σῖγα — στείχω καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας πάλιν δικοῦσα τεῦχος ἀστρόφοισιν ὄμμασιν; 685 ἐφετμὰς τάσδε πόρθμευσον πάλιν. Eum. 35 πάλιν μ' ἔπεμψεν ἐκ δόμων τῶν Λοξίου. Fr. 5 πάλιν γὰρ ἥκουσ' (ἥξουσ' Burgesius) ἐκ σκότου τόδ' ἐς φάος. Pr. 25 πάχνην θ' ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν. Ag. 516 εὐμενεῖς πάλιν στρατὸν δέχεσθαι. Ch. 971 μέτοικοι δόμων πεσοῦνται πάλιν. Suppl. 340 αἰτοῦσι μὴ 'κδῷς παισὶν Αἰγύπτου πάλιν. 854 μήποτε πάλιν ἴδοιμ' ἀλφεσίβοιον ὕδωρ. Pers. 333 ἀτὰρ φράσον μοι τοῦτ' ἀναστρέψας πάλιν. Ag. 319 ἀκοῦσαι — πάλιν. ‖ *rursus,* i. e. *iterum,* de tempore vel praesente dictum vel futuro. Sept. 803 τί δ' ἐστὶ πρᾶγμα νεόκοτον πόλει πάλιν; Sic correxi quod est in M πλέον, in apogr. deterioribus in παρόν mutatum, pro quo probabilius πέλον scribi poterat. Sed verisimilius videtur πάλιν, ratione habita priorum eventorum, quae in parodo chori descripta erant, ab verbis orientis νεόκοτα θρέομαι φοβερὰ μεγάλ' ἄχη, ubi quod ante θρέομαι exciderat vocabulum supplevi restituto νεόκοτα, quam coniecturam alter hic locus ita commendat ut certa haberi possit. Ch. 258 οὔτ' ἀετοῦ γένεθλ' ἀποφθείρας πάλιν πέμπειν ἔχοις ἂν σήματα. Eum. 720 βαρεῖα χώρᾳ τῇδ' ὁμιλήσω πάλιν. ‖ *contra.* Sept. 1040 μηδέ τῳ δόξῃ πάλιν.

παλίνορτος *denuo resurgens.* Ag. 154 παλίνορτος οἰκονόμος δολία μνάμων μῆνις τεκνόποινος. Per ἡ ἐξ ὑστέρου ὁρμωμένη exp. schol., per ὀπισθόρμητος alii grammatici. Homerica adiectivi ab ὄρω derivandi forma est παλίνορσος, de qua v. Thes. vol. 6 p. 93. Alteram formam παλίνορτος, cum θέορτος comparandam, etymologiae convenientiorem iudicat Etym. M. p. 648, 27. παλίνορτος autem μῆνις quod dicitur spectat ad crimen ab Atreo commissum contra liberos Thyestis, ut monuit Paleius.

παλινστομέω *oggannio.* Sept. 258 παλινστομεῖς αὖ;

παλίντονος *reflexus.* Ch. 160 Σκυθικά τ' ἐν χεροῖν παλίντον' (versus in fine defectus) ἐν ἔργῳ βέλη 'πιπάλλων Ἄρης. ubi βέλη pro τόξα dictum, ut παλίντονα τόξα τιταίνειν dixit Homerus Il. 8, 266. Arcus autem παλίντονοι sunt qui nervis solutis non illico εὐθύτονοι (*recti*) fiunt, sed in contrariam partem sese flectunt. Monuit Blomfieldus.

παλίντροπος *aversus.* Ag. 777 παλιντρόποισιν ὄμμασιν. Suppl. 172 νῦν ἔχων παλίντροπον ὄψιν ἐν λιταῖσιν.

παλιντυχής *adversam fortunam afferens.* Ag. 464 Ἐρινύες τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας παλιντυχεῖ τριβᾷ βίου τιθεῖσ' ἀμαυρόν. Non legitur alibi.

παλίρροθος *ab undis refluis percussus.* Ag. 191 Χαλκίδος πέραν ἔχων παλιρρόθοις ἐν Αὐλίδος τόποις. ubi postulante metro versus strophici (183) παλιρρόχθοις restituit H. L. Ahrensius, ab verbo ῥοχθεῖν derivatum, quod de strepitu dicitur quem maris fluctus edit.

[παλλαγμάτων Suppl. 296 vitiose pro τἀμπαλάγματα. V. ἐμπάλαγμα.]

Παλλάς *Pallas* s. *Minerva* a poetis dicitur quae in vita communi Ἀθηνᾶ (apud tragicos Ἀθάνα) appellabatur, ab Homero nomine utroque coniuncto Παλλὰς Ἀθήνη vel Παλλὰς Ἀθηναίη. Sept. 129 ῥυσίπολις γενοῦ Παλλάς. 501 Ὄγκα Παλλάς. Pers. 348 θεοὶ πόλιν σῴζουσι Παλλάδος θεᾶς. Eum. 10 ἐπ' ἀκτὰς ναυπόρους τὰς Παλλάδος. 21 Παλλὰς προναία. 79 Παλλάδος ποτὶ πτόλιν. 224 δίκας δὲ Παλλὰς τῶνδ' ἐποπτεύσει θεά. 758 Παλλάδος καὶ Λοξίου ἕκατι. 772 πόλιν τὴν Παλλάδος. 916 δέξομαι Παλλάδος ξυνοικίαν. 999 Παλλάδος δ' ὑπὸ πτεροῖς. 1017 Παλλάδος πόλιν. 1045 Παλλάδος ἀστοῖσι. Casu vocativo Παλλάς Eum. 629 [667] 754.

πάλλευκος *omni ex parte albus, candidus* Eum. 352 παλλεύκων (sic ex apogr. pro πανλεύκων) δὲ πέπλων ἄμοιρος μούνα ἐτύχθην.

πάλλω *quatio, concutio, agito.* Suppl. 567 χλωρῷ δείματι θυμὸν πάλλοντο. 785 ἄθικτον δ' οὐκέτ' ἂν πέλοι κέαρ, | κελαινόχρως δὲ πάλλεται κλυδωνίῳ. Ch. 410 πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον κέαρ. 524 ἔκ τ' ὀνειράτων καὶ νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένη.

πάλμυς *rex.* Choeroboscus in Theodos. p. 232, 8 πάλαμυς παλάμυος· τὸ γὰρ παλάμυδος

διὰ τοῦ δος κλιθὲν παρ' Αἰσχύλῳ ἡμάρτηται. ἔστι δὲ ὄνομα κύριον (Φρύγιον Nauckius) βασιλέως. Veram scripturam πάλμυς πάλμυος et πάλμυδος restitui in Thesauro vol. 6 p. 108, ubi pluribus de hoc vocabulo dixi, quod non est nomen proprium, sed appellativum, *regem* significans. Genitivo πάλμυδος usus est Hipponax in versibus ab Tzetza servatis ap. Cramer. Anecd. Oxon. vol. 3 p. 310, ex quo ten Brink in Philologo 6. p. 70 probabiliter collegit Aeschylum pro Hipponacte ab Choerobosco nominatum esse.

πάλος *sortitio, sors.* Sept. 55 πάλῳ λαχών. 126. Eum. 32 πάλῳ λαχόντες. Sept. 376 ὡς τ' ἐν πύλαις ἕκαστος εἴληχεν πάλον. 447 τρίτος πάλος ἐξ ὑπτίου 'πήδησεν εὐχάλκου κράνους. Pers. 779 κἀγὼ πάλου δ' ἔκυρσα τοῦπερ ἤθελον. Ag. 333 ὡς ἕκαστος ἔσπασεν τύχης πάλον. Eum. 742 ἐκβάλλεθ' ὡς τάχιστα τευχέων πάλους. 753 ἴσον γάρ ἐστι τἀρίθμημα τῶν πάλων.

παλτόν *iaculum, telum.* Per ἀκόντιον exp. grammatici: v. Thes. vol. 6 p. 109. Fr. 14 καὶ παλτὰ κἀγκυλητὰ καὶ χλῆδον βαλών.

πάμβοτος *omnes nutriens.* Suppl. 558 Δῖον πάμβοτον ἄλσος.

[παμμάταιος *prorsus irritus.* Ag. 387 ἄκος δὲ παμμάταιον. ubi Musgravius recte correxit πᾶν μάταιον.]

πάμμαχος *cum omnibus certans.* Ag. 170 παμμάχῳ θράσει βρύων.

παμμήτωρ *omnium mater.* Pr. 90 παμμῆτόρ τε Γῆ.

παμμιγής *ex omnibus mixtus.* Pers. 269 τὰ πολλὰ βέλεα παμμιγῆ, i. e. tela exercitus ex pluribus populis compositi. Schol. διαφόρων ἐθνῶν. Eodem sensu πάμμικτος Pers. 53 πάμμικτον ὄχλον. 903 παμμίκτων τ' ἐπικούρων.

παμπήδην *omnino.* Est vox poetica, quam per παντελῶς exp. grammatici: v. Thes. vol. 6 p. 115. Pers. 727 ὧδε παμπήδην δὲ λαὸς πᾶς κατέφθαρται δορί; Fr. 160 ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ.

παμπησία *tota possessio.* Sept. 817 διέλαχον — κτημάτων παμπησίαν. Per παγκτησία exp. Photius p. 375, 12 et Eustathius p. 1502, 48; πᾶσα ἡ ὕπαρξις Hesychius. τὴν περιουσίαν glossema in M.

πάμπρεπτος *late conspicuus, splendidissimus.* Ag. 117 παμπρέπτοις ἐν ἕδραισιν.

πάμπροσθε i. q. παντελῶς πρόσθε Ag. 716 πάμπροσθ', ἦ —. Sic Hermannus pro παμπρόσθη, praeeunte Heathio, qui πάμπροσθεν coniecerat. Refertur ad obsidionem Troiae per longum tempus protractam, ut monuit Paleius.

παμφαής *omnia luce sua illustrans, pellucidus.* Pers. 612 παμφαὲς μέλι. Per λαμπρόν, καθαρόν exp. schol.

πάμφθαρτος *plane exitiosus.* Ch. 296 παμφθάρτῳ μόρῳ.

πάμφορος *omnia ferens* s. *gignens.* Pers. 618 παμφόρου γαίας τέκνα.

Πάμφυλοι *Pamphyli*, gens Asiae minoris. Suppl. 552 καὶ δι' ὀρῶν Κιλίκων Παμφύλων τε διορνυμένα γᾶς ποταμοὺς ἀενάους. Sic Heathius pro Παμφύλων τε γένη.

Πάν *Pan*, pastorum numen. Pers. 449 νῆσός τις ἔστι —, ἣν ὁ φιλόχορος Πὰν ἐμβατεύει. Ag. 56 ἤ τις Ἀπόλλων ἢ Πὰν ἢ Ζεύς. ‖ Numero plurali Πᾶνες ap. schol. Theocr. 4, 62. τοὺς Σατύρους (ἀκρατεῖς ex scholio inferiore addidit Casaubonus de satyr. poesi 1, 5.) οἱ πλείονές φασιν, ὡς καὶ τοὺς Σειληνοὺς καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δὲ Ἀνδρομέδᾳ. Schol. Eur. Rhesi 36. vol. 1. p. 23, 5. Αἰσχύλος δὲ δύο Πᾶνας λέγει, τὸν μὲν Διός, ὃν καὶ (Ἀρκάδος pro ὃν καὶ Vaterus p. 86.) δίδυμον, τὸν δὲ Κρόνου.

πανάθλιος *omnino miser, miserrimus.* Sept. 969 σὺ δ' αὖτε καὶ πανάθλιε. Ch. 428 κροτητὸν ἀμὸν καὶ πανάθλιον κάρα. 693 φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν παναθλίαν.

παναίολος *omnino varius, multiplex.* Pers. 635 τὰ παναίολ' αἰανῆ δύσθροα βάγματα.

παναίτιος *omnis* s. *totius rei auctor.* Ag. 1485 διαὶ Διὸς παναιτίου πανεργέτα. Eum. 200 ἀλλ' εἷς (sic Canterus pro εἰς) τὸ πᾶν ἔπραξας ὢν (sic Wakefieldus pro ὡς) παναίτιος.

παναληθής *omnino verus, verissimus.* Sept. 721 παναληθῆ (restitui formam Doricam παναλαθῆ) κακόμαντιν πατρὸς εὐκταίαν Ἐρινύν.

παναληθῶς *omnino vere, verissime.* Suppl. 85 εἰ θείη θεὸς (sic Schuetzius pro Διός) εὖ παναληθῶς.

παναλκής *omnipotens, validissimus.* Sept. 166 ἰὼ παναλκεῖς θεοί. ubi παναρκεῖς M, sed superscripto a manu recentissima λ, i. e. παναλκεῖς, quod est in apographis. παναρκεῖς legit scholiasta, qui exp. κατὰ πάντα βοηθοί· τοῦτο γὰρ ἴδιον θεῶν.

πανάλωτος *omnia capiens.* Ag. 361 μέγα δουλείας γάγγαμον, ἄτης παναλώτου.

[πανάρκετος. Ch. 70 διαλγὴς δ' ἄτα διαφέρει τὸν αἴτιον παναρκέτας νόσου βρύειν. Corruptela manifesta: nam requiritur vocabulum cretici mensuram habens. Quod non animadvertit scholiasta, qui explicuit τῆς εἰς πάντα τὸν χρόνον ἀρκούσης αὐτῷ.]

πανδάκρυτος *omnino deflendus.* Sept. 654 ὦ πανδάκρυτον ἀμὸν Οἰδίπου γένος. [Ib. 968 πανδάκρυτε est in M pro πάνδυρτε, quod v.]

πανδημί *toto populo coniuncto.* Sept. 296 τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους πανδημεί, πανομιλεὶ στείχουσιν, ubi recte Blomfieldus πανδαμί, πανομιλί. πανδημί Aldus et Robortellus. Forma Dorica servata in M loco altero, Eum. 1039 εὐφαμεῖτε δὲ πανδαμί.

πανδημία *universus populus.* Suppl. 607 πανδημία γὰρ χερσὶ δεξιωνύμοις ἔφριξεν αἰθήρ. ubi πανδημίᾳ adverbialiter dictum est pro πανδημί.

πάνδικος *omnino iustus, iustissimus.* Suppl. 776 ἰὼ γᾶ βοῦνι, πάνδικον σέβας, ubi in M βουνῖτι ἔνδικον, quod correxit Paleius ex annotatione scholiastae, qui interpretatur δικαία σέβεσθαι, ἣ ἣν δικαίως πάντες τιμῶσιν.

πανδίκως *omnino iuste, prorsus.* Sept. 173 κλύετε παρθένων κλύετε πανδίκως χειροτόνους λιτάς, ubi M a m. pr. πανδίκους, sed ου ab eadem vel alia m. antiqua in ω mutato. Ch. 241 ἡ δὲ πανδίκως ἐχθαίρεται. Sept. 670 πανδίκως ψευδώνυμος. Ch. 681 πανδίκως μεμνημένος. Eum. 804 ἐγὼ γὰρ ὑμῖν πανδίκως ὑπίσχομαι. Suppl. 419 γενοῦ πανδίκως εὐσεβὴς πρόξενος.

πανδοκέω *totum in me recipio.* Sept. 18 ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδείας ὄτλον. Per ἐπιδεχομένη vel ὑποδεχομένη exp. schol.

πάνδοκος *omnes in se recipiens.* Sept. 860 πάνδοκον εἰς ἀφανῆ τε χέρσον. Ch. 662 ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων.

πάνδυρτος *omnino lamentabilis, gemitu plenus.* Pers. 940 πάνδυρτον δύσθροον αὐδάν. 944

ἥσω τοι καὶ πάνδυρτον. Utrobique in M πανόδυρτον, quod correxit Blomfieldus. Sept. 968 ἰὼ ἰὼ πάνδυρτε σύ. Sic Ritschelius pro πανδάκρυτε, cui πολυδάκρυτε substitutum in apogr. multis.

πανεργέτης *omnia efficiens*. Ag. 1485 διαὶ Διὸς παναιτίου πανεργέτα.

πανήγυρις (Dorice πανάγυρις) *coetus*. Sept. 220 θεῶν ἅδε πανάγυρις. Ag. 845 κοινοὺς ἀγῶνας θέντες ἐν πανηγύρει βουλευσόμεσθα.

πανήμερος *quotidianus*. Pr. 1024 ἄκλητος ἕρπων δαιταλεὺς πανήμερος.

[πάνθεος Heimsoethii coniectura. V. s. v. πολύθεος.]

Πάνιος *a Pane habitatus*. Hesychius, Πανίας βήσσας, ὡς ἀπὸ (ἐπὶ codex) τοῦ Πανός. Αἰσχύλος Καλλιστοῖ (fr. 97).

πάννυχος *totam noctem durans*. Pers. 382 πάννυχοι δὴ διάπλοον καθίστασαν.

[πανόδυρτος male pro πάνδυρτος, quod v.]

πάνοιζυς *omnino aerumnosa*. Ch. 49 ἰὼ πάνοιζυς ἑστία.

πανοίμοι *omnino eheu*. Ch. 875 οἴμοι πανοίμοι δεσπότου τελουμένου. Non legitur alibi.

πάνολβος *omnino fortunatus*. Suppl. 583 δι' αἰῶνος μακροῦ πάνολβον.

πανομιλί *confertim, tota turba coniuncta*. Sept. 296 τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους πανδαμί, πανομιλὶ στείχουσιν. Sic Blomfieldus pro πανομιλεί.

πάνοπλος *plene armatus*. Sept. 59 πάνοπλος Ἀργείων στρατός.

πανόπτης *omnia cernens*. Pr. 91 τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου. Eum. 1045 Ζεὺς πανόπτας. Suppl. 304 πανόπτην οἰοβουκόλον.

πανός *taeda*. Ag. 284 μέγαν δὲ πανόν.

πανουργία *nequitia*. Sept. 602 ξυνεσβὰς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνὴρ ναύταισι θερμοῖς καὶ πανουργίας πλέῳς. Sic correxi pro πανουργίᾳ τινί.

πανοῦργος *ad omnia audenda paratus*. Ch. 384 βροτῶν τλάμονι καὶ πανούργῳ χειρί.

πανσέληνος *luna plena*. Sept. 389 λαμπρὰ δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει.

πάνσοφος *sapientissimus*. Suppl. 319 τὸ πάνσοφον νῦν ὄνομα τοῦτό μοι φράσον. Sic hoc adiectivum in locis tragicorum scribitur in Thes. vol. 6 p. 164 indicatis: πάσσοφος in libris Platonis.

πανταῖ (Dorice pro πάντη) *ubique*. Suppl. 87 πανταῖ (πάνται M) τοι φλεγέθει κἀν σκότῳ. Eum. 967 πανταῖ (πάντα M) τιμιώταται θεῶν.

παντάλας *omnino miser, miserrimus*. Pers. 636 παντάλαν' ἄχη διαμβοάσω;

παντάρκης *ad omnia sufficiens*. Pers. 855 ὁ γηραιός, παντάρκης, ἀκάκης, ἄμαχος βασιλεύς.

πανταχῇ *quavis ratione*. Eum. 469 πράξας γὰρ ἐν σοὶ πανταχῇ τάδ' αἰνέσω. Pr. 198 πανταχῇ δὲ δύσποτμα. Pers. 225 εὖ δὲ πανταχῇ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι.

παντελής *omnia perficiens*. [Sept. 116 ὦ Ζεῦ πάτερ παντελὲς πάντως, ubi emendavi πᾶν τέλος ὃς νέμεις.] Ch. 959 τάχα δὲ παντελὴς χρόνος ἀμείψεται πρόθυρα δωμάτων. ‖ *perfectus*. Ch. 560 παντελῆ σαγὴν ἔχων. Suppl. 601 παντελῆ ψηφίσματα.

παντελῶς *perfecte*. Pr. 440 γέρα τίς ἄλλος ἢ 'γὼ παντελῶς διώρισεν; 911 ἀρὰ Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται.

παντευχία *plena armatura*. Sept. 31 σοῦσθε σὺν παντευχίᾳ. Fr. 305, 3 θρασὺν πετραῖον ὄρνιν ἐν παντευχίᾳ.

πάντεχνος *omnes artes adiuvans*. Pr. 7 παντέχνου πυρὸς σέλας.

παντοδαπός *omnis generis, varius*. Sept. 357 παντοδαπὸς δὲ καρπός.

πάντοθεν *undequaque*. Ag. 1370 ταύτην ἐπαινεῖν πάντοθεν πληθύνομαι.

πάντολμος *omnia audens, facinorosus*. Sept. 671 φωτὶ παντόλμῳ φρένας. Ch. 430 δαΐα πάντολμε μᾶτερ. 596 παντόλμους ἔρωτας.

παντομισής *omnibus odiosus*. Eum. 644 ὦ παντομισῆ κνώδαλα.

παντόπτης *omnia cernens*. Suppl. 139 πατὴρ ὁ παντόπτας. Fr. 133 ὁ παντόπτης Ἥλιος. Apud Strabonem 1 p. 33 παντεπόπτης, quod correxit Tyrwhittus, nisi quod παντόπτας scripsit.

παντόσεμνος *omnibus venerabilis*. Eum. 637 ἀνδρὸς μὲν ὑμῖν οὗτος εἴρηται μόρος τοῦ παντοσέμνου.

παντότολμος *omnia audens, facinorosus*. Ag. 1237 ὡς δ' ἐπωλολύξατο ἡ παντότολμος. 221 τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω.

παντοτρόφος *omnes alens*. Fr. 192, 4 λίμνην παντοτρόφον Αἰθιόπων. Probabilius est πάντων τροφόν, quod coniecit Lobeckius.

παντόφυρτος *ex omnibus mixtus, promiscuus*. Eum. 554 τὰ πολλὰ παντόφυρτα, quod schol. exp. πάντοθεν συνηγμένα: unde Meinekius in Philologo vol. 19 p. 225 παντόσυρτα coniecit. πάμφυρτος dixerunt scriptores recentiores in Thes. indicati vol. 6 p. 121.

πάντρομος *quidvis timens, valde trepidans*. Sept. 294 δράκοντας ὥς τις τέκνων ὑπερδέδοικεν λεχαίων δυσευνάτορας πάντρομος πελειάς, quod simile est Homerico τρήρωνα πέλειαν et convenit verbo ὑπερδέδοικεν. Quamobrem vera haec esse scriptura videtur, non πάντροφος, quae annotata est in M et lecta ab Tzetza ad Lycophr. 87 et Eustathio p. 1602, 7, ineptam secutis interpretationem scholiastae, πάντροφον δὲ τὴν πελειάδα φησίν, ὅτι πάντα τὰ ὄρνεα ἅπαξ τοῦ ἔτους τίκτει, ἡ δὲ περιστερὰ ἀεί· διὸ ἀνάκειται τῇ Ἀφροδίτῃ. Quae nonnihil mutata repetiverunt scholiastae Byzantini.

πάντροπος *penitus in fugam versus*. Sept. 955 τετραμμένου παντρόπῳ φυγᾷ γένους.

[πάντροφος vitiose pro πάντρομος, quod v.]

πάντως *omnino*. Pr. 16 πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδέ μοι τόλμαν σχεθεῖν. 333 πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν. 943 πάντως τι καινὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθε. 1053 πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει. [Sept. 116 παντελὲς πάντως corrupte pro πᾶν τέλος ὃς νέμεις, ut dixi s. v. παντελής.] ‖ ἄλλως τε πάντως. Pr. 336 ἄλλως τε πάντως καὶ κασιγνήταις πατρός. Pers. 689 ἄλλως τε πάντως χοἰ κατὰ χθονὸς θεοὶ λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἢ μεθιέναι. Eum. 726 ἄλλως τε πάντως χὤτε δεόμενος τύχοι. 995 καὶ γῆν καὶ πόλιν ὀρθοδίκαιον πρέψετε πάντως διάγοντες. Sic Bothius pro πάντες.

πάνυ *omnino, prorsus*. Pers. 926 πάνυ γὰρ φύστις (πάνυ ταρφύς τις Franzius) μυριὰς ἀνδρῶν ἐξέφθινται. Ag. 1456 μία τὰς πολλάς, τὰς πάνυ πολλὰς ψυχὰς ὀλέσασ' ὑπὸ Τροίᾳ. Ch. 861 μέλλουσι — πάνυ θήσειν Ἀγαμεμνονίων οἴκων ὄλεθρον διὰ παντός.

πανώλεθρος *prorsus perditus*. Sept. 71 μή μοι πόλιν γε πρέμνοθεν πανώλεθρον ἐκθαμνίσητε. 834 ὁμόσποροι δῆτα καὶ πανώλεθροι. Ag. 535

πανώλεθρον αὐτόχθονον πατρῷον ἔθρισεν δόμον. Ch. 934 ὀφθαλμὸν οἴκων μὴ πανώλεθρον πεσεῖν. Eum. 552 πανώλεθρος δ' οὔποτ' ἂν γένοιτο. ‖ *prorsus exitiosus*. Suppl. 414 τὸν πανώλεθρον θεόν. [πανωλέθροισιν ἐμβολαῖς Pers. 563 ab interpolatore illatum pro ὁμοπτέροισιν ἐμβολαῖς, de quo dixi s. v. ὁμόπτερος.]

πανώλης *prorsus perditus*. [Sept. 552 ἦ τἂν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοίατο.] Suppl. 96 ἰάπτει δ' ἐλπίδων ἀφ' ὑψιπύργων πανώλεις βροτούς. Pers. 732 Βακτρίων δ' ἔρρει πανώλης δῆμος.

πάνωρος *quovis anni tempore proveniens*. Suppl. 690 καρποτελεῖ δέ τοι Ζεὺς ἐπικραινέτω φέρματι γᾶν πανώρῳ.

πάομαι *acquiro*, *possideo*, inusitata praesentis forma, a qua derivantur perfectum πέπαμαι, aoristus ἐπασάμην, futurum πάσομαι. Hesychius ἐπάσω: ἐκτήσω. Αἰσχύλος Πρωτεῖ σατυρικῷ (fr. 213). Hunc aoristum pro ἐπλήσω Sophocli OC. 528 restituendum esse coniecit Nauckius. Eum. 177 ἕτερον ἐν κάρᾳ μιάστορ' ἐκ κείνου πάσεται. Ch. 191 φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη. Ag. 835 τῷ πεπαμένῳ νόσον.

παπαῖ *papae*, interiectio dolentis, in codicibus interdum παπαί scripta contra regulam Herodiani περὶ μον. λέξ. p. 27, 13. Etym. Gud. p. 451, 19 et qui τὴν συνήθειαν ὀξύνειν addit Arcadii p. 183, 18. Pers. 1031 Χο. παπαῖ παπαῖ. | ΞΕ. καὶ πλέον ἢ παπαῖ μὲν οὖν. Ag. 114 ἐή, παπαῖ παπαῖ. 1256 παπαῖ οἷον τὸ πῦρ ἐπέρχεται δέ μοι. Scriptura interpolata. παπαῖ παπαῖ, | οἷον τὸ θεῖον αὖ με πῦρ ἐπέρχεται Weilius. Eum. 262 αἷμα — δυσαγκόμιστον, παπαῖ.

παπταίνω *circumspicio*, *oculis lustro*. Pr. 334 πάπταινε δ' αὐτὸς μή τι πημανθῇς ὁδῷ. 1034 πάπταινε καὶ φρόντιζε.

πάρ. V. παρά.

παρά praepositio cum tribus construitur casibus, genitivo, dativo et accusativo. Dissertationem de praepositionis παρά usu F. H. Rau scripsit Lipsiae editam a. 1870. et repetitam in G. Curtii *Studiis grammaticis* vol. tertio.

1. παρά cum genitivo *ab* grammatici ab ἀπό, cuius eadem est significatio, sic distinxerunt ut ἀπό τὴν ἀπὸ ἀψύχων, παρά τὴν ἀπὸ ἐμψύχων κίνησιν significet: v. Ammon. p. 20, schol. Hom. Il. 12, 114, Eustath. p. 895, 35 1134, 37, regula per se vera, sed non constanter servata, ut Homeri aliorumque exempla docent in Thes. collecta vol. 6 p. 192.

Usitatissimum est παρά post verba (inprimis post verba accipiendi, audiendi, veniendi) Sept. 623 παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἁρπάσαι δόρυ, *a clypeo*, i. e. *a laeva manu*, ut interpretatur Blomfieldus, et Paleius "*to snatch the naked spear from along side of the shield*", collato Theocr. 22, 184 σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πρᾶταν. Heynius comparavit Il. 16, 312 Θόαντα στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα. Genitivus est 468 πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη. Pers. 406 παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθος ὑπηντίαζε. Ag. 313 ἄλλος παρ' ἄλλου διαδοχαῖς πληρούμενοι. 917 παρ' ἄλλων χρὴ τόδ' ἔρχεσθαι γέρας. 1046 ἔχεις παρ' ἡμῶν οἷάπερ νομίζεται. Ch. 89 λέγουσα παρὰ φίλης φίλῳ φέρειν γυναικὸς ἀνδρί. 171 πῶς οὖν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω; 403 παρὰ τῶν πρότερον φθιμένων ἄτην ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτῃ. Eum. 856 τεύξει παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικείων στόλων, ὅσην (hoc refertur ad substantivum in versu lectum qui ante 856 excidit) παρ' ἄλλων οὔποτ' ἂν σχέθοις βροτῶν. Suppl. 199 τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ σεσωφρονισμένων ἴτω προσώπων ὄμματος παρ' ἡσύχου. Similiter Ag. 139 ὅσσων παρ' εὐφρόνων. Nam sic correxi pro τόσσων περ εὔφρων: de quo dictum s. v. ὅσσε.

παρά cum genitivo in anastrophe πάρα, quod in sexto pede trimetri collocari solet. Pr. 634 σοῦ διδαχθήτω πάρα. 700 τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα. 988 εἰ προσδοκᾷς ἐμοῦ τι πεύσεσθαι πάρα. Pers. 388 κέλαδος Ἑλλήνων πάρα μολπηδὸν ηὐφήμησεν. Ag. 265 ἕως γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα. 858 οὐκ ἄλλων πάρα μαθοῦσα. Ch. 90 τῆς ἐμῆς μητρὸς πάρα. 122 καὶ ταῦτά μοὐστὶν εὐσεβῆ θεῶν πάρα; Suppl. 227 γαμῶν ἄκουσαν ἄκοντος πάρα, ubi probabilius est πατρός, quod restituit Burgesius. Vulgatum legit scholiasta, qui interpretatur παρὰ πατρὸς ἄκοντος. 1074 θεοῦ πάρα.

2. παρά cum dativo *apud*, *prope*, *iuxta*, significatione locali non raro ad res translata, in quibus quis versatur. Pr. 186 παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων. Sept. 392 βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις. Ch. 484 παρ' εὐδείπνοις ἔσει ἄτιμος. 299 μέγας γὰρ ἔμπας παρὰ Διός (sic Porsonus pro πὰρ Διός) θρόνοις λέγει. Eum. 951 μέγα γὰρ δύναται πότνι' Ἐρινὺς παρά τ' ἀθανάτοις. Suppl. 242 κλάδοι — κεῖνται παρ' ὑμῖν. 286 χθόνα παρ' Αἰθίοψιν ἀστυγειτονουμένας. Fr. 192, 3 χαλκοκέραυνόν τε παρ' Ὠκεανῷ λίμνην. 299, 3 ἥμενος παρ' ἑστίᾳ.

3. παρά cum accusativo *ad*, *iuxta*, de motu ad locum dictum, quemadmodum cum genitivo constructum motum a loco significat. Pr. 531 παρ' Ὠκεανοῖο πατρὸς ἄσβεστον πόρον. 810 τούτου παρ' ὄχθας ἕρπε. Pers. 303 στύφλους παρ' ἀκτὰς θείνεται Σιληνιῶν. Ag. 511 ἅλις παρὰ Σκάμανδρον ἦσθ' (sic margo Askewii pro ἦλθες) ἀνάρσιος. Ch. 366 παρὰ Σκαμάνδρου πόρον τεθάφθαι. Ag. 180 καὶ παρ' ἄκοντας ἦλθε σωφρονεῖν. ‖ παρ' οὐδέν *nihili*, *minime*. Ag. 229 κληδόνας πατρῴους παρ' οὐδὲν αἰῶ τε παρθένειον ἔθεντο. Eum. 213 παρ' οὐδὲν ἠρκέσω (ἦκέ σοι Hermannus) Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα. 846 ἀπὸ γάρ με τιμᾶν δαναιᾶν θεῶν δυσπάλαμοι παρ' οὐδὲν ἦραν δόλοι.

4. παρά cum accusativo *praeter*, *contra*. Ag. 899 γῆν φανεῖσαν ναυτίλοις παρ' ἐλπίδα. 931 τόδ' εἰπὲ μὴ παρὰ γνώμην ἐμοί. 1045 δμωοί τε δούλοις πάντα καὶ παρὰ στάθμην. Eum. 171 παρὰ νόμον θεῶν βρότεα μὲν τίων. Suppl. 79 μὴ τέλεον δόντες ἔχειν παρ' αἶσαν. 454 γένοιτο δ' εὖ παρὰ γνώμην ἐμήν. ‖ παρ' αὐτά adverbialiter dictum coniunctim scribi solet παραυτά vel πάραυτα, quod v.

[παρά ex glossemate illatum Ch. 959 κρατεῖται πῶς τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ | ὑπουργεῖν κακοῖς, ubi Hermannus correxit κρατείτω δ' ἔπος τὸ θεῖον, τὸ μή μ' | ὑπουργεῖν κακοῖς.]

πάρα pro πάρεστι et πάρεισι dictum v. s. v. πάρειμι.

παραβαίνω *transgredior*. Ag. 789 δίκην παραβάντες. [In versu interpolatoris Eum. 768 τοῖς τἀμὰ παρβαίνουσι νῦν ὁρκώματα, cum syncope, nisi παραβαίνουσι scripsit.] De peccantibus Ag. 59 ὑστερόποινον πέμπει παραβᾶσιν Ἐρινύν. Recte Triclinius exp. τοῖς παρανόμοις ἐκείνοις. Inepte scholiasta vetus transitive dictum

accepit et ad aves rettulit, de quibus in versibus praecedentibus sermo est, τοῖς παραβῆσασι καὶ μετοικίσασιν (sic Victorius pro μετοικήσασιν) αὐτούς.

παραβάλλω *per transversum iacio.* De oculo detorquendo fr. 207 (apud Athen. 7 p. 303) τὸ σκαιὸν ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην. ubi Athenaeus addit ὡς τοῦ θύννου — τῷ σκαιῷ ὀφθαλμῷ οὐ βλέποντος, ὥς Ἀριστοτέλης λέγει. V. Thes. vol. 6 p. 208.

[παραβασία. V. παρβασία.]

[παραβάτης, παράβατος. V. παρβάτης, παρβατός.

παραγγέλλω *nuntio, trado.* Pers. 469 πεζῷ παραγγείλας ἄφαρ στρατεύματι. Ag. 316 ἀνδρὸς παραγγείλαντος ἐκ Τροίας ἐμοί. 294 οἱ δ' ἀντέλαμψαν καὶ παρήγγειλαν πρόσω. Sed ib. 289 de face σέλας παραγγείλασα Μακίστου σκοπαῖς, quum indicativus requiratur, haud dubie παρηγγάρευσε scribendum cum Bambergero, verbo ab ἄγγαρος formato, quod in lingua Persarum *tabellarium* s. *nuntium* significat, de quo suo loco diximus. Compositi παραγγαρεύω exempla praeter hoc nulla sunt, plura vero simplicis ἀγγαρεύω, de quo v. Thes. vol. 1 p. 228, ubi etiam de substantivo παραγγαρεία dictum est.

παράγγελμα *nuntius.* Ag. 480 φλογὸς παραγγέλμασιν νέοις.

[παράγω. V. παρασαίνω.]

παραγίγνομαι *adsum.* Eum. 319 μάρτυρες ὀρθαὶ τοῖσι θανοῦσιν παραγιγνόμεναι. Sic Porsonus pro παραγινόμεναι. Sept. 153 in versu defecto addidi παραγενοῦ, ubi Iunonis opem invocat chorus.

παραθέλγω *demulceo.* Ag. 71 ὀργὰς ἀτενεῖς παραθέλξει. Non legitur alibi.

[παραιβασία. V. παρβασία.]

παραίνεσις *suasio, admonitio.* Eum. 707 ταύτην μὲν ἐξέτειν' ἐμοῖς παραίνεσιν ἀστοῖσιν ἐς τὸ λοιπόν.

παραινέω *consulo, suadeo, admoneo.* Pr. 264 παραινεῖν νουθετεῖν τε τὸν κακῶς πράσσοντα. 307 παραινέσαι γέ σοι θέλω τὰ λῷστα. Pers. 224 ταῦτα θυμόμαντις ὤν σοι πρευμενῶς παρήνεσα. Ch. 903 παραινεῖς μοι καλῶς.

παραιτέομαι *precor*, ut Latini non raro *deprecor* pro simplici *precor* dixerunt. Suppl. 521 θεοὺς ἐγχωρίους λιταῖς παραιτοῦ τῶν σ' ἔρως ἔχει τυχεῖν. 783 νῦν παραιτουμένη μοι, πάτερ Ζεῦ θεῶν Ὀλυμπίων, δός.

παραίτιος *qui in causa est, auctor.* Ch. 910 ἡ Μοῖρα τούτων, ὦ τέκνον, παραιτία, nisi παραίτιος scripsit, ut fr. 41 in verbis Veneris est τῶν δ' ἐγὼ παραίτιος.

παρακαλέω *advoco.* Pers. 380 τάξις δὲ τάξιν παρεκάλει νεὼς μακρᾶς.

παρακλίνω *in peiorem partem deflecto.* Ag. 744 παρακλίνασ' (παρακλίνουσ' Triclinius) ἐπέκρανεν δὲ γάμου πικρὰς τελευτάς — Ἐρινύς.

παρακοπή *mentis alienatio, delirium.* Ag. 223 βροτοὺς θρασύνει γὰρ αἰσχρόμητις τάλαινα παρακοπὰ πρωτοπήμων. Eum. 330 342 τόδε μέλος, παρακοπά, παραφορὰ φρενοδαλής.

παράκοπος *mente commotus, vesanus.* Pr. 582 οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν παράκοπον ὧδε τείρεις;

παρακόπτομαι *decipior.* De eo qui mente aberrat Ag. 1252 (in parte fabulae ex M ablata) ἦ κάρτα χρησμῶν παρεκόπης κλύων ἐμῶν. Sic correxi scripturam corruptam ἦ κάρτ' ἄρ' ἂν παρεσκόπης χρησμῶν ἐμῶν, praeeunte Meinekio Philol. vol. 19 p. 209, qui coniecerat ἦ κάρτα τἄρ' αὖ παρεκόπης χρησμῶν ἐμῶν post Hartungum, qui ediderat ἦ κάρτα τἄρα παρεκόπης χρησμῶν ἐμῶν. In apogr. Flor. et Ven. ει super ης, i. e. παρεσκόπεις, quod alienum ab hoc loco verbum est, quo si uti voluissat Aeschylus, non fecisset versum parum scite compositum, quum in promptu esset scribere ἦ κάρτα χρησμῶν ὅρον ἐμῶν παρεσκόπεις, quod ego in ed. Oxon. p. 409 conieci, praeeunte Musgravio, qui κάρθ' ὅρον παρεσκόπεις χρησμῶν ἐμῶν coniecerat, melius quam Canterus qui ἦ κάρτ' ἀράν voluerat, quod non convenit praecedentibus ubi nullus de diris sermo est. Requiritur aoristus passivus alius verbi, cuius vestigium relictum est in scriptura corrupta παρεσκόπης, ἄρ' ἂν autem supplementum correctoris est pedem qui exciderat supplentis, quod ego effeci addito κλύων. Idem participium exciderat in fine versus Sept. 394, illato μένων, quod ex μένει fictum est quo versus praecedens finitur.

[παρακρος (sic sine accentu) corruptum ex πάρος, quod restituit Sophianus, Suppl. 368.]

παράκτιος *litoralis.* Pr. 836 τὴν παρακτίαν κέλευθον. Alia terminationis femininae exempla v. in Thes. vol. 6 p. 305.

παράλιος *litoralis.* Pr. 573 ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμαν.

παραλλαγή *alternatio, per vices mutatio.* Numero plurali παραλλαγαί *invicem se excipientium vices.* Ag. 490 λαμπάδων φαεσφόρων φρυκτωριῶν τε καὶ πυρὸς παραλλαγάς.

παραλλάσσω *praetereo, elabor.* Ag. 424 παραλλάξασα διὰ χερῶν βέβακεν ὄψις.

παραμελέω *negligo.* Sept. 702 θεοῖς μὲν ἤδη πως παρημελήμεθα. Eum. 300 ὥστε μὴ οὐ παρημελημένον ἔρρειν.

παράμουσος *musis non conveniens dissonus, abhorrens.* Ch. 467 παράμουσος ἄτης αἱματόεσσα πλαγά.

παραμυθέομαι *hortor, suadeo.* Pr. 1063 ἄλλο τι φώνει καὶ παραμυθοῦ μ' ὅ τι καὶ πείσεις.

παραμυκάομαι *admugio.* Pr. 1082 βρυχία δ' ἠχὼ παραμυκᾶται βροντῆς.

παρανικάω *devinco.* Ch. 600 ξυζύγους δ' ὁμαυλίας — ἔρως παρανικᾷ.

παράνοια *dementia.* Sept. 756 παράνοια συνᾶγε νυμφίους φρενώλεις.

παράνους *demens.* Ag. 1455 παράνους Ἑλένα

παράξενος. Hoc adiectivum Pr. 788 pro ξένους restituendum esse conieci, de quo supra dixi p. 232 a.

παράορος *effuse protensus*, ut exp. Blomfieldus collato schol. Ven. Il. 7, 156 παρήορος: παρῃωρημένος τῷ σώματι, ἐκλελυμένος, metaphora ab equis σειραφόροις ducta: v. Thes. vol. 6 p. 506. Legitur Pr. 363 καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παράορον δέμας (Typhonis) κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου. Sic M: παρήορον apographa multa, qua forma Homerus aliique usi sunt. Similiter in aliis vocabulis pluribus tragici Doricum α Ionico η praetulerunt. παράορος Hesychius per σειραφόρος explicat.

παραπαίω *male plecto.* Fr. 320 καλὰ (κάρτα Butlerus) παραπαίων χέλυν. ‖ *deliro.* Pr. 1056 τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν ἡ τοῦδε τύχη;

παραπατάω *defraudo.* Eum. 728 οἴνῳ παρηπάτησας ἀρχαίας θεάς.

παράρρυσις *storea.* Suppl. 715 παραρρύσεις νεώς. Non legitur alibi: usitatum est παράρρυμα, de quo v. Thes. vol. 6 p. 373.

[παρασαίνω *demulceo.* Pers. 98 δολόμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει; — φιλόφρων γὰρ παρασαίνει βροτὸν εἰς ἄρκυας Ἄτα. Sic Seidlerus emendavit quod in M legitur φιλόφρων γὰρ σαίνουσα τὸ πρῶτον παράγει βροτὸν εἰς —, de quo s. v. προσσαίνω dicetur.]

παράσημος *male notatus.* Ag. 780 δύναμιν οὐ σέβουσα πλούτου παράσημον αἴνῳ.

παρασκευάζομαι *mihi paro.* Pr. 920 τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται ἐπ' αὐτὸς αὑτῷ. ‖ *accingo me.* Ag. 353 θεοὺς προσειπεῖν εὖ παρασκευάζομαι. παρεσκευασμένος *instructus, paratus.* Ch 1034 παρεσκευασμένος ξὺν τῷδε θαλλῷ καὶ στέφει προσίξομαι. Sept. 440 Καπανεὺς ἀπειλεῖ πᾶν παρεσκευασμένος | δρᾶν, θεοὺς ἀτίζων. Sic correxi pro ἀπειλεῖ δρᾶν παρεσκευασμένος, θεοὺς ἀτίζων. [Ag. 1422 τοιαῦτ' ἀπειλεῖν ὡς παρεσκευασμένης, versu spurio, quem notavit Engerus.]

παρασκηνόω, quod proprie *tentorii iuxta collocandi* significationem habet, expandendi significatione dictum videtur Eum. 634 κἀπὶ τέρματι φᾶρος παρεσκήνωσεν (Clytaemnestra Agamemnoni in balneo). Sic ex apogr. Flor.: in M περέσκήνωσεν (duplici accentu), quod legit schol. qui annotavit, πρὸς τὴν συναλιφὴν τῆς περὶ καὶ τὴν συζυγίαν τοῦ ῥήματος, quod notae non melioris est quam περεβάλοντο Ag. 1147, de quo s. v. περιβάλλω dicetur.

[παρασκοπέω. Ag. 1252 παρεσκόπης scriptura vitiosa pro παρεκόπης, de quo dictum s. v. παρακόπτομαι.]

παρασπιστής *comes.* Fr. 309 (apud Aristidem Aeschyli verba suae orationi accommodantem) μὴ μὲν οὖν ἔμοιγε — παράσπιστὴς εἴη.

παρασταδόν *prope adstando.* Ch. 983 κύκλῳ παρασταδὸν στέγαστρον ἀνδρὸς δείξατε, quod etiam περισταδόν dici poterat, quae permutata sunt in libris Homeri Il. 13, 551.

παραστατέω *adsto.* Ag. 14 φόβος γὰρ ἀνθ' ὕπνου παραστατεῖ. 877 ἐκ τῶνδέ τοι παῖς ἐνθάδ' οὐ παραστατεῖ. 1079 ἐν γόοις παραστατεῖν. 1201 ὥσπερ εἰ παρεστάτεις.

παραστάτης *comes.* Pers. 956 ποῦ δὲ σοὶ παραστάται;

παραστείχω *praetereo.* Ch. 568 δόμους (sic Boissonadius pro δόμοις) παραστείχοντα.

παρασύρω *in medium traho, proiicio.* Pr. 1065 οὐ γὰρ δὴ που τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος.

πάραυτα *statim.* Ag. 737 πάραυτα δ' ἐλθεῖν ἐς Ἰλίου πόλιν λέγοιμ' ἄν. Per παραχρῆμα, εὐθέως, παραυτίκα exp. Hesych. Apud alios scriptores interdum παραυτά scribitur ὀξυτόνως. πάραυτα etiam ab hodiernis Graecis pronuntiari observavit Coraes in dissertatione Prodromo bibliothecae Graecae praemissa p. 50, ab Hermanno indicatus.

παραυτίκα *statim, illico.* Suppl. 767 οὐδ' ἀγκυρουχίαις θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες παραυτίκα.

παραφορά *mentis alienatio.* Eum. 330 342 τόδε μέλος, παρακοπά, παραφορὰ φρενοδαλής.

παραφρονέω *mente commotus sum.* Sept. 806 παραφρονῶ φόβῳ λόγου.

παρβαίνω. V. παραβαίνω.

παρβασία *transgressio.* Sept. 743 παλαιγενῆ γὰρ λέγω παρβασίαν ὠκύποινον. Sic Porsonus pro παραβασίαν, quod in apogr. pluribus παραιβασίαν scriptum est, qua forma Hesiodus aliique usi sunt.

παρβάτης (per syncopen dictum pro παραβάτης) *transgressor, violator legis.* Eum. 553 τὸν ἀντίτολμον δέ φαμι παρβάταν, — καθήσειν, quod per παραβεβηκότα exp. scholiasta. Sic Hermannus pro περαιβάδαν, quod in M legitur, in apogr. Flor. in παρβάταν, ab Triclinio in παρβάδαν mutatum est, scriptum quasi haec Dorica sit adverbii forma ut διαρρύδαν Ch. 67. Meinekio in Philol. vol. 19 p. 225 βαρίβαν scribendum videbatur, quod non sit subiectum, sed in comparatione positum pro ὡς βαρίβαν, de quo non cogitandum. Verum haud dubie est παρβάταν, aut, quod propius ad codicis scripturam accedit δέ φαμ' ὑπερβάταν.

παρβατός (per syncopen pro παραβατός) *qui migrari s. superari potest.* Suppl. 1048 Διὸς οὐ παρβατός ἐστιν μεγάλα φρὴν ἀπέρατος. Sic Askewius pro παραβάτας.

παρειά *gena.* Pr. 400 παρειὰν νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς. Suppl. 70 δάπτω τὰν ἁπαλὰν νειλοθερῆ παρειάν.

πάρειμι *adsum.* Dicitur de hominibus pariter et rebus praesentibus, adiecto interdum dativo vel personae vel rei. Pr. 818 σχολὴ δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι. Sept. 662 εἰ δ' ἡ Διὸς παῖς παρθένος Δίκη παρῆν ἔργοις ἐκείνου καὶ φρεσίν. [Ib. 803 in apogr. quibusdam παρόν illatum pro corrupto πλέον, cui ego πάλιν praetuli.] Ch. 9 οὐ γὰρ παρὼν ᾤμωξα σόν, πάτερ, μόρον. 852 εἴτ' αὐτὸς ἦν θνήσκοντος ἐγγύθεν παρών. ubi ἦν παρών dictum pro παρῆν. Eum. 864 θυραῖος ἔστω πόλεμος οὐ μόλις παρών, de quo loco dictum est s. v. μόλις. Sept. 1041 θάρσει παρέσται μηχανὴ δραστήριος. Pers. 235 ὧδέ τις πάρεστιν αὐτοῖς ἀνδροπλήθεια στρατοῦ; 330 πολλῶν παρόντων δ' ὀλίγ' ἀπαγγέλλω κακά. 391 φόβος δὲ πᾶσι βαρβάροις παρῆν. 414 ἀρωγὴ δ' οὔτις ἀλλήλοις παρῆν. 901 ἀκάματον δὲ παρῆν σθένος ἀνδρῶν. 266 καὶ μὴν παρών γε κοὐ λόγους ἄλλων κλύων. Ag. 421 ὀνειρόφαντοι πενθήμονες πάρεισιν δοκαί. [1249 οὐκ εἰ παρέσται γε, ubi recte Schuetzius εἴπερ ἔσται γε]. Ch. 85 ἐπεὶ πάρεστε τῆσδε προστροπῆς ἐμοὶ πομποί. 91 τῶνδ' οὐ πάρεστι θάρσος. 211 πάρεστι δ' ὠδὶς καὶ φρενῶν καταφθορά. [570 Αἴγισθος εἴπερ οἶδεν ἔνδημος παρών. ubi ἔκδημός περ ὢν restitui, de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XCVII.] 668 πάρεστι γὰρ ὁποῖάπερ δόμοισι τοῖσδ' ἐπεικότα. 987 ὡς ἂν παρῇ μοι μάρτυς. Eum. πέλας μάρτυς πάρεστι παῖς Ὀλυμπίου Διός. Eum. 797 λαμπρὰ μαρτύρια παρῆν. Suppl. 245 εἰ μὴ παρόντι φθόγγος ἦν ὁ σημανῶν. 598 πάρεστι δ' ἔργον ὡς ἔπος. 1038 μετάκοινοι δὲ φίλᾳ ματρὶ πάρεισιν. Fr. 281, 7 αὐτὸς ἐν θοίνῃ παρών. Ag. 1240 καὶ σύ μ' ἐν τάχει παρὼν ἄγαν ἀληθόμαντιν οἰκτείρας ἐρεῖς. Ch. 1014 νῦν αὐτὸν αἰνῶ, νῦν ἀποιμώζω παρών. 699 παροῦσαν ἐγγράφει. ubi suspectum est παροῦσαν ἐγγράφει. Schol. τάξον αὐτὴν ἀφανισθεῖσαν, ὡς πρὸς τὸ ἐλπὶς δ' ἀπέδωκεν, unde Canterus ἀποῦσαν ἐγγράφου, alii alia coniecerunt. Imperfecti vetus forma Attica παρῆ Ch. 523 οἶδ', ὦ τέκνον· παρῆ γάρ.

Frequens est participium παρών de rebus

praesentibus dictum. Pr. 26 τοῦ παρόντος ἀχθηδών κακοῦ. 47 πόνων — τῶν νῦν παρόντων. 98 τὸ παρὸν τό τ' ἐπερχόμενον πῆμα. 271 τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἄχη. 314 τὸν νῦν ὄχλον παρόντα μόχθων. 321 πρὸς τοῖς παροῦσι δ' ἄλλα προσβαλεῖν θέλεις. 375 τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην. 392 σῶζε τὸν παρόντα νοῦν. 471 τῆς νῦν παρούσης πημονῆς. 971 χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι. 1000 πρὸς τὰς παρούσας πημονάς. Pers. 825 ὑπερφρονήσας τὸν παρόντα δαίμονα. 843 πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι — πήματα.

πάρεστι *suppetit*, *licet*, plerumque cum infinitivo. Sept. 923 πάρεστι δ' εἰπεῖν ἐπ' ἀθλίοισιν. Pers. 726 ὡς ἰδεῖν τέλος πάρεστιν. 1049 μέλειν πάρεστι, δέσποτα. Ag. 368 πάρεστι τοῦτό γ' ἐξιχνεῦσαι. 413 πάρεστι — ἰδεῖν. 1354 ὁρᾶν πάρεστι. Ch. 233 ἰδεῖν πάρεστί σοι. 420 πάρεστι σαίνειν. 977 ὡς ἐπεικάσαι πάθη πάρεστι. Eum. 160 πάρεστι μαστίκτορος — κρύος ἔχειν. 166 πάρεστι γᾶς ὀμφαλὸν προσδρακεῖν. 261 τὸ δ' οὐ πάρεστιν. 867 τοιαῦθ' ἑλέσθαι σοι πάρεστιν ἐξ ἐμοῦ. Suppl. 961 πάρεστιν οἰκεῖν καὶ μονορρύθμους δόμους. 963 πάρεστι, λωτίσασθε. ubi πάρεστι ex versu 961 errore librarii illatum esse pro δόξαντα coniecit Herwerdenus in *Studiis criticis* p. 4. Pers. 401 παρῆν δ' ὁμοῦ κλύειν πολλὴν βοήν.

Pro πάρεστι *adest* dicitur πάρα, ut ἔνι ἔπι μέτα pro ἔνεστι ἔπεστι μέτεστι, quae in versibus ita collocari solent ut elisione opus non sit: quod non animadverterat Abreschius, quum in Eum. 31 κεἰ παρ' Ἑλλήνων τινές, ἴτων πάλῳ λαχόντες, πάρ' scriberet, pro πάρεισι dictum, quod ipsum cogitatione supplendum est. Neque animadverterat scholiasta Homeri Il. 1, 174, quum πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι probaret, ubi recte alii παρ'. Sept. 356 τίν' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγος πάρα; Pers. 167 ὅσον σθένος πάρα. 617 ξανθῆς ἐλαίας καρπὸς εὐώδης πάρα. Ag. 1055 οὔτοι θυραίαν τήνδ' (τῇδ' Musgravius) ἐμοὶ σχολὴ πάρα τρίβειν. Eum. 407 θαῦμα δ' ὄμμασιν πάρα. 428 ἥμισυς λόγος πάρα. Suppl. 1009 οἴκησις δὲ καὶ διπλῆ πάρα. Pro πάρεστι *suppetit, licet*. Pr. 54 πρόχειρα ψέλια δέρκεσθαι πάρα. 760 ὡς τοίνυν ὄντων τῶνδέ σοι μαθεῖν πάρα. Sept. 814 τοιαῦτα χαίρειν καὶ δακρύεσθαι πάρα. Pers. 287 μεμνῆσθαί τοι πάρα. 471 τοιάνδε σοι — συμφορὰν πάρα στένειν, ubi στένειν πάρα scripsi, ut legitur apud Euripidem Alc. 342. Ag. 1603 ἐκ τῶνδέ σοι πεσόντα τόνδ' ἰδεῖν πάρα. 1669 ἐπεὶ πάρα. Ch. 850 ὡς αὐτὸν αὐτῶν (αὐτὸς αὐτὸν M) ἄνδρα πεύθεσθαι πάρα. Sic Hermannus pro πέρι. 961 et 972 πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν. ubi M loco priore πάρα (παρά corr.) τε φῶς, altero παρὰ τό.

παρειπεῖν *persuadere*. Pr. 131 πατρῴας μόγις παρειποῦσα φρένας, quod schol. exp. καταπείσασα, i. e. venia aegre a patre impetrata.

παρείρω *insero*. Fr. 280 μίαν παρείρας πλεκτάνην χειμάρροον.

παρεκβαίνω *transgredior*. Ch. 645 τὸ πᾶν Διὸς σέβας παρεκβάντες.

παρεκπεράω *praetergredior*. Fr. 26 Ἀθήνας Διάδας παρεκπερῶν. Sic Scaliger pro παρ' ἐκ περσῶν, quod legitur apud scriptorem Vitae Arati. Simile compositum est διεκπερῶν, quo utitur Pers. 485.

παρέξειμι *transgredior*, *supero*. Pr. 551 de lege violanda οὔποτε θνατῶν τὰν Διὸς ἁρμονίαν ἀνδρῶν παρεξίασι βουλαί. Similiter dictum ab Sophocle Ant. 60 εἰ νόμου βίᾳ ψῆφον τυράννων καὶ κράτη παρέξιμεν.

παρέρχομαι *praetereo*. Sept. 768 τὰ δ' ὀλοὰ πελόμεν' οὐ παρέρχεται, ubi probabilis est quam metrum versus antistrophici commendat coniectura Hermanni οὐ μάψ ἔρχεται. Suppl. 1009 πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελκτήριον τόξευμ' ἔπεμψεν. ‖ *introeo*. Ch. 849 πυνθάνου δὲ τῶν ξένων εἴσω παρελθών. Sic Soph. El. 1337 εἴσω παρέλθετε.

πάρευνος *iuxta accumbens*. Improprie Sept. 1004 ἰὼ πῆμα πατρὶ πάρευνον. quod schol. vetus exp. παρὰ τὴν εὐνὴν τοῦ πατρός.

παρέχω *praebeo*. Pers. 20 πολέμου στῖφος παρέχοντες. 210 πτήξας δέμας παρεῖχε. 322 Ἀριόμαρδος Σάρδεσι πένθος παρασχών. 328 πλεῖστον πόνον ἐχθροῖς παρασχών. Ag. 564 χειμῶνα —, οἷον παρεῖχ' ἄφερτον Ἰδαία χιών. 1512 ὅποι δὲ καὶ προβαίνων (Ἄρης) πάχνᾳ κουροβόρῳ παρέξει, ubi desideratur obiectum verbi παρέξει, quod animadvertit Butlerus, qui δὲ καὶ in δίκαν mutavit. 1593 πατρὶ τῷμῷ — παρέσχε δαῖτα παιδείων κρεῶν. Eum. 955 τοῖς δ' αὖ δακρύων βίον ἀμβλωπὸν παρέχουσαι.

παρηβάω *pubertatem transeo*, *defloreo*. Improprie de longo quod effluxit tempore dictum creditur Ag. 985 χρόνος — παρήβησεν, εὖθ' ὑπ' Ἰλίῳ ὦρτο ναυβάτας στρατός, quod incertum est, quum verba interposita corrupta sint. Per παρεγήρασεν, ἔξω τῆς ἥβης ἐγένετο explicuit Triclinius. Incerta totius loci emendatio est, de qua alii alia coniecerunt, novissime Weckleinius in Studiis Aeschyleis p. 122. 123.

παρηγορέω *hortor*, *moneo*. Pr. 1001 ὀχλεῖς μάτην με κῦμ' ὅπως παρηγορῶν. 646 παρηγόρουν λείοισι μύθοις. Eum. 506 τλάμων δέ τις μάταν παρηγορεῖ. ‖ *consolor*. Pers. 530 καὶ παῖδ', ἐάνπερ δεῦρ' ἐμοῦ πρόσθεν μόλῃ, παρηγορεῖτε.

παρηγόρημα *cohortatio*. Fr. 413 ἄτεγκτος ἄνθρωπος παρηγορήμασιν.

παρηγορία *consolatio*, *fomentum*. Ag. 95 φαρμασσομένη χρίματος ἁγνοῦ μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις.

παρηΐς *gena*. Sept. 534 στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηΐδων. Ch. 24 πρέπει παρηὶς αἱματοῦσσ' ἀμυγμοῖς. Sic correxi pro φοινισσαμυγμοῖς, quod ex glossemate ortum est φοινισσομένη ad αἱματοῦσσα adscripto.

πάρηξις *adventus*, *accessus*. Ag. 556 σπαρνὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους. Vocabulum alibi non lectum.

[παρήορος. V. παράορος.]

παρθένειος *virginalis*. Ag. 229 παρ' οὐδὲν αἰῶνα παρθένειον ἔθεντο.

παρθενεύομαι *virginitatem servo*. Pr. 648 τί παρθενεύει (παρθενεύῃ M) δαρόν;

παρθενία *virginitas*. Pr. 897 ταρβῶ γὰρ ἀστεργάνορα παρθενίαν.

παρθένιος *virgineus*. Ag. 215 παρθενίου θ' αἵματος — ἐπιθυμεῖν θέμις.

Παρθενοπαῖος *Parthenopaeus*, Arcas, Atalantae filius. Sept. 547 in versibus interpolatoris Παρθενοπαῖος Ἀρκάς· ὁ δὲ τοιόσδ' ἀνήρ —. ubi syllaba secunda producta quasi Παρθεννοπαῖος pronuntiandum sit: de quo dixi ad Sophoclis fr. 285 in ed. Oxon. tertia et in Prolegomenis ad Poetas scen. p. 33. Eadem mensura Aeschylus haud dubie usus erat in versu post v. 525 a me

suppleto, Παρθενοπαῖον Ἀρκάδ', Ἀταλάντης γόνον.

παρθένος *virgo*. Pr. 416 Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι παρθένοι. 588 κλύεις φθέγμα τᾶς βούκερω παρθένου; 608 φράζε τᾷ δυσπλάνῳ παρθένῳ. Sept. 111 ἴδετε παρθένων ἱκέσιον λόχον. 171 κλύετε παρθένων. 536 de Parthenopaeo ὠμόν, οὔτι παρθένων ἐπώνυμον φρόνημα. 662 ἡ Διός παῖς παρθένος Δίκη. Pers. 613 λιβάσιν ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μέτα. Eum. 998 παρθένου φίλας φίλοι. Suppl. 480 πάτερ γεραιὲ τῶνδε παρθένων. 1003 παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις ἔπι. Fr. 159 Ἴστρος τοιαύτας παρθένους λοχεύεται. 238 ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων λέκτρων ἀγεύστοις. 322 χλιδῶν τε πλόκαμος· ὥστε παρθένοις ἁβραῖς.

παρθενόσφαγος *in virginis caede effusus*. Ag. 209 μιαίνων παρθενοσφάγοισιν ῥείθροις πατρῴους χέρας.

παρθενών *virginis conclave*. Pr. 646 πωλεύμεναι ἐς παρθενῶνας τοὺς ἐμούς.

Πάρθος *Parthus*, n. pr. Persicum Pers. 984.

παρίημι *praetermitto, negligo*. Ag. 291 ὁ δ' οὔτι μέλλων οὐδ' ἀφρασμόνως ὕπνῳ νικώμενος παρῆκεν ἀγγέλου μέρος. Ch. 925 παρεὶς τάδε. 1032 παρέντα δ' — οὐκ ἐρῶ τὴν ζημίαν. Praetereundi significatione Pr. 792 πόντου παρεῖσα φλοῖσβον. Sic Heimsoethius pro περῶσα, de quo dicetur s. v. στιβέω. Passivum Pr. 819 εἰ μέν τι τῇδε λοιπὸν ἢ παρειμένον ἔχεις γεγωνεῖν. ‖ *permitto*. Ag. 943 κράτος μέντοι πάρες γ' ἑκὼν ἐμοί.

Πάρις *Paris*, Priami regis filius. Ag. 399 532 Genitivus Πάριδος 1156. Accusativus Πάριν 711.

παρίσταμαι (cum perfecto παρέστηκα et participio παρεστώς, aoristo παρέστην) *adsto*. Sept. 487 ξὺν βοῇ παρίσταται. Pers. 197 πατὴρ παρίσταται. Eum. 65 ἐγγὺς παρεστώς. Suppl. 216 παρασταίη πρόφρων. Sept. 705 νῦν ὅτε σοι παρέστακεν. ‖ τὰ παρεστῶτα *res praesentes*. Pr. 236 κράτιστα δή μοι τῶν παρεστώτων τότε ἐφαίνετ' εἶναι. Ag. 1053 τὰ λῷστα τῶν παρεστώτων λέγει.

Παρνάσιος *Parnasius*. Ch. 952 ὁ Λοξίας ὁ Παρνάσιος.

Παρνησίς *Parnasia*. Ch. 563 φωνὴν ἥσομεν Παρνησίδα (παρνησσίδα M).

Παρνησός *Parnasus*, mons Phocidis. Eum. 11 ἐς τήνδε γαῖαν ἦλθε Παρνησοῦ θ' ἕδρας. Sic hoc loco M, qui Παρνάσσιος et Παρνησσίδος duplici σ praebet Ch. 952 et 563, quae perpetua est in hoc similibusque nominibus in σός vel σσός terminatis fluctuatio, de qua dixi in Thes. vol. 6 p. 527. Simplex σ plerumque est in libris antiquioribus: sed id recentioris usus esse tradit Eustathius p. 1872, 50, quae Herodiani quoque sententia fuisse videtur, a quo Παρνασσός δύο σσ ἔχον inter oxytona in σός positum est apud Arcadium p. 76, 24 (vol. 1 p. 209, 20 ed. Lentz.)

πάροιθεν et, ubi metrum postulat, πάροιθε, vocabulum μονῆρες, de quo v. Herodian. περὶ μον. λέξ. p. 46, 27. Significat *prius*. Pers. 180 τῆς πάροιθεν εὐφρόνης. 471 τοιάνδε σοι πρὸς τῇ πάροιθε συμφορὰν στένειν πάρα. 608 χλιδῆς τε τῆς πάροιθεν. Ag. 168 ὅστις πάροιθεν ἦν μέγας. 1372 πολλῶν πάροιθεν καιρίως εἰρημένων. Cum genitivo Pr. 503 χρυσόν τε τίς φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ; et, ubi *ante* significat Ch. 390 πάροιθεν δὲ πρῴρας δριμὺς ἦται καρδίας θυμός.

πάροικος *vicinus*. Pers. 869 οἷαι Στρυμονίου πελάγους Ἀχελωΐδες εἰσὶ πάροικοι Θρῃκίων ἐπαύλων.

παροιμία *proverbium*. Ag. 264 ὥσπερ ἡ παροιμία.

παροίχομαι *praetereo*. Ag. 567 παροίχεται πόνος, παροίχεται δὲ τοῖσι μὲν τεθνηκόσιν τὸ μήποτ' αὖθις μηδ' ἀναστῆναι μέλειν. ‖ *pereo*. Suppl. 738 περίφοβόν μ' ἔχει τάρβος ἐτητύμως, πολυδρόμου φυγᾶς ὄφελος εἴ τί μοι, παροίχομαι, πάτερ, δείματι, quod οἴχομαι φόβῳ dixit v. 786. παροίχεται legit scholiasta, puncto post ἐτητύμως, commate post εἴ τί μοι ponendo. Rectam interpunctionem restituit Hermannus. Nam εἰ particula cum verbis περίφοβόν μ' ἔχει τάρβος constructa est. ‖ Cum genitivo constructum est *aberrandi* significatione, ut ἁμαρτάνειν, 452 ἦ κάρτα νείκους τοῦδ' ἐγὼ παροίχομαι, ut ap. Eur. Med. 964 δύστανε μοίρας ὅσον παροίχει. Scholiasta annotavit καὶ τοῦτο ποιῶν ἐκτὸς ἔσομαι τοῦ νείκους θεοῖς ὑπηρετῶν, unde Paleius scripsit ἦ (sic Turnebus) κάρτα νείκους τοῦτο δρῶν παροίχομαι, verbis θεοῖς ὑπηρετῶν, quae glossema sunt verborum τοῦτο δρῶν, separatim scriptis.

[πάρορνις *male auspicatus, inauspicatus*. Eum. 770 in versibus interpolatoris, ὁδοὺς ἀθύμους καὶ παρόρνιθας πόρους τιθέντες.]

πάρος *ante*. Cum genitivo Ag. 1057 τὰ μὲν γὰρ ἑστίας μεσομφάλου ἕστηκεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγὰς πάρος. Sic Musgravius pro πυρός. πάρος coniungendum cum genitivo ἑστίας μεσομφάλου. ‖ Adverbium *prius*. Pr. 405 θεοῖς τοῖς πάρος. Sept. 424 τοῦ πάρος λελεγμένου μείζων. 555 ἀδελφὸς τοῦ πάρος λελεγμένου. Suppl. 368 ἐγὼ δ' ἂν οὐ κραίνοιμ' ὑπόσχεσιν πάρος (sic Sophianus pro παρακρος). 936 πολλὰ γίγνεται πάρος πεσήματ' ἀνδρῶν. Ch. 367 πάρος δ' οἱ κτανόντες νιν οὕτω δαμῆναι.

Πάρος *Parus*, insula maris Aegaei, una ex Cycladibus. Pers. 885.

παρουσία *praesentia*. Pers. 169 ὄμμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότου παρουσίαν. Ch. 671 δικαίων τ' ὀμμάτων παρουσία.

παροψώνημα, quod proprie obsonium significat aliis ferculis additum, figurate significat *delicias ad alia gaudia accedentes*. Ag. 1447 de Casandra κεῖται φιλήτωρ τοῦδ' (i. c. Agamemnonis), ἐμοὶ δ' ἐπήγαγεν εὐνῆς παροψώνημα τῆς ἐμῆς χλιδῆς, quod Schuetzius sic interpretatur *iacet huius amasia* et morte sua *lecto meo*, i. e. consuetudini cum Aegistho, *cumulum voluptatis addidit*. Similiter παροψίς de adultero dictum ap. Aristoph. fr. 226 πάσαις γυναιξὶν ἐξ ἑνός γέ του τρόπου ὥσπερ παροψὶς μοιχὸς ἐσκευασμένος· quem locum Blomfieldus comparavit.

παρώνυμος *aliunde cognominatus*. Eum. 8 τὸ Φοίβης δ' ὄνομ' ἔχει παρώνυμον.

πᾶς πᾶσα πᾶν *omnis, universus, totus*, adiective vel substantive dicitur.

1. Adiective dictum, sine articulo, *omnis, quisque*. Pr. 111 διδάσκαλος τέχνης πάσης. 1033 πᾶν ἔπος τελεῖ. Sept. 117 ὦ Ζεῦ πάτερ, πᾶν τέλος ὃς νέμεις, ἄρηξον. Sic correxi quod est in M ὦ Ζεῦ πάτερ παντελὲς πάντως ἄρηξον. Similiter Ag. 781 πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νωμᾷ. Sept. 301 παντὶ τρόπῳ. Pers. 378 πᾶς ἀνὴρ κώπης ἄναξ ἐς ναῦν ἐχώρει πᾶς θ' ὅπλων ἐπιστάτης. 422 πᾶσα ναῦς ἠρέσσετο. Ag. 387 ἄκος δὲ πᾶν μάταιον. Sic Musgravius correxit pro παμμά-

ταιον. Ch. 787 διὰ δίκας πᾶν ἔπος ἔλακον. Eum. 249 πᾶς πεποίμανται τόπος. 502 πάντ' ἐφήσω μόρον. 528 παντὶ (sic Pauwius pro ἅπαντι) μέσῳ τὸ κράτος θεὸς ὤπασεν. 676 πᾶν τετόξευται βέλος. 893 πάσης ἀπήμον' οἰζύος. 964 παντὶ δόμῳ μετάκοινοι, παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιβριθεῖς. Suppl. 147 παντὶ δὲ σθένει — ῥύσιος γενέσθω. 375 χρέος πᾶν ἐπικραίνεις.

πᾶς *totus*, sine articulo Pr. 138 περὶ πᾶσαν — χθόνα. 193 πάντ' ἐκκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον. 668 πᾶν ἐξαϊστώσοι γένος. Sept. 254 καὶ σὲ καὶ πᾶσαν πόλιν. Ib. 6 Ἐτεοκλέης ἂν πᾶσαν εἷς κατὰ πτόλιν ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν. Sic correxi quod est in M ἂν εἷς πολὺς κατὰ, sed πολὺς supra versum scripto. Pers. 12 πᾶσα γὰρ ἰσχὺς Ἀσιατογενὴς ᾤχωκε. 56 ἐκ πάσης Ἀσίας. 61 πᾶσα χθὼν Ἀσιᾶτις. 74 πᾶσαν χθόνα. 126 πᾶς ἱππηλάτας λεώς. 234 246 254 255 273 278 294 383 387 416 458 466 496 516 670 679 713 716 718 729 730 [764 ἕν' ἄνδρα πάσης Ἀσίδος in apographis pro ἕν' ἄνδρ' ἁπάσης, quod est in M.] 771 798 Ag. 234 337 419 528 582 599 1106 1609. Ch. 260 967 1016 1019 1046. Eum. 192 364 πᾶν ἔθνος τόδε λέσχας ἃς ἀπηξιώσατο, ubi πᾶν addidi. 572 1025. Suppl. 254 425 440 584. Fr. 155, 5. 196, 5. 304, 5. 325 440.

πᾶς *omnis, quisque*, articulo ante nomen posito. Pr. 127 πᾶν — τὸ προσέρπον. [Eum. 701 τὸ δεινὸν πᾶν.] et ubi *totus* significatur Sept. 691 πᾶν τὸ Λαΐου γένος. Ag. 1602 πᾶν τὸ Πλεισθένους γένος. Suppl. 721 πᾶσά θ' ἡ 'πικουρία.

πᾶς *totus*, articulo ante πᾶς posito. Pr. 823 τὸ πᾶν πορείας ἥδε τέρμ' ἀκήκοεν, Pers. 339 ὁ πᾶς ἀριθμός. 353 τοῦ παντὸς κακοῦ. 400 ὁ πᾶς στόλος. 583 τὸ πᾶν δὴ κλύουσιν ἄλγος. Ag. 992 οὐ τὸ πᾶν ἔχων ἐλπίδος φίλον θράσος. Ch. 645 τὸ πᾶν Διὸς σέβας παρεκβάντες. Suppl. 594 τὸ πᾶν μῆχαρ. Pr. 233 ἀϊστώσας — γένος τὸ πᾶν.

Numero plurali πάντες *omnes*, sine articulo. Pr. 120 354 πᾶσι θεοῖς. 506 πᾶσαι τέχναι. 655 πάσας εὐφρόνας. 1086 ἀνέμων πνεύματα πάντων. Sept. 925 928. Pers. 219 363 391 410 709 743 748 769. Ag. 88 127 142 1210 1332. Ch. 72 537 1040. Eum. 493. Suppl. 222 369 484 964. Fr. 192, 4 λίμναν πάντων τροφὸν Αἰθιόπων. Sic Lobeckius pro παντοτρόφον. Et articulo ante substantivum posito Pr. 101 πάντα προυξεπίσταμαι σκεθρῶς τὰ μέλλοντα. Pers. 172 πάντα γὰρ τὰ κέδν' ἐν ὑμῖν ἐστί μοι βουλεύματα. Eum. 930 πάντα γὰρ αὗται τὰ κατ' ἀνθρώπους διέπειν ἔλαχον. 1015 πάντες οἱ κατὰ πτόλιν. Ag. 514 τούς τ' ἀγωνίους θεοὺς πάντας προσαυδῶ. Fr. 98 τὰ λῷστα πάντα τἀνθρώπων στρατοῦ, Coningtonus πάντ' ἀπανθίζειν στρατοῦ, ego παντὸς ἀγρεύειν στρατοῦ, alii aliter, de quo dixi in annotatione. Articulo ante πάντες posito Pr. 749 ὅπως — τῶν πάντων πόνων ἀπηλλάγην. 841 τοῖς πᾶσιν βροτοῖς. 975 τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεούς.

2. Substantive dictum, *omnis*, *quisque*. Suppl. 994 πᾶς δ' ἐν μετοίκῳ γλῶσσαν εὔτυκον φέρει. Ch. 170 εὐξύμβολον τόδ' ἐστὶ παντὶ δοξάσαι. Frequens πᾶς τις *quilibet*. Ag. 791 τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστενάχειν πᾶς τις ἕτοιμος. 1205 ἁβρύνεται γὰρ πᾶς τις εὖ πράσσων πλέον. 1651 ξίφος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπιζέτω. Suppl. 489 τοῖς ἥσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει. 972 πᾶς τις ἐπειπεῖν ψόγον ἀλλοθρόοις εὔτυκος. 1004 πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελκτήριον τόξευμ' ἔπεμψεν.

πᾶν *omne, quodvis*. Pr. 609 λέξω τορῶς σοι πᾶν ὅπερ χρῄζεις μαθεῖν. 641 πᾶν ὅπερ προσχρῄζετε πεύσεσθε. 787 πᾶν ὅσον προσχρῄζετε. Sept. 440 Καπανεὺς ἀπειλεῖ πᾶν παρεσκευασμένος | δρᾶν, θεοὺς ἀτίζων. Sic correxi pro Καπανεὺς δ' ἀπειλεῖ δρᾶν παρεσκευασμένος | θεοὺς ἀτίζων. Ag. 1574 πᾶν ἀπόχρη μοι. Suppl. 188 ἄμεινόν ἐστι παντὸς οὕνεκα. — τὸ πᾶν *totum, res tota*. Pr. 278 ὡς μάθητε διὰ τέλους τὸ πᾶν. 456 ἄτερ γνώμης τὸ πᾶν ἔπρασσον. 627 τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν; 961 πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω. 1006 τοῦ παντὸς δέω. Ch. 969 τύχᾳ δ' εὐπροσωποκοίτᾳ τὸ πᾶν ἰδεῖν ἀκοῦσαι θρεομένοις. Eum. 200 τὸ πᾶν ἔπραξας. Suppl. 692 τὸ πᾶν τ' ἐκ δαιμόνων λάχοιεν.

τὸ πᾶν adverbialiter, *omnino*, *prorsus*. Pr. 215 οὐκ ἠξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν. Ag. 175 τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν. 429 τὸ πᾶν δ' ἀφ' Ἑλλάδος αἴας συνορμένοις πένθεια τλησικάρδιος δόμων ἑκάστου πρέπει. 1167 πόνοι πόλεος ὀλομένας τὸ πᾶν. Ch. 331 γόος ἔνδικος ματεύει τὸ πᾶν ἀμφιλαφὴς ταραχθείς. 434 τὸ πᾶν ἀτίμως ἔλεξας. Eum. 163 τοιαῦτα δρῶσιν οἱ νεώτεροι θεοὶ κρατοῦντες τὸ πᾶν δίκας πλέον. Suppl. 781 μέλας γενοίμαν καπνὸς νέφεσι γειτονῶν Διός, τὸ πᾶν δ' ἄφαντος —. ‖ ἐς τὸ πᾶν *omnino, prorsus*. Ag. 681 τίς ποτ' ὠνόμαζεν ὧδ' ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως; Ch. 684 μέτοικον, ἐς τὸ πᾶν ἀεὶ ξένον. 940 ἔλακε (ἔλασε legit scholiasta) δ' ἐς τὸ πᾶν ὁ πυθοχρήστας φυγάς. Eum. 52 μέλαιναι δ' ἐς τὸ πᾶν βδελύκτροποι. 83 ὥστ' ἐς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξαι πόνων. (200 τούτων οὐ μεταίτιος πέλει, ἀλλ' εἰς τὸ πᾶν ἔπραξας, ubi recte Canterus εἷς τὸ πᾶν.) 291 πιστὸν δικαίως ἐς τὸ πᾶν τε σύμμαχον. 401 ἔνειμαν αὐτόπρεμνον ἐς τὸ πᾶν ἐμοί. 538 ἐς τὸ πᾶν δέ σοι λέγω βωμὸν αἴδεσαι Δίκας. 891 δικαίως ἐς τὸ πᾶν τιμωμένη. 1044 σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἔνδαιδες οἴκων. 670 ὅπως γένοιτο πιστὸς ἐς τὸ πᾶν χρόνου. ‖ διὰ παντός *omni ex parte*. Pr. 283 τοὺς σοὺς δὲ πόνους χρῄζω διὰ παντὸς ἀκοῦσαι. ‖ *in perpetuum, per omne tempus*. Ch. 862 μέλλουσι — θήσειν Ἀγαμεμνονίων οἴκων ὄλεθρον διὰ παντός. Eum. 975 νικᾷ δ' ἀγαθῶν ἔρις ἡμετέρα διὰ παντός.

Numero plurali πάντες substantive *omnes*. Pr. 1091 πάντων — κοινὸν φάος. Sept. 31 ὁρμᾶσθε πάντες. 100 ἴτε πάντες. 997 πρὸ πάντων δ' ἐμοί. 1000 πάντων πολυστονώτατοι. Pers. 154 χρεὼν αὐτὴν πάντας μύθοισι προσαυδᾶν. 371 πᾶσι στέρεσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον. 398 πάντες ἦσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν. 975 πάντες ἐνὶ πιτύλῳ — τλάμονες ἀσπαίρουσι χέρσῳ. Ch. 245 σὺν τῷ τρίτῳ πάντων μεγίστῳ Ζηνί. Eum. 408 πᾶσι δ' ἐς κοινὸν λέγω. 536 ὁ πᾶσιν φίλος καὶ πολύευκτος ὄλβος. 995 πόλιν ὀρθοδίκαιον πρέψετε πάντες (πάντως Bothius) διάγοντες. Suppl. 369 ἀστῶν δὲ πᾶσι τοῖσδε. 954 ὑμεῖς δὲ πᾶσαι. Sept. 870 δυσαδελφόταται πασῶν, ὁπόσαι στρόφον ἐσθῆσιν περιβάλλονται. Et genere neutro πάντα *omnia*. Pr. 331 450 505 526 617 821 935 981 994. Pers. 229 260 282 395 405 552 600 603 699 834 860 954 980. Ag. 164 609 895 930 1045 1630. Ch. 266 295 488 985. Eum. 110 255 276 286 442 737 759. Suppl. 276 303 310. Cum articulo τὰ πάντα *omnia*. Pr. 736 ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς βίαιος. Ch. 127 γαῖαν αὐτὴν, ἣ τὰ πάντα τίκτεται. 520 τὰ πάντα γάρ τις ἐκχέας ἀνθ'

αἵματος ἑνός. Eum. 415 πεύσει τὰ πάντα συντόμως.

πάσασθαι et πάσεσθαι. V. πατέομαι.

πασσαλεύω *affigo*. Pr. 56 λαβὼν νιν — πασσάλευε πρὸς πέτραις. Ag. 579 θεοῖς λάφυρα ταῦτα τοῖς καθ' Ἑλλάδα δόμοις ἐπασσάλευσαν. ‖ *transfigo*. Pr. 65 σφηνὸς αὐθάδη γνάθον στέρνων διαμπὰξ πασσάλευε. [Ib. 113 ὑπαιθρίοις δεσμοῖσι πασσαλεύμενος (πασσαλευμένος ab corrector). quod ex glossemate ortum est προσπεπασσαλευμένος adscripto ad προσπεπαρμένος, quod ego restitui ab Aeschylo ipso suppeditatum qui eodem sensu προσπαρτός dixit v. 142 οἴῳ δεσμῷ προσπαρτὸς ἐγώ. In apographis multis servata est codicis Medicei scriptura, accentu tantum correcto πασσαλευμένος, adscriptisque glossematis κεκαρφωμένος, προσκεκαρφωμένος, δεδεμένος, προσηλωμένος: in aliis et partim antiquioribus, inter quae Vossianum est, πασσαλευτός scriptum est una ad integritatem versus syllaba deficiente, quam Turnebus addito ὧν supplevit. Quod ipsum fortasse corrector posuerat qui πασσαλευτός scripsit. Nam glossema si esse voluisset, participio potius aliquo, ut alii glossatores, usurus fuisse videtur quam vocabulo nusquam alibi lecto πασσαλευτός.

πάσχω (cum imperfecto ἔπασχον, perfecto πέπονθα, aoristo ἔπαθον, futuro πείσομαι) *patior*: quod de malis frequentius quam de bonis dicitur. Construitur cum accusativis vel substantivorum vel adiectivorum. Pr. 92 ἴδέσθε μ' οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός. 158 ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα. 238 πάσχειν μὲν ἀλγειναῖσιν, οἰκτραῖσιν δ' ἰδεῖν. 472 πέπονθας αἰκὲς πῆμα. 606 τέκμηρον ὅ τί μ' ἐπαμμένει παθεῖν. 616 τοῦ δίκην πάσχεις τάδε; 625 μήτοι με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν. 1067 μετὰ τοῦδ' ὅ τι χρὴ πάσχειν ἐθέλω. 1093 ἐσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω. Sept. 156 τί πόλις ἄμμι πάσχει; 263 σὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον. [984 ΑΝ. τάλαν γένος. ΙΣ. τάλανα καὶ παθόν. ubi recte Schuetzius τάλαν πάθος.] 1057 τί πάθω; Pers. 807 οὗ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν. 814 κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσσονα πάσχουσι. 912 τί πάθω τλήμων; *quid patiar? i. e. quid mihi fiet? s. quid agam?* De quo v. Blomfieldus in Glossario in Pers. 909 et Stephanus in Thes. vol. 6 p. 590. Ag. 1627 ἄξια πάσχων. Ch. 419 τάπερ πάθομεν ἄχεα πρός γε τῶν τεκομένων. 930 τὸ μὴ χρεὼν πάθε. Eum. 100 παθοῦσα δ' οὕτω δεινὰ πρὸς τῶν φιλτάτων. 144 ἦ πολλὰ δὴ παθοῦσα καὶ μάτην ἐγώ. ἐπάθομεν πάθος δυσαχές. 790 γελῶμαι πολίταις. δύσοισθ' ἄπαθον. Sic Hermannus pro γένωμαι (γελῶμαι Tyrwhittus); δύσοιστα πολίταις ἔπαθον. Eum. 837 870 ἐμὲ παθεῖν τάδε. Suppl. 777 τί πεισόμεσθα; 907 ἄελπτ', ἄναξ, πάσχομεν. 1006 μὴ πάθωμεν ὧν πολὺς πόνος, πολὺς δὲ πόντος οὕνεκ' ἠρόθη δορί. Fr. 69 οὐ γάρ τι μεῖζον ἄλλο τοῦδε πείσομαι. Sine casu Ag. 249 Δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσιν (λαθοῦσιν Aug. Matthiae) μαθεῖν ἐπιρρέπει τὸ μέλλον. 1171 ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσεν τὸ μὴ πόλιν μὲν ὥσπερ οὖν ἔχει παθεῖν. 1564 μίμνει δὲ — παθεῖν τὸν ἔρξαντα. 1658 πρὶν παθεῖν ἔρξαντες. Ch. 313 δράσαντι παθεῖν, τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ Fr. 282 δράσαντι γάρ τοι καὶ παθεῖν ὀφείλεται. Suppl. 386 μένει τοι Ζηνὸς ἱκτίου κότος δυσπαράθελκτος παθόντος οἴκτοις.

πάσχω cum adverbiis coniunctum. Cum κακῶς Pr. 751 τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς. 759 ἐκ Διὸς πάσχω κακῶς. 1041 πάσχειν δὲ κακῶς ἐχθρὸν ὑπ' ἐχθρῶν οὐδὲν ἀεικές. Fr. 395 κακῶς πάσχοντα. Sept. 1049 παθὼν κακῶς κακοῖσιν ἀντημείβετο. Fr. 395 κακῶς πάσχοντα. Contra εὖ πάσχειν dicuntur qui bonis afficiuntur. Pr. 976 ὅσοι παθόντες εὖ κακοῦσί μ' ἐκδίκως. Eum. 868 εὖ δρῶσαν, εὖ πάσχουσαν.

πάταγος *strepitus*. Sept. 104 πάταγος οὐχ ἑνὸς δορός. 249 ποταίνιον (ποτίφατον Heimsoethius) κλύουσα πάταγον.

πατέομαι *gusto, vescor*. Praesente πατέομαι usus est Herodotus: Attici solo utuntur aoristo ἐπασάμην et futuro πάσομαι. Sept. 1036 τούτου δὲ σάρκας οὐδὲ κοιλογάστορες λύκοι πάσονται. Sic M, cum gl. γεύσονται, una ante π littera erasa, ut σπάσονται fuisse videatur, quod est in apogr. pluribus, adscripto in uno γρ. καὶ πάσονται ἤτοι γεύσονται, in alio γρ. πάσονται ἤγουν φάγωσιν. Cum illo comparandum adiectivum λυκοσπάς. Ag. 1408 τί κακόν, ὦ γύναι, χθονοτρεφὲς ἐδανὸν ἢ ποτὸν πασαμένα.

πατέω *calco*. Ag. 957 εἶμ' ἐς δόμων μέλαθρα πορφύρας πατῶν. ‖ *incedo, eo*. Ch. 732 ποῖ δὴ πατεῖς; Ag. 1298 πρὸς βωμὸν εὐτόλμως πατεῖς; ‖ *proculco, contemtui habeo*. Ag. 1193 τῷ πατοῦντι δυσμενεῖς. 1357 τῆς μελλοῦς κλέος πέδοι πατοῦντες. Passivum 372 ὅσοις ἀθίκτων χάρις πατοῖτο. Ch. 642 τὸ μὴ θέμις γὰρ οὐ λὰξ πέδοι πατούμενον. Eum. 110 καὶ πάντα ταῦτα λὰξ ὁρῶ πατούμενα.

πατήρ *pater*. Plerumque sine articulo ab tragicis dicitur, de hominibus et diis, praesertim de Iove, qui saepe Ζεὺς πατήρ, ab Homero πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε appellatur. Nominativus. Pr. 4 ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο. 53 ὡς μή σ' ἐλινύοντα προσδερχθῇ πατήρ. 947 πατὴρ ἄνωγέ σ' — αὐδᾶν. 984 ἐρεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν χρῄζει πατήρ. 1018 φάραγγα — πατὴρ σπαράξει τήνδε. Sept. 512 Ζεὺς πατήρ. Pers. 197 πατὴρ παρίσταται Δαρεῖος. Ag. 231 φράσεν δ' ἀόζοις πατήρ. 1222 ὧν πατὴρ ἐγεύσατο. 1583 τούτου πατήρ. 1590 τοῦδε δύσθεος πατὴρ Ἀτρεύς. Ch. 97 ὥσπερ οὖν ἀπώλετο πατήρ. 163 ἔχει μὲν ἤδη γἀπότους χοὰς πατήρ. 984 ὡς ἴδῃ πατήρ. Eum. 512 ταῦτά τις τάχ' ἂν πατὴρ ἢ τεκοῦσα νεοπαθὴς οἶκτον οἰκτίσαιτο. 598 ἀρωγὰς δ' ἐκ τάφου πέμπει πατήρ. 618 Ζεὺς Ὀλυμπίων πατήρ. 649 πατὴρ μὲν ἂν γένοιτ' ἄνευ μητρός. 717 ἦ καὶ πατήρ τι σφάλλεται βουλευμάτων; 999 Παλλάδος δ' ὑπὸ πτεροῖς ὄντας ἅζεται πατήρ. Suppl. 12 Δαναὸς δὲ πατήρ. 139 πατὴρ ὁ παντόπτας. 516 οὔτι δαρὸν χρόνον ἐρημώσει πατήρ. 592 πατὴρ φυτουργός. Fr. 82 πατὴρ Ζεύς. | Genitivus Pr. 17 πατρὸς λόγους. 40 πατρὸς λόγων. 140 παῖδες πατρὸς Ὠκεανοῦ. 532 παρ' Ὠκεανοῖο πατρὸς ἄσβεστον πόρον. 593 πατρὸς ὄνομα. 636 κασιγνήταις πατρός. 653 ποίμνας βουστάσεις τε πρὸς πατρός. 768 παῖδα φέρτερον πατρός. 910 πατρὸς δ' ἀρὰ Κρόνου. Sept. 70 Ἐρινὺς πατρός. 479 δῶμα κοσμήσει πατρός. 655 πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι. 695 πατρὸς τάλαιν' ἀρά. 722 πατρὸς εὐκταίαν Ἐρινύν. 819 πατρὸς κατ' εὐχάς. 886 πατρὸς Οἰδιπόδα πότνι' Ἐρινύς. 898 ἐκ πατρός. 946 ἀρὰν πατρός. 1032 ἀπὸ δυστήνου πατρός. Ag. 136 πτανοῖσιν κυσὶ πατρός. 243 πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας. 244 πατρὸς φίλου τριτόσπονδον εὔποτμον αἰῶνα. 1097 πρὸς πατρός. 1168 θυσίαι πατρός. 1281 ποινάτωρ πατρός. 1285 ὑπτίασμα κειμένου πατρός. Ch. 19 μόρον πατρός. 92 ἐν τύμβῳ πα-

τρός. 106 τύμβον πατρός. 108 τάφον πατρός. 180 κουρίμην χάριν πατρός (πατρί Turnebus). 200 τιμὴν πατρός. 235 δώμασιν πατρός. 237 δῶμ' ἀνακτήσει πατρός. 247 de aquila γένναν εὖνιν ἀετοῦ πατρός. 256 πατρὸς νεοσσούς. 264 ἑστίας πατρός. 273 τοῦ πατρὸς τοὺς αἰτίους, scriptura interpolata pro τοῦ φόνου, de quo dixi in annot. 293 πατρὸς μῆνιν. 300 πατρὸς πένθος μέγα. 435 πατρὸς δ' ἀτίμωσιν. 450 πατρὸς τάφῳ. 572 ἐν θρόνοισιν εὑρήσω πατρός. 828 πατρὸς ἔργῳ. 829 πατρὸς αὐδάν. 905 κρείσσον' ἡγήσω πατρός. 915 ὢν ἐλευθέρου πατρός. 918 τὰς τοῦ πατρός. 925 πατρὸς γὰρ αἶσα. Eum. 19 Διὸς προφήτης δ' ἐστὶ Λοξίας πατρός. 89 αὐτάδελφον αἷμα καὶ κοινοῦ πατρός. 203 ποινὰς τοῦ πατρός. 464 ποιναῖσι φιλτάτου πατρός. 620 βουλῇ πιφαύσκω δ' ὔμμ' ἐπισπέσθαι πατρός. 623 τὸν πατρὸς φόνον. 640 πατρὸς προτιμᾷ Ζεὺς μόρον. 654 δώματ' οἰκήσει πατρός. 738 κάρτα δ' εἰμὶ τοῦ πατρός. Suppl. 318 πατέρα τοῦδ' ἐμοῦ πατρός. 711 ἀκούσασαι πατρὸς — λόγους. 786 πατρὸς σκοπαί. 992 σωφρονίσμασιν πατρός. 1012 τάσδ' ἐπιστολὰς πατρός. Fr. 65 b ῥιπαὶ μὲν δὴ πατρός. 66 ἐπὶ δυσμαῖσι τεοῦ πατρός. 298 πατρὸς μέγιστον ἆθλον. ‖ Dativus Pr. 656 ἔς τε δὴ πατρὶ ἔτλην γεγωνεῖν. 969 πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον. Sept. 1004 πῆμα πατρὶ πάρευνον. Pers. 609 παιδὸς πατρὶ πρευμενεῖς χοὰς φέρουσα. Ag. [898 μονογενὲς τέκνον πατρί.] 1591 πατρὶ τὠμῷ. 1605 ἀθλίῳ πατρὶ συνεξελαύνει. Ch. 4 κηρύσσω πατρί. 14 πατρὶ τὠμῷ. 88 πῶς κατεύξωμαι πατρί; 762 Ὀρέστην ἐξεδεξάμην πατρί. 978 ξυνώμοσαν μὲν θάνατον ἀθλίῳ πατρί. 981 δεσμὸν ἀθλίῳ πατρί. 1051 φίλτατ' ἀνθρώπων πατρί. Suppl. 177 τῷδε ναυκλήρῳ πατρί. πατρί in fine versus defecti fr. 229 supplevit Hermannus. ‖ Accusativus Ag. 1557 πατέρ' ἀντιάσασα. 1584 πατέρα Θυέστην τὸν ἐμόν. Ch. 130 καλοῦσα πατέρα. 240 προσαυδᾶν δ' ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον πατέρα. 489 ἄνες μοι πατέρα. Eum. 455 πατέρα δ' ἱστορεῖς καλῶς. 602 πατέρ' ἐμὸν κατέκτανεν. 641 ἔδησε πατέρα πρεσβύτην Κρόνον. Suppl. 318 πατέρα τοῦδ' ἐμοῦ πατρός. 519 σὸν διδάξω πατέρα. 968 ἡμέτερον πατέρ' εὐθαρσῆ. ‖ Vocativus Sept. 116 ὦ Ζεῦ πάτερ. Pers. 663 671 βάσκε πάτερ ἄκακε Δαριάν. Ag. 1305. Ch. 139 143 315 332 346 364 456 479 481 491 493 495 500 784. Suppl. 204 480 734 738 756 811 885 1015. Fr. 350 πάτερ Θέοινε. ‖ Numero plurali Ch. 328 πατέρων τε καὶ τεκόντων γόος. 865 πατέρων μέγαν ὄλβον.

πατησμός *conculcatio*. Ag. 963 πολλῶν πατησμὸν δ' εἱμάτων ἂν ηὐξάμην. Non legitur alibi.

πάτρα *patria*, usitatum poetis epicis, lyricis et tragicis vocabulum pro vulgari πατρίς. Pr. 665 ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμέ. Pers. 186 πάτραν δ' ἔναιον. 774 αἰσχύνη πάτρᾳ.

πατραδέλφεια *proles patrui*. Suppl. 39 πρίν ποτε λέκτρων, ὧν θέμις εἴργει, σφετεριξάμενον πατραδέλφειαν τήνδ' ἀεκόντων ἐπιβῆναι. Sic Pauwius correxit pro πατραδελφίαν.

πάτριος *patrius*. Ag. 1157 Σκαμάνδρου πάτριον ποτόν. [πατρίᾳ M pro πατρῴᾳ Pers. 933.]

πατρίς *patria*. [Sept. 585 πατρίς τε γαῖα.] Pers. 408 ἐλευθεροῦτε πατρίδα. Fr. 449 in elegia πατρίδα ῥυομένους.

πατρόθεν *a patre, a parte patris*. Sept. 841 οὐδ' ἀπεῖπε πατρόθεν εὐκταία φάτις. V. Lobeck. Pathol. El. vol. 2 p. 246. Ag. 1507 πατρόθεν δὲ συλλήπτωρ γένοιτ' ἂν ἀλάστωρ.

πατροκτονέω *patrem occido*. Ch. 909 πατροκτονοῦσα γὰρ ξυνοικήσεις ἐμοί;

πατροκτόνος *patrem interficiens, parricida*. Sept. 752 πατροκτόνον Οἰδιπόδαν. Ch. 974 πατροκτόνους τε δωμάτων πορθήτορας. 1015 πατροκτόνον θ' ὕφασμα προσφωνῶν τόδε. 1028 πατροκτόνον μίασμα.

πατροστερής *patre orbatus*. Ch. 253 πατροστερῆ γόνον.

πατροφόνος *patris interfector*. Sept. 783 πατροφόνῳ χερί.

πατρωνύμιος *a patre nomen ducens*. Pers. 146 πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης βασιλεὺς Δαρειογενής, τὸ πατρωνύμιον γένος ἡμέτερον; Schol. ὅτι κατὰ πατέρα συγγενὴς ἡμῖν, τουτέστιν ὁ ἐκ προγόνων ἰθαγενής. Cum forma adiectivi comparanda sunt composita ἐπωνύμιος et παρωνύμιος.

πατρῷος *paternus*. Ch. 443 κλύεις πατρῴους δύας ἀτίμους. λέγεις πατρῷον μόρον. Pr. 130 πατρῴας μόγις παρειποῦσα φρένας. 228 τὸν πατρῷον ἐς θρόνον καθέζετο. Sept. 648 πόλιν ἕξει πατρῴων δωμάτων τ' ἐπιστροφάς. 711 πατρῴων χρημάτων δατήριοι. 876 πατρῴους δόμους ἑλόντες. Pers. 756 πατρῷον δ' ὄλβον οὐδὲν αὐξάνειν. Ag. 210 μιαίνων παρθενοσφάγοισιν ῥείθροις πατρῴους χέρας. 229 λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρῴους. 537 πατρῷον ἔθρισεν δόμον. 1582 χερὸς πατρῴας ἐκτίνοντα μηχανάς. Ch. 1 Ἑρμῆ χθόνιε πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη. 126 πατρῴων δ' ὀμμάτων ἐπισκόπους. 251 θήραν πατρῴαν. 284 ἐκ τῶν πατρῴων αἱμάτων τελουμένας. 487 πατρῴων ἐκ δόμων. Eum. 758 ἔν τε χρήμασιν οἰκεῖ πατρῴοις. 760 πατρῷον αἰδεσθεὶς μόρον.

πατρῷος deorum quorundam cognomen est, maxime eorum, quos sui generis principes et tutelares Graeci colebant: de quo dictum est in Thes. vol. 6 p. 619. Sic fr. 155 Διὸς πατρῴου βωμός, Sept. 1018 ἄγος — θεῶν πατρῴων. Pers. 404 θεῶν τε πατρῴων ἕδη.

πατρῷος *patrius*. Sept. 582 πόλιν πατρῴαν. 540 θεοὺς γενεθλίους καλεῖ πατρῴας γῆς. 668 οὐδ' ἐν πατρῴας μὴν χθονὸς κακουχίᾳ. 914 τάφων πατρῴων λαχαί. 1010 ἱερῶν πατρῴων δ' ὅσιος ὤν. Pers. 932 μέλεος γέννᾳ γᾷ τε πατρῴᾳ. Sic Heathius pro πατρίᾳ. Ag. 503 πατρῷον οὖδας Ἀργείας χθονός. 540 ἔρως πατρῴας τῆσδε γῆς. 1277 βωμοῦ πατρῴου δ' ἄντ' ἐπίξηνον μένει. 1589 πατρῷον αἱμάξαι πέδον. Ch. 77 ἐκ γὰρ οἴκων πατρῴων δούλιον ἐσᾶγον αἶσαν. Eum. 755 γῆς πατρῴας ἐστερημένον. Suppl. 325 πατρῷα δώματα. 705 πατρῴαις δαφνηφόροις βουθύτοισι τιμαῖς.

παῦροι *pauci*. Pers. 800 παῦροί γε πολλῶν. Ag. 832 παύροις γὰρ ἀνδρῶν ἐστὶ συγγενὲς τόδε.

παυσάνεμος (syllaba secunda longa) *procellae finem faciens*. Ag. 214 παυσανέμου θυσίας.

παύω *cessare* s. *desinere facio, finem impono* Pr. 248 θνητοὺς ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον. Ag. 1024 loco corrupto οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ τῶν φθιμένων ἀνάγειν Ζεὺς αὔτ' ἔπαυσεν. Fr. 308 παῦ' ὕδωρ δίκην πυρός. Passivum παύομαι *desino*. Sept. 937 πέπαυται δ' ἔχθος. Suppl. 578 βίᾳ δ' ἀπημάντῳ σθένει καὶ θείαις ἐπιπνοίαις παύεται. Cum genitivo. Pr. 11 φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρό-

που. Cum participio. Pr. 616 ἁρμοῖ πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους. Pers. 500 πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο στρατός. Ag. 1047 σοί τοι λέγουσα παύεται σαφῆ λόγον.

Πάφος *Paphus* urbs Cypri. Pers. 885 Χίος ἠδὲ Πάφος. Fr. 325 Κύπρου Πάφου τ' ἔχουσα πάντα κλῆρον.

πάχνη *pruina*. Pr. 26 πάχνην θ' ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν. Improprie de sanguine concreto Ag. 512 ὅποι δὲ καὶ προβαίνων πάχνᾳ κουροβόρῳ παρέξει.

παχνόω *congelo*. Passivum improprie Ch. 83 κρυφαίοις πένθεσιν παχνουμένη. παχνουμένης Photius p. 403, 14 exp. ἀνιωμένης. Similia v. in Thes. vol. 6 p. 636.

παχύνω *crassum reddo*. Improprie *augeo*. Suppl. 618 ἱκεσίου Διὸς κότον μέγαν προφωνῶν μήποτ' εἰσόπιν χρόνου πόλιν παχῦναι. ubi in M adscripta coniectura est, γρ. πλατῦναι. Schol. exp. εἰς τὸν μετέπειτα χρόνον μὴ πως αὐξήσει (αὐξήσῃ?) κότον ὁ Ζεύς, qui hoc potius dicere debebat μὴ πως αὐξήσῃ Διὸς κότον ἡ πόλις. Nam πόλιν subiectum, κότον obiectum est, ut monuit Oberdickius p. 152. Sept 770 ὄλβος ἄγαν παχυνθείς. ubi schol. ὅταν παχυνθῶσιν οἱ ἄνδρες τῷ ὄλβῳ. Similiter homines divites παχεῖς dicuntur.

πεδαίχμιος i. q. μεταίχμιος, *intermedius*. Ch. 589 πεδαίχμιοι λαμπάδες πεδάοροι, i. e. quae sunt inter coelum et terram. Praepossitionis μετά forma Aeolica πεδά tragici non usi sunt nisi in compositis nonnullis, πεδαίχμιος πεδάορος πεδάρσιος πέδοικος.

πεδάορος i. q. μετέωρος *sublimis*. Ch. 590 πεδαίχμιοι λαμπάδες πεδάοροι. Sic Stanleius pro παιδάμαροι (sic), quod est in M, αι tamen in ε mutato. πεδάμεροι legit scholiasta, qui exp. αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου αἱ καθημεριναί, διορθωτὴς vero adscripsit οἶμαι πέδουροι, ἵν' ᾖ τὸ σημαινόμενον μετέωροι. Hoc πέδουρος, quod in versu Aeschyli metrum non fert, annotarunt Hesychius et Photius per μετέωρος interpretati.

πεδάρσιος i. q. μετάρσιος *sublimis*. Pr. 269 πρὸς πέτραις πεδαρσίοις. 710 πλεκτὰς στέγας πεδάρσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις. 916 τοῖς πεδαρσίοις κτύποις πιστός. Ch. 846 λόγοι πεδάρσιοι θρώσκουσι.

πεδάω *constringo*. Eum. 635 ἐν δ' ἀτέρμονι κόπτει πεδήσασ' ἄνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ.

πέδη *vinculum*. Pr. 6 ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις. ubi M ἀδαμαντίνων πέδησιν ἐν ἀρρήκτοις πέτραις (πέραις pr.), quod correctum est ex schol. Aristoph. Ran. 827. 76 θεῖνε διατόρους πέδας. Pers. 747 πέδαις σφυρηλάτοις περιβαλών. Ch. 493 πέδαις δ' ἀχαλκεύτοις ὁθ'ηρέθης. 982 πέδας τε χειροῖν καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα. 645 πέδας μὲν ἂν λύσειεν.

πεδιήρης *campestris*. Pers. 566 Θρήκης ἂμ πεδιήρεις δυσχίμους τε κελεύθους. Vocabulum alibi non lectum.

πεδίον *planities, campus*. Pr. 793 πρὸς Γοργόνεια πεδία Κισθήνης. Sept. 60 πεδία δ' ἀργηστὴς ἀφρὸς χραίνει. 738 τῶν μεγάλων πεδίων ἀμοίρους. Pers. 487 Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον. 805 ἔνθα πεδίον Ἀσωπὸς ῥοαῖς ἄρδει. Ag. 297 ὑπερθοροῦσα πεδίον Ἀσωποῦ. Fr. 150 δελφινοφόρον πόντου πεδίον διαμειψάμεναι. [σπίδιον πεδίον Eustath. p. 882, 58 Aeschylo tribuit, qui σπίδιον μῆκος ὁδοῦ dixerat fr. 334.] Fr. 419 δεῖλα πεδία.

πεδιονόμος *in campis habitans*. Sept. 272 τοῖς πολισσούχοις θεοῖς, πεδιονόμοις τε κἀγορᾶς ἐπισκόποις.

[πεδιοπλοκτύπος in M Sept. 83, monstrum vocabuli, de quo v. s. v. ποτιχρίμπτομαι.]

πεδοβάμων (Dorice pro πεδοβήμων) *humi repens*. Ch. 591 πτανά τε καὶ πεδοβάμονα.

πέδοι *humi*. Pr. 272 πέδοι δὲ βᾶσαι, ubi πεδοῖ scribebatur consentiente Eustathio p. 1839, 57, quod correxi ex Ioanne Alex. τον. παραγγ. p. 30, 8 τὰ ἀπὸ βαρυτόνων βαρύνεται, ἔξω ἔξοι, πέδον πέδοι. "πέδοι δὲ βᾶσαι" Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ. Idem praecipit schol. Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 945, 2; contra inter περισπώμενα numeratur in Reg. prosod. 173. Eadem significatione πέδῳ dictum legitur Pr. 749 et Sept. 429 πέδῳ σκήψασα. et similia Ch. 48 πεσόντος αἵματος πέδῳ. Eum. 267 αἷμα — τὸ διερὸν πέδῳ χύμενον οἴχεται. 479 ἰὸς πέδῳ πεσών. 623 αἷμ' ὅμαιμον ἐκχέας πέδῳ. Soph. El. 747 τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ. Eur. Or. 1433 νῆμά θ' ἵετο πέδῳ. 1440 θεὶς ἴχνος πέδῳ, et si qui sunt similes loci, quibus omnibus antiqua restituenda scriptura πέδοι. Idem adverbium duobus aliis locis Aeschyli recte restitutum est ubi nunc πέδον legitur, Ag. 1357 τῆς μελλοῦς κλέος πέδον πατοῦντες, et Ch. 643 τὸ μὴ θέμις — λὰξ πέδον πατούμενον.

πέδοικος *cohabitans, habitationis socius*. Fr. 48 πεδοίκου χελιδόνος. quod per συνοίκου explicat Hesychius, per μετοικούσης Photius p. 403, 24. Vocabulum aliunde non cognitum, nisi quod πεδάϜοικοι cum digammo est in inscr. Argiva ap. Boeckh. vol. 1 p. 33 n. 14 et p. 37 n. 19.

πέδον *solum, terra*, vocabulum poeticum numero tantum singulari dictum. Pr. 734 Εὐρώπης πέδον. Sept. 17 νέους ἕρποντας εὐμενεῖ πέδῳ. 902 στένει πέδον φίλανδρον. Pers. 683 χαράσσεται πέδον. Ag. 232 κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσα. 526 Διὸς μακέλλῃ, τῇ κατείργασται πέδον. 909 αἷς ἐπέσταλται τέλος, πέδον κελεύθου στορνύναι πετάσμασιν. [1092 πέδον ῥαντήριον vitiose pro πεδορραντήριον, quod v.] 1172 ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐν πέδῳ βαλῶ. 1589 πατρῷον αἱμάξαι πέδον. Ch. 401 φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον. Eum. 786 816 λειχὴν ἄφυλλος, ἄτεκνος — πέδον ἐπισύμενος. 884 τοὐδ' ἀπόξενος πέδου. Suppl. 477 ἄνδρας γυναικῶν οὕνεχ' αἱμάξαι πέδον. Fr. 182 μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς. 155 πᾶν Ἐρέχθειον πέδον. Ch. 1036 μεσόμφαλόν θ' ἵδρυμα, Λοξίου πέδον. Pr. 734 Εὐρώπης πέδον. Suppl. 260 Ἀπίας πέδον τόδε. Pers. 288 γῆς Ἀχαιίδος πέδον. Pr. 1 χθονὸς μὲν ἐς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον. Sept. 304 ποῖον δ' ἀμείψεσθε γαίας πέδον; Suppl. 662 πτώμασιν αἱματίσαι πέδον γᾶς. [πέδῳ et πέδον locis pluribus male scriptum pro πέδοι v. s. hoc v.]

πεδορραντήριον *locus ubi solum conspergitur*. De loco qui sanguine occisi contaminatur Ag. 1091 (ubi praecedit στέγην Ἀτρειδῶν) ἀνδροσφαγεῖον καὶ πεδορραντήριον, ubi M ἀνδρὸς σφαγεῖον (correctum σφάγιον) καὶ πέδον (ν ex ρ facto) ῥαντήριον, ubi ἀνδροσφαγεῖον restituit Dobraeus, ut ἀνδροκτονεῖον dictum est, ego πεδορραντήριον.

πεδοστιβής *terra incedens*. Pers. 126 πᾶς γὰρ ἱππηλάτας καὶ πεδοστιβὴς λεώς. Suppl. 1000 κνώδαλα πτεροῦντα καὶ πεδοστιβῆ,

πεζονόμος *cui terra contigit, terrestris.* Pers. 76 ἐλαύνει διχόθεν, πεζονόμοις ἔκ τε θαλάσσας.

πεζός *pedester.* Pers. 19 οἱ μὲν ἐφ' ἵππων, οἱ δ' ἐπὶ ναῶν πεζοί τε βάδην. 469 πεζῷ παραγγείλας ἄφαρ στρατεύματι. 558 πεζούς τε καὶ θαλασσίους — νᾶες ἄγαγον. 728 ναυτικὸς στρατὸς κακωθεὶς πεζὸν ὤλεσε στρατόν. 719 πεζὸς ἢ ναύτης δὲ πεῖραν τήνδ' ἐμώρανεν τάλας; 721 πῶς δὲ καὶ στρατὸς τοσόσδε πεζὸς ἤνυσεν περᾶν;

πεζοφόρος *limbum ferens* s. *gestans, fimbriatus.* Hesychius πεζοφόροις ζώμασιν: Αἰσχύλος Τοξότισιν (fr. 210), ὥσπερ πέζαν ἐχόντων τῶν χιτώνων, τινὲς δὲ ποδήρεσι. πεζοφόρα ζώματα ex Aeschylo memorat Pollux 7, 51. Apud Photium p. 405, 15 πεζοφοροῦσιν· (corruptum ex πεζοφόροις) ἤτοι πέζαν ἐχόντων τῶν χιτώνων. ἢ τοῖς ποδήρεσιν.

πειθάνωρ *viro obediens.* Ag. 1639 τὸν δὲ μὴ πειθάνορα ζεύξω βαρείαις οὔ τι μὴ σειραφόρον κριθῶντα πῶλον.

πειθαρχία *obedientia.* Sept. 224 πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας μήτηρ. Recta haec est scriptura vocabuli, cuius alia exempla v. in Thes. vol. 6 p. 658, non πιθαρχία, quod probat grammaticus in cod. Paris. 2630 apud Bekker. ad Apollon. de synt. p. 414.

πείθαρχος *obediens.* Pers. 374 πειθάρχῳ φρενί.

πείθω (cum imperfecto ἔπειθον, perfecto πέποιθα, aoristo primo ἔπεισα et ἐπίθησα, altero ἔπιθον, futuro πείσω. Passivi formae πείθομαι ἐπείσθην πεισθήσομαι, medii πείθομαι ἐπιθόμην πείσομαι.) *persuadeo, oratione flecto.* Pr. 333 πάντως γὰρ οὐ πείσεις (πείθεις M) νιν. 1064 ἄλλο τι φώνει καὶ παραμυθοῦ μ' ὅ τι καὶ πείσεις. Sept. 81 αἰθερία κόνις με πείθει. Ag. 1052 πείθω νιν λόγῳ. Versus interpolatus, qui non persanatur Elmsleii coniectura πεῖθέ νιν. Nam sensus tale quid postulat, εἴσω φρενῶν ξυνεῖσα δέξεται λόγον, ut colligi potest ex v. 1060. Ag. 1212 ἔπειθον οὐδέν' οὐδέν. 1239 καὶ τῶνδ' ὅμοιον εἴ τι μὴ πείθω. Eum. 84 καὶ γὰρ κτανεῖν σ' ἔπεισα μητρῷον δέμας. 724 Μοίρας ἔπεισας ἀφθίτους θεῖναι βροτούς. Suppl. 518 πείσω τὸ κοινόν. 615 τοιάνδ' ἔπειθε ῥῆσιν ἀμφ' ἡμῶν λέγων.

Aoristi ἐπίθησα, cuius participium πιθήσας pro πεισθείς vel πεποιθώς dictum frequens in poesi epica est, unum apud Aeschylum exemplum reperitur Ch. 618 πιθήσασα (sic Abreschius pro πειθήσασα) δώροισι Μίνω. Plura alterius aoristi ἔπιθον exempla sunt. Suppl. 941 εἴπερ εὐσεβὴς πίθοι λόγος. Pr. 204 πιθεῖν Τιτᾶνας — οὐκ ἠδυνήθην. 559 ἄγαγες Ἡσιόναν πιθὼν (πείθων pr. M) δάμαρτα κοινόλεκτρον.

Passivum πείθομαι *persuaderi mihi patior, pareo.* Ag. 1049 πείθοι' ἄν, εἰ πείθοι'· ἀπειθοίης δ' ἴσως. Imperativi πείθου et πείθεσθε male illati pro aoristo πιθοῦ et πιθέσθαι exempla infra afferentur.

Perfecti πέπεισμαι imperativus πέπεισθι est Eum. 579 νεκροῖσί νυν πέπεισθι μητέρα κτανών, ubi in M adscriptum est ζτ. (i. e. ζήτει), quia librarium offenderat haec forma, cuius alia exempla nulla reperiuntur. πέπισθι vel πέποισθι scribi voluit Veitchius *Greek verbs irregular* p. 458. ed. tert. et post Veitchium Gilbertus in Ritschelii Actis Soc. philol. vol. 2 p. 330. Participium est πεπεισμένος Pers. 697 σοῖς γόοις πεπεισμένος. 804 κεναῖσιν ἐλπίσιν πεπεισμένος.

Aoristus ἐπείσθην Eum. 593 πρὸς τοῦ δ' ἐπείσθης καὶ τίνος βουλεύμασιν; Pr. 1014 ἐὰν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις. 669 τοιοῖσδε πεισθεὶς Λοξίου μαντεύμασιν. Ag. 591 φρυκτωρῶν δία πεισθεῖσα. Futurum medium πείσομαι Ch. 781 σοῖς ταῦτα πείσομαι λόγοις.

Usitatissimum est perfectum medium πέποιθα, quod pro loci cuiusque ratione Latinis reddi potest vocabulis *persuasum habeo, obsequor, credo, confido.* Sic Pr. 225 τοῖς φίλοισι μὴ πεποιθέναι. Sept. 632 τούτοις πεποιθὼς εἶμι. Pers. 78 ὀχυροῖσι πεποιθὼς στυφελοῖς ἐφέταις. Ag. 668 οὐ πεποιθότες τύχῃ. Ch. 237 ἀλκῇ πεποιθώς. 297 τοιοῖσδε χρησμοῖς ἆρα χρὴ πεποιθέναι; κεἰ μὴ πέποιθα, τοὔργον ἔστ' ἐργαστέον. Eum. 439 πεποιθὼς τῇ δίκῃ. 826 κἀγὼ πέποιθα Ζηνί. Cum infinitivo Sept. 37 ἔπεμψα, τοὺς πέποιθα μὴ ματᾶν ὁδῷ. 444 πέποιθα δ' αὐτῷ ξὺν δίκῃ τὸν πυρφόρον ἥξειν κεραυνόν. 521 πέποιθα δὴ τὸν Διὸς ἀντίτυπον ἔχοντα — κεφαλὰν ἰάψειν. 530 αἰχμὴν, ἣν ἔχει, μᾶλλον θεοῦ σέβειν πεποιθώς. Pers. 601 πεποιθέναι τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμον' οὐριεῖν τύχης. Eum. 598 πέποιθ', ἀρωγὰς δ' ἐκ τάφου πέμπει πατήρ.

Aoristi forma media ἐπιθόμην est, in codicibus tragicorum non raro per diphthongum scripta ne metri quidem ratione habita, ut in versu anapaestico Sept. 1065 εἶσιν. τίς ἂν οὖν τὰ πίθοιτο; ubi πείθοιτο M, sed apogr. nonnulla πίθοιτο. Eum. 794 ἐμοὶ πίθεσθε μὴ βαρυστόνως φέρειν, ubi Turnebus correxit quod est in M πείθεσθε. Ag. 206 βαρεῖα μὲν κὴρ τὸ μὴ πιθέσθαι. Sic hic quoque Turnebus: in M πειθέσθαι, ipso accentu aoristum πιθέσθαι, non praesens monstrante πείθεσθαι. Recte vero ib. 943 in initio trimetri (in parte fabulae ex M ablata) πιθοῦ in apographis. In M fortasse hic quoque πείθου scriptum fuit, ut in reliquis locis omnibus, quorum metrum πιθοῦ vel fert vel postulat, nusquam vero πείθου postulat, quo indicio usi recentiores editores ubique vocalem simplicem restituerunt. Pr. 1039 simplex πείθου, ubi recte apogr. nonnulla πιθοῦ. Sept. 712 πιθοῦ γυναιξί. Ag. 1054 πιθοῦ λιποῦσα τόνδ' ἀμαξήρη θρόνον. Sic utrobique Blomfieldus pro πείθου. Suppl. 527 πιθοῦ (sic Stanleius pro πείθου) τε καὶ γενέσθω. Denique Pr. 274 πίθεσθέ μοι πίθεσθε, συμπονήσατε Blomfieldus pro πείθεσθέ μοι πείθεσθε. Eadem codicis inconstantia est apud Sophoclem, de quo dixi in Lex. Soph. p. 394. Librorum in hac re auctoritas prorsus nulla est, quum etiam λειπεῖν et λειπών in codicibus antiquis non raro pro λιπεῖν et λιπών scriptum reperiatur.

πειθώ *suadela, persuasio.* Pr. 172 μελιγλώσσοις πειθοῦς ἐπαοιδαῖσιν. [Ag. 87 τίνος ἀγγελίας πειθοῖ περίπεμπτα θυοσκεῖς; male pro πευθοῖ, quod Scaliger restituit.] Ch. 726 νῦν γὰρ ἀκμάζει πειθὼ δολία. Ag. 106 ἔτι γὰρ θεόθεν καταπνείει πειθὼ μολπᾶν (μολπάν corr. in M, quod legit scholiasta) ἀλκᾷ (sic Bothius pro ἀλκὰν) σύμφυτος αἰών. πειθὼ μολπᾶν dicit *fiduciam cantuum,* qui auguria sua rata fore sperat. Recte sensum reddidit scholiasta, etsi accusativum πειθώ male pro nominativo habuit, πείθει γάρ με ἡ παρὰ θεῶν πίστις μέλπειν καὶ λέγειν ὅτι εὖ πράξουσιν οἱ Ἀτρεῖδαι ὅσον ἀπὸ τοῦ σημείου. ‖ Πειθώ *Suada,* dea, de qua v. quae collecta sunt in Thes. vol. 6 p. 665. Ag. 385 βιᾶται δ' ἁ τάλαινα Πειθώ. Eum. 885 εἰ μὲν ἁγνόν ἐστί σοι Πειθοῦς σέβας. 970 στέργω δ'

ὄμματα Πειθοῦς. Suppl. 523 Πειθὼ δ' ἕποιτο. 1040 Πόθος ᾧ τ' οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει θέλκτορι Πειθοῖ. Fr. 156 μόνου δὲ (Θανάτου) Πειθὼ δαιμόνων ἀποστατεῖ.

πεῖρα *conatus.* Sept. 499 τοιοῦδε φωτὸς πεῖραν εὖ φυλακτέον. Pers. 719 πεζὸς ἢ ναύτης δὲ πεῖραν τήνδ' ἐμώρανεν τάλας;

πειρά *cuspis, acies.* Ch. 860 μιανθεῖσαι πειραὶ κοπάνων ἀνδροδαΐκτων. κόπανον, quod proprie *pistillum* significat, de quo v. Thes. vol. 4 p. 1810, de securi dixit Aeschylus. πειραί, quod schol. exp. πειραὶ αἱ ἀκμαὶ τῶν ξιφῶν, παρὰ τὸ πείρειν· κοπάνων δὲ τῶν κοπτικῶν ξύλων, vocabulum est aliunde non cognitum. Nam quod apud Diodorum in Exc. Vat. p. 48 ed. Mai. legitur, ex σπείραις corruptum esse animadvertit L. Dindorfius in Thes. vol. 6 p. 669. nec quidquam tribuendum Lentzii coniecturae (Herodian. vol. 1 p. 263, 14) qui pro corrupto σχειρά apud Theognostum Can. p. 101, 24 πειρά restitui voluit. Pauwii coniecturam πεῖραι probavit Blomfieldus, quod pro πεῖραι κοπάνων μιανθέντων dictum sit, ut Ag. 148 ἐκπατίοις ἄλγεσι παίδων pro ἐκπατίων ἄλγεσι παίδων. Sed πεῖραι debilius est quam quod huic loco conveniat vocabulum et verbis adiéctis multo minus aptum quam πειραί ea qua scholiasta accepit significatione.

πειράομαι *tento, conor.* Cum genitivo, ut apud Homerum aliosque in Thes. indicatos vol. 6 p. 675, Ag. 1401 πειρᾶσθέ μου γυναικὸς ὡς ἀφράσμονος. 1663 δαίμονος πειρωμένους. Ch. 513 δαίμονος πειρώμενος. Sine casu Sept. 231 θεοῖσιν ἔρδειν πολεμίων πειρωμένων, i. e. dum hostes urbem obsident, Cum infinitivo Pr. 325 πειράσομαι, ἐὰν δύνωμαι, τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων, nisi sublato ante et post δύνωμαι commate πειράσομαι cum ἐάν construendum, ut apud Platonem Leg. 1 p. 638 πειρώμενος ἂν ἄρα δύνωμαι — δηλοῦν. Pers. 850 ὑπαντιάζειν παιδί μου πειράσομαι. Ag. 850 πειρασόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου. 1638 πειράσομαι ἄρχειν πολιτῶν.

πεισίβροτος *hominibus obedientiam imponens.* Ch. 357 μόριμον λάχος περαίνων χεροῖν πεισιβρότῳ τε βάκτρῳ. Sic Schuetzius pro πισίμβροτόν τε βάκτρον.

πεῖσμα *retinaculum navis.* Pers. 113 πίσυνοι λεπτοδόμοις πείσμασι. Ag. 195 πνοαὶ νεῶν τε καὶ πεισμάτων ἀφειδεῖς. Suppl. 765 πεισμάτων σωτηρία. In M πισμάτων σωτηρίου. Correctum ex schol. qui annotavit ἀντὶ τοῦ πείσματα σωτήρια. Probabilius est σωτηρία, quod restituit Turnebus.

πελάγιος *qui in alto* (mari) *est, marinus.* Mare ipsum sic dixit Pers. 427 κατεῖχε πελαγίαν ἅλα. 467 ἄγχι πελαγίας ἁλός, ut Dioscor. 5, 15 θαλάττης πελαγίας.

πέλαγος *altum* (mare), *aequor.* Pers. 868 Στρυμονίου πελάγους Ἀχελωΐδες εἰσὶ πάροικοι. Ag. 659 πέλαγος Αἰγαῖον. Improprie de eo dicitur quod immensum est, unde Hesychius per μέγεθος, πλῆθος explicat. Pr. 746 δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης. Suppl. 470 ἄτης δ' ἄβυσσον πέλαγος οὐ μάλ' εὔπορον. Pers. 433 κακῶν δὴ πέλαγος ἔρρωγεν μέγα.

Πελάγων *Pelagon,* n. pr. Persicum. Pers. 958.

πελάζω *appropinquo.* Pr. 712 οἷς μὴ πελάζειν. 807 τούτοις σὺ μὴ πέλαζε. Suppl. 300 οὔκουν πελάζει Ζεὺς ἐπ' εὐκραίρῳ βοΐ; Futuri πελάσω forma Attica πελῶ, de qua v. Thes. vol. 6 p. 687, Pr. 282 χθονὶ τῇδε πελῶ. Transitive *apqropinquare facio, admoveo.* Pr. 155 δεσμοῖς ἀλύτοις ἀγρίως πελάσας. ‖ Forma media πελάζομαι *appropinquo, accedo.* Sept. 144 λιταῖσί σε θεοκλύτοις ἀπύουσαι πελαζόμεσθα.

πελάθω *appropinquo.* Fr. 131 τί ποτ' οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; Est poetica praesentis forma, quae bis legitur apud Euripidem (Rhes. 557. El. 1293) et Aristophanem tragicum sermonem imitatum Thesm. 58. ‖ Alia poetica forma est πλάθω, quod v.

πέλανος *libum.* Pers. 204 ἀποτρόποισι δαίμοσιν θέλουσα θῦσαι πέλανον. Pers. 524 ἥξω λαβοῦσα πέλανον ἐξ οἴκων ἐμῶν. De libamine Ch. 92 χέουσα τόνδε πέλανον ἐν τύμβῳ πατρός. ‖ *id quod concretum est* (τὸ πεπηγός), *liquor spissus.* Eum. 265 de sanguine ἀπὸ ζῶντος ῥοφεῖν ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πέλανον. Pers. 816 τόσος γὰρ ἔστα' πέλανος αἱματοσταγής. Ag. 96 φαρμασσομένη χρίματος ἁγνοῦ μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις, πελάνῳ μυχόθεν βασιλείῳ. πέλανος in quorumvis scriptorum codicibus proparoxytonum est, ut videre licet in Thes. vol. 6 p. 689. Rectum, ut videtur, accentum, πελανός constanter servavit M, πελανόν πελανός πελανῷ locis supra allatis, nisi quod in duobus, duplex est accentus πέλανός Pers. 816 et πέλανόν ib. 524. Confirmat Herodianus apud Arcadium p. 64, 13, ubi de nominibus in ανος terminatis agit, σεσημείωται τὸ πελανός. Utrumque accentum memorat Eustathius p. 1601, 4 θυσιῶν ἃς πελάνους τινές φασιν ἢ καὶ ὀξυτόνως πελανούς.

πέλας *prope.* Pr. 125 τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω πέλας οἰωνῶν; 798 πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς. Sept. 636 κτανὼν θανεῖν πέλας. 669 οἶμαί νιν αὐτῷ νῦν παραστατεῖν πέλας. Ch. 883 ἔοικε νῦν αὐτῆς ἐπὶ ξυροῦ πέλας αὐχὴν πεσεῖσθαι. Eum. 663 πέλας μάρτυς πάρεστι παῖς Ὀλυμπίου Διός. Suppl. 57 εἰ δὲ κυρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων. 895 μαιμᾷ πέλας δίπους ὄφις. Fr. 84 δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οἴγειν. ‖ Cum genitivo. Pr. 422 Καυκάσου πέλας. Sept. 974 versu corrupto πέλας δ' αἵδ' ἀδελφαὶ ἀδελφεῶν. Pers. 684 τάφου πέλας. Ag. 210 βωμοῦ πέλας. 1038 σταθεῖσαν κτησίου βωμοῦ πέλας. 1671 ἀλέκτωρ ὥστε θηλείας πέλας. Eum. 440 ἑστίας ἐμῆς πέλας. Suppl. 257 Παιόνων πέλας. 308 οἱ Νείλου πέλας. Sic Turnebus pro πέδας. ‖ Cum dativo. Suppl. 208 θέλοιμ' ἂν ἤδη σοὶ πέλας θρόνους ἔχειν. Fr. 101 ἀμφωτίδες τοι τοῖς ἐνωτίοις πέλας. ‖ Cum articulo ὁ πέλας *vicinus* et frequentius numero plurali οἱ πέλας *alios homines* significans. De utroque v. Thes. vol. 6 p. 691. Aeschylus solo usus est plurali, οἱ πέλας. Pr. 335 ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς. Eum. 413 λέγειν δ' ἄμορφον ὄντα τοὺς πέλας κακῶς. 504 τὰ τῶν πέλας κακά. Suppl. 373 τοῖς πέλας προσήμενοι.

Πελασγία *Pelasgia,* commune pluribus quas Pelasgi habitarunt regionibus nomen, de quo v. Thes. vol. 6 p. 692. Pr. 860 Πελασγία δὲ δέξεται. Suppl. 634 τάνδε Πελασγίαν. Sic recte Hermannus pro τὰν Πελασγίαν πόλιν, quod est in M illato glossemate, quod suppeditaverant versus 912 et 1024, ubi χθόνα et πόλιν τήνδε Πελασγῶν (Argos) legitur.

Πελασγοί *Pelasgi.* Suppl. 253 γένος Πελασγῶν. 327 616 ἄναξ Πελασγῶν. 348 Πελασγῶν

ἄναξ. 624 δῆμος Πελασγῶν. 912 ἀνδρῶν Πελασγῶν τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν. 967 δῖε Πελασγῶν. 1024 πόλιν τάνδε Πελασγῶν.

Πελασγός *Pelasgus*, rex Argivorum, qui in scenam prodit in Supplicibus et suum ipse nomen indicat v. 251 τοῦ γηγενοῦς γάρ εἰμ' ἐγὼ Παλαίχθονος ἶνις Πελασγός. Suppl. 1010 τὴν μὲν Πελασγός, τὴν δὲ καὶ πόλις διδοῖ.

πελάτης *accola*. Pers. 49 ἱεροῦ Τμώλου πελάται. Per ἔνοικοι et γείτονες exp. schol.

πέλεια *columba*. Pr. 857 κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι.

Πελειάδες *Pleiades*, Atlantis filiae septem inter sidera relatae: quod sidus numero vel singulari Πλειάς vel plurali Πλειάδες dicitur, de quo v. Thes. vol. 6 p. 1179. Pro eo poetae interdum Πελειάδες dixerunt, quod Athenaeus docet 11 p. 491 a, allatis Aeschyli versibus (fr. 298), in quibus ἄπτεροι Πελειάδες appellantur διὰ τὴν πρὸς τοὺς ὄρνεις ὁμωνυμίαν, ut addit Athenaeus.

πελειάς *columba*. Sept. 294 ὑπερδέδοικεν — πάντρομος πελειάς. Suppl. 223 ἑσμὸς ὡς πελειάδων.

πελειοθρέμμων *columbas alens*. Pers. 309 ἀμφὶ νῆσον τὴν πελειοθρέμμονα. Vocabulum alibi non lectum annotavit Hesychius.

πέλεκυς *securis*. Ch. 889 δοίη τις ἀνδροκμῆτα πέλεκυν.

πέλλυτρον *pedale*. Pollux 7, 91 ἃ δὲ πόδεια Κριτίας καλεῖ, εἴτε πίλους αὐτὰ οἰητέον εἴτε περιειλήματα, ταῦτα πέλλυτρα καλεῖ ἐν Φρυξὶν Αἰσχύλος (fr. 255) "πέλλυτρ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις". Memorat idem 2, 196. Codices partim πέλυτρα. Graviores huius voc. corruptelae sunt in tribus glossis Hesychii πελλυταί, πελλύτα, πελλύτεμα.

Πελοπίδης *Pelopida*. Πελοπίδαι *Pelopis posteri*. Ag. 1600 μόρον δ' ἄφερτον Πελοπίδαις ἐπεύχεται. Ch. 503 μὴ 'ξαλείψῃς σπέρμα Πελοπιδῶν τόδε.

Πέλοψ *Pelops*, Tantali Phrygiae regis filius, avus Agamemnonis. Eum. 706 Πέλοπος ἐν τόποις.

[πέλυτρον. V. πέλλυτρον.]

πέλω *sum*, verbum poeticum, cuius duo tantum tempora, praesens et imperfectum, usitata sunt, ab comicis prosaeque orationis scriptoribus alienum, de quo v. Thes. vol. 6 p. 710. Pr. 895 μήποτέ μ', ὦ πότνιαι Μοῖραι, λεχέων Διὸς εὐνάτειραν ἴδοισθε πέλουσαν. Pers. 526 εἴ τι δὴ λῷον πέλοι. 792 αὐτὴ γὰρ ἡ γῆ ξύμμαχος κείνοις πέλει. Ag. 392 μελαμπαγὴς πέλει δικαιωθείς. 500 εὖ γὰρ πρὸς εὖ φανεῖσι προσθήκη πέλοι. 939 ὁ δ' ἀφθόνητός γ' οὐκ ἐπίζηλος πέλει. 971 τότ' ἤδη ψῦχος ἐν δόμοις πέλει. 1124 ταχεῖα δ' ἄτα πέλει. Ch. 304 δυοῖν γυναικοῖν ὧδ' ὑπηκόους πέλειν. 534 οὔτοι μάταιον ἂν τόδ' ὄψανον πέλοι. Sic correxi pro ἀνδρὸς — πέλει. Eum. 233 δεινὴ γὰρ ἐν βροτοῖσι κἀν θεοῖς πέλει τοῦ προστροπαίου μῆνις. 281 μητροκτόνον μίασμα δ' ἔκπλυτον πέλει. 588 τούτου δ' οὔτις ἄρνησις πέλει. 910 τῶν δυσσεβούντων δ' ἐκφορωτέρα πέλοις. Suppl. 81 πέλοιτ' ἂν ἔνδικοι γάμοις. 240 τοῦτο θαυμαστὸν πέλει. 339 πῶς οὖν πρὸς ὑμᾶς εὐσεβὴς ἐγὼ πέλω; 458 τάχ' ἂν γυναικῶν (γυναικὶ Hermannus) ταῦτα συμπρεπῆ πέλοι. 620 ἀμήχανον βόσκημα πημονῆς πέλειν. 784 ἄθικτον δ' οὐκέτ' ἂν πέλοι κέαρ. 801 ὄρνισι δεῖπνον οὐκ ἀναίνομαι πέλειν. 988 χώρᾳ δ' ἄχθος ἀείζων πέλοι. 1034 στυγερὸν πέλει τόδ' ἆθλον. 1051 μετὰ πολλῶν δὲ γάμων ἅδε τελευτὰ προτερᾶν πέλοι γυναικῶν. ‖ Forma media πέλομαι. Eum. 149 ἐπίκλοπος πέλει. 199 αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλει. Utrobique in M πέλῃ. Ag. 255 πέλοιτο δ' οὖν τἀπὶ τούτοισιν εὔπραξις. Suppl. 810 τέλεα δέ πως πελόμενά μοι (μέλη). 122 πελομένων καλῶς. Fr. 449, 3 (in elegia) ζωὸν δὲ φθιμένων πέλεται κλέος.

πελώριος *admirandus, suspiciendus, grandis*. Pr. 151 τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν ἀϊστοῖ. Schol. τοὺς Τιτᾶνας καὶ τοὺς νόμους αὐτῶν.

Πέλωρος n. pr. V. Οὐδαῖος.

πεμπάζω *numero*. Eum. 748 πεμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων.

πεμπαστής *qui numeravit, numerator*. Pers. 981 τὸν σὸν πιστὸν πάντ' ὀφθαλμόν, μύρια μύρια πεμπαστάν. ubi cum accusativo constructum est quem regit verbum πεμπάζω. Schol. μετρητὴν στρατοπέδου, οἷον μυριάδα ἀριθμοῦντα τὰς ὅλας ἡγεμονίας. ἀριθμῆσαι κατὰ πεντάδα ἀνὰ μυρίους ἔχοντα τοὺς ἀρχομένους.

πέμπτος *quintus*. Pr. 853 πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα. Sept. 526 τὸν δὲ πέμπτον αὖ λέγω, πέμπταισι προσταχθέντα Βορραίαις πύλαις. Pers. 774 πέμπτος δὲ Μάρδος ἦρξεν.

πέμπω (cum imperfecto ἔπεμπον, aoristo ἔπεμψα, futuro πέμψω, passivo imperfecto ἐπεμπόμην, perfecto πέπεμπται, aoristo ἐπέμφθην) *mitto*. Pr. 132 κραιπνοφόροι δέ μ' ἔπεμψαν αὖραι. Sept. 37 σκοποὺς δὲ κἀγὼ καὶ κατοπτῆρας στρατοῦ ἔπεμψα. 435 τοιῷδε φωτὶ πέμπε τίς ξυστήσεται, ubi correxi τοιῷδε τῷδε φωτὶ τίς ξυστήσεται; 443 εἰς οὐρανὸν πέμπει γεγωνὰ Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔπη. 470 καὶ τῷδε φωτὶ πέμπε τὸν φερέγγυον. [472 πέμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε.] 596 τούτῳ σοφοὺς τε κἀγαθοὺς ἀντηρέτας πέμπειν ἐπαινῶ. [650 σὺ δ' αὐτὸς ἤδη γνῶθι τίνα πέμπειν δοκεῖς.] Pers. 34 ἄλλους δ' ὁ μέγας καὶ πολυθρέμμων Νεῖλος ἔπεμψεν. 54 Βαβυλὼν δ' ἡ πολύχρυσος πάμμικτον ὄχλον πέμπει. 222 πρευμενῶς δ' αἰτοῦ τάδε σὸν πόσιν Δαρεῖον ἐσθλά σοι πέμπειν. 450 ἐνταῦθα πέμπει τούσδε. 624 πέμπε χοὰς θαλάμους ὑπὸ γῆς. 630 πέμψατ' ἔνερθεν ψυχὴν ἐς φῶς. 645 Γᾶ τε καὶ ἄλλοι χθονίων ἁγεμόνες — πέμπετε δ' ἄνω τὸν οἷον οὔπω Περσὶς αἶ' ἐκάλυψεν. 939 πέμψω πολύδακρυν ἰαχάν. 1076 πέμψω τοί σε δυσθρόοις γόοις. Ag. 59 ὑστερόποινον πέμπει (Ζεὺς) παραβᾶσιν Ἐρινύν. 61 Ἀτρέως παῖδας ὁ κρείσσων ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει ξένιος Ζεύς. 111 Ἑλλάδος ἥβας ξύμφρονε ταγῶ πέμπει — θούριος ὄρνις Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν. 305 πέμπουσι — φλογὸς μέγαν πώγωνα. 433 οὓς μὲν γάρ τις ἔπεμψεν οἶδεν. 441 φίλοισι πέμπει βαρὺ (βραχὺ Schuetzius) ψῆγμα. 516 ἥρως τε τοὺς πέμψαντας. 853 οἵπερ πρόσω πέμψαντες ἤγαγον πάλιν. Ch. 94 τοῖσι πέμπουσιν τάδε. 180 ἔπεμψε χαίτην. 259 πέμπειν ἔχοις ἂν σήματ' εὐπιθῆ βροτοῖς. 477 πέμπετ' ἀρωγὴν παισίν. 515 πόθεν χοὰς ἔπεμψεν; 525 χοὰς ἔπεμψε τάσδε. 538 πέμπει τ' ἔπειτα τάσδε κηδείους χοάς. Eum. 12 πέμπουσι δ' αὐτὸν — παῖδες Ἡφαίστου. 35 δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν πάλιν μ' ἔπεμψεν ἐκ δόμων τῶν Λοξίου. 203 ἔχρησα ποινὰς τοῦ πατρὸς πέμψαι. 481 ἀμφότερα, μένειν πέμπειν τε τάσδε, πῆμ' ἀμηχάνως τ' ἔχει. Sic correxi, partim aliis praeeuntibus, pro πέμπειν δὲ δυσπήματ' ἀμηχάνως ἐμοί. 598 ἀρωγὰς δ' ἐκ τάφου πέμψει πατήρ. 669 καὶ τόνδ' ἔπεμψα σῶν δόμων ἐφέστιον. 1009 τὸ δὲ κερδαλέον πέμπειν πόλεως ἐπὶ νίκῃ

1022 πέμψω τε φέγγη λαμπάδων. Suppl. 39 ἑσμὸν ὑβριστὴν Αἰγυπτογενῆ — πέμψατε πόντονδε. 196 πλάτα — ἀχείματόν μ' ἔπεμπε σὺν πνοαῖς φίλαις. 219 ἀλλ' εὖ τ' ἔπεμψεν εὖ τε δεξάσθω χθονί. 968 πέμψον δὲ πρόφρων δεῦρ' ἡμέτερον πατέρα. 1005 παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις ἔπι πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελκτήριον τόξευμ' ἔπεμψεν. Fr. 234 Σφίγγα δυσαμεριᾶν πρύτανιν κύνα πέμπει. 239 οὔπω τις Ἀκτέων' ἄθηρος ἡμέρα κενόν, πόνου πλουτοῦντ', ἔπεμψεν ἐς δόμους. Passivum Ch. 518 θανόντι δ', οὐ φρονοῦντι, δειλαία χάρις ἐπέμπετο. [Sept. 472 καὶ δὴ πέπεμπτ' οὐ κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων, in versu interpolatoris cum elisione vitiosa, quam removit qui in apogr. uno adscripsit γρ. πέπεμπται.]

πέμφιξ (genitivus πέμφιγος syllaba media longa). De hoc vocabulo docte et copiose dixit Galenus vol. 5 p. 454 ed. Basil. (vol. 9 p. 385 ed. Chart.) allatis triplicis significationis exemplis, πνοή *flatus*, ἀκτίς *radius solaris*, ῥανίς *gutta*, δοκεῖ μὲν γὰρ αὐτὴν (τὴν πέμφιγα) ἐπὶ τῆς πνοῆς Σοφοκλῆς — λέγειν — Αἰσχύλος δὲ ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ (imo λυομένῳ fr. 195)

εὐθεῖαν ἕρπε τήνδε· καὶ πρώτιστα μὲν
Βορεάδας ἥξεις πρὸς πνοάς, ἵν' εὐλαβοῦ
βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ
δυσχειμέρῳ πέμφιγι συστρέψας ἄφνω.

ἐπὶ δὲ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν δοκεῖ χρῆσθαι τῷ τῆς πέμφιγος ὀνόματι Σοφοκλῆς — οὕτω καὶ Αἰσχύλος ἐν Ξαντρίαις (fr. 169)

ὃς οὔτε πέμφιξ ἡλίου προσδέρκεται
οὔτ' ἀστερωπὸν ὄμμα Λητῴας κόρης.

ἐπὶ δὲ τῆς ῥανίδος ὁ αὐτός φησιν ἐν Προμηθεῖ (fr. 195)

ἐξευλαβοῦ δὲ μή σε προσβάλῃ στόμα
πέμφιξ· πικρὰ γάρ, κοὐ διὰ ζόης ἀτμοί.

καὶ ἐν Πενθεῖ (fr. 182) "μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς." Primam et secundam significationem annotavit etiam Photius p. 409, 10 πέμφιξ: πνοή. Αἰσχύλος ἐν Ξαντρίαις ἐπὶ τῶν ἀκτίνων.

πένθεια *luctus*. Ag. 430 πένθεια τλησικάρδιος δόμων ἑκάστου πρέπει. Vocabulum nusquam alibi lectum.

Πενθεύς *Pentheus*, Echionis et Agauae filius, rex Thebarum. Eum. 26 Πενθεῖ καταρράψας μόρον. ‖ Πενθεύς inscripta fuit Aeschyli tragoedia (fr. 182).

πενθέω *lugeo*. Pers. 296 τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν; 545 πενθοῦσι γόοις ἀκορέστοις. 579 πενθεῖ δ' ἄνδρα δόμος στερηθείς. Ag. 567 τί ταῦτα πενθεῖν δεῖ; Ch. 173 ἐχθροὶ γὰρ οἷς προσῆκε πενθῆσαι τριχί. Suppl. 64 πενθεῖ νέον οἶκτον ἠθέων. Fr 190 τράγος γένειον ἆρα πενθήσεις σύ γε, quod Eustathius p. 415, 7 interpretatur, ὦ τράγε, πάνυ στερήσῃ γενείου, εἰ τὴν φλόγα φιλήσεις.

πένθημα *luctus*. Ch. 432 ἄνευ δὲ πενθημάτων ἔτλης ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι.

πενθήμων *luctificus*. Ag. 420 ὀνειρόφαντοι δὲ πενθήμονες πάρεισιν δοκαί. Alibi non legitur.

πενθητήρ *lugens*. Sept. 1062 σύ γε μὴν πολλῶν πενθητήρων τεύξει. Pers. 946 πόλεως γέννας πενθητῆρος.

πενθητήριος *luctum significans*. Ch. 8 πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον, τὸν δεύτερον δὲ τόνδε πενθητήριον.

πένθιμος *lugubris*, *luctuosus*. Suppl. 549 δακρύων δ' ἀποστάζει πένθιμον αἰδῶ.

πένθος *luctus*. Pers. 322 Ἀριόμαρδος Σάρδεσιν πένθος παρασχών. 536 ἄστυ τὸ Σούσων ἠδ' Ἀγβατάνων πένθει δνοφερῷ κατέκρυψας. Ch. 17 δοκῶ στείχειν ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν πένθει λυγρῷ πρέπουσαν. Ch. 300 πατρὸς πένθος μέγα. Numero plurali 83 κρυφαίοις πένθεσιν παχνουμένη. 334 κλῦθί νυν, ὦ πάτερ, ἐν μέρει πολυδάκρυτα πένθη.

πένομαι *egeo*. Ag. 962 πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος. Eum. 431 τῶν σοφῶν γὰρ οὐ πένει (πένῃ M). Incerta res est de loco Suppl. 362 sic scripto in M ποτιτρόπαιον αἰδόμενος οὔνπερ | ἱεροδόκα θεῶν λή- | ματ' ἀπ' ἀνδρὸς ἁγνοῦ, ubi quum ab schol. annotatum sit οὐ πτωχεύσεις, Hermannus scripsit verbis, qualia excidisse stropha docet, ex coniectura suppletis οὐ πενεῖ | καλλιπότμου τύχας· | ἱεροδόκα πέλει | θεῶν λήματ' ἀπ' ἀνδρὸς ἁγνοῦ In qua coniectura si quid veri sit, πένει scribendum erit, non πενεῖ, quae inaudita est futuri forma. Praesens autem πένει, quum pro futuro hic poni potuerit, scholiastae per πτωχεύσεις interpretari licuit, nisi πτώχεύεις scripsit. Lacunam recte indicavit Hermannus et λήματ' revocavit, ab Turnebo aliisque in λήμματ' mutatum, quod non debebam retinere s. v. λῆμμα. Scholiasta annotavit οἱ θεοὶ δέχονται τὰ ἀπὸ ἀνδρὸς ἁγνοῦ ἱερά.

πεντάκις *quinquies*. Pers. 323 πεντήκοντα πεντάκις νεῶν ταγός.

πεντήκοντα *quinquaginta*. Pers. 323 πεντήκοντα πεντάκις νεῶν ταγός. Fr. 175 δέσποινα πεντήκοντα Νηρῄδων χοροῦ.

πεντηκοντάπαις *quinquaginta filios habens*. Suppl. 320 ἀδελφὸς δ' ἐστὶ πεντηκοντάπαις. Sic Heathius pro πεντηκοστόπαις. ‖ *ex quinquaginta liberis constans*. Pr. 853 γέννα πεντηκοντάπαις. Sic ex apogr.: πεντηκοντόπαις M et Eustathius p. 37. 22.

πεπαίτερος. V. πέπων.

πέπλος *peplus*, *amiculum*. Est proprie mulierum, sed ab tragicis non raro etiam viris tribuitur. De muliebribus amiculis Sept. 101 πέπλων καὶ στεφέων, εἰ μὴ νῦν, πότ' ἀμφὶ λιτάν' ἕξομεν; Pers. 125 βυσσίνοις δ' ἐν πέπλοις πέσῃ λακίς. 182 πέπλοισι Περσικοῖς ἠσκημένη. Ag. 232 πέπλοισι περιπετῆ. 1126 ἐν πέπλοισιν μελαγκέρῳ λαβοῦσα μηχανήματι τύπτει. 1580 ὑφαντοῖς ἐν πέπλοις Ἐρινύων. Ch. 30 πρόστερνοι στολμοὶ πέπλων, ubi recte Heimsoethius προστέρνων στολμῶν, deleto glossemate πέπλων. [1000 ἄρκυν δ' ἂν εἴποις καὶ ποδιστῆρας πέπλους.] Eum. 352 παλλεύκων δὲ πέπλων ἄμοιρος μούνα ἐτύχθην. 635 ἐν δ' ἀτέρμονι κόπτει πεδήσασ' ἄνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ Suppl. 235 ὅμιλον (virginum) πέπλοισι βαρβάροισι — χλίοντα. 432 πέπλων τ' ἐπιλαβὰς ἐμῶν. 457 ἔχω στρόφους ζώνας τε, συλλαβὰς πέπλων. Fr. 411 ἐν μανοστήμοις πέπλοις. [πέπλοις μελαγχίμοις, quod ex Aeschylo affert Eustathius p. 1254, haud dubie ad φάρεσιν μελαγχίμοις spectat, quod legitur Ch. 11.] De veste virili Pers. 199 πέπλους ῥήγνυσιν ἀμφὶ σώματι. 468 ῥήξας δὲ πέπλους. 1030 πέπλον δ' ἐπέρρηξε. 1060 πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν.

πέπλωμα *amictus*, i. q. πέπλος. Sept. 1039 κόλπῳ φέρουσα βυσσίνου πεπλώματος. Suppl. 720 πρέπουσι δ' ἄνδρες νάϊοι μελαγχίμοις γυίοισι

λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν. Semel apud Sophoclem Tr. 613. καινῷ — πεπλώματι, et post hos apud Eustath. Opusc. p. 271, 88. 296, 26.

πέπρωται *fato constitutum* s. *destinatum est.* Forma perfecti, cuius de origine hariolantur grammatici in Thes. indicati vol. 6 p. 762. Pr. 512 οὐ ταῦτα ταύτῃ Μοῖρά πω τελεσφόρος κρᾶνα πέπρωται. 519 τί γάρ πέπρωται Ζηνὶ πλὴν ἀεὶ κρατεῖν; 815 οὗ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν, Ἰοῖ, πέπρωται σοί τε καὶ τέκνοις κτίσαι. Fr. 196 πέπρωται γάρ σε καὶ βέλη λιπεῖν ἐνταῦθα. Pr. 753 ὅτῳ θανεῖν μέν ἐστιν οὐ πεπρωμένον. Fr. 299 τὸν πεπρωμένον μόρον. Pr. 103 τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾷστα. 518 οὔκουν ἂν ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην. ubi αἶσαν vel μοῖραν intelligitur, ut ἡ εἱμαρμένη sine substantivo dicitur: v. Thes. vol. 6 p. 763. Et genere neutro τὸ πεπρωμένον. Ag. 68 τελεῖται δ' ἐς τὸ πεπρωμένον. 684 προνοίαισι τοῦ πεπρωμένου. Suspectum est quod legitur 1657 στεῖχε καὶ σὺ χοἱ γέροντες πρὸς δόμους πεπρωμένους. ubi sensus requirit verbum quale est τετραμμένοι, quod coniecit Weyrauchius.

πέπων *mitis.* Eum. 66 ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γενήσομαι πέπων. Comparativus est πεπαίτερος *mitior.* Ag. 1365 πεπαιτέρα γὰρ μοῖρα τῆς τυραννίδος. Fr. 259 ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων.

περ particula enclitica quae aliis orationis partibus annectitur, *quamvis, tametsi, licet* significans, de qua Apollonius de synt. p. 265, 9 ἐναντιότητα ὁ πέρ (ἐπαγγέλλεται) μετ' αὐξήσεως ἐμφαντικήν. Qui frequens eius usus est apud poetas epicos, rarior apud tragicos: de quo dictum est in Thes. vol. 6 p. 752. Semel sic apud Sophoclem Ph. 1068 μὴ πρόσλευσσε γενναῖός περ ὤν, saepius apud Aeschylum. Sept. 1038 γυνή περ οὖσα. Ag. [140 τόσσων περ εὔφρων, ubi ὅσσων παρ' εὐφρόνων corrigendum esse ostendi in annot.] 1084 μένει τὸ θεῖον δουλίᾳ περ ἐν φρενί. 1203 μῶν καὶ θεός περ ἱμέρῳ πεπληγμένος; 1571 τάδε μὲν στέργειν δύστλητά περ ὄντα. Suppl. 55 ἄελπτά περ ὄντα φανεῖται. Ch. 570 Αἴγισθος εἴπερ οἶδεν ἔκδημός περ ὤν. Sic emendavi pro ἔνδημος παρών propter rationes in Praef. ed. Lips. quintae p. XCVII expositas. Fr. 196 ἔνθ' οὐ μάχης, σαφ' οἶδα, καὶ θοῦρός περ ὢν (pro καίπερ θοῦρος ὤν) μέμψει. Eum. 358 κρατερὸν ὄντα περ ὅμως μαυροῦμεν. Sic Hermannus pro κρατερὸν ὄνθ' ὁμοίως. ‖ περ post οὐδέ collocatum, sed ad participium quod sequitur referendum Ch. 504 οὕτω γὰρ οὐ τέθνηκας οὐδέ περ θανών. Suppl. 399 οὐκ ἄνευ δήμου τάδε πράξαιμ' ἂν οὐδέ περ κρατῶν. ‖ De εἴπερ et καίπερ suis locis diximus. ‖ περ cum adiectivis, pronominibus et particulis relativis compositum intendit significationem vocabuli quocum coniunctum est: v. οἷόσπερ, ὅσοσπερ, ὅσπερ, ὥσπερ, ὡσπερεί.

πέρα *terra.* Suppl. 262 Ἆπις γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας. Sic M et Eustathius ad Dionys. Per. 414. χώρας ed. Aldina ex glossemate, quo deceptus Turnebus verba transposuit χώρας γὰρ ἐλθὼν Ἆπις ἐκ Ναυπακτίας. Valckenario in Schol. in N. T. vol. 1 p. 331 scribendum videbatur ἐξ ἔρας *ex terra.* πέρας etiam scholiasta legit, qui per πέρατος explicat, quod non apparet quomodo πέρα dici potuerit. Adverbium πέραν a πέρα derivat Eustathius p. 306, 23: τὸ πέρην δηλοῖ μὲν τὸ πέραν, ἔστι δὲ ἐπίρρημα μεταληφθὲν ἀπὸ θηλυκῆς αἰτιατικῆς· πέρα γὰρ ἡ γῆ κατὰ γλῶσσαν, ὅθεν ἡ περαία παράγεται, ἧς ἡ αἰτιατικὴ πέραν. Conf. eundem p. 84, 4. 1475, 42.

πέρα *ultra.* Pr. 30 βροτοῖσι τιμὰς ὤπασας πέρα δίκης. 507 μή νυν βροτοὺς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα. Comparativus est περαιτέρω, quod. v.

περαίνω *ad finem perduco, perficio.* [Sept. 1051 Ἔρις περαίνει μῦθον ὑστάτη θεῶν.] Pers. 699 εἰπὲ καὶ πέραινε πάντα. Ch. 830 περαίνων ἐπίμομφον ἄταν. Ib. 360 βασιλεὺς γὰρ ἦν, ὄφρ' ἔζη, μόριμον λάχος περαίνων χεροῖν πεισιβρότῳ τε βάκτρῳ. Sic correxi pro πιμπλάντων, orto ex glossemate πιμπλάνων ad περαίνων adscripto, de quo dixi in Fleckeiseni Annal. vol. 87 p. 79. Dativos πεισιβρότῳ τε βάκτρῳ restituit Schuetzius. In M πισίμβροτόν τε βάκτρον. Suppl. 462 τί σοι περαίνει μηχανὴ συζωμάτων; Passivum Pr. 57 περαίνεται δὴ κοὐ ματᾷ τοὔργον τόδε. ‖ Pro περάω dictum est *pervadendi* significatione Ch. 56 σέβας δ' ἄμαχον (i. e. Agamemnon) ἀδάματον, ἀπόλεμον τὸ πρίν, δι' ὤτων φρενός τε δαμίας περαῖνον.

περαιτέρω *ulterius, longius.* Pr. 247 μή πού τι προὔβης τῶνδε καὶ περαιτέρω;

πέραν *trans.* Ag. 190 Χαλκίδος πέραν. 1200 πόντου πέραν.

πέρας *finis.* Pers. 632 μόνος ἂν θνητῶν πέρος εἴποι.

περάω *progredior.* Pr. 573 ἀλλά με τὰν τάλαιναν ἐξ ἐνέρων περῶν κυνηγετεῖ. ‖ *transgredior.* Pr. 718 ὃν (ποταμὸν) μὴ περάσῃς· οὐ γὰρ εὔβατος περᾶν. 790 ὅταν περάσῃς ῥεῖθρον. [792 πόντου περῶσα φλοῖσβον, ubi sensus postulat παρεῖσα, quod restituit Heimsoethius: de quo dicetur s. v. στιβέω.] Sept. 378 πόρον δ' Ἰσμηνὸν οὐκ ἐᾷ περᾶν ὁ μάντις. Pers. 65 πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη βασίλειος στρατὸς εἰς ἀντίπορον γείτονα χώραν. 501 περᾷ κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον. 509 Θρῄκην περάσαντες. 721 πῶς δὲ καὶ στρατὸς τοσόσδε πεζὸς ἤνυσεν περᾶν; 799 οὐ γὰρ πᾶν στράτευμα βαρβάρων περᾷ τὸν Ἕλλης πορθμόν; Suppl. 549 περᾷ δὲ Τεύθραντος ἄστυ Μυσῶν Λύδιά τ' ἂγ γύαλα. Eum. 940 τὸ μὴ περᾶν ὅρον τόπων. 633 περῶντι λουτρά. [Ib. 489 περῶντας vitiose pro πορόντας. V. πορεῖν.] De periculo superando Ch. 270 χρησμὸς κελεύων τόνδε κίνδυνον περᾶν.] *transgredior*, i. e. *violo.* Fr. 283 τῷ περῶντι τὴν θέμιν.

πέργαμον *arx.* De sedibus deorum Pr. 956 δοκεῖτε δὴ ναίειν ἀπενθῆ πέργαμα.

πέρθω *diruo, vasto.* Pers. 178 Ἰαόνων γῆν οἴχεται πέρσαι θέλων. Sept. 325 πόλιν — περθομέναν ἀτίμως. Pr. 408 μεγαλοσχήμονα κἀρχαιοπρεπῆ περθομέναν στένουσα τὰν σὰν — τιμάν, ubi περθομέναν ex coniectura addidi. De pilis evellendis Pers. 1056 καί μοι γενείου πέρθε λευκήρη τρίχα.

περί praepositio cum tribus construitur casibus, genitivo, dativo, accusativo.

1. Cum genitivo *de*, saepissime cum verbis dicendi, audiendi, quaerendi, cogitandi. Eum. 114 ἀκούσαθ' ὡς ἔλεξα τῆς ἐμῆς περὶ | ψυχῆς. 952 περί τ' ἀνθρώπων φανερῶς τελέως διαπράσσουσιν. Suppl. 740 μαχοῦνται περὶ σέθεν. Plerumque nomini suo postponitur in fine versuum per anastrophen. Sept. 248 οὐκοῦν ἔμ' ἀρκεῖ τῶνδε βουλεύειν πέρι. Pers. 225 εὖ δὲ πανταχῇ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι. 329 τοιῶνδε

τῶνδε νῦν ὑπεμνήσθην πέρι. Ag. 843 εἴτ' οὖν θανόντος εἴτε καὶ ζῶντος πέρι | λέγω. 1359 τοῦ δρῶντος ἔστι καὶ τὸ βουλεῦσαι πέρι. Ch. 86 γένεσθε τῶνδε σύμβουλοι πέρι. 551 τερασκόπον δὲ τῶνδέ σ' αἱροῦμαι πέρι. 718 βουλευσόμεσθα τῆσδε συμφορᾶς πέρι. 780 μέλει θεοῖσιν ὧνπερ ἂν μέλῃ πέρι. 850 ὡς αὐτὸν αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι πέρι. Eum. 617 οὐπώποτ' εἶπον — οὐκ ἀνδρὸς, οὐ γυναικὸς, οὐ πόλεως πέρι. 630 ψήφῳ διαιρεῖν τοῦδε πράγματος πέρι. Suppl. 369 ἀστοῖς δὲ πᾶσι τῶνδε κοινώσας πέρι.

2. Cum dativo *circum*, *circa*. Ag. 1265 περὶ δέρῃ στέφη. Eum. 259 περὶ βρέτει πλεχθείς. Fr. 179, 4 περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ πληγεῖσ' ἐναυάγησεν — (οὐράνη). ‖ *prae*. Pers. 696 σέβομαι δ' ἀντία λέξαι σέθεν ἀρχαίῳ περὶ τάρβει. Similiter ἀμφὶ τάρβει dictum Ch. 548. Incerta res est de Ch. 35 τορὸς γὰρ ὀρθόθριξ φόβος (sic ex schol. correctum pro φοῖβος ὀρθόθριξ) — ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα μυχόθεν ἔλακε περὶ φόβῳ, γυναικείοισιν ἐν δώμασιν βαρὺς πίτνων. ubi inepte dictum est φόβος ἔλακε περὶ φόβῳ *(prae metu)* nec multo melius quod Portus coniecit περιφόβως. [Non minus incertum Pers. 675 περὶ ταῖ σαῖ, ubi περίβαλες conieci.]

3. Cum accusativo *circum*, *circa*. Pr. 138 τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἱλισσομένου χθόνα — Ὠκεανοῦ. Sept. 113 κῦμα περὶ πτόλιν — καχλάζει. 760 ὃ καὶ περὶ πρύμναν πόλεως καχλάζει. Ag. 452 περὶ τεῖχος θῆκας Ἰλιάδος γᾶς εὔμορφοι κατέχουσιν. Eum. 165 φονολιβῆ θρόνον (θρόμβον Wakefieldus) περὶ πόδα, περὶ κάρα. Fr. 271 οἱ περὶ λίμναν. Cum anastrophe Pers. 61 οὓς πέρι πᾶσα χθὼν Ἀσιᾶτις θρέψασα πόθῳ στένεται. ‖ In tmesi Ag. 1559 περὶ χεῖρε βαλοῦσα i. e. χεῖρε περιβαλοῦσα. Et praepositione post verbum posita Pers. 872 (πόλεις) ἐληλάμεναι περὶ πύργον, pro περιεληλάμεναι πύργον, i. e. αἷς πύργος περιελήλαται: de quo supra diximus s. v. ἐλαύνω p. 113. Recte igitur Brunckius πέρι.

περιβάλλω *circumiicio, circumdo*. Pers. 748 πόρον μετερρύθμιζε καὶ πέδαις σφυρηλάτοις περιβαλὼν πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν. Ag. 529 τοιόνδε Τροίᾳ περιβαλὼν ζευκτήριον. Ch. 576 νεκρὸν θήσω ποδώκει περιβαλὼν χαλκεύματι. Ag. 1559 in tmesi περὶ χεῖρε βαλοῦσα. Forma media 1147 περιβάλοντό οἱ πτεροφόρον δέμας θεοί. Sic Turnebus pro περεβάλοντο. Sept. 853 ὁπόσαι στρόφον ἐσθῆσιν περιβάλλονται.

περίβαρυς *praegravis*. Eum. 161 βαρὺ, τὸ περίβαρυ κρύος. De forma adiectivi alibi non lecti dixit Lobeckius ad Phryn. p. 539.

περιγραφή *lineamentum, circumscriptio*. Ch. 207 δύ' ἐστὸν τώδε περιγραφὰ ποδοῖν.

περίδρομος *circumcurrens*. Suppl. 349 ἴδε με τὰν ἱκέτιν φυγάδα περίδρομον. ‖ *circumdans*. Sept. 495 περίδρομον κύτος προσηδάφισται κοιλογάστορος κύκλου.

περιελαύνω. V. ἐλαύνω.

περίθυμος *iracundus*. Sept. 723 τὰς περιθύμους κατάρας Οἰδιπόδα βλαψίφρονος.

περιθύμως *iracunde*. Ch. 40 μέμφεσθαι τοὺς γᾶς νέρθεν περιθύμως.

περιίσταμαι *circumsto*. Fr. 407 ὑμεῖς δὲ βωμὸν τόνδε καὶ πυρὸς σέλας κύκλῳ περίστητε.

περίκλυστος *circumfluus*. Pers. 596 Αἴαντος περικλύστα νᾶσος. (ubi terminatione feminina usus est, ne tria se exciperent vocabula in ος terminata. Δήλοιο περικλύστης est in H. Homer. in Apoll. 181.) 879 νᾶσοί θ' αἱ κατὰ πρῶν' ἅλιον περίκλυστοι.

περιναίομαι (forma media) *circumhabito*. Suppl. 1021 οἳ χεῦμ' Ἐρασίνου περιναίονται παλαιόν. Sic Hermannus pro περιναίετε, quod metro non convenit.

πέριξ *circum*. κύκλῳ πέριξ *circumcirca*. Pers. 368 ἄλλας δὲ (naves) κύκλῳ νῆσον Αἴαντος πέριξ (τάξαι). 418 νῆες οὐκ ἀφρασμόνως κύκλῳ πέριξ ἔθεινον.

περιοργῶς *vehementer, cupidissime*. Ag. 216 παρθενίου θ' αἵματος ὀργᾷ περιοργῶς ἐπιθυμεῖν θέμις. Incerta huius loci scriptura est, in quo offendit περιοργῶς illatum post ὀργᾷ, pro quo schol. diversam memorat scripturam αὐδᾷ. ceterum in M περιόργως pravo accentu, quum adiectivum non περίοργος sit, sed περιοργής.

περίπεμπτος *circumcirca missus*. περίπεμπτα adverbialiter Ag. 87 τίνος ἀγγελίας πευθοῖ περίπεμπτα θυοσκεῖς;

περιπετής *cadens circum, circumfusus*. Ag. 233 de Iphigenia πέπλοισι περιπετῆ, quod per περιεσκεπασμένην explicuit scholiasta.

περιπίτνω *cado circum, circumfundor*. Sept. 834 κακόν με καρδίαν τι περιπίτνει κρύος, ubi manus recens in M περιπιτνεῖ, ut saepe πιτνεῖν pro πίτνειν in codicibus tragicorum.

περιρρήγνυμι *circumcirca lacero*. Sept. 329 περιρρηγνυμένων φαρέων.

περίρρυτος *circumfluus*. Eum. 77 περιρρύτας πόλεις, nisi περιρρύτους scripsit, ut περιρρύτου χθονός et τῆς περιρρύτου Σκύρου dixit Sophocles Ph. 1 et 239.

περίσεπτος *valde honoratus*. Eum. 1037 τιμαῖς καὶ θυσίαις περίσεπτα. Sic Musgravius: in M περισέπται, adscripto ζτ. (i. e. ζήτει).

περισσός *supervacaneus, inutilis*. Pr. 383 de labore inutili μόχθον περισσὸν κουφόνουν τ' εὐηθίαν. Sept. 1043 αὐδῶ σε μὴ περισσὰ κηρύσσειν ἐμοί.

περισσόφρων *valde prudens*. Pr. 328 ἦ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς ὢν περισσόφρων —;

περιστέλλω *colo, curo*. Eum. 700 in versibus spuriis τὸ μήτ' ἄναρχον μήτε δεσποτούμενον ἀστοῖς περιστέλλουσι βουλεύω σέβειν. Similia v. in Thes. vol. 6 p. 937.

περιστιχίζω *circumvallo*. Ag. 1383 ἄπειρον ἀμφίβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων, περιστιχίζω.

περίφοβος *pertrepidus, formidolosus*. Suppl. 736 περίφοβόν μ' ἔχει τάρβος. Adverbium περιφόβως Ch. 35 pro περὶ φόβῳ restituendum esse coniecit Portus.

περίφρων *superbus*. Ag. 1426 περίφρονα δ' ἔλακες. [Suppl. 757 περίφρονες δ' ἄγαν ἀνιέρῳ μένει. quod schol. exp. ἀντὶ τοῦ ὑπέρφονες. Sed Aeschylus φυσίφρονες scripserat: v. φυσίφρων.]

[περιχαμπτά Suppl. 856 vocabulum corruptum, nondum probabiliter emendatum.]

περιώδυνος *dolores excitans*. Ag. 1449 μὴ περιώδυνος μηδὲ δεμνιοτήρης.

Περραιβοί *Perrhaebi*, gens Thessaliae, de qua v. Thes. vol. 6 p. 997. Suppl. 256 Περραιβῶν χθόνα. Correxi accentum vitiosum Περραίβων. ‖ Περραιβίδες inscripta fuit Aeschyli tragoedia (fr. 183—185). Recta nominis scriptura servata est in Catalogo fabularum: dativus Περραιβίσιν in περραιβοῖς corruptus apud Athen. 11 p. 476. 499, in περρέβην in codice Hesychii s. v. ἀπαιόλη, de quo dixi in Praef. ad Athen. vol. 1 p. IV.

Πέρσαι *Persae*. Genitivus Περσῶν. Pers. 1 15 23 91 157 252 441 512 533 597 714 912 978

1015. Forma Dorica Περσᾶν Pers. 643 924 1013 Dativus Πέρσαις Pers. 102 281 332 434 514 623 655 693 711 986. Accusativus Πέρσας Pers. 473. Vocativus Πέρσαι Pers. 140 171 255 259 267 682. ‖ Πέρσαι inscripta Aeschyli tragoedia.

περσέπτολις *urbes vastans.* Pers. 65 ὁ περσέπτολις — βασίλειος στρατός.

Περσεύς *Perseus*, Iovis ex Danaë filius Ch. 831 Περσέως τ' ἐν φρεσὶν καρδίαν σχεθών.

Περσέφασσα *Proserpina*, Iovis et Cereris filia. Ch. 490 ὦ Περσέφασσα. De variis huius nominis formis v. Thes. vol. 6 p. 1000.

Περσικός *Persicus.* Pers. 116 Περσικοῦ στρατεύματος. 182 πέπλοισι Περσικοῖς. 248 δράμημα φωτὸς Περσικὸν πρέπει μαθεῖν. 335 Περσικῷ στρατεύματι. 412 Περσικοῦ στρατοῦ. 516 Περσικῷ γένει. 789 Περσικὸς λεώς.

Περσίς *Persica.* De terra Pers. 406 Περσίδος γλώσσης ῥόθος. 59 ἄνθος Περσίδος αἴας. 250 646 1069 1073 Περσὶς αἶα. ‖ *mulier Persica.* 134 Περσίδες δ' ἀβροπενθεῖς. 155 ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτη. 288 Περσίδων πολλάς. 541 αἱ δ' ἁβρόγοοι Περσίδες.

περσονομέομαι *Persarum legibus pareo.* Pers. 585 τοὶ δ' — οὐκέτι περσονομοῦνται.

Περσονόμος *Persis imperans.* Pers. 919 Περσονόμου τιμῆς μεγάλης.

πέσημα *casus, lapsus.* Suppl. 937 πολλὰ γίγνεται πάρος πεσήματ' ἀνδρῶν. Legitur semel apud Sophoclem Ai. 1033, saepius apud Euripidem: v. Thes. vol. 6 p. 1003.

πεσσονομέω *calculos dispono, calculis ludo.* Improprie *instituo, rego.* Suppl. 12 Δαναὸς δὲ πατὴρ καὶ βούλαρχος τάδε πεσσονομῶν.

πέτασμα *vestis stragula.* Ag. 909 οἷς ἐπέσταλται τέλος πέδον κελεύθου στορνύναι πετάσμασιν.

πετηνός *volucer.* Sept. 1020 πετηνῶν — ὑπ' οἰωνῶν. Sic M: in apographis πετεινῶν. Epica forma est πετεηνός, vulgaris πετεινός: sed Attici veteres πετηνός dixisse videntur, quam formam agnoscit Herodianus in Etym. M. p. 666, 35 et praebet navis nomen Πετηνή in inscr. navali 4b, 66 p. 317. 4c et 36 p. 318 319, comparandum cum Πετομένη, quod alius navis nomen est ib. p. 319 et 481. De quo dixi in Thes. vol. 6 p. 1013. ‖ πετήν i. q. πετεινός. Restitui Suppl. 801 πετῆσι δεῖπνον οὐκ ἀναίνομαι πέλειν, pro ὄρνισι, quia omnes huius carminis trimetri in stropha et antistropha ex puris compositi sunt iambis. Hoc vocabulo pro usitato πετεινός usum esse Hesiodum annotarunt grammatici, de quo non erat cur dubitaret Lobeckius Paralip. p. 159. Etiam formam monosyllabam πτήν memorant grammatici.

πέτρα *petra, saxum.* Differt a πέτρος eo quod πέτρος maioris molis lapidem significat, qui manibus machinisve moveri potest, et raro pro πέτρα dicitur, quod saxum seu rupem significat, quae moveri non potest nisi forte a Cyclope vel Centimanis montium cacumina deiicientibus. Male igitur πετρῶν pro πέτρων in M scriptum est Sept. 673. Pr. 4 πρὸς πέτραις ὑψηλοκρήμνοις. 31 ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν. 56 πασσάλευε πρὸς πέτραις. 146 πέτρᾳ προσαυαινόμενον. 242 σιδηρόφρων τε κἀκ πέτρας εἰργασμένος. 269 πρὸς πέτραις πεδαρσίοις. 748 τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας. 968 τῇδε λατρεύειν πέτρᾳ. 990 ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας ἠχώ. Ag. 1234 Σκύλλαν τινὰ οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι. Eum. 22 Κωρυκὶς πέτρα. [693 ἔστ' ἐπώνυμος πέτρα πάγος τ' Ἄρειος.] Suppl. 350 ἐν πέτραις ἠλιβάτοισιν. 796 γυπιὰς πέτρα.

πετραῖος *saxeus.* Pr. 1019 πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάσει. Fr. 305, 5 πετραίαν χιόνα. 306 θρασὺν πετραῖον ὄρνιν.

πετρηρεφής *rupibus tectus.* Pr. 300 πετρηρεφῆ αὐτόκτιτ' ἄντρα. Sic etiam Eur. Cycl. 72 et Μακρὰς πετρηρεφεῖς Ion. 1400.

πέτρινος *saxeus, lapideus.* Pr. 562 χαλινοῖς ἐν πετρίνοισιν.

πετροκυλιστής. V. Σίσυφος.

πέτρος *lapis.* [Sept. 673 κνημῖδας, αἰχμὴν (sic ex apogr. pro αἰχμῆς) καὶ πέτρων προβλήματα. Sic scripsi pro πετρῶν, quod est in M. In apographis multis est πτερῶν. Utrumque explicat Thomas Mag. γράφεται καὶ πτερῶν, καὶ τὸ μὲν πέτρων εἴποις ἂν οὕτως, τὰ προβλήματα τῶν πετρῶν ἤτοι τὴν ἀσπίδα, ἣν προβαλλόμεθα τοῦ σώματος καὶ δι' ἧς τοὺς ἐκ πολεμίων ἡμῶν ἐπιόντας λιθασμοὺς δεχόμεθα· τὸ δὲ πτερῶν, προβλήματα τοὺς ὀϊστοὺς νόει.] Pers. 460 πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ χερῶν πέτροισιν ἠράσσοντο. Fr. 196, 7 νιφάδι γογγύλων πέτρων.

πεύθομαι *quaero,* poetica praesentis forma pro vulgari πυνθάνομαι, a qua tempora reliqua sumuntur. Ag. 617 Μενέλεων δὲ πεύθομαι εἰ νόστιμός τε καὶ σεσωσμένος πάλιν ἥξει ξὺν ὑμῖν. ‖ *comperio.* Ag. 987 πεύθομαι δ' ἀπ' ὀμμάτων νόστον. Ch. 679 πεύθομαι γὰρ ἐν λόγῳ. 763 τεθνηκότος δὲ νῦν τάλαινα πεύθομαι. 839 νέαν φάτιν δὲ πεύθομαι λέγειν τινάς. 850 ὡς αὐτὸν αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι πέρι.

πευθώ *nuntius.* Sept. 370 πευθώ τιν' ἡμῖν, ὦ φίλαι, νέαν φέρει. Ag. 87 τίνος ἀγγελίας πευθοῖ περίπεμπτα θυοσκεῖς; Sic Scaliger pro πειθοῖ. Non legitur apud alios scriptores.

πεύκη *picea.* Ag. 288 de taeda ex picea execta πεύκης (sic Schuetzius pro πεύκη) τὸ χρυσοφεγγές — σέλας. Fr. 167 κάμακες πεύκης οἱ πυρίφλεκτοι.

πευκήεις. Propria significatio est *piceus.* Acerbi significatione dixisse videtur Oppian. Hal. 2, 457 κέντρα δὲ πευκήεντα μετ' ἰχθύσιν ὡπλίσσαντο κωβιός cet. quod per πικρὰ exp. scholiasta. Eodem sensu Aeschylus Ch. 385 ἐφυμνῆσαι γένοιτό μοι πευκήεντ' ὀλολυγμὸν ἀνδρὸς | θεινομένου γυναικός τ' ὀλλυμένας, ubi quum metrum syllabam primam brevem postulet, πυκάεντ' restitui, collato Theognosto Can. p. 23, 12, qui πυκάες per ἰσχυρόν explicat, ubi de vocabulis a πυ incipientibus agit. Miram autem vocabuli terminationem ne quis librarii errori tribuat, alter eiusdem grammatici locus impedit p. 131, 29 τὰ εἰς ες οὐδέτερα — οἷον τὸ Κυνόσαργες προπαροξύτονον, καὶ τὸ — πεύκαες, ῥώπαες, δονάκαες, ubi πεύκαες (quod πύκαες scribendum) et δονάκαες nihil aliud est quam quod schol. Homeri Il. 18, 576 (ad verba παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα) memoravit, φησὶ δὲ Διονύσιος γράφεσθαι καὶ δονακῆεν κατὰ τὸ οὐδέτερον, ὡς καὶ τὸν πευκῶνα πευκᾶεν. Ad significationem quod attinet, quum non constet πύκη pro πεύκη dictum esse, fortasse a πύκα est derivandum, ut idem sit quod πυκνόν: cui Theognosti interpretatio ἰσχυρόν melius convenit quam adiectivo a πεύκη derivato, idemque fortasse scholiasta voluit, qui liberius est interpretatus per πανηγυρικόν, λαμπρόν.

πῆ (Dorice πᾶ) interrogativum *qua via? qua*

parte?, in codicibus plerumque πῆ, ut Eustathius p. 174, 1 ὑπὸ τῶν τεχνικῶν scribi ait σὺν τῷ ι. In interrogatione indirecta Pr. 99 πῆ ποτε μόχθων χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι, ut Turnebus correxit pro ποῖ ποτε, quod est in M. 183 δέδια δ' ἀμφὶ σαῖς τύχαις πᾶ (sic Turnebus pro ὅπα, quod est in M) ποτε τῶνδε πόνων χρή σε τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν. In interrogatione directa [576 πῆ male pro ποῖ, quod v.]. Ch. 409 πᾶ τις τράποιτ' ἄν, ὦ Ζεῦ; ubi M πετιστραποιταν M, adscripto ζτ. (ζήτει): quod in margine correxit διορθωτής.

πηγαῖος *fontanus, ex fonte manans.* Ag. 901 πηγαῖον ῥέος.

Πηγασταγών n. pr. ducis Persici. Pers. 35 Σουσισκάνης, Πηγασταγὼν (hoc accentu apogr., Πηγαστάγων M) Αἰγυπτογενής, ubi schol. τινὲς διαιροῦσι Σουσισκάνης (scribe Σοῦσις, Κάνης) καὶ Πηγάς καὶ Ταγών. τὰ γὰρ ὀνόματα πέπλακε καὶ οὐκ ἔστιν Αἰγυπτιακά. πηγαστάγών duplici accentu M.

πηγή *fons.* Pr. 89 ποταμῶν τε πηγαί. 434 παγαί θ' ἁγνορύτων ποταμῶν. [Sept. 273 Δίρκης τε πηγαῖς.] Pers. 202 καλλιρρόου ἔψαυσα πηγῆς. 311 πηγαῖς τε Νείλου γειτονῶν. 613 λιβάσιν ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μέτα. Eum. 27 Πλειστοῦ τε πηγάς. Ad alia translatum Pr. 809, ubi de parte mundi dictum est in qua sol oritur πρὸς ἡλίου ναίουσι πηγαῖς. 110 de ferula in qua ignem gestaverat Prometheus πυρὸς πηγὴν κλοπαίαν. Pers. 238 de metallifodinis ἀργύρου πηγή τις αὐτοῖς ἐστί. 743 de fonte malorum νῦν κακῶν ἔοικε πηγὴ πᾶσιν εὑρῆσθαι φίλοις. Frequentius de lacrimis dixerunt tragici: v. Thes. vol. 6 p. 1033. Pr. 401 παρειὰν νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς. Ag. 887 κλαυμάτων ἐπίσσυτοι πηγαὶ κατεσβήκασιν. In versibus interpolatoris Sept. 584 μητρός τε πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη; si μητρὸς πηγήν lacrimas patriae dicere voluit auctor, ut interpretantur scholiastae, perabsurde est locutus, ut ostendi in Philologo vol. 16 p. 218.

πῆγμα *firmamentum, pactum.* Ag. 1198 ὅρκου πῆγμα γενναίως παγέν. Sic Auratus pro ὅρκος πῆμα.

πήγνυμι *compingo.* Improprie Ag. 1171 ὅρκου πῆγμα (sic Auratus pro ὅρκος πῆμα) γενναίως παγέν. ‖ *infigo.* Eum. 190 ὑπὸ ῥάχιν παγέντες, quod de hominibus dictum est stipite adacto cruciatis. ‖ *congelo.* Pers. 496 θεὸς χειμῶν' ἄωρον ὦρσε, πήγνυσιν δὲ πᾶν ῥέεθρον. Ch. 67 de congelato caesi cruore qui elui non potest 67 τίτας φόνος πέπηγεν οὐ διαρρύδαν.

πηδάλιον *gubernaculum.* Proprie gubernaculum navis significans de frenis equorum dictum est Sept. 206 ἱππικῶν τ'ἄπυον πηδαλίων δία στόμια πυριβρεμετᾶν χαλινῶν. Sic Lachmannus pro ἀϋπνων — διὰ στόμα.

πηδάω *prosilio.* Sept. 459 τρίτος πάλος ἐξ ὑπτίου πήδησεν εὐχάλκου κράνους.

πήδημα *saltus.* Pers. 95 τίς ὁ κραιπνῷ ποδὶ πηδήματος εὐπετοῦς ἀνάσσων; 305 πήδημα κοῦφον ἐκ νεὼς ἀφήλατο. Ag. 826 πήδημ' ὀρούσας.

πηλόπλαστος *ex luto fictus.* Fr. 373 de Pandora τοῦ πηλοπλάστου στέρματος θνητὴ γυνή.

πηλός *lutum.* Ag. 495 κάσις πηλοῦ ξύνουρος διψία κόνις. Figurate Ch. 697 ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα, locutione proverbiali, quam annotavit Zenobius 3, 62 ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχεις: ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνου καθεστώτων.

πῆμα *damnum, exitium, calamitas.* Frequentissimus vocabuli usus apud epicos et tragicos de quovis calamitatis genere, rarissimus apud comicos prosaeque orationis scriptores. Pr. 99 τὸ παρὸν τό τ' ἐπερχόμενον πῆμα στενάχω. 103 οὐδέ μοι ποταίνιον πῆμ' οὐδὲν ἥξει. 263 ὅστις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει. 316 ζήτει δὲ τῶνδε πημάτων ἀπαλλαγάς. 412 μεγαλοστόνοισι σοῖς πήμασι συγκάμνουσι θνατοί. 442 τἀν βροτοῖς δὲ πήματα ἀκούσατε. 472 πέπονθας αἰκὲς πῆμα. 691 δυσθέατα καὶ δύσοιστα πήματα. 745 ἦ γάρ τι λοιπὸν τῇδε πημάτων ἐρεῖς; 754 αὕτη γὰρ ἦν ἂν πημάτων ἀπαλλαγή. 1075 Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον πῆμ' εἰσέβαλεν. Sept. 845 ἦλθε δ' αἰακτὰ πήματα. 978 δυσθέατα πήματα. 985 δίυγρα τριπάλτων πημάτων. 1004 πῆμα πατρὶ πάρευνον. 265 ἀκούειν τόδε πῆμ' ἄελπτον. 477 τοσόνδε πλῆθος πημάτων ἐπέσπασε. 706 ἀνθρώπεια δ' ἄν τοι πήματ' ἂν τύχοι βροτοῖς. 786 πήματ' ἔρξαντες τόσα. 844 ἦ πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι ἤλγησ' ἀκούσας βαρβάροισι πήματα. 1026 κατεῖδον δὲ πῆμ' ἄελπτον. 1038 δίαινε δίαινε πῆμα. Ag. 346 ἐγρηγορὸς τὸ πῆμα τῶν ὀλωλότων γένοιτ' ἄν. 574 νικᾷ τὸ κέρδος, πῆμα δ' οὐκ ἀντιρρέπει. 629 μακρὸν δὲ πῆμα συντόμως ἐφημίσω. 638 ἀπευκτὰ πήματα. 644 τοιῶνδε μέντοι πημάτων σεσαγμένον. 836 τοῖς τ' αὐτὸς αὑτοῦ πήμασιν βαρύνεται. 850 πειρασόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου. 865 ἐπεισφέρειν κακοῦ κάκιον ἄλλο πῆμα. 881 ἀμφίλεκτα πήματα ἐμοὶ προφωνῶν. 1182 ὥστε κύματος δίκην κλύζειν πρὸς αὐγὰς τοῦδε (πῆμα pro τοῦδε Enger.) πήματος πολὺ μεῖζον. Ch. 13 πότερα δόμοισι πῆμα προσκυρεῖ νέον; 539 ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων. 684 ᾔκασεν δέ τις τὸ δεινὸν αὖ Λημνίοισι πήμασιν. 747 ἀλλ' οὔ τί πω τοιόνδε πῆμ' ἀνεσχόμην. 796 ζυγέντ' ἐν ἅρμασιν πημάτων. [Ib. 799 pro βημάτων in scholiastae annotatione per errorem scriptum est πημάτων.] Ch. 1033 τόξῳ γὰρ οὔτις πημάτων προσίξεται. 1053 οὐκ εἰσὶ δόξαι τῶνδε πημάτων ἐμοί. 1060 ἐλεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει. Eum. 481 ubi in M legitur ἀμφότερα, μένειν πέμπειν δὲ (τε Abreschius) δυσπήματ' ἀμηχάνως ἐμοί (ἔχει pro ἐμοί Butlerus), alii alia coniecerunt, ego πέμπειν τε τάσδε πῆμ' ἀμηχάνως τ' ἔχει. Nam τάσδε necessarium est videturque legisse scholiasta qui αὐτάς substituit, πέμπειν αὐτὰς ἀμηνίτως δυσχερές ἐστιν ἐμοί. Eum. 134 μηδ' ἀγνοήσῃς πῆμα. 750 γνώμης δ' ἀπούσης πῆμα γίγνεται μέγα. Suppl. 703 δίκας ἄτερ πημάτων διδοῖεν.

πημαίνω *damno afficio, laedo.* Passivum πημαίνομαι *damnum capio.* Pr. 334 πάπταινε δ' αὐτὸς μή τι πημανθῇς ὁδῷ.

πημονή *damnum, noxa, calamitas.* Hoc quoque vocabulum ut πῆμα, tragicis usitatissimum. Pr. 276 ταὐτά τοι πλανωμένη πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει. 306 οἵαις ὑπ' αὐτοῦ πημοναῖσι κάμπτομαι. 346 θέλοιμ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν. 471 ὅτῳ τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ. 512 μυρίαις δὲ πημοναῖς δύαις τε καμφθείς. (579 τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας εὑρὼν ἁμαρτοῦσαν ἐν πημοναῖσιν; ubi metrum postulat πημοσύναις, quod restituit Hermannus.) 587 οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπα πημονὰς ἀλύξω. 965 ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας. 1000 τόλμησόν ποτε πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν. Pers. 293 ὅμως δ' ἀνάγκη πημονὰς βροτοῖς φέρειν. Ag. 1012 δόμος

πημονᾶς γέμων ἄγαν. 1375 πῶς γάρ τις — πημονῆς (sic Canterus pro πημονήν) ἀρκύστατ' ἂν φάρξειεν; 1656 πημονῆς δ' ἅλις γ' ὑπάρχει. Suppl. 451 πημονῆς ἄκη. 620 ἀμήχανον βόσκημα πημονῆς. 1066 ὅσπερ 'Ιὼ πημονᾶς ἐλύσατο.

πημοσύνη i. q. πημονή. Pr. 1058 ὑμεῖς γ' αἱ πημοσύναις συγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε. Ib. 579 πημοσύναις pro πημοναῖσιν restituit Hermannus.

Πηνελόπη inscripta fuit Aeschyli fabula, memorata in Catalogo fabularum, cuius unum superest fragmentum (186).

[πήσας Ag. 1624 vitiose pro πταίσας. V. πταίω.]

πιαίνω *pinguefacio.* Sept. 587 ἔγωγε μὲν δὴ τήνδε πιανῶ χθόνα μάντις κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός. ‖ Improprie *extollo, laetifico.* Ag. 276 ἀλλ' ἦ σ' ἐπίανέν τις ἄπτερος φάτις. 1669 πιαίνου μιαίνων τὴν δίκην.

πίασμα (ι longo) *nutrimentum.* Pers. 806 ἔνθα πεδίον 'Ασωπὸς ῥοαῖς ἄρδει, φίλον πίασμα Βοιωτῶν χθονί. Per λίπασμα exp. schol. Non legitur alibi.

πιέζω *premo.* Ch. 250 τοὺς δ' ἀπωρφανισμένους νῆστις πιέζει λιμός. 301 καὶ πρὸς πιέζει χρημάτων ἀχηνία. Sic Abreschius pro προσπιέζει.

πιθανός *persuadendi vim habens, ad persuadendum accommodatus.* Ag. 485 πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ὅρος ἐπινέμεται, ubi alii passive dictum acceperunt *cui facile persuadetur, credulus,* ut Xenophon Cyrop. 2, 2, 10 πιθανοὺς dixit eos qui facile parent s. morigeros, πιθανοὶ δὲ οὕτως εἰσί πως ὥστε πρὼ εἰδέναι τὸ προσταττόμενον πρότερον πείθονται, quod per εὐπειθεῖς explicuit Photius.

πικρόγλωσσος *amare dictus.* Sept. 787 πικρογλώσσους ἀράς.

πικρόκαρπος *amaros fructus ferens.* Sept. 693 πικρόκαρπον ἀνδροκτασίαν τελεῖν. Huius vocabuli alterum exemplum est apud Constant. Manass. Chron. 4317 πικροκαρπότερος κλάδος.

πικρός *acerbus, amarus.* Primitivam significationem fuisse *acutus, penetrans,* coniecit Buttmannus Lexil. vol. 1 p. 17, ut πικρὰ βέλεμνα et πικρὸς ὀϊστός Homerus, πικρᾷ γλωχῖνι et πικροῦ κνώδοντος *(ensis)* Sophocles dixerunt. Hinc translatum ad saporem, ut Ag. 970 ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς οἶνον. et fr. 195 μή σε προσβάλῃ στόμα πέμφιξ (*gutta*)· πικρὰ γὰρ κοὐ διὰ ζόης ἀτμοί. De voce acuta, flebili, querula Suppl. 875 χέουσα καὶ πικρότερον οἰζύος νόμον. Sic Hermannus correxit pro ἴυζε καὶ βόα πικρότερ' ἀχέων οἰζύος ὄνομ' ἔχων. Frequentissimus vocabuli usus est apud tragicos de personis et rebus acriorem dolorem afferentibus. Sic Pr. 178 πικραῖς δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς. 739 πικροῦ δ' ἔκυρσας, ὦ κόρη, τῶν σῶν γάμων μνηστῆρος. Sept. 359 πικρὸν δ' ὄμμα θαλαμηπόλων. 730 κτεάνων χρηματοδαίτας πικρός. 862 ἤκουσ' αἴδ' ἐπὶ πρᾶγος πικρόν. 882 πικρὰς μοναρχίας ἰδόντες. 941 πικρὸς λυτὴρ νεικέων. 944 πικρὸς δὲ χρημάτων κακὸς δατητὰς Ἄρης. Pers. 473 πικρὰν δὲ παῖς ἐμὸς τιμωρίαν κλεινῶν 'Αθηνῶν ηὗρε. Ag. 189 πικροῦ χείματος ἄλλο μῆχαρ. 745 γάμου πικρὰς τελευτάς. Ch. 80 πικρὸν (sic Victor. pro πικρῶν) φρενῶν στύγος). Suppl. 475 πῶς οὐχὶ τἀνάλωμα γίγνεται πικρόν; Infesti s. hostilis significatione Ch. 234 τοὺς φιλτάτους γὰρ οἶδα νῷν ὄντας πικρούς. Eum. 151 ἄθεον ἄνδρα καὶ τοκεῦσιν πικρόν. 832 κοίμα κελαινοῦ κύματος πικρὸν μένος.

πικρῶς *acerbe.* Pr. 195 οὕτως ἀτίμως καὶ πικρῶς αἰκίζεται. 944 τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον. Suppl. 984 καί μου τὰ μὲν πραχθέντα πρὸς τοὺς ἐκτενεῖς φίλους πικρῶς ἤκουσαν αὐτανεψίους.

πίμπλημι *impleo.* Ag. 1398 τοσῶνδε κρατῆρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε πλήσας ἀραίων. [Ch. 361 μόριμον λάχος πιμπλάντων χεροῖν πεισιβρότῳ τε βάκτρῳ. ubi emendavi περαίνων, cuius glossema fuit πιμπλάνων, nunc in M in πιμπλάντων corruptum.] Fr. 55 ὁ μὲν ἐν χερσὶν βόμβυκας ἔχων — δακτυλόδικτον πίμπλησι μέλος. Pers. 133 λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ πίμπλαται δακρύμασιν.

πίμπρημι *comburo.* Pers. 810 οὐ θεῶν βρέτη ᾐδοῦντο συλᾶν οὐδὲ πιμπράναι νεώς. Sept. 434 πρήσω πόλιν.

πίναξ *tabula.* Suppl. 946 ταῦτ' οὐ πίναξίν ἐστιν ἐγγεγραμμένα. 463 νέοις πίναξι βρέτεα κοσμῆσαι τάδε. ubi schol. καινοῖς ἀναθήμασι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν κοσμήσω. λέγει δὲ ὅτι μετεωρήσω ἐμαυτὸν τῇ ἀγχονῇ.

Πίνδος *Pindus,* mons Thessaliae. Suppl. 257 Πίνδου τε τἀπέκεινα.

πίνω *bibo.* Sept. 736 ἐπειδὰν — χθονία κόνις πίῃ μελαμπαγὲς αἷμα. Sept. 821 πέπωκεν αἷμα γαῖα. Ag. 1188 πεπωκὼς — βρότειον αἷμα κῶμος. Eum. 980 πιοῦσα κόνις μέλαν αἷμα πολιτᾶν. Suppl. 953 οὐ πίνοντας ἐκ κριθῶν μέθυ. Fr. 123 κἀκ τῶνδ' ἔπινε βρῦτον. Futuri medii forma Attica est πίομαι, producta syllaba prima, non πιοῦμαι, de quo v. Thes. vol. 6 p. 1099. Ch. 578 ἄκρατον αἷμα πίεται.

πίνος *sordes.* Ag. 776 σὺν πίνῳ χερῶν.

πινύσκω *sapere facio, moneo.* Pers. 830 ἐκεῖνον — πινύσκετ' εὐλόγοισι νουθετήμασι.

πιπράσκω *vendo, prodo.* Ch. 132 πεπραμένοι (sic Casaubonus pro πεπραγμένοι) γὰρ νῦν γέ πως ἀλώμεθα πρὸς τῆς τεκούσης, ἄνδρα δ' ἀντηλλάξατο Αἴγισθον. 915 διχῶς ἐπράθην ὢν ἐλευθέρου πατρός. Ag. 1041 καὶ παῖδα γάρ τοι φασὶν 'Αλκμήνης ποτὲ πραθέντα τλῆναι.

πίπτω (cum imperfecto ἔπιπτον, perfecto πέπτωκα, aoristo ἔπεσον, futuro πεσοῦμαι) *cado, corruo, pessum eo.* Pr. 919 de Iove de imperio deiiciendo οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' οὐκ ἀνασχετά. Sept. 794 πέπτωκεν ἀνδρῶν ὀβρίμων κομπάσματα, i. e. profligata sunt. Pers. 197 πίπτει δ' ἐμὸς παῖς, i. e. decidit de curru. 252 de exercitu victo τὸ Περσῶν δ' ἄνθος οἴχεται πεσόν. 761 de urbe subacta ἔργον —, οἷον οὐδέπω τόδ' ἄστυ Σούσων ἐξεκείνωσεν πεσόν. Ag. 32 τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι, i. e. prospero successu usa, metaphora ab talis sumta, qui πίπτειν dicuntur: v. Thes. vol. 6 p. 1105. 447 τὸν ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντ' ἀλλοτρίας διαὶ γυναικός. 885 σύγγονον βροτοῖσι τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον. 1267 ἴτ' ἐς φθόρον πεσόντα. 1319 ἀνήρ τε δυσδάμαρτος ἀντ' ἀνδρὸς πέσῃ. 1385 πεπτωκότι τρίτην ἐπενδίδωμι. 1388 οὕτω τὸν αὐτοῦ θυμὸν ὀρυγάνει πεσών. 1603 πεσόντα τόνδ' ἰδεῖν πάρα. Ch. 263 de domo s. familia Agamemnonis ἀπὸ σμικροῦ δ' ἂν ἄρειας μέγαν δόμον δοκοῦντα κάρτα νῦν πεπτωκέναι. 287 ἐκ προστροπαίων ἐν γένει πεπτωκότων. 884 ἔοικε νῦν αὐτῆς — αὐχὴν πεσεῖσθαι. 934 ὀφθαλμὸν οἴκων μὴ πανώλεθρον πεσεῖν. 971 μέτοικοι δόμων πεσοῦνται πάλιν. Eum. 377 πίπτων δ' οὐκ οἶδεν τόδ' ὑπ' ἄφρονι λύμᾳ. Suppl.

450 δεῖ κάρτα θύειν καὶ πεσεῖν χρηστήρια θεοῖσι πολλοῖς πολλά.

Cum adverbiis Sept. 358 καρπὸς χαμάδις πεσών. Fr. 155 ούμὸς δὲ πότμος οὐρανῷ κυρῶν ἄνω ἔραζε πίπτει. ‖ Cum praepositionibus. Cum ἀμφί Ag. 326 ἀμφὶ σώμασιν πεπτωκότες ἀνδρῶν κασιγνήτων. Cum ἀπό fr. 41 ὄμβρος δ' ἀπ' εὐνάεντος οὐρανοῦ πεσὼν ἔκυσε γαῖαν. Cum εἰς Pr. 474 ἐς νόσον πεσών. 478 εἴ τις ἐς νόσον πέσοι. Ag. 999 εὔχομαι δ' ἐξ ἐμᾶς ἐλπίδος ψύθη πεσεῖν ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον. Cum ἐκ Pers. 313 οἵδε ναὸς ἐκ μιᾶς πέσον. Ag. 1245 ἐκ δρόμου πεσὼν τρέχω. Ch. 185 ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσί μοι σταγόνες. Eum. 147 ἐξ ἀρκύων πέπτωκεν. Cum ἐν Pers. 125 βυσσίνοις δ' ἐν πέπλοις πέσῃ λακίς. Ag. 566 εὖτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς κοίταις ἀκύμων νηνέμοις εὕδοι πεσών. Cum dativo sine praepositione Eum. 68 ὕπνῳ πεσοῦσαι. Sed Ch. 47 πεσόντος αἵματος πέδῳ et Eum. 479 ἰὸς ἐκ φρονημάτων πέδῳ πεσών, et apud Sophoclem El. 747 τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ etsi πέδῳ dici potuit, ut Homerus Il. 5, 82 dixit κυματόεσσα δὲ χεὶρ πεδίῳ πέσε et alibi πέσε γαίῃ, tamen quod Aeschylus et Sophocles scripserant ΠΕΔΟΙ pari iure pro πέδοι accipi potest, ut s. v. πέδοι ostendimus. Cum ἐπί et dativo Sept. 403 εἰ γὰρ θανόντι νὺξ ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι. Pers. 506 πῖπτον δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν. Suppl. 90 improprie πίπτει δ' ἀσφαλὲς οὐδ' ἐπὶ νώτῳ. ubi schol. εἰ δέ τι ἀνυσθῇ τῷ νεύματι τοῦ Διός, ἀσφαλῶς πίπτει καὶ εὐσχημόνως. τὸ γὰρ ἐπὶ νώτῳ πίπτειν τοὺς παλαιστὰς ἄσχημόν ἐστιν. Cum ἐπί et accusativo Ag. 1018 τὸ δ' ἐπὶ γᾶν ἅπαξ πεσὸν θανάσιμον — αἷμα. Cum πρός Sept. 185 βρέτη πεσούσας πρὸς πολισσούχων θεῶν. 462 ἵππους — δινεῖ θελούσας πρὸς πύλαις πεπτωκέναι.

πίσσα *pix*. Fr. 189 λινᾶ δέ, πίσσα κωμολίνου μακροὶ τόνοι.

πισσήρης *piceus*, *pice obductus*. Ch. 268 θανόντας ἐν κηκῖδι πισσήρει φλογός.

πισσοκώνητος *pice obductus* s. *circumlitus*. Photius p. 430, 24 πισσοκωνήτῳ πυρί: τῷ εὐκαύτῳ· ἐπεὶ τὰ καιόμενα πίσσῃ χρίεται. Αἰ. Κρήσσαις (fr. 118). Hesychius, πισσοκωνήτῳ πυρί: πίσσῃ χρίουσιν, ἵνα τάχιον καίηται· κωνῆσαι δέ ἐστι τὸ περιενεγκεῖν. et, κωνῆσαι: πισσοκοπῆσαι, καὶ κύκλῳ περιενεγκεῖν. καὶ πισσοκώνητον μόρον λέγουσιν, ὅταν πίσσῃ καταχρισθέντες τινὲς ὑπὸ πυρὸς ἀποθάνωσιν. Αἰ. Κρήσσαις καὶ Κρατῖνος. Codex αἰσχύλος καὶ κρατῖνος κρήσαις. Quae grammaticorum notationes fortasse sic sunt intelligendae ut Cratinus πισσοκωνήτῳ πυρί, Aeschylus πισσοκωνήτῳ μόρῳ dixerit pro μόρῳ πισσοκωνήτων νεκρῶν, qui πισσήρεις appellantur in oraculo apud Athen. 12 p. 524 a. Γεργίθων τε φόνος — πισσήρων τε μόρος.

πίστευμα *fidei pigneratio*. Ag. 878 ἐμῶν τε καὶ σῶν κύριος πιστευμάτων.

πιστεύω *fidem habeo*, *confido*. Pers. 800 εἴ τι πιστεῦσαι θεῶν χρὴ θεσφάτοισιν.

πίστις *fides*. Pers. 443 ψυχήν τ' ἄριστοι κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς αὐτῷ τ' ἄνακτι πίστιν ἐν πρώτοις ἀεί. ‖ *id quod fidem facit*. Sept. 54 καὶ τῶνδε πίστις (sic ex Stobaeo pro πύστις) οὐκ ὄκνῳ χρονίζεται. Fr. 290 οὐκ ἀνδρὸς ὅρκοι πίστις, ἀλλ' ὅρκων ἀνήρ.

πιστός (ab verbo πίνω) *potabilis*, *potulentus*. Pr. 480 οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδέν, οὔτε βρώσιμον, οὐ χριστόν, οὔτε πιστόν.

πιστός *fidelis*. Pr. 969 πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον. Sept. 20 ἐθρέψατ' οἰκητῆρας ἀσπιδηφόρους πιστοὺς ὅπως γένοισθε πρὸς χρέος τόδε, ubi emendavi ὅπως γένοισθε πρὸς χρέος πιστοὶ τόδε. 66 πιστὸν ἡμεροσκόπον ὀφθαλμὸν ἕξω. Ag. 606 γυναῖκα πιστήν. 1442 πιστὴ ξύνευνος. Ch. 243 πιστὸς δ' ἀδελφὸς ἦσθα. Eum. 291 πιστὸν δικαίως ἐς τὸ πᾶν τε σύμμαχον. 670 ὅπως γένοιτο πιστὸς ἐς τὸ πᾶν χρόνου. Suppl. 177 ξὺν φρονοῦντι δ' ἥκετε πιστῷ γέροντι. τὰ πιστά de amicis s. consiliariis regis Persarum dictum Pers. 2 τάδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων — πιστὰ καλεῖται. 528 ὑμᾶς δὲ χρὴ — πιστοῖσι πιστὰ ξυμφέρειν βουλεύματα. 681 ὦ πιστὰ πιστῶν ἥλικές θ' ἥβης ἐμῆς. 980 τὸν σὸν πιστὸν πάντ' ὀφθαλμόν. De iisdem Xenophon Anab. 1, 5, 15 Κῦρος — σὺν τοῖς παροῦσι τῶν πιστῶν ἧκεν ἐλαύνων ἐς τὸ μέσον. ‖ *fide dignus*, *certus*. Ag. 272 ἦ γάρ τι πιστόν ἐστι τῶνδέ σοι τέκμαρ; 352 ἀκούσας πιστά σου τεκμήρια. 1213 ἡμῖν γε μὲν δὴ πιστὰ θεσπίζειν δοκεῖς. Ch. 901 ποῦ δὴ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα τὰ πυθόχρηστα, πιστὰ δ' εὐορκώματα; Suppl. 55 πιστὰ τεκμήρια. 461 εἰ μή τι πιστὸν τῷδ' ὑποστήσεις στόλῳ. Fr. 295 τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφ' ἡμέραν φρονεῖ καὶ πιστὸν οὐδὲν μᾶλλον ἢ καπνοῦ σκιά. ‖ τὰ πιστά substantive dictum *fida*, *ea quibus fidere quis possit*, *fidei pignora*. Ag. 651 ξυνώμοσαν γάρ — πῦρ καὶ θάλασσα καὶ τὰ πίστ' ἐδειξάτην. Eum. 673 καὶ τάδ' αἰανῶς μένοι στέργειν τὰ πιστὰ τῶνδε τοὺς ἐπισπόρους. Ch. 397 πιστὰ γένοιτο χώρᾳ. ‖ πιστός *confisus*, *fretus*. Pr. 917 τοῖς πεδαρσίοις κτύποις πιστός. Pers. 55 τοξουλκῷ λήματι πιστούς.

πίστωμα *id quo rei alicui fides fit*, *fides*, *confirmatio*. Eum. 219 Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα. Ch. 977 ὅρκος τ' ἐμμένει πιστώμασιν. Ad homines quibus quis fidem habet translatum Pers. 171 Πέρσαι, γηραλᾶ πιστώματα, qui senes v. 2 τὰ πιστά appellantur, de quo ineptit schol. Πίστειρα κατὰ συγκοπήν. ἔστι δὲ Περσικὴ πόλις.

πίσυνος *confisus*, *fretus*. Sept. 212 θεοῖς πίσυνος. Pers. 112 πίσυνοι λεπτοδόμοις πείσμασι. Suppl. 351 ἀλκᾷ πίσυνος.

πίτνω *cado*. Est poetica verbi πίπτω forma (ut μίμνω pro μένω), qua tragici saepe sunt usi. Frequens autem in codicibus tragicorum accentus vitium est πιτνεῖν et πιτνῶν pariterque in compositis ἐμπίτνω et προσπίτνω. Rectum accentum plerumque servarunt antiquiores codices, inter eosque Mediceus Sophoclis, et testantur grammatici veteres: de quo dixi in Thes. vol. 6 p. 1128 post Elmsleium ad Eur. Heracl. 77 et Med. 53. Aeschyli exempla sunt Sept. 759 τὸ μὲν πίτνον, ἄλλο δ' ἀείρει τρίχαλον. Ag. 1532 πίτνοντος. Eum. 515 ἐπειδὴ πίτνει (πιτνεῖ M) δόμος Δίκας. Cum εἰς Ch. 1056 ταραγμὸς ἐς φρένας πίτνει (hic quoque πιτνεῖ M). Cum ἐν Ch. 36 φόβος — περὶ φόβῳ γυναικείοισιν ἐν δώμασιν βαρὺς πίτνων (πιτνῶν M). Ag. 1128 πίτνει δ' ἐν ἐνύδρῳ τεύχει, ubi πίτνει a m. pr. M, in πίπει (i. e. πίπτει) mutatum ab secunda.

πίτυλος, quod proprie sonum aquae remo percussae significat, de remis ipsis et remigio dixerunt tragici (v. Thes. vol. 6 p. 1131) et ad alia transtulerunt. De *strepitu manuum pulsantium* dictum est Sept. 856 ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν πίτυλον, ut Hesychius exp. συστροφὴν τῆς χειρός, ὅταν πυκνῶς ἐπιφέρηται, et Pollux 2, 147 τὴν συνεχῆ τῶν χειρῶν συναγωγὴν πυκνῶς εἰς πλῆθος ἐπιφερομένων. Pers.

975 πάντες ἐνὶ πιτύλῳ — τλάμονες ἀσπαίρουσι χέρσῳ. ubi schol. Byzantinus exp. τῷ θορύβῳ τῆς μάχης καὶ τῇ κραυγῇ.

πίτυς *pinus.* Fr. 249 κρεμαστὰ τόξα πίτυος ἐκ μελανδρύου.

πιφαύσκω *ostendo.* Pers. 661 βασιλείου τιάρας φάλαρον πιφαύσκων. Ag. 23 ὦ χαῖρε λαμπτὴρ νυκτὸς ἡμερήσιον φάος πιφαύσκων. [‖ *indico, denuntio.* Ch. 279 τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα βροτοῖς πιφαύσκων εἶπε.] ‖ *edico, iubeo.* Eum. 620 βουλῇ πιφαύσκω δ' ὔμμ' ἐπισπέσθαι πατρός. Hoc verbo epicorum exemplo usus est Aeschylus, nusquam Sophocles et Euripides.

πίων (ῑ) *pinguis.* Ag. 820 σποδὸς προπέμπει πίονας πλούτου πνοάς.

πλαγκτός *vagus, errabundus.* Pers. 277 πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσιν. de quo loco dixi s. v. δίπλαξ. Ag. 593 πλαγκτὸς οὖσ' ἐφαινόμην.

πλάζομαι *vagabundus iactor, circumerro.* Aberrandi s. privandi significatione cum genitivo constructum est Sept. 784 πατροφόνῳ χερὶ τῶν κρεισσοτέκνων ὀμμάτων (sic Blomfieldus pro δ' ἀπ' ὀμμάτων) ἐπλάγχθη.

πλάθω (longo α) *appropinquo.* Verbum poeticum pro πελάζω dictum, cuius forma activa praesentis usi sunt Sophocles et Euripides, aoristi forma passiva, significatione intransitiva, iidem et semel Aeschylus Pr. 896 μηδὲ πλαθείην γαμέτᾳ τινὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ, quod πλασθείην scriptum in apographis pluribus eodem errore quo librarii adiectivum eiusdem stirpis ἄπλατος plerumque in ἄπλαστος corruperunt. Ad hoc verbum haud dubie referendum quod legitur Ch. 588 πόντιαί τ' ἀγκάλαι κνωδάλων ἀνταίων βροτοῖσι πλάθουσι· βλαστοῦσι καὶ πεδαίχμιοι λαμπάδες πεδάοροι, quae Hermannus convenienter versibus antistrophicis sic correxit κνωδάλων ἀνταίων | βρύουσι. πλάθουσι καὶ cet. Nam quod quibusdam placuit πλάθουσι pro πλήθουσι dictum esse, ut Hesychius πλάθους per πλήθους explicuit, Dorismum infert ab tragicis alienum.

πλανάω *vagari* s. *oberrare facio.* Pr. 573 ἀλλά με τὰν τάλαιναν — πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμαν. ‖ πλανάομαι *circumerro.* Pr. 275 ταὐτά τοι πλανωμένη πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει. 565 ὅποι γῆς ἡ μογερὰ πεπλάνημαι. ‖ *mente erro, decipior.* Pr. 473 πλανᾷ, κακὸς δ' ἰατρὸς ὥς τις ἐς νόσον πεσὼν ἀθυμεῖς.

πλάνη *error* s. *erratio.* De errabundo et vago itinere Pr. 576 ποῖ μ' ἄγουσι τηλέπλανοι πλάναι; Sic ex apogr. pro πλάνοι. 585 ἅδην με πολύπλανοι πλάναι γεγυμνάκασι. 622 τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης δεῖξον. 738 τάσδ' ἐπέρριψεν πλάνας. 784 γέγωνε τὴν λοιπὴν πλάνην. 788 πολύδονον πλάνην φράσω. 820 τῆς πολυφθόρου πλάνης.

πλάνημα i. q. πλάνη, *error* s. *erratio.* Pr. 828 πρὸς αὐτὸ δ' εἶμι τέρμα σῶν πλανημάτων.

[πλανοστιβής *vagis cursibus peragratus.* Eum. 76 τὴν πλανοστιβῆ χθόνα.]

πλάξ *planities.* Pers. 718 κενώσας πᾶσαν ἠπείρου πλάκα. 952 νυχίαν πλάκα κερσάμενος. Eum. 295 Φλεγραίαν πλάκα.

πλάσσω *fingo.* Pr 1030 ὅδ' οὐ πεπλασμένος ὁ κόμπος.

[πλάστιγξ *scutica, flagrum.* Ch. 290 χαλκηλάτῳ πλάστιγγι λυμανθὲν δέμας, in versibus veteris interpolatoris, qui vocabulum, quod *lancem librae* significat, alienum in sensum detorsit, quem ex Aeschylo Etymol. M. p. 674, 20 annotavit, πλάστιγξ ἡ μάστιξ, ἀπὸ τοῦ πλήσσειν παρ' Αἰσχύλῳ, et fortasse Hesychius quoque, qui pariter πλάστιγξ inter alia per μάστιξ interpretatur, quo ipso Aeschylus, si haec scripsisset, haud dubie usurus erat, ut tribus aliis in trimetris (Pr. 682. Sept. 608. Ag. 642) μάστιγι θείᾳ, θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ et διπλῇ μάστιγι (Ἄρεως) dixit. Neque aliter Lycophro, qui ἀγηλάτῳ μάστιγι dixit v. 436.

[πλαστός vitiose pro πλατός, quod v.]

πλάτη *extrema et latior pars remi, remus.* Forma Dorica Suppl. 134 πλάτα μὲν οὖν λινορραφοῦς τε δρόμος ἅλα στέγων δορός. Ag. 695 κατ' ἴχνος πλατᾶν (sic Heathius pro πλάταν) ἄφαντον κέλσαντες.

πλᾱτός *cui appropinquari potest.* Photius p. 432, 14 πλατά: προσπελαστά, quod male et contra seriem πλαστά scriptum est apud Hesychium, pariterque apud Aeschylum Eum. 15 ῥέγκουσι δ' οὐ πλαστοῖσι φυσιάμασιν, cui πλατοῖσι restituit Elmsleius ad Eurip. Med. 149, ubi de errore simili librariorum ἄπλατος in ἄπλαστος corrumpentium exposuit. De accentu v. Arcadium p. 79, 13.

[πλατύνω. V. παχύνω.]

πλατύρρους *late fluens.* Pr. 852 πλατύρρους Νεῖλος.

πλατύς *latus.* Pers. 875 Ἕλλας τ' ἀμφὶ πόρον πλατύν.

Πλειάδες *Pleïades.* Ag. 826 ἀμφὶ Πλειάδων δύσιν. Est nomen sideris, quod Latini *Vergilias* dixerunt, Graeci numero vel singulari Πλειάς, vel plurali Πλειάδες, interdum etiam Πελειάδες: v. quae s. v. Πελειάδες diximus.

Πλεισθένης *Plisthenes,* Atrei filius. Ag. 1602 τὸ Πλεισθένους γένος.

Πλεισθενίδαι *Plisthenidae, Plisthenis posteri.* Ag. 1569 δαίμονι τῷ Πλεισθενιδῶν. Sic Triclinius pro Πλεισθενιδᾶν, forma Dorica ab his anapaestis aliena.

πλειστήρης *plurimus, longissimus.* De tempore Eum. 763 εἰς ἅπαντα πλειστήρη χρόνον. Non legitur alibi.

πλειστηρίζομαι *maximi aestimo, glorior, maxime auctorem habeo.* Ch. 1029 καὶ φίλτρα τόλμης τῆσδε πλειστηρίζομαι τὸν πυθόμαντιν Λοξίαν. "Notior forma est πλειστηριάζειν, quod idem valet ac ἀνατιμᾶσθαι καὶ τὸ τῷ πλέον διδόντι πιπράσκειν, teste Polluce 7, 14. Vide locos allatos ad Hesychium s. v. πλειστηριαζόμενος." BLOMF.

πλεῖστος *plurimus.* Est superlativus adiectivi πολύς. Pr. 346 θέλοιμ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν. 827 ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων. Sept. 549 ὡς πλεῖστ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἰάπτεσθαι βέλη. 799 καλῶς ἔχει τὰ πλεῖστα. Pers. 284 ὦ πλεῖστον ἔχθος ὄνομα Σαλαμῖνος κλύειν. 327 εἷς ἀνὴρ πλεῖστον πόνον ἐχθροῖς παρασχών. 490 ἔνθα δὴ πλεῖστοι θάνον. Eum. 632 τὰ πλεῖστ' ἀμείνον' εὔφροσιν δεδεγμένη.

Πλεῖστος *Plistus,* fluvius Phocidis. Eum. 27 Πλείστου (sic Turnebus pro πλείστους). Stanleius Πλειστοῦ, ut in aliorum scriptorum codicibus plerumque Πλειστός scribitur: v. Thes. vol. 6 p. 1181. Utrumque accentum probarunt grammatici, ut docet Etym. M. p. 676, 5 Ἀπολλώνιος (Arg. 2, 711) "πολλὰ δὲ Κωρύκιαι νύμφαι Πλειστοῖο θύγατρες." τινὲς ἀναγινώσκουσι προ-

περισπωμένως, ἐπειδὴ καὶ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων λέγεται Πλειστός ὀξυτόνως· ἔστι δὲ ποταμὸς ἐν Δελφοῖς. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν τῇ καθόλου Πλεῖστος βαρύνει.

πλείων *amplior*. Adiectivi πολύς gradus comparativus est πλείων et genere neutro πλέον. Attici etsi saepissime πλέον pro πλεῖον dixerunt nec raro vocalem simplicem in casibus admiserunt trisyllabis πλέονος πλέονι et ceteris, in nominativo tamen πλείων et formis contractis πλείω et πλείους diphthongum praetulerunt: quod recte observanti Reisigio Coni. in Aristoph. p. 43 non debebat repugnare Elmsl. ad Eur. Med. 88. Nam quod tragici interdum πλέων πλέω πλέους dixisse vulgo creduntur, partim criticorum nititur erroribus, partim vitiosa scriptura librorum. Sic ter peccatum apud Aeschylum est, Ag. 868 ἀνὴρ ὅδε τέτρωται δικτύου πλέω λέγειν. 1068 οὐ μὴν πλέω ῥίψασ' ἀτιμασθήσομαι. 1299 οὐκ ἔστ' ἄλυξις, ὦ (sic Casaubonus pro οὐ) ξένοι, χρόνῳ πλέω. quibus locis omnibus πλέον restituendum esse videtur. Reliqua Aeschyli exempla haec sunt: πλείων *amplior*. Pr. 818 σχολὴ δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι. Pers. 791 εἰ στράτευμα πλεῖον ἢ τὸ Μηδικόν, nisi πλεῖον ἢ ex glossemate illatum est pro πληθύοι, de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. LXIX. Pr. 843 δέρκεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου. Sept. 190 οἴκῳ καὶ πόλει πλέον κακόν. Pers. 631 εἰ γάρ τι κακῶν ἄκος οἶδε πλέον. 1032 καὶ πλέον ἢ παπαῖ μὲν οὖν. Ag. 292 in versu interpolatoris πλέον κάουσα τῶν εἰρημένων. 533 ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον. 558 πλέον στύγος. 1027 εἶργε μὴ πλέον φέρειν. Ch. 60 τὸ δ' εὐτυχεῖν, τόδ' ἐν βροτοῖς θεός τε καὶ θεοῦ πλέον. Eum. 621 ὅρκος γὰρ οὔτι Ζηνὸς ἰσχύει πλέον. ‖ πλείονα *plura*. Ag. 759 τὸ δυσσεβὲς γὰρ ἔργον μετὰ μὲν πλείονα τίκτει. 894 πάθη ὁρῶσα πλείω τοῦ ξυνεύδοντος χρόνου. Cum articulo τὰ πλείω. Sept. 23 καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ. ‖ πλέον adverbialiter *magis*. Pr. 41 οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον; 476 θαυμάσει πλέον. Ag. 885 τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον. 1188 ὡς θρασύνεσθαι πλέον. 1205 ἁβρύνεται γὰρ πᾶς τις εὖ πράσσων πλέον. Ch. 902 ἅπαντας ἐχθροὺς τῶν θεῶν ἡγοῦ πλέον. Eum. 163 κρατοῦντες τὸ πᾶν δίκας πλέον. quod πέρα δίκης dixit Prom. 30, unde hic quoque δίκας πέρα coniecit Heimsoethius p. 103, collato Hesychio qui πέρα per πλέον explicat. Suppl. 289 διδαχθεὶς ἂν τόδ' εἰδείην πλέον. 1013 τὸ σωφρονεῖν τιμῶσα τοῦ βίου πλέον. Eum. 226 σὺ δ' οὖν δίωκε καὶ πόνον πλέον τίθου, ubi Auratus πλέω coniecit, quod πλείω dicendum fuisset. Heimsoethius hic quoque πέρα. Fortasse πόνου scribendum. De πλέον tribus versibus Agamemnonis restituendo v. s. v. πλείων.

πλεκτανάω vel πλεκτανόω *instar cirrorum implico*. Ch. 1049 πεπλεκτανημέναι πυκνοῖς δράκουσιν. Probabilior forma est ab Schneidero restituta πεπλεκτανωμέναι, quae legitur ap. Hippocr. p. 279, 118. ἔστι δὲ πολύρριζος διὰ τοῦ ἥπατος πεπλεκτανωμένη.

πλεκτάνη *spira*. Sept. 495 ὄφεων δὲ πλεκτάναισι περίδρομον κύτος προσηδάφισται. ‖ *sipho*. Fr. 280, 3 μίαν παρείρας πλεκτάνην χειμάρροον, quam locutionem et alia in hoc fragmento notat Longinus de subl. 3, 1 verbis οὐ τραγικὰ ἔτι ταῦτα, ἀλλὰ παρατράγῳδα — τεθόλωται γὰρ τῇ φράσει καὶ τεθορύβηται ταῖς φαντασίαις μᾶλλον ἢ δεδείνωται.

πλεκτή *spira*. Ch. 248 θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασιν δεινῆς ἐχίδνης.

πλεκτός *textilis*. Pr. 709 πλεκτὰς στέγας πεδάρσιοι ναίουσι. Pers. 610 ἄνθη τε πλεκτά.

πλέκω *necto*. Improprie de dolis nectendis Ch. 220 ἀλλ' ἦ δόλον τιν', ὦ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ πλέκεις; Fr. 312 δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι. Passivum Eum. 259 περὶ βρέτει πλεχθεὶς θεᾶς ἀμβρότου, i. e. simulacrum amplexus. [Fr. 208 πεπλεγμένην, ubi Schweigh. πεπληγμένην restituit.]

πλεύμονες *pulmones*. Sept. 61 ἱππικῶν ἐκ πλευμόνων, ubi in apographis plerisque πνευμόνων, quas formas grammatici recte sic distinguunt ut πλεύμων Atticae, πνεύμων, quod saepissime intulerunt librarii, vulgari dialecto tribuatur, de quo dixi in Thes. vol. 6 p. 1261. Ch. 639 τὸ δ' ἄγχι πλευμόνων ξίφος διανταίαν ὀξυπευκὲς οὐτᾷ.

πλευρά *latus*. Pr. 71 ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστῆρας βάλε. Eum. 842 875 τίς μ' ὑποδύεται πλευρὰς ὀδύνα; ‖ Alterius formae πλευρόν unum est apud Aeschylum exemplum fr. 208 μέσακτα πλευρὰ (ὄρνιθος).

πλευρώματα *latera*. Sept. 890 ὁμοσπλάγχνων τε πλευρωμάτων. De lateribus lebetis Ch. 686 λέβητος χαλκέου πλευρώματα. Similiter Archestratus ap. Athen. 7 p. 310 d ὅσσα δ' ἂν ἐν λοπάδος κοίλης πλευρώμασιν ἕψῃς. Nam sic Iacobsius correxit pro πληρώμασιν.

πλέω *navigo*. Pers. 381 πλέουσι δ' ὡς ἕκαστος ἦν τεταγμένος. Ag. 691 ἔπλευσε Ζεφύρου γίγαντος αὔρᾳ. 744 ὅσπερ οὐχ ἑκὼν ἔπλει. Suppl. 744 ἔπλευσαν ὧδ' ἐπιτυχεῖ κότῳ.

πλέως (casibus reliquis partim ab hac forma partim ab nominativo non usitato πλέος sumtis, ut exempla infra afferenda et alia in Thes. vol. 6 p. 1191 allata docent) *plenus*. Pr. 42 ἀεί γε δὴ νηλὴς σὺ καὶ θράσους πλέως. 953 φρονήματος πλέως ὁ μῦθός ἐστιν. 696 φόβου πλέα τις εἶ. Sept. 603 ναύταισι θερμοῖς καὶ πανουργίας πλέῳς. Sic correxi quod est in M πανουργίαι τινί. Nominativo πλέῳ usi sunt Sophocles et Euripides, dativum πλέῳς pro πλέως Cratino apud Athen. 9 p. 410 d restituit Meinekius. Pers. 603 ἐμοὶ γὰρ ἤδη πάντα μὲν φόβου πλέα. Fr. 76 πλέω γράσου.

πληγή (Dorice πλαγά) *plaga, ictus, vulnus*. Sept. 796 πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ τε καὶ κλυδωνίου πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο. [Sept. 895 διανταίαν λέγεις πλαγάν. ubi πλαγάν ex glossemate illatum delevit Elmsleius.] Pers. 251 ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται πολὺς ὄλβος. 304 πληγῇ δορός. 906 δμαθέντες μεγάλως πλαγαῖσι ποντίαισιν 1053 οἱ στονόεσσα πλαγά. Ag. 367 Διὸς πλαγὰν ἔχουσιν εἰπεῖν. 1292 ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν. 1343 πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν (πλευρῶν Weilius) ἔσω. 1344 σῖγα, τίς πληγὴν ἀϋτεῖ καιρίως οὐτασμένος; Ch. 232 σπάθης τε πληγάς. 312 ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν πληγὴν τινέτω. 468 παράμουσος ἄτας (ἄτης M) αἱματόεσσα πλαγά (πληγή, sed superscr. duplici α, M). Eum. 103 ὅρα δὲ πληγὰς τάσδε καρδίας ὅθεν. 933 οὐκ οἶδεν ὅθεν πληγαὶ βιότου.

πλῆθος *multitudo*. Pers. 40 δεινοὶ πλῆθός τ' ἀνάριθμοι. 166 χρημάτων ἀνάνδρων πλῆθος. 334 πόσον τι πλῆθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων; 337 πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἕκατι βαρβάρους ναυσὶν κρατῆσαι. 342 χιλιὰς μὲν ἦν ὧν ἦγε πλῆθος. 352 πλήθει καταυχήσας νεῶν. 413 ὡς δὲ

πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν ἤθροιστο. 429 κακῶν δὲ πλῆθος. 432 πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων. 477 τοσόνδε (τοσῶν δὲ M.) πλῆθος πημάτων ἐπέσπασε. 803 πλῆθος ἔκκριτον στρατοῦ. Suppl. 469 κακῶν δὲ πλῆθος ποταμὸς ὥς ἐπέρχεται.

πληθύω *multus sum, frequens sum.* Ch. 1057 αἵδε (Furiae quas irrumpentes conspicere sibi videtur Orestes) πληθύουσι δή. Ag. 869 ὡς ἐπλήθυον λόγοι.

πληθύνω *multum facio, multiplico.* Passivum Suppl. 604 δήμου κρατοῦσα χεὶρ ὅπη πληθύνεται (πληθύεται M), i. e. in utram partem populi voluntas magis inclinet, sive, ut schol. πότερον πλείους οἱ συμμαχοῦντες ἡμῖν ἢ ὀλίγοι. Similiter Ag. 1370, ubi chori personae sententiam viritim dicunt, is qui postremus loquitur, ταύτην (τὴν γνώμην), inquit, ἐπαινεῖν πάντοθεν πληθύνομαι.

πλήθω *plenus sum.* Pers. 272 πλήθουσι νεκρῶν δυσπότμως ἐφθαρμένων Σαλαμῖνος ἀκταί. 420 θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν. Ag. 1220 χεῖρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείας βορᾶς. [Ch. 589 πλάθουσι male a quibusdam pro πλήθουσι est acceptum, de quo dixi s. v. πλάθω.]

πλημμυρίς *exundatio.* Ch. 186 σταγόνες ἄφαρκτοι δυσχίμου πλημμυρίδος. Syllaba media brevis est apud Homerum, longa apud tragicos, anceps apud Apollonium Rhodium.

πλήν *praeter.* Pr. 49 ἅπαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν. 258 οὐκ ἄλλο γ' οὐδὲν πλὴν ὅταν κείνῳ δοκῇ. 770 οὐ δῆτα πλὴν (in apogr. multis πρίν) ἐὰν ἐγὼ 'κ δεσμῶν λυθῶ. 519 τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ πλὴν ἀεὶ κρατεῖν; Eum. 125 τί σοι πέπρακται πρᾶγμα πλὴν τεύχειν κακά; 737 τὸ δ' ἄρσεν αἰνῶ πάντα πλὴν γάμου τυχεῖν. ‖ Cum genitivo Pr. 50 ἐλεύθερος γὰρ οὔτις ἐστὶ πλὴν Διός. 63 πλὴν τοῦδ' ἂν οὐδεὶς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι. 234 καὶ τοῖσιν οὐδεὶς ἀντέβαινε πλὴν ἐμοῦ. 914 οὐδεὶς θεῶν δύναιτ' ἂν αὐτῷ πλὴν ἐμοῦ δεῖξαι σαφῶς. Ag. 166 οὐκ ἔχω προσεικάσαι πάντ' ἐπισταθμώμενος πλὴν Διός. 553 τίς δὲ πλὴν θεῶν ἅπαντ' ἀπήμων τὸν δι' αἰῶνος χρόνον; 633 οὐκ οἶδεν οὐδεὶς — πλὴν τοῦ τρέφοντος Ἡλίου χθονὸς φύσιν. Ch. 172 οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἑνὸς (sic Dobraeus pro ἐμοῦ) κείραιτό νιν.

πλήρης *plenus.* Pr. 144 ὀμίχλα προσῇξε πλήρης δακρύων.

πληρόω *impleo.* Sept. 32 πληροῦτε θωρακεῖα. 464 φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον νόμον, μυκτηροκόμποις πνεύμασιν πληρούμενοι. Ag. 313 τοιοίδε τοί μοι λαμπαδηφόρων νόμοι, ἄλλος παρ' ἄλλου διαδοχαῖς πληρούμενοι. 817 τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει Ἐλπὶς προσῄει χειρὸς οὐ πληρουμένῳ. Eum. 568 σάλπιγξ βροτείου πνεύματος πληρουμένη. 570 πληρουμένου γὰρ τοῦδε βουλευτηρίου. Fr. 304, 6 Αἴγυπτος ἁγνοῦ νάματος πληρουμένη. ‖ *plenum reddo.* Sept. 477 θανὼν τροφεῖα πληρώσει χθονί.

πλησίον *prope.* Pr. 364 κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου.

πλησίος *vicinus.* Eum. 195 de templo Apollinis χρηστηρίοις ἐν τοῖσδε πλησίοισι, ubi πλησίοισι ex apogr. legitur: πλησίοις M. Suspectum tamen hoc est epitheton inutile, quod in πλουσίοισι mutabat Pauwius.

πλήσσω *ferio, percutio.* Fr. 270, 2 ὄνθῳ σε πλήξει. Passivum Sept. 607 πληγεὶς θεοῦ μάστιγι. Fr. 179, 4 περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ πληγεῖσ' ἐναυάγησέν ὀστρακουμένη (οὐράνη). 129, 2 πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν αἰετόν. Sept. 896 διανταίαν λέγεις πλαγὰν δόμοισι καὶ σώμασιν πεπλαγμένους ἐννέπω, ubi πλαγάν et ἐννέπω recte delevit Elmsleius. Pers. 1007 1008 πεπλήγμεθα. 1014 στρατὸν μὲν τοσοῦτον τάλας πέπληγμαι. Ag. 1343 πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν (πλευρῶν Weilius) ἔσω. 1345 δευτέραν πεπληγμένος. Ch. 884 ἔοικε νῦν αὐτῆς — αὐχὴν πεσεῖσθαι πρὸς δίκης πεπληγμένος. Ag. 1660 δαίμονος χολῇ βαρείᾳ δυστυχῶς πεπληγμένοι. Ch. 31 ἀγελάστοις ξυμφοραῖς πεπληγμένων. Fr. 208 φάβα μέσακτα πλευρὰ πρὸς πτύοις πεπληγμένην. Sic Schweigh. pro πεπλεγμένην. Ag. 1164 πέπληγμαι δ' ὑπαὶ δήγματι φοινίῳ. 544 τῶν ἀντερώντων ἱμέρῳ πεπληγμένος. 1203 μῶν καὶ θεός περ ἱμέρῳ πεπληγμένος; ‖ *exprimo, excudo.* Suppl. 283 Κύπριος χαρακτὴρ τ' ἐν γυναικείοις τύποις εἰκὼς πέπληκται τεκτόνων πρὸς ἀρσένων.

πλινθυφής *lateribus contextus, latericius.* Pr. 450 πλινθυφεῖς δόμους. Non legitur alibi.

πλοῖον *navigium.* Sept. 601 ξυνεσβὰς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνὴρ ναύταισι θερμοῖς. Ag. 625 ἀνὴρ ἄφαντος ἐξ Ἀχαιικοῦ στρατοῦ, αὐτός τε καὶ τὸ πλοῖον. Suppl. 714 ὁρῶ τὸ πλοῖον. 721 καὶ τἄλλα πλοῖα πᾶσά θ' ἡ 'πικουρία εὔπρεπτος.

πλόκαμος *cincinnus.* Sept. 328 τὰς δὲ κεχειρωμένας ἄγεσθαι — ἱππηδὸν πλοκάμων. 564 τριχὸς δ' ὀρθίας πλόκαμος ἵσταται. Ch. 7 πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον. 187 πλόκαμον ἰδούσῃ τόνδε. Suppl. 884 ὁλκὴ γὰρ οὔτοι πλόκαμον οὐδάμ' ἅζεται. Fr. 322 χλιδῶν τε πλόκαμος ὥστε παρθένοις ἁβραῖς.

πλόκος *cincinnus.* Ch. 197 τόνδ' ἀποπτύσαι πλόκον.

πλουτέω *dives sum, abundo.* Cum genitivo, structura etiam apud alios non infrequenti, cuius exempla v. in Thes. vol. 6 p. 1243, fr. 239 οὔπω τις Ἀκτέων' ἄθηρος ἡμέρα κενὸν πόνου πλουτοῦντ' ἔπεμψεν ἐς δόμους, ubi tamen mire dictum est πόνου πλουτοῦντα, quod aptius dici poterat κενὸν πόνον πονοῦντα, ut Pers. 682 τίνα πόλις πονεῖ πόνον; quae Gomperzii coniectura est (*Sitzungsberichte der K. Akademie der Wissenschaften* 1875. *Bd.* 79, 1. S. 236.).

πλουτίζω *dito, locupleto.* Ag. 1268 ἄλλην τιν' ἄτην ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε, ubi Stanleius recte, ut videtur, ἄτης, ut πλουτεῖν cum genitivo construitur. Ib. v. 586 σὺν δὲ πλουτίζειν ἐμὲ per tmesin dictum pro συμπλουτίζειν, quod v.

πλουτογαθής (Dorice pro πλουτογηθής) *divitiis laetans.* Ch. 801 πλουτογαθῆ μυχόν.

πλοῦτος *divitiae.* Pr. 891 τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων. Sept. 950 ὑπὸ δὲ σώματι γᾶς πλοῦτος ἄβυσσος ἔσται. Pers. 163 μέγας πλοῦτος, ubi μέγας δαίμων correxit Heimsoethius. 168 ἔστι γὰρ πλοῦτός γ' ἀμεμφής. 237 πλοῦτος ἐξαρκὴς δόμοις; 250 πολὺς πλούτου λιμήν. 751 πολὺς πλούτου πόνος ούμός. 755 μέγαν τέκνοις πλοῦτον ἐκτήσω. 842 τοῖς θανοῦσι πλοῦτος οὐδὲν ὠφελεῖ. Ag. 382 οὐ γὰρ ἔστιν ἔπαλξις πλούτου. 741 ἀκασκαῖον δ' ἄγαλμα πλούτου. 780 δύναμιν οὐ σέβουσα πλούτου παράσημον αἴνῳ. 820 σποδὸς προπέμπει πίονας πλούτου πνοάς. 949 σωματοφθορεῖν (εἱματοφθορεῖν Franzius) ποσὶν φθείροντα πλοῦτον ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς. 1383 πλοῦτον εἵματος κακόν. Ch. 819 πλοῦτον δωμάτων λυτήριον. Eum. 996 χαίρετ' ἐν αἰσιμίαισι πλούτου.

πλουτόχθων *qui terrae divitis est, ex terra divite oriens.* Eum. 947 γόνος πλουτόχθων,

quod schol. exp. ὁ ἐκ γῆς πλουτίζων (πλουσίας potius dicere debebat) καρπός. Vocabulum ab Aeschylo formatum.

Πλούτων *Pluto, rex inferorum.* Pr. 806 οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα Πλούτωνος πόρου.

πνεῦμα *flatus, spiritus, halitus.* De flatu venti Pr. 1047 χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι. 1086 σκιρτᾷ δ' ἀνέμων πνεύματα πάντων. Pers. 110 θαλάσσας πολιαινομένας πνεύματι λάβρῳ. Suppl. 167 175 χαλεποῦ γὰρ ἐκ πνεύματος εἶσι χειμών. Fr. 304, 3 Νεῖλος ἔνθ' ἑπτάρροος γαῖαν κυλίνδει πνευμάτων ἐπομβρίᾳ. Ad alia translatum Suppl. 30 δέξαιθ' ἱκέτην τὸν θηλυγενῆ στόλον αἰδοίῳ πνεύματι χώρας, i. e. αἰδῶ ἐπιπνεύσας τοῖς ἡμᾶς δεχομένοις Ἀργείοις, ut schol. Pr. 884 λύσσης πνεύματι μάργῳ. Sept. 464 φιμοὶ — μυκτηροκόμποις πνεύμασιν πληρούμενοι. 708 δαίμων — ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρῳ (θελεμωτέρῳ Coningtonus) πνεύματι. Eum. 137 αἱματηρὸν πνεῦμ' ἐπουρίσασα τῷ. 568 σάλπιγξ βροτείου πνεύματος πληρουμένη. ‖ *vitae spiritus.* Sept. 981 σωθεὶς δὲ πνεῦμ' ἀπώλεσεν. Pers. 507 ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίου.

πνεύμων. V. πλεύμων.

πνοή *flatus, ventus.* Fr. 327 Αἴγινα δ' αὕτη πρὸς νότου κεῖται πνοάς. Pr. 88 ὦ δῖος αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί. Ag. 192 πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι. 654 ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλαισι Θρῄκιαι πνοαὶ ἤρεικον. Suppl. 136 ἀχείματόν μ' ἔπεμπε σὺν πνοαῖς φίλαις (φίλαις ego addidi). Fr. 195, 2 Βορεάδας ἥξεις πρὸς πνοάς. ‖ *spiritus.* Pr. 800 ἃς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδὼν ἕξει πνοάς. ‖ *spiramentum.* Sept. 63 πρὶν καταιγίσαι πνοὰς Ἄρεως. 115 πνοαῖς Ἄρεος δρόμενον. ‖ *exhalatio.* Ag. 820 συνθνήσκουσα δὲ σποδὸς προπέμπει πίονας πλούτου πνοάς.

πόα *herba.* Fr. 31 ὁ τὴν ἀείζων ἄφθιτον πόαν φαγών. Ib. καὶ γεύομαί πως τῆς ἀειζώου πόας.

ποδαπός *cuias.* Ch. 575 657 ποδαπὸς ὁ ξένος; Fr. 56 ποδαπὸς ὁ γύννις; Suppl. 234 ποδαπὸν ὅμιλον τόνδ' ἀνελληνόστολον — προσφωνοῦμεν;

[ποδένδυτος *pedibus circumdatus.* Ch. 998 νεκροῦ ποδένδυτον δροίτης κατασκήνωμα.]

ποδήρης *ad pedes pertinens.* Ag. 1594 παρέσχε (Thyestes) δαῖτα παιδείων κρεῶν τὰ μὲν ποδήρη καὶ χερῶν ἄκρους κτένας. ‖ *ad imum pertingens.* Ag. 898 ὑψηλῆς στέγης στῦλον ποδήρη.

[ποδιστήρ *pedes circumdans.* Ch. 1000 ποδιστῆρας πέπλους.]

ποδουχέω *clavum teneo, ad gubernaculum sedeo.* Improprie de duce exercitus Pers. 658 de Dario θεομήστωρ δ' ἔσκεν, ἐπεὶ στρατὸν εὖ ποδούχει. Sic emendavi quod est in M στρατὸν ὑποδώκει, a m. secunda in εὖ ἐποδώκει mutatum. Scholiasta, ὑπὸ τὸν ἑαυτοῦ πόδα ἡνιόχει. Proxime ab vero aberat Tan. Faber Epist. 1, 67 p. 223 εὖ ἐποδόχει corrigens, quod εὖ ποδούχει scribendum erat. De verbo ποδουχεῖν, in libris plerumque ποδοχεῖν scripto, videndi loci grammaticorum collecti in Thes. vol. 6 p. 1280 et in Philologo vol. 13 p. 486 487.

ποδόψηστρον *mantile ad pedes abstergendos.* De tapetibus quae pedibus substernuntur Ag. 926 χωρὶς ποδοψήστρων τε καὶ τῶν ποικίλων κληδὼν ἀυτεῖ.

ποδώκης *pedibus celer, velox.* [Sept. 623 ποδῶκες ὄμμα.] Ch. 576 ποδώκει περιβαλὼν χαλκεύματι. Fr. 258 οὐ χρὴ ποδώκη τὸν τρόπον λίαν φορεῖν. 283 τό τοι κακὸν ποδῶκες ἔρχεται βροτοῖς. Similiter θεῶν ποδώκεις βλάβας dixit Soph. Ant. 1104.

ποδωκία *velocitas.* Eum. 37 τρέχω δὲ χερσίν, οὐ ποδωκίᾳ σκελῶν. Probabilior scriptura est ποδωκείᾳ (ab nominativo proparoxytono ποδώκεια), quam ex apogr. Flor. restitui: de quo dixi in Thes. vol. 6 p. 1281.

πόθεν *unde?* Pr. 593 πόθεν ἐμοῦ σὺ πατρὸς ὄνομ' ἀπύεις; Ag. 547 πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν στύγος στρατῷ; 1151 πόθεν ἐπισσύτους θεοφόρους τ' ἔχεις ματαίους δύας; 1155 πόθεν ὅρους ἔχεις θεσπεσίας ὁδοῦ κακορρήμονας; Ch. 256 πόθεν ἕξεις ὁμοίας χειρὸς εὔθοινον γέρας; 657 ποδαπὸς ὁ ξένος; πόθεν; 855 πόθεν ἄρξωμαι; Suppl. 792 πόθεν δέ μοι γένοιτ' ἂν αἰθέρος θρόνος; ‖ *qua ex causa, quo consilio?* Ch. 515 πόθεν χοὰς ἔπεμψεν; ἐκ τίνος λόγου; Plura de hoc usu dixi in Thes. vol. 6 p. 1283.

ποθέν (encliticum) *alicunde.* Pers. 354 φανεὶς ἀλάστωρ ἢ κακὸς δαίμων ποθέν. Ch. 1073 νῦν δ' αὖ τρίτος ἦλθέ ποθεν σωτήρ. Fr. 55 ταυρόφθογγοι δ' ὑπομυκῶνται ποθὲν ἐξ ἀφανοῦς φοβεροὶ μῖμοι

ποθέω *desidero.* Pr. 785 τοῦτο γὰρ ποθῶ. Pers. 512 ποθοῦσαν φιλτάτην ἥβην χθονός. 542 Περσίδες ἀνδρῶν ποθέουσαι ἰδεῖν ἀρτιζυγίαν. 993 καὶ μὴν ἄλλον γε ποθοῦμεν. Ag. 342 ποθεῖν ἃ μὴ χρή. 545 ποθεῖν ποθοῦντα τήνδε γῆν στρατὸν λέγεις;

πόθος *desiderium.* Pr. 654 ὡς ἂν τὸ Δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόθου. Pers. 62 πόθῳ στένεται μαλερῷ. 132 λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ πίμπλαται δακρύμασιν. 135 πόθῳ φιλάνορι. Ag. 414 πόθῳ δ' ὑπερποντίας φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν.

Πόθος *Cupido.* Suppl. 1040 μετάκοινοι δὲ φίλᾳ ματρὶ (Veneri) πάρεισιν Πόθος ᾇ τ' οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει θέλκτορι Πειθοῖ. V. Thes. vol. 6 p. 1286.

ποῖ *quo?* Pr. 576 ἰὼ ἰὼ πόποι, | ποῖ μ' ἄγουσιν — τηλέπλανοι πλάναι; Sic correxi cum Seidlero quod legitur in M ἰὼ ἰὼ ποῖ ποῖ 'πό πόι πό πόι πῆ μ' ἄγουσι —. τηλέπλαγκτοι πλάνοι; Ag. 1087 ποῖ ποτ' ἤγαγές με; 1138 ποῖ δή με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες; Ch. 732 ποῖ δὴ πατεῖς; Suppl. 126 ποῖ τόδε κῦμ' ἀπάξει; 777 ποῖ φύγωμεν Ἀπίας χθονός; Sept. 157 ποῖ δὲ τέλος προβᾶς ἐπάξει θεός; Pers. 735 πῶς τε δὴ καὶ ποῖ τελευτᾶν; 787 ποῖ καταστρέφεις λόγων τελευτήν; Ch. 528 καὶ ποῖ τελευτᾷ καὶ καρανοῦται λόγος; 1075 ποῖ δῆτα κρανεῖ, ποῖ καταλήξει μετακοιμισθὲν μένος ἄτης; Suppl. 603 ποῖ κεκύρωται τέλος; Ch. 405 ποῖ ποῖ δὴ νερτέρων τυραννίδες; 882 ποῖ Κλυταιμνήστρα; [ποῖ pro πῆ Pr. 99.]

ποιέω *facio.* Pr. 935 ὁ δ' οὖν ποιείτω. Ch. 554 τοὺς δ' ἔν τι ποιεῖν, τοὺς δὲ μή τι δρᾶν λέγω. Eum. 87 σθένος δὲ ποιεῖν εὖ φερέγγυον τὸ σόν. 649 τούτων ἐπῳδὰς οὐκ ἐποίησεν πατὴρ οὑμός. Suppl. 911 οὗτος τί ποιεῖς; Fr. 93 ὄρνιθα δ' οὐ ποιῶ σε τῆς ἐμῆς ὁδοῦ. 96 δέους σπανίζειν δῶμα ποιήσαντας, quae Plutarchus affert Mor. p. 632f, suis verbis inserta, ita ut non appareat utrum ipso hoc verbo ποιήσαντας an alio usus sit Aeschylus.

ποικιλείμων *variegata veste indutus.* Pr. 24 ἡ ποικιλείμων νύξ. ubi schol. ποικιλείμων ἡ ὡς λειμὼν τοῖς ἄστροις ποικιλλομένη. Recte ad siderum varietatem refert, sed inepte pro

ποικιλολείμων dictum accipit, quum ab εἶμα derivandum sit. Similiter αἰόλα νύξ ab Sophocle dicta est Tr. 94.

ποίκιλμα *vestis variis coloribus distincta.* Ch. 1013 πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικίλματος.

ποικίλος *varius.* Pr. 495 λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν. Pers. 836 ποικίλων ἐσθημάτων. Ag. 923 ἐν ποικίλοις δὲ θνητὸν ὄντα κάλλεσιν βαίνειν. Eum. 460 ποικίλοις ἀγρεύμασιν κρύψασα. ‖ *versutus.* Pr. 308 παραινέσαι γέ σοι θέλω τὰ λῷστα, καίπερ ὄντι ποικίλῳ. ‖ τὰ ποικίλα *tapetes variegati.* Ag. 925 χωρὶς ποδοψήστρων τε καὶ τῶν ποικίλων. 936 ἐν ποικίλοις ἂν κάρτα μοι βῆναι δοκεῖ.

ποικιλόω *variego.* Fr. 305 τοῦτον δ' ἐπόπτην ἔποπα τῶν αὐτοῦ κακῶν πεποικίλωκε.

ποιμαίνω *pasco.* Eum. 91 τόνδε ποιμαίνων ἐμὸν ἱκέτην. ‖ *peragro.* Eum. 249 χθονὸς γὰρ πᾶς πεποίμανται τόπος.

ποιμανόριον *grex.* Pers. 75 ποιμανόριον θεῖον ἐλαύνει. In M gl. est ποίμνιον et scholia, τὸ ἀνδρικὸν πλῆθος, σημαῖνον τὸ στράτευμα παρὰ τὸ τοὺς βασιλεῖς λέγεσθαι ποιμένας. ποιμανόριον τὸ ἐκ ποίμνης ἀνδρῶν συνηγμένον βασίλειον. De huius proximique vocabuli ποιμάνωρ forma v. Lobeck. Paral. p. 218. Neutrum apud alios scriptores legitur.

ποιμάνωρ *gregis dux.* Pers. 241 τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστι κἀπιδεσπόζει στρατῷ; Per ποιμὴν ἢ βασιλεύς exp. Hesychius, per ποιμὴν ἀνδρῶν Photius p. 437, 18, in ποιμανδρῶν corruptum in codice.

ποιμήν *pastor, dux, curator.* Suppl. 767 ναῶν ποιμένες. Improprie Ag. 657 ποιμένος κακοῦ στρόβῳ de procella dictum.

ποίμνη *grex.* Pr. 653 ποίμνας βουστάσεις τε πρὸς πατρός. Eum. 197 ποίμνης τοιαύτης δ' οὔτις εὐφιλὴς θεῶν. Suppl. 642 αἰδοῦνται δ' ἱκέτας Διός, ποίμναν τάνδ' ἀμέγαρτον.

ποινάτωρ *ultor.* Ag. 1281 ποινάτωρ πατρός. Per τιμωρός explicat Hesychius. ποινήτορας dixit Nonnuus: tragici sola usi sunt forma Dorica, cuius duo exempla in trimetris sunt Euripidis El. 23. 286., ut εὐνάτωρ et εὐνάτειρα potius dixerunt quam εὐνήτωρ et εὐνήτειρα.

ποινή *poena, ultio.* Ch. 935 βαρύδικος ποινά. 947 δολιόφρων ποινά. Eum. 323 μᾶτερ, ἅ μ' ἔτικτες — ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσιν ποινάν. 542 ποινὰ γὰρ ἐπέσται. Pr. 112 τοιῶνδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω. 177 ποινάς τε τίνειν τῆσδ' αἰκίας ἐθελήσῃ. 223 κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδέ μ' ἀντημείψατο. 268 οὐ μήν τι ποιναῖς γ' ᾠόμην τοίαισί με κατισχνανεῖσθαι. 563 τίνος ἀμπλακίας ποιναῖς ὀλέκει; Sic ex apogr. correctum pro ποινάς. 620 ποινὰς δὲ ποίων ἀμπλακημάτων τίνεις; Ag. 1223 ἐκ τῶνδε ποινάς φημι βουλεύειν τινά. 1340 ποινὰς θανάτων — ἐπικρανεῖ. Eum. 203 ἔχρησα ποινὰς τοῦ πατρὸς πέμψαι. 464 ἔκτεινα τὴν τεκοῦσαν — ἀντικτόνοις ποιναῖσι φιλτάτου πατρός. 981 μηδὲ πιοῦσα κόνις μέλαν αἷμα πολιτᾶν δι' ὀργὰν ποινᾶς (sic Pauwius pro ποινάς) ἀντιφόνους ἄτας ἁρπαλίσαι πόλεως. ‖ *remuneratio.* Suppl. 626 λέξωμεν ἐπ' Ἀργείοις εὐχὰς ἀγαθὰς ἀγαθῶν ποινάς.

ποιονόμος *herbivorus.* Ag. 1170 θυσίαι πατρὸς πολυκανεῖς βοτῶν ποιονόμων. ‖ ποιόνομος *herbosus, pascuus.* Suppl. 50 ἐν ποιονόμοις ματρὸς ἀρχαίας τόποις. Non legitur alibi.

ποῖος *qualis?* Pr. 620 ποινὰς δὲ ποίων ἀμπλακημάτων τίνεις; 763 ποίῳ τρόπῳ; 779 ποῖον; Sept. 304 ποῖον δ' ἀμείψεσθε γαίας πέδον τᾶσδ' ἄρειον; Pers. 446 ποίῳ μόρῳ δὲ τούσδε φῂς ὀλωλέναι; Ag. 278 ποίου χρόνου δὲ καὶ πεπόρθηται πόλις; 1087 πρὸς ποίαν στέγην; 1119 ποίαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλει ἐπορθιάζειν; Ch. 12 ποίᾳ ξυμφορᾷ προσεικάσω; 175 ποίαις ἐθείραις; Eum. 656 ποίοισι βωμοῖς χρώμενος τοῖς δημίοις; ποία δὲ χέρνιψ φρατέρων προσδέξεται; Suppl. 304 ποῖον πανόπτην οἰοβουκόλον λέγεις; 911 ἐκ ποίου φρονήματος ἀνδρῶν Πελασγῶν τήνδ' ἀτιμάζεις χθόνα; ubi ποίου ex glossemate illatum in τίνος mutavi ex coniectura anonymi. Neque enim credibile est Aeschylum diphthongum corripere quam τίνος dicere maluisse. 919 ποίοισιν εἰπὼν προξένοις ἐγχωρίοις; Fr. 8a ποία ξυνωρὶς τῆσδε καρτερωτέρα; Cum articulo Pr. 249 τὸ ποῖον εὑρὼν τῆσδε φάρμακον νόσου; ‖ in interrogatione indirecta Pr. 194 γέγων' ἡμῖν λόγον, ποίῳ λαβών σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι — αἰκίζεται. Suppl. 519 καὶ σὸν διδάξω πατέρα ποῖα (ex apogr. pro τοῖα) χρὴ λέγειν.

ποίφυγμα *vehemens spiritus emissio, singultus.* Sept. 280 ἐν ματαίοις κἀγρίοις ποιφύγμασιν. Schol. οἷον ἐκφοβήμασι τοῖς δυναμένοις ἐκπλῆξαι τοὺς ἀκούοντας.

πολέμαρχος *belli dux.* Sept. 829 ἀτέκνους κλαύσω πολεμάρχους; Ch. 1072 Ἀχαιῶν πολέμαρχος ἀνήρ.

πολέμιος *hostilis.* Sept. 216 416 πολέμιον δόρυ. 270 λύουσα πολέμιον (πολεμίων apogr.) φόβον. 510 πολεμίους ἐπ' ἀσπίδων θεούς. 559 πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος. 588 κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός. Pers. 243 πῶς ἂν οὖν μένοιεν ἄνδρας πολεμίους ἐπήλυδας; Ag. 608 δωμάτων κύνα ἐσθλὴν ἐκείνῳ, πολεμίαν τοῖς δύσφροσιν. οἱ πολέμιοι *hostes* in versu interpolatoris Sept. 277 πολεμίων δ' ἐσθήματα.

πολεμόκραντος *a bello confectus* s. *perfectus.* Sept. 162 πολεμόκραντον ἁγνὸν τέλος ἐν μάχᾳ. Simile est μοιρόκραντος Ch. 612. Eum. 392. Neutrum vocabulum apud alios legitur.

πόλεμος *bellum.* Pr. 904 ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος. Sept. 23 καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ. Pers. 20 πολέμου στῖφος παρέχοντες. 105 ἐπέσκηψεν δὲ Πέρσαις πολέμους πυργοδαΐκτους διέπειν. 861 νόστοι δ' ἐκ πολέμων ἀπόνους, ἀπαθεῖς — ἄγον οἴκους. 905 θεότρεπτα τάδ' αὖ φέρομεν πολέμοισι. Ag. 225 γυναικοποίνων πολέμων ἀρωγάν. Eum. 864 θυραῖος ἔστω πόλεμος. Suppl. 82 κἀκ πολέμου τειρομένοις. Sic recte Robortellus pro πτολέμου, qua forma tragici non sunt usi nisi metro postulante. 341 et 950 πόλεμον αἴρεσθαι νέον. 439 ἢ τοῖσιν ἢ τοῖς πόλεμον αἴρεσθαι μέγαν πᾶσ' ἔστ' ἀνάγκη. 1045 πολέμους θ' αἱματόεντας προφοβοῦμαι.

πολεμόφθορος *bello perdens.* Pers. 653 οὐδὲ γὰρ ἄνδρας ποτ' ἀπώλλυ πολεμοφθόροισιν ἄταις.

πολέω *verto;* intransitive dixit Euripides Alc. 30 τί σὺ τῇδε πολεῖς; et cum ἀμφί Or. 1269 τίς ὅδ' ἄρ' ἀμφὶ μέλαθρον πολεῖ; in quo nihil est insoliti: mire vero cum accusativo sine praepositione construxit Aeschylus frequentandi sensu Pers. 307 Τενάγων — νῆσον Αἴαντος πολεῖ. ‖ Passivum cum εἰς, forma Homerica per ω scripta, 645 ὄψεις ἔννυχοι πωλεύμεναι ἐς παρθενῶνας τοὺς ἐμούς, ubi in M a m. rec. πο superscriptum, in apographis pluribus πολούμεναι positum est. πωλεύμεναι Homeri exemplo dictum est Od.

2, 55 et 17, 594 ὁ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενος ἤματα πάντα.

πολιαίνω *canum facio*. Passivum πολιαίνομαι *incanesco*. De mari Pers. 109 θαλάσσας πολιαινομένας πνεύματι λάβρῳ, ut πολιὴν ἅλα et πολιὴν θάλασσαν Homerus, alii alia huiusmodi dixerunt, collecta in Thes. vol. 6 p. 1344. Verbo *incanesco* usus est Catullus 61, 13 *tortaque remigio spumis incanuit unda*. Schol. exp. ἀφριζομένης τῷ ἀφρῷ τῆς κωπηλασίας.

[πολιάοχος vitiose pro πολίοχος. V. πολιοῦχος.]

πολιήτης. V. πολίτης.

πολιός *canus*. Dicitur proprie de hominibus: improprie est *vetustus*. Sic Suppl. 673 δς πολιῷ νόμῳ αἶσαν ὀρθοῖ.

πολιοῦχος *urbem tenens*, *tuens*, *patronus et praeses urbis*. Sept. 312 ὦ πολιοῦχοι θεοί. 822 ὦ μεγάλε Ζεῦ καὶ πολιοῦχοι δαίμονες. Sic Porsonus pro πολισσοῦχοι, quod in apogr. nonnullis inepte in πολισοῦχοι mutatum est. De forma πολισσοῦχος suo loco dicetur. ‖ πολίοχος metri causa dictum Sept. 109 ἰὼ ἰὼ θεοὶ πολίοχοι χθονός. Nam sic correxi quod est in M (omisso ἰὼ ἰὼ) θεοὶ πολιάοχοι χθονός, ex quo in apographis factum est πολισοῦχοι vel πολισσοῦχοι. Suppl. 1020 μάκαρας θεοὺς γανάοντες πολιούχους.

[πολιπόρθης et πολίπορθος. V. πτολιπόρθης.]

πόλις (cum genitivo πόλεως vel ubi metrum postulat πόλεος. πόλεως non raro cum synizesi, ut in trimetris Sept. 2 ἐν πρύμνῃ πόλεως [273] 539 572 Ag. 1412 1586. Eum. 617 [701] 704. 868. Suppl. 248 388 619 902 et in initio trimetrorum, ubi iambus potius est quam anapaestus, ut Sept. 471 πόλεως ἀπείργειν. et in fine trimetrorum Sept. 57 ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως. Ib. 1006. [Ch. 289.] Rarius in aliis metris. Sept. 165 προφρόνως | ἑπτάπυλον πόλεως ἕδος ἐπιρρύου. Ib. 418. 761. Suppl. 902.) *urbs*. Dicitur non solum de urbe ipsa, sed etiam de civitate, i. e. communione hominum in urbe habitantium. Pr. 846 ἔστιν πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονός. Sept. 2 ἐν πρύμνῃ πόλεως οἴακα νωμῶν. 9 ἐπώνυμος γένοιτο Καδμείων πόλει. 14 πόλει τ' ἀρήγειν. 29 προσβολὴν — κἀπιβουλευσιν πόλει. 46 πόλει κατασκαφὰς θέντες. 57 ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως. 71 μή μοι πόλιν γε πρέμνοθεν πανώλεθρον ἐκθαμνίσητε. 74 γῆν τε καὶ Κάδμου πόλιν. 77 πόλις γὰρ εὖ πράσσουσα δαίμονας τίει. 90 ὄρνυται ἐπὶ πόλιν [διώκων]. 106 ἔπιδε πόλιν. 135 πόλιν Κάδμου ἐπώνυμον φύλαξον. 151 ὄτοβον ἁρμάτων ἀμφὶ πόλιν κλύω. 156 τί πόλις ἄμμι πάσχει; 165 σύ τε μάκαιρ' ἄνασσ' Ὄγκα προφρόνως ἑπτάπυλον πόλεως ἕδος ἐπιρρύου. Sic correxi pro Ὄγκα προ (πρὸ m. recentior) πόλεως | ἑπτάπυλον ἕδος ἐπυρρύου. 169 πόλιν δορίπονον μὴ προδῶτε. 175 ἀμφιβάντες πόλιν. 180 φιλοθύτων δέ τοι πόλεος (sic Porsonus pro πόλεως) ὀργίων μνήστορες ἐστέ μοι. 182 ἦ ταῦτ' ἄριστα καὶ πόλει σωτήρια; 190 οἴκῳ καὶ πόλει πλέον κακόν. 215 πόλεος (sic Hermannus pro πόλεως) ἵν' ὑπερέχοιεν ἀλκάν. 218 θεοὺς ἕδρας ἁλούσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος. 221 μηδ' ἐπίδοιμι τάνδ' ἀστυδρομουμέναν πόλιν. 233 πόλιν νεμόμεθ' ἀδάματον. 254 αὐτὴ σὺ δουλοῖς καὶ σὲ καὶ πᾶσαν πόλιν. 274 πόλεως σεσωσμένης. 302 πόλιν καὶ στρατὸν Καδμογενῆ ῥύεσθε. 318 πόλεως ῥύτορες. 321 πόλιν ὧδ' ὠγυγίαν. 330 βοᾷ δ' ἐκκενουμένα πόλις. 418 πόλεως πρόμαχος. 427 ἐκπέρσειν πόλιν. 434 πρήσω πόλιν. 442 πόλει μεγάλ' ἐπεύχεται. 471 πόλεως ἀπείργειν τῆσδε δούλιον ζυγόν. 539 τὸ γὰρ πόλεως ὄνειδος. 572 τὸν πόλεως ταράκτορα. 582 πόλιν πατρῴαν. [Versui spurio 613 πόλιν in apogr. pluribus illatum pro πάλιν.] 627 ὡς πόλις εὐτυχῇ. 632 πόλει οἵας ἀρᾶται καὶ κατεύχεται τύχας. 647 πόλιν ἕξει. 652 γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν. 749 σῴζειν πόλιν. 761 περὶ πρύμναν πόλεως. 765 μὴ πόλις δαμασθῇ. 774 ξυνέστιοι πόλεος (sic scripsi pro πόλεως). 793 πόλις πέφευγεν ἥδε δούλιον ζυγόν. 795 πόλις — ἄντλον οὐκ ἐδέξατο. 803 πρᾶγμα νεόκοτον πόλει. [804 versu spurio πόλις σέσωσται, βασιλέες δ' ὁμόσποροι —, qui infra 820 cum tribus aliis versibus spuriis repetitur πόλις σέσωσται, βασιλέοιν δ' ὁμοσπόροιν —.] 815 πόλιν μὲν εὖ πράσσουσαν. 826 πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι τύχᾳ. 900 διήκει δὲ καὶ πόλιν στόνος. 992 ἐπεὶ κατῆλθες ἐς πόλιν. 1006 προβούλοις τῆσδε Καδμείας πόλεως. 1009 θάνατον εἵλετ' ἐν πόλει. 1019 ᾕρει πόλιν. 1030 ἔχουσ' ἄπιστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει. 1042 αὐδῶ πόλιν σε μὴ βιάζεσθαι τάδε. 1046 ὃν πόλις στυγεῖ. 1066 δράτω τι πόλις. 1070 πόλις ἄλλως ἄλλοτ' ἐπαινεῖ τὰ δίκαια. 1072 ὥσπερ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεῖ. 1075 Καδμείων ἤρυξε πόλιν. Pers. 117 μὴ πόλις πύθηται. 213 οὐχ ὑπεύθυνος πόλει. 219 καὶ πόλει φίλοις τε πᾶσι. 233 ἵμειρ' ἐμὸς παῖς τήνδε θηρᾶσαι πόλιν. 348 θεοὶ πόλιν σῴζουσι Παλλάδος θεᾶς. 347 ἔτ' ἄρ' Ἀθηνῶν ἔστ' ἀπόρθητος πόλις; 511 ὡς στένειν πόλιν Περσῶν. 682 τίνα πόλις πονεῖ πόνον; 715 λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτὸς ἢ στάσις πόλει; 781 οὐ κακὸν τοσόνδε προσέβαλον πόλει. 946 πόλεως γέννας πενθητῆρος. Ag. 29 Ἰλίου πόλις. 128 Ἰλίου πόλιν. 126 Πριάμου πόλιν. 267 Πριάμου γὰρ ᾑρήκασιν Ἀργεῖοι πόλιν. 278 ποίου χρόνου δὲ καὶ πεπόρθηται πόλις; 321 οἶμαι βοὴν ἄμικτον ἐν πόλει πρέπειν. 331 ὧν ἔχει πόλις. 395 πόλει προστριμμ' ἄφερτον ἐνθείς. 476 πόλιν διήκει θοὰ βάξις. 501 ὅστις τάδ' ἄλλως τῇδ' ἐπεύχεται πόλει. 532 συντελὴς πόλις. 580 τοιαῦτα χρὴ κλύοντας εὐλογεῖν πόλιν. 605 ἐράσμιον πόλει. 638 ὅταν δ' ἀπευκτὰ πήματ' ἄγγελος πόλει — φέρῃ. 640 πόλει μὲν ἕλκος ἓν τὸ δήμιον τυχεῖν. 647 πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν. 710 Πριάμου πόλις. 737 ἐς Ἰλίου πόλιν. 809 τὸν ἀκαίρως πόλιν οἰκουροῦντα. 812 πόλιν Πριάμου. 818 καπνῷ δ' ἁλοῦσα νῦν ἔτ' εὔσημος πόλις. 824 πόλιν διημάθυνεν Ἀργεῖον δάκος. 844 πρὸς πόλιν τε καὶ θεούς. 1065 πόλιν νεαίρετον. 1106 πόνοι πόλεος ὀλομένας. 1171 τὸ μὴ πόλιν μὲν ὥσπερ οὖν ἔχει παθεῖν. 1200 ἀλλόθρουν πόλιν. 1288 οἳ δ' εἶχον πόλιν. 1335 τῷδε πόλιν μὲν ἑλεῖν ἔδοσαν μάκαρες Πριάμου. 1355 τυραννίδος σημεῖα πράσσοντες πόλει. 1412 δικάζεις ἐκ πόλεως φυγὴν ἐμοί. 1586 ἠνδρηλάτησεν ἐκ πόλεώς τε καὶ δόμων. Ch. [289 διώκεσθαι πόλεως χαλκηλάτῳ πλάστιγγι λυμανθὲν δέμας.] 822 κρεκτὸν γοατὰν νόμον θήσομεν πόλει. 1046 ἐλευθερώσας πᾶσαν Ἀργείων πόλιν. Eum. 457 Τροίαν ἄπολιν Ἰλίου πόλιν ἔθηκας. 475 ἀμομφον ὄντα σ' αἱροῦμαι πόλει. 523 πόλις βροτός θ' ὁμοίως ἔτ' ἂν σέβοι δίκαν; 572 πόλιν τε πᾶσαν. 617 οὐκ ἀνδρός, οὐ γυναικός, οὐ πόλεως πέρι. [690 πόλιν νεόπτολιν τήνδε. 701 πόλεως ἔξω βαλεῖν.] 704 πόλεως σωτήριον. 733 θυμοῦσθαι πόλει. 772 πόλιν τὴν Παλλάδος. 888 οὔτἂν δικαίως

τῇδ' ἐπιρρέποις πόλει μῆνιν. 915 τήνδ' ἀστύνικον ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν. 917 οὐδ' ἀτιμάσω πόλιν. 949 πόλεως φρούριον. 977 μήποτ' ἐν πόλει στάσιν τῇδ' ἐπεύχομαι βρέμειν. 982 ἀντιφόνους ἄτας ἁρπαλίσαι πόλεως. 993 πόλιν ὀρθοδίκαιον πρέψετε πάντες διάγοντες. 1009 πόλεως ἐπὶ νίκῃ. 1017 Παλλάδος πόλιν. Suppl. 8 ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι. 24 ὧν πόλις, ὧν γῆ καὶ λευκὸν ὕδωρ. 248 πόλεως ἀγόν. 273 μακράν γε μὲν δὴ ῥῆσιν οὐ στέργει πόλις. 344 πρύμναν πόλεος. Sic Turnebus pro πόλεως. 357 μηδ' ἐξ ἀέλπτων κἀπρομηθήτων πόλει νεῖκος γένηται· τῶν γὰρ οὐ δεῖται πόλις. 366 τὸ κοινὸν δ' εἰ μιαίνεται πόλις. 370 σύ τοι πόλις, σὺ δὲ τὸ δάμιον. 388 νόμῳ πόλεως. 401 ἀπώλεσας πόλιν. 410 πρῶτα μὲν πόλει αὐτοῖσί θ' ἡμῖν. 618 πόλιν παχῦναι. 619 μίασμα πρὸς πόλεως φανέν. Sic Paleius pro προπόλεως. [632 τὰν Πελασγίαν πόλιν, ubi Hermannus τάνδε Πελασγίαν, deleto glossemate πόλιν.] 660 μήποτε λοιμὸς ἀνδρῶν τάνδε πόλιν κενώσαι. 670 ὡς πόλις εὖ νέμοιτο. 680 τάνδε πόλιν δαΐζων. 775 ἄγγελον δ' οὐ μέμψεται πόλις. 853 ἀτίετ' ἀνὰ πόλιν εὐσεβῶν. 904 πόλεως ἀγοί. 913 γυναικῶν ἐς πόλιν. 942 δημόπρακτος ἐκ πόλεως μία ψῆφος κέκρανται. 955 στείχετ' εὐερκῆ πόλιν. 1010 τὴν δὲ καὶ πόλις διδοῖ. 1024 πόλιν τήνδε Πελασγῶν. Pers. 107 πόλεών τ' ἀναστάσεις. 489 Θεσσαλῶν πόλεις. Sic Weilius pro πόλις, quod in apogr. pluribus in πόλισμ' mutatum est. 863 ὅσσας δ' εἷλε πόλεις. 892 Κυπρίας τε πόλεις. Eum. 77 de insulis ὑπέρ τε πόντον καὶ περιρρύτας πόλεις. ‖ De forma poetica πτόλις suo loco dicetur.

πόλισμα *urbs, civitas.* Pr. 421 ὑψίκρημνον οἳ πόλισμα Καυκάσου πέλας νέμονται. Sept. 63 φάρξαι πόλισμα. 120 Ἀργεῖοι γὰρ πόλισμα Κάδμου κυκλοῦνται. 247 στένει πόλισμα. 342 καπνῷ χραίνεται πόλισμ' ἅπαν. 478 πόλισμ' ἐπ' ἀσπίδος ἑλών. Pers. 120 τὸ Κίσσιον πόλισμα. 249 ὦ γῆς ἁπάσης Ἀσιάδος πολίσματα. [Ib. 489 πόλισμ' in apogr. pro πόλις, quod recte in πόλεις mutavit Weilius.] Eum. 668 τὸ σὸν πόλισμα καὶ στρατὸν τεύξω μέγαν.

πολισσονόμος *in urbe s. civitate degens.* Vocabulum Aeschylo proprium, cui simile est ἀστυνόμος. Pers. 852 πολισσονόμου βιοτᾶς ἐπεκύρσαμεν. ubi schol. πόλιν καλῶς νεμούσης καὶ διευθετούσης ‖ *urbem regens.* Ch. 864 ἀρχάς τε πολισσονόμους ἕξει.

πολισσοῦχος i. q. πολιοῦχος, *urbem tenens, tuens.* Sept. 69 πολισσοῦχοι θεοί. [Ib. 109 male in apogr. πολισσοῦχοι pro πολίοχοι. V. πολιοῦχος.] Sept. 185 βρέτη πεσούσας πρὸς πολισσούχων θεῶν. 271 χώρας τοῖς πολισσούχοις θεοῖς. Ag. 338 εἰ δ' εὐσεβοῦσι τοὺς πολισσούχους θεούς. Suppl. 493 τῶν πολισσούχων θεῶν βωμούς. unde 494 pro alio adiectivo illatum. ‖ *urbem incolens.* Eum. 775 πολισσοῦχος λεώς. 883 πολισσούχων βροτῶν. 1010 πολισσοῦχοι παῖδες Κραναοῦ.

πολίτης *civis.* Sept. 1 Κάδμου πολῖται. 191 πολίταις τάσδε διαδρόμους φυγὰς θεῖσαι. 237 ὡς πολίτας μὴ κακοσπλάγχνους τιθῇς. 299 ἐπ' ἀμφιβόλοισιν ἰάπτουσι πολίταις χερμάδ' ὀκριόεσσαν. 317 ἄροισθε κῦδος τοῖσδε πολίταις. 605 ἢ ξὺν πολίταις ἀνδράσιν δίκαιος ὢν ἐχθροξένοις — ἐδάμη, ubi male in apogr. nonnullis ξυμπολίταις. 924 ἐρξάτην πολλὰ μὲν πολίτας. 1061 δεῖμα πολιτῶν. Ag. 715 φίλον πολιτᾶν μέλεον αἷμα. 809 τὸν ἀκαίρως πόλιν οἰκουροῦντα πολιτῶν. 855 ἄνδρες πολῖται. 1210 πολίταις πάντ' ἐθέσπιζον πάθη. 1639 πειράσομαι ἄρχειν πολιτῶν. Ch. 302 πολίτας εὐκλεεστάτους βροτῶν. 431 ἄνευ πολιτᾶν. Eum. [696 αὐτῶν πολιτῶν μὴ πικραινόντων νόμους.] 790 820 γελῶμαι πολίταις 854 τιμιώτερος χρόνος ἔσται πολίταις τοῖσδε. 927 991 τοῖσδε πολίταις. 980 μέλαν αἷμα πολιτᾶν. 1013 εἴη δ' ἀγαθῶν ἀγαθὴ διάνοια πολίταις. Suppl. 484 πάντες πολῖται. | *urbem tenens.* Sept. 253 θεοὶ πολῖται. ‖ Forma epica πολιήτης Pers. 556 ἀβλαβὴς ἐπῆν τόξαρχος πολιήταις. Sic Victorius: πολήταις M. πολίταις apogr.

πολλάκις *saepe.* Pers. 757 τοιάδ' ἐξ ἀνδρῶν ὀνείδη πολλάκις κλύων κακῶν. Ag. 241 πολλάκις πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους ἔμελψεν. ‖ Forma epica et lyrica πολλάκι tragici interdum usi sunt in melicis metro postulante, semel Sophocles (Ph. 1456), bis Aeschylus in versibus dochmiacis, Sept. 227 πολλάκι δ' ἐν κακοῖσι τὸν ἀμάχανον — ὀρθοῖ. Suppl. 120 131 πολλάκι δ' ἐμπίτνω ξὺν λακίδι λίνοισιν.'

πολλαχῇ *multifariam.* Suppl. 468 καὶ πολλαχῇ γε δυσπάλαιστα πράγματα.

πόλος *polus.* Pr. 430 ὑπέροχον σθένος γᾶς οὐράνιόν τε πόλον νώτοις ὀχῶν στενάζει.

πολυαίμων *cruentus.* Suppl. 840 πολυαίμων φόνιος ἀποκοπὰ κρατός.

πολύανδρος *multos viros habens, viris frequens.* Pers. 73 πολυάνδρου δ' Ἀσίας θούριος ἄρχων. 533 Περσῶν τῶν μεγαλαύχων καὶ πολυάνδρων στρατιάν. 898 (πόλεις) πολυάνδρους Ἑλλάνων. Ag. 693 πολύανδροί τε φεράσπιδες κυναγοί.

πολυάνωρ *multos viros habens.* Ag. 62 πολυάνορος ἀμφὶ γυναικός.

[πολύβατος. V. πολύβοτος.]

[πολυβαφής vitiose pro πολύδονος, quod v.]

πολύβοτος *multos alens.* Sept. 474 τίν' ἀνδρῶν γὰρ τοσόνδ' ἐθαύμασαν θεοὶ καὶ ξυνέστιοι πόλεος ὁ πολύβοτός τ' (sic correxi pro πόλεως πολύβοτος τ') αἰὼν βροτῶν —; Breviter schol. in M ὁ ὑπὸ πολλῶν ἐμβατευόμενος ἀνδρῶν, ἢ ὁ ἐπιπολὺ ἐκτεινόμενος, quarum interpretationum prior ad πολύβατος, altera ad πολύτατος spectare videtur. Scholiastae veteris annotationem suis additamentis auxit scholiasta Byzantinus ἁπλῶς πάντες οἱ ἄνθρωποι· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ "πολύβοτος αἰὼν βροτῶν", ἤγουν ἡ ζωὴ καὶ ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων, ὁ πολύβοτος καὶ ὁ πολλοὺς τρέφων, ἢ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐμβατευόμενος ἢ ὁ ἐπὶ πολὺ ἐκτεινόμενος. Thomas Mag. ὁ πολύβοτος ἢ ἀντὶ τοῦ πολυκτήμων λογιστέον, ἢ ὁ πολλοὺς βόσκων.

πολύγομφος *multis clavis compactus.* De navibus Pers. 71 πολύγομφον ὅδισμα. πολύγομφον ναῦν dixit Hesiodus Op. 658.

πολύγονος *multos partus edens.* Suppl. 691 πρόνομα δὲ βοτὰ τῶς πολύγονα τελέθοι.

πολύδακρυς *flebilis.* Pers. 939 πέμψω πολύδακρυν ἰακχάν. Ch. 449 πολύδακρυν γόον.

πολυδάκρυτος *multum defletus.* Ch. 333 πολυδάκρυτα πένθη. [Sept. 968 πολυδάκρυτε in apogr. multis pro πανδάκρυτε, quod πάνδυρτε scribendum erat: v. πάνδυρτος.]

Πολυδέκτης inscripta fuit Aeschyli fabula, memorata in Catalogo. V. de hoc nomine Thes. vol. 6 p. 1377.

πολύδονος *multum iactatus.* Pr. 788 πολύδονον πλάνην. Pers. 274 φίλων πολύδονα σώ-

μαθ' ἁλιβαφῆ. Sic Prienus pro ἀΐδονα σώματα πολυβαφῆ.

πολύδρομος *qui est multi cursus, celeriter currens.* Suppl. 737 πολυδρόμου φυγᾶς.

πολυεπής *multiloquus.* Ag. 1134 πολυεπεῖς (πολυετεῖς apogr. Flor.) τέχναι. Substantivo πολυέπεια usi sunt scriptores medii aevi in Thes. indicati vol. 6 p. 1381, adiectivo nemo praeter Aeschylum.

πολύευκτος *multum exoptatus.* Eum. 537 ὁ πᾶσιν φίλος καὶ πολύευκτος ὄλβος.

πολυηλάκατος *calamis abundans.* Schol. Hom. Il. 6, 183 τὸν κάλαμον τῶν βελῶν, φασί, καὶ Αἰσχύλος ἐν Αἴτναις (corrige Αἰτναίαις) τοὺς ποταμοὺς πολυηλακάτους φησί. Non fluvios, sed τὰ τῶν ποταμῶν χείλη, ut monet M. Schmidtius, collata gl. Hesychii, ἠλακάτη: δόναξ. ὁμοίως καὶ πολυηλάκατα τὰ τῶν ποταμῶν χείλη.

πολύθεος *diis frequens.* Suppl. 424 ἐξ ἑδρᾶν πολυθέων, ubi πανθέων coniecit Heimsoethius propter creticum versus strophici.

πολύθρηνος *valde lamentabilis, luctuosus.* Ag. 711 μεταμανθάνουσα δ' ὕμνον Πριάμου πόλις γεραιὰ πολύθρηνον μέγα που στένει. 714 πολύθρηνον αἰῶνα.

πολύθροος *multo cum clamore coniunctus, streperus.* Suppl. 820 μάταισι πολυθρόοις.

πολυκανής *multos caedens.* Ag. 1170 θυσίαι πατρὸς πολυκανεῖς βοτῶν ποιονόμων.

πολύκλαυτος *multum defletus.* Pers. 674 ὦ πολύκλαυτε θανὼν δυνάστα. Ag. 1526 τὴν πολυκλαύτην Ἰφιγενείαν. Sic Porsonus pro πολύκλαυτόν τ' Ἰφιγένειαν.

πολυκοίρανος *multis imperans.* Fr. 92 Ἀτρέως πολυκοίρανε — παῖ.

πολυκρατής *valde potens, praepotens.* Ch. 406 πολυκρατεῖς Ἀραὶ φθιμένων.

πολυκτόνος *multos interficiens.* Ag. 401 τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ ἄσκοποι θεοί. 734 μέγα σίνος πολυκτόνον.

πολύμιτος *ex multis liciis textus*, ut interpretatur Plinius H. N. 8, 48. Suppl. 433 πολυμίτων πέπλων τ' ἐπιλαβὰς ἐμῶν. Ex Cratino memorat Pollux 7, 31.

πολύμνηστος *bene memor.* Ag. 821 τούτων θεοῖσι χρὴ πολύμνηστον χάριν τίνειν. ‖ *multum memoratus, celebratus.* Forma Dorica Ag. 1459 πολύμναστον ἐπηνθίσω αἷμ' ἄνιπτον.

πολυμνήστωρ *multum s. bene memor.* Suppl. 535 γενοῦ πολυμνᾶστορ, ἐφάπτορ Ἰοῦς. ubi πολυμνήστωρ M, πολυμνῆστορ Hermannus.

πολυναύτης *multas naves ducens.* Pers. 83 πολύχειρ καὶ πολυναύτας. Sic apogr. pro πολυναύτης, quod est in M.

πολυνεικής *multum rixans.* Sept. 630 ὀρθῶς κατ' ἐπωνυμίαν καὶ πολυνεικεῖς ὤλοντο. ubi ad nomen Polynicis alluditur.

Πολυνείκης *Polynices,* Oedipodis filius. Sept. 577 641 Πολυνείκους βίαν. 658 ἐπωνύμῳ δὲ κάρτα, Πολυνείκη (sic apogr.: πολυνείκει M) λέγω. 1013 τόνδε Πολυνείκους νεκρόν. 1067 τοὺς κλάοντας Πολυνείκη.

πολύξενος *multos hospites habens, multos hospitio excipiens.* Fr. 229 Ζαγρεῖ τε νῦν με καὶ πολυξένῳ (πατρί addit Hermannus) χαίρειν. Suppl. 157 τὸν πολυξενώτατον Ζῆνα τῶν κεκμηκότων.

πολυπενθής *multum lugens, luctuosus.* Pers. 547 μόρον τῶν οἰχομένων (supplevi versum qui excidit, velut φρενὸς ἐκ φιλίας θρηνῶν παιᾶν') αἴρω δοκίμως πολυπενθῆ.

πολύπλαγκτος *multum circumvagatus.* Suppl. 571 πολύπλαγκτον ἀθλίαν οἰστροδόνητον Ἰώ.

πολυπλάνητος *multum circumvagans.* Ch. 425 πολυπλάνητα δ' ἦν ἰδεῖν ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα. Sic Blomfieldus pro πολύπλαγκτα, quod est in M, a manu secunda in πολυπάλαγκτα mutatum.

πολύπλανος *multivagus, multum circumerrans.* Pr. 585 ἅδην με πολύπλανοι πλάναι (πλάνοι M) γεγυμνάκασι.

πολύπονος *aerumnosus, calamitosus.* Suppl. 382 φύλακα πολυπόνων βροτῶν. [Sed Sept. 1000 πολυπονώτατοι recte in πολυστονώτατοι mutatum ab Robortello.] ‖ *multos labores excitans.* Pers. 320 πολύπονον δόρυ νωμῶν.

πολύπυρος *frumento abundans.* Suppl. 555 τὰν Ἀφροδίτας πολύπυρον αἶαν.

πολύρρηνος *multas oves s. multa pecora habens.* Fr. elegiae 449, 1 πολύρρηνον πατρίδα ῥυομένους.

πολύρροθος *multistrepus.* Sept. 7 φροιμίοις πολυρρόθοις. Hoc vel simile adiectivum excidit Ag. 1216 στροβεῖ ταράσσων φροιμίοις ἐφημένους, ubi ἐφημένους ex versu proximo librarii errore illatum est.

πολύρυτος *multifluus.* Suppl 843 ἀνὰ πολύρυτον ἁλμήεντα πόρον. Sic Wellauerus pro πολύρρυτον.

πολύς πολλή πολύ *multus, multa, multum.* Sept. 80 ῥεῖ πολὺς ὅδε λεώς. Pers. 250 πολὺς πλούτου λιμήν, ὡς ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται πολὺς ὄλβος, ubi suspectum est prius πολύς, non tam propter iteratum πολύς in versu proximo πολὺς ὄλβος, etsi hoc quoque aliquid offensionis habet, quam quod nihil causae erat cur πολὺς πλούτου λιμὴν diceret, quum in promptu esset μέγας πλούτου λιμήν, quod dixit Euripides Or. 1077 ὦ δῶμα πατρὸς καὶ μέγας πλούτου λιμήν. Hoc igitur Aeschylo quoque restituendum videtur Nauckio in *Mélanges Gréco-Romains* vol. 3. a. 1871 p. 295, idque tanto magis quod πολὺς pro μέγας dictum Byzantinae potius quam veteris Graecitatis est. Recte vero dictum 751 πολὺς πλούτου πόνος vel πόρος. Digna tamen memoratu Heimsoethii coniectura est ταὖς πλούτου λιμήν, de quo v. dicetur s. v. ταὖς. Eum. 284 πολὺς δέ μοι γένοιτ' ἂν ἐξ ἀρχῆς λόγος. Suppl. 1006 μὴ πάθωμεν ὧν πολὺς πόνος, πολὺς δὲ πόντος οὕνεκ' ἠρόθη δορί. Fr. 137 κριθέντων φαρμάκων πολὺς πόνος. Sept 360 πολλὰ δ' ἀκριτόφυρτος γᾶς δόσις οὐτιδανοῖς ἐν ῥοθίοις φορεῖται. Ag. 1014 πολλά τοι δόσις ἐκ Διὸς ἀμφιλαφής. 550 καὶ θανεῖν πολλὴ χάρις. 1043 ἀρχαιοπλούτων δεσποτῶν πολλὴ χάρις. 948 πολλὴ γὰρ αἰδώς. Suppl. 294 φάτις πολλὴ κρατεῖ. Eum. 646 πολλὴ μηχανὴ λυτήριος.

Genitivus Pr. 961 πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω. Pers. 25 στρατιᾶς πολλῆς ἔφοροι. Ag. 959 πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον κηκῖδα. 1001 τᾶς πολλᾶς ὑγιείας ἀκόρεστον τέρμα. Eum. 834 πολλῆς δὲ χώρας τῆσδ' ἔτ' ἀκροθίνια — ἔχουσα.

Dativus Pers. 509 πολλῷ πόνῳ. 748 780 πολλῷ στρατῷ. Ag. 521 551 πολλῷ χρόνῳ. Suppl. 864 βίᾳ τε πολλᾷ.

Accusativus Sept. 12 βλαστημὸν ἀλδαίνοντα σώματος πολύν. ubi suspectum est πολύν. de quo dixi in Praef. edit. Lips. quintae p. XXV,

et πάλιν conieci, quo restituto homines reiuvenescentes cum plantis comparantur παλιμβλαστέσι, quas Theophrastus dixit Hist. Pl. 3, 19, 2. ubi eodem quo apud Aeschylum errore libri excepto optimo Urbinate omnes πολυβλαστῆ. Ag. 621 ἐς τὸν πολὺν — χρόνον. Ch. 963 πολὺν ἄγαν χρόνον. Eum. 189 οἰκτισμὸν πολύν. Fr. 66 πολὺν οἰδματόεντ' αὐρίδρομον πόρον. Pers. 402 παρῆν ὁμοῦ κλύειν πολλὴν βοήν. 748 πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν.

Pluralis nominativus. Pers. 510 οὐ πολλοί τινες. 925 πολλοὶ φῶτες. Ag. 788 πολλοὶ δὲ βροτῶν. Ch. 299 πολλοὶ γὰρ εἰς ἓν συμπίτνουσιν ἵμεροι. 536 πολλοὶ δ' ἀνῆθον λαμπτῆρες. Pers. 537 πολλαὶ δ' ἀταλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερεικόμεναι. Eum. 585 πολλαὶ μέν ἐσμεν.

Genitivus. Pers. 437 οὐ πολλῶν μέτα. 800 παῦροί γε πολλῶν. 1023 βαιά γ' ὡς ἀπὸ πολλῶν. Suppl. 960 πολλῶν μετ' ἄλλων. Pr. 210 πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία. Sept. 1062 πολλῶν πενθητήρων τεύξει. Pers. 330 πολλῶν παρόντων δ' ὀλίγ' ἀπαγγέλλω κακά. Ag. 24 χορῶν κατάστασιν πολλῶν. Ag. 350 πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τήνδ' ὄνησιν εἱλόμην. 505 πολλῶν ῥαγεισῶν ἐλπίδων. 641 πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων. 954 πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον ἄνθος. 963 πολλῶν πατησμὸν δ' εἱμάτων. 1037 πολλῶν μετὰ δούλων. 1372 πολλῶν πάροιθεν καιρίως εἰρημένων. 1465 πολλῶν ἀνδρῶν ψυχάς. Ch. 932 πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισε. Eum. 987 πολλῶν γὰρ τόδ' ἐν βροτοῖς ἄκος. Suppl. 455 πολλῶν ἄκουσον τέρματ' αἰδοίων λόγων. 490 πολλῶν τάδ' ἡμῖν ἐστιν ἠξιωμένα. 1050 μετὰ πολλῶν δὲ γάμων.

Dativus. Sept. 951 πολλοῖς ἐπανθίσαντες πόνοισι γενεάν. Pers. 46 πολλοῖς ἅρμασιν. 176 πολλοῖς μὲν ἀεὶ νυκτέροις ὀνείρασι ξύνειμι. Eum. 248 πολλοῖς δὲ μόχθοις. Suppl. 451 θεοῖσι πολλοῖς. 992 πολλοῖσιν ἄλλοις σωφρονίσμασιν. Sept. 796 πολλαῖσι πληγαῖς.

Accusativus. Ag. 641 πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων. [Ch. 1004 πολλοὺς ἀναιρῶν.] Suppl. 746 πολλοὺς δέ γ' εὑρήσουσιν. Pr. 33 πολλοὺς δ' ὀδυρμούς. 484 τρόπους δὲ πολλούς. Eum. 277 ἐπίσταμαι πολλοὺς καθαρμούς. Suppl. 905 πολλοὺς ἄνακτας. Pers. 288 Περσίδων πολλάς. Pr. 254 πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας. Ag. 863 πολλὰς κλύουσαν κληδόνας παλιγκότους. 1456 μία τὰς πολλάς, τὰς πάνυ πολλὰς ψυχὰς ὀλέσασα. Ch. 1013 πολλὰς βαφὰς φθείρουσα.

Frequentissimum est πολλά vel cum substantivo coniunctum vel ipsum substantive sine nomine dictum. Sept. 924 ἐρξάτην πολλὰ μὲν πολίτας. Pers. 236 ἔρξας πολλὰ δὴ Μήδους κακά. 269 τὰ πολλὰ βέλεα. 513 πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων κακῶν. 707 πολλὰ δ' ἐκ χέρσου κακὰ γίγνεται. 780 κἀπεστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῷ στρατῷ. 843 πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι — πήματα. 845 ὥς με πόλλ' ἐσέρχεται κακὰ ἄλγη. Ag. 904 πολλὰ γὰρ τὰ πρὶν κακὰ ἠνειχόμεσθα. Ag. 1090 πολλὰ συνίστορα αὐτοφόνα κακά. 1453 πολλὰ τλάντος γυναικὸς διαί. Ch. [277 πολλὰ δυστερπῆ κακά.] 585 πολλὰ μὲν γᾶ τρέφει δεινὰ δειμάτων ἄχη. 815 πολλὰ δ' ἄλλα φανεῖ, ubi πολλὰ δ' ἀμφανεῖ Hermannus. Suspectum tamen πολλά, quum in versu strophico tribrachus legatur ἄγετε: unde πολέα coniecit Weilius. Eum. 106 πολλὰ μὲν δὴ τῶν ἐμῶν ἐλείξατε. 496 πολλὰ δ' ἔτυμα παιδότρωτα πάθεα. 554 τὰ πολλὰ παντόφυρτ' ἄνευ δίκης. Suppl. 244 καὶ τἄλλα πόλλ' ἐπεικάσαι δίκαιον ἦν. 451 χρηστήρια — πολλά. 543 πολλὰ βροτῶν διαμειβομένα φῦλα. 915 πόλλ' ἁμαρτών. 936 πολλὰ γίγνεται πάρος πεσήματ' ἀνδρῶν. Fr. 184 ποῦ μοι τὰ πολλὰ δῶρα; 251 ψευδόδειπνα πολλά. 299 πολλὰ τραύματ' ἐν στέρνοις λαβών. 286 ὁ πόλλ' εἰδώς. 321 ἣ πολλά μ' ἐν δόμοισιν εἴργασται κακά. 301 θάνατον — ὅσπερ μέγιστον ῥῦμα τῶν πολλῶν κακῶν.

Non raro duo huius adiectivi casus in una ponuntur sententia. Sic Pers. 748 πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν πολλῷ στρατῷ. 780 κἀπεστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῷ στρατῷ. Ag 641 πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων. Suppl. 451 πεσεῖν χρηστήρια θεοῖσι πολλοῖς πολλά. [Ch. 1004 πολλοὺς ἀναιρῶν πολλὰ θερμαίνοι (θέρμ' ἄνοι?) φρενί.]

πολύς cum aliis coniunctum adiectivis interposito καί, Pers. 244 ὥστε Δαρείου πολύν τε καὶ καλὸν φθεῖραι στρατόν. Ag. 63 πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῆ. Ch. 693 πόλλ' ἐπωπᾷς κἀκποδὼν εὖ κείμενα. 752 πολλὰ καὶ μοχθήρ' ἀνωφέλητ' ἐμοὶ τλάσῃ. Cum καί et adverbio Pr. 1007 ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν. Eum. 144 ἢ πολλὰ δὴ παθοῦσα καὶ μάτην ἐγώ. Et πολλά cum adiectivo per τε adiuncto Sept. 838 πολλὰ γὰρ — δυστυχῆ τε πράσσει.

πολύ adverbialiter Ag. 408 πολὺ δ' ἔστενον. Ch. 1052 μὴ φοβοῦ νικῶ πολύ.

πολύ et πολλῷ cum comparativis et superlativis Ag. 1182 τοῦδε πήματος πολὺ μεῖζον. 1330 ταῦτ' ἐκείνων μᾶλλον οἰκτείρω πολύ. Ch. 140 σωφρονεστέραν πολὺ μητρός. Pers. 184 τῶν νῦν ἐκπρεπεστάτα πολύ. Pr. 335 πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς.

Adverbialiter πολλά *multifariam, saepe*. Pr. 45 ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία. Sept. 571 κακοῖσι βάζει πολλὰ Πολυνείκους βίαν. Pers. 459 πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ χερῶν πέτροισιν ἠράσσοντο. 500 ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο στρατός. Ag. 432 πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἧπαρ. 546 ὡς πόλλ' ἀμαυρᾶς ἐκ φρενός μ' ἀναστένειν. 572 καὶ πολλὰ χαίρειν ξυμφοραῖς καταξιῶ. 723 πολέα δ' ἔσχ' (ἧστ'?) ἐν ἀγκάλαις. 1295 ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ γύναι. 1655 ἀλλὰ καὶ τάδ' ἐξαμῆσαι πολλὰ δύστηνον θέρος. Ch. 217 σύνοιδ' Ὀρέστην πολλά σ' ἐκπαγλουμένην. 271 κἀξορθιάζων πολλά. 758 πολλὰ δ' οἴομαι ψευσθεῖσα. 897 πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα — ἐξήμελξας. ‖ πολύς ita usurpatum, ut eandem rem saepius fieri significet. Sept. 6 Ἐτεοκλέης ἂν εἷς πολὺς κατὰ πτόλιν ὑμνοῖτο. ubi quum πολύς in M supra versum scriptum sit, conieci quod aptius est, πᾶσαν εἷς κατὰ πτόλιν. 489 ἅλω δὲ πολλὴν — ἔφριξά δινήσαντος. Ag. 871 πολλὴν ἄνωθεν — τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβών. 875 πολλὰς ἄνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέρης ἔλυσαν.

Formae πολλός, qua Sophocles et Euripides aliquoties usi sunt, exempla apud Aeschylum nulla sunt. Formae vero poeticae πολεῖ pro πολλῷ unum est exemplum Sept. 726 πολεῖ μελαγχίμῳ σὺν στρατῷ. et pluralis πολέα pro πολλά Ag. 705 πολέα δ' ἔσχ' ἐν ἀγκάλαις. Pers. 269 τὰ πολλὰ βέλεα παμμιγῆ, πολέα Lachmannus propter versum antistrophicum πολύδονα σώμαθ' ἁλιβαφῆ: quo non opus, quum proximi quoque versus non accurate sibi respondeant.

De comparativo πλείων et superlativo πλεῖστος suo loco diximus.

πολυσινής *multum laedens*. Ch. 446 μυχοῦ δ' ἄφερκτος πολυσινοῦς (πολυσίνους M, sed expuncto ς) κυνὸς δίκαν.

πολυστεφής *multis redimitus sertis*. Eum. 39 ἕρπω πρὸς πολυστεφῆ μυχόν.

πολυστομέω *multiloquus sum*. Suppl. 502 καὶ ξυμβολοῦσιν οὐ πολυστομεῖν χρεών.

πολύστονος *multos gemitus ciens*. Sept. 845 ἰὼ πολύστονοι τόδ' εἰργάσασθ' ἄπιστον. Eum. 380 πολύστονος φάτις. Sept. 1000 πολυστονώτατοι pro πολυπονώτατοι restituit Robortellus.

πολύτεκνος *multos liberos habens*. Pr. 137 τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα. Improprie Suppl. 1029 ποταμοὺς δ' οἳ διά χώρας θελεμὸν πῶμα χέουσιν πολύτεκνοι. Schol. πολυτεκνίας πρόξενοι.

πολύφθορος *multas strages habens, exitiosus*. Pr. 633 τὰς πολυφθόρους τύχας. 820 τῆς πολυφθόρου πλάνης. Sept. 926 πολυφθόρους ἐν δαΐ.

Πολυφόντης *Polyphontes*, dux Thebanorum. Sept. 448 Πολυφόντου βία.

πολύχειρ *magna militum manu instructus*. Pers. 83 πολύχειρ καὶ πολυναύτης.

πολύχρυσος *auro abundans*. Pers. 3 τῶν ἀφνεῶν καὶ πολυχρύσων ἑδράνων φύλακες. 9 πολυχρύσου (πολύχειρος Weilius) στρατιᾶς. 45 πολύχρυσοι Σάρδεις. 53 Βαβυλὼν δ' ἡ πολύχρυσος.

πολύχωστος *in altum congestus*. Ch. 351 πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον. Minus recte schol. exp. ὑπὸ πολλῶν κεχωσμένον.

πολυψάμαθος *arenosus*. Suppl. 870 κατὰ Σαρπηδόνιον χῶμα πολυψάμαθον. ubi metrum postulat πολύψαμμον, quod restituit Bambergerus.

πομπαῖος *deductorius, ductor*. Eum. 91 Ἑρμῆ, φύλασσε· κάρτα δ' ὢν ἐπώνυμος πομπαῖος ἴσθι. De quo epitheto Mercurii v. Thes. vol. 6 p. 1458.

πομπή *missio, missus*. Ag. 747 πομπᾷ Διὸς ξενίου. ‖ *comitatus*. Eum. 1034 ὑπ' εὔφρονι πομπᾷ. [‖ *iter*. Sept. 613 θρασυστόμοισιν ἀνδράσι φρενῶν βίᾳ τείνουσι πομπὴν τὴν μακρὰν πάλιν μολεῖν.] Ag. 127 Ἀτρεΐδας μαχίμους ἐδάη λαγοδαίτας πομπᾶς ἀρχούς. Sic Karstenus pro πομπάς τ' ἀρχᾶς (ἀρχούς apogr.).

πόμπιμος active dictum *qui mittere* s. *transmittere potest, mittens*. Sept. 371 διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν. 855 ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν πίτυλον. ‖ Passive *qui mitti* s. *transmitti potest, missus*. Ag. 301 φρουρὰ προσαιθρίζουσα πόμπιμον φλόγα. Nam sic ex Hesychio correxi interpolatam quae in M est scripturam φρουρὰ πλέον κάουσα τῶν εἰρημένων: de qua s. v. προσαιθρίζω dicetur. Post φλόγα Meinekius Philol. vol. 20 p. 72. addi volebat versum sine nomiue poetae servatum ab Aeliano V. H. 13, 1. ᾄσσουσα (legitur διᾴττουσα, quod correxit Cobetus Mnem. 7 p. 224, nisi quod ἄττουσα scripsit) δ' ἐξέλαμψεν ἀστραπῆς δίκην inseri volebat, refutatus ab Weckleinio in Ritschelii Museo Rhen. novo vol. 28 p. 696. Est haud dubie alius poetae versus, de Diana dictus, ut ex verbis Aeliani colligi potest.

πομπός *missor*. Pers. 626 αἰτησόμεθα φθιμένων πομποὺς εὔφρονας εἶναι κατὰ γαίας. Ch. 147 ἡμῖν δὲ πομπὸς ἴσθι τῶν ἐσθλῶν ἄνω. [Ag. 124 πομπούς male pro πομπᾶς: v. πομπή.] ‖ *comes*. Ch. 86 ἐπεὶ πάρεστε τῆσδε προστροπῆς ἐμοὶ πομποί. ‖ *nuntius*. Ag. 299 ἤγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός.

πονέω *laboro, operam do*. Pr. 44 τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην. 342 μηδὲν πόνει, μάτην γὰρ οὐδὲν ὠφελῶν ἐμοὶ πονήσεις, εἴ τι καὶ πονεῖν θέλεις. Ag. 1550 τίς δ' ἐπιτύμβιος αἶνος ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ — πονήσει; Fr. 232 Αἰτναῖός ἐστι κανθαρος βίᾳ πονῶν. Sic correxi pro πόνων, quod est ap. schol. Arist. Pac. 73. ‖ De malis quibus quis laborat Pers. 484 δίψῃ πονοῦντες. 682 τίνα πόλις πονεῖ πόνον; Ch. 919 μὴ 'λεγχε τὸν πονοῦντ' ἔσω καθημένη. Fr. 306 τῷ πονοῦντι δ' ἐκ θεῶν ὀφείλεται τέκνωμα τοῦ πόνου κλέος.

πονηρός *malus*. Ch. 1045 μήτ' ἐπιζευχθῇς στόμα φήμαις πονηραῖς. Fr. 86 βίου πονηροῦ θάνατος εὐκλεέστερος. 395 ζόης πονηρᾶς θάνατος εὐπορώτερος.

πόνος *labor, aerumna*. Pr. 75 πέπρακται τοὖργον οὐ μακρῷ πόνῳ. Sept. 995 A. ἰὼ πόνος. I. ἰὼ κακά. Pers. 327 πλεῖστον πόνον ἐχθροῖς παρασχών. 509 Θρῄκην περάσαντες μόγις πολλῷ πόνῳ. 668 τίνα πόλις πονεῖ πόνον; Ag. 180 μνησιπήμων πόνος. 330 νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος. 567 παροίχεται πόνος. 805 εὔφρων τις πόνος εὖ τελέσασι. 1215 δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος. Ch. 466 ὦ πόνος ἐγγενής. Eum. 79 τόνδε βουκολούμενος πόνον. 127 ὕπνος πόνος τε κύριοι συνωμόται. 132 μέριμναν οὔποτ' ἐκλιπὼν πόνου. 133 μή σε νικάτω πόνος. 276 σὺ δ' οὖν δίωκε καὶ πόνον πλέον τίθου, ubi πόνου scribendum videri dixi s. v. πλείων. 556 λαῖφος ὅταν λάβῃ πόνος θραυομένας κεραίας. [771 ὡς αὐτοῖσι μεταμέλῃ πόνος.] Suppl. 328 πόνου δ' ἴδοις ἂν οὐδαμοῦ ταυτὸν πτερόν. 506 σημεῖον πόνου. 1006 πολὺς πόνος. Fr. 239 πόνου πλουτοῦντα. 306 τέκνωμα τοῦ πόνου κλέος. 310 πόνου γὰρ ἄκρον οὐκ ἔχει χρόνος. Pr. 46 πόνων γάρ — τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη. 66 σῶν ὑπερστένω πόνων. 84 τί σοι οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλῆσαι πόνων; 118 πόνων ἐμῶν θεωρός. 183 πᾶ ποτε τῶνδε πόνων χρή σε τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν; 267 αὐτὸς ηὑρόμην πόνους. 283 τοὺς σοὺς δὲ πόνους χρῄζω διὰ παντὸς ἀκοῦσαι. 298 πόνων ἐμῶν ἥκεις ἐπόπτης; 326 339 τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων. 425 ἐν πόνοις δαμέντ' ἀδαμαντοδέτοις. 615 τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους. 684 ὅ τι λοιπὸν πόνων. 749 τῶν πάντων πόνων ἀπηλλάγην. 776 μηδὲ σαυτῆς ἐκμαθεῖν ζήτει πόνους. 780 πόνων τὰ λοιπά. 872 πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμὲ λύσει. 900 δυσπλάνοις Ἥρας ἀλατείαις πόνων. 931 δυσλοφωτέρους πόνους. 1027 διάδοχος τῶν σῶν πόνων. Sept. 740 ὦ πόνοι δόμων νέοι. 851 πόνοι δόμων (πόνσι πόνων δόμων M) ἐφέστιοι. 952 ἰὼ πολλοῖς ἐπανθίσαντες πόνοισι γενεάν. Ag. 1 τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων. 20 εὐτυχὴς γένοιτ' ἀπαλλαγὴ πόνων. 354 χάρις γὰρ οὐκ ἄτιμος εἴργασται πόνων. 1167 ἰὼ πόνοι πόνοι πόλεος ὀλομένας. Ch. 371 τῶνδε πόνων ἄπειρον. 623 ἐπεὶ δ' ἐπεμνησάμαν ἀμειλίχων πόνων. 670 πόνων θελκτηρία στρωμνή. Eum. 59 μὴ μεταστένειν πόνων. 83 ὥστ' ἐς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξαι πόνων. Suppl. 51 τῶν πρόσθε πόνων μνασαμένα. 126 δυσάγκριτοι πόνοι. 562 μαινομένα πόνοις ἀτίμοις. 830 ὁρῶ τάδε φροίμια — πόνων. Fr. 166 τῶνδε βούλευτις πόνων. 194 πόνων ἐκδέκτορα. 306 b verbis metro solutis ἐκ τῶν πόνων τίκτεσθαι ἀρετὰς βροτοῖς. 382 οἵ τοι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἰάματα. ‖ *res labore effecta, parta*. Fr. 372 ὑψηλὸν — τεκτόνων πόνων. Ag. 54 δεμνιοτήρη πόνον ὀρταλίχων ὀλέ-

σαντες. Pers. 751 πολὺς πλούτου πόνος ουμός, ubi probabilius est πόρος, quod est in apogr. Ch. 137 ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα. Fr. 137 κριθέντων φαρμάκων πολὺς πόνος.

ποντίζω *submergo*. Ag. 1013 οὐδ' ἐπόντισε σκάφος.

πόντιος *marinus*. Pr. 89 ποντίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα. 431 βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων. 582 ποντίοις δάκεσι δὸς βοράν. 839 πόντιος μυχός. Sept. 210 ποντίῳ πρὸς κύματι. 942 ὁ πόντιος ξεῖνος ἐκ πυρὸς συθεὶς θηκτὸς σίδαρος. Pers. 111 πόντιον ἄλσος. 449 ποντίας ἀκτῆς ἔπι. 554 βαρίδεσσι ποντίαις. 906 δμαθέντες μεγάλως πλαγαῖσι ποντίαισιν. 1037 ἄταισι ποντίαισιν. Ag. 667 Ἅιδην πόντιον πεφευγότες. Ch. 586 πόντιαί τ' ἀγκάλαι. Eum. 904 γῆθεν ἔκ τε ποντίας δρόσου. Fr. 270 ἄκανθα ποντίου βοσκήματος. ‖ Γλαῦκος πόντιος inscripta fuit Aeschyli fabula fr. 23—31.

ποντομέδων *maris imperium tenens*. Sept. 130 de Neptuno ὅ θ' ἵππιος ποντομέδων ἄναξ.

πόντονδε *in mare*. Suppl. 34 πέμψατε πόντονδε.

πόντος *mare*. Pr. 726 τραχεῖα πόντου Σαλμυδησία γνάθος. 792 πόντου περῶσα φλοῖσβον. 1048 κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθίῳ συγχώσειεν. 1088 ξυντετάρακται δ' αἰθὴρ πόντῳ. Pers. 72 ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου. Ag. 286 πόντον ὥστε νωτίσαι. 565 εὖτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς κοίταις ἀκύμων νηνέμοις εὕδοι πεσών. 1200 πόντου πέραν τραφεῖσαν. Eum. 77 ὑπέρ τε πόντον καὶ περιρρύτας πόλεις. 250 ὑπέρ τε πόντον ἀπτέροις ποτήμασιν ἦλθον. Suppl. 1007 ὧν πολὺς πόνος, πολὺς δὲ πόντος οὕνεκ' ἠρόθη δορί. Fr. 150 δελφινοφόρον πόντου πεδίον διαμειψάμεναι.

πόπαξ *popax*, exclamatio indignantis. Eum. 143 ἰοὺ ἰοὺ πόπαξ, ἐπάθομεν, φίλαι, πάθος δυσαχές. Interiectio nusquam alibi lecta neque ab grammaticis memorata. Simile est πύππαξ.

πόποι exclamatio dolentis, de qua v. testimonia grammaticorum et exempla poetarum in Thes. vol. 6 p. 1479. [Pers. 560 πόποι et Ag. 1072 1076 ποποῖ vitiose pro τοτοῖ: v. s. v. ὀτοτοῖ.] Ag. 1100 ἰὼ πόποι. (πόποῖ duplici accentu M) τί ποτε μήδεται; Pr. 575 ἰὼ ἰὼ πόποι. Pers. 731 ὦ πόποι κεδνῆς ἀρωγῆς. 852 diphthongo ante vocalem correpta, ὦ πόποι, ἦ μεγάλας —. Eum. 146 ἐπάθομεν πάθος δυσαχές, ὦ πόποι, ἄφερτον κακόν, cum hiatu in fine dochmii.

πορεία *iter*. Pr. 733 ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας τῆς σῆς πορείας. 823 τὸ πᾶν πορείας ἧδε τέρμ' ἀκήκοεν. 841 τῆς σῆς πορείας μνῆμα.

πορεῖν (infinitivus aoristi ἔπορον) *praebere, exhibere*. Pr. 108 θνητοῖς γὰρ γέρα πορών. 616 οὔκουν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί; 631 μοῖραν δ' ἡδονῆς κἀμοὶ πόρε. 934 ἀλλ' ἆθλον ἂν σοι τοῦδ' ἔτ' ἀλγίω πόροι. 946 ἐφημέροις πορόντα τιμάς. Sept. 738 τίς ἂν καθαρμοὺς πόροι; Eum. 489 ὅρκον πορόντας μηδὲν ἔκδικον φράσειν (sic Marklandus pro φρεσίν). πορόντας pro περῶντας restituit Hermannus legitque scholiasta, qui per διδόντας explicat.

πόρευμα *itio*. De locis in quibus homines viam faciunt Eum. 239 προστετριμμένον τε πρὸς ἄλλοισιν οἴκοις καὶ πορεύμασιν βροτῶν.

πορεύομαι *proficiscor, eo*. Pr. 570 ὁ δὲ πορεύεται δόλιον ὄμμ' ἔχων.

πορευτός *migrans*. Ag. 287 ἰσχὺς πορευτοῦ λαμπάδος.

πορθέω *devasto, diripio*. Sept. 583 πόλιν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς πορθεῖν. 194 αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα. Ch. 691 κατ' ἄκρας εἶπας ὡς πορθούμεθα. Suppl. 443 χρημάτων μὲν ἐκ δόμων πορθουμένων. Ag. 278 ποίου χρόνου δὲ καὶ πεπόρθηται πόλις; 591 Τροίαν νῦν πεπορθῆσθαι δοκεῖς;

πορθήτωρ *vastator*. Ag. 907 τὸν σὸν πόδ', ὦναξ, Ἰλίου πορθήτορα. Ch. 974 πατροκτόνους τε δωμάτων πορθήτορας.

πόρθμευμα *transvectio*. Ag. 1558 πατέρ' ἀντιάσασα πρὸς ὠκύπορον πόρθμευμ' ἀχέων. Cicero Tusc. 1, 5 *transvectio Acheruntis*.

πορθμεύω *perfero*. Ch. 685 ἐφετμὰς τάσδε πόρθμευσον πάλιν.

πορθμός *fretum*. Pers. 69 πορθμὸν ἀμείψας Ἀθαμαντίδος Ἕλλας. 722 μηχαναῖς ἔζευξεν Ἕλλης πορθμόν. 799 περᾷ τὸν Ἕλλης πορθμόν. Ag. 307 Σαρωνικοῦ πορθμοῦ κάτοπτον πρῶνα.

πόριμος *praebens*. Pr. 904 ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα πόριμος. In apographis multis εἰς ἄπορα ex glossemate.

πόρος *transitus, traiectus*. Pers. 722 μηχαναῖς ἔζευξεν Ἕλλης πορθμόν, ὥστ' ἔχειν πόρον. ‖ *via*. Pr. 281 αἰθέρα θ' ἁγνὸν πόρον οἰωνῶν. Sept. 546 μακρᾶς κελεύθου — πόρον. Ag. 910 πορφυρόστρωτος πόρος. 921 μηδ' εἵμασι στρώσασ' ἐπίφθονον πόρον τίθει. [Eum. 770 ὁδοὺς ἀθύμους καὶ παρόρνιθας πόρους τιθέντες.] Suppl. 93 δαυλοὶ γὰρ πραπίδων δάσκιοί τε τείνουσιν πόροι. ‖ De via maritima, *vadum, fretum*. Suppl. 545 πόρον κυματίαν ὁρίζει. 844 ἁλμήεντα πόρον. Fr. 66 πολὺν οἰδματόεντ' αὐρίδρομον πόρον. Pers. 367 ἔκπλους φυλάσσειν καὶ πόρους ἁλιρρόθους. 453 φίλους δ' ὑπεκσῴζοιεν ἐναλίων πόρων. 501 περᾷ κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον. 505 ἡλίου κύκλος μέσον πόρον διῆκε. 747 καὶ πόρον μετερρύθμιζε. 875 Ἕλλας τ' ἀμφὶ πόρον πλατύν. Pr. 531 παρ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἄσβεστον πόρον. De fluvio Pr. 806 ἀμφὶ νᾶμα Πλούτωνος πόρου. Sept. 378 πόρον δ' Ἰσμηνὸν οὐκ ἐᾷ περᾶν. Pers. 493 ἐπ' Ἀξίου πόρον. 863 πόρον οὐ διαβὰς Ἅλυος ποταμοῖο. Ch. 366 παρὰ Σκαμάνδρου πόρον. 72 πόροι τε πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ βαίνοντες. Eum. 293 Τρίτωνος ἀμφὶ χεῦμα γενεθλίου πόρου. 452 ῥυτοῖς πόροις. ‖ *ratio excogitata aliquid efficiendi vel se expediendi, exitus*. Pr. 59 δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους, ubi πόρον M: sed πόρους ap. Dionys. A. R. 7, 36 aliosque in annotatione indicatos. 111 διδάσκαλος τέχνης πάσης βροτοῖς πέφηνε καὶ μέγας πόρος. 477 οἵας τέχνας τε καὶ πόρους ἐμησάμην. Suppl. 806 τίν' ἂν πόρον τέμνοιν γάμου λυτῆρα; ‖ De opibus Pers. 751 πολὺς πλούτου πόρος, ut ex apogr. nunc legitur pro πόνος.

πορπάω *affigo*. Pr. 61 καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς. Littera α quum producatur, manifestum est praesens non esse πορπάζω, sed πορπάω, unde aoristus πορπῆσαι. Sed tragici formam Doricam videntur praetulisse, ut πόρπαμα, non πόρπημα dixit Euripides: v. Thes. vol. 6 p. 1501. De quo genere in universum dixit Lobeck. ad. Phryn. p. 205, cuius exemplis fortasse addendum αὔδασον in trimetro Euripidis Phoen. 125.

πορσύνω *paro*. Ch. 911 καὶ τόνδε τοίνυν Μοῖρ' ἐπόρσυνεν μόρον. Ag. 1374 ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσυνῶν. Suppl. 522 ταῦτα πορσυνῶν ἐλεύ-

σομαι. Forma media Pers. 375 δεῖπνόν τ' ἐπορσύνοντο, *sibi parabant.* Passivum Ag. 1251 τίνος πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄχος πορσύνεται; Pers. 267 Ch. 1041 ἐπορσύνθη κακά.

πόρτις *iuvencus.* Suppl. 42 Δῖον πόρτιν. 313 ὁ Δῖος πόρτις.

πορφύρα *purpura.* Ag. 959 τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον κηκῖδα. ‖ πορφύραι *tapetes purpurei.* Ag. 957 πορφύρας πατῶν.

πορφύρεος *purpureus.* Pers. 317 ἀμείβων χρῶτα πορφυρέᾳ βαφῇ, ubi Porsonus recte πορφυρᾷ.

πορφυροειδής *purpureus.* Suppl. 529 λίμνᾳ δ' ἔμβαλε πορφυροειδεῖ τὰν μελανόζυγ' ἄταν. Sic Eur. Tro. 124 πορφυροειδέα ἅλα mare nigricans dixit.

πορφυρόστρωτος *purpureis tapetibus stratus.* Ag. 910 γενέσθω πορφυρόστρωτος πόρος.

Ποσειδῶν *Neptunus.* Pr. 925 τρίαιναν, αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος. Eum. 27 Ποσειδῶνος κράτος. Forma Dorica Sept. 133 ποντομέδων ἄναξ ἰχθυβόλῳ μαχανᾷ Ποσειδᾶν. 310 Ποσειδᾶν ὁ γαιάοχος. Nam hic rectus est accentus, non quod editores scripserunt Ποσείδαν: v. H. L. Ahrens in Philologo vol. 23 p. 17.

πόσις *maritus.* Sept. 930 παῖδα τὸν αὐτᾶς πόσιν αὐτᾷ θεμένα. Pers. 221 σὸν πόσιν Δαρεῖον. Ag. 600 τὸν ἐμὸν αἰδοῖον πόσιν. 604 τοῦτ' ἀπάγγειλον πόσει. 1108 τὸν ὁμοδέμνιον πόσιν. 1405 Ἀγαμέμνων, ἐμὸς πόσις.

πόσις *potio.* Ch. 578 ἄκρατον αἷμα πίεται τρίτην πόσιν.

πόσος *quantus?* Pers. 334 πόσον τι (sic Turnebus pro δή) πλῆθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων;

ποταίνιος *novus, improvisus.* Pr. 102 οὐδέ μοι ποταίνιον πῆμ' οὐδὲν ἥξει. Sept. 239 ποταίνιον κλύουσα πάταγον ἄμμιγα, ubi ποτίφατον κλύουσα πάταγον ἀναμίξ correxit Heimsoethius, ut postulat metrum versus strophici. ‖ *recens.* Ch. 1055 ποταίνιον γὰρ αἷμά σοι χεροῖν ἔτι. Eum. 282 ποταίνιον γὰρ ὂν πρὸς ἑστίᾳ θεοῦ Φοίβου καθαρμοῖς ἠλάθη χοιροκτόνοις.

ποτάμιος *fluvialis.* Sept. 392 βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις.

ποταμός *fluvius.* Pr. 89 ποταμῶν τε πηγαί. 368 ἔνθεν ἐκραγήσονταί ποτε ποταμοὶ πυρός. 434 παγαί θ' ἁγνορύτων ποταμῶν. 717 ἥξεις δ' Ὑβριστὴν ποταμόν. 720 ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος. 809 ἔνθα ποταμὸς Αἰθίοψ. Pers. 864 πόρον οὐ διαβὰς Ἅλυος ποταμοῖο. Suppl. 63 ἀπὸ χώρων ποταμῶν τ' εἰργομένα, ubi suspectum est ποταμῶν τ', pro quo ποθ' ἑῶν conieci. χλωρῶν πετάλων ἐγρομένα Hermannus, quod expresserat H. Vossius in interpretatione Germanica "*von des Hains Schatten gescheucht*". 469 κακῶν δὲ πλῆθος ποταμὸς ὣς ἐπέρχεται. 553 γᾶς ποταμοὺς ἀενάους. 1027 ποταμοὺς δ' οἳ διὰ χώρας θελεμὸν πῶμα χέουσιν. Fr. 142 ποταμοῦ Καΐκου χαῖρε πρῶτος ὀργεών. 170 Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ. 243 Σπερχειὲ ποταμέ. 378 ἄνω ποταμῶν, locutio proverbialis ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία γινομένων, ut annotavit Hesychius.

ποτανός *volucer.* Ag. 394 διώκει παῖς ποτανὸν ὄρνιν. Est forma Dorica pro ποτηνός, cuius de usu apud tragicos dixi in Thes. vol. 6 p. 1531.

ποτάομαι (forma poetica pro πέτομαι) *volo.* Sept. 84 βοὰ ποτᾶται. Ag. 576 ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτωμένοις. 977 δεῖμα προστατήριον καρδίας τερασκόπου ποτᾶται. Ch. 390 τί γὰρ κεύθω φρενὸς οἷον ἔμπας ποτᾶται; Suppl. 656 ἐκ στομάτων ποτάσθω φιλότιμος εὐχά. Fr. 270 ἐρῳδιὸς γὰρ ὑψόθεν ποτώμενος. Improprie Pers. 669 Στυγία γάρ τις ἐπ' ἀχλὺς πεπόταται. Eum. 378 τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεπόταται.

πότε *quando?* Sept. 102 εἰ μὴ νῦν, πότ' ἀμφὶ λιτάν' ἕξομεν; Sic Prienus pro πότ' εἰ μὴ νῦν. Ch. 394 πότ' ἂν ἀμφιθαλὴς Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι; 720 πότε δὴ στομάτων δείξομεν ἰσχύν;

ποτέ (encliticum) *aliquando, unquam.* Dicitur de rebus vel futuris vel praeteritis. Pr. 68 ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτε. 189 μαλακογνώμων ἔσται ποθ', ὅταν —. 192 εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα σπεύδων σπεύδοντί ποθ' ἥξει. 296 οὐ γάρ ποτ' ἐρεῖς. 340 κοὐδαμῇ λήξω ποτέ. 367 ἔνθεν ἐκραγήσονταί ποτε ποταμοί. 724 αἳ Θεμίσκυράν ποτε κατοικιοῦσιν. 757 ἦ γάρ ποτ' ἔστιν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία; 764 γαμεῖ γάμον τοιοῦτον, ᾧ ποτ' ἀσχαλεῖ. 797 ἃς οὔθ' ἥλιος προσδέρκεται ἀκτῖσιν οὔθ' ἡ νύκτερος μήνη ποτέ. 999 τόλμησόν ποτε. 1035 μηδ' αὐθαδίαν εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτέ. 1073 μηδέ ποτ' εἴπητε. Sept. 15 τιμὰς μὴ 'ξαλειφθῆναί ποτε. 108 ἔπιδε πόλιν, τεάν ἄν ποτ' εὐφιλήταν ἔθου. 455 πρὶν — δορί ποτ' ἐκλαπάξαι. 789 καί σφε σιδαρονόμῳ διὰ χερί ποτε λαχεῖν χρήματα. Pers. 652 οὐδὲ γὰρ ἄνδρας ποτ' ἀπώλλυ. Ag. 506 οὐ γάρ ποτ' ηὔχουν. 1031 οὐδὲν ἐπελπομένα ποτὲ καίριον ἐκτολυπεύσειν. 1040 καὶ παῖδα γάρ τοι φασὶν Ἀλκμήνης ποτὲ πραθέντα τλῆναι. Ch. 267 οὓς ἴδοιμ' ἐγώ ποτε θανόντας. 775 τροπαίαν Ζεὺς κακῶν θήσει ποτέ. 895 θανόντα δ' οὔτι μὴ προδῷς ποτέ. [987 ὡς ἂν παρῇ μοι μαρτὺς ἐν δίκῃ ποτέ.] Eum. 50 εἶδόν ποτ' ἤδη Φινέως γεγραμμένας δεῖπνον φερούσας. 70 αἷς οὐ μίγνυται θεῶν τις, οὐδ' ἄνθρωπος, οὐδὲ θὴρ ποτέ. 225 τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον οὔ τι μὴ λίπω ποτέ. Suppl. 171 τὸν αὐτός ποτ' ἔκτισεν γόνῳ. 270 μνήμην ποτ' ἀντίμισθον ηὗρετ' ἐν λιταῖς. 291 κληδοῦχον Ἥρας φασὶ δωμάτων ποτὲ Ἰὼ γενέσθαι. 392 μή τί ποτ' οὖν γενοίμαν ὑποχείριος. 731 ἀλκῆς λαθέσθαι τῆσδε μηδαμῶς ποτέ. Fr. 179 ὅδ' ἐστίν, ὅς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος — ἔρριψεν.

In sententiis interrogativis, ut Latinum *tandem,* Pr. 99 πῇ ποτε μόχθων χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι; 124 τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω; 183 πᾷ ποτε τῶνδε πόνων χρή σε τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν; 577 τί ποτέ μ', ὦ Κρόνιε παῖ, τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας εὑρὼν ἁμαρτοῦσαν ἐν πημοσύναις; Ag. 681 τίς ποτ' ὠνόμαζεν ὧδ' ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως; 1087 ποῖ ποτ' ἤγαγές με; 1100 τί ποτε μήδεται; 1341 τίς ποτ' ἂν εὔξαιτο —; ubi ποτ' addidit H. L. Ahrensius. 1491 1515 τί ποτ' εἴπω; Ch. 10 τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις στείχει; 169 τίνος ποτ' ἀνδρός; Eum. 408 τίνες ποτ' ἐστέ; Suppl. 1046 τί ποτ' εὔπλοιαν ἔπραξαν; Fr. 57 τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις; 131 τί ποτ' — οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; ‖ τί ποτε tragici epicorum exemplo in unam vocem metri causa contraxerunt: quod ex apogr. restitutum Pers. 555 τίπτε Δαριὰν μὲν οὕτω τότ' ἀβλαβὴς ἐπῆν τόξαρχος πολιήταις; ubi τί ποτε M, ut ap. Soph. Ph. 1089 τί ποτ' αὖ in codice scriptum est pro τίπτ' αὖ. Alterum Aeschyli exemplum est Ag. 975 τίπτε μοι τόδ' ἐμπέδως —; Tertium Pers. 532 restituendum esse conieci (in Philologo vol. 13 p. 467) ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τίπτε σὺ Περσῶν — ἄστυ τὸ Σούσων — πένθει δνοφερῷ

κατέκρυψας; ubi in M est βασιλεῦ νῦν περσῶν. || Cum pronomine relativo ὅστις ποτέ *quisquis tandem* Ag. 160 Ζεύς, ὅστις ποτ' ἐστίν. || Cum οὐδείς 1139 οὐδέν ποτ' εἰ μὴ ξυνθανουμένην. Ch. 16 οὐδέν ποτ' ἄλλο. || πρίν ποτε Suppl. 38 πρίν ποτε λέκτρων — ἐπιβῆναι. Aliorum exempla v. in Thes. vol. 6 p. 1529.

Cum μή et οὐ compositum unum efficit vocabulum μήποτε et οὔποτε, de quibus s. h. v. dictum est.

πότερα *num?* Sept. 93 πότερα δῆτ' ἐγὼ ποτιπέσω βρέτη δαιμόνων; Pers. 239 πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χερῶν αὐτοῖς πρέπει; Ag. 274 πότερα δ' ὀνείρων φάσματ' εὐπιθῆ σέβεις; 630 πότερα γὰρ αὐτοῦ ζῶντος ἢ τεθνηκότος φάτις πρὸς ἄλλων ναυτίλων ἐκλῄζετο; Ch. 13 πότερα δόμοισι πῆμα προσκυρεῖ νέον, ἢ — ἐπεικάσας τύχω; 87 πότερα λέγουσα παρὰ φίλης φίλῳ φέρειν; 120 πότερα δικαστὴν ἢ δικηφόρον λέγεις; Suppl. 335 πότερα κατ' ἔχθραν ἢ τὸ μὴ θέμις λέγεις; Fr. 315 πότερα γυνή τις Αἰθίοψ φανήσεται; ubi tribrachum πότερα anapaesto praetulit πότερον.

πότερον *num?* Sept. 825 πότερον χαίρω — ἢ τοὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας ἀτέκνους κλαύσω πολεμάρχους; Pers. 147 πότερον τόξου ῥῦμα τὸ νικῶν ἢ δορικράνου λόγχης ἰσχὺς κεκράτηκεν; 351 τίνες κατῆρξαν, πότερον Ἕλληνες, μάχης ἢ παῖς ἐμός; Ag. 626 πότερον ἀναχθεὶς ἐμφανῶς ἐξ Ἰλίου ἢ χεῖμα κοινὸν ἄχθος ἥρπασε στρατοῦ; Suppl. 247 ἐγὼ δὲ πρός σε πότερον ὡς ἔτην λέγω ἢ τηρὸν ἱεροῦ ῥάβδον;

πότημα *volatus*. Eum. 250 ὑπέρ τε πόντον ἀπτέροις ποτήμασιν ἦλθον. Sic scripsi pro πωτήμασιν. Nam ποτᾶσθαι tragici dixerunt, non πωτᾶσθαι, neque apparet quid Aeschylum movere potuerit ut sine ulla metri necessitate ab usu communi discederet.

ποτί pro πρός (in praepositione simplici et verbis pluribus cum ea compositis) *ad*. Sept. 275 τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους — στείχουσιν. 346 ποτὶ πτόλιν δ' ὀρκάνα πυργῶτις. ubi πτόλιν metri causa delevit Hermannus. Ag. 725 φαιδρωπὸς ποτὶ χεῖρα. Eum. 79 μολὼν δὲ Παλλάδος ποτὶ πτόλιν.

ποτινίσσομαι (pro προσνίσσομαι) *adeo*. Pr. 530 θεοὺς ὁσίαις θοίναις ποτινισσομένα.

ποτιπίπτω (pro προσπίπτω) *accido*. De supplicantibus Sept. 96 πότερα δῆτ' ἐγὼ ποτιπέσω βρέτη δαιμόνων; Similia v. in Thes. vol. 6 p. 1986.

ποτιτρόπαιος (pro προστρόπαιος) *supplex*. Suppl. 362 ποτιτρόπαιον αἰδόμενος. || *qui piaculum sibi contraxit, consceleratus*. Eum. 176 ποτιτρόπαιος ὤν. Cf. προστρόπαιος.

ποτίφατος (pro πρόσφατος). V. ποταίνιος.

ποτιχρίμπτομαι (forma poetica pro προσχρίμπτομαι) *appropinquo*. Sept. 83 ὅπλων κτύπος ποτιχρίμπτεται. Sic correxi litteras in M traditas οπλοκτύποσ τί χρίμπτεται, de quo pluribus dixi in Praef. editionis Lips. quintae p. XXXV et in Philologo vol. 16 p. 293. 294. In apographis plerisque est ὠτὶ (vel ὠσί) χρίμπτεται, quod correctoris alicuius inventum scholiasta secutus est, qui explicat ποιεῖ — προσπελάζειν τὸν ἦχον τοῖς ὠσίν.

πότμος *sors, fatum, fortuna*. Sept. 899 διχόφρονι πότμῳ. Pers. 709 ὦ βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον εὐτυχεῖ πότμῳ. Ag. 762 οἴκων γὰρ εὐθυδίκων καλλίπαις πότμος ἀεί. 1005 πότμος εὐθυπορῶν. Fr. 117 αὐτορέγμονος πότμου. 155 οὐμὸς δὲ πότμος οὐρανῷ κυρῶν ἄνω. Sic Porsonus correxit quod ap. Plutarchum Mor. p. 603 legitur θυμὸς δέ ποθ' ἁμός.

πότνια *verenda, venerabilis*, dearum epitheton Sept. 152 ὦ πότνι' Ἥρα. 887. Eum. 951 πότνι' Ἐρινύς. Sept. 976 987 πότνιά τ' Οἰδίπου σκιὰ μέλαιν' Ἐρινύς. Ch. 722 ὦ πότνια χθὼν καὶ πότνι' ἀκτὴ χώματος.

Ποτνιαί *Potniae*, oppidi Boeotiae nomen est, de quo v. Thes. vol. 6 p. 1535, cuius adiectivum gentile est Ποτνιεύς *Potniensis*: ut Γλαῦκος Ποτνιεύς inscripta fuit Aeschyli fabula fr. 32—39. || Femininum Ποτνιάς fr. 171 ἔνθα συμβολὰς τριῶν κελεύθων Ποτνιάδων ἠμείβομεν.

ποτόν *potus*. Pers. 615 ποτὸν παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε. [Eum. 698 οὔποθ' εὑρήσεις ποτόν]. Ag. 1260 ὡς δὲ φάρμακον τεύχουσα κἀμοῦ μνῆστιν ἐνθήσει κότῳ, ubi ποτῷ Auratus, κύτει Scaliger. || *lympha*. Pers. 487 Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ. Ag. 1157 ἰὼ Σκαμάνδρου πάτριον ποτόν.

ποτός *potulentus*. Ag. 1408 τί κακὸν — χθονοτρεφὲς ἐδανὸν ἢ ποτόν.

ποῦ (interrogativum) *ubi?* Pr. 545 ποῦ τίς ἀλκά; Sept. 1002 ποῦ σφε θήσομεν χθονός; Pers. 231 ποῦ τὰς Ἀθήνας φασὶν ἱδρῦσθαι χθονός; 479 ποῦ τάσδ' ἔλειπες; 955 ποῦ δὲ φίλων ἄλλος ὄχλος; ποῦ δὲ σοὶ παραστάται; 966 ποῦ δέ σοι Φαρνοῦχος; 968 ποῦ δὲ Σευάλκης ἄναξ; Ch. 900 ποῦ δὴ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα; 916 ποῦ δῆθ' ὁ τῖμος, ὅντιν' ἀντεδεξάμην; Eum. 422 ποῦ τὸ (sic Arnaldus pro τοῦτο) τέρμα τῆς φυγῆς; 427 ποῦ γὰρ τοσοῦτο κέντρον ὡς μητροκτονεῖν; Suppl. 505 ποῦ θράσος νέμεις ἐμοί; Fr. 184 ποῦ μοι τὰ πολλὰ δῶρα κἀκροθίνια; ποῦ χρυσότευκτα κἀργυρᾶ σκυφώματα; 224 λεοντοβάμων ποῦ σκάφη χαλκήλατος; 19 ποῦ δ' ἐστὶν Ἀργοῦς ἱρὸν αὐδῆεν ξύλον;

πού (encliticum) *alicubi, nescio ubi*. Suppl. 778 κελαινὸν εἴ τι κεθθός ἐστί που. Eum. 252 καὶ νῦν ὅδ' ἐνθάδ' ἔστι που καταπτακών. Pr. 1060 μετά που χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε τόπων, ubi aptius est ποι, quod est in apogr. || De statu rerum *aliqua parte, aliquo modo, fortasse*. Pr. 247 μή πού τι προὔβης τῶνδε καὶ περαιτέρω. 521 ἦ πού τι σεμνόν ἐστιν ὃ ξυναμπέχεις. 743 τί που δράσεις, ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνῃ κακά; 822 μέμνησαι δέ που. 1064 οὐ γὰρ δὴ που τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος. Sept. 514 κοὔπω τις εἶδε Ζῆνά που νικώμενον, ubi recte Elmsleius του. Pers. 724 γνώμης δέ πού τις δαιμόνων ξυνήψατο. 740 ἐγὼ δέ που διὰ μακροῦ χρόνου τάδ' ηὔχουν ἐκτελευτῆσαι θεούς. Ag. 182 δαιμόνων δέ που χάρις. 520 εἴ που πάλαι, φαιδροῖσι καὶ νῦν ὄμμασι δέξασθε κόσμῳ βασιλέα. 711 μέγα που στένει. 1646 Ὀρέστης ἆρά που βλέπει φάος; Suppl. 400 εἴ πού τι μὴ τοῖον τύχοι.

πούς [in codicibus interdum ποῦς scriptum contra regulam Herodiani περὶ μον. λέξ. p. 14. extr. et Apollonii de adverbio p. 544, 31 aliorumque grammaticorum, de quibus v. Thes. vol. 6 p. 1540.] *pes*, numero singulari apud Graecos pariter ac Latinos pro duali vel plurali posito. Pr. 279 ἐλαφρῷ ποδὶ κραιπνόσυτον θᾶκον προλιποῦσα. Sept. 371 διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν, ubi ποδοῖν restitui. Pers. 95 τίς ὁ κραιπνῷ ποδὶ πηδήματος εὐπετοῦς ἀνάσσων; 163 μὴ μέγας πλοῦτος (δαίμων Heimsoethius) κονί-

σας οὖδας ἀντρέψῃ ποδὶ ὄλβον. 516 ὡς ἄγαν βαρὺς ποδοῖν ἐνήλω παντὶ Περσικῷ γένει. 660 κροκόβαπτον ποδὸς εὔμαριν ἀείρων. Ag. 907 μὴ χαμαὶ τιθεὶς τὸν σὸν πόδ', ὦναξ, Ἰλίου πορθήτορα. 945 ὑπαί τις ἀρβύλας λύοι τάχος, πρόδουλον ἔμβασιν ποδός. 948 ποσὶν φθείροντα πλοῦτον ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς. Ch. 182 εἰ τῆσδε χώρας μήποτε ψαύσει ποδί. 206 καὶ μὴν στίβοι γε — ποδῶν ὅμοιοι. 207 καὶ γὰρ δύ' ἐστὸν τώδε περιγραφὰ ποδοῖν. 676 ὥσπερ δεῦρ' ἀπεζύγην πόδας, (ubi πόδα restitui: nam huiusmodi in locutionibus singularis usitatus est, ut Sept. 374 σπουδῇ δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει πόδα et in locis infra allatis Pr. 263. Ch. 697.) 982 ποδοῖν ξυνωρίδα. Eum. 294 τίθησιν ὀρθὸν ἢ κατηρεφῆ πόδα. 370 καταφέρω ποδὸς ἀκμάν. 403 ὀρχησμοῖς τ' ἐπιφθόνοις ποδός. 403 ἔνθεν διώκουσ' ἦλθον ἄτρυτον πόδα. 541 μηδέ νιν — ἀθέῳ ποδὶ λὰξ ἀτίσῃς. Suppl. 32 πρὶν πόδα χέρσῳ τῇδ' ἐν ἀσώδει θεῖναι. [Suppl. 837 σοῦσθ' ἐπὶ βᾶριν ὅπως ποδῶν. quod schol. exp. ὅπως ἔχετε τάχους ποδῶν, quod sic dici non potuit. Usus loquendi postulat ὅπως τάχος, quod restituit Heimsoethius, ut ὅσον τάχιστα dictum est v. 883.] Fr. 330 ἔλα, δίωκ', ἀκμῆτι μαλκίων ποδί. 165 ἐκ ποδῶν δ' ἄνω ὑπέρχεται σπαραγμὸς εἰς ἄκρον κάρα. 224 καὶ νίπτρα δὴ χρὴ θεοφόρων ποδῶν φέρειν. 246 φαγέδαιναν, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός. 244 ὦ πούς, ἀφήσω σε. 248 ἔκφυσιν ποδὸς λαβών. Pr. 263 ὅστις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει. 712 πόδα χρίμπτουσα ῥαχίαισιν, ubi γύποδας M, πόδας Turnebus. V. s. v. ῥαχία.' Ch. 697 ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα. Eum. 165 φονολιβῆ θρόμβον περὶ πόδα.

πρᾶγμα *res*. Sept. 689 ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα κάρτ' ἐπισπέρχει θεός. Ag. 1351 καὶ πρᾶγμ' ἐλέγχειν ξὺν νεορρύτῳ ξίφει. 1535 δίκην δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θηγάνει βλάβης. Ch. 705 τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις. 872 ἀποσταθῶμεν πράγματος τελουμένου. Eum. 125 τί σοι πέπρακται πρᾶγμα πλὴν τεύχειν κακά; 278 ἐν δὲ τῷδε πράγματι φωνεῖν ἐτάχθην. 470 τὸ πρᾶγμα μεῖζον ἤ τις οἴεται τόδε βροτὸς δικάζειν. 482 ἐπεὶ δὲ πρᾶγμα δεῦρ' ἐπέσκηψεν τόδε. 488 διαιρεῖν τοῦτο πρᾶγμα. 477 μὴ τυχοῦσαι πράγματος νικηφόρου. 575 τί τοῦδέ σοι μέτεστι πράγματος; 584 γένοιτ' ἂν ὀρθῶς πράγματος διδάσκαλος. 630 διαιρεῖν τοῦδε πράγματος πέρι. Suppl. 91 εἰ κρανθῇ πρᾶγμα τέλειον. 356 εἴη δ' ἄνατον πρᾶγμα τοῦτ' ἀστοξένων. 725 πρὸς πρᾶγμ' ὁρώσας. Fr. 391 τοιοῦδε πράγματος θεωρὸς ὤν. Sept. 804 τί δ' ἐστὶ πρᾶγμα (πρᾶγος in apogr.) νεόκοτον πόλει πάλιν; Pr. 971 χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι. Sept. 41 αὐτὸς κατόπτης δ' εἰμ' ἐγὼ τῶν πραγμάτων. Pers. 714 διαπεπόρθηται τὰ Περσῶν πράγματα. Ag. 646 σωτηρίων δὲ πραγμάτων εὐάγγελον. 1327 ἰὼ βρότεια πράγματα. Ch. 246 θεωρὸς τῶνδε πραγμάτων (sic Robortellus pro πρηγμάτων) γενοῦ. Ch. 701 κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων. Eum. 715 αἱματηρὰ πράγματ' οὐ λαβὼν σέβεις. Suppl. 343 πραγμάτων κοινωνὸς ἦν. 468 καὶ πολλαχῇ γε δυσπάλαιστα πράγματα.

πρᾶγος *res*. Sept. 2 de re publica ὅστις φυλάσσει πρᾶγος ἐν πρύμνῃ πόλεως οἴακα νωμῶν. 599 ἐν παντὶ πράγει δ' ἔσθ' ὁμιλίας κακῆς κάκιον οὐδέν. 861 ἤκουσ' αἴδ' ἐπὶ πρᾶγος πικρόν. [804 τί δ' ἐστὶ πρᾶγμα νεόκοτον πόλει πάλιν; ubi in apographis est πρᾶγος.] Pers. 248 καὶ φέρει σαφές τι πρᾶγος ἐσθλὸν ἢ κακὸν κλύειν. Suppl. 233 ὅπως ἂν ὑμῖν πρᾶγος εὖ νικᾷ τόδε.

πρακτήριος *efficax*. Suppl. 523 πειθὼ δ' ἕποιτο καὶ τύχη πρακτήριος.

πράκτωρ *poenae exactor*, *ultor*, *vindex*. Ag. 111 πέμπει σὺν δορὶ δίκας πράκτορι θούριος ὄρνις Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν, ubi glossema δίκας duo expulit verba poetae, quae servavit Aristophanes Ran. 1288. πέμπει σύν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι, quanquam haec quoque scriptura levi vitio laborat. Nam quum versus antistrophicus dactylicus sit tetrameter catalecticus in disyllabum ideoque spondeo terminetur, non potest πράκτορι in stropha ab Aeschylo positum esse, qui scripserat πράκτωρ: quod si post dativos σὺν δορὶ καὶ χερί intactum reliquissent librarii, multo magis mirandum foret quam quod in πράκτορι mutarunt. Recte autem aquila, cuius portenti auctoritate Atridae adversus Troiam missi erant vindictae sumendae causa, πράκτωρ dicitur, qui πέμπει σὺν δορὶ καὶ χερί, i. e. *cum armis virisque*. Haec dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. LXXXII. Eum. 319 πράκτορες αἵματος αὐτῷ τελέως ἐφάνημεν. Suppl. 646 δῖον ἐπιδόμενοι πράκτορά τε σκοπὸν (πράκτορα πάνσκοπον Hermannus) δυσπόλεμον. Conf. s. v. σκοπός.

πρᾶξις *facinus*, *effectio*. Ch. 814 πρᾶξιν οὐρίαν θέλων. ‖ *eventus*. Pers. 739 ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πρᾶξις. ‖ *conditio*, *sors*. Pr. 695 εἰσιδοῦσα πρᾶξιν Ἰοῦς.

πραπίδες *animus*, *mens*. Ag. 380 εὖ πραπίδων λαχόντα. Ag. 802 εὖ πραπίδων οἴακα νέμων. Suppl. 92 δαυλοὶ γὰρ πραπίδων δάσκιοί τε τείνουσιν πόροι.

πράσσω *facio*, *ago*. [In codicibus tragicorum interdum male πράττειν scriptum, ut Ag. 1331.] Pr. 457 ἄτερ γνώμης τὸ πᾶν ἔπρασσον. 660 τί χρὴ δρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσιν πράσσειν φίλα. 672 ἐπηνάγκαζέ νιν Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε. Ag. 363 τὸν τάδε πράξαντα. 369 ἔπραξεν ὡς ἔκρανεν. 1355 τυραννίδος σημεῖα πράσσοντες πόλει. 1380 οὕτω δ' ἔπραξα. 1467 de Helena multorum malorum auctore ἀξύστατον ἄλγος ἔπραξεν. 1658 ὡς ἐπράξαμεν. 1669 πρᾶσσε, πιαίνου μιαίνων τὴν δίκην. Ch. 672 εἰ δ' ἄλλο πρᾶξαι δεῖ τι βουλιώτερον. 715 αἰνῶ δὲ πράσσειν ὡς ὑπευθύνῳ τάδε. 779 πρᾶσσε τἀπεσταλμένα. 1031 πράξαντι μὲν ταῦτα. 1044 εὖ γε πράξας. Eum. 200 εἷς τὸ πᾶν ἔπραξας. 223 τὰ μὲν γὰρ οἶδα κάρτα σ' ἐνθυμουμένην, τὰ δ' ἐμφανῶς πράσσουσαν ἡσυχαιτέραν. 430 κλύειν δίκαιος μᾶλλον ἢ πρᾶξαι θέλεις. Sic correxi pro δικαίως, quod est in M, sed ου in litura, superscripto a m. antiqua ω, quod est δικαίως. Non animadvertit corrector ex adiectivo δίκαιος ad verbum πρᾶξαι intelligendum esse δικαίως. Suppl. 229 πράξας τάδε. 269 τούτων ἄκη τομαῖα καὶ λυτήρια πράξας. 323 πράσσοις ἂν ὡς Ἀργεῖον ἀντήσας στόλον. 399 οὐκ ἄνευ δήμου τάδε πράξαιμ' ἄν. 515 σὺ καὶ λέγων εὔφραινε καὶ πράσσων φρένα. 774 πράξας ἀρωγήν. 1009 μηδ' αἶσχος ἡμῖν, ἡδονὴν δ' ἐχθροῖς ἐμοῖς πράξωμεν. 1046 τί ποτ' εὔπλοιαν ἔπραξαν; Eum. 928 τάδ' ἐγὼ προφρόνως τοῖσδε πολίταις πράσσω. [769 τοῖς τἀμὰ παρβαίνουσι νῦν ὁρκώματα ἀμηχάνοισι πράξομεν δυσπραξίαις — ὡς αὐτοῖσι μεταμέλῃ πόνος.] 896 σὺ τοῦτο πράξεις ὥστε με σθένειν τόσον;

Cum accusativo personae Ch. 440 ἐμασχαλίσθη δ', ἔθ' ὡς τόδ' εἰδῇς. | ἔπρασσε δ' ἅπέρ (sic Schuetzius pro ἅπερ) νιν, ὧδε θάπτει, | μόρον

κτίσαι μωμένα | ἄφερτον αἰῶνι σῷ, ubi scholiasts κατεσκεύασε δὲ τὸ μασχαλισθῆναι αὐτὸν ἡ Κλυταιμνήστρα. ἢ καὶ οὕτως ἀτίμως αὐτὸν θάψασα δυστυχίαν μεγίστην κατασκευάζουσα τῷ σῷ βίῳ, ὦ Ὀρέστα· ὅ ἐστιν, ἵνα δυστυχῆ βίον ζήσῃς, τοῦ Ἀγαμέμνονος μὴ δυναμένου σοι συμμαχῆσαι πρὸς τὴν τιμωρίαν Κλυταιμνήστρας.

Forma passiva. Pr. 683 κλύεις τὰ πραχθέντα. Suppl. 983 τὰ μὲν πραχθέντα πρὸς τοὺς ἐκτενεῖς. Pr. 75 πέπρακται τοὔργον. Ag. 551 εὖ γὰρ πέπρακται. Pers. 527 ἐπὶ τοῖσδε τοῖς πεπραγμένοις. 801 τὰ νῦν πεπραγμένα. Ag. 1185. Ch. 803 τῶν πάλαι πεπραγμένων. Eum. 125 τί σοι πέπρακται πρᾶγμα πλὴν τεύχειν κακά; Pr. 49 ἅπαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν, ubi ἐπαχθῆ coniecit Stanleius. [Ch. 132 πεπραγμένοι vitiose pro πεπραμένοι, ut dictum est s. v. πιπράσκω. πεπραγμένοι legit scholiasta, qui per νενικημένοι, κατηγωνισμένοι est interpretatus.] ‖ *poenam exigo*, *ulciscor*. Pers. 476 ὧν ἀντίποινα παῖς ἐμὸς πράξειν δοκῶν. Ch. 311 τοὐφειλόμενον πράσσουσα Δίκη μέγ' ἀϋτεῖ. Eum. 624 τὸν πατρὸς φόνον πράξαντα. Fr. 257 τοῦ θανόντος ἡ Δίκη πράσσει κότον. ubi suspectum est κότον, de quo v. annot. Forma media Ag. 812 θεοὺς — τοὺς ἐμοὶ μεταιτίους νόστου δικαίων θ' ὧν ἐπραξάμην πόλιν Πριάμου. 704 τραπέζας ἀτίμωσιν ὑστέρῳ χρόνῳ καὶ ξυνεστίου Διὸς πρασσομένα τὸ νυμφότιμον μέλος ἐκφάτως τίοντας. 822 καὶ πάγας (χάρπαγὰς Tyrwhittus) ὑπερκότους (ὑπερκόπους Heathius) ἐπραξάμεσθα, quod per ἀπῃτήσαμεν, ἤτοι καθείλομεν explicuit Triclinius, in ἐφραξάμεσθα mutavit Hermannus, quod ἐφαρξάμεσθα potius scribendum erat.

πράσσειν intransitive *se habere* de statu rerum dicitur in quibus quis versatur (cuiusmodi exempla multa collecta sunt in Thes. vol. 6 p. 1570—1573), adiuncto plerumque adverbio, velut εὖ, κακῶς. καλῶς. Pr. 265 τὸν κακῶς πράσσοντα. Pers. 213 κακῶς δὲ πράξας. [Fr. 300, versu, ut videtur, non Aeschyleo τὸν κακῶς πράσσοντα.] Pr. 979 εἰ πράσσοις καλῶς. Eum. 831 καρπὸν φέροντα πάντα μὴ πράσσειν καλῶς. Sept. 4 εἰ μὲν γὰρ εὖ πράξαιμεν. 77 πόλις γὰρ εὖ πράσσουσα. 815 πόλιν μὲν εὖ πράσσουσαν. Pers. 212 πράξας μὲν εὖ. 862 εὖ πράσσοντας. Ag. 1205 πᾶς τις εὖ πράσσων. 1331 τὸ μὲν εὖ πράσσειν (sic Porsonus pro πράττειν) ἀκόρεστον ἔφυ. Fr. 294 κακοὶ εὖ πράσσοντες οὐκ ἀνασχετοί. Pers. 787 πῶς ἂν ἐκ τούτων ἔτι πράσσοιμεν ὡς ἄριστα; Eum. 469 πράξας γὰρ ἐν σοὶ πανταχῇ τάδ' αἰνέσω. Pers. 144 πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης; Ag. 930 εἰ πάντα δ' ὣς πράσσοιμεν. [Sept. 518 εἰκὸς δὲ πράξειν ἄνδρας ὧδ' ἀντιστάτας.] Ag. 1288 εἶδον Ἰλίου πόλιν πράξασαν ὡς ἔπραξεν. ‖ πράσσω cum accusativo *patior*. Sept. 337 339 τὸν φθίμενον γὰρ προλέγω βέλτερα τῶνδε πράσσειν. πολλὰ γὰρ εὖτε πτόλις δαμασθῇ, δυστυχῆ τε πράσσει. Pers. 727 καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιστενάζετε; Ag. 1443 ἄτιμα δ' οὐκ ἐπραξάτην. [1290 ἰοῦσα πράξω, τλήσομαι τὸ κατθανεῖν, ubi recte Heathius ἰοῦσα κἀγώ.]

πρᾱΰνω *mitigo*. Pers. 190 παῖς δ' ἐμὸς μαθὼν κατεῖχε κἀπράϋνεν. 837 ἀλλ' αὐτὸν εὐφρόνως σὺ πράϋνον λόγοις.

πρέμνοθεν *a stirpe*, *ab imo*. Sept. 71 μή μοι πόλιν γε πρέμνοθεν πανώλεθρον ἐκθαμνίσητε. 1056 Οἰδιπόδα γένος ὠλέσατε πρέμνοθεν, ubi M utrobique πρυμνόθεν, quod priore loco et apud Callimachum H. in Del. 25 Valckenarius, altero Is. Vossius correxerunt.

πρεπόντως *convenienter*. Ag. 687 ἐπεὶ πρεπόντως ἑλέναυς, ἕλανδρος — ἔπλευσε.

πρεπτός *insignis*, *excellens*. Eum. 914 τῶν ἀρειφάτων — πρεπτῶν ἀγώνων.

πρέπω *decorus adspectu* s. *conspicuus sum*. Sept. 390 λαμπρὰ δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει — πρέπει. Pers. 239 πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χερῶν αὐτοῖς πρέπει; Ag. 241 πρέπουσά θ' ὡς ἐν γραφαῖς. 389 πρέπει δὲ φῶς αἰνολαμπὲς σίνος. 431 συνορμένοις πένθεια τλησικάρδιος δόμων ἑκάστου πρέπει.

Cum participio Ag. 1222 σὺν ἐντέροις τε σπλάγχν', ἐποίκτιστον γέμος, πρέπουσ' ἔχοντες. 30 ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπει. Eum. 995 πόλιν ὀρθοδίκαιον πρέψετε πάντες διάγοντες.

Cum infinitivo Pers. 247 τοῦδε γὰρ δράμημα φωτὸς Περσικὸν πρέπει μαθεῖν. Suppl. 719 πρέπουσι δ' ἄνδρες νάϊοι μελαγχίμοις γυίοισι λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν.

Cum dativo rei, qua quis insignis vel praeditus est Sept. 124 ἑπτὰ δ' ἀγάνορες πρέποντες στρατοῦ δορυσσόῳ σαγᾷ πύλαις ἑβδόμαις προσίστανται, ubi probabilis est Heimsoethii coniectura μέδοντες στρατοῦ δορυσσόῳ σαγᾷ πρέποντες πύλαις προσίστανται. Ch. 12 ὁμήγυρις στείχει γυναικῶν φάρεσιν μελαγχίμοις πρέπουσα. 24 πρέπει παρηῒς αἱματοῦσσ' ἀμυγμοῖς. 18 ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν πένθει λυγρῷ πρέπουσαν. πρέπουσι pro ἕρπουσι Ahrensius fr. 155.

πρέπω *similis sum*. Suppl. 301 πρέποντα βουδόρῳ ταύρῳ δέμας. ‖ *similem habeo*, *comparo*. Photius p. 447, 14 πρέψαι: τὸ ὁμοιῶσαι Αἰσχύλος (fr. 405). Hinc Ag. 1328 ἰὼ βρότεια πράγματ'· εὐτυχοῦντα μὲν σκιᾷ (sic Wieselerus pro σκιά) τις ἂν πρέψειεν restituit Boissonadius pro ἂν τρέψειεν.

πρέπειν de rebus dictum quae non sub oculos cadunt, sed aliis sensibus percipiuntur Ag. 321 οἶμαι βοὴν ἄμικτον ἐν πόλει πρέπειν. 1311 ὅμοιος ἀτμὸς ὥσπερ ἐκ τάφου πρέπει.

πρέπει *decet*. Ag. 524 ἀλλ' εὖ νιν ἀσπάσασθε· καὶ γὰρ οὖν πρέπει. Sept. 656 οὔτε κλάειν οὔτ' ὀδύρεσθαι πρέπει. Ag. 636 εὔφημον ἦμαρ οὐ πρέπει κακαγγέλῳ γλώσσῃ μιαίνειν. 645 πρέπει λέγειν παιᾶνα. 1395 εἰ δ' ἦν πρεπόντων ὥστ' ἐπισπένδειν νεκρῷ scriptura manifesto corrupta. Sensus postulat πρέπον τοιῷδ' ἐπισπένδειν νεκρῷ, quod coniecit Schneidewinus, vel simile quod. Ch. 455 πρέπει δ' ἀκάμπτῳ μένει καθήκειν. Eum. 185 οὔτοι δόμοισι τοῖσδε χρίμπτεσθαι πρέπει.

Cum dativo. Ag. 483 γυναικὸς αἰχμᾷ πρέπει πρὸ τοῦ φανέντος χάριν ξυναινέσαι. 941 τοῖς δ' ὀλβίοις γε καὶ τὸ νικᾶσθαι πρέπει.

Cum accusativo Suppl. 195 ὡς ἐπήλυδας πρέπει. Ch. 79 πρέποντ' ἀρχὰς (ἀρχαῖς Sophianus) βίου. πρέπον τύχαις βίου Schuetzius.

Cum accusativo et infinitivo Suppl. 203 θρασυστομεῖν γὰρ οὐ πρέπει τοὺς ἥσσονας. 931 πρέπει κήρυκ' ἀπαγγέλλειν τορῶς ἕκαστα. Fr. 392 μιξοβόαν πρέπει διθύραμβον ὁμαρτεῖν.

πρεσβεία *senectutis dignitas*. Pers. 4 κατὰ πρεσβείαν οὓς αὐτὸς ἄναξ — εἵλετο χώρας ἐφορεύειν.

πρεσβεύω *prae ceteris colo*, s. *honore afficio*. Per προτιμῶ et μεγαλύνω exp. Hesychius. Ch. 488 πάντων δὲ πρῶτον τόνδε πρεσβεύσω τάφον. Eum. 1 πρῶτον μὲν εὐχῇ τῇδε πρεσβεύω

θεῶν τὴν πρωτόμαντιν Γαῖαν. ‖ πρεσβεύομαι *primum locum obtineo.* Ag. 1300 ὁ δ' ὕστατός γε τοῦ χρόνου πρεσβεύεται. Eum. 21 Παλλὰς προναία δ' ἐν λόγοις πρεσβεύεται. Ch. 631 κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον λόγῳ.

πρέσβις *legatus.* Suppl. 727 ἴσως γὰρ ἢ κῆρυξ τις ἢ πρέσβις μόλοι. Sic correxi quod in M scriptum est πρεσβήμολοι, ab aliis in πρέσβυς μόλοι mutatum. Frequentia sunt πρέσβεως πρέσβεις πρέσβεων πρέσβεσι, sed nominativum πρέσβις, cuius rara sunt exempla, vix usquam intactum reliquerunt librarii, de quo dixi in Thes. vol. 6 p. 1585.

πρέσβιστος *antiquissimus*, *honoratissimus.* Sept. 390 πανσέληνος — πρέσβιστον ἄστρων. Pro πρεσβύτατος dictum ut ἥδιστος pro ἡδύτατος. V. Thes. vol. 6 p. 1588.

πρέσβος *id quod colitur* s. *cum reverentia suspicitur.* Pers. 623 βασίλεια γύναι, πρέσβος Πέρσαις. Schol. τιμία παρὰ Πέρσαις. De coetu virorum primariorum Ag. 855 1393 πρέσβος Ἀργείων τόδε.

πρέσβυς *senex.* Appellatio honorifica virorum principum. Hesychius πρέσβεις: γέροντες, βασιλεῖς, ἄρχοντες, προτιμώμενοι. Ag. 184 ἡγεμὼν ὁ πρέσβυς νεῶν Ἀχαιικῶν. 205 ἄναξ δ' ὁ πρέσβυς. 530 ἄναξ Ἀτρείδης πρέσβυς. Suppl. 602 ὦ χαῖρε, πρέσβυ. Numero plurali πρέσβεις *senes venerabiles*, *principes.* Pers. 840 ὑμεῖς δὲ πρέσβεις χαίρετε.

πρεσβύτης *senex.* Eum. 641 ἔδησε πατέρα πρεσβύτην Κρόνον.

πρεσβῦτις *vetula*, *aetate provecta.* Eum. 731 καθιππάζει με πρεσβῦτιν νέος. 1027 στόλος πρεσβυτίδων.

πρεσβυτοδόκος *senes recipiens* Suppl. 666 γεραροῖσι πρεσβυτοδόκοι (προβούλοις addit Hermannus) θυμέλαι φλεόντων.

πρευμενής *benignus*, *mitis*, *placidus.* Pers. 609 παιδὸς πατρὶ πρευμενεῖς χοὰς φέρουσα. Pers. 685 χοὰς δὲ πρευμενὴς (πρευμενεῖς apogr.) ἐδεξάμην. Ag. 840 δοκοῦντας εἶναι κάρτα πρευμενεῖς ἐμοί. 1647 κατελθὼν δεῦρο πρευμενεῖ τύχῃ. Suppl. 140 τελευτὰς δ' ἐν χρόνῳ πατὴρ ὁ παντόπτας πρευμενεῖς κτίσειεν. 207 ἴδοιτο δῆτα πρευμενοῦς ἀπ' ὄμματος. Fr. 40 πρευμενεῖς τοὺς νυμφίους.

πρευμενῶς *benigne.* Pers. 220 πρευμενῶς δ' αἰτοῦ τάδε, σὸν πόσιν Δαρεῖον — ἐσθλά σοι πέμπειν. 224 ταῦτα θυμόμαντις ὤν σοι πρευμενῶς παρῄνεσα. Ag. 950 τὴν ξένην δὲ πρευμενῶς τήνδ' ἐσκόμιζε. Eum. 236 δέχου δὲ πρευμενῶς ἀλάστορα. 922 ᾇτ' ἐγὼ κατεύχομαι θεσπίσασα πρευμενῶς.

Πριαμίδαι *Priamidae.* Ag. 537 διπλᾶ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι θάμάρτια. 747 συμένα Πριαμίδαισιν. ubi syllaba prima producta est in metro ionico, ut in versibus dactylicis poetarum et Graecorum et Latinorum. Ch. 935 ἔμολε μὲν δίκα Πριαμίδαις χρόνῳ.

Πρίαμος *Priamus*, rex Troianus: unde Πριάμου πόλις *Troia.* Ag. 40 Πριάμου μέγας ἀντίδικος. 126 Πριάμου πόλιν. 267 Πριάμου γὰρ ᾑρήκασιν Ἀργεῖοι πόλιν. 710 Πριάμου πόλις γεραιά. 813 1336 πόλιν Πριάμου. 935 τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος εἰ τάδ' ἤνυσεν;

πρίν [ex regula breve est apud poetas inde ab Homero quosvis, nisi quod epici in arsi dactylica saepe produxerunt, de quo v. Thes. vol. 6 p. 1598] (adverbium) *ante*, *prius*, *olim.* Prom. 964 τοιοῖσδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας. Ag. 170 οὐδὲ λέξεται πρὶν ὤν. Suppl. 398 εἶπον δὲ καὶ πρίν. Cum articulo Pr. 151 τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν ἀϊστοῖ. 700 τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα κούφως. Ag. 904 πολλὰ γὰρ τὰ πρὶν κακὰ ἠνειχόμεσθα. Eum. 30 τῶν πρὶν εἰσόδων. 563 τὸν πρὶν ὄλβον.

τὸ πρίν. Pr. 443 νηπίους ὄντας τὸ πρίν. Pers. 498 θεοὺς δέ τις τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμοῦ. Ag. 650 ὄντες ἔχθιστοι τὸ πρίν. Ch. 55 σέβας δ' ἄμαχον, ἀδάματον, ἀπόλεμον τὸ πρίν. 559 μάντις ἀψευδὴς τὸ πρίν. Suppl. 330 κῆδος ἐγγενὲς τὸ πρίν.

πρίν (coniunctio) *priusquam*, *antequam.* Cum indicativo aoristi Pr. 481 πρίν γ' (γ' om. apographa plura) ἐγώ σφισιν ἔδειξα κράσεις. ‖ Cum infinitivo aoristi Pr. 825 ἃ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκεν. Sept. 63 πρὶν καταιγίσαι πνοὰς Ἄρεως. 285 πρὶν ἀγγέλους σπερχνούς — ἱκέσθαι. 454 πρὶν ἐμὸν ἐσθορεῖν δόμον. 1048 πρίν γε χώραν τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν. Pers. 502 πρὶν σκεδασθῆναι θεοῦ ἀκτῖνας. 712 πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος. Ag. 1479 πρὶν καταλῆξαι τὸ παλαιὸν ἄχος. 1539 πρὶν τόνδ' ἐπιδεῖν. 1658 πρὶν παθεῖν. Ch. 575 πρὶν αὐτὸν εἰπεῖν. Suppl. 32 πρὶν πόδα χέρσῳ τῇδ' ἐν ἀσώδει θεῖναι. 38 πρίν ποτε λέκτρων — ἐπιβῆναι. 772 πρὶν ὅρμῳ ναῦν θρασυνθῆναι. 790 πρὶν ἄνδρ' ἀπευκτὸν ὧδε χριμφθῆν χροΐ. 796 πρὶν δαΐκτορος βίᾳ κάρζας γάμου κυρῆσαι. Bis cum infinitivo praesentis Ag. 1067 πρὶν αἱματηρὸν ἐξαφρίζεσθαι μένος. Suppl. 702 πρὶν ἐξοπλίζειν Ἄρη.

πρὶν ἄν cum coniunctivo post sententiam negativam, de qua structura dictum in Thes. vol. 6 p. 1600. 1601 et in Lexico Sophocleo. Pr. 165 οὐδὲ λήξει, πρὶν ἂν ἢ κορέσῃ κέαρ ἢ παλάμᾳ τινὶ τὰν δυσάλωτον ἕλῃ τις ἀρχάν. 176 πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων δεσμῶν χαλάσῃ. 719 πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς. 756 πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος. 991 πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμὰ λυμαντήρια. 1027 πρὶν ἂν θεῶν τις διάδοχος τῶν σῶν πόνων φανῇ. Fr. 340 πρὶν ἂν παλαγμοῖς αἵματος χοιροκτόνου αὐτός σε χράνῃ (sic Porsonus pro χράναι) Ζεύς.

πρό *ante*, praepositio, quae cum genitivo construitur. De locis dictum [Sept. 164 corrupte προπόλεως pro προφρόνως — πόλεως: de quo v. s. v. προφρόνως.] Ag. 179 στάζει δ' ἔν θ' ὕπνῳ πρὸ καρδίας μνησιπήμων πόνος. 1008 καὶ τὸ μὲν πρὸ χρημάτων κτησίων ὄκνος βαλών. Scriptura suspecta. Conieci καὶ τὸ μέν τι χρημάτων. Ch. 789 πρὸ δὲ δὴ 'χθρῶν ⏑ ⏑ ⏓ — | τὸν ἔσωθεν μελάθρων, Ζεῦ, | θές. 817 νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει. Suppl. 475 σταθεὶς πρὸ τειχέων. 619 διπλοῦν μίασμα πρὸ πόλεως φανέν, ubi recte πρὸς Paleius. ‖ *ante*, de tempore dictum Ag. 137 αὐτότοκον πρὸ λόχου μογερὰν πτάκα θυομένοισιν. 365 ὅπως ἂν μήτε πρὸ καιροῦ μήθ' ὑπὲρ ἄστρων βέλος ἠλίθιον σκήψειεν. 484 γυναικὸς αἰχμᾷ πρέπει πρὸ τοῦ φανέντος χάριν ξυναινέσαι. 1266 σὲ μὲν πρὸ μοίρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ. 1204 πρὸ τοῦ μὲν αἰδὼς ἦν ἐμοὶ λέγειν τάδε. Eum. 462 τὸν πρὸ τοῦ φεύγων χρόνον. ‖ *prae.* Sept. 928 ἰὼ δυσαίων σφὶν ἁ τεκοῦσα πρὸ πασᾶν [γυναικῶν]. 996 πρὸ πάντων δ' ἐμοί. ‖ *pro.* Eum. 835 θύη πρὸ παίδων καὶ γαμηλίου τέλους. [πρὸ γᾶς in loco corrupto Suppl. 877, ubi in M λύμασισυπρογασυλάσκει.] ‖ *pro*, praeferendi significatione,

potius quam. Suppl. 805 ἐλθέτω μόρος πρὸ κοίτας γαμηλίου τυχών. Fr. 293 πρὸ τῶν τοιούτων χρὴ λόγων δάκνειν στόμα. ‖ γῆν πρὸ γῆς i. e. *de terra in terram*, de qua locutione v. Thes. vol. 2 p. 486. Pr. 682 γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι.

προβαίνω *procedo.* Pr. 247 μή πού τι προύβης τῶνδε καὶ περαιτέρω; Ag. 1511 ὅποι δὲ καὶ προβαίνων (προσβαίνων M) πάχνᾳ κουροβόρῳ παρέξει. Sept. 157 ποῖ δὲ τέλος προβὰς ἐπάξει θεός; Sic correxi pro ποῖ δ' ἔτι τέλος ἐπάγει θεός;

προβατογνώμων *oves discernens:* unde ad eum translatum qui mores et ingenia hominum discernit Ag. 795 ὅστις δ' ἀγαθὸς προβατογνώμων οὐκ ἔστι λαθεῖν ὄμματα φωτός. Similiter Aeschylus ἱππογνώμων dixit, quod v.

πρόβλημα *id quod proiicitur* s. *protenditur* (corporis tuendi causa). Sept. 540 σάκει, κυκλωτῷ σώματος προβλήματι. [676 φέρ' ὡς τάχος κνημῖδας, αἰχμήν, καὶ πέτρων (πτερῶν in apographis pluribus) προβλήματα.]

προβουλόπαις *filia consultrix.* Ag. 386 βιᾶται δ' ἁ τάλαινα Πειθώ, προβουλόπαις ἄφερτος Ἄτας. Vocabulum haud dubie ab Aeschylo, si sic scripsit, formatum pro πρόβουλος παῖς ut εὐφιλόπαις *pueris amicissimus* infra 723. "Male haec a multis intellecta sunt. *Urget*, inquit, ut quis in perniciem ruat, *audax suada, consultrix filia effrenata culpae.* Nam semel admissa culpa suadet opus potentiamque ad tuendum conferre quod iniuria possidetur, subministratque ei rei consilia. Referuntur haec ad ea quae proxime praegressa sunt diciturque suada πρόβουλος, quod ἔπαλξιν πλούτου quaerit." HERMANN. Similiter Klausenus interpretatur "noxa quae mentem laesit, progignit persuasionem suppeditantem argumenta quibus ad exsequenda noxae consilia commovetur aliquis." Thomae Mag. scholion hoc est ἥτις (ἡ Πειθώ) βιάζει αὐτοὺς πρόνοιαν δῆθεν τοῦ πλουτῆσαι (πλουτίσαι Victorius) τοὺς παῖδας ποιουμένη, et Triclinii ἡ προβουλευομένη πλουτῆσαι τοὺς παῖδας. Male Karstenus et Weilius scripserunt

βιᾶται δ' ἁ τάλαινα πειθώ
πρόβουλος, παῖς ἄφερτος ἄτας,

(et in versu strophico 368 πάρεστιν pro πάρεστι) quae prava interpunctio est, in quam nemo incidere potest nisi quem comma post πρόβουλος positum admoneat. Melius Hartungus πειθώ, προβούλου παῖς ἄφερτος ἄτας. Nam ἄτη consilia dat, ad quae exsequenda πειθὼ compellit. Recte igitur πειθὼ fiiia esse dicitur ἄτης προβούλου. Similiter Todtius Comment. p. 34.

πρόβουλος *qui pro alio consultat.* De populi consiliariis s. senatoribus Sept. 1006 δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρὴ δήμου προβούλοις τῆσδε Καδμείας πόλεως.

πρόγονος *progenitor, atavus, generis auctor.* Fr. 270 Ἑρμᾶν μὲν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν. ‖ Genere feminino *atavia.* Suppl. 43 Ἶνιν ἀνθονομούσας προγόνου βοός. 533 παλαίφατον ἁμέτερον γένος φιλίας προγόνου γυναικός. ‖ πρόγονοι *maiores.* Pers. 405 θεῶν τε πατρῴων ἕδη θῆκας τε προγόνων.

προδείκνυμι *praemonstro, indico.* Pr. 779 ποίοιν; πρόδειξον αἵρεσίν τ' ἐμοὶ δίδου.

προδέρκομαι *praevideo.* Pr. 248 θνητοὺς ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον.

προδίδωμι *prodo.* Pr. 38 ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προὔδωκεν γέρας. [Sept. 104 τί ῥέξεις, οδώσεις, παλαίχθων Ἄρης, τὰν τεὰν γᾶν; ubi delevi προδώσεις, quod ex glossemate illatum esse metrum docet.] Sept. 169 πόλιν δορίπονον μὴ προδῶθ' ἑτεροφώνῳ στρατῷ. 251 μὴ προδῷς πυργώματα. Pers. 851 οὐ γὰρ τὰ φίλτατ' ἐν κακοῖς προδώσομεν. Ch. 269 οὔτοι προδώσει Λοξίου μεγασθενὴς χρησμός. 895 θανόντα δ' οὔτι μὴ προδῷς ποτέ. Eum. 64 οὔτοι προδώσω. 234 εἰ προδῶ σφ' ἑκών. Suppl. 420 τὰν φυγάδα μὴ προδῷς.

πρόδικος *iustitiae vindex.* Ag. 451 φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἕρπει προδίκοις Ἀτρείδαις.

πρόδομος *qui ante aedes collocatus est.* Fr. 386 de Hecate, cuius statuae ante aedes collocari solebant (ap. schol. Theocr. 2, 36) δέσποιν' Ἑκάτη, τῶν βασιλείων πρόδομος μελάθρων, ubi libri praeter unum omnes πρόδρομος, ut ap. Aristidem quoque vol. 1 p. 17, 1. ed. Iebb. Alia exempla v. in Thes. vol. 6 p. 1682.

προδότης *proditor.* Pr. 1068 τοὺς προδότας γὰρ μισεῖν ἔμαθον.

πρόδουλος *qui pro servo est, serviens.* Ag. 945 ἀρβύλας — πρόδουλον ἔμβασιν ποδός. Vocabulum alibi non lectum.

πρόδρομος *praecurrens.* Sept. 80 ῥεῖ πολὺς ὅδε λεὼς πρόδρομος ἱππότας. 211 ἐπὶ δαιμόνων πρόδρομος ἦλθον ἀρχαῖα βρέτη. [‖ Vitiose pro πρόδομος, quod v.]

προεννέπω. V. προυννέπω.

προεξεπίσταμαι. V. προυξεπίσταμαι.

προθεσπίζω *praedico.* Pr. 211 τὸ μέλλον ἧ κρανοῖτο προυτεθεσπίκει.

προθυμέομαι [*animo proclivi s. prompto ad agendum sum.* Pr. 381 ἐν τῷ προθυμεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾶν τίνα ὁρᾷς ἐνοῦσαν ζημίαν; ubi nunc προμηθεῖσθαι restitutum, quod legit schol.] *cupio.* Pr. 630 ἐπεὶ προθυμεῖ (προθυμῇ M), χρὴ λέγειν: 706 ἐπεὶ προθυμεῖσθ', οὐκ ἐναντιώσομαι.

προθυμία *animi proclivitas.* Pr. 341 προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπεις.

προθύμως *animo proclivi, cupide.* Ag. 1591 προθύμως μᾶλλον ἢ φίλως.

πρόθυρα *atrium, vestibulum.* Ch. 966 τάχα δὲ παντελὴς χρόνος ἀμείψεται πρόθυρα δωμάτων.

προϊάπτω *proiicio*, verbum Homericum. Sept. 322 οἰκτρὸν γὰρ πόλιν ὧδ' ὠγυγίαν Ἀΐδᾳ προϊάψαι.

Προιτίδες *Proetides*, nomen portae Thebanae, de qua v. Unger. Theb. Parad. vol. 1 p. 297 seqq. Sept. 377 πρὸς πύλαισι Προιτίσι.

Προῖτος *Proetus.* Sept. 395 Προίτου πυλῶν.

πρόκακος *valde malus.* Pers. 986 Πέρσαις ἀγαυοῖς κακὰ πρόκακα λέγεις. 990 ἄλαστα στυγνὰ πρόκακα λέγων. *Mala pro malis orta* sive *suscepta* exp. Todtius Comment. p. 32. Tertium exemplum latere videtur in versu corrupto Suppl. 864 βαθυμι τροκακὰ παθῶν, ubi dubitatum est utrum πρόκακα παθῶν an, quod minus probabile, προκακοπαθῶν scribendum sit.

προκάλυμμα *velamen.* Ag. 691 ἐκ τῶν ἁβροπήνων προκαλυμμάτων ἔπλευσε.

προκάμνω *ante fatigor* s. *laboro.* Eum. 78 μὴ πρόκαμνε τόνδε βουκολούμενος πόνον. Cum tmesi Suppl. 827 πρὸ σύ, μάρπτι, κάμνοις. Sic Hermannus pro τῶν πρόμαρπτι κάμνοις, ex annotatione scholiastae πρότερον θάνοις, ὦ μάρπτι, πρὶν ἡμᾶς συλλαβεῖν. Scholiastae non multum tribuendum, quum corruptissima quaeque in hoc carmine interpretetur.

πρόκειμαι *prostratus iaceo.* Sept. 965 ΑΝ. πρόκεισαι. ΙΣ. κατακτάς. Sic Hermannus. προσ-

κείσεται M, σ priore eraso. ‖ *propositus sum.* Pr. 257 οὐδ' ἐστὶν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενον; 755 νῦν δ' οὐδέν ἐστι τέρμα μοι προκείμενον μόχθων. Pers. 371 πᾶσι στέρεσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον.

προκήδομαι *curam gero.* Pr. 629 μή μου προκήδου μᾶσσον ὡς ἐμοὶ γλυκύ.

[**προκλύω** *antea audio.* Ag. 251, ubi verba τὸ δὲ προκλύειν in M in fine versus ab alia manu scripta additamentum sunt interpolatoris, quod eieci: de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. LXXXIX.]

πρόκωπος *strictus.* Ag. 1651 ξίφος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπιζέτω. De homine gladium strictum tenente ib. 1652 ἀλλὰ κἀγὼ μὴν πρόκωπος οὐκ ἀναίνομαι θανεῖν. Per ἕτοιμος et πρόχειρος exp. Photius p. 455, 16.

προλέγω *edico, declaro.* Sept. 336 τὸν φθίμενον γὰρ προλέγω βέλτερα τῶνδε πράσσειν. ‖ *praedico, praemoneo.* Pr. 107 ἀλλ' οὖν μέμνησθ' ἀγὼ προλέγω.

προλείπω *relinquo.* Pr. 280 κραιπνόσυτον θᾶκον προλιποῦσα. Pers. 18 τὸ παλαιὸν Κίσσιον ἕρκος προλιπόντες ἔβαν. Suppl. 748 μόνην δὲ μὴ πρόλειπε. Pers. 961 Ἀγβάτανα προλιπών ex apographis restitutum pro Ἀγβάτανα λιπών.

πρόλεσχος *procax.* Suppl. 497 μὴ πρόλεσχος μηδ' ἐφολκὸς ἐν λόγῳ γένῃ. ubi schol. exp. πολλὰ προοιμιάζου, et in alio scholio μήτε προτέρα κατάρχου τοῦ λόγου μήτε ἀμειβομένη μακρολόγει.

πρόμαντις *praesaga.* Ch. 758 τούτων πρόμαντις οὖσα.

προμάτωρ (Dorice pro προμήτωρ) *atavia.* Sept. 140 Κύπρις, ἅτ' εἶ γένους προμάτωρ.

πρόμαχος *propugnator.* Sept. 419 πόλεως πρόμαχος ὄρνυται. Sept. 482 ἰὼ πρόμαχ' ἐμῶν δόμων.

προμήθεια *providentia, cautio.* Suppl. 178 κἀπὶ τἄπι χέρσου νῦν προμήθειαν λαβὼν αἰνῶ φυλάξαι, ubi in M προμήθειαν, sed supra scripto ι, i. e. προμηθίαν. Utraque forma recte habet, sed tragici προμηθία videntur praetulisse, quam formam apud Sophoclem et Euripidem metrum ubique vel fert vel postulat: de quo dixi in Thes. vol. 6 p. 1776.

προμηθέομαι *prospicio.* Pr. 381 ἐν τῷ προμηθεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾶν τίνα ὁρᾷς ἐνοῦσαν ζημίαν; ubi M προθυμεῖσθαι. Correctum ex annot. schol. qui per προνοεῖσθαι explicat.

προμηθεύς *providus, prospiciens.* Pr. 86 αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθέως. Suppl. 700 forma Dorica προμαθεὺς (προμηθεὺς, sed superscripto α, M) εὐκοινόμητις ἀρχά, ubi metrum postulat προμαθίς, quod restituit Hermannus.

Προμηθεύς *Prometheus,* Iapeti Titanis filius. Genitivus Προμηθέως Pr. 506. fr. 233. Accusativus Προμηθέα Pr. 85 612. Vocativus Προμηθεῦ Pr. 66 143 243 278 285 307 319 377 391 397 543 554 614 951. fr. 191. ‖ Mythum de Prometheo, de quo videndus Apollodorus 1, 7, 1, tribus fabulis tractavit Aeschylus, tragoediis duabus, Προμηθεῖ δεσμώτῃ, quae superest, et λυομένῳ, fabula satyrica una, quae simplici Προμηθέως nomine inscripta fuit ab Aeschylo, Προμηθεὺς πυρφόρος ab grammaticis Alexandrinis. De his fabulis scriptor Vitae Aeschyli in Schol. ed. Oxon. p. 8, 1 ταύτῃ καὶ ἄριστος εἰς τραγῳδίαν Αἰσχύλος κρίνεται, ὅτι εἰσάγει πρόσωπα μεγάλα καὶ ἀξιόχρεα. καὶ τινὲς ἤδη τῶν τραγῳδιῶν διὰ μόνων οἰκονομοῦνται τῶν θεῶν, καθάπερ οἱ Προμηθεῖς. De vana multorum opinione, qui tetralogiam Prometheam ex tribus tragoediis Προμηθεῖ πυρφόρῳ, δεσμώτῃ, λυομένῳ (licet in δεσμώτῃ res Promethei ita exponantur ut nullam aliam fabulam praecessisse appareat) et fabula satyrica ignota compositam finxerunt, drama autem satyricum Προμηθέα, quod olymp. 76, 4 cum tribus tragoediis (Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ) actum esse novimus, non Προμηθέα πυρφόρον, sed Pollucis (9, 156) Προμηθέα πυρκαέα, cuius nullus unquam alius testis producetur, fuisse crediderunt, dixi in Vita Sophoclis ed. Oxon. a. 1860. vol. 8 p. LXII. ubi erroris a Polluce commissi originem patefeci. Alii Προμηθέα πυρφόρον tertiam fuisse crediderunt tetralogiae fabulam, nomine non propter furtum ignis imposito, sed ad λαμπαδοδρομίας, Athenis in honorem Promethei quotannis celebratas referendo: quod institutum memorari poterat in extrema parte Προμηθέως λυομένου (in qua etiam de corona Promethei sermo fuit: vid. fr. 204), ut honores Eumenidibus habendi in fine fabulae cognominis, quae sollemni pompa clauditur, exponuntur, sed quomodo integrae tragoediae componendae, eique tali quales Aeschylus facere solebat, sufficere potuerit non perspicitur.

προμηθίς *provida:* V. προμηθεύς.

πρόμος *dux, princeps.* Ag. 200 χείματος ἄλλο μῆχαρ βριθύτερον πρόμοισι μάντις ἔκλαγξεν. Ag. 410 ἰὼ ἰὼ δῶμα δῶμα καὶ πρόμοι. Eum. 399 Ἀχαιῶν ἄκτορές τε καὶ πρόμοι. Suppl. 904 ἰὼ πόλεως ἀγοὶ πρόμοι (sic Stanleius pro πρόμνοι), δάμναμαι.

προμυχθίζω *praeingemisco.* Sept. 160 κόναβος ἐν πύλαις χαλκοδέτων σακέων. Ad hunc versum nihil aunotatum in scholiis Mediceis; recentiores interpretes ad κόναβος intelligunt ἐστί, quod etsi nemo ignorat saepissime omitti, tamen qui praecedentes versus similes comparaverit, quorum unusquisque significantius aliquod verbum additum habet, vix verisimile esse iudicabit nullum gravius Aeschylo hic in promptu fuisse verbum quam debile illud ἐστί, idque ne expressum quidem, sed cogitatione supplendum. Verum hic quoque Aeschylus non sua, sed librariorum culpa sui dissimilis factus est. Hinc conieci κόναβος ἐν πύλαις δεινὰ προμυχθίζει χαλκοδέτων σακέων, trimetro dochmiaco inter dimetros posito, quemadmodum in prima huius carminis parte trimetri et dimetri mixti sunt. Post ἐν πύλαις duae exciderunt syllabae, quae etsi facile sic possunt suppleri ut ἐν πύλαισι δὲ scribatur, tamen probabilius est vocabulum aliquod disyllabum excidisse, velut quod exempli causa inserui δεινά. Verbum προμυχθίζει supplevi ex glossa Hesychii sic scripta in codice, προμυχθίζει χαλκοδεσμῶν ὁπλῶν: ἀντὶ τοῦ προσχωρίου. Quae sic sunt in ordinem redigenda, προμυχθίζει χαλκοδέτων σακέων: ἀντὶ τοῦ πρόσω χωρεῖ χαλκοδέσμων ὅπλων. Brevius Photius p. 455, 25 προμυθίζει: πρόσω χωρεῖ, ubi προμυθίζει pro προμυχθίζει vel librarii errore scriptum est vel ipsius Photii, quum glossa ante προμυλαία posita sit, etsi huic argumento non multum tribuendum est, quum ordo saepe neglectus ab Photio sit. Alio huius verbi composito ἀναμυχθίζεσθαι Aeschylus usus est in Prometheo v. 743.

προναία *protemplaris*, Minervae cognomen Delphicum Eum. 21 Παλλὰς προναία δ' ἐν λόγοις πρεσβεύεται. Ab Atticis etiam πρόνοια dicta fuisse videtur. De utroque v. Thes. vol. 6 p. 1783 sq.

πρόνᾱος *protemplaris, ante templnm collocatus*. Suppl. 494 βωμοὺς προνάους.

προνέμω *profero, exhibeo, porrigo*. Eum. 313 τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντ' οὔτις ἐφέρπει μῆνις ἀφ' ἡμῶν. Sic Hermannus pro τοὺς — προνέμοντας.

πρόνοια *providentia*. Ch. 606 τὰν ἁ παιδολυμὰς τάλαινα Θεστιὰς μήσατο πυρδαῆτιν πρόνοιαν. Ag. 683 προνοίαισι τοῦ πεπρωμένου.

πρόνομος. Suppl. 691 πρόνομα δὲ βοτὰ τὼς πολύγονα τελέθοι. Quod schol. explicat πρὸ τῆς πόλεως νεμόμενα. Probabilius Hermannus pecudes intelligit huc illuc, dum pabulum quaerunt, vagantes.

πρόνοος *prospiciens*. Substantivi instar est Suppl. 969 πατέρ' εὐθαρσῆ Δαναόν, πρόνοον καὶ βούλαρχον.

προνωπής *pronus*. Ag. 234 προνωπῆ (Iphigeniam) λαβεῖν ἀέρδην. Per προνενευκυῖαν exp. scholiasta.

πρόξενος *hospes, patronus*. Suppl. 420 γενοῦ πανδίκως εὐσεβὴς πρόξενος, τὰν φυγάδα μὴ προδῷς. 491 αἰδοῖον εὑρεθέντα (sic Porsonus pro εὖ ῥέοντα) πρόξενον· λαβεῖν. 919 ποίοισιν εἰπὼν προξένοις (sic Victorius pro προσξένοις) ἐγχωρίοις; 920 Ἑρμῇ μεγίστῳ προξένῳ μαστηρίῳ. [830 πρόξενα pro corrupto πράξαν intulit Turnebus.]

προοίμιον *prooemium*. Pr. 741 οὓς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους εἶναι δόκει σοὶ μηδέπω 'ν προοιμίοις. De altera forma φροίμιον suo loco dicetur.

προόμνυμι *praeiuro, ante iuro*. Ag. 1196 ἐκμαρτύρησον προυμόσας τό μ' (τὸ μὴ Dobraeus) εἰδέναι.

πρόπαρ *prius, potius*. Suppl. 790 πρόπαρ θανούσας δ' Ἀΐδας ἀνάσσοι.

προπάροιθε et προπάροιθεν *ante*. Sept. 334 ὠμοδρόπων νομίμων προπάροιθεν. ‖ *antea*. Ag. 1020 τὸ δ' ἐπὶ γᾶν ἅπαξ πεσὸν θανάσιμον προπάροιθ' ἀνδρὸς μέλαν αἷμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων;

πρόπας *universus, cunctus*. Pr. 406 πρόπασα δ' ἤδη στονόεν λέλακε χώρα. Pers. 434 Πέρσαις τε καὶ πρόπαντι βαρβάρων γένει. 548 πρόπασα μὲν στένει γαῖ' Ἀσιάς. Ag. 1011 οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος. Eum. 898 καί μοι πρόπαντος (sic Abreschius pro πρὸ παντός) ἐγγύην θήσει χρόνου;

προπέμπω *emitto*. Sept. 915 δόμων μάλ' ἀχὰν ἐς οὖς (sic Elmsleius pro ἀχάεσσατοὺς) προπέμπει δαϊκτὴρ γόος. Pers. 622 γαπότους δ' ἐγὼ τιμὰς προπέμψω τάσδε νερτέροις θεοῖς. Ag. 820 σποδὸς προπέμπει πίονας πλούτου πνοάς. ‖ *prosequor*. Sept. 1059 πῶς τολμήσω μήτε σε κλάειν μήτε προπέμπειν ἐπὶ τύμβον; Pers. 530 καὶ παῖδα — παρηγορεῖτε καὶ προπέμπετ' ἐς δόμους. ‖ Forma media in apographis restituta Pers. 138 ἑκάστα πόθῳ φιλάνορι θοῦρον εὐνατῆρα προπεμψαμένα λείπεται μονόζυξ, ubi M εὐνατῆρ' ἀποπεμψαμένα.

προπηδάω *prosilio*. Futuri forma media fr. 22 b. φθάσαντος δ' ἐπ' ἔργοις προπηδήσεταί νιν.

προπίνω *propino*. Metaphorice *prodo*, de quo Harpocratio p. 259, 11 προπεπωκότες: ἀντὶ τοῦ προδεδωκότες· ἐκ μεταφορᾶς δὲ λέγεται. — ἐν ἀρχῇ δὲ τῶν Μυρμιδόνων Αἰσχύλος (fr. 128)

τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους,
οὓς * * εἴσω κλισίας.

Primum versum attulit Arist. Ran. 1023, ubi schol. ἔστι δὲ ἀρχὴ Μυρμιδόνων Αἰσχύλου. σὺ προπίνεις supplet Blomfieldus in Praef. ad Persas p. XIV, προπεπωκὼς Heathius, quod verum haberi potest, si in initio versus proximi secunda verbi alicuius persona lecta fuisse credatur, velut θάσσεις. Aliorum exempla v. in Thes. vol. 6 p. 1815.

προπίτνω *prolabor*. Pers. 588 ἐς γᾶν προπίτνοντες. Sic ex apogr. nonnullis correctum pro προσπίτνοντες.

πρόπολος *minister*. Ch. 358 de Agamemnone apud inferos versante πρόπολός τε τῶν μεγίστων χθονίων ἐκεῖ τυράννων.

προπομπός *deductor, comes*. Sept. 1069 ἡμεῖς μὲν ἴμεν καὶ συνθάψομεν αἵδε προπομποί. Pers. 1036 γυμνός εἰμι προπομπῶν. Eum. 206 καὶ τὰς προπομποὺς δῆτα τάσδε λοιδορεῖς; 1005 πρὸς φῶς ἱερὸν τῶνδε προπομπῶν. Sic Bentleius pro πρόπομπον. ‖ Ch. 23 ἰαλτὸς ἐκ δόμων ἔβαν χοᾶν προπομπός. Sic Casaubonus pro χοὰς πρόπομπος (nam hoc accentu M). ‖ Προπομποί inscripta fuit Aeschyli tragoedia (fr. 267).

Προποντίς *Propontis*, mare quod ante Pontum Euxinum est, Byzantio adiacens: de quo nomine eiusque ad Ἑλλησπόντου nomen ratione vide locos scriptorum in Thes. collectos vol. 6 p. 1822. De utroque novissime dixit G. Gebhardtus (*Blätter für das Bayerische Gymnasialwesen* vol. 2 fasc. 7 p. 389—399.) Pers. 876 μυχία τε Προποντίς.

προπράσσω *prius exsequor*. Ch. 834 τοῖς τ' ἄνωθεν προπράσσων (ἄνω πρόπρασσ' ἰὼν Hermannus) χάριτας ὀργᾶς λυγρᾶς.

προπρό *ante*. Suppl. 787 θέλοιμι δ' ἂν μορσίμου | προπρὸ τυχεῖν ἐν ἀρτάναις. Sic metro postulante correxi pro μορσίμου βρόχου τυχεῖν ἐν ἀρτάναις, quod, quum sequatur ἀρτάναις, aut μορσίμου λάχους aut θανασίμου βρόχου dicendum fuisset: de quo dixi in Praefat. ad Aeschyli edit. Lips. quintam p. LXXIV. Adverbio προπρό usus est Apollonius Rhodius: apud tragicos alibi non magis legitur quam πρόπαρ, quod paullo post dixit Aeschylus v. 791.

πρόπρυμνα *ante puppim*. Sept. 769 πρόπρυμνα δ' ἐκβολὰν φέρει ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν ὄλβος ἄγαν παχυνθείς. ubi Blomfieldus "πρόπρυμνος *ante puppim*. πρόπρυμνος ἐκβολὴ *iactura quae a puppi fit*. Scilicet opes e puppi proiiciebantur. Bene contulit Stanleius Act. Apost. 27, 18. Non contulit Ag. 1010 καὶ τὸ μὲν πρὸ χρημάτων κτησίων ὄκνος βαλὼν σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου, οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος — οὐδ' ἐπόντισε σκάφος." Aliam interpretationem memorat Stephanus in Thes. vol. 3 p. 1825 his verbis "πρόπρυμνα ex Aeschyli Sept. affertur pro *funditus, prorsus*, παντελῶς". Quae interpretatio si vera esset, πρόπρεμνα scribendum foret cum Weckleinio in *Studiis Aeschyleis* p. 64, ut πρέμνοθεν duobus in locis Aeschyli in πρυμνόθεν corruptum est. Sed vocabulum ἐκβολάν indicio est Aeschylum metaphora usum esse a re navali petita, quod intellexit scholiasta, cuius annotationem apposuimus s. v. ἐκβολή p. 110. Huic vero aptum

est πρόπρυμνα, non est πρόπρεμνα, quod arboribus conveniret radicitus exstirpatis.

πρόπυργος *pro salute turrium* (i. e. *urbis*) *factus*. Ag. 1168 ἰὼ πρόπυργοι θυσίαι πατρός.

πρόρριζος *una cum ipsa radice, funditus*. Pers. 812 δαιμόνων θ' ἱδρύματα πρόρριζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων.

πρός praepositio construitur cum genitivo, dativo et accusativo.

1. πρός cum genitivo *ab*, significatione locali Suppl. 235 τὸ πρὸς δύνοντος ἡλίου, i. e. regio versus occidentem sita. [‖ πρός τινος εἶναι dicitur qui a partibus alicuius stat, in versu interpolatoris Sept. 522 πρὸς τῶν κρατούντων δ' ἐσμέν, οἱ δ' ἡσσωμένων.] ‖ πρός τινος εἶναι dicitur quod indoli s. moribus alicuius convenit. Ag. 592 ἦ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἴρεσθαι κέαρ. 1636 τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς. Ch. 704 πρὸς δυσσεβείας ἦν ἐμοὶ τόδ' ἐν φρεσίν, τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις.

πρός cum genitivo eum significans per quem s. cuius auctoritate aliquid fit Sept. 217 οὔκουν (correxi καὶ γὰρ) τάδ' ἔσται πρὸς θεῶν. Ch. 845 πρὸς γυναικῶν δειματούμενοι λόγοι πεδάρσιοι θρώσκουσι. Eum. 449 ἔς τ' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίου σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθήλου βοτοῦ. Suppl. 619 λέγων διπλοῦν μίασμα πρὸς (sic Paleius pro πρὸ) πόλεως φανὲν ἀμηχάνου βόσκημα πημονῆς πέλειν. 1014 τἄλλ' εὐτυχοῖμεν πρὸς θεῶν Ὀλυμπίων. Vel eum a quo quid proficiscitur Suppl. 396 κρῖνε σέβας τὸ πρὸς θεῶν. 531 τὸ πρὸς γυναικῶν ἐπιδών. Ag. 612 οὐδ' οἶδα τέρψιν οὐδ' ἐπίψογον φάτιν ἄλλου πρὸς ἀνδρός.

Multo frequentius πρός *ab* cum verbis coniungitur passivis, ut Pr. 650 Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει πρὸς σοῦ τέθαλπται. 761 ΙΩ. πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συληθήσεται; ΠΡ. πρὸς αὐτὸςαὑτοῦ κενοφρόνων βουλευμάτων, ubi notanda exquisitior collocatio verborum πρὸς αὐτὸς αὑτοῦ pro αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ, quod in apographis multis est substitutum. Eodem modo infra v. 919 ἐπ' αὐτὸς αὑτῷ et similiter cum articulo Ag. 845 τοῖς αὐτὸς αὑτοῦ πήμασιν βαρύνεται et Soph. OC. 929 τὴν αὐτὸς αὑτοῦ. Pr. 769 ἦ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων; 1072 πρὸς ἄτης θηραθεῖσαι. Sept. 347 πρὸς ἀνδρὸς δ' ἀνὴρ στὰς δορὶ καίνεται. 970 πρὸς φίλου ἔφθισο. Pers. 577 σκύλλονται πρὸς ἀναύδων παίδων τᾶς ἀμιάντου. Ag. 631 φάτις πρὸς ἄλλων ναυτίλων ἐκλῄζετο. 1097 σάρκας πρὸς πατρὸς βεβρωμένας. 1251 τίνος πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄγος πορσύνεται; Ch. 104 τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτούμενον χερός. Ch. 133 πεπραμένοι γὰρ νῦν γέ πως ἀλώμεθα πρὸς τῆς τεκούσης. 346 πρὸς τινος Λυκίων, πάτερ, δορίτμητος κατηναρίσθης. Eum. 102 κατασφαγείσης πρὸς χερῶν μητροκτόνων. 279 φωνεῖν ἐτάχθην πρὸς σοφοῦ διδασκάλου. 411 ἐν θεαῖσι πρὸς θεῶν ὁρωμέναις. 593 πρὸς τοῦ δ' ἐπείσθης; Suppl. 283 πέπληκται τεκτόνων πρὸς ἀρσένων. 932 πρὸς τίνος τ' ἀφαιρεθείς.

πρός cum verbis intransitivis. Pr. 92 οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός. Pr. 704 οἷα χρὴ πάθη τλῆναι πρὸς Ἥρας. Ch. 419 τάπερ πάθομεν ἄχεα πρός γε τῶν τεκομένων. Eum. 100 παθοῦσα δ' οὕτω δεινὰ πρὸς τῶν φιλτάτων. Pr. 948 πρὸς ὧν ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους. 996 πρὸς οὗ χρεών νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος. Ag. 1219 παῖδες θανόντες ὥσπερεὶ πρὸς τῶν φίλων. Eum. 627 ἄνδρα γενναῖον θανεῖν — καὶ ταῦτα πρὸς γυναικός. Suppl. 66 ὤλετο πρὸς χειρὸς ἕθεν. Ag. 1454 πρὸς γυναικὸς δ' ἀπέφθισεν βίον. 1552 πρὸς ἡμῶν κάππεσε, κάτθανε. Eum. 678 πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖσ' ἄμομφος ὦ; 882 πρὸς νεωτέρας ἐμοῦ — ἄτιμος ἔρρειν. Pr. 639 ὅπου μέλλει τις οἴσεσθαι δάκρυ πρὸς τῶν κλυόντων. [Sept. 550 εἰ γὰρ τύχοιεν ὧν φρονοῦσι πρὸς θεῶν.]

2. πρός cum dativo *ad, apud, iuxta*. Pr. 4 τόνδε πρὸς πέτραις ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι. 15 θεὸν δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. 56 πασσάλευε πρὸς πέτραις. 269 κατισχνανεῖσθαι πρὸς πέτραις πεδαρσίοις. 808 πρὸς ἡλίου ναίουσι πηγαῖς. 847 ἔστιν πόλις — Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι. 886 λόγοι παίουσ' εἰκῇ στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης. 926 πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ. Sept. 210 νεὼς καμούσης ποντίῳ πρὸς κύματι. 377 πρὸς πύλαισι Προιτίσι βρέμει. 456 τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πρὸς πύλαις λέξω. 462 θελούσας πρὸς πύλαις πεπτωκέναι. 492 ὅστις τόδ' ἔργον ὤπασεν πρὸς ἀσπίδι. [500 φόβος γὰρ ἤδη πρὸς πύλαις κομπάζεται.] 570 πρὸς πύλαις τεταγμένος. [631 τὸν ἕβδομον δὴ τόνδ' ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις, ubi Heimsoethius τὸν πρὸς ἑβδόμαις πύλαις.] Pers. 232 πρὸς δυσμαῖς ἄνακτος Ἡλίου φθινάσμασιν. 817 τόσος γὰρ ἔσται πέλανος αἱματοσταγὴς πρὸς γῇ Πλαταιῶν. Ag. 331 πόνος νήστεις πρὸς ἀρίστοισιν ὧν ἔχει πόλις τάσσει. 559 εὐναὶ γὰρ ἦσαν δαΐων πρὸς τείχεσιν. 654 ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλαισι Θρῄκιαι πνοαὶ ἤρεικον. Ag. 996 σπλάγχνα δ' οὔτι ματᾴζει πρὸς ἐνδίκοις φρεσὶν τελεσφόροις δίναις κυκλούμενον κέαρ. 1536 δίκη δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θηγάνει βλάβης πρὸς ἄλλαις θηγάναισι Μοῖρα. 1566 κεκόλληται γένος πρὸς ἄτᾳ. Sic Blomfieldus pro προσάψαι. Ch. 897 μαστόν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα. 1024 πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος ᾄδειν ἕτοιμος. Eum. 282 πρὸς ἑστίᾳ θεοῦ Φοίβου καθαρμοῖς ἠλάθη. 305 πρὸς βωμῷ σφαγείς. 446 οὐδ' ἔχει μύσος πρὸς χειρὶ τῇμῇ. 451 πρὸς ἄλλοις ταῦτ' ἀφιερώμεθα οἴκοισι. 855 ἕδραν ἔχουσα πρὸς δόμοις Ἐρεχθέως. Suppl. 242 κλάδοι — κεῖνται παρ' ὑμῖν πρὸς θεοῖς ἀγωνίοις. Fr. 182 μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς. 208 φάβα, μέσακτα πλευρὰ πρὸς πτύοις πεπλεγμένην (πεπληγμένην Schweigh.).

πρός cum dativo *praeter, insuper, ultra*. Pr. 252 πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγώ σφιν ὤπασα. 321 πρὸς τοῖς παροῦσι δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις. 622 καὶ πρός γε τούτοις τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης δεῖξον. 774 τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς. Sept. 265 καὶ πρός γε τούτοις — εὔχου τὰ κρείσσω. Pers. 237 καὶ τί πρὸς τούτοισιν ἄλλο; 471 τοιάνδε σοι πρὸς τῇ πάροιθε συμφορὰν στένειν πάρα. 531 μὴ καί τι πρὸς κακοῖσι πρόσθηται κακόν. Ag. 500 εὖ γὰρ πρὸς εὖ φανεῖσι προσθήκη πέλοι. Suppl. 991 καὶ ταῦτα μὲν γράψεσθε πρὸς γεγραμμένοις πολλοῖσιν ἄλλοις σωφρονίσμασιν.

3. πρός cum accusativo *versus*. Pr. 348 πρὸς ἑσπέρους τόπους ἕστηκε. 707 ἡλίου πρὸς ἀντολὰς στρέψασα σαυτήν. 792 πρὸς ἀντολὰς φλογώπας ἡλιοστιβεῖς. Ag. 1180 λαμπρὸς δ' ἔοικεν ἡλίου πρὸς ἀντολὰς πνέων ἐσᾴξειν. Fr. 327 Αἴγινα δ' αὕτη πρὸς νότου κεῖται πνοάς. ‖ *ad*. Pr. 276 ταὐτά τοι πλανωμένη πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει. 285 δολιχῆς τέρμα κελεύθου διαμειψάμενος πρὸς σέ. 652 ἔξελθε πρὸς Λέρνης βαθὺν λειμῶνα, ποίμνας βουστάσεις τε πρὸς πατρός. 676 ᾖσσον πρὸς εὔποτόν τε Κερ-

προναία *protemplaris*, Minervae cognomen Delphicum Eum. 21 Παλλὰς προναία δ' ἐν λόγοις πρεσβεύεται. Ab Atticis etiam πρόνοια dicta fuisse videtur. De utroque v. Thes. vol. 6 p. 1783 sq.

πρόνᾱος *protemplaris, ante templnm collocatus*. Suppl. 494 βωμοὺς προνάους.

προνέμω *profero, exhibeo, porrigo*. Eum. 313 τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντ' οὔτις ἐφέρπει μῆνις ἀφ' ἡμῶν. Sic Hermannus pro τοὺς — προνέμοντας.

πρόνοια *providentia*. Ch. 606 τὰν ἁ παιδολυμὰς τάλαινα Θεστιὰς μήσατο πυρδαῆτιν πρόνοιαν. Ag. 683 προνοίαισι τοῦ πεπρωμένου.

πρόνομος. Suppl. 691 πρόνομα δὲ βοτὰ τῶς πολύγονα τελέθοι. Quod schol. explicat πρὸ τῆς πόλεως νεμόμενα. Probabilius Hermannus pecudes intelligit huc illuc, dum pabulum quaerunt, vagantes.

πρόνοος *prospiciens*. Substantivi instar est Suppl. 969 πατέρ' εὐθαρσῆ Δαναόν, πρόνοον καὶ βούλαρχον.

προνωπής *pronus*. Ag. 234 προνωπῆ (Iphigeniam) λαβεῖν ἀέρδην. Per προνενευκυῖαν exp. scholiasta.

πρόξενος *hospes, patronus*. Suppl. 420 γενοῦ πανδίκως εὐσεβὴς πρόξενος, τὰν φυγάδα μὴ προδῷς. 491 αἰδοῖον εὑρεθέντα (sic Porsonus pro εὖ ῥέοντα) πρόξενον· λαβεῖν. 919 ποίοισιν εἰπὼν προξένοις (sic Victorius pro προσξένοις) ἐγχωρίοις; 920 Ἑρμῇ μεγίστῳ προξένῳ μαστηρίῳ. [830 πρόξενα pro corrupto πράξαν intulit Turnebus.]

προοίμιον *prooemium*. Pr. 741 οὓς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους εἶναι δόκει σοὶ μηδέπω 'ν προοιμίοις. De altera forma φροίμιον suo loco dicetur.

προόμνυμι *praeiuro, ante iuro*. Ag. 1196 ἐκμαρτύρησον προυμόσας τό μ' (τὸ μὴ Dobraeus) εἰδέναι.

πρόπαρ *prius, potius*. Suppl. 790 πρόπαρ θανούσας δ' Ἀΐδας ἀνάσσοι.

προπάροιθε et προπάροιθεν *ante*. Sept. 334 ὠμοδρόπων νομίμων προπάροιθεν. ‖ *antea*. Ag. 1020 τὸ δ' ἐπὶ γᾶν ἅπαξ πεσὸν θανάσιμον προπάροιθ' ἀνδρὸς μέλαν αἷμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων;

πρόπας *universus, cunctus*. Pr. 406 πρόπασα δ' ἤδη στονόεν λέλακε χώρα. Pers. 434 Πέρσαις τε καὶ πρόπαντι βαρβάρων γένει. 548 πρόπασα μὲν στένει γαῖ' Ἀσιάς. Ag. 1011 οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος. Eum. 898 καί μοι πρόπαντος (sic Abreschius pro πρὸ παντός) ἐγγύην θήσει χρόνου;

προπέμπω *emitto*. Sept. 915 δόμων μάλ' ἀχὰν ἐς οὖς (sic Elmsleius pro ἀχάεσσατοὺς) προπέμπει δαϊκτὴρ γόος. Pers. 622 γαπότους δ' ἐγὼ τιμὰς προπέμψω τάσδε νερτέροις θεοῖς. Ag. 820 σποδὸς προπέμπει πίονας πλούτου πνοάς. ‖ *prosequor*. Sept. 1059 πῶς τολμήσω μήτε σε κλάειν μήτε προπέμπειν ἐπὶ τύμβον; Pers. 530 καὶ παῖδα — παρηγορεῖτε καὶ προπέμπετ' ἐς δόμους. ‖ Forma media in apographis restituta Pers. 138 ἑκάστα πόθῳ φιλάνορι θοῦρον εὐνατῆρα προπεμψαμένα λείπεται μονόζυξ, ubi M εὐνατῆρ' ἀποπεμψαμένα.

προπηδάω *prosilio*. Futuri forma media fr. 22 b. φθάσαντος δ' ἐπ' ἔργοις προπηδήσεταί νιν.

προπίνω *propino*. Metaphorice *prodo*, de quo Harpocratio p. 259, 11 προπεπωκότες: ἀντὶ τοῦ προδεδωκότες· ἐκ μεταφορᾶς δὲ λέγεται. — ἐν ἀρχῇ δὲ τῶν Μυρμιδόνων Αἰσχύλος (fr. 128)

τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους,
οὓς * * εἴσω κλισίας.

Primum versum attulit Arist. Ran. 1023, ubi schol. ἔστι δὲ ἀρχὴ Μυρμιδόνων Αἰσχύλου. σὺ προπίνεις supplet Blomfieldus in Praef. ad Persas p. XIV, προπεπωκὼς Heathius, quod verum haberi potest, si in initio versus proximi secunda verbi alicuius persona lecta fuisse credatur, velut θάσσεις. Aliorum exempla v. in Thes. vol. 6 p. 1815.

προπίτνω *prolabor*. Pers. 588 ἐς γᾶν προπίτνοντες. Sic ex apogr. nonnullis correctum pro προσπίτνοντες.

πρόπολος *minister*. Ch. 358 de Agamemnone apud inferos versante πρόπολός τε τῶν μεγίστων χθονίων ἐκεῖ τυράννων.

προπομπός *deductor, comes*. Sept. 1069 ἡμεῖς μὲν ἴμεν καὶ συνθάψομεν αἵδε προπομποί. Pers. 1036 γυμνός εἰμι προπομπῶν. Eum. 206 καὶ τὰς προπομποὺς δῆτα τάσδε λοιδορεῖς; 1005 πρὸς φῶς ἱερὸν τῶνδε προπομπῶν. Sic Bentleius pro πρόπομπον. ‖ Ch. 23 ἰαλτὸς ἐκ δόμων ἔβαν χοᾶν προπομπός. Sic Casaubonus pro χοὰς πρόπομπος (nam hoc accentu M). ‖ Προπομποί inscripta fuit Aeschyli tragoedia (fr. 267).

Προποντίς *Propontis*, mare quod ante Pontum Euxinum est, Byzantio adiacens: de quo nomine eiusque ad Ἑλλησπόντου nomen ratione vide locos scriptorum in Thes. collectos vol. 6 p. 1822. De utroque novissime dixit G. Gebhardtus (*Blätter für das Bayerische Gymnasialwesen* vol. 2 fasc. 7 p. 389—399.) Pers. 876 μυχία τε Προποντίς.

προπράσσω *prius exsequor*. Ch. 834 τοῖς τ' ἄνωθεν προπράσσων (ἄνω πρόπρασσ' ἰὼν Hermannus) χάριτας ὀργᾶς λυγρᾶς.

προπρό *ante*. Suppl. 787 θέλοιμι δ' ἂν μορσίμου | προπρὸ τυχεῖν ἐν ἀρτάναις. Sic metro postulante correxi pro μορσίμου βρόχου τυχεῖν ἐν ἀρτάναις, quod, quum sequatur ἀρτάναις, aut μορσίμου λάχους aut θανασίμου βρόχου dicendum fuisset: de quo dixi in Praefat. ad Aeschyli edit. Lips. quintam p. LXXIV. Adverbio προπρό usus est Apollonius Rhodius: apud tragicos alibi non magis legitur quam πρόπαρ, quod paullo post dixit Aeschylus v. 791.

πρόπρυμνα *ante puppim*. Sept. 769 πρόπρυμνα δ' ἐκβολὰν φέρει ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν ὄλβος ἄγαν παχυνθείς. ubi Blomfieldus "πρόπρυμνος *ante puppim*. πρόπρυμνος ἐκβολὴ *iactura quae a puppi fit*. Scilicet opes e puppi proiiciebantur. Bene contulit Stanleius Act. Apost. 27, 18. Non contulit Ag. 1010 καὶ τὸ μὲν πρὸ χρημάτων κτησίων ὄκνος βαλὼν σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου, οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος — οὐδ' ἐπόντισε σκάφος." Aliam interpretationem memorat Stephanus in Thes. vol. 3 p. 1825 his verbis "πρόπρυμνα ex Aeschyli Sept. affertur pro *funditus, prorsus*, παντελῶς". Quae interpretatio si vera esset, πρόπρεμνα scribendum foret cum Weckleinio in *Studiis Aeschyleis* p. 64, ut πρέμνοθεν duobus in locis Aeschyli in πρυμνόθεν corruptum est. Sed vocabulum ἐκβολάν indicio est Aeschylum metaphora usum esse a re navali petita, quod intellexit scholiasta, cuius annotationem apposuimus s. v. ἐκβολή p. 110. Huic vero aptum

est πρόπρυμνα, non est πρόπρεμνα, quod arboribus conveniret radicitus exstirpatis.

πρόπυργος *pro salute turrium* (i. e. *urbis*) *factus*. Ag. 1168 ἰὼ πρόπυργοι θυσίαι πατρός.

πρόρριζος *una cum ipsa radice, funditus*. Pers. 812 δαιμόνων θ' ἱδρύματα πρόρριζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων.

πρός praepositio construitur cum genitivo, dativo et accusativo.

1. πρός cum genitivo *ab*, significatione locali Suppl. 235 τὸ πρὸς δύνοντος ἡλίου, i. e. regio versus occidentem sita. [‖ πρός τινος εἶναι dicitur qui a partibus alicuius stat, in versu interpolatoris Sept. 522 πρὸς τῶν κρατούντων δ' ἐσμέν, οἱ δ' ἡσσωμένων.] ‖ πρός τινος εἶναι dicitur quod indoli s. moribus alicuius convenit. Ag. 592 ἦ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἴρεσθαι κέαρ. 1636 τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς. Ch. 704 πρὸς δυσσεβείας ἦν ἐμοὶ τόδ' ἐν φρεσίν, τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις.

πρός cum genitivo eum significans per quem s. cuius auctoritate aliquid fit Sept. 217 οὔκουν (correxi καὶ γάρ) τάδ' ἔσται πρὸς θεῶν. Ch. 845 πρὸς γυναικῶν δειματούμενοι λόγοι πεδάρσιοι θρώσκουσι. Eum. 449 ἔς τ' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίου σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθήλου βοτοῦ. Suppl. 619 λέγων διπλοῦν μίασμα πρὸς (sic Paleius pro πρό) πόλεως φανὲν ἀμηχάνου βόσκημα πημονῆς πέλειν. 1014 τἄλλ' εὐτυχοῖμεν πρὸς θεῶν Ὀλυμπίων. Vel eum a quo quid proficiscitur Suppl. 396 κρῖνε σέβας τὸ πρὸς θεῶν. 531 τὸ πρὸς γυναικῶν ἐπιδών. Ag. 612 οὐδ' οἶδα τέρψιν οὐδ' ἐπίψογον φάτιν ἄλλου πρὸς ἀνδρός.

Multo frequentius πρός *ab* cum verbis coniungitur passivis, ut Pr. 650 Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει πρὸς σοῦ τέθαλπται. 761 ΙΩ. πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συληθήσεται; ΠΡ. πρὸς αὐτὸςαὑτοῦ κενοφρόνων βουλευμάτων, ubi notanda exquisitior collocatio verborum πρὸς αὐτὸς αὑτοῦ pro αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ, quod in apographis multis est substitutum. Eodem modo infra v. 919 ἐπ' αὐτὸς αὑτῷ et similiter cum articulo Ag. 845 τοῖς αὐτὸς αὑτοῦ πήμασιν βαρύνεται et Soph. OC. 929 τὴν αὐτὸς αὑτοῦ. Pr. 769 ἦ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων; 1072 πρὸς ἄτης θηραθεῖσαι. Sept. 347 πρὸς ἀνδρὸς δ' ἀνὴρ στὰς δορὶ καίνεται. 970 πρὸς φίλου ἔφθισο. Pers. 577 σκύλλονται πρὸς ἀναύδων παίδων τᾶς ἀμιάντου. Ag. 631 φάτις πρὸς ἄλλων ναυτίλων ἐκλῄζετο. 1097 σάρκας πρὸς πατρὸς βεβρωμένας. 1251 τίνος πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄγος πορσύνεται; Ch. 104 τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτούμενον χερός. Ch. 133 πεπραμένοι γὰρ νῦν γέ πως ἀλώμεθα πρὸς τῆς τεκούσης. 346 πρός τινος Λυκίων, πάτερ, δορίτμητος κατηναρίσθης. Eum. 102 κατασφαγείσης πρὸς χερῶν μητροκτόνων. 279 φωνεῖν ἐτάχθην πρὸς σοφοῦ διδασκάλου. 411 ἐν θεαῖσι πρὸς θεῶν ὁρωμέναις. 593 πρὸς τοῦ δ' ἐπείσθης; Suppl. 283 πέπληκται τεκτόνων πρὸς ἀρσένων. 932 πρὸς τίνος τ' ἀφαιρεθεῖς.

πρός cum verbis intransitivis. Pr. 92 οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός. Pr. 704 οἷα χρὴ πάθη τλῆναι πρὸς Ἥρας. Ch. 419 τάπερ πάθομεν ἄχεα πρός γε τῶν τεκομένων. Eum. 100 παθοῦσα δ' οὕτω δεινὰ πρὸς τῶν φιλτάτων. Pr. 948 πρὸς ὧν ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους. 996 πρὸς οὗ χρεών νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος. Ag. 1219 παῖδες θανόντες ὡσπερεὶ πρὸς τῶν φίλων. Eum. 627 ἄνδρα γενναῖον θανεῖν — καὶ ταῦτα πρὸς γυναικός. Suppl. 66 ὤλετο πρὸς χειρὸς ἕθεν. Ag. 1454 πρὸς γυναικὸς δ' ἀπέφθισεν βίον. 1552 πρὸς ἡμῶν κάππεσε, κάτθανε. Eum. 678 πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖσ' ἄμομφος ὦ; 882 πρὸς νεωτέρας ἐμοῦ — ἄτιμος ἔρρειν. Pr. 639 ὅπου μέλλει τις οἴσεσθαι δάκρυ πρὸς τῶν κλυόντων. [Sept. 550 εἰ γὰρ τύχοιεν ὧν φρονοῦσι πρὸς θεῶν.]

2. πρός cum dativo *ad, apud, iuxta*. Pr. 4 τόνδε πρὸς πέτραις ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι. 15 θεὸν δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. 56 πασσάλευε πρὸς πέτραις. 269 κατισχνανεῖσθαι πρὸς πέτραις πεδαρσίοις. 808 πρὸς ἡλίου ναίουσι πηγαῖς. 847 ἔστιν πόλις — Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι. 886 λόγοι παίουσ' εἰκῇ στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης. 926 πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ. Sept. 210 νεὼς καμούσης ποντίῳ πρὸς κύματι. 377 πρὸς πύλαισι Προιτίσι βρέμει. 456 τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πρὸς πύλαις λέξω. 462 θελούσας πρὸς πύλαις πεπτωκέναι. 492 ὅστις τόδ' ἔργον ὤπασεν πρὸς ἀσπίδι. [500 φόβος γὰρ ἤδη πρὸς πύλαις κομπάζεται.] 570 πρὸς πύλαις τεταγμένος. [631 τὸν ἕβδομον δὴ τόνδ' ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις, ubi Heimsoethius τὸν πρὸς ἑβδόμαις πύλαις.] Pers. 232 πρὸς δυσμαῖς ἄνακτος Ἡλίου φθινάσμασιν. 817 τόσος γὰρ ἔσται πέλανος αἱματοσταγὴς πρὸς γῇ Πλαταιῶν. Ag. 331 πόνος νήστεις πρὸς ἀρίστοισιν ὧν ἔχει πόλις τάσσει. 559 εὐναὶ γὰρ ἦσαν δαΐων πρὸς τείχεσιν. 654 ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλαισι Θρήκιαι πνοαὶ ἤρεικον. Ag. 996 σπλάγχνα δ' οὔτι ματᾴζει πρὸς ἐνδίκοις φρεσὶν τελεσφόροις δίναις κυκλούμενον κέαρ. 1536 δίκη δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θηγάνει βλάβης πρὸς ἄλλαις θηγάναισι Μοῖρα. 1566 κεκόλληται γένος πρὸς ἄτᾳ. Sic Blomfieldus pro προσάψαι. Ch. 897 μαστόν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα. 1024 πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος ᾄδειν ἕτοιμος. Eum. 282 πρὸς ἑστίᾳ θεοῦ Φοίβου καθαρμοῖς ἠλάθη. 305 πρὸς βωμῷ σφαγείς. 446 οὐδ' ἔχει μύσος πρὸς χειρὶ τὴμῇ. 451 πρὸς ἄλλοις ταὐτ' ἀφιερώμεθα οἴκοισι. 855 ἕδραν ἔχουσα πρὸς δόμοις Ἐρεχθέως. Suppl. 242 κλάδοι — κεῖνται παρ' ὑμῖν πρὸς θεοῖς ἀγωνίοις. Fr. 182 μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς. 208 φάβα, μέσακτα πλευρὰ πρὸς πτύοις πεπλεγμένην (πεπληγμένην Schweigh.).

πρός cum dativo *praeter, insuper, ultra*. Pr. 252 πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγώ σφιν ὤπασα. 321 πρὸς τοῖς παροῦσι δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις. 622 καὶ πρός γε τούτοις τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης δεῖξον. 774 τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς. Sept. 265 καὶ πρός γε τούτοις — εὔχου τὰ κρείσσω. Pers. 237 καὶ τί πρὸς τούτοισιν ἄλλο; 471 τοιάνδε σοι πρὸς τῇ πάροιθε συμφορὰν στένειν πάρα. 531 μή καί τι πρὸς κακοῖσι πρόσθηται κακόν. Ag. 500 εὖ γὰρ πρὸς εὖ φανεῖσι προσθήκη πέλοι. Suppl. 991 καὶ ταῦτα μὲν γράψεσθε πρὸς γεγραμμένοις πολλοῖσιν ἄλλοις σωφρονίσμασιν.

3. πρός cum accusativo *versus*. Pr. 348 πρὸς ἑσπέρους τόπους ἕστηκε. 707 ἡλίου πρὸς ἀντολὰς στρέψασα σαυτήν. 792 πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ἡλιοστιβεῖς. Ag. 1180 λαμπρὸς δ' ἔοικεν ἡλίου πρὸς ἀντολὰς πνέων ἐσᾴξειν. Fr. 327 Αἴγινα δ' αὕτη πρὸς νότου κεῖται πνοάς. ‖ *ad*. Pr. 276 ταὐτά τοι πλανωμένη πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει. 285 δολιχῆς τέρμα κελεύθου διαμειψάμενος πρὸς σέ. 652 ἔξελθε πρὸς Λέρνης βαθὺν λειμῶνα, ποίμνας βουστάσεις τε πρὸς πατρός. 676 ᾖσσον πρὸς εὔποτόν τε Κερ-

χνείας ῥέος. 719 πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς. 793 ἔς τ' ἂν ἐξίκῃ πρὸς Γοργόνεια πεδία. 828 πρὸς αὐτὸ δ' εἶμι τέρμα σῶν πλανημάτων. 829 ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ γάπεδα. 837 ᾖξας πρὸς μέγαν κόλπον 'Ρέας. 854 πρὸς Ἄργος οὐχ ἑκοῦσ' ἐλεύσεται. Sept. 50 μνημεῖά θ' αὑτῶν τοῖς τεκοῦσιν ἐς δόμους πρὸς ἅρμ' Ἀδράστου χερσὶν ἔστεφον. 56 ὡς πάλῳ λαχὼν ἕκαστος αὐτῶν πρὸς πύλας ἄγοι λόχον. 467 στείχει πρὸς ἐχθρῶν πύργον. Pers. 205 ὁρῶ δὲ φεύγοντ' ἀετὸν πρὸς ἐσχάραν. 737 πρὸς ἤπειρον σεσῶσθαι τήνδε. 1038 πρὸς δόμους δ' ἴθι. Ag. 283 Ἴδη μὲν (ἔπεμπε) πρὸς Ἑρμαῖον λέπας. 298 ὑπερθοροῦσα πεδίον Ἀσωποῦ — πρὸς Κιθαιρῶνος λέπας ἤγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός. 343 δεῖ γὰρ πρὸς οἴκους νοστίμου σωτηρίας. 432 πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἧπαρ. 647 ἥκοντα πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν. 666 μήτ' ἐξοκεῖλαι πρὸς κραταίλεων χθόνα. 679 ἐλπίς τις αὐτὸν πρὸς δόμους ἥξειν πάλιν. 867 ὡς πρὸς οἶκον ὠχετεύετο φάτις. 1087 ποῖ ποτ' ἤγαγές με; πρὸς ποίαν στέγην; ΧΟ. πρὸς τὴν Ἀτρειδῶν. 1298 πρὸς βωμὸν εὐτόλμως πατεῖς. 1349 πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν. 1557 πατέρ' ἀντιάσασα πρὸς ὠκύπορον πόρθμευμ' ἀχέων. 1657 στείχετε — πρὸς δόμους πεπρωμένους. Ch. 154 πρὸς ἔρυμα τόδε. 417 πρὸς τὸ φανεῖσθαί μοι καλῶς, scriptura, ut metrum docet, vel corrupta vel interpolata. 659 πρὸς οὕσπερ ἥκω. Eum. 39 ἕρπω πρὸς πολυστεφῆ μυχόν. 55 πρὸς θεῶν ἀγάλματα φέρειν δίκαιος. 592 ξιφουλκῷ χειρὶ πρὸς δέρην τεμών. 764 ἄπειμι πρὸς δόμους. 935 τὰ γὰρ ἐκ προτέρων ἀπλακήματά νιν πρὸς τάσδ' ἀπάγει. Suppl. 184 τάχ' ἂν πρὸς ἡμᾶς τῆσδε γῆς ἀρχηγέται ὀπτῆρες εἶεν. 629 τέρμον' ἄμεμπτον πρὸς ἅπαντα. 793 αἰθέρος θρόνος, πρὸς ὃν κύφελλ' ὑδρηλὰ γίγνεται χιών. Fr. 195 Βορεάδας ἥξεις πρὸς πνοάς. ‖ *iuxta*. Ag. 1057 ἕστηκεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρός. Ch 904 πρὸς αὐτὸν τόνδε σε σφάξαι θέλω. 926 ἔοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην. Eum. 1005 στείχειν θαλάμους ἀποδείξουσαν πρὸς φῶς ἱερὸν τῶνδε προπομπῶν. Ag. 1182 πρὸς αὐγάς. 1324 ἡλίου δ' ἐπεύχομαι πρὸς ὕστατον φῶς. ‖ *adversus, contra*. Pr. 323 οὔκουν — πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς. 1010 πρὸς ἡνίας μάχει. Ag. 1624 πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε. Ch. 460 ξὺν δὲ γενοῦ πρὸς ἐχθρούς. Eum. 436 τί πρὸς τάδ' εἰπεῖν, ὦ ξέν', ἐν μέρει θέλεις; 586 ἔπος δ' ἀμείβου πρὸς ἔπος ἐν μέρει τιθείς. 863 Ἄρη ἐμφύλιόν τε καὶ πρὸς ἀλλήλους θρασύν. 972 ὅτι μοι γλῶσσαν καὶ στόμ' ἐπωπᾷ πρὸς τάσδ' ἀγρίως ἀπανηναμένας. Suppl. 302 τί δῆτα πρὸς ταῦτ' ἄλοχος ἰσχυρὰ Διός; 983 τὰ μὲν πραχθέντα πρὸς τοὺς ἐγγενεῖς. ‖ *erga*. Pr. 491 πρὸς ἀλλήλους τίνες ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα. Suppl. 339 πῶς οὖν πρὸς ὑμᾶς εὐσεβὴς ἐγὼ πέλω;

De verbis vel sermone aliquo directis Pr. 611 ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἴγειν στόμα. Ag. 844 τὰ δ' ἄλλα πρὸς πόλιν τε καὶ θεοὺς — βουλευσόμεσθα. 857 οὐκ αἰσχυνοῦμαι τοὺς φιλάνορας τρόπους λέξαι πρὸς ὑμᾶς. 1402 πρὸς εἰδότας λέγω. Ch. 267 ὅπως μή — ἀπαγγείλῃ τάδε πρὸς τοὺς κρατοῦντας. 677 ἀγνὼς πρὸς ἀγνῶτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνήρ. 681 πρὸς τοὺς τεκόντας — τεθνεῶτ' Ὀρέστην εἰπέ. 829 θροούσᾳ πρὸς σέ. Eum. 614 λέξω πρὸς ὑμᾶς τόνδ' Ἀθηναίας μέγαν ὅρκον. Suppl. 204 πρὸς φρονοῦσαν ἐννέπεις. 247 πρὸς σὲ πότερον ὡς ἔτην λέγω; 742 λέγω πρὸς εἰδότα. Ch. 737 πρὸς μὲν οἰκέτας θετὸν σκυθρωπῶν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων κεύθουσα. Suppl. 249 πρὸς ταῦτ' ἀμείβου καὶ λέγ' εὐθαρσὴς ἐμοί, i. e. *ad haec responde*. ‖ Cum verbis videndi et audiendi Suppl. 725 πρὸς πρᾶγμ' ὁρώσας. Ch. 414 πρὸς ἔπος κλυούσᾳ.

De fine, consilio vel ratione qua quid fit, Sept. 20 ἐθρέψατ' οἰκητῆρας ἀσπιδηφόρους, ὅπως γένοισθε πρὸς χρέος πιστοὶ τόδε. Sic correxi pro πιστοὺς ὅπως γένοισθε πρὸς χρέος τόδε. 214 δὴ τότ' ἤρθην φόβῳ πρὸς μακάρων λιτάς. Pr. 494 χροιὰν τίνα ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν. Ag. 287 ἰσχὺς πορευτοῦ λαμπάδος πρὸς ἡδονήν. Eum. 247 τετραυματισμένον γὰρ (Orestem) ὡς κύων νεβρὸν πρὸς αἷμα καὶ σταλαγμὸν ἐκματεύομεν, i. e. secundum vestigia sanguinis matris occisae. Pr. 1000 τόλμησόν ποτε πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν. [Sept. 519 πρὸς λόγον τοῦ σήματος, i. e. secundum significationem insignis quod gerit.] Ag. 332 πρὸς οὐδὲν ἐν μέρει τεκμήριον, i. e. *non secundum cuiusque vices*. Ch. 218 πρὸς τί δῆτα τυγχάνω κατευγμάτων; i. e. *quo fine?*

πρὸς ταῦτα et πρὸς τάδε *quod ad haec attinet, proinde*. Pr 915 πρὸς ταῦτα νῦν θαρσῶν καθήσθω. 992 πρὸς ταῦτα ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ. 1030 πρὸς ταῦτα βούλευε. 1043 πρὸς ταῦτ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω μὲν πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος. Sept. 57 πρὸς ταῦτ' ἀρίστους ἄνδρας — τάγευσαι τάχος. Pers. 829 πρὸς ταῦτ' ἐκεῖνον — πινύσκετε. Suppl. 520 πρὸς ταῦτα μίμνε. 1006 πρὸς ταῦτα μὴ πάθωμεν ὧν πολὺς πόνος —. Sept. 312 πρὸς τάδε — ἄροισθε κῦδος. Pers. 170 πρὸς τάδ' ὡς οὕτως ἐχόντων τῶνδε σύμβουλοι λόγου τοῦδέ μοι γενέσθε. 730 πρὸς τάδ' ὡς Σούσων μὲν ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένει. Eum. 545 πρὸς τάδε — αἰδόμενός τις ἔστω.

πρός cum accusativis substantivorum vel simplicis dativi vel adverbiorum significationem habet. Sic Pr. 208 353 592 672. Ag. 876. Eum. 5 πρὸς βίαν. Ag. 130 πρὸς τὸ βίαιον. Pr. 212 πρὸς τὸ καρτερόν. Sept. 498. Suppl. 832 πρὸς ἀλκήν. Pers. 569 πρὸς ἀνάγκαν, ubi Blomf. ἀνάγκας (genit. Dor.). Ag. 382 πρὸς κόρον. Ch. 884 πρὸς δίκην.

πρός casui quem regit postpositum Pr. 653 ἔξελθε πρὸς Λέρνης βαθὺν λειμῶνα, ποίμνας βουστάσεις τε πρὸς πατρός. Sept. 185 βρέτη πεσούσας πρὸς πολισσούχων θεῶν. ‖ πρός in fine versus positum Eum. 238 ἀλλ' ἀμβλὺν ἤδη προστετριμμένον τε πρὸς | ἄλλοισιν οἴκοις.

4. πρός sine casu adverbialiter *insuper, praeterea*. Pr. 73 ἦ μὴν κελεύσω κἀπιθωΰξω γε πρός. 929 ἅπερ τελεῖται, πρὸς δ' ἃ βούλομαι λέγει. Ch. 301 καὶ πρὸς πιέζει χρημάτων ἀχηνία. Sic Abreschius pro προσπιέζει.

ποτί forma poetica est pro πρός et in compositis cum ποτί, de qua diximus suo loco.

προσαγορεύω *appello*. Ch. 950 Δίκαν δέ νιν προσαγορεύομεν. Pr. 832 ὑφ' ὧν — προσηγορεύθης ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ μέλλουσ' ἔσεσθαι.

προσάγω *adigo*. Suppl. 441 σκάφος στρέβλαισι ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον. ubi προσηρμένον coniecit Scaliger. στρέβλαισι ναυτικαῖσι προσπεπηγμένον, Weckleinius *Stud. Aeschyl.* p. 5.

προσαιθρίζω *ad aetherem eveho*. Ag. 301 φρουρὰ προσαιθρίζουσα πόμπιμον φλόγα. Legebatur φρουρὰ πλέον καίουσα τῶν εἰρημένων, quod debile est imbecilli interpolatoris commentum versum in libro antiquiore maximam partem obliteratum utcunque sarcientis. Digna Aeschylo

verba feliciter servavit Hesychius, προσαιθρίζουσα πόμπιμον φλόγα: πρὸς τὸν αἰθέρα ποιοῦσα, ὥστε ἄνω πέμπεσθαι τὴν φλόγα, qui sic potius dicere debebat ὥστε ἄνω φέρεσθαι τὴν πρὸς τὴν φρουρὰν πεπεμμένην φλόγα. De quo dixi in Praef. ad editionem Oxoniensem secundam p. VII. collatis duobus similibus quorum notitiam Hesychio debemus Aeschyli verbis οὐρανίζειν et προσαυρίζειν.

προσαιτέω *insuper posco, apposceo.* Ch. 401 νόμος μὲν φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον ἄλλο προσαιτεῖν αἷμα.

προσάμβασις *gradus*. Sept. 466 κλίμακος προσαμβάσεις. Sic Canterus pro πρὸς ἀμβάσεις.

[προσάπτω. Ag. 1566 προσάψαι corrupte pro πρὺς ἄτᾳ, quod restituit Blomfieldus.]

προσᾴσσω *assilio*. Pr. 144 φοβερὰ δ' ἐμοῖσιν ὄσσοις ὁμίχλα προσῆξε.

προσαυαίνω *exsicco ad*. Pr. 146 de Prometheo rupi affixo σὸν δέμας εἰσιδοῦσαν πέτραις προσαυαινόμενον.

προσαυδάω *alloquor*. Pr. 983 σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἂν ὄνθ' ὑπηρέτην. Pers. 154 προσφθόγγοις δὲ χρεὼν αὐτὴν πάντας μύθοισι προσαυδᾶν. Ag. 514 τούς τ' ἀγωνίους θεοὺς πάντας προσαυδῶ. Ch. 239 προσαυδᾶν δ' ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον πατέρα.

προσαυρίζω *attingo*. Hesychius προσαυρίζουσα χερσαίᾳ τροχῇ: ὑπὸ τῆς αὔρας ἡ νοτὶς προσπίπτουσα τῇ τροχῇ. δύναται δὲ οἷον καταλαμβάνουσα· ἐπαυρεῖν γὰρ τὸ καταλαμβάνειν καὶ ἐπιτυγχάνειν. in quibus facile est hunc Aeschyli, nisi fallor, versum agnoscere, νοτὶς προσαυρίζουσα χερσαίᾳ τροχῇ. Similia Aeschyli verba sunt προσαιθρίζειν et οὐρανίζειν, quae v.

προσβαίνω *accedo*. Pr. 129 φιλία γὰρ ἅδε τάξις — προσέβα τόνδε πάγον. Corrupte Ag. 779 Δίκα — ὅσια (sc. δώματα) προσέβα τοῦ δύναμιν οὐ σέβουσα πλούτου, ubi προσέβαλε (vel προσέμολε), δύναμιν οὐ σ. π. Hermannus.

προσβάλλω *adiicio, offero, infero*. Pr. 951 μηδέ μοι διπλᾶς ὁδούς, Προμηθεῦ, προσβάλῃς. Pers. 781 ἀλλ' οὐ κακὸν τοσόνδε προσέβαλον πόλει. ‖ *allido, appello*. Eum. 564 τὸν πρὶν ὄλβον ἕρματι προσβαλὼν Δίκας. ‖ *adduco*. Sept. 460 πύλαισι Νηΐσταισι προσβαλεῖν λόχον. ‖ Intransitive *adorior* ib. 615 δοκῶν μὲν οὖν σφε μηδὲ προσβαλεῖν πύλαις, qui frequens usus verbi est vel cum dativo vel cum πρός et accusativo constructi: v. Thes. vol. 6 p. 1873. ‖ *ferio*. Fr. 195 ἐξευλαβοῦ δὲ μή σε προσβάλῃ στόμα πέμφιξ. ‖ προσβάλλομαι *adiectum habeo*. Fr. 183 ἀργυρηλάτοις κέρασι χρυσᾶ στόμια προσβεβλημένοις.

προσβλέπω *adspicio*. Pr. 215 οὐκ ἠξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν.

προσβολή *invasio*. Sept. 28 λέγει μεγίστην προσβολὴν Ἀχαιΐδα νυκτηγορεῖσθαι. [Ch. 283 ἄλλας τ' ἐφώνει προσβολὰς Ἐρινύων.] Eum. 600 δυοῖν γὰρ εἶχε προσβολὰς μιασμάτοιν. ‖ *allisio*. Ag. 391 κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον τρίβῳ τε καὶ προσβολαῖς μελαμπαγὴς πέλει δικαιωθείς.

προσγελάω *arrideo*. Afflandi significatione Eum. 253 ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ.

προσδέρκομαι *adspicio*. Pr. 53 ὡς μή σ' ἐλινύοντα προσδερχθῇ πατήρ. 796 ἃς οὔθ' ἥλιος προσδέρκεται ἀκτῖσιν οὔθ' ἡ νύκτερος μήνη. Ag. 952 τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέρκεται. Fr. 169 ἃς οὔτε πέμφιξ ἡλίου προσδέρκεται. Aoristus προσέδρακον Pr. 903 μηδὲ κρεισσόνων ἐμοῦ θεῶν ἄφυκτον ὄμμα προσδράκοι (sic Salvinius pro προσδάρκοι) με. Eum. 166 πάρεστι γᾶς ὀμφαλὸν προσδρακεῖν.

προσδέχομαι *accipio, admitto*. Eum. 656 ποία δὲ χέρνιψ φρατέρων προσδέξεται;

προσδοκάω *exspecto*. Pr. 1026 τοιοῦδε μόχθου τέρμα μή τι προσδόκα. 930 καὶ προσδοκᾶν χρὴ Ζηνὶ δεσπόσειν τινά; 988 εἰ προσδοκᾷς ἐμοῦ τι πεύσεσθαι πάρα. Ag. 675 Μενέλεων γὰρ οὖν πρῶτόν τε καὶ μάλιστα προσδόκα μολεῖν.

προσδοκητός *exspectatus*. Pr. 935 πάντα προσδοκητά μοι.

προσεδαφίζω *solo affigo, firmiter affigo*. Sept. 498 ὄφεων δὲ πλεκτάναισι περίδρομον κύτος προσηδάφισται, quod per προσπέπλεκται et ὑπέστρωται exp. schol.

προσείδομαι *similis sum*. Ch. 178 μάλιστ' ἐκείνου βοστρύχοις προσείδεται. Verbum alibi non lectum.

προσεικάζω *assimilo, comparo*. Sept. 431 τὰς δ' ἀστραπάς τε καὶ κεραυνίους βολὰς μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν προσῄκασεν. Ag. 163 οὐκ ἔχω προσεικάσαι. 1131 κακῷ δέ τῳ προσεικάζω τάδε. Ch. 12 ποίᾳ ξυμφορᾷ προσεικάσω;

πρόσειλος *soli expositus, apricus*. Pr. 51 κοὔτε πλινθυφεῖς δόμους προσείλους ᾖσαν. In M προσήλους (superscripto ει) frequenti etiam apud alios vitio: v. Thes. vol. 6 p. 1891.

πρόσειμι *insuper sum* s. *adsum*. Ag. 558 προσῆν πλέον στύγος.

πρόσειμι *adeo, accedo*. Indicativus praesentis significatione futuri Eum. 242 πρόσειμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σόν. Ag. 817 τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει ἐλπὶς προσῄει χειρὸς (χεῖλος Casaubonus) οὐ πληρουμένῳ.

προσειπεῖν (infinitivus aoristi προσεῖπον, cuius praesens nullum est) *alloqui, salutare.* [Sept. 667 προσεῖπε vitiose pro προσεῖδε: v. προσοράω.] Ag. 353 θεοὺς προσειπεῖν εὖ παρασκευάζομαι. 785 πῶς σε προσείπω; 811 πρῶτον μὲν Ἄργος καὶ θεοὺς ἐγχωρίους δίκη προσειπεῖν. [‖ *appellare*. Ch. 997 τί νιν προσείπω;]

προσεννέπω *alloquor*. Ch. 224 τάδε σ' ἐγὼ προσεννέπω. Ag. 241 προσεννέπειν θέλουσα. 1291 Ἅιδου πύλας δὲ τάσδ' ἐγὼ προσεννέπω. Ch. 110 τίνας δὲ τούτους τῶν φίλων προσεννέπω; ‖ *appello*. Ag. 162 τοῦτό νιν προσεννέπω. 323 διχοστατοῦντ' ἂν, οὐ φίλω, προσεννέποις.

προσέρπω *arrepo, accedo* Pr. 127 πᾶν μοι φοβερὸν τὸ προσέρπον. 272 τὰς προσερπούσας τύχας.

προσέρχομαι *adeo*. Eum. 285 ὅσοις προσῆλθον ἀβλαβεῖ ξυνουσίᾳ. 474 ἱκέτης προσῆλθες καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις.

προσεύχομαι *precor, preces fundo*. Pr. 937 σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεί. Ag. 317 θεοῖς μὲν αὖθις, ὦ γύναι, προσεύξομαι.

προσέχω *adhibeo, admoveo*. Ch. 531 αὐτὴ προσέσχε μαζόν.

προσήγορος *vocalis*. Pr. 832 αἱ προσήγοροι δρύες. Schol. vetus αἱ ἔμφωνοι, cui schol. recentior addit αἱ προσαγορεύουσαι καὶ μαντευόμεναι δρύες, i. e. quercus quae unumquemque venientem ad se compellabant, oracula fundentes, ut exp. H. Stephanus. Quercus fatidicas dixit Seneca Herc. Oet. 1474.

προσήκω *accessi, adsum*. Pers. 143 χρεία δὲ προσήκει. ‖ προσήκει *convenit, decet*. Ag. 1551 οὔ σε προσήκει τὸ μέλημα λέγειν τοῦτο. Ch. 173 ἐχθροὶ γὰρ οἷς προσῆκε πενθῆσαι τριχί. Ag. 1079 τὸν θεὸν καλεῖ οὐδὲν προσήκοντ' ἐν γόοις

παραστατεῖν. ubi Meinekius Philol. vol. 20 p. 72 προσῆκον coniecit. ‖ προσήκων *cognatus*. Ch. 689 εἰ δὲ τυγχάνω τοῖς κυρίοισι καὶ προσήκουσιν λέγων.

πρόσημαι *assideo, vicinus sum*. Pers. 880 νᾶσοί θ' αἱ κατὰ πρῶν' ἅλιον περίκλυστοι, τᾷδε γᾷ προσήμεναι. Ag. 1191 ὑμνοῦσι δ' ὕμνον δώμασιν προσήμεναι. 1617 νερτέρᾳ προσήμενος κώπῃ. Suppl. 383 τοῖς πέλας προσήμενοι. Cum accusativo Ag. 834 ἰὸς καρδίαν προσήμενος, nisi καρδίᾳ scribendum cum Casaubono.

πρόσθεν et, ubi metrum postulat, πρόσθε, quo etiam in prosa utuntur Iones, de quo dixi in Thes. vol. 6 p. 1926. Significatione locali *in anteriore parte*. Suppl. 716 πρῷρα πρόσθεν ὄμμασιν βλέπουσ' ὁδόν. Cum genitivo, *ante*. Sept. 525 πρόσθε πυλᾶν. Pers. 447 νῆσός τις ἔστι πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων. Eum. 48 πρόσθεν δὲ τἀνδρὸς τοῦδε θαυμαστὸς λόχος εὕδει. ‖ *ante*, de tempore dictum, s. *prius*. Pr. 425 μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον — εἰσιδόμαν. Pr. 499 φλογωπὰ σήματα ἐξωμμάτωσα πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα. Pers. 475 οὓς πρόσθε Μαραθὼν βαρβάρων ἀπώλεσεν. Ag. 128 κτήνη πρόσθε τὰ δημιοπληθῆ Μοῖρα λαπάξει. Ch. 843 φόνῳ τῷ πρόσθεν ἑλκαίνοντι. [1006 ὀλοίμην πρόσθεν ἐκ θεῶν ἄπαις.] Suppl. 51 τῶν πρόσθε πόνων μνασαμένα. 1017 ἴχνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέψω φρενός. ‖ Ag. 1436 ὡς τὸ πρόσθεν εὖ φρονῶν ἐμοί. 19 οἴκου — οὐχ ὡς τὰ πρόσθ' ἄριστα διαπονουμένου. ‖ Cum genitivo Pers. 529 ἐάνπερ δεῦρ' ἐμοῦ πρόσθεν μόλῃ.

προσθήκη *adiectio, additio* (sermonis). Ag. 500 εὖ γὰρ πρὸς εὖ φανεῖσι προσθήκη πέλοι.

προσθιγγάνω *attingo*. Ch. 1059 Λοξίας (sic Auratus pro Λοξίου) δὲ προσθιγὼν (προσθίγων M) ἐλεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει. προσθίξεται Meinekius coniecit pro προσίξεται Ch. 1033.

προσθόδομος. Ch. 321 χάριτες δ' ὁμοίως κέκληνται γόος εὐκλεὴς προσθοδόμοις Ἀτρείδαις. Vocabulum alibi non lectum, quod schol. exp. τοῖς πρότερον ἐσχηκόσι δόμον. νῦν γὰρ "οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα γὰρ ἤδη τάδε", quae Euripidis verba sunt Med. 139. In M gl. superscr. ἱκέταις. Recta est scholiastae interpretatio. De aedium defensoribus intelligit Blomfieldus.

προσθροέω *alloquor*. Pr. 595 τίς ἄρα μ', ὦ τάλας, τὰν ταλαίπωρον ὧδ' ἔτυμα προσθροεῖς;

προσιζάνω *assideo, adhaereo*. Sept. 696 φίλου γὰρ ἐχθρά μοι πατρὸς τάλαιν' Ἀρὰ ξηροῖς ἀκλαύτοις ὄμμασιν προσιζάνει. Prom. 276 πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει.

προσίζω *assideo*. Suppl. 189 ἄμεινόν ἐστι — πάγον προσίζειν τόνδ' ἀγωνίων θεῶν.

προσικνέομαι *pervenio, accedo*. Ag. 792 δῆγμα δὲ λύπης οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται. De eo qui supplex accedit Ch. 1035 ξὺν τῷδε θαλλῷ καὶ στέφει προσίξομαι μεσόμφαλόν θ' ἵδρυμα, Λοξίου πέδον —. ‖ Cum genitivo constructum est attingendi significatione ib. 1033 τόξῳ γὰρ οὔτις πημάτων προσίξεται, scriptura, ut in Thes. vol. 6 p. 1932 ostendi, suspecta, quam librario deberi Schuetzius coniecit pro ἐφίξεται, pro προσθίξεται Meinekius.

προσίκτωρ *supplex*. Eum. 119 φίλοις γάρ εἰσιν, οὐκ ἐμοί (sic Hermannus pro ἐμοῖς), προσίκτορες. 441 ἧσαι — σεμνὸς προσίκτωρ.

προσίσταμαι *adsto*. Sept. 126 πύλαις ἑβδόμαις προσίστανται. Sept. 537 γοργὸν δ' ὄμμ' ἔχων προσίσταται. Aoristus προσστῆναι *accessisse*. Ch. 183 κἀμοὶ προσέστη καρδίας (καρδίᾳ Scaliger, καρδίαν Heimsoethius) κλυδώνιον. Pers. 203 βωμὸν προσέστην.

[πρόσκοπος. Eum. 105 μοῖρα πρόσκοπος, ubi μοῖρ' ἀπρόσκοπος ex schol. restitutum: v. ἀπρόσκοπος.]

προσκυνέω *adoro*. Pr. 936 οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν σοφοί. Pers. 469 γαῖαν οὐρανόν τε προσκυνῶν. [προσκυνῶ ex glossemate illatum ib. 152: v. προσπίτνω.]

προσκῠρέω *accido*. Ch. 13 πότερα δόμοισι πῆμα προσκυρεῖ νέον; Per προσεγγίζει exp. Hesychius.

προσλαμβάνω *assumo, adhibeo*. Pr. 217 κράτιστα δή μοι — ἐφαίνετ' εἶναι προσλαβόντα μητέρα ἑκόνθ' ἑκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν. ‖ *insuper accipio*. Pr. 321 πρὸς τοῖς παροῦσι δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις.

προσμανθάνω *addisco, insuper comperio*. Pr. 697 ἐπίσχες, ἕς τ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθῃς.

προσμένω *insto, immineo*. Eum. 497 πολλὰ δ' ἔτυμα παιδότρωτα πάθεα προσμένει τοκεῦσιν, ubi Weilius προσνεμεῖ correxit.

προσμηχανάομαι *artificiose affigo*. Sept. 541 Σφίγγ' ὠμόσιτον προσμεμηχανημένην γόμφοις ἐνώμα. 643 διπλοῦν τε σῆμα προσμεμηχανημένον.

προσμολεῖν (infinitivus aoristi προσέμολον) *accedere, adire*. Sept. 576 καὶ τὸν σὸν αὖθις προσμολὼν ὁμόσπορον. Sic Blomfieldus et Burgesius pro καὶ τὸν σὸν αὖθις πρόσμόραν (sic M, eraso accentu priore) ἀδελφεόν. προσέμολε pro προσέβα τοῦ Ag. 479 coniecit Hermannus.

προσοράω *adspicio*. Pr 553 σὰς προσιδοῦσ' ὀλοὰς τύχας. Sept. 667 οὔτ' ἐν γενείου ξυλλογῇ τριχώματος Δίκη προσεῖδε καὶ κατηξιώσατο. Sic correctum pro προσεῖπε ex annotatione scholiastae εἶδεν αὐτὸν καὶ ἐφίλησεν, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ἐν μιᾷ ἡλικίᾳ ἔπραξέ τι δίκαιον. Forma media Pers. 48 φοβερὰν ὄψιν προσιδέσθαι. 693 σέβομαι μὲν προσιδέσθαι.

πρόσπαιος *subitus, repentinus*. Ag. 347 εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά. Hesychius πρόσπαιον: πρόσφατον, νέον. Scholiasta recentior (Thomas Mag.), πρόσφατα· νῦν προσπαίσαντα καὶ προσκρούσαντα αὐτοῖς. V. Thes. vol. 6 p. 1979.

προσπαρτός *paxillis affixus*. V. προσπείρω.

προσπασσαλεύω *paxillis affigo*. Pr. 20 ἄκοντά σ' ἄκων δυσλύτοις χαλκεύμασιν προσπασσαλεύσω τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ.

προσπείρω *paxillis affigo*. Pr. 113 ὑπαιθρίοις δεσμοῖσι πασσαλεύμενος. Sic M, nisi quod corrector accentum correxit πασσαλευμένος. Hoc quum pro πεπασσαλευμένος dici non posse intellexisset corrector Byzantinus, in πασσαλευτός mutavit, quod in apographis plerisque legitur, futili coniectura, qua usus Turnebus πασσαλευτὸς ὢν scripsit. Veram lectionem προσπεπαρμένος, cuius syllabis tribus ultimis superscriptum fuit πασσαλευμένος ad significandum glossema προσπεπασσαλευμένος, restitui in editione Oxoniensi secunda. Quo verbo Aeschylum hic usum esse tanto certius haberi potest, quod v. 142 adiectivo hinc derivato usus est προσπαρτός, quod ipsum quoque interpolatores attrectarunt. δεσμοῖσι προσπεπαρμένος autem dixit omisso qui sponte intelligitur dativo altero πέτρᾳ, ut v. 142 οἴῳ δεσμῷ προσπαρτὸς ἐγώ. Nam sic recte in γρ.

habet apographum Lipsiense. In M est πρὸς πατρός et a manu seculi quinti decimi annotatum προσπορπατός, quod est in apographis plerisque, ab correctore fictum, qui non animadverterat post προσπαρτός excidisse ἐγώ, quod restitui; quo alia quoque interpolatio convellitur, quae est in apographis plerisque, ἐσίδεσθέ μ' οἴῳ, pro ἐσίδεσθ' οἴῳ. προσπαρτός autem a προσπείρω formatum ut σπαρτός a σπείρω, χαρτός et ἐπίχαρτος a χαίρω.

προσπέτομαι *advolo, accedo.* Improprie Pr. 115 τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής; 555 τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα. 644 διαφθορὰν μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλίᾳ προσέπτατο.

προσπιέζω *insuper premo.* Ch. 301 καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία, ubi Abreschius πρὸς πιέζει.

προσπίτνω *advolo.* Pers. 461 ἰοὶ προσπίτνοντες ὤλλυσαν. ‖ *adoro.* 152 προσπίτνωμεν. Sic Porsonus pro προσπίτνω προσκυνῶ.

πρόσπλατος *cui appropinquari potest.* Pr. 716 ἀνήμεροι γὰρ οὐδὲ πρόσπλατοι ξένοις. Sic Elmsleius pro πρόσπλαστοι, ut ἄπλατος ubique fere in ἄπλαστος corruperunt librarii.

πρόσπολος *minister.* Sept. 574 Ἐρινύος κλητῆρα, πρόσπολον φόνου. ‖ *famula.* Eum. 1024 ξὺν προσπόλοισιν, αἵτε φρουροῦσιν βρέτας τοὐμόν.

[προσπορπατός vitiose pro προσπαρτός. V. προσπείρω.]

προσσαίνω *blandior.* Pr. 835 εἰ τῶνδε προσσαίνει σέ τι, quod per εὐφραίνει exp. schol. Ag. 1665 οὐκ ἂν Ἀργείων τόδ' εἴη, φῶτα προσσαίνειν κακόν. ‖ Forma poetica ποτισαίνω fortasse restituenda in carmine epodico Pers. 98 φιλόφρων γὰρ σαίνουσα τὸ πρῶτον παράγει | βροτὸν εἰς ἀρκύστατα, ubi ἄρκυας Ἄτα ex scholio est correctum, σαίνουσα autem ab Hermanno in ποτισαίνουσα mutatum, pro quo Seidlerus coniecerat φιλόφρων γὰρ παρασαίνει βροτὸν εἰς ἄρκυας Ἄτα, eiectis verbis τὸ πρῶτον παράγει, ita ut epodus tota plenis decurrat usque ad finem ionicis, neque interrumpatur pede catalectico παράγει, quod tamen interdum fit in metro ionico et aliquoties in hoc ipso carmine factum est. Sed quum aptissime dictum sit τὸ πρῶτον παράγει et verbo προσσαίνω Aeschylus alibi quoque usus sit, probabilior videtur Hermanni coniectura. Ceterum Ἄτας scribendum cum Hartungo. Nam subiectum verbi παράγει non est Ἄτα, sed ἡ θεῶν ἀπάτη, ut notavit schol.

προσσέβω *honoro.* Sept. 1023 ὀξυμόλποις προσσέβειν οἰμώγμασιν.

προστάσσω *praeficio.* Sept. 528 πέμπταισι προσταχθέντα Βορραίαις πύλαις. ‖ *iniungo, impero.* Eum. 208 ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῦτο προστεταγμένον.

προστατέω *praesum, praesideo.* De propugnatore Sept. 396 τίς Προίτου πυλῶν — προστατεῖν φερέγγυος;

προστατήριος *ante aliquid collocatus, obversans.* Ag. 976 τίπτε μοι τόδ' ἐμπέδως δεῖμα (sic Scaliger pro δεῖγμα) προστατήριον καρδίας τερασκόπου ποτᾶται, i. e. iuxta praecordia situm et quasi ante fores praecordiorum, ut exp. Blomfieldus. ‖ *tutelaris.* Sept. 449 προστατηρίας Ἀρτέμιδος εὐνοίαισι.

προστάτης *defensor, tutor.* Sept. 408 τῶνδ' ἀντιτάξω προστάτην πυλωμάτων. 798 πύλας φερεγγύοις ἐφαρξάμεσθα μονομάχοισι προστάταις. ‖ *praeses, patronus.* 1026 ἐγὼ δὲ Καδμείων γε προστάταις λέγω. Suppl. 963 προστάτης δ' ἐγὼ ἀστοί τε πάντες.

προστέλλομαι *propugnatorem mitto.* Sept. 415 Δίκη δ' ὁμαίμων κάρτα νιν προστέλλεται εἴργειν τεκούσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ, ubi schol. τὸ τῆς συγγενείας δίκαιον στέλλει αὐτὸν εἰς τὴν μάχην.

[προστενάζω. V. πρῴ.]

προστένω *praemature gemo.* Ag. 252 ἴσον δὲ τῷ προστένειν.

πρόστερνος *pectoralis.* Ch. 29 πρόστερνοι στολμοὶ πέπλων, ubi recte Heimsoethius προστέρνων στολμῶν, deleto glossemate πέπλων.

προστίθημι *appono, applico.* Pr. 83 θεῶν γέρα συλῶν ἐφημέροισι προστίθει. Ch. 114 τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῇδε προστιθῶ στάσει; 229 τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχός. 482 μέγαν προσθεῖσαν Αἰγίσθῳ μόρον, ubi suspectum est μόρον. 796 προστιθεὶς μέτρον. Suppl. 612 ἐὰν δὲ προστιθῇ τὸ καρτερόν. Forma media Eum. 735 ψῆφον δ' Ὀρέστῃ τήνδ' ἐγὼ προσθήσομαι. Pers. 531 μὴ καί τι πρὸς κακοῖσι πρόσθηται κακόν.

προστόμιον *ostium.* Suppl. 3 ἀπὸ προστομίων λεπτοψαμάθων Νείλου. De ostio fluvii praeter Aeschylum dixit Hesychius (s. v. προχοή) τοῦ ποταμοῦ τὸ προστόμιον.

προστρέπομαι *adeo, supplico.* Eum. 205 καὶ προστραπέσθαι τούσδ' ἐπέστελλον δόμους.

προστρέφω *innutrio.* Ag. 736 ἱερεύς τις ἄτας δόμοις προσεθρέφθη. Alterum huius verbi exemplum annotavit Hasius ex Telete ap. Stob. Flor. 97, 31. ἄλλον προστρέφειν.

προστρίβω *attero, infligo.* Pr. 329 γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται. ‖ *attero, obtundo.* Eum. 238 ἀμβλὺν ἤδη προστετριμμένον τε πρὸς ἄλλοισιν οἴκοις.

πρόστριμμα *id quod atteritur.* Ag. 395 πόλει πρόστριμμ' ἄφερτον ἐνθείς. κακόν τι προστριβὲν αὐτῇ exp. Triclinius. Significat *contagionem,* ut Weilius monet, collato Antiphonte p. 127, 2. ὑμῖν τὸ μήνιμα τῶν ἀλιτηρίων προστρίψομαι.

προστρόπαιος *supplex.* Ag. 1587 προστρόπαιος ἑστίας μολών. [Ch. 287 ἐκ προστροπαίων ἐν γένει πεπτωκότων.] Eum. 41 ὁρῶ δ' ἐπ' ὀμφαλῷ μὲν ἄνδρα θεομυσῆ ἕδραν ἔχοντα, προστρόπαιον. 234 δεινὴ γὰρ ἐν βροτοῖσι κἀν θεοῖς πέλει τοῦ προστροπαίου μῆνις. 237 δέχου δὲ πρευμενῶς ἀλάστορα, οὐ προστρόπαιον, ubi Orestes reum se caedis confitetur, negat autem se adhuc προστρόπαιον, i. e. piaculo pollutum, esse. 445 οὐκ εἰμὶ προστρόπαιος. ‖ Forma poetica ποτιτρόπαιος, quod v.

προστροπή *supplicatio.* Pers. 216 θεοὺς δὲ προστροπαῖς ἱκνουμένη. Ch. 21 ὡς ἂν σαφῶς μάθω γυναικῶν ἥτις ἥδε προστροπή, ubi coetum significat mulierum supplicantium. 85 ἐπεὶ πάρεστε τῆσδε προστροπῆς ἐμοὶ πομποί. Eum. 718 πρωτοκτόνοισι προστροπαῖς Ἰξίονος.

πρόσφαγμα *mactatio, immolatio.* Ag. 1278 βωμοῦ πατρῴου δ' ἀντ' ἐπίξηνον μένει, θερμῷ κοπεῖσαν φοινίῳ προσφάγματι. Sic Auratus pro κοπείσης. quod servari potest si δέρης pro θερμῷ scribatur cum Weilio.

πρόσφατος *recens.* Ch. 804 τῶν πάλαι πεπραγμένων λύσασθ' αἷμα προσφάτοις δίκαις. [‖ ποτίφατον pro ποταίνιον Heimsoethii coniectura est Sept. 239.]

προσφερής *similis.* Ag. 1218 ὀνείρων προσφερεῖς μορφώμασιν. Ch. 176 αὐτοῖσιν ἡμῖν κάρτα προσφερὴς ἰδεῖν.

fontem adducens. Ag. 224 τάλαινα παρακοπὰ πρωτοπήμων.

πρῶτος *primus.* Dicitur de eo qui vel loco vel tempore primus s. princeps est. Pr. 464 κἄζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα. 485 κἄκρινα πρῶτος. 888 ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε. Pers. 226 εὔνους γ' ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτής. 326 Συέννεσίς τε πρῶτος εἰς εὐψυχίαν. 443 αὐτῷ τ' ἄνακτι πίστιν ἐν πρώτοις ἀεί. 765 Μῆδος γὰρ ἦν ὁ πρῶτος ἡγεμὼν στρατοῦ. Ag. 314 νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος δραμών. 588 ὅτ' ἦλθ' ὁ πρῶτος νύχιος ἄγγελος. Eum. 682 πρώτας δίκας κρίνοντες. Fr. 142 ποταμοῦ Καΐκου χαῖρε πρῶτος ὀργεών. 251 ἐν πρώτῃ χαρᾷ.

πρῶτον adverbialiter *primum.* Pr. 632 τὴν τῆσδε πρῶτον ἱστορήσωμεν νόσον. 707 πρῶτον μὲν ἐνθένδ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς' στρέψασα σαυτήν. 788 σοὶ πρῶτον, Ἰοῖ, πολύδονον πλάνην φράσω. Sept. 501 πρῶτον μὲν Ὄγκα Παλλὰς — εἴρξει. Pers. 253 κακὸν μὲν πρῶτον ἀγγέλλειν κακά. 388 πρῶτον μὲν ἠχῇ κέλαδος Ἑλλήνων πάρα μολπηδὸν ηὐφήμησεν. 399 τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὔτακτον κέρας ἡγεῖτο. Ag. 675 Μενέλεων γὰρ οὖν πρῶτόν τε καὶ μάλιστα προσδόκα μολεῖν. 810 πρῶτον μὲν Ἄργος καὶ θεοὺς ἐγχωρίους δίκη προσειπεῖν. 861 τὸ μὲν γυναῖκα πρῶτον — ἧσθαι δόμοις ἔρημον. Ch. 111 πρῶτον μὲν αὐτήν. 488 πάντων δὲ πρῶτον τόνδε πρεσβεύσω τάφον. 1068 παιδοβόροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι. Eum. 1 πρῶτον μὲν εὐχῇ τῇδε πρεσβεύω θεῶν τὴν πρωτόμαντιν Γαῖαν. 443 πρῶτον ἐκ τῶν ὑστάτων τῶν σῶν ἐπῶν μέλημ' ἀφαιρήσω μέγα. 587 τὴν μητέρ' εἰπὲ πρῶτον εἰ κατέκτονας. Suppl. 917 ξένος μὲν εἶναι πρῶτον οὐκ ἐπίστασαι. Fr. 34 εὐοδίαν μὲν πρῶτον ἀπὸ στόματος χέομεν. 52 λοιβὰς Διὸς μὲν πρῶτον ὡραίου γάμου. ‖ Cum articulo τὸ πρῶτον *primum.* Pers. 98 φιλόφρων γὰρ σαίνουσα 'τὸ πρῶτον παράγει βροτὸν εἰς ἄρκυας Ἄτα, de quo loco diximus s. v. προσσαίνω. Ag. 1287 ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν. ‖ πρῶτα *primum.* Pr. 447 πρῶτα μὲν βλέποντες ἔβλεπον μάτην. 701 μαθεῖν γὰρ τῆσδε πρῶτ' ἐχρῄζετε. 1016 πρῶτα μὲν γὰρ ὀκρίδα φάραγγα — πατὴρ σπαράξει τήνδε. Pers. 857 πρῶτα μὲν εὐδοκίμους στρατιὰς ἀπεφαινόμεθα. Ag. 852 θεοῖσι πρῶτα δεξιώσομαι. Suppl. 197 φθογγὴ δ' ἑπέσθω πρῶτα μὲν τὸ μὴ θρασύ. 410 πρῶτα μὲν πόλει αὐτοῖσί θ' ἡμῖν. ‖ τὰ πρῶτα *primum.* Pers. 412 τὰ πρῶτα μὲν δὴ ῥεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ ἀντεῖχεν.

πταίω *offendo.* Pr. 926 πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ. Ag. 1624 μὴ πταίσας μογῇς. Sic Butlerus pro πήσας. παίσας est ap. schol. Pind. Pyth. 2 extr.

πτανός Dorice pro πτηνός, quod v.

πτάξ *pavidus*, *timidus.* De animali timido (lepore) Ag. 137 αὐτότοκον πρὸ λόχου μογερὰν πτάκα θυομένοισιν. V. Thes. vol. 6 p. 2160.

πτέρνα *talus.* Ch. 209 πτέρναι τενόντων θ' ὑπογραφαί.

πτερόεις *alatus.* Suppl. 557 βουκόλου πτερόεντος. 1000 κνώδαλα πτεροῦντα.

πτερόν *ala.* Pr. 394 λευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς τετρασκελὴς οἰωνός. Pers. 208 κίρκον εἰσορῶ δρόμῳ πτεροῖς ἐφορμαίνοντα. Ag. 426 βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον πτεροῖς ὀπαδοῖς (ὀπαδοῦσ' Dobraeus) ὕπνου κελεύθοις. Eum. 404 πτερῶν ἄτερ. Fr. 129 τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἁλισκόμεσθα. 305 διαπάλλει πτερὸν κίρκου λεπάργου.

Multiplex est figuratus vocabuli usus, de quo dictum est in Thes. vol. 6 p. 2168 et cuius apud Aeschylum quoque aliquot exempla reperiuntur partim substantivi simplicis partim adiectivi cum πτερόν compositi ὁμόπτερος. Incertum est primum exemplum in versibus, ut mihi aliisque visum est, interpolatoris Sept. 675 ἐχθρὸς σὺν ἐχθρῷ στήσομαι. φέρ' ὡς τάχος κνημῖδας, αἰχμῆς καὶ πετρῶν προβλήματα, ubi in apographis multis αἰχμήν pro αἰχμῆς et πτερῶν pro πετρῶν scriptum est, de quo sic scribit Thomas Mag.: τὰ προβλήματα τῆς αἰχμῆς ἤτοι τὴν αἰχμήν, περιφραστικῶς, ἣν προβαλλόμεθα εἰς μάχην. γράφεται καὶ πτερῶν. καὶ τὸ μὲν πετρῶν εἴποις οὕτως, τὰ προβλήματα τῶν πετρῶν ἤτοι τὴν ἀσπίδα, ἣν προβαλλόμεθα τοῦ σώματος, καὶ δι' ἧς τοὺς ἐκ πολεμίων ἡμῖν ἐπιόντας λιθασμοὺς δεχόμεθα. τὰ δὲ πτερῶν προβλήματα τοὺς ὀϊστοὺς νόει. et scholiasta codicis Vossiani, γρ. αἰχμήν, ἵν' ᾖ οὕτως· φέρε ὡς τάχος καὶ ταχέως τὰς κνημῖδας καὶ τὴν αἰχμὴν καὶ ἕνεκα τῶν πετρῶν τὰ προβλήματα, ἤτοι τὰ σκουτάρια. fatendumque est πτερῶν eo commendari quod mirum foret, ut monuit Hermannus, lapides memorari, quibus rarius et casu in pugnis utebantur, omitti vero, quorum constans usus erat, tela. Eadem ratio loci Euripidei est Hel. 76, ubi Teucer loquitur, εἰ δὲ μὴ 'ν ξένῃ | γαίᾳ πόδ' εἶχον, τῷδ' ἂν εὐστόχῳ πτερῷ | ἀπόλαυσιν εἰκοῦς ἔθανες ἂν Διὸς κόρης, in quo πτερῷ pro πέτρῳ ex Elmsleii coniectura legitur, merito probatum ab Hermanno. Nam Teucrum arcu nobilem, quo non dubitandum quin in scena instructus comparuerit, sagittas minari decebat, non lapides. Apte autem sagitta πτερόν dicitur, ut ἰοί et οἰστοί a poetis πτερόεντες dicuntur et Aeschylus ipse (fr. 129) πτέρωμα de sagittis dixit.

Non minus facilem explicationem habet quod Eum. 1002 de Atheniensibus dicitur Παλλάδος ὑπὸ πτεροῖς ὄντας ἅζεται, i. e. sub tutela Minervae viventibus, comparatione ab avibus ducta pullos alis tegentibus. Audacius vero dictum est Suppl. 328 αἰόλ' ἀνθρώπων κακά· πόνου δ' ἴδοις ἂν οὐδαμοῦ ταυτὸν πτερόν, ut ex Turnebi emendatione pro πότερον legitur, i. e. non eandem omnium quae hominibus accidere possint speciem esse. Huic simillimum est quod Zenobius Proverb. 6, 1 (exscriptus ab Photio et Suida) annotavit φόνου πτερόν: τὸν διὰ τῶν ὀϊστῶν πτερόεντα ἢ ταχύν. βέλτιον δὲ ἀκούειν περιφραστικῶς τὸν φόνον: quod ipsum quoque Aeschyleae dictionis speciem habere monuit Leutschius. De usu figurato adiectivi ὁμόπτερος diximus s. h. v.

πτεροφόρος *aliger* s. *penniger*, *alatus.* Ag. 1147 πτεροφόρον δέμας.

πτερυγωκής *alis velocibus instructus.* Pr. 286 τὸν πτερυγωκῆ τόνδ' οἰωνόν.

πτέρυξ *ala.* Pr. 126 ἐλαφραῖς πτερύγων ῥιπαῖς. 129 πτερύγων θοαῖς ἁμίλλαις. Ag. 52 πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι. Suppl. 784 ἄτερθε πτερύγων. Pr. 305 στικτή νιν αὖθις ἀμφινωμήσει πτέρυξ.

πτέρωμα, quod proprie pennarum multitudinem significat, sive pennosum avium tegmen, ut τρίχωμα pilosum tegmen dicitur, de sagittis, ut alibi πτερόν, dixit Aeschylus fr. 129 πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν ἀετὸν εἰπεῖν ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος — de quo scholiasta Arist. Av. 808 πεποίηκεν ὁ Αἰσχύλος ἀετὸν τρωννύ-

μενον καὶ λέγοντα ταῦτα, ἐπειδὴ εἶδε τὸ βέλος ἐπτερωμένον καὶ ἐμπεπαρμένον αὐτῷ. Eadem significatione Lycophro 56 τοῖς Τευταρείοις βουκόλου πτερώμασι, quod glossatores et Eustathius p. 172, 30 per βέλεσι et οἰστοῖς explicant.

πτερωτός *alatus* s. *pennatus*. Pr. 135 σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῷ. Suppl. 510 οὔτοι πτερωτῶν ἁρπαγαῖς σ' ἐκδώσομεν.

πτηνός (forma Dorica πτανός) *volucer*. Pr. 1022 Διὸς δέ τοι πτηνὸς κύων δαφοινὸς αἰετός. Ag. 136 de aquilis πτανοῖσιν κυσὶ πατρός. Ch. 591 πτανά (πτηνά M, sed α superscripto) τε καὶ πεδοβάμονα. Eum. 181 λαβοῦσα πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν.

πτῆσις *volatus*. Pr. 488 γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς διώρισα.

πτήσσω *expavesco*. Pers. 200 πτήξας δέμας παρεῖχε. Cum accusativo Pr. 175 στερεάς τ' οὔποτ' ἀπειλὰς πτήξας.

πτοέομαι *consternor, exterreor*. Pr. 856 ἐπτοημένοι φρένας. Ch. 535 ἡ δ' ἐξ ὕπνου κέκραγεν ἐπτοημένη.

[πτόλεμος. V. πόλεμος.]

πτολιπόρθης et πτολίπορθος *urbium vastator*. Ag. 472 μήτ' εἴην πτολιπόρθης, sed 783 ἄγε δή, βασιλεῦ, Τροίας πολίπορθ', | Ἀτρέως γένεθλον, ubi recte Blomfieldus πτολίπορθ'. Nam etsi tragici πτόλις pro πόλις non dixerunt nisi metro postulante, tamen in vocabulo Homerico πτολίπορθος formam Homericam haud dubie servavit Aeschylus etiam sine metri necessitate. Formae πτολιπόρθης exempla alia nulla sunt praeter nomen proprium filii Penelopae apud Pausan. 8, 12, 6.

πτόλις (forma poetica, qua pro πόλις utuntur tragici in quolibet metri genere ubi syllaba praecedens producenda est) *urbs*. Sept. 6 250. Ag. 595. Eum. 1015 κατὰ πτόλιν. Sept. 114 περὶ πτόλιν. 338 εὖτε πτόλις δαμασθῇ. Sept. 328. Eum. 79 ποτὶ πτόλιν. Sept. 483 ἐπὶ πτόλει. 844 ἀμφὶ πτόλιν. 561 ὑπὸ πτόλιν. Suppl. 699 τὸ πτόλιν κρατύνει.

[πτυκάζου scriptura vitiosa Sept. 148. V. εὐτυκάζομαι.]

πτύον *vannus*. Fr. 208 φάβα μέσακτα πλευρὰ πρὸς πτύοις πεπλεγμένην (πεπληγμένην Schweigh.)

πτυχή *plica*. Suppl. 947 ἐν πτυχαῖς βίβλων κατεσφραγισμένα.

πτῶμα *lapsus*. Pr. 919 πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' οὐκ ἀνασχετά. Suppl. 662 πτώμασιν αἱματίσαι πέδον γᾶς. 796 βαθὺ πτῶμα μαρτυροῦσά μοι.

πτώξ *pavidus, fugitivus*. Eum. 325 de Oreste Furias fugiente τόνδ' ἀφαιρούμενος πτῶκα.

πτώσιμος *caducus, lapsus*. Ag. 639 πτωσίμου στρατοῦ. 1122 σταγὼν — πτώσιμος.

πτωχός *mendicus*. Ag. 1274 ἀγύρτρια πτωχὸς τάλαινα.

Πυθικός *Pythicus*, i. e. Delphicus. Sept. 747 ἐν μεσομφάλοις Πυθικοῖς χρηστηρίοις.

Πύθιος *Pythius*. Ag. 509 ὁ Πύθιός τ' ἄναξ (Apollo).

πυθμήν *fundus, radix*. Pr. 1046 de fundo terrae χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι. Similiter Soph. OR. 1261 ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κοῖλα κλῇθρα. De barba fr. 30 δαῦλος δ' ὑπήνη καὶ γενειάδος πυθμήν. Audacius Ch. 646 Δίκας δ' ἐρείδεται πυθμήν, ubi schol. ῥίζα δικαιοσύνης καταβάλλεται. De auctore generis Suppl. 104 ὕβριν βρότειον, οἵᾳ νεάζει πυθμὴν δι' ἀμὸν γάμον τεθαλώς, ubi schol. ἡ ῥίζα τῶν πεντήκοντα παίδων, ὅ ἐστιν Αἴγυπτος αὐτός. Ch. 260 οὔτ' ἀρχικός σοι πᾶς ὅδ' αὐανθεὶς πυθμὴν βωμοῖς ἀρήξει. 204 εἰ δὲ χρὴ τυχεῖν σωτηρίας, σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμήν, ubi schol. ἀντὶ τοῦ εἰ Ὀρέστου ἐστὶν ὁ πλόκαμος, γένοιτ' ἂν ἐκ μικρᾶς προφάσεως μέγα ἀγαθόν.

πυθόκραντος *ab Apolline ad exitum perductus*. De oraculo Pythico Ag. 1255 καὶ γὰρ τὰ πυθόκραντα, δυσμαθῆ δ' ὅμως.

πυθόμαντις *Pythicus vates, Delphis vaticinans*. Ch. 1030 τὸν πυθόμαντιν Λοξίαν.

πυθοχρήστης *ab oraculo Pythico missus*. Ch. 940 ὁ πυθοχρήστας φυγάς, quod schol. exp. ὁ ὑπὸ Πυθοῦς χρησθεὶς Ὀρέστης. Terminatio male alteri nomini assimilata. Scribendum πυθόχρηστος. Sic Eur. Ion. 1218 ὁ πυθόχρηστος Λοξίου νεανίας, et Plut. Mor. p. 163 b. πυθόχρηστον τῆς ἀποικίας ἡγεμόνα.

πυθόχρηστος *ab oraculo Pythico editus*. Ch. 901 μαντεύματα τὰ πυθόχρηστα.

Πυθώ *Pytho*, urbs Phocidis, vulgo Delphi appellata. Pr. 658 ἔς τε Πυθὼ κἀπὶ Δωδώνης πυκνοὺς θεοπρόπους ἴαλλεν.

πυκάεις. V. πευκήεις.

πυκνός *densus, frequens*. Pr. 658 πυκνοὺς θεοπρόπους ἴαλλεν. 678 πυκνοῖς δόσοις δεδορκώς. Sept. 561 πυκνοῦ κροτησμοῦ τυγχάνουσα. Ch. 1050 πεπλεκτανημέναι πυκνοῖς δράκουσιν. Fr. 134 τῶν πυκνῶν φιλημάτων.

πύκνωμα *spissamentum*. De vestibus spatha textis, ob densitatem quam inde consequebantur Suppl. 235 πέπλοισι βαρβάροισι καὶ πυκνώμασι χλίοντα. Hesychius σπάθημα: πύκνωμα, ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὕφη: unde colligi potest πυκνώμασι ex glossemate illatum esse pro σπαθήμασι, quod coniecerunt Wecklein. *Stud. Aesch.* p. 34 et Herwerdenus in *Stud. crit.* p. 1.

Πυλάδης *Pylades*, Strophii et Anaxibiae filius, socius Orestis, qui in scenam prodit in Choephoris, ubi 562 Πυλάδη. 20 899 Πυλάδη.

πύλη *porta*. Aeschylus solo usus est numero plurali. Pr. 729 ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις. Sept. 30 πύλας πυργωμάτων, ubi a m. recentiore superscriptum est πυλῶν πυργώματα. 33 58 πυλῶν ἐπ' ἐξόδοις. 56 πρὸς πύλας. 125 πύλαις [ἑβδόμαις] προσίστανται. 160 κόναβος ἐν πύλαις. 213 βρόμος ἐν πύλαις. 249 ἀραγμὸς δ' ἐν πύλαις ὀφέλλεται. 376 ὥς τ' ἐν πύλαις ἕκαστος εἴληχεν πάλον. 377 πρὸς πύλαισι Προιτίσι. 395 Προίτου πυλῶν. 422 ἐπ' Ἠλέκτραισιν εἴληχεν πύλαις. 451 ἄλλαις ἐν πύλαις εἰληχότα. 456 τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πρὸς πύλαις. 460 πύλαισι Νηΐσταισι. 462 πρὸς πύλαις πεπτωκέναι. 476 ἐκ πυλῶν χωρήσεται. 486 γείτονας πύλας ἔχων. [500 πρὸς πύλαις κομπάζεται.] 502 πύλαισι γείτων. 525 πρόσθε πυλᾶν. 528 πέμπταισι προσταχθέντα Βορραίαις πύλαις. 538 ἐφίσταται πύλαις. 557 εἴσω πυλῶν. 570 Ὁμολωΐσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος. 615 προσβαλεῖν πύλαις. 631 714 ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις. 797 πύλαις — ἐφαρξάμεσθα. 958 ἐν πύλαις. Ag. 407 βέβακεν ῥίμφα διὰ πυλᾶν. 604 πύλας ἀνοῖξαι. 1291 Ἅιδου πύλας. Ch. 561 ἐφ' ἑρκείους πύλας. 569 τί δὴ πύλαισι (πύλησι M) τὸν ἱκέτην ἀπείργετε; 571 βαλὸν ἕρκειον (ἑρκείων Stanleius) πυλῶν. 732 δωμάτων πύλας. 878 γυναικείους πύλας

fontem adducens. Ag. 224 τάλαινα παρακοπὰ πρωτοπήμων.

πρῶτος *primus.* Dicitur de eo qui vel loco vel tempore primus s. princeps est. Pr. 464 κἄζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα. 485 κἄκρινα πρῶτος. 888 ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε. Pers. 226 εὔνους γ' ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτής. 326 Συέννεσίς τε πρῶτος εἰς εὐψυχίαν. 443 αὐτῷ τ' ἄνακτι πίστιν ἐν πρώτοις ἀεί. 765 Μῆδος γὰρ ἦν ὁ πρῶτος ἡγεμὼν στρατοῦ. Ag. 314 νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος δραμών. 588 ὅτ' ἦλθ' ὁ πρῶτος νύχιος ἄγγελος. Eum. 682 πρώτας δίκας κρίνοντες. Fr. 142 ποταμοῦ Καΐκου χαῖρε πρῶτος ὀργεών. 251 ἐν πρώτῃ χαρᾷ.

πρῶτον adverbialiter *primum.* Pr. 632 τὴν τῆσδε πρῶτον ἱστορήσωμεν νόσον. 707 πρῶτον μὲν ἐνθένδ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς στρέψασα σαυτήν. 788 σοὶ πρῶτον, Ἰοῖ, πολύδονον πλάνην φράσω. Sept. 501 πρῶτον μὲν Ὄγκα Παλλὰς — εἴρξει. Pers. 253 κακὸν μὲν πρῶτον ἀγγέλλειν κακά. 388 πρῶτον μὲν ἠχῇ κέλαδος Ἑλλήνων πάρα μολπηδὸν ηὐφήμησεν. 399 τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὔτακτον κέρας ἡγεῖτο. Ag. 675 Μενέλεων γὰρ οὖν πρῶτόν τε καὶ μάλιστα προσδόκα μολεῖν. 810 πρῶτον μὲν Ἄργος καὶ θεοὺς ἐγχωρίους δίκη προσειπεῖν. 861 τὸ μὲν γυναῖκα πρῶτον — ἧσθαι δόμοις ἔρημον. Ch. 111 πρῶτον μὲν αὐτήν. 488 πάντων δὲ πρῶτον τόνδε πρεσβεύσω τάφον. 1068 παιδοβόροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι. Eum. 1 πρῶτον μὲν εὐχῇ τῇδε πρεσβεύω θεῶν τὴν πρωτόμαντιν Γαῖαν. 443 πρῶτον ἐκ τῶν ὑστάτων τῶν σῶν ἐπῶν μέλημ' ἀφαιρήσω μέγα. 587 τὴν μητέρ' εἰπὲ πρῶτον εἰ κατέκτονας. Suppl. 917 ξένος μὲν εἶναι πρῶτον οὐκ ἐπίστασαι. Fr. 34 εὐοδίαν μὲν πρῶτον ἀπὸ στόματος χέομεν. 52 λοιβὰς Διὸς μὲν πρῶτον ὡραίου γάμου. ‖ Cum articulo τὸ πρῶτον *primum.* Pers. 98 φιλόφρων γὰρ σαίνουσα τὸ πρῶτον παράγει βροτὸν εἰς ἄρκυας Ἄτα, de quo loco diximus s. v. προσσαίνω. Ag. 1287 ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν. ‖ πρῶτα *primum.* Pr. 447 πρῶτα μὲν βλέποντες ἔβλεπον μάτην. 701 μαθεῖν γὰρ τῆσδε πρῶτ' ἐχρῄζετε. 1016 πρῶτα μὲν γὰρ ὀκρίδα φάραγγα — πατὴρ σπαράξει τήνδε. Pers. 857 πρῶτα μὲν εὐδοκίμους στρατιὰς ἀπεφαινόμεθα. Ag. 852 θεοῖσι πρῶτα δεξιώσομαι. Suppl. 197 φθογγῇ δ' ἐπέσθω πρῶτα μὲν τὸ μὴ θρασύ. 410 πρῶτα μὲν πόλει αὐτοῖσί θ' ἡμῖν. ‖ τὰ πρῶτα *primum.* Pers. 412 τὰ πρῶτα μὲν δὴ ῥεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ ἀντεῖχεν.

πταίω *offendo.* Pr. 926 πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ. Ag. 1624 μὴ πταίσας μογῇς. Sic Butlerus pro πήσας. παίσας est ap. schol. Pind. Pyth. 2 extr.

πτανός Dorice pro πτηνός, quod v.

πτάξ *pavidus, timidus.* De animali timido (lepore) Ag. 137 αὐτότοκον πρὸ λόχου μογερὰν πτάκα θυομένοισιν. V. Thes. vol. 6 p. 2160.

πτέρνα *talus.* Ch. 209 πτέρναι τενόντων θ' ὑπογραφαί.

πτερόεις *alatus.* Suppl. 557 βουκόλου πτερόεντος. 1000 κνώδαλα πτεροῦντα.

πτερόν *ala.* Pr. 394 λευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς τετρασκελὴς οἰωνός. Pers. 208 κίρκον εἰσορῶ δρόμῳ πτεροῖς ἐφορμαίνοντα. Ag. 426 βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον πτεροῖς ὀπαδοῖς (ὀπαδοῦσ' Dobraeus) ὕπνου κελεύθοις. Eum. 404 πτερῶν ἄτερ. Fr. 129 τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἁλισκόμεσθα. 305 διαπάλλει πτερὸν κίρκου λεπάργου.

Multiplex est figuratus vocabuli usus, de quo dictum est in Thes. vol. 6 p. 2168 et cuius apud Aeschylum quoque aliquot exempla reperiuntur partim substantivi simplicis partim adiectivi cum πτερόν compositi ὁμόπτερος. Incertum est primum exemplum in versibus, ut mihi aliisque visum est, interpolatoris Sept. 675 ἐχθρὸς σὺν ἐχθρῷ στήσομαι. φέρ' ὡς τάχος κνημῖδας, αἰχμῆς καὶ πετρῶν προβλήματα, ubi in apographis multis αἰχμὴν pro αἰχμῆς et πτερῶν pro πετρῶν scriptum est, de quo sic scribit Thomas Mag.: τὰ προβλήματα τῆς αἰχμῆς ἤτοι τὴν αἰχμήν, περιφραστικῶς, ἣν προβαλλόμεθα εἰς μάχην. γράφεται καὶ πτερῶν. καὶ τὸ μὲν πετρῶν εἴποις οὕτως, τὰ προβλήματα τῶν πετρῶν ἤτοι τὴν ἀσπίδα, ἣν προβαλλόμεθα τοῦ σώματος, καὶ δι' ἧς τοὺς ἐκ πολεμίων ἡμῖν ἐπιόντας λιθασμοὺς δεχόμεθα. τὰ δὲ πτερῶν προβλήματα τοὺς ὀϊστοὺς νόει. et scholiasta codicis Vossiani, γρ. αἰχμὴν, ἵν' ᾖ οὕτως· φέρε ὡς τάχος καὶ ταχέως τὰς κνημῖδας καὶ τὴν αἰχμὴν καὶ ἕνεκα τῶν πετρῶν τὰ προβλήματα, ἤτοι τὰ σκουτάρια. fatendumque est πτερῶν eo commendari quod mirum foret, ut monuit Hermannus, lapides memorari, quibus rarius et casu in pugnis utebantur, omitti vero, quorum constans usus erat, tela. Eadem ratio loci Euripidei est Hel. 76, ubi Teucer loquitur, εἰ δὲ μὴ 'ν ξένῃ | γαίᾳ πόδ' εἶχον, τῷδ' ἂν εὐστόχῳ πτερῷ | ἀπόλαυσιν εἰκοῦς ἔθανες ἂν Διὸς κόρης, in quo πτερῷ pro πέτρῳ ex Elmsleii coniectura legitur, merito probatum ab Hermanno. Nam Teucrum arcu nobilem, quo non dubitandum quin in scena instructus comparuerit, sagittas minari decebat, non lapides. Apte autem sagitta πτερόν dicitur, ut ἰοί et οἰστοί a poetis πτερόεντες dicuntur et Aeschylus ipse (fr. 129) πτέρωμα de sagittis dixit.

Non minus facilem explicationem habet quod Eum. 1002 de Atheniensibus dicitur Παλλάδος ὑπὸ πτεροῖς ὄντας ἅζεται, i. e. sub tutela Minervae viventibus, comparatione ab avibus ducta pullos alis tegentibus. Audacius vero dictum est Suppl. 328 αἰόλ' ἀνθρώπων κακά· πόνου δ' ἴδοις ἂν οὐδαμοῦ ταυτὸν πτερόν, ut ex Turnebi emendatione pro πότερον legitur, i. e. non eandem omnium quae hominibus accidere possint speciem esse. Huic simillimum est quod Zenobius Proverb. 6, 1 (exscriptus ab Photio et Suida) annotavit φόνου πτερόν: τὸν διὰ τῶν ὀϊστῶν πτερόεντα ἢ ταχύν. βέλτιον δὲ ἀκούειν περιφραστικῶς τὸν φόνον: quod ipsum quoque Aeschyleae dictionis speciem habere monuit Leutschius. De usu figurato adiectivi ὁμόπτερος diximus s. h. v.

πτεροφόρος *aliger s. penniger, alatus.* Ag. 1147 πτεροφόρον δέμας.

πτερυγωκής *alis velocibus instructus.* Pr. 286 τὸν πτερυγωκῆ τόνδ' οἰωνόν.

πτέρυξ *ala.* Pr. 126 ἐλαφραῖς πτερύγων ῥιπαῖς. 129 πτερύγων θοαῖς ἁμίλλαις. Ag. 52 πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι. Suppl. 784 ἄτερθε πτερύγων. Pr. 305 στικτὴ νιν αὖθις ἀμφινωμήσει πτέρυξ.

πτέρωμα, quod proprie pennarum multitudinem significat, sive pennosum avium tegmen, ut τρίχωμα pilosum tegmen dicitur, de sagittis, ut alibi πτερόν, dixit Aeschylus fr. 129 πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν αἰετὸν εἰπεῖν ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος — de quo scholiasta Arist. Av. 808 πεποίηκεν ὁ Αἰσχύλος ἀετὸν τρωννύ-

μενον καὶ λέγοντα ταῦτα, ἐπειδὴ εἶδε τὸ βέλος ἐπτερωμένον καὶ ἐμπεπαρμένον αὐτῷ. Eadem significatione Lycophro 56 τοῖς Τευταρείοις βουκόλου πτερώμασι, quod glossatores et Eustathius p. 172, 30 per βέλεσι et οἰστοῖς explicant.

πτερωτός *alatus* s. *pennatus*. Pr. 135 σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῷ. Suppl. 510 οὔτοι πτερωτῶν ἁρπαγαῖς σ' ἐκδώσομεν.

πτηνός (forma Dorica πτανός) *volucer*. Pr. 1022 Διός δέ τοι πτηνὸς κύων δαφοινὸς ἀετός. Ag. 136 de aquilis πτανοῖσιν κυσὶ πατρός. Ch. 591 πτανά (πτηνά M, sed α superscripto) τε καὶ πεδοβάμονα. Eum. 181 λαβοῦσα πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν.

πτῆσις *volatus*. Pr. 488 γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς διώρισα.

πτήσσω *expavesco*. Pers. 200 πτήξας δέμας παρεῖχε. Cum accusativo Pr. 175 στερεάς τ' οὔποτ' ἀπειλὰς πτήξας.

πτοέομαι *consternor, exterreor*. Pr. 856 ἐπτοημένοι φρένας. Ch. 535 ἡ δ' ἐξ ὕπνου κέκραγεν ἐπτοημένη.

[πτόλεμος. V. πόλεμος.]

πτολιπόρθης et πτολίπορθος *urbium vastator*. Ag 472 μήτ' εἴην πτολιπόρθης, sed 783 ἄγε δή, βασιλεῦ, Τροίας πολίπορθ', | Ἀτρέως γένεθλον, ubi recte Blomfieldus πτολίπορθ'. Nam etsi tragici πτόλις pro πόλις non dixerunt nisi metro postulante, tamen in vocabulo Homerico πτολίπορθος formam Homericam haud dubie servavit Aeschylus etiam sine metri necessitate. Formae πτολιπόρθης exempla alia nulla sunt praeter nomen proprium filii Penelopae apud Pausan. 8, 12, 6.

πτόλις (forma poetica, qua pro πόλις utuntur tragici in quolibet metri genere ubi syllaba praecedens producenda est) *urbs*. Sept. 6 250. Ag. 595. Eum. 1015 κατὰ πτόλιν. Sept. 114 περὶ πτόλιν. 338 εὖτε πτόλις δαμασθῇ. Sept. 328. Eum. 79 ποτὶ πτόλιν. Sept. 483 ἐπὶ πτόλει. 844 ἀμφὶ πτόλιν. 561 ὑπὸ πτόλιν. Suppl. 699 τὸ πτόλιν κρατύνει.

[πτυκάζου scriptura vitiosa Sept. 148. V. εὐτυκάζομαι.]

πτύον *vannus*. Fr. 208 φάβα μέσακτα πλευρὰ πρὸς πτύοις πεπλεγμένην (πεπληγμένην Schweigh.)

πτυχή *plica*. Suppl. 947 ἐν πτυχαῖς βίβλων κατεσφραγισμένα.

πτῶμα *lapsus*. Pr. 919 πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' οὐκ ἀνασχετά. Suppl. 662 πτώμασιν αἱματίσαι πέδον γᾶς. 796 βαθὺ πτῶμα μαρτυροῦσά μοι.

πτώξ *pavidus, fugitivus*. Eum. 325 de Oreste Furias fugiente τόνδ' ἀφαιρούμενος πτῶκα.

πτώσιμος *caducus, lapsus*. Ag. 639 πτωσίμου στρατοῦ. 1122 σταγὼν — πτώσιμος.

πτωχός *mendicus*. Ag. 1274 ἀγύρτρια πτωχὸς τάλαινα.

Πυθικός *Pythicus*, i. e. Delphicus. Sept. 747 ἐν μεσομφάλοις Πυθικοῖς χρηστηρίοις.

Πύθιος *Pythius*. Ag. 509 ὁ Πύθιός τ' ἄναξ (Apollo).

πυθμήν *fundus, radix*. Pr. 1046 de fundo terrae χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι. Similiter Soph. OR. 1261 ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κοῖλα κλῇθρα. De barba fr. 30 δαῦλος δ' ὑπήνη καὶ γενειάδος πυθμήν. Audacius Ch. 646 Δίκας δ' ἐρείδεται πυθμήν, ubi schol. ῥίζα δικαιοσύνης καταβάλλεται. De auctore generis Suppl. 104 ὕβριν βρότειον, οἵα νεάζει πυθμὴν δι' ἁμὸν γάμον τεθαλώς, ubi schol. ἡ ῥίζα τῶν πεντήκοντα παίδων, ὅ ἐστιν Αἴγυπτος αὐτός. Ch. 260 οὔτ' ἀρχικός σοι πᾶς ὅδ' αὐανθεὶς πυθμὴν βωμοῖς ἀρήξει. 204 εἰ δὲ χρὴ τυχεῖν σωτηρίας, σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμήν, ubi schol. ἀντὶ τοῦ εἰ Ὀρέστου ἐστὶν ὁ πλόκαμος, γένοιτ' ἂν ἐκ μικρᾶς προφάσεως μέγα ἀγαθόν.

πυθόκραντος *ab Apolline ad exitum perductus*. De oraculo Pythico Ag. 1255 καὶ γὰρ τὰ πυθόκραντα, δυσμαθῆ δ' ὅμως.

πυθόμαντις *Pythicus vates, Delphis vaticinans*. Ch. 1030 τὸν πυθόμαντιν Λοξίαν.

πυθοχρήστης *ab oraculo Pythico missus*. Ch. 940 ὁ πυθοχρήστας φυγάς, quod schol. exp. ὁ ὑπὸ Πυθοῦς χρησθεὶς Ὀρέστης. Terminatio male alteri nomini assimilata. Scribendum πυθόχρηστος. Sic Eur. Ion. 1218 ὁ πυθόχρηστος Λοξίου νεανίας, et Plut. Mor. p. 163 b. πυθόχρηστον τῆς ἀποικίας ἡγεμόνα.

πυθόχρηστος *ab oraculo Pythico editus*. Ch. 901 μαντεύματα τὰ πυθόχρηστα.

Πυθώ *Pytho*, urbs Phocidis, vulgo Delphi appellata. Pr. 658 ἔς τε Πυθὼ κἀπὶ Δωδώνης πυκνοὺς θεοπρόπους ἴαλλεν.

πυκάεις. V. πευκήεις.

πυκνός *densus, frequens*. Pr. 658 πυκνοὺς θεοπρόπους ἴαλλεν. 678 πυκνοῖς ὄσσοις δεδορκώς. Sept. 561 πυκνοῦ κροτησμοῦ τυγχάνουσα. Ch. 1050 πεπλεκτανημέναι πυκνοῖς δράκουσιν. Fr. 134 τῶν πυκνῶν φιλημάτων.

πύκνωμα *spissamentum*. De vestibus spatha textis, ob densitatem quam inde consequebantur Suppl. 235 πέπλοισι βαρβάροισι καὶ πυκνώμασι χλίοντα. Hesychius σπάθημα: πύκνωμα, ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὕφη: unde colligi potest πυκνώμασι ex glossemate illatum esse pro σπαθήμασι, quod coniecerunt Wecklein. *Stud. Aesch.* p. 34 et Herwerdenus in *Stud. crit.* p. 1.

Πυλάδης *Pylades*, Strophii et Anaxibiae filius, socius Orestis, qui in scenam prodit in Choephoris, ubi 562 Πυλάδῃ. 20 899 Πυλάδη.

πύλη *porta*. Aeschylus solo usus est numero plurali. Pr. 729 ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις. Sept. 30 πύλας πυργωμάτων, ubi a m. recentiore superscriptum est πυλῶν πυργώματα. 33 58 πυλῶν ἐπ' ἐξόδοις. 56 πρὸς πύλας. 125 πύλαις [ἑβδόμαις] προσίστανται. 160 κόναβος ἐν πύλαις. 213 βρόμος ἐν πύλαις. 249 ἀραγμὸς δ' ἐν πύλαις ὀφέλλεται. 376 ὥς τ' ἐν πύλαις ἕκαστος εἴληχεν πάλον. 377 πρὸς πύλαισι Προιτίσι. 395 Προίτου πυλῶν. 422 ἐπ' Ἠλέκτραισιν εἴληχεν πύλαις. 451 ἄλλαις ἐν πύλαις εἰληχότα. 456 τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πρὸς πύλαις. 460 πύλαισι Νηΐσταισι. 462 πρὸς πύλαις πεπτωκέναι. 476 ἐκ πυλῶν χωρήσεται. 486 γείτονας πύλας ἔχων. [500 πρὸς πύλαις κομπάζεται.] 502 πύλαισι γείτων. 525 πρόσθε πυλᾶν. 528 πέμπταισι προσταχθέντα Βορραίαις πύλαις. 538 ἐφίσταται πύλαις. 557 εἴσω πυλῶν. 570 Ὁμολωΐσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος. 615 προσβαλεῖν πύλαις. 631 714 ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις. 797 πύλαις — ἐφαρξάμεσθα. 958 ἐν πύλαις. Ag. 407 βέβακεν ῥίμφα διὰ πυλᾶν. 604 πύλας ἀνοῖξαι. 1291 Ἅιδου πύλας. Ch. 561 ἐφ' ἑρκείους πύλας. 569 τί δὴ πύλαισι (πύλῃσι M) τὸν ἱκέτην ἀπείργετε; 571 βαλὸν ἕρκειον (ἑρκείων Stanleius) πυλῶν. 732 δωμάτων πύλας. 878 γυναικείους πύλας

μοχλοῖς χαλᾶτε. ubi γυναικείους πύλας dicit portam in γυναικωνῖτιν ducentem: de qua dixit Blomfieldus in annotatione.

πύλωμα *porta*. Sept. 408 προστάτην πυλωμάτων. 799 ἐν ἓξ πυλώμασιν.

πυλωρός *portae custos, portitor, ianitor*. Sept. 621 ἐχθρόξενον πυλωρὸν ἀντιτάξομεν.

πυνθάνομαι [cum aoristo ἐπυθόμην, perfecto πέπυσμαι, futuro πεύσομαι, ab forma πεύθομαι sumto. Male πευσεῖσθαι Pr. 988, ubi πεύσεσθαι ex apogr. restitutum, ut alibi πεύσομαι πεύσεται πεύσεσθε scriptum. Neque enim Attici poetae Dorica illa futuri forma οῦμαι pro ομαι usi sunt nisi metro postulante: de quo dixi in annot. Oxon. ad Arist. Ach. 203.] *comperio*. Pr. 520 τοῦτ' οὐκέτ' ἂν πύθοιο. 642 πᾶν ὅπερ προσχρῄζετε πεύσεσθε. 744 ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνῃ κακά. 963 πεύσει γὰρ οὐδέν. Pers. 117 μὴ πόλις πύθηται. Ag. 261 εἴτε κεδνὸν εἴτε μὴ πεπυσμένη. 266 πεύσει δὲ χάρμα μεῖζον. (Persona secunda in M constanter πεύσῃ scripta.) 1098 ἦ μὴν κλέος σου μαντικὸν πεπυσμένοι ἦμεν. Ch. 265 ὅπως μὴ πεύσεταί τις. 370 θανατηφόρον αἶσαν πρόσω τινὰ πυνθάνεσθαι. 514 πυθέσθαι δ' οὐδέν ἐστ' ἔξω δρόμου πόθεν χοὰς ἔπεμψεν. 526 ἦ καὶ πέπυσθε τοὔναρ; 743 εὖτ' ἂν πύθηται μῦθον. Eum. 415 πεύσει τὰ πάντα. 419 τιμάς γε μὲν δὴ τὰς ἐμὰς πεύσει τάχα. 454 γένος δὲ τοὐμὸν ὡς ἔχει πεύσει τάχα. 503 πεύσεται δ' ἄλλος ἄλλοθεν. Cum accusativo participii Sept. 243 ἐὰν θνῄσκοντας ἢ τετρωμένους πύθησθε. Cum genitivo rei Ch. 765 θέλων δὲ τῶνδε πεύσεται λόγων. Cum genitivo personae Ag. 599 ἄνακτος αὐτοῦ πάντα πεύσομαι λόγον. Ch. 848 πυνθάνου δὲ τῶν ξένων. Suppl. 185 ἀγγέλων πεπυσμένοι. Cum praepositione genitivum regente Pr. 988 εἰ προσδοκᾷς ἐμοῦ τι πεύσεσθαι πάρα. Ch. 737 ὡς σαφέστερον ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς τὴν νεάγγελτον φάτιν ἐλθὼν πύθηται τήνδε.

πῦρ *ignis*. Pr. 7 παντέχνου πυρὸς σέλας. 109 πυρὸς πηγὴν κλοπαίαν. 252 πῦρ ἐγώ σφιν ὤπασα. 253 καὶ νῦν φλογωπὸν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι; 368 ποταμοὶ πυρός. 582 πυρί με φλέξον. 612 πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ' ὁρᾷς Προμηθέα. 946 τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω. 1044 πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος. Sept. 25 πυρὸς δίχα. 204 στράτευμ' ἁπτόμενον πυρὶ δαΐῳ. 494 λιγνὺν μέλαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιν. 942 ἐκ πυρὸς συθείς. Ag. 9 αὐγὴν πυρός. 21 εὐαγγέλου φανέντος ὀρφναίου πυρός. 282 φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς ἔπεμπεν. 295 γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί. 299 ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός. 304 ὤτρυνε θεσμὸν μὴ χαρίζεσθαι πυρός. 311 φάος τόδ' οὐκ ἄπαππον Ἰδαίου πυρός. 476 πυρὸς δ' ὑπ' εὐαγγέλου. 490 πυρὸς παραλλαγάς. 497 καπνῷ πυρός. 588 ὁ πρῶτος νύχιος ἄγγελος πυρός. 651 ξυνώμοσαν γὰρ ὄντες ἔχθιστοι τὸ πρὶν πῦρ καὶ θάλασσα. [1057 πρὸς σφαγὰς πυρός, ubi πάρος, cum praecedente genitivo ἑστίας μεσομφάλου construendum, restituit Musgravius.] 1256 οἷον τὸ πῦρ. 1435 ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς. Ch. 325 πυρὸς μαλερὰ γνάθος. 863 πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ δαίων. 1037 πυρός τε φέγγος ἄφθιτον κεκλημένον. Eum. 108 ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρός. 139 ἀτμῷ κατισχναίνουσα, νηδύος πυρί. 1029 τὸ φέγγος ὁρμάσθω πυρός. Fr. 1 τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν. 301 παῦ' ὕδωρ δίκην πυρός. 328 ἔψου, μηδὲ λυπηθῇς πυρί. 407 ὑμεῖς δὲ βωμὸν τόνδε καὶ πυρὸς σέλας κύκλῳ περίστητε. 118 πισσοκωνήτῳ πυρί: de quo loco diximus s. v. πισσοκώνητος.

[**πυρά**. Ch. 485 ἄτιμος ἐν πυροῖσι κνισωτοῖς χθονός. Recte Auratus ἐμπύροισι, *sacrificiis igneis*.]

πυραύστης *pyrausta*. Aelian. N. A. 12, 8. ζῷόν ἐστιν ὁ πυραύστης, ὅπερ οὖν χαίρει μὲν τῇ λαμπηδόνι τοῦ πυρὸς καὶ προσπέταται τοῖς λύχνοις ἐν ἀκμαζούσῃ ἔτι τῇ φλογί, καὶ δοκεῖ τι λήψεσθαι, ἐμπεσὼν δὲ ὑπὸ ῥύμης εἶτα μέντοι καταπέφλεκται. μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ ὁ Αἰσχύλος ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς λέγων (fr. 303)

δέδοικα μῶρον κάρτα πυραύστου μόρον.

Attulerunt Suidas s. v. πυραύστου, Zenobius 5, 79. Apostolius 20, 65. Imitatur Philes carm. v. 464. Versum a quibusdam ad Προμηθέα πυρφόρον relatum esse dixi ad fragm. 190. Mirum πυραύστου syllaba prima producta.

πυργηρέομαι *obsideor in turribus me continens*. Sept. 22 χρόνον γὰρ ἤδη τόνδε πυργηρουμεθα (quod Photius et Suidas exp. ἐντὸς ἐσμὲν τῶν πύργων, οὐ τολμῶμεν ἐξιέναι.) 184 στρατῷ τε θάρσος τῷδε πυργηρουμένῳ.

πύργινος. Incertum quo sensu dictum sit Pers. 859 νομίσματα (sic Hermannus pro νόμιμα τὰ) πύργινα πάντ' ἐπεύθυνον (ἐπεύθυνεν Bothius). ubi schol. τὰ νόμιμα πάντα τῶν τετειχισμένων πόλεων. et ad verba proxima οἱ δὲ (hinc οἱ δέ pro ἠδέ Hermannus) δημωφελεῖς δῆμοι (δήμῳ Pauwius, νόμοι Paleius) πάντα (πάντα τὰ νόμιμα scholiasta Byzantinus) ἐπολιτεύοντο. quae paraphrasta Bysantinus sic exornavit, πρῶτα μὲν καὶ πρωτοτύπως ἀπεφαινόμεθα στρατιᾶς εὐδοκίμου, ἤτοι περιβοήτου καὶ τροπαιοφορούσης, τουτέστι διὰ στρατιᾶς, κατὰ πόλεμον εὐδοκιμοῦμεν καὶ ἐπεύθυνον, ἤγουν κατὰ τὸ εὐθὺ ἐξήγοντο καὶ ἐπλατύνοντο, πάντα τὰ νόμιμα τῶν πυργουμένων καὶ τετειχισμένων πόλεων· καὶ ὡρμῶμεν κατὰ τὰ νενομισμένα ἔθη ταῖς πόλεσι ταῖς πορθουμέναις, οὐ τεμένη πορθοῦντες, οὐ τάφους ἀνασπῶντες, ὡς Ξέρξης ἐτόλμησε ποιῆσαι. λέγεται δὲ καὶ πύργινα νόμιμα τὰ πυργοῦντα καὶ συνιστῶντα τὰς πόλεις. Similiter Schuetzius *civilia instituta quibus urbes muris et turribus munitae reguntur*, interpretatione parum probabili. *Scientiam quae ad muros expugnandos pertinet* intelligit Todtius Comment. p. 13 et cum vocabulo nusquam alibi lecto, nisi quod in Glossario Graeco-Latino πύργινος per *turreus* explicatur, comparat λαγίναν γένναν Ag. 119.

πυργοδάϊκτος *turres scindens* s. *destruens*. Pers. 105 πολέμους πυργοδαΐκτους.

πύργος *turris*. Sept. 33 κἀπὶ σέλμασι πύργων στάθητε. 216 πύργον στέγειν εὔχεσθε πολέμιον δόρυ. 234 δυσμενέων δ' ὄχλον πύργος ἀποστέγει. 295 ποτὶ πύργους — στείχουσιν. 314 τοῖσι μὲν ἔξω πύργων. 426 πύργοις δ' ἀπειλεῖ δεινά. 467 πρὸς ἐχθρῶν πύργον. [549 πύργοις ἀπειλεῖ τοῖσδ' ἃ μὴ κραίνοι θεός.] 629 πύργων δ' ἔκτοθεν βαλών. 634 πύργοις ἐπεμβάς. 763 τείνει πύργος ἐν εὔρει. 797 στέγει δὲ πύργος. 823 Κάδμου πύργους τούσδε. 901 στένουσι πύργοι. Pers. 872 ἐληλάμεναι περὶ πύργον, pro περιεληλάμεναι πύργον, i. e. quibus πύργος περιελήλαται. Ag. 128 πάντα δὲ πύργων κτήνη πρόσθε τὰ δημιοπληθῆ Μοῖρα λαπάξει. 357 ἐπὶ Τροίας πύργοις. 825 ὑπερθορὼν δὲ πύργον. Suppl. 190 κρεῖσσον δὲ πύργου βωμός. 956 πόλιν πύργων βαθείᾳ μηχανῇ κεκλημένην.

πυργοφύλαξ *turrium custos*. Sept. 174 ἰὼ τέλειοι τέλειαί τε γᾶς τᾶσδε πυργοφύλακες.

πυργόω *turri instruo*. Improprie *in altum eveho*. Pers. 192 χὴ μὲν (mulier) τῇδ' ἐπυργοῦτο στολῇ, quod schol. ree. exp. ἐκοσμεῖτο καὶ ἤρετο.

πύργωμα *munimentum*. Sept. 30 πύλας πυργωμάτων, ubi in M a manu recentiore superscriptum est πυλῶν πυργώματα. 251 μὴ προδῷς πυργώματα. 469 ὡς οὐδ' ἂν Ἄρης σφ' ἐκβάλοι πυργωμάτων.

πυργῶτις *turrita*. Sept. 346 ὀρκάνα πυργῶτις.

πυρδαῆτις *igni consumens*. Ch. 606 ἴστω δ' ὅστις οὐχ ὑπόπτερος φροντίσιν, τὰν δαεῖσ' ἁ παιδολυμὰς τάλαινα Θεστιὰς μήσατο πυρδαῆτιν πρόνοιαν, καταίθουσα παιδὸς δαφοινὸν ἥλικα. Sic Hermannus pro φροντίσιν δαείς τὰν ἁ — πυρδαῆ τινα πρόνοιαν. Schol. οὕτω τὸ ἑξῆς, ἥντινα μήσατο πρόνοιαν τάλαινα Θεστιὰς ἡ παιδολυμὰς καὶ πυρδαής, qui πυρδαής legit.

πυριβρεμέτης *igni strepens*. Sept. 207 στόμια πυριβρεμετᾶν χαλινῶν. Legebatur πυριγενετᾶν (*in igni natorum*). Restitui πυριβρεμετᾶν, quod latet in Timachidae Rhodii glossa ab Hesychio excerpta, πυριβρεμέτας: ὁ χαλινός. Τιμαχίδας δέ· ἤτοι ὁ πυρὶ βρέμων, ἢ διὰ πυρὸς βρέμοντος γεγονώς. ubi nihil causae est cur post χαλινός aliquot verba interpretandi causa addita excidisse putentur.

πυρίδαπτος *ab igni consumtus*. Eum. 1041 πυριδάπτῳ λαμπάδι τερπόμεναι.

πυρίφατος *ab igni consumtus*. Suppl. 633 πυρίφατον τάνδε Πελασγέαν, quod per πυρὶ ἀναλωθεῖσαν exp. scholiasta.

πυρίφλεκτος *igni combustus*. Fr. 167 κάμακες πεύκης οἱ πυρίφλεκτοι.

[**πυρκαεύς**. V. πυρφόρος.]

πῡροφόρος *tritici ferax*. In elegia (fr. 450) πυροφόροιο Γέλας.

πυρόω *comburo*. Pr. 497 μακρὰν ὀσφῦν πυρώσας. Ag. 440 πυρωθὲν ἐξ Ἰλίου φίλοισι πέμπει βαρὺ (βραχὺ Schuetzius) ψῆγμα. Fr. 280, 4 στέγην πυρώσω. ‖ Improprie *inflammo*. Ag. 481 φλογὸς παραγγέλμασιν νέοις πυρωθέντα καρδίαν.

πυρπνόος *ignivomus*. Pr. 371 θερμοῖς ἀπλάτου βέλεσι πυρπνόου ζάλης. 917 τινάσσων τ' ἐν χεροῖν πύρπνουν βέλος, ubi Porsonus coniecit τινάσσων χερσὶ πυρπνόον βέλος. Sept. 493 Τυφῶν' ἱέντα πυρπνόον διὰ στόμα λιγνὺν μέλαιναν. 511 πυρπνόον Τυφῶνα.

πυρσόκορσος *rutilam iubam habens*. Photius p. 477, 11. πυρσοκόρσου λέοντος: Αἰσχύλος ἐν Κήρυξι σατύροις (fr. 111). Hesychius πυρσοκόρσου λέοντος: πυρροκεφάλου, ξανθοτρίχου.

πυρσός *rutilus*. Pers. 316 πυρσὴν ζαπληθῆ δάσκιον γενειάδα. Sic Porsonus. πυρὰν pr. M, πυρρὰν ab correctore, quod contra dialectum tragicorum peccat.

πυρφορέω *ignem infero*. Sept. 341 φονεύει, τὰ δὲ καὶ πυρφορεῖ.

πυρφόρος *ignifer*. Sept. 432 ἄνδρα πυρφόρον. 444 τὸν πυρφόρον — κεραυνόν. Fr. 157 πυρφόροισιν ἀετοῖς. ‖ Προμηθεὺς πυρφόρος inscriptum fuit Aeschyli drama satyricum (fr. 187—199), quod Προμηθεὺς πυρκαεύς appellatur a Polluce 9, 156, qui Sophoclis fabulam in mente habuit Ναύπλιος πυρκαεύς inscriptam: de quo dixi ad fr. 187.

πῡρωπός *igneo colore rubens, rutilus, igneus*. Pr. 667 πυρωπὸν (sic ex apographis pro πυρωτόν) — κεραυνόν. Fr. 304, 4 ἥλιος πυρωπός.

[**πύστις** *auditio, fama*. Sept. 54 καὶ τῶνδε πύστις οὐκ ὄκνῳ χρονίζεται, ubi πίστις ex Stobaei Flor. 7, 11 restitui.]

πῶ. Ag. 1507 ὡς μὲν ἀναίτιος εἶ τοῦδε φόνου τίς ὁ μαρτυρήσων; πῶ πῶ; Hoc pro πόθεν πόθεν dictum acceperunt interpretes, Dorica adverbii forma, de qua v. Thes. vol. 6 p. 2293, sed qua non est verisimile Aeschylum usum esse, qui haud dubie πῶς πῶς scripserat, ut correctum est in marg. Askewii.

πω *dum*, cum negationibus οὐ et μή coniunctum in unam vocem coalescit οὔπω et μήπω, de quibus suo loco dictum est. Interiecto vocabulo Pr. 27 ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω. 511 οὐ ταῦτα ταύτῃ Μοῖρά πω τελεσφόρος κρᾶναι πέπρωται. Sept. 665 οὔτ' ἐν τροφαῖσιν οὔτ' ἐφηβήσαντά πω. Pers. 179 ἀλλ' οὔ τί πω τοιόνδ' ἐναργὲς εἰδόμην. Ch. 747 ἀλλ' οὔ τί πω τοιόνδε πῆμ' ἀνεσχόμην. Eum. 590 οὐ κειμένῳ πω τόνδε κομπάζεις λόγον. Fr. 280, 5 νῦν δ' οὐ κέκραγά πω τὸ γενναῖον μέλος.

πώγων *barba*. Improprie de flamma quae sparsim erumpens in conum acuitur Ag. 306 φλογὸς μέγαν πώγωνα. Pollux 2, 88 πώγων πυρός ἡ εἰς ὀξὺ ἀναδρομὴ τῆς φλογός. Hesychio et Photio p. 478, 3 ἡ ἀναφορὰ τῆς φλογός ex Phrixo Euripidis.

πωλέω. V. πολέω.

πωλικός *virginalis* (ut virgines πῶλοι dicuntur). Sept. 454 πωλικῶν θ' ἑδωλίων.

πῶλος *pullus equinus*. Pr. 1010 ὡς νεοζυγὴς πῶλος. Ag. 1641 κριθῶντα πῶλον. Eum. 405 πώλοις ἀκμαίοις τόνδ' ἐπιζεύξασ' ὄχον, ubi Wakef. κώλοις coniecit, de quo dixit Hermannus Opusc. vol. 6, 2 p. 174. πώλοις defendit Weckleinius *Stud. Aesch.* p. 10. Fr. 84 ὃς εἶχε πώλους τέσσαρας ζυγηφόρους. 345 ἐν διρρυμίᾳ πῶλοι. ‖ *iuvenis*. Ch. 795 ἀνδρὸς φίλου (Agamemnonis) πῶλον εὖνιν (Orestem) ζυγέντ' ἐν ἅρμασιν πημάτων.

πῶμα *potus*. Sept. 308 ὕδωρ τε Διρκαῖον εὐτραφέστατον πωμάτων. Eum. 266 βοσκὰν φεροίμαν πώματος δυσπότου. Suppl. 1028 ποταμοὺς δ' οἳ διὰ χώρας θελεμὸν πῶμα χέουσιν.

πῶς *quomodo?* Ponitur plerumque in initio sententiae, rarius in media sententia, vel in fine, ut Pr. 41 ἀνηκουστεῖν δὲ τῶν πατρὸς λόγων οἷόν τε πῶς; et ib. 259 δόξει δὲ πῶς; poniturque vel solum vel aliis adiunctis particulis, ut πῶς ἄν, πῶς δ' ἄν, πῶς ἄρα, πῶς γάρ, πῶς δέ, πῶς δή, πῶς δῆτα, πῶς δ' οὔ, πῶς δ' οὐχί, et quod frequentissimum est καὶ πῶς, ubi prioris personae verba continuantur. Exempla omnis generis haec sunt, Pr. 299 πῶς ἐτόλμησας; 589 πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου κόρης; 759 πῶς δ' οὐκ ἄν; Pr. 773. Pers. 798 πῶς εἶπας; Pr. 932 πῶς δ' οὐχὶ ταρβεῖς; 1066 πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν; Sept. 586 πῶς σοι σύμμαχος γενήσεται; 1058 πῶς τολμήσω; Pers. 144 πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης; 243 πῶς ἂν οὖν μένοιεν; 721 πῶς δὲ καὶ στρατὸς τοσόσδε πεζὸς ἤνυσεν περᾶν; 735 πῶς τε δὴ καὶ ποῖ τελευτᾶν; 750 πῶς τάδ' οὐ νόσος φρενῶν εἶχε παῖδ' ἐμόν; 788 πῶς ἂν ἐκ τούτων ἔτι πράσσοιμεν ὡς ἄριστα; 793 πῶς τοῦτ' ἔλεξας; 1014 πῶς δ' οὔ; Ag. 912 πῶς λιπόναυς γένωμαι; 268 πῶς φῄς; 543 πῶς δή; διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου. 549 καὶ πῶς; ἀπόντων κοιράνων ἔτρεις τινάς; 1198

καὶ πῶς ἂν ὅρκου πῆγμα γενναίως παγὲν παιώνιον γένοιτο: Ag. 1310. Ch. 532 776 καὶ πῶς; Ch. 179 καὶ πῶς ἐκεῖνος δεῦρ' ἐτόλμησεν μολεῖν; Suppl. 509 καὶ πῶς βέβηλον ἄλσος ἂν ῥύοιτό με; Ag. 622 πῶς δῆτ' ἂν εἰπὼν κεδνὰ τἀληθῆ τύχοις; 1211 πῶς δῆτ' ἄνατος ἦσθα; 634 πῶς γὰρ λέγεις χειμῶνα ναυτικῷ στρατῷ ἐλθεῖν; 648 πῶς κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω; 785 πῶς σε προσείπω; πῶς σε σεβίζω; 1109 πῶς φράσω τέλος; 1297 πῶς θεηλάτου βοὸς δίκην πρὸς βωμὸν εὐτόλμως πατεῖς; 1374 πῶς γάρ τις — πημονῆς ἀρκύστατ' ἂν φάρξειεν; 1347 ἀλλὰ κοινωσαίμεθ' (sic Porsonus pro κοινωσώμεθ') ἄν πως ἀσφαλῆ βουλεύματα; Sic Blomfieldus pro ἄν πως. Ag. 1490 1514 πῶς σε δακρύσω; Ib. 1507 πῶς πῶς; ab Askewio restitutum pro πῶ πῶ; Ch. 88 πῶς εὔφρον' εἴπω; πῶς κατεύξωμαι πατρί; 123 πῶς δ' οὐ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς; 171 πῶς οὖν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω; 187 πῶς γὰρ ἐλπίσω; 754 πῶς γὰρ οὔ; 766 πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον; ubi altera persona respondet ἦ πῶς; λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον, ubi Valckenarius recte correxit ὅπως: 844 πῶς ταῦτ' ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάσω; 858 πῶς ἴσον εἰπὼν ἀνύσωμαι; 871 πῶς ἔχει; πῶς κέκρανται δόμοις; 925 τὰς τοῦ πατρὸς δὲ (ἐγκότους κύνας) πῶς φύγω; Eum. 201 431 601 πῶς δή; 435 πῶς δ' οὔ; 607 πῶς γάρ σ' ἔθρεψεν; 642 πῶς ταῦτα τούτοις οὐκ ἐναντίως λέγεις; 652 πῶς γὰρ τὸ φεύγειν τοῦδ' ὑπερδικεῖς; 678 πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖσ' ἄμομφος ὦ; 744 πῶς ἀγὼν κριθήσεται; Suppl. 226 ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἁγνεύοι φαγών; πῶς δ' ἂν γαμῶν ἄκουσαν ἄκοντος πάρα ἁγνὸς γένοιτ' ἄν; 297 πῶς οὖν τελευτᾷ βασιλέοιν νείκη τάδε; 325 πῶς πατρῷα δώματα λιπεῖν ἔτλητε; 339 πῶς οὖν πρὸς ὑμᾶς εὐσεβὴς ἐγὼ πέλω; 476 πῶς οὐχὶ τἀνάλωμα γίγνεται πικρόν; 506 ἐγὼ δὲ πῶς δρῶ; 918 πῶς δ' οὐχί; 932 πῶς φῶ; In interrogatione indirecta Ch. 131 πάτερ, ἐποίκτειρόν τ' ἐμὲ φίλον τ' Ὀρέστην πῶς ἀνάξομεν δόμοις. Eum. 677 μένω δ' ἀκοῦσαι πῶς ἀγὼν κριθήσεται. [Corrupte Ch. 957 κρατεῖται πῶς τὸ θεῖον, ubi Hermannus κρατεῖται δ' ἔπος coniecit. Suppl. 464 αἰνιγματῶδες τοὔπος· ἀλλὰ πῶς φράσον, ubi recte Abreschius ἀλλ' ἁπλῶς.]

πως (encliticum) *aliquo modo.* Pr. 224 ἔνεστι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι νόσημα. Sept. 702 θεοῖς μὲν ἤδη πως παρημελήμεθα. Ag. 1249 ἀλλὰ μὴ γένοιτό πως. [Ib. 1347 male ἄν πως pro ἂν πῶς.] Ch. 132 πεπραμένοι γὰρ νῦν γέ πως ἀλώμεθα. Suppl. 99 μνῆμον (sic Hermannus pro ἥμενον) ἄνω φρόνημά πως αὐτόθεν ἐξέπραξεν ἔμπας. 810 τέλεα δέ πως πελόμενά μοι. 995 τό τ' εἰπεῖν εὐπετὲς μύσαγμά πως.

[πώτημα. V. πότημα.]

Ρ.

Littera ρ vocalem brevem, qua praecedens vocabulum terminatur, producit, ubi metrum postulat, sive cadentem sub ictum sive non cadentem, cuiusmodi exempla plurima collegerunt Dawesius Miscell. crit. p. 282 et seqq., Monkius ad Eur. Hipp. 461, Gaisfordus ad Hephaest. vol. 2 p. 11 aliique. Sic apud Aeschylum Pr. 1073 διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος. Eum. 190 ὑπὸ ῥάχιν παγέντες. et aliquoties apud Sophoclem, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 435. Rarissime sine ictu, ut in versu anapaestico Arist. Ran. 1059 μεγάλων γνωμῶν καὶ διανοιῶν ἴσα καὶ τὰ ῥήματα τίκτειν. Manifestum est autem huiusmodi in locis duo vocabula tanquam unum esse pronuntianda littera ρ duplicata, velut μεγαρράκος, ὑπορράχιν, ταρρήματα et quae sunt reliqua. Ubi vero metrum syllabam brevem vel fert vel postulat, vocalis brevis ante litteram ρ brevis manet, velut apud Aeschylum Pr. 713 χρίμπτουσα ῥαχίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα. 390 ἐπώνυμόν τε ῥεῦμα καὶ πετρηρεφῆ. 902 πρὸς ταῦτα ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ. Eum. 232 ἐγὼ δ' ἀρήξω τὸν ἱκέτην τε ῥύσομαι, et apud Sophoclem OR. 72 δρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε ῥυσαίμην πόλιν. Miro enim errore Dawesius, Gaisfordus aliique vocalem brevem ante litteram ρ *constanter* produci crediderunt, ita ut poetae qui corripuerint aut regulam, quae nunquam exstitit, violasse credendi sint aut tradita in codicibus scriptura corrigenda sit, velut OR. 72, ubi Hermannus levi apographi cuiusdam vitio τήνδ' ἐρυσαίμην (ut in L librarius primo scripserat τήνδ' ἐρυσάμην, ex quo manus recentior τήνδε ῥυσαίμην fecit) ad futilem abusus est coniecturam τήνδε γ' ἐρυσαίμην, alii nihilo prudentius τήνδε λυσαίμην coniecerunt.

ῥα particula enclitica ex ἄρα facta, quam per δή explicant grammatici in Thes. indicati vol. 6 p. 2312, de quo v. Apollon. in Bekk. Anecd. p. 525, 16. Frequentissimus eius usus est apud epicos, nec rarus in poesi lyrica, sed rarissimus apud tragicos. Aeschyli unum est exemplum Pers. 683 ἦ ῥ' ἀΐει μου — βασιλεύς; tria Sophoclis, Ai. 172 ἦ ῥά σε — Ἄρτεμις — ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας, ἤ πού τινος νίκας ἀκαρπώτου χάριν, ἢ ῥα κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσα —; 594 ἦ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει;

ῥάβδος *virga, baculus.* Pro ῥαβδοῦχος, quod praeconem vel ministrum templi significare potest, dictum videtur Suppl. 248 πότερα πρὸς ἔτην λέγω, ἢ τηρὸν ἱροῦ (sic correxi pro ἤ ἱεροῦ, quod est in M) ῥάβδον, ἢ πόλεως ἀγόν, ubi διορθωτὴς in M adscripsit οἶμαι ἢ Ἑρμοῦ ῥάβδον, quae ipsius est coniectura. ἱερόραβδον coniecit Schuetzius.

ῥαδινός *mobilis.* Per λεπτός, ἰσχυρός, εὐκίνητος, ἁπαλός, εὐδιάσειστος, κοῦφος, ἐλαφρός explicant grammatici. De oculis mobilibus vel teneris dictum Pr. 400 δακρυσίστακτον ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν δ' εἰβομένα ῥέος παρειὰν νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς. In apogr. nonnullis ῥαδινόν.

ῥᾳδίως *facile.* Fr. 196 διώσει ῥᾳδίως Λίγυν στρατόν.

ῥαίω *frango, affligo, perdo.* Pr. 189 μαλακογνώμων ἔσται ποθ' (ὁ Ζεύς), ὅταν ταύτῃ ῥαισθῇ.

ῥαιστήρ *malleus.* Pr. 56 ῥαιστῆρι θεῖνε.

ῥάκος *pannus.* Pr. 1023 διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος.

[ῥαντήριον. V. πεδορραντήριον.]

ῥᾷστα *facillime.* Pr. 104 τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾷστα.

ῥαφεύς *sutor.* Improprie *machinator* (quo

sensu frequens est usus verbi ῥάπτω). Ag. 1604 κἀγὼ δίκαιος τοῦδε τοῦ φόνου ῥαφεύς.

ῥᾱχία *litus scopulosum*. Pr. 713 ἁλιστόνοις πόδα χρίμπτουσα ῥαχίαισιν, ubi in M scriptum est ἀλλ' ἁλιστόνοις γύποδας | χρίμπτουσα ῥαχίαισιν, quod correxit Turnebus restituto πόδας, recte, nisi quod πόδα scribere debebat, ut s. v. πούς dixi. Ex corrupto γύποδας scholiastae Byzantini Γυπόδων populum finxerunt, etsi diversa memorata scriptura γε πόδας. γύποδας autem librarius scripserat oculis ad γύας, quo terminatur v. 708, aberrantibus: de quo dixi in Praefat. ad Promethei editionem Londinensem (a. 1866) p. VII.

ῥαχίζω *scindo, disseco*. Pers. 426 θραύμασίν τ' ἐρειπίων ἔπαιον, ἐρράχιζον. Ag. 304 ὤτρυνε θεσμὸν μὴ ῥαχίζεσθαι πυρός. Sic correxi leve codicis Med. vitium μὴ χαρίζεσθαι, de quo videnda quae dixi in Fleckeiseni Annalibus a. 1863. vol. 87. p. 83. 84. Verbum ῥαχίζειν grammatici explicant per διακόπτειν, quod ipsum quoque non raro de oratione interrupta dicitur, de quo in Thesauro dixi vol. 2 p. 1188. ubi addi potest διακόπτειν τὸ συνεχὲς τοῦ λόγου, quod dixit Clemens Alex. p. 829. Ceterum simili metaphora primus quantum novimus et solus Aeschylus usus infra dixit v. 505. πολλῶν ῥαγεισῶν ἐλπίδων.

ῥάχις *spina dorsi*. Eum. 190 ὑπὸ ῥάχιν παγέντες.

Ῥέα *Rhea*, Urani et Terrae filia. Pr. 837 πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας.

ῥέγκω *sterto*. Eum. 53 ῥέγκουσι δ' οὐ πλατοῖσι φυσιάμασιν. ῥέγκω dialecto Atticae, ῥέγχω communi tribuunt grammatici: v. Thes. vol. 6 p. 2356.

ῥέεθρον vel ῥεῖθρον *fluentum*. Pers. 497 ῥέεθρον ἁγνοῦ Στρυμόνος. Pr. 790 ὅταν περάσῃς ῥεῖθρον ἠπείροιν ὅρον. De sanguine Ag. 210 μιαίνων παρθενοσφάγοισι | ῥείθροις πατρῴους χέρας. Sic Triclinius pro ῥεέθροις. ῥοαῖς Schoemannus propter versum strophicum, qui ab iambo incipit: quod nullius momenti est in hoc metri genere.

ῥέζω *facio*. Sept. 105 τί ῥέξεις; Ch. 315 τί ῥέξας τύχοιμ' ἂν καθ' ἓν οὐρίσας; Eum. 789 τί ῥέξω;

ῥεῖθρον. V. ῥέεθρον.

ῥέος *fluentum*. Pr. 676 πρὸς εὔποτόν τε Κερχνείας ῥέος. 812 ἵησι σεπτὸν Νεῖλος εὔποτον ῥέος. [Ag. 901 ὁδοιπόρῳ διψῶντι πηγαῖον ῥέος.] De lacrimis Pr. 400 δακρυσίστακτον ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν δ' εἰβομένα ῥέος παρειὰν νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς.

ῥέπω *vergo, propendeo*. Pers. 440 τίν' αὖ φῄς τήνδε συμφορὰν στρατῷ ἐλθεῖν κακῶν ῥέπουσαν ἐς τὰ μάσσονα; Fr. 238 βλεμμάτων ῥέπει βολή. Sic Salmasius pro ῥεπιβουλή, quod legitur apud Antig. Car. Hist. Mir. c. 127 p. 174 ed. Beckm. Ch. 240 τὸ μητρὸς ἐς σέ μοι ῥέπει στέργηθρον. Sept. 21 καὶ νῦν μὲν ἐς τόδ' ἦμαρ εὖ ῥέπει θεός. Singularis est formae passivae s. mediae usus Suppl. 405 τῶνδ' ἐξ ἴσου ῥεπομένων (i. e. his aequaliter inclinantibus) μεταλγεῖς τὸ δίκαιον ἔρξαι, quod refertur ad praecedens Ζεὺς ἑτερορρεπής.

ῥεῦμα *flumen*. Pr. 139 τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἱλισσομένου χθόν' ἀκοιμήτῳ ῥεύματι παῖδες πατρὸς Ὠκεανοῦ. 300 λιπὼν ἐπώνυμόν τε ῥεῦμα. Improprie de turba hominum Pers. 87 μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν. 412 ῥεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ. Similiter Sophocles et Euripides: v. Thes. vol. 6 p. 2363.

ῥέω *fluo*. Pers. 746 ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν — ἤλπισε σχήσειν ῥέοντα Βόσπορον ῥόον θεοῦ. Fr. 434 ἀφρὸς βορᾶς βροτείας ἐρρύη κατὰ στόμα. Sic Porsonus pro ἐρρυηκότα. ‖ Improprie Sept. 80 ῥεῖ πολὺς ὅδε λεὼς πρόδρομος ἱππότας. 557 ὃς οὐκ ἐάσει γλῶσσαν ἐργμάτων ἄτερ εἴσω πυλῶν ῥέουσαν ἀλδαίνειν κακά. ubi schol. ὃς τούτου τὸν κόμπον ἐφέξει τῶν πράξεων ἀποδέοντα μὴ ἔσω πυλῶν γενέσθαι τὴν Σφίγγα. [Suppl. 491 εὖ ῥέοντα vitiose M pro εὑρεθέντα.]

Ῥήγιον *Rhegium*, urbs in finibus Italiae prope Siciliam sita. Fr. 324 ἀφ' οὗ δὴ Ῥήγιον κικλήσκεται.

ῥήγνυμι *discindo*. Pers. 199 πέπλους ῥηγνυσιν ἀμφὶ σώματι. 468 ῥήξας δὲ πέπλους. ‖ ἐρρωγέναι *irrupisse, irruisse*. Pers. 433 κακῶν δὴ πέλαγος ἔρρωγεν μέγα Πέρσαις. Similiter Eur. Hipp. 1338 μάλιστα νῦν σοί που τάδ' ἔρρωγεν κακά. ‖ ῥήγνυμαι *frangor*. Ag. 505 πολλῶν ῥαγεισῶν ἐλπίδων.

ῥῆσις *oratio*. Ag. 1322 ἅπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ (οὐ Hermannus) θρῆνον θέλω. Suppl. 273 μακράν γε μὲν δὴ ῥῆσιν οὐ στέργει πόλις. 615 τοιάνδ' ἔπειθε ῥῆσιν ἀμφ' ἡμῶν λέγων.

ῥητός *effabilis*. Pr. 765 εἰ ῥητόν, φράσον. 766 οὐ γὰρ ῥητὸν (θεμιτὸν Brunckius) αὐδᾶσθαι τάδε.

ῥίζα *radix*. Pr. 365 ἰπούμενος ῥίζαισιν (ῥίζησιν M) Αἰτναίαις ὕπο. 1047 χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι. Figurate Ag. 966 ῥίζης γὰρ οὔσης φυλλὰς ἵκετ' ἐς δόμους. Sept. 755 ὅστε ματρὸς ἁγνὰν σπείρας ἄρουραν, ἵν' ἐτράφη, ῥίζαν αἱματόεσσαν, ἔτλα.

ῥίζωμα *radix, origo*. Sept. 413 σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν — ῥίζωμ' ἀνεῖται.

ῥίμφα *celeriter, cito*. Ag. 407 βέβυκεν ῥίμφα διὰ πυλᾶν.

ῥινηλατέω *naribus* (i. e. narium olfactu) *persequor*. Improprie *persequor indagando, indago*. Ag. 1185 μαρτυρεῖτε συνδρόμως ἴχνος κακῶν ῥινηλατούσῃ τῶν πάλαι πεπραγμένων.

Ῥῖπαι *montes Rhipaei*, montes fabulosi ap. Strabon. 7 p. 297 οἱ τὰ Ῥιπαῖα ὄρη καὶ τοὺς Ὑπερβορέους μυθοποιοῦντες. Steph. Byz. Ῥιπαῖα: ὄρος Ὑπερβορέων, quod ὄρη potius scribendum, ut schol. Soph. OC. 1248. dixit, ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν προσαγορευομένων Ῥιπῶν· τινὲς δὲ οὕτω καλοῦσι, Ῥιπαῖα ὄρη. Eorum de situ dissenserunt veteres: v. Thes. vol. 6 p. 2397. Aeschylus fr. 65 b. ap. schol. Soph. l. c. Ῥῖπαι μὲν δὴ πατρός.

ῥῑπή *ictus*. Pr. 126 ἐλαφραῖς πτερύγων ῥιπαῖς. Ag. 893 de culice cum susurro advolante λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην ῥιπαῖσι θωΰσσοντος. ‖ *impetus*. Pr. 1089 τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπὴ Διόθεν τεύχουσα φόβον στείχει.

ῥίπτω *iacio, proiicio*. Pr. 748 ἔρριψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας. 1051 ἔς τε κελαινὸν Τάρταρον ἄρδην ῥίψειε δέμας τοὐμόν. Ch. 913 τεκοῦσα γάρ μ' ἔρριψας ἐς τὸ δυστυχές. Fr. 179 ὅς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος γελωτοποιόν, τὴν κάκοσμον οὐράνην, ἔρριψεν. De sermone Pr. 312 εἰ δ' ὧδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους ῥίψεις. Ag. 1068 οὐ μὴν πλέω (πλέον?) ῥίψασ' ἀτιμωθήσομαι. Passivum Pr. 992 πρὸς ταῦτα ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ. 1043 ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω μὲν πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος.

[Pr. 1031 ὡς ὅδ' οὐ πεπλασμένος ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος. Sic in apographis correctum est quod in M primo scriptum fuit εἰριμμένος, ει ex alia littera facto: quod ἐρριμμένος esse potest.]

ῥίψοπλος *arma abiiciens*. Sept. 315 πύργων ἀνδρολέτειραν νόσον, ῥίψοπλον ἄταν.

ῥόα *malum punicum*. Fr. 328 ὀξυγλύκειάν τἄρα κοκκιεῖς ῥόαν.

Ῥόδος *Rhodus*, insula maris Carpathii. Pers. 891 καὶ Ῥόδον ἠδὲ Κνίδον.

ῥοή *fluentum*. Pers. 805 ἔνθα πεδίον Ἀσωπὸς ῥοαῖς ἄρδει. Ag. 1292 ἐπ' Εὐρίπου ῥοάς.

ῥοθέω *aestuo*. Fr. 321 ἐν ῥοθοῦντι κριβάνῳ. Sic correxi pro νοθοῦντι, quod est ap. Athen. 9 p. 375 c.

ῥοθιάς *strepens*. Pers. 396 κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ.

ῥόθιον *impetus undae*. Pr. 1048 κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθίῳ συγχώσειεν. Sept. 362 γᾶς δόσις οὐτιδανοῖς ἐν ῥοθίοις φορεῖται.

ῥόθος *strepitus*. Pers. 406 Περσίδος γλώσσης ῥόθος. ‖ *impetus*. Pers. 462 ἐξ ἑνὸς ῥόθου παίουσι.

ῥοιβδέω *vibro*. Eum. 404 ῥοιβδοῦσα κόλπον αἰγίδος.

ῥόος *fluentum*. Pers. 746 Βόσπορον ῥόον θεοῦ.

ῥοπή *pondus*. Proprie dicitur de trutinae pondere deorsum vergente. Pers. 437 τοιάδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορὰ πάθους ὡς τοῖσδε καὶ δὶς ἀντισηκῶσαι ῥοπῇ. ‖ Ch. 61 ῥοπὴ δ' ἐπισκοπεῖ Δίκας ταχεῖα τοὺς μὲν ἐν φάει, i. e. impetus ultionis divinae, ut Schuetzius interpretatur.

ῥοφέω *sorbeo, haurio*. Eum. 264 ἀπὸ ζῶντος ῥοφεῖν ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πέλανον.

ῥύομαι [Tragici per omnia tempora υ longo usi sunt, nisi quod ῥύεσθε correpto υ dixit Aeschylus Sept. 303 824.] *servo* (ex periculo), *tueor*. Sept. 91 τίς ἄρα ῥύσεται; 303 πόλιν καὶ στρατὸν Καδμογενῆ ῥύεσθε. 824 δαίμονες, οἳ δὴ Κάδμου πύργους τούσδε ῥύεσθε. Eum. 232 ἐγὼ δ' ἀρήξω τὸν ἱκέτην τε ῥύσομαι. 300 οὔτοι σ' Ἀπόλλων οὐδ' Ἀθηναίας σθένος ῥύσαιτ' ἄν, ὥστε μὴ οὐ παρημελημένον ἔρρειν. Suppl. 509 καὶ πῶς βέβηλον ἄλσος ἂν ῥύοιτό με; Fr. 449, 2 in elegia πατρίδα ῥυομένους.

ῥυθμίζω *ad numeros aptos redigo, dispono*. Improprie pro διατίθημι *tracto* Pr. 241 de Prometheo rupi affixo νηλεῶς ὧδ' ἐρρύθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλεὴς θέα. Schol. ἐσταύρωμαι, ἐκτέταμαι. τῶν δὲ μέσων τὸ ῥυθμίζειν. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χορδῶν.

ῥυθμός *modus*. Ch. 797 σῳζόμενον ῥυθμόν. Fr. 72 κῦμ' ἐν τριγώνοις ἐκπεραινέτω ῥυθμοῖς.

ῥῦμα *tensio*. Pers. 147 πότερον τόξου ῥῦμα τὸ νικῶν. ‖ *praesidium*. Suppl. 84 ἔστι δὲ κἀκ πολέμου τειρομένοις βωμὸς ἀρῆς φυγάσιν ῥῦμα. Fr. 301 θάνατον — ὅσπερ μέγιστον ῥῦμα τῶν πολλῶν κακῶν.

Ῥύπες *Rhypes*, urbs Achaïae. Strabo 8 p. 387. τῶν δὲ λοιπῶν πόλεων τῶν Ἀχαϊκῶν εἴτε μερίδων Ῥύπες μὲν οὐκ οἰκοῦνται· τὴν δὲ χώραν Ῥυπίδα καλουμένην ἔσχον Αἰγιεῖς καὶ Φαρεῖς. καὶ Αἰσχύλος δὲ λέγει που (fr. 326) Βοῦραν καθ' ἱρὰν καὶ κεραυνίας Ῥύπας. Photius p. 492, 10 Ῥύπες: τῶν Ὠλενίων. οὕτως Αἰσχύλος. Hesychius, Ῥύπας: τοὺς ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ Ἀχαιούς.

ῥύπος *sordes*. Fr. 76, de quo dicetur s. v. ψόθος.

ῥυσιάζω *traho*. Fr. 251 καὶ ψευδόδειπνα πολλὰ μαργώσης γνάθου ἐρρυσίαζον. Suppl. 425 μηδ' ἴδῃς μ' ἐξ ἑδρᾶν πολυθέων ῥυσιασθεῖσαν.

ῥυσίβωμος *aras tuens*. Eum. 920 ῥυσίβωμον Ἑλλάνων ἄγαλμα δαιμόνων.

ῥύσιον, τό, *pignus*. Hesychius ῥύσια: ἐνεχυράσματα, σωτήρια, λύτρα, λεηλασίαι. Similiter alii grammatici: v. Etym. M. p. 706, 40, Photium, Suidam, Zonaram p. 1622, scholiastam Homeri Il. 11, 673, Eustathium p. 877, 35 et ad Dionys. Per. 527. quorum de notationibus Hermannus in annot. ad Ag. 513 (535) vol. 2 p. 410. "Non satis explicate haec a grammaticis sunt tradita. ῥύσιον, ab ῥύεσθαι factum, proprie significat rem ademptam, quae vi vindicanda est atque ita salva praestanda. Ita Aeschylus Suppl. 412 (de Danaidibus quas Aegypti filii sibi vindicant) καὶ μήτε δῆρις ῥυσίων ἐφάψεται —. 728 ἄγειν θέλοντες ῥυσίων ἐφάπτορες. (ubi schol. ἐνεχύρων. ἐνεχυράζοντες ἡμᾶς διά τινος ἁρπαγῆς.) Sic apud Sophoclem Oed. Col. 858. Creon Oedipum una cum filiabus abstrahens dicit, καὶ μεῖζον ἄρα ῥύσιον πόλει τάχα θήσεις; ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταύταιν μόναιν. Eo modo etiam in Ag. 535 Helena a Paride rapta, a Graecis vindicata, ῥύσιον vocatur, τοῦ ῥυσίου θ' ἥμαρτε. Secunda significatio est *pignoris*, quod pro ea re, quae adempta est, capitur. Ita in Il. 11, 673 ῥύσι' ἐλαυνόμενος. Hinc tertius nascitur significatus, qui est satis dationis sive vindictae, quum pignus, si res ipsa retitui non potest, ad satis faciendum laeso adhibetur. Ita Sophocles in Phil. 959 φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας. Alia est quarta potestas, ex primo deducta significatu, quo liberatio rei ex aliena potestate atque in integrum restitutio indicatur. Sic Io, quum Iovis contactu Epapho gravida facta formam humanam recuperasset, eam formae restitutionem ῥύσια dixit Aeschylus in Suppl. 314. Ἔπαφος ἀληθῶς ῥυσίων ἐπώνυμος. Hinc denique quintus prodit usus, quo quidquid pro salute fit intelligitur, eoque modo accipiendum hoc vocabulum apud Dionysium Perieg. 527 ῥύσια δ' Ἀπόλλωνι χοροὺς ἀνάγουσιν ἅπασαι."

ῥύσιος *tuens, servans*. Suppl. 150 διωγμοὺς εἰσιδοῦσ' (Ἄρτεμις) ἄδμητος ἀδμήτας ῥύσιος γενέσθω.

ῥυσίπολις *urbem servans*. Sept. 128 ῥυσίπολις γενοῦ Παλλάς.

ῥύτωρ *sospitator*. Sept. 318 πόλεως ῥύτορες (ῥύτορες M, superscripto η a m. recentissima, i. e. ῥυτῆρες) ἔλθετε.

ῥυτός *fluens*. Ag. 1408 ῥυτᾶς ἐξ ἁλὸς ὀρμενον. Eum. 452 ῥυτοῖς πόροις.

ῥώμη *robur*. Pers. 913 λέλυται γὰρ ἐμοὶ (sic Schuetzius pro ἐμῶν) γυίων ῥώμη.

ῥῶπος *sarcina*. Fr. 256 ὅστις ῥῶπον ἐξάγει χθονός.

Σ.

σάγη vel **σαγή** [De accentu dissenserunt grammatici. Arcadius p. 104, 25 τὸ μέντοι σαγή τὸ πλῆθος τινὲς μὲν ὀξύνουσι, τινὲς δὲ βαρύνουσιν. Apud Eur. Rhes. 207 cod. Vat. in textu σάγη, sed in scholio ἡ σαγή (codex σφαγή) ὀξυτόνως Ἡρωδιανός. In M Sept. 391 σαγαῖς et Pers. 240 σαγαί, sed σάγην Ch. 560 et σάγη 675] *armatura*. Per πανοπλία explicant scholiasta aliique grammatici: Hesychius, ἡ ὅλη πανοπλία, ἢ περιβόλαιον σκέπασμα. V. Thes. vol. 7 p. 12. Ch. 560 παντελῆ σαγὴν ἔχων. 675 οἰκείᾳ σαγῇ. Sept. 125 δορυσσόῳ σαγᾷ, ubi in M δορυσσόοις (δορυσόοις apogr.) σαγαῖς litteris σ σαγαῖς in litura quinque litterarum scriptis: unde δορυσόῳ σαγᾷ restitui. 391 ταῖς ὑπερκόποις σαγαῖς. Pers. 240 φεράσπιδες σαγαί.

σάγμα. V. s. v. σῶμα.

σαίνω *adulor, blandior*. De usu huius verbi, quod proprie de canibus dicitur qui cauda blandiuntur, copiose dictum est a Blomfieldo in glossario Persarum 379 et in Thes. vol. 7 p. 21. Incertum exemplum est Pers. 97 δολόμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει; — φιλόφρων γὰρ σαίνουσα τὸ πρῶτον παράγει βροτὸν εἰς ἄρκυας Ἄτα, ubi metrum ποτισαίνουσα postulat, quae est Hermanni coniectura, probabilior quam Seidleri, qui deletis verbis τὸ πρῶτον παράγει coniecerat φιλόφρων γὰρ παρασαίνει βροτὸν εἰς ἄρκυας Ἄτα: de quo dixi s. v. προσσαίνω. Pro ἄρκυας Ἄτα autem in M scriptum est ἀρκύστατα, quod correxit Hermannus collata de Ἄτη annotatione scholiastae, recte, nisi quod ἄρκυας Ἄτας scribere debebat, ut postea fecit Hartungus: nam subiectum verbi παράγει non est Ἄτα, sed δολόμητις ἀπάτα θεοῦ, quod intellexit scholiasta, qui ad φιλόφρων annotavit ἡ θεῶν ἀπάτη et haud dubie genitivum legit Ἄτας.] Ag. 798 τὰ δοκοῦντ' εὔφρονος ἐκ διανοίας ὑδαρεῖ σαίνειν φιλότητι. Ch. 420 πάρεστι σαίνειν. ‖ *blandiendo averto*, ut exp. Blomfieldus, Sept. 383 σαίνειν μόρον τε καὶ μάχην ἀψυχίᾳ. 704 τί οὖν ἔτ' ἂν σαίνοιμεν ὀλέθριον μόρον; Cum dativo constructum est inserviendi significatione Ag. 725 de leone φαιδρωπὸς ποτὶ χεῖρα σαίνων τε γαστρὸς ἀνάγκαις. ‖ Passivum σαίνομαι *delinior*. Ch. 194 σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος.

σάκος *clipeus, scutum*. Sept. 43 ταυροσφαγοῦντες ἐς μελάνδετον σάκος. 160 κόναβος ἐν πύλαις χαλκοδέτων σακέων. 389 ἐν μέσῳ σάκει. 522 ἔχοντ' ἄφιλον ἐν σάκει τοῦ χθονίου δέμας. 540 ἐν χαλκηλάτῳ σάκει. 642 ἔχει δὲ καινοπηγὲς εὔθετον σάκος. Suppl. 190 κρεῖσσον δὲ πύργου βωμός, ἄρρηκτον σάκος.

σάκτωρ *qui refersit* s. *implet*. Pers. 924 ἥβαν Ξέρξᾳ κταμέναν, Ἅιδου σάκτορι Περσᾶν. Schol. τῷ πληρωτῇ, παρὰ τὸ σάσσω, ὅτι δι' αὐτὸν ἀπέθανεν.

σάλα *cura*. Etym. M. p. 151, 49. ἀσαλής: ἡ ἄφροντις, ἡ μηδενὸς φροντίζουσα. σάλη γὰρ ἡ φροντίς. ἀσαλὴς ὁ ἀμέριμνος. Αἰσχύλος "ἀσαλὴς μανία." Anecd. Bekk. p. 450, 28. ἀσαλὴς μανία: ἡ μηδενὸς φροντίζουσα· σάλη γὰρ ἡ φροντίς. οὕτως Αἰσχύλος. Hinc Nauckius repetitum putat quod Photius habet p. 497, 14. σάλα: φροντίς. οὕτως Αἰσχύλος: quod omisso Aeschyli nomine Suidas per φροντίς, Hesychius per φροντίς et βλάβη explicat. Similis formae vox est μάνα, de qua Photius p. 246, 4.

Σαλαμίνιαι inscripta fuit Aeschyli tragoedia (fr. 214—218). Male in Catalogo fabularum Σαλαμίνιοι.

Σαλαμινιάς *Salaminia*. Pers. 964 ἐπ' ἀκταῖς Σαλαμινιάσι. Adiectivum propter metri necessitatem formatum pro Σαλαμινίαις.

Σαλαμίς *Salamis*, insula. Pers. 273 Σαλαμῖνος ἀκταί. 284 ὦ πλεῖστον ἔχθος ὄνομα Σαλαμῖνος κλύειν. 447 πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων. 894 Σαλαμῖνα.

σαλεύω *concutio*. Pr. 1081 χθὼν σεσάλευται.

Σαλμυδήσιος *Salmydesius*. Pr. 726 τραχεῖα πόντου Σαλμυδησία γνάθος. ubi pr. M σαλμυδισσία, quod correxit manus recentior, ut in apogr. est σαλμυδησσία vel σαλμυδησία, et apud alios quoque inter duplex et simplex σ variatur: v. Thes. vol. 7 p. 39. Apud Sophoclem Ant. 967 ὁ Θρηκῶν ἄξενος Σαλμυδησός, ubi codex Σαλμυδισσός. Est autem et urbis et sinus et litoris nomen, ἐπὶ τῆς Θρᾴκης κατὰ τὰ ἀριστερὰ εἰσπλέοντι τὸν Πόντον, ut ait schol. Apoll. Rh. 2, 177.

σάλπιγξ *tuba*. Sept. 394 ἵππος βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει κλύων. Pers. 395 σάλπιγξ δ' ἀϋτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν. Eum. 568 Τυρσηνικὴ σάλπιγξ.

Σάμος *Samus*, insula maris Aegaei. Pers. 884 ἐλαιόφυτός τε Σάμος.

[**σαόω** verbum poeticum pro σώζω, *sospito, incolumem praesto*. σαοῖ pro ὀρθοῖ incerta coniectura Hermanni Sept. 229.]

[**σαργάνη**. Suppl. 788 θέλοιμι δ' ἂν μορσίμου προπρὸ (sic scripsi pro βρόχου) τυχεῖν ἐν σαργάναις, ubi recte ἀρτάναις est correctum in apogr. Paris. de quo s. v. ἀρτάνη monere debebam.]

Σάρδεις *Sardes*, urbs Lydiae. Pers. 45 πολύχρυσοι Σάρδεις. 321 Σάρδεσι πένθος παρασχών.

σάρξ *caro*. Sept. 622 γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡβῶσαν φύει. Ag. 72 ἡμεῖς δ' ἀτίται σαρκὶ παλαιᾷ. Sept. 1035 τούτου δὲ σάρκας οὐδὲ κοιλογάστορες λύκοι σπάσονται. Ag. 1097 ὀπτάς τε σάρκας πρὸς πατρὸς βεβρωμένας. [Ch. 280 σαρκῶν ἐπαμβατῆρας.] Fr. 246 φαγέδαιναν, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός.

Σαρπηδόνιος *Sarpedonius*. Suppl. 869 κατὰ Σαρπηδόνιον χῶμα. ubi schol. κατὰ τὴν Σαρπηδονίαν ἄκραν (Thraciae).

Σαρωνικός *Saronicus*. Ag. 306 Σαρωνικοῦ πορθμοῦ κάτοπτον πρῶνα. Apud alios Σαρωνικὸς κόλπος: v. Thes. vol. 7 p. 94.

σάσσω *fulcio, impleo, refercio*. Ag. 644 τοιῶνδε μέντοι πημάτων σεσαγμένον πρέπει λέγειν παιᾶνα τῶν Ἐρινύων. Sic Schuetz. pro σεσαγμένων.

σαύρα *lacerta*. Fr. 145 σαύρας ὑποσκίοισιν ἐν ψυκτηρίοις. ubi Valckenarius αὔρας.

σαυτοῦ vel σεαυτοῦ *tui ipsius*, pronomen reflexivum secundae personae. Pr. 508 σαυτοῦ δ' ἀκήδει δυστυχοῦντος. 776 καὶ μηδὲ σαυτῆς ἐκμαθεῖν ζήτει πόνους. Ch. 228 σαυτῆς ἀδελφοῦ. Pr. 68 ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ. 309 γίγνωσκε σαυτόν. 336 πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς ἢ σαυτόν. 344 σαυτὸν ἐκποδὼν ἔχων. 965 ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας. 708 στρέψασα σαυτήν.

Rarior est formae trisyllabae σεαυτοῦ usus. Pr. 374 σεαυτὸν σῶζε. 474 σεαυτὸν οὐκ ἔχεις εὑρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος. Ch. 923 σύ τοι σεαυτὴν, οὐκ ἐγὼ, κατακτενεῖς.

σάφα *perspicue, manifesto*. Pr. 504. Suppl. 740. fr. 196 σάφ' οἶδα. Pers. 337. Ch. 574. Ag. 1616 σάφ' ἴσθι. 1368 σάφ' εἰδότας. 1369 τοῦ σάφ' εἰδέναι. Ch. 197 ἀλλ' ἢ σάφ' ἦν μοι τόνδ' ἀποπτύσαι πλόκον. ubi M ἀλλ' εὖ (ἢ Canterus) σαφηνῆ τόνδ' —. Correxit Schuetzius.

σαφήνεια *perspicuitas*. Sept. 67 σαφηνείᾳ λόγου εἰδὼς τὰ τῶν θύραθεν.

σαφηνής *manifestus*. Pers. 634 βάρβαρα σαφηνῆ ἱέντος τὰ παναίολ' αἰανῆ δύσθροα βάγματα. 738 λόγος κρατεῖ σαφηνής.

σαφηνίζω *manifestum facio, explano*. Pr. 227 τοῦτο δὴ σαφηνιῶ. 621 τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσαι (σαφηνίσας Linwoodius) μόνον. Ch. 678 ἐξιστορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδόν.

σαφηνῶς *manifesto*. Pr. 781 τὰ λοιπά σοι φράσω σαφηνῶς.

σαφής *manifestus, apertus, perspicuus*. Pr. 641 σαφεῖ δὲ μύθῳ πᾶν — πεύσεσθε. Sept. 40 ἥκω σαφῆ τἀκεῖθεν ἐκ στρατοῦ φέρων. 82 αἰθερία κόνις με πείθει φανεῖσ', ἄναυδος σαφὴς ἔτυμος ἄγγελος. Pers. 248 φέρει σαφές τι πρᾶγος ἐσθλὸν ἢ κακὸν κλύειν. 705 σαφές τί μοι λέξον. Ag. 1047 σοί τοι λέγουσα παύεται σαφῆ λόγον. Suppl. 948 σαφῆ δ' ἀκούεις. Fr. 370 γέρων δὲ γραμματεὺς γενοῦ σαφής.

[Σάτυροι *Satyri*. Hoc nomine usum esse Aeschylum non potest colligi ex scholio ad Theocr. 4, 62 s. v. Πάν allato.]

σαφῶς *manifesto, aperte*. Pr. 387 σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν. 664 σαφῶς ἐπισκήπτουσα καὶ μυθουμένη. 817 σαφῶς ἐκμάνθανε. 840 967 σαφῶς ἐπίστασο. 914 οὐδεὶς θεῶν δύναιτ' ἂν αὐτῷ πλὴν ἐμοῦ δεῖξαι σαφῶς. Pers. 519 ὡς κάρτα μοι σαφῶς ἐδήλωσας κακά. 784 εὖ γὰρ σαφῶς τόδ' ἴστε. Ag. 1636 τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς. Ch. 20 ὡς ἂν σαφῶς μάθω, 917 αἰσχύνομαί σοι ταῦτ' ὀνειδίσαι σαφῶς. 1054 σαφῶς γὰρ αἵδε μητρὸς ἔγκοτοι κύνες. ‖ Comparativus Ch. 735 ὡς σαφέστερον — τὴν νεάγγελτον φάτιν ἐλθὼν πύθηται τήνδε. 767 λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον. Suppl. 467 ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον. 930 ὡς ἂν εἰδὼς ἐννέπω σαφέστερον. ‖ Superlativus. Ag. 38 οἶκος δ' αὐτὸς, εἰ φθογγὴν λάβοι, σαφέστατ' ἂν λέξειεν.

σέβας *veneratio, adoratio, sanctitas*. Ch. 53 σέβας δ' ἄμαχον, ἀδάματον, ἀπόλεμον τὸ πρὶν δι' ὤτων φρενός τε δαμίας περαῖνον, νῦν ἀφίσταται. quod de reverentia erga Agamemnonem intellexit schol. ἑκούσιον σέβας τὸ μὴ ἐκ φόβου, ἀλλὰ ἐξ αἰδοῦς αὐτοῖς γινόμενον. τοῦτο δὲ θέλει εἰπεῖν, ὅτι ἡ αἰδὼς, ἣν περὶ Ἀγαμέμνονος εἶχον οἱ δῆμοι, νῦν εἰς φόβον ἐτράπη. ἐκεῖνον γὰρ ᾐδοῦντο καὶ ἐφίλουν, τὸν δὲ φοβοῦνται ὡς τύραννον διατελούμενον. Rectius Schuetzius σέβας de ipsa Agamemnonis maiestate dictum accepit. Ch. 243 πιστὸς δ' ἀδελφὸς ἦσθ' ἐμοὶ σέβας φέρων, ubi Orestes dicitur σέβας φέρων Electrae sorori: pro quo Schuetzius σέλας φέρων coniecit. 628 ἐπ' ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ, ἐπ' ἀνδρὶ δᾴοισιν ἐπικότῳ σέβας. quod schol. pro σέβας ὄντι accepit quum interpretaretur ἐπ' ἀνδρὶ φοβερῷ καὶ σεβαστῷ καὶ παρὰ τοῖς πολεμίοις, quod nec sic dici potuit nec, si posset, aptum foret, quum Agamemnon metuendus hostibus, venerandus vero populo suo esset, ut supra dictum erat v. 53. Nihilo probabilior est Heimsoethii interpretatio p. 246, qui interpunctione ante ἐπ' ἀνδρὶ τ. posita σέβας pro σέβας ἔστι vel ἔπεστι dictum accepit. Nam verba ἐπ' ἀνδρὶ — manifesto cohaerent cum praecedentibus γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν. Diversissimae de huius strophae emendatione et interpretatione sunt virorum doctorum opiniones, inter quas memorabilis est Hermanni coniectura, qui suspectum vocabulum σέβας, quod non potuit pro σέβας ὄντι dici, removit scribendo ἄκαιρος δ' ὁ δυσφιλὲς — σέβων, τίων τ' ἀθέρμαντον ἑστίαν δόμων, γυναικείαν τ' ἄτολμον αἰχμάν, cui aptum est alterum participium τίων δ' (nam sic M), pro quo τίω δ' scripserat Stanleius. Verbum σέβειν redit in versu antistrophico 637 σέβει γὰρ οὔτις τὸ δυσφιλὲς θεοῖς. 645 τὸ πᾶν Διὸς σέβας παρεκβάντες. Eum. 92 σέβει τοι Ζεὺς τόδ' ἐκνόμων σέβας ubi schol. τὸ τῶν ἱκετῶν σέβισμα (usitatum est σέβασμα) καὶ δέημα οὐ μόνον τιμᾷ ὁ Ζεὺς, ἀλλὰ καὶ σέβει, ὁρῶν αὐτὸ ὁρμώμενον προσηκούσῃ τύχῃ. 545 τοκέων σέβας εὖ προτίων. 703 τοιόνδε τοι ταρβοῦντες ἐνδίκως σέβας. Suppl. 755 τριαίνας τάσδε καὶ θεῶν σέβη δείσαντες. ubi notandus est numeri pluralis σέβη usus, cuius nullum aliud reperitur exemplum: quamobrem Coningtonus ἕδη, Nauckius στέφη coniecerunt. Fr. 134 σέβας δὲ μηρῶν ἁγνὸν οὐκ ἐπῃδέσω. [Eum. 693 ἐν δὲ τῷ σέβας ἀστῶν φόβος τε συγγενὴς τὸ μἀδικεῖν σχήσει.] Eum. 885 εἰ μὲν ἁγνόν ἐστι σοι Πειθοῦς σέβας. Suppl. 84 δαιμόνων σέβας. 396 κρῖνε σέβας τὸ πρὸς θεῶν. 707 τὸ γὰρ τεκόντων σέβας τρίτον τόδ' ἐν θεσμίοις Δίκας γέγραπται. ‖ *is qui adoratur* s. *colitur*. Pr. 1091 ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας. Ch. 157 κλύε δέ μοι, κλύε, σέβας ὦ δέσποτα. Suppl. 776 ἰὼ γᾶ βοῦνι, πάνδικον σέβας. Ag. 515 Ἑρμῆν, φίλον κήρυκα, κηρύκων σέβας.

σεβίζω *colo, veneror*. Ag. 258 ἥκω σεβίζων σὸν, Κλυταιμνήστρα, κράτος. Ag. 785 πῶς σε σεβίζω (sic Triclinius pro σεβίξω); Eum. 12 πέμπουσι δ' αὐτὸν καὶ σεβίζουσιν μέγα. Pers. 945 λαοπαθῆ τε σεβίζων ἁλίτυπά τε βάρη. ubi Hermannus postulante metro σέβων pro τε σεβίζων. ‖ Forma media Suppl. 922 τοὺς ἀμφὶ Νεῖλον δαίμονας σεβίζομαι. 815 σεβίζου δ' ἱκέτας σέθεν. Ch. 912 οὐδὲν σεβίζει (σεβίζῃ M) γενεθλίους ἀράς.

σέβω *colo, revereor, veneror*, de diis potissimum dictum. Construitur vel cum accusativo vel cum infinitivo. Eum. 92 σέβει τοι Ζεὺς τόδ' ἐκνόμων σέβας. Sept. 530 ὄμνυσι δ' αἰχμὴν, ἣν ἔχει, μᾶλλον θεοῦ σέβειν πεποιθώς. 596 δεινὸς ὃς θεοὺς σέβει. Pers. 166 μήτε χρημάτων ἀνάνδρων πλῆθος ἐν τιμῇ σέβειν. Ag. 274 πότερα δ' ὀνείρων φάσματ' εὐπιθῆ σέβεις; Ag. 780 δύναμιν οὐ σέβουσα πλούτου παράσημον αἴνῳ. 833 φίλον τὸν εὐτυχοῦντ' ἄνευ φθόνου σέβειν. 925 λέγω κατ' ἄνδρα, μὴ θεὸν, σέβειν ἐμέ. 1612 ὑβρίζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω. Ch. 637 σέβει γὰρ οὔτις τὸ δυσφιλὲς θεοῖς. [et σέβων pro σέβας coniecit Hermannus ibidem 628.] 960 ἄξιον δ' οὐρανοῦχον ἀρχὰν σέβειν. Eum. 22 σέβω δὲ νύμφας. 151 τὸν ἱκέταν σέβων. 435 σέβουσαί γ' ἀξίαν ἐπαξίων. 525 τίς δὲ — ἔτ' ἂν σέβοι δίκαν; [799 τὸ μήτ' ἄναρχον μήτε δεσποτούμενον ἀστοῖς περιστέλλουσα βουλεύω σέβειν.] 715 ἀλλ' αἱματηρὰ πράγματ' οὐ λαχὼν σέβεις. 725 οὔκουν δίκαιον τὸν σέβοντ' εὐεργετεῖν; 749 τὸ μἀδικεῖν σέβοντες ἐν διαιρέσει. 897 τῷ γὰρ σέβοντι συμ-

φορὰς ὀρθώσομεν. 1019 μετοικίαν δ' ἐμὴν εὖ σέβοντες. Suppl. 597 de Iove τὸ μεῖον κρεισσόνων κρατύνειν οὔτινος ἄνωθεν ἡμένου σέβει κάτω. 671 Ζῆνα μέγαν σεβόντων. 1026 μηδ' ἔτι Νείλου προχοὰς σέβωμεν ὕμνοις. Fr. 155 γίγνωσκε τἀνθρώπεια μὴ σέβειν ἄγαν. ‖ Forma media σέβομαι *colo*. Pr. 543 σέβει (σέβῃ M) θνατοὺς ἄγαν. 937 σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεί. Suppl. 223 πάντων δ' ἀνάκτων τῶνδε κοινοβωμίαν σέβεσθε. 921 τοὺς θεοὺς οὐδὲν σέβει (σέβῃ M). 990 εὐπρυμνῆ φρενὸς χάριν σέβεσθαι τιμιωτέραν ἐμοῦ. ‖ *vereor*. Pers. 694 σέβομαι μὲν προσιδέσθαι, σέβομαι δ' ἀντία λέξαι.

σέθεν. V. σύ.

σειραφόρος *funalis*. Proprie de equis dicitur. Improprie Ag. 842 μόνος δ' Ὀδυσσεύς, ὅσπερ οὐχ ἑκὼν ἔπλει, ζευχθεὶς ἕτοιμος ἦν ἐμοὶ σειραφόρος, ubi est ille qui cum altero amice et socialiter trahit, ut interpretatur Blomfieldus. 1640 τὸν δὲ μὴ πειθάνορα ζεύξω βαρείαις οὔτι μοι σειραφόρον (σειρασφόρον apogr. Flor.) κριθῶντα πῶλον.

Σείριος *Sirius*. Ag. 967 σκιὰν ὑπερτείνασα Σειρίου κυνός. Est nomen stellae quam Latini caniculam dicunt, Graeci vel Σείριον vel Σείριον κύνα: v. Thes. vol. 7 p. 132.

Σεισάμης *Sisames*, dux Persarum. Pers. 322 Σεισάμης θ' ὁ Μύσιος, ubi apogr. nonnulla σησάμης, unum σισάμης, quod verum esse potest, si recte scribitur Σισάμνης, quod v.

σείω *quatio*. Sept. 385 τρεῖς κατασκίους λόφους σείει.

σέλας *fulgor*. Pr. 7 παντέχνου πυρὸς σέλας. et sic fr. 407. Porro Pr. 356 ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας. Ag. 281 de face Ἥφαιστος Ἴδης λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας. et 289 τὸ χρυσοφεγγές, ὥς τις ἥλιος, σέλας παρηγγάρευσε Μακίστου σκοπαῖς. Eum. 926 φαιδρὸν ἁλίου σέλας. Fr. 280 μὴ καμίνου σχῶσι μάκιστον σέλας.

σελασφόρος *splendorem s. lumen ferens, fulgens*. Eum. 1022 φέγγη λαμπάδων σελασφόρων.

σελήνη *luna*. Ag. 298 δίκην φαιδρᾶς σελήνης.

σέλμα *transtrum, iugum*. Pers. 358 σέλμασιν ναῶν ἐπενθορόντες. Ag. 1442 ναυτίλων δὲ σελμάτων ἰσοτριβής. Improprie de throno 183 δαιμόνων δέ που χάρις βιαίως σέλμα σεμνὸν ἡμένων. De tabulato turris Sept. 32 σέλμασιν πύργων στάθητε.

Σεμέλη ἢ Ὑδροφόροι inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 219—223).

σεμνοκομπέω *iacto me*. Fr 123 κἀσεμνοκόμπει τοῦτ' ἐν ἀνδρείᾳ στέγῃ. Sic Lobeckius ad Phryn. p. 416 pro καὶ σεμνοκόπτει, quod est apud Athen. 10 p. 447 c.

σεμνός *venerabilis, reverendus, augustus*. Sept. 800 ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτας ἄναξ Ἀπόλλων. Pers. 393 παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνόν. Ag. 183 de throno deorum σέλμα σεμνὸν ἡμένων. 519 σεμνοί τε θᾶκοι. Ch. 100 φθέγγου χέουσα σεμνὰ τοῖσιν εὔφροσιν. 975 σεμνοὶ μὲν ἦσαν ἐν θρόνοις τόθ' ἥμενοι. Eum. 373 δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναί. 383 de Furiis κακῶν τε μνήμονες σεμναί. De iisdem 1041 δεῦρ' ἴτε, σεμναί. Ibidem 441 de supplice σεμνὸς προσίκτωρ. 1006 σφαγίων τῶνδ' ὑπὸ σεμνῶν. Suppl. 141 151 σπέρμα σεμνᾶς μέγα ματρός. Suppl. 146 ἔχουσα σέμν' ἐνώπια. 1037 ἔργοις ἐπὶ σεμνοῖς. Fr. 5 σεμνοὺς Παλικοὺς Ζεὺς ἐφίεται καλεῖν. 51 σεμνὰ Κοτυτοῦς ὄργι' ἔχοντας, ut Nauckius correxit pro σεμνὰ κόπτουσ' ὄρεια δ' ὄργαν' ἔχοντας ap. Strab. 10 p. 470. De oratione magnifica s. gravi Prom. 521 ἦ πού τι σεμνόν ἐστιν ὃ ξυναμπέχεις.

σεμνόστομος *magniloquus*. Pr. 953 σεμνόστομός γε καὶ φρονήματος πλέως ὁ μῦθός ἐστιν.

σεμνότῑμος *reverenter colendus, venerabilis*. Ch. 357 σεμνότιμος ἀνάκτωρ. Eum. 833 ὡς σεμνότιμος καὶ ξυνοικήτωρ ἐμοί.

σεμνῶς *graviter, gravitatem prae se ferendo*. Suppl. 193 ἱκετηρίας — σεμνῶς ἔχουσαι διὰ χερῶν.

σεπτός *venerandus, sanctus*. Pr. 812 ἵησι σεπτὸν Νεῖλος εὔποτον ῥέος.

σεσωφρονισμένως *prudenter, modeste*. Suppl. 724 ἡσύχως — καὶ σεσωφρονισμένως.

Σευάλκης *Seualces*, n. pr. Persicum. Pers. 968.

σεύομαι *incitate feror, propero*. De formis huius verbi dictum est in Thes. vol. 7 p. 148 et ab Veitchio p. 518. Aeschylus solo usus est aoristo σύθην, omisso augmento, et participiis συθείς et σύμενος. Ag. 746 συμένα Πριαμίδαισιν. Eum. 1007 κατὰ γῆς σύμεναι. Pr. 135 σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῷ. Pers. 865 ἀφ' ἑστίας συθείς. Sept. 942 ἐκ πυρὸς συθεὶς θηκτὸς σίδαρος. Alia verbi forma est σοῦσθαι: de qua v. s. v. σοῦμαι.

σῆμα *signum, nota, omen*. Pr. 498 φλογωπὰ σήματα ἐξωμμάτωσα. Ch. 259 πέμπειν ἔχοις ἂν σήματ' εὐπιθῆ βροτοῖς. ‖ *insigne*. Sept. 387 ἔχει δ' ὑπέρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τόδε. 398 οὐδ' ἑλκοποιὰ γίγνεται τὰ σήματα. 404 τῷ τοι φέροντι σῆμ' ὑπέρκοπον τόδε. 432 ἔχει δὲ σῆμα γυμνὸν ἄνδρα πυρφόρον. [519 πρὸς λόγον τοῦ σήματος.] 591 σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ. 643 διπλοῦν τε σῆμα προσμεμηχανημένον.

σημαίνω *indico*. Pr. 295 σήμαιν' ὅ τι χρή σοι συμπράσσειν. 564 σήμηνον ὅπῃ γῆς ἡ μογερὰ πεπλάνημαι. 618 σήμηνον ὅστις ἐν φάραγγί σ' ὤχμασεν. 684 εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὅ τι λοιπὸν πόνων, σήμαινε. 763 ποίῳ τρόπῳ; σήμηνον, εἰ μή τις βλάβη. Pers. 479 οἶσθα σημῆναι τορῶς; 819 ἄφωνα σημανοῦσιν ὄμμασιν βροτῶν. Ag. 293 Μεσσαπίου φύλαξι σημαίνει μολόν. 497 σημανεῖ καπνῷ πυρός. 969 θάλπος μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνεις μολών. Ch. 667 κἀσήμηνεν ἐμφανὲς τέκμαρ. Suppl. 245 εἰ μὴ παρόντι φθόγγος ἦν ὁ σημανῶν. Iubendi significatione Ag. 26 Ἀγαμέμνονος γυναικὶ σημανῶ (sic ex apogr. pro σημαίνω) τορῶς, εὐνῆς ἐπαντείλασαν — ἐπορθιάζειν.

σημαντήριον *sigillum*. Ag. 609 σημαντήριον οὐδὲν διαφθείρασαν.

σηματουργός *signifex*. Sept. 491 ὁ σηματουργὸς δ' οὔ τις εὐτελὴς ἄρ' ἦν.

σημεῖον *signum*. Pr. 842 σημεῖά σοι τάδ' ἐστὶ τῆς ἐμῆς φρενός. Ag. 1355 τυραννίδος σημεῖα πράσσοντες πόλει. Suppl. 218 σημεῖον θεοῦ. 506 σημεῖον πόνου.

σήπω *putrefacio*. Fr. 270 ἄκανθα ποντίου βοσκήματος σήψει παλαιὸν δέρμα. [Ch. 995 μύραινά γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ σήπειν θιγοῦσ' ἂν ἄλλον οὐ δεδηγμένον.]

[Σησάμης. V. Σεισάμης et Σισάμνης.]

σθένος *robur, vis*. Pr. 55 ἐγκρατεῖ σθένει ῥαιστῆρι θεῖνε. 105 τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήρι-

τον σθένος. 362 ἐφεψαλώθη κἀξεβροντήθη σθένος. 428 ὃς αἰὲν ὑπέροχον σθένος κραταιὸν γᾶς (γᾶς addidi) οὐράνιόν τε πόλον νώτοις ὀχῶν στενάζει. Pers. 167 ὅσον σθένος πάρα. 901 ἀκάματον δὲ παρῆν σθένος ἀνδρῶν. 1035 καὶ σθένος γ' ἐκολούσθη. Ch. 849 οὐδὲν ἀγγέλων σθένος. Eum. 87 σθένος δὲ ποιεῖν εὖ φερέγγυον τὸ σόν. 299 οὔτοι σ' Ἀπόλλων οὐδ' Ἀθηναίας σθένος ῥύσαιτ' ἄν. Suppl. 147 παντὶ δὲ σθένει. Sic Heathius: in M σθένος, o in ου mutato. 337 σθένος μὲν οὕτως μεῖζον αὔξεται βροτοῖς. 576 ἀπημάντῳ σθένει. Fr. 383 λαμπραῖσιν ἀστραπαῖσι λαμπάδων σθένει.

σθένω *valeo*. Pr. 1013 αὐτὴ καθ' αὑτὴν οὐδενὸς μεῖον σθένει. Ag. 296 σθένουσα λαμπὰς δ' οὐδέπω μαυρουμένη. 938 φήμη γε μέντοι δημόθρους μέγα σθένει. Eum. 619 τὸ μὲν δίκαιον τοῦθ' ὅσον σθένει μαθεῖν. 896 σὺ τοῦτο πράξεις ὥστε με σθένειν τόσον; Fr. 67 ὃν σθένει, loco corrupto.

σῖγα *tacite*. Sept. 250 οὐ σῖγα μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πτόλιν; Ag. 449 τάδε σῖγά τις βαΰζει. 1344 σῖγα. τίς πληγὴν ἀϋτεῖ καιρίως οὐτασμένος; Ch. 96 ἢ σῖγ' ἀτίμως — τάδ' ἐκχέασα γάποτον χύσιν στείχω;

σιγάω *taceo*. Pr. 106 οὔτε σιγᾶν οὔτε μὴ σιγᾶν τύχας οἷόν τέ μοι τάσδ' ἐστί. 198 ἄλγος δὲ σιγᾶν. 437 μή τοι χλιδῇ δοκεῖτε μηδ' αὐθαδίᾳ σιγᾶν με. 441 ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ. Sept. 232 σὸν δ' αὖ τὸ σιγᾶν. 252 οὐκ ἐς φθόρον σιγῶσ' ἀνασχήσει τάδε; 262 σίγησον, ὦ τάλαινα. 263 σιγῶ· σὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον. 619 φιλεῖ δὲ σιγᾶν ἢ λέγειν τὰ καίρια. Pers. 290 σιγῶ πάλαι δύστηνος. Ag. 36 τὰ δ' ἄλλα σιγῶ. 263 οὐδὲ σιγώσῃ φθόνος. 548 πάλαι τὸ σιγᾶν φάρμακον βλάβης ἔχω. Ch. 205 σιγᾶτε. 582 σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγειν τὰ καίρια. Eadem fere verba ex Prometheo πυρφόρῳ (fr. 188) affert Gellius 13, 19, 4. Eum. 278 ἐπίσταμαι — λέγειν ὅπου δίκη, σιγᾶν θ' ὁμοίως. 571 σιγᾶν ἀρήγει. 935 σιγῶν ὄλεθρος. Suppl. 181 σύριγγες οὐ σιγῶσιν ἀξονήλατοι.

σιγή *silentium*. Fr. 188 πολλοῖς γάρ ἐστι κέρδος ἡ σιγὴ βροτῶν. Ag. 412 σιγᾶς ἄτιμος ἀλοίδορος, loco corrupto, in quo tantum certum videtur, recte correctum esse σιγὰς ἀτίμους ἀλοιδόρους vel σιγὰς ἀτίμως ἀλοιδόρως, de quo dixi in Praef. editionis Lips. quintae p. XCI.

σιδηρομήτωρ *ferri mater*, *ferrum pariens*. Pr. 301 τὴν σιδηρομήτορα ἐλθεῖν ἐς αἶαν.

σιδηρονόμος *ferro dirigens*, *ferro distribuens*. Forma Dorica Sept. 788 σιδαρονόμῳ χερί.

σιδηρόπληκτος *ferro percussus*. Forma Dorica Sept. 912 σιδαρόπλακτοι μὲν ὧδ' ἔχουσι, σιδαρόπλακτοι δὲ τοὺς μένουσι.

σίδηρος (et Dorice σίδαρος in melicis) *ferrum*. Pr. 502 χαλκόν, σίδηρον (σίδαρον M), ἄργυρον χρυσόν τε. Sept. 730 ὠμόφρων σίδαρος. 817 διέλαχον σφυρηλάτῳ Σκύθῃ σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν. 885 τί δή (sic Lachmannus pro ἤδη) διήλλαχθε σὺν σιδάρῳ; 944 ὁ πόντιος ξεῖνος ἐκ πυρὸς συθεὶς θηκτὸς σίδαρος.

σιδηροτέκτων *faber ferrarius*. Pr. 714 λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες οἰκοῦσι Χάλυβες.

σιδηρόφρων *ferreum*, *durum animum habens*. Pr. 242 σιδηρόφρων τε κἀκ πέτρας εἰργασμένος. Sept. 52 σιδηρόφρων γὰρ θυμὸς ἀνδρείᾳ φλέγων ἔπνει.

Σιδόνιος *Sidonius*. Adiectivum ab Σιδών ductum, quae Phoeniciae urbs fuit. Forma communis est Σιδώνιος, pro qua Σιδόνιος metri causa Homerus aliique poetae dixerunt: v. Thes. vol. 7 p. 232. Suppl. 121 132 λίνοισιν ἢ Σιδονίᾳ καλύπτρᾳ.

Σικελία *Sicilia*. Pr. 369 τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροὺς γύας.

Σιληνίαι *Sileniae*. Pers. 303 στύφλους παρ' ἀκτὰς θείνεται Σιληνιῶν. Hoc accentu M: in apographis Σιληνίων. Scholiasta, Σιληνίαι αἰγιαλὸς Σαλαμῖνος, πλησίον τῆς λεγομένης Τροπαίου ἄκρας, ὡς Τιμόξενος ἐν τῷ ϛ' περὶ λιμένων, ubi πλησίον addidit Blomfieldus ex glossa Hesychii Σιληνίαι.

Σιμόεις *Simois*, fluvius Troadis. Ag. 996 Σιμόεντος ἀκτάς.

[σίνις vitiose pro ἶνις, quod v.]

σίνος *noxa*. Ag. 389 πρέπει δὲ φῶς αἰνολαμπὲς σίνος, ubi per σέλας inepte explicant Thomas Mag. et Triclinius. 561 δρόσοι κατεψάκαζον, ἔμπεδον σίνος ἐσθημάτων. 734 ἄμαχον ἄλγος οἰκέταις, μέγα σίνος πολυκτόνον.

Σίπυλος (ῑ) *Sipylus*, mons Phrygiae. Fr. 155 Σίπυλον Ἰδαίαν ἀνὰ χθόνα, ubi χθόνα excidit in Poet. scen. typothetae culpa.

Σισάμνης *Sisamnes*, n. pr. Persicum. Pers. 983 τοῦ Σισάμνα τοῦ Μεγαβάτα, ubi σησάμα M, σεισάμα apographa quaedam, de quo L. Dindorfius in Thes. vol. 7 p. 199. "Veram scripturam esse Σισάμνα, ceteras librariis deberi ad σήσαμον vel σεισ— aberrantibus, ostendit varietas scripturae apud Herodotum (5, 25. 7, 66.) in nomine Σισάμνης. Diversus autem videtur Σεισάμης ὁ Μύσιος v. 322, nisi quod hic quoque per ι scribendus erit, si recte scribitur Σισάμνης."

σίσυρνα *penula*. Fr. 108 καὶ τῆς σισύρνης τῆς λεοντείας δορᾶς. V. Thes. vol. 7 p. 279.

Σίσυφος *Sisyphus*, Aeoli filius, rex Corinthi. Fr. 172 ἀλλ' Ἀντικλείας ἆσσον ἦλθε Σίσυφος.

Σίσυφος duae inscriptae fuerunt fabulae Aeschyli, altera Σίσυφος δραπέτης, altera Σίσυφος πετροκυλιστής (fr. 224—232).

σιτέομαι *cibum capio*, *vescor*, *pascor*. Fr. 208 σιτουμένην δύστηνον ἀθλίαν φάβα. Improprie Ag. 1668 οἶδ' ἐγὼ φεύγοντας ἄνδρας ἐλπίδας σιτουμένους. Sic ἐλπίσιν βόσκεσθαι dixerunt Sophocles Ant. 1262 et Eur. Bacch. 617.

σῖτος *cibus*. Fr. 181 σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα.

σκαιός *sinister*. Fr. 297 τὸ σκαιὸν ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην.

σκαλμός *scalmus*, *paxillus cui remus alligatur*. Pers. 376 τροποῦτο κώπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον.

Σκάμανδρος *Scamander*, fluvius Troadis, de quo et de Simoente v. commentatio Hercheri in Comment. Academiae Borussicae a. 1875 p. 101—134. Ag. 511 ἅλις παρὰ Σκάμανδρον ἦσθ' ἀνάρσιος. 1157 ἰὼ Σκαμάνδρου πάτριον ποτόν. Ch. 366 παρὰ Σκαμάνδρου πόρον. Eum. 398 ἀπὸ Σκαμάνδρου. Aristophanes Ran. 959 Aeschylum memorasse dicit Σκαμάνδρους, ἢ τάφρους, ἢ 'π' ἀσπίδων ἐπόντας γρυπαέτους χαλκηλάτους.

σκάφη *scapha*. Fr. 224 λεοντοβάμων ποῦ σκάφη χαλκήλατος; i. e. pelvis aenea leonis aerei tergo imposita, ut exp. H. Stephanus.

σκάφος *navis alveus*. Pers. 419 ὑπτιοῦτο δὲ σκάφη νεῶν. Ag. 661 ἡμᾶς γε μὲν δὴ ναῦν τ' ἀκήρατον σκάφος. ubi aptius dici potuisset ἀκήρατον σάλου. 1013 οὐδ' ἐπόντισε σκάφος. Suppl. 440 σκάφος στρέβλαισι ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον (προσηρμένον Scaliger).

σκεδάννυμι (cum futuri forma Attica σκεδῶ pro σκεδάσω, tanquam ab σκεδάζω, qua praesentis forma recentiores scriptores usi sunt) *dissipo, deleo*. Pr. 25 πάχνην θ' ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν. 925 τρίαιναν αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος σκεδᾷ. ‖ *dispergo*. Pers. 502 πρὶν σκεδασθῆναι θεοῦ ἀκτῖνας.

σκεθρῶς *exacte, accurate*. Pr. 102 πάντα προὐξεπίσταμαι σκεθρῶς τὰ μέλλοντα. 488 πτησιν οἰωνῶν σκεθρῶς διώρισα.

σκέλος *crus*. Pr. 74 σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ. Eum. 37 τρέχω δὲ χερσίν, οὐ ποδωκείᾳ σκελῶν.

σκέπτομαι *dispicio, contemplor*. Ch. 229 σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχός. Pr. 1014 σκέψαι δὲ — οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία ἔπεισι.

σκευοθήκη *armarium, repositorium supellectilis*. Fr. 273 καὶ σκευοθηκῶν μαντικῶν τ' ἐρειπίων.

σκηνή *tentorium*. Pers. 1090 ἀμφὶ σκηναῖς τροχηλάτοισιν. [Eum. 689 'Αμαζόνων ἕδραν σκηνάς τε.]

σκήνημα. Ch. 251 de pullis οὐ γὰρ ἐντελὴς (recte Pauwius ἐντελεῖς) θήραν πατρῴαν προσφέρειν σκηνήμασιν. De nido solus dixit Aeschylus: nam usitata est tabernaculi significatio, quod frequentius σκήνωμα dicitur, ut aliquoties apud Euripidem.

σκηπτός proprie de fulmine dictum, improprie de *calamitate irruente* Pers. 715 λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτὸς ἢ στάσις πόλει; Similiter Soph. OR. 28 ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν.

σκηπτουχία *sceptrigeri s. ducis munus*. Pers. 297 ἐπὶ σκηπτουχίᾳ ταχθείς.

σκῆπτρον *scipio*. Ag. 75 ἰσχὺν ἰσόπαιδα νέμοντες ἐπὶ σκήπτροις. 1265 καὶ σκῆπτρα καὶ μαντεῖα περὶ δέρῃ στέφη. ‖ *sceptrum*, imperii insigne. Pr. 171 σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλᾶται. 761 πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συληθήσεται; Pers. 764 ἔχοντα σκῆπτρον εὐθυντήριον. Eum. 626 διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφούμενον.

σκήπτω *decido in, irruo*. Ag. 302 λίμνην δ' ὑπὲρ Γοργῶπιν ἔσκηψεν φάος. et de eodem 308 εἶτ' ἔσκηψεν, ἐς τ' ἀφίκετο 'Αραχναῖον αἶπος. 310 'Ατρειδῶν ἐς τόδε σκήπτει στέγος φάος τόδε. Pr. 749 πέδοι (sic Valcken. pro πέδῳ) σκήψασα. Sept. 429 τὴν Διὸς Ἔριν πέδοι (hic quoque πέδῳ M) σκήψασαν. ‖ Transitive *figo, infligo*. Ag. 366 ὅπως ἂν Ζεὺς μήτε πρὸ καιροῦ μήθ' ὑπὲρ ἄστρων βέλος ἠλίθιον σκήψειεν, ut ap. Eurip. Med. 1333 τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί. Medii ita positi unum est exemplum Eum. 801 ὑμεῖς δὲ τῇ γῇ τῇδε μὴ βαρὺν κότον σκήψησθε, nisi σκήψητε scribendum cum Elmsleio.

σκῆψις *praetextus, argumentatio*. Ag. 886 τοιάδε μέντοι σκῆψις οὐ δόλον φέρει.

σκιά *umbra*. Sept. 976 987 πότνιά τ' Οἰδίπου σκιά. Ag. 839 εἴδωλον σκιᾶς. Eum. 302 ἀναίματον βόσκημα, δαιμόνων σκιάν. Sic Heathius pro σκιά. Fr. 295 καὶ πιστὸν οὐδὲν μᾶλλον ἢ καπνοῦ σκιά. Ag. 967 σκιὰν ὑπερτείνασα σειρίου κυνός. 1328 εὐτυχοῦντα μὲν σκιᾷ τις ἂν πρέψειεν. Sic correctum est quod in M legitur σκιά τις ἂν τρέψειεν.

σκιρτάω *salio*. Improprie de ventis Pr. 1085 σκιρτᾷ δ' ἀνέμων πνεύματα πάντων.

σκίρτημα *saltus*. Pr. 675 ἐμμανεῖ σκιρτήματι ᾗσσον. 600 σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκίαις λαβρόσυτος ἦλθον.

σκληρός *durus, asper*. Pers. 319 'Αρτάμης τε Βάκτριος, σκληρᾶς μέτοικος γῆς, ἐκεῖ κατέφθιτο. Per πετρώδης exp. schol.

σκόπελος *scopulus*. Pr. 143 τῆσδε φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις.

σκοπέω *intueor, contemplor*. Suppl. 232 σκοπεῖτε κἀμείβεσθε τόνδε τὸν τόπον.

σκοπή *specula*. Ag. 289 σέλας παραγγείλασα Μακίστου σκοπαῖς. 309 ἀφίκετο 'Αραχναῖον αἶπος, ἀστυγείτονας σκοπάς. Suppl. 713 ἱκεταδόκου γὰρ τῆσδ' ἀπὸ σκοπῆς ὁρῶ τὸ πλοῖον. De actione speculandi dictum est ib. 786 πατρὸς σκοπαὶ δέ μ' εἷλον, quod scholiasta exp. προσκοπήσας ὁ πατὴρ καὶ σημάνας ἐτάραξεν ἡμᾶς. [Temere illatum hoc vocabulum est in apographo Guelferbytano Sept. 240 ταρβοσύνῳ φόβῳ τάνδ' ἐς σκοπὰν (apogr. Mosquense τάνδ' ἐς σκοπιάν), τίμιον ἕδος, ἱκόμαν, ubi recte M τάνδ' ἐς ἀκρόπολιν, nisi quod ἀκρόπτολιν scribendum cum Porsono. Huic σκοπιάν, frequens apud Homerum vocabulum, interpretandi causa subsituit librarius aliquis, qui haud dubie sic potius scripserat quam σκοπάν. Verum esse ἀκρόπτολιν nisi per se manifestum esset, proxima verba τίμιον ἕδος docere possent. Similiter chorus senum Atheniensium apud Aristophanem Lys. 263. arcem Athenarum cum superbia quadam nominat κατὰ μὲν ἅγιον ἔχειν βρέτας, κατὰ δ' ἀκρόπολιν ἐμὰν λαβεῖν.

σκοπός *speculator*. Sept. 36 σκοποὺς δὲ κἀγὼ καὶ κατοπτῆρας στρατοῦ ἔπεμψα. Suppl. 381 τὸν ὑψόθεν σκοπὸν ἐπισκόπει. 646 δῖον ἐπιδόμενοι πράκτορά τε σκοπόν. ubi schol. Διὸς σκοπόν, τὸν Διὸς ὀφθαλμὸν τὸν πάντα σκοποῦντα. ἀλάστορα intelligit Meinekius Philol. vol. 20 p. 69 collato v. 414. Suspectam τε particulam removebat Hermannus πράκτορα πάνσκοπον coniiciens, cui convenit scholiastae interpretatio τὸν πάντα ἐποπτεύσαντα. ‖ *scopus*. Ag. 628 ἔκυρσας ὥστε τοξότης ἄκρος σκοποῦ. Fr. 178 τοῦ δ' ἀγκυλητοῦ κοσσάβιός ἐστι σκοπός. Verbis corruptis apud Athen. 15 p. 667 c. nihil profuerunt criticorum coniecturae.

σκόρπιος *scorpius*. Fr. 165 κέντημα γλώσσης (λύσσης Lobeckius) σκορπίου βέλος λέγω.

σκοτεινός *caliginosus*. Ch. [286 τὸ γὰρ σκοτεινὸν τῶν ἐνερτέρων βέλος.] 661 νυκτὸς ἅρμ' ἐπείγεται σκοτεινόν.

σκότος [dicitur genere vel masculino ὁ σκότος vel neutro τὸ σκότος. Masculinum Atticis tribuunt Aelius Dionysius apud Eust. p. 1390, 56 aliique grammatici, nisi quod Photius p. 525, 4 annotavit σκότος καὶ σκότον ἑκατέρως· οὕτως 'Αμειψίας, et Lysippus ap. Dicaearchum Descr. Gr. p. 22 Buttm. metro postulante dixit τοιοῦτο τῶν ξένων τι καταχεῖται σκότος. Sed apud Aristophanem nusquam aliter quam forma masculina legitur, neque apud tragicos ulla est fides formae neutrius, quod examinatis quae olim ferebantur formae neutrius exemplis ostendit L. Dindorfius in Thes. vol. 7 p. 446. Plato vero, Xenophon aliique prosae scriptores, nisi libri prorsus fallunt, utraque forma usi esse videntur, ut allatis exemplis ostensum est in Thesauro l. c., etsi apud hos quoque incertum est quae exempla librariis, quae scriptoribus ipsis debeantur.] *caligo, tenebrae*. Sept. 664 φυγόντα μητρόθεν σκότον. Eum. 665 οὐδ' ἐν σκότοισι νηδύος τεθραμμένη. Pers. 223 τἄμπαλιν δὲ τῶνδε γαίας κάτοχα μαυροῦσθαι σκότῳ, Ag. 1030 νῦν δ' ὑπὸ

σκότῳ βρέμει. ·1641 ὁ δυσφιλεῖ σκότῳ λιμὸς ξύνοικος. Sic Scaliger correxit quod in M scriptum est ὁ δυσφιλὴς κότῳ. Ch. 61 ἐν μεταιχμίῳ σκότου. [285 λαμπρὸν ἐν σκότῳ νωμῶντ' ὀφρύν.] 319 σκότῳ φάος ἀντίμοιρον. 536 πολλοὶ δ' ἀνῆθον ἐκτυφλωθέντες σκότῳ λαμπτῆρες. 817 νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει. Eum. 72 κακὸν σκότον νέμονται. Suppl. 87 παντᾶ τοι φλεγέθει κἀν σκότῳ. Fr. 5 ἐκ σκότου τόδ' ἐς φάος. Sic Hermannus pro σκότους.

Σκύθης *Scytha*. Pr. 709 Σκύθας δ' ἀφίξει νομάδας. Sept. 728 Χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος, ubi in M litterae ων in rasura scriptae videntur pro άω, unde Σκυθᾶν scripsi. Eum. 706 οὔτ' ἐν Σκύθαισιν (sic Triclinius pro-Σκύθῃσιν) οὔτε Πέλοπος ἐν τόποις. Fr. 203 ἱππάκης βρωτῆρες εὔνομοι Σκύθαι. ‖ Adiective *Scythicus*. Pr. 2 Σκύθην ἐς οἶμον. 417 Σκύθης ὅμιλος. Sept. 817 σφυρηλάτῳ Σκύθῃ σιδήρῳ.

Σκυθικός *Scythicus*. Ch. 160 Σκυθικά τ' ἐν χεροῖν — βέλη. Sic Robertellus. σκυθι τάτ' M, ης ab διορθωτῇ super ι scripto.

σκυθρωπός *torvus*. Ch. 38 πρὸς μὲν οἰκέτας θέτο σκυθρωπὸν (σκυθρωπῶν Victorius) ἐντὸς ὀμμάτων γέλων κεύθουσα. De quo loco diximus s. v. θετός p. 156.

Σκύλλα (apud Homerum Σκύλλη) *Scylla*, monstrum marinum celebratum a poetis, quorum de fabulis v. schol. Apoll. Rh. 4, 789. Ag. 1233 ἀμφίσβαιναν ἢ Σκύλλαν τινὰ οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι. Ch. 614 φοινίαν Σκύλλαν.

σκύλλω *lacero, lanio*. Pers. 577 σκύλλονται πρὸς ἀναύδων παίδων τᾶς ἀμιάντου, quod schol. exp. σύρονται καὶ ἐσθίονται.

[σκύμνος *catulus*. Aristophanes Ran. 1478 Aeschylum dicentem facit οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν. Ex quo non sequitur Aeschylum in tragoedia aliqua hoc versu usum esse.]

σκύφωμα *scyphus, poculum*. Fr. 194 χρυσότευκτα κἀργυρᾶ σκυφώματα.

σκώπευμα saltationis genus satyricae, de quo v. quae in Thes. collecta sunt vol. 7 p. 481. Fr.. 73 καὶ μὴν παλαιῶν τῶνδέ σοι σκωπευμάτων.

σμερδνός *aspectu* s. *intuitu terribilis*. Per καταπληκτικὸς τῇ ὄψει, φοβερός, σκυθρωπός exp. grammatici in Thes. indicati vol. 7 p. 485. Pr. 355 σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον.

σμῆνος *examen*. Pers. 127 σμῆνος ὣς ἐκλέλοιπεν μελισσᾶν.

σμικρός *parvus* (vel corpore vel specie). [Duplex huius adiectivi forma est, μικρός et σμικρός, quam poetae scenici ita praetulerunt ut nonnisi metri aut enphoniae causa σ abiicerent: quam regulam satis constanter servarunt librarii. μικρός metro postulante apud Sophoclem legitur locis tribus, nusquam apud Aeschylum, cuius exempla omnia utramque formam ferunt, uno excepto Ch. 262, ubi metrum ἀπὸ σμικροῦ postulat.] Pr. 977 οὐ σμικρὰν (sic Brunckius pro μικράν) νόσον. Sept. 465 ἐσχημάτισται δ' ἀσπὶς οὐ σμικρὸν τρόπον. Ag. 1301 σμικρὰ κερδανῶ φυγῇ. 1437 οὗτος γὰρ ἡμῖν ἀσπὶς οὐ σμικρὰ θράσους. Ch. 204 σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμήν. 262 ἀπὸ σμικροῦ δ' ἂν ἄρειας μέγαν δόμον. Suppl. 958 δεδωμάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρᾷ χερί.

σμίνθος *mus* dicitur, sed κατὰ γλῶσσαν Cretensium vel Mysorum), ut tradunt grammatici: v. schol. Hom. Il. 1, 39. Fr. 226 ἀλλ' ἀρουραῖός τις ἐστι σμίνθος ὧδ' ὑπερφυής.

Σόλοι *Soli*, urbs Cypri. Pers. 893 Κυπρίας τε πόλεις Πάφον ἠδὲ Σόλους Σαλαμῖνά τε.

σός σή σόν *tuus tua tuum*. Cum articulo Pr. 7 τὸ σὸν γὰρ ἄνθος. 38 τὸ σὸν θνητοῖσι προύδωκεν γέρας. 283 τοὺς σοὺς δὲ πόνους. 288 ταῖς σαῖς δὲ τύχαις. 391 ἡ σή, Προμηθεῦ, συμφορά. 407 τὰν σὰν ξυνομαιμόνων τε τιμάν. 733 841 τῆς σῆς πορείας. 739 τῶν σῶν γάμων. 772 τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκγόνων εἶναι χρεών. 966 τῆς σῆς λατρείας. 1019 δέμας τὸ σόν. 1029 διάδοχος τῶν σῶν πόνων. Sept. 576 τὸν σὸν — προσμολὼν ὁμόσπορον. [Pers. 676 corrupte περὶ τᾷ σᾷ, de quo dixi in Philologo vol. 13 p. 491.] Pers. 980 τὸν σὸν πιστὸν πάντ' ὀφθαλμόν. Ag. 550 ὡς νῦν τὸ σὸν δή. 830 τὸ σὸν ,φρόνημα. 907 τὸν σὸν πόδα. 1615 τὸ σὸν κάρα. Ch. 137 ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι. 223 κἀν τοῖς ἐμοῖσιν, εἴπερ ἐν τοῖς σοῖς ἐγώ. 228 τῷ σῷ κάρᾳ. 480 κράτος τῶν σῶν δόμων. 496 τὸ σὸν κάρα. 918 πατρὸς τοῦ σοῦ. Eum. 66 ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς. 87 σθένος δὲ ποιεῖν εὖ φερέγγυον τὸ σόν. 242 βρέτας τὸ σόν. 438 ξυμφορὰς τὰς σάς. 443 τῶν σῶν ἐπῶν. 446 τὸ σὸν ἐφεζόμην βρέτας. 612 τῇ σῇ φρενί. 640 τῷ σῷ λόγῳ. 668 τὸ σὸν πόλισμα. 762 τῷ σῷ στρατῷ. Suppl. 290 ὅπως γένεθλον σπέρμα τ' Ἀργεῖον τὸ σόν; Fr. 12 τὰς σὰς βακκάρεις. 135 μηρῶν τε τῶν σῶν. 172 τῆς σῆς λέγω τοι μητρός. 191 τοὺς σοὺς ἄθλους τούσδε.

Sine articulo Pr. 66 σῶν ὑπερστένω πόνων. 145 σὸν δέμας εἰσιδούσᾳ. 182 ἀμφὶ σαῖς τύχαις. 243 σοῖσιν οὐ συνασχαλᾷ μόχθοις. 387 σὸς λόγος. 411 μεγαλοστόνοισι σοῖς πήμασι. 552 σὰς προσιδοῦσ' ὀλοὰς τύχας. 557 λέχος σόν. 628 σὰς δ' ὀκνῶ θρᾶξαι φρένας. 635 σὸν ἔργον. 828 τέρμα σῶν πλανημάτων. Sept. 232 σὸν δ' αὖ τὸ σιγᾶν, i. e. tuum officium est, te decet. Sept. [589 σῆς ὑπὸ σπουδῆς.] Pers. 221 σὸν πόσιν Δαρεῖον. 356 παιδὶ σῷ Ξέρξῃ. 697 σοῖς γόοις πεπεισμένος. Ag. 258 σεβίζων σόν, Κλυταιμνήστρα, κράτος. 878 ἐμῶν τε καὶ σῶν κύριος πιστευμάτων. 1158 ἀμφὶ σὰς ἀϊόνας. 1305 ἰὼ πάτερ σοῦ σῶν (sic Auratus pro τῶν) τε γενναίων τέκνων. Ch. 134 ὅσπερ σοῦ φόνου μεταίτιος. 231 σῆς ἔργον χερός. 442 ἄφερτον αἰῶνι σῷ. 781 σοῖς ταῦτα πείσομαι λόγοις. Eum. 669 σῶν δόμων ἐφέστιον. Suppl. 549 σὸν διδάξω πατέρα. 822 σὸν δ' ἐπίπαν ζυγὸν ταλάντου. ‖ Forma poetica τεός, quod v.

Σοσθάνης *Sosthanes*, n. pr. Persicum. Pers. 32 in anapaestis ἵππων τ' ἐλατὴρ Σοσθάνης, ubi in apogr. nonnullis σωσθάνης.

σοῦμαι (contractum ex σόομαι) i. q. σεύομαι, *incitate feror*, *propero*. Pers. 25 βασιλῆς βασιλέως ὕποχοι μεγάλου σοῦνται. Sept. 31 ὁρμᾶσθε πάντες, σοῦσθε σὺν παντευχίᾳ. Suppl. 836 σοῦσθε σοῦσθ' ἐπὶ βᾶριν. 842 σοῦσθε σοῦσθ' — ἐπ' ἄμαλα. [σοῦται ex οὐτᾷ corruptum in M Ch. 640.]

Σοῦσα *Susa*, urbs Persarum regia. Pers. 16 τὸ Σούσων ἠδ' Ἀγβατάνων καὶ τὸ παλαιὸν Κίσσιον ἕρκος. 535 ἄστυ τὸ Σούσων ἠδ' Ἀγβατάνων. 730 Σούσων μὲν ἄστυ πᾶν. 761 τόδ' ἄστυ Σούσων.

Σούσας *Susas*, n. pr. Persicum Pers. 958.

Σουσιγενής *Susis natus*. Pers. 643 Περσᾶν Σουσιγενῆ θεόν.

Σουσίς *Susa*. Pers. 119 κένανδρον μέγ' ἄστυ Σουσίδος. Sed Pers. 557, ubi M σουσίδες φίλος

ἄκτωρ, cum ο super ε scripto, non Σουσίδος est scribendum, sed cum apogr. pluribus Σουσίδαις, ab adiectivo gentili Σουσίδης.

Σουσισκάνης *Susiscanes*, n. pr. Persicum. Pers. 34 Σουσισκάνης, Πηγασταγὼν Αἰγυπτογενής, ubi schol. τινὲς διαιροῦσι Σουσισκάνης καὶ Πηγὰς Ταγών. Scripserunt igitur Σοῦσις, Κάνης, Πηγάς, Ταγών, male haud dubie. Σουσισκάνης pariter in anapaestis v. 960.

σόφισμα *inventum callidum, ars.* Pr. 459 ἀριθμόν, ἔξοχον σοφισμάτων, ἐξηῦρον αὐτοῖς. 470 οὐκ ἔχω σόφισμ', ὅτῳ τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ. 1011 σφοδρύνει γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι.

σοφιστής *callidus artifex, dolorum inventor.* Pr. 62 ἵνα μάθῃ σοφιστὴς ὢν Διὸς νωθέστερος. 944 σὲ τὸν σοφιστὴν (Prometheum) — λέγω. Fr. 320 εἴτ' οὖν σοφιστὴς καλὰ (κάρτα Butlerus) παραπαίων χέλυν.

σοφός *sapiens, prudens.* Pr. 887 ἦ σοφός, ἦ σοφὸς, ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε. 936 οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν σοφοί. 1038 τὴν σοφὴν εὐβουλίαν. 1039 σοφῷ γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν. Sept. 382 μάντιν Οἰκλείδην σο φόν. 595 σοφούς τε κἀγαθοὺς ἀντηρέτας. Ag. 1295 ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ γύναι. Eum. 279 πρὸς σοφοῦ διδασκάλου. Suppl. 770 κυβερνήτη σοφῷ. Fr. 286 ὁ χρήσιμ' εἰδώς, οὐχ ὁ πόλλ' εἰδὼς σοφός. 369 ἀνδρῶν γάρ ἐστιν ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν. Eum. 431 τῶν σοφῶν γὰρ οὐ πένει. Fr. 292 καλὸν δὲ καὶ γέροντα μανθάνειν σοφά. 164 σοφοῖς ἐστι γὰρ πρὸς σοφοὺς ἐπιτήδεια. Incerta horum verborum fides, de quo dixi in annot. Metri formam restituere conatus est Hermannus ὡς σοφοῖσι πρὸς σοφοὺς ¦ ἐστὶ κηδεία. Suppl. 453 θέλω δ' ἀΐδρις μᾶλλον ἢ σοφὸς κακῶν εἶναι. ‖ Comparativus Eum. 848 καὶ τῷ μὲν εἶ οὐ κάρτ' ἐμοῦ σοφωτέρα. Fr. 286 b. ἁμαρτάνει τοι καὶ σοφοῦ σοφώτερος.

σπάθη *radius textorius*, ἱστουργικὸν ἐργαλεῖον, ut ait Pollux 7, 36, quo textor telam arctat et densat. Ch. 232 σπάθης τε πληγάς.

σπάθημα. V. s. v. πύκνωμα.

σπαθητός *densatus, textus.* Fr. 331 σπαθητοῖς τριμιτίνοις ὑφάσμασι. V. Valcken. ad Phalarin p, XI.

σπανίζω *penuria laboro, careo.* Ch. 717 οὐ σπανίζοντες φίλων. Fr. 96 δέους σπανίζειν δῶμα. ‖ σπανίζομαι *privor, deseror.* Pers. 1024 ἐσπανίσμεθ' ἀρωγῶν.

σπαραγμός *laceratio, convulsio.* Fr. 165 ἐκ ποδῶν δ' ἄνω ὑπέρχεται σπαραγμὸς εἰς ἄκρον κάρα.

σπαράσσω *lacero.* Pr. 1018 φάραγγα βροντῇ καὶ κεραυνίᾳ φλογὶ πατὴρ σπαράξει τήνδε.

σπάργανα *fasciae*, in quibus infantes involvuntur. Dicitur numero plurali, perraro singulari, ut ap. Pind. Nem. 1, 38 κροκωτὸν σπάργανον. Ag. 1606 συνεξελαύνει τυτθὸν ὄντ' ἐν σπαργάνοις. Ch. 529 ἐν σπαργάνοισι παιδὸς ὁρμίσαι δίκην. 544 ἐν σπαργάνοις. 755 παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις. 759 παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια.

σπαρνός *rarus, infrequens.* Ag. 556 σπαρνὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους.

σπαρτός *satus, genitus.* Eum. 410 de Furiis ὁμοίας οὐδενὶ σπαρτῶν γένει. Speciatim σπαρτοί vel σπαρτοὶ ἄνδρες viri dicuntur orti ex dentibus interfecti a Cadmo draconis: v. Thes. vol. 7 p. 560. 561. Sept. 412 σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν. 473 Μεγαρεὺς Κρέοντος σπέρμα τοῦ σπαρτῶν γένους.

σπάω *traho, duco.* Ag. 333 de sorte ducenda ὡς ἕκαστος ἔσπασεν τύχης πάλον. Ch. 533 de bibente ὥστ' ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι. Futuri forma media Sept. 1037 τούτου δὲ σάρκας — οὐδὲ κοιλογάστορες λύκοι σπάσονται. Sic pr. M, a correctore in πάσονται mutatum cum gl. γεύσονται: quod in apographa nonnulla transiit.

σπείραμα *spira.* Improprie Ch. 248 de Agamemnone ab Clytaemnestra necato θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασιν δεινῆς ἐχίδνης.

σπείρω *sero.* Sept. 754 ματρὸς ἁγνὰν σπείρας ἄρουραν. Fr. 155 σπείρω δ' ἄρουραν δώδεχ' ἡμερῶν ὁδόν.

σπέρμα *semen.* Ag. 528 σπέρμα πάσης ἐξαπόλλυται χθονός. Ch. 204 σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμήν. Eum. 187 σπέρματός τ' ἀποφθορᾷ (sic Erfurdtius pro ἀποφθοραί) παίδων κακοῦται χλοῦνις. 803 βρωτῆρας αἰχμὰς σπερμάτων ἀνημέρους. 909 τῶν βροτείων σπερμάτων σωτηρίαν. ‖ *stirps, soboles, proles,* frequentissimum apud poetas, quorum exempla v. in Thes. vol. 7 p. 590. Suppl. 290 ὅπως γένεθλον σπέρμα τ' Ἀργεῖον τὸ σόν. Fr. 295 τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφ' ἡμέραν φρονεῖ. 373 τοῦ πηλοπλάστου σπέρματος θνητὴ γυνή. Ch. 236 δακρυτὸς ἐλπὶς σπέρματος σωτηρίου. 503 μὴ 'ξαλείψῃς σπέρμα Πελοπιδῶν τόδε. Suppl. 141 151 σπέρμα σεμνᾶς μέγα ματρός. 275 σπέρματ' εὐτέκνου βοός. 474 de filio Μεγαρεὺς Κρέοντος σπέρμα. Pr. 705 de filia σὺ δ' Ἰνάχειον σπέρμα.

Σπερχειός *Spercheus*, fluvius Thessaliae. Pers. 487 οὗ Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ. Fr. 243 Σπερχειὲ ποταμέ.

σπερχνός *festinus, celer.* Per ταχύς, ἐπειγόμενος, σπουδαῖος, ἄγαν ἐγκείμενος πρός τι exp. Hesychius. Sept. 285 ἀγγέλους σπερχνούς.

σπεύδω *festino, propero, incumbo in rem aliquam.* Pr. 192 εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα σπεύδων σπεύδοντί ποθ' ἥξει. Pers. 742 ὅταν σπεύδῃ τις αὐτός. Pr. 203 σπεύδοντες, ὡς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν θεῶν. Ag. 601 ὅπως δ' ἄριστα τὸν ἐμὸν αἰδοῖον πόσιν σπεύσω πάλιν μολόντα δέξασθαι. Suppl. 599 σπεῦσαί τι τῶν βούλιος φέρει φρήν. Forma media σπεύδομαι Ag. 147 σπευδομένα θυσίαν ἑτέραν. Eum. 360 σπευδομένα (sic Burgesius pro σπευδόμεναι) δ' ἀφελεῖν τινὰ (Δία Pauwius) τάσδε μερίμνας.

σπίδιος *passus, amplus, longus.* Per μέγας, πλατύς, εὐρύς, μακρός exp. grammatici in Thes. vol. 7 p. 591 indicati. Fr. 334 σπίδιον μῆκος ὁδοῦ.

σπλάγχνον *viscus.* De pulmone Eum. 249 πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμῆσι φυσιᾷ σπλάγχνον. De utero Sept. 1031 δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχνον, οὗ πεφύκαμεν, μητρὸς ταλαίνης κἀπὸ δυστήνου πατρός. Similiter numero plurali usi sunt Pindarus et Sophocles: v. Thes. vol. 7 p. 600. ‖ Frequentius numero plurali σπλάγχνα *viscera.* Pr. 493 σπλάγχνων τε λειότητα. Ag. 1221 σὺν ἐντέροις τε σπλάγχνα — πρέπουσ' ἔχοντες. De corde s. praecordiis Ag. 995 σπλάγχνα δ' οὔτι ματᾴζει κυκλούμενον κέαρ. Ch. 414 σπλάγχνα δέ μοι κελαινοῦται πρὸς ἔπος κλυούσᾳ. [Eum. 859 αἱματηρὰς θηγάνας, σπλάγχνων βλάβας νέων.]

σπόγγος. V. σφόγγος.

σποδέω *ferio, percutio, caedo.* Ag. 670 στρατοῦ καμόντος καὶ κακῶς σποδουμένου.

σποδός *cineres.* De mortui cineribus Ag. 435 ἀντὶ δὲ φωτῶν τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἑκάστου δόμους ἀφικνεῖται. 443 ψῆγμα δυσδάκρυτον ἀντήνορος σποδοῦ. 820 συνθνήσκουσα δὲ σποδὸς προπέμπει πίονας πλούτου πνοάς. Ch. 687 λέβητος χαλκέου πλευρώματα σποδὸν κέκευθεν ἀνδρός.

σπονδή *libatio.* Suppl. 982 Ἀργείοισιν εὔχεσθαι χρεὼν θύειν τε λείβειν θ' ὡς θεοῖς Ὀλυμπίοις σπονδάς. Fr. 336 νεοκρᾶτας σπονδάς. [σπονδαὶ χαλίκρητοι ex Aeschylo affert Eustathius p. 1471, 2, qui χαλίκρητον μέθυ in mente habuisse videtur, quod est Archilochi apud Athen. 1 p. 8 a.] Eum. 1044 σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἔνδαιδες οἴκων.

σπορά *satio, satus, genus.* Pr. 871 σπορᾶς γε μὴν ἐκ τῆσδε φύσεται θρασύς.

σπορητός *seges.* Ag. 1392 διοσδότῳ γάνει σπορητὸς (χαίρει) κάλυκος ἐν λοχεύμασιν.

σπουδή *festinatio, acceleratio.* Sept. 371 σπουδῇ δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει πόδα, ubi conieci σπουδῇ δὲ καὶ τοῦ συγκαταρτίζει πόδα. [Saepissime *studii* vel *operae* significatione dicitur. Sept. 584 versu spurio πατρίς τε γαῖα σῆς ὑπὸ σπουδῆς δορὶ ἁλοῦσα.]

στάγμα *gutta, stilla, latex.* Pers. 612 τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ στάγμα, παμφαὲς μέλι.

σταγών *gutta.* Ag. 888 πηγαὶ κατεσβήκασιν οὐδ' ἔνι σταγών. 1122 ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφὴς σταγών. Ch. 186 ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσί μοι σταγόνες. 400 φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον.

σταδαῖος *statarius.* Sept. 513 Ὑπερβίῳ δὲ Ζεὺς πατὴρ ἐπ' ἀσπίδος σταδαῖος ἧσται. Per ἐνιδρυμένος exp. schol. De ensibus ad pugnam statariam aptis Pers. 240 ἔγχη σταδαῖα.

στάζω *stillo.* Ag. 179 improprie στάζει δ' ἔν θ' ὕπνῳ πρὸ καρδίας μνησιπήμων πόνος. Eum. 42 αἵματι στάζοντα χεῖρας. Fr. 137 de signo ex cera facto ἀπὸ δ' αὖτε ξουθὸς ἱππαλεκτρυὼν στάζει κριθέντων φαρμάκων πολὺς πόνος. [Suppl. 1001 versu spurio καρπώματα στάζοντα κηρύσσει Κύπρις.] Transitive Ch. 1058 κἀξ ὀμμάτων στάζουσιν αἷμα δυσφιλές.

σταθερός *stabilis.* Photius et Suidas, σταθερόν: — τινὲς καὶ ἐπὶ τοῦ στασίμου, ὡς Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς (fr. 274) σταθεροῦ χεύματος.

σταθευτός *lente tostus.* Pr. 22 σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογί.

στάθμη *amussis.* Improprie Ag. 1045 ὠμοί τε δούλοις πάντα καὶ παρὰ στάθμην (sic Triclinius pro παραστάθμων) *praeter amussim,* i. e. praeter aequum et bonum. παρὰ τὸ πρέπον exp. Thomas Mag. in scholio.

σταθμός *stabulum.* Pr. 396 σταθμοῖς ἐν οἰκείοισιν. [Ag. 896 λέγοιμ' ἂν ἄνδρα τόνδε τῶν σταθμῶν κύνα.]

σταθμοῦχος *aedium dominus, pater familias.* Vocabulum οὐ πάντη δόκιμον, οὐ μέντοι οὐδὲ παντελῶς ἀδόκιμον appellat Pollux 10, 20 allato Aeschyli exemplo fr. 225 σὺ δ' ὁ σταθμοῦχος ἐγκατιλλώψας ἄθρει. et Antiphanis A. ἂν κελεύῃ μ' ὁ σταθμοῦχος — B. ὁ σταθμοῦχος δ' ἔστι τίς; | ἐπαποπνίξεις γάρ με καινὴν πρὸς με διάλεκτον λαλῶν. A. εἴ τι τάττοι μοι στέγαρχος.

στάλαγμα *stilla.* Eum. 802 ἀφεῖσαι δαιμόνων σταλάγματα, ubi in M adscriptum γρ. στενάγματα.

σταλαγμός *destillatio, stilla.* Sept. 61 πεδία δ' ἀργηστὴς ἀφρὸς χραίνει σταλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πλευμόνων. Eum. 247 πρὸς αἷμα καὶ σταλαγμὸν ἐκματεύομεν. 783 813 ἀντιπενθῆ μεθεῖσα καρδίας σταλαγμόν.

στασίαρχος *catervae dux.* Suppl. 13 Δαναὸς δὲ πατὴρ καὶ βούλαρχος καὶ στασίαρχος, quod schol. exp. τῆς συστάσεως ἡμῶν ἄρχων.

στάσις *statio.* Eum. 36 ὡς μήτε σωκεῖν μήτε μ' ἀκταίνειν στάσιν, i. e. *non erecta stare possum,* ubi διορθωτὴς superscripsit γρ. βάσιν, *non possum incedere,* cui apta sunt verba proxima τρέχω δὲ χερσίν, οὐ ποδωκείᾳ σκελῶν, quae non *standi,* sed *movendi* significationem habent. Ad hunc locum referenda Phrynichi notatio in Bekk. Anecd. p. 23, 12 ἀκταινῶσαι: — Αἰσχύλος "οὐκέτ' ἀκταίνω" φησὶ βαρυτόνως, οἷον οὐκέτι δύναμαι ὀρθοῦν ἐμαυτήν. ex qua non liquet utrum στάσιν an βάσιν legerit: sed legit fortasse μήτ' ἔτ' ἀκταίνειν. Fr. 1 λέβης ἀεὶ φυλάσσων τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν. ‖ *seditio, dissidium.* Pr. 200 στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνετο. 1087 σκιρτᾷ δ' ἀνέμων πνεύματα πάντων εἰς ἄλληλα στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα. Pers. 188 τούτω στάσιν τιν' ὡς ἐγὼ 'δόκουν ὁρᾶν τεύχειν ἐν ἀλλήλαισιν. 714 λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτὸς ἢ στάσις πόλει; Eum. 977 τὰν δ' ἄπληστον κακῶν μήποτ' ἐν πόλει στάσιν τᾷδ' ἐπεύχομαι βρέμειν. Suppl. 661 μηδ' ἐπιχωρίοις στάσις πτώμασιν αἱματίσαι πέδον γᾶς, ubi στάσις ex Bambergeri coniectura additum: ἔρις maluit Kiehlius Mnem. novae vol. 2 p. 229, ut ἔριν αἱματόεσσαν alibi dixit Aeschylus. Improprie de dissensu Aesch. Pers. 738 ναί, λόγος κρατεῖ σαφηνὴς τοῦτό κοὐκ ἔνι στάσις, quod schol. exp. ἀμφιβολία, τοῦτο οὐκ ἄδηλον. ‖ *caterva.* Ag. 1117 στάσις δ' ἀκόρετος γένει κατολολυξάτω θύματος λευσίμου. Ch. 114 τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῇδε προστιθῶ στάσει; 458 de coetu mulierum chori στάσις δὲ πάγκοινος ἅδ' ἐπιρροθεῖ. Eum. 311 de Furiis ὡς ἐπινωμᾷ στάσις ἁμά.

στάχυς *spica.* Fr. 304 φερέσβιον Δήμητρος ἀντέλλει στάχυν. Suppl. 761 βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν. ubi schol. ἐπεὶ παπυροφάγοι οἱ Αἰγύπτιοι: de quo v. Theophr. H. Plant. 4, 9. et Dioscorides 1, 116. Sensus igitur est, ut monuit Schuetzius, *et papyri fructus non est spica praestabilior,* h. e. extra metaphoram: Aegyptii non sunt Argivis fortiores. Locutionem inter proverbia receperunt Zenobius 2, 73. aliique paroemiographi. 305 νέας δ' ὀπώρας ἡνίκ' ἂν ξανθῇ στάχυς. et improprie de fructu Pers. 821 ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης.

στεγανός *tegens.* Ag. 358 ἐπὶ Τροίας πύργοις ἔβαλες στεγανὸν δίκτυον. i. e. spissum rete.

[στέγαρχος (ἡ) *domus praeses,* Bambergeri coniectura Ch. 664 pro τὀπαρχος, quod v.]

στέγαστρον *involucrum.* Ch. 984 de involucro in quo obtruncatus erat Agamemnon στέγαστρον ἀνδρὸς δείξατε. Pollux 10, 180 καὶ στέγαστρον δὲ ὅστις ἐθέλοι ὀνομάζειν, ἦπερ ἡ πολλὴ χρῆσις, τὴν στεγαστρίδα διφθέραν, τὸν σκύτινον τοῦτον χιτῶνα, καταφευγέτω ἐπὶ τὸν Αἰσχύλον εἰπόντα (fr. 355) ὀστέων στέγαστρον.

στέγη *tectum.* Pr. 709 πλεκτὰς στέγας πεδάρσιοι ναίουσι. Ag. 3 στέγης (sic Schneidewinus pro στέγαις) Ἀτρειδῶν. 518 ἰὼ μέλαθρα βασιλέων, φίλαι στέγαι. 1087 πρὸς ποίαν στέγην; 1186 τὴν γὰρ στέγην τήνδ' οὔποτ' ἐκλείπει χορός. Eum. 56 ἐς ἀνθρώπων στέγας. Fr.

123 ἐν ἀνδρείᾳ στέγῃ. 64 ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη. 280 στέγην πυρώσω. 299 ἐν στέγῃ τις ἥμενος παρ' ἑστίᾳ.

στέγος *tectum*, *domus*. Pers. 141 τόδ' ἐνεζόμενοι στέγος ἀρχαῖον. Ag. 310 Ἀτρειδῶν ἐς τόδε σκήπτει στέγος.

στέγω *tueor*. Sept. 797 στέγει δὲ πύργος. ‖ *defendo*, *arceo*. Sept. 216 πύργον στέγειν εὔχεσθε πολέμιον δόρυ. 1009 de Eteocle, qui in pugna ceciderat, στέγων γὰρ ἐχθροὺς θάνατον εἷλετ' ἐν πόλει, ubi M στυγῶν, sed adscripto a m. sec. glossemate εἴργων δηλονότι, unde στέγων restituit Wakefieldus in Silva crit. 1. p. 98. Suppl. 135 πλάτα μὲν οὖν λινορραφοῦς τε δρόμος ἅλα στέγων δορός, ubi schol. pariter explicat τὴν θάλατταν εἴργων.

στείχω *eo*, *vado*, *incedo*. Dicitur de accedentibus pariter ac de discedentibus, poniturque vel absolute vel cum accusativo loci construitur, vel cum praepositionibus διά, ἐπί, πρός. Pr. 81 στείχωμεν, i. e. *abeamus*. 708 στεῖχ' ἀνηρότους γύας. Sept. 467 ἀνὴρ δ' ὁπλίτης κλίμακος προσαμβάσεις στείχει πρὸς ἐχθρῶν πύργον. Ag. 81 τρίποδας μὲν ὁδοὺς στείχει. Suppl. 955 στείχετ' εὐερκῆ πόλιν. Pr. 1090 τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπὴ διόθεν τεύχουσα φόβον στείχει. Sept. 297 τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους — στείχουσιν. 534 στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηίδων. Ag. 1657 στεῖχε καὶ σὺ χοἰ γέροντες πρὸς δόμους. Ch. 11 τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις στείχει γυναικῶν; 17 Ἠλέκτραν δοκῶ στείχειν. 96 τάδ' ἐκχέασα — στείχω, i. e. *abeam*. 553 τήνδε μὲν στείχειν ἔσω. 675 στείχοντα δ' αὐτόφορτον οἰκείᾳ σαγῇ ἐς Ἄργος. 764 στείχω δ' ἐπ' ἄνδρα. Eum. 1004 προτέραν δ' ἐμὲ χρὴ στείχειν θαλάμους ἀποδείξουσαν πρὸς φῶς ἱερὸν τῶνδε προπομπῶν. Suppl. 496 ἀσφάλεια δ' ἦ δι' ἄστεως στείχουσι. 500 στείχοιτ' ἄν, ἄνδρες. i. e. *abeatis*. Fr. 284 εὕδοντι καὶ στείχοντι καὶ καθημένῳ.

στέλλω *mitto*. Pr. 387 σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν. Fr. 82 στέλλειν ὅπως τάχιστα· ταῦτα γὰρ πατὴρ Ζεὺς ἐγκαθίει Λοξίᾳ θεσπίσματα. Passivum de eo qui dimissus abit Pr. 392 στέλλου, κομίζου. στέλλειν addito accusativo κέλευθον. Pers. 609 κέλευθον τήνδε — ἐκ δόμων ἔστειλα, ut ὁδὸν στέλλεσθαι dicitur: v. Thes. vol. 7 p. 698. De exercitu mittendo s. movendo Pers. 177 στείλας στρατόν. Ag. 799 στέλλων στρατιάν. ‖ *contraho* (velum) Suppl. 723 στείλασα λαῖφος παγκρότως ἐρέσσεται. ‖ *exorno*, *instruo*. Ch. 766 πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον; [στέλλεται Ag. 1133 vitiose pro τέλλεται.]

στέμβω. Fr. 412 (ex Etym. M.) ἀστεμφής — παρὰ τὸ στέμβω, ὃ σημαίνει τὸ κινεῖν συνεχῶς, οὗ μέμνηται Αἰσχύλος.

[στέναγμα. V. στάλαγμα et στεναγμός.]

στεναγμός *suspirium*, *gemitus*, *eiulatus*. Pers. 896 τῶνδ' αἰτίᾳ στεναγμῶν. Sic Herm. pro στεναγμάτων. Fr. 382 οἵ τοι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἰάματα.

στενάζω *suspiro*, *ingemisco*, *eiulor*. Pers. 1046 ἔρεσσ' ἔρεσσε καὶ στέναζ' ἐμὴν χάριν. Eum. 789 819 στενάζω; Pr. 698 πρῴ γε στενάζεις.

στενάχω *defleo*. Pr. 99 τὸ παρὸν τό τ' ἐπερχόμενον πῆμα στενάχω.

στενός *angustus*. Substantive τὸ στενόν *angustiae*, Pers. 413 ὡς δὲ πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν ἤθροιστο.

στενόπορος *angustum meatum* s. *transitum* *praebens*. Pr. 729 ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις.

στένος *angustia*. Eum. 520 ξυμφέρει σωφρονεῖν ὑπὸ στένει, i. e. conducit rebus angustis coactum sapere, ut interpretatur Hermannus. Forma Ionica στεῖνος, viam angustam significante, usus est Homerus. Verbum στένει Pr. 432 male pro dativo nominis στένος habuit scholiasta.

στενόστομος *angustum orificium habens*. Fr. 107 στενόστομον τὸ τεῦχος.

στενωπός *angustiae*. De freto Pr. 364 κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου.

στένω *gemo*, *ingemisso*. Pr. 66 σῶν ὕπερ στένω πόνων. In M a m. pr. ὑποστένω, ab secunda ὑπερστένω, quod Schuetzius divisim scripsit ὕπερ στένω, ut 68 τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὕπερ | στένεις, etsi haec exempla eo differunt quod in altero praepositio anastrophen passa in sexto pede trimetri more consueto posita est, in priore vero in quarto pede, licet scribi potuerit σῶν στένω πόνων ὕπερ. Pr. 432 βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων ξυμπίτνων, στένει βυθός (sic ex apogr. pro βαθύς), ubi βοᾷ et στένει verba sunt, non substantiva, quod credidit scholiasta, qui adscripsit τῇ βοῇ et ἀπ' εὐθείας τῆς τὸ στένος. Sept. 247 στένει πόλισμα. 901 στένουσι πύργοι, στένει πέδον φίλανδρον. Pers. 511 ὡς στένειν πόλιν Περσῶν. 548 στένει γαῖ' Ἀσιάς. 683 στένει, κέκοπται καὶ χαράσσεται πέδον. Ag. 711 Πριάμου πόλις γεραιὰ πολύθρηνον μέγα που στένει. Sept. 967 ἐντὸς δὲ καρδία στένει. Pers. 285 τῶν Ἀθηνῶν ὡς στένω μεμνημένος. 295 κεἰ στένεις κακοῖς ὅμως. 571 στένε καὶ δακνάζου. Ag. 468 πολὺ δ' ἔστενον. 445 στένουσι δ' εὖ λέγοντες ἄνδρα. 557 τί δ' οὐ στένοντες, οὐ λαχόντες, ἤματος μέρος; 837 τὸν θυραῖον ὄλβον εἰσορῶν στένει. Cum accusativo Pr. 397 στένω σε τᾶς οὐλομένας τύχας. 407 στένουσα τὰν σὰν ξυνομαιμόνων τε τιμάν. 435 στένουσιν ἄλγος οἰκτρόν. Pers. 471 τοιάνδε σοι πρὸς τῇ πάροιθε συμφορὰν στένειν πάρα. 730 ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένει. Ag. 18 κλάω τότ' οἴκου τοῦδε συμφορὰν στένων. 1145 Ἴτυν Ἴτυν στένουσα. Ch. 931 στένωμεν οὖν καὶ τῶνδε συμφορὰν διπλῆν. Forma media στένομαι Sept. 872 κλάω, στένομαι. Pers. 62 οὓς πέρι πᾶσα χθὼν Ἀσιῆτις θρέψασα πόθῳ στένεται μαλερῷ.

στέργηθρον *amor*. Pr. 492 πρὸς ἀλλήλους τίνες ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεδρίαι. Ch. 241 τὸ μητρὸς ἐς σέ μοι ῥέπει στέργηθρον. Eum. 192 οἵας ἑορτῆς ἔστ' ἀπόπτυστοι θεοῖς στέργηθρ' ἔχουσαι.

στέργω *diligo*. Pr. 11 ὡς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα στέργειν. Sept. 712 πιθοῦ γυναιξὶ καίπερ οὐ στέργων ὅμως. 717 οὐκ ἄνδρ' ὁπλίτην τοῦτο χρὴ στέργειν ἔπος. Eum. 911 στέργω γὰρ — τὸ τῶν δικαίων τῶνδ' ἀπένθητον γένος. 970 στέργω δ' ὄμματα Πειθοῦς. Suppl. 273 μακρὰν γε μὲν δὴ ῥῆσιν οὐ στέργει πόλις. ‖ *contentus sum*, *boni consulo*, *acquiesco*. Ag. 1570 ἐθέλω — τάδε μὲν στέργειν δύστλητά περ ὄντα. Eum. 673 καὶ τάδ' αἰανῶς μένοι στέργειν τὰ πιστὰ τῶνδε τοὺς ἐπισπόρους.

στερεός *solidus*, *durus*. Improprie Pr. 174 στερεάς τ' οὔποτ' ἀπειλὰς πτήξας.

στερέω *privo*. Pr. 862 γυνὴ γὰρ ἄνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στερεῖ, quae est futuri forma ex στερέσει contracta. Passivum perfectum Eum. 755 γῆς πατρῴας ἐστερημένον. Aoristus Ag. 1530

φροντίδος στερηθείς. Pers. 579 πενθεῖ δ' ἄνδρα δόμος στερηθείς. ‖ Passivi forma στέρομαι *privor* plerumque ita dicitur ut praeteriti significationem habeat *privatus sum*: v. Thes. vol. 7 p. 728. Sic Ag. 1429 στερομέναν φίλων. Pers. 371 πᾶσι στέρεσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον.

σ τ έ ρ ν ο ν *pectus*. Tragici numero plurali στέρνα uti solent. Pr. 65 στέρνων διαμπάξ. Pers. 1054 στέρν' ἄρασσε. Ag. 76 μυελὸς στέρνων ἐντὸς ἀνάσσων. Ch. 745 ἐμὴν ἤλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα. Fr. 299 πολλὰ τραύματ' ἐν στέρνοις λαβών.

σ τ ε ρ ν ό φ θ α λ μ ο ι *homines oculos in pectoribus habentes*, gens fabulosa, quam ex Aeschylo (fr. 202) memoravit Strabo 1 p. 43. 7 p. 299.

σ τ ε ρ ο π ή *fulmen*. Pr. 1084 ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυροι. Suppl. 34 βροντῇ στεροπῇ τε.

σ τ ε ρ ρ ό ς *durus*, *asper*. Pr. 1052 ἀνάγκης στερραῖς δίναις.

σ τ ε ῦ μ α ι *nitor*, *minor*, *profiteor*. Est vetus verbum epicum, cuius tertia tantum persona singularis στεῦται et στεῦτο usus est Homerus, annotata ab Hesychio, στεῦτο: κατὰ διάνοιαν ἵστατο καὶ διωρίζετο, διεβεβαιοῦτο: primae στεῦμαι exemplum est in Orph. Lith. 82 στεῦμαι — δείξειν, si recte sic coniecit Hermannus pro ὑπισχνοῦμαι. Apud tragicos unum est huius verbi exemplum Aesch. Pers. 49 στεῦται (στεῦνται M, sed ν expuncto) δ' ἱεροῦ Τμώλου πελάται ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι, ubi notandum est στεῦται numero singulari dictum pro plurali στεῦνται, de quo schol. "κλῦθ', Ἀλαλά, Πολέμου θύγατερ, ᾇ θύεται ἄνδρες" ἐν διθυράμβῳ (Pindari, ut videtur). οὕτως στεῦται ἑνικὸν ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ.

σ τ έ φ ο ς *redimiculum*. Fr. 233 τῷ δὲ ξένῳ γε λύγινον ἀρχαῖον στέφος, δεσμῶν ἄριστος ἐκ Προμηθέως λόγου. Sic Weilius (*Revue critique* 1876 p. 44) correxit pro στέφανον ἀρχαῖον, collato Athen. p. 673. ‖ *corona*. Sept. 101 πέπλων καὶ στεφέων, εἰ μὴ νῦν, πότ' ἀμφὶ λιτάν' ἕξομεν; Ag. 1265 μαντεῖα περὶ δέρῃ στέφη. Ch. 95 τοῖσι πέμπουσιν τάδε στέφη. 1035 ξὺν τῷδε θαλλῷ καὶ στέφει.

σ τ έ φ ω *corono*. Eum. 44 λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἐστεμμένον. Suppl. 344 αἰδοῦ σὺ πρύμναν πόλεος ὧδ' ἐστεμμένην. ‖ *suspendo quasi corollam*. Sept. 50 μνημεῖά θ' αὑτῶν τοῖς τεκοῦσιν ἐς δόμους πρὸς ἅρμ' Ἀδράστου χερσὶν ἔστεφον, quod scholiasta vetus explicat per ἐπλήρουν, Thomas Mag. per περιετίθουν. [Ib. 279 in versu interpolatoris στέψω πρὸ ναῶν πολεμίων ἐσθήματα.]

σ τ ῆ θ ο ς *pectus*. Sept. 563 ἱκνεῖται λόγος διὰ στηθέων. 865 οἶμαί σφ' ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων στηθέων ἥσειν ἄλγος ἐπάξιον.

σ τ η μ ο ρ ρ α γ έ ω *staminibus ruptis scindor*. Pers. 836 πάντα γὰρ κακῶν ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι στημορραγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων. Per διαρρέουσιν exp. schol.

[σ τ ῖ β έ ω *calco viam*, *permeo*. Pr. 792 πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ἡλιοστιβεῖς, πόντου περῶσα φλοῖσβον. Desideratur imperativus: unde lacunam post ἡλιοστιβεῖς indicavit Brunckius, a quo dissentiens Hartungus ἡλίου στίβει coniecit (praeeunte I. Siebelis, qui ἡλίου στιβεῖς proposuerat) servavit vero in versu proximo περῶσα, pro quo παρεῖσα scripsit Heimsoethius in Programmate Bonnensi mensis Martii a. 1874 p. 12. Sed usitata veteribus praesentis forma est στείβω, in codicibus saepe στίβω scripta, ut στίχω pro στείχω scribitur. Formam στιβέω, cuius exempla nulla sunt, posuerunt grammatici in Thes. indicati vol. 7 p. 764 propter perfectum ἐστίβηται apud Sophoclem Ai. 874 et adiectivum ἀστίβητος, quod ἀστιβής, ab στείβω formatum, dixit Aeschylus Sept. 857 τὰν — μελάγκροκον θεωρίδα, τὰν ἀστιβῆ 'πόλλωνι, τὰν ἀνάλιον. Aoristum στιβῆσαι finxit Eustathius p. 179, 35. 1085, 31. Ex his sequitur, si ἡλιοστιβεῖς servandum sit, ad Brunckii redeundum esse sententiam et ἀντολὰς ἡλιοστιβεῖς esse *ab sole permeatas*, ut vertit Todtius in Comment. p. 41.: nisi, quod omnium aptissimum foret, Aeschylus scripsit πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ἡλίου στρέφου, ut supra v. 707 dixit πρῶτον μὲν ἐνθένδ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς | στρέψασα σαυτὴν στεῖχ' ἀνηρότους γύας. Nam imperativo aliquo si uti voluit, nulla excogitari ratio potest cur inauditam fingere formam στίβει quam στρέφου scribere maluerit.

σ τ ί β ο ς *vestigium*. Pr. 679 πυκνοῖς ὄσσοις δεδορκὼς τοὺς ἐμοὺς κατὰ στίβους. Ag. 411 ἰὼ λέχος καὶ στίβοι φιλάνορες. Ch. 205 καὶ μὴν στίβοι γε — ποδῶν ὅμοιοι. 210 ἐς ταὐτὸ συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις. 227 ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς.

σ τ ι γ μ ό ς *punctio*. Suppl. 839 τιλμοὶ καὶ στιγμοί.

σ τ ι κ τ ό ς *punctus*, *variis notis distinctus*. Fr. 305 στικτή νιν αὖθις ἀμφινωμήσει πτέρυξ.

σ τ ῖ φ ο ς *turma*, *caterva*, *densum agmen*. Pers. 20 πολέμου στῖφος παρέχοντες. 366 νεῶν στῖφος.

σ τ ί χ ε ς *ordines*. Sept. 925 ὡς ἐρξάτην πολλὰ μὲν πολίτας ξένων τε πάντων στίχας. Nominativi singularis στίξ exempla nulla sunt, rara casuum obliquorum: de quo dictum in Thes. vol. 7 p. 775.

σ τ ο ι χ η γ ο ρ έ ω *deinceps narro*. Pers. 430 εἰ δέκ' ἤματα στοιχηγοροίην (στιχηγοροίην apogr. plura). ubi schol. ἐφεξῆς λέγοιμι, στοιχομυθοίην. Verbum aliunde non magis cognitum quam στοιχομυθεῖν, quod Hesychius et Photius annotarunt per τὸ ἑξῆς λέγειν interpretati.

σ τ ο ι χ ί ζ ω *ordino*. Pr. 484 τρόπους δὲ πολλοὺς μαντικῆς ἐστοίχισα. Schol. κατὰ στοῖχον ἔδειξα· πολλὰ γὰρ εἴδη μαντικῆς, εἰκαστικόν, ἐπιπνευστικόν, ἀστρονομικόν.

σ τ ο ῖ χ ο ς *ordo*. Pers. 366 τάξαι νεῶν μὲν στῖφος ἐν στοίχαις τρισίν, ubi in apogr. plerisque στίχοις.

σ τ ο λ ή *amictus*, *vestimentum*. Per ἔνδυμα et περιβόλαιον exp. Hesychius. Saepe sic Sophocles et Euripides, bis Aeschylus, Pers. 192 χἠ μὲν τῇδ' ἐπυργοῦτο στολῇ. 1018 ὁρᾷς τὸ λοιπὸν τόδε τᾶς ἐμᾶς στολᾶς; ‖ Hesychius στολή: — πορεία, κίνησις. Sic Suppl. 764 οὔτοι ταχεῖα ναυτικοῦ στολὴ στρατοῦ.

σ τ ο λ μ ό ς *vestitus*. Ch. 29 προστέρνων στολμῶν. Sic Heimsoethius pro πρόστερνοι στολμοὶ πέπλων, deleto quod ad στολμῶν olim adscriptum fuerat glossemate πέπλων, quod non animadverterat scholiasta, qui per στολισμοὶ τῶν ὑφασμάτων est interpretatus. De velis dictum est Suppl. 715 στολμοί τε λαίφους καὶ παραρρύσεις νεώς. ubi schol. κατὰ περίφρασιν τὸ λαῖφος.

σ τ ό λ ο ς *copiae quae* στέλλονται, i. e. *exercitus*. Pers. 795 εὐσταλῆ τοι λεκτὸν ἀροῦμεν στόλον. Ag. 577 Τροίαν ἑλόντες δήποτ' Ἀργείων στόλος. ‖ *classis*. Pers. 400 ὁ πᾶς στόλος ἐπεξε-

χώρει. Ag. 45 στόλον Ἀργείων χιλιοναύτην. ‖ *expeditio, iter.* Suppl. 2 στόλον ἡμέτερον ναΐον. 187 τόνδ' ἐπόρνυται στόλον. ‖ *hominum coetus, qui ad pompam ducendam, ad iter suscipiendum convenit.* Eum. 856 παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικείων στόλων. 1027 λόχος παίδων, γυναικῶν καὶ στόλος πρεσβυτίδων. Suppl. 29 τὸν θηλυγενῆ στόλον. [Sed 234 τόνδ' ἀνέλληνα στόλον recte Bothius correxit ἀνελληνόστολον.] 323 Ἀργεῖον ἀντήσας στόλον. 461 εἰ μή τι πιστὸν τῷδ' ὑποστήσεις στόλῳ. 487 ὕβριν μὲν ἐχθήρειεν ἄρσενος στόλου. 933 γυναικῶν αὐτανέψιον στόλον. 944 στόλον γυναικῶν. 1032 ἐπίδοι δ' Ἄρτεμις ἁγνὰ στόλον οἰκτιζομένα. ‖ *rostrum navis.* de quo Pollux 1, 86 τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ ἐμβόλου καὶ τῆς προεμβολίδος ὁ στόλος ἐστὶν ὑπὲρ τὴν στεῖραν, ὃς καὶ περικεφαλαία καλεῖται, aliique grammatici in Thes. indicati vol. 7 p. 802. Pers. 408 ναῦς ἐν νηῒ χαλκήρη στόλον ἔπαισεν, ubi schol. τὸν ἔμβολον λέγει. στόλον δὲ λέγει παρ' ὅσον εἰς ὀξὺ συνεσταλμέναι εἰσίν· οὕτως γὰρ ἔλεγον στόλον τὰ ἀπωξυμμένα. De remis Pers. 416 ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον.

στόμά *os.* Pr. 611 ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἴγειν στόμα. 1032 ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα τὸ Δῖον. Sept. 51 οἶκτος δ' οὔτις ἦν διὰ στόμα. 441 ἀπογυμνάζων στόμα. 493 Τυφῶν' ἱέντα πυρπνόον διὰ στόμα λιγνὺν μέλαιναν. 579 λέγει δὲ τοῦτ' ἔπος διὰ στόμα. Pers. 193 ἐν ἡνίαισιν εἶχεν εὔαρκτον στόμα. Ag. 236 στόματός τε καλλιπρῴρου φυλακᾷ κατασχεῖν φθόγγον ἀραῖον οἴκοις. Ag. 1247 εὔφημον, ὦ τάλαινα, κοίμησον στόμα. 1475 ὤρθωσας στόματος γνώμην. Ch. 573 μολὼν ἔπειτά μοι κατὰ στόμα ἐρεῖ. 720 πότε δὴ στομάτων δείξομεν ἰσχὺν ἐπ' Ὀρέστῃ; 1044 μήτ' ἐπιζευχθῇς στόμα φήμαις πονηραῖς. Eum. 287 ἀφ' ἁγνοῦ στόματος εὐφήμως καλῶ χώρας ἄνασσαν τῆσδ' Ἀθηναίαν. Eum. 970 στέργω δ' ὄμματα Πειθοῦς, ὅτι μοι γλῶσσαν καὶ στόμ' ἐπωπᾷ. Suppl. 628 Ζεὺς δ' ἐφορεύοι ξένιος ξενίου στόματος τιμάς. 656 ὑποσκίων ἐκ στομάτων ποτάσθω φιλότιμος εὐχά. 696 ἁγνῶν τ' ἐκ στομάτων φερέσθω φάμα φιλοφόρμιγξ. Fr. 34 εὐοδίαν μὲν πρῶτον ἀπὸ στόματος χέομεν. 124 καὶ τούσδε κημοὺς στόματος. 295 ἐξευλαβοῦ δὲ μή σε προσβάλῃ στόμα πέμφιξ. 251 καὶ ψευδόδειπνα πολλὰ μαργώσης γνάθου ἐρρυσίαζον στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ. 281, 5 τὸ Φοίβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα. 293 πρὸ τῶν τοιούτων χρὴ λόγων δάκνειν στόμα. 337 ὅ τι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα. 1376 ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι στόμα. 434 ἀφρὸς | βορᾶς βροτείας ἐρρύη κατὰ στόμα. ‖ *ostium.* Pr. 847 Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι.

στόμαργος *rabula.* Sept. 447 κεἰ στόμαργός ἐστ' ἄγαν, quod schol. exp. μανιώδης τὴν γλῶσσαν.

στόμιον *frenum.* Pr. 287 τόνδ' οἰωνὸν γνώμῃ στομίων ἄτερ εὐθύνων. 1009 δακὼν δὲ στόμιον ὡς νεοζυγὴς πῶλος. Sept. 207 ἱππικῶν τ' ἄπυον πηδαλίων δία στόμια πυριβρεμετᾶν χαλινων, ubi ἄπυον — δία στόμια pro ἀΰπνων — διὰ στόμα restituit Lachmannus, πυριβρεμετᾶν pro πυριγενετᾶν ego ex Hesychio s. v. πυριβρεμέτας. Improprie de expeditione ad domandos Troianos suscepta Ag. 133 προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας. ‖ *os speluncae.* Ch. 807 ὦ μέγα ναίων στόμιον. ‖ *orificium.* Fr. 183 ἀργυρηλάτοις κέρασι χρυσᾶ στόμια προσβεβλημένοις.

στόμις *durus, obstinatus.* Eustathius p. 1538 50 στόμις παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 346) ὁ ὥσπερ στόματι ἀντερείδων χαλινοῖς ἵππος. Pollux 2, 100 στόμιν (libri στόμα vel ἄστομον) δὲ Αἰσχύλος εἴρηκε τὸν τραχὺν (ἵππον). Phrynichus Bekk. p. 64, 14. στόμις (στόμης codex) καὶ βίαιος ἵππος: ὁ μὴ πειθόμενος τῷ χαλινῷ. Phot. p. 540, 16. et Suidas, στόμις (στομίας Suidas) ἵππος: ἀπειθὴς καὶ βίαιος. Hesychius, στόμις (στομίς codex): ὁ ἀπειθής, μέγα στόμα ἔχων. καὶ τοὺς ἵππους δὲ στόμιας (στομίας codex) λέγουσι τοὺς ἀπειθοῦντας τοῖς χαλινοῖς.

στομόω *os obturo.* Fr. 341 ὃς εἶχε πώλους τέσσαρας ζυγηφόρους φιμοῖσιν αὐλωτοῖσιν ἐστομωμένας.

στόμωμα i. q. στόμα, *fauces, introitus.* Pers. 876 μυχία τε Προποντὶς καὶ στόμωμα πόντου, quod per Βόσπορος exp. schol.

στομωτός *ad oris similitudinem prominens.* Fr. 248 οὐ γὰρ δακὼν ἀνῆκεν, ἀλλ' ἐνῴκισεν δεινὴν στομωτὸν ἔκφυσιν ποδὸς λαβών, ubi de vipera sermo est quae Philoctetam momorderat. στομωτόν, vocabulum alibi non lectum, recte restituit Hermannus pro στομάτων, quod legitur apud Plut. Mor. p. 1087 f.

στονόεις *gemebundus, lamentabilis, querulus.* Pr. 406 πρόπασα δ' ἤδη στονόεν λέλακε χώρα. Pers. 1053 στονόεσσα πλαγά.

στόνος *gemitus.* Sept. 146 στόνων ἀϋτᾶς, ubi sensu et metro postulante restitui στόνων ἀλλύτας. Sept. 900 διήκει δὲ καὶ πόλιν στόνος.

στόρνυμι *sterno, prosterno.* Improprie de ira abiicienda Pr. 190 τὴν δ' ἀτέραμνον στορέσας ὀργήν. Similiter Eur. Heracl. 702 λῆμα μὲν οὔπω στόρνυσι χρόνος. et Thucyd. 6, 18 ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ φρόνημα.

στόχος *coniectura.* Suppl. 243 μόνον τόδ' Ἑλλὰς χθὼν συνοίσεται στόχῳ, i. e. *hoc unum Graecia coniectando vobiscum conveniet*, ut interpretatur Weilius.

στρατάρχης *exercitus dux.* Fr. 181 καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας καὶ ἑκατοντάρχας ἔταξα. Sic haec scripta sunt apud Athen. 1 p. 11 metro soluta, quod restituitur Porsoni coniectura καὶ ταξιάρχας χἀκατοντάρχας στρατῷ | ἔταξα. Conf. quae s. v. ταξιάρχης dicentur.

στρατεία *expeditio bellica.* Ag. 603 ἀπὸ στρατείας ἀνδρὶ σώσαντος θεοῦ πύλας ἀνοῖξαι. Eum. 631 ἀπὸ στρατείας γάρ νιν ἠμποληκότα.

στράτευμα *exercitus.* Sept. 221 στράτευμ' ἁπτόμενον πυρὶ δαΐῳ. 583 στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβεβληκότα. 1019 στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβαλὼν ᾕρει πόλιν. Pers. 116 Περσικοῦ στρατεύματος τοῦδε. 335 Περσικῷ στρατεύματι μάχην συνάψαι. 423 ὅσαιπερ ἦσαν βαρβάρου στρατεύματος. 469 πεζῷ παραγγείλας ἄφαρ στρατεύματι. 720 διπλοῦν μέτωπον ἦν δυοῖν στρατευμάτοιν. 791 μηδ' εἰ στράτευμα πλεῖον ᾖ τὸ Μηδικόν. 798 πᾶν στράτευμα βαρβάρων. ‖ Idem quod στρατεία *expeditio bellica*, usu rariore, de quo v. Thes. vol. 7 p. 834. Pers. 758 τήνδ' ἐβούλευσεν κέλευθον καὶ στράτευμ' ἐφ' Ἑλλάδα.

στρατεύομαι *exercitum in expeditionem educo, ad bellum proficiscor.* Pers. 790 εἰ μὴ στρατεύοισθ' ἐς τὸν Ἑλλήνων τόπον.

στρατηγέω *exercitum duco, dux sum exercitus.* Eum. 25 ἐξ οὗτε Βάκχαις ἐστρατήγησεν θεός.

στρατηγός *exercitus dux.* Sept. 816 δισσὼ στρατηγώ. Ag. 581 τοιαῦτα χρὴ κλύοντας εὐλογεῖν πόλιν καὶ τοὺς στρατηγούς. 1627 ἀνδρὶ στρατηγῷ τόνδ' ἐβούλευσας μόρον.

στρατηλατέω *exercitum duco, expeditionem suscipio, bellum infero.* Pers. 717 τίς δ' ἐμῶν ἐκεῖσε παίδων ἐστρατηλάτει; [Eum. 690 ὅτ' ἦλθον (Amazones) Θησέως κατὰ φθόνον στρατηλατοῦσαι.]

στρατηλάτης *exercitus dux.* De duce copiarum navalium Eum. 637 τοῦ στρατηλάτου νεῶν.

στρατιά *exercitus.* Pers. 9 ἀμφὶ δὲ νόστῳ τῷ βασιλείῳ καὶ πολυχρύσου στρατιᾶς. 25 στρατιᾶς πολλῆς ἔφοροι. 534 Περσῶν — στρατιὰν ὀλέσας. 857 εὐδοκίμου στρατιᾶς (εὐδοκίμους στρατιὰς Wellauerus) ἀπεφαινόμεθα. 918 ὀτοτοῖ βασιλεῦ στρατιᾶς ἀγαθῆς. Ag. 799 στέλλων στρατιάν.

στρατιῶτις *militaris.* Ag. 47 στρατιῶτιν ἀρωγήν.

στρατόμαντις *exercitus vates.* Ag. 122 κεδνὸς δὲ στρατόμαντις.

στρατόομαι *in castris sum.* Ag. 133 οἷον μή τις ἄγα θεόθεν κνεφάσῃ προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας στρατωθέν. Schol. exp. τὸ ἐπὶ βλάβῃ Τροίας στρατευθέν. ἐστρατόωντο, *exercitum locarunt*, aliquoties legitur apud Homerum. Formam activam στρατῶ, τὸ στρατοπεδεύομαι posuit Arcadius p. 157, 3.

στρατόπεδον *castra.* Sept. 79 καθεῖται (sic correxi pro μεθεῖται, quod exercitum non accedere, sed dimissum esse significaret) στρατὸς στρατόπεδον λιπών. ubi schol. τὸ χ πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στρατοπέδου· στρατόπεδον γὰρ καλεῖται τὸ ἐνδιαίτημα τοῦ στρατοῦ.

στρατός *exercitus.* Sept. 36 κατοπτῆρας στρατοῦ. 40 ἥκω σαφῆ τἀκεῖθεν ἐκ στρατοῦ φέρων. 59 πάνοπλος Ἀργείων στρατός. 64 βοᾷ γὰρ κῦμα χερσαῖον στρατοῦ. 79 καθεῖται στρατός. 124 ἑπτὰ δ' ἀγάνορες μέδοντες στρατοῦ. 146 Λύκειος γενοῦ στρατῷ δαΐῳ. 170 πόλιν δορίπονον μὴ προδῶθ' ἑτεροφώνῳ (ἑτεροβάγμονι Hermannus) στρατῷ. 184 στρατῷ τε θάρσος τῷδε πυργηρουμένῳ. 369 ὅ τοι κατόπτης, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, στρατοῦ πευθώ τιν' ἡμῖν — φέρει. Pers. 67 ὁ περσέπτολις βασίλειος στρατός. 92 ὁ Περσῶν στρατός. 128 σὺν ὀρχάμῳ στρατοῦ. 158 εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατῷ. 177 στείλας στρατόν. 235 ἀνδροπλήθεια στρατοῦ. 236 στρατὸς τοιοῦτος. 241 τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστι κἀπιδεσπόζει στρατῷ; 244 ὥστε Δαρείου πολύν τε καὶ καλὸν φθεῖραι στρατόν. 255 στρατὸς γὰρ πᾶς ὄλωλε βαρβάρων. 279 πᾶς δ' ἀπώλλυτο στρατός. 283 στρατοῦ φθαρέντος. 345 δαίμων τις κατέφθειρε στρατόν. 355 ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ ἐλθών. 384 Ἑλλήνων στρατός. 412 ῥεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ. 439 τίν' αὖ φῂς τήνδε συμφορὰν στρατῷ ἐλθεῖν; 452 ὅπως, ὅτ' ἐκ νεῶν φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσῳζοίατο, κτείνοιεν εὐχείρωτον Ἑλλήνων στρατόν, ubi quum non de universo Graecorum exercitu agatur, sed de paucis qui forte in insulam confugerint, Weckleinius coniecit (in *Studiis Euripideis* p. 427) Ἑλλήνων ἄγραν. 466 ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ. 482 στρατὸς δ' ὁ λοιπός. 501 θεοκλυτῶν ἐπαύσατο στρατός. 517 διαπεπραγμένου στρατοῦ. 656 ἐπεὶ στρατὸν εὖ ποδούχει. 716 πᾶς διέφθαρται στρατός. 721 στρατὸς τοσόσδε. 728 ναυτικὸς στρατὸς κακωθεὶς πεζὸν ὤλεσε στρατόν. 731 κεδνῆς ἀρωγῆς κἀπικουρίας στρατοῦ. 718 πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν πολλῷ στρατῷ. 765 ὁ πρῶτος ἡγεμὼν στρατοῦ. 773 Κύρου δὲ παῖς τέταρτος ἴθυνε στρατόν. 780 κἀπεστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῷ στρατῷ. 797 ὁ μείνας νῦν ἐν Ἑλλάδος τόποις στρατός. 803 πλῆθος ἔκκριτον στρατοῦ. 1002 ἀγρέται στρατοῦ. 1014 στρατὸν μὲν τοσοῦτον τάλας πέπληγμαι. 1062 κατοίκτισαι στρατόν. Ag. 341 ἔρως δὲ μή τις πρότερον ἐμπίπτοι στρατῷ. 345 θεοῖς δ' ἀναμπλάκητος εἰ μόλοι στρατός. 517 στρατὸν δέχεσθαι τὸν λελειμμένον δορός. 538 κῆρυξ Ἀχαιῶν χαῖρε τῶν ἀπὸ στρατοῦ. 545 ποθεῖν ποθοῦντα τήνδε γῆν στρατὸν λέγεις; 547 πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν στύγος στρατῷ; ubi suspectum στρατῷ, pro quo φρενων Emperius. 573 ἡμῖν δὲ τοῖς λοιποῖσιν Ἀργείων στρατοῦ. 624 ἀνὴρ ἄφαντος ἐξ Ἀχαιικοῦ στρατοῦ. 627 ἢ χεῖμα, κοινὸν ἄχθος ἥρπασε στρατοῦ; 634 ναυτικῷ στρατῷ. 639 πτωσίμου στρατοῦ. 652 τὸν δύστηνον Ἀργείων στρατόν. 955 στρατοῦ δώρημα. 986 ναυβάτας στρατός. Suppl. 180 κόνιν, ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ. 745 πολεῖ μελαγχίμῳ σὺν στρατῷ. 764 οὔτοι ταχεῖα ναυτικοῦ στολὴ στρατοῦ. 771 ἔκβασις στρατοῦ. Fr. 98 Ἄρης φιλεῖ ἀεὶ τὰ λῷστα πάντ' ἀπανθίζειν (sic Coningtonus pro πάντα τἀνθρώπων) στρατοῦ. 196, 1 ἥξεις δὲ Λιγύων εἰς ἀτάρβητον στρατόν. 196, 9 διώσει ῥᾳδίως Λίγυν στρατόν. [Fr. 181 στρατῷ ex coniectura Porsoni s. v. στρατάρχης memorata.] ‖ *turba, populus.* Pr. 423 οἳ πόλισμα Καυκάσου πέλας νέμονται, δάϊος στρατός. 723 Ἀμαζόνων στρατὸν ἥξεις. 804 τόν τε μουνῶπα στρατὸν Ἀριμασπόν. Sept. 302 πόλιν καὶ στρατὸν Καδμογενῆ ῥύεσθε. Eum. 566 στρατὸν κατειργαθοῦ. 569 ὑπέρτονον γήρυμα φαινέτω στρατῷ. 668 τὸ σὸν πόλισμα καὶ στρατὸν τεύξω μέγαν. [686 ἔσται δὲ καὶ τὸ λοιπὸν Αἰγέως στρατῷ ἀεὶ δικαστῶν τοῦτο βουλευτήριον.] 762 χώρᾳ τῇδε καὶ τῷ σῷ στρατῷ. 889 οὔταν δικαίως τῇδ' ἐπιρρέποις πόλει μῆνιν — ἢ βλάβην στρατῷ.

στρατόω. V. στρατόομαι.

στρέβλη instrumentum ligneum nauticum, de quo Hesychius στρέβλαι ναυτικαί: τὰ ξύλα τῶν νεῶν, ἐν οἷς διασφηνοῦνται γομφούμεναι. Suppl. 441 καὶ δὴ πέφρασμαι· δεῦρο δ' ἐξοκέλλεται· ἢ τοῖσιν ἢ τοῖς πόλεμον αἱρέσθαι μέγαν πᾶσ' ἔστ' ἀνάγκη· καὶ γεγόμφωται σκάφος στρέβλαισι ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον (προσηρμένον Scaliger). ubi Hermannus "fieri potuit ut στρέβλαι ναυτικαὶ ligna dicerentur, quibus transversis costae et latera navis discunearentur simul et clavis firmatae adstringerentur, quo neque intro comprimi neque discedere possent."

στρεφεδινέω. V. στροφοδινέω.

στρέφω *verto, converto.* Pr. 708 ἡλίου πρὸς ἀντολὰς στρέψασα σαυτήν. De invertendo s. subvertendo Eum. 651 τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω στρέφων τίθησιν.

στροβέω *circumago, torqueo.* Improprie Ag. 1216 ὑπ' αὖ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος στροβεῖ, per tmesin dictum pro ὑποστροβεῖ. Ch. 1052 τίνες σε δόξαι — στροβοῦσιν; 208 οἵοισιν ἐν χειμῶσι — στροβούμεθα.

στρόβος *vortex, vertigo.* Ag. 657 χειμῶνι τυφῶ ξὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ ᾤχοντ' ἄφαντοι, ποιμένος κακοῦ στρόβῳ. [Vitiose scriptum στρόβους pro στρόφους Suppl. 457 v. s. v. στρόφος.]

στρόμβος *turbo.* De vento Pr. 1084 στρόμβοι δὲ κόνιν εἱλίσσουσι.

[στρουθός *passer.* Ag. 158 δεξιὰ μέν, κατάμομφα δὲ φάσματα στρουθῶν. ubi in Praef. ed. Lips. quintae p. LXXXVIII emendavi φάσματα

φαίνων, eiecto glossemate **στρουθῶν**. Nam nec φάσματα ante στρουθῶν positum dactyli mensuram habere potest et passerculi illi ex Homero Il. 2, 311. seqq. huc involarunt non minore cum sententiae quam metri detrimento: unde iam Porsonus hinc abigendos esse censuit. Nam augurium illud Homericum prorsus alienum ab Aeschyli narratione est, qui de aquilarum duarum portento in hoc carmine agit. Quod sensit scholiasta, qui στρουθῶν interpretatus est τῶν ἀετῶν, eodem fere iure quo quis aquilas luscinias aut luscinias aquilas appellet.]

στροφή *versio*. Improprie *oratio versuta, fallaciae*. Suppl. 623 δημηγόρους δ' ἤκουσεν εὐπιθεῖς στροφὰς δῆμος Πελασγῶν.

Στρόφιος *Strophius*, pater Pyladis, rex Phocidis. Ag. 855. Ch. 679 Στρόφιος ὁ Φωκεύς. ubi in M scriptum Στροφίος, pariterque interdum apud alios in Thes. indicatos vol. 7 p. 891. Accentum proparoxytonum testatur Eustathius p. 1030, 11.

στροφοδῑνέω *in gyrum flecto, circumago*. Ag. 51 de avibus ὕπατοι λεχέων στροφοδινοῦνται. Quum Homerus στρεφεδινεῖσθαι dixerit, Aeschylum quoque probabilius est hoc praetulisse alteri: de quo monuit L. Dindorfius in Thes. vol. 7 p. 861.

στρόφος *cingulum*: qua significatione frequentius est στρόφιον. Sept. 871 ὁπόσαι στρόφον ἐσθῆσιν περιβάλλονται. ubi schol. ὦ δυσαδελφόταται πασῶν παρθένων αἳ μίτρας κατὰ τὴν φθορὰν λύονται. ἀντὶ δὲ τῆς μίτρας καὶ ζώνης νῦν στρόφον εἶπεν. Suppl. 457 ἔχω στρόφους ζώνας τε, συλλαβὰς πέπλων. Sic Spanhemius ad Callim. p. 135 correxit pro στρόβους, ex schol. qui τάς στροφὰς τῶν ζωνῶν explicat.

Στρυμόνιος *Strymonius*. Pers. 866 Στρυμονίου πελάγους.

Στρυμών *Strymon*, fluvius Thraciae. Pers. 497 ῥέεθρον ἁγνοῦ Στρυμόνος. Ag. 192 πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι. Suppl. 235 πᾶσαν αἶαν, ἧς δί' ἁγνὸς ἕρχεται Στρυμών.

στρωμνή *stratum, lectus*. Ch. 671 στρωμνὴ δικαίων τ' ὀμμάτων παρουσία.

στρώννυμι *sterno*. Ag. 909 αἷς ἐπέσταλται τέλος πέδον κελεύθου στρωννύναι πετάσμασιν. ubi στορνύναι Elmsleius ad Eur. Med. 1209. 921 μηδ' εἵμασι στρώσασ' ἐπίφθονον πόρον τίθει.

στρωφάομαι *versor, circumagor*. Ag. 1224 λέοντ' ἄναλκιν ἐν λέχει στρωφώμενον.

στυγάνωρ *odio persequens viros*. Pr. 724 Ἀμαζόνων στρατὸν ἥξεις στυγάνορα. Idem fere ἀστεργάνωρ est, quod ipsum quoque apud Aeschylum solum legitur.

στυγερός *odiosus, tristis, aerumnosus*. Sept. 336 διαμεῖψαι δωμάτων στυγερὰν ὁδόν. Pers. 909 στυγερᾶς μοίρας τῆσδε κυρήσας. Ch. 378 χέρες οὐχ ὅσιαι στυγερῶν τούτων. 1008 στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθης. Eum. 308 Μοῦσαν στυγερὰν ἀποφαίνεσθαι δεδόκηκεν. ‖ *odiosus, invisus*. Suppl. 1034 στυγερῶν πέλοι τόδ' ἆθλον. Sic Hermannus pro στύγειον, quod in στυγερὸν mutaverat Turnebus.

στυγέω *odi*. Pr. 37 τί τὸν θεοῖς ἔχθιστον οὐ στυγεῖς θεόν; 46 τί νιν στυγεῖς; 978 εἰ νόσημα τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν. Sept. 235 τίς τάδε νέμεσις στυγεῖ; 410 στυγοῦνθ' ὑπέρφρονας λόγους. [1009 στυγῶν γὰρ ἐχθρούς, ubi in M adscriptum est εἴργων: unde στέγων restituit Wakefieldus.] 1046 ὃν πόλις στυγεῖ. Ag. 138 στυγεῖ δὲ δεῖπνον ἀετῶν. Ch. 111 ὅστις Αἴγισθον στυγεῖ. 613 στυγεῖν φοινίαν Σκύλλαν. 907 ὃν δ' ἐχρῆν φιλεῖν στυγεῖς. Eum. 986 στυγεῖν μιᾷ φρενί. Suppl. 80 ὕβριν δ' ἐτύμως στυγοῦντες. Sic Turnebus pro στυγόντες. Suppl. 528 ἄλευσον ἀνδρῶν ὕβριν εὖ στυγήσας. Passivum Pr. 1004 λιπαρήσω τὸν μέγα στυγούμενον. Sept. 691 Φοίβῳ στυγηθὲν πᾶν τὸ Λαΐου γένος.

στυγητός *exosus*. Pr. 592 Ἥρᾳ στυγητός.

Στύγιος *Stygius*. Pers. 669 Στυγία γάρ τις ἐπ' ἀχλὺς πεπόταται.

στυγνός *odiosus, invisus*. Pr. 886 στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης. Pers. 286 στυγναί γ' Ἀθᾶναι δαΐοις. 472 ὦ στυγνὲ δαῖμον. 975 κατιδόντες στυγνὰς Ἀθάνας. 990 στυγνὰ πρόκακα λέγων. ‖ *tristis*. Ag. 639 στυγνῷ προσώπῳ.

στύγος *odium*. Ag. 547 πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν στύγος στρατῷ; ubi στύγος φρενῶν restituit Engerns, ut 1308 εἴ τι μὴ φρενῶν στύγος. et Ch. 81 φρενῶν στύγος. 392 ἔγκοτον στύγος. 770 μή νυν σὺ ταῦτ' ἄγγελλε δεσπότου στύγει. ‖ De re detestabili s. scelere [991 ἥτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος.] Ag. 558 τὰ δ' αὖτε χέρσῳ καὶ προσῆν πλέον στύγος. ‖ *homo odiosus*. Ch. 1028 κτανεῖν τέ φημι μητέρ' οὐκ ἄνευ δίκης, πατροκτόνον μίασμα καὶ θεῶν στύγος. Eum. 644 ὦ παντομισῆ κνώδαλα, στύγη θεῶν. Sept. 653 ὦ θεομανές τε καὶ θεῶν μέγα στύγος. De dracone Ch. 532 καὶ πῶς ἄτρωτον οὖθαρ ἦν ὑπὸ στύγους; quod per τοῦ μισητοῦ θηρίου exp. scholiasta. In M ὑποστύγος, quod correxit Schuetzius.

[στῦλος *columna*. Ag. 898 ὑψηλῆς στέγης στῦλον ποδήρη.]

στύφελος *durus, asper*. Pers. 964 ἐπ' ἀκταῖς Σαλαμινιάσι στυφέλου θείνοντας ἐπ' ἀκτᾶς. Improprie Pers. 79 ὀχυροῖσι πεποιθὼς στυφέλοις ἐφέταις, quod schol. exp. σκληροῖς ἡγεμόσιν. στυφέλου et στυφέλοις in M, in apogr. nonnullis στυφελοῦ et στυφελοῖς, qui accentus etiam alibi interdum reperitur: v. Thes. vol. 7 p. 918.

στύφλος *durus, asper*. Pr. 748 τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας. Pers. 306 στύφλους παρ' ἀκτὰς θείνεται Σιληνιῶν. In apogr. nonnullis στυφλοῦ et στυφλούς.

σύ *tu*. De usu huius pronominis videnda quae s. v. ἐγώ dixi p. 99. Exempla Aeschylea secundum casuum ordinem disposita haec sunt.

Nominativus Pr. 42 ἀεί γε δὴ νηλὴς σὺ καὶ θράσους πλέως. 43 σὺ δὲ τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην. 67 σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς; 79 σὺ μαλθακίζου. 178 σὺ μὲν θρασύς. 298 καὶ σὺ δὴ πόνων ἐμῶν ἥκεις ἐπόπτης; 320 σὺ δ' οὐδέπω ταπεινός. 327 σὺ δ' ἡσύχαζε. 373 σὺ δ' οὐκ ἄπειρος. 593 πόθεν ἐμοῦ σὺ πατρὸς ὄνομ' ἀπύεις; 651 σὺ δ', ὦ παῖ, μἀπολακτίσῃς λέχος. 705 σὺ δ', Ἰνάχειον σπέρμα, τοὺς ἐμοὺς λόγους θυμῷ βάλε. 742 σὺ δ' αὖ κέκραγας. 782 τούτων σὺ τὴν μὲν τῇδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν θέσθαι θέλησον. 789 ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν. 807 τούτοις σὺ μὴ πέλαζε. 833 ὑφ' ὧν σὺ λαμπρῶς — προσηγορεύθης. 876 σύ τ' οὐδὲν ἐκμαθοῦσα κερδανεῖς. 961 σὺ δὲ κέλευθον ἥνπερ ἦλθες ἐγκόνει πάλιν. 982 καὶ μὴν σύ γ' οὔπω σωφρονεῖν ἐπίστασαι. 987 οὐ γὰρ σὺ παῖς τε κἄτι τοῦδ' ἀνούστερος; 1033 σὺ δὲ πάπταινε. Sept. 62 σὺ δὲ — φάρξαι πόλισμα. 127 σύ τ', ὦ Διογενὲς φιλόμαχον κράτος, ῥυσίπολις γενοῦ. 135 σύ τ', Ἄρης, — πόλιν φύλαξον. 131 καὶ σὺ, Λύκει' ἄναξ, Λύκειος γενοῦ.

145 σύ τ', ὦ φιλτάτα Λατογενὲς κόρα, τόξον εὐτυκάζου. 254 αὐτὴ σὺ δουλοῖς καὶ σὲ καὶ πᾶσαν πόλιν. 267 ἔπειτα σὺ ὀλολυγμὸν ἱρὸν εὐμενῆ παιάνισον. [650 σὺ δ' αὐτὸς ἤδη γνῶθι.] 652 σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν. 698 ἀλλὰ σὺ μὴ 'ποτρύνου. 714 μὴ 'λθῃς ὁδοὺς σὺ τάσδε. [962 σὺ δ' ἔθανες.] 969 σὺ δ' αὖτε καὶ πανάθλιε. 990 σὺ τοίνυν οἶσθα διαπερῶν. 991 σὺ δ' οὐδὲν ὕστερον μαθών. 1046 ἀλλ' ὃν πόλις στυγεῖ σὺ τιμήσεις τάφῳ; 1062 σύ γε μὴν πολλῶν πενθητήρων τεύξει. Pers. 478 σὺ δ' εἰπέ. 624 σύ τε πέμπε χοάς. 639 ἀλλὰ σύ μοι Γᾶ τε καὶ ἄλλοι χθονίων ἀγεμόνες. 754 ὡς σὺ μὲν μέγαν τέκνοις πλοῦτον ἐκτήσω. 832 σὺ δ', ὦ γεραιὰ μῆτερ —, ὑπαντίαζε παιδί. 837 ἀλλ' αὐτὸν εὐφρόνως σὺ πράϋνον λόγοις. Ag. 83 σὺ δέ, Τυνδάρεω θύγατερ, — τί χρέος; 261 σὺ δ' εἴτε κεδνὸν εἴτε μὴ πεπυσμένη εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς. 617 σὺ δ' εἰπέ, κῆρυξ. 799 σὺ δέ μοι τότε μὲν — ἦσθα γεγραμμένος. 942 ἦ καὶ σὺ νίκην τήνδε δήριος τίεις; 1035 εἴσω κομίζου καὶ σύ. 1059 σὺ δ', εἴ τι δράσεις τῶνδε, μὴ σχολὴν τίθει. 1061 σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί. 1088 εἰ σὺ μὴ τόδ' ἐννοεῖς. 1240 καὶ σύ μ' ἐν τάχει παρὼν — ἐρεῖς. 1250 σὺ μὲν κατεύχει. 1403 σὺ δ' αἰνεῖν εἴτε με ψέγειν θέλεις ὅμοιον. 1542 ἦ σὺ τόδ' ἔρξαι τλήσει; 1613 σὺ δ' ἄνδρα τόνδε φῂς ἑκὼν κατακτανεῖν. 1617 σὺ ταῦτα φωνεῖς; 1625 σὺ τοὺς ἥκοντας ἐκ μάχης νέον οἰκουρὸς — τόνδ' ἐβούλευσας μόρον; 1631 σὺ δ' ἐξορίνας ἠπίοις ὑλάγμασιν ἄξει. 1633 ὡς δὴ σύ μοι τύραννος 'Αργείων ἔσει. 1673 ἐγὼ καὶ σὺ θήσομεν. Ch. 118 αὐτὴ σὺ ταῦτα μανθάνουσ' ἤδη φράσαι. 139 καὶ σὺ κλῦθί μου. 770 μή νυν σὺ ταῦτ' ἄγγελλε. 788 σὺ δέ νιν φυλάσσοις. 827 σὺ δὲ θαρσῶν. 897 πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα οὔλοισιν ἐξήμελξας εὔτραφὲς γάλα. 923 σύ τοι σεαυτὴν, οὐκ ἐγώ, κατακτενεῖς. Eum. 89 σὺ δ', αὐτάδελφον αἷμα, — φύλασσε. 127 σὺ δ' (sic Pearsonus pro οὐδ') αἱματηρὸν πνεῦμ' ἐπουρίσασα —. 140 ἔγειρε καὶ σὺ τήνδ', ἐγὼ δὲ σέ. 199 αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλει. 226 σὺ δ' οὖν δίωκε. 227 τιμὰς σὺ μὴ σύντεμνε. 457 ξὺν ᾧ σὺ Τροίαν ἄπολιν 'Ιλίου πόλιν ἔθηκας. 468 σύ τ', εἰ δικαίως εἴτε μή, κρῖνον δίκην. 473 σὺ μὲν κατηρτυκὼς ὅμως ἱκέτης προσῆλθες. 580 σὺ δ' εἴσαγε. 603 σὺ μὲν ζῇς. 609 ἤδη σὺ μαρτύρησον. 622 ὡς λέγεις σύ. 722 ἄτιμος εἶ σύ. 727 σύ τοι παλαιὰν διανομὴν καταφθίσας — παρηπάτησας. 729 σύ τοι τάχ' — ἐμεῖ τὸν ἰόν. 755 γῆς πατρῴας ἐστερημένον σύ τοι κατῴκισάς με. 829 σὺ δ' εὐπιθὴς ἐμοὶ — μὴ 'κβάλῃς. 848 καὶ τῷ μὲν εἶ σὺ κάρτ' ἐμοῦ σοφωτέρα. Sic Wieselerus pro καίτοι μὲν σύ. 854 καὶ σὺ τιμίαν ἕδραν ἔχουσα — τεύξει. 858 σὺ δ' ἐν τόποισι τοῖς ἐμοῖσι μὴ βάλῃς. 887 σὺ δ' οὖν μένοις ἄν. 893 δέχου δὲ σύ. 896 σὺ τοῦτο πράξεις; Suppl. 341 βαρέα σύ γ' εἶπας. 344 αἰδοῦ σὺ πρύμναν πόλεος. 361 σὺ δὲ παρ' ὀψιγόνου μάθε. 370 σύ τοι πόλις, σὺ δὲ τὸ δάμιον. 480 σὺ μέν, πάτερ γεραιὲ — θές. 515 σὺ καὶ λέγων εὔφραινε καὶ πράσσων φρένα. 772 σὺ δὲ φρόνει μέν. 861 σὺ δὲ ναῖ, ναῖ βάσει τάχα. 1056 σὺ δὲ θέλγοις ἂν ἄθελκτον. 1057 σὺ δέ γ' οὐκ οἶσθα τὸ μέλλον. Fr. 190 τράγος γένειον ἆρα πενθήσεις σύ γε; 196 οἷς ἔπειτα σὺ βαλὼν διώσει. 225 σὺ δ' ὁ σταθμοῦχος ἐγκατιλλώψας ἄθρει. 244 μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν ἰατρός. 302 σύ τοί μ' ἔφυσας, σύ με καταίθειν (καταφθίσειν Grotius) δοκεῖς. 331 σὺ δὲ σπαθητοῖς τριμιτίνοις ὑφάσμασι. ‖ σύ repetitum Ch. 579 σὺ δ' οὖν, σὺ μὲν φύλασσε τἀν οἴκῳ καλῶς, ubi probabilius est νῦν οὖν, quod restituit Blomfieldus. In M σὺν, sed ν in litura litterae τ vel γ.

Casus obliqui vel ὀρθοτονούμενοι sunt σοῦ σοί σέ, vel enclitici σου σοι σε, accentu in vocabulum praecedens reiecto. Formarum ὀρθοτονουμένων legitimus usus est cum praepositionibus constructarum secundum regulam grammaticorum, etsi non omni ex parte veram, de qua dixi in Lexico Sophocleo s. v. ἐγώ p. 134 b.

Genitivus Pr. 78 ὅμοια μορφῇ γλῶσσά σου γηρύεται. 312 τάχ' ἄν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρω θακῶν κλύοι Ζεύς. 634 τὰ λοιπὰ δ' ἄθλων σοῦ διδαχθήτω πάρα. 650 Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει πρὸς σοῦ τέθαλπται. Sept. 632 τὸν αὐτοῦ σου κασίγνητον, ubi σοῦ in M. Pers. 838 μόνης γὰρ οἶδα, σοῦ κλύων ἀνέξεται. Ag. 271 εὖ γὰρ φρονοῦντος ὄμμα σοῦ κατηγορεῖ. 352 ἐγὼ δ' ἀκούσας πιστά σου τεκμήρια. 956 ἐπεὶ δ' ἀκούειν σοῦ κατέστραμμαι τάδε. 968 σοῦ μολόντος δωματῖτιν ἑστίαν. 1098 ἦ μὴν κλέος σου μαντικὸν πεπυσμένοι ἦμεν. [1199 θαυμάζω δέ σου. ubi Auratus recte σε.] 1305 ἰώ, πάτερ, σοῦ σῶν τε γενναίων τέκνων. 1399 θαυμάζομέν σου γλῶσσαν. Ch. 143 λέγω φανῆναί σου, πάτερ, τιμάορον. 481 τοιάνδε σου χρείαν ἔχω. 508 ὑπὲρ σοῦ τοιάδ' ἔστ' ὀδύρματα. Eum. 265 ἀπὸ δὲ σοῦ βοσκὰν φεροίμαν. Suppl. 391 ὡς οὐκ ἔχουσι κῦρος οὐδὲν ἀμφὶ σοῦ. ‖ Genitivi forma epica σέθεν est, qua tragici in diverbiis pariter ac melicis utuntur ubi metrum postulat. Sept. 141 σέθεν γὰρ ἐξ αἵματος γεγόναμεν. 264 τοῦτ' ἀντ' ἐκείνων τοὔπος αἱροῦμαι σέθεν. Pers. 218 σοί τε καὶ τέκνοις σέθεν. 696 σέθεν ἀρχαίῳ περὶ τάρβει. Ag. 882 τόν θ' ὑπ' 'Ιλίῳ σέθεν κίνδυνον. Ch. 707 οὔτοι κυρήσεις μεῖον ἀξίας σέθεν. Eum. [103 ὅρα δὲ πληγὰς τάσδε καρδίαι σέθεν. ubi recte Hermannus καρδίας ὅθεν.] 228 οὐδ' ἂν δεχοίμην ὥστ' ἔχειν τιμὰς σέθεν. 306 ὕμνον δ' ἀκούσει τόνδε δέσμιον σέθεν. 796 οὐκ ἀτιμίᾳ σέθεν. 895 ὡς μή τιν' οἶκον εὐθενεῖν ἄνευ σέθεν. Suppl. 205 φυλάξομαι δὲ τάσδε μεμνῆσθαι σέθεν κεδνὰς ἐφετμάς. 373 μονοψήφοισι νεύμασιν σέθεν. 387 εἴ τοι κρατοῦσι παῖδες Αἰγύπτου σέθεν. 474 ὁμαίμοις παισὶν Αἰγύπτου σέθεν. 507 χειρὶ καὶ (χειρία Valcken.) λόγοις σέθεν. 740 μαχοῦνται περὶ σέθεν. 815 σεβίζου δ' ἱκέτας σέθεν. 823 ἄνευ σέθεν. 923 ὡς ἐγὼ σέθεν κλύω. 939 οἱ ξυνέμποροι σέθεν.

Dativus vel ὀρθοτονούμενος est σοί vel encliticus σοι, quae eodem modo differunt quo σοῦ et σου, de quibus supra diximus. Utrumque in eadem sententia est Pr. 3 σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς, ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο. 23 ἀσμένῳ δέ σοι ἡ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος. 83 τί σοι οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλῆσαι πόνων; 257 οὐδ' ἐστὶν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενον; 261 οὔτ' ἐμοὶ λέγειν καθ' ἡδονήν, σοί τ' ἄλγος. 292 οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν νείμαιμ' ἢ σοί. 295 ὅ τι χρή σοι συμπράσσειν. 297 ὡς 'Ωκεανοῦ φίλος ἐστὶ βεβαιότερός σοι. 307 παραινέσαι γέ σοι θέλω τὰ λῷστα. 313 ὥστε σοι τὸν νῦν ὄχλον παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν. 317 ἀρχαῖ' ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε. 332 μηδέ σοι μελησάτω. 609 λέξω τορῶς σοι πᾶν ὅπερ χρῄζεις μαθεῖν. 621 τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσας μόνον. 624 τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσσον ἢ μαθεῖν τάδε. 626 ἀλλ' οὐ μεγαίρω τοῦδέ σοι (sic Turnebus cor-

rexit pro τοῦδε τοῦ) δωρήματος. 648 ἐξόν σοι γάμου τυχεῖν. 741 εἶναι δόκει σοι μηδέπω 'ν προοιμίοις. 760 ὡς τοίνυν ὄντων τῶνδέ σοι μαθεῖν πάρα. 780 πόνων τὰ λοιπά σοι φράσω. 788 σοὶ πρῶτον, Ἰοῖ, πολύδονον πλάνην φράσω. 801 τοιοῦτο μέν σοι τοῦτο φρούριον λέγω. 815 πέπρωται σοί τε καὶ τέκνοις κτίσαι. 842 σημεῖά σοι τάδ' ἐστί. 934 ἀλλ' ἆθλον ἂν σοι τοῦδ' ἔτ' ἀλγίω πόροι. 959 μή τί σοι δοκῶ ταρβεῖν; 997 εἴ σοι ταῦτ' ἀρωγὰ φαίνεται. Sept. 236 οὔτοι φθονῶ σοι. 586 πῶς σοι σύμμαχος γενήσεται; 636 σοὶ συμφέρεσθαι. 705 νῦν ὅτε σοι παρέστακεν. Pers. 180 λέξω δέ σοι. 218 σοί τε καὶ τέκνοις σέθεν. 222 ἐσθλά σοι πέμπειν. 224 ταῦτα θυμόμαντις ὤν σοι πρευμενῶς παρήνεσα, εὖ δὲ πανταχῇ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι. 430 οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι. 470 τοιάνδε σοι πρὸς τῇ πάροιθε συμφορὰν στένειν πάρα. 703 δέος παλαιόν σοι φρενῶν ἀνθίσταται. 935 πρόσφθογγόν σοι νόστου βοάν. [956 ποῦ δέ σοι παραστάται; ubi recte Porsonus numero plurali ποῦ δὲ σοὶ παραστάται;] 966 ποῦ δέ σοι Φαρνοῦχος; Ag. 272 τί γὰρ τὸ πιστόν ἐστι τῶνδέ σοι τέκμαρ; 315 τέκμαρ τοιοῦτον ξύμβολόν τέ σοι λέγω. 496 οὔτε σοι δαίων φλόγα. 615 μανθάνοντί σοι. 864 τὰς ἀμφί σοι κλάουσα λαμπτηρουχίας. 890 ἀμφί σοι πάθη ὁρῶσα. 935 τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος εἰ τάδ' ἤνυσεν; 944 εἰ δοκεῖ σοι ταῦτα. 948 μέλοι δέ τοί σοι. 1047 σοί τοι λέγουσα παύεται σαφῆ λόγον. 1089 ἐγὼ λέγω σοι. 1129 τύχαν σοι λέγω. 1421 λέγω δέ σοι. 1603 ἐκ τῶνδέ σοι πεσόντα τόνδ' ἰδεῖν πάρα. Ch. 106 αἰδουμένη σοι (τοι?) βωμὸν ὡς τύμβον πατρὸς λέξω. 112 ἐμοί τε καὶ σοί τἄρ' ἐπεύξομαι τάδε; 139 κατεύχομαί σοι. [245 σοι Stanl. pro μοι.] 253 ἰδεῖν πάρεστί σοι. 260 οὔτ' ἀρχικός σοι πᾶς ὅδ' αὐανθεὶς πυθμὴν βωμοῖς ἀρήξει. 315 τί σοι φάμενος; 483 οὕτω γὰρ ἄν σοι δαῖτες ἔννομοι βροτῶν κτιζοίατο. 486 κἀγὼ χοάς σοι — οἴσω. 733 λύπη δ' ἄμισθός ἐστί σοι ξυνέμπορος. 917 αἰσχύνομαί σοι τοῦτ' ὀνειδίσαι σαφῶς. 927 πατρὸς γὰρ αἶσα τόνδ' ἐπουρίζει μόρον. [994 τί σοι δοκεῖ;] 1055 ποταίνιον γὰρ αἷμά σοι χεροῖν ἔτι. Eum. 64 διὰ τέλους δέ σοι φύλαξ ἐγγὺς παρεστώς. 115 τί σοι πέπρακται πρᾶγμα; 447 τεκμήριον δὲ τῶνδέ σοι λέξω μέγα. 469 πράξας γὰρ ἐν σοὶ πανταχῇ τάδ' αἰνέσω. 575 τί τοῦδέ σοι μέτεστι πράγματος; 595 ὁ μάντις ἐξηγεῖτό σοι μητροκτονεῖν; 662 τεκμήριον δὲ τοῦδέ σοι δείξω λόγου. 847 ὀργὰς ξυνοίσω σοι. 867 τοιαῦθ' ἑλέσθαι σοι πάρεστιν. 881 οὔτοι καμοῦμαί σοι λέγουσα τἀγαθά. 885 εἰ μὲν ἁγνόν ἐστί σοι Πειθοῦς σέβας. 913 τοιαῦτα σοὔστι. Suppl. 208 θέλοιμ' ἂν ἤδη σοὶ πέλας θρόνους ἔχειν. 462 τί σοι περαίνει μηχανὴ συζωμάτων; 754 εἰ σοί τε καὶ θεοῖσιν ἐχθαιροίατο. 938 τί σοι λέγειν χρὴ τοὔνομα; Fr. 11 σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον. 73 παλαιῶν τῶνδέ σοι σκωπευμάτων. 230 σοὶ δ' οὐκ ἔνεστι κῖκυς.

Accusativus vel ὀρθοτονούμενος σέ vel encliticus σε, quae differunt ut σοῦ σου et σοί σοι, de quibus supra diximus Pr. 19 27 53 85 86 184 194 255 285 326 330 339 340 388 397 509 540 618 715 728 730 771 773 778 813 848 944 947 973 977 983 1002 1015 1019 1037. Sept. 142 254 686 692 1042 1043 1058. Pers. 173 215 712 1076. Ag. 276 504 540 598 785 800 1036 1174 1246 1266 1306 1321 1419 1429 1490 1514 1551 1653 1666. Ch. 217 224 240 255 318 335 456 492 551 829 892 903 904 908 914 1051 1060 1063. Eum. 75 83 84 88 133 140 221 222 264 267 299 475 591 597 607. Suppl. 247 390 510 521 880. Fr. 93 172 195, 3 et 5. 196, 3. 244 [260, si recte addidit Hermannus.] 270 340

Numeri dualis unum est exemplum Pr. 12 σφῷν μὲν ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος δή.

Numero plurali ὑμεῖς Pr. 1058. Pers. 520 686 840. Ch. 1061. Eum. 485 800 851 1003 1010. Suppl. 711 954. Genitivus ὑμῶν Pr. 1061. Pers. 522. Eum. 95 582 678. Dativus ὑμῖν Pr. 442 640 735 844. Pers. 172 211. Ag. 522 1348. Ch. 581. Eum. 98 113 636 804. Suppl. 233 242 278 377 472 488. Accusativus ὑμᾶς Pr. 1074 1076. Sept. 10 181. Pers. 161 527. Ag. 857. Ch. 150. Eum. 116 410 614 643. Suppl. 289 339 414 909 996. Accusativi ὔμμε, quo epici et lyrici poetae utuntur, unum est exemplum in trimetro Eum. 620 βουλῇ πιφαύσκω δ' ὔμμ' ἐπισπέσθαι πατρός, ut unum est apud Sophoclem in cantico Ant. 846.

[Vocabula cum σύν composita et ipsa haec praepositio, quum in codicibus poetarum scenicorum modo sic modo per Ξ scripta sint, metro vel alterutram scripturam postulante, vel utramque ferente, nos haec omnia sub littera σ exhibemus.]

συγγενής *cognatus*. Pr. 14 συγγενῆ θεόν. 855 φεύγουσα συγγενῆ γάμον ἀνεψιῶν. Ch. 199 ξυγγενὴς ὤν. ‖ *congenitus, innatus*. Ag. 832 παύροις γὰρ ἀνδρῶν ἐστι συγγενὲς τόδε. Eum. [694 φόβος τε συγγενὴς τὸ μἀδικεῖν σχήσει.] ‖ τὸ συγγενές *cognatio*. Pr. 39 τὸ συγγενές τοι δεινὸν ἥ θ' ὁμιλία. 289 τό τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως ἐσαναγκάζει.

συγγηράσκω *consenesco*. Ch. 908 ἐγώ σ' ἔθρεψα, σὺν δὲ γηράναι θέλω, per tmesin dictum pro συγγηράναι. In M νῦν δέ, quod correxit Auratus. Est autem γηράναι (γηρᾶναι M) infinitivus aoristi tanquam ab γήρημι, quod notavit scholiasta verbis ἀπὸ τοῦ γήρημι. Rectus autem accentus est γηράναι, non γηρᾶναι, de quo dixi in Thes. vol. 2 p. 609.

συγγίγνομαι *adsum, auxilior*. Ch. 245 μόνον Κράτος τε καὶ Δίκη σὺν τῷ τρίτῳ πάντων μεγίστῳ Ζηνὶ συγγένοιτό σοι (sic Stanleius pro μοι). 456 ξυγγενοῦ, πάτερ, φίλοις. Per tmesin 460 ξὺν δὲ γενοῦ πρὸς ἐχθρούς.

συγγιγνώσκω *veniam do*. Suppl. 215 ΧΟ. εἰδὼς ἂν αἶσαν (Apollo) τήνδε συγγνοίη βροτοῖς, cui Danaus respondet 216 συγγνοῖτο δῆτα καὶ παρασταίη πρόφρων, ubi notandus formae mediae usus. Ceterum loco priore in M est εὐγνώη (quod in συγγνώη mutaverat Robertellus, rectam formam συγγνοίη restituit Lobeckius ad Phryn. p. 347) altero σύγνοιτο, ν super γ addito et in marg. ab διορθωτῇ συγγένοιτο. Recte συγγνοῖτο Victorius.

σύγγονος *cognatus*. Sept. 1034 συγγόνῳ φρενί. Ag. 1190 συγγόνων Ἐρινύων. ‖ *innatus, consuetus*. Ag. 884 σύγγονον βροτοῖσι τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον.

συγκαθέλκω *una cum aliis deorsum traho*. Sept. 614 οὗτος δ' ὁ μάντις — σώφρων δίκαιος ἀγαθὸς εὐσεβὴς ἀνὴρ — ἀνοσίοισι συμμιγεὶς ξυγκαθελκυσθήσεται.

συγκαθεύδω *condormio, una dormio*. Ch. 906 τούτῳ θανοῦσα συγκάθευδε.

συγκαθίστημι *una constituo, una cum aliquo aliquid erigo*. Pr. 305 τόνδε τὸν Διὸς φίλον, τὸν συγκαταστήσαντα τὴν τυραννίδα.

συγκαλέω *convoco, congrego.* Participium futuri Suppl. 517 λαοὺς συγκαλῶν ἐγχωρίους.

συγκαλυπτέος *cooperiendus, celandus.* Pr. 523 (λόγος) συγκαλυπτέος ὅσον μάλιστα.

συγκαλυπτός *opertus, contectus.* Pr. 496 κνίσῃ τε κῶλα συγκαλυπτά.

συγκάμνω *condoleo.* Pr. 414 σοῖς πήμασι συγκάμνουσι θνητοί. 1059 ὑμεῖς γ' αἱ πημοσύναις συγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε.

συγκαταβαίνω *simul descendo.* Ch. 727 νῦν γὰρ ἀκμάζει Πειθὼ δολίαν ξυγκαταβῆναι, quod schol. exp. συνάρασθαι πρὸς τὴν ὁδόν. ‖ *convenio, consentio.* Eum. 1046 Ζεὺς — οὕτω Μοῖρά τε συγκατέβα.

[συγκαταρτίζω *adapto.* Sept. 374 σπουδὴ δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει πόδα, ubi sensus postulat σπουδὴ δὲ καὶ τοῦ συγκαταρτίζει πόδα, de quo dixi in Philologo vol. 16 p. 220. Weilius coniecit τοῦδ' εὖ καταρτίζει πόδα.]

συγκεράννυμι *commisceo.* Ch. 744 ὥς μοι τὰ μὲν παλαιὰ συγκεκραμένα ἄλγη δύσοιστα, ubi schol. ἡ κρεουργία τῶν Θυέστου παίδων καὶ ὁ Ἀγαμέμνονος.

συγκλινής *inclinatus.* Fr. 79 τὸ συγκλινές τ' ἐπ' Αἴαντι (ξίφος addit Hermannus, cuius vide annotationem).

συγκοιμάομαι *concubo.* Ag. 1258 δίπους λέαινα συγκοιμωμένη λύκῳ.

[σύγκοινος. V. σύγκωμος.]

συγκόλλως *congruenter, convenienter.* Ch. 542 κρίνω δέ τοί νιν ὥστε συγκόλλως ἔχειν. Suppl. 310 καὶ ταῦτ' ἔλεξας πάντα συγκόλλως ἐμοί.

σύγκωμος *festi s. pompae socius.* Fr. 392 μιξοβόαν πρέπει διθύραμβον ὁμαρτεῖν σύγκωμον Διονύσῳ. Sic Porsonus pro σύγκοινον, quod nusquam alibi legitur.

συγχαίρω *cum aliis laetor.* Ag. 793 ξυγχαίρουσιν ὁμοιοπρεπεῖς.

σύγχορτος *confinis.* Suppl. 5 χθόνα σύγχορτον Συρίᾳ.

συγχώννυμι *confundo.* Pr. 1049 κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθίῳ συγχώσειεν. Per συγκαλύψειεν exp. schol.

σύδην *impetuose.* Pers. 480 σύδην κατ' οὖρον οὐκ εὔκοσμον αἴρονται φυγήν. Per ταχέως καὶ ὁρμητικῶς exp. Hesychius.

Συέννεσις *Syennesis,* dux Cilicum. Pers. 326. ubi σύννεσις in M, quod correctum ex apographis. Memoratur etiam ab aliis: v. Thes. vol. 7 p. 1008.

συζυγέω *coniunctus sum.* Fr. 311 a ὅπου γὰρ ἰσχὺς συζυγοῦσι καὶ δίκη.

σύζυγος *coniugalis.* Ch. 599 ξυζύγους δ' ὁμαυλίας — ἔρως παρανικᾷ.

σύζωμα *cingulum.* Suppl. 462 μηχανὴ συζωμάτων, quas ζώνας dixerat v. 457.

συλάω *rapio, adimo.* Pr. 83 θεῶν γέρα συλῶν. ‖ *spolior.* Pers. 810 οὐ θεῶν βρέτη ᾐδοῦντο συλᾶν. Passivum συλάομαι *privor.* Pr. 761 πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συληθήσεται;

συλήτωρ *spoliator.* Suppl. 927 οὐ γὰρ ξενοῦμαι τοὺς θεῶν συλήτορας.

συλλαβή *vinculum.* Suppl. 457 ἔχω στρόφους ζώνας τε, συλλαβὰς πέπλων. ‖ *syllaba.* Sept. 468 βοᾷ δὲ χοὗτος γραμμάτων ἐν ξυλλαβαῖς.

συλλαμβάνω *adiuvo.* Ch. 812 ξυλλάβοι δ' ἐνδίκως παῖς ὁ Μαίας.

συλλήβδην *comprehensim, summatim.* Pr. 505 βραχεῖ δὲ μύθῳ πάντα συλλήβδην μάθε.

συλλήπτωρ *adiutor, socius.* Ag. 1508 πατρόθεν δὲ συλλήπτωρ γένοιτ' ἂν ἀλάστωρ.

συλλογή *collectio.* Sept. 666 ἐν γενείου ξυλλογῇ (σ super ξ in M a m. pr.) τριχώματος, ubi schol. οὐ γὰρ ἀθρόως φύεται, ἀλλὰ συλλέγεται κατ' ὀλίγον.

συλλύω *una deversor.* Ch. 294 δέχεσθαι δ' οὔτε συλλύειν τινά, ubi δ' addidit Elmsleius. συλλύειν pro συγκαταλύειν *una deversari* dixit Aeschylus, quod intellexit scholiasta, qui per συγκαταλύειν, συνοικεῖν explicuit. Nam sic Bothius recte correxit pro συγκλύειν, quod est in M.

συμβαίνω *congruo.* Ch. 210 πτέρναι τενόντων θ' ὑπογραφαὶ μετρούμεναι ἐς ταὐτὸ συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις. 580 ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίνῃ τάδε. ‖ *contingo, accido.* Pers. 802 συμβαίνει γὰρ οὐ τὰ μέν, τὰ δ' οὔ.

συμβάλλω *compono, claudo.* Ag. 15 τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ. 1294 ὡς ἀσφάδαστος — ὄμμα συμβάλω τόδε. ‖ *congredior.* Ch. 461 Ἄρης Ἄρει ξυμβαλεῖ (sic Pauwius pro ξυμβάλλει). 677 ἀγνὼς πρὸς ἀγνῶτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνήρ. ‖ συμβάλλομαι *confero, contribuo.* 1012 φόνου δὲ κηκὶς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικίλματος.

συμβολέω *occurro, obvius fio.* Sept. 352 ξυμβολεῖ φέρων φέροντι. De loco Suppl. 502 v. s. v. σύμβολος.

συμβολή *congressus.* Pers. 350 ἀρχὴ δὲ ναυσὶ συμβολῆς τίς ἦν; Fr. 171 ἔνθα συμβολὰς τριῶν κελεύθων Ποτνιάδων ἠμείβομεν.

σύμβολον *signum.* Ag. 8 φυλάσσω λαμπάδος τὸ σύμβολον. 315 τέκμαρ τοιοῦτον ξύμβολόν τέ σοι λέγω. ‖ *omen quod occurrit.* Ag. 144 (Ἄρτεμις) τερπνὰ ξύμβολα κράναι.

σύμβολος *portenti occursus.* Pr. 487 ἐνοδίους τε συμβόλους γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν.

σύμβολος *obvius.* Suppl. 502 καὶ συμβόλοισιν οὐ πολυστομεῖν χρεών. Per συντυγχάνουσι exp. scholiasta, qui fortasse legerat ξυμβολοῦσιν, quod recte restituit Valckenarius.

σύμβουλος *deliberationis socius, suasor.* Pers 170 σύμβουλοι λόγου τοῦδέ μοι γένεσθε. 175 εὐμενεῖς γὰρ ὄντας ἡμᾶς τῶνδε συμβούλους καλεῖς. Ch. 86 γένεσθε τῶνδε σύμβουλοι πέρι. Eum. 712 βαρεῖαν τήνδ' ὁμιλίαν χθονὸς ξύμβουλός εἰμι μηδαμῶς ἀτιμάσαι.

συμμαχέω *pugnae socius sum, adiutor adsum.* Pers. 793 τίνι τρόπῳ δὲ συμμαχεῖ;

συμμαχία *belli societas.* Ag. 213 ξυμμαχίας ἁμαρτών.

σύμμαχος *pugnae s. belli socius, adiutor.* Pr. 221 κευθμὼν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον αὐτοῖσι συμμάχοισι. Sept. 266 εὔχου τὰ κρείσσω, συμμάχους εἶναι θεούς. [586 πατρίς τε γαῖα — πῶς σοι σύμμαχος γενήσεται;] Pers. 792 αὐτὴ γὰρ ἡ γῆ ξύμμαχος κείνοις πέλει. 733 οἷαν ἄρ' ἥβην ξυμμάχων ἀπώλεσε. Ch. 2 σωτὴρ γενοῦ μοι ξύμμαχός τ' αἰτουμένῳ. 19 γενοῦ δὲ σύμμαχος θέλων ἐμοί. 497 Δίκην ἴαλλε σύμμαχον φίλοις. Eum. 291 πιστὸν δικαίως ἐς τὸ πᾶν τε σύμμαχον. 671 ὅπως — τόνδ' ἐπικτήσαιο σύμμαχον. 773 συμμάχῳ δορί. Suppl. 342 ἀλλ' ἡ Δίκη γε ξυμμάχων ὑπερστατεῖ. 396 ξύμμαχον δ' ἑλόμενος Δίκαν.

σύμμετρος *congruens.* Ch. 230 σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχὸς | σαυτῆς ἀδελφοῦ συμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ, ubi συμμετρούμενον κάρᾳ probabilis est O. Hensii *(Kritische Blaetter*

1 p. 44) coniectura. Eum. 531 ξύμμετρον δ' ἔπος λέγω. ‖ *contemporaneus.* Ch. 611 δαλὸν ἥλικα, — σύμμετρόν τε διαὶ βίου.

συμμιγής *commixtus, coniunctus, cohaerens.* Sept. 740 πόνοι δόμων νέοι παλαιοῖσι συμμιγεῖς κακοῖς.

συμμίγνυμι *commisceo.* Ag. 648 πῶς κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω; Sept. 611 ἀνοσίοισι συμμιγεὶς θρασυστόμοισιν ἀνδράσι.

συμπαραστατέω *assisto, adiutor adsto.* Pr. 218 ἑκόνθ' ἑκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν.

σύμπας *cunctus.* Fr. 281, 3 ξύμπαντά τ' εἰπών.

συμπέμπω *simul mitto, comitem mitto.* Suppl. 493 ὀπάονας δὲ φράστοράς τ' ἐγχωρίων ξύμπεμψον.

συμπενθέω *condoleo.* Ch. 199 εἶχε συμπενθεῖν ἐμοὶ ἄγαλμα τύμβου τοῦδε καὶ τιμὴν πατρός.

συμπίπτω *accido.* Eum. 336 τοῖσιν αὐτουργίαι ξυμπέσωσιν μάταιοι. Sic Turnebus pro ξύμπασ ωσιν, quod est in M in duo vocabula divisum.

συμπίτνω *collidor.* Pr. 432 βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων ξυμπίτνων (ξυμπίτνῶν duplici accentu M), στένει βυθός. ‖ *simul incido, concurro.* Ch. 299 πολλοὶ γὰρ εἰς ἓν συμπίτνουσιν ἵμεροι, ubi συμπίτνουσιν pr. M, ab alia manu antiqua in συμπίπτουσιν mutatum.

συμπλουτίζω *simul dito.* Improprie Ag. 586 per tmesin δόμοις δὲ ταῦτα καὶ Κλυταιμνήστρᾳ μέλειν εἰκὸς μάλιστα, σὺν δὲ πλουτίζειν ἐμέ, quod Triclinius exp. ἤγουν μεταδιδόναι μοι τοῦ τοιούτου, ἤτοι τῆς χαρᾶς. Alterum huius verbi exemplum est apud Pseudo-Chrysost. Serm. 89 vol. 7 p. 519, 35 καὶ τοῦ σωτῆρος τὸν τόκον ἐπλούτησε καὶ αὐτὴ συνεπλουτίσθη τῇ χάριτι.

συμπνέω *conspiro.* Ag. 186 ἐμπαίοις τύχαισι συμπνέων.

[συμπολίτης. Sept. 605 ξυμπολίταις male apogr. nonnulla pro ξὺν πολίταις.]

συμπονέω *condoleo.* Pr. 274 συμπονήσατε τῷ νῦν μογοῦντι.

συμπράσσω *in alicuius utilitatem facio.* Pr. 295 σήμαιν' ὅ τι χρή σοι συμπράσσειν. Sic Brunckius pro συμπράττειν.

συμπρεπής *conveniens.* [Sept. 13 in versu interpolatoris ὥραν ἔχονθ' ἕκαστον ᾧ 'στι συμπρεπές.] Suppl. 458 τύχαν γυναικῶν ταῦτα συμπρεπῆ πέλει. Verba corrupta. τύχαν recte in τάχ' ἂν mutavit Markscheffelius, γυναικῶν in γυναικί Hermannus. Weilius coniecit τάχ' ἂν γυναικῶν ταῦτα συμπρέποι στολῇ.

συμφέρω *confero.* Sept. 510 de conflicturis inter se ξυνοίσετον δὲ πολεμίους ἐπ' ἀσπίδων θεούς. Pers. 528 ὑμᾶς δὲ χρὴ 'πὶ τοῖσδε τοῖς πεπραγμένοις πιστοῖσι πιστὰ ξυμφέρειν βουλεύματα. ‖ *condono.* Eum. 847 ὀργὰς ξυνοίσω σοι· γεραιτέρα γὰρ εἶ. Schol. φέρουσα τὰς ὀργάς. ‖ συμφέρει *conducit, iuvat.* 520 ξυμφέρει σωφρονεῖν ὑπὸ στένει. Suppl. 752 καλῶς γ' ἂν ἡμῖν ξυμφέροι ταῦτα. ‖ συμφέρομαι *congredior.* Sept. 636 σοὶ συμφέρεσθαι. ‖ *convenio.* Suppl. 243 μόνον τόδ' Ἑλλὰς χθὼν συνοίσεται στόχῳ, quod per συμφωνήσει exp. schol.

σύμφημι *assentio.* Pr. 40 σύμφημι.

σύμφθογγος *consonans, concinens* Ag. 1187 τὴν γὰρ στέγην τήνδ' οὔποτ' ἐκλείπει χορὸς σύμφθογγος (ξύμφθογγος Triclinius), οὐκ εὔφωνος.

συμφορά *eventus.* De laeto eventu Ag. 24 τῆσδε συμφορᾶς χάριν. Ch. 1064 ἀλλ' εὐτυχοίης, καί σ' ἐποπτεύων πρόφρων θεὸς φυλάσσοι καιρίοισι συμφοραῖς. Eum. 1031 ὅπως ἂν εὔφρων ἥδ' ὁμιλία χθονὸς τὸ λοιπὸν εὐάνδροισι συμφοραῖς πρέπῃ. 897 τῷ γὰρ σέβοντι συμφορὰς ὀρθώσομεν. 1020 μετοικίαν δ' ἐμὴν εὐσεβοῦντες οὔτι μέμψεσθε συμφορὰς βίου. ‖ Frequentius de tristi eventu s. calamitate dicitur. Pr. 391 ἡ σή, Προμηθεῦ, συμφορὰ διδάσκαλος. 758 τήνδ' ἰδοῦσα συμφοράν. 974 ἦ κἀμὲ γάρ τι συμφορᾶς (sic ex apogr. pro συμφοραῖς) ἐπαιτιᾷ; Sept. 5 εἰ δ' αὖθ', ὃ μὴ γένοιτο, συμφορὰ τύχοι. Pers. 291 ὑπερβάλλει γὰρ ἥδε συμφορά. 439 λέξον τίν' αὖ φῂς τήνδε συμφορὰν στρατῷ ἐλθεῖν κακῶν. 1030 πέπλον δ' ἐπέρρηξ' ἐπὶ συμφορᾷ κακοῦ. 436 τοιάδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορὰ πάθους. 445 οἳ 'γὼ τάλαινα συμφορᾶς κακῆς. 471 τοιάνδε σοι πρὸς τῇ πάροιθε συμφορὰν στένειν πάρα. 846 μάλιστα δ' ἥδε συμφορὰ δάκνει. 1044 βαρεῖά γ' ἅδε συμφορά. Ag. 18 οἴκου τοῦδε συμφορὰν στένων. 325 τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων δίχα φθογγὰς ἀκούειν ἔστι συμφορᾶς διπλῆς. 572 καὶ πολλὰ χαίρειν συμφοραῖς (συμφορὰς Blomfieldus) καταξιῶ. Ch. 12 ποίᾳ ξυμφορᾷ προσεικάσω; 31 οἴκων ἀγελάστοις ξυμφοραῖς πεπληγμένων. 718 βουλευσόμεσθα τῆσδε συμφορᾶς πέρι. 931 στένωμεν οὖν καὶ τῶνδε συμφορὰν διπλῆν. Eum. 437 λέξας δὲ χώραν καὶ γένος καὶ ξυμφορὰς τὰς σάς. 599 ξυμφορᾷ τετυμμένος.

σύμφρων *conspirans, unanimis.* Ag. 110 Ἑλλάδος ἥβας ξύμφρονε ταγώ. Sic emendavi pro ξύμφρονα ταγάν. Ch. 802 κλύετε, σύμφρονες θεοί.

σύμφυτος *cum aliquo natus.* Ag. 107 ἀλκᾷ σύμφυτος αἰών. ‖ *cognatus.* 153 νεικέων τέκτονα σύμφυτον.

σύν vel ξύν. Grammaticorum veterum de utriusque formae usu praecepta collecta sunt in Thesauro vol. 7 p. 1165 1166, quibuscum si codicum quantumvis inter utramque fluctuans scriptura comparetur, tantum intelligere videmur, Atticos veteres ξύν (quod in inscriptionibus interdum XCYN scriptum est) potius dixisse quam σύν, postero vero tempore hanc scripturam ita in desuetudinem venisse ut iam apud Xenophontem nulla eius exempla reperiantur, nisi quod uno alteroque loco in libris deterioribus illata est ab librariis, quemadmodum in Herodoti, quem certissimum est sola usum esse forma σύν, codicibus quibusdam deterioribus saepe ξύν scriptum idemque aliis scriptoribus multis, qui sola usi sunt forma σύν, illatum est: de quo dixit L. Dindorfius in Praef. ad Xenoph. Anab. p. VIII ed. Oxon. Poetae scenici vero utraque forma usi sunt, ut versus plurimi docent quorum metrum vel σύν vel ξύν postulat, etsi rara sunt exempla quae ξύν postulent (tria apud Aeschylum, Pr. 521 ὃ ξυναμπέχεις. Sept. 839 ἅδε ξυναυλία. Ag. 144 τερπνὰ ξύμβολα), plurima, quae σύν postulent, in trium tragicorum fabulis. Quaeritur igitur utra forma centenis aliis versibus tribuenda sit quorum metrum utramque fert: in quibus tanta est codicum inconstantia nec raro inter ipsos dissensio ut collectis exemplis omnibus nihil aliud conficiatur quam librarios temere, et interdum adeo cum metri vitio, modo σύν modo ξύν scripsisse, nisi quod, ut Ellendtius observavit, in initio senarii apud Sophoclem in codice Mediceo prope constanter ξύν reperitur, et simplex quidem ξύν El. 273 956 1122 1168. Tr.

257 563. Ai. 499 833 1125. Ph. 268 920 1251 1335. OR. 55. OC. 282 334 1306, in compositis vero ξύγγνοιαν Ant. 66. ξυλλάβετον Ph. 1003. ξύμπας 1243. ξύμπαντες OC. 1646. ξύμπλουν Ant. 541. ξύμφημι El. 1257. Ai. 278. Ph. 1310. OR. 553 642. ξυνηντίαζον 804. ξύναιμον Ai. 127. Ant. 659. ξυνάπτετον El. 21. ξυναρπάσειαν Ai. 840. ξυναρπάσας OC. 819. ξύνειμι El. 264 276 161. ξύνεστι Tr. 199. ξυνών El. 1359. ξυνηγορεῖς Tr. 874. ξυνήδομαι OC. 1398. ξυνθήματα Tr. 158. ξύνοικος El. 785 818 et apud Aeschylum simplex ξύν Pers. 777. Ch. 460 1035. Eum. 457 945 1024, in compositis vero Pr. 685. Sept. 188 352 354 510. Pers. 177. Ag. 213 650 1208. Ch. 31 460 599 812 978. Eum. 509 520 531 712. Suppl. 65 467 493. Contra σύν Ag. 1221 1549. Ch. 148. Suppl. 22 975 et in compositis σύμφθογγος Ag. 1107 (ubi Triclinius ξύμφθογγος) συνεξελαύνει 1606. σύνοιδα Ch. 217 et apud Sophoclem σύν OC. 1257. OR. 146 σὺν (apogr. ξὺν) τῷ θεῷ. et in compositis σύγκαμνε El. 987, ubi apographa nonnulla ξύγκαμνε, et σύγγνωτε fr. 609 (apud Stobaeum 74, 16). In reliquis vero trimetri pedibus modo σύν modo ξύν scripserunt librarii. Quorum qui imitari nollent temeritatem alii alias excogitarunt regulas, quibus utriusque formae usus adstrictus fuerit. Ac Porsonus quidem σύν non ferendum esse iudicabat nisi ubi ab metro postularetur, Elmsleius vero (in Praef. ad Soph. Oed. R. p. XII) post breves vocales, nisi ubi producendae propter metrum essent, σύν, post longas ξύν probabat. Novissime denique Herwerdenus in Praef. ad Sophoclis Oed. R. p. VII collectis ex codice Mediceo utriusque scripturae exemplis has proposuit regulas, quarum ad normam locos non paucos Sophoclis ipse correxit et ceterorum quoque tragicorum, quos easdem regulas secutos esse verisimile sit, corrigendos esse censuit: "σύν *ponitur ante consonantem*, ξύν *ante vocalem*, *extra compositionem pariter et in compositione*, *velut* συγγνώμη, σύγγονος, συγκαθαρμόζειν, συγκαταίθειν, *sed* ξυνᾴδειν, ξυναλγεῖν, ξυνάπτειν, ξυναιρεῖν. *Exceptio* 1. *Initio versus etiam ante consonantem locus est potius formae* ξύν. *Exceptio* 2. *Euphoniae causa, et post litteram* ξ *et ubi sequens syllaba terminatur litteris* ξ, κ *aut* ξ, *etiam ante vocalem locus est formae* ξύν." Quarum regularum quum nec ratio probabilis afferri possit neque ulla apud Aristophanem ceterosque scriptores Atticos indicia reperiantur, nemo facile sibi persuadebit formam Atticam ξύν e locis plurimis tragicorum expellendam esse, ut regulis illis satisfiat. Quamobrem mihi probabilior videtur Porsoni sententia, etsi finibus paullo arctioribus circumscribenda. Nam ut tragici in quinto pede trimetri praecedente syllaba finali brevi, vel quae ei par habetur voce enclitica brevi (ut γραμμάτων τε συνθέσεις ap. Aesch. Prom. 460 et ἐνοδίους τε συμβόλους 487. Eum. 291 τε σύμμαχου) necessario σύν, non ξύν, scribere debuerunt, velut apud Aeschylum Pr. 758 ἰδοῦσα συμφοράν. Sept. [13 ᾧ 'στι συμπρεπές.] 611 ἀνοσίοισι συμμιγείς. Pers. 291 ἥδε συμφορά. 793 δὲ συμμαχεῖ. Ag. 8 τὸ σύμβολον. 585 δὲ συντόμως. 884 ὥστε σύγγονον. Fr. 171 ἔνθα συμβολάς. et apud Sophoclem OR. 135 κἀμὲ σύμμαχον. 710 τῷδε σύντομα. 810 ἀλλὰ συντόμως. 1113 τἀνδρὶ σύμμετρος (ubi in L est ξύμμετρος), ne contra legem peccarent in hac sede versus ab tragicis observatam, de qua dixi in Prolegomenis ad Poetas scenicos p. 37, ita verisimile est eosdem post caesuram πενθημιμερῆ, ubi syllaba quinta brevis esset, σύν dicere maluisse quam ξύν, quod syllabam praecedentem produceret: etsi contra hanc quoque regulam libri interdum peccant, ut apud Sophoclem OR. 84 τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν. Ph. 675 νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν. et in duarum personarum verbis OC. 46 τί δ' ἐστὶ τοῦτο; Οἱ. ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς. et apud Aeschylum duobus locis, Pers. 528 πιστοῖσι πιστὰ ξυμφέρειν βουλεύματα, et Suppl. 342 ἀλλ' ἡ δίκη γε ξυμμάχων ὑπερστατεῖ, ubi haud dubie συμφέρει et συμμάχων scribendum, ut in aliis omnibus huiusmodi locis σύν et simplex et in compositis, non ξύν, scribitur: v. Pr. 496 971. Pers. 350 445 471 846. Ag. 629 1184. Ch. 19 497 906. Eum. 415 610 694. Suppl. 342 437. Hanc autem legem si tragici observarunt, probabile est eosdem dipodias trochaicas in syllabam brevem exeuntes puras servare quam illato ξύν spondeo terminare maluisse. De euphonia vero res valde incerta est. Nam etsi non improbabile est Sophoclem Ph. 122 ἅπαξ συνῄνεσα scribere maluisse quam ἅπαξ ξυνῄνεσα, nec veteres ξυγξαίνω ξυγξενιτεύω ξυγξέω ξυγξηραίνω ξυγξυρέω ξυγξύω, si his aut aliis huiusmodi verbis usi essent, dicturi fuisse videntur, tamen non sequitur ξύν alienum ab iis esse locis habitum ubi littera asperior in syllaba proxima rediret, ut σὺν ἐξόδῳ in OC. 1288, aut duo vocabula cum hac praepositione composita se exciperent, ut ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς ap. Soph. OC. 46 in codice scriptum est, nisi hic συμφορᾶς scribendum propter rationem modo memoratam. Nec litterae ξ et ζ impedivisse videntur quominus ξύν praeferretur, ut ξύζυγος legitur apud Aeschylum Ch. 599 et aliquoties apud Euripidem, (sed σύζωματα ap. Aesch. Suppl. 462,) ξαίνειν ξυζωσάμενος ap. Arist. Lys. 536, licet eadem alibi per σ scripta sint, ut σύζωσον apud Arist. Thesm. 255, cui ξύζωσον restitui.

Haec scripsi in Lexico Sophocleo p. 457 458, nunc novis aucta additamentis proposui.

De usu praepositionum μετά et σύν egregiam dissertationem scripsit T. Mommsenus in Programmate Gymnasii Francofurtani a/M. anno 1874 edito, quo ostendit apud scriptores antiquiores σύν multo frequentius esse quam μετά. Apud Aeschylum praepositionis μετά cum genitivo constructae exempla sunt octo, σύν sexaginta septem, Sophoclem 23 et 91, Euripidem 101 et 197, contra apud Aristophanem μετά 85 et σύν 22, apud Thucydidem 400 et 37, Platonem 586, et 37, Demosthenem 346 et 12 (15), Aristotelem 300 et 8. Ab aetatis suae usu discessit Xenophon, qui μετά cum genitivo dixit locis 275, sed σύν locis 556.

σύν *cum, una cum,* praepositio quae cum dativo construitur communionem et consortium indicans una versantium et coniunctorum.

1. σύν cum dativo personae vel animalium Sept. 263 σὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον. 282 ἓξ ἐμοὶ σὺν ἑβδόμῳ. 450 'Αρτέμιδος εὐνοίαισι σύν τ' ἄλλοις θεοῖς. 604 ὤλωλεν ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστῳ γένει. 605 ξὺν πολίταις ἀνδράσιν. [675 ἐχθρὸν σὺν ἐχθρῷ στήσομαι.] 764 δέδοικα δὲ σὺν βασιλεῦσι μὴ πόλις δαμασθῇ. Pers. 128 σμῆνος ὣς ἐκλέλοιπεν μελισσᾶν σὺν ὀρχάμῳ στρατοῦ. 777 ξὺν ἀνδράσιν φίλοισιν. 780 κἀπεστράτευσα

πολλά σὺν πολλῷ στρατῷ. Ag. 619 ἥκει σὺν ὑμῖν. 913 θήσει δικαίως σὺν θεοῖς εἱμαρμένα. 916 οἴκοις δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς, ἄναξ, ἔχειν. Ch. 148 σὺν θεοῖσι καὶ Γῇ καὶ Δίκῃ νικηφόρῳ. 244 Κράτος τε καὶ Δίκη σὺν τῷ τρίτῳ πάντων μεγίστῳ Ζηνί. 561 ἥξω σὺν ἀνδρὶ τῷδε. 768 εἰ ξὺν λοχίταις εἴτε καὶ μονοστιβῆ. 1022 ὥσπερ ξὺν ἵπποις ἡνιοστροφῶ δρόμου ἐξωτέρω. Eum. 457 ξὺν ᾧ (Ἀγαμέμνονι) σὺ Τροίαν ἄπολιν Ἰλίου πόλιν ἔθηκας. 1024 ξὺν προσπόλοισιν. Suppl. 176 ξὺν φρονοῦντι δ' ἥκετε πιστῷ γέροντι. 183 ξὺν ἵπποις καμπύλοις τ' ὀχήμασιν. 745 μελαγχίμῳ σὺν στρατῷ. 954 σὺν φίλαις ὁπάοσι στείχετε 1036 Διὸς ἄγχιστα σὺν Ἥρᾳ. Fr. 40 σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

2. σύν cum dativo rei, inprimis de rebus corpus tangentibus, velut veste, armis, vel iis quae gestantur manibus, et in formulis loquendi quae, ut σὺν τάχει, σὺν τύχῃ, σὺν δίκῃ, σὺν χρόνῳ, adverbiorum significationem habent. Sept. 31 σοῦσθε σὺν παντευχίᾳ. 444 πέποιθα δ' αὐτῷ ξὺν δίκῃ τὸν πυρφόρον ἥξειν κεραυνόν. [472 πέμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τῳ.] 487 ξὺν (ξὺμ pr. M) βοῇ παρίσταται. 661 γράμματα ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα σὺν φοίτῳ φρενῶν. Pers. 202 σὺν θυηπόλῳ χερὶ βωμὸν προσέστην. 470 ἵησ' ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ. Ag. 111 πέμπει σὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτωρ θούριος ὄρνις. 165 τοιάδε Κάλχας ξὺν μεγάλοις ἀγαθοῖς ἀπέκλαγξε. 456 βαρεῖα δ' ἀστῶν φάτις σὺν κότῳ. 656 κεροτυπούμεναι βίᾳ χειμῶνι τυφῶ σὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ. 778 τὰ χρυσόπαστα δ' ἔδεθλα σὺν πίνῳ χέρων. [946 σὺν τοῖσδε male Triclinius pro καὶ τοῖσδε.] 1221 σὺν ἐντέροις τε σπλάγχνα — πρέπουσ' ἔχοντες. 1351 πρᾶγμ' ἐλέγχειν σὺν νεορρύτῳ ξίφει. 1549 τίς δ' ἐπιτύμβιος αἶνος ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ σὺν δάκρυσιν ἰάπτων — πονήσει; 1567 ἐς τόνδ' ἐνέβης σὺν (ξὺν Triclinius) ἀληθείᾳ χρησμόν. Ch. 23 ἰαλτὸς ἐκ δόμων ἔβαν χοὰν προπομπὸς ὀξύχειρι σὺν κόπῳ. 138 ἐλθεῖν δ' Ὀρέστην δεῦρο σὺν τύχῃ τινὶ κατεύχομαι. 1012 φόνου δὲ κηκὶς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται. 1035 ξὺν τῷδε θαλλῷ καὶ στέφει προσίξομαι. Eum. 610 εἰ σφε σὺν δίκῃ κατέκτανον. 945 μῆλά τ' εὐθενοῦντα γᾶ ξὺν διπλοῖσιν ἐμβρύοις τρέφοι. Suppl. 22 σὺν τοῖσδ' ἱκετῶν ἐγχειριδίοις ἐριοστέπτοισι κλάδοισιν. 33 ἑσμὸν ὑβριστὴν — ξὺν ὄχῳ ταχυήρει πέμψατε πόντονδε. 87 μελαίνᾳ ξὺν τύχᾳ. 120 131 πολλάκι δ' ἐμπίτνω ξὺν λακίδι λίνοισιν. 136 ἀχείματόν μ' ἔπεμπε σὺν πνοαῖς φίλαις. Sic Porsonus pro συμπνοαῖς, i. e. σὺμ πνοαῖς, quae vetus est orthographia, saepe servata in codicibus veteribus, ut Sept. 487 ξὺμ βοῇ M a m. pr., in ξύν mutatum ab sec. Porro Sept. 661 σὺμ φοίτῳ et συμβασι λεῦσι 764. Suppl. 158 ἱξόμεσθα σὺν κλάδοις. 187 ὠμῇ ξὺν ὀργῇ. 610 κάρρυσιάστους ξύν τ' ἀσυλίᾳ βροτῶν. 614 ἄτιμον εἶναι ξὺν φυγῇ δημηλάτῳ. 845 δεσποσίῳ ξὺν ὕβρει. 975 ξύν τ' εὐκλείᾳ καὶ ἀμηνίτῳ βάξει — τάσσεσθε. 1072 ξὺν εὐχαῖς ἐμαῖς λυτηρίοις. Ag. 1378 ἦλθε, σὺν χρόνῳ γε μήν. Eum. 565 βιαίως ξὺν χρόνῳ καθήσειν.

3. σύν dativo instrumentali additum ubi omitti poterat, sed additum iuvandi significationem habet. Sept. 876 πατρῴους δόμους ἑλόντες μέλεοι σὺν ἀλκᾷ. 885 τί δή (sic Lachmannus pro ἤδη) διήλλαχθε σὺν σιδάρῳ; Pers. 755 πλοῦτον ἐκτήσω σὺν αἰχμῇ. 775 τὸν δὲ σὺν δόλῳ Ἀρταφρένης ἔκτεινεν. Ch. 782 γένοιτο δ' ὡς ἄριστα σὺν θεῶν δόσει.

4. De dativo αὐτοῖς, intellecto σύν, *cum ipsis* significante supra diximus p. 52 a.

5. σύν in tmesi. Ag. 581 σὺν δὲ πλουτίζειν ἐμέ. Ch. 460 ξὺν δὲ γενοῦ πρὸς ἐχθρούς.

συνάγω *conduco*, i. e. *consocio*. Sept. 508 de pugnantibus inter se Ἑρμῆς δ' εὐλόγως συνήγαγεν, i. e. *Mercurius alterum cum altero* (Hippomedontem cum Hyperbio) *apte et convenienter composuit*, ut explicuit Schuetzius. 756 de connubio Oedipi et Iocastae παράνοια συνᾶγε νυμφίους φρενώλεις, ubi συνᾶγε Blomfieldus, σύναγε pr. M, superscripto a m. recentiore άγ, quo συνάγαγε significatur.

συναινέω *comprobo*, *assentior*. Ag. 484 γυναικὸς αἰχμᾷ πρέπει πρὸ τοῦ φανέντος χάριν ξυναινέσαι. 1208 ξυναινέσασα Λοξίαν ἐψευσάμην.

συναίρομαι *simul suscipio*, *iungo*. Pr. 650 συναίρεσθαι Κύπριν θέλει. quod schol. vetus exp. συνουσιάσαι, Byzantinus per συμβοηθῆσαι, ὑπουργῆσαι εἰς μίξιν καὶ συνελθεῖν.

συναίτιος *culpae particeps*. Ag. 1116 ἡ ξυναιτία φόνου. Exempla formae femininae in Thes. vol. 7 p. 1192 sunt allata ex Platone, apud quem aliquoties ξυναίτιος et ξυναιτία in eadem repeRiuntur periodo.

συναλγέω *condoleo*. Pr. 288 ταῖς σαῖς δὲ τύχαις, ἴσθι, συναλγῶ.

συναλλάσσω *consocio*, *coniungo*. Sept. 597 φεῦ τοῦ ξυναλλάσσοντος ὄρνιθος βροτοῖς δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστέροις.

συναμπέχω *occultum teneo*. Pr 521 ἦ πού τι σεμνόν ἐστιν ὃ ξυναμπέχεις. Schol. ἐν σαυτῷ κρύπτεις.

συνανύτω *simul efficio, simul ad finem pervenio*. Ag. 1123 σταγών, ἅτε καιρία (sic correxi pro καὶ δορία) πτώσιμος ξυνανύτει (ξυνανυτεῖ M) βίου δύντος αὐγαῖς. ubi schol. συμπληροῦται τοῦ βίου δύντος ταῖς αὐγαῖς σου, τοῦ (τοῦ addidit Hermannus) μηκέτι ὁρῶντος ταῖς αὐγαῖς σου.

συνάπτω *consecro*. Pers. 336 ὥστ' ἀξιῶσαι Περσικῷ στρατεύματι μάχην ξυνάψαι. Frequens apud tragicos aliosque locutio, quorum exempla v. in Thes. vol. 7 p. 1235. ‖ *compono*. Ag. 1609 πᾶσαν συνάψας μηχανὴν δυσβουλίας. ‖ *contingo*, *confinis sum*. Pers. 886 Τήνῳ τε συνάπτουσ' Ἄνδρος ἀγχιγείτων. Alia exempla multa v. in Thes. vol. 7 p. 1236. ‖ Forma media συνάπτομαι *manum simul admoveo*, *opitulor*, *adiuvo*. Pers. 742 χὠ θεὸς συνάπτεται 724 γνώμης δέ πού τις δαιμόνων ξυνήψατο.

συναρμόζω *concinno*, *coniungo*, *aptum reddo*. Eum. 495 πάντας ἤδη τόδ' ἔργον εὐχερείᾳ συναρμόσει βροτούς.

συναρπάζω *corripio*. Pers 195 καὶ χεροῖν ἔντη δίφρου διασπαράσσει καὶ ξυναρπάζει βίᾳ.

συνασχάλλω *condoleo*, *simul moereo*. Pr. 161 τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς τεοῖσι; 243 σοῖσιν οὐ ξυνασχαλᾷ μόχθοις. Formae epicae ἀσχαλάω unum est apud tragicos exemplum Eur. Iph. A. 920, ubi in fine trimetri τοῖς κακοῖσί τ' ἀσχαλᾶν, si hi versus scripti sunt ab Euripide. Recte igitur Promethei versibus 161 243 ξυνασχαλεῖ restituisse videtur L. Dindorfius in Thes. vol. 1, 2 p. 2320 et ib. v. 754 cum Herwerdeno ἀσχαλεῖ pro ἀσχαλᾷ. 303 ἢ θεωρήσων τύχας ἐμὰς ἀφῖξαι καὶ συνασχαλῶν κακοῖς, quod non praesentis, sed futuri participium esse praecedens θεωρήσων docet.

συναυλία *consonantia*. Proprie de tibiarum concentu dicitur. Hesychius ξυναυλίαν: πᾶν πρᾶ-

γμα δισσόν, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὔλησιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, ξυναυλία λέγεται. Improprie de conflictu duorum fratrum in μονομαχίᾳ dictum est Sept. 839 ἡ δύσορνις ἅδε ξυναυλία δορός. Schol. δυσοιώνιστος γέγονεν αὐτοῖς ἡ συμφορὰ τῆς μάχης, ἐπὶ κακῷ συνῆλθον εἰς μάχην.

συνδαίτωρ *conviva*. Eum. 351 οὐδέ τις ἐστὶ συνδαίτωρ μετάκοινος.

συνδικέω *causam alterius defendo*, *patrocinor*. Eum. 579 καὶ μαρτυρήσων ἦλθον — καὶ ξυνδικήσων αὐτός.

σύνδικος *causae patronus*. Eum. 761 μητρὸς τάσδε συνδίκους ὁρῶν. Suppl. 726 ἐγὼ δ' ἀρωγοὺς ξυνδίκους θ' ἥξω λαβών.

συνδίκως *communiter*, *una cum*. Ag. 1601 λάκτισμα δείπνου ξυνδίκως τιθεὶς ἀρᾷ. Similiter σύνδικος *communis* est ap. Pindarum: v. Thes. vol. 7 p. 1276.

συνδρόμως *eadem via*, *congruenter*. Ag. 1184 καὶ μαρτυρεῖτε συνδρόμως ἴχνος κακῶν ῥινηλατούσῃ. Huius adverbii alterum exemplum est ap. Ps.-Aristot. H. A. 10, 5 τὰ πρὸς ἀλλήλους μὴ συνδρόμως ἔχειν.

συνεδρία *consociatio*. Pr. 492 de avibus πρὸς ἀλλήλους τίνες ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεδρίαι. Per ὁμόνοιαι exp. schol.

συνειδέναι. V. σύνοιδα.

σύνειμι *adsum*, *adiuvo*. Sept. 671 ἦ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος Δίκη ξυνοῦσα φωτὶ παντόλμῳ φρένας. ‖ *una sum*, *consuesco*. Pers. 177 πολλοῖς μὲν ἀεὶ νυκτέροις ὀνείρασιν ξύνειμι, i. e. somnio, ut λιμῷ, νόσῳ, κακοῖς συνεῖναι et alia huiusmodi dicuntur, de quibus v. Thes. vol. 7 p. 1294.

συνεισβαίνω *una cum aliquo ingredior*. Sept. 601 ξυνεισβάς (scripsi ξυνεσβὰς) πλοῖον εὐσεβὴς ἀνὴρ ναύταισι θερμοῖς.

συνεμβολή *communis ictus*. Pers. 396 κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ ἔπαισαν ἅλμην. ‖ *communis iactus*. Ag. 984 πρυμνησίων ξυνεμβολαῖς. Sic Guil. Schneiderus pro ξυνεμβόλοις. ξὺν ἐμβολαῖς Hermannus.

συνέμπορος *itineris socius*. Ch. 208 αὐτοῦ τ' ἐκείνου καὶ ξυνεμπόρου τινός. 713 ὀπισθόπους δὲ τούσδε καὶ ξυνεμπόρους. Suppl. 939 αὐτὸς χοἰ ξυνέμποροι σέθεν. Improprie Ch. 733 λύπη δ' ἄμισθός ἐστί σοι ξυνέμπορος.

συνεξελαύνω *simul expello*. Ag. 1606 τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δέκ' ἀθλίῳ πατρὶ συνεξελαύνει.

συνεπαινέω *collaudo*, *comprobo*. Sept. 1073 ὥσπερ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεῖ.

συνέπομαι *sequor*, *comitor*. Ag. 955 ἐμοὶ ξυνέσπετο.

συνέστιος *eiusdem loci habitator*, *contubernalis*. Sept. 773 θεοὶ καὶ ξυνέστιοι πόλεως. ‖ *arae domesticae tutor*. Ag. 703 ξυνεστίου Διός.

συνεύδω *condormio*. Ag. 894 ἐξηγειρόμην — ἀμφί σοι πάθη ὁρῶσα πλείω τοῦ ξυνεύδοντος χρόνου.

σύνευνος *lecti socius* s. *socia*, *coniux*. Pr. 886 μίαν δὲ παίδων ἵμερος θέλξει τὸ μὴ κτεῖναι σύνευνον. Ag. 1116 ἀλλ' ἄρκυς ἡ ξύνευνος, ἡ ξυναιτία φόνου. 1442 καὶ κοινόλεκτρος τοῦδε, θεσφατηλόγος πιστὴ ξύνευνος.

συνέχομαι *cohibeor*, *teneor*. Pr. 656 τοιοῖσδε πάσας εὐφρόνας ὀνείρασιν ξυνειχόμην.

συνήγορος *patronus*. Ag. 831 καί φημι ταὐτὰ καὶ συνήγορόν μ' ἔχεις.

συνῆλιξ *coaetaneus*, *aequalis*. Pers. 784 ἐμοὶ ξυνήλικες.

συνθάλπω *confoveo*, *permulceo*. Pr. 685 μηδέ μ' οἰκτίσας ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν.

συνθάπτω *consepelio*, *communi opera sepelio*. Sept. 1027 ἤν μή τις ἄλλος τόνδε συνθάπτειν θέλῃ.

σύνθεσις *compositio*. Pr. 460 γραμμάτων τε συνθέσεις.

σύνθετος *compositus*, *fictus*. Pr. 686 νόσημα γὰρ αἴσχιστον εἶναί φημι συνθέτους λόγους.

συνθήκη *res de qua inter plures convenit*, *pactum*. Ch. 555 αἰνῶ δὲ κρύπτειν τάσδε συνθήκας ἐμάς.

συνθνήσκω *commorior*. Ag. 819 συνθνήσκουσα δὲ σποδὸς προπέμπει πίονας πλούτου πνοάς. 1139 οὐδέν ποτ' εἰ μὴ ξυνθανουμένην. Ch. 979 ξυνώμοσαν μὲν θάνατον ἀθλίῳ πατρὶ καὶ ξυνθανεῖσθαι.

συνίημι *intelligo*. Pers. 361 οὐ ξυνεὶς δόλον Ἕλληνος ἀνδρός. Ag. 1112 οὔπω ξυνῆκα. 1243 τὴν μὲν Θυέστου δαῖτα παιδείων κρεῶν ξυνῆκα. 1253 τοῦ γὰρ τελοῦντος οὐ ξυνῆκα μηχανήν. Ch. 887 οἲ 'γώ, ξυνῆκα τοὔπος ἐξ αἰνιγμάτων. Suppl. 487 ξυνῆκας.

συνίσταμαι *ad pugnam congredior*, *ex adverso consisto*. Sept. 435 τίς ξυστήσεται; 509 ἐχθρὸς γὰρ ἀνὴρ ἀνδρὶ τῷ ξυστήσεται. 672 ξυστήσομαι αὐτός.

συνίστωρ *conscius*. Ag. 1090 μισόθεον μὲν οὖν (στέγην), πολλὰ συνίστορα αὐτοφόνα κακά. ubi accusativum regit, ut alia adiectiva verbalia, velut φύξιμος ap. Soph. Ant. 799 καί σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδείς —.

[συνναίω *cohabito*, *simul habito*. Legitur in versu interpolatoris Byzantini servato in apographis post Sept. 194 τοιαῦτα δ' ἂν γυναιξὶ συνναίων ἔχοις, quum versus Aeschyli excidisset, cuius sensum fuisse conieci τοιγὰρ προφωνῶ πᾶσιν ἡσύχως ἔχειν.]

σύννοια *cogitatio eius qui aliquid secum reputat*. De sollicitudine Pr. 434 συννοίᾳ δὲ δάπτομαι κέαρ. Quo sensu in Definit. Platon. p. 415 σύννοια explicatur per διάνοια μετὰ λύπης ἄνευ λόγου.

σύννομος *consociatus*. Ch. 598 παντόλμους ἔρωτας ἄταισι συννόμους βροτῶν. ‖ *socius*. Sept. 354 καὶ κενὸς κενὸν καλεῖ, ξύννομον θέλων ἔχειν. ‖ *socia*. Pers. 704 τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραιὰ ξύννομε.

σύνοιδα *mihi* (vel *alii*) *conscius sum*. Ch. 216 ΗΛ. καὶ τίνα σύνοισθά μοι καλουμένη βροτῶν; ΟΡ. σύνοιδ' Ὀρέστην πολλά σ' ἐκπαγλουμένην.

συνοικέω *cohabito*, *communem domum habito*. Ch. 909 πατροκτονοῦσα γὰρ ξυνοικήσεις ἐμοί;

συνοικήτωρ *contubernalis*. Eum. 833 ὡς σεμνότιμος καὶ ξυνοικήτωρ ἐμοί;

συνοικία *contubernium*, *communis habitatio*. Eum. 916 δέξομαι Παλλάδος ξυνοικίαν. Suppl. 287 δρακονθόμιλον δυσμενῆ ξυνοικίαν.

σύνοικος *contubernalis*, *eiusdem domus particeps*. Sept. 188 μήτ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ ξύνοικος εἴην τῷ γυναικείῳ γένει. [Ch. 1005 τοιάδ' ἐμοὶ ξύνοικος ἐν δόμοισι μὴ γένοιτο.] Suppl. 415 τὸν πανώλεθρον θεὸν βαρὺν ξύνοικον θησόμεσθ' ἀλάστορα. Ag. 1642 ὁ δυσφιλεῖ σκότῳ (sic Scaliger pro δυσφιλὴς κότῳ) λιμὸς ξύνοικος.

συνομαίμων *consanguineus*. Pr. 409 τὰν σὰν ξυνομαιμόνων τε τιμάν.

σ υ ν ό μ ν υ μ ι *coniuro.* Ag. 650 ξυνώμοσαν γὰρ ὄντες ἔχθιστοι τὸ πρὶν πῦρ καὶ θάλασσα. Ch. 978 ξυνώμοσαν μὲν θάνατον ἀθλίῳ πατρί.

σ ύ ν ο ρ θ ρ ο ς *matutino tempori aequalis.* Ag. 253 τορὸν γὰρ ἥξει (τὸ μέλλον) σύνορθρον αὐγαῖς, ubi συνορθὸν αὐταῖς est in M, quorum prius Wellauerus, alterum Hermannus emendarunt. Sensus est *orietur cum luce solis eventus.* In apogr. Flor. est σύναρθρον αὔταῖς, quod Triclinius explicuit συνηρμοσμένον βοαῖς καὶ θρήνοις.

σ υ ν ό ρ ν υ μ α ι *simul proficiscor.* Ag. 429 ἀφ' Ἑλλάδος αἴας συνορμένοις πένθεια τλησικάρδιος δόμων ἑκάστου πρέπει. ὄρμενος est participii aoristi forma epica (Il. 11, 572), qua tragici interdum metri causa usi sunt pro ὀρόμενος. V. ὄρνυμαι.

σ ύ ν ο υ ρ ο ς (Ionice pro σύνορος) *conterminus, affinis.* Ag. 495 κάσις πηλοῦ ξύνουρος διψία κόνις.

σ υ ν ο υ σ ί α *congressus.* Eum. 285 ὅσοις προσῆλθον ἀβλαβεῖ ξυνουσίᾳ.

σ υ ν τ α ρ ά σ σ ω *conturbo, confundo.* Pr. 1088 ξυντετάρακται δ' αἰθὴρ πόντῳ.

σ υ ν τ έ λ ε ι α *coetus.* De coetu deorum Sept. 251 ὦ ξυντέλεια, μὴ προδῷς πυργώματα, ut θεῶν πανάγυρις dictum est v. 220. Scholiasta, τὸ κοινὸν ἄθροισμα τῶν θεῶν, μεταφορικῶς. κυρίως γὰρ ἡ τῶν στρατιωτῶν ἄθροισις· τέλος γὰρ τὸ τάγμα. Ὅμηρος "ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος." Recte interpretari videtur scholiasta, etsi singularis hic usus vocabuli est. Frustra Meinekius Philol. vol. 20 p. 56. ὦ Ζεῦ τέλειε, quum Iuppiter paullo post invocetur v. 255.

σ υ ν τ ε λ ή ς *contribuens, simul tributum pendens.* Pollux 8, 156 συντελὴς ὁ σὺν ἄλλῳ λειτουργῶν, συντελῶν, συνεισφέρων, συνερανίζων. et Harpocratio συντελεῖς: οἱ συνδαπανῶντες καὶ συνεισφέροντες. Sensu latiore Ag. 532 Πάρις (i. e. οὔτε Πάρις) γὰρ οὔτε συντελὴς πόλις ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον, quod Triclinius explicat ἡ συντελέσασα καὶ συμπράξασα αὐτῷ, i. e. coniuncta vel imperio eius parens.

σ υ ν τ έ μ ν ω *praecido, decurto.* Eum. 227 τιμὰς σὺ μὴ σύντεμνε τὰς ἐμὰς λόγῳ. ‖ *termino.* Suppl. 258 ὁρίζομαι δὲ τήν τε Περραιβῶν χθόνα — ὄρη τε Δωδωναῖα· συντέμνει δ' ὅρος ὑγρᾶς θαλάσσης, ubi Abreschius comparavit Virgil. Aen. 1, 287 *terminare imperium Oceano* et Plat. Menex. p. 405 c. τὴν ἀρχὴν ὡρίσατο μέχρι Σκυθῶν. Schol. ὁ δὲ ὅρος ὁ ἡμέτερος τἀπὶ Δωδώνην ἔχει ἕως τῆς θαλάσσης.

σ υ ν τ ε τ ρ α ί ν ω *perforo.* Ch. 451 τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσὶν γράφου, δι' ὤτων δὲ συν | τέτραινε μῦθον ἡσύχῳ φρενῶν βάσει. Scholiasta, qui per διατόρει, διακόμιζε explicat simplex legisse videtur τέτραινε: unde δὲ σῶν Blomfieldus, δ' ἔσω Bambergerus, τέ σοι Hermannus coniecerunt. Sensus est *fac ut per aures in intimum recessum penetret.* Soph. fr. 737 δι' ὠτὸς ἔρχεται τρυπωμένου comparavit Wordsworthus.

σ υ ν τ ί θ η μ ι *compono.* Nove dictum *addendi* significatione accipitur Suppl. 65 de cantu lusciniae ἀηδὼν — πενθεῖ νέον οἶκτον ἠθέων, ξυντίθησι δὲ παιδὸς μόρον, ὡς αὐτοφόνως ὤλετο πρὸς χειρὸς ἔθεν. Id vero aptius ἐντίθησι dici potuisse animadvertit Hermannus. Componendi significatio servari potest, si παιδὸς μόρον pro θρῆνον περὶ παιδὸς μόρου dictum accipitur, ut συνθεῖναι ποίημα et λόγον dicitur, quod anno tavit Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 63 et exempla docent in Thes. collecta vol. 7 p. 147, 4.

σ ύ ν τ ο μ ο ς *concisus, brevis.* Pers. 698 μή τι μακιστῆρα μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων.

σ υ ν τ ό μ ω ς *concise, breviter.* Ag. 629 μακρὸν δὲ πῆμα συντόμως ἐφημίσω. Eum. 415 πεύσει τὰ πάντα συντόμως. 585 λέξομεν δὲ συντόμως.

σ υ ν τ ρ έ χ ω *congruo.* Fr. 299 εἰ μὴ τέρμα συντρέχοι βίου.

[σ υ ν τ υ γ χ ά ν ω *contingo.* Sept. 274 in versibus interpolatoris εὖ ξυντυχόντων καὶ πόλεως σεσωσμένης.]

σ υ ν ω μ ό τ η ς *coniuratus.* Eum. 127 ὕπνος πόνος τε κύριοι συνωμόται.

[σ υ ν ώ ν υ μ ο ς Suppl. 193 pro εὐώνυμος, quod v.]

σ υ ν ω ρ ί ς *biga.* Per συζυγία et δυάς exp. Hesychius et Suidas. Non raro improprie dicitur par vel hominum vel rerum coniunctum. Sic Ag. 643 δίλογχον ἄτην, φοινίαν ξυνωρίδα, quod per φονικὴν δυάδα exp. Triclinius. Fr. 311 a. ἴδεσθε δ' αὖτε — τὸ μηχάνημα, δεσμὸν ἀθλίῳ πατρί· ὅπου γὰρ ἰσχὺς συζυγοῦσι καὶ δίκη, ποία ξυνωρὶς τῆσδε καρτερωτέρα; Ch. 982 πέδας τε χειροῖν καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα.

σ ύ ρ δ η ν *tractim, magnis agminibus.* Pers. 54 Βαβυλὼν δ' ἡ πολύχρυσος πάμμικτον ὄχλον πέμπει σύρδην. ubi Hermannus "σύρδην de magnis copiis dictum, quae longis tractibus quasi inundant vias: qua metaphora Aeschylus v. 89 seqq. utitur, μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν dicens et ἄμαχον κῦμα θαλάσσης." Aliter dictum est in Rheso 56 πρὶν τὸν Ἀργείων στρατὸν | σύρδην ἅπαντα τῷδ' ἀναλῶσαι δορί. Tertium huius vocabuli exemplum affertur ex Niceta Chon. Ann. 7 p. 119 c. ἀνέμου πνεύσαντος καὶ θῖνα βαθεῖαν ἐκ τῆς ἐκεῖσε ψαμμώδους μετεωρίσαντος γῆς σύρδην ἐμπίπτουσαν. φύρδην φερόμενοι ἄνεμοι dixit Alciphro 1, 23, ubi cod. Flor. σύρδην.

Σ υ ρ ί α *Syria.* Suppl. 6 χθόνα σύγχορτον Συρίᾳ.

σ ῦ ρ ι γ ξ *modiolus rotae.* Sept. 205 σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι. Suppl. 181 σύριγγες οὐ σιγῶσιν ἀξονήλατοι.

σ υ ρ ί ζ ω *sibilo.* Pr. 355 σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον. Sept. 463 φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον τρόπον.

Σ ύ ρ ι ο ς *Syrius.* Pers. 83 Σύριόν θ' ἅρμα διώκων, ubi schol. ἀντὶ τοῦ Ἀσσύριον· οἱ γὰρ Πέρσαι τὸ πρότερον Ἀσσύριοι ἐκαλοῦντο. Ag. 1312 οὐ Σύριον ἀγλάϊσμα δώμασιν λέγεις.

Σ ύ ρ ο ι *Syri.* Fr. 264 Κίλιξ δὲ χώρα καὶ Σύρων ἐπιστροφαί. Sic Bergkius pro Σηρῶν, quod legitur apud Eustath. p. 1484, 50.

σ υ σ π ε ύ δ ω *adiuvo.* Fr. 291 φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός.

σ υ σ τ ρ έ φ ω *contorqueo.* Fr. 195 ἵν' εὐλαβοῦ βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ δυσχειμέρῳ πέμφιγι συστρέψας ἄφνω.

[σ φ α γ ε ῖ ο ν. Ag. 1092 ἀνδρὸς σφαγεῖον (σφάγιον corr. M) vitiose pro ἀνδροσφαγεῖον, quod v.]

σ φ α γ ή *mactatio, caedes.* Ag. 1057 ἕστηκεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρός, ubi suspectum est πυρός, quod in πάρος mutavit Musgravius, cum praecedentibus construendum genitivis ἑστίας μεσομφάλου. 1096 σφαγὰς ὀπτάς τε σάρκας. Eum. 187 ὀφθαλμωρύχοι δίκαι σφαγαί τε. 450 ἕς τ' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίου σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθήλου βοτοῦ. Ag. 1389 κἀκφυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγήν, i. e. caede effusum sanguinem ebulliens. Ib. 1599 de evomente coenam Thy-

esteam ἀμπίπτει δ' ἀπὸ σφαγῆς ἐμῶν. ‖ *iugulum* (numero vel singulari vel plurali: v. Thes. vol. 7 p. 1565). Pr. 863 δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος.

σφάγιον *sacrificium*. Sept. 230 ἀνδρῶν τάδ' ἐστὶ σφάγια καὶ χρηστήρια θεοῖσιν ἔρδειν. 379 οὐ γὰρ σφάγια γίγνεται καλά. Eum. 1006 σφαγίων τῶνδ' ὑπὸ σεμνῶν κατὰ γῆς σύμεναι.

σφαδάζω *pedes agito* s. *iacto*. Dicitur de eo qui stare nesciens pedibus terram quatit s. pulsat diciturque plerumque de equis: v. Thes. vol. 7 p. 1567. Pers. 194 ἅρμασιν δ' ὕπο ζεύγνυσιν αὐτὼ καὶ λέπαδν' ἐπ' αὐχένων τίθησι· χἠ μὲν τῇδ' ἐπυργοῦτο στολῇ ἐν ἡνίαισί τ' εἶχεν εὔαρκτον στόμα, ἡ δ' ἐσφάδαζε. Per ἐσκάριζεν exp. schol. De secunda huius verbi natura longa et scriptura σφαδᾴζω (ut τερᾴζω et ματᾴζω) v. Etym. M. p. 535, 29. 737, 30. Dracon. p. 21, 24. 59, 2. 83, 18. qui sua duxerunt ex Herodiano περὶ μον. λέξ. p. 23, 27.

σφάζω *iugulo, macto, occido*. Ag. 1433 Ἄτην Ἐρινύν θ', αἷσι τόνδ' ἔσφαξ' ἐγώ. Ch. 904 πρὸς αὐτὸν τόνδε (Aegisthum) σὲ (Clytaemnestram) σφάξαι θέλω. Eum. 305 de Oreste .πρὸς βωμῷ σφαγείς.

σφάκελος *ardor*. Dicitur de dolore acuto. Per ἄμετρος ὀδύνη exp Hesychius: v. Thes. vol. 7 p. 1582 seq. De mentis emotione Pr. 877 ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλπουσι, ubi per σπασμὸς τοῦ ἐγκεφάλου exp schol. De furioso ventorum impetu 1045 αἰθὴρ δ' ἐρεθιζέσθω βροντῇ σφακέλῳ τ' ἀγρίων ἀνέμων, ubi per σπασμῷ, συντόνῳ κινήσει exp. schol.

σφαλερός *labens*. Eum. 370 καταφέρω ποδὸς ἀκμάν· σφαλερὰ γὰρ τανυδρόμοις κῶλα.

σφάλλομαι *fallor*. Eum. 717 ἦ καὶ πατήρ τι σφάλλεται βουλευμάτων; Fr. 258 σφαλεὶς γὰρ οὐδεὶς εὖ βεβουλεῦσθαι δοκεῖ.

σφάς *eos*, i. q. αὐτούς, accusativus pluralis pronominis tertiae personae, quem supra memoravi p. 161 b, semel legitur apud Aeschylum Pr. 443 ὥς σφας νηπίους ὄντας τὸ πρὶν ἔννους ἔθηκα, ubi recte ἐγκλιτικῶς scriptum in M (ὥ σφας), apud alios non raro σφάς vel σφᾶς. Apollonius de pronomine p. 387 (127) duas ponit formas, alteram σφας, cuius Ἰακὴ διαίρεσις sit σφέας, alteram σφας encliticum, correpto α. Quam regulam si sequimur, apud Sophoclem Ant. 128, ubi in dipodia anapaestica σφας longum est, non cum codice Laurentiano καί σφας ἐσιδὼν scribendum erit, sed καὶ σφᾶς, probandum vero encliticum σφάς in locis reliquis, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 229. ‖ De accusativo singulari σφε et de dativo plurali σφίσιν et σφιν supra dictum est p. 161.

σφενδόνη *funda*. Ag. 1010 σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου.

σφετερίζομαι *mihi vindico*. Suppl. 39 σφετεριξάμενον πατραδέλφειαν τήνδε.

σφέτερος *suus*. Pers. 900 ἐκράτυνε σφετέραις φρεσίν. Ag. 760 τὸ δυσσεβὲς γὰρ ἔργον μετὰ μὲν πλείονα τίκτει, σφετέρᾳ δ' εἰκότα γέννᾳ.

σφήν *cuneus*. Pr. 64 ἀδαμαντίνου νῦν σφηνὸς αὐθάδη γνάθον στέρνων διαμπὰξ πασσάλευε.

σφίγγω *constringo*. Pr. 58 ἄρασσε μᾶλλον, σφίγγε, μηδαμῇ χάλα.

Σφίγξ *Sphinx*, nomen vatis oracula edentis, de qua v. quae collecta sunt in Thes. vol. 7 p. 1615. Sept. 541 Σφίγγ' ὠμόσιτον προσμεμηχανημένην γόμφοις ἐνώμα. Fr. 234 Σφίγγα δυσαμεριᾶν πρύτανιν κύνα πέμπει. ‖ Σφίγξ inscripta fuit Aeschyli fabula satyrica (fr. 233—235).

σφόγγος *spongia*. Ag 1329 βολαῖς ὑγρώσσων σφόγγος ὤλεσεν γραφήν. Sic Bothius pro σπόγγος.

σφοδρύνομαι *ferocio*. Pr. 1011 ἀτὰρ σφοδρύνει (σφοδρύνῃ M) γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι

σφρᾱγίζω *obsigno*. Eum. 828 ἐν ᾧ κεραυνός ἐστιν ἐσφραγισμένος.

σφυδάω *validus*, *robustus*, *durus sum*. Pr. 380 ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ | καὶ μὴ σφυδῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ. Sic M: in apographis σφριγῶντα, nisi quod in uno est σφυγῶντα, in alio σφιγῶντα. Hesychius σφυδῶν: ἰσχυρός, εὔρωστος, σκληρός, et διασφυδῶσαι: αὐξῆσαι, ἀπὸ τοῦ σφύζειν, ab σφυδόω. cuius formae exemplum est ἐσφυδωμένοι apud Timoclem ap. Athen. 6 p. 246 f., significans *repleti, turgidi, cibis largiter voratis distenti,* ut vertit Schweigh

σφῦρα *malleus*. Pr. 297 σφύρας δέχεσθαι.

σφῡρήλατος *malleo ductus* s. *fabricatus*. Sept. 816 σφυρηλάτῳ Σκύθῃ σιδήρῳ. Pers. 747 πέδαις σφυρηλάτοις περιβαλών. Frequens vocabuli usus, cuius exempla v. in Thes. vol. 7 p. 1638, ubi addi potest Dio Chrys. vol. 2 p. 194 χρυσοῦς σφυρήλατος ἱστώμενος.

σφῷν. V. s. v. σύ.

σχεδία *ratis*. Pers. 69 λινοδέσμῳ σχεδίᾳ πορθμὸν ἀμείψας, ubi pontem significat ex ratibus opere tumultuario factum: qui frequens apud Herodotum aliosque vocabuli usus est, cuius exempla v. in Thes. vol 7 p. 1646. Hesychius σχεδία: μικρὰ ναῦς, ἢ ξύλα ἃ συνδέουσι καὶ οὕτω πλέουσιν. σχεδίη: σχεδία — ἡ εἰκαίως πεποιημένη ναῦς, διάβασις, γέφυρα. ζεῦγμα.

σχέδιος *ad cominus pugnandum aptus*. Ch. 182 παλίντον' ἐν ἔργῳ βέλη 'πιπάλλων Ἄρης σχέδιά τ' αὐτόκωπα νωμῶν βέλη, ubi alterum βέλη, quod ex praecedente versu repetivit librarius, recte Pauwius in ξίφη mutavit, quod legit scholiasta, αὐτόκωπα: τὰ ἀφ' ἑαυτῶν ἔχοντα τὴν λαβὴν ξίφη· σχέδια δὲ ἐκ τοῦ σχεδὸν φονεύοντα καὶ οὐ πόρρωθεν ὥσπερ τὰ βέλη. Hesychius σχέδιον: τὸ δόρυ ὃ μὴ ἀκοντίζεται. Eodem spectant verba καὶ τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι οὕτω λέγεται, loco alieno illata s. v. σχεδίη.

σχέθω i. q. ἔχω *habeo*. Forma praesentis a grammaticis (velut Arcadio p. 155, 17. 156, 14) ficta: Homerus aliique poetae solo usi sunt aoristo ἔσχεθον σχέθοιμι σχέθω σχεθεῖν σχεθών, ut in exemplis in Thes. collectis vol. 7 p. 1651. Infinitivus et participium in codicibus prope constanter falso accentu σχέθειν et σχέθων scribuntur. Aeschyli exempla sunt Eum. 857 ὅσην παρ' ἄλλων οὔποτ' ἂν σχέθοις βροτῶν. Ch. 832 Περσέως τ' ἐν φρεσὶν καρδίαν σχεθών. Pr. 16 πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδέ μοι τόλμαν σχεθεῖν. Tenendi significatione Sept. 75 ἐλευθέραν δὲ γῆν τε καὶ Κάδμου πόλιν ζυγοῖσι δουλίοισι μήποτε σχεθεῖν. 429 οὐδὲ τὴν Διός Ἔριν πέδοι σκήψασαν ἐκποδὼν σχεθεῖν (φησι). Eadem compositorum ratio ἐπισχεθεῖν (Sept. 453 κεραυνοῦ δέ νιν βέλος ἐπισχέθοι, quem locum memorare debebam s. v. ἐπέχω) et κατασχεθεῖν (κατασχεθὼν Suppl. 1067.)

σχελίς. σχελίδες *latera*. Schol. Arist. Eq. 361 σχελίδας: βοὸς πλευρά, ἢ ἁπλῶς τὰ πλευρικὰ τῶν βοῶν, ὡς Αἰσχύλος (fr. 342).

σχέσις *ratio habendi s. gerendi aliquid*. Sept.

507 οὔτ' εἶδος οὔτε θυμὸν οὔθ' ὅπλων σχέσιν μωμητός.

σχέτλιος *miser*. Pr. 644 διαφθορὰν μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλίᾳ προσέπτατο.

σχῆμα *figura*, *habitus*. Sept. 488 Ἱππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος, ubi λῆμα Heimsoethius. τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμα coniuncta apud Arist. Ran. 161.

σχηματίζω *figuro*, *effingo*. Sept. 465 ἐσχημάτισται δ' ἀσπὶς οὐ σμικρὸν τρόπον, quod in gl. rec. in M explicatur per ἔχει σχῆμα. εἰσημάτισται pr. M: unde σεσημάτισται Weilius.

σχίζω *scindo*, *discindo*. Seiungendi significatione Ag. 628 σχισθέντα δ' οὐκ εὔκρυπτα γίγνεται τάδε, ubi per διαιρεθέντα explicuit Triclinius.

σχισμός *fissura*, *scissura*. De occisione Ag. 1149 ἐμοὶ δὲ μίμνει σχισμὸς ἀμφήκει δορί, ubi per φόνος explicuit Triclinius.

σχιστός *fissus*, *scissus*, *divergens*. Fr. 171 σχιστῆς κελεύθου τρίοδον. σχιστὴν ὁδόν dixit Sophocles OR. 773, quod per μιξοδία explicat Photius.

σχολάζω *otiosus sum*, *cesso*. Suppl. 209 μή νυν σχόλαζε. 883 μηδέ τις σχολαζέτω.

σχολή *otium*. Pr. 818 σχολὴ δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι. Ag. 1055 οὔτοι θυραίαν τήνδ' ἐμοὶ σχολὴ πάρα τρίβειν. De mora eius qui lente aliquid agit, more eorum qui otio abundant 1059 σὺ δ' εἴ τι δράσεις τῶνδε, μὴ σχολὴν τίθει.

σῴζω. Vetus huius verbi scriptura est σῴζω cum iota in formis iis quae ζ habent, de quo Etym. M. p. 711, 27 σῴζω: τὸ σώζω χωρὶς τοῦ ι λέγει ὁ Δίδυμος — ἀλλ' ἡ παράδοσις ἔχει τὸ ι —. δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι ἡνίκα ἀπὸ τῆς σω συλλαβῆς ἄρχεται ἐπιφερομένου τοῦ ζ, ἔχει προσγεγραμμένον τὸ ι, σῴζω σῴζομαι ἔσῳζον, ἡνίκα δὲ μὴ οὕτως ἔχει, οὐ προσγράφεται, οἷον σαώζω σώσω σῶσον. Similiter alii grammatici indicati ab L. Dindorfio in Thes. vol. 7 p. 1703. Et sic non raro scriptum est in inscriptionibus, de quibus v. Weckleinius in *Curis epigraphicis* p. 45, et scriptorum codicibus antiquioribus, iota tamen interdum etiam iis illato formis quae ζ non habent. In M formis quae ζ habent iota adscriptum est duobus locis, σῶιζ' Pr. 374 et σώιζων Eum. 241, in reliquis omnibus omissum.

Usitata tragicis tempora verbi praeter praesens activi et passivi sunt ἔσωζον, ἐσωζόμην, ἔσωσα, σώσω, σέσωσμαι, ἐσώθην. Perfecti σέσωσμαι forma antiqua et poetis scenicis haud dubie ubique restituenda est σέσωμαι, de qua Photius, σέσωται καὶ σεσωμένος: οἱ παλαιοὶ ἄνευ τοῦ σ, καὶ διεζωμένος φησὶ Θουκυδίδης (1, 6), etsi librarii his formis litteram σ tanta intulerunt constantia ut rara relicta sint scripturae antiquae exempla, de quibus dixit L. Dindorfius in Thes. vol. 7 p. 1703 et ad Xenoph. Mem. 3, 5, 25 p. 120 ed. Oxon. σέσωται et διασέσωται servatum in antiquissimo Platonis codice A Critiae p. 109 d. et 110 a. apud Cobetum Mnem. novae 3 p. 196. Casui potius quam consilio tribuendum quod vetus forma σέσωμαι interdum reperitur in scriptis recentiorum, de quo dictum est in Thes. l. c. ubi addi potest σέσωται ex Cyrillo Alex. vol. 2 p. 426 b. 468 a, quum σέσωσται legatur ib. p. 490 b. 497 e. 512 b., et σεσώμεθα p. 524 e.

σῴζω *incolumem praesto s. servo*. Pr. 374 σεαυτὸν σῶζ' ὅπως ἐπίστασαι. 392 σῶζε τὸν παρόντα νοῦν. 524 τόνδε γὰρ (λόγον) σώζων ἐγώ. Sept. 749 σώζειν πόλιν. Pers. 348 θεοὶ πόλιν σώζουσι Παλλάδος θεᾶς. Ag. 603 ἀπὸ στρατείας ἄνδρα σώσαντος θεοῦ. Ch. 507 τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστῆρα σώζοντες λίνου. Eum. 241 σώζων ἐφετμὰς Λοξίου χρηστηρίους. 661 ἥ δ' ἅπερ ξένῳ ξένη ἔσωσεν ἔρνος. 754 ὦ Παλλάς, ὦ σώσασα τοὺς ἐμοὺς δόμους. 761 ὅς πατρῷον αἰδεσθεὶς μόρον σώζει με. Fr. 142 εὐχαῖς δὲ σώζοις δεσπότας παιωνίαις. ‖ Passivum. Ch. 509 αὐτὸς δὲ σώζει (σώζῃ M) τόνδε τιμήσας λόγον. 797 σωζόμενον ῥυθμόν. [Sept. 820 πόλις σέσωσται.] Pers. 737 πρὸς ἤπειρον σεσῶσθαι τήνδε. Sept. 274 πόλεως σεσωσμένης. Pers. 503 σεσωσμένος κυρεῖ. 1021 τί τόδε λέγεις σεσωσμένον; Ag. 618 εἰ νόστιμός τε καὶ σεσωσμένος πάλιν ἥξει. Sept. 981 σωθεὶς δὲ πνεῦμ' ἀπώλεσεν. Pers. 214 σωθεὶς δ' ὁμοίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός

σωκέω *valeo*. Eum. 36 ὡς μήτε σωκεῖν μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν.

σῶμα *corpus*. Pr. [463 σώμασιν corruptum ex σάγμασιν. V. σάγμα.] 859 φθόνον δὲ σωμάτων ἕξει θεός. 1023 διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος. Sept. 12 βλαστημὸν ἀλδαίνοντα σώματος πολύν· (correxi πάλιν). 540 κυκλωτῷ σώματος προβλήματι 896 δόμοισι καὶ σώμασιν πεπλαγμένους ἐννέπω. 950 ὑπὸ δὲ σώματι γᾶς πλοῦτος ἄβυσσος ἔσται. Pers. 199 πέπλους ῥήγνυσιν ἀμφὶ σώματι. 275 φίλων πολύδονα σώμαθ' ἁλιβαφῆ κατθανόντα λέγεις φέρεσθαι. 835 λακίδες ἀμφὶ σώματι στημορραγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων. 847 ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι ἐσθημάτων κλύουσαν. Ag. 217 ἀμφὶ σώμασιν πεπτωκότες ἀνδρῶν κασιγνήτων. 437 ὁ χρυσαμοιβὸς δ' Ἄρης σωμάτων — πέμπει βραχὺ ψῆγμα. 1472 ἐπὶ δὲ σώματος — σταθείς. Ch. 724 ἡ νῦν ἐπὶ ναυάρχῳ σώματι κεῖσαι τῷ βασιλείῳ.

σωματοφθορέω. Ag. 948 καὶ τοῖσδέ μ' ἐμβαίνονθ' ἀλουργέσιν θεῶν | μή τις πρόσωθεν ὄμματος βάλοι φθόνος· | πολλὴ γὰρ αἰδὼς σωματοφθορεῖν πόσιν | φθείροντα πλοῦτον ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς. Scripturam manifesto corruptam interpretatur Triclinius, praeeunte Thoma Magistro, τὰ σώματα φθείρειν τῶν ὑπὸ χεῖρα et πόσιν (quod ποσίν recte scripsit Scaliger) adscripto ἄνδρα ἁπλῶς. Facillima est Schuetzii coniectura δωματοφθορεῖν ποσίν, ut οἰκοφθορεῖν dixit Herodotus, sed sensui parum apta. Scribendum haud dubie vel στρωματοφθορεῖν cum Aurato vel, quod Franzius coniecit, εἱματοφθορεῖν, etsi neutrum verbum aliunde cognitum est. Quod sequitur φθείροντα in apogr. Florentino (nam in codice Mediceo haec pars fabulae excidit) φθάροντα scriptum est, quod correxit Triclinius praeeunte Thoma Mag. qui per καταναλίσκειν κακῶς explicuit. φθείροντα si scripsit Aeschylus, mirum est hoc eum verbo post praecedens eiusdem stirpis verbum uti maluisse quam alio, velut πατοῦντα: quod Hermannus sensit, qui στείβοντα coniecit.

[Σωσθάνης. V. Σοσθάνης.]

σωτήρ *sospitator*. Sept. 520 σωτὴρ γένοιτο Ζεὺς ἐπ' ἀσπίδος τυχών. Ag. 512 νῦν δ' αὖτε σωτὴρ ἴσθι καὶ παιώνιος (sic Dobraeus pro καὶ παγώνιος), ἄναξ Ἄπολλον. [897 σωτῆρα ναὸς πρότονον.] 1387 τοῦ κατὰ χθονὸς Ἅιδου νεκρῶν σωτῆρος εὐκταίαν χάριν. Ch. 2 σωτὴρ γενοῦ μοι ξύμμαχός τ' αἰτουμένῳ. 264 ὦ παῖδες, ὦ σωτῆρες ἑστίας πατρός. 1073 νῦν δ' αὖ τρίτος ἦλθέ πο-

θεν σωτήρ. Eum. 760 Παλλάδος καὶ Λοξίου ἕκατι καὶ τοῦ πάντα κραίνοντος τρίτου σωτῆρος. Suppl. 26 καὶ Ζεὺς σωτὴρ τρίτος. 982 ἐπεὶ σωτῆρες οὐ διχορρόπως. Fr. 52 τρίτην Διὸς σωτῆρος εὐκταίαν λίβα. ‖ *sospitatrix*. Sept. 826 πότερον χαίρω κἀπολολύξω πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι τύχῃ (τύχῃ ego addidi). Ag. 664 Τύχη δὲ σωτὴρ ναυστολοῦσ' (sic Casaubonus pro ναῦν θέλουσ') ἐφέζετο. Sept. 225 πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας μήτηρ, γονῆς (sic Hermannus pro γυνή) σωτῆρος.

σωτηρία *salus*. Sept. 209 ηὗρε μηχανὴν σωτηρίας. Pers. 508 ὅσοι δὲ λοιποὶ κἄτυχον σωτηρίας. 735 ἔστι τίς σωτηρία; 797 στρατὸς κυρήσει νοστίμου σωτηρίας. Ag. 343 νοστίμου σωτηρίας. 1238 δοκεῖ δὲ χαίρειν νοστίμῳ σωτηρίᾳ. Ch. 203 εἰ δὲ χρὴ τυχεῖν σωτηρίας. Eum. 909 τῶν βροτείων σπερμάτων σωτηρίαν. Suppl. 765 πεισμάτων σωτηρία.

σωτήριος *sospitans, saluber, salutifer*. Sept. 183 ἦ ταῦτ' ἄριστα καὶ πόλει σωτήρια; Ag. 646 σωτηρίων δὲ πραγμάτων εὐάγγελον ἥκοντα. Ch. 236 de Oreste δακρυτὸς ἐλπὶς σπέρματος σωτηρίου. Scriptura vitii suspecta, pro qua σωτήριος coniecit Schuetzius, σωτηρία O. Hense (*Kritische Blaetter* 1. p. 57.) 505 παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι θανόντι. Eum. 777 πάλαισμ' ἄφυκτον τοῖς ἐναντίοις ἔχοις, σωτήριόν τε καὶ δορὸς νικηφόρον. Suppl. 213 καλοῦμεν αὐγὰς ἡλίου σωτηρίους. 407 δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου. 417 μῶν οὐ δοκεῖ δεῖν φροντίδος σωτηρίου; Cum genitivo Eum. 704 τοιόνδε τοι ταρβοῦντες ἐνδίκως σέβας, ἔρυμά τε χώρας καὶ πόλεως σωτήριον.

σωφρονέω *sanae mentis sum, sapio, prudens, modestus sum*. Pr. 982 καὶ μὴν σύ γ' οὔπω σωφρονεῖν ἐπίστασαι. Pers. 829 σωφρονεῖν κεχρημένοι. Ag. 180 καὶ παρ' ἄκοντας ἦλθε σωφρονεῖν. 1425 γνώσει διδαχθεὶς ὀψὲ γοῦν τὸ σωφρονεῖν. 1620 διδάσκεσθαι βαρὺ τῷ τηλικούτῳ, σωφρονεῖν εἰρημένον. Eum. 520 ξυμφέρει σωφρονεῖν ὑπὸ στένει. Suppl. 1013 τὸ σωφρονεῖν τιμῶσα τοῦ βίου πλέον. Eum. 998 σωφρονοῦντες ἐν χρόνῳ.

σωφρονίζω *facio ut quis sapiat, moderatum, modestum, temperantem reddo*. Suppl. 198 τὸ μὴ μάταιον ἐκ σεσωφρονισμένων | ἴτω προσώπων ὄμματος παρ' ἡσύχου. Sic emendavi quod in M legitur ἐκ μετώπω σωφρονῶν, quod ortum est ex glossemate μετώπων σωφρόνων, adscripto ad σεσωφρονισμένων προσώπων. Respicit ad haec Danaus v. 724 ἀλλ' ἡσύχως χρὴ καὶ σεσωφρονισμένως πρὸς πρᾶγμ' ὁρῶσας τῶνδε μἀμελεῖν θεῶν. et 992 καὶ ταῦτα μὲν γράψεσθε πρὸς γεγραμμένοις πολλοῖσιν ἄλλοις σωφρονίσμασιν πατρός.

σωφρόνισμα *id quo quis castigatur, admonitio, praeceptum*. Suppl. 992 καὶ ταῦτα μὲν γράψεσθε πρὸς γεγραμμένοις πολλοῖσιν ἄλλοις σωφρονίσμασιν πατρός.

σωφρόνως *sana mente, sobrie, sapienter*. Sept. 645 χρυσήλατον γὰρ ἄνδρα — ἄγει γυνή τις σωφρόνως ἡγουμένη. Eum. 44 κλάδον λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἐστεμμένον.

σώφρων qui *sanae mentis est, modestus, sapiens*. Sept. 186 σωφρόνων μισήματα. 610 σώφρων, δίκαιος, ἀγαθός, εὐσεβὴς ἀνήρ. Ag. 351 γύναι, κατ' ἄνδρα σώφρον' εὐφρόνως λέγεις. 1664 σώφρονος γνώμης δ' ἁμαρτεῖν. Ch. 786 corrupte τὰ σωφροσυνευμαιομένοις ἰδεῖν, ubi Turnebus τὰ σώφροσιν εὖ μαιομένοις ἰδεῖν. Melius Hermannus τὰ σώφρον' εὖ μαιομένοις ἔχειν. Eum. 136 τοῖς σώφροσιν γὰρ ἀντίκεντρα γίγνεται. Suppl. 710 εὐχὰς μὲν αἰνῶ τάσδε σώφρονας. Comparativus Sept. 568 ἕκτον λέγοιμ' ἂν ἄνδρα σωφρονέστερον. Ch. 140 αὐτῇ τέ μοι δὸς σωφρονεστέραν πολὺ μητρὸς γενέσθαι.

Τ.

τᾰγεύομαι *ordino*. Sept. 58 ἀρίστους ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισι τάγευσαι τάχος.

ταγέω (ᾱ) *dux sum*. Pers. 764 ἕν' ἄνδρ' ἁπάσης Ἀσίδος μηλοτρόφου ταγεῖν.

τᾱγός *dux, imperator, praefectus*. Pr. 96 ὁ νέος ταγὸς μακάρων. Pers. 23 ταγοὶ Περσῶν. 324 πεντήκοντα πεντάκις νεῶν ταγός. 480 ναῶν γε ταγοὶ τῶν λελειμμένων. Ag. 110 Ἀχαιῶν δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἥβας ξύμφρονε ταγώ. Sic emendavi quod est in M ξύμφρονα τὰν γᾶν, ex quo Triclinius ξύμφονα ταγάν fecerat cum metri vitio: nam ταγή syllaba prima brevi dicitur.

τᾰγοῦχος *imperium tenens*. Eum. 296 θρασὺς ταγοῦχος ὡς ἀνήρ.

τάκω Dorice pro τήκω, quod v.

ταλαίπωρος *aerumnosus, calamitosus, miser*. Pr. 231 βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπώρων λόγον οὐκ ἔσχεν οὐδένα. 315 ὦ ταλαίπωρε. 595 τίς ἄρα μ', ὦ τάλας. τὰν ταλαίπωρον ὧδ' ἔτυμα προσθροεῖς; 623 τίς ἔσται τῇ ταλαιπώρῳ χρόνος;

τάλαντον *trutina*. Pers. 346 τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσορρόπῳ τύχῃ. Suppl. 823 σὸν δ' ἐπίπαν ζυγὸν ταλάντου.

ταλαντοῦχος *libram tenens*. Ag. 439 ὁ χρυσαμοιβὸς δ' Ἄρης σωμάτων καὶ ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορός.

τάλας *miser*. Pr. 108 ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέζευγμαι τάλας. 157 νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα. 469 τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας. 594 ὦ τάλας. Sept. 1063 κεῖνος δ' ὁ τάλας. Pers. 719 πεζὸς ἢ ναύτης δὲ πεῖραν τήνδ' ἐμώρανεν τάλας; 1014 στρατὸν μὲν τοσοῦτον τάλας πέπληγμαι. Ch. 1069 μόχθοι τάλανες. Sept. 695 φίλου γὰρ ἐχθρά (sic ex apogr. pro αἰσχρά) μοι πατρὸς τάλαιν' ἀρὰ | ξηροῖς ἀκλαύτοις ὄμμασιν προσιζάνει. Sic Wordsworthius, ut Eurip. Hipp. 1236 ὦ πατρὸς τάλαιν' ἀρά dixit: in M τελεῖ (εία, ut videtur, superscripsit manus recentior), μέλαιν' Weilius collato v. 832. 808 οἳ 'γὼ τάλαινα. Pers. 445 οἳ 'γὼ τάλαινα συμφορᾶς κακῆς. 517 οἳ 'γὼ τάλαινα διαπεπραγμένου στρατοῦ. Sept. 262 σίγησον, ὦ τάλαινα. Ag. 1070 ἴθ', ὦ τάλαινα. 1107 ἰὼ τάλαινα. 1247 ὦ τάλαινα. Ch. 743 ὦ τάλαιν' ἐγώ. Eum. 780 810 ἐγὼ δ' ἄτιμος ἁ τάλαινα βαρύκοτος· Ag. 1159 ἀμφὶ σὰς ἀϊόνας τάλαιν' ἠνυτόμαν τροφαῖς. Ch. 763 τεθνηκότος δὲ νῦν τάλαινα πεύθομαι. Pr. 567 χρίει τις αὖ με τὰν τάλαιναν οἶστρος. 572 ἀλλά με τὰν τάλαιναν — κυναγετεῖ. Ag. 1138 ποῖ δή με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες; 1260 κτενεῖ με τὰν τάλαιναν. 1136 ἰὼ ταλαίνας κακόποτμοι τύχαι. Sept. 1032 μητρὸς ταλαίνης κἀπὸ δυστήνου πατρός. Pers.

575 βοᾶτιν τάλαιναν αὐδάν. Ag. 223 τάλαινα παρακοπὰ πρωτοπήμων. 385 ἁ τάλαινα Πειθώ. 1143 ταλαίναις φρεσίν. 1274 ἀγύρτρια πτωχὸς τάλαινα. 1295 ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ γύναι. Ch. 605 ἁ παιδολυμὰς τάλαινα Θεστιάς. Sept. 983 τάλαν γένος, τάλανα παθόν.

Ταντᾳλίδης *Tantalides, Tantali filius.* Numero plurali Ταντᾳλίδαι *Tantali progenies.* Ag. 1469 δαῖμον, ὃς ἐμπίτνεις δώμασι καὶ διφυίοισι Ταντᾳλίδαισιν.

τανύδρομος *cursum extendens, longe currens.* Eum. 370 κἀταφέρω ποδὸς ἀκμάν· σφαλερὰ γὰρ τανυδρόμοις κῶλα. Schol. καὶ οἱ ταχυδρόμοι οὐ δύνανταί με ἐκφυγεῖν.

ταξιάρχης *ordinis (militum) dux.* Fr. 181 καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας καὶ ἑκατοντάρχας ἔταξα, ubi Porsonus καὶ ταξιάρχας χἀκατοντάρχας στρατῷ | ἔταξα, ubi nihil impediebat quominus ταξιάρχους χἀκατοντάρχους scriberetur, forma Atticis veteribus magis probata. De utraque v. Thes. vol. 7 p. 1815.

τάξις *statio.* De loco quem quis tenet Eum. 396 καίπερ ὑπὸ χθόνα τάξιν ἔχουσα. ‖ *coetus hominum.* De choro Oceanidum Pr. 128 φιλία γὰρ ἅδε τάξις. De ordine militari Pers. 298 ἄναρχον τάξιν ἠρήμου θανών. 380 τάξις δὲ τάξιν παρεκάλει νεὼς μακρᾶς.

ταπεινός *humilis, submissus.* Pr. 320 σὺ δ' οὐδέπω ταπεινὸς οὐδ' εἴκεις κακοῖς. 908 ἦ μὴν ἔτι Ζεύς, καίπερ αὐθάδη φρονῶν, ἔσται ταπεινός.

ταραγμός *turbatio, perturbatio.* Ch. 1056 ἐκ τῶνδέ τοι ταραγμὸς ἐς φρένας πίτνει.

ταράκτωρ *turbator, perturbator.* Sept. 572 τὸν ἀνδροφόντην, τὸν πόλεως ταράκτορα.

ταράσσω *turbo, perturbo.* Pr. 994 κυκάτω πάντα καὶ ταρασσέτω. Ag. 1216 ὑπ' αὖ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος στροβεῖ ταράσσων φροιμίοις ⏑ – ⏑ –, ubi excidit adiectivum aliquod, velut πολυρρόθοις, pro quo nunc legitur ἐφημένοις ex fine versus proximi illatum. Ch. 289 μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος κινεῖ, ταράσσει. 331 γόος ἔνδικος ματεύει τὸ πᾶν ἀμφιλαφὴς ταραχθείς.

ταρβέω *paveo, timeo, metuo.* Pers. 685 λεύσσων δ' ἄκοιτιν τὴν ἐμὴν τάφου πέλας ταρβῶ. Suppl. 773 φρόνει μὲν ὡς ταρβοῦσα μἀμελεῖν θεῶν. Pr. 932 πῶς δ' οὐχὶ ταρβεῖς τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη; 898 ταρβῶ γὰρ ἀστεργάνορα παρθενίαν εἰσορῶσ' Ἰοῦς. Cum accusativo Pr. 960 μή τί σοι δοκῶ ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τε τοὺς νέους θεούς; Sept. 35 μηδ' ἐπηλύδων ταρβεῖτ' ἄγαν ὅμιλον. Eum. 407 ταρβῶ μὲν οὐδέν. 703 τοιόνδε τοι ταρβοῦντες ἐνδίκως σέβας. 714 χρησμοὺς τοὺς ἐμούς τε καὶ Διὸς ταρβεῖν κελεύω.

τάρβος *pavor, timor, metus.* Sept. 289 γείτονες δὲ κάρζας μέριμναι ζωπυροῦσι τάρβος τὸν ἀμφιτειχῆ λεών. Pers. 696 σέθεν ἀρχαίῳ περὶ τάρβει. Ag. 858 ἐν χρόνῳ δ' ἀποφθίνει τὸ τάρβος ἀνθρώποισιν. Ch. 547 ἀμφὶ τάρβει. Suppl. 736 περίφοβόν μ' ἔχει τάρβος.

ταρβόσυνος *pavidus, trepidus.* Sept. 240 ταρβοσύνῳ φόβῳ. Substantivo ταρβοσύνη usus est Homerus, adiectivum ταρβόσυνος nusquam alibi legitur.

[ταριχεύω *arefacio, exsicco.* Ch. 296 in versibus interpolatoris κακῶς ταριχευθέντα παμφθάρτῳ μόρῳ, ubi scholiasta Sophronis verba comparavit τὸ γῆρας ἄμμε μαραῖνον ταριχεύει. Usitatum est ταριχεύειν de cadaveribus dictam: v. Thes. vol. 7 p. 1844.

Τάρταρος *Tartarus,* ima inferorum sedes. Pr. 154 εἰς ἀπέραντον Τάρταρον. 219 Ταρτάρου μελαμβαθὴς κευθμών. 1029 κνεφαῖά τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάθη. 1051 ἔς τε κελαινὸν Τάρταρον. Eum. 72 κακὸν σκότον νέμονται Τάρταρόν θ' ὑπὸ χθονός.

ταρφύς *densus.* Sept. 535 στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηίδων, ὥρας φυούσης, ταρφὺς ἀντέλλουσα θρίξ, ubi scholion in M τῆς παιδικῆς ταρφύσεως πεπυκνωμένη, quae sic sunt corrigenda, ὥρας φυούσης: τῆς παιδικῆς. ταρφύς: πεπυκνωμένη. Pers. 926 πολλοὶ φῶτες — πάνυ ταρφύς τις (sic Franzius pro πάνυ γὰρ φύστις) μυριὰς ἀνδρῶν, ἐξέφθινται.

τάσσω *ordino, colloco.* De militibus Sept. 284 ἀντηρέτας — εἰς ἑπτατειχεῖς ἐξόδους τάξω μολών. Ag. 332 τοὺς δ' αὖτε νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος νήστεις πρὸς ἀρίστοισιν, ὧν ἔχει πόλις, τάσσει. Sept. 448 ἀνὴρ δ' ἐπ' αὐτῷ — αἴθων τέτακται λῆμα. 570 πρὸς πύλαις τεταγμένος. Pers. 381 ὡς ἕκαστος ἦν τεταγμένος. 298 ἐπὶ σκηπτουχίᾳ ταχθείς. De navibus Pers. 366 τάξαι νεῶν μὲν στῖφος ἐν στοίχοις τρισίν. De choro famularum ordine se collocantibus Suppl. 977 τάσσεσθε, φίλαι δμωΐδες, οὕτως ὡς ἐφ' ἑκάστῃ διεκλήρωσεν Δαναὸς θεραποντίδα φερνήν. ‖ *constituo, iubeo.* 986 ἐμοὺς δ' ἀπαδοὺς τούσδε καὶ δορυσσόους ἔταξαν. Fr. 181 καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας — ἔταξα. Eum. 496 χρόνῳ τεταγμένῳ. Suppl. 504 τούτῳ μὲν εἶπας καὶ τεταγμένος κίοι. Ag. 1025 εἰ δὲ μὴ τεταγμένα Μοῖρα Μοῖραν ἐκ θεῶν εἶργε μὴ πλέον φέρειν. Eum. 279 φωνεῖν ἐτάχθην πρὸς σοφοῦ διδασκάλου. 639 ὅσπερ τέτακται τήνδε κυρῶσαι δίκην. [Ib. 488 κρίνασα δ' ἀστῶν τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα ἥξω διαιρεῖν τοῦτο πρᾶγμ' ἐτητύμως, ubi τάξω διαιρεῖν coniecit Schneidewinus in Diar. Gotting a. 1845 p. 1952. ἄξω coniecerat Auratus.]

ταύρειος *taurinus.* Sept. 44 θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου.

[ταυροκτονέω *tauros occido.* Sept. 276 ταυροκτονοῦντας θεοῖσιν.]

[ταυρόομαι *ad tauri ferociam efferor.* Ch. 275 ἀποχρημάτοισι ζημίαις ταυρούμενον.]

ταῦρος *taurus.* Ag. 1126 ἄπεχε τᾶς βοὸς τὸν ταῦρον. Suppl. 301 πρέποντα βουθόρῳ ταύρῳ δέμας. Fr. 194 ταύρων γονάς. 433 ἐτονθόρυζε ταῦρος ὡς νεοσφαγής. Fr. 22 b. ὁ ταῦρος δ' ἔοικεν κυρίξειν τιν' ἀρχάν.

ταυροσφαγέω *tauros macto.* Sept. 43 ταυροσφαγοῦντες ἐς μελάνδετον σάκος.

ταυρόφθογγος *taurina voce clamans.* Pr. 55 ταυρόφθογγοι δ' ὑπομυκῶνταί ποθεν ἐξ ἀφανοῦς φοβεροὶ μῖμοι. quod Hesychius exp. παραπλήσια βουσὶ φθεγγόμενοι.

[ταῦς *magnus, multus.* Pers. 250 ὦ Περσὶς αἶα καὶ πολὺς πλούτου λιμήν, ubi versu proximo sequitur πολὺς ὄλβος, quod rectissime dictum est, mire vero πολὺς λιμήν: ut non improbabilis sit coniectura Heimsoethii in Prooemio Lect. Bonnensium a. 1871 p. VII. ταῦς πλούτου λιμήν, quod vocabulum annotavit Hesychius ταῦς: μέγας, πολύς. ταῦσας: μεγαλύνας, πλεονάσας. Idem vocabulum latet apud Platonem Theaet. p. 175 c. εἰ βασιλεὺς εὐδαίμων κεκτημένος τ' αὖ πολὺ χρυσίον, ubi quum codex Clarkianus omittat πολύ, scribendum κεκτημένος ταῦ χρυσίον cum Madvigio Adversar. vol. 1 p. 101.]

[ταφή *humatio.* Sept. 818 ἕξουσι δ' ἣν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθονός.]

τάφος *sepulcrum*. Sept. 914 τάφων πατρῴων λαχαί. 1037 τάφον γὰρ αὐτῷ καὶ κατασκαφὰς ἐγώ — μηχανήσομαι. 1046 ἀλλ' ὃν πόλις στυγεῖ σὺ τιμήσεις τάφῳ; Pers. 684 λεύσσων δ' ἄκοιτιν τὴν ἐμὴν τάφου πέλας. 686 ἐγγὺς ἑστῶτες τάφου. Ag. 507 οὐ γάρ ποτ' ηὔχουν — μεθέξειν φιλτάτου τάφου μέρος. 1311 ὅμοιος ἀτμὸς ὥσπερ ἐκ τάφου πρέπει. Ch. 108 ὥσπερ ᾑδέσω τάφον πατρός. 168 ὁρῶ τομαῖον τόνδε βόστρυχον τάφῳ. 336 τάφος δ' ἱκέτας δέδεκται φυγάδας θ' ὁμοίως. 352 πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον διαποντίου γᾶς. 488 πάντων δὲ πρῶτον τόνδε πρεσβεύσω τάφον. 501 ἰδὼν νεοσσοὺς τούσδ' ἐφημένους τάφῳ. 540 εὔχομαι γῇ τῇδε καὶ πατρὸς τάφῳ. 894 τοιγὰρ ἐν ταὐτῷ τάφῳ κείσει. Eum. 598 ἀρωγὰς δ' ἐκ τάφου πέμπει πατήρ. [767 ὄντες ἐν τάφοις τότε.] Fr. 158 ἐφημένη τάφον.

τάφρος *fossa*. Hoc vocabulo Aeschylum usum esse colligi potest ex verbis Aristophanis Ran. 959, quae s. v Σκάμανδρος attuli. Ego restitui Sept. 88 βοᾷ ὑπὲρ τάφρων λευκοπρεπὴς λεὼς ὄρνυται ἐπὶ πόλιν, ubi τειχέων legebatur, de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XXXV.

τάχα *cito, mox*. Sept. 261 λέγοις ἂν ὡς τάχιστα καὶ τάχ' εἴσομαι, ubi Meinekius Philol. vol. 20 p. 56 coniecit καὶ τότ' εἴσομαι, collato Soph. OR. 1517 λέξεις, καὶ τότ' εἴσομαι κλύων. 659 τάχ' εἰσόμεσθα. 246 τάχ' εἴσει πάντα ναμερτῆ λόγον. Ag. 489 τάχ' εἰσόμεσθα. 1161 ἔοικα θεσπιῳδήσειν τάχα. 1172 ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐν πέδῳ βαλῶ. 1649 γνώσει τάχα. Ch. 305 εἰ δὲ μή, τάχ' εἴσεται. 965 τάχα δὲ παντελὴς χρόνος ἀμείψεται πρόθυρα δωμάτων. Eum. 419 τιμάς γε μὲν δὴ τὰς ἐμὰς πεύσει τάχα. 454 γένος δὲ τοὐμὸν ὡς ἔχει πεύσει τάχα. 597 ἐρεῖς τάχα. 729 σύ τοι τάχ' — ἐμεῖ τὸν ἰόν. Suppl. 862 βάσει τάχα. 905 τάχα ὄψεσθε. ‖ *fortasse, facile*. Pr. 312 τάχ' ἄν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρω θακῶν κλύοι Ζεύς. Sept. 402 καὶ νύκτα ταύτην ἣν λέγεις — τάχ' ἂν γένοιτο μάντις οἷα πείσεται. 913 τάχ' ἄν τις εἴποι. Eum. 512 ταὐτά τις τάχ' ἂν πατὴρ — οἶκτον οἰκτίσαιτο. Suppl 184 τάχ' ἂν πρὸς ἡμᾶς — ὀπτῆρες εἶεν. 458 τάχ' ἂν (sic Markscheffelius pro τύχαν) γυναικῶν (γυναικὶ Hermannus) ταῦτα συμπρεπῆ πέλοι. 486 καὶ γὰρ τάχ' ἄν τις οἶκτος — ἐχθήρειεν. 663 τάχ' ἂν τόδ' ἦν.

Superlativus τάχιστα *celerrime*. Pr. 959 αἴσχιστα καὶ τάχιστα. Pers. 507 ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίου. Ch. 772 αὐτὸν ἐλθεῖν — ἄνωχθ' ὅσον τάχιστα. Suppl. 883 βαίνειν κελεύω — ὅσον τάχιστα. Ag. 605 ἥκειν ὅπως τάχιστα. 1350 ἐμοὶ δ' ὅπως τάχιστά γ' ἐμπεσεῖν δοκεῖ. Ch. 735 τοὺς ξένους καλεῖν ὅπως τάχιστ' ἄνωγεν. 878 ἀνοίξατε ὅπως τάχιστα. Suppl. 465 ἐκ τῶνδ' ὅπως τάχιστ' ἀπάγξασθαι θεῶν. Fr. 82 στέλλειν ὅπως τάχιστα. Sept. 261 λέγοις ἂν ὡς τάχιστα. Eum. 742 ἐκβάλλεθ' ὡς τάχιστα τευχέων πάλους. Suppl. 191 ὡς τάχιστα βᾶτε. 949 κομίζου δ' ὡς τάχιστ' ἐξ ὀμμάτων. ‖ ἐπεὶ τάχιστα, ὅπως τάχιστα *ut primum*. Pr. 199 ἐπεὶ τάχιστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου. 228 ὅπως τάχιστα τὸν πατρῷον ἐς θρόνον καθέζετο.

ταχέως *celeriter*. Fr. 89 τὸν δ' ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσονα (ἐλάσσω Porsonus) ταχέως ὁ μέγας καταπίνει.

τάχος *celeritas*. Pers. 342 αἱ δ' ὑπέρκοποι τάχει (naves) ἑκατὸν δὶς ἦσαν. Ag. 280 καὶ τίς τόδ' ἐξίκοιτ' ἂν ἀγγέλων τάχος; Pr. 747 ἐν τάχει ἔρριψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας. Ag. 1240 καὶ σύ μ' ἐν (sic Casaubonus σύ μὴν) τάχει παρὼν ἄγαν ἀληθόμαντιν οἰκτείρας ἐρεῖς. 1448 τίς ἂν ἐν τάχει — μόλοι; ‖ Accusativus adverbialiter dictus, τάχος *celeriter*. Sept. 58 ἀρίστους ἄνδρας — τάγευσαι τάχος. Ag. 945 ὑπαί τις ἀρβύλας λύοι τάχος. 1110 τάχος γὰρ τόδ' ἔσται. Eum. 124 οὐκ ἀναστήσει τάχος; 178 ἔξω, κελεύω, τῶνδε δωμάτων τάχος χωρεῖτε. [Sept. 678 φέρ' ὡς τάχος κνημῖδας.] Ag. 27 εὐνῆς ἐπαντείλασαν ὡς τάχος. Ch. 889 δοίη τις ἀνδροκμῆτα πέλεκυν ὡς τάχος.

ταχυήρης *velocitate remorum actus* Suppl 33 ξὺν ὄχῳ ταχυήρει.

ταχύμορος *cito periens*. Ag. 486 ταχύμορον γυναικογήρυτον ὄλλυται κλέος.

ταχύνω *festino*. Pers. 692 τάχυνε δ', ὡς ἄμεμπτος ὦ χρόνου. Ch. 660 τάχυνε δ', ὡς καὶ νυκτὸς ἅρμ' ἐπείγεται.

ταχύπομπος *celeriter prosequens*. Suppl. 1046 τί ποτ' εὔπλοιαν ἔπραξαν ταχυπόμποισι διωγμοῖς;

ταχύπορος *celeriter cadens, cito commotus*. Ag. 486 πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ὅρος ἐπινέμεται ταχύπορος.

ταχύπτερος *celeriter volans*. Pr. 88 ταχύπτεροι πνοαί.

ταχύρροθος *celeriter strepens, velox*. De fama et rumore Sept. 285 πρὶν ἀγγέλους σπερχνούς τε καὶ ταχυρρόθους λόγους ἱκέσθαι.

ταχύς *celer*. Pers. 739 ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πρᾶξις. Ag. 1124 ταχεῖα δ' ἄτα πέλει. Ch. 60 ῥοπὴ δ' ἐπισκοπεῖ Δίκας ταχεῖα τοὺς μὲν ἐν φάει. Suppl. 764 οὔτοι ταχεῖα ναυτικοῦ στολὴ στρατοῦ.

τέ *que*, particula adiunctiva, ut καί coniunctiva est: v. Hermann. Opusc. vol. 3 p. 335. Aeschylea exempla diligenter collegit Wellauerus, quae infra posui, correctis quae corrigenda erant.

1. τε singula vocabula iungens. Pr. 12 Κράτος Βία τε. 38 τὸ συγγενές τοι δεινὸν ἥ θ' ὁμιλία. 80 αὐθαδίαν ὀργῆς τε τραχύτητα. 98 τὸ παρὸν τό τ' ἐπερχόμενον πῆμα. 138 τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἱλισσομένου χθόν' ἀκοιμήτῳ ῥεύματι παῖδες πατρὸς Ὠκεανοῦ. 152 ὑπὸ γῆν νέρθεν θ' Ἅιδου. 171 σκῆπτρον τιμάς τε. 208 ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν. 264 παραινεῖν νουθετεῖν τε. 280 θᾶκον προλιποῦσ' αἰθέρα θ' ἁγνόν, et sic 383 410 430 458 502 513 516 556 τόδ' ἐκεῖνό θ' ὅτ' ἀμφί —, ut Brunckius correxit pro τόδ' ἐκεῖν' ὅτε τότ' ἀμφί —. 653 662 804 830 910 924 960 1029 1045 1049 1055. Sept. 87 136 167 184 197 307 311 319 389 399 405 450 530 552 569 575 643 648 774 833 860 898 925 976 987. Pers. 19 40 44 63 77 84 92 107 113 222 229 273 306 308 328 332 343 379 421 425 491 499 [543 τε post λέκτρων additum in apographis] 567 681 775 778 824 852 884 886 890 891 892 920 932 953 960 967 999 1020. Ag. 7 10 12 65 67 115 116 142 215 229 238 315 336 339 635 656 660 661 686 769 812 949 1077 1118 1121 1153 1227 1235 1305 1314 1409 1413 1433 1440 1586 1621. Ch. 2 57 [95 στέφη δόσιν τε, ubi recte Stanleius στέφη, δόσιν γε —] 141 154 206 209 232 252 237 358 362 387 494 502 611 626 671 760 817 851 974 [sed ib. 976 φίλοι τε καὶ νῦν male pro δὲ καί, quod restituit Ahrensius.] 977 1015 1016. Eum. 9 11 16 43 72 127 147 ἐξ ἀρκύων πέπτωκεν οἴχεταί θ' (sic Abreschius pro οἴχεται δ') ὁ θήρ.

238 278 291 310 376 383 418 481 μένειν πέμπειν τε (sic Abreschius pro δέ) τάσδε. 511 523 559 629 689 693 694 697 840 874 940 1037. Suppl. 10 43 60 61 71 93 135 183 214 257 274 287 καὶ τάς ἀνάνδρους κρεοβόρους τ' (sic Porsonus pro δ') Ἀμαζόνας. 290 350 411 432 457 492 550 552 563 610 618 646 683 696 721 726 732 742 762 846 850 932 964 1040 1043. Fr. 135 141 155 181 191 192 195 281, et τε saepius repetito Pr. 89 ὦ δῖος αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί, ποταμῶν τε πηγαί, ποντίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα, παμμῆτόρ τε γῆ. 460 ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων ἐξηῦρον αὐτοῖς, γραμμάτων τε συνθέσεις, μνήμην τε. et ib. 595 831. Pers. 36 320 404 494 871 984 995. Ag. 509 519. Eum. 187 505 904. Suppl. 36 257 959 1028.

2. τε respondens sequenti καί. Pr. 205 Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα. 242 σιδηρόφρων τε κάκ πέτρας εἰργασμένος. 300 ἐπώνυμόν τε ῥεῦμα καὶ πετρηρεφῆ αὐτόκτιτ' ἄντρα. 349 κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονός. 477 τέχνας τε καὶ πόρους. 665 ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας. 815 σοί τε καὶ τέκνοις. 816 ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον. 927 τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν. [953 σεμνόστομός τε καὶ — male in apogr. nonnullis pro γε, quod est in M.] 987. Sept. 45 74 285 327 383 409 523 595 606 653 674 795 Pers. 47 54 160 220 244 299 434 523 558 639 735. Ag. 196 327 391 406 490 534 625 675 808 844 878 926 1015 1031 1045 1160 1586. Ch. 60 103 112 208 244 300 329 523 562 582 591 601 982. Eum. 77 107 304 399 491 εἰ κρατήσει δίκα τε (τε addidit Heathius) καὶ βλάβα. 572 650 695 704 713 721 777 805 863 1016. Suppl. 754 975 1020. Fr. 12 40 41 326 369.

De ἄλλως τε — καὶ s. v. ἄλλως diximus.

τε καὶ — τε Sept. 272 τοῖς πολισσούχοις θεοῖς, πεδιονόμοις τε κἀγορᾶς ἐπισκόποις [Δίρκης τε πηγαῖς.] Pers. 442 ψυχήν τ' ἄριστοι κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς, αὐτῷ τ' ἄνακτι πίστιν ἐν πρώτοις ἀεί. 485 ἔς τε Φωκέων χθόνα καὶ Δωρίδ' αἶαν Μηλιᾶ τε κόλπον. 629 Γῆ τε καὶ Ἑρμῆ βασιλεῦ τ' ἐνέρων. Eum. 485 μαρτύριά τε καὶ τεκμήρια καλεῖσθ', ἀρωγὰ τῆς δίκης θ' ὁρκώματα.

τε καὶ — τε — τε Sept. 14 πόλει τ' ἀρήγειν καὶ θεῶν ἐγχωρίων βωμοῖσι — τέκνοις τε γῇ τε μητρί. Pers. 30 Ἀρτεμβάρης θ' ἱππιοχάρμης καὶ Μασίστρης ὅ τε τοξοδάμας ἐσθλός Ἰμαῖος, Φαρανδάκης θ' ἵππων τ' ἐλατὴρ Σοσθάνης.

τε καὶ — καὶ Pr. 492 ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεδρίαι. Sept. 409 μάλ' εὐγενῆ τε καὶ τὸν Αἰσχύνης θρόνον τιμῶντα καὶ στυγοῦνθ' ὑπέρφρονας λόγους. Eum. 290 αὐτόν τε καὶ γῆν καὶ τὸν Ἀργεῖον λεών. Suppl. 25 ὕπατοί τε θεοὶ καὶ βαρύτιμοι χθόνιοι θήκας κατέχοντες, καὶ Ζεὺς σωτὴρ τρίτος. 715 στολμοί τε λαίφους καὶ παραρρύσεις νεὼς καὶ πρῷρα Pr. 114 λευκοῖς τε γὰρ μόροισι καὶ μελαγχίμοις καὶ μιλτοπρέπτοις.

τε καὶ — καὶ — τε Sept. 69 ὦ Ζεῦ τε καὶ Γῆ καὶ πολισσοῦχοι θεοὶ Ἀρά τε. Pers. 218 σοί τε καὶ τέκνοις σέθεν καὶ πόλει φίλοις τε πᾶσι.

τε καὶ — τε — καὶ Eum. 381 εὐμήχανοί τε καὶ τέλειοι, κακῶν τε (sic Wakefieldus pro δὲ) μνήμονες σεμναὶ καὶ δυσπαρήγοροι βροτοῖς.

τε — τε. Pr. 676 πρός εὔποτόν τε Κερχνείας ῥέος Λέρνης τε κρήνην. Pers. 184 μεγέθει τε τῶν νῦν ἐκπρεπεστάτα πολὺ, κάλλει τ' ἀμώμω. 491 ἔνθα δὴ πλεῖστοι θάνον δίψῃ τε λιμῷ τε. [665 ὅπως καινά τε κλύῃς νέα τ' ἄχη.] Ag. 90 τῶν τ' οὐρανίων τῶν τ' ἀγοραίων. 322 ὄξος τ' ἄλειφά τ' ἐγχέας. 513 τούς τ' ἀγωνίους θεοὺς πάντας προσαυδῶ, τόν τ' ἐμὸν τιμάορον Ἑρμῆν. Ch. 833 τοῖς θ' ὑπὸ χθονὸς φίλοις, τοῖς τ' ἄνω. 1036 προσίξομαι μεσόμφαλόν θ' ἵδρυμα, Λοξίου πέδον, πυρός τε φέγγος. Eum. 409 πᾶσι δ' ἐς κοινὸν λέγω, βρέτας τε τοὐμὸν τῷδ' ἐφημένῳ ξένῳ, ὑμᾶς θ' ὁμοίας οὐδενὶ σπαρτῶν γένει. 951 παρά τ' ἀθανάτοις τοῖς θ' ὑπὸ γαῖαν. Suppl. 380 φόβος μ' ἔχει φρένας δρᾶσαί τε μὴ δρᾶσαί τε καὶ τύχην ἑλεῖν.

τε saepius repetitum. Pers. 611 βοός τ' ἀφ' ἁγνῆς λευκὸν εὔποτον γάλα, τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ στάγμα, — ἀκήρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἄπο ποτόν, — τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλούσης ἴσον ξανθῆς ἐλάας καρπὸς εὐώδης πάρα, ἄνθη τε πλεκτά.

τε respondens sequenti ἠδέ. Sept. 862 Ἀντιγόνη τ' ἠδ' Ἰσμήνη. Pers. 26 τοξοδάμαντές τ' ἠδ' ἱπποβάται. 971 Ἀρτεμβάρης τ' ἠδ' Ὑσταίχμας. 997 Διαίξιν τ' ἠδ' Ἀρσάκην.

τε respondens praecedenti ἤ. Eum. 526 ἢ πόλις βροτός θ' ὁμοίως. Sic apud Homerum Il. 2, 289 ὥστε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες.

3. τε periodos et periodorum partes iungens. Pr. 25 νὺξ ἀποκρύψει φάος, πάχνην θ' ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν. 67 σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὕπερ στένεις; 174 καί μ' οὔτι μελιγλώσσοις πειθοῦς ἐπαοιδαῖσιν θέλξει, στερεάς τ' οὔποτ' ἀπειλὰς πτήξας τόδ' ἐγὼ καταμηνύσω. 177 πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων δεσμῶν χαλάσῃ, ποινάς τε τίνειν τῆσδ' αἰκίας ἐθελήσῃ. 200 ἐπεὶ τάχιστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνετο. 351 432 468 489 493 573 596 779 876 924 1028 1050. Sept. 8 49 164 376 454 [518] 578 903. Pers. 56 63 218 311 326 417 620 712 771 811. Ag. 31 ib. 100 τούτων λέξαις (sic Hartungus pro λέξασ') ὅ τι καὶ δυνατὸν καὶ θέμις αἰνεῖν, παιών τε γενοῦ τῆσδε μερίμνης. 236 241 286 306 406 673 693 726 836 1221 1227 1319 1470 1574. Ch. 37 41 72 128 140 160 162 227 283 293 350 538 586 800 831 962 977 1003 1027. Eum. 27 175 232 250 373 468 573 581 σὺ δ' εἴσαγε ὅπως τ' (τ' addidit Hermannus), ἐπίστα τήνδε κύρωσον δίκην. 751 798 907 944 952 957 1022. Suppl. 48 282 284 481 692 696 698 701 995. Fr. 281 407. Longior sententiarum series per τε coniunctarum est in Pr. 409—420, ubi tamen τε, quod v. 421 post ὑψίκρημνον legitur in M, recte delevit Bothius.

τε respondens sequenti καί cum verbo. Pr. 178 σὺ μὲν θρασύς τε καὶ πικραῖς δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς. 256 αἰκίζεταί τε κοὐδαμῆ χαλᾷ. Ag. 535 τοῦ ῥυσίου θ' ἥμαρτε καὶ πανώλεθρον — πατρῷον ἔθρισεν δόμον. Ch. 240 προσαυδᾶν δ' ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον πατέρα τε καὶ τὸ μητρὸς ἐς σέ μοι ῥέπει στέργηθρον. 557 ὡς ἂν δόλῳ κτείναντες ἄνδρα τίμιον δόλῳ τε καὶ ληφθέντες ἐν ταὐτῷ βρόχῳ θάνωσιν. Sic Weilius pro ληφθῶσιν — θανόντες. 717 ταῦτα τοῖς κρατοῦσι δωμάτων κοινώσομέν τε κοὐ σπανίζοντες φίλων βουλευσόμεσθα. Eum. 391 τίς οὖν τάδ' οὐχ ἅζεταί τε καὶ δέδοικεν βροτῶν; 667 τἄλλα θ', ὡς ἐπίσταμαι, τὸ σὸν πόλισμα καὶ στρατὸν τεύξω μέγαν, καὶ τόνδ' ἔπεμψα. Suppl. 272 γένος τ' ἂν ἐξεύχοιο καὶ λέγοις πρόσω. 527 πιθοῦ τε καὶ γενέσθω. Eum. 174 κἀμοί τε λυπρὸς καὶ τὸν οὐκ ἐκλύσεται, ubi probabilius est κἀμοί γε, quod Casaubonus restituit.

τε relatum ad sequens τε. Pr. 289 τό τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως ἐσαναγκάζει, χωρίς τε γένους οὐκ ἔστιν. Sept. 175 ἰὼ φίλοι δαίμονες, λυτήριοι τ' (τ' addidit Seidlerus) ἀμφιβάντες πόλιν δείξαθ' ὡς φιλοπόλεις, μέλεσθέ θ' (sic Blomfieldus pro μέλεσθε δ') ἱερῶν δημίων, μελόμενοι δ' ἀρήξατε. [584 μητρός τε πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη, πατρίς τε γαῖα — πῶς σοι σύμμαχος γενήσεται;] 867 ἡμᾶς δὲ δίκη πρότερον φήμης τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐρινύος ἀχεῖν, Ἀίδα τ' ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν. Pers. 375 δεῖπνόν τ' ἐπορσύνοντο, ναυβάτης τ' ἀνὴρ τροποῦτο κώπην. Ag. 76 ὅ τε γὰρ νεαρὸς μυελὸς στέρνων ἐντὸς ἀνάσσων ἰσόπρεσβυς, — τό θ' ὑπέργηρων — τρίποδας μὲν ὁδοὺς στείχει. 883 ἀμφίλεκτα πήματα ἐμοὶ προφωνῶν, τόν θ' ὑπ' Ἰλίῳ σέθεν κίνδυνον, εἴ τε δημόθρους ἀναρχία βουλὴν καταρρίψειεν. Ch. 864 ἢ πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ δαίων ἀρχάς τε πολισσονόμους πατέρων θ' ἕξει (sic Weilius pro ἕξει πατέρων) μέγαν ὄλβον. Suppl. 219 ἀλλ' εὖ τ' ἔπεμψεν, εὖ τε δεξάσθω χθονί.

τε respondens praecedenti οὔτε. Pr. 245 ἐγὼ γὰρ οὔτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε ἔχρηζον, εἰσιδοῦσά τ' ἠλγύνθην κέαρ. 261 οὔτ' ἐμοὶ λέγειν καθ' ἡδονήν, σοί τ' ἄλγος. Suppl. 239 οὔτε (sic Hermannus pro οὐδέ) κηρύκων ὕπο, ἀπρόξενοί τε.

τε relatum ad sequens δέ. Pers. 624 σύ τε πέμπε χοὰς θαλάμους ὑπὸ γῆς, ἡμεῖς δ' ὕμνοις αἰτησόμεθα.

τε respondens praecedenti καί v. s. καί p. 169b.

4. De collocatione particulae notandum, saepissime eam praepositioni adiungi, non proximo ad quod pertinet substantivo. Sic Sept. 30 ἔς τ' ἐπάλξεις καὶ πύλας pro ἐς ἐπάλξεις τε καὶ πύλας. Pr. 658 ἔς τε Πυθὼ κἀπὶ Δωδώνης. Pers. 482 ἔν τε Βοιωτῶν χθονὶ διώλλυτο, — διεκπερῶμέν τ' ἔς τε Φωκέων χθόνα καὶ Δωρίδ' αἶαν. Pers. 607 ἄνευ τ' ὀχημάτων χλιδῆς τε τῆς πάροιθεν. Ch. 823 ἔκ τ' ὀνειράτων καὶ νυκτιπλάγκτων δειμάτων. Eum. 77 ὑπέρ τε πόντον καὶ περιρρύτας πόλεις. 721 ἔν τε τοῖς νέοισι καὶ παλαιτέροις θεοῖς. Suppl. 975 ξύν τ' εὐκλείᾳ καὶ ἀμηνίτῳ βάξει. Pers. 76 ἔκ τε θαλάσσας. 492 Μαγνητικὴν δὲ γαῖαν ἔς τε Μακεδόνων χώραν, nisi ἠδὲ Μακεδόνων scribendum cum Robortello. Ch. 817 πρό τ' ὀμμάτων. Eum. 250 ὑπέρ τε πόντον. 904 γῆθεν ἔκ τε ποντίας δρόσου. 951 παρά τ' ἀθανάτοις τοῖς θ' ὑπὸ γαῖαν. Suppl. 610 ξύν τ' ἀσυλίᾳ βροτῶν. Et post adverbia aliaque vocabula Pr. 41 ἀεί τε δὴ νηλὴς σὺ καὶ θράσους πλέως, ubi praestat apographorum scriptura ἀεί γε. Suppl. 219 ἀλλ' εὖ τ' ἔπεμψεν εὖ τε δεξάσθω χθονί. Sept. 205 ὅτε τε (sic ex apogr. pro ὅτι τε) σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι, ἱππικῶν τ' ἄπυον πηδαλίων δία στόμια πυριβρεμετᾶν χαλινῶν. 1072 ὥσπερ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεῖ. 427 θεοῦ τε γὰρ θέλοντος ἐκπέρσειν πόλιν καὶ μὴ θέλοντός φησιν. Ag. 589 φράζων ἅλωσιν Ἰλίου τ' ἀνάστασιν. Ch. 130 ἐποίκτειρόν τ' ἐμὲ φίλον τ' Ὀρέστην. Eum. 409 βρέτας τε τοὐμὸν τῷδ' ἐφημένῳ ξένῳ, ὑμᾶς τε. [695 τό τ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ὁμῶς.]

τε tertio loco positum post praepositionem vel articulum. Pr. 208 πρὸς βίαν τε. 665 ἔξω δόμων τε. 676 πρὸς εὔποτόν τε Κερχνείας ῥέος. Ag. 656 σὺν ζάλῃ τε. 848 πρὸς πόλιν τε καὶ θεούς. 926 χωρὶς ποδοψήστρων τε καὶ τῶν ποικίλων. 1160 ἀμφὶ Κωκυτόν τε κἀχερουσίους ὄχθους. 1221 σὺν ἐντέροις τε. 1586 ἐκ πόλεώς τε καὶ δόμων. Eum. 905 ἐξ οὐρανοῦ τε. Fr. 40 σὺν κόροις τε καὶ κόραις. 407 ἐν λόχῳ τε. Pr. 67 τῶν Διός τ' ἐχθρῶν. 830 τὴν αἰπύνωτόν τε. Sept. 867 τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον. Pers. 160 τὸ Δαρείου τε κἀμόν. Ch. 41 τοῖς κτανοῦσί τε. Eum. 232 τὸν ἱκέτην τε. 486 τῆς δίκης θ' (θ' addidit Wellauerus). Suppl. 692 τὸ πᾶν τε. || Quarto loco positum Pr. 138 τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἱλισσομένου χθόνα. Eum. 291 ἐς τὸ πᾶν τε.

τέγγω *madefacio*. Pr. 401 παρειὰν νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς. Pers. 540 διαμυδαλέοις δάκρυσι κόλπους τέγγουσι. || *tingo*. Pers. 317 πυρσὴν ζαπληθῆ δάσκιον γενειάδα ἔτεγγε. || τέγγομαι *lacrimor*. 1065 τέγγομαί τοι. || τέγγομαι *emollior*. Pr. 1008 τέγγει γὰρ οὐδὲν οὐδὲ μαλθάσσει κέαρ λιταῖς.

τέθριππος *quadrigarius*. Fr. 368 ζεῦγος τεθρίππων. Probabilius ζεῦγος τέθριππον in Lex. Vindob. p. 95, 10, ubi v. Nauck. et in Praef. p. XLVIII.

τείνω *tendo*. Ag. 364 ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ τείνοντα πάλαι τόξον. || *extendo*, *duco*. Pr. 537 ἁδύ τι θαρσαλέαις τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι. Ag. 1362 βίον τείνοντες. Pers. 708 ὁ μάσσων βίοτος ἦν ταθῇ πρόσω. Sept. 613 θρασυστόμοισιν ἀνδράσι φρενῶν βίᾳ [τείνουσι πομπὴν τὴν μακρὰν πάλιν μολεῖν]. || *vocem extendo, longam orationem habeo*. Pers. 574 τεῖνε δὲ δυσβάϋκτον βοᾶτιν τάλαιναν αὐδάν. Ag. 1296 μακρὰν ἔτεινας. Ch. 510 καὶ μὴν ἀμεμφῆ τόνδ' ἐτεινάτην λόγον. In M ἀμόμφητονδετινα τὸν λόγον, quae correxerunt Hermannus et Blomfieldus. || Intransitive *extendor*. Sept. 763 μεταξὺ δ' ἀλκὰ δι' ὀλίγου τείνει πύργος ἐν εὔρει. ἀλκὰν — Ἄρει Hermannus. Pers. 64 τείνοντα χρόνον τρομέονται. Suppl. 93 δαυλοὶ γὰρ πραπίδων δάσκιοί τε τείνουσιν πόροι.

τείρω *ango*, *vexo*. Pr. 348 ἐπεί με χαὶ κασιγνήτου τύχαι τείρουσ' Ἄτλαντος. 581 οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν παράκοπον ὧδε τείρεις. Suppl. 82 ἔστι δὲ κἀκ πολέμου τειρομένοις βωμὸς ἀρῆς φυγάσιν ῥῦμα.

τεῖχος *murus*. [Sept. 88 τειχέων, ubi sensus τάφρων postulat, de quo dixi s. v. τάφρος.] Ag. 452 περὶ τεῖχος. 559 δαΐων πρὸς τείχεσιν. Ch. 364 ὑπὸ Τρωΐας τείχεσιν φθίμενος. Suppl. 475 σταθεὶς πρὸ τειχέων.

τεκμαίρω *indico*. Pr. 605 ἀλλά μοι τορῶς τέκμηρον ὅ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν. || τεκμαίρομαι *intelligo, iudico*. Pr. 336 ἔργῳ κοὐ λόγῳ τεκμαίρομαι.

τέκμαρ *signum, indicium*. Pr. 454 ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ οὔτ' ἀνθεμώδους ἦρος. Ag. 272 τί γὰρ τὸ (ἦ γάρ τι Karstenus) πιστόν ἐστι τῶνδέ σοι τέκμαρ; 315 τέκμαρ τοιοῦτον ξύμβολόν τέ σοι λέγω. Ch. 667 κἀσήμηνεν ἐμφανὲς τέκμαρ. Eum. 244 τόδ' ἐστὶ τἀνδρὸς ἐκφανὲς τέκμαρ. Suppl. 483 ὡς ἴδωσι τῆσδ' ἀφίξεως τέκμαρ.

τεκμήριον *testimonium*, *documentum*. Pr. 826 τεκμήριον τοῦτ' αὐτὸ δοὺς μύθων ἐμῶν. Ag. 332 πρὸς οὐδὲν ἐν μέρει τεκμήριον. 352 ἀκούσας πιστά σου τεκμήρια. 1366 ἦ γὰρ τεκμηρίοισιν ἐξ οἰμωγμάτων μαντευσόμεσθα; Ch. 205 καὶ μὴν στίβοι γε, δεύτερον τεκμήριον, ποδῶν ὅμοιοι. Eum. 447 τεκμήριον δὲ τῶνδέ σοι λέξω μέγα. 485 ὑμεῖς δὲ μαρτύριά τε καὶ τεκμήρια καλεῖσθε. 662 τεκμήριον δὲ τοῦδέ σοι δείξω λό-

γου. Suppl. 53 γονέων ἐπιδείξω πιστὰ τεκμήρια. 271 ἔχουσα δ' ἤδη τἀπ' ἐμοῦ τεκμήρια.

τεκνογόνος *liberorum mater*. Sept. 928 πρὸ πασᾶν [γυναικῶν] ὁπόσαι τεκνογόνοι κέκληνται.

τέκνον *filius*, *filia*, τέκνα *liberi*. Pr. 205 Τιτᾶνας, Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα. 815 σοί τε καὶ τέκνοις. Sept. 16 τέκνοις τε γῇ τε μητρί. 785 τέκνοισιν δ' ἀρὰς ἐφῆκεν ἐπικότους τροφᾶς. Pers. 218 σοί τε καὶ τέκνοις σέθεν. 222 ἐσθλά σοι πέμπειν τέκνῳ τε. 754 μέγαν τέκνοις πλοῦτον ἐκτήσω. Ag. 207 εἰ τέκνον δαΐξω. 724 νεοτρόφου τέκνου δίκαν. [898 μονογενὲς τέκνον πατρί.] 1207 ἦ καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἠλθέτην νόμῳ; 1305 σοῦ σῶν τε γενναίων τέκνων. Ch. 350 τέκνων τ' ἐν κελεύθοις ἐπίστρεπτον αἰῶ κτίσας. 649 τέκνον δ' ἐπεισφέρει δόμοις αἱμάτων παλαιτέρων τίνειν μύσος χρόνῳ — Ἐρινύς. 757 νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων. 896 τόνδε δ' αἴδεσαι, τέκνον, μαστόν. 910 ἡ Μοῖρα τούτων, ὦ τέκνον, παραιτία. 912 οὐδὲν σεβίζει γενεθλίους ἀράς, τέκνον; 920 ἄλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἴργεσθαι, τέκνον. 922 κτενεῖν ἔοικας, ὦ τέκνον, τὴν μητέρα. 992 ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρος. Eum. 416 ἡμεῖς γάρ ἐσμεν Νυκτὸς αἰανῆς τέκνα. 658 ἡ κεκλημένου τέκνου τοκεύς. Suppl. 739 ἐπεὶ τελεία ψῆφος Ἀργείων, τέκνα, θάρσει. 752 καλῶς γ' ἂν ἡμῖν ξυμφέροι ταῦτ', ὦ τέκνα. Fr. 158 τέκνοις (liberis Niobae) — τοῖς τεθνηκόσιν. 201 ἐχθροῦ πατρός μοι — φίλτατον τέκνον.

τέκνον et τέκνα, allocutio blanda, nulla habita generis ratione. Sept. 686 τί μέμονας, τέκνον; Ch. 265 ὅπως μὴ πεύσεταί τις, ὦ τέκνα. 323 τέκνον, φρόνημα τοῦ θανόντος οὐ δαμάζει —. 523 οἶδ', ὦ τέκνον. 829 θροούσᾳ πρὸς σέ, τέκνον, πατρὸς αὐδάν.

τέκνον translatum ad animalia Sept. 291 δράκοντα δ' ὥς τις τέκνων ὑπερδέδοικεν — πελειάς. et ad flores Pers. 618 ἄνθη τε πλεκτά, παμφόρου γαίας τέκνα.

τεκνόποινος *liberorum poenas exigens*. Ag. 155 μνάμων μῆνις τεκνόποινος.

τεκνόομαι *pario*. Improprie Ag. 752 γέρων λόγος τέτυκται, μέγαν τελεσθέντα φωτὸς ὄλβον τεκνοῦσθαι. Sept. 657 μὴ καὶ τεκνωθῇ δυσφορώτερος γόος.

τέκνωμα *progenies*. Improprie fr. 306 τῷ πονοῦντι δ' ἐκ θεῶν ὀφείλεται τέκνωμα τοῦ πόνου κλέος.

τέκος *filius*, *filia*. Sept. 203 ὦ φίλον Οἰδίπου τέκος. 677 φίλτατ' ἀνδρῶν, Οἰδίπου τέκος. Suppl. 347 Παλαίχθονος τέκος. Eum. 534 δυσσεβίας μὲν ὕβρις τέκος.

τέκτων *faber*. Fr. 372 ὑψηλὸν — τεκτόνων πόνον. ‖ *auctor*, *effector*, *effectrix*. Suppl. 283 Κύπριος χαρακτὴρ τ' ἐν γυναικείοις τύποις εἰκὼς πέπληκται τεκτόνων πρὸς ἀρσένων. Suppl. 594 γένους παλαιόφρων μέγας τέκτων. Ag. 153 σπευδομένα θυσίαν — νεικέων τέκτονα. 1406 ἐμὸς πόσις, νεκρὸς δέ, τῆσδε δεξιᾶς χερὸς ἔργον δικαίας τέκτονος.

τελέθω *sum*. Ag. 100 τῆσδε μερίμνης, ἣ νῦν τοτὲ μὲν κακόφρων τελέθει. 466 ἐν δ' ἀΐστοις τελέθοντος οὔτις ἀλκά. Suppl. 691 πρόνομα δὲ βοτὰ τὼς πολύγονα τελέθοι. 1040 ᾇ τ' οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει θέλκτορι Πειθοῖ.

τέλειος *perfectus*, *ad exitum perductus*. Sept. 766 τέλειαι γὰρ παλαιφάτων ἀρᾶν βαρεῖαι καταλλαγαί. 850 τέλεια τάδε πάθη. Suppl. 91 εἰ κρανθῇ πρᾶγμα τέλειον. 739 ἐπεὶ τελεία ψῆφος Ἀργείων. 824 τί δ' ἄνευ σέθεν θνατοῖσι τέλειόν ἐστιν; Fr. 41, 7 δενδρῶτις ὥρα δ' ἐκ νοτίζοντος γάμου τέλειός ἐστι. Ag. 1458 νῦν δὲ τελείαν. ‖ *perfectus*, *summus*. 972 ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρωφωμένου. ‖ *perficiens*. Sept. 832 ὦ μέλαινα καὶ τελεία γένεος Οἰδίπου τ' ἀρά. quod schol. exp. τελουμένη ἐπὶ τῷ γένει. [Ib. 695 πατρὸς τάλαιν' ἀρὰ Wordsworthus, ubi in M τελεῖ, superscripto εια a m. rec.] Ag. 1437 μὰ τὴν τέλειον τῆς ἐμῆς παιδὸς Δίκην. Eum. 382 εὐμήχανοι δὲ καὶ τέλειοι.

τέλειος de deo dictum penes quem quodvis perficiendi potestas est. Ag. 973 Ζεῦ Ζεῦ τέλειε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει. Eum. 28 τέλειον ὕψιστον Δία. Suppl. 526 τελειότατον κράτος, ὄλβιε Ζεῦ. Sept. 167 ἰὼ τέλειοι τέλειαί τε γᾶς τᾶσδε πυργοφύλακες. Epitheton Iunonis pronubae Eum. 214 Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα. Fr. 329 Ἥρα τελεία, Ζηνὸς εὐναία δάμαρ.

τέλεος *perfectus*, *ratus*. Eum. 393 ἐμοῦ κλύων θεσμὸν τὸν μοιρόκραντον ἐκ θεῶν δοθέντα τέλεον. Suppl. 79 ἥβᾳ μὴ τέλεον δόντες ἔχειν παρ' αἶσαν. 122 θεοῖς δ' ἐναγέα τέλεα πελομένων καλῶς ἐπίδρομα. 810 οὐράνια μέλη θεοῖσι λιτανά, τέλεα δέ πως πελόμενά μοι. ‖ *vir consummatus*, *aetate provectus*. Ag. 1504 τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας. ‖ *perficiens*, *potens*. Suppl. 525 τελέων τελειότατον κράτος, ὄλβιε Ζεῦ.

τελεσσίφρων *perficiens quod cogitat*, *animi propositum perficiens*. Ag. 700 τελεσσίφρων μῆνις.

τελεσφόρος *finem afferens*, *ad finem perducens*, *exitum adducens*. Pr. 511 Μοῖρα τελεσφόρος. Sept. 655 πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι. Ag. 996 πρὸς ἐνδίκοις φρεσὶν τελεσφόροις. 1000 πεσεῖν ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον. Ch. 212 τελεσφόρους εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα. 541 εὔχομαι — τοὔνειρον εἶναι τοῦτ' ἐμοὶ τελεσφόρον. ‖ *imperium tenens*. 663 ἐξελθέτω τις δωμάτων τελεσφόρος γυνή.

τελευταῖος *ultimus*. Sept. 953 τελευταῖαι δ' ἐπηλάλαξαν Ἀραὶ τὸν ὀξὺν νόμον. Sic E. A. Ahrens pro τελευτᾷ δ' αἶδ'. Ag. 314 νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος δραμών.

τελευτάω *finio*. Ag. 929 ὀλβίσαι δὲ χρὴ βίον τελευτήσαντα. ‖ *morior*. Sept. 617 ὥς σφε χρὴ τελευτῆσαι μάχῃ. 932 οἱ δ' ὧδ' ἐτελεύτασαν. ‖ Intransitive *finem* s. *exitum habeo*. Ag. 635 πῶς γὰρ λέγεις χειμῶνα ναυτικῷ στρατῷ ἐλθεῖν τελευτῆσαί τε; Ch. 307 τῇδε τελευτᾶν. Suppl. 210 κείνου θέλοντος εὖ τελευτήσει τάδε. 297 πῶς οὖν τελευτᾷ βασιλέοιν νείκη τάδε; Ch. 528 καὶ ποῖ τελευτᾷ καὶ καρανοῦται λόγος; Pers. 735 πῶς τε δὴ καὶ ποῖ τελευτᾶν;

τελευτή *finis*. Sept. 578 ἐν τελευτῇ. 936 νείκεος ἐν τελευτᾷ. [953 τελευτᾷ δ' αἶδ' vitiose pro τελευταῖαι δ'.] Pers. 788 ποῖ καταστρέφεις λόγων τελευτήν; ‖ *exitus*. Suppl. 138 τελευτὰς δ' ἐν χρόνῳ πατὴρ ὁ παντόπτας πρευμενεῖς κτίσειεν. Pers. 740 ἐς δὲ παῖδ' ἐμὸν Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων. Ag. 745 ἐπέκρανεν δὲ γάμου πικρὰς τελευτάς. Suppl. 1050 μετὰ πολλῶν δὲ γάμων ἅδε τελευτὰ προτερᾶν πέλοι γυναικῶν.

τελέω *perficio*, *ad exitum perduco*. Pr. 1033 ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα τὸ Δῖον, ἀλλὰ πᾶν ἔπος τελεῖ. Sept. 35 εὖ τελεῖ θεός. 627 κλύοντες θεοὶ δικαίας λιτὰς ἡμετέρας τε-

λεῖτε. Ag. 973 τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει· μέλοι δέ τοί σοι τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν. Sept. 693 ὠμοδακής σ' ἄγαν ἵμερος ἐξοτρύνει πικρόκαρπον ἀνδροκτασίαν τελεῖν. 723 τελέσαι τὰς περιθύμους κατάρας. 782 δίδυμα κάκ' ἐτέλεσεν. 791 ·μὴ τελέσῃ καμψίπους Ἐρινύς. Pers. 217 αἰτοῦ τῶνδ' ἀποτροπὴν τελεῖν. Ag. 806 εὔφρων τις πόνος εὖ τελέσασι. 1107 τόδε γὰρ τελεῖς. 1253 τοῦ γὰρ τελοῦντος οὐ ξυνῆκα μηχανήν. Ch. 385 τοκεῦσι δ' ὅμως τελεῖται. Eum. 899 ἔξεστι γάρ μοι μὴ λέγειν ἃ μὴ τελῶ; ‖ Intransitive *exitum habeo*. Sept. 659 τάχ' εἰσόμεσθα τἀπίσημ' ὅπῃ τελεῖ. Ch. 1021 οὐ γὰρ οἶδ' ὅπῃ τελεῖ. Pers. 225 εὖ δὲ πανταχῇ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι.

Passivum τελέομαι *perficior, ad summum perducor*. Pr. 929 ἅπερ τελεῖται, πρὸς δ' ἃ βούλομαι λέγω. Ag. 68 τελεῖται δ' ἐς τὸ πεπρωμένον. 1487 τί γὰρ βροτοῖς ἄνευ Διὸς τελεῖται; Ch. 872 ἀποσταθῶμεν πράγματος τελουμένου. 284 προσβολὰς Ἐρινύων ἐκ τῶν πατρῴων αἱμάτων τελουμένας. 310 ἀντὶ μὲν ἐχθρᾶς γλώσσης ἐχθρὰ γλῶσσα τελείσθω. Suppl. 19 ὅθεν δὴ γένος ἡμέτερον — τετέλεσται. Ch. 1067 τρίτος αὖ χειμὼν πνεύσας γονίας ἐτελέσθη. Ag. 751 μέγαν τελεσθέντα φωτὸς ὄλβον. ‖ *conficior, interficior*. Ch 875 οἴμοι, πανοίμοι δεσπότου τελουμένου.

τελέως *cum vi efficaci*. Eum. 320 πράκτορες αἵματος αὐτῷ τελέως ἐφάνημεν. 953 περί τ' ἀνθρώπων φανερῶς τελέως διαπράσσουσιν.

τέλλομαι *existo, orior*. Ag. 1133 ἀπὸ δὲ θεσφάτων τις ἀγαθὰ φάτις βροτοῖς τέλλεται; Sic Emperius pro στέλλεται, idque legisse videtur scholiasta qui per γίνεται explicat, ut Hesychius τέλλεται per γίνεται et ἀνύεται explicuit.

τέλος *finis*. Pr. 13 σφῷν μὲν ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος δή, i. e. *perfecta est*. Sept. 157 ποῖ δὲ τέλος προβᾷς ἐπάξει θεός; 367 de morte ἐλπίς ἐστι νύκτερον τέλος μολεῖν. Pers. 726 ὡς ἰδεῖν τέλος πάρεστιν, οἷον ἤνυσεν κακόν. Ag. 934 εἴπερ τις εἰδώς γ' εὖ τόδ' ἐξεῖπον τέλος. 1109 πῶς φράσω τέλος; ‖ τέλος non raro cum genitivis nominum coniungitur in periphrasi. Sic Sept. 906 δι' ὧν νεῖκος ἔβα καὶ θανάτου τέλος, ut θανάτου τέλος apud Homerum aliosque poetas in periphrasi pro θάνατος: v. Thes. vol. 7 p. 1993. Ch. 874 μάχης γὰρ δὴ κεκύρωται τέλος. Suppl. 475 διὰ μάχης ἦξω τέλους. Sept. 163 Διόθεν γένοιτο — πολεμόκραντον ἁγνὸν τέλος ἐν μάχᾳ. Eum. 434 ἦ κἀπ' ἐμοὶ τρέποιτ' ἂν αἰτίας τέλος; 544 κύριον μένει τέλος. 729 οὐκ ἔχουσα τῆς δίκης τέλος. Suppl. 603 ποῖ κεκύρωται τέλος; 624 Ζεὺς δ' ἐπέκρανεν τέλος. De voti perfectione s. gratificatione Sept. 260 αἰτουμένῳ μοι κοῦφον εἰ δοίης τέλος. ‖ *munus, potestas*. Ch. 760 κναφεὺς τροφεύς τε ταυτὸν εἰχέτην τέλος. Ag. 908 αἷς ἐπέσταλται τέλος πέδον κελεύθου στρωννύναι πετάσμασιν. Eum. 743 ὅσοις δικαστῶν τοῦτ' ἐπέσταλται τέλος. Ag. 1202 μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει. De dignitate qualis est eius qui magistratu fungitur Sept. 1025 τοιαῦτ' ἔδοξε τῷδε Καδμείων τέλει. ‖ *agmen, ordo*. Pers. 47 δίρρυμά τε καὶ τρίρρυμα τέλη, quod schol. exp. ἀντὶ τοῦ τέθριππα καὶ ἐξάϊππα τάγματα· ἐκ τούτου δὲ τὸ πλῆθος τῶν ἵππων δηλοῖ. τέλος ἀθανάτων de coetu deorum dictum videtur fr. 152 (apud Hesychium s. v. ἐναροκτάντας) ἐναροκτάντας (i. e. θάνατος) δὲ — ὑψοῦ τέλος ἀθανάτων ἀπολείψει, quod Hesychius interpretatur ὁ δὲ ἐναροκτάντας θάνατος (θάνατον codex) μὴ ἐπικαυχώμενος τὸ ἐκ τῶν θεῶν τέλος ὑψοῦ ἀπολείψει τὰ τῶν ἀθανάτων ὕψη καὶ ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς ἥξει.

τέλη dicuntur *mysteria* s. *initia*: de quo v. Thes. vol. 7 p. 2000. Sic fr. 384 ἔφριξ'· ἐρῶ δὲ τοῦδε μυστικοῦ τέλους. Sic correxi pro ἔφριξ'· ἔρως δέ, quod Brunckius ἔφριξ' ἔρωτι scripserat, ut Sophocles Ai. 693 dixit ἔφριξ' ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμαν, et quod ad τέλους attinet, OC. 1050 οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη, quod schol. per τελετάς explicat, collato hoc Aeschyli versu. Sensu latiore τέλη de sacris quibusvis dicitur, quae diis offeruntur, ut aliquoties apud Sophoclem, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 471, semel apud Aeschylum Pers. 204 ἀποτρόποισι δαίμοσιν θέλουσα θῦσαι πέλανον, ὧν τέλη τάδε, i. e. quibus haec sacra ad somnia expianda debentur, ubi Thomas Mag. non recte explicat οἵτινές εἰσι τῶν τοιούτων ἔφοροι. Similia Euripidis exempla v. in Thes. vol. 7 p 1998.

τέλος pro γάμος dici annotavit Pollux 3, 38 τέλος ὁ γάμος ἐκαλεῖτο. Hinc τέλος γάμου de nuptiis confectis Homerus aliique dixerunt: v. Thes. vol. 7 p. 1993. Eodem sensu τέλος γαμήλιον apud Aeschylum Eum. 835 θύη πρὸ παίδων καὶ γαμηλίου τέλους.

διὰ τέλους *ad finem* s. *extremum usque*: v. Thes. vol. 7 p. 1997. Pr. 273 ὡς μάθητε διὰ τέλους τὸ πᾶν. Eum. 64 διὰ τέλους δέ σοι φύλαξ ἐγγὺς παρεστώς. ‖ Adverbialiter τέλος *postremo*, usu frequenti de quo v. Thes. vol. 7 p. 1996. Pr. 663 τέλος δ' ἐναργὴς βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ. Pers. 462 τέλος δ' ἐφορμηθέντες ἐξ ἑνὸς ῥόθου παίουσι.

τέμενος *templum*. Improprie Pers. 365 τέμενος αἰθέρος.

τέμνω *seco, scindo*. Ag. 849 ἤτοι κέαντες ἢ τεμόντες εὐφρόνως πειρασόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου, ubi Blomf. confert Plat. ap. Diog. L. 3, 85 ἡ χειρουργικὴ διὰ τὸ τέμνειν καὶ κάειν ὑγιάζει. Alia v. in Thes. vol. 7 p. 2009. Ch. 1047 δυοῖν δρακόντοιν εὐπετῶς τεμὼν κάρα. Eum. 592 ξιφουλκῷ χειρὶ πρὸς δέρην τεμών. Fr. 198 οὔτ' ἄροτρον οὔτε γατόμος τέμνει δίκελλ' ἄρουραν. Similia v. in Thes. vol. 7 p. 2011. Ch. 198 εἴπερ γ' ἀπ' ἐχθροῦ κρατὸς ἦν τετμημένος (πλόκος). ‖ φάρμακα τέμνειν, i. e. in minutissimas partes secare, dicuntur qui remedia morborum praeparant. Hinc figurate dictum Suppl. 807 τίν' ἂν πόρον τέμνοιν γάμου λυτῆρα; Sic correxi quod est in M τίν' ἀμφ' αὐτᾶς ἔτι πόρον τέμνω γάμου καὶ λυτήρια.

Τενάγων *Tenagon*, n. pr. Persicum. Pers. 306.

τένων *musculus tendens*, nervosa musculi pars: v. Thes. vol. 7 p. 2018. Ch. 209 πτέρναι τενόντων θ' ὑπογραφαί.

τεός *tuus*, forma poetica pro σός. Pr. 162 τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς τεοῖσι; Sept. 105 τὰν τεὰν γᾶν. 108 πόλιν | τεάν, ἅν ποτ' εὐφιλήταν ἔθου, ubi τεάν addidit Lachmannus. Fr. 66 ἐπὶ δυσμαῖσι τεοῦ πατρός. Sic Hermannus pro δυσμαῖς ἴσου, quod est δυσμαῖσι σοῦ.

τεράζω *portenta interpretor*. Ag. 125 οὕτω δ' εἶπε τεράζων. Scribebatur τεράζων. Neque enim animadversum erat in M in textu et in lemmate scholii τεράιζων scriptum esse, ut apud Photium Lex. p. 577, 16. τεραΐζεισ est in codice.

Nam τεράζω ἔχει τὸ ῑ προσγεγραμμένον, ut monent Etym. M. p. 737, 21. et grammaticus Crameri Anecd. Oxon. vol. 1 p. 226. Eadem aliorum huius generis verborum scriptura est, velut ματᾴζω et σφαδᾴζω, quae omisso iota scribebantur apud Aeschylum Agam. 995. Pers. 194. Soph. Oed. R. 891. Accurate de his omnibus praecepit Herodianus in libro περὶ μονήρους λέξεως p. 23, 7. Male vero γυμνάιζεται M Pr. 592.

τέρας *ostentum, portentum*. De monstro Pr. 352 δάϊον τέρας — Τυφῶνα θοῦρον. 921 δυσμαχώτατον τέρας. Ch. 548 ὡς ἔθρεψεν ἔκπαγλον τέρας. Suppl. 570 τέρας δ' ἐθάμβουν. De miraculo s. prodigio Pr. 832 τέρας τ' ἄπιστον, αἱ προσήγοροι δρύες.

τερασκόπος *prodigiorum interpres, vates*. Ag. 977 δεῖμα προστατήριον καρδίας τερασκόπου. 1440 ἥ τ' αἰχμάλωτος ἥδε καὶ τερασκόπος. Ch. 551 τερασκόπον δὲ τῶνδέ σ' αἱροῦμαι πέρι. Eum. 62 ἰατρόμαντις δ' ἐστὶ καὶ τερασκόπος.

τέρην *tener*. Suppl. 998 τέρειν' ὀπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς.

τέρμα *terminus, finis*. Pr. 100 πῆ ποτὲ μόχθων χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι. 184 πᾶ ποτὲ τῶνδε πόνων χρή σε τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν. 257 οὐδ' ἐστὶν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενον; 284 ἥκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου διαμειψάμενος. 622 τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης. 706 ὡς ἂν τέρματ' ἐκμάθῃς ὁδοῦ. 755 οὐδέν ἐστι τέρμα μοι προκείμενον μόχθων. 823 τὸ πᾶν πορείας ἥδε τέρμ' ἀκήκοεν. 828 πρὸς αὐτὸ δ' εἶμι τέρμα σῶν πλανημάτων. 1025 τοιοῦδε μόχθου τέρμα μή τι προσδόκα. Ag. 781 πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νωμᾷ. 1004 τᾶς πολλᾶς ὑγιείας ἀκόρεστον τέρμα. 1176 τέρμα δ' ἀμηχανῶ. [Ch. 236 τέρματος σωτηρίου pro σπέρματος σωτηρίου coniecit Mehlerus.] Eum. 422 ποῦ τὸ τέρμα τῆς φυγῆς; 633 κἀπὶ τέρματι φᾶρος παρεσκήνωσεν. 746 νῦν δ' ἀγχόνης μοι τέρματ' ἢ φάος βλέπειν. Suppl. 455 πολλῶν ἄκουσον τέρματ' αἰδοίων λόγων. Fr. 299 εἰ μὴ τέρμα συντρέχοι βίου.

τερμόνιος *in extremo fine situs*. Pr. 117 ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον, ubi correxi τίς ἵκετ' αἶας τόνδε τέρμιον πάγον; de quo dixi in Praef. edit. Lips. quintae p. XIII. XIV.

τέρμων *finis*. Suppl. 629 τέρμον' ἄμεμπτον πρὸς ἅπαντα. Fr. 191 δίδυμον χθονὸς Εὐρώπης μέγαν ἠδ' Ἀσίας τέρμονα Φᾶσιν.

τέρπομαι *delector, gaudeo*. Eum. 1042 πυριδάπτῳ λαμπάδι τερπόμεναι.

τερπνός *delectationem s. voluptatem afferens, iucundus*. Ag. 144 Διὸς κόρα (Ἄρτεμις) — τερπνὰ ξύμβολα κράναι. 492 τερπνὸν τόδ' ἐλθὸν φῶς ἐφήλωσεν φρένας. 542 τερπνῆς ἄρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου. [902 τερπνὸν δὲ τἀναγκαῖον ἐκφυγεῖν ἅπαν.] Ch. 238 ὦ τερπνὸν ὄμμα.

τέρψις *delectatio*. Pers. 544 χλιδανῆς ἥβης τέρψιν. Ag. 611 οὐδ' οἶδα τέρψιν οὐδ' ἐπίψογον φάτιν ἄλλου πρὸς ἀνδρός.

τέσσαρες *quattuor*. Ch. 238 ὦ τερπνὸν ὄμμα τέσσαρας μοίρας ἔχον ἐμοί. Fr. 132 βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα. Sic apud Arist. Ran. 1457 Aeschylus τέσσαρα scripserat. Fr. 341 ὃς εἶχε πώλους τέσσαρας ζυγηφόρους.

τέταρτος *quartus*. Sept. 486 τέταρτος ἄλλος γείτονας πύλας ἔχων. Pers. 773 Κύρου δὲ παῖς τέταρτος ἴθυνεν στρατόν. Eum. 18 ἵζει τέταρτον τόνδε μάντιν ἐν θρόνοις.

τετραίνω *perforo*. Ag. 868 ἀνὴρ ὅδ', ὡς πρὸς οἶκον ὠχετεύετο φάτις, τέτρηται δικτύου πλέον λέγειν. Sic H. L. Ahrensius pro τέτρωται. Compositum συντετραίνω legitur Ch. 452, scriptura tamen incerta, ut diximus s. h. v.

τετρασκελής *quadrupes*. Pr. 395 τετρασκελὴς οἰωνός.

Τεύθρας *Teuthras*, rex Mysiae. Suppl. 549 Τεύθραντος ἄστυ Μυσῶν.

Τευκρίς *Troiana*, nomine ab Τεῦκρος ducto: v. Thes. vol. 7 p. 2095. Ag. 112 Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν.

τευχεσφόρος *armiger*. Ch. 627 ἐπ' ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ.

τεύχημα *opus fabricatum*. Schol. Eurip. Or. 25 ἡ γὰρ Κλυταιμνήστρα χιτῶνα ὕφανεν οὔτε ταῖς χερσὶν οὔτε τῇ κεφαλῇ ἔκδυσιν ἔχοντα — Αἰσχύλος δέ φησιν "ἀμήχανον τεύχημα καὶ δυσέκδυτον". Suspectum vocabulum nusquam alibi lectum, in τέχνημα mutatum ab Nauckio.

τευχηστήρ *armatus*. Pers. 902 σθένος ἀνδρῶν τευχηστήρων.

τευχηστής *armatus*. Sept. 644 ἄνδρα τευχηστήν. Per ὁπλίτην exp. scholiasta, ut Hesychius τευχησταί per ὁπλῖται.

τεῦχος *vas*. Ag. 815 εἰς αἱματηρὸν τεῦχος οὐ διχορρόπως ψήφους ἔθεντο. 1128 πίτνει δ' ἐν ἐνύδρῳ τεύχει. Ch. 99 δικοῦσα τεῦχος. Ag. 435 ἀντὶ δὲ φωτῶν τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἑκάστου δόμους ἀφικνεῖται. Eum. 742 ἐκβάλλεθ' ὡς τάχιστα τευχέων πάλους. Fr. 179 οὐράνη — χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ' ἐμοί. De amphora fr. 107 στενόστομον τὸ τεῦχος.

τεύχω *efficio, paro*. Pr. 1090 ῥιπὴ — τεύχουσα φόβον. Sept. 835 ἔτευξα τύμβῳ μέλος. Pers. 189 τούτω στάσιν τιν' ὡς ἐγὼ 'δόκουν ὁρᾶν τεύχειν ἐν ἀλλήλαισι. Ag. 150 μή τινας ἀντιπνόους Δαναοῖς χρονίας ἐχενῆϊδας αὔρας τεύξῃ. Ag. 737 δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν. 970 ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς οἶνον. 1261 φάρμακον τεύχουσα. Ch. 730 ἔοικεν ἀνὴρ ὁ ξένος τεύχειν κακόν. Eum. 125 τί σοι πέπρακται πρᾶγμα πλὴν τεύχειν κακά; 668 τὸ σὸν πόλισμα καὶ στρατὸν τεύξω μέγαν. 802 μηδ' ἀκαρπίαν τεύξητε. Suppl. 306 τί οὖν ἔτευξεν ἄλλο δυσπότμῳ βοΐ; ‖ Passivi perfectum τέτυγμαι et aoristus ἐτύχθην, *factus s. creatus sum*. Ag. 751 παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος τέτυκται. Sept. 388 φλέγονθ' ὑπ' ἄστροις οὐρανὸν τετυγμένον. Eum. 353 παλλευκων δὲ πέπλων ἄμοιρος μοῦνα ἐτύχθην. Suppl. 86 Διὸς ἵμερος οὐκ εὐθήρατος ἐτύχθη.

τέχνη *ars*. Pr. 47 πόνων γὰρ — τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη. 110 διδάσκαλος τέχνης πάσης. 254 πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας. 477 οἵας τέχνας τε καὶ πόρους ἐμησάμην. 497 δυστέκμαρτον ἐς τέχνην ὥδωσα θνητούς. 506 πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως. 514 τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενεστέρα μακρῷ. Sept. 26 ἀψευδεῖ τέχνῃ. Ag. 240 τέχναι δὲ Κάλχαντος οὐκ ἄκραντοι. 1134 πολυεπεῖς τέχναι. 1209 τέχναισιν ἐνθέοις ᾑρημένη. Eum. 17 τέχνης δέ νιν Ζεὺς ἔνθεον κτίσας φρένα. Fr. 281, 6 μαντικῇ βρύον τέχνῃ. [‖ *artificium*. Pr. 87 ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τέχνης. ubi recte apogr. τύχης.]

τέχνημα *opus artificiosum*. V. τεύχημα. ‖ *artificium, dolus*. Fr. 338 κάπηλα προσφέρων τεχνήματα.

[τέως *aliquamdiu, hucusque*. Ch. 993 φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρόν.]

Τηθύς *Tethys*, Coeli et Telluris filia, Oceani

uxor. Pr. 137 τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα. Sept. 311 Τηθύος τε παῖδες.

τήκω *liquefacio*. Fr. 304, 5 τήκει πετραίαν χιόνα. ‖ τήκομαι *absumor, pereo*. Eum. 374 δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναὶ τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθουσιν ἄτιμοι.

τῆλε *procul*. Pers. 232 τῆλε πρὸς δυσμαῖς, ἄνακτος Ἡλίου φθινάσμασιν.

τηλέπλανος *procul vagans, in longinquos errores abducens*. Pr. 576 ποῖ μ' ἄγουσι τηλέπλανοι πλάναι; Sic Seidlerus pro τηλέπλαγκτοι.

τηλέπομπος *procul missus*. Ag. 300 φάος δὲ τηλέπομπον οὐκ ἠναίνετο φρουρά.

Τήλεφος *Telephus*, Herculis filius. Τήλεφος inscripta fuit Aeschyli fabula (fr. 236 237).

τηλικοῦτος *ad eam aetatem provectus*. Ag. 1620 διδάσκεσθαι βαρὺ τῷ τηλικούτῳ.

τηλουρός *cuius termini procul sunt, longinquus*. Pr. 1 χθονὸς μὲν ἐς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον. 807 τηλουρὸν δὲ γῆν ἥξεις.

Τῆνος *Tenus*, insula una ex Cycladibus. Pers. 885 Τήνῳ τε συνάπτουσ' Ἄνδρος.

[τηξίθυμος *animum tabefaciens*. Ag. 742 δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθος, ubi θελξίθυμον coniecerat Engerus. Meinekius in Philologo vol. 19 p. 200 τηξίθυμον proposuit, collato τηξίποθοι ἔρωτες, quod Crates dixit apud Clem. Al. Strom. 2 p. 492. Neutra coniectura opus.]

Τηρεύς *Tereus*, Martis filius, rex Thracum, Procnes maritus: unde adiectivum Τήρειος et cum diaeresi Τηρέϊος. Suppl. 60 τᾶς Τηρεΐας — ἀλόχου.

τηρός *custos*. Suppl. 248 ἢ τηρὸν ἱροῦ (ἡεροῦ M) ῥάβδον, ἢ πόλεως ἀγόν. Suspectum vocabulum aliunde non cognitum, quod per φύλακα explicuit scholiasta. Conf. quae s. v. ῥάβδος dicta sunt.

τιάρα *tiara*, capitis gestamen apud Persas. Pers. 661 βασιλείου τιάρας φάλαρον πιφαύσκων. Sic ex apogr. pro τιήρας.

[τιήρα. V. τιάρα.]

τιθασός *mansuetus, mitis*. Eum. 356 ὅταν Ἄρης τιθασὸς ὢν φίλον ἕλῃ. Sic Turnebus pro πίθασος — φίλος.

τίθημι. Formis huius verbi, de quibus dictum est ab Choerobosco in Theodos. p. 886 et in Thes. vol. 7 p. 2163 et ab Veitchio (*Greek verbs irregular and defective* p. 561 seqq. ed. tert.) Aeschylus utitur his: praesente indicativo τίθημι, τίθησι, τιθεῖσι (Ionice pro τιθέασι Ag. 465), imperativo τίθει, coniunctivo τιθῶ τιθῇς, participio τιθείς τιθεῖσα τιθέντες τιθεῖσαι, aoristo priore ἔθηκα ἔθηκας ἔθηκε, aoristo altero ἔθεσαν, imperativo θές et θέντων, optativo θείη, infinitivo θεῖναι, participio θέντα θέντες θεῖσαι, futuro θήσω θήσει θήσομεν, infinitivo θήσειν, participio θήσων. Formae mediae τίθεμαι imperativo utitur praesentis τίθου, aoristo ἔθου ἔθεσθε ἔθεντο, optativo θεῖτο et plurali θείατο (Suppl. 694), coniunctivo θώμεθα, infinitivo θέσθαι, futuro θήσομαι θήσει θησόμεσθα θήσονται. [Perf. passivi τεθειμένος Suppl. 186 vitiose pro τεθυμμένος, quod restituit Abreschius. V. τύφω.] Pauca sunt compositorum exempla προστίθημι et συντίθημι.

τίθημι *pono*. Sept. 277 ἐπεύχομαι θήσειν τροπαῖα. Ch. 775 ἀλλ' ἢ τροπαῖα Ζεὺς κακῶν θήσει ποτέ. Sept. 1002 ποῦ σφε θήσομεν χθονός; Pers. 192 λέπαδν' ἐπ' αὐχένων τίθησι. Ag. 906 μὴ χαμαὶ τιθεὶς τὸν σὸν πόδα. Eum. 294 τίθησιν ὀρθὸν ἢ κατηρεφῆ πόδα. Suppl. 32 πρὶν πόδα χέρσῳ τῇδ' ἐν ἀσώδει θεῖναι. Ch. [145 ταῦτ' ἐν μέσῳ τίθημι τῆς κακῆς ἀρᾶς,] 792 πρὸ δὲ δὴ 'χθρῶν τὸν ἔσωθεν μελάθρων, Ζεῦ, θές. Eum. 484 θεσμὸν τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον. 586 ἔπος δ' ἀμείβου πρὸς ἔπος ἐν μέρει τιθείς. 651 τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω στρέφων τίθησι. Suppl. 483 κλάδους τε τούτους — βωμοὺς ἐπ' ἄλλους — θές. Fr. 321 χοῖρον καὶ μάλ' εὐθηλούμενον τόνδ' ἐν ῥοθοῦντι κριβάνῳ θήσω. ‖ *instituo*. Pers. 229 ταῦτα δ' ὡς ἐφίεσαι, πάντα θήσομεν θεοῖσι. Pers. 283 πάντα παγκάκως ἔθεσαν. Ag. 913 τὰ δ' ἄλλα φροντὶς — θήσει δικαίως. 1673 θήσομεν κρατοῦντε τῶνδε δωμάτων καλῶς. Eum. 678 πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖσ' ἄμομφος ὦ; ‖ *facio, efficio*. Sept. 201 μὴ βλάβην τίθει. Ag. 845 κοινοὺς ἀγῶνας θέντες. 1059 μὴ σχολὴν τίθει. Pers. 1042 ἴυζε μέλος ὁμοῦ τιθείς. Ag. 1601 λάκτισμα δείπνου ξυνδίκως τιθείς. Ch. 341 ἀλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χρῄζων θείη κελάδους εὐφθογγοτέρους. 823 κρεκτὸν γοατὰν νόμον θήσομεν πόλει. Sic Hermannus pro μεθήσομεν. 836 φοινίαν ἄταν τιθείς. 861 μέλλουσι — θήσειν Ἀγαμεμνονίων οἴκων ὄλεθρον. [Eum. 771 ὁδοὺς ἀθύμους καὶ παρόρνιθας πόρους τιθέντες.] Sept. 47 πόλει κατασκαφὰς θέντες. 192 πολίταις τάσδε διαδρόμους φυγὰς θεῖσαι. Pers. 769 ἔθηκε πᾶσιν εἰρήνην φίλοις. Ag. 66 πολλὰ παλαίσματα — θήσων Δαναοῖσιν. 1524 οὐδὲ γὰρ οὗτος δολίαν ἄτην οἴκοισιν ἔθηκε;

Cum infinitivo Ag. 178 τὸν πάθει μάθος θέντα κυρίως ἔχειν. 1036 ἐπεί σ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμηνίτως δόμοις κοινωνὸν εἶναι χερνίβων. 1174 καί τίς σε κακοφρονῶν τίθησι δαίμων — μελίζειν πάθη.

Cum adiectivo, participio, vel substantivo, *reddo*. Pr. 440 ὡς σφας νηπίους ὄντας τὸ πρὶν ἔννους ἔθηκα. 848 ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα. Sept. 237 ὡς πολίτας μὴ κακοσπλάγχνους τιθῇς. 946 Ἄρης ἀρὰν πατρὸς τιθεὶς ἀλαθῆ. Ag. 196 παλιμμήκη χρόνον τιθεῖσαι. 465 τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας — τιθεῖσ' ἀμαυρόν. 562 τιθέντες ἔνθηρον τρίχα. 922 μηδ' εἵμασι στρώσασ' ἐπίφθονον πόρον τίθει. Ch. 666 αἰδὼς — ἐπαργέμους λόγους τίθησιν. Eum. 324 ὁ Λατοῦς γὰρ ἶνίς μ' ἄτιμον τίθησιν. 458 Τροίαν ἄπολιν Ἰλίου πόλιν ἔθηκας. 724 Μοίρας ἔπεισας ἀφθίτους θεῖναι βροτούς. Suppl. 518 στείχω, τὸ κοινὸν ὡς ἂν εὐμενὲς τιθῶ. Fr. 40 πρευμενεῖς τοὺς νυμφίους νόμοισι θέντων. 210, 8 ὑπόσκιον θήσει χθόνα. Eum. 14 χθόνα ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην. Ch. 576 νεκρὸν θήσω. Suppl. 299 βοῦν τὴν γυναῖκ' ἔθηκεν Ἀργεία θεός.

Forma media τίθεμαι *pono, facio, praebeo*. Ag. 1570 ὅρκους θεμένη. Eum. 226 πόνον πλέον τίθου. 898 καί μοι πρὸ παντὸς ἐγγύην θήσει (θήσῃ M) χρόνου; Fr. 5 τί δῆτ' ἐπ' αὐτοῖς ὄνομα θήσονται βροτοί; Suppl. 640 ψῆφον δ' εὔφρον' ἔθεντο. 645 οὐδὲ μετ' ἀρσένων ψῆφον ἔθεντο. 694 εὔφαμον δ' ἐπὶ βωμοῖς μοῦσαν θείατ' ἀοιδοί. Sic Hermannus pro εὐφήμοις — μοῦσαι θεαί τ' ἀοιδοί. Ag. 816 ἀνδροθνῆτας Ἰλίου φθορὰς ἐς αἱματηρὸν τεῦχος οὐ διχορρόπως ψήφους ἔθεντο. Pr. 783 τὴν μὲν τῇδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν θέσθαι θέλησον. Pers. 1005 ἔθεσθ' ἄελπτον κακόν. Pr. 527 μηδάμ' ὁ πάντα νέμων θεῖτ' ἐμᾷ γνώμᾳ κράτος ἀντίπαλον Ζεύς. 163 ὁ δ' ἐπικότως ἀεὶ θέμενος ἄγναμπτον (ἄγναμπον pr. M. Conieci ἄκναφον) νόον. Pers. 143 φροντίδα κεδνὴν καὶ βαθύβουλον θώμεθα. Ag. 32 τὰ δεσποτῶν γὰρ

εὖ πεσόντα θήσομαι. 230 λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρῴους παρ' οὐδὲν αἰῶνα παρθένειόν τ' ἔθεντο. ‖ *mihi habeo*, *mihi concilio*. Sept. 108 ἔπιδε πόλιν τεάν, ἄν ποτ' εὐφιλήταν ἔθου. 931 παῖδα τὸν αὑτᾶς πόσιν αὑτᾷ θεμένα. Suppl. 415 τὸν πανώλεθρον θεὸν βαρὺν ξύνοικον θησόμεσθ' ἀλάστορα.

τίκτω *procreo*. Eum. 660 τίκτει δ' ὁ θρώσκων. ‖ *pario*. Pr. 851 τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον. 869 αὕτη κατ' Ἄργος βασιλικὸν τέξει γένος. Sept. 416 τεκούσῃ μητρί. 931 τούσδ' ἔτεκε. Ch. 529 τεκεῖν δράκοντ' ἔδοξεν. 913 τεκοῦσα γάρ μ' ἔρριψας ἐς τὸ δυστυχές. 928 οἴ 'γὼ τεκοῦσα τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην. Eum. 321 μᾶτερ, ἅ μ' ἔτικτες. Eum. 366 οἷον ἔρνος οὔτις ἂν τέκοι θεός. ‖ ὁ τεκὼν *pater*. Ch. 690 τὸν τεκόντα δ' εἰκὸς εἰδέναι. ‖ ἡ τεκοῦσα *mater*. Sept. 927 δυσαίων σφὶν ἁ τεκοῦσα. Ch. 133 πρὸς τῆς τεκούσης. Eum. 463 ἔκτεινα τὴν τεκοῦσαν. 513 πατὴρ ἢ τεκοῦσα νεοπαθής. ‖ οἱ τεκόντες *parentes*. Sept. 49 μνημεῖά θ' αὑτῶν τοῖς τεκοῦσιν — ἔστεφον. Ch. 329 πατέρων τε καὶ τεκόντων γόος. 681 πρὸς τοὺς τεκόντας. Pers. 245 δεινά τοι λέγεις ἰόντων τοῖς τεκοῦσι φροντίσαι.

Forma media τίκτομαι *pario*. Ch. 127 γαῖαν αὐτήν, ἣ τὰ πάντα τίκτεται. Fr. 41, 4 ἡ δὲ (ἡ γαῖα) τίκτεται βροτοῖς μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον. Pr. 768 ἢ τέξεταί γε παῖδα φέρτερον πατρός. Ch. 419 πάθομεν ἄχεα πρός γε τῶν τεκομένων. ‖ Passivum τίκτομαι *nascor*. De frugibus Suppl. 674 τίκτεσθαι δὲ φόρους (sic Erfurdtius pro δ' ἐφόρους) γᾶς ἄλλους εὐχόμεθ' ἀεί.

τίκτω improprie dictum *procreo*, *produco*. Ag. 279 τῆς νῦν τεκούσης φῶς τόδ' εὐφρόνης. 758 τὸ δυσσεβὲς γὰρ ἔργον μετὰ μὲν πλείονα τίκτει. 764 φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβρις μὲν παλαιὰ νεάζουσαν ἐν κακοῖς βροτῶν ὕβριν. Ch. 805 γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι. Suppl. 498 φύλαξον μὴ θράσος τέκῃ φόβον. 770 φιλεῖ ὠδῖνα τίκτειν νὺξ κυβερνήτῃ σοφῷ. Sept. 437 καὶ τῷδε κέρδει κέρδος ἄλλο τίκτεται. Libanius Epist. 175 p. 84 ἀκούων Αἰσχύλου (fr. 306 b) λέγοντος ἐκ τῶν πόνων τίκτεσθαι ἀρετὰς βροτοῖς.

τίλλω *vellico*. Pers. 209 κίρκον εἰσορῶ — χηλαῖς κάρα τίλλοντα.

τιλμός *vellicatio*. Suppl. 839 τιλμοὶ τιλμοὶ καὶ στιγμοί.

τιμαλφέω *honoro*. Ag. 922 θεούς τοι τοῖσδε τιμαλφεῖν χρεών. Eum. 15 μολόντα δ' αὐτὸν κάρτα τιμαλφεῖ λεώς. Passivum Eum. 626 ἄνδρα — διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφούμενον, ubi schol. συνεχὲς τὸ ὄνομα παρ' Αἰσχύλῳ, διὸ σκώπτει αὐτὸν Ἐπίχαρμος. Eum. 807 ὑπ' ἀστῶν τῶνδε τιμαλφουμένας.

τιμαλφής *honoratus*. Hesychius τιμαλφής: ἔντιμος. τιμὴν ἀλφάνουσα, διὰ τιμῆς ἀγομένη. — Αἰσχύλος δὲ ἐν Ἐπιγόνοις (fr. 53) ἐπὶ τοῦ ἐντίμου.

τιμάορος *ultor*, *vindex*. Ag. 1280 ἥξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάορος. 1324 τοῖς ἐμοῖς τιμαόροις. 1577 φαίην ἂν ἤδη νῦν βροτῶν τιμαόρους θεοὺς ἄνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄχη. Ch. 143 λέγω φανῆναι σοῦ, πάτερ, τιμάορον. ‖ *adiutor*, *auxiliator*, *defensor*. Ionicum τιμήορος per βοηθός exp. Hesychius. Ag. 574 πάντας προσαυδῶ, τόν τ' ἐμὸν τιμάορον Ἑρμῆν, φίλον κήρυκα, κηρύκων σέβας. quo sensu Herodotus et Thucydides τιμωρός: v. Thes. vol. 7 p. 2213. Altera forma apud Pindarum Isthm. 9, 90 προξενίᾳ τ' ἀρετᾷ τ' ἦλθον τιμάορος Ἰσθμίαισι Λαμπρομάχου μίτραις. ubi schol. per ἐπαινέτης et τιμητής exp. ‖ Eodem sensu forma τιμάωρ, de qua v. Lobeck. Paralip. p. 216, metri causa usus est Aeschylus Suppl. 43 νῦν δ' ἐπικεκλομένα Δῖον πόρτιν ὑπερπόντιον τιμάορ' Ἰνίν τ' ἀνθονομούσας προγόνου, ubi schol. per βοηθόν explicat.

τιμάω *honoro*, *colo*. Sept. 236 οὔτοι φθονῶ σοι δαιμόνων τιμᾶν γένος. 410 τὸν Αἰσχύνης θρόνον τιμῶντα. 716 νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμᾷ θεός. 1046 ἀλλ' ὃν πόλις στυγεῖ σὺ τιμήσεις τάφῳ; Ag. 246 εὔποτμον αἰῶνα φίλως ἐτίμα. Ch. 255 τοῦ θυτῆρος καί σε τιμῶντος μέγα πατρὸς νεοσσούς. 509 αὐτὸς δὲ σώζει (σώζῃ M) τόνδε τιμήσας λόγον. 516 μεθύστερον τιμῶσ' ἀνήκεστον πάθος. Eum. [773 πόλιν τὴν Παλλάδος τιμῶσιν ἀεὶ — αὐτοῖσιν ἡμεῖς ἐσμὲν εὐμενέστεροι.] 915 οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ τήνδ' ἀστύνικον ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν. 994 τάσδε γὰρ εὔφρονας εὔφρονες ἀεὶ μέγα τιμῶντες. 1039 φοινικοβάπτοις ἐνδυτοῖς ἐσθήμασι τιμᾶτε. Suppl. 116 ζῶσα γόοις με τιμῶ. 401 ἐπήλυδας τιμῶν ἀπώλεσας πόλιν. 1013 τὸ σωφρονεῖν τιμῶσα τοῦ βίου πλέον. Fr. 287 ψευδῶν δὲ καιρὸν ἔσθ' ὅπου τιμᾷ θεός. ‖ Passivum Eum. 868 εὖ δρῶσαν, εὖ πάσχουσαν, εὖ τιμωμένην. 891 ἐς τὸ πᾶν τιμωμένη Ag. 581 χάρις τιμήσεται Διός.

τιμή *honor*. Pr. 30 βροτοῖσι τιμὰς ὤπασας πέρα δίκης. 171 σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλᾶται. 410 στένουσα τὰν σὰν ξυνομαιμόνων τε τιμάν. 946 ἐφημέροις πορόντα τιμάς. Sept. 15 τιμὰς μὴ 'ξαλειφθῆναί ποτε. Pers. 166 χρημάτων ἀνάνδρων πλῆθος ἐν τιμῇ σέβειν. 622 γαπότους δ' ἐγὼ τιμὰς προπέμψω τάσδε νερτέροις θεοῖς. 762 ἐξ οὔτε τιμὴν Ζεὺς ἄναξ τήνδ' ὤπασεν. 919 Περσονόμου τιμῆς μεγάλης. Ag. 44 διθρόνου Διόθεν καὶ δισκήπτρου τιμῆς. 637 χωρὶς ἡ τιμὴ θεῶν. Ch. 200 εἶχε συμπενθεῖν ἐμοὶ ἄγαλμα τύμβου τοῦδε καὶ τιμὴν πατρός. Eum. 219 τίς ἥδε τιμή; 227 τιμὰς σὺ μὴ σύντεμνε τὰς ἐμὰς λόγῳ. 228 οὐδ' ἂν δεχοίμην ὥστ' ἔχειν τιμὰς σέθεν. 419 τιμάς γε μὲν δὴ τὰς ἐμὰς πεύσει (πεύσῃ M) τάχα. 624 μητρὸς μηδαμοῦ τιμὰς νέμειν. 747 ἡμῖν γὰρ ἔρρειν ἢ πρόσω τιμὰς νέμειν. 845 879 ἀπὸ γάρ με τιμᾶν δαναιᾶν θεῶν δυσπάλαμοι παρ' οὐδὲν ἦραν δόλοι. 894 τίς δέ μοι τιμὴ μένει; 1037 τιμαῖς καὶ θυσίαις περίσεπτα. Suppl. 628 Ζεὺς δ' ἐφορεύοι ξένιος ξενίου στόματος τιμάς. 698 φυλάσσοι τ' ἀτιμίας (sic corrupte in M, adscripto ἀσφαλίας) τιμὰς τὸ δάμιον. Corruptum ἀτιμίας in ἀτρεμαῖα, adverbialiter dictum ut apud Eur. Herc. f. 1054, mutavit Butlerus, collata annotatione scholiastae ἀμετακίνητοι εἶεν αὐτοῖς αἱ τιμαί. 706 δαφνηφόροις βουθύτοισι τιμαῖς. Ch. 399 κλῦτε δὲ τὰ χθονίων τε τιμαί. Sic M, adscripto ab correctore ἐν super μ, quo significatur τετιμέναι, quod nec metro nec sententiae convenit, adscriptoque scholio αἱ Ἐρινύες παρὰ τῶν χθονίων θεῶν τετιμημέναι. Veram scripturam κλῦτε δὲ Γᾶ χθονίων τε τιμαί, restituit H. L. Ahrensius, de quo s. v. Γῆ monere debebam. τιμή de eo dictum qui colitur comparandum cum simili usu vocabuli σέβας, de quo suo loco diximus. Frustra Hermannus olim κλῦτε δὲ τὰ χθονίων τιτηνά, postea κλῦτε δὲ τὰ χθονίων πρότιμα. Similiter Γῆ et χθόνιοι θεοί alibi coniunguntur: v. s. v. χθόνιος.

τίμημα *honor*. Ch. 511 τίμημα τύμβου.

τίμιος *honoratus*, *venerabilis*. Sept. 95 βρέτη τίμια δαιμόνων, ubi metri indicio τίμια addidi.

241 τάνδ' ἐς ἀκρόπτολιν, τίμιον ἕδος, ἱκόμαν. Ch. 556 κτείναντες ἄνδρα τίμιον. Eum. 854 τιμίαν ἕδραν ἔχουσα. Suppl. 986 ἔχοιμι τίμιον γέρας. Eum. 853 οὑπιρρέων γὰρ τιμιώτερος χρόνος· ἔσται πολίταις τοῖσδε. Suppl. 990 χάριν σέβεσθαι τιμιωτέραν ἐμοῦ. Sept. 1003 ὅπου τὸ (τὸ ego addidi) τιμιώτατον. Eum. 967 τιμιώταται θεῶν.

τῖμος *pretium*. Ch. 916 ποῦ δῆθ' ὁ τῖμος, ὅντιν' ἀντεδεξάμην; Hoc vocabulo ante Aeschylum usus est Archilochus apud Athen. 1 p. 7 f. ὧν οὔτε τῖμον εἰσήνεγκας.

τιμωρία *ultio*. Pers. 473 πικρὰν δὲ παῖς ἐμὸς τιμωρίαν κλεινῶν Ἀθηνῶν ηὗρε.

τινάκτειρα *concutiens*. Pr. 924 θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον τρίαιναν, αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος, σκεδᾷ. Femininum alibi non lectum. Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας dixit Soph. Tr. 502.

τινάσσω *vibro*. Pr. 917 τινάσσων τ' ἐν χεροῖν πύρπνουν βέλος.

τίνω (cum aoristo ἔτισα) *luo*, *poenas solvo*. Pr. 112 τοιῶνδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω. 177 πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων δεσμῶν χαλάσῃ ποινάς τε τίνειν τῆσδ' αἰκίας ἐθελήσῃ. 620 ποινὰς δὲ ποίων ἀμπλακημάτων τίνεις; Ag. 457 δημοκράντου δ' ἀρᾶς τίνει χρέος. 1325 ἐχθροῖς φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς τίνειν ὁμοῦ. Ch. 313 ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν πληγὴν τινέτω. 651 δωμάτων παλαιτέρων τίνειν μύσος. Eum. 268 ἀντίποιν' ὡς τίνῃς ματροφόνου δύας. Suppl. 434 ὁπότερ' ἂν κτίσῃς, μένει δορὶ τίνειν ὁμοίαν θέμιν. Sic Boissonadius correxit pro μενειδρεικτείνειν. ‖ *solvo* (gratias). Pr. 985 καὶ μὴν ὀφείλων γ' ἂν τίνοιμ' αὐτῷ χάριν. Ag. 822 τούτων θεοῖσι χρὴ πολύμνηστον χάριν τίνειν. Aoristus ἔτισα Ag. 537 διπλᾶ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι θἀμάρτια. Ag. 1430 ἔτι σε χρὴ στερομέναν φίλων τύμμα τύμματι τῖσαι. 1529 θανάτῳ τίσας ἅπερ ἔρξεν (sic Naberus pro ἦρξεν). [Ch. 277 ἔφασκε τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε τίσειν με.] Ch. 435 πατρὸς δ' ἀτίμωσιν ἆρα τίσει. ‖ Forma media τίνομαι *ulciscor*. Sept. 638 ζῶντ' ἀτιμαστῆρ' ὅπως ἀνδρηλάτην φυγῇ τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον. Ch. 18 δός με τίσασθαι μόρον πατρός. Eum. 220 εἰ τοῖσιν οὖν κτείνουσιν ἀλλήλους χαλᾷς τὸ μὴ τίνεσθαι μηδ' ἐποπτεύειν κότῳ —. Sic Meinekius ad Menandr. p. 226 et Hermannus collato Soph. Oed. Col. 693 πότερα πυνθάνοι' ἄν, εἰ πατήρ σ' ὁ καίνων, ἢ τίνοι' ἂν εὐθέως; δοκῶ μέν εἴπερ Ζῆν φιλεῖς, τὸν αἴτιον τίνοι' ἂν οὐδὲ τοὔνδικον περιβλέποις.

τίπτε *cur tandem?* ex τί ποτε contractum, de quo supra diximus p. 301 b.

τίς *quis?* Genitivi et dativi frequentes sunt formae monosyllabae τοῦ et τῷ. Pr. 159 τίς ὧδε τλησικάρδιος θεῶν; 161 τίς οὐ ξυνασχαλεῖ; 502 τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστρόφος; 561 τίνα φῶ λεύσσειν τόνδε; 594 τίς ὢν τίς ἄρα με — ὧδ' ἔτυμα προσθροεῖς; 761 πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συληθήσεται; 771 τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστίν; Sept. 91 τίς ἄρα ῥύσεται; τίς ἄρ' ἐπαρκέσει; 395 τίν' ἀντιτάξεις τῷδε; τίς Προίτου πυλῶν — προστατεῖν φερέγγυος; 435 τίς ξυστήσεται; τίς ἄνδρα κομπάζοντα μὴ τρέσας μενεῖ; 738 τίς ἂν καθαρμοὺς πόροι; τίς ἄν σφε λούσειεν; 771 τίν' ἀνδρῶν γὰρ τοσόνδ' ἐθαύμασαν; 806 ἄνδρες — τίνες; 1065 τίς ἂν οὖν τὰ πίθοιτο; Pers. 94 τίς ὁ κραιπνῷ ποδὶ πηδήματος εὐπετοῦς ἀνάσσων; 241 τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστι; 296 τίς οὐ τέθνηκε; τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν τῶν ἀρχελείων; 351 τίνες κατῆρξαν; 717 τίς δ' ἐμῶν ἐκεῖσε παίδων ἐστρατηλάτει; Ag. 280 καὶ τίς τόδ' ἐξίκοιτ' ἂν ἀγγέλων τάχος; 478 τίς οἶδεν; 479 τίς ὧδε παιδνός; 553 τίς δὲ πλὴν θεῶν ἅπαντ' ἀπήμων τὸν δι' αἰῶνος χρόνον; 681 τίς ποτ' ὠνόμαζεν; 958 τίς δέ νιν κατασβέσει; 1020 μέλαν αἷμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιτο; 1341 τίς ποτ' ἂν εὔξαιτο βροτῶν; 1344 τίς πληγὴν ἀΰτεῖ καιρίως οὐτασμένος; 1506 τίς ὁ μαρτυρήσων; 1541 τίς ὁ θάψων νιν; τίς ὁ θρηνήσων: 1565 τίς ἂν γονὰν ἀραῖον ἐκβάλοι δόμων; Ch. 110 τίνας δὲ τούτους τῶν φίλων προσεννέπω; 216 τίνα σύνοισθά μοι καλουμένῃ βροτῶν; 595 ὑπέρτολμον ἀνδρὸς φρόνημα τίς λέγοι; 654 τίς ἔνδον; Eum. 389 τίς οὖν τάδ' οὐχ ἅζεταί τε καὶ δέδοικεν βροτῶν; 408 τίνες ποτ' ἐστέ; 495 τίς δὲ — ἔτ' ἂν σέβοι δίκαν; 593 πρὸς τοῦ δ' ἐπείσθης καὶ τίνος βουλεύμασιν; [702 τίς γὰρ δεδοικὼς μηδὲν ἔνδικος βροτῶν;] Suppl. 217 τίν' οὖν κικλήσκω τῶνδε δαιμόνων ἔτι; 329 τίς ηὗχει; 336 τίς δ' ἂν φίλους ὠνοῖτο τοὺς κεκτημένους; 389 τίς ἂν τοῖσδ' ἀντιωθῆναι θέλοι: 571 τίς ἦν ὁ θέλξας; 586 τίς γὰρ ἂν κατέπαυσεν Ἥρας νόσους ἐπιβούλους; 590 τίν' ἂν θεῶν — κεκλοίμαν; 932 πῶς φῶ πρὸς τίνος τ' ἀφαιρεθεὶς ἥκειν; Fr. 57 τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις;

Neutrum τί. Pr. 83 τί σοι οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλῆσαι πόνων; 101 τί φημί; 118 τί δὴ θέλων; 518 τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ πλὴν ἀεὶ κρατεῖν; 577 τί ποτέ μ', ὦ Κρόνιε παῖ, τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας εὑρὼν ἁμαρτοῦσαν ἐν πημοσύναις; 743 τί που δράσεις; 933 τί δ' ἂν φοβοίμην; 1056 τί γὰρ ἐλλείπει; 1057 τί χαλᾷ μανιῶν; Sept. 102 τί ῥέξεις; 156 τί πόλις ἄμμι πάσχει; τί γενήσεται; 297 τί γένωμαι; 356 τίν' ἐκ (sic margo M a m. rec., in textu τί ἐκ, una post τί littera erasa) τῶνδ' εἰκάσαι λόγος πάρα; τί ἐκ legit scholiasta, qui interpretatur τί δεῖ ὑπονοῆσαι ἐκ τούτων ἢ πένθη καὶ συμφοράς; Suspectus est hiatus τί ἐκ. Nam etsi τί οὖν interdum dixerunt tragici in trimetris, de quo infra dicetur, tamen non est verisimile Aeschylum in carmine melico τί ἐκ scripsisse, quum praesertim versus antistrophicus 368 ab syllaba longa παγκλαύτων incipiat, cuius indicio Kayserus ποῖ' ἐκ τῶνδ' — coniecit. Sept. 686 τί μέμονας; 806 τί δ' εἶπας; 850 τί φῶ; 1057 τί πάθω; τί δὲ δρῶ; τί δὲ μήσωμαι; Pers. 727 καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιστενάζετε; 912 τί πάθω; 1021 τί τόδε λέγεις σεσωσμένον; Ag. 85 τί δ' ἐπαισθομένη; 211 τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν; 272 τί γὰρ τὸ πιστόν ἐστι τῶνδέ σοι τέκμαρ; ubi sensus postulat ἢ γάρ τι πιστόν ἐστι — quod restituit Karstenus. 935 τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος εἰ τάδ' ἤνυσεν; 1100 τί ποτε μήδεται; 1114 τί τόδε φαίνεται; 1308 τί τοῦτ' ἔφευξας; 1487 τί γὰρ βροτοῖς ἄνευ Διὸς τελεῖται; τί τῶνδ' οὐ θεόκραντόν ἐστιν; 1491 1545 φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἴπω; Ch. 118 τί φῶ; 214 τί νῦν ἕκατι δαιμόνων κυρῶ; 218 πρὸς τί δῆτα τυγχάνω κατευγμάτων; 315 τί σοι φάμενος ἢ τί ῥέξας τύχοιμ' ἂν καθ' ἓν οὐρίσας; 338 τί τῶνδ' εὖ; τί δ' ἄτερ κακῶν; 418 τί δ' ἂν φάντες τύχοιμεν —; 638 τί τῶνδ' οὐκ ἐνδίκως ἀγείρω; 702 τί γὰρ ξένου ξένοισίν ἐστιν εὐμενέστερον; 778 τί φῄς; 847 τί τῶνδ' ἂν εἴποις; 855 τί λέγω; 882 τί δρᾷ; 899 τί δράσω; [994 τί σοι δοκεῖ; 997 τί νιν προσείπω;] Eum. 133 τί δρᾷς; 154 τί τῶνδ' ἐρεῖ τις δικαίως ἔχειν; 436 τί πρὸς τάδ' εἰπεῖν, ὦ ξέν', ἐν μέρει θέλεις; 575 τί τοὐδέ σοι μέτεστι πράγματος; 789 819 τί ῥέξω; 902 τί οὖν μ' ἄνωγας τῇδ' ἐφυμνῆσαι χθονί; Suppl.

302 τί δῆτα πρὸς ταῦτ' ἄλοχος ἰσχυρὰ Διός; 332 τί φῂς ἱκνεῖσθαι τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν; 462 τί σοι περαίνει μηχανὴ συζωμάτων; 777 τί πεισόμεσθα; 823 τί δ' ἄνευ σέθεν θνατοῖσι τέλειόν ἐστιν; 911 τί ποιεῖς; 916 τί δ' ἠμπλάκηται τῶνδέ μοι; Pr. 614 τοῦ δίκην πάσχεις τάδε;

τίς cum substantivis vel adiectivis coniunctum. Pr. 115 τίς ἀχὼ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής; 259 τίς ἐλπίς; 438 τίς ἄλλος; 561 τίς γῆ; Sept. 235 τίς τάδε νέμεσις στυγεῖ; [584 μητρός τε πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη;] 673 τίς ἄλλος μᾶλλον ἐνδικώτερος; Pers. 93 τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει; 350 ἀρχὴ δὲ ναυσὶ συμβολῆς τίς ἦν; 438 τίς γένοιτ' ἂν τῆσδ' ἔτ' ἐχθίων τύχη; Ag. 1132 τίς ἀγαθὰ φάτις βροτοῖς τέλλεται; 1306 τίς σ' ἀποστρέφει φόβος; 1448 τίς ἂν ἐν τάχει — μόλοι μοῖρα; 1547 τίς δ' ἐπιτύμβιος αἶνος — πονήσει; Ch. 10 τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις στείχει; Eum. 209 τίς ἥδε τιμή; 842 875 τίς μ' ὑποδύεται πλευρὰς ὀδύνα; 894 τίς δέ μοι τιμὴ μένει; Suppl. 326 τίς κατέσκηψεν τύχη; Pr. 563 τίνος ἀμπλακίας ποιναῖς ὀλέκει; Ag. 86 τίνος ἀγγελίας πευθοῖ; 1251 τίνος πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄχος πορσύνεται; Ch. 169 τίνος ποτ' ἀνδρός; 515 ἐκ τίνος λόγου; [Suppl. 911 οὗτος τί ποιεῖς; ἐκ τίνος φρονήματος — τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν: Sic recte correctum esse videtur pro ποίου φρονήματος, ut s. v. ποῖος dictum est] 530 τίνος βορᾶς χρῄζοντα; Fr. 180 τίνος κατέκτας ἕνεκα παῖδ' ἐμὸν βλάβης; Pers. 715 τίνι τρόπῳ; 793 τίνι τρόπῳ δὲ συμμαχεῖ; Pr. 381 τίνα ὁρᾷς ἐνοῦσαν ζημίαν; Pers. 439 τίν' αὖ φῂς τήνδε συμφορὰν στρατῷ ἐλθεῖν; 682 τίνα πόλις πονεῖ πόνον; Ch. 114 τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῇδε προστιθῶ στάσει; 885 τίνα βοὴν ἵστης δόμοις; Eum. 892 τίνα με φῂς ἔχειν ἕδραν; Suppl. 20 τίν' ἂν οὖν χώραν εὔφρονα μᾶλλον τῆσδ' ἀφικοίμεθα; 317 τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῆσδε βλαστημὸν λέγεις; 460 τίν' αὐδὴν τήνδε γηρυθεῖσ' ἔσει; 806 τίν' ἂν πόρον τέμνοιν γάμου λυτῆρα; 1061 τίνα καιρόν με διδάσκεις; Ch. 1051 τίνες σε δόξαι στροβοῦσιν;

τί neutrum. Pr. 124 τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω; 298 τί χρῆμα; 561 τί γένος; 606 τί φάρμακον νόσου; 747 τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος; Sept. 804 τί δ' ἔστι πρᾶγος νεόκοτον πόλει πάλιν; 852 τί δ' ἄλλο γ' ἢ πόνοι δόμων ἐφέστιοι; Pers. 237 τί πρὸς τούτοισιν ἄλλο; 694 τί δ' (δ' ex apographis additum) ἔστι Πέρσαις νεοχμὸν ἐμβριθὲς κακόν; Ag. 85 τί χρέος; τί νέον; 556 τί δ' οὐ στένοντες, οὐ λαχόντες, ἤματος μέρος; 601 τί γὰρ γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον δρακεῖν; 1101 τί τόδε νέον ἄχος μέγα; 1162 τί τόδε τορὸν ἄγαν ἔπος ἐφημίσω; [1232 τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος τύχοιμ' ἄν;] 1306 τί δ' ἔστι χρῆμα; 1407 τί κακὸν — πασαμένα; Ch. 10 τί χρῆμα λεύσσω; 48 τί γὰρ λύτρον πεσόντος αἵματος πέδοι; 885 τί δ' ἔστι χρῆμα; Eum. 125 τί σοι πέπρακται πρᾶγμα; Suppl. 306 τί οὖν ἔτευξεν ἄλλο; Fr. 5 τί δῆτ' ἐπ' αὐτοῖς ὄνομα θήσονται βροτοί; 174 τί γὰρ καλὸν ζῆν βίοτον ὃς λύπας φέρει; 321 τί γὰρ ὄψον γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ τοῦδε βέλτερον;

τί — *quid? cur?* Pr. 36 τί μέλλεις καὶ κατοικτίζει μάτην; τί τὸν θεοῖς ἔχθιστον οὐ στυγεῖς θεόν; 627 τί δῆτα μέλλεις; Sept. 99 τί μέλλομεν; Ag. 908 τί μέλλεις; Suppl. 1058 τί δὲ μέλλω φρένα Δίαν καθορᾶν; Ag. 567 τί ταῦτα πενθεῖν δεῖ; 570 τί τοὺς ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν — χρή; 598 τὰ μάσσω μὲν τί δεῖ σ' ἐμοὶ λέγειν; Eum. 94 καθευδουσῶν τί δεῖ; 826 καὶ τί δεῖ λέγειν; Suppl. 938 τί σοι λέγειν χρὴ τοὔνομα; Pr. 46 τί νιν στυγεῖς; 648 τί παρθενεύει δαρόν; 766 τί δ' ὄντινα; i. e. *quid quaeris quem?* Sept. 884 τί δὴ (sic Lachmannus pro ἤδη) διήλλαχθε σὺν σιδάρῳ; Ag. 1074 τί ταῦτ' ἀνωτότυξας; 1264 τί δῆτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε; 1286 τί δῆτ' ἐγὼ κάτοικτος ὧδ' ἀναστένω; 1643 τί δὴ τὸν ἄνδρα τόνδε — οὐκ αὐτὸς ἠνάριζες; Ch. 388 τί γὰρ κεύθω φρενὸς οἷον ἔμπας ποτᾶται; 569 τί δὴ πύλαισι τὸν ἱκέτην ἀπείργετε; Eum. 604 τί δ' οὐκ ἐκείνην ζῶσαν ἤλαυνες φυγῇ; Suppl. 405 τί — μεταλγεῖς τὸ δίκαιον ἔρξαι; 965 τί τῶνδε κυριωτέρους μένεις; 1046 τί ποτ' εὔπλοιαν ἔπραξαν; Fr. 131 τί ποτ' — οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; De τί ποτε in τίπτε contracto supra dictum est p. 301 b.

τί simplex Sept. 336 τί; τὸν φθίμενον γὰρ προλέγω βέλτερα τῶνδε πράσσειν. Cum aliis particulis coniunctum τί γάρ; Ag. 1139 1239. Ch. 880. Eum. 211 678. Fr. 91. ‖ τί μή; Ag. 672 λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας. τί μή; ‖ τί μήν; Eum. 203 ἔχρησα ποινὰς τοῦ πατρὸς πέμψαι. τί μήν; Sic Abreschius pro τιμήν. [Suppl. 999 versu spurio τί μήν;] ‖ τί οὐκ. Pers. 1015 τί δ' οὔκ; et τί δ' οὐχί; Ag. 273. Fr. 321. ‖ τί οὖν; cum hiatu Sept. 208 τί οὖν; ὁ ναύτης ἆρα μὴ 'ς πρῷραν φυγὼν πρύμνηθεν ηὗρε μηχανὴν σωτηρίας; 704 τί οὖν ἔτ' ἂν σαίνοιμεν — ὀλέθριον μόρον; Pers. 782 τί οὖν, ἄναξ Δαρεῖε, ποῖ καταστρέφει; Eum. 902 τί οὖν μ' ἄνωγας; Suppl. 305 τί οὖν ἔτευξεν ἄλλο δυσπότμῳ βοΐ; Sed ib. 313 τί οὖν ὁ Δῖος πόρτις εὔχεται βοός; nunc ex emendatione Stanleii legitur τίς οὖν.

τίς in interrogatione indirecta pro ὅστις dictum. Pr. 491 πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς διώρισα — καὶ δίαιταν ἥντινα ἔχουσ' ἕκαστοι καὶ πρὸς ἀλλήλους τίνες ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεδρίαι· σπλάγχνων τε λειότητα καὶ χροιὰν τίνα ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν. 606 τέκμηρον ὅ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν, τί μῆχαρ, ἢ τί φάρμακον νόσου, δεῖξον. 623 τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης δεῖξον τίς ἔσται τῇ ταλαιπώρῳ χρόνος. 659 ὡς μάθῃ τί χρὴ δρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσιν πράσσειν φίλα. 905 οὐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμαν, ubi τί ἂν γενοίμαν Meinekius Philol. vol. 19 p. 232. Sept. [650 γνῶθι τίνα πέμπειν δοκεῖς.] 913 τάχ' ἄν τις εἴποι τίνες; Ch. 81 οὐδ' ἔχω τί φῶ.

τις pronomen indefinitum, encliticum, accentu in vocabulum praecedens reiecto, *quis*, *aliquis*. Genitivi et dativi formae sunt frequentes monosyllabae του et τῳ.

Substantive dictum τις numero singulari Pr. 166 πρὶν ἂν — τὰν δυσάλωτον ἕλῃ τις ἀρχάν. 379 ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ. 478 εἴ τις ἐς νόσον πέσοι. 638 ὅπου μέλλοι τις οἴσεσθαι δάκρυ. Sept. 196 κεἰ μή τις ἀρχῆς τῆς ἐμῆς ἀκούσεται. 514 κοὔπω τις εἶδε Ζῆνά του (sic recte Elmsleius pro που) νικώμενον. 683 εἴπερ κακὸν φέροι τις αἰσχύνης ἄτερ. 912 τάχ' ἄν τις εἴποι. 1027 ἢν μή τις ἄλλος τόνδε συνθάπτειν θέλῃ. Pers. 497 θεοὺς δέ τις τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμοῦ. 742 ὅταν σπεύδῃ τις αὐτός. 824 μηδέ τις — ὄλβον ἐκχέῃ μέγαν. Ag. 173 Ζῆνα δέ τις προφρόνως ἐπινίκια κλάζων τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν. 369 οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν. 423 εὖτ' ἂν ἐσθλά τις δοκῶν ὁρᾷ. 433 οὓς μὲν γάρ τις ἔπεμψεν, οἶδεν. 450 τάδε σῖγά τις βαΰζει. 552 τὰ μέν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν. 563 χειμῶνα δ' εἰ λέγοι τις οἰωνοκτόνον. 590 καί τις μ' ἐνίπτων

εἶπε. 662 ἤτοι τις ἐξέκλεψεν ἢ Ἐξηγήσατο θεός τις. 681 μή τις, ὅντιν' οὐχ ὁρῶμεν; 934 εἴπερ τις, εἰδώς γ' εὖ τόδ' ἐξεῖπον τέλος. 944 ὕπαί τις ἀρβύλας λύοι. 1328 σκιᾷ τις ἂν πρέψειεν. 1374 πῶς γάρ τις ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων — φάρξειεν; 1661 εἴ τις ἀξιοῖ μαθεῖν. Ch. 98 καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας. 265 ὅπως μὴ πεύσεταί τις. 409 πᾶ τις τράποιτ' ἄν; 520 τὰ πάντα γάρ τις ἐκχέας. 633 ᾔκασεν δέ τις τὸ δεινὸν αὖ Λημνίοισι πήμασιν. 889 δοίη τις ἀνδροκμῆτα πέλεκυν. Eum. 154 τί τῶνδ' ἐρεῖ τις δικαίως ἔχειν. 350 οὐδέ τίς ἐστι συνδαίτωρ μετάκοινος. 420 εἰ λέγοι τις ἐμφανῆ λόγον. 508 τλάμων δέ τις μάταν παρηγορεῖ. 508 μηδέ τις κικλησκέτω. 545 πρὸς τάδε τις τοκέων σέβας εὖ προτίων καὶ ξενοτίμους ἐπιστροφὰς δωμάτων αἰδόμενός τις ἔστω. Suppl. 56 γνώσεται δὲ λόγους τις ἐν μάκει. 60 δοξάσει τις ἀκούειν. 76 εἴ τίς ἐστι κηδεμών. Suppl. 499 καὶ δὴ φίλον τις ἔκτανε. 883 μηδέ τις σχολαζέτω. 902 εἰ μή τις ἐς ναῦν εἶσιν. 924 εἴ τις τάσδε μὴ Ἐξαιρήσεται. Fr. 299 οὔτε πολλὰ τραύματ' ἐν στέρνοις λαβὼν θνῄσκει τις —, οὔτ' ἐν στέγῃ τις ἥμενος παρ' ἑστίᾳ φεύγει.

Genitivus Ch. 102 φόβῳ τινός. Eum. 5 πρὸς βίαν τινός. [Eum. 426 ἄλλαις ἀκάγκαις (sic Bothius pro ἄλλης ἀνάγκης), ἤ τινος τρέων κότον; Sic (vel ἤ τίνος) apographa nonnulla pro οὔτινος, quod est in M.]

Dativus Sept. 1036 μὴ δοκησάτω τινί. 1040 μηδέ τῳ δόξῃ πάλιν.

Accusativus Pr. 930 προσδοκᾶν χρὴ Ζηνὶ δεσπόσειν τινά; Ch. 370 πρόσω τινὰ πυνθάνεσθαι. 567 ὥστ' ἐπεικάζειν τινὰ δόμους παραστείχοντα. Eum. 360 σπευδομένα δ' ἀφελεῖν τινὰ (Δία Pauwius) τάσδε μερίμνας. Ag. 549 καὶ πῶς; ἀπόντων κοιράνων ἔτρεις τινάς;

Neutrum τι. Pr. 988 εἰ προσδοκᾷς ἐμοῦ τι πεύσεσθαι πάρα. Pers. 526 εἴ τι δὴ λῷον πέλοι. Ag. 1194 θηρῶ τι. 1353 ψηφίζομαί τι δρᾶν. Ch. 668 λέγοιτ' ἂν εἴ τι δεῖ. 755 οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς. 778 ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα; Suppl. 400 εἴ πού τι μὴ τοῖον τύχοι.

τις cum genitivo partitivo Pr. 1027. Sept. 1016. Eum. 70 θεῶν τις, Pr. 156 μήτε θεῶν μήτε τις ἀνδρῶν. Sic correxi pro μήποτε θεὸς μήτε τις ανος (i. e. ἄνθρωπος, ab correctore in ἄλλος mutatum). Pers. 724 γνώμης δέ πού τις δαιμόνων ξυνήψατο. Ag. 671 ἐκείνων εἴ τίς ἐστιν ἐμπνέων. Eum. 269 εἴ τις ἄλλος ἤλιτεν βροτῶν. 756 καί τις Ἑλλήνων ἐρεῖ. Suppl. 57 εἰ δὲ κυρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων. 733 θεοὺς ἀτίζων τις βροτῶν. Pers. 164 οὐκ ἄνευ θεῶν τινός. Pr. 21 οὔτε φωνὴν οὔτε του μορφὴν βροτῶν. 896 γαμετᾷ τινὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ. 772 τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκγόνων εἶναι χρεών. Ag. 359 νεαρῶν τινά. Ch. 119 βροτῶν τινά. 188 ἀστῶν τιν' ἄλλον. Suppl. 611 ἐπηλύδων τινά. Eum. 31 Ἑλλήνων τινές. Pr. 816 τῶν δ' εἴ τί σοι ψελλόν. 835 εἰ τῶνδε προσσαίνει σέ τι. Ag. 1059 εἴ τι δράσεις τῶνδε. 1239 τῶνδ' ὅμοιον εἴ τι μὴ πείθω. Eum. 142 εἴ τι τοῦδε φροιμίου ματᾷ. 468 εἰ μή τι τῶνδ' ἔρξαιμι. Suppl. 599 σπεῦσαί τι τῶν βούλιος φέρει φρήν.

τις de certa dictum persona quam quis disertius significare non vult Ag. 1223 ἐκ τῶνδε ποινάς φημι βουλεύειν τινὰ λέοντ' ἄναλκιν ἐν λέχει στρωφώμενον, i. e. Aegisthum. Ch. 59 φοβεῖται δέ τις. Suppl. 902 εἰ μή τις ἐς ναῦν εἶσιν. Sed Sept. 402 η ἄνοιά τινι interpolatoris est additamentum quum verba poetae excidissent, quae οἷα πείσεται fuisse videntur: de quo dixi in annot.

τις iteratum in eadem sententia Eum. 545 πρὸς τάδε τις τοκέων σέβας εὖ προτίων καὶ ξενοτίμους ἐπιστροφὰς δωμάτων αἰδόμενός τις ἔστω. Suppl. 57 εἰ δὲ κυρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων ἐγγάϊος οἶκτον ἀΐων, δοξάσει τις ἀκούειν ὄπα.

τις cum substantivis vel adiectivis iunctum. Pr. 473 κακὸς δ' ἰατρὸς ὥς τις. 545 ποῦ τις ἀλκά; 566 χρίει τις αὖ με τὰν τάλαιναν οἶστρος. 763 εἰ μή τις βλάβη. Sept. 291 ὥς τις τέκνων ὑπερδέδοικεν — πελειάς. 645 γυνή τις. 713 λέγοιτ' ἂν ὧν ἄνη τις. Pers. 14 οὔτε τις ἱππεύς. 235 ὧδέ τις πάρεστιν αὐτοῖς ἀνδροπλήθεια στρατοῦ; 238 ἀργύρου πηγή τις αὐτοῖς ἐστι. 345 δαίμων τις. 447 νῆσός τις ἐστι. 669 Στυγία γάρ τις ἐπ' ἀχλὺς πεπόταται. 715 λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτός; 725 μέγας τις ἦλθε δαίμων. 732 οὐ δή τις γέρων. 736 ἐστι τις σωτηρία; Ag. 131 μή τις ἄγα θεόθεν κνεφάσῃ. 276 ἀλλ' ἦ σ' ἐπιάνέν τις ἄπτερος φάτις. 663 θεός τις. 676 εἰ δ' οὖν τις ἀκτὶς ἡλίου νιν ἱστορεῖ. 679 ἐλπίς τις αὐτὸν πρὸς δόμους ἥξειν πάλιν. 735 ἱερεύς τις ἄτας. 947 μή τις πρόσωθεν ὄμματος βάλοι φθόνος. 1142 οἷά τις ξουθὰ — ἀηδών. 1174 καί τίς σε κακοφρονῶν τίθησι δαίμων ὑπερβαρὴς ἐμπίτνων. 1194 τοξότης τις ὥς. Ch. 174 ἴτω τις δορυσθενὴς ἀνήρ. 663 ἐξελθέτω τις δωμάτων τελεσφόρος γυνή. 756 ἢ λιμὸς ἢ δίψη τις, ubi δίψησις Wellauerus. Eum. 4 ὡς λόγος τις. 470 πρᾶγμα μεῖζον ἤ τις οἴεται. 500 κότος τις. 512 ταῦτά τις τάχ' ἂν πατὴρ ἢ τεκοῦσα — οἰκτίσαιτο. 865 ἐν ᾧ τις ἔσται δεινὸς εὐκλείας ἔρως. Suppl. 295 μὴ καὶ λόγος τις —; 486 τάχ' ἄν τις οἶκτος — ἐχθήρειεν. 679 μηδέ τις ἀνδροκμὴς λοιγὸς ἐπελθέτω. 727 κῆρυξ τις. 960 εἰ δέ τις μείζων χάρις. Fr. 239 οὔπω τις Ἀκτέων ἄθηρος ἡμέρα — ἔπεμψεν. Pr. 48 ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὠφελεν λαχεῖν. Pers. 241 οὔ τινος δοῦλοι κέκληνται φωτός. Pr. 165 παλάμᾳ τινί. Sept. 603 πανουργίᾳ τινί, ubi emendavi πανουργίας πλέως. Ch. 138 σὺν τύχῃ τινί. [Sept. 472 in versu interpolatoris πέμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τῳ.] Ag. 1131 κακῷ δέ τῳ προσεικάζω τάδε. Pr. 262 ἄθλων δ' ἔκλυσιν ζήτει τινά. Sept. 370 πευθώ τινα — φέρει. 685 οὔτιν' εὔκλειαν ἐρεῖς. Pers. 188 στάσιν τινά. 370 δρασμὸν εὑρόντες τινά. 424 ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον. Ag. 152 θυσίαν ἑτέραν ἄνομόν τινα. 1268 ἄλλην τινά. Ch. 613 ἄλλαν δή τινα — Σκύλλαν. 119 ἐλθεῖν τιν' αὐτοῖς δαίμονα. 220 δόλον τινά. Eum. 270 ξένον τινά. 379 δνοφεράν τιν' ἀχλύν. 765 μήτοι τιν' ἄνδρα — ἐποίσειν — δόρυ. 889 μῆνίν τιν' ἢ κότον τινά. 895 ὡς μή τιν' οἶκον εὐθενεῖν. Fr. 280 εἰ γάρ τιν' ἑστιοῦχον ὄψομαι μόνον. 315 γυνή τις Αἰθίοψ. Ag. 146 μή τινας ἀντιπνόους Δαναοῖς χρονίας ἐχενῇδας αὔρας τεύξῃ. Ch. 839 πεύθομαι λέγειν τινὰς ξένους. Pr. 1026 τέρμα μή τι προσδόκα. Sept. 834 κακόν με καρδίαν τι περιπίτνει κρύος. Pers. 248 φέρει σαφές τι πρᾶγος. 531 μὴ καί τι πρὸς κακοῖσι προσθῆται κακόν. 631 εἰ γάρ τι κακῶν ἄκος οἶδε πλέον. Ag. 1115 δίκτυόν τί γ' Ἅιδου, ubi delevi γε. Suppl. 513 οὔτοι τι θαῦμα. 737 ὄφελος εἴ τί μοι. 778 κελαινὸν εἴ τι κεῦθός ἐστί που. Pr. 521 ἦ πού τι σεμνόν ἐστιν. 536 ἁδύ τι θαρσαλέαις τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι. 745 ἦ γάρ τι λοιπὸν τῇδε πημάτων ἐρεῖς; 819 εἰ μέν τι τῇδε λοιπὸν — ἔχεις γεγωνεῖν. 843 δέρκεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου. Pers. 217 εἴ τι φλαῦ-

ρον εἶδες. Pr. 948 πάντως τι καινὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθε. 1063 ἄλλο τι φώνει. Pers. 705 σαφές τί μοι λέξον. Ag. 458 μένει δ' ἀκοῦσαί τί μου μέριμνα νυκτηρεφές. Ch. 105 εἴ τι τῶνδ' ἔχοις ὑπέρτερον. 672 εἰ δ' ἄλλο πρᾶξαι δεῖ τι βουλιώτερον. Eum. 442 εὐμαθές τι. Suppl. 461 εἰ μή τι πιστὸν τῷδ' ὑποστήσεις στόλῳ. 1016 εἰ γάρ τι μὴ θεοῖς βεβούλευται νέον. Fr. 69 οὐ γάρ τι μεῖζον ἄλλο τοῦδε πείσομαι.

τις nominibus appellativis adiectum ad similitudinem aliquam significandam Ag. 55 ὕπατος δ' ἀίων ἤ τις Ἀπόλλων ἢ Πάν. 288 ὥς τις ἥλιος. 1233 ἀμφίσβαιναν ἢ Σκύλλαν τινά.

τις cum adiectivis et pronominibus ad totum aliquod genus complectendum Pr. 696 φόβου πλέα τις εἶ. Sept. 491 ὁ σηματουργὸς δ' οὔ τις εὐτελὴς ἄρ' ἦν. 977 989 ἦ μεγασθενής τις εἶ. Pers. 263 ἦ μακροβίοτος ὅδε γέ τις αἰὼν ἐφάνθη. Ag. 1140 φρενομανής τις εἶ. [Ch. 606 πυρδαῆ τινὰ πρόνοιαν corruptum ex πυρδαῆτιν.] Fr. 64 χλούνης τις ἦν; [Pers. 334 ναῶν πόσον τι πλῆθος ἦν Ἑλληνίδων; Sic Turnebus pro πόσον δή.] Pr. 502 οὐ πολλοί τινες. Fr. 72 ὁ μέν τις Λέσβιον κῦμα — ἐκπεραινέτω. 78 τόξον ὥς τις ἐντείνων. Ag. 791 πᾶς τις ἕτοιμος. 1205 ἁβρύνεται γὰρ πᾶς τις. 1651 πᾶς τις εὐτρεπιζέτω. Suppl. 489 τοῖς ἥσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει. 972 πᾶς τις ἐπειπεῖν — εὔτυκος. 1004 πᾶς τις παρελθών.

τι *aliqua ratione*, *aliquatenus*. Pr. 343 εἴ τι καὶ πονεῖν θέλεις. 196 εἴ τι μὴ βλάπτει λόγῳ. 334 μή τι πημανθῇς ὁδῷ. 247 μή πού τι προὔβης τῶνδε καὶ περαιτέρω; 959 μή τί σοι δοκῶ ταρβεῖν; 974 ἦ κἀμὲ γάρ τι συμφορᾶς ἐπαιτιᾷ; Eum. 717 ἦ καὶ πατήρ τι σφάλλεται βουλευμάτων; Pers. 800 εἴ τι πιστεῦσαι θεῶν χρὴ θεσφάτοισιν. 158 εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκεν στρατῷ. Ag. 1308 εἴ τι μὴ φρενῶν στύγος. Ch. 121 ἁπλῶς τι φράζουσ', ὅστις ἀνταποκτενεῖ. Pr. 268 οὐ μήν τι ποιναῖς γ' ᾠόμην τοίαισί με κατισχνανεῖσθαι. Eum. 625 οὐ γάρ τι ταυτὸν ἄνδρα γενναῖον θανειν. Fr. 299 οὔτ' ἐν στέγῃ τις ἥμενος — φεύγει τι μᾶλλον τὸν πεπρωμένον μόρον. Sept. 281 οὐ γάρ τι μᾶλλον μὴ φύγῃς τὸ μόρσιμον. 38 οὔ τι μὴ ληφθῶ δόλῳ. Eum. 225 τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον οὔ τι μὴ λίπω ποτέ.

Τῑτάν *Titan*. Pr. 426 ἐν πόνοις δαμέντ' ἀδαμαντοδέτοις Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμαν θεὸν Ἄτλαν. 205 πιθεῖν Τιτᾶνας, Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα, οὐκ ἠδυνήθην. Sunt autem Titanes daemones quidam ex coelo in Tartarum detrusi, de quibus v. Thes. vol. 7 p. 2235.

Τιτανίς *Titanis*, Titanis filia. Pr. 874 Τιτανὶς Θέμις. Eum. 6 Τιτανὶς ἄλλη παῖς Χθονὸς καθέζετο Φοίβη.

τιτήνη *regina*. Hesychius τιτῆναι: βασιλίδες Αἰσχύλος Φρυξίν (fr. 266). Idem infra τιήνη: ἡ βασίλισσα, et τίταξ: ἔντιμος ἢ δυνάστης, οἱ δὲ βασιλεύς.

τίτης (ῐ) *vindex*. Ch. 67 τίτας φόνος πέπηγεν.

τιτρώσκω *penetro*, *perforo*. Fr. 41 ἐρᾷ μὲν ἁγνὸς οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα. ubi coeundi significatione dictum est, ut θρώσκειν et περαίνειν dicitur: quocum G. H. Roscherus in Fleckeiseni Annal. vol. 109 (a. 1874) p. 38 Hesychii glossam comparavit τρώζειν: ψιθυρίζειν, συνουσιάζειν, cui addendus Zonaras p. 1753 τρωέζειν (corrupte pro τρώζειν): συνουσιάζειν. Priore significatione ψιθυρίζειν usitatum est verbum τρύζειν: praesente τρώζειν quis usus sit nescimus. De aoristo Aeschyleo τρῶσαι, quo etiam alii usi sunt, etsi non coeundi significatione, vanae sunt criticorum coniecturae χρῶσαι, πλῆσαι, στρῶσαι. ‖ *vulnero*. Sept. 242 ἐὰν θνήσκοντας ἢ τετρωμένους πύθησθε. [Ag. 868 τέτρωται δικτύου πλέω (correxi πλέον) λέγειν. ubi τέτρηται scripsi cum H. L. Ahrensio.]

τίω *colo*, *honoro*, *magni facio*. Sept. 77 πόλις γὰρ εὖ πράσσουσα δαίμονας τίει. 775 ὅσον τότ' Οἰδίπουν τίον. Ag. 259 δίκη γάρ ἐστι φωτὸς ἀρχηγοῦ τίειν γυναῖκα. 706 τὸ νυμφότιμον μέλος ἐκφάτως τίοντας. 776 τὸν δ' ἐναίσιμον τίει βίον (βίον delevit Auratus). 942 ἦ καὶ σὺ νίκην τήνδε (τῆσδε Auratus) δήριος τίεις; Ch. 629 τίω ἀθέρμαντον ἑστίαν. Eum. 171 βρότεα μὲν τίων. 948 δαιμόνων δόσιν τίοι. Suppl. 705 θεοὺς — ἀεὶ τίοιειν ἐγχωρίους — βουθύτοισι τιμαῖς. Fr. 271 Ἑρμᾶν μὲν πρόγονον τίομεν. ‖ Passivum τίομαι. Ag. 531 τίεσθαι δ' ἀξιώτατος βροτῶν τῶν νῦν. Suppl. 1037 τίεται δ' αἰολόμητις θεὸς ἔργοις ἐπὶ σεμνοῖς. [Ch. 399 τετιμέναι intulit corrector in M pro τε τιμαί: v. s. v. τιμή.]

τλῆμι [Ab inusitata hac praesentis forma derivantur perfectum τέτληκα et, quibus solis usus est Aeschylus, aoristus secundus ἔτλην et futuri forma media τλήσομαι: de quibus v. Thes. vol. 7 p. 2249.] *patior*, *tolero*. Pr. 704 οἷα χρὴ πάθῃ τλῆναι πρὸς Ἥρας τήνδε τὴν νεάνιδα. Ag. [895 ταῦτα πάντα τλᾶσ' ἀπενθήτῳ φρενί.] 1290 τλήσομαι τὸ κατθανεῖν. 1453 δαμέντος φύλακος εὐμενεστάτου καὶ πολλὰ τλάντος γυναικὸς διαί. Ch. 753 πολλὰ καὶ μοχθήρ' ἀνωφέλητ' ἐμοὶ τλάσῃ. ‖ *sustineo*. Suppl. 429 μή τι τλᾷς τὰν ἱκέτιν εἰσιδεῖν. Sic Wellauerus et Ahrensius de dial. Dor. p. 313, post Pauwium, qui μή τι τλῇς τὰν scripserat. In M est μήτι τᾶαϊσταν, et in marg. οἶμαι μή τι τλαίης τὰν ἱκέτιν, quae διορθωτοῦ coniectura est. Ag. 1041 καὶ παῖδα γάρ τοι φασὶν Ἀλκμήνης ποτὲ πραθέντα τλῆναι δουλίας μάζης τυχεῖν, ubi τυχεῖν pro βίᾳ restituit Engerus. Pr. 657 ἔς τε δὴ πατρὶ ἔτλην γεγωνεῖν. Ag. 229 ἔτλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι θυγατρός. Ch. 433 ἔτλης (ἔτλας scripsi) ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι. ‖ *audeo*. Ag. 408 ἄτλητα τλᾶσα. 1542 ἦ σὺ τάδ' ἔρξαι τλήσει (τλήσῃ M); 1635 δρᾶσαι τόδ' ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνως. Suppl. 240 μολεῖν ἔτλητ' ἀτρέστως. 326 πῶς πατρῷα δώματα λιπεῖν ἔτλητε; Cum participio Sept. 756 ὅστε ματρὸς ἁγνὰν σπείρας ἄρουραν, ἵν' ἐτράφη, ῥίζαν αἱματόεσσαν, ἔτλα.

τλημόνως *patienter*. Ch. 748 τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤντλουν κακά.

τλήμων (Dorice τλάμων) *patiens*. Ag. 1302 ἀλλ' ἴσθι τλήμων οὖσ' ἀπ' εὐτόλμου φρενός. ‖ Pr. 614 τλῆμον Προμηθεῦ. Sept. 364 δμωΐδες δὲ καινοπήμονες νέαι, τλᾶμον αἶσιν αἰχμάλωτον. ἀνδρὸς εὐτυχοῦντος, ὡς δυσμενοῦς ὑπερτέρου, ἐλπίς ἐστι νύκτερον τέλος μολεῖν. Sic Hermannus, nisi quod τλῆμον scripsit, pro τλήμονες εὐνὰν αἰχμάλωτον, quod est in M, Pers. 912 τλάμονες ἀσπαίρουσι χέρσῳ. Ag. 1321 ὦ τλῆμον. 1588 τλήμων Θυέστης. Eum. 506 τλάμων δέ τις μάταν παρηγορεῖ. Fr. 449 (in elegia) τλήμονες Ὀσσαίαν ἀμφιέσαντο κόνιν. ‖ *audax*. Ch. 384 βροτῶν τλάμονι (τλήμονι M) καὶ πανούργῳ χειρί. 596 γυναικῶν φρεσὶν τλαμόνων (τλημόνων M). 933 ἐπεὶ δὲ πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισεν τλήμων Ὀρέστης.

τλησικάρδιος *patiens*. Pr. 159 τίς ὧδε τλησικάρδιος θεῶν, ὅτῳ τάδ' ἐπιχαρῆ; Ag. 430 πένθεια τλησικάρδιος.

τλητός *tolerabilis*. Pr. 1065 οὐ γὰρ δὴ που τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος.

Τμῶλος *Tmolus*, mons Lydiae. Pers. 49 ἱεροῦ Τμώλου πελάται.

τόθεν *inde*. Ag. 220 τόθεν τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω. ‖ *unde*. Pers. 98 παράγει βροτὸν εἰς ἄρκυας Ἄτας, τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπὲκ θνατὸν ἀλύξαντα φυγεῖν, nisi ὅθεν scribendum cum Hartungo.

τοί particula enclitica asseverandi vim habeus et sententiae confirmandae serviens, ut plerumque Latinis *sane, utique*, reddi possit. Non raro cum aliis coniungitur particulis, ἀλλὰ — τοι (Pers. 795. Ag. 1303. Suppl. 952) γάρ τοι (Ag. 1040. Fr. 282) γέ τοι (Ag. 1001) δέ τοι (Pr. 1021. Sept. 80. Pers. 506. Ch. 542. Suppl. 393 688. Ag. 974 1444 1659) εἴ τοι (Suppl. 387) ἤ τοι (Ag. 662 849. Ch. 497) [ἤ τἂν Sept. 552] μή τοι (vetantis Pr. 436 625). De aliis particulis cum τοι coniunctis diximus s. v. καίτοι, μέντοι, μήτοι, οὔτοι.

Exempla Aeschylea haec sunt: Pr. 8 τοιᾶσδέ τοι ἁμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην. 237 τῷ τοι τοιαῖσδε πημοναῖσι κάμπτομαι 1021 Διός δέ τοι πτηνὸς κύων — διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος. 1040 εἰδότι τοί μοι τάσδ' ἀγγελίας ὅδ' ἐθώϋξεν. Sept. 180 φιλοθύτων δέ τοι πόλεος ὀργίων μνήστορες ἔστε μοι. 332 βαρείας τοι τύχας προταρβῶ. 369 ὁ τοι κατόπτης — πευθώ τιν' ἡμῖν — φέρει. 404 τῷ τοι φέροντι σῆμ' ὑπέρκοπον τόδε γένοιτ' ἂν ὀρθῶς ἐνδίκως τ' ἐπώνυμον. 715 τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ. 990 σύ τοί νιν (Μοῖραν) οἶσθα διαπερῶν, ubi M τοίνυν, sed recte τοί νιν adscriptum in apogr. Parisino uno. Pers. 245 δεινά τοι λέγεις. 287 μεμνῆσθαί τοι πάρα. 506 ηὐτύχει δέ τοι ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίου. 944 ἥσω τοι καὶ πάνδυρτον. 1065 τέγγομαί τοι. 1076 πέμψω τοί σε δυσθρόοις γόοις. Ag. 312 τοιοίδε τοι μοι (sic Schuetzius pro τοιοίδ' ἕτοιμοι) λαμπαδηφόρων νόμοι. 348 τοιαῦτά τοι γυναικὸς ἐξ ἐμοῦ κλύεις. 362 Δία τοι ξένιον μέγαν αἰδοῦμαι. 877 ἐκ τῶνδέ τοι παῖς ἐνθάδ' οὐ παραστατεῖ. 903 τοιοῖσδέ τοί νιν ἀξιῶ προσφθέγμασιν. 974. μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν. 1040 καὶ παῖδα γάρ τοι φασὶν Ἀλκμήνης ποτὲ πραθέντα τλῆναι δουλίας μάζης τυχεῖν. 1047 σοί τοι λέγουσα παύεται σαφῆ λόγον. 1444 ὁ μὲν γὰρ οὕτως, ἡ δέ τοι — κεῖται φιλήτωρ τοῦδε. 1659 εἰ δέ τοι μόχθων γένοιτο τῶνδ' ἅλις —. Ch. 335 δίπαις τοί σ' ἐπιτύμβιος θρῆνος ἀναστενάζει. 456 σέ τοι λέγω. 542 κρίνω δέ τοί νιν ὥστε συγκόλλως ἔχειν. 548 δεῖ τοί νιν — θανεῖν βιαίως. 923 σύ τοι σεαυτήν, οὐκ ἐγώ, κατακτενεῖς. 1056 ἐκ τῶνδέ τοι ταραγμὸς ἐς φρένας πίτνει. 1065 ὅδε τοι μελάθροις τοῖς βασιλείοις τρίτος αὖ χειμὼν — ἐτελέσθη. Eum. 92 σέβει τοι Ζεὺς τόδ' ἐκνόμων σέβας. 708 τοιόνδε τοι ταρβοῦντες ἐνδίκως σέβας. 727 σύ τοι παλαιὰν διανομὴν καταφθίσας οἴνῳ παρηπάτησας ἀρχαίας θεάς. 729 σύ τοι τάχ' — ἐμεῖ τὸν ἰόν. 755 γῆς πατρῴας ἐστερημένον σύ τοι κατῴκισάς με. 840 873 πνέω τοι μένος. 968 τάδε τοι χώρᾳ τήμῇ προφρόνως ἐπικραινομένων γάνυμαι. Suppl. 87 παντᾷ τοι φλεγέθει. 370 σύ τοι πόλις, σὺ δὲ τὸ δάμιον. 387 εἴ τοι κρατοῦσι παῖδες Αἰγύπτου σέθεν. 390 δεῖ τοί σε φεύγειν, 393 ὕπαστρον δέ σοι μῆχαρ ὁρίζομαι. 467 δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου. 536 Δίας τοι γένος εὐχόμεθ' εἶναι γᾶς ἀπὸ τᾶσδ' ἔνοικοι. 688 καρποτελεῖ δέ τοι Ζεὺς ἐπικραινέτω φέρματι γᾶν πανώρῳ. 732 χρόνῳ τοι κυρίῳ τ' ἐν ἡμέρᾳ θεοὺς ἀτίζων τις βροτῶν δώσει δίκην. 952 ἀλλ' ἀρσενάς τοι τῆσδε γῆς οἰκήτορας εὑρήσετε. 1047 ὅ τι τοι μόρσιμόν ἐστιν, τὸ γένοιτ' ἄν. Fr. 172 τῆς σῆς λέγω τοι μητρός, ubi λέγω 'γώ Hermannus. 302 σύ τοί μ' ἔφυσας. 312 δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι. 328 ὀξυγλύκειάν τἆρα κοκκιεῖς ῥόαν. Pr. 436 μή τοι χλιδῇ δοκεῖτε — σιγᾶν με. 625 μή τοί με κρύψῃς τοῦτο. [Ag. 478 εἰ δ' ἐτητύμως τίς οἶδεν ἤ τοι θεῖόν ἐστι μὴ ψύθος; ubi recte εἴ superscr. in apogr. Flor. et τοι in τι mutatum est ab Hermanno.] Ag. 662 ἤτοι τις (ἥρως τις Weilius) ἐξέκλεψεν ἢ 'ξῃτήσατο. 849 ἤτοι κέαντες ἢ τεμόντες. Ch. 497 ἤτοι Δίκην ἴαλλε σύμμαχον φίλοις, ἢ τὰς ὁμοίας ἀντίδος λαβὰς λαβεῖν. Pr. 395 ἄσμενος δέ τἂν σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι κάμψειεν γόνυ. [Sept. 552 ἢ τἂν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοίατο.] Ag. 870 τρισώματός τἂν Γηρυὼν ὁ δεύτερος — ἐξηύχει. Eum. 888 οὐτἂν δικαίως τῇδ' ἐπιρρέποις πόλει μῆνιν.

Frequens particulae usus est in locis communibus. Pr. 39 τὸ συγγενές τοι δεινὸν ἥ θ' ὁμιλία. 275 ταὐτά τοι πλανωμένη πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει. 698 τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκὺ τὸ λοιπὸν ἄλγος προυξεπίστασθαι. Sept. 438 τῶν τοι ματαίων ἀνδράσιν φρονημάτων ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κατήγορος. Pers. 706 ἀνθρώπεια δ' ἄν τοι (correxi δή τοι) πήματ' ἂν τύχοι βροτοῖς. 827 Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν φρονημάτων ἔπεστιν. Ag. 922 θεούς τοι τοῖσδε τιμαλφεῖν χρεών. 1001 μάλα γέ (sic recte Triclinius pro γάρ) τοι τὸ τᾶς πολλᾶς ὑγιείας ἀκόρεστον τέρμα. 1014 πολλά τοι δόσις — νῆστιν ὤλεσεν νόσον. 1303 ἀλλ' εὐκλεῶς τοι κατθανεῖν χάρις βροτῷ. Suppl. 385 μένει τοι Ζηνὸς ἱκτίου κότος. Fr. 282 δράσαντι γάρ τοι καὶ παθεῖν ὀφείλεται. 283 τό τοι κακὸν ποδωκὲς ἔρχεται βροτοῖς. 286 b. ἁμαρτάνει τοι (alii libri apud Stobaeum Flor. 3, 10 τι vel τε) καὶ σοφοῦ σοφώτερος. 382 οἵ τοι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐπαίτιοι. Sic apud schol. Hom. Il. 23, 10: apud alios οἵ τε, vel οἱ δέ, vel οἱ γάρ. [Pers. 953 ταὐτά τοι κακοῖς ὁμιλῶν ἀνδράσιν διδάσκεται θούριος Ξέρξης. Sic scripsi pro ταῦτα τοῖς, quod est in M articulo inutiliter addito, qui non est additus v. 757 τοιάδ' ἐξ ἀνδρῶν ὀνείδη πολλάκις κλύων κακῶν —.]

Particula τοι cum ἄν in unam syllabam longam coalescit τἂν per crasin, quae neglecta in codicibus est, in quibus constanter τ' ἂν scriptum, ut in locis supra allatis Pr. 395 [Sept. 552]. Ag. 870 [Ch. 1003]. Eum. 888. Eodem modo τοι et ἄρα in τἆρα coalescunt, cuius exempla plura sunt apud alios, unum apud Aeschylum fr. 328.

τοιγάρ *itaque, igitur, proinde*. Sept. 1033 τοιγὰρ θέλουσ' ἄκοντι κοινώνει κακῶν ψυχή. Pers. 607 τοιγὰρ κέλευθον τήνδ' — ἔστειλα. 759 τοιγάρ σφιν ἔργον ἐστὶν ἐξειργασμένον μέγιστον. 813 τοιγὰρ κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσσονα πάσχουσι. Ch. 894 φιλεῖς τὸν ἄνδρα; τοιγὰρ ἐν ταὐτῷ τάφῳ κείσει. Eum. 603 τοιγὰρ σὺ μὲν ζῇς, ἡ δ' ἐλευθέρα φόνῳ. 901 τοιγὰρ κατὰ χθόν' οὖσ' ἐπικτήσει φίλους. Suppl. 309 τοιγάρ νιν ἐκ γῆς ἤλασεν μακρῷ δρόμῳ. 656 τοιγὰρ ὑποσκίων ἐκ στομάτων ποτάσθω φιλότιμος εὐχά.

τοιγάρτοι *itaque profecto*. Suppl. 653 τοιγάρτοι καθαροῖσι βωμοῖς θεοὺς ἀρέσονται.

τοίνυν *igitur*. Pr. 760 ὡς τοίνυν ὄντων τῶνδέ σοι μαθεῖν πάρα. [Sept. 990 τοίνυν vitiose pro τοί νιν v. s. v. τοι.] Ch. 911 καὶ τόνδε τοίνυν Μοῖρ' ἐπόρσυνεν μόρον. Suppl. 459 ἐκ τῶνδε τοίνυν, ἴσθι, μηχανὴ καλή.

τοῖος *talis*. Pr. 288 οὐ μὴν τι ποιναῖς γ' ᾠόμην τοίαισί με κατισχνανεῖσθαι, ubi Weckleinius coniecit τοιαῖσδέ με, quia Aeschylus forma τοῖος non videatur usus esse nisi postulante metro. Sept. 580 ἦ τοῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλές. 973 ἀχέων τοίων τάδ' ἐγγύθεν. ubi corruptum τοίων, cuius littera penultima ex ο facta in M. Suppl. 400 εἴ πού τι μὴ τοῖον τύχοι. Pr. 920 τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται ἐπ' αὐτὸς αὑτῷ. Pers. 606 τοία κακῶν ἔκπληξις ἐκφοβεῖ φρένας. Eum. 378 τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεπόταται.

.**τοιόσδε** *talis*, non raro cum emphasi dictum, vel laudandi caussa vel in malam partem. Pr. 8 τοιᾶσδέ τοι ἁμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην. 96 τοιόνδ' ὁ νέος ταγὸς μακάρων ἐξηῦρ' ἐπ' ἐμοὶ δεσμὸν ἀεικῆ. 112 τοιῶνδε (sic ex apogr. pro τοιάσδε) ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω. 221 τοιάδ' ἐξ ἐμοῦ ὁ τῶν θεῶν τύραννος ὠφελημένος. 237 τῷ τοι τοιαῖσδε πημοναῖσι κάμπτομαι, (ubi syllaba prima correpta ut Ag. 1400 ἥτις τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον). 255 τοιοῖσδε δή σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν αἰκίζεται. 370 τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον. 655 τοιοῖσδε πάσας εὐφρόνας ὀνείρασιν ξυνειχόμην δύστηνος. 669 τοιοῖσδε πεισθεὶς Λοξίου μαντεύμασιν. 864 τοιάδ' ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς ἔλθοι Κύπρις. 873 τοιόνδε χρησμὸν ἡ παλαιγενὴς μήτηρ ἐμοὶ διῆλθε. 913 τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπήν. 932 τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη. 964 τοιοῖσδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας. 1026 τοιοῦδε μόχθου τέρμα μή τι προσδόκα. 1054 τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων βουλεύματ' ἔπη τ' ἔστιν ἀκοῦσαι. 1089 τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπὴ — στείχει. Sept. 27 τοιῶνδε δεσπότης μαντευμάτων. 435 τοιῷδε φωτί. 499 τοιοῦδε φωτὸς πεῖραν εὖ φυλακτέον. [515 τοιάδε μέντοι προσφίλεια δαιμόνων. 547 ὁ δὲ τοιόσδ' ἀνήρ.] Pers. 59 τοιόνδ' ἄνθος Περσίδος αἴας οἴχεται ἀνδρῶν. 179 ἀλλ' οὔτι πω τοιόνδ' ἐναργὲς εἰδόμην. 329 τοιῶνδέ τῶνδε (sic correxi pro τοιῶνδ' ἀρχόντων) νῦν ὑπεμνήσθην πέρι. 436 τοιάδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορὰ πάθους. 470 τοιάνδε σοι πρὸς τῇ πάροιθε συμφορὰν στένειν πάρα. 757 τοιάδ' ἐξ ἀνδρῶν ὀνείδη πολλάκις κλύων κακῶν. Ag. 156 τοιάδε Κάλχας ξὺν μεγάλοις ἀγαθοῖς ἀπέκλαγξε. 312 τοιοίδε τοί μοι λαμπαδηφόρων νόμοι. 529 τοιόνδε Τροίᾳ περιβαλὼν ζευκτήριον. 613 τοιόσδ' ὁ κόμπος τῆς ἀληθείας γέμων οὐκ αἰσχρός. 644 τοιῶνδε μέντοι πημάτων σεσαγμένον. 874 τοιῶνδ' ἕκατι κληδόνων παλιγκότων. 886 τοιάδε μέντοι σκῆψις οὐ δόλον φέρει. 903 τοιοῖσδέ τοί νιν ἀξιῶ προσφθέγμασιν. 1276 ἀπήγαγ' ἐς τοιάσδε θανασίμους τύχας. Ch. 42 τοιάνδε χάριν ἀχάριτον. 149 τοιαῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χοάς. 297 τοιοῖσδε χρησμοῖς ἆρα χρὴ πεποιθέναι. 481 κἀγώ, πάτερ, τοιάνδε σου χρείαν ἔχω. 508 ὑπὲρ σοῦ τοιάδ' ἔστ' ὀδύρματα. 705 πρὸς δυσσεβείας ἦν ἐμοὶ τόδ' ἐν φρεσὶν τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις. 747 ἀλλ' οὔτι πω τοιόνδε πῆμ' ἀνεσχόμην. 866 τοιάνδε πάλην — μέλλει θεῖος Ὀρέστης ἅψειν. [1005 τοιάδ' ἐμοὶ ξύνοικος ἐν δόμοισι μὴ γένοιτο.] Eum. 703 τοιόνδε τοι ταρβοῦντες ἐνδίκως σέβας. Suppl. 615 τοιάνδ' ἔπειθε ῥῆσιν ἀμφ' ἡμῶν λέγων. 942 τοιάδε δημόπρακτος ἐκ πόλεως μία ψῆφος κέκρανται. 989 τοιῶνδε τυγχάνοντας. Fr. 391 τοιοῦδε πράγματος θεωρὸς ὤν.

τοιοῦτος τοιαύτη τοιοῦτον (syllaba prima saepe correpta), quod communi usu magis tritum esse quam τοιόσδε observavit Apoll. de synt. p. 110. Generis neutrius antiquissima forma est τοιοῦτο, pariterque τοσοῦτο, qua Herodotus quoque ceterique scriptores Ionici constanter usi sunt, Attici vero τοιοῦτον et τοσοῦτον ita praetulerunt ut perpauca apud poetas scenicos exempla reperiantur quorum metrum τοιοῦτο et τοσοῦτο postulet, centena vero quae τοιοῦτον vel τοσοῦτον postulent: quod observavit Elmsleius ad Aesch. Pr. 800. Soph. OR. 734. OC. 789 et Eur. Med. 254, pariterque prosae scriptores τοιοῦτον et τοσοῦτον praetulerunt, ut alterius formae, vel plene scriptae τοιοῦτο τοσοῦτο vel cum elisione τοιοῦτ' et τοσοῦτ', exempla librariis potius quam scriptoribus imputanda esse videantur. Paucorum quae dicebam exemplorum, ubi metrum τοιοῦτο et τοσοῦτο vel τοιοῦτ' et τοσοῦτ' postulat, ne satis certa quidem est scriptura, quum hae formae ab librariis pro τοιόνδε τοσόνδε vel τοιόνδ' et τοσόνδ' illatae esse possint, velut apud Aeschylum Pr. 801 τοιοῦτο μέν σοι τοῦτο φρούριον λέγω, ubi Elmsleius τοιοῦτον ἕν σοι, probabilius Blomfieldus τοιόνδε μέν σοι corrigebat. Conf. Thes. vol. 7 p. 2262. τοσοῦτο Eum. 201, 427, ubi metrum τοσοῦτον fert.

Significatio huius adiectivi eadem est quae adiectivi τοιόσδε, *talis*, non raro cum emphasi dictum, sed plerumque in malam partem, ut in primo statim loco Pr. 28 τοιαῦτ' ἐπηύρου τοῦ φιλανθρώπου τρόπου, aliisque non paucis. 214 τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένου. 318 τοιαῦτα μέντοι τῆς ἄγαν ὑψηγόρου γλώσσης, Προμηθεῦ, τἀπίχειρα γίγνεται. 469 τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας. 500 τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Sept. [post 194 versu ab interpolatore in apographis ficto, quum Aeschyli versus excidisset, τοιαῦτά τἂν (sic Blomfieldus pro τοιαῦτα ἂν, pro quo Turnebus τοιαῦτα δ' ἂν scripserat) γυναιξὶ συνναίων ἔχοις.] 279 τοιαῦτ' ἐπεύχου μὴ φιλοστόνως θεοῖς. 384 τοιαῦτ' ἀϋτῶν. 391 τοιαῦτ' ἀλύων ταῖς ὑπερκόποις σαγαῖς. 590 τοιαῦθ' ὁ μάντις — ηὔδα. 639 τοιαῦτ' ἀϋτεῖ. [648 τοιαῦτ' ἐκείνων ἐστὶ τἀξευρήματα.] 814 τοιαῦτα χαίρειν καὶ δακρύεσθαι πάρα, 1025 τοιαῦτ' ἔδοξε τῷδε Καδμείων τέλει. Pers. 823 τοιαῦθ' ὁρῶντες τῶνδε τἀπιτίμια. Ag. 348 τοιαῦτά τοι γυναικὸς ἐξ ἐμοῦ κλύεις. 580 τοιαῦτα χρὴ κλύοντας εὐλογεῖν πόλιν. 1231 τοιαῦτα τολμᾷ. [1422 τοιαῦτ' ἀπειλεῖν ὡς παρεσκευασμένης.] Ch. 450 τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσὶν γράφου. Eum. 162 τοιαῦτα δρῶσιν οἱ νεώτεροι θεοί. 480 τοιαῦτα μὲν τάδ' ἐστίν. 723 τοιαῦτ' ἔδρασας καὶ Φέρητος ἐν δόμοις. 867 τοιαῦθ' ἑλέσθαι σοι πάρεστιν ἐξ ἐμοῦ. 913 τοιαῦτα σοὔστι. Suppl. 111 τοιαῦτα πάθεα μέλεα θρεομένα. 621 τοιαῦτ' ἀκούων. Pr. 764 γαμεῖ γάμον τοιοῦτον, ᾧ ποτ' ἀσχαλεῖ. Ag. 1075 οὐ γὰρ τοιοῦτος, ὥστε θρηνητοῦ τυχεῖν. Pers. 236 καὶ στρατὸς τοιοῦτος ἔρξας πολλὰ δὴ Μήδους κακά. Ag. 1360 κἀγὼ τοιοῦτός εἰμι. 1352 κἀγὼ τοιούτου γνώματος κοινωνὸς ὤν. Pr. 801 τοιοῦτο μέν σοι τοῦτο φρούριον λέγω, Ag. 315 τέκμαρ τοιοῦτον ξύμβολόν τέ σοι λέγω. Eum. 638 ταύτην τοιαύτην εἶπον. [Ch. 1001 τοιοῦτον ἂν

κτήσαιτο φηλήτης ἀνήρ] Ag. 593 λόγοις τοιούτοις πλαγκτὸς οὖσ' ἐφαινόμην. 1663 κἀκβαλεῖν ἔπη τοιαῦτα. Eum. 197 ποίμνης τοιαύτης δ' οὔτις εὐφιλὴς θεῶν. 424 ἦ καὶ τοιαύτας τῷδ' ἐπιρροιζεῖς φυγάς; 194 λέοντος ἄντρον αἱματορρόφου οἰκεῖν τοιαύτας εἰκός. Fr. 159 Ἴστρος τοιαύτας παρθένους λοχεύεται. Suppl. 281 καὶ Νεῖλος ἂν θρέψειε τοιοῦτον φυτόν. Pr. 952 Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται. Ch. 291 τοῖς τοιούτοις οὔτε κρατῆρος μέρος εἶναι μετασχεῖν. Fr. 293 πρὸ τῶν τοιούτων χρὴ λόγων δάκνειν στόμα.

τοκεύς *parens*, *genitor*. Eum. 659 οὐκ ἔστι μήτηρ ἡ κεκλημένου τέκνου τοκεύς. Pers. 63 τοκέες τ' ἄλοχοί θ' ἡμερολεγδὸν τείνοντα χρόνον τρομέονται. 580 τοκέες δ' ἄπαιδες. Ag. 728 ἀπέδειξεν ἦθος τὸ πρόσθε τοκήων. Eum. 545 τοκέων σέβας εὖ προτίων. Ag. 771 εἰδομέναν τοκεῦσιν. Ch. 385 τοκεῦσι δ' ὅμως τελεῖται. Eum. 151 ἄθεον ἄνδρα καὶ τοκεῦσιν πικρόν. 499 παιδότρωτα πάθεα προσμένει τοκεῦσιν. 270 ἢ θεὸν ἢ ξένον τιν' ἀσεβῶν ἢ τοκέας φίλους.

τόκος *filius*. Sept. 372 Οἰδίπου τόκος. 807 numero duali Οἰδίπου τόκω. Sic correxi pro τόκος, ubi διορθωτής in M superscripsit γένος. 407 Ἀστακοῦ τόκον. 504 Οἴνοπος τόκος. Eum. 402 ἐξαίρετον δώρημα Θησέως τόκοις.

τόλμα *audacia*. Pr. 16 πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδέ μοι τόλμαν σχεθεῖν. Ch. [996 τόλμης ἕκατι κἀδίκου φρονήματος. Sic Turnebus pro κἀνδίκου, quod κἀκδίκου esse posse monuit Ahrensius.] De facto audaci 1029 καὶ φίλτρα τόλμης τῆσδε πλειστηρίζομαι τὸν πυθόμαντιν Λοξίαν.

τολμάω *audeo*. Pr. 235 ἐγὼ δ' ἐτόλμησ'· ἐξελυσάμην βροτούς, ubi schol. ἐγὼ δὲ τολμῆς (contractum ex τολμήεις) legit. Ag. 1231 τοιαῦτα τολμᾷ· θῆλυς ἄρσενος φονεύς ἐστιν. Pr. 299 πῶς ἐτόλμησας — τὴν σιδηρομήτορα ἐλθεῖν ἐς αἶαν; 331 πάντων μετασχὼν καὶ τετολμηκὼς ἐμοί, ubi praepositio verbi μετασχὼν etiam ad proximum pertinet verbum τετολμηκώς. Qua forma loquendi interdum utuntur poetae in verbis cum σύν compositis, rarissime in aliis. 381 ἐν τῷ προμηθεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾶν τίνα ὁρᾷς ἐνοῦσαν ζημίαν; Ch. 179 καὶ πῶς ἐκεῖνος δεῦρ' ἐτόλμησεν μολεῖν; ‖ *a me impetro, sustineo*. Pr. 999 τόλμησον, ὦ μάταιε, τόλμησόν ποτε πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν. Sept. 1058 πῶς τολμήσω μήτε σε κλάειν μήτε προπέμπειν ἐπὶ τύμβον;

Τόλμος *Tolmus*, n. pr. Persicum Pers. 999.

τομαῖος *sectus, recisus*. Ch. 168 ὁρῶ τομαῖον τόνδε βόστρυχον τάφῳ, ut χαῖτα τομαῖος ap. Eurip. Alc. 101. ‖ ἄκος τομαῖον *remedium paratum*, ut τέμνειν φάρμακα dicitur: de quo v. s. v. τέμνω. 539 ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων. Suppl. 268 ἄκη τομαῖα καὶ λυτήρια.

τομή *sectura*, *sectio*. De cincinno Ch. 229 σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχός.

τόνος *funis*. Fr. 189 ὠμολίνου μακροὶ τόνοι.

τόξαρχος *sagittariorum dux*. Pers. 556 τίπτε Δαριὰν μὲν οὕτω τότ' ἀβλαβὴς ἐπῆν τόξαρχος πολιήταις;

τοξεύω *sagittas emitto*. Improprie Suppl. 446 γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια. De oratione finita Eum. 676 ἡμῖν μὲν ἤδη πᾶν τετόξευται βέλος.

τόξευμα *sagitta*. Improprie Suppl. 1005 πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελκτήριον τόξευμ' ἔπεμψεν.

τοξικός *sagittarius*. Pers. 460 τοξικῆς δ' ἀπὸ θώμιγγος ἰοὶ προσπίτνοντες ὤλλυσαν. Fr. 129 πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν ἀετόν.

τοξοδάμας *qui sagittis* s. *arcu domat*, *arcipotens*. Pers. 26 τοξοδάμαντές τ' ἠδ' ἱπποβάται. 30 ὅ τε τοξοδάμας ἐσθλὸς Ἰμαῖος. 926 πολλοὶ φῶτες — τοξοδάμαντες.

τοξόδαμνος i. q. τοξοδάμας. Pers. 86 ἐπάγει δουρικλύτοις ἀνδράσι τοξόδαμνον Ἄρη.

τόξον *arcus*. Sept. 149 τόξον εὐτυκάζου. Pers. 147 πότερον τόξου ῥῦμα τὸ νικῶν. Ag. 364 ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ τείνοντα πάλαι τόξον. Ch. 1033 τόξῳ γὰρ οὔτις πημάτων προσίξεται (προσθίξεται Meinekius). Fr. 78 τόξον ὥς τις ἐντείνων. 249 κρεμάσας τὸ τόξον. τὸ addidit Bothius. κρεμαστὰ τόξα Hermannus. Pr. 711 ἑκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτυμένοι (sic ex apogr. pro ἐξηρτημένοι). 872 τόξοισι κλεινός. Pers. 278 οὐδὲν γὰρ ἤρκει τόξα. Ag. 510 τόξοις ἰάπτων μηκέτ' εἰς ἡμᾶς βέλη. Ch. 694 τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρουμένη. Eum. 628 θουρίοις τόξοις ἑκηβόλοισιν.

τοξοτευχής *arcu instructus*. Suppl. 288 εἰ τοξοτευχεῖς ἦτε.

τοξότης *sagittarius*. Ag. 628 ἔκυρσας ὥστε τοξότης ἄκρος σκοποῦ. 1194 ἥμαρτον ἢ θηρῶ τι τοξότης τις ὥς;

τοξότις *iaculatrix*. Aeschyli fabula fuit Τοξότιδες inscripta (fr. 238—240).

τοξουλκός *arcum tendens*. Pers. 55 τοξουλκῷ λήματι πιστούς. 239 τοξουλκὸς αἰχμή. Vocabulum apud alios non lectum. Substantivo τοξουλκία usus est Constantinus Manass. Chron. 3680 στράτευμα βρέμον ἐν τοξουλκίαις.

τοπάζω *coniicio*. Ag. 1369 τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα.

τόπαρχος *regionis domina*. Ch. 664 γυνὴ τόπαρχος, ubi M ταπαρχος, littera ό super τα scripta sive a m. pr., sive ab διορθωτῇ. Vocabulum suspectum, de quo diximus s. v. ἔπαρχος. Aptius στέγαρχος, quod coniecit Bambergerus.

τόπος *locus*. Pr. 20 τῷδ' ἀπανθρώπῳ τόπῳ, ubi πάγῳ restitutum ex apographis. 348 πρὸς ἑσπέρους τόπους ἕστηκε. 419 γᾶς ἔσχατον τόπον. 1059 τόπων μετά που χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς. Pers. 273 πᾶς τε πρόσχωρος τόπος. 447 νῆσός τις ἔστι πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων. 790 εἰ μὴ στρατεύοισθ' ἐς τὸν Ἑλλήνων τόπον. 796 ἐν Ἑλλάδος τόποις. Ag. 191 παλιρρόχθοις ἐν Αὐλίδος τόποις. Eum. 250 χθονὸς γὰρ πᾶς πεποίμανται τόπος. Eum. 292 χώρας ἐν τόποις Λιβυστικῆς. 706 Πέλοπος ἐν τόποις. 858 ἐν τόποισι τοῖς ἐμοῖσι. 941 τὸ μὴ περᾶν ὅρον τόπων. 1023 ἐς τοὺς ἔνερθε καὶ κάτω χθονὸς τόπους. Suppl. 50 ἐν ποιονόμοις ματρὸς ἀρχαίας τόποις. 229 ἀμείβεσθε τόνδε τὸν τόπον. 232 ἀφ' Ἑλλάδος τόπων. 971 τόπος εὔφρων. Fr. 305, 9 ἄλλον ἐς τόπον.

τόρνος *tornus*, instrumentum quo aliquid tornatur aut cavatur. Fr. 55 ἐν χερσὶν βόμβυκας ἔχων, τόρνου κάματον.

τορός *penetrans*, *clarus*, *perspicuus*. Ag. 253 τορὸν γὰρ ἥξει σύνορθρον αὐγαῖς. 616 τοροῖσιν ἑρμηνεῦσιν. 1062 ἑρμηνέως ἔοικεν ἡ ξένη τοροῦ δεῖσθαι. 1162 τί τόδε τορὸν ἄγαν ἔπος ἐφημίσω; Ch. 32 τορὸς γὰρ ὀρθόθριξ φόβος — ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα μυχόθεν ἔλακε. Suppl. 274 βραχὺς τορός θ' ὁ μῦθος.

τορῶς *ita ut penetret*, *clare*, *perspicue*. Pr. 604 ἀλλά μοι τορῶς τέκμηρον. 609 λέξω τορῶς

σοι πᾶν. 699 τὸ λοιπὸν ἄλγος προυξεπίστασθαι τορῶς. Pr. 870 μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς. Pers. 479 οἶσθα σημῆναι τορῶς; Ag. 26 'Αγαμέμνονος γυναικὶ σημανῶ τορῶς. 269 ἢ τορῶς λέγω; 632 οὐκ οἶδεν οὐδεὶς, ὥστ' ἀπαγγεῖλαι τορῶς. 1584 ὡς τορῶς φράσαι. Ch. 741 φήμης ὑφ' ἧς ἤγγειλαν οἱ ξένοι τορῶς. Suppl. 196 τορῶς λέγουσα τάσδ' ἀναιμάκτους φυγάς. 931 πρέπει κήρυκ' ἀπαγγέλλειν τορῶς ἕκαστα.

τόσος *tantus*. Pers. 816 τόσος γὰρ ἔσται πέλανος αἱματοσταγής. Eum. 896 σὺ τοῦτο πράξεις ὥστε με σθένειν τόσον; ‖ τόσοι *tot*, *tam multi*. Pers. 786 οὐκ ἂν φανεῖμεν πήματ' ἔρξαντες τόσα. Ag. 866 τραυμάτων μὲν εἰ τόσων ἐτύγχανεν. [Ag. 140 τόσσων ex ὅσσων corruptum.]

τοσόσδε *tantus*. Pers. 477 τοσόνδε (sic apogr. pro τοσῶνδε) πλῆθος πημάτων ἐπέσπασε. 721 στρατὸς τοσόσδε. 781 κακὸν τοσόνδε. Ag. 860 τοσόνδ', ὅσονπερ οὗτος ἦν ὑπ' 'Ιλίῳ. ‖ τοσοίδε *tot*, *tam multi*. 1397 τοσῶνδε κρατῆρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε πλήσας. ‖ τοσόνδε *tantopere*. Sept. 772 τίν' ἀνδρῶν γὰρ τοσόνδ' ἐθαύμασαν —;

τοσουτάριθμος *tam numerosus*. Pers. 432 πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων. Sic ex apogr. pro τοσοῦτ' ἀριθμόν. Aeschylum imitatus Tzetza Exeg. in Il. p. 92, 8 dixit τοσουταρίθμου στρατοῦ dixit. τοσαυτάριθμοι dixerunt Eustathius et Nicetas Choniata, quorum exempla vide in Thesauro.

τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτον, vel τοσοῦτο (de qua forma v. s. v. τοιοῦτος) *tantus*. Pr. 621 τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσας μόνον. Pers. 1014 στρατὸν μὲν τοσοῦτον. Eum. 201 τοσοῦτο μῆκος ἔκτεινον λόγου. 427 ποῦ γὰρ τοσοῦτο κέντρον ὡς μητροκτονεῖν; nisi utrobique τοσοῦτον scribendum. Pers. 372 τοσαῦτ' ἔλεξεν. Ag. 680 Ch. 688 τοσαῦτ' ἀκούσας. Pr. 333 τοσαῦτα, κῆρυξ, ἐξ ἐμοῦ διάρτασον.

τότε *tum* s. *tunc*. De tempore praeterito Sept. 214 νιφάδος ὅτ' ὀλοᾶς νιφομένας βρόμος ἐν πύλαις, δὴ τότ' ἤρθην φόβῳ. 775 ὅσον τότ' Οἰδίπουν τίον. Pers. 393 παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνὸν Ἕλληνες τότε. 498 τότ' ηὔχετο. 555 τίπτε Δαριὰν μὲν οὕτω τότ' ἀβλαβὴς ἐπῆν; Ag. 73 τῆς τότ' ἀρωγῆς ὑπολειφθέντες. 184 καὶ τόθ' ἡγεμὼν ὁ πρέσβυς — εἶπε. 707 ὑμέναιον, ὃς τότ' ἐπέρρεπεν γαμβροῖσιν ἀείδειν. 799 σὺ δέ μοι τότε μὲν — ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος. 1158 τότε μὲν ἀμφὶ σὰς ἀϊόνας, τάλαιν', ἠνυτόμαν. 1460 ἥτις ἦν τότ' ἐν δόμοις ἔρις. Ch. 975 σεμνοὶ μὲν ἦσαν ἐν θρόνοις τόθ' ἥμενοι. [Eum. 691 πόλιν νεόπτολιν τήνδ' ὑψίπυργον ἀντεπύργωσαν τότε.] Suppl. 565 βροτοὶ δ' οἳ γᾶς τότ' ἦσαν ἔννομοι. 571 καὶ τότε δὴ τίς ἦν ὁ θέλξας; Omisso ἦν Ch. 412 καὶ τότε μὲν δύσελπις, — ὅταν δ' αὖτε —. ‖ De tempore futuro Pr. 911 πατρὸς δ' ἀρὰ Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται. Ch. 819 καὶ τότε δὴ — θήσομεν. [Eum. 767 ὄντες ἐν τάφοις τότε — πράξομεν.] Suppl. 168 καὶ τότ' οὐ δικαίοις Ζεὺς ἐνέξεται λόγοις. ‖ De tempore praesenti Ag. 18 ὅταν δ' ἀείδειν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ, — κλάω τότ' οἴκου τοῦδε συμφορὰν στένων. 766 τότ' ἢ τόθ' ὅτε τὸ κύριον μόλῃ. 971 ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς οἶνον, τότ' ἤδη ψῦχος ἐν δόμοις πέλει.

Mutato accentu τοτὲ — τοτέ (ut ὁτὲ — ὁτέ) *modo* — *modo*. Ag. 100 τοτὲ μὲν κακόφρων τελέθει, τοτὲ δ' ἐκ θυσιῶν ἀγανὴ προφανεῖσα.

τοτοῖ interiectio dolentis. Pers. 551 561. Conf. ὀτοτοῖ.

τράγος *hircus*. Fr. 190 τράγος γένειον ἆρα πενθήσεις σύ γε.

τρᾱνῶς *clare*, *perspicue*, *aperte*. Ag. 1371 τρανῶς 'Ατρείδην εἰδέναι κυροῦνθ' ὅπως. Eum. 45 τῇδε γὰρ τρανῶς ἐρῶ.

τράπεζα *mensa*. De mensa hospitali Ag. 401 ᾔσχυνε ξενίαν τράπεζαν κλοπαῖσι γυναικός. 701 τραπέζας ἀτίμωσιν.

τραῦμα *vulnus*. Ag. 866 τραυμάτων μὲν εἰ τόσων ἐτύγχανεν. Pr. 299 πολλὰ τραύματ' ἐν στέρνοις λαβών.

τραυματίζω *vulnero*. Eum. 246 τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρὸν — ἐκματεύομεν.

τρᾱχύνω *asperum aliquem dico*. Sept. 1045 ΚΗ. τραχύς γε μέντοι δῆμος ἐκφυγὼν κακά. ΑΝ. τράχυν'· ἄθαπτος δ' οὗτος οὐ γενήσεται. Recte schol. λέγε παλλάκις ὅτι τραχὺς ἔσται ὁ δῆμος, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἀναστείλῃς με θάψαι.

τρᾱχύς *asper*, *durus*. Pr. 726 τραχεῖα πόντου Σαλμυδησία γνάθος. 1048 κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθίῳ συγχώσειεν. De hominibus Pr. 35 ἅπας δὲ τραχὺς, ὅστις ἂν νέον κρατῇ. 186 τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς. 311 εἰ δ' ὧδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους ῥίψεις. 324 τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ. Sept. 1044 τραχύς γε μέντοι δῆμος ἐκφυγὼν κακά. Ag. 1421 δικαστὴς τραχὺς εἶ.

τρᾱχυτής *asperitas*. Pr. 80 ὀργῆς τε τραχυτῆτα μὴ 'πίπλησσέ μοι, ubi accentum rectum τραχυτῆτα restitui pro τραχύτητα Herodianus apud Arcadium p. 28, 9 τὰ παρ' 'Αθηναίοις ὀξύτονα τραχυτής κουφοτής. et Choerob. vol. 1 p. 352, 11 τὸ τραχύτης καὶ κουφότης οἱ 'Αθηναῖοι ὀξύνουσι, τραχυτής καὶ κουφοτής λέγοντες.

τρεῖς *tres*. Pr. 795 κόραι τρεῖς κυκνόμορφοι. 798 πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατάπτεροι. Sept. 384 τρεῖς κατασκίους λόφους σείει. Pers. 366 ἐν στίχοις τρισίν. Eum. 589 ἓν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων. Fr. 171 συμβολὰς τριῶν κελεύθων.

τρέμω *trepido*, *timeo*. Sept. 419 τρέμω δ' αἱματηφόρους μόρους ὑπὲρ φίλων ὀλομένων ἰδέσθαι.

τρέπω *verto*, *converto*. Sept. 255 ὦ παγκρατὲς Ζεῦ, τρέψον εἰς ἐχθροὺς βέλος. Fr. 321 δονοῦσα καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω. [‖ *everto*. Ag. 1328 τρέψειεν vitiose pro πρέψειεν. V. πρέπω.] ‖ Forma media τρέπομαι *verto* s. *converto me*. Pers. 459 ὥστ' ἀμηχανεῖν ὅποι τράποιντο. Ag. 1532 ἀμηχανῶ — ὅπα τράπωμαι. Ch. 409 πᾷ τις τράποιτ' ἄν; 1039 οὐδ' ἐφ' ἑστίαν (sic Turnebus pro ἐφέστιον) ἄλλην τραπέσθαι Λοξίας ἐφίετο. ‖ Passivum τρέπομαι *in fugam convertor*. Sept 955 τετραμμένου παντρόπῳ φυγᾷ γένους. Pers. 1027 τραπέντα ναύφαρκτον ἐρεῖς ὅμιλον;

τρέφω *alo*, *educo*. Pers. 62 οὓς πέρι πᾶσα χθὼν 'Ασιῆτις θρέψασα πόθῳ στένεται μαλερῷ. Ag. 633 πλὴν τοῦ τρέφοντος 'Ηλίου χθονὸς φύσιν. 717 ἔθρεψεν δὲ λέοντος ἶνιν δόμοις ἀγάλακτον. 880 τρέφει γὰρ αὐτὸν εὐμενὴς δορύξενος. 959 ἔστιν θάλασσα — τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον κηκῖδα. Ch. 128 γαῖαν αὐτήν, ἣ τὰ πάντα τίκτεται θρέψασά τ' αὖθις τῶνδε κῦμα λαμβάνει. 548 ὡς ἔθρεψεν ἔκπαγλον τέρας. 585 πολλὰ μὲν γᾶ τρέφει δεινὰ δειμάτων ἄχη. 754 τὸ μὴ φρονοῦν γὰρ, ὡσπερεὶ βοτὸν, τρέφειν ἀνάγκη. 908 ἐγώ σ' ἔθρεψα. 921 τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω. Eum. 59 ἥτις αἶα

τοῦτ' ἐπεύχεται γένος τρέφουσ' ἀνατὶ μὴ μεταστένειν πόνων. 607 πῶς γάρ σ' ἔθρεψεν ἐντὸς, ὦ μιαιφόνε, ζώνης; 946 μῆλά τ' εὐθενοῦντα γᾶ — τρέφοι. Suppl. 281 Νεῖλος ἂν θρέψειε τοιοῦτον φυτόν. 498 Νεῖλος γὰρ οὐχ ὅμοιον Ἰνάχῳ γένος·τρέφει. 894 οὐ γάρ μ' ἔθρεψαν οὐδ' ἐγήρασαν τροφῇ. ‖ Forma media Sept. 19 ἡ·γάρ — ἐθρέψατ' οἰκητῆρας εὐμενεῖ πέδῳ. Ch. 928 τεκοῦσα τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην. ‖ Passivum Ag. 1479 ἐκ τοῦ γὰρ ἔρως αἱματολοιχὸς — τρέφεται. Sept. 759 ματρὸς ἁγνὰν σπείρας ἄρουραν, ἵν' ἐτράφη. Eum. 304 ἐμοὶ τραφεὶς τε καὶ καθιερωμένος. Ag. 1607 τραφέντα δ' αὖθις ἡ Δίκη κατήγαγεν. 1200 πόντου πέραν τραφεῖσαν. Eum. 665 οὐδ' ἐν σκότοισι νηδύος τεθραμμένη. Mire dictum Sept. 792 θαρσεῖτε παῖδες μητέρων τεθραμμέναι. quod scholiasta utcunque explicat, συγγενεῖς, ἢ δειλαί, ὑπὸ μητέρων ἁπαλῶς τεθραμμέναι, quod sic dici non potuisse recte iudicavit Weilius, cui unus post haec verba versus excidisse videtur. Mihi probabilius videtur τεθραμμέναι vel ex glossemate vel lacunae explendae causa illatum esse pro alio vocabulo, quale est ἀπ' εὐγενῶν, vel φυταλμίων, quo Aeschylus usus est Agam. 327 ἀνδρῶν κασιγνήτων τε καὶ φυταλμίων παῖδες γερόντων. Matres cur solae nominentur, non patres, intelligi potest ex iis quae collegit Keilius in Philologo vol. 16 p. 9.

τρέχω *incedo, curro.* Eum. 37 τρέχω δὲ χερσίν, οὐ ποδωκείᾳ σκελῶν. Ag. 1245 ἐκ δρόμου πεσὼν τρέχω. 314 νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος δραμών. 1121 ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφὴς σταγών.

τρέω *tremo, trepido.* Cum μή, ut alia verba timendi, constructum Sept. 790 νῦν δὲ τρέω μὴ τελέσῃ καμψίπους Ἐρινύς. Frequentius cum accusativo Sept. 897 κόσμον μὲν ἀνδρὸς οὔτιν' ἂν τρέσαιμ' ἐγώ. 436 τίς ἄνδρα κομπάζοντα μὴ τρέσας μενεῖ; Ag. 549 ἀπόντων κοιράνων ἔτρεις τινάς; Eum. 426 ἄλλαις ἀνάγκαις (sic Bothius pro ἄλλης ἀνάγκης) ἢ τινος (sic ex apogr. pro οὔτινος) τρέων κότον; Suppl. 711 ὑμεῖς δὲ μὴ τρέσητε. 729 μὴ τρέσητέ νιν.

τρίαινα *tridens.* Pr. 925 θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον, τρίαιναν, αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος, σκεδᾷ. Suppl. 218 ὁρῶ τρίαιναν τήνδε, σημεῖον θεοῦ. 755 τριαίνας τάσδε καὶ θεῶν σέβη δείσαντες.

τριᾱκάς *tricenarius numerus.* (Graeco vocabulo *triacontade* usus est Tertullianus.) Pers. 339 ἐς τριακάδας δέκα ναῶν.

τριακτήρ *victor.* Ag. 171 τριακτῆρος οἴχεται τυχών. Metaphora ex palaestra sumta, in qua τριαχθῆναι vel ἀποτριαχθῆναι dicuntur athletae ter deiecti: v. Thes. vol. 7 p. 2409. ἀτρίακτον ἄταν dixit Aeschylus Ch. 339 quae expugnari non potest.

τριβή *attritus.* Ag. 465 παλιντυχεῖ τριβᾷ βίου. Ch. 943 ἐπολολύξατ' ὦ δεσποσύνων δόμων ἀναφυγὰς κακῶν καὶ κτεάνων τριβάς. ubi schol. ὡς τῶν οἴκων φυγόντων τὰς συντριβὰς τῶν οἴκων. ‖ *cura.* Ch. 749 φίλον δ' Ὀρέστην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τριβήν. Male schol. τὸν συντρίψαντά μου ταῖς ἐπιμελείαις τὴν ψυχήν. Rectius Hemsterh. in Thes. vol. 7 p. 2412 pro διατριβὴν dictum accepit, i. e. oblectamentum. ‖ De immorando vel tempore terendo Pr. 639 τἀποκλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας ἐνταῦθ', ὅπου μέλλοι τις οἴσεσθαι δάκρυ πρὸς τῶν κλυόντων, ἀξίαν τριβὴν ἔχει, ubi schol. διαγωγήν, διήγησιν ἀξίαν ἔχει τὸ εἰπεῖν.

τρίβος *semita, via.* Improprie Suppl. 1042 δέδοται δ' Ἁρμονίᾳ μοῖρ' Ἀφροδίτας ψεδυραὶ τρίβοι τ' ἐρώτων. ‖ *attritus, contritus.* Ag. 391 τρίβῳ τε καὶ προσβολαῖς μελαμπαγὴς πέλει. ‖ De *mora,* ut τριβή, dictum Ag. 197 παλιμμήκη χρόνον τιθεῖσαι | τρίβῳ κατέξαινον ἄνθος Ἀργείων, ubi per διατριβῇ exp. schol.

τρίβω *contero, conficio.* Ag. 1573 ἄλλην γενεὰν τρίβειν θανάτοις αὐθένταισι. ‖ *tempus tero.* Ag. 1056 οὔτοι θυραίαν τῇδ' (sic Musgr. pro τήνδ') ἐμοὶ σχολὴ πάρα τρίβειν. Eadem significatione τρίβεσθαι dictum accipitur ab interpretibus Eum. 195 λέοντος ἄντρον αἱματορρόφου οἰκεῖν τοιαύτας εἰκός, οὐ χρηστηρίοις ἐν τοῖσδε πλησίοισι (πλουσίοισι Pauwius) τρίβεσθαι μύσος, quasi μύσος pro μύσος οὔσας dictum sit, quod parum probabile. Quid dici debuerit intellexit scholiasta, qui pro μύσος προστρίβεσθαι dictum accepit.

τριγέρων *pervetustus.* Ch. 314 τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ.

τρίγωνος *triquetrus.* Pr. 813 τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα Νειλῶτιν, ubi Δέλτα intelligitur, quo nomine pars Aegypti appellabatur a triangulari forma: v. Thes. vol. 2 p. 980. Fr. 72 κῶμ' ἐν τριγώνοις ἐκπεραινέτω ῥυθμοῖς.

τρικυμία *trium undarum in unam collectio.* "Est quem Latini *fluctum decumanum* dicebant; tertius enim quisque fluctus maximus esse credebatur, vel, ut Festus tradit, decimus. Plato Rep. 5 p. 472 a. δύο κύματε ἐκφυγόντι τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας ἐπάγεις." BLOMF. Improprie de malis ingruentibus Pr. 1015 οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία ἔπεισ' ἄφυκτος. ubi similia aliorum dicta collegit Blomfieldus in Glossario.

τριμίτινος *trilix.* Pr. 331 σπαθητοῖς τριμιτίνοις ὑφάσμασι. Usitatius est τρίμιτος. De utroque v. Thes. vol. 7 p. 2443.

τρίμοιρος *tripertitus, triplex.* Ag. 872 τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβών.

τρίμορφος *triformis, triplex.* Pr. 515 de tribus Parcis Μοῖραι τρίμορφοι.

τρίοδος *trivium.* Fr. 171 σχιστῆς κελεύθου τρίοδον.

τρίπαλτος *ter vibratus.* Improprie de malis vehementissimis Sept. 985 δίυγρα (κήδεα) τριπάλτων πημάτων, scriptura et hic et in stropha v. 974 propter metrum suspecta. Schol. ζῶντα πήματα χεόμενα καὶ πολλά. τριπάλτων δὲ πημάτων, σφοδρῶς πηδησάντων. τρίπαλτος nusquam alibi legitur, saepius vero δίπαλτος, cuius exempla v. in Thes. vol. 2 p. 1546.

τριπάχυιος. Vitiose Ag. 1476 τὸν τριπάχυιον δαίμονα γέννης τῆσδε κικλήσκων. quod quum non appareat quomodo aut dici aut formari possit a παχύς, τριπάχυντον coniecit Bambergerus, ab verbo παχύνω *crassum facio,* quod improprie augendi significatione dixit Aeschylus Sept. 771 ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν ὄλβος ἄγαν παχυνθείς. et Suppl. 618 Ζηνὸς ἱκεσίου κότον μέγαν προφωνῶν μήποτ' εἰσόπιν χρόνου πόλιν παχῦναι. τριπάχυντον autem δαίμονα dicit ratione habita trium generationum (quas enumerat Ch. 1068—1074), primae Atrei, alterius Agamemnonis, tertiae quae post secuta est Orestis, ut monuit Karstenus, etsi aliam secutus Bambergeri coniecturam τριπαλαιστήν. τριπάλαιον coniecit Blomfieldus: de quo Thomas Mag. cogitasse videtur quum annotaret, διὰ τὸ εἰς τὸν δαίμονα ἀποτείνεσθαι τὸν

παλαιόν· ἐκεῖνος γὰρ αἴτιος καὶ τοῦ φόνου τούτου.

τριπλοῦς *triplex.* Pers. 1033 δίδυμά γάρ ἐστι καὶ τριπλᾶ. Ch. 792 δίδυμα καὶ τριπλᾶ παλίμποινα θέλων ἀμείψει.

τρίπους *tripes.* Ag. 80 τρίποδας μὲν ὁδοὺς στείχει. Fr. 1 τὸν μὲν τρίπους ἐδέξατ' οἰκεῖος λέβης.

τρίρρῡμας *triiugus.* Pers. 47 δίρρυμά τε καὶ τρίρρυμα τέλη. Schol. ἀντὶ τοῦ τέθριππά τε καὶ ἑξάϊππα τάγματα· ἐκ τούτου δὲ τὸ πλῆθος τῶν ἵππων δηλοῖ.

τρίς *ter.* Sept. 746 τρὶς εἰπόντος. Ag. 33 τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι, τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρυκτωρίας, i. e. *quum mihi ista speculatio optime evenerit.* Comparatio sumta e ludo tesserarum, ubi si ternis tesseris ludas, optimus iactus est ter sena puncta iecisse: unde proverbium ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι, de quo v. Zenob. 4, 23. Diogenian. 5, 4.

τρίσκαλμος *triremis.* Pers. 679 νᾶες αἱ τρίσκαλμοι. 1074 ἰὴ ἰή, τρισκάλμοισιν, ἰὴ ἰή, βάρισιν ὀλόμενοι. Non legitur alibi, nisi quod πλοῖον τρίσκαλμον dixit Plutarchus V. Aemilii c. 6.

τρισμύριος *triginta millia complectens.* Pers. 315 ἵππου μελαίνης ἡγεμὼν τρισμυρίας.

τρίσοιζυς *ter miser.* Etym. M. p. 279, 17. et Gud. p. 585, 14. τρισόζυος παρὰ Αἰσχύλῳ (fr. 365). Scribendum fortasse τρίσοιζυς, ut πάνοιζυς dixit Choeph. 49, aut τρίσοζος. V. Thes. vol. 7. p. 2464.

τρισώματος *tricorpor.* Ag. 870 τρισώματος — Γηρυών. *Ter amplum Geryonem* dixit Horatius Carm. 2, 14, 8.

τρίτος *tertius.* Pr. 774 τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς. Ag. 1605 τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δέκ' ἀθλίῳ πατρὶ συνεξελαύνει. Pr. 958 δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ᾐσθόμην, τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι. Sept. 457 τρίτῳ γὰρ Ἐτεόκλῳ τρίτος πάλος ἐξ ὑπτίου πήδησεν εὐχάλκου κράνους. 744 αἰῶνα δ' ἐς τρίτον μένει. Pers. 768 τρίτος δ' ἀπ' αὐτοῦ Κῦρος. Ag. 284 μέγαν δὲ πανὸν ἐκ νήσου τρίτον Ἀθῷον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο. 1386 de caede Agamemnonis πεπτωκότι τρίτην ἐπενδίδωμι, τοῦ κατὰ χθονὸς Ἅιδου, νεκρῶν σωτῆρος, εὐκταίαν χάριν, ubi respicitur ad tertiam libationem Διὸς σωτῆρος, de qua v. s. v. τριτόσπονδος. τρίτην autem dictum est intellecto πληγήν, ut apud Sophoclem El. 1415 παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν. Ch. 578 φόνου δ' Ἐρινὺς οὐχ ὑπεσπανισμένη ἄκρατον αἷμα πίεται τρίτην πόσιν. ubi schol. ὡς εἰ ἔφη τοῦ τρίτου κρατῆρος, μετὰ Ἀγαμέμνονα τῶν δύο τούτων (i. e. Clytaemnestrae et Aegisthi) τὸ αἷμα. Recte Klausenus primam potionem intelligit caedem liberorum Thyestis, secundam caedem Agamemnonis, tertiam caedem Clytaemnestrae et Aegisthi, quam perficit Orestes: quam interpretationem ipsa suppeditant Aeschyli verba in fine huius fabulae v. 1065—1074. 655 τρίτον τόδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ. 876 οἴμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασιν. 1066 τρίτος αὖ χειμὼν — ἐτελέσθη. 1073 νῦν δ' αὖ τρίτος ἦλθέ ποθεν σωτήρ. Eum. 4 ἐν δὲ τῷ τρίτῳ λάχει. Suppl. 708 τρίτον τόδ' ἐν θεσμίοις Δίκας γέγραπται. Pers. 308 Λιλαῖος, Ἀρσάμης τε κἀργήστης τρίτος. 312 Ἀρκτεύς, Ἀδεύης καὶ φερεσσακὴς τρίτος Φαρνοῦχος. Ch. 244 Κράτος τε καὶ Δίκη σὺν τῷ τρίτῳ πάντων μεγίστῳ Ζηνί. Eum. 759 Παλλάδος καὶ Λοξίου ἕκατι καὶ τοῦ πάντα κραίνοντος τρίτου σωτῆρος. Suppl. 27 ὕπατοί τε θεοὶ καὶ βαρύτιμοι χθόνιοι θήκας κατέχοντες, καὶ Ζεὺς σωτὴρ τρίτος. Fr. 52 τρίτην Διὸς σωτῆρος εὐκταίαν λίβα. 181 ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα.

τριτόσπονδος *tertium libans.* Ag. 245 ἁγνᾷ δ' ἀταύρωτος αὐδᾷ πατρὸς φίλου τριτόσπονδον εὔποτμον αἰῶνα (παιῶνα Hartung.) φίλως ἐτίμα, *sors vitae quae tertiam libationem facere permittit,* i. e. quae sub tutela Διὸς σωτῆρος est, cui tertia libatio fiebat, *perfecta* felicitas, ut Blomfieldus explicuit, qui plura de hac libatione collegit, inter quae schol. Platonis ad Phileb. p. 95 a. τρίτον τῷ σωτῆρι: ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τοῦ ἐν ταῖς συνουσίαις ἔθους. Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι (fr. 375)· ἐκιρνῶντο γὰρ ἐν αὐταῖς κρατῆρες τρεῖς, καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον, τὸν δὲ δεύτερον ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον σωτῆρος. Respicit ad eam Aeschylus locis s. v. τρίτος appositis Ag. 1386. Ch. 244 578 1073. Eum. 759. Suppl. 27. Fr. 52.

τριτόσπορος *tertium satus.* De tertio posterorum genere, i. e. de pronepotibus Pers. 818 θῖνες νεκρῶν δὲ καὶ τριτοσπόρῳ γονῇ ἄφωνα σημανοῦσιν ὄμμασιν βροτῶν.

Τρίτων (ῑ) *Trito.* Eum. 293 Τρίτωνος ἀμφὶ χεῦμα γενεθλίου πόρου. Est lacus Libyae, de quo v. locos scriptorum collectos in Thes. vol. 7. p. 2478.

τρίχαλος (Dorice pro τρίχηλος) *trifidus.* Sept. 761 κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει, τὸ μὲν πίτνον, ἄλλο δ' ἀείρει τρίχαλον, ὃ καὶ περὶ πρύμναν πόλεως καχλάζει, i. e. τρικυμία, quod de malis ingruentibus dicitur: v. s. v. τρικυμία. Recte Schuetzius "τὸ μὲν πίτνον κῦμα Oedipi ipsius calamitatem designat, id autem κῦμα, quod his verbis ἄλλο δ' ἀείρει cet. describitur, ad bellum inter filios eius conflatum pertinet."

τριχορρυής *pilos amittens, depilis.* Fr. 270 παλαιὸν δέρμα καὶ τριχορρυές.

τρίχωμα *capillamentum.* De barba Sept. 666 ἐν γενείου συλλογῇ τριχώματος.

Τροία *Troia.* Ag. 9 316 ἐκ Τροίας. 133 στόμιον μέγα Τροίας. 269 Τροίαν Ἀχαιῶν οὖσαν. 320 Τροίαν Ἀχαιοὶ τῇδ' ἔχουσ' ἐν ἡμέρᾳ. 357 ἐπὶ Τροίας πύργοις. 525 Τροίαν κατασκάψαντα. 529 Τροίᾳ περιβαλὼν ζευκτήριον. 577 Τροίαν ἑλόντες. 591 Τροίαν νῦν πεπορθῆσθαι δοκεῖς; 783 Τροίας πτολίπορθε. 1457 ὑπὸ Τροίᾳ. Ch. 303 Τροίας ἀναστατῆρας. Eum. 437 Τροίαν ἄπολιν Ἰλίου πόλιν ἔθηκας. Fr. 440 πᾶσα — Τροία. ‖ Τρωΐα Ch. 363 ὑπὸ Τρωΐας τείχεσι, ubi Hermannus Τρωΐοις.

τρομέω *tremo, timeo.* Pr. 542 Ζῆνα γὰρ οὐ τρομέων. Forma media Pers. 64 τοκέες τ' ἄλοχοί θ' ἡμερολεγδὸν τείνοντα χρόνον τρομέονται.

τρόμος *tremor.* Ch. 463 τρόμος μ' ὑφέρπει.

τροπαία *conversio, mutatio.* Sept. 706 δαίμων λήματος ἐν τροπαίᾳ χρονίᾳ μεταλλακτός. Ag. 219 φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν, ubi per μεταβολήν exp. schol. Ch. 775 εἰ τροπαίαν Ζεὺς κακῶν θήσει ποτέ, ubi per μετατροπήν exp. schol.

τροπαῖον [Hoc accentu Attici veteres, τρόπαιον recentiores: v. Arcadium p. 120, 22. aliosque grammaticos indicatos in Thes. vol. 7 p. 2496.] *tropaeum.* Sept. 956 ἔστακε δ' Ἄτας τρόπαιον (τρόπαῖον duplici accentu M.) ἐν πύλαις. [277 ἐπεύχομαι θήσειν τρόπαια.]

τροπή *conversio* (in fugam) tam active quam

passive: unde Hesychius τροπαί per αἱ φυγαί, αἱ διώξεις explicat. Ag. 1237 ὡς δ' ἐπωλολύξατο ἡ παντότολμος, ὥσπερ ἐν μάχης τροπῇ.

τρόπος *modus, ratio.* Eum. 192 πᾶς δ' ὑφηγεῖται τρόπος μορφῆς. Pr. 87 ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τύχης. 915 ἐγὼ τάδ οἶδα χῷ τρόπῳ. Sept. 301 παντὶ τρόπῳ. Pers. 715 τίνι τρόπῳ. 793 τίνι τρόπῳ δὲ συμμαχεῖ; Pr. 763 ποίῳ τρόπῳ; Ch. 754 τρόπῳ φρενός. Sept. 283 ἀντηρέτας ἐχθροῖσι τὸν μέγαν τρόπον. 463 φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον τρόπον (νόμον Prienus). Sept. 465 ἐσχημάτισται δ' ἀσπὶς οὐ σμικρὸν τρόπον. 638 ὅπως ἀνδρηλάτην φυγῇ τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον. [Ch. 274 τρόπον τὸν αὐτὸν ἀνταποκτεῖναι λέγων.] Accusativus τρόπον adverbialiter dicitur ut δίκην. Ag. 49 τρόπον αἰγυπιῶν. 390 κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον. Numero plurali Ag. 918 γυναικὸς ἐν τρόποις. Eum. 441 ἐν τρόποις Ἰξίονος. Ch. 479 τρόποισιν οὐ τυραννικοῖς θανών. ‖ *mos, indoles, animus,* numero vel singulari vel plurali. Fr. 67 Ἀδρηναί τε γυναῖκες τρόπον ἔξουσι γόων. Ag. 1063 τρόπος δὲ θηρὸς ὡς νεαιρέτου. Pr. 11 φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρόπου. 28 τοιαῦτ' ἐπηύρου τοῦ φιλανθρώπου τρόπου. 309 μεθάρμοσαι τρόπους νέους. Ag. 856 τοὺς φιλάνορας τρόπους. 258 οὐ χρὴ ποδώκη τὸν τρόπον λίαν φορεῖν.

τροπόομαι (forma media) *loro* (τροπῷ) *ad scalmum alligo.* De remo alligando Pers. 376 ναυβάτης τ' ἀνὴρ τροποῦτο κώπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον. Locutionem τροποῦσθαι κώπην ex Eubulo annotavit Antiatticista Bekk. Anecd. p. 114, 25. Hesychius τροπώσασθαι: τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλμὸν δῆσαι τῷ τροπωτῆρι. τροπώσασθαι ναῦν apud Pollucem 1, 87.

τροφεῖον *nutritionis* s. *educationis merces.* Dicitur numero plurali, de quo v. Thes. vol. 7 p. 2513. Sept. 477 θανὼν τροφεῖα πληρώσει χθονί.

τροφεύς *nutrix.* Ch. 760 κναφεὺς τροφεύς τε ταυτὸν εἰχέτην τέλος.

τροφή *nutritio.* De nutritione infantis Sept. 665 οὔτ' ἐν τροφαῖσιν οὔτ' ἐφηβήσαντά πω, quod schol. rec. per ἀνατροφαῖς explicat. ‖ *educatio, alimonia.* Sept. [548 Ἄργει δ' ἐκτίνων καλὰς τροφάς, ubi de mercede dictum est educationis, quo sensu usitatum est τροφεῖα.] 786 τέκνοισιν δ' ἀρὰς ἐφῆκεν ἐπικότους τροφᾶς. Ag. 1159 τότε μὲν ἀμφὶ σὰς ἀϊόνας, τάλαιν', ἠνυτόμαν τροφαῖς. 729 χάριν τροφᾶς γὰρ ἀμείβων. Suppl. 894 οὐ γάρ μ' ἔθρεψαν οὐδ' ἐγήρασαν τροφῇ.

τροφός *nutrix.* Sept. 16 γῇ τε μητρί, φιλτάτῃ τροφῷ. Ch. 66 δι' αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ. 731 τροφὸν δ' Ὀρέστου τήνδ' ὁρῶ κεκλαυμένην. Eum. 659 τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου. De fr. 192, 4 v. s. v. παντοτρόφος.

τροχή i. q. τρόχος *cursus.* Fr. 403 νοτὶς προσαυρίζουσα χερσαίᾳ τροχῇ: de quo loco diximus s. v. προσαυρίζω. Cum forma vocabuli, de qua dixit Lobeckius Pathol. Proleg. p. 18, comparandum δρομή pro δρόμος dictum, quod annotavit Arcadius p. 110, 10 et legitur apud scriptores Byzantinos in Thes. indicatos vol. 2 p. 1684. τροχή aliunde non cognitum.

τροχήλατος *curru vectus.* Pers. 1001 de tentoriis curru vectis ἀμφὶ σκηναῖς τροχηλάτοισιν. ‖ *curribus tritus.* Fr. 171 τροχήλατον σχιστῆς κελεύθου τρίοδον.

τρόχις *cursor.* Pr. 941 εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν. Schol. ἄγγελον, ἀπὸ τοῦ τρέχειν.

τροχοδινέομαι *rotae instar volvor.* Pr. 882 τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἑλίγδην.

τρύω (ῡ) *contero, affligo.* Pr. 27 ἀεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ τρύσει σε.

Τρῶες *Troiani.* Ag. 67 Δαναοῖσιν Τρωσί θ' ὁμοίως.

τρώζω. V. τιτρώσκω.

Τρωΐα. V. Τροία.

Τρωϊκός *Troianus.* Ag. 334 ἐν αἰχμαλώτοις Τρωϊκοῖς οἰκήμασιν.

τυγχάνω (cum imperfecto ἐτύγχανον, aoristo ἔτυχον, futuro τεύξομαι) 1. *nanciscor, assequor, particeps fio.* Cum genitivo Pr. 239 τούτου τυχεῖν οὐκ ἠξιώθην. 270 τυχόντ' ἐρήμου τοῦδ' ἀγείτονος πάγου. 649 ἐξόν σοι γάμου τυχεῖν μεγίστου. Sept. 253 μή με δουλείας τυχεῖν. [550 εἰ γὰρ τύχοιεν ὧν φρονοῦσι.] 561 πυκνοῦ κροτησμοῦ τυγχάνουσ' ὑπὸ πτόλιν. 1063 σύ γε μὴν πολλῶν πενθητήρων τεύξει. Pers. 508 ὅσοι δὲ λοιποὶ κἄτυχον σωτηρίας. Ag. 172 τριακτῆρος οἴχεται τυχών. 175 τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν. 505 πολλῶν ῥαγεισῶν ἐλπίδων μιᾶς τυχών. 866 τραυμάτων μὲν εἰ τόσων ἐτύγχανεν. 1041 δουλίας μάζης τυχεῖν. Sic Enger. pro μ. βία. 1075 θρηνητοῦ τυχεῖν. 1292 καιρίας πληγῆς τυχεῖν. 1358 βουλῆς ἧστινος τυχὼν λέγω. Ch. 223 εἰ δὲ χρὴ τυχεῖν σωτηρίας. 228 καὶ πρός τί δῆτα τυγχάνω κατευγμάτων; Eum. 477 μὴ τυχοῦσαι πράγματος νικηφόρου. 719 μὴ τυχοῦσα τῆς δίκης. 787 τὸ δ' ἄρσεν αἰνῶ πάντα πλὴν γάμου τυχεῖν. Suppl. 67 δυσμάτορος κότου τυχών. 161 μὴ τυχοῦσαι θεῶν Ὀλυμπίων. 384 δίκας οὐ τυγχάνουσιν ἐννόμου. 521 παραιτοῦ τῶν σ' ἔρως ἔχει τυχεῖν. 787 θέλοιμι δ' ἂν μορσίμου [βρόχου] τυχεῖν. 989 τοιῶνδε τυγχάνοντας. Fr. 41 ἔρως δὲ γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν. Omisso genitivo Ch. 950 Δίκαν δέ νιν προσαγορεύομεν βροτοὶ τυχόντες καλῶς (sc. αὐτῆς). Eum. 856 τιμίαν | ἕδραν ἔχουσα πρὸς δόμοις Ἐρεχθέως | τεύξει (τεύξῃ M) παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικείων στόλων, ὅσην παρ' ἄλλων οὔποτ' ἂν σχέθοις βροτῶν. ubi ante τεύξει unus excidit versus in quo lectus fuit genitivus substantivi (velut τιμῆς), ad quod ὅσην refertur. ‖ Cum accusativo Ag. 1230 οὐκ οἶδεν οἷα γλῶσσα μισητῆς κυνὸς — τεύξεται κακῇ τύχῃ. Ch. 711 ἀλλ' ἔσθ' ὁ καιρὸς ἡμερεύοντας ξένους μακρᾶς κελεύθου τυγχάνειν τὰ πρόσφορα. Eum. 30 καὶ νῦν τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῷ ἄριστα δοῖεν.

2. τυγχάνω absolute positum, *verum attingo, recte dico* vel *facio.* Ag. 1233 τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος τύχοιμ' ἄν; Ch. 418 τί δ' ἂν φάντες τύχοιμεν;

3. *accido, evenio.* Sept. 5 εἰ δ' αὖθ', ὃ μὴ γένοιτο, συμφορὰ τύχοι. Ag. 347 εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά. Cum adverbio Ch. 213 εὔχου τὰ λοιπά, τοῖς θεοῖς τελεσφόρους εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα, τυγχάνειν καλῶς. 746 ἄλγη δύσοιστα τοῖσδ' ἐν Ἀτρέως δόμοις τυχόντα. Suppl. 400 εἴ πού τι μὴ τοῖον τύχοι. Sic Porsonus pro τυχθῇ. 805 ἐπελθέτω μόρος πρὸ κοίτας γαμηλίου τυχών. Cum dativo personae Pr. 346 θέλοιμ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν. Pers. 706 ἀνθρώπεια δ' ἄν τοι (δή τοι?) πήματ' ἂν τύχοι βροτοῖς. Ag. 640 πόλει μὲν ἕλκος ἓν τὸ δήμιον τυχεῖν.

4. Cum participio rem fortuitam significans, Ch. 14 ἢ πατρὶ τὠμῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχω χοὰς φερούσας; 817 τί ῥέξας τύχοιμ' ἂν καθ' ἓν οὐρίσας; 688 εἰ δὲ τυγχάνω τοῖς κυρίοισι καὶ

προσήκουσιν λέγων οὐκ οἶδα. [Ch. 697 τί νιν προσείπω, κἂν τύχω μάλ' εὐστομῶν;] Eum. 726 ὅτε δεόμενος τύχοι. Omisso participio, quod e praecedentibus supplendum est, Ag. 622 πῶς δῆτ' ἂν εἰπὼν κεδνὰ τἀληθῆ τύχοις; ubi λέγων intelligendum ex praecedentibus alterius personae verbis οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλά. Omisso participio verbi substantivi Sept. 520 σωτὴρ γένοιτο Ζεὺς ἐπ' ἀσπίδος τυχών.

Τυδεύς *Tydeus*, Oenei filius, Diomedis pater, dux Argivorum. Sept. 377 380 407 570.

τύμβος *tumulus*. Sept. 529 τύμβον κατ' αὐτὸν Διογενοῦς Ἀμφίονος. 835 ἔτευξα τύμβῳ μέλος. 1059 πῶς τολμήσω μήτε σε κλάειν μήτε προπέμπειν ἐπὶ τύμβον; Ch. 4 τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ. 87 τύμβῳ (τύφῳ, adscripto a m. ant. οἶμαι τύμβῳ. τάφῳ Stanleius) χέουσα τάσδε κηδείους χοάς. 92 χέουσα τόνδε πέλανον ἐν τύμβῳ πατρός. 106 αἰδουμένη σοι, βωμὸν ὥς, τύμβον πατρὸς λέξω. 200 ἄγαλμα τύμβου τοῦδε. 511 τίμημα τύμβου. 926 ἔοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην. Fr. 27 κατ' αὐτὸν τύμβον ἀθλίου Λίχα.

τυμβοχόος *tumulum aggerens*. Sept. 1022 τυμβοχόα χειρώματα.

τύμμα *ictus, plaga, caedes*. Ag. 1430 ἔτι σε χρὴ στερομέναν φίλων τύμμα τύμματι τῖσαι.

Τυνδάρεως *Tyndareus*, Ledae maritus, Clytaemnestrae pater. Ag. 83 Τυνδάρεω θύγατερ.
α ου
In M scriptum Τυνδάρέω, litera ω levi calami ductu ex αο facta et accentu, qui est super ε, lineola transfixo: quibus triplex significatur scriptura, Τυνδαρέα, Τυνδάρεω, Τυνδαρέου, quarum postrema Τυνδαρέου, quae etiam in Euripidis aliorumque codicibus passim reperitur, minimam fidem habet. Rectum est Τυνδάρεω: nisi Aeschylus scripsit, quod non credo, Τυνδαρέα, ut Euripides Iph. T. 5. dixit τῆς Τυνδαρείας θυγατρός, et Aristoph. Thesm. 919. τῆς Τυνδαρείας παιδός. Formas adiectivorum in εοc pro ειοc, quarum nonnullas annotavit Arcadius p. 39, 6. librarii saepe obliterarunt, substituta plerumque terminatione ιοc: ut incertum sit utrum Aeschylus Ag. 1499. Ἀγαμεμνονίαν ἄλοχον et Ch. 861. Ἀγαμεμνονίων οἴκων scripserit an Ἀγαμεμνονέαν et Ἀγαμεμνονέων, qua forma sola usus est Homerus.

τύπανον *tympanum*. Fr. 55 τυπάνου δ' εἰκὼν ὥσθ' ὑπογαίου βροντῆς φέρεται βαρυταρβής.

τύπος *figura*. Sept. 488 Ἱππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος. Eum. 49 οὐδ' αὖτε Γοργείοισιν εἰκάσω τύποις. Suppl. 282 ἐν γυναικείοις τύποις.

τύπτω *verbero, percutio, ferio*. Ag. 1128 ἐν πέπλοισιν μελαγκέρῳ λαβοῦσα μηχανήματι τύπτει. Eum. 156 ἔτυψεν δίκαν διφρηλάτου μεσολαβεῖ κέντρῳ ὑπὸ φρένας. Passivum Pr. 361 φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπείς. Sept. 888 δι' εὐωνύμων τετυμμένοι. τετυμμένοι δῆτα. Eum. 509 ξυμφορᾷ τετυμμένος.

τυραννικός *regius*. Ag. 828 ἄδην ἔλειξεν αἵματος τυραννικοῦ. Ch. 479 τρόποισιν οὐ τυραννικοῖς θανών.

τυραννίς *dominatio, regnum*. Pr. 10 357 τὴν Διὸς τυραννίδα. 224 ἔνεστι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι νόσημα. 305 τὸν ξυγκαταστήσαντα τὴν τυραννίδα. 756 πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος. 900 ὃς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος θρόνων τ' ἄϊστον ἐκβαλεῖ. 996 πρὸς οὗ χρεών νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος. Ag. 1355 τυραννίδος σημεῖα πράσσοντες πόλει. 1365 πεπαιτέρα γὰρ μοῖρα τῆς τυραννίδος. Ch. 405 ποῖ δὴ νερτέρων τυραννίδες; De eo qui regnum tenet Ch. 973 ἴδεσθε χώρας τὴν διπλῆν τυραννίδα.

τύραννος *dominus, rex*. Pr. 222 736 ὁ τῶν θεῶν τύραννος. 310 νέος γὰρ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς. 942 τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον. 957 οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ᾐσθόμην; Ag. 1633 ὡς δὴ σύ μοι τύραννος Ἀργείων ἔσει. Ch. 359 πρόπολός τε τῶν μεγίστων χθονίων ἐκεῖ τυράννων. ‖ Adiective *regius*. Pr. 761 πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συληθήσεται;

τύρβα *turbulente*. Fr. 321 δονοῦσα καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω. Simile est quod Hesychius annotavit σύρβα: μετὰ θορύβου.

Τύριος *Tyrius*. Pers. 963 Τυρίας ἐκ ναός.

Τυρσηνικός *Tyrrhenicus*. Eum. 567 Τυρσηνικὴ σάλπιγξ.

Τυρσηνός *Tyrrhenus*. Fr. 448 (ex elegia) Τυρρηνὸν (scribendum Τυρσηνόν. Τυρρηνῶν Bergkius) γενεάν, φαρμακοποιὸν ἔθνος.

τυτθά *vix, aegre*. Pers. 564 τυτθὰ δ' ἐκφυγεῖν ἄνακτ' αὐτόπουν (sic correxi pro αὐτὸν ὡς) ἀκούομεν.

τυτθός *parvulus*. Ag. 1606 συνεξελαύνει τυτθὸν ὄντ' ἐν σπαργάνοις. Fr. 401 ἀπτῆνα, τυτθόν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων.

τυφλός *caecus*. Pr. 250 τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατῴκισα.

τύφω *inflammo*. Suppl. 186 τεθυμμένος ὠμῇ ξὺν ὀργῇ τόνδ' ἐπόρνυται στόλον. Sic Abreschius pro τεθειμένος. τεθηγμένος Pearsonus.

Τυφώς *Typhon*, unus ex Gigantibus. Pr. 370 τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον. [Genitivus Sept. 518 εἰ Ζεύς γε Τυφῶ καρτερώτερος μάχῃ.] Accusativus ab altera forma Τυφών Pr. 354 Τυφῶνα θοῦρον. Sept. 493 Τυφῶν' ἱέντα πυρπνόον διὰ στόμα λιγνύν. 511 πυρπνόον Τυφῶν' ἔχει.

τῦφώς *turbo*. Ag. 656 κεροτυπούμεναι βίᾳ χειμῶνι τυφῶ σὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ. Suppl. 560 ὄντ' ἐπέρχεται τυφῶ μένος ὕδωρ τὸ Νείλου.

τύχη *fortuna*. Sept. 426 πύργοις δ' ἀπειλεῖ δείν', ἃ μὴ κραίνοι τύχη. 506 ἐν χρείᾳ τύχης. 826 πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι τύχῃ, ubi τύχῃ ex coniectura addidi. Pers. 346 τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσορρόπῳ τύχῃ. Ag. 333 ὡς ἕκαστος ἔσπασεν τύχης πάλον. 668 οὐ πεποιθότες τύχῃ. 685 γλῶσσαν ἐν τύχᾳ νέμων. 755 ἐκ δ' ἀγαθᾶς τύχας γένει βλαστάνειν ἀκόρεστον οἰζύν. 1230 οἷα — τεύξεται κακῇ τύχῃ. 1483 κακὸν αἶνον ἀτηρᾶς τύχας ἀκορέστου. 1653 τὴν τύχην δ' αἱρούμεθα. Ch. 511 τῆς ἀνοιμώκτου τύχης. 945 δυσοίμου τύχας. Suppl. 380 δρᾶσαί τε μὴ δρᾶσαί τε καὶ τύχην ἑλεῖν. Fr. 285 κοινὸν τύχη, γνώμη δὲ τῶν κεκτημένων. ‖ *res quae accidit, casus, conditio*. Pr. 87 ὅπως τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τύχης (τέχνης M.). 375 τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην. 397 στένω σε τᾶς οὐλομένας τύχας. 769 οὐδ' ἔστιν αὐτῷ τῆσδ' ἀποστροφὴ τύχης; 1073 μηδὲ πρὸς ἄτης θηραθεῖσαι μέμψησθε τύχην. Ag. 571 τὸν ζῶντα δ' ἀλγεῖν χρὴ τύχης παλιγκότου. 1042 εἰ δ' οὖν ἀνάγκη τῆσδ' ἐπιρρέποι τύχης. 1129 δολοφόνου λέβητος τύχαν σοι λέγω. 1165 δυσαλγεῖ τύχᾳ μινυρὰ θρεομένας. 1427 ὥσπερ οὖν φονολιβεῖ τύχᾳ φρὴν ἐπιμαίνεται. Ch. 969 τύχᾳ δ' εὐπροσωποκοίτᾳ τὸ πᾶν ἰδεῖν θρεομένοις. Eum. 596 καὶ δεῦρό γ' ἀεὶ τὴν τύχην οὐ μέμφομαι. Suppl. 88 μελαίνᾳ

ξὺν τύχᾳ. 326 τίς κατέσκηψεν τύχη; Fr. 440 πᾶσα γὰρ Τροία δέδορκεν (δέδουπεν Bernhardyus) Ἕκτορος τύχης διαί. [Suppl. 458 τύχῃ male pro τύχαν intulit Turnebus. Recte τάχ' ἂν Markscheffelius.] ‖ *fortuna secunda*. [Sept. 472 πέμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τῳ.] Ch. 138 ἐλθεῖν δ' Ὀρέστην δεῦρο σὺν τύχῃ τινὶ κατεύχομαί σοι. Ag. 1647 κατελθὼν δεῦρο πρευμενεῖ τύχῃ. Eum. 93 ὁρμώμενον βροτοῖσιν εὐπόμπῳ τύχῃ. 523 πειθὼ δ' ἕποιτο καὶ τύχη πρακτήριος. Ch. 373 μεγάλης δὲ τύχης καὶ ὑπερβορέου μείζονα φωνεῖς.

Numero plurali τύχαι *res adversae*, *calamitates*. Pr. 106 οὔτε σιγᾶν οὔτε μὴ σιγᾶν τύχας οἷόν τέ μοι τάσδ' ἐστί. 182 δέδια δ' ἀμφὶ σαῖς τύχαις. 272 τὰς προσερπούσας τύχας ἀκούσατε. 288 ταῖς σαῖς δὲ τύχαις, ἴσθι, συναλγῶ. 302 θεωρήσων τύχας ἐμάς. 347 κασιγνήτου τύχαι. 554 σὰς προσιδοῦσ' ὀλοὰς τύχας. 633 αὐτῆς λεγούσης τὰς πολυφθόρους τύχας. 637 τἀποκλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας. Sept. 332 βαρείας τοι τύχας προταρβῶ. 633 οἵας ἀρᾶται καὶ κατεύχεται τύχας. Ag. 186 ἐμπαίοις τύχαισι συμπνέων. 1136 ταλαίνας κακόποτμοι τύχαι. 1276 ἀπήγαγ' ἐς τοιάσδε θανασίμους τύχας. Ch. 88 ματαίοισι δεσποτᾶν τύχαις. Eum. 956 ἀνδροκμῆτας δ' ἀώρους ἀπεννέπω τύχας. ‖ *res secundae*. Ch. 785 Ζεῦ — δὸς τύχας. Eum. 924 ἐπισσύτους βίου τύχας ὀνησίμους. Fr. 281 θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας παιᾶν' ἐπηυφήμησεν.

Τύχη *Fortuna*. Ag. 664 Τύχη δὲ σωτὴρ ναυστολοῦσ' (sic Casaubonus pro ναῦν θέλουσ') ἐφέζετο.

τυχηρός *felix*. Ag. 464 Ἐρινύες χρόνῳ τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας παλιντυχεῖ τριβᾷ βίου τιθεῖσ' ἀμαυρόν.

τώς *sic*. Sept. 484 τὼς νιν Ζεὺς νεμέτωρ ἐπίδοι κοταίνων. 637 ἢ ζῶντ' ἀτιμαστῆρα τὼς (τῶς pr. M) ἀνδρηλάτην — τίσασθαι, ubi correxi ἀτιμαστῆρ' ὅπως. Suppl. 69 τὼς καὶ ἐγὼ φιλόδυρτος Ἰαονίοισι νόμοισι δάπτω. 670 τὼς πόλις εὖ νέμοιτο. 691 πρόνομα δὲ βοτὰ τὼς πολύγονα τελέθοι, ex incerta Turnebi coniectura. In M βρότατος scriptum. βοτὰ γᾶς Hermannus. Probabilius Weckleinius in *Stud. Aesch.* p. 166 βοτὰ τοῖς, cui aptum est verbum λάχοιεν, quod sequitur. 718 τὼς (τῶς M) ἂν οὐ φίλη.

Υ.

ὑβρίζω *superbio*. Pr. 82 ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε. Ag. 1612 ὑβρίζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω. Suppl. 880 ὁ μέγας Νεῖλος ὑβρίζοντά σ' ἀποτρέψειεν ἄϊστον ὕβριν. Fr. 178 ὕβριζ' ὑβρισμοὺς οὐκ ἐναισίους ἐμοί. Cum accusativo personae Pr. 970 οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρεών.

ὕβρις *insolentia*, *superbia*. Sept. 406 καὐτὸς καθ' αὑτοῦ τήνδ' ὕβριν μαντεύσεται. 502 ἀνδρὸς ἐχθαίρουσ' ὕβριν. Pers. 808 ὕβρεως ἄποινα κἀθέων φρονημάτων. 821 ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης. Ag. 764 φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβρις μὲν παλαιὰ νεάζουσαν ἐν κακοῖς βροτῶν ὕβριν. Eum. 534 δυσσεβίας μὲν ὕβρις τέκος. Suppl. 20 ὕβριν δ' ἐτύμως στυγοῦντες. 103 ἰδέσθω δ' εἰς ὕβριν βρότειον. 426 γνῶθι δ' ὕβριν ἀνέρων. 487 ὕβριν μὲν ἐχθήρειεν ἄρσενος στόλου. 528 ἄλευσον ἀνδρῶν ὕβριν εὖ στυγήσας. 817 ὕβριν δύσφορον (ἄφερτον Maur. Schmidt). 845 δεσποσίῳ (δεσποσύνῳ Victorius) ξὺν ὕβρει. 880 ὑβρίζοντα — ἄϊστον ὕβριν.

ὑβρισμός *facinus insolens*. Fr. 176 ὕβριζ' ὑβρισμοὺς οὐκ ἐναισίους ἐμοί. Vocabulum memoratum ab Ps.-Herodiano Epimer. p. 179, reprehensum ab Thoma Mag.: ὕβρις λέγε καὶ μὴ ὑβρισμός.

ὑβριστής *insolens*. Suppl. 31 ἑσμὸν ὑβριστὴν Αἰγυπτογενῆ. Epitheton fluvii rapidi est Prom. 717 ἥξεις δ' ὑβριστὴν ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον, ubi recte scholiasta, τὸν Ἀράξην, παρὰ τὸ ἀράσσειν καὶ ἠχεῖν τὰ κύματα αὐτοῦ. Similia Herodoti verba de Gynde fluvio 1, 189 comparavit Blomfieldus, κάρτα τε δὴ ἐχαλέπαινε τῷ ποταμῷ ὁ Κῦρος τούτῳ ὑβρίσαντι. Adde ποταμὸν ἀλαζόνα ab Themistio dictum or. 18 p. 221 d. Κροῖσος — χρυσοῦ ψήγμασιν ἐκαλλωπίζετο, ἃ οὐχ ἡ γῆ αὐτῷ ἐδωροφόρει, ἀλλὰ ποταμὸς ἀλαζών. Mirum vero in verbis Aeschyli nomen fluvii taceri, quod quum parum probabile sit, Hermannus unum post haec verba versum excidisse coniecit, velut σμερδνοῖς Ἀράξην κύμασιν βρυχώμενον.

ὑγίεια *sanitas*. Ag. 1002 τᾶς πολλᾶς ὑγιείας ἀκόρεστον τέρμα, νόσος γὰρ γείτων ὁμότοιχος ἐρείδει, nisi ὑγιείας alius vocabuli glossema est, quum in versu antistrophico penultima dochmii syllaba brevis sit. Eum. 535 ἐκ δ' ὑγιείας φρενῶν ὁ πᾶσιν φίλος καὶ πολύευκτος ὄλβος.

ὑγρός *humidus*. Suppl. 259 ὑγρᾶς θαλάσσης.

ὑγρώσσω *madefacio*. Ag. 1329 βολαῖς ὑγρώσσων σφόγγος ὤλεσεν γραφήν.

ὑδαρής *aqua dilutus*, *non sincerus*. Improprie Ag. 798 τὰ δοκοῦντ' εὔφρονος ἐκ διανοίας ὑδαρεῖ σαίνειν φιλότητι.

ὑδατηρός *aquarius*. Fr. 96 κρωσσοὺς μήτ' οἰνηροὺς μήθ' ὑδατηρούς. ex quo loco Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 115, 3 ὑδρηροὺς πίθους καὶ οἰνηρούς Αἰσχύλος Καβείροις, ut ὑδρηρούς pro ὑδατηρούς restituendum esse videri possit.

ὑδρηλός *aquosus*, *aquaticus*. Pers. 613 λιβάσιν ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μέτα. Suppl. 793 νέφη δ' ὑδρηλά, ubi correxi κύφελλ' ὑδρηλά, de quo dixi s. v. κύφελλον.

ὕδωρ *aqua*. Sept. 85 ἀμαχέτου δίκαν ὕδατος ὀροτύπου. 307 ὕδωρ τε Διρκαῖον εὐτρεφέστατον πωμάτων. [Ib. 272 in versu interpolatoris pro οὐδ' ἀπ' Ἰσμηνοῦ λέγω fortasse corrigendum ὕδατά τ' Ἰσμηνοῦ λέγω.] Eum. 697 κακαῖς ἐπιρροαῖσι βορβόρῳ θ' ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων. Suppl. 24 ὧν πόλις, ὧν γῆ καὶ λευκὸν ὕδωρ. 561 ὕδωρ τὸ Νείλου νόσοις ἄθικτον. 855 μήποτε πάλιν ἴδοιμ' ἀλφεσίβοιον ὕδωρ. Fr. 192 θερμαῖς ὕδατος μαλακοῦ προχοαῖς. 308 παῦ' ὕδωρ δίκην πυρός.

υἱός *filius*. Sept. 609 υἱὸν Οἰκλέους λέγω.

ὕλαγμα *latratus*. Ag. 1631 σὺ δ' ἐξορίνας νηπίοις ὑλάγμασιν ἄξει. 1672 μὴ προτιμήσῃς ματαίων τῶνδ' ὑλαγμάτων.

ὑλάσκω *latro*. Improprie Suppl. 877 λύμασισυπρογασυλάσκει (ο super ε a m. pr.). Sic corrupte M, ubi scholiasta, qui annotavit εἷς ὑπὲρ τῶν Αἰγυπτίων πρεσβεύοι, legisse videtur λύμας, εἷς δὲ πρὸ γᾶς ὑλάσκοι. λύμας εἷς σύ πρὸ

γᾶς ὑλάσκων Weilius. Usitata verbi forma est ὑλάω, ὑλάσκω nusquam alibi legitur, ut non improbabile sit ex λάσκει corruptum esse, quae Paleii coniectura est, qui scripsit οἰοῖ οἰοῖ — λύμας· ἄγρια γὰρ σὺ λάσκεις.

ὕλη *materia*. Ag. 497 δαίων φλόγα ὕλης ὀρείας.

ὑμέναιος *hymenaeus, cantus nuptialis*. Ag. 707 πρασσομένα τὸ νυμφότιμον μέλος ἐκφάτως τίοντας ὑμέναιον, ὃς τότ' ἐπέρρεπεν γαμβροῖσιν ἀείδειν.

ὑμεναιόω *hymenaeum cano*. Pr. 557 τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα τόδ' ἐκεῖνό θ', ὅτ' ἀμφὶ λουτρὰ καὶ λέχος σὸν ὑμεναίουν.

ὑμνέω *cantu* s. *carmine celebro, cano*. Ag. 1191 ὑμνοῦσι δ' ὕμνον δώμασιν προσήμεναι πρώταρχον ἄτην. 1474 ὕμνον ὑμνεῖν ἐπεύχεται. Fr. 281, 7 ὁ δ' αὐτὸς ὑμνῶν. Passivum ὑμνοῦμαι *sermonibus, conviciis celebror*. Sept. 7 Ἐτεοκλέης ἂν εἷς πολὺς (correxi πᾶσαν εἷς) κατὰ πτόλιν ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυρρόθοις.

ὕμνος *hymnus, cantilena*. Sept. 867 τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐρινύος ἀχεῖν. Pers. 620 χοαῖσι ταῖσδε νερτέρων ὕμνους ἐπευφημεῖτε. 625 ἡμεῖς δ' ὕμνοις αἰτησόμεθα. Ag. 710 μεταμανθάνουσα δ' ὕμνον. 1191 ὑμνοῦσι δ' ὕμνον. 1474 ὕμνον ὑμνεῖν ἐπεύχεται. Ch. 475 θεῶν τῶν κατὰ γᾶς ὅδ' ὕμνος. Eum. 306 ὕμνον δ' ἀκούσει τόνδε δέσμιον σέθεν. 331 343 ὕμνος ἐξ Ἐρινύων, δέσμιος φρενῶν, ἀφόρμικτος. Suppl. 1026 μηδ' ἔτι Νείλου προχοὰς σέβωμεν ὕμνοις.

ὑμνῳδέω *cano*. Ag. 990 τὸν δ' ἄνευ λύρας ὅμως ὑμνῳδεῖ θρῆνον Ἐρινύος, ubi ὑμνῳδεῖ correpta syllaba prima dictum: μελῳδεῖ Heimsoethius.

ὑπάγγελος *a nuntio vocatus*. Ch. 838 ἥκω μὲν οὐκ ἄκλητος, ἀλλ' ὑπάγγελος.

ὑπαί. V. ὑπό.

ὑπαίθριος *subdialis*. Pr. 113 ὑπαίθριος (ὑπαιθρίοις Blomfieldus) δεσμοῖσι προσπεπαρμένος (sic correxi pro πασσαλεύμενος). Ag. 335 τῶν ὑπαιθρίων πάγων δρόσων τ' ἀπαλλαγέντες.

ὑπαντιάζω *obviam eo*. Pers. 407 παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθος ὑπηντίαζε. 834 ὑπαντίαζε παιδί. 850 ὑπαντιάζειν παιδ' ἐμῷ (correxi παιδί μου) πειράσομαι.

ὕπαρ *vera visio*, cui oppositum est ὄναρ. Adverbialiter dictum ὕπαρ significat *inter vigilandum*. Pr. 486 κἄκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἃ χρὴ ὕπαρ γενέσθαι, ut ὄναρ quoque adverbialiter dicitur. De utroque v. Thes. vol. 8 p. 124.

ὑπάρχω *praesto sum*. Ag. 961 οἶκοις (sic Porsonus pro οἶκος) δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς, ἄναξ, ἔχειν. 1656 πημονῆς δ' ἅλις γ' ὑπάρχει. Ch. 1068 παιδοβόροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι.

ὑπασπιστήρ *clypeatus*. Per ὑπηρέτης et δορυφόρος explicat Hesychius. Suppl. 182 ὄχλον δ' ὑπασπιστῆρα καὶ δορυσσόον λεύσσω. Quod metri causa pro ὑπασπιστήν dictum, quae usitata vocabuli forma est.

ὕπαστρος *ab astris pendens*. Suppl. 393 ὕπαστρον δέ τοι μῆχαρ ὁρίζομαι. Scholiasta τὴν δὲ τοῦ γάμου μηχανὴν ὁριοῦμαι τοῖς ἄστροις· ἀντὶ τοῦ μηχανήσομαι φεύγειν δι' ὁδοῦ μακρᾶς τὸν γάμον. οἱ γὰρ μακρὰν ὁδὸν φεύγοντες δι' ἄστρων σημαίνεσθαι ἔλεγον.

ὕπατος *supremus, summus*. Ag. 51 ὕπατοι λεχέων στροφοδινοῦνται, ubi cum genitivo constructum est quia idem quod ὑπέρ est. Eadem structura Timaeus Locrus p. 100 a καθάπερ ὑπάτω (sic Valcken. pro ὑπ' αὐτῷ) τῶ σκάνεος ἅπαντος. Sine casu Ag. 55 ὕπατος δ' ἀΐων ἤ τις Ἀπόλλων ἢ Πάν. 509 ὕπατός τε χώρας Ζεύς. ‖ θεοὶ ὕπατοι *dii superi*. Ag. 89 πάντων δὲ θεῶν τῶν ἀστυνόμων, ὑπάτων, χθονίων. Suppl. 25 ὕπατοί τε θεοὶ καὶ βαρύτιμοι χθόνιοι.

ὑπέγγυος *sponsione obligatus*. Ch. 38 κριταί τε τῶνδ' ὀνειράτων θεόθεν ἔλακον ὑπέγγυοι.

ὑπείκω *cedo*. Ag. 1362 ἦ καὶ βίον τείνοντες ὧδ' ὑπείξομεν δόμων καταισχυντῆρσι τοῖσδ' ἡγουμένοις;

ὕπειμι *subsum*. Pers. 815 κοὐδέπω κακῶν κρηπὶς ὕπεστιν.

[ὑπείροχος male pro ὑπέροχος, quod v.]

ὑπεκσώζω *servo aliquem ex aliquo periculo subtractum*. Pers. 453 φίλους δ' ὑπεκσώζοιεν ἐναλίων πόρων.

ὑπεκφεύγω *subterfugio*. In tmesi Pers. 100 τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπὲκ (sic Hermannus pro ὑπέρ) θνατὸν ἀλύξαντα φυγεῖν.

ὑπέρ cum genit. locum significans, *super*. Sept. 88 ὑπὲρ τάφρων (sic correxi pro τειχέων) λευκοπρεπὴς λεὼς ὄρνυται ἐπὶ πόλιν. Ag. 365 ὑπὲρ ἄστρων. Ag. 576 ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτωμένοις. Fr. 1 τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν. ‖ Causam significans *super, de*. Pr. 66 σῶν ὕπερ στένω πόνων. 67 τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὕπερ στένεις; Sept. 111 ἴδετε παρθένων ἱκέσιον λόχον δουλοσύνας ὕπερ. Ch. 508 ὑπὲρ σοῦ τοιάδ' ἔστ' ὀδύρματα. ‖ *pro*, i. e. *in alicuius commodum* s. *utilitatem*, vel *gratiam*. Sept. 420 τρέμω δ' αἱματηφόρους μόρους ὑπὲρ φίλων ὀλομένων ἰδέσθαι. Pers. 405 νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών. Eum. 101 οὐδεὶς ὑπέρ μου δαιμόνων μηνίεται. 68ι εὑδόντων ὕπερ ἐγρηγορὸς φρούρημα γῆς καθίσταμαι.

Cum accusativo *super*. Ag. 302 λίμνην δ' ὑπὲρ Γοργῶπιν ἔσκηψεν φάος. Eum. 77 ὑπέρ τε πόντον καὶ περιρρύτας πόλεις. 250 ὑπέρ τε πόντον — ἦλθον. ‖ *ultra*. Ag. 373 φλεόντων δωμάτων ὑπέρφευ ὑπὲρ τὸ βέλτιστον. [Pers. 100 ὑπὲρ — φυγεῖν male pro ὑπέκ: v. ὑπεκφεύγω.]

ὑπεραίρω *excedo*. Ag. 786 μήθ' ὑπεράρας μήθ' ὑποκάμψας καιρὸν χάριτος.

ὑπέραυχος *iactabundus*. Sept. 483 ὑπέραυχα βάζουσιν ἐπὶ πτόλει.

ὑπερβάλλω *supergredior*. Pr. 722 ἀστρογείτονας δὲ χρὴ κορυφὰς ὑπερβάλλουσαν ἐς μεσημβρινὴν βῆναι κέλευθον. Ag. 307 Σαρωνικοῦ πορθμοῦ κάτοπτον πρῶν' ὑπερβάλλειν. ‖ *supero*. Pr. 923 κεραυνοῦ κρείσσον' εὑρήσει φλόγα βροντῆς (sic Blomfieldus pro βροντάς) θ' ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον, ubi ὑπερφέροντα Weilius. Pers. 291 ὑπερβάλλει γὰρ ἥδε συμφορὰ τὸ μήτε λέξαι μήτ' ἐρωτῆσαι πάθη.

ὑπερβαρής *praegravis*. Ag. 1175 δαίμων ὑπερβαρὴς ἐμπίτνων, ubi quum verba in versu strophico posita non accurate respondeant, Meinekius Philol. vol. 19 p. 207 coniecit ὑπέρβριθυς ἐπεμπίτνων.

ὑπέρβατος *superans, excedens*. Ag. 428 τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐφ' ἑστίας ἄχη τάδ' ἐστὶ καὶ τῶνδ' ὑπερβατώτερα, ubi ὑπερτερώτερα Weilius: v. s. v. ὑπέρτερος.

Ὑπέρβιος *Hyperbius*, dux Thebanorum. Sept. 504 512 519.

ὑπερβόρεος *hyperboreus*. Improprie Ch. 373 μεγάλης δὲ τύχης καὶ ὑπερβορέου μείζονα φωνεῖς, ubi τύχη ὑπερβόρεος *summam felicita-*

tem significat, qualis Hyperboreorum est, qui *diutius quam alii mortalium et beatius vivere* credebantur: v. Pomp. Melam 3, 5, 2 cum annotatione Tzschuckii.

ὑπέργηρως *plus quam senex, admodum senex.* Ag. 79 τό θ' ὑπέργηρων — τρίποδας μὲν ὁδοὺς στείχει.

ὑπερδέδοικα (perfectum a praesente non usitato δείδω) *pro aliquo timeo.* Sept. 292 δράκοντα δ' ὥς τις τέκνων ὑπερδέδοικεν λεχαίων δυσευνάτορας πάντροφος πελειάς.

ὑπερδικέω *causam alicuius ago.* Eum. 652 πῶς γὰρ τὸ φεύγειν τοῦδ' ὑπερδικεῖς; ὑπερδικεῖν per ὑπέρ τινος εἰπεῖν δίκην explicat Phryn. in Bekk. Anecd. p. 68, 24.

ὑπερδίκως *supra modum iuste, iustissime.* Ag. 1396 τάδ' ἂν δικαίως ἦν, ὑπερδίκως μὲν οὖν.

ὑπερέχω *superior sum.* Pr. 213 ὡς οὐ κατ' ἰσχὺν οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερὸν χρείη, δόλῳ δὲ τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν. Sic Porsonus pro ὑπερέχοντας. Pers. 709 βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον εὐτυχεῖ πότμῳ. ‖ *praetendo.* Sept. 215 de diis rerum humanarum curam habentibus πόλεος ἵν' ὑπερέχοιεν ἀλκάν. Similia v. in Thes. vol. 8 p. 200. Fr. 196, 7 νεφέλην δ' ὑπερσχὼν νιφάδι γογγύλων πέτρων ὑπόσκιον θήσει χθόνα. Sic Casaubonus pro ὑποσχών.

Ὑπερήνωρ *Hyperenor,* inter τοὺς περιλειφθέντας τῶν σπαρτῶν ἐν τῇ πρὸς Κάδμον μάχῃ ex Aeschylo (fr. 385) memoratur ab schol. Eur. Phoen. 942.

ὑπερήφανος *superbus.* Pr. 404 ὑπερήφανον θεοῖς τοῖς πάρος ἐνδείκνυσιν αἰχμάν.

ὕπερθε *supra.* Sept. 228 ὕπερθ' ὀμμάτων κρημναμενᾶν νεφελᾶν. Ag. 232 ὕπερθε βωμοῦ.

ὑπερθέω *supergredior, supero.* Eum. 562 ἰδὼν ἀμαχάνοις δύαις λαπαδνὸν οὐδ' ὑπερθέοντ' ἄκραν.

ὑπερθρώσκω *supersilio, transsilio.* Aoristus est ὑπερθορεῖν Ag. 297 ὑπερθοροῦσα πεδίον Ἀσωποῦ. 827 ὑπερθορὼν δὲ πύργον ὠμηστὴς λέων. Suppl. 874 Αἰγυπτίαν γὰρ βᾶριν οὐχ ὑπερθορεῖ (ὑπερθορῇ M), ubi probabilius videri potest ὑπεκθορεῖ, quod coniecit Hartungus, ut ὑπεκφεύγειν in ὑπερφεύγειν corruptum est Pers. 100, etsi verbum ὑπερθορεῖν apud Homerum aliosque, ὑπεκθορεῖν vero nusquam alibi legitur.

ὑπερθύμως (ῡ) *vehementi ira.* Eum. 824 μηδ' ὑπερθύμως ἄγαν θεαὶ βροτῶν στήσητε δύσκηλον χθόνα.

ὑπέρκοπος *superbe iactabundus.* Sept 391 ταῖς ὑπερκόποις σαγαῖς. 404 σῆμ' ὑπέρκοπον τόδε. 455 ὑπερκόπῳ (sic ex uno apogr. pro ὑπερκόμπῳ) δορί. Pers. 827 Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν φρονημάτων ἔπεστιν. 831 θεοβλαβοῦνθ' ὑπερκόπῳ θράσει. Ag. 822 πάγας ὑπερκόπους (sic Heathius pro ὑπερκότους) ἐφαρξάμεσθα. ‖ *praestans.* Pers. 342 de navibus αἱ δ' ὑπέρκοποι τάχει ἑκατὸν δὶς ἦσαν. In his locis omnibus in M forma illata est ὑπέρκομπος, quam cum κομπαστής κομπαστικός et κομπώδης componit Pollux 9, 146, sed cuius unum tantum certum exstat exemplum in anapaestis Menandri apud Strabon. 10 p. 452 τὸν ὑπέρκομπον θηρῶσα Φάων' —. Apud Aeschylum et Sophoclem metrum ubique ὑπέρκοπος vel fert vel postulat, ut apud Aeschylum Sept. 404 455. Ag. 822 Ch. 136 et Soph. Ai. 127, ubi ὑπέρκοπον est in fine trimetri, ad quod schol. annotavit ἀντὶ τοῦ ὑπέρκομπον. Valde probabilis igitur est Blomfieldi sententia ad Sept. 378 ubique ὑπέρκοπος scribentis. Significationis discrimen recte exponit Lobeckius ad Soph. Ai. 127 "ὑπέρκομπα, quae sunt et ὑψίκομπα, eadem ὑπέρκοπα, immoderata et enormia, dici possunt, sed non contra; in illis praeverbium et nomen perinde valent, in hoc praevalet praepositio, obscurata quodammodo compositi parte altera, ut μεσόκοπος."

ὑπερκόπως *supra modum, superbe, lascive.* Ag. 467 τὸ δ' ὑπερκόπως (sic Grotius pro ὑπερκόμπως) κλύειν εὖ βαρύ. Ch. 136 οἱ δ' ὑπερκόπως ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα. Per ὑπερηφάνως exp. Hesychius.

[ὑπέρκοτος *supra modum iracundus,* incertae fidei vocabulum, quod bis legitur apud Aeschylum, Ag. 822 καὶ πάγας ὑπερκότους ἐπραξάμεσθα, et adverbium 467 τὸ δ' ὑπερκότως κλύειν εὖ βαρύ, semel apud Euripidem Herc. f. 1087 ὦ Ζεῦς τί παῖδ' ἤχθηρας ὧδ' ὑπερκότως τὸν σόν; In his unum est certissimum, Aeschylum Ag. 467 ubi non de iracundia, sed de immodica felicitate sermo est, non ὑπερκότως scripsisse, sed ὑπερκόπως, quod restituit Grotius, ut in Ch. 136 dictum est ὑπερκόπως — χλίουσιν. Triclinius, qui glossema adscripsit ἤγουν λίαν, ἁπλῶς, tantum recte vidit, immoderati significatione hic opus esse. In loco Euripidis praecedentia Amphitryonis verba ita sunt comparata ut, licet aptum sit ὑπερκότως, *nimis iracunde,* tamen etiam ὑπερκόπως, *supra modum* significans, dici potuerit, quod coniecit Wakefieldus. Remanet igitur tertius locus Ag. 822, in quo ὑπερκόπως iactabundi significatione dictum, recte restituisse videtur Heathius.

ὑπερμήκης *supra modum longus, praelongus.* Pr. 591 τοὺς ὑπερμήκεις δρόμους.

ὑπέροχος *eminens.* Pr. 428 ὑπέροχον (sic ex apogr. pro ὑπείροχον) σθένος κραταιόν | γᾶς (γᾶς ego addidi) οὐράνιόν τε πόλον.

ὑπέρπικρος *supra modum* s. *admodum acerbus.* Pr. 9[illegible]4 τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον.

ὑπέρπλουτος *eximie dives.* Pr. 466 ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς.

ὑπέρπολλοι *supra modum multi.* Pers. 794 κτείνουσα λιμῷ τοὺς ὑπερπόλλους ἄγαν, ubi ὑπερπόλους pr. M, ex quo διορθωτής primo ὑπερπόλλους, deinde ὑπερπώλους fecit, quod in apographa plura transiit, et bona fido accepit scholiasta Byzantinus per πολυΐππους interpretatus. ὑπέρπολλα dixerunt Xenophon et Demosthenes: singulari ὑπέρπολλος usus est Hippocrates.

ὑπερπόντιος *transmarinus,* Ag. 414 πόθῳ δ' ὑπερποντίας φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν, ubi de Helena dictum est quae fretum traiecerat. De Epapho qui trans mare in Aegypto fuerat Suppl. 42 Δῖον πόρτιν ὑπερπόντιον τιμάορα. Hoc adiectivo usi sunt Pindarus et Sophocles.

ὑπερστατέω *defendo, protego.* Suppl. 342 ἀλλ' ἡ δίκη γε ξυμμάχων ὑπερστατεῖ. Verbum aliunde non cognitum: usitatius est ὑπερίσταμαι.

ὑπέρτατος *supremus.* Pers. 155 ὦ βαθυζώνων ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτη. Suppl. 672 Ζῆνα μέγαν σεβόντων, τὸν ξένιον δ' ὑπέρτατον, ubi ex schol. ὑπερτάτως restitutum, i. e. supra omnes.

ὑπερτείνω *tendo supra, praetendo aliquid ad arcendam aliquam rem.* Ag. 967 φυλλὰς ἵκετ' ἐς δόμους, σκιὰν ὑπερτείνασα σειρίου κυνός.

ὑπερτελέω *supero.* Ag. 359 ὡς μήτε μέγαν μήτ' οὖν νεαρῶν τιν' ὑπερτελέσαι μέγα δουλείας γάγγαμον.

ὑπερτελής *superans.* Hesychius ὑπερτελής: ὑπὲρ τὸ τέλος ἀφικόμενος. Ag. 286 de face ultra fretum lucente ὑπερτελής τε, πόντον ὥστε νωτίσαι, ἰσχὺς πορευτοῦ λαμπάδος.

ὑπερτενής *supra tensus* s. *prominens.* Photius et Suidas ὑπερτενές: ὑπερανέχον. Hesychius ὑπερτενῆ: ὑπερανατείνουσα, ὑψηλή, ubi lemma in ὑπερτενής mutandum cum Musuro, nisi duae fuerunt glossae, prior ὑπερτενῆ, cuius interpretatio excidit, altera ὑπερτενής, cuius interpretatio superest. ὑπερτενῆ autem sumtum est ex versu Aeschyli (fr. 127 c.) in Anecd. Bekk. p. 153, 11. ἀθηρής: ἴσως μὲν ὁ ἀτειρής (ἀτηρής codex), ἢ ὁ ἀντερειστικός. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (Μέμνονι Wellauerus)

χαλκὸν ἀθέριτον ἀσπίδος ὑπερτενῆ.

(ἀθέριστον ἀσπίδων Blomfieldus Praef. ad Agam. p. X.) ἢ ὁ λαμπρός, ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθρούμενος, ἢ ὁ ἀθερίζων καὶ οὐδενὸς ἔχων λόγον διὰ σκληρότητα· ἢ ὁ ὀξὺς παρὰ τοὺς ἀθέρας. Hesychius, ἀθερής: ὁ σίδηρος, ἀτειρής (ἀτηρής codex), ὅταν θερίζῃ. ἢ θεριστικός, ἢ ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθρούμενος, ὀξύς, ἢ ἀσταχύων.

ὑπέρτερος *superior.* Sept. 366 ὡς δυσμενοῦς ὑπερτέρου. Fr. 297 ἡμῶν γε μέντοι Νέμεσίς ἐσθ' ὑπερτέρα. 65 a. Ζεύς τοι τὰ πάντα χὤτι τῶνδ' ὑπέρτερον. ‖ *amplior, ulterior.* Ch. 105 λέγοις ἂν εἴ τι τῶνδ' ἔχοις ὑπέρτερον. ‖ ὑπέρτερον *magis, amplius.* Sept. 530 ὄμνυσι δ' αἰχμήν, ἣν ἔχει μᾶλλον θεοῦ σέβειν πεποιθὼς ὀμμάτων θ' ὑπέρτερον. ‖ Comparativi formam ὑπερτερώτερος ex Aeschylo memorant grammatici ad fr. 351 indicati: unde Ag. 428 pro τάδ' ἐστὶ καὶ τῶνδ' ὑπερβατώτερα, ὑπερτερώτερα restituendum esse coniecit Weilius.

ὑπέρτολμος *supra modum* s. *admodum audax.* Ch. 595 ἀλλ' ὑπέρτολμον ἀνδρὸς φρόνημα τίς λέγοι;

ὑπέρτονος *admodum tensus, vehemens.* Eum. 569 σάλπιγξ — ὑπέρτονον γήρυμα φαινέτω στρατῷ. ὑπέρτονον βοάν *vocem admodum intentam* dixit Aristophanes Nub. 1134.

ὑπερτοξεύσιμος *superabilis.* Suppl. 473 μίασμ' ἔλεξας οὐχ ὑπερτοξεύσιμον.

ὑπέρφευ *supra modum.* Pers. 820 οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν ὄντα χρὴ φρονεῖν. Ag. 377 φλεόντων δωμάτων ὑπέρφευ, ὑπὲρ τὸ βέλτιστον, ubi mire additum est ὑπὲρ τὸ βέλτιστον, ubi potius exspectes μέτρον δὲ βέλτιστον, quod coniecit Weilius. Vocabulum autem ὑπέρφευ (in codice ὑπερφ~, male in ὑπερφυῶς mutatum) Hesychius explicat per ὑπεράγαν, et bis tetigit Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 51, 26 μηδὲν ὑπέρφευ: ἐπὶ (ἀντὶ Blomfieldus) τοῦ μηδὲν ἄγαν. et p. 69, 27 ὑπὲρ τὸ φεῦ: οἷον ὑπερβαλλόντως καὶ ἐκπληκτικῶς· τὸ γὰρ φεῦ ἐπὶ ἐκπλήξεως τίθεται. Articulus in medio relinquimus utrum grammatico an librario debeatur: neque enim verisimile est quenquam aliter quam ὑπέρφευ dixisse. Praeter Aeschylum bis hoc adverbio usus est Euripides, Phoen. 550 τί τὴν τυραννίδα τιμᾷς ὑπέρφευ; et Herc. f. 1321 εἰ σὺ μέν — φέρεις ὑπέρφευ τὰς τύχας, ubi est *nimis graviter.* Ad accentum quod attinet, male perispomenon est in codice Hesychii. Rectus accentus est ὑπέρφευ, ut ὑπέρευ scribitur, non ὑπερεῦ.

[ὑπερφεύγω vitiose pro ὑπεκφεύγω, quod v.]

ὑπερφοβέομαι *supra modum timeo.* Sept. 238 ἔκηλος ἴσθι, μηδ' ἄγαν ὑπερφοβοῦ.

ὑπερφρονέω *supra modum de me sentio, insolens* s. *superbus sum.* Ag. 1039 μηδ' ὑπερφρόνει. Cum accusativo *superbe despicio* s. *contemno.* Pers. 825 ὑπερφρονήσας τὸν παρόντα δαίμονα.

ὑπέρφρων *superbus* Sept. 387 ἔχει δ' ὑπέρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τόδε. 410 στυγοῦνθ' ὑπέρφρονας λόγους.

ὑπερφυής *supra modum excellens, eximius.* Fr. 226 ἀρουραῖος σμίνθος ὧδ' ὑπερφυής.

ὑπέρχομαι *subeo.* Eum. 339 ὄφρ' ἂν γᾶν ὑπέλθῃ. Fr. 165 ἐκ ποδῶν δ' ἄνω ὑπέρχεται σπαραγμὸς εἰς ἄκρον κάρα.

ὑπεύθυνος *rationi reddendae obnoxius.* Per ἔνοχος, ὑποκείμενος exp. Hesychius. Pr. 324 τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ. Pers. 213 οὐχ ὑπεύθυνος πόλει. Ch. 715 αἰνῶ δὲ πράσσειν ὡς ὑπευθύνῳ τάδε. Sic Turnebus pro ἐπευθύνῳ.

[ὑπέχω. ὑποσχὼν vitiose pro ὑπερσχών: v. s. v. ὑπερέχω.]

ὑπήκοος *subditus.* Pers. 234 πᾶσα γὰρ γένοιτ' ἂν Ἑλλὰς βασιλέως ὑπήκοος. 242 οὔ τινος δοῦλοι κέκληνται φωτὸς οὐδ' ὑπήκοοι. Ch. 304 δυοῖν γυναικοῖν ὧδ' ὑπηκόους πέλειν.

ὑπήνη *barba.* Fr. 30 δαῦλος δ' ὑπήνη καὶ γενειάδος πυθμήν. V. Thes. vol. 8 p. 270.

ὑπηρέτης *minister.* Pr. 954 φρονήματος πλέως ὁ μῦθός ἐστιν, ὡς θεῶν ὑπηρέτου. 983 σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἂν ὄνθ' ὑπηρέτην.

ὑπίσχομαι *promitto, polliceor.* Eum. 804 ἐγὼ γὰρ ὑμῖν πανδίκως ὑπίσχομαι. Communis verbi forma est ὑπισχνέομαι: ὑπίσχομαι epicorum exemplo interdum dixerunt tragici et Herodotus.

ὑπνοδότης *somni largitor, consopiens.* Pr. 575 ὀτοβεῖ δόναξ ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον. Masculini unicum hoc est exemplum: feminini ὑπνοδότις et ὑπνοδότειρα exempla nonnulla v. in Thes. vol. 8 p. 277.

ὕπνος *somnus.* Sept. 3 βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ. Ag. 14 φόβος γὰρ ἀνθ' ὕπνου παραστατεῖ τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ. 17 ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος. 179 στάζει δ' ἔν θ' ὕπνῳ πρὸ καρδίας μνησιπήμων πόνος. 290 ὕπνῳ νικώμενος. 426 βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον πτεροῖς ὀπαδοῖς ὕπνου κελεύθοις. 912 φροντὶς οὐχ ὕπνῳ νικωμένη. 1451 τὸν ἀεὶ φέρουσ' ἐν ἡμῖν μοῖρ' ἀτέλευτον ὕπνον. Ch. 33 ἐξ ὕπνου κότον πνέων. 535 ἡ δ' ἐξ ὕπνου κέκλαγγεν ἐπτοημένη. 622 Νῖσον ἀθανάτας τριχὸς νοσφίσασ' ἀπροβούλως πνέονθ' ἁ κυνόφρων ὕπνῳ. Eum. 68 ὕπνῳ πεσοῦσαι. 127 ὕπνος πόνος τε κύριοι συνωμόται. 134 μαλθαχθεῖσ' ὕπνῳ. 141 ἀπολακτίσασ' ὕπνον. 148 ὕπνῳ κρατηθεῖσα.

ὑπνώσσω *dormio.* Eum. 121 ἄγαν ὑπνώσσεις. 124 ὤζεις; ὑπνώσσεις; ‖ Improprie *quiesco.* Sept. 287 φόβῳ δ' οὐχ ὑπνώσσει κέαρ.

ὑπό praepositio quae cum tribus construitur casibus. Cum genitivo *sub,* significatione locali Sept. 385 ὑπ' ἀσπίδος δὲ τῷ χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον. 588 μάντις κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός. Ch. 81 δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων. 833 τοῖς θ' ὑπὸ χθονὸς φίλοισιν. Eum. 72 κακὸν σκότον νέμονται Τάρταρόν θ' ὑπὸ χθονός. Suppl. 595 ὑπ' ἀρχᾶς (sic Schuetzius pro ἀρχάς) δ' οὔτινος θοάζων.

ὑπό *ab,* qua significatione saepissime cum verbis passivis vel passivorum significationem habentibus construitur. Pr. 170 τὸ νέον βούλευμ', ὑφ' ὅτου σκῆπτρον τιμὰς τ' ἀποσυλᾶται. 306 οἵαις ὑπ' αὐτοῦ πημοναῖσι κάμπτομαι. 833 ὑφ'

ὧν σὺ λαυπρῶς — προσηγορεύθης. 1079 εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας. Sept. 7 Ἐτεοκλέης ἂν εἷς πολὺς κατὰ πτόλιν ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν. 194 αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα. 324 ὑπ' ἀνδρὸς Ἀχαιοῦ θεόθεν περθομέναν. 1020 πετηνῶν τόνδ' ὑπ' οἰωνῶν δοκεῖ ταφέντ' ἀτίμως τοὐπιτίμιον λαβεῖν. Pers. 415 αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἐμβόλοις χαλκοστόμοις παίοντο. Ag. 1272 καταγελωμένην μέγα φίλων ὕπο. Ch. 66 δι' αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ. 194 σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος. Eum. 95 ὑφ' ὑμῶν ὧδ' ἀπητιμασμένη. 806 ὑπ' ἀστῶν τῶνδε τιμαλφουμένας. Fr. 129 τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς ἁλισκόμεσθα. [Sept. 385 σῆς ὑπὸ σπουδῆς δορὶ ἁλοῦσα.] Ag. 475 ἁλοὺς ὑπ' ἄλλων. Pr. 1042 πάσχειν δὲ κακῶς ἐχθρὸν ὑπ' ἐχθρῶν. Eum. 99 ἔχω μεγίστην αἰτίαν κείνων ὕπο.

ὑπό non raro cum adiectivo vel substantivo coniungitur verbo a quo pendet non expresso. Sic Pers. 817 τόσος γὰρ ἔσται πέλανος αἱματοσταγὴς — Δωρίδος λόγχης ὕπο. Ch. 532 ἄτρωτον οὖθαρ ἦν ὑπὸ στυγός; Cum substantivo Sept. 1024 ἄτιμον εἶναι δ' ἐκφορᾶς φίλων ὕπο. Ch. 944 ἀναφυγὰς κακῶν καὶ κτεάνων τριβᾶς ὑπὸ (ὑπαὶ Hermannus) δυοῖν μιαστόροιν.

Porro eadem causae efficientis significatio aliis nonnullis subest formulis in quibus grammatici ὑπό per μετά (*cum*) explicant: de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 492. Suppl. 934 οὔτοι δικάζει ταῦτα μαρτύρων ὕπο Ἄρης. Ag. 475 πυρὸς δ' ὑπ' εὐαγγέλου πόλιν διήκει θοὰ βάξις. Ch. 741 δόμοις δὲ τοῖσδε παγκάκως ἔχει φήμης ὑφ' ἧς ἤγγειλαν οἱ ξένοι. Suppl. 1032 μηδ' ὑπ' ἀνάγκας γάμος ἔλθοι Κυθέρειος. [Eum 359 ὑφ' αἵματος νέου ex glossemate ad νέον αἷμα, quod Paleius restituit, adscripto.]

Eiusdem generis exempla sunt ubi Latino *prae* reddi potest, quod ipsum quoque causae efficientis significationem habet: de quo v. Thes. vol. 8 p. 283. Sic Sept. 286 πρὶν — ταχυρρόθους λόγους ἱκέσθαι καὶ φλέγειν χρείας ὕπο. Pers. 372 τοσαῦτ' ἔλεξε κάρθ' ὑπ' εὐθύμου φρενός. 484 ὑπ' ἄσθματος κενοί. 755 τὸν δ' ἀνανδρίας ὕπο ἔνδον αἰχμάζειν. 835 ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι στημορραγοῦσι. Ag. 541 ὥστ' ἐνδακρύειν γ' ὄμμασιν χαρᾶς ὕπο. 587 ἀνωλόλυξα μὲν πάλαι χαρᾶς ὕπο. Ch. 857 ὑπὸ δ' εὐνοίας πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι; Eum. 183 μὴ — ἀνῇς ὑπ' ἄλγους μέλαν' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφρόν. Suppl. 499 καὶ δὴ φίλον τις ἔκταν' ἀγνοίας ὕπο. Eodem referri potest locus supra memoratus Pr. 1079 εἰς — δίκτυον ἄτης ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας.

Denique pro μετά (*cum*) dicitur non causam, sed comitatum significante Ag. 1554 καταθάψομεν οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων, i. e. cum comitatu lacrimantium. Eum. 1006 σφαγίων τῶνδ' ὑπὸ σεμνῶν κατὰ γῆς σύμεναι. Suppl. 238 χώραν οὐδὲ κηρύκων ὕπο ἀπρόξενοί τε — μολεῖν ἔτλητε, i. e. comitantibus praeconibus.

ὑπό cum dativo eadem qua cum genitivo significatione *sub*, de qua dixi in Thes. vol. 8 p. 285. Ac primo quidem significatione locali Pr. 365 ἰπούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο. Sept. 388 φλέγονθ' ὑπ' ἄστροις οὐρανὸν τετυγμένον. 543 φέρει δ' ὑφ' αὑτῇ φῶτα Καδμείων ἕνα. 950 ὑπὸ δὲ σώματι γᾶς πλοῦτος ἄβυσσος ἔσται. Pers. 190 ἅρμασιν δ' ὕπο ζεύγνυσιν αὐτώ. Ag. 860 ὅσονπερ οὗτος ἦν ὑπ' Ἰλίῳ. 882 τόν θ' ὑπ' Ἰλίῳ σέθεν κίνδυνον. 1439 Χρυσηΐδων μείλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλίῳ. 1457 πολλὰς ψυχὰς ὀλέσασ' ὑπὸ Τροίᾳ. Ch. 345 εἰ γὰρ ὑπ' Ἰλίῳ — κατηναρίσθης. 363 ὑπὸ Τρωΐας τείχεσι φθίμενος. Eum. 1036 γᾶς ὑπὸ κεύθεσιν ὠγυγίοισι. 1000 Παλλάδος δ' ὑπὸ πτεροῖς ὄντας ἄζεται πατήρ. Eum. 373 δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναί. Ag. 1030 ὑπὸ σκότῳ βρέμει. Eum. 520 ξυμφέρει σωφρονεῖν ὑπὸ στένει. 1034 βᾶτε — ὑπ' εὔφρονι πομπᾷ.

ὑπό cum dativo rei, sub cuius potestate aliquid fit vel cuius vi aliquid efficitur. Sept. [821 πέπωκεν αἷμα γαῖ' ὑπ' ἀλλήλων φόνῳ.] 932 ἐτελεύτασαν ὑπ' ἀλλαλοφόνοις χερσίν. Pers. 58 δειναῖς βασιλέως ὑπὸ πομπαῖς. Sic Abreschius pro ὑποπομπαῖς. Eum. 377 πίπτων δ' οὐκ οἶδεν τόδ' ὑπ' ἄφρονι λύμᾳ. Ch. 28 λακίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσιν. [De Ag. 1164 v. infra sub ὑπαί.]

ὑπό *sub* cum accusativo post verba motus significationem habentia. Pr. 152 εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν — ἧκεν. 465 ὑφ' ἅρματ' ἤγαγον φιληνίους ἵππους. Pers. 624 πέμπε χοὰς θαλάμους ὕπο (in M ὑπο sine accentu) γῆς. 839 ἄπειμι γῆς ὑπὸ ζόφον κάτω. Ag. 985 εὖθ' ὑπ' Ἴλιον ὦρτο ναυβάτας στρατός. Eum. 175 ὑπό τε γᾶν φυγών. Suppl. 722 αὐτὴ δ' ἡγεμὼν ὑπὸ χθόνα — ἐρέσσεται. Eum. 159 ἔτυψεν — ὑπὸ φρένας, ὑπὸ λοβόν. 190 ὑπὸ ῥάχιν παγέντες. Ch. 272 δυσχειμέρους ἄτας ὑφ' ἧπαρ θερμὸν ἐξαυδώμενος.

ὑπό cum accusativo loci in quo quis versatur Sept. 561 πυκνοῦ κροτησμοῦ τυγχάνουσ' ὑπὸ πτόλιν. Sic etiam apud Homerum ὑπὸ πτόλιν, ὑπὸ τεῖχος, ὑπὸ Ἴλιον, ὑπὸ Τροίαν: de quibus v. Thes. vol. 8 p. 287. Ch. 992 ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρος. Eum. 395 ὑπὸ χθόνα τάξιν ἔχουσα.

ὑπό in tmesi Pr. 574 ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ. 877 ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλπουσι. Ag. 1215 ὑπ' αὖ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος στροβεῖ. 451 φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἕρπει.

Forma poetica ὑπαί cum genitivo, *ab*. Ag. 892 λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην ῥιπαῖσι θωΰσσοντος. Ch. 615 ἐχθρῶν ὑπαὶ φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον, nisi ὕπερ scribendum cum Porsono. | *sub*. Eum. 417 Ἀραὶ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὑπαὶ κεκλήμεθα. Ag. 944 ὑπαί τις ἀρβύλας λύοι τάχος, quod per tmesin dictum pro ὑπολύοι. 1164 πέπληγμαι δ' ὑπαὶ δήγματι φοινίῳ. Sic Triclinius pro ὑπό. Probabilius Hermannus ὅπως.

ὑποβρέμω *substrepo, fremo sub*. Pr. 433 κελαινὸς Ἄϊδος δ' ὑποβρέμει μυχὸς γᾶς.

ὑπόγαιος *subterraneus*. Fr. 55 (apud Strabon. 10 p. 470) τυπάνου δ' εἰκὼν ὥσθ' ὑπογαίου (alii libri ὑπογείου) βροντῆς φέρεται.

ὑπογραφή *lineamentum*. Ch. 209 τενόντων θ' ὑπογραφαὶ μετρούμεναι εἰς ταὐτὸ συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις.

ὑποδέχομαι *excipio*. Suppl. 1022 de canentibus qui sese excipiunt ὑποδέξασθε δ' ὀπαδοὶ μέλος.

ὑπόδικος *iudicium subiens*. Eum. 260 ὑπόδικος θέλει γενέσθαι χερῶν. ubi χρεῶν legisse scholiastam, quod coniecit Scaliger, non potest colligi ex verbis eius ἀνθ' ὧν ἡμῖν χρεωστεῖ πρόσφυξ θέλει γενέσθαι τῆς θεοῦ: nam Hesychius quoque solum vocabulum ὑπόδικος explicat ὑπεύθυνος, χρεώστης, ἔνοχος δίκης.

ὑπόδοσις *cessatio*. Eum. 505 λῆξιν ὑπόδοσίν (ὑπόδησιν apogr. Flor., ὑπόδυσιν apogr. Venetum) τε μόχθων. Substantivum alibi non lectum, sed

similis est verbi ὑποδιδόναι usûs de quo dixi in Thes. vol. 8 p. 1321. Per διαδοχήν explicuit scholiasta.

ὑποδύομαι *subeo*. Eum. 842 875 τίς μ' ὑποδύεται πλευρὰς ὀδύνα;

ὑποθάλπω *succendo, uro*. Pr. 877 ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλπουσι

ὑποκάμπτω *deflecto, deficio*. Ag. 786 πῶς σε σεβίζω, μήθ' ὑπεράρας μήθ' ὑποκάμψας καιρὸν χάριτος; quod Triclinius explicat μήτε ὑπερβάλλοντι ἐπαίνῳ μήτε ταπεινῷ χρησάμενος.

ὑποκάω *succendo*. De sacrificiis Ag. 69 οὔθ' ὑποκάων οὔθ' ὑπολείβων οὔτε δακρύων — ὀργὰς ἀτενεῖς παραθέλξει. Sic Casaubonus pro ὑποκλαίων.

ὑπολείβω *libo*. Ag. 69 οὔθ' ὑποκάων οὔθ' ὑπολείβων.

ὑπολείπω *relinquo*. Ag. 73 τῆς τότ' ἀρωγῆς ὑπολειφθέντες.

ὑπομιμνήσκω *in memoriam revoco*. Pers. 989 ἴυγγά μοι δῆτ' ἀγαθῶν ἑτάρων ὑπομιμνήσκεις. Est glossema alius verbi, velut ὑποφαίνεις, ut metrum docet. ‖ ὑπομιμνήσκομαι *reminiscor, mentionem facio*. Pers. 329 τοιῶνδε τῶνδε νῦν ὑπεμνήσθην πέρι.

ὑπομυκάομαι *mugio*. Fr. 55 ταυρόφθογγοι δ' ὑπομυκῶνταί (libri plerique ὑπομηκῶνται) ποθὲν ἐξ ἀφανοῦς φοβεροὶ μῖμοι.

[ὑπόξυλος schol. Hermog. vol. 5 p. 486 ex Aeschyli Persis affert, ubi non magis legitur quam νηριτοτρόφους, quod ex eadem fabula affert Athen. 3 p. 86 b. De utroque dixi s. v. νηριτοτρόφος p. 227.]

[ὑποπομπή. Pers. 59 ὑποπομπαῖς vitiose pro ὑπὸ πομπαῖς.]

ὑπόπτερος *alatus*. Improprie *levis*. Ch. 602 ὅστις οὐχ ὑπόπτερος φροντίσιν. Sic pro ὑποπτέροις correctum ex scholiastae annotatione, ὁ μὴ κοῦφος, ἀλλ' ἀληθῶς μαθεῖν θέλων, etsi in alio scholio dativus legitur ὑποπτέροις φροντίσιν.

ὑποπτήσσω *prae timore me submitto, paveo*. Cum accusativo Pr. 29 θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσσων χόλον. 960 μή τί σοι δοκῶ ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τε τοὺς νέους θεούς;

ὕποπτος *suspectus*. Ag. 1637 ἐγὼ δ' ὕποπτος ἐχθρὸς ἦ παλαιγενής.

ὑπορχέομαι *ad cantum salto*. Improprie Ch. 1025 πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος ᾄδειν ἕτοιμος ἠδ' ὑπορχεῖσθαι κότῳ.

ὑπόσκιος *umbrosus*. Suppl. 656 ὑποσκίων ἐκ στομάτων ποτάσθω φιλότιμος εὐχά. ὑπόσκια στόματα ora dicit virginum supplicum olivae ramos praetendentium. Fr. 145 ὑποσκίοισιν ἐν ψυκτηρίοις. 196, 8 ὑπόσκιον θήσει χθόνα.

ὑπόσκοπος χείρ *manus fronti obtenta, sub qua speculari possis*. Hesychius ὑπόσκοπον χέρα: Αἰσχύλος (fr. 73) ὥσπερ οἱ ἀποσκοποῦντες οὕτω κελεύει σχηματίσαι τὴν χεῖρα, καθάπερ τοὺς Πᾶνας ποιοῦσι. σχῆμα δέ ἐστιν ὀρχηστικὸν ὁ σκοπός. de quo v. Salmas. ad Scr. Hist. Aug. vol. 2 p. 836. et conf. quae ad fr. 73 dicta sunt.

ὑποσπανίζομαι *privor, careo*. Pers. 489 ὑπεσπανισμένους βορᾶς. Ch. 577 φόνου δ' Ἐρινὺς οὐχ ὑπεσπανισμένη.

[ὑποστενάζω Pr. 430 ὑποστενάζει vitiose pro ὀχῶν στενάζει.]

ὑποστροβέω *subagito*. Cum tmesi Ag. 1215 ὑπ' αὖ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος στροβεῖ.

ὑποσυρίζω *subsibilo, leniter strideo*. Pr. 126 αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει.

ὑπόσχεσις *promissum*. Suppl. 368 ἐγὼ δ' ἂν οὐ κραίνοιμ' ὑπόσχεσιν.

ὑποτοβέω *substrepo*. Pr. 574 ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον.

ὑπουργέω *inservio, morem gero, gratificor*. Pr. 635 σὸν ἔργον, Ἰοῖ, ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν. Ch. 959 τὸ μὴ ὑπουργεῖν κακοῖς.

ὑποχείριος *qui est in potestate alicuius, subiectus*. Suppl. 392 μή τί ποτ' οὖν γενοίμαν ὑποχείριος κράτεσιν ἀρσένων. In M ὑποχέριος, quod correxit Robortellus.

ὕποχος *subditus*. Pers. 24 βασιλῆς βασιλέως ὕποχοι μεγάλου. Per ὑποτεταγμένοι ef ὕπαρχοι explicatur in scholiis.

ὑπτίασμα *resupinatio*. Pr. 1005 γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν. Comparanda cum hoc loco quae de ὑπτίαις χερσὶ supplicantium dicta sunt in Thes. vol. 8 p. 493. ‖ De persona dictum est Ag. 1284 ἄραρε γὰρ τις ὅρκος ἐκ θεῶν μέγας | ἥξειν τιν' ὑπτίασμα κειμένου πατρός. Sic Karstenus pro ἄξειν νιν (ἄξει νιν Triclinius). ὑπτίασμα improprie de Oreste dictum caedis paternae ultore, cuius reditus Agamemnonis prostrati quasi erectio futurus sit: v. aunot. Karsteni p. 275. Mire tamen hoc sensu ὑπτίασμα dictum est, quod deiectionem potius significare videatur quam erectionem, ut ὑπτιασμός, vocabulum palaestricum, de quo dixit Iacobsius ad Philostr. Imag. p. 434.

ὑπτιόομαι *subvertor*. Pers. 418 de navibus subversis ὑπτιοῦτο δὲ σκάφη νεῶν.

ὕπτιος *supinus*. Sept. 459 πάλος ἐξ ὑπτίου πήδησεν εὐχάλκου κράνους.

ὗς *sus*. Fr. 321 θύσας δὲ χοῖρον τόνδε τῆς αὐτῆς ὑός.

Ὑσταίχμας *Hystaechmas*, n. pr. Persicum Pers. 972.

ὑστερόποινος *serius s. postea puniens*. Ag. 58 ὑστερόποινον πέμπει παραβᾶσιν Ἐρινύν. Ch. 383 κάτωθεν ἀμπέμπων ὑστερόποινον Ἄταν. Post Aeschylum hoc vocabulo usus est Nonnus Dion.

ὕστερος *posterior*. Significatione locali fr. 284 ἑξῆς δ' ὀπηδεῖ δόχμιον, ἄλλοθ' ὕστερον, i. e. *a tergo*. ‖ Significatione temporali Sept. 697 λέγουσα κέρδος πρότερον ὑστέρου μόρου. 991 σὺ δ' οὐδὲν ὕστερος μαθών. Ag. 702 ὑστέρῳ χρόνῳ. 1666 ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις. Eum. 251 οὐδὲν ὑστέρα νεώς. ‖ ὕστερον adverbialiter *serius, postea*. Ch. 326 φαίνει δ' ὕστερον ὀργάς. ‖ Superlativus ὕστατος *tempore postremus, ultimus*. [Sept. 1051 Ἔρις περαίνει μῦθον ὑστάτη θεῶν.] Ag. 1300 ὁ δ' ὕστατός γε τοῦ χρόνου πρεσβεύεται. 1324 ἡλίου δ' ἐπεύχομαι πρὸς ὕστατον φῶς. 1445 τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον. Eum. 443 πρῶτον ἐκ τῶν ὑστάτων τῶν σῶν ἐπῶν μέλημ' ἀφαιρήσω μέγα. Suppl. 231 ὑστάτας δίκας. 717 οἴακος εὐθυντῆρος ὑστάτου νεώς.

ὑφαντός *textus*. Ag. 1580 ἰδὼν ὑφαντοῖς ἐν πέπλοις Ἐρινύων τὸν ἄνδρα τόνδε κείμενον.

ὕφασμα *textura*. Ag. 1492 1516 κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδε. Ch. 27 λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων λακίδες. 231 ἰδοὺ δ' ὕφασμα τοῦτο. 1015 πατροκτόνον θ' ὕφασμα προσφωνῶν τόδε. Fr. 331 σπαθητοῖς τριμιτίνοις ὑφάσμασι.

ὑφέρπω *subrepo*. Ag. 270 χαρά μ' ὑφέρπει, i. e. animum subit. Ch. 463 τρόμος μ' ὑφέρπει.

Per tmesin in Ag. 451 φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἕρπει προδίκοις 'Ατρείδαις.

ὑφή *textura.* Ag. 949 φθείροντα πλοῦτον ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς.

ὑφηγέομαι *monstro.* Eum. 192 πᾶς δ' ὑφηγεῖται τρόπος μορφῆς.

ὑφίστημι *suppono.* Suppl. 461 εἰ μή τι πιστὸν τῷδ' ὑποστήσεις στόλῳ. Sic Wellauerus pro ὑποστήσει. ‖ Forma media ὑφίσταμαι *in me recipio, promitto.* Eum. 204 κἄπειθ' ὑπέστης αἵματος δέκτωρ νέου. ‖ *obsisto.* Pers. 87 δόκιμος δ' οὔτις ὑποστὰς μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν. quod per ἀντιστάς, ἀντιμαχησάμενος explicat schol.

ὑψήγορος *magniloquus.* Pr. 318 τῆς ἄγαν ὑψηγόρου γλώσσης. 360 ὅς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων κομπασμάτων.

ὑψηλόκρημνος *praeceps.* Pr. 5 πρὸς πέτραις ὑψηλοκρήμνοις. Idem alibi ὑψίκρημνος dixit.

ὑψηλός *altus.* Pers. 467 ὑψηλὸν ὄχθον. Ag. 897 ὑψηλῆς στέγης στόλον ποδήρη. Fr. 372 (apud Plut. Mor. p. 454 e) ὑψηλὸν ἠβάσασα τεκτόνων πόνον. ubi ἠβήσασα Heathius, ἀμφιβᾶσα Paleius, ὑβώσασα R. Ellis in *The Journal of Philology*, Cambridge 1868 p. 75.

ὑψιγέννητος *in altum succrescens.* Eum. 43 ἐλάας θ' ὑψιγέννητον κλάδον.

ὑψίκρημνος *in alto praecipitio situs.* Pr. 421 ὑψίκρημνον πόλισμα. Fr. 28 εἰς ὑψίκρημνον 'Ιμέραν ἀφικόμην. Legitur etiam ap. Homer. Epigr. 6, 5 et Nonnum Dion. 2, 454.

ὑψίπυργος *altis turribus munitus.* [Eum. 691 πόλιν νεόπτολιν τήνδ' ὑψίπυργον ἀντεπύργωσαν τότε.] ‖ Figurate *turris instar in altum exstructus.* Suppl. 96 ἰάπτει δ' ἐλπίδων (sic Hermannus pro δὲ ἀπιδὼν) ἀφ' ὑψιπύργων πανώλεις βροτούς.

ὕψιστος *altissimus.* Pr. 720 πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς, ὀρῶν ὕψιστον. ‖ *summus, extremus.* Pers. 331 κακῶν ὕψιστα δὴ κλύω τάδε. 807 οὗ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν. Suppl. 479 ὕψιστος γὰρ ἐν βροτοῖς φόβος. De Iove summo deorum Eum. 28 τέλειον ὕψιστον Δία. ἁγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας dixit Sophocles Ph. 1289: nam sic Wakef. correxit pro ἁγνοῦ — ὑψίστον.

ὑψόθεν *desuper, ex alto.* Suppl. 173 ὑψόθεν δ' εὖ κλύοι καλούμενος. 381 τὸν ὑψόθεν σκοπὸν ἐπισκόπει. Fr. 270 ἐρῳδιὸς γὰρ ὑψόθεν ποτώμενος ὄνθῳ σε πλήξει.

ὕψος *altitudo.* Ag. 1376 ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος.

ὑψοῦ *in alto.* Fr. 152 ὑψοῦ τέλος ἀθανάτων ἀπολείψει.

Ὑψώ *Hypsipyle.* Etym. Gud. p. 316, 30 ex cod. Paris. 2638 correctum κερδώ: ὑποκοριστικῶς, ὡς παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 210) ἢ Εἰδὼ καὶ Ὑψὼ ἀντὶ τοῦ Εἰδοθέα καὶ Ὑψιπύλη. Conf. Bekkeri Anecd. p. 857, 9 et schol. Arist. Eq. 1065 (1068).

Φ.

φαγέδαινα *phagedaena, morbus ulcerosus,* de quo v. medicorum locos in Thes. vol. 8 p. 569. Fr. 246 φαγέδαιναν, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός.

φαγεῖν. Aoristus verbi αὐθυποτάκτου ἔφαγον *edo, comedo.* Tempore praesente ἐσθίω et ἤσθιον dicitur. Suppl. 226 ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἁγνεύοι φαγών; Fr. 31 ὁ τὴν ἀείζων ἄφθιτον πόαν φαγών.

φαεσφόρος *lucifer.* Ag. 489 τάχ' εἰσόμεσθα λαμπάδων φαεσφόρων — παραλλαγάς.

φαίδιμος *illustris.* Per λαμπρός et ἰσχυρός exp. grammatici in Thes. indicati vol. 8 p. 577. Fr. 128 φαίδιμ' 'Αχιλλεῦ.

φαιδρόνους *animum serenum habens.* Ag. 1229 γλῶσσα μισητῆς κυνὸς λείξασα κἀκτείνασα φαιδρόνους.

φαιδρός *lucidus.* Ag. 298 δίκην φαιδρᾶς σελήνης. Eum. 926 φαιδρὸν ἁλίου σέλας. ‖ *serenus, hilaris.* Ag. 520 φαιδροῖσι καὶ νῦν ὄμμασι δέξασθε κόσμῳ βασιλέα. Ch. 565 θυρωρῶν οὔτις ἂν φαιδρᾷ φρενὶ δέξαιτο.

φαιδρύντρια *lotrix.* Ch. 759 παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια.

φαιδρύνω *nitidum reddo.* Pollux 7, 40 φαιδρύνειν δὲ καὶ ἀποπλύνειν καὶ διαπλύνειν. Ag. 1109 τὸν ὁμοδέμνιον πόσιν λουτροῖσι φαιδρύνασα. Similia v. in Thes. vol. 8 p. 580. ‖ *exhilaro.* Ag. 1120 οὔ με φαιδρύνει λόγος.

φαιδρωπός *vultu renitens.* Ag. 725 φαιδρωπὸς ποτὶ χεῖρα σαίνων τε γαστρὸς ἀνάγκαις.

φαίνω *in lucem edo.* Fr. 305 ὃς ἦρι μὲν φαίνοντι διαπάλλει πτερὸν κίρκου λεπάργου, ubi libri partim φαίνοντα, φανέντι Nauckius. ‖ *ostendo, prodo.* Ag. 158 δεξιὰ μέν, κατάμομφα δὲ φάσματα φαίνων, ubi φαίνων restitui, eiecto glossemate στρουθῶν: de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. LXXXVIII. Ch. 326 φαίνει δ' ὕστερον ὀργάς. 815 πολλὰ δ' ἄλλα φανεῖ (φάνη pr. M, ut videtur) χρῄζων. Locus corruptus. ἀμφανεῖ pro ἄλλα φανεῖ et alia coniecit Hermannus. Quibus nihil proficitur nisi proxima verba emendata fuerint χρῄζων — κρυπτά. Scripturam corruptam secutus est scholiasta, cuius duplex est annotatio, altera, τὰ δὲ κρυπτὰ νῦν φανερώσει, altera θέλων πολλὰ κρυπτὰ εὑρίσκει (sic M et apogr. Guelf., non εὑρήσει, ut editum). [Ch. 993 φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρόν, ὡς φαίνει, κακόν.] Fr. 305, 5 δύο γὰρ οὖν μορφὰς φανεῖ. De sono edendo Eum. 569 σάλπιγξ — ὑπέρτονον γήρυμα φαινέτω στρατῷ. [Corrupte Ag. 101 μερίμνης, ἣ νῦν τοτὲ μὲν κακόφρων τελέθει, τοτὲ δ' ἐκ θυσιῶν ἀγανὰ φαίνεις, ubi recte, ut videtur, Weilius ἀγανὴ προφανεῖσ' ἐλπὶς ἀμύνει φροντίδα.

Passivum φαίνομαι (cum imperfecto ἐφαινόμην, perfecto πέφασμαι, aoristo primo ἐφάνθην, secundo ἐφάνην, futuro φανήσομαι et φανοῦμαι et perfecto medio πέφηνα, *in lucem producor, appareo.* Pr. 613 ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανείς. 1028 πρὶν ἂν θεῶν τις διάδοχος τῶν σῶν πόνων φανῇ. Sept. 81 αἰθερία κόνις με πείθει φανεῖσα. Pers. 354 φανεὶς ἀλάστωρ ἢ κακὸς δαίμων ποθέν. 668 δέσποτα δεσποτᾶν φάνηθι. Ag. 21 εὐαγγέλου φανέντος ὀρφναίου πυρός. Ag. 116 ὁ κελαινὸς ὅ τ' ἐξόπιν ἀργᾶς φανέντες ἴκταρ μελάθρων. 484 πρὸ τοῦ φανέντος χάριν ξυναινέσαι. 500 εὖ γὰρ πρὸς εὖ φανεῖσι προσθήκη πέλοι. [899 γῆν φανεῖσαν ναυτίλοις παρ' ἐλπίδα.] Ch. 143 τοῖς δ' ἐναντίοις λέγω φανῆναι σοῦ, πάτερ, τιμάορον. Eum. 320 πράκτορες αἵματος αὐτῷ τελέως ἐφάνημεν. Suppl.

619 λέγων διπλοῦν μίασμα πρὸς πόλεως φανέν. Pers. 264 ἦ μακροβίοτος ὅδε γέ τις αἰὼν ἐφάνθη γεραιοῖς. Suppl. 55 ἄελπτά περ ὄντα φανεῖται. Ch. 417 πρὸς τὸ φανεῖσθαί μοι καλῶς. Verba ex dimetro trochaico catalectico corrupta. Fr. 315 πότερα γυνή τις Αἰθίοψ φανήσεται; Ag. 374 πέφανται δ' ἐγγόνους ἀτολμήτων Ἄρη πνεόντων μεῖζον ἢ δικαίως. Recte legitur πέφανται, sed reliquorum verborum incerta scriptura est. || Perfecti forma media Pr. 111 ἣ διδάσκαλος τέχνης πάσης βροτοῖς πέφηνε. Perfectum passivi Pr. 843 σημεῖα τῆς ἐμῆς φρενός, ὡς δέρκεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου, quod per τοῦ φανεροῦ exp. scholiasta, sed recentiores interpretes male ad φημί rettulerunt, etsi huius quoque participium exstat πεφασμένος et imperativus πεφάσθω *(dictum sit)*: de quibus v. Thes. vol. 8 p. 742. Pr. 217 κράτιστα δή μοι τῶν παρεστώτων τότε ἐφαίνετ' εἶναι. Pr. 317 ἀρχαῖ' ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε. 1036 ἡμῖν μὲν Ἑρμῆς οὐκ ἄκαιρα φαίνεται λέγειν. Et intellecto infinitivo εἶναι 997 ὅρα νυν εἴ σοι ταῦτ' ἀρωγὰ φαίνεται. Pers. 604 ἐμοὶ γὰρ ἤδη πάντα μὲν φόβου πλέα ἐν ὄμμασιν τἀνταῖα φαίνεται θεῶν. Ag. 1114 τί τόδε φαίνεται; || Cum participio, ***perspicuus, manifestus sum***. Pers. 786 οὐκ ἂν φανεῖμεν πήματ' ἔρξαντες τόσα. Ag. 593 λόγοις τοιούτοις πλαγκτὸς οὖσ' ἐφαινόμην. Omisso participio ὢν Ag. 1632 κρατηθεὶς δ' ἡμερώτερος φανεῖ.

φαιοχίτων ***pulla veste indutus***. Ch. 1049 αἵδε Γοργόνων δίκην φαιοχίτωνες. De syllaba secunda producta dixit Tzetza in Crameri Anecd. Oxon. vol. 3 p. 358, 17. Similiter nominum Ἱππομέδοντος et Παρθενοπαῖος syllabam secundam propter metri necessitatem produxit Aeschylus, de quibus suo loco diximus.

φάλαρα numero plurali phalerae equorum dicuntur, numero singulari φάλαρον apicem tiarae regis Persarum dixit Pers. 661 βασιλείου τιάρας φάλαρον πιφαύσκων, quod per τὴν ἐξοχὴν exp. Thomas Mag. quocum comparari potest gl. Hesychii φάλαρα: ἀστραγαλίσκος ὁ ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας. Minus recte de crista intellexit scholiasta vetus, φαίνων, δεικνύων τῆς περικεφαλαίας τὸν λόφον.

[φάναι aoristus verbi φημί, quod v.]

φανερῶς ***palam, manifeste***. Pr. 1090 τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπὴ Διόθεν τεύχουσα φόβον στείχει φανερῶς. Eum. 953 περί τ' ἀνθρώπων φανερῶς τελέως διαπράσσουσιν.

φᾱνός ***lucidus, splendidus***. Improprie Pr. 537 φαναῖς θυμὸν ἀλδαίνουσαν ἐν εὐφροσύναις.

φαντάζομαι ***specie assimilo***. Ag. 1500 φανταζόμενος δὲ γυναικὶ νεκροῦ τοῦδ' ὁ παλαιὸς δριμὺς ἀλάστωρ. Quo sensu εἰδόμενος et εἰσάμενος dixit Homerus: ἀπεικασθείς in loco simili Euripides El. 979 ἆρ' οὐκ ἀλάστωρ εἶπ', ἀπεικασθεὶς θεῷ;

φάντασμα ***species, visum***. Sept. 710 ἐνυπνίων φαντασμάτων ὄψεις. Fr. 298 νυκτέρων φαντασμάτων ἔχουσι μορφάς.

φάος [Huius vocabuli formis tragici utuntur duabus in diverbiis pariter ac canticis, prout metro commodum est, φάος et, de quo suo loco dicetur, φῶς.] *lux*. Pr. 24 ἀσμένῳ δέ σοι ἡ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος. 1021 ἄψορρον ἥξεις ἐς φάος. 1092 ὦ πάντων αἰθὴρ κοινὸν φάος εἱλίσσων. Pers. 151 ἀλλ' ἥδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς φάος ὁρμᾶται μήτηρ βασιλέως. 222 ἐσθλὰ σοὶ πέμπειν τέκνῳ τε γῆς ἔνερθεν ἐς φάος. 289 Ξέρξης μὲν αὐτὸς ζῇ τε καὶ βλέπει φάος, ubi βλέπει φάος (ut est Pers. 261 et Ag. 1646) pro φάος βλέπει restitutum ex schol. Arist. Ran. 1054. etsi altero ordine φάος βλέπειν est in fine trimetri Eum. 746. Ag. 300 φάος δὲ τηλέπομπον οὐκ ἠναίνετο φρουρά. 302 λίμνην δ' ὑπὲρ Γοργῶπιν ἔσκηψεν φάος. 311 φάος τόδ' οὐκ ἄπαππον Ἰδαίου πυρός. 508 χαῖρε δ' ἡλίου φάος. 575 κομπάσαι τῷδ' εἰκὸς ἡλίου φάει. 658 ἐπεὶ δ' ἀνῆλθε λαμπρὸν ἡλίου φάος. 1646 Ὀρέστης ἆρά που βλέπει φάος; Ch. 62 ῥοπὴ δ' ἐπισκοπεῖ Δίκας ταχεῖα τοὺς μὲν ἐν φάει, τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου. 319 σκότῳ φάος ἀντίμοιρον. 459 ἄκουσον ἐς φάος μολών. Eum. 746 νῦν ἀγχόνης μοι τέρματ' ἢ φάος βλέπειν. Fr. 5 πάλιν γὰρ ἵκουσ' ἐκ σκότου τόδ' ἐς φάος. 40 εἶσι λαμπρὸν ἡλίου φάος. || *dies*. Pers. 261 ἀέλπτως νόστιμον βλέπω φάος. || Improprie de rebus dicitur salutem, gaudium, splendorem afferentibus. Pers. 300 ἐμοῖς μὲν εἶπας δώμασιν φάος μέγα. Ag. 23 ὦ χαῖρε λαμπτὴρ νυκτός, ἡμερήσιον φάος πιφαύσκων καὶ χορῶν κατάστασιν. Eum. 521 μηδὲν ἐν φάει καρδίαν ἀνατρέφων, ubi δέει Auratus.

φάραγξ ***terrae cavitas, hiatus, fauces terrae***. ἡ διεσχισμένη exp. Etym. M. p. 787, 41, per κοιλότης τῆς γῆς Suidas: v. Thes. vol. 8 p. 639. Pr. 15 δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. 143 τῆσδε φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις. 618 σήμηνον ὅστις ἐν φάραγγί σ' ὤχμασεν. 1017 ὀκρίδα φάραγγα βροντῇ καὶ κεραυνίᾳ φλογὶ πατὴρ σπαράξει τήνδε.

Φαρανδάκης n. propr. Persicum, prima et tertia syllaba producta in anapaestis Pers. 31, correpta in versu trochaico 957. Apud Herodotum aliosque Φαρανδάτης: v. Wessel. ad Herodot. p. 726, 86.

φάργνυμι. V. φράγνυμι.

[φαρέτρα. Hesychius πολλὴ φαρέτρα: πολλοὶ τοξόται, ex Aeschylo, ut coniecit Hermannus, qui Pers. 19 οἱ μὲν ἐφ' ἵππων, οἱ δ' ἐπὶ ναῶν, | πεζοί τε βάδην | πολέμου στῖφος παρέχοντες, post βάδην excidisse putabat πολλὴ φαρέτρα, coniectura valde incerta.]

φάρμακον ***medicamentum, remedium***. Pr. 249 τὸ ποῖον εὑρὼν τῆσδε φάρμακον νόσου; 475 ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος. 480 φαρμάκων χρείᾳ κατεσκέλλοντο. 606 τί φάρμακον νόσου; Ag. 548 πάλαι τὸ σιγᾶν φάρμακον βλάβης ἔχω. 848 ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων. 1260 φάρμακον τεύχουσα. De coloribus navis parieti illitis fr. 137 κριθέντων φαρμάκων πολὺς πόνος.

φαρμακοποιός ***medicamenta praeparans***. Fr. 448 (in elegia) Τυρσηνῶν γενεάν, φαρμακοποιὸν ἔθνος.

φαρμάσσω ***inficio***. Ag. 94 λαμπὰς ἀνίσχει φαρμασσομένη χρίματος ἁγνοῦ μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις.

Φαρνοῦχος ***Pharnuchus***, n. propr. Persicum Pers. 313.

φᾶρος ***pallium***. Est vocabulum poeticum, nisi quod Herodotus quoque duobus in locis eo usus est. Sept. 329 περιρρηγνυμένων φαρέων. Ch. 11 ὁμήγυρις στείχει γυναικῶν φάρεσιν μελαγχίμοις πρέπουσα. 1011 μαρτυρεῖ δέ μοι φᾶρος τόδε. Eum. 634 φᾶρος παρεσκήνωσεν. Herodianus περὶ μον. λέξεως p. 36, 19 οἱ μέντοι τραγικοὶ ἐπίσης ἐκτείνουσι τοῦ προκειμένου ὀνόματος (φᾶρος) τὸ ᾱ καὶ συστέλλουσιν, ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Σαλα-

μινίαις (fr. 214) "εἴ μοι γένοιτο φᾶρος ἶσον (οἷον?) οὐρανῷ."

φάσγανον *ensis, gladius.* Ag. 1262 θήγουσα φωτὶ φάσγανον.

φασγανουργός *gladios fabricans.* Ch. 647 προχαλκεύει δ' Αἶσα φασγανουργός.

Φᾶσις *Phasis*, fluvius Colchidis, qui Asiae et Europae terminus esse credebatur: v. Thes. vol. 8 p. 670. Fr. 191 τῇ μὲν δίδυμου χθονὸς Εὐρώπης μέγαν ἠδ' Ἀσίας τέρμονα Φᾶσιν.

φάσκω *dico.* Ch. 93 ἢ τοῦτο φάσκω τοὔπος; [276 αὐτὸν δ' ἔφασκε τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε τίσειν με.] Suppl. 388 νόμῳ πόλεως φάσκοντες ἐγγύτατα γένους εἶναι.

φάσμα *species, visum.* Ag. 143 δεξιὰ μὲν, κατάμομφα δὲ φάσματα φαίνων. 274 πότερα δ' ὀνείρων φάσματ' εὐπιθῆ σέβεις; 415 φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν.

φάτις *dictum, sermo.* Sept. 841 ἐξέπραξεν οὐδ' ἀπεῖπε πατρόθεν εὐκταία φάτις. Pers. 227 τήνδ' ἐκύρωσας φάτιν. 521 ἐπειδὴ τῇδ' ἐκύρωσεν φάτις ὑμῶν. Ag. 456 βαρεῖα δ' ἀστῶν φάτις σὺν κότῳ. 611 οὐδ' οἶδα τέρψιν οὐδ' ἐπίψογον φάτιν ἄλλου πρὸς ἀνδρός. 1132 ἀπὸ δὲ θεσφάτων τίς ἀγαθὰ φάτις βροτοῖς τέλλεται; Eum. 380 δνοφεράν τιν' ἀχλὺν κατὰ δώματος αὐδᾶται πολύστονος φάτις. ‖ *nuntius allatus, fama, rumor.* Ag. 9 αὐγὴν πυρὸς φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν ἁλώσιμόν τε βάξιν. 276 ἀλλ' ἦ σ' ἐπίανέν τις ἄπτερος φάτις; 631 πότερα γὰρ αὐτοῦ ζῶντος ἢ τεθνηκότος φάτις πρὸς ἄλλων ναυτίλων ἐκλῄζετο; 868 ὡς πρὸς οἶκον ὠχετεύετο φάτις. Ch. 736 τὴν νεάγγελτον φάτιν. 839 νέαν φάτιν δὲ πεύθομαι λέγειν τινάς. Suppl. 294 ἦν ὡς μάλιστα, καὶ φάτις πολλὴ κρατεῖ. ‖ *appellatio.* Fr. 5 ἢ καὶ Παλικῶν εὐλόγως μενεῖ φάτις. ‖ *sermo, lingua.* Ag. 1254 καὶ μὴν ἄγαν γ' Ἕλλην' ἐπίσταμαι φάτιν.

φάτνωμα *laquear.* Pollux 7, 122. καὶ ἐκφάτνωμα (recte Hermannus φάτνωμα) δὲ καὶ κῦμα μέρη ἔργων ἐν Αἰσχύλου Θαλαμοποιοῖς (fr. 72) "ἀλλ' ὁ μέν τις Λέσβιον φατνώματι | κῦμ' ἐν τριγώνοις ἐκπεραινέτω (sic Kuehnius pro ἐμπεραινέτω) ῥυθμοῖς. Hermannus "Hesychius φατνώματα: σανιδώματα. Photius καλυμμάτια: ἅ τινες φατνώματα. οὕτως Ἀριστοφάνης (fr. 54 "ὡς εὖ καλυμματίοις τὸν οἶκον ἤρεφεν"). Est enim καλυμμάτιον pars camerata in laquearibus, quae sunt φατνώματα: quae pars Lesbium cymatium a Vitruvio 4, 6, 2, ut ab Aeschylo dicta est, quod sinuoso flexu curvata sit."

φαύλως *perperam.* Pers. 520 ὑμεῖς δὲ φαύλως αὔτ' ἄγαν ἐκρίνατε.

φάψ *palumbes minor.* Fr. 208 σιτουμένην δύστηνον ἀθλίαν φάβα. Genitivus φαβῶν fr. 247.

φέγγος *lux.* Pers 377 ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο. Ag. 504 δεκάτῳ (δεκάτου Wunderus) σε φέγγει τῷδ' ἀφικόμην ἔτους. 602 τί γὰρ γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον δρακεῖν, ἀπὸ στρατείας ἀνδρί. σώσαντος θεοῦ. πυλας ἀνοῖξαι; 1577 ὦ φέγγος εὔφρον ἡμέρας δικηφόρου. Ch. 1037 πυρός τε φέγγος ἄφθιτον κεκλημένον. Eum. 1029 τὸ φέγγος ὁρμάσθω πυρός. Numero plurali 1022 πέμψω τε φέγγη λαμπάδων σελασφόρων.

φείδομαι *parco.* Sept. 412 σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν, ὧν Ἄρης ἐφείσατο.

φελλός *suber, suberis cortex.* Ch. 506 φελλοὶ δ' ὣς ἄγουσι δίκτυον, ubi schol. τὰ κοῦφα ξύλα τὰ ἀναβαστάζοντα ἐν τῇ θαλάσσῃ τὰ δίκτυα. V. exempla collecta in Thes. vol. 8 p. 699.

φέρασπις *clypeum ferens, clypeo instructus.* Ag. 694 πολύανδροί τε φεράσπιδες κυναγοί. Pers. 240 ἔγχη σταδαῖα καὶ φεράσπιδες σαγαί.

φερέγγυος *idoneus.* Cum infinitivo Sept. 96 τίς Προίτου πυλῶν, κλήθρων λυθέντων, προστατεῖν φερέγγυος; 449 φερέγγυον φρούρημα. 797 πύλας φερεγγύοις ἐφαρξάμεσθα μονομάχοισι προστάταις. Eum. 87 σθένος δὲ ποιεῖν εὖ φερέγγυον τὸ σόν. 470 πέμπε τὸν φερέγγυον πόλεως ἀπείργειν τῇσδε δούλιον ζυγόν.

φερέσβιος *ferens vitam, victum praebens.* Hesychius exp. ὁ τὰ πρὸς τὸν βίον φέρων καὶ σώζων, ἢ ζωοποιός. Fr. 304 Αἴγυπτος — φερέσβιον Δήμητρος ἀντέλλει στάχυν.

φερεσσακής *scutiger.* Pers. 312 Ἀρκτεύς, Ἀδεύης καὶ φερεσσακὴς τρίτος Φαρνοῦχος. Sic Halmius pro φρεσεύης, quod in apogr. nonnullis φερεσσεύης scriptum est, in aliis φερεσεύης vel φρεσσεύης.

Φέρης *Pheres*, rex Thessaliae. Eum. 723 Φέρητος ἐν δόμοις.

φέριστος *praestantissimus, optimus.* Sept. 39 Ἐτεόκλεες, φέριστε Καδμείων ἄναξ. cui versui similis est Eupolidis versus apud schol. Arist. Pac. 1046 Ἱερόκλεες, βέλτιστε χρησμῳδῶν ἄναξ.

φέρμα *foetus.* Ag. 119 βοσκόμενοι λαγίναν ἐρικυμάδα φέρματι γένναν. Suppl 690 καρποτελεῖ δέ τοι Ζεὺς ἐπικραινέτω φέρματι γᾶν πανώρῳ, ubi per κυήματι exp. scholiasta.

φερνή (de accentu v. Herodian. περὶ μον. λέξ. p. 33, 28.) *dos.* Suppl. 979 ὡς ἐφ' ἑκάστῃ διεκλήρωσεν Δαναὸς θεραποντίδα φερνήν.

φέρτερος *praestantior, fortior.* Pr. 768 ἣ τέξεταί γε παῖδα φέρτερον πατρός.

φέρω. De formis huius verbi explicate dictum est in Thes. vol. 8 p. 714—716. et ab Veitchio p. 590—595. ed. tert. Aeschylus saepe usus est praesenti φέρω et φέρομαι: aliorum temporum perpauca sunt exempla, aoristi infinitivi ἐνεγκεῖν [et indicativi ἤνεγκε in versu interpolatoris Ch. 992.], futuri medii οἴσεσθαι Prom. 638.

φέρω *fero.* Sept. 352 ξυμβολεῖ φέρων φέροντι. 404 τῷ τοι φέροντι σῆμ' ὑπέρκοπον τόδε. 543 φέρει δ' ὑφ' αὑτῇ φῶτα Καδμείων ἕνα. 559 ἐχθίστου δάκους εἰκὼ φέροντα πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος. 560 ἔξωθεν εἴσω τῷ φέροντι μέμψεται. 1039 κόλπῳ φέρουσα βυσσίνου πεπλώματος. [Ch. 992 ἀνδρὶ — ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγκ' ὑπὸ ζώνην βάρος.] Suppl. 765 οὐδ' ὅρμος οὐδὲ πεισμάτων σωτηρία ἐς γῆν ἐνεγκεῖν.

φέρω *fero*, i. e. *tolero.* Pr. 163 ὥστε διπλόοι λύκοι νεβρὸν φέρουσιν. Ag. 1066 χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν. 1226 φέρειν γὰρ χρὴ τὸ δούλιον ζυγόν. Pr. 104 τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾷστα. 752 ἦ δυσπετῶς ἂν τοὺς ἐμοὺς ἄθλους φέροις. Sept. 683 εἴπερ κακὸν φέροι τις αἰσχύνης ἄτερ. Pers. 293 ὅμως δ' ἀνάγκη πημονὰς βροτοῖς φέρειν. 905 θεότρεπτα τάδ' αὖ φέρομεν. Eum. 794 ἐμοὶ πίθεσθε μὴ βαρυστόνως φέρειν.

φέρω *fero*, i. e. *gesto, habeo.* [Sept. 622 σάρκα δ' ἡβῶσαν φέρει, ubi φέρει in M a m. rec. scriptum super φύσει, quod ex φύει corruptum esse animadvertit Wellauerus.] Ch. 581 ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν. Suppl. 994 πᾶς δ' ἐν μετοίκῳ γλῶσσαν εὔτυκον φέρει κακήν. Similiter Sophocles fr. 669 σιγᾶν ἀνάγκη, κἂν

καλὸν φέρῃ στόμα et alia in Thes. collecta vol. 8 p. 716, nisi huiusmodi in locis φορεῖν scribendum cum Cobeto Mnem. vol. 9 p. 116. "Namque de omnibus partibus corporis φορεῖν, non φέρειν dicitur, ut de corporis cultu ornatuque φορεῖν. φέρειν dicimur *onera* et quidquid pondus habet. Itaque γλῶσσαν φορεῖν Graecum est et στόμα φορεῖν, ut apud Alexidem Athenaei p. 568 c. ἵνα θεωρῶσ' οἱ παρόντες τὸ στόμ' ὡς κομψὸν φορεῖ." Ch. 243 πιστὸς δ' ἀδελφὸς ἦσθ' ἐμοὶ σέβας φέρων. Suppl. 489 τοῖς ἥσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει. Ag. 886 τοιάδε μέντοι σκῆψις οὐ δόλον φέρει. [Suppl. 599 σπεῦσαί τι τῶν βούλιος (sic Auratus pro δούλιος) φέρει φρήν.] Ch. 817 νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει. ‖ De suffragiis ferendis Eum. 674 ἤδη κελεύω τούσδ' ἀπὸ γνώμης φέρειν ψῆφον δικαίαν. Eum. 680 ψῆφον φέροντες. ‖ *fero*, i. e. *duco*. Fr. 236 ἁπλῆ οἶμος εἰς Ἅιδου φέρει. ‖ *asporto*. Eum. 51 εἶδόν ποτ' ἤδη Φινέως γεγραμμένας δεῖπνον φερούσας. ‖ *abripio*. Sept. 687 μή τί σε θυμοπληθὴς δορίμαργος ἄτα φερέτω. Ch. 1023 φέρουσι γὰρ νικώμενον φρένες δύσαρκτοι. Ag. 1562 φέρει φέροντ', ἐκτίνει δ' ὁ καίνων. ‖ *profero*, i. e. *produco*. Fr. 198, 6 αὐτόσποροι γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς. ‖ *profero*, i. e. *eloquor*. Ag. 1027 εἰ δὲ μὴ τεταγμένα Μοῖρα Μοῖραν ἐκ θεῶν εἶργε μὴ πλέον φέρειν. 1414 οὐδὲν τόδ' ἀνδρὶ τῷδ' ἐναντίον φέρων. ‖ *adduco*, i. e. *efficio*. Ag. 5 de sideribus τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς. Sept. 769 πρόπρυμνα δ' ἐκβολὰν φέρει ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν ὄλβος ἄγαν παχυνθείς. Fr. 171 τί γὰρ καλὸν ζῆν βίοτον, ὃς λύπας φέρει; Eum. 831 γλώσσης ματαίας μὴ 'κβάλῃς ἐπὶ χθόνα καρπόν, φέροντα πάντα μὴ πράσσειν καλῶς. ‖ *affero*. [Sept. 675 φέρ' ὡς τάχος κνημῖδας.] Pers. 610 παιδὸς πατρὶ πρευμενεῖς χοὰς φέρουσα. Ch. 15 ἢ πατρὶ τὠμῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχω χοὰς φερούσας; 89 πότερα λέγουσα παρὰ φίλης φίλῳ φέρειν γυναικὸς ἀνδρί; 487 χοάς σοι τῆς ἐμῆς παγκληρίας οἴσω. Fr. 224 καὶ νίπτρα δὴ χρὴ θεοφόρων ποδῶν φέρειν. Eum. 56 κόσμος οὔτε πρὸς θεῶν ἀγάλματα φέρειν δίκαιος οὔτ' ἐς ἀνθρώπων στέγας. Ag. 522 ἥκει γὰρ ὑμῖν φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων. 1450 τὸν ἀεὶ φέρουσ' ἐν ἡμῖν μοῖρ' ἀτέλευτον ὕπνον. 421 πάρεισιν δοκαὶ φέρουσαι χάριν ματαίαν. 1135 πολυεπεῖς τέχναι θεσπιῳδοὶ (sic Hermannus pro θεσπιῳδὸν) φόβον φέρουσιν μαθεῖν. Sept. 370 πευθώ τιν' ἡμῖν, ὦ φίλαι, νέαν φέρει. Ag. 9 αὐγὴν πυρὸς φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν. Ch. 659 πρὸς οὔσπερ ἥκω καὶ φέρω καινοὺς λόγους. ‖ *nuntio*. Sept. 40 ἥκω σαφῆ τἀκεῖθεν ἐκ στρατοῦ φέρων. Pers. 248 καὶ φέρει σαφές τι πρᾶγος ἐσθλὸν ἢ κακὸν κλύειν. Ag. 639 ὅταν δ' ἀπευκτὰ πήματ' ἄγγελος πόλει — φέρῃ.

Imperativus φέρε, ut ἄγε, adhortationibus adiungitur Pr. 294 φέρε γάρ, σήμαινε. 544 φέρ' ὅπως ἄχαρις χάρις, ὦ φίλος, εἰπὲ ποῦ τις ἀλκά; ubi sensus ἴδ' ὅπως postulat, de quo dixi in Praef. ad Promethei ed. Londin. a. 1866 p. XIV.

Forma media φέρομαι *aufero*, *accipio*. Pr. 638 ἐνταῦθ' ὅπου (sic Ellendtius pro ὅπη) μέλλοι τις οἴσεσθαι δάκρυ πρὸς τῶν κλυόντων. Eum. 266 ἀπὸ δὲ σοῦ βοσκάν φεροίμαν.

Passivum φέρομαι *feror*. Pers. 276 σώμαθ' ἁλιβαφῆ κατθανόντα λέγεις φέρεσθαι πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσιν. Suppl. 697 ἀγνῶν δ' ἐκ στομάτων φερέσθω φάμα φιλοφόρμιγξ. Fr. 55 τυπάνου δ' εἰκὼν ὥσθ' ὑπογαίου βροντῆς φέρεται βαρυταρβής. ‖ *abripior*. Pr. 883 ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι. Ch. 80 βίᾳ φερομένων.

φεῦ *eheu*, *heu*, interiectio dolentis, commiserantis, mirantis. Suidas φεῦ: σχετλιαστικὸν (σχετλιασμοῦ apud Hesychium) ἐπίρρημα, ἢ ὀδυνηρὸν οἴμωγμα. Hesychius φεῦ φεῦ: ἴσον τῷ οἴμοι. Frequentissimus huius interiectionis usus est in tragoedia in diverbiis pariter ac melicis carminibus, et ita quidem ut modo simplex φεῦ, modo duplicatum φεῦ φεῦ vel intra vel extra versum collocatum sit: de quo v. Thes. vol. 8 p. 726.

φεῦ extra versum positum est Ch. 195 φεῦ, | εἴθ' εἶχε φωνὴν ἔμφρον' ἀγγέλου δίκην. et φεῦ φεῦ Sept. 1054 φεῦ φεῦ. | ὦ μεγάλαυχοι καὶ φθερσιγενεῖς Κῆρες. Ag. 1307 ΚΛ. φεῦ φεῦ. | ΧΟ. τί τοῦτ' ἔφευξας; Frequentius intra versum, ut Pr. 687 ἄπεχε, φεῦ. Sept. 597 φεῦ τοῦ ξυναλλάσσοντος ὄρνιθος βροτοῖς δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστέροις, ubi cum genitivo constructum est, ut aliquoties apud Sophoclem, de quo dixi in Lexico Soph. p. 499 a. Pers. 285 φεῦ, τῶν Ἀθηνῶν ὡς στένω μεμνημένος. 725 φεῦ, μέγας τις ἦλθε δαίμων. 739 φεῦ, ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πρᾶξις. Ag. 1143 ἀκόρετος βοᾶς, φεῦ, ταλαίναις φρεσὶν Ἴτυν Ἴτυν στένουσα. 1448 φεῦ, τίς ἂν ἐν τάχει — μόλοι; Eum. 781 et 811 ἐν γᾷ τᾷδε, φεῦ, | ἰὸν ἰὸν ἀντιπενθῆ μεθεῖσα. 837 et 870 ἐμὲ παθεῖν τάδε, φεῦ, | ἐμὲ παλαιόφρονα κατά τε γᾶς οἰκεῖν | ἀτίετον, φεῦ, μύσος. | πνέω τοι μένος ἅπαντά τε κότον. | οἰοῖ δᾶ, φεῦ. Duplicatum Pr. 124 φεῦ φεῦ, τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω; (ubi in apographis pluribus αἶ αἶ scriptum est) et in media oratione Ag. 1483 αἰνεῖς, φεῦ φεῦ, κακὸν αἶνον. Ch. 396 φεῦ φεῦ, κάρανα δαΐξας. Male illatum Sept. 135 σύ τ' Ἄρης φεῦ φεῦ πόλιν Κάδμου ἐπώνυμον | φύλαξον, ubi φεῦ φεῦ metri indicio delevi, ut φεῦ duobus Persarum versibus 568 576 in M adiectum delevi.

φεύγω [cum imperfecto ἔφευγον, perfecto πέφευγα, aoristo ἔφυγον, futuro φεύξομαι] *fugio*. Pr. 855 φεύγουσα συγγενῆ γάμον. 906 Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν. Sept. 208 ἐς πρῷραν φυγών. 664 φυγόντα μητρόθεν σκότον. Pers. [100 τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπὲρ θνατὸν ἀλύξαντα φυγεῖν, ubi ὑπὲκ restituit Hermannus, per tmesin dictum pro ὑπεκφυγεῖν.] 205 ὁρῶ δὲ φεύγοντ' αἰετὸν πρὸς ἐσχάραν Φοίβου. Ch. 1038 φεύγων τόδ' αἷμα κοινόν. Eum. 74 ὅμως δὲ φεῦγε. 119 ἀνὴρ δ' οἴχεται φεύγων πρόσω. 175 ὑπό τε γᾶν φυγών. Suppl. 6 χθόνα σύγχορτον Συρίᾳ φεύγομεν. 15 φεύγειν ἀνέδην διὰ κῦμ' ἅλιον. 390 δεῖ τοί σε φεύγειν. 542 ἔνθεν Ἰὼ οἴστρῳ ἐρεσσομένα φεύγει. 777 ποῖ φύγωμεν Ἀπίας χθονός; Improprie de re quam non animadvertimus Suppl. 456 ἤκουσα, καὶ λέγοις ἄν, οὔ με φεύξεται. ‖ *effugio*. Sept. 199 λευστῆρα δήμου δ' οὔτι μὴ φύγῃ μόρον. 281 οὐ γάρ τι μᾶλλον μὴ φύγῃς τὸ μόρσιμον. Pers. 369 εἰ μόρον φευξοίαθ' Ἕλληνες κακόν. 478 ναῶν αἳ πεφεύγασιν μόρον. Ag. 1381 ὡς μήτε φεύγειν μήτ' ἀμύνεσθαι μόρον. Ch. 482 κἀγώ, πάτερ, τοιάνδε σου χρείαν ἔχω, φυγεῖν μέγαν προσθεῖσαν Αἰγίσθῳ μόρον. Fr. 299 οὔτ' ἐν στέγῃ τις ἥμενος παρ' ἑστίᾳ φεύγει τι μᾶλλον τὸν πεπρωμένον μόρον. Ag. 667 Ἅιδην πόντιον πεφευγότες. Sept. 793 πόλις πέφευγεν ἥδε δούλιον ζυγόν. Ch. 925 ΚΛ. ὅρα, φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας. ΟΡ. τὰς τοῦ πατρὸς δὲ πῶς φύγω, παρεὶς τάδε; Suppl. 229 οὐδὲ μὴ 'ν Ἅιδου θανὼν

φύγῃ ματαίων αἰτίας. Eum. 652 πῶς γὰρ τὸ φεύγειν τοῦδ' ὑπερδικεῖς ὅρα. Ag. 268 πέφευγε τοὔπος ἐξ ἀπιστίας. ‖ φεύγων *exul*. Ag. 1668 οἶδ' ἐγὼ φεύγοντας ἄνδρας ἐλπίδας σιτουμένους. Ch. 136 ἐκ δὲ χρημάτων φεύγων Ὀρέστης ἐστίν. Eum. 462 τὸν πρὸ τοῦ φεύγων χρόνον.

φεύζω, φεῦ *exclamo*. Ag. 1308 τί τοῦτ' ἔφευξας; Non legitur alibi. Cum ὤζειν et οἰμώζειν comparavit Eustathius p. 1279, 36. Addere poterat οἴζειν.

φεψαλόω *in scintillas converto, comburo*. Pr. 362 φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεὶς ἐφεψαλώθη. Schol. κατεκάη· φέψαλος γὰρ ὁ σπινθήρ.

[φηλήτης *impostor, fallax*. Ch. 1001 in versibus interpolatoris φηλήτης ἀνήρ. Sic Scaliger pro φιλήτης, frequenti in codicibus vitio, de quo dixi in Thes. vol. 8 p. 735.]

φηλόω *fallo*. Ag. 492 τερπνὸν τόδ' ἐλθὸν φῶς ἐφήλωσεν φρένας.

φήμη (Dorice φάμα) *vociferatio, cantus*. Sept. 866 ἡμᾶς δὲ δίκη πρότερον φήμης τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐρινύος ἀχεῖν. Suppl. 697 ἁγνῶν τ' ἐκ στομάτων φερέσθω φῆμα φιλοφόρμιγξ, ubi φάμα scripsi. ‖ *sermo*. Ag. 938 φήμη γε μέντοι δημόθρους μέγα σθένει. Ch. 1045 μήτ' ἐπιζευχθῇς στόμα φήμαις πονηραῖς. ‖ *nuntius*. Ch. 741 φήμης ὑφ' ἧς ἤγγειλαν οἱ ξένοι τορῶς. ‖ *dictum quod vulgo obtinet*. Suppl. 760 ἀλλ' ἔστι φήμη τοὺς λύκους κρείσσους κυνῶν εἶναι.

φημί, Dorice φαμί in melicis. Indicativi praesentis formae sunt encliticae, excepta persona secunda, quam grammatici alii φῄς cum iota adscripto, alii sine iota scripserunt: de quo v. Thes. vol. 8 p. 740. Aoristus primus ἔφησα, secundus (non imperfectum) est ἔφην, cum coniunctivo φῶ, futurum φήσω. Perfectum vero πεφασμένος Pr. 842 non ad φημί est referendum, quod quidam crediderunt, sed ad φαίνομαι, ut diximus s. v. φαίνω.

φημί *dico*. Pr. 503 ἄργυρον χρυσόν τε τίς φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ; 561 τίνα φῶ λεύσσειν τόνδε; 686 νόσημα γὰρ αἴσχιστον εἶναί φημι συνθέτους λόγους. Sept. 24 ὡς ὁ μάντις φησίν. 428 θεοῦ τε γὰρ θέλοντος ἐκπέρσειν πόλιν καὶ μὴ θέλοντός φησιν. 646 Δίκη δ' ἄρ' εἶναί φησιν. 850 τί φῶ; Pers. 221 Ch. 778 ὄνπερ φῄς ἰδεῖν κατ' εὐφρόνην. 231 ποῦ τὰς Ἀθήνας φασὶν ἱδρῦσθαι χθονός; 439 τίν' αὖ φῄς τήνδε συμφορὰν στρατῷ ἐλθεῖν; 446 ποίῳ μόρῳ δὲ τούσδε φῄς ὀλωλέναι; 734 Ξέρξην ἔρημόν φασιν οὐ πολλῶν μέτα — μολεῖν. Ag. 268 καὶ φημὶ ταὐτὰ καὶ συνήγορόν μ' ἔχεις. 1040 καὶ παῖδα γάρ τοί φασιν Ἀλκμήνης ποτὲ πραθέντα τλῆναι δουλίας μάζης τυχεῖν. 1223 ποινάς φημι βουλεύειν τινά. 1246 Ἀγαμέμνονός σέ φημ' ἐπόψεσθαι μόρον. 1578 φαίην ἂν ἤδη νῦν. 1613 τόνδε φῄς (sic Pauwius pro τόνδ' ἔφης) ἑκὼν κατακτανεῖν. Ch. 91 οὐδ' ἔχω τί φῶ. 118 τί φῶ; 1027 κτανεῖν τέ φημι μητέρ' οὐκ ἄνευ δίκης. Eum. 553 τὸν ἀντίτολμον δέ φαμι παρβάταν — καθήσειν. 892 τίνα με φῄς ἔχειν ἕδραν; Suppl. 291 κληδοῦχον Ἥρας φασὶ δωμάτων ποτὲ Ἰὼ γενέσθαι. 301 φασὶν πρέποντα βουθόρῳ ταύρῳ δέμας. 332 τί φῄς ἱκνεῖσθαι τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν; 932 πῶς φῶ πρὸς τίνος τ' ἀφαιρεθεὶς ἥκειν; Ch. 418 τί δ' ἂν φάντες τύχοιμεν ἢ τάπερ πάθομεν ἄχεα πρός γε τῶν τεκομένων. Sic Bothius correxit pro τί δ' ἂν πάντες, et φάντες legisse videtur scholiasta, qui interpretatur τί δεινὸν εἰπόντες κατὰ Κλυταιμνήστρας τύχοιμεν τῆς σῆς συμμαχίας; ‖ οὔ φημι *nego*. Ag. 369 οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν. 1615 οὔ φημ' ἀλύξειν ἐν δίκῃ τὸ σὸν κάρα. Eum. 221 οὔ φημ' Ὀρέστην σ' ἐνδίκως ἀνδρηλατεῖν.

Formulae τί φημί; τί φῄς; πῶς φῄς; de quibus v. Thes. vol. 8 p. 744, mirationem exprimunt. Sic Pr. 101 καίτοι τί φημί; Ag. 831 πῶς φῄς; Ch. 778 τί φῄς.

Forma media aoristi φάσθαι *dicere*. Pers. 701 δίεμαι μὲν χαρίσασθαι, δίεμαι δ' ἀντία φάσθαι. Ch. 316 τί σοὶ φάμενος ἢ τί ῥέξας;

φημίζω *dico*. Ch. 558 ἢ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν. ‖ Forma media φημίζομαι *dico, eloquor*. Ag. 629 μακρὸν δὲ πῆμα συντόμως ἐφημίσω. 1162 τί τόδε τορὸν ἄγαν ἔπος ἐφημίσω; 1173 ἑπόμενα προτέροισι τάδ' ἐφημίσω.

φθάνω *celeritate occupo, praeverto*. Pers. 752 δέδοικα μὴ πολὺς πλούτου πόνος οὑμὸς ἀνθρώποις γένηται τοῦ φθάσαντος ἁρπαγή. Fr. 22 b. φθάσαντος δ' ἐπ' ἔργοις προπηδήσεταί νιν.

φθέγγομαι *vocem emitto*. Ch. 109 φθέγγου χέουσα σεμνὰ τοῖσιν εὔφροσιν. Pr. 34 πολλοὺς δ' ὀδυρμοὺς καὶ γόους ἀνωφελεῖς φθέγξει (φθέγξῃ M).

φθέγμα *vox*. Pr. 588 κλύεις φθέγμα τᾶς βούκερω παρθένου;

φθείρω *perdo, pessumdo*. Pers. 244 ὥστε Δαρείου πολύν τε καὶ καλὸν φθεῖραι στρατόν. Ag. 652 φθείροντε τὸν δύστηνον Ἀργείων στρατόν. 949 ποσὶν φθείροντα πλοῦτον ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς. Ch. 1013 πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικίλματος. Passivum Pers. 451 ὅτ' ἐκ νεῶν φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζοίατο. 283 στρατοῦ φθαρέντος. 272 πλήθουσι νεκρῶν δυσπότμως ἐφθαρμένων Σαλαμῖνος ἀκταί.

φθερσιγενής *genus perdens*. Sept. 1054 φθερσιγενεῖς Κῆρες Ἐρινύες. Schol. αἱ ἐπὶ τῷ φθείρειν γεγονυῖαι.

φθίνασμα *occasus*. Pers. 232 τῆλε πρὸς δυσμαῖς, ἄνακτος Ἡλίου φθινασμάτων, ubi recte Pauwius φθινάσμασιν, quod legisse videtur Hesychius qui φθινάσμασιν (vocabulum alibi non lectum) per φθίσεσι explicat: de quo v. quae dixi in annot. in Poet. scen. Genitivum legit schol. qui exp. τῶν λήξεων, τῶν δυσμῶν, ἢ τῶν δύσεων, ἢ τῶν ἐκλείψεων· ὅτε γὰρ δύει ὁ ἥλιος, ἐκλείπει.

[φθίνω *occido*. De sideribus occidentibus in versu interpolatoris Ag. 7 ἀστέρας, ὅταν φθίνωσιν, ἀντολάς τε τῶν.]

φθιτός *mortuus*. Pers. 220 δεύτερον δὲ χρὴ χοὰς γῇ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι. 523 ἔπειτα γῇ τε καὶ φθιτοῖς δωρήματα ἥξω λαβοῦσα πέλανον. Ch. 129 χέουσα τάσδε χέρνιβας φθιτοῖς. Sic Hermannus pro βροτοῖς, cui διορθωτὴς in M adscripsit γρ. νεκροῖς. Eum. 97 ὄνειδος ἐν φθιτοῖσιν οὐκ ἐκλείπεται. Fr. 257 μήτε χαίρειν μήτε λυπεῖσθαι φθιτούς.

φθίω *perdo*. Eum. 172 παρὰ νόμον θεῶν βρότεα μὲν τίων, παλαιγενεῖς δὲ μοίρας φθίσας. Perfectum passivi ἔφθιμαι *perditus sum, perii*. cuius exemplum praebet compositum ἐξέφθινται Pers. 927. Plusquamperfectum Sept. 970 πρὸς φίλου ἔφθισο. Eum. 458 ἔφθιθ' οὗτος οὐ καλῶς. ‖ φθίμενος *mortuus*. Sept. 336 τὸν φθίμενον γὰρ προλέγω βέλτερα τῶνδε πράσσειν. 732 χθόνα ναίειν διαπήλας, ὁπόσαν καὶ φθιμένοισιν κατέχειν. Pers. 626 φθιμένων πομποὺς εὔφρονας. Ag. 1023 τὸν ὀρθοδαῆ τῶν φθιμένων ἀνάγειν.

Ch. 364 ὑπὸ Τρωΐας τείχεσι φθίμενος. 403 παρὰ τῶν πρότερον (sic Porsonus pro προτέρων) φθιμένων. 406 πολυκρατεῖς ἀραὶ φθιμένων, ubi metrum postulat quattuor syllabarum vocabulum, quale foret φθινομένων, si de huius formae usu constaret. Fr. 449 (in elegia) ζωὸν δὲ φθιμένων πέλεται κλέος.

Φθιώτης (ῐ) *Phthiota*, ab Φθία, quae urbs est Thessaliae. Fr. 131 Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ.

φθογγή *vox*. Ag. 37 οἶκος δ' αὐτός, εἰ φθογγὴν λάβοι, σαφέστατ' ἂν λέξειεν. 325 καὶ τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων δίχα φθογγὰς ἀκούειν ἔστι. 1630 ὁ μὲν γὰρ ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς χαρᾷ. Suppl. 197 φθογγῇ δ' ἑπέσθω πρῶτα μὲν τὸ μὴ θρασύ.

φθόγγος *vox, sermo*. Sept. 73 πόλιν — Ἑλλάδος φθόγγον χέουσαν. Ag. 237 φθόγγον ἀραῖον οἴκοις. Suppl. 245 εἰ μὴ παρόντι φθόγγος ἦν ὁ σημανῶν.

φθονέω *invideo, recuso, nego*. Cum genitivo Pr. 583 μηδέ μοι φθονήσῃς εὐγμάτων, ἄναξ. Cum infinitivo Sept. 236 οὔτοι φθονῶ σοι δαιμόνων τιμᾶν γένος. Cum participio constructi exstat exemplum Aeschyli Sept. 480 μηδέ μοι φθόνει λέγων, ubi non λέγειν cum Elmsleio, sed λόγων scribendum cum Valckenario.

φθονερός *invidus*. Ag. 450 φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἕρπει.

φθόνος *invidia*. Pr. 628 φθόνος μὲν οὐδείς, σὰς δ' ὀκνῶ θρᾶξαι φρένας. 859 φθόνον δὲ σωμάτων ἕξει θεός, quod schol. exp. αὐτοῖς τοῖς σώμασι τιμωρηθήσονται, θεῶν νεμεσησάντων αὐτοῖς. Pers. 362 οὐ ξυνεὶς δόλον Ἕλληνος ἀνδρὸς οὐδὲ τὸν θεῶν φθόνον. Ag. 263 οὐδὲ σιγώσῃ φθόνος. 833 φίλον τὸν εὐτυχοῦντ' ἄνευ φθόνου σέβειν. Sic recte Triclinius pro φθόνων. Ag. 904 φθόνος δ' ἀπέστω. 947 θεῶν μή τις πρόσωθεν ὄμματος βάλοι φθόνος. [Eum. 689 ὅτ' ἦλθον (Ἀμαζόνες) Θησέως κατὰ φθόνον στρατηλατοῦσαι.]

φθορά *perditio, exitium*. Ag. 406 ἄγουσά τ' ἀντίφερνον Ἰλίῳ φθοράν. 814 ἀνδροθνῆτας Ἰλίου φθοράς. Eum. 784 et 814 χθονὶ φθοράν pro χθονιαφόρον restituit Heimsoethius.

φθόρος *exitium*. ἐς φθόρον exsecrandi formula. Sept. 252 οὐκ ἐς φθόρον σιγῶσ' ἀνασχήσει τάδε; Ag. 1267 ἴτ' ἐς φθόρον πεσόντα.

φιλαιακτός *eiulatus ciens*. Suppl. 803 τῷ γὰρ θανεῖν ἐλευθεροῦμαι φιλαιακτῶν κακῶν, ubi quum metrum syllabam penultimam brevem postulet, φιλοστόνων restitui, cuius adverbio φιλοστόνως usus est Aeschylus Sept. 279. Facillima emendatio foret φιλαιακῶν, si de usu vocabuli αἰακή, quod Arcadius memoravit p. 107, 2, satis constaret: de quo v. quae dixi in annot. in Poet. scen.

φιλαίματος *sanguinem amans*. Sept. 45 φιλαίματον Φόβον.

φιλαίτιος *ad culpandum proclivis*. Suppl. 485 κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεώς.

φίλανδρος *viros amans*. Sept. 902 στένει πέδον φίλανδρον.

φιλάνθρωπος *homines amans*. Pr. 11 φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρόπου. 28 τοιαῦτ' ἐπηύρου τοῦ φιλανθρώπου τρόπου.

φιλάνωρ *mariti amans*. Pers. 136 πόθῳ φιλάνορι. Ag. 411 ἰὼ λέχος καὶ στίβοι φιλάνορες. 856 οὐκ αἰσχυνοῦμαι τοὺς φιλάνορας τρόπους λέξαι πρὸς ὑμᾶς.

φιλέω *amo*. Ag. 642 διπλῇ μάστιγι, τὴν Ἄρης φιλεῖ. Ch. 894 φιλεῖς τὸν ἄνδρα; 906 ἐπεὶ φιλεῖς τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν δ' ἐχρῆν φιλεῖν στυγεῖς. Fr. 130 καὶ μὴν φιλῶ γε, κἀβδέλυκτ' ἐμοὶ τάδε. ‖ Cum infinitivo *amo*, i. e. *soleo*. Sept. 411 αἰσχρῶν γὰρ ἀργός, μὴ κακὸς δ' εἶναι φιλεῖ. 619 φιλεῖ δὲ σιγᾶν ἢ λέγειν τὰ καίρια. Pers. 600 πάντα δειμαίνειν φιλεῖ, ubi φίλον (i. e. ἔθος ἐστίν) coniecit Weilius (*Revue critique* 1876 nr. 3 p. 49) quod non probandum. Ag. 764 φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβρις — ὕβριν. Suppl. 769 φιλεῖ ὠδῖνα τίκτειν νὺξ κυβερνήτῃ. Fr. 98 ἀλλ' Ἄρης φιλεῖ ἀεὶ τὰ λῷστα πάντ' ἀπανθίζειν στρατοῦ. 291 φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός. Corrupte Suppl. 812 βίαια μὴ φιλεῖς ὁρῶν ὄμμασιν ἐνδίκοις (verba ὄμμασιν ἐνδίκοις typothetae culpa exciderunt in Poet. scen.), ubi φαιδροῖς coniecit Weilius, στέρξῃς (cui gl. φιλήσῃς adscriptum fuerit) Hermannus. ‖ *osculor*. Ag. 1559 πατέρ' ἀντιάσασα — περὶ χεῖρε βαλοῦσα φιλήσει.

φίλημα *osculum*. Fr. 135 ὦ δυσχάριστε τῶν πυκνῶν φιλημάτων.

φιλήνιος *freno adsuetus*. Pr. 465 ὑφ' ἅρματ' ἤγαγον φιληνίους ἵππους.

[φιλήτης vitiose pro φηλήτης, quod v.]

φιλήτωρ *amatrix*. Ag. 1446 κεῖται φιλήτωρ τοῦδε.

φίλιος *amicus*. Pr. 128 φιλία γὰρ ἅδε τάξις — προσέβα. Ag. 355 ὦ Ζεῦ βασιλεῦ καὶ Νὺξ φιλία. 1491 1515 φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἴπω; [Verba φρενὸς ἐκ φιλίας lecta fuisse conieci in versu qui post Pers. 545 excidit.] Ch. 719 φίλιαι δμωΐδες οἴκων. 810 φιλίοις ὄμμασι. Suppl. 533 γένος φιλίας προγόνου γυναικός.

φιλογᾱθής (Dorice pro φιλογηθής.) *laetitiam amans*. Sept. 918 γόος — δαϊόφρων, οὐ φιλογαθής.

φιλόδυρτος *eiulationes amans*. Suppl 69 φιλόδυρτος (sic Heathius pro φιλοδύρτοις) Ἰαονίοισι νόμοισι δάπτω τὰν ἁπαλὰν νειλοθερῆ παρειάν. Adiectivum aliunde non cognitum, quod φιλόδυρμος scriptum est apud Pollucem 6, 202.

φιλόθῡτος *lubenti animo et ex consuetudine sacra faciens*. Sept. 179 φιλοθύτων δέ τοι πόλεος ὀργίων μνήστορες ἔστε μοι, quod schol. exp. τῶν ἐκ τῶν πανηγύρεων τελετῶν μνημονεύσατε.

φίλοικτος *misericordiam movens*. Ag. 240 ἔβαλλ' ἕκαστον θυτήρων ἀπ' ὄμματος βέλει φιλοίκτῳ.

Φιλοκτήτης inscripta fuit Aeschyli tragoedia (fr. 243—250).

φιλόμαστος *uberibus adhaerens*. Ag. 142 πάντων τ' ἀγρονόμων φιλομάστοις θηρῶν ὀβρικάλοισι. Ag. 119 ἔθρεψεν δὲ λέοντος ἶνιν δόμοις ἀγάλακτον βούτας ἀνὴρ φιλόμαστον.

φιλόμαχος *pugnae amans, bellicosus*. Sept. 127 σύ τ', ὦ Διογενὲς, φιλόμαχον κράτος. Ag. 230 φιλόμαχοι βραβῆς.

φιλόξενος *hospites colens, hospitalis*. Ch. 656 εἴπερ (δώματα) φιλόξεν' ἐστίν. Suppl. 926 ἤκουσα τοὔπος οὐδαμῶς φιλόξενον. Fr. 198 δῆμον ἐνδικώτατον -- καὶ φιλοξενώτατον.

φιλόπολις *urbis amans*. Sept. 176 ἰὼ φίλοι δαίμονες, — δείξαθ' ὡς φιλοπόλεις. Sic Wunderlichius pro φιλοπόλιες.

φίλορνις *avium amans, avibus refugium praebens*. Eum. 23 Κωρυκὶς πέτρα κοίλη, φίλορνις.

φίλος *carus, dilectus, amicus*. Sept. 159 ὦ φίλ' Ἄπολλον. [15 ' et iterum 154 Ἄρτεμι φίλα delevi utrobique: est enim glossema quod ad Λατογενὲς κόρα adscriptum fuit v. 149.] 174 ἰὼ φί-

λοι δαίμονες. Sept. 187. Ag. 929 ἐν εὐεστοῖ φίλῃ. Sept. 203 ὦ φίλον Οἰδίπου τέκος. 695 φίλου γὰρ ἐχθρά μοι πατρὸς τάλαιν' ἀρά. 935 διατομαῖς (διαρταμαῖς E. A. Ahrens) οὐ φίλαις. 1008 γῆς φίλαις κατασκαφαῖς. Pers. 557 Σουσίδαις φίλος ἄκτωρ. 647 ἦ φίλος ἀνήρ, φίλος ὄχθος· φίλα γὰρ κέκευθεν ἤθη. 777 ξὺν ἀνδράσιν φίλοισιν. 806 φίλον πίασμα Βοιωτῶν χθονί. 832 832 ὦ γεραιὰ μῆτερ ἡ Ξέρξου φίλη. Ag. 245 πατρὸς φίλου. 323 ὄξος τ' ἄλειφά τ' ἐγχέας ταὐτῷ κύτει διχοστατοῦντ' ἂν, οὐ φίλω (sic Stanleius pro φίλως), προσεννέποις. 515 Ἑρμῆν, φίλον κήρυκα. 518 φίλαι στέγαι. 619 τῆσδε γῆς φίλον κράτος. 905 ἐμοὶ φίλον κάρα. 983 φρενὸς φίλον θρόνον. 993 ἐλπίδος φίλον θράσος. 1650 φίλοι λοχῖται. Ch. 89 λέγουσα παρὰ φίλης φίλῳ φέρειν γυναικὸς ἀνδρί. 131 φίλον τ' Ὀρέστην. 219 μὴ μάτευ' ἐμοῦ μᾶλλον φίλον. [276 τῇ φίλῃ ψυχῇ.] 410 πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον κέαρ. 546 θρόμβῳ δ' ἔμιξεν αἵματος φίλον γάλα. 616 φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον. 708 οὐδ' ἧσσον ἂν γένοιο δώμασιν φίλος. 749 φίλον δ' Ὀρέστην. 795 ἀνδρὸς φίλου πῶλον. Eum. 270 τοκέας φίλους. 536 ὁ πᾶσιν φίλος καὶ πολύευκτος ὄλβος. 998 παρθένου φίλας φίλοι. Suppl. 954 σὺν φίλαις ὀπάοσι. 977 φίλαι δμωΐδες. 1039 μετάκοινοι δὲ φίλα ματρὶ πάρεισιν. Ib. 136 πλάτα — ἀχείματόν μ' ἔπεμπε σὺν πνοαῖς φίλαις, ubi φίλαις ego addidi. Fr. 260 ὅθενπερ Ἕκτωρ ἄλοχον ἤγαγεν φίλην. ‖ *acceptus, gratus.* Ag. 162 Ζεύς, ὅστις ποτ' ἐστίν, εἰ τόδ' αὐτῷ φίλον κεκλημένῳ. Pr. 660 δαίμοσιν πράσσειν φίλα. Sept. 750 κρατηθεὶς ἐκ φίλων ἀβουλιᾶν, quod schol. exp. κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν αὐτῷ φίλων ἡδονῶν.

Comparativi φίλτερος nulla sunt apud Aeschylum exempla, plura vero superlativi φίλτατος *carissimus, dilectissimus.* Sept. 16 γῇ τε μητρί, φιλτάτῃ τροφῷ. 149 σύ τ', ὦ φιλτάτα Λατογενὲς κόρα Διός, σὸν τόξον εὐτυκάζου. Sic correxi corruptam in M scripturam σύ τ' ὦ λατογένεια κούρα τόξον πτυκάζου (vel ἐντυκάζου) ἄρτεμι φίλα: de qua dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XLVII. 677 φίλτατ' ἀνδρῶν. Pers. 512 φιλτάτην ἥβην χθονός. Ag. 329 ἀποιμώζουσι φιλτάτων μόρον. 507 φιλτάτου τάφου μέρος. 1417 φιλτάτην ἐμοὶ ὠδῖνα. 1654 ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν. Ch. 193 τοῦ φιλτάτου βροτῶν Ὀρέστου. 234 τοὺς φιλτάτους γὰρ οἶδα νῷν ὄντας πικρούς. 235 ὦ φίλτατον μέλημα. 496 ἆρ' ὀρθὸν αἴρεις φίλτατον τὸ σὸν κάρα; 893 τέθνηκας, φίλτατ' Αἰγίσθου βία, ubi φίλτατε masculino genere dictum, quin Αἰγίσθου βία est periphrasis vocativi Αἴγισθε. 1051 φίλτατ' ἀνθρώπων πατρί. Eum. 100 παθοῦσα δ' οὕτω δεινὰ πρὸς τῶν φιλτάτων. 464 ποιναῖσι φιλτάτου πατρός. 608 μητρὸς αἷμα φίλτατον. Fr. 201 ἐχθροῦ πατρός μοι τοῦτο (ποῦ τὸ Hermannus) φίλτατον τέκνον. Suppl. 602 φίλτατ' ἀγγέλλων ἐμοί. Eum. 216 ὅθεν βροτοῖσι γίγνεται τὰ φίλτατα. Pers. 851 οὐ γὰρ τὰ φίλτατ' ἐν κακοῖς προδώσομεν.

Frequens φίλος substantive dictum ut apud Latinos *amicus.* Pr. 225 τοῖς φίλοισι μὴ πεποιθέναι. 246 καὶ μὴν φίλοις ἐλεινὸς εἰσορᾶν ἐγώ. 296 οὐ γὰρ ποτ' ἐρεῖς ὡς Ὠκεανοῦ φίλος ἐστὶ βεβαιότερός σοι. 304 τόνδε τὸν Διὸς φίλον. 611 ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἴγειν στόμα. Sept. 262 μὴ φίλους φόβει. 270 θάρσος φίλοις. 420 ὑπὲρ φίλων ὀλομένων. 875 φίλων ἄπιστοι καὶ κακῶν ἀτρύμονες. 909 διαλλακτῆρι δ' οὐκ ἀμεμφία φίλοις. 970 πρὸς φίλου ἔφθισο καὶ φίλον ἔκτανες. 1024 ἄτιμον εἶναι δ' ἐκφορᾶς φίλων ὕπο. Pers. 219 καὶ πόλει φίλοις τε πᾶσι. 239 θεοῖσι τοῖς τ' ἔνερθε γῆς φίλοις. 274 φίλων πολύδονα σώματα. 453 φίλους δ' ὑπεκσώζοιεν. 675 ὦ πολύκλαυτε θανὼν δυνάστα, τί τάδε φίλοισι περίβαλες δίδυμα γοᾶν ἁμάρτια, ubi φίλοισι in M post πολύκλαυτε lectum transposui, reliquis aliter scriptis, de quo dixi in Philologo vol. 20 p. 491. 702 λέξας δύσλεκτα φίλοισιν. 743 νῦν κακῶν ἔοικε πηγὴ πᾶσιν ηὑρῆσθαι φίλοις. 769 ἔθηκε πᾶσιν εἰρήνην φίλοις. 955 ποῦ δὲ φίλων ἄλλος ὄχλος; 1037 φίλων ἄταισι ποντίαισι. Ag. 441 φίλοισι πέμπει βαρὺ (βραχὺ Schuetzius) ψῆγμα. 621 ἐς τὸν πολὺν φίλοισι καρποῦσθαι χρόνον. 833 φίλον τὸν εὐτυχοῦντα. 1103 κακὸν ἄφερτον φίλοισιν. 1156 γάμοι Πάριδος ὀλέθριοι φίλων. 1219 πρὸς τῶν φίλων. 1236 ἄσπονδόν τ' Ἄρη φίλοις πνέουσαν. 1272 καταγελωμένην μέγα φίλων ὑπ' ἐχθρῶν. 1283 ἄτας τάσδε θριγκώσων φίλοις. 1374 ἐχθροῖς — φίλοις δοκοῦσιν εἶναι. 1429 στερομέναν φίλων. Ch. 110 τίνας δὲ τούτους τῶν φίλων προσεννέπω; 344 νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν. 355 φίλος φίλοισι τοῖς ἐκεῖ καλῶς θανοῦσι. 456 ξυγγενοῦ πάτερ φίλοις. 497 Δίκην ἴαλλε σύμμαχον φίλοις. 552 τἄλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις. 683 δόξα νικήσει φίλων. 695 φίλων ἀποψιλοῖς με. 705 τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις. 717 οὐ σπανίζοντες φίλων. 826 ἄτα δ' ἀποστατεῖ φίλων. 833 τοῖς θ' ὑπὸ χθονὸς φίλοισιν. 976 σεμνοὶ μὲν ἦσαν — φίλοι δὲ καὶ νῦν. [993 φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρόν.] 1026 κηρύσσω φίλοις. Eum. 119 φίλοις γάρ εἰσιν, οὐκ ἐμοί, προσίκτορες. 295 φίλοις ἀρήγουσα. 356 ὅταν Ἄρης — φίλον ἕλῃ. 901 ἐπικτήσει φίλους. 998 παρθένου φίλας φίλοι. Suppl. 73 μένουσα φίλους. 336 τίς δ' ἂν φίλους ὠνοῖτο τοὺς κεκτημένους; 499 καὶ δὴ φίλον τις ἔκτανε. 718 τῶς ἂν οὐ φίλη. 984 πρὸς τοὺς ἐκτενεῖς φίλους. Pr. 545 ὦ φίλος, εἰπὲ ποῦ τις ἀλκά. Pers. 231 619 ὦ φίλοι. 162 206 445 598 φίλοι. Sept. 370 854. Ch. 100 ὦ φίλαι. Eum. 143. Suppl. 710 φίλαι.

φιλόσπονδος *libationis amans, libari solitus.* Ch. 292 φιλοσπόνδου λιβός.

φιλοστόνως *gemitus amans, cum magno eiulatu.* Sept. 279 τοιαῦτ' ἐπεύχου μὴ φιλοστόνως θεοῖς, ubi per θρηνητικῶς exp. schol. [Adiectivum φιλοστόνων fortasse restituendum pro φιλαιακτῶν Suppl. 803, ut s. v. φιλαιακτός dixi.]

φιλότης *amicitia, benevolentia.* Pr. 123 διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν. 191 εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα — ἥξει. Ag. 793 τὰ δοκοῦντ' εὔφρονος ἐκ διανοίας ὑδαρεῖ σαίνειν φιλότητι.

φιλότιμος *venerabilis.* Eum. 1032 μεγάλαι φιλότιμοι Νυκτὸς παῖδες. ‖ *venerabundus.* Suppl. 656 ἐκ στομάτων ποτάσθω φιλότιμος εὐχά.

φιλοφόρμιγξ *citharae amans, ad citharam cantatus.* Suppl. 696 ἐκ στομάτων φερέσθω φάμα φιλοφόρμιγξ.

φιλόφρων *benevolus, comis, clemens.* Pers. 7 φιλόφρων γὰρ ποτισαίνουσα τὸ πρῶτον παράγει βροτὸν εἰς ἄρκυας Ἄτας.

φιλόχορος *saltationes amans.* Pers. 448 ὁ φιλόχορος Πάν.

φίλτρον *incitamentum.* Ch. 1029 φίλτρα τόλμης τῆσδε πλειστηρίζομαι τὸν Πυθόμαντιν Λοξίαν.

φίλως *amice.* Ag. 246 εὔποτμον παιᾶνα (αἰῶνα M, quod correxit Hartungus παιῶνα scribens) φίλως ἐτίμα. 1591 προθύμως μᾶλλον ἢ

φίλως. 1581 τὸν ἄνδρα τόνδε κείμενον φίλως ἐμοί. Ib. 323 φίλως vitiose pro φίλω.]

φιμός (ῑ) *capistrum*. Sept. 463 in descriptione equorum Eteocli φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον τρόπον. Fr. 341 πώλους — φιμοῖσιν αὐλωτοῖσιν ἐστομωμένας.

Φινεύς *Phineus*, vates et rex Thracum in Salmydesso, de quo v. Thes. vol. 8 p. 917. Eum. 50 Φινέως (παῖδες) — δεῖπνον φερούσας. ‖ Φινεύς inscripta fuit Aeschyli tragoedia, memorata in Argumento Persarum, cuius unum superest fragmentum 251.

φιτύω *procreo*. Pr. 233 ἀϊστώσας γένος τὸ πᾶν ἔχρῃζεν ἄλλο φιτῦσαι νέον. Suppl. 312 καὶ Ζεύς γ' ἐφάπτωρ χειρὶ φιτύει γόνον. Sic Scaliger pro φυτεύει, quod alteri formae ubique fere substituerunt librarii.

φίτυμα (ῑ) *proles*. Per τέκνον et γέννημα exp. Hesychius. De filio Ag. 1281 μητροκτόνον φίτυμα, ποινάτωρ πατρός.

φιτυποίμην *plantarum curator*, *hortulanus*. Eum. 911 ἀνδρὸς φιτυποίμενος (φῖτυ ποιμένος M) δίκην, ubi in apographis φιτυποιμένος. Accentum correxit Lobeckius Paralip. p. 195.

φλάζω *discindo*, inusitata praesentis forma, a qua derivatur aoristus secundus φλαδεῖν. Ch. 28 λινόφθοροι δ' ὑφασμάτων λακίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσιν. Per ἐρράγησαν exp. scholiasta. V. Thes. vol. 8 p. 921.

φλαῦρος *malus*. De somnio male ominato Pers. 217 εἴ τι φλαῦρον εἶδες.

φλεγέθω *flagro*. Suppl. 87 Διὸς ἵμερος — παντᾷ τοι φλεγέθει κἂν σκότῳ μελαίνᾳ ξὺν τύχᾳ μερόπεσσι λαοῖς, quod schol. exp. ἐν παντὶ τόπῳ λάμπει, κἂν διὰ σκότου χωρῇ.

Φλεγραῖος *Phlegraeus*. Eum. 295 Φλεγραίαν πλάκα. Quod frequentius Φλέγρας s. Φλεγραῖον πεδίον dicitur: v. Thes. vol. 8 p. 933. Fuit autem Phlegra urbs Thraciae.

φλέγω *comburo*. Pr. 582 πυρί με φλέξον. ‖ *calefacio*. Pers. 364 εὖτ' ἂν φλέγων ἀκτῖσιν ἥλιος χθόνα λήξῃ. 504 φλέγων γὰρ αὐγαῖς λαμπρὸς ἡλίου κύκλος μέσον πόρον διῆκε. ‖ *ignem vibro*. Sept. 513 Ζεὺς — διὰ χερὸς βέλος φλέγων. ‖ Intransitive *luceo*, *splendeo*. Sept. 388 φλέγονθ' ὑπ' ἄστροις οὐρανόν. 433 φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χεροῖν ὡπλισμένη. Ag. 308 φλογὸς μέγαν πώγωνα — φλέγουσαν, ubi φλέγουσαν refertur ad φλόγα, quod inest verbis φλογὸς μέγαν πώγωνα. ‖ *flagro*. Sept. 52 θυμὸς ἀνδρείᾳ φλέγων. Fr. 238 νέας γυναικὸς οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων ὀφθαλμός. ‖ *exardesco*. Sept. 286 πρὶν — ταχυρρόθους λόγους ἱκέσθαι καὶ φλέγειν χρείας ὕπο. ‖ φλέγομαι *luceo*. Ag. 91 βωμοὶ δώροισι φλέγονται. [Suppl. 669 φλεγόντων corruptum ex φλεόντων: v. φλέω.]

φλέδων *nugatrix*. Ag. 1195 ἢ ψευδόμαντίς εἰμι θυροκόπος φλέδων; v. Thes. vol. 8. p. 937.

φλέψ *vena*. Fr. 230 σοὶ δ' οὐκ ἔνεστι κῖκυς οὐδ' αἱμόρρυτοι φλέβες.

φλέω *abundo*. Ag. 377 φλεόντων δωμάτων ὑπέρφευ. 1416 μήλων φλεόντων. Suppl. 669 καὶ γεραροῖσι πρεσβυτοδόκοι (προβούλοις addidit Hermannus) θυμέλαι φλεόντων. Sic Hermannus: in M est γεμόντων θυμέλαι φλεγόντων, illato glossemate γεμόντων, quod ad φλεόντων (nunc in φλεγόντων corruptum) adscriptum fuit. φλεῖ Hesychius exp. per γέμει, εὐκαρπεῖ, πολυκαρπεῖ.

φλογμός *ardor*. Eum. 940 φλογμός τ' ὀμματοστερὴς φυτῶν.

φλογωπός *lucidus*, *igneus*. De ominibus ex igne captis Pr. 253 φλογωπὸν πῦρ. 498 φλογωπὰ σήματα. Accusativi forma ἑτερόκλιτος tanquam a φλογώψ Pr. 791 πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ἡλιοστιβεῖς.

φλοῖσβος *aestus*. Pr. 792 πόντου περῶσα φλοῖσβον.

φλόξ *flamma*. Pr. 22 σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογί. 359 καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα. 922 κεραυνοῦ κρείσσον' εὑρήσει φλόγα. 992 ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ. 1017 βροντῇ καὶ κεραυνίᾳ φλογί. Pers. 505 ἡλίου κύκλος μέσον πόρον διῆκε θερμαίνων φλογί. Ag. 301 φρουρὰ προσαιθρίζουσα πόμπιμον φλόγα. Sic ex Hesychio (s. v. προσαιθρίζουσα) restitui pro φρουρὰ πλέον καίουσα τῶν εἰρημένων, quod ab interpolatore fictum legitur in M. 306 φλογὸς μέγαν πώγωνα. 480 φλογὸς παραγγέλμασιν νέοις πυρωθέντα καρδίαν. 496 δαίων φλόγα ὕλης ὀρείας. 597 θυηφάγον κοιμῶντες εὐώδη φλόγα. Ch. 268 θανόντας ἐν κηκῖδι πισσήρει φλογός.

φλύω *magniloque me iacto*. Pr. 504 μὴ μάτην φλύσαι θέλων, ubi in apogr. φλῦσαι falso accentu: v. Thes. vol. 8 p. 959. Sept. 661 γράμματα ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα, ubi per φλυαροῦντα explicat scholiasta.

φοβέω *metum incutio*, *terrefacio*. Sept. 262 μὴ φίλους φόβει. Pers. 215 οὔ σε βουλόμεσθα, μῆτερ, οὔτ' ἄγαν φοβεῖν λόγοις. ‖ Forma media φοβοῦμαι *metuo*. Pr. 128 μηδὲν φοβηθῇς. [Ib. 569 φοβοῦμαι ab glossatore additum recte delevit Triclinius.] 933 τί δ' ἂν φοβοίμην; 1003 Διὸς γνώμην φοβηθείς. Sept. 476 βρόμον φοβηθείς. 1060 φοβοῦμαι κἀποτρέπομαι δεῖμα πολιτῶν. Ch. 46 φοβοῦμαι δ' ἔπος τόδ' ἐκβαλεῖν. 57 φοβεῖται δέ τις. [1052 φοβοῦ vitiose pro φόβου.] Suppl. 734 πάτερ, φοβοῦμαι. 893 οὔτοι φοβοῦμαι δαίμονας τοὺς ἐνθάδε.

φοβερός *timendus*, *formidabilis*. Pr. 127 πᾶν μοι φοβερὸν τὸ προσέρπον. Sept. 78 νεόκοτα (hoc ego addidi) θρέομαι φοβερὰ μεγάλ' ἄχη. Pers. 27 φοβεροὶ μὲν ἰδεῖν. 48 φοβερὰν ὄψιν προσιδέσθαι. Ag. 154 μίμνει γὰρ φοβερὰ παλίνορτος — μῆνις. Eum. 990 ἐκ τῶν φοβερῶν τῶνδε προσώπων. Suppl. 900 βοᾶν (hoc ex substantivo aliquo corruptum cum φοβερόν coniungendo) φοβερὸν ἀπότρεπε. Fr. 55 φοβεροὶ μῖμοι. ‖ *ex horrore ortus*. Pr. 144 φοβερὰ δ' ἐμοῖσιν ὄσσοις ὀμίχλα προσῇξε πλήρης δακρύων, ubi δνοφερά coniecit Hirschigius.

φόβη *cincinnus*. Ch. 188 πῶς γὰρ ἐλπίσω ἀστῶν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόζειν φόβης;

φόβος *metus*. Pr. 181 ἐμὰς δὲ φρένας ἐρέθισε διάτορος φόβος. 696 φόβου πλέα τις εἶ. 881 κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει. 1090 τεύχουσα φόβον. Sept. 121 φόβος δ' ἀρείων ὅπλων, ubi ψόφος Wakefieldus. 214 ἤρθην φόβῳ πρὸς μακάρων λιτάς. 240 ταρβοσύνῳ φόβῳ — ἱκόμαν. 259 ἀψυχίᾳ γὰρ γλῶσσαν ἁρπάζει φόβος. 270 λύουσα πολεμίων φόβον. 287 φόβῳ δ' οὐχ ὑπνώσσει κέαρ. 386 χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον. 498 φόβον βλέπων. Sept. [500 φόβος γὰρ ἤδη πρὸς πύλαις κομπάζεται.] 806 παραφρονῶ φόβῳ λόγου. Pers. 115 φρὴν ἀμύσσεται φόβῳ. 168 ἀμφὶ δ' ὀφθαλμοῖς φόβος. 206 φόβῳ δ' ἄφθογγος ἐστάθην. 391 φόβος δὲ πᾶσι βαρβάροις παρῆν. 603 πάντα μὲν φόβου πλέα — φαίνεται. Ag. 14 φόβος γὰρ ἀνθ' ὕπνου παραστατεῖ. 924 βαίνειν ἐμοὶ μὲν οὐδαμῶς ἄνευ φόβου. 1135 πολυεπεῖς τέχναι θεσπιῳδοὶ φόβον

φέρουσιν μαθεῖν. 1243 φόβος μ' ἔχει. 1306 τίς σ' ἀποστρέφει φόβος; 1316 οὔτοι δυσοίζω θάμνον ὡς ὄρνις φόβῳ. 1434 οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖ, ubi Weilius οὔ μοι μελάθρων ἐλπὶς ἐμπατεῖν (ἐμπατεῖν etiam Victorius) φόβον. Similiter οὔ μοι φόβον μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν Ios. Kleinius (*Lit. Centralblatt* 1873 p. 531). Ch. 32 35 τορὸς γὰρ ὀρθόθριξ φόβος (sic Heathius pro φοῖβος ὀρθόθριξ, et φόβος legit scholiasta) — μυχόθεν ἔλακε, περὶ φόβῳ γυναικείοισιν ἐν δώμασιν βαρὺς πίτνων, ubi περὶ φόβῳ quum nihil aliud significare possit quam *prae timore*, non aptum huic loco est. περιφόβως Portus. περιφόβοις Ios. Kleinius. Ch. 100 μὴ κεύθετ' ἔνδον καρδίας φόβῳ τινός. 167 ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ. [288 μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος κινεῖ.] 929 ἦ κάρτα μάντις οὑξ ὀνειράτων φόβος. 1024 πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος ᾄδειν ἕτοιμος. 1052 μὴ φόβου νικῶ πολύ. Sic Porsonus pro φοβοῦ νικῶν. Eum. 88 μὴ φόβος σε νικάτω φρένας. [694 σέβας ἀστῶν φόβος τε συγγενὴς τὸ μἀδικεῖν σχήσει.] Suppl. 224 κίρκων τῶν ὁμοπτέρων φόβῳ. 379 φόβος μ' ἔχει φρένας. 479 ὕψιστος γὰρ ἐν βροτοῖς φόβος. 498 φύλαξαι μὴ θράσος τέκῃ φόβον. 513 οὔτοι τι θαῦμα δυσφορεῖν φόβῳ φρενός. 786 οἴχομαι φόβῳ. [Ag. 1309 φόβον δόμοι πνέουσιν αἱματοσταγῆ, ubi Triclinius restituit φόνον.] Numero plurali Sept. 134 ἐπίλυσιν φόβων, ἐπίλυσιν δίδου, ubi in M a prima manu superscriptum φόβου. Probabilius videtur πόνων.

Φόβος *Timor* (Martis et Veneris filius apud Hesiod. Theog. 940). Sept. 45 Ἄρη τ' Ἐνυὼ καὶ φιλαίματον Φόβον ὡρκωμότησαν. Homeri aliorumque locos v. in Thes. vol. 8 p. 966.

[φοιβάς. V. φοιτάς.]

Φοίβη *Phoebe*, Coeli et Terrae filia, de qua v. Thes. vol. 8 p. 970. Eum. 7 Τιτανὶς ἄλλη παῖς Χθονὸς καθέζετο Φοίβη· δίδωσι δ' ἣ γενέθλιον δόσιν Φοίβῳ· τὸ Φοίβης δ' ὄνομ' ἔχει παρώνυμον.

Φοῖβος *Phoebus*, deus idem qui Apollo, qui vel Ἀπόλλων vel Φοῖβος vel utroque nomine coniuncto Φοῖβος Ἀπόλλων appellatur. Sept. 691 Φοίβῳ στυγηθὲν πᾶν τὸ Λαΐου γένος. Pers. 206 πρὸς ἐσχάραν Φοίβου. Eum. 8 δίδωσι δ' ἣ γενέθλιον δόσιν Φοίβῳ. 283 πρὸς ἑστίᾳ θεοῦ Φοίβου. 744 ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον. Fr. 281 τὸ Φοίβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα.

φοῖβος *lucidus*. Pr. 22 σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογί.

φοινικόβαπτος *purpura tinctus*. Eum. 1028 φοινικοβάπτοις ἐνδυτοῖς ἐσθήμασι.

φοινικόπεδος *rubram planitiem* s. *rubrum solum habens*. Fr. 192 φοινικόπεδόν τ' ἐρυθρᾶς ἱερὸν χεῦμα θαλάσσης.

φοίνιος *cruentus*. Ag. 643 φοινίαν ξυνωρίδα. 1164 πέπληγμαι δ' ὕπαὶ δήγματι φοινίῳ. 1278 θερμῷ κοπείσης φοινίῳ προσφάγματι, ubi κοπείσης, quod in κοπεῖσαν mutabat Auratus, servari potest, si θερμῷ in δέρης mutetur cum Weilio. 1390 ψακάδι φοινίας δρόσου. Ch. [24 πρέπει παρῇς φοινίοις ἀμυγμοῖς. Sic a quibusdam correctum est quod legitur in M φοινίσσαμυγμοῖς, ubi αἱματοῦσσ' ἀμυγμοῖς scripsi. Nam φοινισσ ortum haud dubie ex glossemate φοινισσομένη, ut Hesychius αἱματῶσαι per φοινίξαι explicuit.] 614 φοινίαν Σκύλλαν. 836 φοινίαν ἄταν τιθείς, ubi scholiasta τὴν ἔνδον ἐπὶ τῆς οἰκίας ἄτην καταβαλών, ὅ ἐστι τὴν Κλυταιμνήστραν. De colore dictum est Sept. 737 μελαμπαγὲς αἷμα φοίνιον, ut apud Homerum Od. 18, 97 ἦλθε κατὰ στόμα φοίνιον αἷμα.

Φοίνισσα *Phoenissa*. Pers. 410 πάντα Φοινίσσης νεὼς κόρυμβα.

φοιταλέος *vagus furibundi instar*. Per παράκοπος et μανιώδης explicat Hesychius. Pr. 599 de Io νόσον (Iovis amorem) ἃ μαραίνει με χρίουσα κέντροις φοιταλέοις, ubi per μανικοῖς explicat scholiasta.

φοιτάς *vaga insanae instar*. Ag. 1273 καλουμένη δὲ φοιτὰς — ἠνεσχόμην, ubi φοιβάς coniecit Spanhemius.

φοῖτος *rabies*. Sept. 661 σὺν φοίτῳ φρενῶν.

φονεύω *caedem perpetro*, *neco*. Sept. 341 ἄλλος δ' ἄλλον ἄγει, φονεύει.

φονεύς *interfector*. Ag. 1231 θῆλυς ἄρσενος φονεύς ἐστιν. 1325 φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς. 1648 ὅπως — ἀμφοῖν γένηται τοῖνδε παγκρατὴς φονεύς. Eum. 122 φονεὺς δ' Ὀρέστης τῆσδε μητρὸς οἴχεται. 425 φονεὺς γὰρ εἶναι μητρὸς ἠξιώσατο.

φονή *caedes*. Per ὁ φόνος explicat Suidas. Usitatus solus est numerus pluralis, de quo v. Thes. vol. 8 p. 998. Ag. 447 τὸν δ' ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντα.

φόνιος *caedis cupidus*. Pers. 81 φονίου δέργμα δράκοντος. ‖ *necans*. Ch. 312 ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν πληγὴν τινέτω. ‖ *caede pollutus*. Eum. 317 χεῖρας φονίας ἐπικρύπτει. ‖ *in caede effusus*. Ch. 400 φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον. ‖ *cruentus*. Suppl. 840 πολυαίμων φόνιος ἀποκοπὰ κρατός.

φονολιβής *cruorem stillans*. Ag. 1427 φονολιβεῖ τύχᾳ φρὴν ἐπιμαίνεται. Eum. 164 φονολιβῆ θρόμβον (sic Wakefieldus pro θρόνον).

φονόρυτος (metri causa pro φονόρρυτος) *sanguine conspersus*. Sept. 938 ἐν δὲ γαίᾳ ζόα φονορύτῳ (φονορρύτῳ M, quod correxit Blomfieldus) μέμικται.

φόνος *caedes*. Pr. 355 συρίζων φόνον. Sept. 123 κινύρονται (vel μινύρονται) φόνον χαλινοί. 48 γῆν θανόντες τήνδε φυράσειν φόνῳ. 244 τούτῳ γὰρ Ἄρης βόσκεται, φόνῳ βροτῶν. 574 Ἐρινύος κλητῆρα, πρόσπολον φόνου. [821 πέπωκεν αἷμα γαῖ' ὑπ' ἀλλήλων φόνῳ.] Ag. 1094 ματεύει δ' ὧν ἀνευρήσει φόνον. 1117 ἡ ξυναιτία φόνου. 1263 ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι φόνον. 1309 φόνον δόμοι πνέουσιν αἱματοσταγῆ, ubi φόνον pro φόβον restituit Triclinius. 1506 ὡς μὲν ἀναίτιος εἶ τοῦδε φόνου. 1604 τοῦδε τοῦ φόνου ῥαφεύς. 1614 ἔποικτον τόνδε βουλεῦσαι φόνον. Ch. 67 τίτας φόνος πέπηγεν. 74 τὸν χερομυσῆ φόνον καθαίροντες. 117 τοῦ φόνου μεμνημένη. 134 ὅσπερ σοῦ φόνου μεταίτιος. 577 φόνου δ' Ἐρινὺς οὐχ ὑπεσπανισμένη. 805 γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι. Eum. 212 οὐκ ἂν γένοιτ' ὅμαιμος αὐθέντης φόνος. 327 ματρῷον ἅγνισμα κύριον φόνου. 461 ἃ λουτρῶν ἐξεμαρτύρει φόνον. 472 φόνου διαιρεῖν ὀξυμηνίτους (sic Pearsonus pro ὀξυμηνίτου) δίκας. 578 φόνου δὲ τοῦδ' ἐγὼ καθάρσιος. 580 αἰτίαν δ' ἔχω τῆς τοῦδε μητρὸς τοῦ φόνου. 603 ἡ δ' ἐλευθέρα φόνῳ (sic Schuetzius pro φόνου). 623 τὸν πατρὸς φόνον πράξαντα. ‖ 483 φόνων δικαστάς. De occisorum cadaveribus Pers. 420 θάλασσα — ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν. ‖ *cruor*. Sept. 44 θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου. Ch. 1012 φόνου δὲ κηκὶς σὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται.

Eum. 184 ἐμοῦσα θρόμβους οὓς ἀφείλκυσας φόνου.

φορέω *fero, gesto*. Fr. 258 (apud Stobaeum Flor. 4, 21) οὐ χρὴ ποδώκη τὸν τρόπον λίαν φορεῖν. (Qui sequitur apud Stobaeum versus ἢ βαρὺ φόρημ' ἄνθρωπος εὐτυχῶν ἄφρων non Aeschyli est, sed poetae comici, fortasse Menandri.) Passivum φορέομαι *feror*. Sept. 362 γᾶς δόσις οὐτιδανοῖς ἐν ῥοθίοις φορεῖται. [819 πατρὸς κατ' εὐχὰς δυσπότμους φορούμενοι.]

[φόρημα. V. φορέω.]

φορητός *qui ferri* s. *tolerari potest, tolerabilis*. Pr. 979 εἴης φορητὸς οὐκ ἄν, εἰ πράσσοις καλῶς.

Φορκίδες *Phorcides, Phorci filiae*. Pr. 794 ἵνα αἱ Φορκίδες ναίουσι δηναιαὶ κόραι, ubi Hermannus coniecit Φορκυνίδες, deleto αἱ. ‖ Φορκίδες inscripta fuit Aeschyli tragoedia (fr. 252 253).

φόρος *tributum*. Improprie de frugibus agrorum Suppl. 674 τίκτεσθαι δὲ φόρους (sic Erfurdtius pro δ' ἐφόρους) γᾶς ἄλλους εὐχόμεθ' ἀεί.

φορός. ut ἐπίφορος, proprie dictum de vento, quem Latini *ferentem* s. secundum appellant, de quo vid. Thes. vol. 8 p. 1018, improprie de mentis facultato dixit Aeschylus Ch. 812 ξυλλάβοι δ' ἐνδίκως ! παῖς ὁ Μαίας (Mercurius), φορώτατος θεῶν, | πρᾶξιν οὐρίαν θέλων. Sic correxi quod est in M παῖς ὁ Μαίας ἐπιφορώτατος, πρᾶξιν cet. praeeunte Erfurdtio, qui παῖς ὁ Μαίας ἐπεὶ φορώτατος πρᾶξιν οὐρίαν θέλων correxerat. Scholiasta interpretatur ὡς ἐπὶ ἀνέμου εἶπεν ἀντὶ τοῦ ὁ λογικώτατος. Sic ἀνεμόεν φρόνημα hominibus tribuitur ab Sophocle Antig. 353.

φορτηγός *onera vehens, onerarius*. Fr. 256 ναυβάτην φορτηγὸν, ὅστις ῥῶπον ἐξάγει χθονός.

φράγνυμι *circumsepio*. Ag. 1376 πῶς γάρ τις ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων — πημονῆς ἀρκύστατ' ἂν (sic Blomfieldus pro ἀρκύστατον) φράξειεν; unde ib. 823, ubi in M scriptum est ἐπείπερ καὶ πάγας ὑπερκόπους ἐπραξάμεσθα, Hermannus ἐφραξάμεσθα restituit pro ἐπραξάμεσθα, de quo diximus s. v. ὑπέρκοτος. ‖ *munio*. Pers. 456 φράξαντες εὐχάλκοις δέμας ὅπλοισιν. ‖ Forma media φράγνυμαι *munio*. Sept. 63 φράξαι πόλισμα. 798 πύλας φερεγγύοις ἐφραξάμεσθα μονομάχοισι προστάταις. Quibus locis veterem formam Atticam φάρξειεν φάρξαντες φάρξαι ἐφαρξάμεσθα restitui, de quo dixi in Thes. vol. 8 p. 1035.

φραδή *indicium, consilium*. Eum. 245 ἕπου δὲ μηνυτῆρος ἀφθέγκτου φραδαῖς. Ch. 941 φυγὰς θεόθεν εὖ φραδαῖσιν ὡρμημένος. φραδαῖσι per βουλαῖς explicat Hesychius.

φράζω *dico*. Pr. 608 θρόει, φράζε τᾷ δυσπλάνῳ παρθένῳ. 765 εἰ ῥητὸν, φράσον. 781 ἑλοῦ γὰρ, ἢ πόνων τὰ λοιπά σοι φράσω σαφηνῶς ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ. 788 σοὶ πρῶτον, Ἰοῖ, πολύδονον πλάνην φράσω. 825 ἃ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκεν — φράσω. 844 τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν τῇδέ τ' ἐς κοινὸν φράσω. 995 ὥστε καὶ φράσαι, πρὸς οὗ χρεών νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος. Sept. 810 βαρέα δ' οὖν ὅμως φράσον. Pers. 173 εὖ τόδ' ἴσθι — μή σε δὶς φράσαι μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον. 267 φράσαιμ' ἂν οἷ' ἐπορσύνθη κακά. 333 ἀτὰρ φράσον μοι τοῦτ' ἀναστρέψας πάλιν. 350 ἀρχὴ δὲ ναυσὶ συμβολῆς τίς ἦν; φράσον. 717 τίς δ' ἐμῶν ἐκεῖσε παίδων ἐστρατηλάτει; φράσον. Ag. 231 φράσεν δ' ἀόζοις πατὴρ μετ' εὐχάν. 589 φράζων ἅλωσιν Ἰλίου τ' ἀνάστασιν. 1061 σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί. 1109 πῶς φράσω τέλος; 1584 ὡς τορῶς φράσαι. Ch. 121 ἁπλῶς τι φράζουσ', ὅστις ἀνταποκτενεῖ. 522 θέλοντι δ', εἴπερ οἶσθ', ἐμοὶ φράσον τάδε. 592 πτανά τε (πτανὰ δὲ Hermannus) καὶ πεδοβάμονα κἀνεμόεντ' ἂν (sic Blomfieldus pro κἀνεμοέντων) αἰγίδων φράσαι (φράσαις Blomfieldus) κότον, ubi φράσαι pro imperativo formae mediae habuit scholiasta, qui per ἐννόησον explicuit. 526 ὥστ' ὀρθῶς φράσαι. Eum. 489 ὅρκον πορόντας (sic ex schol. pro περῶντας) μηδὲν ἔκδικον φράσειν. Sic Marklandus pro φρεσίν. 613 κρῖνον, ὡς τούτοις φράσω. Suppl. 319 τὸ πάνσοφον νῦν ὄνομα τοῦτό μοι φράσον. 352 φράζουσα βοτῆρι μόχθους. 464 ἀλλὰ πῶς φράσον. Iubendi significatione Eum. 623 τόνδε χρησμὸν ὤπασεν, φράζειν Ὀρέστῃ τῷδε — μητρὸς μηδαμοῦ τιμὰς νέμειν. ‖ Forma media φράζομαι *mecum reputo*. Ch. 113 αὐτὴ σὺ ταῦτα μανθάνουσ' ἤδη φράσαι. Suppl. 437 τάδε φράσαι δίκαια Διόθεν κράτη. 438 καὶ δὴ πέφρασμαι. ‖ *animum adverto, observo*. Eum. 130 λαβέ, φράζου.

φράστωρ *index, itineris dux*. Suppl. 492 ὀπάονας δὲ φράστοράς τ' ἐγχωρίων ξύμπεμψον. Per τοὺς φράσαντας explicat scholiasta. Vocabulum alibi non lectum, nisi quod nomen proprium exstat Φράστωρ.

φράτηρ *curialis*. Eum. 656 ποία δὲ χέρνιψ φρατέρων προσδέξεται; Male Triclinius φρατόρων, ignarus veteris formae Atticae, de qua dixi in Thes. vol. 8 p. 1036.

φρενοδᾱλής (ab verbi δηλέομαι forma Dorica δαλέομαι) *mentem laedens* s. *perdens*. Eum. 330 342 παραφορὰ φρενοδαλής. Per παρακίνησις τῶν φρενῶν exp. scholiasta. In M διορθωτὴς adscripsit οἶμαι φρενοδαής.

φρενομᾰνής *mente commotus*. Ag. 1141 φρενομανής τις εἶ θεοφόρητος.

φρενοπληγής *mentem concutiens*. Pr. 878 φρενοπληγεῖς μανίαι.

φρενόπληκτος *mente commotus*. Pr. 1054 τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων βουλεύματ' ἔπη τ' ἔστιν ἀκοῦσαι

φρενόω *ad mentem reduco, prudentem reddo, moneo*. Pr. 335 πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς ἢ σαυτόν. Ag. 1183 φρενώσω δ' οὐκέτ' ἐξ αἰνιγμάτων. Ch. 116 κἀφρένωσας οὐχ ἥκιστά με.

φρενώλης *demens*. Sept. 757 παράνοια συνᾶγε νυμφίους φρενώλεις.

φρήν. Propria *praecordiorum* significatione pluralis legitur Pr. 361 φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπείς. Eum. 159 ἔτυψεν — ὑπὸ φρένας, ὑπὸ λοβόν. ‖ *animus, mens*. Pr. 842 σημεῖά σοι τάδ' ἐστὶ τῆς ἐμῆς φρενός. 881 κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει, quod schol. explicat ἀντὶ τοῦ παράφρων γίνεται ὑπὸ τοῦ φόβου. Sept. 484 μαινομένᾳ φρενί. 593 βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος. 873 δόλος οὐδεὶς μὴ 'κ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν. 919 δακρυχέων ἐκ φρενός. 966 μαίνεται γόοισι φρήν. 1034 συγγόνῳ φρενί. Pers. 115 μελαγχίτων φρὴν ἀμύσσεται φόβῳ. 372 τοσαῦτ' ἔλεξε κάρθ' ὑπ' εὐθύμου φρενός. 374 πειθάρχῳ φρενί. Ag. 103 τὴν θυμοφθόρον λύπης φρένα, scriptura graviter corrupta, cuius prorsus incerta emendatio est: de quo dixi s. v. θυμοφθόρος p. 160 a. Stultissima est Triclinii coniectura τὴν θυμοβόρον λυποφρένα. Sententiae satisfacit quod ego in Philologo vol. 18 p. 661, sublatis glossematis conieci καινοῦ θυμοφθόρου ἄλγους. 219 φρενὸς πνέων δυσσεβῆ

τροπαίαν. 275 οὐ δόξαν ἂν λάβοιμι βριζούσης φρενός. 546 ὡς πόλλ' ἀμαυρᾶς ἐκ φρενός μ' ἀναστένειν. 805 ἀπ' ἄκρας φρενός. 895 ἀπενθήτῳ φρενί. 983 θάρσος εὐπιθὲς ἵζει φρενὸς φίλον θρόνον. 1034 ζωπυρουμένας φρενός. 1084 μένει τὸ θεῖον δουλίᾳ περ ἐν φρενί. 1302 ἴσθι τλήμων οὖσ' ἀπ' εὐτόλμου φρενός. 1427 φονολιβεῖ τύχᾳ φρὴν ἐπιμαίνεται. 1491 1515 φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἴπω; [Verba φρενὸς ἐκ φιλίας lecta fuisse conieci in versu qui post Pers. 545 excidit.] Ch. 56 δι' ὤτων φρενός τε δαμίας περαῖνον. 107 λέξω, κελεύεις γάρ, τὸν ἐκ φρενὸς λόγον. 157 ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός. 303 εὐδόξῳ φρενί. 305 θήλεια γὰρ φρήν. 389 τί γὰρ κεύθω φρενὸς οἷον ἔμπας ποτᾶται; 512 ἐπειδὴ δρᾶν κατώρθωσαι φρενί 565 φαιδρᾷ φρενί. 746 ἐμὴν ἤλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα. 754 τρόπῳ φρενός. 772 γηθούσῃ φρενί. 847 ὥστε δηλῶσαι φρενί. 854 οὔτοι φρέν' ἂν κλέψειεν ὠμματωμένην. [1004 πολλὰ θερμαίνοι (θέρμ' ἄνοι?) φρενί.] Eum. 17 τέχνης δέ νιν Ζεὺς ἔνθεον κτίσας φρένα. 104 εὕδουσα γὰρ φρὴν ὄμμασιν λαμπρύνεται. 275 δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπᾷ φρενί. 332 345 ὕμνος ἐξ Ἐρινύων δέσμιος φρενῶν. 612 εἰ δικαίως εἴτε μὴ τῇ σῇ φρενὶ δοκεῖ τόδ' αἷμα. 986 στυγεῖν μιᾷ φρενί. Suppl. 513 οὔτοι τι θαῦμα δυσφορεῖν φόβῳ φρενός. 515 σὺ καὶ λέγων εὔφραινε καὶ πράσσων φρένα. Sic Heathius correxit pro φρενί. 599 σπεῦσαί τι τῶν βούλιος (Aurati emendatio pro δούλιος) φέρει φρήν. 606 ὡς ἀνηβῆσαί με γηραιᾷ φρενί. 775 ἡβῶντα δ' εὐγλώσσῳ φρενί. 850 φρενί τ' ἄταν. 915 οὐδὲν ὤρθωσας φρενί. 989 εὐπρυμνῆ φρενὸς χάριν. 1017 ἴχνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέψω φρενός. 1049 Διὸς οὐ παρβατός ἐστιν μεγάλα φρήν. 1058 τί δὲ μέλλω φρένα Δίαν καθορᾶν; Fr. 418 φρὴν ἀγέλαστος.

Numero plurali Pr. 34 Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες. Pr. 131 πατρῴας μόγις παρειποῦσα φρένας. 181 ἐμὰς δὲ φρένας ἐρέθισε διάτορος φόβος. 444 ἔννους ἔθηκα καὶ φρενῶν ἐπηβόλους. 472 ἀποσφαλεὶς φρενῶν. 628 σάς δ' ὀκνῶ θρᾶξαι φρένας. 673 μορφὴ καὶ φρένες διάστροφοι ἦσαν. 789 ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν. 856 ἐπτοημένοι φρένας. [907 φρενῶν vitiose pro φρονῶν: v. φρονέω.] 1061 μὴ φρένας ὑμῶν ἠλιθιώσῃ βροντῆς μύκημα. Sept. 25 ἐν ὠσὶ νωμῶν καὶ φρεσίν. 83 εἷλε δ' ἐμὰς φρένας δέος. Sic correxi corruptam in M scripturam ἐλεδέμας addidique quod exciderat φρένας, de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XXXIV, collatis locis similibus Pr. 181 ἐμὰς δὲ φρένας ἐρέθισε διάτορος φόβος et Suppl. 379 ἀμηχανῶ δὲ καὶ φόβος μ' ἔχει φρένας, et Homerico ἐμὲ δὲ (vel τοὺς δὲ) χλωρὸν δέος ᾕρει Il. 7, 470 et Od. 11, 43. 633. Sept. 612 φρενῶν βίᾳ. 661 σὺν φοίτῳ φρενῶν. 663 ἔργοις ἐκείνου καὶ φρεσίν. 671 ξυνοῦσα φωτὶ παντόλμῳ φρένας. Pers. 165 μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσίν. 472 ὡς ἄρ' ἔψευσας φρενῶν Πέρσας. 606 τοία κακῶν ἐκπληξις ἐκφοβεῖ φρένας. 703 ἐπεὶ δέος παλαιὸν σοὶ φρενῶν ἀνθίσταται. 750 πῶς τάδ' οὐ νόσος φρενῶν εἶχε παῖδ' ἐμόν; 767 φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν ᾠακοστρόφουν. 900 ἐκράτυνε σφετέραις φρεσίν. Ag. 175 τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν. 277 παιδὸς νέας ὣς κάρτ' ἐμωμήσω φρένας. 479 φρενῶν κεκομμένος. 492 τερπνὸν τόδ' ἐλθὸν φῶς ἐφήλωσεν φρένας. 502 αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο τὴν ἁμαρτίαν. 996 πρὸς ἐνδίκοις φρεσίν. 1052 ἔσω φρενῶν λέγουσα πείθω νιν λόγῳ, versu corrupto vel interpolato. ἔσω φρενῶν dixit Sophocles Ph. 1325, φρενῶν ἔσω Euripides Med. 316. Ag. 1064 κακῶν κλύει φρενῶν. 1143 ταλαίναις φρεσίν. 1308 εἴ τι μὴ φρενῶν στύγος. 1550 ἀλαθείᾳ φρενῶν. 1622 ἐξοχώταται φρενῶν ἰατρομάντεις. Ch. 80 πικρὸν (sic Victorius pro πικρῶν) φρενῶν στύγος κρατούσῃ. 211 φρενῶν καταφθορά. 233 χαρᾷ δὲ μὴ 'κπλαγῇς φρένας. 450 τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσὶν γράφου. 452 ἡσύχῳ φρενῶν (sic Turnebus pro φρονῶν) βάσει. 596 γυναικῶν φρεσὶν τλαμόνων. 626 γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν. 704 πρὸς δυσσεβείας ἦν ἐμοὶ τόδ' ἐν φρεσίν. 831 Περσέως τ' ἐν φρεσὶν καρδίαν ⏑ – σχεθών. 1024 φέρουσι γὰρ νικώμενον φρένες δύσαρκτοι. 1056 ταραγμὸς ἐς φρένας πίτνει. Eum. 88 μὴ φόβος σε νικάτω φρένας. 105 ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοῖρ' ἀπρόσκοπος φρενῶν, ubi in M βροτῶν, quod correxit Hermannus ex aunotatione scholiastae ἡ τῆς φρενὸς μοῖρα. 301 τὸ χαίρειν μὴ μαθόνθ' ὅπου φρενῶν. [489 φρεσίν vitiose pro φράσειν: v. φράζω.] 517 φρενῶν ἐπίσκοπον. 536 ἐκ δ' ὑγιείας φρενῶν. Suppl. 106 δυσπαραβούλοισι φρεσίν. 379 φόβος μ' ἔχει φρένας. 750 δυσάγνοις φρεσίν. 940 κατ' εὔνοιαν φρενῶν.

φρίσσω *horreo*. Suppl. 608 χερσὶ δεξιωνύμοις ἔφριξεν αἰθήρ. De horrore territi Pr. 540 φρίσσω δέ σε δερκομένα. 695 πέφρικ' εἰσιδοῦσα πρᾶξιν Ἰοῦς. Sept. 490 ἅλω δὲ πολλήν, ἀσπίδος κύκλον λέγω, ἔφριξα δινήσαντος. 720 πέφρικα τὰν ὠλεσίοικον θεόν — τελέσαι τὰς περιθύμους κατάρας. Ag. 1243 τὴν μὲν Θυέστου δαῖτα παιδείων κρεῶν ξυνῆκα καὶ πέφρικα. Suppl. 345 πέφρικα λεύσσων τάσδ' ἕδρας κατασκίους. Fr. 384 (ap. schol. Soph. OC. 1049) ἔφριξ'· ἐρῶ δὲ τοῦδε μυστικοῦ τέλους. Sic correxi quod ap. schol. legitur ἔρως δέ, a Brunckio in ἔρωτι mutatum.

φροιμιάζομαι *praeludo*. Ag. 1354 φροιμιάζονται γὰρ ὡς τυραννίδος σημεῖα πράσσοντες πόλει. ‖ *primo loco invoco*. Eum. 20 τούτους ἐν εὐχαῖς φροιμιάζομαι θεούς.

φροίμιον *exordium*. De saltationis exordio Ag. 31 φροίμιον χορεύσομαι. De orationis exordio Ag. 829 θεοῖς μὲν ἐξέτεινα φροίμιον τόδε. ‖ *praeludium*. Ag. 1216 ὑπ' αὖ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος στροβεῖ ταράσσων φροιμίοις (excidit adiectivum aliquod, velut πολυρρόθοις). De somnio rei futurae praeludente Eum. 142 ἰδώμεθ' εἴ τι τοῦδε φροιμίου ματᾷ. De exordio malorum Suppl. 830 ὁρῶ τάδε φροίμια πόνων. De maledictis decantatis Sept. 7 Ἐτεοκλέης ἂν εἷς πολὺς κατὰ πτόλιν ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυρρόθοις.

φρονέω *sentio, cogito*. Pr. 907 καίπερ αὐθάδη φρονῶν, ubi in M αὐθάδης φρενῶν, sed superscripto a m. recentissima αὐθάδη φρονῶν, quod est in apographis pluribus. (Eodem errore Ch. 452 φρενῶν corruptum in φρονῶν.) Sept. 425 ὁ κόμπος δ' οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. [550 εἰ γὰρ τύχοιεν ὧν φρονοῦσι πρὸς θεῶν.] Pers. 782 Ξέρξης δ' ἐμὸς παῖς ὢν νέος φρονεῖ νέα. 820 οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν ὄντα χρὴ φρονεῖν. Ag. 221 τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω. Ch. 753 τὸ μὴ φρονοῦν γὰρ ὡσπερεὶ βοτὸν τρέφειν ἀνάγκη. Suppl. 773 σὺ δὲ φρόνει μὲν ὡς ταρβοῦσα μὰ μελεῖν θεῶν. Fr. 295 τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφ' ἡμέραν φρονεῖ. De vivente et sentiente Ch. 517 θανόντι δ', οὐ φρονοῦντι, δειλαία χάρις ἐπέμπετο. ‖ *sapio, prudens sum*. Pr. 385 κέρδι

οτον εὖ ψρονοῦντα μὴ φρονεῖν δοκεῖν. 1000 τόλμησόν ποτε πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν. 1012 τῷ φρονοῦντι μὴ καλῶς. Sept. 807 φρονοῦσα νῦν ἄκουσον. Pers. 725 ὥστε μὴ φρονεῖν καλῶς. Ag. 176 τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὁδώσαντα. 927 τὸ μὴ κακῶς φρονεῖν θεοῦ μέγιστον δῶμον. Eum. 115 φρονήσατ', ὦ κατὰ χθονὸς θεαί. 850 φρονεῖν δὲ κἀμοὶ Ζεὺς ἔδωκεν οὐ κακῶς. 988 ἆρα φρονούσης γλώσσης ἀγαθῆς ὁδὸν εὑρίσκεις; Suppl. 176 παῖδες, φρονεῖν χρή· ξὺν φρονοῦντι δ' ἥκετε πιστῷ γέροντι. 204 φρονούντως πρὸς φρονοῦντας (correxi φρονοῦσαν) ἐννέπεις. ‖ εὖ φρονέω *benevolus sum*. Ag. 271 εὖ γὰρ φρονοῦντος ὄμμα σοῦ κατηγορεῖ. 1436 ὡς τὸ πρόσθεν εὖ φρονῶν ἐμοί. Ch. 774 ἀλλ' ἦ φρονεῖς εὖ τοῖσι νῦν ἠγγελμένοις;

φρόνημα *cogitatum*, *animus*. Pr. 207 αἱμύλας δὲ μηχανὰς ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασιν. 376 ἐς τ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλου. Sept. 537 ὠμόν, οὔτι παρθένων ἐπώνυμον, φρόνημα, γοργὸν δ' ὄμμ' ἔχων. Ag. 740 φρόνημα μὲν νηνέμου γαλάνας, ἀκασκαῖόν τ' ἄγαλμα πλούτου. 830 τὰ δ' ἐς τὸ σὸν φρόνημα μέμνημαι κλύων. Ch. 191 φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη. 323 φρόνημα τοῦ θανόντος οὐ δαμάζει πυρὸς μαλερὰ γνάθος. 595 ὑπέρτολμον ἀνδρὸς φρόνημα τίς λέγοι; 996 τόλμης ἕκατι κἀδίκου φρονήματος. Suppl. 100 de Iove ἥμενον (μνῆμον Hermannus) ἄνω φρόνημά πως αὐτόθεν ἐξέπραξεν ἔμπας. 911 ἐκ ποίου (correxi τίνος) φρονήματος ἀνδρῶν Πελασγῶν τήνδ' ἀτιμάζεις χθόνα; 929 ἀβουκόλητον τοῦτ' ἐμῷ φρονήματι. Sept. 438 τῶν τοι ματαίων ἀνδράσιν φρονημάτων ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κατήγορος. Pers. 808 ὕβρεως ἄποινα κἀθέων φρονημάτων. 828 κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν φρονημάτων. ‖ *superbia*. Pr. 953 σεμνόστομός γε καὶ φρονήματος πλέως ὁ μῦθός ἐστιν. ‖ φρονήματα i. q. φρένες *praecordia*. Eum. 478 ἰὸς ἐκ φρονημάτων πέδῳ πεσών.

φρονούντως *prudenter*. Suppl. 204 φρονούντως πρὸς φρονοῦσαν ἐννέπεις.

φροντίζω *curam habeo*. Pr. 1034 πάπταινε καὶ φρόντιζε. Pers. 245 δεινά τοι λέγεις ἰόντων τοῖς τεκοῦσι φροντίσαι. Suppl. 418 φρόντισον.

φροντίς *cura, cogitatio*. Pers. 142 φροντίδα κεδνὴν καὶ βαθύβουλον θώμεθα. Ag. 912 τὰ δ' ἄλλα φροντὶς οὐχ ὕπνῳ νικωμένη θήσει δικαίως. 1530 ἀμηχανῶ, φροντίδων στερηθεὶς, εὐπάλαμον μέριμναν (εὐπαλάμων μεριμνᾶν Karstenus). Ch. 603 ὑπόπτερος φροντίσιν. Suppl. 407 δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου. 417 μῶν οὐ δοκεῖ δεῖν φροντίδος σωτηρίου; ‖ *sollicitudo*. Pers. 161 καί με καρδίαν ἀμύσσει φροντίς. Ag. 102 ἐλπὶς ἀμύνει φροντίδ' ἄπληστον. 166 φροντίδος ἄχθος. 669 ἐβουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος. Eum. 453 ταύτην μὲν οὕτω φροντίδ' ἐκποδὼν λέγω.

φροῦδος *qui disparuit, evanidus*. φροῦδα in loco corruptissimo Suppl. 863 βίᾳ· βίᾳ τε πολλᾷ φροῦδα et quae sequuntur.

φρουρά *custodia*. Pr. 143 φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω. Ag. 2 φρουρᾶς ἐτείας μῆχος. 301 φάος δὲ τηλέπομπον οὐκ ἠναίνετο φρουρά.

φρουρέω *custodio*. Pr. 31 ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν. Eum. 1024 ξὺν προσπόλοισιν, αἵτε φρουροῦσιν βρέτας τοὐμὸν δικαίως. Eum. 218 εὐνὴ γὰρ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ μόρσιμος ὅρκου 'στὶ μείζων τῇ Δίκῃ φρουρουμένη.

φρούρημα *praesidium*, *custodia*. Sept. 449 Πολυφόντου βία, φερέγγυον φρούρημα. Eum. 685 τοῦτο βουλευτήριον — εὑδόντων ὕπερ ἐγρηγορὸς φρούρημα γῆς καθίσταμαι.

φρούριον *locus qui custoditur*. Eum. 918 πόλιν, τὰν καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατὴς Ἄρης τε φρούριον θεῶν νέμει. ‖ *homines, qui locum occupatum tenent et custodiunt*. Pr. 801 τοιοῦτο μέν σοι τοῦτο φρούριον λέγω. Eum. 949 ἦ τάδ' ἀκούετε, πόλεως φρούριον; Similiter Ag. 257 Clytaemnestra dicitur γαίας μονόφρουρον ἕρκος.

φρύαγμα (ῡ) *fremitus*. Sept. 245 καὶ μὴν ἀκούω γ' ἱππικῶν φρυαγμάτων. 475 ἱππικῶν φρυαγμάτων βρόμον φοβηθείς.

Φρυγία *Phrygia*. Suppl. 548 δι' αἴας μηλοβότου Φρυγίας διαμπάξ.

φρυκτός *fax accensa*. Ag. 30 ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπει. 282 φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς ἔπεμπεν. 292 φρυκτοῦ φῶς.

φρυκτωρία *facis accensio*. Ag. 33 τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρυκτωρίας. 490 τάχ' εἰσόμεσθα λαμπάδων φαεσφόρων φρυκτωριῶν τε καὶ πυρὸς παραλλαγάς.

φρυκτωρός *observator facis, quae signi dandi causa accenditur*. Ag. 590 φρυκτωρῶν δία πεισθεῖσα.

Φρύξ *Phryx*. Pers. 770 Λυδῶν δὲ λαὸν καὶ Φρυγῶν ἐκτήσατο. ‖ Φρύγες ἢ Ἕκτορος λύτρα Aeschyli tragoedia fuit (fr. 254—268). In vetere Aeschyli fabularum Catalogo, servato in codice Mediceo, scriptum est Φρύγιοι. Φρύγες ἢ Ἕκτορος λύτρα, ubi Φρύγιοι librarii errore illatum esse Meursius monuit.

φυγαίχμης *hastam fugiens*. Pers. 1025 Ἰάνων λαὸς οὐ φυγαίχμας.

φυγάς *profugus*, *profuga*, *exul*. Ag. 1282 φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος κάτεισιν. Ch. 337 τάφος δ' ἱκέτας δέδεκται φυγάδας θ' ὁμοίως. 940 ὁ πυθόχρηστος φυγάς. Suppl. 83 ἔστι δὲ κἀκ πολέμου τειρομένοις βωμὸς ἀρῆς φυγάσιν ῥῦμα, δαιμόνων σέβας. 202 χρεῖος εἶ ξένη φυγάς. 214 ἁγνόν τ' Ἀπόλλω φυγάδ' ἀπ' οὐρανοῦ θεόν. 349 ἴδε με τὰν ἱκέτιν φυγάδα περίδρομον. 420 τὰν φυγάδα μὴ προδῷς. 820 μετά με δρόμοισι διόμενοι φυγάδα — δίζηνται λαβεῖν. 1044 φυγάδεσσιν δ' ἐπιπνοίας κακά τ' ἄλγη πολέμους θ' αἱματόεντας προφοβοῦμαι.

φυγγάνω *effugio*. Pr. 513 ὧδε δεσμὰ φυγγάνω.

φύγδα *furtim aufugiendo*. Eum. 256 μὴ λάθῃ φύγδα βάς.

φυγή *fuga*. Sept. 955 τετραμμένου παντρόπῳ φυγᾷ γένους. 979 ἐδείξατ' ἐκ φυγᾶς ἐμοί. Pers. 392 οὐ γὰρ ὡς φυγῇ παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνὸν Ἕλληνες τότε. 422 φυγῇ δ' ἀκόσμῳ πᾶσα ναῦς ἠρέσσετο. 470 ἵησ' ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ. 481 κατ' οὖρον οὐκ εὔκοσμον αἴρονται φυγήν. Ag. 1301 σμικρὰ κερδανῶ φυγῇ. Eum. 422 καὶ τῷ κτανόντι ποῦ τὸ τέρμα τῆς φυγῆς; 604 τί δ' οὐκ ἐκείνην ζῶσαν ἤλαυνες φυγῇ; Suppl. 74 τᾶσδε φυγᾶς Ἀερίας ἀπὸ γᾶς εἴ τις ἔστι κηδεμών. 329 τίς ηὔχει τήνδ' ἀνέλπιστον φυγὴν κέλσειν ἐς Ἄργος κῆδος ἐγγενὲς τὸ πρίν; 359 ἴδοιτο δῆτ' ἄνατον φυγὰν ἱκεσία Θέμις. 396 ὕπαστρον δέ τοι μῆχαρ ὁρίζομαι γάμου δύσφρονος φυγᾷ. 737 πολυδρόμου φυγᾶς ὄφελος εἴ τί μοι. 832 βαῖνε φυγᾷ πρὸς ἀλκάν. Sept. 191 πολίταις τάσδε διαδρόμους φυγὰς θεῖσαι. Eum. 424 ἦ καὶ τοιαύτας τῷδ' ἐπιρροιζεῖς φυγάς; Suppl. 196 τορῶς λέγουσαι τάσδ' ἀναιμάκτους φυγάς. ‖ *exilium*. Sept. 638 ἢ ζῶντ' ἀτιμαστῆρ' ὅπως ἀνδρηλάτην φυγῇ τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον. Ag. 1412 νῦν

μὲν δικάζεις ἐκ πόλεως φυγὴν ἐμοί. Ch. 254 ἄμφω φυγὴν ἔχοντε τὴν αὐτὴν δόμων. Suppl. 614 ἄτιμον εἶναι ξὺν φυγῇ δημηλάτῳ.

φυλακή *custodia*. Ag. 236 στόματός τε καλλιπρῴρου φυλακὰν κατασχεῖν φθόγγον ἀραῖον οἴκοις. Pers. 592 οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν ἐν φυλακαῖς.

φυλακτέον *cavendum est*. Sept. 499 τοιοῦδε φωτὸς πεῖραν εὖ φυλακτέον.

φύλαξ *custos*. Pers. 4 πολυχρύσων ἑδράνων φύλακες. Ag. 293 Μεσσαπίου φύλαξι. 914 δωμάτων ἐμῶν φύλαξ. 1452 δαμέντος φύλακος εὐμενεστάτου. Eum. 64 διὰ τέλους δέ σοι φύλαξ ἐγγὺς παρεστώς. Suppl. 303 τὸν πάνθ' ὁρῶντα φύλακ' ἐπέστησεν βοΐ. 382 φύλακα πολυπόνων βροτῶν. Fr. 307 ἀλλ' ἔστι κἀμοὶ κλῆς ἐπὶ γλώσσῃ φύλαξ.

φυλάσσω *custodio*. Sept. 2 ὅστις φυλάσσει πρᾶγος ἐν πρύμνῃ πόλεως οἴακα νωμῶν. 136 πόλιν Κάδμου ἐπώνυμον φύλαξον. Pers. 367 ἔκπλους φυλάσσειν καὶ πόρους ἁλιρρόθους. Ag. 8 καὶ νῦν φυλάσσω λαμπάδος τὸ σύμβολον. Ch. 579 φύλασσε τἀν οἴκῳ καλῶς. 788 ὦ Ζεῦ, σύ νιν φυλάσσοις. 1064 καί σ' ἐποπτεύων πρόφρων θεὸς φυλάσσοι. Eum. 90 Ἑρμῆ, φύλασσε — τόνδε ποιμαίνων ἐμὸν ἱκέτην. 243 αὐτοῦ φυλάσσων ἀναμενῶ τέλος δίκης. 410 βρέτας τόδε ἧσαι φυλάσσων ἑστίας ἐμῆς πέλας. Suppl. 179 τἀπὶ χέρσου νῦν προμήθειαν λαβεῖν αἰνῶ φυλάξαι. 698 φυλάσσοι τ' ἀτιμίας (hoc corruptum: ἀτρεμαῖα Butlerus) τιμὰς τὸ δάμιον. Fr. 1 ἀεὶ φυλάσσων τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν.

φυλάσσομαι *caveo*. Pr. 715 οὓς φυλάξασθαί σε χρή. 804 Ζηνὸς ἀκλαγγεῖς κύνας Γρῦπας φύλαξαι. Ch. 924 φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας. Suppl. 375 ἄγος φυλάσσου. 426 γνῶθι δ' ὕβριν ἀνέρων καὶ φύλαξαι κότον. 763 χρὴ φυλάσσεσθαι κράτος. 1012 μόνον φύλαξαι τάσδ' ἐπιστολὰς πατρός. 205 φυλάξομαι δὲ τάσδε μεμνῆσθαι σέθεν κεδνὰς ἐφετμάς, *cavebo ut memor sim*, nisi cum Turnebo scribendum φυλάξομεν. Sequente μή Pr. 390 τούτου φυλάσσου μή ποτ' ἀχθεσθῇ κέαρ. Suppl. 498 φύλαξαι μὴ θράσος τέκῃ φόβον.

φυλλάς *foliorum proventus*. Ag. 966 ῥίζης γὰρ οὔσης φυλλὰς ἵκετ' ἐς δόμους. ‖ *viriditas, vigor*. Ag. 79 de aetate senili τό θ' ὑπέργηρων φυλλάδος ἤδη κατακαρφομένης τρίποδας μὲν ὁδοὺς στείχει.

φύλλον *folium*. Pers. 616 τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλούσης ἴσον (sic correxi pro βίον) ξανθῆς ἐλάας καρπὸς εὐώδης πάρα.

φῦλον *gens, natio*. Pr. 808 τηλουρὸν δὲ γῆν ἥξεις κελαινὸν φῦλον, ubi Wieselerus κελαινόφυλον. Eum. 57 τὸ φῦλον οὐκ ὄπωπα τῆσδ' ὁμιλίας. Suppl. 544 πολλὰ βροτῶν διαμειβομένα φῦλα.

φυξανορία *virorum fuga* (i. e. virorum detrectatio). De Danaidibus connubium cum Aegypti filiis ineundum fugientibus Suppl. 9 ἀλλ' αὐτογενῆ φυξανορίᾳ (sic Bamberg.) γάμον Αἰγύπτου παίδων ἀσεβῆ τ' ὀνοταζόμεναι. In M αὐτογένητον (αὐτογενῆ τὸν Turnebus) φυξάνοραν, una post φυ litera erasa superscriptoque λ (quod φυλαξαν — significat), et in marg. γρ. φυξάνοραν.

φυξίμηλα *arbores quae ad eam altitudinem succreverunt, ut iis noceri ab ovibus aliisque bestiis non amplius possit*. Plut. Mor. p. 293 a. τί τὸ φυξίμηλον; τῶν μικρῶν ἐστι καὶ χαμαιζήλων φυτῶν, ὧν ἐπιόντα τοὺς βλαστοὺς τὰ βοσκήματα κολούει καὶ ἀδικεῖ καὶ λυμαίνεται τὴν αὔξησιν. ὅταν γοῦν ἀναδραμόντα μέγεθος λάβῃ καὶ διαφύγῃ τὸ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἐπιγενομένων, φυξίμηλα καλεῖται. τὸ δὲ μαρτύριον Αἰσχύλου (fr. 377).

φυράω *inquino*. Sept. 48 ὡρκωμότησαν — γῆν θανόντες τήνδε φυράσειν φόνῳ.

φύρδην *turbate, confusa turba, inordinate*. Pers. 812 δαιμόνων θ' ἱδρύματα πρόρριζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων. Per ἀναμίξ, συγκεχυμένως, ἀτάκτως explicant grammatici in Thes. vol. 8 p. 1139 indicati.

φύρω *confundo, turbate ago*. Pr. 450 ἔφυρον εἰκῇ πάντα. ‖ *inquino*. Ag. 732 αἵματι δ' οἶκος ἐφύρθη.

φυσίαμα *halitus*. Eum. 53 ῥέγκουσι δ' οὐ πλατοῖσι φυσιάμασιν.

φυσιάω *anhelo*. Eum. 248 πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμῆσι φυσιᾷ σπλάγχνον.

φῡσίζοος *vitam producens*. Suppl. 585 φυσίζοον γένος τόδε (sic Porsonus pro τὸ δή) Ζηνός ἐστιν ἀληθῶς. Schol. τὸ γένος τῆς Ἰοῦς. Corrigendum φυσιζόου cum Schuetzio, collato v. 592, ubi Iuppiter dicitur πατὴρ φυτουργός, αὐτόχειρ ἄναξ.

φύσις *natura*. Pr. 489 οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν, εὐωνύμους τε. Pers. 441 Περσῶν ὅσοιπερ ἦσαν ἀκμαῖοι φύσιν. Ag. 633 πλὴν τοῦ τρέφοντος Ἡλίου χθονὸς φύσιν. [Ch. 281 λειχῆνας ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν.] Suppl. 496 μορφῆς δ' οὐχ ὁμόστολος φύσις.

φυσίφρων *qui mente inflata est, vanus*. Suppl. 757 φυσίφρονες δ' ἄγαν ἀνιέρῳ μένει μεμαργωμένοι, ubi in M περίφρονες est ex glossemate. Aeschyli vocabulum restitui ex glossa Hesychii φυσίφρονες: πεφυσημένοι τὰς φρένας, μάταιοι.

[φύστις. Vocabulum suspectum Pers. 926 πάνυ γὰρ φύστις μυριὰς ἀνδρῶν ἐξέφθινται, ubi Franzius πάνυ ταρφύς τις. Per ἔκφυσις, γονή exp. schol. vetus et in alio scholio ἡ πεφυρμένη καὶ ἐπὶ γῆς πεσοῦσα: unde schol. Byzantinus φύστις ἡ πεφυρμένη καὶ ἐπὶ γῆς πεσοῦσα. λέγεται καὶ φύστις ἡ ἔκφυσις, γονή.]

φυτάλμιος *parens*. Ag. 327 ἀμφὶ σώμασιν πεπτωκότες ἀνδρῶν κασιγνήτων τε καὶ φυταλμίων παῖδες γερόντων.

φυτόν *planta*. Eum. 941 φλογμός τ' ὀμματοστερὴς φυτῶν. ‖ *genus*. Suppl. 281 καὶ Νεῖλος ἂν θρέψειε τοιοῦτον φυτόν.

φῠτουργός *generis auctor, creator*. Suppl. 592 πατὴρ φυτουργὸς αὐτόχειρ ἄναξ.

φύω *gigno*. Fr. 302 σύ τοί μ' ἔφυσας. ‖ *facio ut aliquid nascatur*. Sept. 535 στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηίδων ὥρας φυούσης. 622 σάρκα δ' ἡβῶσαν φύει παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἁρπάσαι δόρυ. Sic Wellauerus pro φύσει, quod est in M, superscripto a m. recentissima φέρει. Fr. 160 θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς, ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ. Perfectum πέφυκα et aoristus ἔφυν *natus sum*. Sept. 1031 δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχνον, οὗ πεφύκαμεν. Pr. 27 ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω. Fr. 359 τὸ μὴ γενέσθαι δ' ἢ πεφυκέναι κρεῖσσον κακῶς πράσσοντα. Ag. 171 ὃς δ' ἔπειτ' ἔφυ, τριακτῆρος οἴχεται τυχών. 1342 τίς ποτ' ἂν εὔξαιτο βροτῶν ἀσινεῖ δαίμονι φῦναι; ‖ φῦναι *natura esse, esse*. Pr. 335 πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς. Ag. 1331 τὸ μὲν εὖ πράσσειν ἀκόρεστον ἔφυ πᾶσι βροτοῖσιν. Pr. 969 πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον. Pers. 157 θεοῦ μὲν εὐνάτειρα Περσῶν, θεοῦ δὲ

καὶ μήτηρ ἔφυς. 772 θεὸς γὰρ οὐκ ἤχθηρεν, ὡς εὔφρων ἔφυ. ‖ φύομαι *nascor*. Pr. 871 σπορᾶς γε μὴν ἐκ τῆσδε φύσεται θρασὺς τόξοισι κλεινός.

Φωκεύς *Phocensis*. Pers. 485 ἔς τε Φωκέων χθόνα καὶ Δωρίδ' αἶαν. Ag. 881. Ch. 679 Στρόφιος ὁ Φωκεύς. Ch. 674 ξένος μέν εἰμι Δαυλιεὺς ἐκ Φωκέων.

Φωκίς *Phocensis*. Ch. 564 γλώσσης ἀϋτὴν Φωκίδος μιμουμένω.

φωνέω *loquor*. Pr. 1063 ἄλλο τι φώνει καὶ παραμυθοῦ με. Sept. 434 χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασιν, πρήσω πόλιν. Ag. 205 ἄναξ δ' ὁ πρέσβυς τόδ' (τότ' Stanleius) εἶπε φωνῶν. 1334 δακτυλοδείκτων δ' οὔτις ἀπειπὼν εἴργει μελάθρων, μηκέτ' ἐσέλθῃς τάδε, φωνῶν. 1617 σὺ ταῦτα φωνεῖς νερτέρᾳ προσήμενος κώπῃ. Ch. [283 ἄλλας τ' ἐφώνει (sic Auratus pro τε φωνεῖ) προσβολὰς Ἐρινύων.] 314 τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ. 374 ταῦτα μέν, ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσοῦ — φωνεῖς. 755 οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις. Eum. 279 ἐν δὲ τῷδε πράγματι φωνεῖν ἐτάχθην πρὸς σοφοῦ διδασκάλου. 936 καὶ μέγα φωνοῦντ' ἐχθραῖς ὀργαῖς ἀμαθύνει.

φωνή *vox*. Pr. 21 ἵν' οὔτε φωνὴν οὔτε του μορφὴν βροτῶν ὄψει. Ag. 1061 ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί. Ch. 195 εἶθ' εἶχε φωνὴν ἔμφρονα. ‖ *lingua*. Ag. 1051 ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη. Ch. 563 φωνὴν ἥσομεν Παρνησίδα. Fr. 315 Αἰθίοπα φωνήν.

φώς *vir*. Vocabulum poeticum, quo saepe usi sunt poetae epici, lyrici et tragici, nusquam comici. Sept. 435 τοιῷδε τῷδε φωτὶ τίς ξυστήσεται; 470 καὶ τῷδε φωτὶ πέμπε τὸν φερέγγυον. 499 τοιοῦδε φωτὸς πεῖραν εὖ φυλακτέον 543 φέρει δ' ὑφ' αὐτῇ φῶτα Καδμείων ἕνα. 620 ὅμως δ' ἐπ' αὐτῷ φῶτα — ἀντιτάξομεν. 671 Δίκη ξυνοῦσα φωτὶ παντόλμῳ φρένας. 1077 ἀλλοδαπῶν κύματι φωτῶν. Pers. 80 ἰσόθεος φώς. 88 μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν. 242 οὗ τινος δοῦλοι κέκληνται φωτός. 247 τοῦδε γὰρ δράμημα φωτὸς Περσικὸν πρέπει μαθεῖν. 925 ἀδοβάται γὰρ πολλοὶ φῶτες. Ag. 259 δίκη γάρ ἐστι φωτὸς ἀρχηγοῦ τίειν γυναῖκα. 398 φῶτ' ἄδικον καθαιρεῖ. 434 ἀντὶ δὲ φωτῶν τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἑκάστου δόμους ἀφικνεῖται. 751 μέγαν τελεσθέντα φωτὸς ὄλβον. 796 οὐκ ἔστι λαθεῖν ὄμματα φωτός. 919 βαρβάρου φωτὸς δίκην. 1262 θήγουσα φωτὶ φάσγανον. 1665 οὐκ ἂν Ἀργείων τόδ' εἴη, φῶτα προσσαίνειν κακόν. Ch. 615 φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον. Eum. 231 μέτειμι τόνδε φῶτα. 605 οὐκ ἦν ὅμαιμος φωτός, ὃν κατέκτανεν. Suppl. 261 φωτὸς ἰατροῦ χάριν. ‖ φῶτες *homines*. Pr. 548 τὸ φωτῶν ἀλαὸν γένος, ubi de hominibus utriusque sexus dictum est, ut in locis poetarum in Thes. vol. 8 p. 1203 indicatis.

φῶς *lux*, inprimis solis et diei. Pers. 167 μήτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς, ὅσον σθένος πάρα. 630 πέμψατ' ἔνερθεν ψυχὴν ἐς φῶς. Ag. 292 φρυκτοῦ φῶς. 389 φῶς αἰνολαμπές. 492 τερπνὸν τόδ' ἐλθὸν φῶς ἐφήλωσεν φρένας. 522 ἥκει γὰρ ἡμῖν φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων. 1324 ἡλίῳ (ἡλίου Iacobsius) δ' ἐπεύχομαι πρὸς ὕστατον φῶς. Ch. 863 πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ δαίων. [Ib. 810 ἐλευθερίας φῶς λαμπρὸν ἰδεῖν Weilius pro ἐλευθερίως λαμπρῶς ἰδεῖν.] 961 πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν. Eum. 1005 πρὸς φῶς ἱερὸν τῶνδε προπομπῶν ἴτε. ‖ *dies*. Ag. 279 τῆς νῦν τεκούσης φῶς τόδ' εὐφρόνης. ‖ Forma poetica φάος, quod v.

X.

[χαιρομυσής vitiose pro χερομυσής, quod v.]

χαίρω *gaudeo*, *laetor*. Ponitur vel absolute, vel addito participio actionis indice, vel dativo rei qua quis gaudet. Sept. 814 τοιαῦτα χαίρειν καὶ δακρύεσθαι πάρα. 825 πότερον χαίρω κἀπολολύξω πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι τύχᾳ; Ag. 498 τὸ χαίρειν μᾶλλον ἐκβάξει λέγων. 539 χαίρω τι (τι ego addidi)· τεθνάναι δ' οὐκέτ' ἀντερῶ θεοῖς. 647 ἥκοντα πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν. 1238 δοκεῖ δὲ χαίρειν νοστίμῳ σωτηρίᾳ. 1391 χαίρουσαν οὐδὲν ἧσσον ἢ διοσδότῳ γάνει σπορητός. 1394 χαίροιτ' ἄν, εἰ χαίροιτ', ἐγὼ δ' ἐπεύχομαι. [Ch. 449 χαίρουσα scriptura vitiosa pro χέουσα: v. s. v. χέω.] Eum. 301 τὸ χαίρειν μὴ μαθόνθ' ὅπου φρενῶν. 423 ὅπου τὸ χαίρειν μηδαμοῦ νομίζεται. Fr. 257 μήτε χαίρειν μήτε λυπεῖσθαι πάρα. 229 Ζαγρεῖ τε νῦν με καὶ πολυξένῳ (πατρὶ addit Hermannus) χαίρειν. ‖ χαῖρε *salve*. Pers. 156 χαῖρε Δαρείου γύναι. Ag. 22 ὦ χαῖρε λαμπτὴρ νυκτός. 508 νῦν χαῖρε μὲν χθών, χαῖρε δ' ἡλίου φάος. 538 κῆρυξ Ἀχαιῶν χαῖρε τῶν ἀπὸ στρατοῦ. Suppl. 602 ὦ χαῖρε πρέσβυ. Fr. 142 ποταμοῦ Καΐκου χαῖρε πρῶτος ὀργεών. ‖ χαῖρε *vale*. Pers. 840 ὑμεῖς δὲ πρέσβεις χαίρετε. Eum. 775 καὶ χαῖρε. 996 χαίρετε, χαίρετ' ἐν αἰσιμίαισι πλούτου, χαίρετ' ἀστικὸς λεώς. 1003 χαίρετε χὑμεῖς. 1014 χαίρετε, χαίρετε δ' αὖθις, ἔπος διπλοΐζω. ‖ χαίρειν καταξιῶ *valere iubeo*. Ag. 572 καὶ πολλὰ χαίρειν συμφορὰς καταξιῶ. Sic Blomfieldus pro συμφοραῖς.

χαίτη *caesaries*. Ch. 180 ἔπεμψε χαίτην, κουρίμην χάριν πατρί. Sic Turnebus pro πατρός.

χαίτωμα *capillamentum*. De crista galeae Sept. 385 τρεῖς κατασκίους λόφους σείει, κράνους χαίτωμα.

χαλάω *remitto*. Pr. 58 ἄρασσε μᾶλλον, σφίγγε, μηδαμῇ χάλα. 176 πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων δεσμῶν χαλάσῃ. 256 αἰκίζεταί τε κοὐδαμῇ χαλᾷ κακῶν. 1057 τί χαλᾷ μανιῶν; Eum. 219 εἰ τοῖσιν οὖν κτείνουσιν ἀλλήλους χαλᾷς. Ch. 879 ἀνοίξατε ὅπως τάχιστα καὶ γυναικείους πύλας μοχλοῖς χαλᾶτε. Passivum Pr. 991 πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμὰ λυμαντήρια.

χαλεπός *gravis*, *perniciosus*. Sept. 228 τὸν ἀμάχανον κἀκ χαλεπᾶς δύας — ὀρθοῖ. Suppl. 166 175 χαλεποῦ γὰρ ἐκ πνεύματος εἶσι χειμών. Ag. 1502 ὁ παλαιὸς δριμὺς ἀλάστωρ Ἀτρέως χαλεποῦ θοινατῆρος.

χαλιμάς. χαλιμάδας Bacchas dixit Aeschylus fr. 377, de quo Hermannus "Ad Edonos referendum videtur quod affert schol. Apoll. Rh. 1, 473. Αἰσχύλος δὲ καὶ τὰς Βάκχας χαλιμίας φησὶ λέγεσθαι (χαλίδας ἔφη apogr. Paris.). Corrigo: Αἰσχύλος δὲ καὶ τὰς Βάκχας χαλιμάδας, φασί, λέγει. Etym. M. p. 805, 10. καὶ τὰς Βάκχας χαλιμάδας ἔλεγον, τὰς χαλωμένας πρὸς συνουσίαν· καὶ χαλιμάζειν τὸ περὶ τὰς συνουσίας πείθεσθαι. Suidas: χαλίμα: ἡ πόρνη, ἀπὸ τοῦ χαλᾶσθαι τὸ σῶμα ἀπὸ μέθης ἢ μανίας. Emendatius scriptum apud Eust. p. 1471, 3. εἰ δὲ πρὸς τὰς τοιαύτας

διάφοροί τινες ἦσαν αἱ κατ' Αἰσχύλον σπονδαὶ χαλίκρητοι ζητητέον· τοιαῦται δὲ αἱ ἐπὶ Διονύσῳ κραθεῖσαι· χάλις γάρ, φασίν, ὁ Διόνυσος· ἐξ ἐκείνου δὲ καὶ ὁ ἄκρατος οἶνος. ὅθεν καὶ χαλιμὰς γυνὴ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ὑπὸ μέθης χαλωμένη τὸ σῶμα. Hesychius: χαλιμάδες: ἀναίσχυντοι καὶ θρασεῖαι. Credo χαλειμάδας, *laxivestes*, dictas." Quod Aeschylo tribuit Eustathius σπονδαὶ χαλίκρητοι, non Aeschyli est, sed Archilochi, qui χαλίκρητον μέθυ dixerat: v. s. v. σπονδή.

χαλινός *frenum*. Sept. 123 διάδετοι δέ τοι γενῦν ἱππιᾶν μινύρονται φόνον χαλινοί. 207 ἱππικῶν τ' ἄπυον πηδαλίων δία στόμια πυριβρεμετᾶν χαλινῶν. Sept. 393 ἵππος χαλινῶν ὣς κατασθμαίνων μένει. Pers 196 ξυναρπάζει βίᾳ ἄνευ χαλινῶν καὶ ζυγὸν θραύει μέσον. Improprie Ag. 1066 de Casandra χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν, i. e. coerceri non potest. ‖ *vinculum*. Pr. 562 χαλινοῖς ἐν πετρίνοισιν χειμαζόμενον. Ag. 238 βίᾳ χαλινῶν. Improprie de vi cogente Pr. 672 ἐπηνάγκαζέ νιν Διός χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε.

χάλκεος *aeneus*. Ch. 686 λέβητος χαλκέου πλευρώματα.

χάλκευμα *vinculum aeneum*. Pr. 19 ἄκοντά σ' ἄκων δυσλύτοις χαλκεύμασιν προσπασσαλεύσω. ‖ De gladio Ch. 576 νεκρὸν θήσω, ποδώκει περιβαλὼν χαλκεύματι, quod per ταχεῖ ξίφει exp. scholiasta.

χαλκήλατος *ex aere* vel *ferro ductus*. Sept. 386 χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον. 539 ἐν χαλκηλάτῳ σάκει. [Ch. 290 χαλκηλάτῳ πλάστιγγι.] Fr. 224 λεοντοβάμων ποῦ σκάφη χαλκήλατος;

χαλκήρης *aere compactus, aeneus*. Pers. 408 εὐθὺς δὲ ναῦς ἐν νηὶ χαλκήρη στόλον ἔπαισεν.

Χαλκίς *Chalcis*, urbs Euboeae. Ag. 190 Χαλκίδος πέραν. ‖ Χαλκίδος, urbis Scythicae nomen, pro Ἀραβίας probabiliter restituit Heimsoethius Pr. 420, de quo pluribus dixi in Praef. ad Promethei edit. Londinensem a. 1866 p. XIII. et supra p. 40.

χαλκόδετος *aere compactus*. Sept. 160 κόναβος ἐν πύλαις χαλκοδέτων σακέων. Fr. 55 ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτοβεῖ.

χαλκοκέραυνος. Fr. 192 χαλκοκέραυνόν τε παρ' Ὠκεανῷ λίμνην παντοτρόφον Αἰθιόπων. Obscurum est quid significet χαλκοκέραυνον, quod Wellauerus vertit *aereo fulmine petitam, aeneis fulminibus praeditam* s. *divitem* Todtius p. 17. Parum probabiles Bothii et Hermanni coniecturae χιλιόκρουνον et χαλκομάραυγον.

χαλκός *aes*. Pr. 502 χαλκόν, σίδηρον, ἄργυρον χρυσόν τε τίς φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ; Ag. 390 κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον. 612 χαλκοῦ βαφάς. Fr. 288 κάτοπτρον εἴδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ. 127 c. χαλκὸν ἀθέριτον ἀσπίδος (ἀθέριστον ἀσπίδων Blomfieldus) ὑπερτενῆ.

χαλκόστομος *aeneo rostro instructus*. Pers. 415 ἐμβόλοις (sic Stanleius pro ἐμβολαῖς) χαλκοστόμοις παίοντο.

Χάλυβες *Chalybes*, gens Pontica. Pr. 715 λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες οἰκοῦσι Χάλυβες.

χάλυβος *ferrum*. Sept. 728 ξένος δὲ κλήρους ἐπινωμᾷ χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος. Schol. τὸν χαλυβδικὸν καὶ Σκυθικὸν σίδηρόν φησι ταῦτα πράττειν. σεσωματοποίηκε γὰρ τὸν σίδηρον, ὅν φησιν οὕτως ταῦτα κινεῖν κατὰ τῶν παίδων τῶν τὰ χρήματα δάσασθαι βουλομένων καὶ διὰ ταῦτα πολεμούντων.

χάλυψ *ferrum*. Pr. 133 κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος διῇξεν ἄντρων μυχόν. Nominativi χάλυψ, quem posuit Arcadius p. 94, 20, unum exstat exemplum Nonni Dion. 36, 182, pauca reliquorum casuum exempla: v. Thes. vol. 8 p. 1285.

χαμάδις *in terram* s. *humum*. Sept. 358 παντοδαπὸς δὲ καρπὸς χαμάδις πεσὼν ἀλγύνει.

χαμαί *humi*. Ag. 906 μὴ χαμαὶ τιθεὶς τὸν σὸν πόδα. Eum. 261 αἷμα μητρῷον χαμαὶ δυσαγκόμιστον.

χαμαιπετής *in terram prolapsus*. Ag. 920 μηδὲ βαρβάρου φωτὸς δίκην χαμαιπετὲς βόαμα προσχάνῃς ἐμοί. Ch. 994 ἄναγε μάν, δόμοι· πολὺν ἄγαν χρόνον χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' ἀεί.

χαμεύνη *lectus*. Ag. 1540 ἀργυροτοίχου δροίτας κατέχοντα χαμεύναν, ubi probabilius est δροίτης et χαμεύνην.

χαρά *gaudium*, Sept. 442 χαρᾷ ματαίᾳ. Ag. 270 χαρά μ' ὑφέρπει δάκρυον ἐκκαλουμένη. 540 ὥστ' ἐνδακρύειν γ' ὄμμασιν χαρᾶς ὕπο. 587 ἀνωλόλυξα μὲν πάλαι χαρᾶς ὕπο. 1630 ὁ μὲν γὰρ ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς χαρᾷ. Ch. 233 χαρᾷ δὲ μὴ 'κπλαγῇς φρένας. Fr. 251 στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ.

χαρακτήρ *nota impressa*. De forma personae vel rei impressa dicti exempla v. in Thes. vol. 8 p. 1311. Suppl. 282 Κύπριός χαρακτὴρ τ' ἐν γυναικείοις τύποις εἰκὼς πέπληκται τεκτόνων πρὸς ἀρσένων.

χαράσσω *insculpo, incido, pulso*. De terra pulsata Pers. 683 στένει, κέκοπται καὶ χαράσσεται πέδον.

χαρίζομαι *morem gero*. Pers. 701 δίεμαι μὲν χαρίσασθαι, δίεμαι δ' ἀντία φάσθαι. [Ag. 304 χαρίζεσθαι corruptum ex ῥαχίζεσθαι, quod v.]

χάρις *gratia, gratificatio*. Pr. 545 φέρ' (ἴδ'?) ὅπως ἄχαρις χάρις, ὦ φίλος, εἰπὲ ποῦ τις ἀλκά; Ag. 1545 ἄχαριν χάριν ἀντ' ἔργων μεγάλων ἀδίκως ἐπικρᾶναι. Ch. 42 τοιάνδε χάριν ἀχάριτον — μωμένα. Pr. 635 σὸν ἔργον, Ἰοῖ, ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν. 782 τούτων σὺ τὴν μὲν τῇδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν θέσθαι θέλησον. 821 ἡμῖν αὖ χάριν δὸς ἥντιν' αἰτούμεσθα. 985 καὶ μὴν ὀφείλων γ' ἂν τίνοιμ' αὐτῷ χάριν. ‖ *veneratio, reverentia*. Sept. 703 χάρις δ' ἀφ' ἡμῶν ὀλομένων θαυμάζεται, quod scholiasta explicat τὴν ἀπώλειαν ἡμῶν ἐν χάριτος μοίρᾳ λαμβάνουσιν· ἢ μετὰ θάνατον ἴσως εὐκλείας τευξόμεθα. Ag. 371 ὅσοις ἀθίκτων χάρις πατοῖτο. 787 μήθ' ὑπεράρας μήθ' ὑποκάμψας καιρὸν χάριτος ‖ *donum, reverentiae signum*. 1387 Ἅιδου νεκρῶν σωτῆρος εὐκταίαν χάριν. Ch. 180 ἔπεμψε χαίτην, κουρίμην χάριν πατρί. 517 θανόντι δ', οὐ φρονοῦντι, δειλαία χάρις ἐπέμπετο. ‖ *gratiarum actio*. Ag. 729 χάριν τροφᾶς γὰρ ἀμείβων. 821 τούτων θεοῖσι χρὴ πολύμνηστον χάριν τίνειν. ‖ *praemium, pretium*. Ag. 354 χάρις γὰρ οὐκ ἄτιμος εἴργασται πόνων. ‖ *gratia, iucunditas*. 417 εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν ἔχθεται χάρις ἀνδρί. 1043 ἀρχαιοπλούτων δεσποτῶν πολλὴ χάρις. ‖ *rei gratae sensus*. 421 πάρεισιν δοκαὶ φέρουσαι χάριν ματαίαν. 484 γυναικὸς αἰχμᾷ πρέπει πρὸ τοῦ φανέντος χάριν ξυναινέσαι. ‖ *res grata*. 1058 ὡς οὔποτ' ἐλπίσασι τήνδ' ἕξειν χάριν. 550 καὶ θανεῖν πολλὴ χάρις. 1303 ἀλλ' εὐκλεῶς τοι κατθανεῖν χάρις βροτῷ. Suppl. 960 εἰ δέ τις μείζων χάρις, πάρεστιν οἰκεῖν καὶ μονορρύθμους δόμους. ‖ *benignitas*. Ag.

181 δαιμόνων δέ που χάρις βιαίως σέλμα σεμνὸν ἡμένων. 1206 ἀλλ' ἦν παλαιστὴς κάρτ' ἐμοὶ πνέων χάριν. 581 χάρις τιμήσεται Διὸς τόδ' ἐκπράξασα. Ch. 835 τοῖς τ' ἄνω πρόπρασσ' ἰὼν (sic Hermannus pro ἄνωθεν προπράσσων) χάριτας (sic Schuetzius pro χάριτος) ὀργᾶς λυγρᾶς (sic Blomfieldus pro λυπρᾶς). Suppl. 990 εὐπρυμνῆ (ἐν πρύμνῃ Paleius) φρενὸς χάριν σέβεσθε. Ch. 320 χάριτες δ' ὁμοίως κέκληνται γόος εὐκλεὴς προσθοδόμοις Ἀτρείδαις.

χάριν adverbialiter *gratia*. Pers. 1046 ἔρεσσ' ἔρεσσε καὶ στέναζ' ἐμὴν χάριν. Eum. 939 δεν δροπήμων δὲ μὴ πνέοι βλάβα, τὰν ἐμὰν χάριν λέγω. Ag. 24 τῆσδε συμφορᾶς χάριν. 1670 ἴσθι μοι δώσων ἄποινα τῆσδε μωρίας χάριν. ubi χρόνῳ Wecklein. *Stud. Aesch.* p. 148. 266 γλώσσης χάριν. 537 δεσποίνης χάριν. Suppl. 261 φωτὸς ἰατροῦ χάριν. 445 κτησίου Διὸς χάριν.

χαριτογλωσσέω *gratiae captandae causa loquor.* Pr. 294 οὐδὲ μάτην χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι, quod schol. exp. μέχρι γλώσσης χαρίζεσθαί σοι καὶ οὐκ ἔργοις. Plura de hoc verbo dixit Stephanus in Thes. vol. 8 p. 1345.

χάρμα *gaudium*, vocabulum poeticum. Ag. 266 πείσει δὲ χάρμα μεῖζον ἐλπίδος κλύειν. Eum. 983 χάρματα δ' ἀντιδιδοῖεν κοινοφιλεῖ διανοίᾳ. Pers. 1034 λυπρά, χάρματα δ' ἐχθροῖς.

Χάρων *Charon*, unus ex Actaeonis canibus fr. 239.

[χεῖλος *labrum.* Ag. 817 χεῖλος pro χειρός restituendum esse coniecit Casaubonus]

χεῖμα *hiems.* Pr. 454 οὔτε χείματος τέκμαρ οὔτ' ἀνθεμώδους ἦρος. Ag. 5 τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς. ‖ *tempestas, procella.* Ag. 199 πικροῦ χείματος ἄλλο μῆχαρ. 627 ἢ χεῖμα κοινὸν ἄχθος ἥρπασε στρατοῦ; 900 κάλλιστον ἦμαρ εἰσιδεῖν ἐκ χείματος.

χειμάζομαι *tempestate agitor.* Pr. 563 τίνα φῶ λεύσσειν τόνδε χαλινοῖς ἐν πετρίνοισιν χειμαζόμενον; 838 ἀφ' οὗ παλιμπλάγκτοισι χειμάζει δρόμοις.

χείλωμα *pabulatio, pabulum.* Fr. 270 ἐρωδιὸς — ὄνθῳ σε πλήξει νηδύος χειλώμασιν. Sic pro χιλώμασιν scriptum per diphthongum ut χειλός pro χιλός in libris antiquis et derivata omnia saepe per diphthongum scribuntur, de quo dixit Stephanus in Thes. vol. 8 p. 1500.

χειμάμυνα *laena hiemis iniurias arcens.* Fr. 353. Quam Homerus ἀλεξάνεμον dixit, ut monent Pollux 7, 61 et Hesychius. Sophocli tribuit grammaticus in Bachmanni Anecd. vol. 1 p. 415, 5.

χειμάρροος *cum procellae vi irruens.* Fr. 280 μίαν παρείρας πλεκτάνην χειμάρροον. V. Thes. vol. 8 p. 1378.

χειμών *hiems.* Improprie *tempestas, procella.* Pers. 496 νυκτὶ δ' ἐν ταύτῃ θεὸς χειμῶν' ἄωρον ὦρσε. Ag. 563 χειμῶνα δ' εἰ λέγοι τις οἰωνοκτόνον. 969 θάλπος μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνεις μολόν. 634 πῶς γὰρ λέγεις χειμῶνα ναυτικῷ στρατῷ ἐλθεῖν; 656 κεροτυπούμεναι βίᾳ χειμῶνι τυφῶ σὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ. ‖ *tempestas*, i. e. *calamitas.* Pr. 643 καὶ λέγουσ' αἰσχύνομαι θεόσσυτον χειμῶνα. 1015 οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία ἔπεισ' ἄφυκτος. Ag. 649 λέγων χειμῶν' Ἀχαιῶν οὐκ ἀμήνιτον θεοῖς. Ch. 1066 ὅδε τοι μελάθροις τοῖς βασιλείοις τρίτος αὖ χειμὼν — ἐτελέσθη. Suppl. 167 175 χαλεποῦ γὰρ ἐκ πνεύματος εἶσι χειμών. Ch. 209 οἴοισιν ἐν χειμῶσι ναυτίλων δίκην στροβούμεθα.

χειμωνοτύπος *tempestate percellens, cum procellae vi concutiens.* Suppl. 35 λαίλαπι χειμωνοτύπῳ.

χείρ. De accentu et declinatione v. locos grammaticorum in Thes. allatos vol. 8 p. 1384. Legitima declinatio est χειρός χειρί χεῖρα χεῖρε χεροῖν χεῖρες χερῶν χεῖρας, syllaba priore longa ubi altera brevis est, brevi vero ubi altera longa est, poetis tamen etiam χερός χερί χέρα χέρε χέρες χέρας et χειρῶν dicentibus ubi metrum postulat. Contra quam regulam non raro peccaunt librarii et fortasse scriptores ipsi, praesertim in genitivo pluralis, qui exceptis poetarum locis iis qui iambi mensuram postulant, nunc prope constanter χειρῶν scribitur in poesi pariter ac prosa, licet ratio postulet ut eandem legem sequatur quam genitivus dualis, quem ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χεροῖν, raro χειροῖν esse verissime observavit Choeroboscus in Theodos. p. 346. Dativum plur. χερσί, non χειρσί, esse recte monent grammatici veteres. Nam diphthongum trisyllaba tantum forma admittit, χείρεσιν ap. Hom. Il. 20, 468 ἥπτετο χείρεσι γούνων. et multo frequentius χείρεσσι apud epicos et lyricos, raro apud tragicos, ut χείρεσσι et χείρεσσιν apud Soph. in melicis Ant. 976 1297, nusquam apud Aeschylum.

χείρ *manus.* Pr. 619 βούλευμα μὲν τὸ Δῖον, Ἡφαίστου δὲ χείρ. Sept. 554 de minaci manus gesta χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δράσιμον. Suppl. 604 de manu populi suffragia ferentis δήμου κρατοῦσα χεὶρ θ' ὅπῃ πληθύνεται. Fr. 178 ἡβῶσα χείρ. Ag. 817 τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει ἐλπὶς προσῄει χειρὸς (χεῖλος Casaubonus) οὐ πληρουμένῳ. 1111 προτείνει δὲ χεὶρ' ἐκ χερὸς (sic ex apogr. pro χειρός) ὀρέγματα. Ch. 257 πόθεν ἕξεις ὁμοίας χειρὸς εὔθοινον γέρας; Suppl. 66 ὤλετο πρὸς χειρὸς ἕθεν. Pr. 714 λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες οἰκοῦσι Χάλυβες. Ag. 116 φανέντες ἴκταρ μελάθρων χερὸς ἐκ δοριπάλτου, ubi schol. ἐκ δεξιᾶς, ὅ ἐστιν εὐσυμβόλως. Sept. 513 διὰ χερὸς βέλος φλέγων. [Pers. 239 χερός cum metri vitio pro χερῶν,] Ag. 1405 τῆσδε δεξιᾶς χερὸς ἔργον. 1496 δολίῳ μόρῳ δαμεὶς ἐκ χερὸς ἀμφιτόμῳ βελέμνῳ. 1582 χερὸς (χειρὸς Triclinius recte) πατρῴας ἐκτίνοντα μηχανάς. Ch. 104 τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτούμενον χερός. 231 σῆς ἔργον χερός. 426 τὰ χερὸς ὀρέγματα. 948 ἔθιγε δ' ἐν μάχᾳ χερὸς ἐτητύμως Διὸς κόρα. Eum. 280 βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χερός. [Pr. 849 ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον in versu interpolatoris versum qui exciderat supplentis. Aeschylus χειρὸς κραταιᾶς εἰσαφάσμασιν μόνοις vel simile quid scripserat.] Ag 1423 χειρὶ νικήσαντα. Ch. 385 τλάμονι καὶ πανούργῳ χειρί. Eum. 446 οὐδ' ἔχει μύσος πρὸς χειρὶ τῇμῇ. Eum. 592 ξιφουλκῷ χειρὶ πρὸς δέρην τεμών. Suppl. 312 καὶ Ζεύς γ' ἐφάπτωρ χειρὶ φιτύει γόνον. 507 καὶ δὴ σφε λείπω χειρὶ καὶ λόγοις σέθεν, ubi suspectum est χειρὶ καί, in χειρία mutatum ab Valckenario. 1066 χειρὶ παιωνίᾳ κατασχεθών. Sept. 783 δίδυμα κάκ' ἐτέλεσεν πατροφόνῳ χερί. Pers. 202 σὺν θυηπόλῳ χερὶ βωμὸν προσέστην. Ag. 35 τῇδε βαστάσαι χερί. 111 σὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτωρ. 1061 σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί. 1357 οὐ καθεύδουσιν χερί. Suppl. 958 δεδωμάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρᾷ χερί. [Sept. 623 χεῖρα δ' οὐ βραδύνεται.] Ag. 725 φαιδρωπὸς ποτὶ χεῖρα. 1110 προτείνει δὲ χεῖρ' ἐκ χερὸς (χειρὸς M) ὀρέγματα. Ch. 9 οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἐκφορᾷ νεκροῦ, quem versum cum praecedente debemus scholiastae Eurip. Alcest. 768,

ubi similiter οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἀποιμώζων ἐμὴν δέσποιναν, de quo schol. σεσημείωται ὅτι καὶ Αἰσχύλος ὡς γινόμενον τοῦτο συνίστησιν ἐν ταῖς Χοηφόροις, et in alio scholio ἔθος γὰρ ἦν ἐκτείνειν τὰς χεῖρας, ὅταν ἐκφορὰ νεκροῦ γίνηται. Ch. 141 αὐτῇ δ' ἐμοὶ δὸς σωφρονεστέραν πολὺ μητρὸς γενέσθαι χεῖρά τ' εὐσεβεστέραν. 395 καὶ πότ' ἂν ἀμφιθαλὴς Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι; Suppl. 756 οὐ μὴ — ἡμῶν χεῖρ' ἀπόσχωνται, ubi scholiasta monet χειρὶ τὸ ἐντελές, quod aut χεῖρε scribendum aut, quod probabilius, χεῖρα, quemadmodum in versu Choeph. modo allato οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' scholiasta Euripidis χεῖρ' recte pro χεῖρα accepit. Ag. 34 μολόντος εὐφιλῆ χέρα ἄνακτος. Eum. 237 οὐ προστρόπαιον οὐδ' ἀφοίβαντον χέρα. Fr. 13 ὑπόσκοπον χέρα.

Numero duali Pr. 917 τινάσσων τ' ἐν χεροῖν πύρπνουν βέλος. Ag. 1559 περὶ χεῖρε βαλοῦσα φιλήσει. Ch. 982 πέδας τε χειροῖν καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα. Sept. 473 οὐ κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων. 855 πόμπιμον χεροῖν πίτυλον. Pers. 194 χεροῖν ἔντη δίφρου διασπαράσσει. 201 χεροῖν καλλιρρόου ἔψαυσα πηγῆς. Ch. 160 τά τ' ἐν χεροῖν παλίντονα — βέλη 'πιπάλλων Ἄρης. 362 μόριμον λάχος περαίνων χεροῖν πεισιβρότῳ τε βάκτρῳ. Sic correxi pro πιμπλάντων, quod ex glossemate πιμπλάνων ortum. 1055 ποταίνιον γὰρ αἷμά σοι χεροῖν ἔτι. Fr. 340 καταστάξας χεροῖν.

Numero plurali Ch. 378 τῶν δὲ κρατούντων χέρες οὐχ ὅσιαι. Sept. 433 φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν (sic recte M, non χεροῖν, quod in ed. mea est) ὡπλισμένη. Suppl. 193 ἱκετηρίας — σεμνῶς ἔχουσαι διὰ χερῶν εὐωνύμων. Pr. 1005 γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν. Sept. 700 ὅταν ἐκ χερῶν θεοὶ θυσίαν δέχωνται. 805 ἄνδρες τεθνᾶσιν ἐκ χερῶν αὐτοκτόνων. Pers. 239 πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χερῶν (sic Brunckius pro χερὸς) αὐτοῖς πρέπει; 459 ἐκ χερῶν πέτροισιν ἠράσσοντο. 1060 ἀκμῇ χερῶν, Ag. 424 παραλλάξασα διὰ χερῶν βέβακεν ὄψις. 776 σὺν πίνῳ χερῶν. 1594 χερῶν ἄκρους κτένας. Ch. 437 ἕκατι δ' ἀμᾶν χερῶν. Eum. 102 κατασφαγείσης πρὸς χερῶν μητροκτόνων. 260 ὑπόδικος θέλει γενέσθαι χερῶν, ubi Scaliger χρεῶν, quod legisse scholiastam non sequitur ex verbis eius ἀνθ' ὧν ἡμῖν χρεωστεῖ πρόσφυξ θέλει γενέσθαι τῆς θεοῦ, quum Hesychius quoque ὑπόδικος per χρεώστης explicet. 779 776 κὰκ χερῶν εἵλεσθέ μου. Pr. 55 λαβὼν νιν ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει ῥαιστῆρι θεῖνε. Sept. 44 θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου. 50 μνημεῖά θ' αὑτῶν — χερσὶν ἔστεφον. [811 ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντο.] 933 ἐτελεύτασαν ὑπ' ἀλλαλοφόνοις χερσὶν ὁμοσπόροισιν. Pers. 537 ἁταλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερεικόμεναι. Eum. 37 τρέχω δὲ χερσίν. Suppl. 607 χερσὶ δεξιωνύμοις ἔφριξεν αἰθήρ. 621 χερσὶν Ἀργεῖος λεὼς ἔκρανε. Fr. 55 ἐν χερσὶν βόμβυκας ἔχων. Hesychius ἀμφιδεξίοις χερσί: ταῖς τῶν τοξοτῶν· διὰ τὸ ἑκατέραν χεῖρα ἐνεργεῖν ἐν τῷ τοξεύειν. Αἰσχύλος Τηλέφῳ (fr. 237). Sept. 680 ἄνδρας Ἀργείοισι Καδμείους ἅλις ἐς χεῖρας ἐλθεῖν. Ag. 1220 χεῖρας κρεῶν πλήθοντες. Eum. 42 αἵματι στάζοντα χεῖρας. 313 τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντα. 317 χεῖρας φονίας ἐπικρύπτει. Pers. 563 ἠδ' Ἰαόνων χέρες. Sic correxi pro διὰ δ' Ἰαόνων χέρας. Ag. 210 μιαίνων παρθενοσφάγοισιν ῥείθροις πατρῴους χέρας. Eum. 350 ἀθανάτων δ' ἀπέχειν χέρας.

χείριος *subactus*, *cedens*. Suppl. 507 καὶ δή σφε λείπω χειρία λόγοις σέθεν. Sic Valckenarius in schedis mss. pro χειρὶ καὶ λόγοις σέθεν.

χειρότονος *manus protendens*, sive passive *manu protenta factus*. Sept. 172 κλύετε πανδίκους χειροτόνους λιτάς. Schol. κλύετε ἡμῶν δικαίας εἰς οὐρανὸν ἀνασχουσῶν τὰς χεῖρας. Similiter Vergilius Aen. 10, 667 *et duplices cum voce manus ad sidera tendit*.

χειρόομαι (forma media) *subigo*, *domo*. Ch. 694 τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρουμένη φίλων ἀποψιλοῖς με. ‖ Passive *subigor*, *domor*. Pr. 353 πρὸς βίαν χειρούμενον Τυφῶνα θοῦρον. Sept. 326 τὰς δὲ κεχειρωμένας ἄγεσθαι.

χείρωμα *quod subditum est*, *res subacta*. Ag. 1326 δούλης θανούσης, εὐμαροῦς χειρώματος. ‖ Mire dictum de eo quod manu offertur Sept. 1022 καὶ μήθ' ὁμαρτεῖν τυμβοχόα χειρώματα, quod scholiasta recentior explicat τὰ διὰ χειρῶν ἐργαζόμενα.

χειρωναξία *manuum operatio*, *ministerium*. Pr. 45 ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία. Ch. 761 διπλᾶς δὲ τάσδε χειρωναξίας ἔχουσα. Substantivum ab Aeschylo, ut videtur, formatum, de quo Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 72, 14 χειρωναξία: πολὺ μὲν τὸ χειρῶναξ, τὸ δ' ἔργον οὐχ οὕτως, κἂν Αἰσχύλος δόκιμον ποιῇ τὴν φωνήν.

χελιδονίζω *barbaram vocem emitto*. Schol. Arist. Av. 1679 καὶ Αἰσχύλος (fr. 408) τὸ βαρβαρίζειν χελιδονίζειν φησί.

χελιδών *hirundo*. Ag. 1050 εἴπερ ἐστὶ μὴ χελιδόνος δίκην ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη. Fr. 48 πεδοίκου χελιδόνος. Per συνοίκου explicat Hesychius.

χέλυς *testudo*, *lyra*. Fr. 320 σοφιστὴς καλὰ (κάρτα Butlerus) παραπαίων χέλυν.

χερμάς *lapis manum implens*, *manu iactus*. Sept. 300 τοὶ δ' ἐπ' ἀμφιβόλοισιν ἰάπτουσι πολίταις χερμάδ' ὀκριόεσσαν.

χερνήτης *qui manibus victum quaerit*, *homo de plebe*, *egenus*. Pr. 893 μήτε τῶν γέννᾳ μεγαλυνομένων ὄντα χερνήταν ἐραστεῦσαι γάμων. V. Thes. vol. 8 p. 1450.

χέρνιψ *malluviae*. Frequens ap. tragicos vocabulum, de aqua lustrali dictum: v. Thes. vol. 8 p. 1453. Eum. 656 ποία δὲ χέρνιψ φρατέρων προσδέξεται; Ch. 129 χέουσα τάσδε χέρνιβας φθιτοῖς. Ag. 1037 ἐπεί σ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμηνίτως δόμοις κοινωνὸν εἶναι χερνίβων. De accentu mirum est quod tradit Athenaeus 9 p. 408 παρὰ τοῖς τραγικοῖς καὶ τοῖς κωμικοῖς παροξυτόνως ἀνέγνωσται χερνίβα, παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἡρακλεῖ (929) "εἰς χερνίβ' ὡς βάψειεν Ἀλκμήνης γόνος", ἀλλὰ καὶ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Αἰξὶν "αὐτοῦ τὴν χερνίβα παύσεις." Quem accentum falsum esse pluribus docet Athenaeus, collatis aliis nominibus in ψ exeuntibus. Ex Athenaeo excerpta sunt quae in scholio cod. Ven. Arist. Pac. 956 leguntur. Falsum accentum sequitur schol. Eur. Alc. 99 χερνίβ': παροξυτόνως τὴν πηγαίαν χέρνιβα.

χερομυσής *manus polluens*. Ch. 72 τὸν χερομυσῆ φόνον καθαίροντες. Sic Pauwius pro χαιρομυσῆ. Aeschylum imitari videtur Constantinus Manass. Chron. 5151 χαιρομυσῆ λῄσταρχον κακεργάτην, qui non liquet utrum ipse quoque χερομυσῆ scripserit an vitiosa scriptura deceptus χαιρομυσῆ posuerit, pariterque 6083. ἄνδρες τινὲς χαιρομυσεῖς φονίως ἐμπεσόντες, ubi libri χερομισεῖς et χαιρομισεῖς.

χερσαῖος *terrestris*. Sept. 64 βοᾷ γὰρ κῦμα χερσαῖον στρατοῦ. Fr. 403 νοτὶς προσαυρί-

ζουσα χερσαίᾳ τροχῇ: de quo loco v. s. v. προσαυρίζω.

χέρσος *terra continens*. Sept. 860 πάνδοκον εἰς ἀφανῆ τε χέρσον. Pers. 707 πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ θαλάσσης, πολλὰ δ' ἐκ χέρσου κακὰ γίγνεται θνητοῖς. 871 λίμνας τ' ἔκτοθεν αἳ κατὰ χέρσον ἐληλάμεναι περὶ πύργον τοῦδ' ἄνακτος ἄιον. 976 τλάμονες ἀσπαίρουσι χέρσῳ. Ag. 558 τὰ δ' αὖτε χέρσῳ καὶ προσῆν πλέον στύγος. Eum. 240 ὅμοια χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν. Suppl. 32 πρὶν πόδα χέρσῳ τῇδ' ἐν ἀσώδει θεῖναι. 178 τἀπὶ χέρσου. ‖ χέρσα *loca inculta*. Anecd. Bekk. p. 116, 7 χέρσα: τὰ μὴ γεωργούμενα. Αἰσχύλος Προμηθεῖ (fr. 206).

χεῦμα *flumen*. Eum. 293 Τρίτωνος ἀμφὶ χεῦμα. Suppl. 1020 οἳ χεῦμ' Ἐρασίνου περιναίονται. 1029 (ποταμοὶ) λιπαροῖς χεύμασι γαίας τόδε μειλίσσοντες οὖδας. Fr. 192 ἐρυθρᾶς ἱερὸν χεῦμα θαλάσσης. 274 σταθεροῦ χεύματος.

χέω *fundo*, *effundo*. Ch. 87 τύμβῳ χέουσα τάσδε κηδείους χοάς. 92 χέουσα τόνδε πέλανον ἐν τύμβῳ πατρός. 109 φθέγγου χέουσα σεμνὰ τοῖσιν εὔφροσιν. 129 χέουσα τάσδε χέρνιβας φθιτοῖς. Ib. 449 de lacrimis effundendis ἑτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη, χέουσα πολύδακρυν γόον κεκρυμμένον, ubi χέουσα ab Dobraeo Adv. 2 p. 27, κεκρυμμένον ab me est restitutum. In M χαίρουσα, sed αι ab alia manu in rasura scripto, et κεκρυμμένα. Suppl. 1028 ποταμοὺς δ', οἳ διὰ χώρας θελεμὸν πῶμα χέουσιν. ‖ Improprie *demitto*. Ag. 239 κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσα. Forma media Pers. 220 δεύτερον δὲ χρὴ χοὰς γῇ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι. Passivum Ch. 156 κεχυμένων χοᾶν. Participii forma epica 401 φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον. Eum. 263 αἷμα, τὸ διερὸν πέδῳ χύμενον (sic Porsonus pro κεχυμένον) οἴχεται. ‖ *vocem emitto*. Sept. 73 πόλιν — Ἑλλάδος φθόγγον χέουσαν. Suppl. 631 κλύοιτ' εὐκταῖα γένει χεούσας. Fr. 34 εὐοδίαν μὲν πρῶτον ἀπὸ στόματος χέομεν.

χηλή *unguis*. Pers. 208 κίρκον — χηλαῖς κάρα τίλλοντα.

χθόνιος [*terrestris*. Sept. 736 χθονία κόνις ex glossemate illatum pro γαῖα. quod ex glossa Hesychii restitutum.] ‖ *subterraneus*. Pr. 994 βροντήμασι χθονίοις κυκάτω πάντα. Similiter Arist. Av. 1745 χθονίας βροντάς et Eurip. Hipp. 1201 ἠχώ, χθόνιος ὡς βροντὴ Διός, βαρὺν βρόμον μεθῆκε. ‖ *infernus*. Sept. 522 τοῦ χθονίου δέμας δαίμονος. Pers. 628 χθόνιοι δαίμονες ἁγνοί, Γῆ τε καὶ Ἑρμῆ βασιλεῦ τ' ἐνέρων. 640 Γᾶ τε καὶ ἄλλοι χθονίων ἁγεμόνες. Ag. 89 πάντων δὲ θεῶν τῶν ἀστυνόμων, ὑπάτων, χθονίων. Ch. 358 πρόπολός τε τῶν μεγίστων χθονίων ἐκεῖ τυράννων. 399 κλῦτε δὲ Γᾶ (τὰ M) χθονίων τε τιμαί: de quo loco dixi s. v. τιμή. 476 μάκαρες χθόνιοι. Suppl. 26 ὕπατοί τε θεοὶ καὶ βαρύτιμοι χθόνιοι. Ch. 1 124 Ἑρμῆ χθόνιε. 727 χθόνιον δ' Ἑρμῆν καὶ τὸν νύχιον, ubi Hermannus νύχιόν θ' Ἑρμῆν, deleto χθόνιον.

Χθόνιος *Chthonius*. Schol. Eur. Phoen. 942 οἱ περιλειφθέντες τῶν σπαρτῶν (ἐν τῇ πρὸς Κάδμον μάχῃ) ὡς Αἰσχύλος (fr. 385) φησίν, ἦσαν Χθόνιος, Οὐδαῖος, Πέλωρος, Ὑπερήνωρ καὶ Ἐχίων.

χθονοτρεφής *terra nutritus*. Ag. 1407 κακὸν — χθονοτρεφὲς ἐδανὸν ἢ ποτόν.

χθών *terra*. Dicitur vel de solo terrestri, vel de terra universa, vel, quod frequentissimum est, de una aliqua terra s regione. Pr. 1 χθονὸς μὲν ἐς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον. 139 τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἱλισσομένου χθόν' ἀκοιμήτῳ ῥεύματι παῖδες πατρὸς Ὠκεανοῦ. 282 ὀκριοέσσῃ χθονὶ τῇδε πελῶ. 349 κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὤμοιν ἐρείδων. 500 ἔνερθε δὲ χθονὸς κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα. 582 πυρί με φλέξον ἢ χθονὶ κάλυψον. 713 οἷς μὴ πελάζειν, ἀλλὰ — ἐκπερᾶν χθόνα. 813 τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα Νειλῶτιν. 846 ἔστιν πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονός. 852 ὅσην πλατύρρους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα. 1046 χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι. 1081 χθὼν σεσάλευται. Sept. 109 θεοὶ πολίοχοι χθονός. 477 θανὼν τροφεῖα πληρώσει χθονί. 587 τήνδε πιανῶ χθόνα, μάντις κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός, ubi Ritschelius coniecit τόνδε πιανῶ γύην. 634 πύργοις ἐπεμβὰς κἀπικηρυχθεὶς χθονί. 668 ἐν πατρῴας μὴν χθονὸς κακουχίᾳ. 731 χθόνα ναίειν διαπήλας, ὁπόσαν καὶ φθιμένοισιν κατέχειν. [818 ἕξουσι δ' ἣν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθονός, ubi Brunckius χθόνα.] 996 (κακὰ) δώμασι καὶ χθονί. 1002 ποῦ σφε θήσομεν χθονός; 1007 ἐπ' εὐνοίᾳ χθονός. 1015 ἀναστατῆρα Καδμείων χθονός. Pers. 61 πᾶσα χθὼν Ἀσιῆτις (scripsi Ἀσιᾶτις). 74 ἐπὶ πᾶσαν χθόνα ποιμανόριον θεῖον ἐλαύνει. 214 τῆσδε κοιρανεῖ χθονός. 231 ποῦ τὰς Ἀθήνας φασὶν ἱδρῦσθαι χθονός; 238 θησαυρὸς χθονός. 310 κύρισσον ἰσχυρὰν χθόνα. 364 εὖτ' ἂν φλέγων ἀκτῖσιν ἥλιος χθόνα λήξῃ. 482 ἔν τε Βοιωτῶν χθονὶ διώλλυτο. 485 ἔς τε Φωκέων χθόνα. 512 φιλτάτην ἥβην χθονός. 689 οἱ κατὰ χθονὸς θεοί. 806 φίλον πίασμα Βοιωτῶν χθονί. 929 Ἀσία δὲ χθὼν — ἐπὶ γόνυ κέκλιται. Ag. 202 χθόνα βάκτροις ἐπικρούσαντας. 503 ἰὼ πατρῷον οὖδας Ἀργείας χθονός. 506 τῇδ' ἐν Ἀργείᾳ χθονί· 508 νῦν χαῖρε μὲν χθών, χαῖρε δ' ἡλίου φάος. 528 σπέρμα πάσης ἐξαπόλλυται χθονός. 576 ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτωμένοις. 633 πλὴν τοῦ τρέφοντος Ἡλίου χθονὸς φύσιν. 666 ἐξοκεῖλαι πρὸς κραταίλεων χθόνα. 872 τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω χθονός. 1386 τοῦ κατὰ χθονὸς Ἅιδου νεκρῶν σωτῆρος. Ch. 96 δι' αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ. 356 κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων. 485 ἄτιμος ἐμπύροισι κνισωτοῖς χθονός. 722 ὦ πότνια χθὼν καὶ πότνι' ἀκτὴ χώματος. 833 τοῖς θ' ὑπὸ χθονὸς φίλοισιν. 954 μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός. Eum. 13 χθόνα ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην. 72 κακὸν σκότον νέμονται Τάρταρόν θ' ὑπὸ χθονός. [76 τὴν πλανοστιβῆ χθόνα.] 115 ὦ κατὰ χθονὸς θεαί. 249 χθονὸς γὰρ πᾶς πεποίμανται τόπος. 274 ἔνερθε χθονός. 395 ὑπὸ χθόνα τάξιν ἔχουσα. 406 ὁρῶσα τήνδ' ὁμιλίαν χθονός. 711 βαρεῖαν τήνδ' ὁμιλίαν χθονός. 783 813 ἰὸν ἰὸν ἀντιπενθῆ μεθεῖσα καρδίας | σταλάξω χθονὶ φθοράν. Sic Heimsoethius pro χθονιαφόρον. Eum. 805 ἕδρας τε καὶ κευθμῶνας ἐνδίκου χθονός. 830 γλώσσης ματαίας μὴ 'κβάλῃς ἐπὶ χθόνα καρπόν. 825 μηδ' ὑπερθύμως ἄγαν θεαὶ βροτῶν στήσητε δύσκηλον χθόνα. 851 ἐς ἀλλόφυλον ἐλθοῦσαι χθόνα. 890 τῆσδε γαμόρῳ χθονός. 901 τοιγὰρ κατὰ χθόν' οὖσ' ἐπικτήσει φίλους. 902 τί οὖν μ' ἄνωγας τῇδ' ἐφυμνῆσαι χθονί; 906 κἀνέμων ἀήματα εὐηλίως πνέοντ' ἐπιστείχειν χθόνα. 1023 ἐς τοὺς ἔνερθε καὶ κάτω χθονὸς τόπους. 1025 ὄμμα γὰρ πάσης χθονὸς Θησῇδος ἐξίκοιτ' ἄν. 1030 ἠδ' ὁμιλία χθονός. Suppl. 5 Δίαν δὲ λιποῦσαι χθόνα. 219 εὖ τε δεξάσθω χθονί. 243 Ἑλλὰς χθών. 253 γένος Πελασγῶν τήνδε καρποῦται χθόνα. 256 ὁρίζομαι δὲ τήνδε Περραιβῶν χθόνα. 263 χθόνα τήνδ' ἐκκαθαίρει κνωδάλων βροτοφθόρων. 269 Ἀργείᾳ

χθονί. 285 χθόνα παρ' Αἰθίοψιν ἀστυγειτονουμένας. 292 τῇδ' ἐν Ἀργείᾳ χθονί. 324 δοκεῖτε δή μοι τῆσδε κοινωνεῖν χθονός. 372 κρατύνεις βωμὸν ἑστίαν χθονός. 425 πᾶν κράτος ἔχων χθονός. 553 βαθύπλουτον χθόνα. 583 πᾶσα βοᾷ χθών. 722 αὐτὴ δ' ἡγεμὼν ὑπὸ χθόνα — ἐρέσσεται. 768 μολόντες ἀλίμενον χθόνα. 778 ποῖ φύγωμεν Ἀπίας χθονός; 912 ἀνδρῶν Πελασγῶν τήνδ' ἀτιμάζεις χθόνα. Fr. 41 ἐρᾷ μὲν ἁγνὸς οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα. 155 Σίπυλον, Ἰδαίαν ἀνὰ χθόνα. 191 δίδυμον χθονὸς Εὐρώπης μέγαν ἠδ' Ἀσίας τέρμονα. 196 ὑπόσκιον θήσει χθόνα. 256 ὅστις ῥῶπον ἐξάγει χθονός. ‖ *Tellus*. Pr. 205 Τιτᾶνας, Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα. Eum. 6 Τιτανὶς ἄλλη παῖς Χθονός.

χιλίαρχος *mille militum dux*. Pers. 304 ὁ χιλίαρχος Δαδάκης.

χιλιάς *numerus mille continens, mille*. Pers. 341 Ξέρξῃ δέ, καὶ γὰρ οἶδα, χιλιὰς μὲν ἦν ὧν ἦγε πλῆθος.

χιλιοναύτης *mille navibus constans*. Ag. 45 στόλον Ἀργείων χιλιοναύτην. χιλιοναύταν M, sed superscripta littera η.

[χίλωμα *pabulum*. V. χείλωμα.]

χίμαιρα *capra*. Ag. 232 δίκαν χιμαίρας.

χῑονόβοσκος *a nivibus nutritus*. Suppl. 559 λειμῶνα χιονόβοσκον, ubi schol. φασι γὰρ λυομένης χιόνος παρὰ Ἰνδοῖς πληροῦσθαι αὐτόν. Nili autem aquae hoc modo auctae quum terram fecundent, terra ipsa, etsi non directe, χιονόβοσκος dici potuit, quod in χληδόβοσκος mutavit Oberdickius.

Χίος *Chius*, insula maris Aegaei. Pers. 884 Χίος ἠδὲ Πάρος.

χιτών *tunica*. Suppl. 903 λακὶς χιτῶνος ἔργον οὐ κατοικτιεῖ. Fr. 353 Λιβυρνικῆς μίμημα μανδύης χιτών. De variis χιτώνων speciebus v. Thes. vol. 8 p. 1510.

χιών *nix*. Ag. 564 χειμῶνα —, οἷον παρεῖχ' ἄφερτον Ἰδαία χιών. Suppl. 793 αἰθέρος θρόνος, πρὸς ὃν κύφελλ' ὑδρηλὰ γίγνεται χιών. Fr. 304, 5 τήκει πετραίαν χιόνα.

χλαῖνα *laena*. Est proprie vestis duplicata quae τῷ χιτῶνι superinduitur: improprie *involucrum*. Ag. 872 πολλὴν ἄνωθεν — χθονὸς τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβών, ubi de terra dictum est corpori sepulto ingesta.

χλῆδος. Fr. 14 καὶ παλτὰ κἀγκυλητὰ καὶ χλῆδον βαλών. Non liquet quid χλῆδον dixerit Aeschylus, cuius verba ex descriptione pugnae sumta esse videbantur Welckero in libro de Aeschyli Trilogiis p. 377. χλῆδον ἐμβάλλειν εἰς τὴν ὁδὸν dixit Demosthenes p. 1278 et 1279. de humo fossitia in viam aggesta. De purgamentis s. ramentis dici annotarunt grammatici in Thes. indicati vol. 8 p. 1526. Sic Harpocration, χλῆδος: — πᾶν πλῆθος χλῆδος λέγεται, καὶ ἐστὶν οἷον σωρός τις, μάλιστα δὲ τὸ τῶν ἀποκαθαρμάτων τε καὶ ἀποψημάτων, καὶ ἡ τῶν ποταμῶν πρόσχωσις, καὶ πολὺ μᾶλλον τῶν χειμάρρων, ὃ καὶ χέραδος καλεῖται. Pauca hodie supersunt huius vocabuli exempla, quo multos usos esse ait Harpocration.

χλιδανός *mollis, delicatus*. Pers. 544 χλιδανῆς ἥβης τέρψιν.

χλιδάω *luxurio, superbio*. Pr. 971 χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι. 972 χλιδῶ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ ἐχθροὺς ἴδοιμι. Fr. 322 χλιδῶν τε πλόκαμος.

χλιδή *luxuria, mollities*. Pr. 466 ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς. Pers. 608 ἄνευ τ' ὀχημάτων χλιδῆς τε τῆς πάροιθεν. ‖ *deliciae*. Ag. 1447 ἐμοὶ δ' ἐπήγαγεν εὐνῆς παροψώνημα τῆς ἐμῆς χλιδῆς. ‖ *veneres*. Suppl. 1003 παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις ἔπι πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελκτήριον τόξευμ' ἔπεμψεν ‖ *superbia*. Pr. 436 μή τοι χλιδῇ δοκεῖτε μηδ' αὐθαδίᾳ σιγᾶν με. Suppl. 833 βλοσυρόφρονα (βλοσυρόφρονι Hermannus) χλιδᾷ.

χλίω (ῑ) *luxurio*. Ch. 137 ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα. Suppl. 236 στόλον πέπλοισι βαρβάροισι καὶ πυκνώμασιν χλίοντα. Nulla praeter haec duo Aeschyli exempla huius verbi allata sunt.

χλούνης. Hoc vocabulum *aprum* significat apud Homerum, *locustam* apud Aeschylum, cuius versum servavit scholiasta codicis Veneti B Homeri Il. 9, 539. in scholio a manu tertia scripto χλούνην οἱ μὲν ἀφριστήν· χλουδεῖν γὰρ τὸ ἀφρίζειν τινὲς Δωριέων ἔλεγον· ἄλλοι δὲ κακοῦργον· καὶ γὰρ τῶν ἀρχαίων ἰαμβοποιῶν τινὰ φάναι "ἀνὴρ ὅδ' ἑσπέρης καθεύδοντα | ἄπουν ἔδησε χλούνην" (χλούνην ἀπ' ὧν ἔδυσε Meinekius ad Hipponactis fragm. p. 121.) Ξενοφῶντα (nomen corruptum) δὲ γένος τι ἰνδῶν (scribendum γένος τι ἀκρίδων) φάναι τὸν χλούνην εἶναι, καθάπερ καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἠδωνοῖς (fr. 63) "μακροσκελὴς μὲν ἄρα μὴ χλούνης (sic codex, non ἄρα μαχλούνης ut Villoison.) τις ᾗ (ᾗ cum iota subscripto Villoisonus, ἦν Hermannus)". Eustathius p. 772, 53. ὅτι δὲ καὶ ἐκτομίαν ὁ χλούνης δηλοῖ, οὐ μόνον Αἰσχύλος δίδωσι χρῆσιν, ἀλλὰ καὶ Αἰλιανὸς μάλιστα ἐν τοῖς περὶ προνοίας χλούνην λέγων τὸν ἀπόκοπον· καὶ Ἀριστοτέλης δὲ κατὰ τὸν γεωγράφον χλούνην σῦν τὸν τομίαν λέγει. "Eam interpretationem prorsus reiectam narrat ab Aristophane grammatico. Vide Nauck. Aristoph. Byz. fragm. p. 118. 120. In Opusc. 5. p. 13. dixi Aeschylum fortasse scripsisse ΑΓΓ. μακροσκελὴς μέν. ΛΥΚ. ἆρα μὴ χλούνης τις ἦν; ut χλούνης *locustam* significaret. Nam ad Theocriti versum 10, 18 "μάντις τοι τὰν νύκτα χροϊξεῖται ἁ καλαμαία," schol. haec annotavit: ἴσως οὖν ὁ Θεόκριτος τὴν ἰσχνὴν εἰπεῖν θέλων καὶ διεφθινηκυῖαν τοῦτό φησιν. ἢ τὴν ἐπιβλαβὲς καὶ χαλεπὸν ὁρῶσαν. Ἀρίσταρχος γὰρ ἐν ὑπομνήματι Λυκούργου Αἰσχύλου τὴν ἀκρίδα φησὶ ταύτην, εἰ προσβλέψει τινὶ τῶν ζῴων, ἐκείνῳ κακὸν γίνεσθαι. ἔστι δὲ χλωρὰ καὶ περιμήκεις τοὺς πόδας ἔχουσα καὶ λεπτούς, καὶ συνεχῶς αὐτοὺς κινοῦσα. et paucis interiectis, ipsa illa vox μακροσκελής, sed perperam μακρόσκελος scripta, de ista bestiola dicta est: ἢ ἡ σὴ ἐρωμένη ἡ ἐοικυια τῇ καλαμαίᾳ ὀνομαζομένῃ, τῇ πρὸς μαντείας ἐπιτηδείᾳ, περιβαλεῖται τὸν χρῶτά σου κατὰ τὴν νύκτα· τουτέστιν, ἡ ἰσχνὴ καὶ λεπτὴ καὶ μακροσκελὴς συγκοιμηθήσεταί σοι. Potuit Aristarchi illud ὑπόμνημα Λυκούργου universam tetralogiam complecti, neque, ut in solo Lycurgo constiterit, non potuit etiam eorum aliquid explicari, quae in praegressis legerentur tragoediis. Itaque quae disseruit Aristarchus ad illum ipsum Edonorum versum pertinere, in iis autem quae ex libro aliquo Xenophontis (fortasse ex Sillis Xenophanis) scholiasta Homeri affert, scribendum esse γένος τι ἀκρίδων suspicatus sum." HERMANN. p. 326.

χλοῦνις *viridis seges*. Eum. 188 σπέρματός τ' ἀποφθορᾷ (sic Erfurdtius pro ἀποφθοραί) παίδων κακοῦται χλοῦνις. Vocabulum χλοῦνις, alibi

non lectum, cum βοῦνις inter nomina in νις terminata memorat Arcadius p. 32, 18. Cum χλούνης, ea qua Aristoteles, ut modo diximus, significatione accepto, confudit scholiasta, qui annotavit, χλοῦνις (sic Robortellus: χλουν^{σ}, i. e. χλούνης M) ἡ ἀκμαία ἀποκοπή. παρὰ τὴν χλόην· ἢ ἐπεὶ χλοῦνις ὁ σῦς. κάπροι δὲ συνεχῶς εὐνουχίζονται, διὰ τοῦτο τὴν ἀποκοπὴν συϊκὴν εἶπεν, οὐκ ἀνθρωπίνην.

χλωρός *pallidus*. Suppl. 566 χλωρῷ δείματι θυμὸν πάλλοντο. Prima vocabuli significatio est *viridis, virens*, quo sensu Hermannus Suppl. 63, ubi in M legitur de luscinia ἅτ' ἀπὸ χώρων ποταμῶν τ' ἐργομένα πενθεῖ νέον οἶκτον ἠθέων, coniecit ἅτ' ἀπὸ χλωρῶν πετάλων ἐργομένα —, non satis probabiliter, quum verba proxima potius requirant quod ego conieci ἀπὸ χώρων ποθ' ἑῶν εἰργομένα. ‖ De homine vivente et vigente dictum annotavit Hesychius χλωρόν τε καὶ βλέποντα: ἀντὶ τοῦ ζῶντα, quod Ag. 677 restitutum est, ubi in M ex glossemate legitur καὶ ζῶντα καὶ βλέποντα.

χνόη *axis extremitas*. Sept. 154 ἔλακον ἀξόνων βριθομένων χνόαι, ubi in M χνόαί duplici accentu. Rectum accentum testatur Herodianus apud Arcadium p. 108, 13 et apud schol. Soph. El. 711. De significatione schol. ad locum Aeschyli, χνόαι δὲ τὰ ἀκραξόνια, περὶ ἃ αἱ χοινικίδες οἱ παραξονῖται λεγόμενοι. Significat igitur eam axis partem quae modiolo sive foramini rotae inseritur: v. Thes. vol. 8 p. 1540. Improprie Sept. 371 σπουδῇ διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν, ubi scholiasta μεταφορικῶς εἶπε τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, et alius, τὸ συνεχὲς κίνημα τῶν ποδῶν παραβόλως χνόας εἶπεν· τοῦ μέντοι ἄξονος τὸ ἄκρον τὸ ἐντιθέμενον τῇ χοινικίδι χνόη καλεῖται.

χοή *libatio*. Numero plurali Pers. 219 δεύτερον δὲ χρὴ χοὰς γῇ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι 609 πρευμενεῖς χοὰς φέρουσα. 619 χοαῖσι ταῖσδε νερτέρων ὕμνους ἐπευφημεῖτε. 624 πέμπε χοὰς θαλάμους ὑπὸ γῆς. 685 χοὰς δὲ πρευμενεῖς ἐδεξάμην. Ch. 15 ἢ πατρὶ τὠμῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχω χοὰς φερούσας; 23 ἰαλτὸς ἐκ δόμων ἔβαν χοᾶν (sic Casaubonus pro χοάς) προπομπός. 87 τύμβῳ χέουσα τάσδε κηδείους χοάς. 148 τάσδ' ἐπισπένδω χοάς. 156 κεχυμένων χοᾶν. 163 ἔχει μὲν ἤδη γαπότους χοὰς πατήρ. 486 κἀγὼ χοάς σοι τῆς ἐμῆς παγκληρίας οἴσω πατρῴων ἐκ δόμων γαμηλίους. 515 πόθεν χοὰς ἔπεμψεν; 525 χοὰς ἔπεμψε τάσδε. 538 πέμπει δ' ἔπειτα τάσδε κηδείους χοάς. Eum. 107 ἦ πολλὰ μὲν δὴ τῶν ἐμῶν ἐλείξατε, χοάς τ' ἀοίνους.

Χοηφόροι inscripta Aeschyli tragoedia.

χοιράς *scopulus*. Dicitur proprie de saxis sub undis latentibus: v. Thes. vol. 8 p. 1553. Pers. 421 ἀκταὶ δὲ νεκρῶν χοιράδες τ' ἐπλήθυον. Eum. 9 λιπὼν δὲ λίμνην Δηλίαν τε χοιράδα. Sic Δήλιοι χοιράδες apud Euripidem Tr. 89.

χοιρόκτονος *a porcis mactatis proveniens*. Eum. 233 καθαρμοῖς ἠλάθη χοιροκτόνοις. Pr. 340 παλαγμοῖς (σταλαγμοῖς Pauwius) αἵματος χοιροκτόνου.

χοῖρος *porcus*. Fr. 321 ἐγὼ δὲ χοῖρον καὶ μάλ' εὐθηλούμενον τόνδ' ἐν ῥοθοῦντι κριβάνῳ θήσω. Ib. καλῶς ἠφευμένος ὁ χοῖρος. Ib. θύσας δὲ χοῖρον τόνδε τῆς αὐτῆς ὑός.

χολή *bilis*. Pr. 495 χολῆς λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν. Ch. 184 κἀμοὶ προσέστη καρδίας (καρδίαν Heimsoethius) κλυδώνιον χολῆς. ‖ *ira*. Ag. 1660 δαίμονος χολῇ βαρείᾳ δυστυχῶς πεπληγμένοι.

χόλος *ira* (ratione habita bilis quae irascenti movetur). Pr. 29 θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσσων χόλον. 199 ἐπεὶ τάχιστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου. [Ib. 313 χόλον vitiose pro ὄχλον, quod v.] 370 τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον. 376 ἕς τ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλου.

χορεύομαι *salto*. Ag. 31 αὐτός τ' ἔγωγε φροίμιον χορεύσομαι. Significat se ipsum publicae ovationis initium facturum esse, ut interpretatur Schuetzius.

χορός *chorus*. Ag. 1186 de Furiis τὴν γὰρ στέγην τήνδ' οὔποτ' ἐκλείπει χορὸς σύμφθογγος. 23 ἡμερήσιον φάος πιφαύσκων καὶ χορῶν κατάστασιν. Eum. 307 ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἅψωμεν Fr. 175 δέσποινα πεντήκοντα Νηρῄδων χοροῦ, ubi χορόν scriptum est apud schol. Arist. Ach. 883, quod correxit Valckenarius. In cod. Rav κορᾶν ex versu Aristophanis est illatum.

χραίνω *conspergo*. Sept. 61 πεδία δ' ἀργηστὴς ἀφρὸς χραίνει σταλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πνευμόνων. Fr. 340 πρὶν ἂν παλαγμοῖς (σταλαγμοῖς Pauwius) αἵματος χοιροκτόνου αὐτός σε χράνῃ Ζεύς. ‖ *inquino, polluo*. Eum. 170 μιάσματι μυχὸν ἔχρανας. Sept. 342 καπνῷ χραίνεται πόλισμ' ἅπαν. Suppl. 266 παλαιῶν αἱμάτων μιάσμασιν χρανθεῖσα — γαῖα.

χράομαι *utor*. Pr. 322 ἐμοί γε χρώμενος διδασκάλῳ. Ag. 953 ἑκὼν γὰρ οὐδεὶς δουλίῳ χρῆται ζυγῷ. Eum. 655 ποίοισι βωμοῖς χρώμενος τοῖς δημίοις; De participio κεχρημένοι Pers. 828 non ad hoc verbum, sed ad χρήζω referendo diximus s. v. χρήζω.

χράω *vaticinor*. Ag. 1083 χρήσειν ἔοικεν ἀμφὶ τῶν αὐτῆς κακῶν. Ch. 1030 τὸν πυθόμαντιν Λοξίαν, χρήσαντ' ἐμοί, πράξαντι μὲν ταῦτ' ἐκτὸς αἰτίας κακῆς εἶναι. Eum. 202 ἔχρησας ὥστε τὸν ξένον μητροκτονεῖν. 203 ἔχρησα ποινὰς τοῦ πατρὸς πέμψαι. 798 αὐτός θ' ὁ χρήσας αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυρῶν.

χρεία *indigentia, inopia*. Pr. 481. φαρμάκων χρείᾳ κατεσκέλλοντο. ‖ *necessitas, desiderium rei necessariae*. Sept. 286 πρὶν ἀγγέλους σπερχνούς τε καὶ ταχυρρόθους λόγους ἱκέσθαι καὶ φλέγειν χρείας ὕπο. Sept. 506 ἐν χρείᾳ τύχης. Pers. 143 χρεία δὲ προσήκει. Pr. 169 ἦ μὴν ἔτ' ἐμοῦ — χρείαν ἕξει μακάρων πρύτανις. ‖ *desiderium, petitio*. Pr. 700 τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα κούφως. Ch. 481 κἀγώ, πάτερ, τοιάνδε σου χρείαν ἔχω.

χρεῖος *indigus, egens*. Suppl. 202 χρεῖος εἶ ξένη φυγάς, quod schol. explicat ἐπικουρίας χρήζεις. ‖ *utilis*. [Suppl. 194 τὰ χρεῖ' ἔπη vitiose pro ζαχρεῖ' ἔπη: v. ζαχρεῖος.]

χρέος *necessitas, negotium*. De munere s. officio Sept. 20 ὅπως γένοισθε πρὸς χρέος πιστοὶ τόδε. Pers. 777 ξὺν ἀνδράσιν φίλοισιν, οἷς τόδ' ἦν χρέος. Ag. 85 τί χρέος; τί νέον; *quid rei est?* ut Eurip. Heracl. 96 et Apoll. Rh. 3, 12. Frequentius τί χρῆμα; Suppl. 375 de Iove μονοσκήπτροισι δ' ἐν θρόνοις χρέος πᾶν ἐπικραίνεις. De desiderio explendo Suppl. 472 εἰ μὲν γὰρ ὑμῖν μὴ τόδ' ἐκπράξω χρέος. ‖ *debitum*: per ὄφλημα exp. ab Hesychio. De culpa luenda Ag. 452 δημοκράντου δ' ἀρᾶς τίνει χρέος.

χρεών nomen indeclinabile (τὸ χρεών, τοῦ χρεών, τῷ χρεών), rarum in poesi antiquissima, alienum ab Homero, de quo dixi in Thes. vol. 8

p. 1640. simile Ionico feminino ἡ χρεώ, quo iam Homerus usus est. Attici vero saepe illo usi sunt vel cum articulo τὸ χρεών vel sine articulo pro χρή (*oportet*) posito, praesertim a poetis scenicis, ubi metrum formam postularet disyllabam: cuiusmodi exempla plurima reperiuntur in sexto pede trimetrorum. τὸ χρεών *id quod oportet*. Ch. 930 τὸ μὴ χρεὼν πάθε. Pr. 772 τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκγόνων εἶναι χρεών. 970 οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρεών. 996 πρὸς οὗ χρεών (i. e. fato constitutum est) νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος. Pers. 153 καὶ προσφθόγγοις δὲ χρεὼν αὐτὴν πάντας μύθοισι προσαυδᾶν. Ag. 922 θεούς τοι τοῖσδε τιμαλφεῖν χρεών. Suppl. 502 ξυμβολοῦσιν οὐ πολυστομεῖν χρεών. 980 Ἀργείοισιν εὔχεσθαι χρεών.

χρή (cum optativo χρείη, coniunctivo χρῇ et imperfecto ἐχρῆν vel χρῆν, prout metro commodum est. Contra grammaticos, qui χρή et δεῖ pro adverbiis habuerant, disputat Apollon. in Bekk. Anecd. p. 538—542) *oportet*. Pr. 3 σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς. 103 τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾷστα, γιγνώσκονθ' ὅτι —. 213 ὡς οὐ κατ' ἰσχὺν οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερὸν χρείη, δόλῳ δὲ τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν. 295 σήμαιν' ὅ τι χρή σοι συμπράσσειν. 485 κἄκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἃ χρὴ ὕπαρ γενέσθαι. 630 ἐπεὶ προθυμεῖ, χρὴ λέγειν. 640 οὐκ οἶδ' ὅπως ὑμῖν ἀπιστῆσαί με χρή. 659 ὡς μάθοι τί χρὴ δρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσιν πράσσειν φίλα. 703 οἷα χρὴ πάθη τλῆναι πρὸς Ἥρας τήνδε τὴν νεάνιδα. 715 οὓς φυλάξασθαί σε χρή. 721 ἀστρογείτονας δὲ χρὴ κορυφὰς ὑπερβάλλουσαν ἐς μεσημβρινὴν βῆναι κέλευθον. 730 ὃν θρασυσπλάγχνως σε χρὴ λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερᾶν Μαιωτικόν. 930 καὶ προσδοκᾶν χρὴ Ζηνὶ δεσπόσειν τινά; 1067 μετὰ τοῦδ' ὅ τι χρὴ πάσχειν ἐθέλω. Sept. 1 χρὴ λέγειν τὰ καίρια. 10 ὑμᾶς δὲ χρὴ νῦν — πόλει τ' ἀρήγειν. 617 ἀλλ' οἶδεν ὥς σφε χρὴ τελευτῆσαι μάχῃ. 713 λέγοιτ' ἂν ὧν ἄνη τις, οὐδὲ χρὴ μακράν. 717 οὐκ ἄνδρ' ὁπλίτην τοῦτο χρὴ στέργειν ἔπος. 1005 δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρή. Pers. 219 δεύτερον δὲ χρὴ χοὰς γῇ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι. 527 ὑμᾶς δὲ χρὴ — ξυμφέρειν βουλεύματα. 801 εἴ τι πιστεῦσαι θεῶν χρὴ θεσφάτοισιν. 820 ὡς οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν ὄντα χρὴ φρονεῖν. Ag. 167 εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἄχθος χρὴ βαλεῖν ἐτητύμως. 342 ἔρως δὲ μή τις πρότερον ἐμπίπτοι στρατῷ ποθεῖν ἃ μὴ χρή. 571 τὸν ζῶντα δ' ἀλγεῖν χρὴ τύχης παλιγκότου. 580 τοιαῦτα χρὴ κλύοντας εὐλογεῖν πόλιν. 821 τούτων θεοῖσι χρὴ πολύμνηστον χάριν τίνειν. 917 παρ' ἄλλων χρὴ τόδ' ἔρχεσθαι γέρας. 928 ὀλβίσαι δὲ χρὴ βίον τελευτήσαντ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ. 1226 φέρειν γὰρ χρὴ τὸ δούλιον ζυγόν. 1368 σαφ' εἰδότας χρὴ τῶνδε θυμοῦσθαι πέρι. 1429 ἔτι σε χρὴ στερομέναν φίλων τύμμα τύμματι τῖσαι. 1556 θυγάτηρ, ὡς χρή, πατέρ' ἀντιάσασα. Ch. 297 τοιοῖσδε χρησμοῖς ἆρα χρὴ πεποιθέναι; Eum. 708 ὀρθοῦσθαι δὲ χρή. 1003 προτέραν δ' ἐμὲ χρὴ στείχειν. Suppl. 176 φρονεῖν χρή. 519 καὶ σὸν διδάξω πατέρα ποῖα χρὴ λέγειν. 724 ἡσύχως χρὴ καὶ σεσωφρονισμένως πρὸς πρᾶγμ' ὁρώσας τῶνδε μἀμελεῖν θεῶν. 763 χρὴ φυλάσσεσθαι κράτος. 938 τί σοι λέγειν χρὴ τοὔνομα; 970 ὅπου χρὴ δώματα ναίειν. Fr. 224 καὶ νίπτρα δὴ χρὴ θεοφόρων ποδῶν φέρειν. 293 πρὸ τῶν τοιούτων χρὴ λόγων δάκνειν στόμα. 300 (apud Clem. Alex. p. 739) οἴκοι μένειν χρὴ τὸν καλῶς εὐδαίμονα. ubi δεῖ pro χρή apud Stobaeum Flor. 39, 14. qui hunc versum Sophocli tribuit.

Speciatim χρῆναι, i. e. fieri debere, dicuntur quae fatali necessitate sunt constituta. Pr. 100 πῇ ποτε μόχθων χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι· 184 πᾷ ποτε τῶνδε πόνων χρή σε τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν. [606 μὴ χρὴ corruptum ex μῆχαρ ἤ, quod restituit Elmsleius.] Ch. 203 εἰ δὲ χρὴ τυχεῖν σωτηρίας.

Imperfectum χρῆν *oportebat*. Ag. 877 ἐκ τῶνδέ σοι παῖς ἐνθάδ' οὐ παραστατεῖ —, ὡς χρῆν, Ὀρέστης. 1419 οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε χρῆν (sic Porsonus pro χρή) σ' ἀνδρηλατεῖν; 1658 χρῆν τάδ' ὡς ἐπράξαμεν. Ch. 907 ἐπεὶ φιλεῖς τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν δὲ χρῆν φιλεῖν στυγεῖς. 930 ἔκανες ὃν οὐ χρῆν, καὶ τὸ μὴ χρεὼν πάθε. Formae disyllabae ἐχρῆν exempla apud Aeschylum nulla sunt. Nam Ch. 907 ὃν δὲ χρῆν potius scribendum est quam quod est in M ὃν δ' ἐχρῆν.

χρῄζω *indigeo*. Pr. 374 οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου χρῄζεις. Ch. 530 τίνος βορᾶς χρῄζοντα; ‖ *desidero, cupio*. Pr. 233 ἀϊστώσας γένος τὸ πᾶν ἔχρῃζεν ἄλλο φιτῦσαι νέον. 245 ἐγὼ γὰρ οὔτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε ἔχρῃζον. 283 τοὺς σοὺς δὲ πόνους χρῄζω διὰ παντὸς ἀκοῦσαι. 701 μαθεῖν γὰρ τῆσδε πρῶτ' ἐχρῄζετε. 738 τῇδε γὰρ θνητῇ θεὸς χρῄζων μιγῆναι. 928 σύ θην ἃ χρῄζεις ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός. 984 ἐρεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν χρῄζει πατήρ. Ch. 340 ἀλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε Διὸς χρῄζων θείη κελάδους εὐφθογγοτέρους. 815 πολλὰ δ' ἄλλα φανεῖ (τὰ δ' ἀλά' ἀμφανεῖ, ut metro satisfiat, Hermannus) χρῄζων, ubi κρυπτά, post χρῄζων lectum, delevit Hermannus, quod glossema vocabuli ἀλαά sit. Quae parum probabiles coniecturae sunt.

Ad verbum χρῄζω referendum est participium κεχρημένος, ut χρῄς et χρῇ pro χρῄζεις et χρῄζει dictum est, de quo v. Thes. vol. 8 p. 1649. Id Hesychius per ἐνδεὴς ὤν et χρῄζων explicuit. Legitur saepius apud Homerum vel absolute positum vel cum genitivo constructum. Cum infinitivo construxit Aeschylus Pers. 829 πρὸς ταῦτ' ἐκεῖνον σωφρονεῖν κεχρημένον πινύσκετ' εὐλόγοισι νουθετήμασιν. Nam sic quod in M legitur κεχρημένοι recte correctum esse videtur ex schol. recentiore, qui explicat χρείαν ἔχοντα καὶ ἄξιον ὄντα σωφρονεῖν, ut Thomas Mag. quoque κεχρημένοι per χρῄζοντες est interpretatus similiterque Hermannus "*vos, quorum interest illum sapere, monete eum*. Alii σωφρονεῖν κεχρημένον cum σωφρονεῖν εἰρημένον Ag. 1620 compararunt, ut oracula respiciantur supra memorata 739 et 801.

χρῆμα *res*. Ag. 1306. Ch. 885 τί δ' ἐστι χρῆμα; 10 τί χρῆμα λεύσσω; unde Pr. 298 ἔα, τί χρῆμα; fortasse τί χρῆμα λεύσσω scribendum, ἔα extra versum posito, ut in Ch. 10 ἔα ante τί χρῆμα λεύσσω addendum videtur. ‖ χρήματα *opes, divitiae* Sept. 711 πατρῴων χρημάτων δατήριοι. 944 πικρὸς δὲ χρημάτων κακὸς δατητὰς Ἄρης. Pers. 166 χρημάτων ἀνάνδρων πλῆθος. Ag. 954 πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον ἄνθος. 1008 χρημάτων κτησίων. 1638 ἐκ τῶν δὲ τοῦδε χρημάτων πειράσομαι ἄρχειν πολιτῶν. Ch. 135 ἐκ δὲ χρημάτων φεύγων Ὀρέστης ἐστίν. 301 πιέζει χρημάτων ἀχηνία. Eum. 400 τῶν αἰχμαλώτων χρημάτων λάχος μέγα. 757 Ἀργεῖος ἀνὴρ αὖθις ἔν τε χρήμασιν οἰκεῖ πατρῴοις. Suppl. 443 χρημάτων μὲν ἐκ δόμων πορθουμένων γένοιτ' ἂν ἄλλα κτησίου Διὸς χάριν. Fr. 185 τέθνηκεν αἰσχρὸς χρημάτων ἀπαιόλη.

χρηματοδαίτης *opum s. rei familiaris distributor.* Sept. 729 κτεάνων χρηματοδαίτας πικρός, ὠμόφρων σίδαρος.

χρήσιμος *utilis.* Fr. 286 ὁ χρήσιμ' εἰδώς, οὐχ ὁ πόλλ' εἰδὼς σοφός.

χρησμός *oraculum, vaticinium.* Pr. 662 χρησμοὺς ἀσήμους δυσκρίτως τ' εἰρημένους. 873 τοιόνδε χρησμὸν ἡ παλαιγενὴς μήτηρ ἐμοὶ διῆλθε. Pers. 739 φεῦ, ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πρᾶξις. Ag. 1178 καὶ μὴν ὁ χρησμὸς οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων ἔσται δεδορκώς. 1250 χρησμῶν ἐμῶν. 1568 ἐς τόνδ' ἐνέβης ξὺν ἀληθείᾳ χρησμόν. Ch. 270 Λοξίου μεγασθενὴς χρησμός. 297 τοιοῖσδε χρησμοῖς ἆρα χρὴ πεποιθέναι; Eum. 622 Ζεύς, ὡς λέγεις σύ, τόνδε χρησμὸν ὤπασε. 713 κἄγωγε χρησμοὺς τοὺς ἐμούς τε καὶ Διὸς ταρβεῖν κελεύω.

χρησμῳδία *vaticinium.* Pr. 775 ἥδ' οὐκέτ' εὐξύμβλητος ἡ χρησμῳδία.

χρηστήριον *templum, in quo oracula eduntur.* Eum. 194 οὐ χρηστηρίοις ἐν τοῖσδε πλησίοισι τρίβεσθαι μύσος. Sept. 748 ἐν μεσομφάλοις Πυθικοῖς χρηστηρίοις. ‖ *victima.* Per ἱερεῖον exp. grammatici in Thes. indicati vol. 8 p. 1671. Sept. 230 ἀνδρῶν τάδ' ἐστί, σφάγια καὶ χρηστήρια θεοῖσιν ἔρδειν. Suppl. 450 δεῖ κάρτα θύειν καὶ πεσεῖν χρηστήρια θεοῖσι πολλοῖς πολλά.

χρηστήριος *oracularis, auguralis, oraculum edens.* Sept. 26 χρηστηρίους ὄρνιθας. Ag. 964 δόμοισι προυνεχθέντος ἐν χρηστηρίοις. ‖ *ab oraculo editus.* Eum. 241 σώζων ἐφετμὰς Λοξίου χρηστηρίους. Ag. 1270 ἐκδύων ἐμὲ χρηστηρίαν ἐσθῆτα.

χρηστός *probus, bonus.* Pers. 228 ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηστά.

χρῖμα *id quo illinitur aliquid.* De oleo Ag. 94 λαμπὰς ἀνίσχει φαρμασσομένη χρίματος ἁγνοῦ μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις, ubi apographa nonnulla χρίσματος, quae est recentior forma, non melior quam κέχρισμαι, quod in codicibus interdum legitur pro κέχριμαι: v. Thes. vol. 8 p. 1683.

χρίμπτω *appropinquo.* Pr. 713 ἁλιστόνοις πόδα χρίμπτουσα ῥαχίαισιν. ‖ Forma media χρίμπτομαι. [Sept. 83 τιχρίμπτεται corruptum ex ποτιχρίμπτεται, quod v.] Eum. 185 οὔτοι δόμοισι τοῖσδε χρίμπτεσθαι πρέπει. Infinitivus aoristi cum apocope Suppl. 790 πρὶν τῷδε (vel ὧδε) χριμφθῆν χροΐ. Nam sic correxi quod in M legitur πρὶν τῷδ' ἐχριμφθῆν χροῖν: de quo s. v. χρώς dicetur.

χριστός *ad inungendum aptus.* De medicamentis quae inungendo applicantur Pr. 480 οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδέν, οὔτε βρώσιμον, οὐ χριστόν, οὔτε πιστόν.

χρίω *pungo, stimulo.* Pr. 567 χρίει τις αὖ με τὰν τάλαιναν οἶστρος. 598 μαραίνει με χρίουσα κέντροις φοιταλέοις. 882 οἴστρου δ' ἄρδις χρίει μ' ἄπυρος. 675 ὀξυστόμῳ μύωπι χρισθεῖσα.

χροιά *color.* Pr. 23 χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος. 493 σπλάγχνων τε λειότητα καὶ χροιὰν τίνα ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν.

χρονίζω *duro, moror.* Ag. 847 τὸ μὲν καλῶς ἔχον ὅπως χρονίζον εὖ μενεῖ βουλευτέον. ‖ *cunctor.* 1356 χρονίζομεν γάρ. Ch. 64 τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου μένει χρονίζοντας ἄχη. Sic correxi pro χρονίζοντ' ἄχη. Quum praecedat τοὺς μέν et sequatur τοὺς δέ, hic dicendum erat τοὺς δὲ χρονίζοντας ἐν μεταιχμίῳ σκότου ἄχη μένει: quod quum metrum non ferret, mutata orationis forma dixit τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου μένει χρονίζοντας ἄχη, quod eodem redit. ‖ Passivum χρονίζομαι *tardor.* Sept. 54 τῶνδε πίστις οὐκ ὄκνῳ χρονίζεται. Ch. 956 corrupte βλαπτομέναν ἐν χρόνοις θεῖσαν ἐποίχεται, ubi scripsi βλαπτομέναν ⏑ – | ⏑ ⏑́ ἐγχρονισθεῖσαν ἐποίχεται. χρονισθεῖσαν coniecerat Hermannus. ‖ *aetate provehо.* Ag. 727 χρονισθεὶς δ' ἀπέδειξεν ἔθος τὸ πρόσθε τοκήων.

χρόνιος *tardus.* Sept. 706 δαίμων λήματος ἐν τροπαίᾳ χρονίᾳ μεταλλακτός. ‖ *tardans.* Ag. 147 μή τινας ἀντιπνόους Δαναοῖς χρονίας ἐχενηΐδας αὔρας τεύξῃ.

χρόνος *tempus.* Pr. 95 τὸν μυριετῆ χρόνον ἀθλεύσω. 449 τὸν μακρὸν χρόνον ἔφυρον εἰκῇ πάντα. 623 τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης δεῖξον τίς ἔσται τῇ ταλαιπώρῳ χρόνος. 839 χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχὸς — Ἰόνιος κεκλήσεται. 939 κρατείτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον. 981 ἀλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος. 1020 μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου. Sept. 11 τὸν ἔξηβον χρόνῳ. Pers. 64 τείνοντα χρόνον τρομέονται. Pers. 692 τάχυνε δ' ὡς ἄμεμπτος ὦ χρόνου. 713 ἐν βραχεῖ χρόνῳ. Sic M et pauca apographa: in plerisque ἐν βραχεῖ λόγῳ, quod praetuli. Contrario modo erratum Pr. 875, ubi M recte ταῦτα δεῖ μακροῦ λόγου, apographa vero plura μακροῦ χρόνου. Sed ib. 870 omnes μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς. Pers. 741 διὰ μακροῦ χρόνου. Ag. 196 παλιμμήκη χρόνον τιθεῖσαι. 278 ποίου χρόνου δὲ καὶ πεπόρθηται πόλις; 521 δέξασθε κόσμῳ βασιλέα πολλῷ χρόνῳ. 551 τὸν δι' αἰῶνος χρόνον. 610 ἐν μήκει χρόνου. 621 ἐς τὸν πολὺν φίλοισι καρποῦσθαι χρόνον. 702 ὑστέρῳ χρόνῳ. 894 ἀμφί σοι πάθη ὁρῶσα πλείω τοῦ ξυνεύδοντος χρόνου. 983 χρόνος δ', ἐπεὶ — παρήβησεν. 1299 οὐκ ἔστ' ἄλυξις, οὔ, ξένοι, χρόνῳ πλέω, ubi vitiosum est χρόνῳ πλέω, pro quo Hermannus χρόνον πλέω coniecit, quod πλείω χρόνον dicendum fuisset. Valckenarius χρονουλκίᾳ coniecit. 1300 ὁ δ' ὕστατός γε τοῦ χρόνου πρεσβεύεται. Ag. 1378. Eum. 555 σὺν χρόνῳ. Ch. 963 πολὺν ἄγαν χρόνον χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' ἀεί. 965 τάχα δὲ παντελὴς χρόνος ἀμείψεται πρόθυρα δωμάτων. 1012 φόνου δὲ κηκὶς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται. Ch. 1040. Eum. 498 976. Suppl. 138 938. Ag. 857 1563 ἐν χρόνῳ. Sed ib. 1563 μένει δὲ μίμνοντος ἐν χρόνῳ Διὸς παθεῖν τὸν ἔρξαντα, Schuetzius correxit ἐν θρόνῳ. Eum. [286 χρόνος καθαιρεῖ πάντα γηράσκων ὁμοῦ.] 462 τὸν πρὸ τοῦ φεύγων χρόνον. 484 θεσμὸν τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον. 572 εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον, 670 εἰς τὸ πᾶν χρόνου. 673 εἰς ἅπαντα πλειστήρη χρόνον. 853 οὑπιρρέων γὰρ τιμιώτερος χρόνος ἔσται πολίταις τοῖσδε. 898 καί μοι πρόπαντος ἐγγύην θήσει χρόνου; 946 χρόνῳ τεταγμένῳ. 965 παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιβριθεῖς. Suppl. 516 ἀλλ' οὔτι δαρὸν χρόνον ἐρημώσει πατήρ, ubi Hermannus δαρόν σ' ἐξερημώσει πατήρ. 617 εἰσόπιν χρόνου. 735 μῆκος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρόνου. 993 ἀγνῶθ' ὅμιλον ὡς ἐλέγχεσθαι χρόνῳ. Fr. 114 ταὐτοῦ χρόνου. 123 κἀκ τῶνδ' ἔπινε βρῦτον ἰσχναίνων χρόνῳ. 310 πόνου γὰρ ἄκρον οὐκ ἔχει χρόνος.

χρόνῳ *aliquando, tandem.* Ag. 126 χρόνῳ μὲν ἀγρεῖ Πριάμου πόλιν ἅδε κέλευθος. 463 Ἐρινύες χρόνῳ τυχηρὸν ὄντα — τιθεῖσ' ἀμαυρόν. 807 γνώσει δὲ χρόνῳ διαπευθόμενος. Ch. [295 πάντων δ' ἄτιμον κἄφιλον θνήσκειν χρόνῳ.] 651 τέκνον δ' ἐπεισφέρει δόμοις | αἱμάτων

παλαιτέρων | τίνειν μύσος χρόνῳ κλυτὰ βυσσόφρων Ἐρινύς. 935 ἔμολε μὲν δίκα Πριαμίδαις χρόνῳ. Eum. 908 μὴ κάμνειν χρόνῳ. Suppl. 732 χρόνῳ τοι κυρίῳ τ' ἐν ἁμέρᾳ — δώσει δίκην.

χρυσαμοιβός *qui aliquid auro permutat*. Improprie Ag. 437 ὁ χρυσαμοιβὸς δ' Ἄρης σωμάτων — φίλοισι πέμπει βραχὺ ψῆγμα, *Mars, qui occisorum corpora cineribus permutat*, i. e. *qui pro corporibus cineres reddit*, ut interpretatur Wellauerus. Vocabulum apud alios non lectum, sed annotatum ab Hesychio, qui per ἀργυρογνώμων explicat.

[χρυσεόδμητος vitiose pro χρυσόκμητος, quod v.]

χρύσεος et forma contracta χρυσοῦς, de qua dixi in Thes. vol. 8 p. 1719, *aureus*. Sept. 434 χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασιν. Fr. 183 ἀργυρηλάτοις κέρασι χρυσᾶ στόμια προσβεβλημένοις.

χρυσεόστολμος *auro ornatus*. Pers. 159 χρυσεοστόλμους δόμους, ubi apographorum vitia sunt χρυσεοστόλους χρυσεοστόλβους χρυσεοστίλβους. Substantivo στολμός bis usus est Aeschylus Ch. 29 et Suppl. 715. Euripides vero Herc. f. 414 πέπλων χρυσεόστολον φάρος dixit.

Χρῡσεύς *Chrysensis*, adiectivum gentile ab Χρύση, quae Troadis urbs fuit, vel alia einsdem nominis: nam plures fuerunt, de quibus v. Thes. vol. 8 p. 1724. Pers. 314 Χρυσεὺς Μάταλλος μυριόνταρχος, dux Persarum. Male Thomas M. Χρυσεύς pro nomine proprio, Μάταλλος pro epitheto habuit. Cum nomine Μάταλλος Weilius comparavit Ματίλλας in nummo Ephesio apud Mionnet. 3 p. 87.

Χρῡσηΐς *Chryseis*, Chrysae filia, nota ex Homero, cui nomen proprium fuisse Ἀστυνόμη annotavit schol. Homeri Il. 1, 392. Numero plurali, ut puellae significentur qualis Chryseis fuit, Ag. 1439 Χρυσηΐδων μείλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλίῳ.

χρυσήλατος *ex auro ductus*. Sept. 644 χρυσήλατον γὰρ ἄνδρα τευχηστὴν ἰδεῖν ἄγει γυνή τις. Eum. 182 ἀργηστὴν ὄφιν χρυσηλάτου θώμιγγος ἐξορμώμενον.

χρυσόγονος *auro satus*. Pers. 80 χρυσογόνου γενεᾶς ἰσόθεος φώς. Sic ex apogr. pro χρυσονόμου, quod est in M. Utramque scripturam memorat scholiasta, qui ad χρυσονόμου annotavit νῦν τῆς πλουσίας· τινὲς γὰρ ἀνέγνωσαν χρυσογόνου διὰ τὸ τὸν Περσέα ἀπὸ χρυσοῦ γεγενῆσθαι· ὃ καὶ βέλτιον. et in alio scholio, τῆς Περσέως γενεᾶς ἀπόγονος· ἢ τῆς τῶν χρυσῶν ἀνθρώπων· ἢ πολυχρύσου. Similiter Soph. Ant. 950 Ζεὺς ταμιεύεσκε (Danaae) γονὰς χρυσορύτους, i. e. Persei.

χρυσόκμητος *ex auro fabrefactus*. Ch. 617 χρυσοκμήτοισιν ὅρμοις. Sic Hermannus pro χρυσεοδμήτοισιν.

χρυσόνομος. V. χρυσόγονος.

χρυσόπαστος *auro distinctus et variegatus, deauratus*. Ag. 776 τὰ χρυσόπαστα δ' ἔδεθλα — λιποῦσα. Sic Auratus pro δ' ἐσθλά.

χρυσοπήληξ *aurea casside ornatus*. Sept. 106 ὦ χρυσοπήληξ δαῖμον (Mars). Alterum huius vocabuli exemplum est apud Eurip. Phoen. 946, qui χρυσοπήληκα στάχυν σπαρτῶν dixit.

χρυσόρρυτος *aurifer*. Pr. 805 χρυσόρρυτον οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα Πλούτωνος πόρου. χρυσορύτους est apud Soph. Ant. 950. Post Aeschylum et Sophoclem infimae tantum aetatis scriptores nonnulli usi sunt in Thes. indicati vol. 8 p. 1745.

χρυσός *aurum*. Pr. 502 χαλκόν, σίδηρον, ἄργυρον χρυσόν τε. Ch. 372 ταῦτα μέν, ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσοῦ — φωνεῖς.

χρυσότευκτος *ex auro fabricatus*. Sept. 660 χρυσότευκτα γράμματα. Fr. 184 χρυσότευκτα κἀργυρᾶ σκυφώματα.

χρυσοφεγγής *auri instar fulgens*. Ag. 288 τὸ χρυσοφεγγές, ὥς τις ἥλιος, σέλας παρηγγάρευσε Μακίστου σκοπαῖς.

χρώς [De accentu et declinatione v. Thes. vol. 8 p. 1761 et 1764. Casus obliqui sunt χρωτός χρωτί χρῶτα et ubi metrum postulat χροός χροΐ (s. χρῷ) χρόα.] *cutis, corporis superficies*. Pers. 317 ἀμείβων χρῶτα πορφυρέᾳ βαφῇ, ubi de colore cutis sanguine conspersi mutato dictum est: de quo v. Thes. vol. 8 p. 1763. Fr. 192 ἵν' ὁ παντόπτης Ἥλιος ἀεὶ χρῶτ' ἀθάνατον κάματόν θ' ἵππων — ἀναπαύει. Dativus χροΐ Suppl. 790 πρὶν ἄνδρ' ἀπευκτὸν ὧδε χριμφθῆν χροΐ. Sic correxi quod in M est πρὶν ἄνδρ' ἀπευκτὸν τῷδ' ἐχριμφθῆν χροῖν, ex quo in apogr. Scorialensi factum τῷδ' ἐγχριμφθῆναι χροΐ, in aliis τῷδ' ἐγχριμφθῆναι χεροῖν, ex coniectura librarii. Ad hunc locum haud dubie referendae glossae Hesychii, χρημφθῆναι (sic codex, idque postulante litterarum ordine, ut χρήμπτει in glossa praecedente): προσελάσαι, ἐγγίσαι, ἐνορμῆσαι. et infra χριμφθῆναι: ἐμπελασθῆναι, ἐκριφῆναι (?), ἀνορμῆσαι. Et χροΐ: σώματι, ἐπιφανείᾳ.

χύσις *fusio*. De libatione Ch. 97 τάδ' ἐκχέασα γάποτον χύσιν.

χυτός *effusus*. Eum. 682 πρώτας δίκας κρίνοντες αἵματος χυτοῦ.

χυτρίζω *interficio*. Schol. Arist. Vesp. 288. ἐγχυτριεῖς: ἀπὸ τῶν ἐκτιθεμένων παιδίων ἐν χύτραις. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἀποκτεῖναι χυτρίζειν ἔλεγεν ἐν Πριάμῳ καὶ Αἰσχύλος Λαΐῳ (fr. 120) καὶ Φερεκράτης. "Putandus est autem Aeschylus istud verbum de Oedipo dixisse, quem recens natum exponi iusserit Laius". HERMANN. Opusc. 7 p 103.

χῶμα *tumulus*. Ch. 723 πότνι' ἀκτὴ χώματος. De promontorio Suppl. 870 κατὰ Σαρπηδόνιον χῶμα πολύψαμμον ἀλαθείς, quod per Σαρπηδονίαν ἄκραν explicat scholiasta.

χώρα *terra, regio*, inprimis certi populi certaeve civitatis. Pr. 406 πρόπασα δ' ἤδη στονόεν λέλακε χώρα. Sept. 271. χώρας τοῖς πολισσούχοις θεοῖς. 777 τὰν ἁρπαξάνδραν κῆρ' ἀφελόντα χώρας. 1048 πρίν γε χώραν τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν. Pers. 7 οὓς αὐτὸς ἄναξ — εἵλετο χώρας ἐφορεύειν. 67 εἰς ἀντίπορον γείτονα χώραν 271 ἦλθ' ἐπ' αἶαν δᾴαν Ἑλλάδα χώραν. 493 ἔς τε Μακεδόνων χώραν ἀφικόμεσθα. 856 Δαρεῖος ἆρχε χώρας. 925 πολλοὶ φῶτες, χώρας ἄνθος. Ag. 46 στόλον Ἀργείων χιλιοναύτην τῆσδ' ἀπὸ χώρας ἦραν. 509 ὕπατός τε χώρας Ζεύς. 1645 γυνή, χώρας μίασμα. Ch. 182 εἰ τῆσδε χώρας μήποτε ψαύσει ποδί. 397 πιστὰ γένοιτο χώρᾳ. 973 ἴδεσθε χώρας τὴν διπλῆν τυραννίδα. Eum. 16 χώρας τῆσδε πρυμνήτης ἄναξ. 288 χώρας ἄνασσαν τῆσδ' Ἀθηναίαν. 292 χώρας ἐν τόποις Λιβυστικῆς. Sic Auratus pro Λιβυστικοῖς. 437 λέξας δὲ χώραν καὶ γένος καὶ ξυμφορὰς τὰς σάς. 478 χώρᾳ μεταῦθις ἰὸς ἐκ φρονημάτων πέδοι πεσὼν ἄφερτος αἰανὴς νόσος. 704 ἔρυμά τε χώρας καὶ πόλεως σωτήριον. 720 βαρεῖα χώρᾳ τῇδ' ὁμιλήσω πάλιν. 762 χώρᾳ τῇδε καὶ τῷ σῷ στρατῷ — ὁρκωμοτήσας. 788 817 βροτοφθόρους

κηλῖδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ. 834 πολλῆς δὲ χώρας τῆσδ'·ἔτ' ἀκροθίνια ἔχουσα. 869 χώρας μετασχεῖν τῆσδε θεοφιλεστάτης. 968 τάδε τοι χώρᾳ τήμῇ προφρόνως ἐπικραινομένων γάνυμαι. 1008 τὸ μὲν ἀτηρὸν χώρας κατέχειν. Suppl. 20 τίν' ἂν οὖν χώραν εὔφρονα μᾶλλον τῆσδ' ἀφικοίμεθα; Suppl. 30 δέξαιθ' ἱκέτην τὸν θηλυγενῆ στόλον αἰδοίῳ πνεύματι χώρας. 238 ὅπως δὲ χώραν — μολεῖν ἔτλητ' ἀτρέστως. 260 αὐτῆς δὲ χώρας 'Απίας πέδον τόδε πάλαι κέκληται. 988 χώρᾳ δ' ἄχθος ἀείζων πέλοι. 1027 ποταμοὺς δ', οἳ διὰ χώρας θελεμὸν πῶμα χέουσιν. Fr. 264 Κίλιξ δὲ χώρα καὶ Σύρων ἐπιστροφαί. Mire dictum Ag. 78 ὅ τε γὰρ νεαρὸς μυελὸς στέρνων ἐντὸς ἀνᾴσσων ἰσόπρεσβυς, Ἄρης δ' οὐκ ἔνι χώρᾳ, quod scholiasta explicat τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, i. e. corpori senili. Male in apographo uno ἐνὶ χώρᾳ, quod ἐν χώρᾳ dicendum fuisset. Recte legi ἔνι docet locus similis Suppl. 749 γυνὴ μονωθεῖσ' οὐδέν· οὐκ ἔνεστ' Ἄρης.

[χώρας ex glossemate illatum pro πέρας in ed. Ald. Suppl. 262: de quo dixi s. v. πέρα p. 284 a.]

χωρέω *cedo*, *eo*. Pr. 74, ubi Vulcanus postquam superiores Promethei corporis partes rupi affixit, ad inferiores progredi iubetur, χώρει κάτω, σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ, ubi schol. διὰ τοῦ "χώρει κάτω" τὸ μέγεθος ἐνέφηνε τοῦ δεσμευομένου θεοῦ. De accedentibus Sept. 60 ἐγγὺς γὰρ ἤδη πάνοπλος 'Αργείων στρατὸς χωρεῖ. De abeuntibus vel exeuntibus *incedo*. Pr. 1060 τόπων μετά που χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς. Pers. 379 πᾶς ἀνὴρ κώπης ἄναξ ἐς ναῦν ἐχώρει. Eum. 180 ἔξω, κελεύω, τῶνδε δωμάτων τάχος χωρεῖτε. Eum. 196 χωρεῖτ' ἄνευ βοτῆρος αἰπολούμεναι. Futuri forma media, qua sola utuntur Attici, Sept. 476 ὃς οὔτι μάργων ἱππικῶν φρυαγμάτων βρόμον φοβηθεὶς ἐκ πυλῶν χωρήσεται. De tempore procedente Pers. 484 καὶ νὺξ ἐχώρει.

χωρίς *praeter*. Pr. 290 χωρίς τε γένους οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν νείμαιμ' ἢ σοί. Pers. 340 δεκὰς δ' ἦν τῶνδε χωρὶς ἔκκριτος. ‖ *sine*. Ag. 926 χωρὶς ποδοψήστρων τε καὶ τῶν ποικίλων κληδὼν ἀϋτεῖ. Fr. 179 χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ' ἐμοί (οὐράνη). ‖ *seorsum*. Ag. 637 χωρὶς ἡ τιμὴ θεῶν.

χωρίτης *regionis incola, indigena*. Eum. 1035 εὐφαμεῖτε δὲ, χωρῖται. Fr. 121 ὁδοιπόρων δήλημα χωρίτης δράκων. Sic χωρίτην ὄφιν dixit Sophocles fr. 219.

χῶρος *locus*. Ch. 543 τὸν αὐτὸν χῶρον ἐκλιπὼν ἐμοί. Eum. 24 Βρόμιος ἔχει τὸν χῶρον. Suppl. 63 ἀηδόνος, ἅτ' ἀπὸ χώρων ποταμῶν τ' ἐργομένα. Scriptura incerta. Conieci ἀπὸ χώρων ποθ' ἑῶν εἰργομένα, Hermannus ἀπὸ χλωρῶν πετάλων ἐγρομένα. Fr. 155 Βερέκυντα χῶρον. 196 πᾶς χῶρός ἐστι μαλθακός.

Ψ.

ψαίρω *rado*. Pr. 394 de leni alarum motu λευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς τετρασκελὴς οἰωνός. Quod in apographis nonnullis in ψαύει mutatum. Utramque scripturam interpretatur scholiasta recentior.

ψακάς *gutta*. Ag. 1390 βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσου. 1534 ψακὰς δὲ λήγει. Sic Blomfieldus pro ψεκάς. Antiquior forma est ψακάς et ψακάζω, cui librarii saepe ψεκάς et ψεκάζειν substituerunt, de quo dixi in Thes. vol. 8 p. 1828. 1829.

ψάλιον *frenum*, *vinculum*. Pr. 54 de vinculis Prometheo iniiciendis καὶ δὴ πρόχειρα ψάλια δέρκεσθαι πάρα· ubi scholiasta ψάλιά ἐστι κυρίως τὰ περιστόμια τῶν ἵππων. Quocum comparari potest v. 562 τόνδε χαλινοῖς ἐν πετρίνοισιν χειμαζόμενον. In apogr. Guelf. ψέλια, quod restitui, quum de armillis dictum esse proxima ostendant verba βαλὼν νιν ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει ῥαιστῆρι θεῖνε, πασσάλευε πρὸς πέτραις. ‖ Improprie Ch. 962 μέγα τ' ἀφῃρέθην ψάλιον οἰκετῶν (sic Franzius pro οἴκων), de vinculo domui indito. Per χαλινόν exp. scholiasta.

ψάλλω *vello*. Pers. 1062 καὶ ψάλλ' ἔθειραν καὶ κατοίκτισαι στρατόν. ubi scholiasta, ψάλλε ἀντὶ τοῦ τίλλε· καὶ χοιροψάλας Διόνυσος ὁ τίλλων τὰ μόρια τῶν γυναικῶν. Pariter Hesychius et Suidas per τίλλειν explicant: v. Thes. vol. 8 p. 1835.

ψαλμός *fidium cantus* s. *pulsus*. (Schol. Arist. Av. 218 ψαλμὸς κυρίως ὁ τῆς κιθάρας ἦχος.) Fr. 55 ψαλμὸς δ' ἀλαλάζει.

ψάμμη *arena*, i. q. ψάμμος. Forma, ut videtur, Doricae dialecti propria: unde apud Arist. Lys. 1260 ἦν γὰρ τὤνδρες οὐκ ἐλάσσως τᾶς ψάμμας. Aeschylus Pr. 573 πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμαν, ubi longam in fine versus syllabam brevi praetulit poeta. In M superscriptum ον, i. e. ψάμμον, quod transiit in apographa.

ψάμμιος *arenosus*. Ag. 985 ψαμμίας ἀκάτα, scriptura corrupta. ψαμμὶς ἀκτά Ahrensius, ψαμμίας ἀκτάς Tyrwhittus.

Ψάμμις *Psammis*, n. pr. Persicum. Pers. 959.

ψαύω *tango*. Pers. 202 χεροῖν καλλιρρόου ἔψαυσα πηγῆς. Ch. 182 εἰ τῆσδε χώρας μήποτε ψαύσει ποδί. Suppl. 925 κλάοις ἄν, εἰ ψαύσειας.

ψαφαρός. Hoc vocabulum variis modis interpretantur grammatici, de quo v. Thes. vol. 8 p. 1848. Per ξηρόν, αὐχμηρόν, ἀσθενές, ἐλαφρὸν explicat Hesychius, quorum postremum ἐλαφρόν, *leve*, aptum est epitheton cineribus urbis incendio vastatae Sept. 323 οἰκτρὸν γὰρ πόλιν ὧδ' ὠγυγίαν 'Αΐδᾳ προϊάψαι, δορὸς ἄγραν, δουλίαν ψαφαρᾷ σποδῷ ὑπ' ἀνδρὸς 'Αχαιοῦ θεόθεν περθομέναν ἀτίμως, ubi scholiasta per ἀσθενεῖ, ἐλαφρᾷ explicuit.

ψέγω *reprehendo*. Ag. 185 μάντιν οὔτινα ψέγων. 1403 σὺ δ' αἰνεῖν εἴτε με ψέγειν θέλεις ὅμοιον. [Ch. 989 Αἰγίσθου γὰρ οὐ ψέγω μόρον, ubi ex schol. restitutum λέγω.]

ψεδυρός *falsus*, *mendax*. Suppl. 1041 δέδοται δ' 'Αρμονίᾳ μοῖρ' 'Αφροδίτας ψεδυραὶ τρίβοι
θ
τ' ἐρώτων. ubi in M ψεδυρα sine accentu. Recte Stanleius ψεδυραί, quum μοῖρ' 'Αφροδίτας epitheto facilius carere possit quam τρίβοι ἐρώτων, etsi ψεδυρά legit scholiasta, ἡ 'Αρμονία μετέχει τῆς 'Αφροδίτης· ψευδὴς δέ, ὅτι πολλὰ ψεύδονται οἱ ἐρῶντες, pariterque apud Hesychium ψέδυρα (in ψέδυρος mutatum ab Musuro): ψίθυρος. Superscriptum in M θ alludit ad ψίθυρα, quod verba susurra et maledica significat: v. Thes. vol. 8 p. 1903. 'Αφροδίτην ψίθυρον et Ἔρωτα ψίθυρον

Athenis cultos memorant grammatici in Thes. indicati ib. p. 1905.

ψεκάς. V. ψακάς.

ψέλιον. V. ψάλιον.

ψελλός *balbus, balbutiens*. Improprie ψελλόν dicitur *id quod non intelligimus*, non magis sc. quam balbutientis verba, ut explicat Stephanus in Thes. vol. 8 p. 1856. Sic Pr. 811 τῶν δ' εἴ τί σοι ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον, ἐπανδίπλαζε καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε, quod per ἄσημον, ἄναρθρον explicat scholiasta et annotavit Antiatticista in Bekk. Anecd. p. 116, 18 ψελλός: Αἰσχύλος Προμηθεῖ. τέθεικε δὲ τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μὴ σαφῶς εἰρημένου.

ψευδηγορέω *mendacium dico, mentior*. Pr. 1032 ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα τὸ Δῖον.

ψευδής *mendax*. De rebus ementitis vel quocunque consilio fictis Pr. 685 μηδέ μ' οἰκτίσας ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν. Ag. 620 οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλά. 625 οὐ ψευδῆ λέγω. Fr. 287 ψευδῶν δὲ καιρὸν ἔσθ' ὅπου τιμᾷ θεός.

ψευδόδειπνον *falsa* s. *fallax coena*. Fr. 251 καὶ ψευδόδειπνα πολλὰ μαργώσης γνάθου ἐρρυσίαζον στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ.

ψευδόμαντις *falsus* s. *mendax vates*. Ag. 1195 ἢ ψευδόμαντίς εἰμι θυροκόπος φλέδων;

ψεύδω *fallo, mentior*. Pers. 472 ὡς ἄρ' ἐψευσας φρενῶν Πέρσας. Ag. 1208 ξυναινέσασα Λοξίαν ἐψευσάμην. Eum. 615 μάντις ὢν δ' οὐ ψεύσομαι. Passivum Ch. 759 πολλὰ δ', οἴομαι, ψευσθεῖσα παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια.

ψευδώνυμος *nomen suum falso gerens*. Pr. 717 ἥξεις δ' ὑβριστὴν ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον. Sept. 670 ἦ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος Δίκη.

ψευδωνύμως *falso nomine*. Pr. 85 ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα καλοῦσιν.

ψῆγμα *ramentum*. De cinere Ag. 442 πυρωθὲν ἐξ Ἰλίου φίλοισι πέμπει βραχὺ ψῆγμα δυσδάκρυτον.

ψηφίζομαι *decerno*. Ag. 1353 ψηφίζομαί τι δρᾶν.

ψήφισμα *decretum*. Suppl. 601 δήμου δέδοκται παντελῆ ψηφίσματα.

ψῆφος *calculus quo in computando utimur*. Ag. 570 τί τοὺς ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν — χρή; i. e. enumerare. ‖ *suffragium*. Sept. 198 ψῆφος κατ' αὐτῶν ὀλεθρία βουλεύσεται. Ag. 816 ἀνδροθνῆτας Ἰλίου φθορὰς εἰς αἱματηρὸν τεῦχος οὐ διχορρόπως ψήφους ἔθεντο. Eum. 597 ἀλλ' εἴ σε μάρψει ψῆφος ἄλλ' ἐρεῖς τάχα. 630 οἳ τ' ἐφήμενοι ψήφῳ διαιρεῖν τοῦδε πράγματος πέρι. 675 ἤδη κελεύω τούσδ' ἀπὸ γνώμης φέρειν ψῆφον δικαίαν. 680 ἐν δὲ καρδίᾳ ψῆφον φέροντες ὅρκον αἰδεῖσθε. 709 ὀρθοῦσθαι δὲ χρὴ καὶ ψῆφον αἴρειν. 735 ψῆφον δ' Ὀρέστῃ τήνδ' ἐγὼ προσθήσομαι. 748 πεμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων. 751 βαλοῦσά τ' οἶκον ψῆφος ὤρθωσεν μία. Suppl. 7 οὔτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι. 640 ψῆφον δ' εὔφρον' ἔθεντο. 645 οὐδὲ μετ' ἀρσένων ψῆφον ἔθεντο. 739 ἐπεὶ τελεία ψῆφος Ἀργείων. 943 τοιάδε δημόπρακτος ἐκ πόλεως μία ψῆφος κέκρανται. 965 ὥνπερ ἥδε κραίνεται ψῆφος.

ψήχω. V. ψύχω.

ψιλής *levis armaturae miles*. Schol. Hom. Il. 5, 9. περὶ δὲ τοῦ ψιλῆτος παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 344) καὶ τοῦ "Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο" καὶ τοῦ κριτὴς ἐν τοῖς περὶ ὀνομάτων ἀποδώσομεν. Est notatio Herodiani excerpta ab Choerobosco in Theodos. p. 55, 4 et Eustathio p. 515, 11.

ψόγος *reprehensio*. Ag. 937 τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθεὶς ψόγον. Eum. 438 ἔπειτα τόνδ' ἀμυναθοῦ ψόγον. Suppl. 973 πᾶς τις ἐπειπεῖν ψόγον ἀλλοθρόοις εὔτυκος.

ψόθος *sordes*. Photius p. 655, 12. Ψό: ἐπὶ τοῦ σαπροῦ καὶ μὴ συναρέσκοντος: ἔστι δὲ ἀποκομματικοῦ λεξειδίου (ἀπόκομμα Ἀττικοῦ λεξειδίου Bernhardyus, ἀποκομματικὸν λεξείδιον Dobraeus)· ψόθον γὰρ καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης (fr. 706) "πλέω γράσου καὶ ψοθοίου καὶ ῥύπου γε καὶ ψόθου." Αἰσχύλος Θεωροῖς (fr. 76) "Lege πλέω γράσου τε καὶ ψόθου· οἷον, καὶ ῥύπου. Αἰσχύλος Θεωροῖς. et intellige quasi statim post ψό sequeretur Αἰσχύλος." DOBRAEUS in indice p. 735. Theognostus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 2 p. 53, 28. ubi de nominibus in οιος agit, 'ψοθοιὸς ὁ ἀκάθαρτος.'

ψόλος *fuligo, ignis*. Per καπνός, φλόξ, αἰθάλη, ἀσβόλη exp. Hesychius. Fr. 22 a. κάρφει παλαιῷ κάπιβωμίῳ ψόλῳ. [ψόλον fr. 280 Wellauerus restitui volebat pro μόνον.]

ψύθος *mendacium*. Ag. 478 εἴ τι θεῖόν ἐστι μὴ ψύθος. 999 εὔχομαι δ' ἐξ ἐμᾶς ἐλπίδος ψύθη (sic H. Stephanus pro ψύδη) πεσεῖν ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον. 1089 καὶ τάδ' οὐκ ἐρεῖς ψύθη.

ψυκτήριον *refrigerium*. Athenaeus p. 503 c. Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνὸς καλεῖσθαί φησι ψυκτῆρας καὶ τοὺς ἀλσώδεις καὶ συσκίους τόπους τοὺς τοῖς θεοῖς ἀνειμένους, ἐν οἷς ἔστιν ἀναψῦξαι. Αἰσχύλος Νεανίσκοις (fr. 145) σαύρας (αὔρας Valcken.) ὑποσκίοισιν ἐν ψυκτηρίοις.

ψυχαγωγός *animam eliciens*. Pers. 687 ψυχαγωγοῖς ὀρθιάζοντες γόοις. ‖ Phrynichus Bekkeri p. 73, 10. Ψυχαγωγός: — οἱ ἀρχαῖοι τοὺς τὰς ψυχὰς τῶν τεθνηκότων γοητείαις τισὶν ἄγοντας (ἀνάγοντας Nauckius). τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τοῦ Αἰσχύλου τὸ δρᾶμα (fr. 269—275).

ψυχή *animus*. Pr. 693 οὔποτ' ηὔχουν — ὧδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα πήματα — ἐμὰν — ψήξειν ψυχάν. Sept. 1034 τοιγὰρ θέλουσ' ἄκοντι κοινώνει κακῶν, ψυχή. Pers. 28 δεινοὶ δὲ μάχην ψυχῆς εὐτλήμονι δόξῃ. 442 ψυχήν τ' ἄριστοι κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς. 841 ψυχὴν διδόντες ἡδονῇ (sic Pauwius pro ψυχῇ — ἡδονήν) καθ' ἡμέραν. Ag. 1643 τί δὴ τὸν ἄνδρα τόνδ' ἀπὸ ψυχῆς κακῆς οὐκ αὐτὸς ἠνάριζες; Ch. [276 αὐτὸν δ' ἔφασκε τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε τίσειν με.] 749 φίλον δ' Ὀρέστην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τριβήν. ‖ *anima defuncti*. Ag. 1545 ἢ σὺ τόδ' ἔρξαι τλήσει, κτείνασ' ἄνδρα τὸν αὐτῆς ἀποκωκῦσαι ψυχήν; Pers. 630 πέμψατ' ἔνερθεν ψυχὴν ἐς φῶς. ‖ *vita*. Ag. 965 ψυχῆς κόμιστρα τῆσδε μηχανωμένη. 1457 τὰς πάνυ πολλὰς ψυχὰς ὀλέσασ' ὑπὸ Τροίᾳ. 1466 πολλῶν ἀνδρῶν ψυχὰς Δαναῶν ὀλέσασα. Eum. 115 ὡς ἔλεξα τῆς ἐμῆς περὶ ψυχῆς.

ψῦχος *frigus*. Improprie Ag. 971 ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς οἶνον, τότ' ἤδη ψῦχος ἐν δόμοις πέλει.

Ψυχοστασία inscripta fuit Aeschyli tragoedia (fr. 276—279).

ψύχω *excrucio*. Pr. 693 οὔποτ' ηὔχουν — ὧδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα πήματα, λύματα, δείματ' ἐμὰν ἀμφάκει κέντρῳ ψύχειν ψυχάν. ubi Meinekius ψήχειν correxit, quod ψήξειν potius scribendum erat. ψήχω autem significat *rado, frico*.

Ω.

Ὦ vocativum articuli ὁ esse multorum grammaticorum opinio fuit, memorata ab Apollonio de synt. p. 29, 25. 51, 28. 53, 21. 54, 27. Ipse eam improbat p. 69, 26, quia etiam ὦ οὗτος dicatur, cui pronomini non praeponatur articulus. Improbavit etiam Herodianus, ex quo Arcadius p. 100, 17 τὸ ὦ ψιλοῦται· οὐ γὰρ ἄρθρον, ἀλλ' ἐπίρρημα κλητικόν. Copiosius illos refutant schol. Dionysii Thr. in Bekk. Anecd. p. 903 et Helladius apud Photium Bibl. p. 530, 14—31 recte ὦ appellantes ἐπίρρημα κλητικόν. Alteram opinionem sequitur Hesychius, ὦ, ἄρθρον κλητικῆς πτώσεως, οἷον ὦ ἄνθρωπε. Coniungitur autem plerumque cum vocativo, saepe tamen etiam cum nominativo nominum, adiectivorum, participiorum, et ita quidem ut vel exclamamantis sit vel alloquentis, locis tamen non paucis ita comparatis ut nihil intersit utrum ὦ exclamantis, nulla habita personae ratione, aut certam quandam personam vel praesentem vel absentem alloquentis esse putetur.

1. ὦ exclamantis Pers. 736 ὦ πόποι κεδνῆς ἀρωγῆς. 852 ὦ πόποι, ἦ — ἐπεκύρσαμεν. 733 ὦ μέλεος οἵαν ἄρ' ἥβην ξυμμάχων ἀπώλεσεν. 845 ὦ δαῖμον, ὥς με πόλλ' ἐσέρχεται κακά. Eum. 146 πάθος δυσαχές, ὦ πόποι, ἄφερτον κακόν. Fr. 184 ὦ δυσχάριστε τῶν πυκνῶν φιλημάτων.

ὦ exclamantis cum imperativo Ag. 22 ὦ χαῖρε λαμπτὴρ νυκτός. Suppl. 602 ὦ χαῖρε πρέσβυ. Imperativo postpositum Ch. 942 ἐπολολύξατ' ὦ δεσποσύνων δόμων ἀναφυγὰς κακῶν. Nam sic Seidlerus correxit pro ἐπολολυξάτω, pariterque Ag. 1118 κατολολύξατ' ὦ θύματος λευσίμου pro κατολολυξάτω restituit Meinekius Philol. vol. 19 p. 207.

2. ὦ alloquentis cum unius nominis vel substantivi vel adiectivi vocativo Pr. 651. Ch. 372 896 ὦ παῖ. Pr. 739 πικροῦ δ' ἔκυρσας, ὦ κόρη, — μνηστῆρος. Suppl. 188 ὦ κόραι. Pr. 999 τόλμησον, ὦ μάταιε. Sept. 69 ὦ Ζεῦ τε καὶ Γῆ· 116 ὦ Ζεῦ πάτερ. 251 ὦ ξυντέλεια. 256. Ch. 18 409 788. Suppl. 209 ὦ Ζεῦ. Sept. 262 σίγησον, ὦ τάλαινα. 370 853. Ch. 100 ὦ φίλαι. Sept. 947 ὦ μέλεοι, ubi ὦ vel ὤ ex apographis additum. Pers. 155 ὦ βαθυζώνων ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτη. 231 619 ὦ φίλοι. 353 ὦ δέσποινα. 402 ὦ παῖδες Ἑλλήνων. 532. Ag. 355 ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. 1070 1247 ὦ τάλαινα. 1295 ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ γυνή. 1321 ὦ τλῆμον. 317 1407 ὦ γύναι. Ch. 157 ὦ δέσποτα. 265. Suppl. 752 ὦ τέκνα. Ch. 523 910 922 ὦ τέκνον. 332 ὦ πάτερ. 489 ὦ γαῖα. 490 ὦ Περσέφασσα. 680 ὦ ξένε. Suppl. 277 ὦ ξέναι. Eum. 115 ὦ κατὰ χθονὸς θεαί. 322 ὦ μᾶτερ Νύξ. 607 ὦ μιαιφόνε. 744 ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον. Suppl. 892 901 ὦ βᾶ Γᾶς παῖ Ζεῦ. 980 ὦ παῖδες. Fr. 244 ὦ πούς, ἀφήσω σε. Vocativo iterato Ch. 654 τίς ἔνδον, ὦ παῖ παῖ;

ὦ in crasi Ag. 907 ὦναξ. 1073 1077 ὤπολλον ὤπολλον, ubi Ἄπολλον ex apographis scripsi, ut legitur 1080 1085, etsi crasis ὤπολλον memoratur in Etym. M. p. 514, 30.

3. ὦ alloquentis cum substantivo et adiectivo, et ita quidem ut pro metri necessitate adiectivum vel praecedat vel sequatur. Pr. 88 ὦ δῖος αἰθήρ. 647 ὦ μέγ' εὔδαιμον κόρη. 894 ὦ πότνιαι Μοῖραι. Sept. 127 ὦ Διογενὲς φιλόμαχον κράτος. 147 ὦ φιλτάτα Λατογενὲς κόρα. 159 ὦ φίλ' Ἄπολλον. 203 ὦ φίλον Οἰδίπου τέκος. 255 ὦ παγκρατὲς Ζεῦ. 312 ὦ πολιοῦχοι θεοί. 822 ὦ μεγάλε Ζεῦ. 832 ὦ μέλαινα — ἀρά. 1054 ὦ μεγάλαυχοι — Ἐρινύες. Pers. 282 ὦ πλεῖστον ἔχθος. 472 ὦ στυγνὲ δαῖμον. 515 ὦ δυσπόνητε δαῖμον. 681 ὦ πιστὰ πιστῶν ἥλικές θ' ἥβης ἐμῆς. 832 ὦ γεραιὰ μῆτερ ἡ Ξέρξου. Ag. 1654 ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν. Ch. 235 ὦ φίλτατον μέλημα. 238 ὦ τερπνὸν ὄμμα. 306 ὦ μεγάλαι Μοῖραι. 692 ὦ δυσπάλαιστε — ἀρά. 722 ὦ πότνια χθών. 743 ὦ τάλαιν' ἐγώ. Eum. 644 ὦ παντομισῆ κνώδαλα. Et adiectivo post nomen posito (de quo v. Hermann. Opusc. 4 p. 368) Sept. 739 ὦ πόνοι δόμων νέοι. Pers. 518 ὦ νυκτὸς ὄψις ἐμφανής. Ag. 1577 ὦ φέγγος εὖφρον. Ch. 315 ὦ πάτερ αἰνοπαθές. 466 ὦ πόνος ἐγγενής. Eum. 745 ὦ Νὺξ μέλαινα.

4. ὦ alloquentis cum participio vel adiectivo Pr. 45 ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία. 613 ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανείς. Pers. 674 ὦ πολύκλαυτε θανὼν δυνάστα. 709 ὦ βροτῶν πάντων ὑπερσχών. 806 ὦ μέγα ναίων στόμιον. Suppl. 425 ὦ πᾶν κράτος ἔχων χθονός.

5. ὦ duabus vel pluribus allocutionibus praemissum Pr. 1090 ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας, ὦ πάντων αἰθὴρ κοινὸν φάος εἱλίσσων. Sept. 653 ὦ θεομανές τε καὶ θεῶν μέγα στύγος, ὦ πανδάκρυτον ἁμὸν Οἰδίπου γένος. Pers. 249 ὦ γῆς ἁπάσης Ἀσιάδος πολίσματα, ὦ Περσὶς αἶα. Ch. 264 ὦ παῖδες, ὦ σωτῆρες ἑστίας πατρός. Eum. 511 ὦ δίκα, ὦ θρόνοι τ' Ἐρινύων. 754 ὦ Παλλὰς ὦ σώσασα τοὺς ἐμοὺς δόμους.

Vocativi sine ὦ positi in exclamandi vel alloquendi formulis etsi apud poetas scenicos exempla multo sunt pauciora quam additi ὦ, non raro tamen vocativus etiam sine ὦ ponitur, ut exempla docent sub vocabulis singulis allata: v. ἄναξ, γυνή, δεσπότης, θυγάτηρ, μήτηρι ξένος, παῖς, πατήρ, τέκνον. Haec autem ceterorumque poetarum scenicorum exempla qui inspicere volet, facile animadvertet in plerisque ὦ propter solam metri necessitatem esse omissum, praesertim in sedibus paribus senariorum. Non improbabile tamen est poetas interdum alias praeter metrum ὦ vel addendi vel omittendi rationes habuisse, de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 525 allato Euripidis ex Andromeda exemplo ὦ θεοί, τίν' ἐς γῆν βαρβάρων ἀφίγμεθα; ubi bene sensit Euripides ὦ θεοί cum synizesi pronuntiandum in initio orationis aptius et ponderosius esse quam levem iambum θεοί sine ὦ.

ὤ. Ab ὦ perispomeno oxytonum ὤ distinguunt grammatici in Thes. indicati vol. 8 p. 1981, velut Etym. M. p. 79, 13 τὸ ὤ ἡνίκα θαυμαστικὸν λαμβάνεται, ὀξύνεται καὶ χωρεῖ εἰς ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν, οἷον ὦ Ἡράκλεις. Etym. Gud. p. 576, 40 ὦ κλητικὸν ἐπίρρημα, ὤ ὀξυνόμενον σχετλιαστικόν, ὢ τοῦ ἰδίου, ὢ ἐγώ. Explicatius Thomas M. p. 930 (408 Ritschl.) τὸ ὦ μετὰ τῆς κλητικῆς οὐδέποτε ὀξύνεται. εἰ καὶ ἔκπληξιν ὁ λόγος ἔχει καὶ θαῦμα, οἷον ὦ Ἡράκλεις, ὦ θαῦμα θαυμάτων· οὐ γὰρ τὸ ὦ ἐν τούτοις ἐμφαίνει τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸ θαῦμα, ἀλλὰ μετὰ τῶν κλητικῶν. ὅτε δὲ ἐπάγεται γενική, ἐξ ἀνάγκης ὀξύνεται· τότε γὰρ πάντως ἢ σχετλιαστικόν ἐστιν, οἷον ὤ τῆς ἐμῆς ἀθλιότητος, ἢ θαυμαστικόν,

οἷον ὦ τοῦ ξένου μετάλλου. διὸ καὶ τὴν γενικὴν ἔχει ἐπαγομένην λαμβανομένου ἔξωθεν τοῦ ἕνεκα. Oxytonum ὤ passim servatum est in libris: de quo dixi in Lexico Sophocleo p. 525. Duplicatum est Ag. 1214. sed in apographis, (nam in M haec pars fabulae excidit) perispomenon ἰοὺ ἰού, ὢ ὢ κακά, quod secundum aliarum interiectionum analogiam uno vocabulo ὠώ scripsi, ut Sophocli OC. 224 restitui ΧΟ. ὠὼ ὠώ. ΟΙ. δύσμορος. ΧΟ. ὠώ, ubi in codice est ἰὼ ὦ ὦ ὦ. Triplicatum restitui Pers. 986 ὠωὼ δᾴων, ubi in M est ὢ ὢ δᾴων: cui comparari potest quadrisyllabum ὀοοώ, quod Sophocli OC. 219 restitui pro ὢ ὢ ἰού, postulante versus antistrophici (221) metro. ‖ ὤ cum μοι compositum interiectionem efficit ὤιμοι (i. e. ὤμοι) scriptam, de qua supra dictum est s. v. οἴ.

ὠγύγιος *priscus*. Sept. 321 πόλιν ὧδ' ὠγυγίαν. Pers. 37 τάς τ' ὠγυγίους Θήβας. 974 τὰς ὠγυγίους κατιδόντες στυγνὰς Ἀθάνας. Eum. 1036 γᾶς ὑπὸ κεύθεσιν ὠγυγίοισι.

ὧδε *huc*. Sept. 110 ἴτ' ἴτε πάντες ὧδ', ἴδετε παρθένων ἱκέσιον λόχον, ubi ὧδ' in M omissum addidi. Suppl. 714 ἔπλευσαν ὧδ' ἐπιτυχεῖ κότῳ. 790 πρὶν ἄνδρ' ἀπευκτὸν ὧδε χριμφθῆν χροΐ. Sic correxi pro τῷδ' ἐγχριμφθῆν χροΐν. ‖ *adeo, sic*. Pr. 159 τίς ὧδε τλησικάρδιος θεῶν, ὅτῳ τάδ' ἐπιχαρῆ; 241 ἀλλὰ νηλεῶς ὧδ' ἐρρύθμισμαι. 311 εἰ δ' ὧδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους ῥίψεις. 438 ὁρῶν ἐμαυτὸν ὧδε προυσελούμενον. 581 παράκοπον ὧδε τείρεις. 591 τίς ἄρα με — ὧδ' ἔτυμα προσθροεῖς; 690 ὧδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα πήματα. 972 χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ ἐχθροὺς ἴδοιμι. Sept. 225. Pers. 343. Ch. 521 ὧδ' ἔχει λόγος. Ag. 1661 ὧδ' ἔχει λόγος γυναικός. Sept. 321 πόλιν ὧδ' ὠγυγίαν. [518 εἰκός γε πράξειν ἄνδρας ὧδ' ἀντιστάτας] 681 ἀνδροῖν δ' ὁμαίμοιν θάνατος ὧδ' αὐτοκτόνος. 911 σιδαρόπλακτοι μὲν ὧδ' ἔχουσι. 931 οἱ δ' ὧδ' ἐτελεύτασαν. Pers. 345 ἀλλ' ὧδε δαίμων τις κατέφθειρε στρατόν. 724 ὧδ' ἔχει, *sic res se habet*. 727 καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιστενάζετε; 729 ὧδε παμπήδην δὲ λαὸς πᾶς κατέφθαρται δορί; 233 ὧδέ τις πάρεστιν αὐτοῖς ἀνδροπλήθεια στρατοῦ; Ag. 10 ὧδε γὰρ κρατεῖ γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζον κέαρ. 479 τίς ὧδε παιδνός; 681 τίς ποτ' ὠνόμαζεν ὧδ' ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως; 933 ηὔξω θεοῖς δείσας ἂν ὧδ' ἔρδειν τάδε; 1286 τί δῆτ' ἐγὼ κάτοικος (κάτοικτος Scaliger) ὧδ' ἀναστένω; 1362 ἦ καὶ βίον τείνοντες ὧδ' ὑπείξομεν; 1393 ὡς ὧδ' ἐχόντων. 1406 τάδ' ὧδ' ἔχει. 1662 ἀλλὰ τούσδ' ἐμοὶ ματαίαν γλῶσσαν ὧδ' ἀπανθίσαι. Ch. 304 δυοῖν γυναικοῖν ὧδ' ὑπηκόους πέλειν. 440 ἔπρασσε δ' ἅπερ νιν ὧδε θάπτει. 700 ξένοισιν ὧδ' εὐδαίμοσιν. Eum. 95 ὑφ' ὑμῶν ὧδ' ἀπητιμασμένη. Suppl. 344 αἰδοῦ σὺ πρύμναν πόλεος ὧδ' ἐστεμμένην. 414 ἐν θεῶν ἕδραισιν ὧδ' ἱδρυμένας. Fr. 226 σμίνθος ὧδ' ὑπερφυής. Praecedente participio Pr. 513 μυρίαις δὲ πημοναῖς δύαις τε καμφθείς, ὧδε δεσμὰ φυγγάνω. [Sept. 276 ταυροκτονοῦντας θεοῖσιν, ὧδ' ἐπεύχομαι θήσειν τρόπαια.] Sequente infinitivo fr. 129 ὧδ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυστικῶν κλέος, — τὸν ἀετὸν εἰπεῖν —, scriptura incerta, quum apud alios ὡς δ' vel ὅδ' scriptum sit.

ὠδίς *dolor*. Est proprie dolor parturientis, sed saepe de alio quovis dicitur dolore vehementi. Ch. 211 πάρεστι δ' ὠδὶς καὶ φρενῶν καταφθορά. Suppl. 770 φιλεῖ ὠδῖνα τίκτειν νὺξ κυβερνήτῃ σοφῷ. ‖ *partus, proles*. Ag. 1418 ἔθυσεν αὐτοῦ παῖδα, φιλτάτην ἐμοὶ ὠδῖνα.

ὠίζω *ὦ exclamo*. Eum. 124, ubi audito chori ὠγμῷ, qui notatur per παρεπιγραφὴν ὠγμός, Clytaemnestra quaerit ὠίζεις; ὑπνώσσεις; Schol. ὡς παρὰ τὸ αἶ αἶ αἰάζειν, οὕτω παρὰ τὸ ὦ ὦ ὠίζειν. Aliorum exempla v. in Thes. vol. 8 p. 2000.

ὠή interiectio clamantis s. vocantis. Eum. 94 εὕδοιτ' ἄν, ὠή, καὶ καθευδουσῶν τί δεῖ; Non legitur apud Sophoclem neque apud comicos, sed aliquoties apud Euripidem: v. Thes. vol. 8 p. 2000.

ὠθέω *pello, trudo*. Pr. 665 ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμέ.

Ὠκεανός *Oceanus, deus*. Pr. 140 παῖδες πατρὸς Ὠκεανοῦ. 296 οὐ γάρ ποτ' ἐρεῖς ὡς Ὠκεανοῦ φίλος ἐστὶ βεβαιότερός σοι. 531 παρ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἄσβεστον πόρον. Fr. 192 χαλκοκέραυνόν τε παρ' Ὠκεανῷ λίμνην.

ὠκύποινος *citam poenam ferens*. Sept. 743 παλαιγενῆ γὰρ λέγω παρβασίαν ὠκύποινον. Schol. τὴν ὀξέως μετελθοῦσαν αὐτόν.

ὠκύπορος *cito permeans*. De fluvio celeriter fluente Ag. 1357 πατέρ' ἀντιάσασα πρὸς ὠκύπορον πόρθμευμ' ἀχέων.

ὠκύπτερος *veloces alas habens, velox*. Suppl. 734 νῆες ὡς ὠκύπτεροι ἥκουσι.

ὠκύς *celer*. Sept. 65 καὶ τῶνδε καιρὸν ὅστις ὤκιστος λαβέ.

ὠλένη *ulna*. Pr. 60 ἄραρεν ἥδε γ' ὠλένη δυσεκλύτως.

Ὤλενος *Olenus*. Stephanus Byzant Ὤλενος: πόλις Ἀχαΐας καὶ Αἰτωλίας, θηλυκῶς λεγομένη. Αἰσχύλος Καρσὶν (fr. 99 b.) "τὴν αἰπεινὴν Ζαθέαν (τ' addit cod. Paris.) Ὤλενον."

ὠλεσίοικος *domum perdens*. Sept. 720 πέφρικα τὰν ὠλεσίοικον θεόν.

ὠμηστής *crudivorus*. Ag. 827 ὠμηστὴς λέων.

ὠμοδακής *crudeliter mordens, crudelis, ferox*. Sept. 692 ὠμοδακής σ' ἄγαν ἵμερος ἐξοτρύνει.

ὠμόδροπος *immaturus decerptus, crudus* De puellis quibus erepta ab hostibus virginitas est Sept. 333 ὠμοδρόπων νομίμων προπάροιθεν. ubi schol. ὑπὸ τῶν ὠμῶς αὐτῶν δρεπομένων τὴν ἥβην πρὸ τῶν νομίμων γάμων.

ὤμοι vel ᾤμοι. V. οἴμοι s. v. οἴ.

ὠμόλινον *linum crudum*. Fr. 189 ὠμολίνου μακροὶ τόνοι.

ὦμος *humerus*. Pr. 350 κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὤμοιν (sic ex apogr. pro ὤμοις) ἐρείδων.

ὠμός *crudelis*. Sept. 536 ὠμόν, οὔτι παρθένων ἐπώνυμον, φρόνημα. Ag. 1045 ὠμοί τε δούλοις πάντα καὶ παρὰ στάθμην. Ch. 474 δι' ὠμὰν ἔριν αἱματηράν. Sic Klausenus pro αἰωμαναιρειν. ἔριν ex annotatione scholiastae restituerat Hermannus, qui διώκειν ἔριν scripsit. Suppl. 187 ὠμῇ ξὺν ὀργῇ.

ὠμόσιτος *crudivorus*. Sept. 541 Σφίγγ' ὠμόσιτον.

ὠμοφρόνως *crudeli animo*. Pers. 911 ὡς ὠμοφρόνως δαίμων ἐνέβη Περσῶν γενεᾷ.

ὠμόφρων *crudelis*. Sept. 730 ὠμόφρων σίδαρος. Ch. 421 λύκος γὰρ ὥστ' ὠμόφρων.

ὠνέομαι *emo*. Suppl. 336 τίς ἂν φίλους ὠνοῖτο τοὺς κεκτημένους, ubi ὠνοῖτο Turnebus. ὤνοιτο M, quasi ὄνοιτο voluerit, quod coniecit Boissonadius.

ὥρα *tempus*. Ch. 661 ὥρα δ' ἐμπόρους μεθιέναι (correxi καθιέναι) ἄγκυραν. Eum. 109 καὶ

νυκτίσεμνα δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς ἔθυον ὥραν οὐδενὸς κοινὴν θεῶν. ‖ *tempus aetatis florentis, aetas iuvenilis, iuventutis flos.* Sept. 535 στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηΐδων, ὥρας φυούσης. [13 ὥραν τ' ἔχονθ' ἕκαστον, in versu interpolatoris, ubi ὥραν corrector in M mutavit in ὥραν. Utramque scripturam interpretatur scholiasta, ὥραν per ἡλικίαν, ὥραν per φροντίδα. V. quae dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XXIV.] Suppl. 997 ὥραν ἐχούσας τήνδ' ἐπίστρεπτον βροτοῖς. ‖ *maturitas.* Fr. 41 δενδρῶτις ὥρα δ' ἐκ νοτίζοντος γάμου τέλειός ἐστι.

ὡραῖος *tempestivus, maturus.* Fr. 52 λοιβὰς Διὸς μὲν πρῶτον ὡραίου γάμου, τὴν δευτέραν δὲ κρᾶσιν ἥρωσιν νέμω, i. e. coniugii matura aetate initi.

Ὠρείθυια *Orithyia* inscripta fuit Aeschyli tragoedia, cuius unum superest fragmentum (280). Eiusdem nominis tragoediam scripsisse Sophoclem non potest colligi ex verbis Ioannis Siceliotae ad Aeschyli fragm. 280 allatis: de quo dixit Wilamowitzius in *Herme* vol. 10 p. 334. Fuit autem Orithyia Erechthei filia, quam ex Attica abreptam Boreas in Thraciam abduxit ex eaque suscepit Zeten et Calain: v. Thes. vol. 8 p. 2064.

ὡς particula praepositionis, adverbii et coniunctionis significationem habet: unde triginta eius significationes finxerunt grammatici quidam, quae revera ad paucas redeunt, ut in Thes. ostensum est vol. 8 p. 2077—2106. Praepositionis (*ad, in*), quae cum accusativo construitur, nulla apud Aeschylem exempla reperiuntur, sunt vero non pauca adverbii et coniunctionis.

1. ὡς adverbium, duarum vel personarum vel rerum comparationi serviens, Latinis respondet particulis, *ut, sicut, velut, quemadmodum, tanquam.* Sept. 290 δράκοντα δ' ὥς τις τέκνων ὑπερδέδοικεν — πελειάς. Pr. 1009 δακὼν δὲ στόμιον ὡς νεοζυγὴς πῶλος. Sept. 53 λεόντων ὡς Ἄρη δεδορκότων. 381 ὡς δράκων βοᾷ. 503 εἴρξει νεοσσῶν ὡς δράκοντα δύσχιμον. Pers. 711 ὡς θεός. Ag. 288 ὥς τις ἥλιος. 241 ὡς ἐν γραφαῖς. 19 1436 ὡς τὸ πρόσθε. 336 ὡς δὲ δαίμονες — εὐδήσουσιν. 1063 τρόπος δὲ θηρὸς ὡς νεαιρέτου. 1260 ὡς δὲ φάρμακον τεύχουσα. 1273 ὡς ἀγύρτρια. 1316 ὡς ὄρνις. Ch. 98 καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας. 184 ἐπαίσθην δ' ὡς διανταίῳ βέλει. Eum. 246 ὡς κύων νεβρὸν — ἐκματεύομεν. 296 θρασὺς ταγοῦχος ὡς ἀνήρ. 861 ἐκζέουσ' ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων. Suppl. 223 ἑσμὸς ὡς πελειάδων. 350 λυκοδίωκτον ὡς δάμαλιν. 441 σκάφος στρέβλαισι ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον. 598 πάρεστι δ' ἔργον ὡς ἔπος. 792 διψὰς ὡς κόνις, ut correxi pro δόσως κόνις. 981 ὡς θεοῖς Ὀλυμπίοις.

ὡς rei comparatae postpositum cum accentu scribitur Sept. 498 βακχᾷ πρὸς ἀλκὴν Θυιὰς ὥς. Pers. 745 δοῦλον ὥς. Ag. 277 παιδὸς νέας ὥς. 1194 τοξότης τις ὥς. Ch. 106 βωμὸν ὥς. 506 φελλοὶ δ' ὥς ἄγουσι δίκτυον. Suppl. 469 ποταμὸς ὥς. 886 ἄραχνος ὥς. 896 ἔχιδνα δ' ὥς. Fr. 252 ἀσχέδωρος ὥς. Pr. 473 κακὸς δ' ἰατρὸς ὥς τις. Sept. 393 ἵππος χαλινῶν ὥς κατασθμαίνων μένει. Pers. 127 σμῆνος ὥς ἐκλέλοιπεν μελισσᾶν.

ὡς *quam* post comparativum pro ἤ positum est Pr. 629 μή μου προκήδου μᾶσσον ὡς ἐμοὶ γλυκύ, quod similibus exemplis ego in Annot. Oxon. p. 85 et Hermannus in Annot. p. 113. defendimus, quae tamen parum certa sunt, quum ὡς ex ὧν corruptum esse possit, quod aliis in locis intactum reliquerunt librarii. Hinc apud Aeschylum scripsi μᾶσσον ὧν ἐμοὶ γλυκύ, nisi praeferenda lenissima Elmsleii correctio μασσόνως ἢ 'μοὶ γλυκύ. Minus probabile est ἢ ὡς cum synizesi, quod ex apographo aliquo memorat Turnebus.

ὡς, praecedente τοιόσδε, τόσος. Pers. 180 ἀλλ' οὔτι πω τοιόνδ' ἐναργὲς εἰδόμην, ὡς τῆς πάροιθεν εὐφρόνης. Ag. 867 τραυμάτων μὲν εἰ τόσων ἐτύγχανεν ἀνὴρ ὅδ', ὡς πρὸς οἶκον ὠχετεύετο φάτις. Ch. 850 οὐδὲν ἀγγέλων σθένος ὡς αὐτὸν αὐτῶν (αὐτὸς αὐτὸν M: αὐτοῦ Schuetzius, αὐτῶν Turnebus) ἄνδρα πεύθεσθαι πάρα (sic Hermannus pro πέρι), quod schol. exp. οὐ τοσοῦτον ἰσχύει εἰπεῖν ἄγγελος ὡς ὁ αὐτόπτης. οὐδὲν ὡς igitur cum infinitivo dictum est ut οὐδὲν οἷον cum infinitivo, quod comparavit Blomfieldus, allatis exemplis Aristophanis Av. 966 οὐδὲν οἷόν ἐστ' ἀκοῦσαι τῶν ἐπῶν et Platonis Gorg. p. 447 c. οὐδὲν οἷον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾶν. quibus Scholefieldus addidit Demosth. p. 529 οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου. Praecedente οὕτως Suppl. 977 οὕτως ὡς ἐφ' ἑκάστῃ διεκλήρωσεν Δαναός. Respondente in altero sententiae membro τῶς Sept. 483 ὡς δ' ὑπέραυχα βάζουσιν —, τῶς νιν Ζεὺς νεμέτωρ ἐπίδοι κοταίνων.

2. ὡς relative positum, *quomodo, qua ratione.* Pr. 260 ὡς δ' ἥμαρτες οὔτ' ἐμοὶ λέγειν καθ' ἡδονὴν σοί τ' ἄλγος. 443 ἀκούσαθ' ὥς σφας νηπίους ὄντας τὸ πρὶν ἐννους ἔθηκα. 1093 ἐσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω. Sept. 376 λέγοιμ' ἂν εἰδὼς εὖ τὰ τῶν ἐναντίων, ὥς τ' ἐν πύλαις ἕκαστος εἴληχεν πάλον. Ch. 1034 ὁρᾶτέ μ' ὡς παρεσκευασμένος — προσίξομαι. Eum. 114 ἀκούσαθ' ὡς ἔλεξα τῆς ἐμῆς περὶ ψυχῆς, nisi ἠκούσαθ' ὧν scribendum, ut ib. 46 ὧν in ὡς corruptum. Eum. 311 λέξαι τε λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους ὡς ἐπινωμᾷ στάσις ἁμά. 454 γένος τε τοὐμὸν ὡς ἔχει πεύσει τάχα. Ag. 1399 θαυμάζομέν σου γλῶσσαν ὡς θρασύστομος. Eum. 657 μάθ' ὡς ὀρθῶς ἐρῶ. Pr. 298 γνώσει δὲ τάδ' ὡς ἔτυμα.

3. ὡς in adverbiali enuntiatione, *ut, qua ratione.* Sept. 24 νῦν δ' ὡς ὁ μάντις φησίν. 369 ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. 646 ὡς τὰ γράμματα λέγει. Pers. 228 ὡς ἐφίεσαι. 381 ὡς ἕκαστος ἦν τεταγμένος. Ag. 30 ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπει. 254 ὡς θέλει τόδ' ἄγχιστον Ἀπίας γαίας μονόφρουρον ἕρκος. [319 λόγους — ὡς λέγεις vitiose pro οὓς, quod restituit Bothius.] 333 ὡς ἕκαστος ἔσπασεν τύχης πάλον. 369 ἔπραξεν ὡς ἔκρανεν. 550 ὡς νῦν τὸ σὸν δὴ (τρέω). 869 ὡς ἐπλήθυον λόγοι. 879 ὡς χρῆν. 1288 πράξασαν ὡς ἔπραξεν. 1556 ὡς χρή. 1597 ὡς ὁρᾷς. 1658 χρῆν τάδ' ὡς ἐπράξαμεν. Ch. 93 ὡς νόμος βροτοῖς ἐστί. [990 ἔχει γὰρ αἰσχυντῆρος, ὡς νόμος (sic Portus pro νόμου), δίκην.] 527 ὡς αὐτὴ λέγει. 550 ὡς τοὔνειρον ἐννέπει τόδε. 676 ὡς ἐπεικάσαι πάθη πάρεστιν. [993 νῦν δ' ἐχθρόν, ὡς φαίνει, κακόν.] Eum. 4 ὡς λόγος τις. 32 ἴτων πάλῳ λαχόντες, ὡς νομίζεται. 622 ὡς λέγεις σύ. 629 ὡς ἀκούσει. 667 ὡς ἐπίσταμαι. Suppl. 195 ὡς ἐπήλυδας πρέπει. 230 ὡς λόγος. 928 ὡς ἐγὼ σέθεν κλύω. [Fr. 129 ὡς δ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος, ubi probabilius est ὧδ' vel ὅδ', quod apud alios legitur.] Fr. 317 ὡς λέγει γέρον γράμμα. Pers. 187 τούτω στάσιν τιν' ὡς ἐγὼ 'δόκουν ὁρᾶν τεύχειν ἐν ἀλλήλαισι. ubi τεύχειν pro ἔτευχον dictum infinitivo ad pa-

renthesin ὡς ἐγὼ 'δόκουν ὁρᾶν relato, cuius negligentiae alterum in hac fabula exemplum est 565 τυτθὰ δ' ἐκφυγεῖν ἄνακτ' αὐτὸν ὡς ἀκούομεν, quod emendavi restituto αὐτόπουν: de quo dixi in Philologo vol. 13 p. 476 477. Eum. 33 μαντεύομαι γάρ, ὡς ἂν ἡγῆται θεός.

4. ὡς cum adverbiis coniunctum Eum. 534 δυσσεβίας μὲν ὕβρις τέκος ὡς ἐτύμως.

ὡς cum superlativo, *quam*. Pr. 346 ὡς πλείστοισι. 104 ὡς ῥᾷστα. Sept. 193. Pers. 789. Ag. 674. Ch. 782 ὡς ἄριστα. Suppl. 290 ΧΟ. κληδοῦχον Ἥρας φασίν — Ἰὼ γενέσθαι. ΒΑ. ἦν ὡς μάλιστα, καὶ φάτις πολλὴ κρατεῖ. Sept. 261. Eum. 742. Suppl. 191 949 ὡς τάχιστα. Quod etiam ὡς τάχος dicitur Sept. 675. Ag. 27. Ch. 889.

5. ὡς rationem significans, qua quis de aliqua re sentit, vel alteri sentire videtur, *ut*, *tamquam*, *putans*. Pr. 357 ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας, ὡς τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βίᾳ. 954 φρονήματος πλέως ὁ μῦθός ἐστιν ὡς ὑπηρέτου θεῶν. Sept. 616 οὐχ ὡς ἄθυμον (sic Turnebus pro ἄθυμος) οὐδὲ λήματος κάκη. Pers. 392 οὐ γὰρ ὡς φυγῇ παιᾶν' ἐφύμνουν. 1023 βαιά γ' ὡς ἀπὸ πολλῶν. Ag. 614 τοιόσδ' ὁ κόμπος τῆς ἀληθείας γέμων οὐκ αἰσχρὸς ὡς γυναικὶ γενναίᾳ λακεῖν. 1401 πειρᾶσθέ μου γυναικὸς ὡς ἀφράσμονος. Eum. 200 εἷς τὸ πᾶν ἔπραξας ὡς παναίτιος. ubi probabilius est ὤν, quod restituit Wakefieldus. Ch. 715 αἰνῶ δὲ πράσσειν ὡς ὑπευθύνῳ τάδε. Eum. 833 κοίμα κελαινοῦ κύματος πικρὸν μένος ὡς σεμνότιμος καὶ ξυνοικήτωρ ἐμοί. Suppl. 247 πρὸς σὲ πότερον ὡς ἔτην λέγω; [Ib. 718 γ' ὡς Turnebi interpolatio est pro τώς (τῶς M.)]

6. ὡς cum participio, *ut qui*, *tanquam*. Pr. 986 ἐκερτόμησας δηθεν ὡς παῖδ' ὄντα με. Sept. 1015 τούτου δ' ἀδελφὸν — ἔξω βαλεῖν ἄθαπτον — ὡς ὄντ' ἀναστατῆρα Καδμείων χθονός. Ag. 672 λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας. 1367 μαντευσόμεσθα τἀνδρὸς ὡς ὀλωλότος. 1058 ἕστηκεν ἤδη μῆλα προς σφαγὰς πυρός, ὡς οὔποτ' ἐλπίσασι τήνδ' ἕξειν χάριν. 1320 ἐπιξενοῦμαι ταῦτα δ' ὡς θανουμένη. 1354 φροιμιάζονται γὰρ ὡς τυραννίδος σημεῖα πράσσοντες πόλει. 1422 λέγω δέ σοι τοιαῦτ' ἀπειλεῖν ὡς παρεσκευασμένη ἐκ τῶν ὁμοίων. Ch. 224 ὡς ὄντ' Ὀρέστην τάδε σ' ἐγὼ προσεννέπω; Eum. 733 δίκην γενέσθαι τῆσδ' ἐπήκοος μένω ὡς ἀμφίβουλος οὖσα θυμοῦσθαι πόλει. Suppl. 323 πράσσοις ἂν ὡς Ἀργεῖον ἀντήσας στόλον. 762 ὡς καὶ ματαίων ἀνοσίων τε κνωδάλων ἔχοντες ὀργάς, χρὴ φυλάσσεσθαι κράτος. 773 φρόνει μὲν ὡς ταρβοῦσα μάμελεῖν θεῶν. Cum genitivis absolutis Pr. 760 ὡς τοίνυν ὄντων τῶνδέ σοι μαθεῖν πάρα. Sept. 247 στένει πόλισμα γῆθεν ὡς κυκλουμένων. Pers. 170 πρὸς τάδ' ὡς οὕτως ἐχόντων τῶνδε σύμβουλοι λόγου τοῦδέ μοι γένεσθε. Ag. 1393 ὡς ὧδ' ἐχόντων — χαίροιτ' ἄν, εἰ χαίροιτε. Eum. 675 ἤδη κελεύω τούσδ' ἀπὸ γνώμης φέρειν ψῆφον δικαίαν ὡς ἅλις λελεγμένων.

7. ὡς idem quod ὅτι, quod Latini per accusativum cum infinitivo exprimunt. Cum indicativo construitur in oratione recta. Pr. 296 οὐ γάρ ποτ' ἐρεῖς ὡς Ὠκεανοῦ φίλος ἐστὶ βεβαιότερός σοι. 843 σημεῖά σοι τάδ' ἐστὶ τῆς ἐμῆς φρενός, ὡς δέρκεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου. 890 τόδε — διεμυθολόγησεν ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀ[illegible]ει μακρῷ. 1002 εἰσελθέτω σε μήποθ' ὡς [illegible]λύνους γενήσομαι. 1074 μηδέ ποτ' εἴ[illegible]εὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον πῆμ' εἰσέβαλεν. Sept. 176 δείξαθ' ὡς φιλοπόλεις. 617 οἶδεν ὥς σφε χρὴ τελευτῆσαι μάχῃ. 924 πάρεστι δ' εἰπεῖν ἐπ' ἀθλίοισιν ὡς ἐρξάτην πολλὰ μὲν πολίτας. Pers. 282 ἴυζ' ἄποτμον δαΐοις δυσαιανῆ βοάν, ὡς πάντα παγκάκως θεοὶ ἔθεσαν. 288 μεμνῆσθαί τοι πάρα, ὡς Περσίδων πολλὰς μάταν εὔνιδας ἔκτισσαν ἠδ' ἀνάνδρους. 525 ἐπίσταμαι μὲν ὡς ἐπ' ἐξειργασμένοις (ἥξω). 599 ἐπίσταται βροτοῖσιν ὡς, ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ. 754 λέγουσι δ' ὡς σὺ μὲν μέγαν τέκνοις πλοῦτον ἐκτήσω. 820 σημανοῦσιν ὄμμασιν βροτῶν, ὡς οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν ὄντα χρὴ φρονεῖν. Ag. 445 εὖ λέγοντες ἄνδρα τὸν μὲν ὡς μάχης ἴδρις. 496 μαρτυρεῖ δέ μοι — κόνις τάδε, ὡς οὔτ' ἄναυδος οὔτε σοι δαίων φλόγα ὕλης ὀρείας σημανεῖ. 1465 μηδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψῃς, ὡς ἀνδρολέτειρ', ὡς μία πολλῶν ἀνδρῶν ψυχὰς ὀλέσασ' ἀξύστατον ἄλγος ἔπραξεν. 1505 ὡς μὲν ἀναίτιος εἶ τοῦδε φόνου τίς ὁ μαρτυρήσων; 1619 γνώσει γέρων ὢν ὡς διδάσκεσθαι βαρὺ τῷ τηλικούτῳ. Ch. 691 οἲ 'γώ, κατ' ἄκρας εἶπας (sic Bambergerus. ενπασ' M cum puncto supra ν) ὡς πορθούμεθα. Ch. [987 ὡς ἂν παρῇ μοι μάρτυς ἐν δίκῃ ποτέ, ὡς τόνδ' ἐγὼ μετῆλθον ἐνδίκως μόρον.] 1011 μαρτυρεῖ δέ μοι φᾶρος τόδ', ὡς ἔβαψεν Αἰγίσθου ξίφος. [Eum. 96 ὡς μὲν ἔκτανον, ubi recte Tyrwhittus ὤν.] Suppl. 65 ξυντίθησι δὲ παιδὸς μόρον, ὡς αὐτοφόνως ὤλετο.

Cum optativo in oratione obliqua. Pr. 212 προυτεθεσπίκει ὡς οὐ κατ' ἰσχὺν οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερὸν χρείη, δόλῳ δὲ τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν. Pers. 357 ἔλεξε παιδὶ σῷ Ξέρξῃ τάδε, ὡς — Ἕλληνες οὐ μενοῖεν, ἀλλὰ — βίοτον ἐκσωσοίατο. Sept. 469 βοᾷ δὲ χοὖτος γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς ὡς οὐδ' ἂν Ἄρης σφ' ἐκβάλοι πυργωμάτων.

8. ὡς in enuntiatis finalibus et consilium significantibus idem est quod ὅπως. Cum indicativo temporis praeteriti significat aliquid fieri nos voluisse quod sit irritum. Pr. 156 εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν — εἰς — Τάρταρον ἧκεν, ὡς μήτε θεῶν μήτε τις ἀνδρῶν τοῖσδ' ἐγεγήθει (sic Elmsleius pro ἐπεγήθει). Multo frequentius cum coniunctivo, praecedente tempore praesente vel perfecto praesentis significationem habente. Pr. 53 οὔκουν ἐπείξει τῷδε δεσμὰ περιβαλεῖν, ὡς μή σ' ἐλινύοντα προσδερχθῃ πατηρ; 273 ἀκούσαθ', ὡς μάθητε διὰ τέλους τὸ πᾶν. Sept. 237 ὡς πολίτας μὴ κακοσπλάγχνους τιθῇς, ἔκηλος ἴσθι. 627 λιτὰς ἀμετέρας τελεῖθ', ὡς πόλις εὐτυχῇ. Pers. 692 τάχυνε δ', ὡς ἄμεμπτος ὦ χρόνου. Ag. 1293 ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν, ὡς ἀσφάδαστος — ὄμμα συμβάλω τόδε. Ch. 439 ἐμασχαλίσθη δ', ἔθ' ὡς τόδ' εἰδῇς. 735 Αἴγισθον ἡ κρατοῦσα τοὺς ξένους καλεῖν ὅπως τάχιστ' ἄνωγεν, ὡς σαφέστερον — φάτιν πύθηται τήνδε. 767 λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον. 771 ἀλλ' αὐτὸν ἐλθεῖν, ὡς ἀδειμάντως κλύῃ, ἄνωχθι. 984 στέγαστρον ἀνδρὸς δείξαθ', ὡς ἴδῃ πατήρ. Eum. 613 κρῖνον, ὡς τούτοις φράσω. 638 ταύτην τοιαύτην εἶπον, ὡς δηχθῇ λεώς. [771 παρόρνιθας πόρους τιθέντες, ὡς αὐτοῖσι μεταμέλῃ πόνος.] 882 οὔτοι καμοῦμαί σοι λέγουσα τἀγαθά, ὡς μήποτ' εἴπῃς. Suppl. 334 ὡς μὴ γένωμαι δμωῒς Αἰγύπτου γένει. 483 θὲς ὡς ἴδωσι τῆσδ' ἀφίξεως τέκμαρ.

ὡς ἄν finale cum coniunctivo. Pr. 10 τοιᾶσδέ τοι ἁμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην, ὡς ἂν διδαχθῇ. 654 ἔξελθε πρὸς Λέρνης βαθὺν λειμῶ-

να —, ὡς ἂν τὸ Δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόθου. 706 τοὺς ἐμοὺς λόγους θυμῷ βάλ', ὡς ἂν τέρματ' ἐκμάθῃς ὁδοῦ. Ag. 911 εὐθὺς γενέσθω πορφυρόστρωτος πόρος, ἐς δῶμ' ἄελπτον ὡς ἂν ἡγῆται Δίκη. Ch. 20 σταθῶμεν ἐκποδών, ὡς ἂν σαφῶς μάθω. 556 αἰνῶ δὲ κρύπτειν τάσδε συνθήκας ἐμάς, ὡς ἂν — ληφθῶσιν. [987 ὡς ἂν παρῇ μοι μάρτυς ἐν δίκῃ ποτέ.] 1021 ἀλλ', ὡς ἂν εἰδῆτ', οὐ γὰρ —. Sic Emperius et Martinus pro ἄλλος ἂν εἰδῇ τοῦτ' ἄρ' —. Suppl. 493 ὀπάονας — ξύμπεμψον, ὡς ἂν τῶν πολισσούχων θεῶν βωμοὺς — εὕρωμεν. 518 πείσω τὸ κοινόν, ὡς ἂν εὐμενὲς τιθῶ. 930 ὡς ἂν εἰδὼς ἐννέπω σαφέστερον.

ὡς finale cum optativo post tempora praeterita in oratione obliqua Pr. 202 οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον, ὡς Ζεὺς ἀνάσσοι δῆθεν, οἱ δὲ τοὔμπαλιν σπεύδοντες, ὡς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν θεῶν. 659 θεοπρόπους ἴαλλεν, ὡς μάθοι τί χρὴ —. Sept. 55 κληρουμένους δ' ἔλειπον, ὡς πάλῳ λαχὼν ἕκαστος αὐτῶν πρὸς πύλαις ἄγοι λόχον. Suppl. 986 δορυσσόους ἔταξαν, ὡς ἔχοιμι τίμιον γέρας.

9. ὡς cum infinitivo. Pers. 714 ὡς εἰπεῖν ἔπος. Ag. 1584 ὡς τορῶς φράσαι. [Ch. 880 οὐχ ὡς δ' ἀρῆξαι vitiose pro ὥστ'.] Sine infinitivo Pr. 46 ὡς ἁπλῷ λόγῳ, quod nihil aliud est quam ὡς ἁπλῷ λόγῳ εἰπεῖν.

ὡς i. q. ὥστε *ita ut*. Cum infinitivo Sept. 544 φέρει δ' ὑφ' αὑτῇ φῶτα Καδμείων ἕνα, ὡς πλεῖστ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἰάπτεσθαι βέλη. Pers. 437 τοιάδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορὰ πάθους, ὡς τοῖσδε καὶ δὶς ἀντισηκῶσαι ῥοπῇ. 511 ὡς στένειν πόλιν Περσῶν. Ag. 358 ὡς μήτε μέγαν μήτ' οὖν νεαρῶν τιν' ὑπερτελέσαι μέγα δουλείας γάγγαμον. 546 ὡς πόλλ' ἀμαυρᾶς ἐκ φρενός μ' ἀναστένειν. 665 ὡς μήτ' ἐν ὅρμῳ κύματος ζάλην ἔχειν, μήτ' ἐξοκεῖλαι πρὸς κραταίλεων χθόνα. 1188 ὡς θρασύνεσθαι πλέον. 1381 ὡς μήτε φεύγειν μήτ' ἀμύνεσθαι μόρον. Eum. 36 ὡς μήτε σωκεῖν μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν. 427 ποῦ γὰρ τοσοῦτο κέντρον ὡς μητροκτονεῖν; 799 ὡς ταὔτ' Ὀρέστην δρῶντα μὴ βλάβας ἔχειν. 895 ὡς μή τιν' οἶκον εὐθενεῖν ἄνευ σέθεν. Suppl. 622 ἔκραν' ἄνευ κλητῆρος ὡς εἶναι τάδε. 945 τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς γόμφος διαμπάξ, ὡς μένειν ἀραρότως. 993 καὶ ταῦτα μὲν γράψεσθε πρὸς γεγραμμένοις | πολλοῖσιν ἄλλοις σωφρονίσμασιν πατρὸς | ἀγνῶθ' ὅμιλον ὡς ἐλέγχεσθαι χρόνῳ, ubi post versum secundum unum excidisse versum probabiliter coniecit Weilius. Cum indicativo Pers. 726 ὡς (sic corrector: ὧδ' pr. M) ἰδεῖν τέλος πάρεστιν οἷον ἤνυσεν κακόν. 730 πρὸς τάδ' ὡς Σούσων μὲν ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένει. Ag. 38 ὡς ἑκὼν ἐγὼ μαθοῦσιν αὐδῶ κοὐ μαθοῦσι λήθομαι. [319 λόγους — ὡς λέγεις vitiose pro οὕς.]

10. ὡς i. q. ἐπεί, cui Latina respondent *quippe*, *quandoquidem*, *quoniam*, *nam*. Pr. 77 ὡς οὑπιτιμητής γε τῶν ἔργων βαρύς. 81 στείχωμεν, ὡς κώλοισιν ἀμφίβληστρ' ἔχει. 508 ὡς ἐγὼ εὔελπίς εἰμι. 637 ὡς τἀποκλαῦσαι — ἀξίαν τριβὴν ἔχει. 1030 πρὸς ταῦτα βούλευ', ὡς ὅδ' οὐ πεπλασμένος ὁ κόμπος. Sept. 418 τὸν ἀμὸν νυν ἀντίπαλον εὐτυχεῖν θεοὶ δοῖεν, ὡς δικαίως (recte, ut videtur Heimsoethius, διὰ δίκας) πόλεως πρόμαχος ὄρνυται. Legit hoc scholiasta, qui explicat ὅτι δικαίως προμάχεται τῆς πόλεως: sed nihil causae est cur ΟΣ, quod Aeschylus scripserat, pro ὡς potius accipiatur quam pro ὅς, quod haud dubie restituendum. 650 ὡς οὔποτ' ἀνδρὶ τῷδε κηρυκευμάτων μέμψει. Pers. 368 ὡς — πᾶσι στέρεσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον. [710 ὡς (vitiose pro ὅς, quod restitutum ex apographis) βίοτον — ὡς θεὸς διήγαγες.] 772 θεὸς γὰρ οὐκ ἤχθηρεν, ὡς εὔφρων ἔφυ. 842 ὡς τοῖς θανοῦσι πλοῦτος οὐδὲν ὠφελεῖ. Ag. 575 ὡς κομπάσαι τῷδ' εἰκὸς ἡλίου φάει. Ch. 660 τάχυνε δ', ὡς καὶ νυκτὸς ἅρμ' ἐπείγεται. Suppl. 391 ὡς οὐκ ἔχουσι κῦρος οὐδὲν ἀμφὶ σοῦ. 734 φοβοῦμαι, νῆες ὡς ὠκύπτεροι ἥκουσι.

11. ὡς significatione temporali, quomodo Latini quoque *ut* particula utuntur, de quo v. Thes. vol. 8 p. 2089. Sept. 980 οὐδ' ἵκεθ' ὡς κατέκτανεν. Pers. 361 ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἤκουσεν, — πᾶσιν προφωνεῖ τόνδε ναυάρχοις λόγον. 413 ὡς δὲ πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν ἤθροιστο. 454 ὡς γὰρ θεὸς ναῶν ἔδωκε κῦδος Ἕλλησιν μάχης, — ναῶν ἐξέθρωσκον. 594 λέλυται γὰρ λαὸς ἐλεύθερα βάζειν, ὡς ἐλύθη ζυγὸν ἀλκᾶς. Ag. 1212 ἔπειθον οὐδέν' οὐδέν, ὡς τάδ' ἤμπλακον.

12. ὡς in exclamatione, *ut*, *quam*. Pers. 251 ὡς ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται πολὺς ὄλβος. 260 ὡς πάντα γ' ἔστ' ἐκεῖνα διαπεπραγμένα. 285 φεῦ, τῶν Ἀθηνῶν ὡς στένω μεμνημένος. 472 ὡς ἄρ' ἔψευσας φρενῶν Πέρσας. 515 ὦ δυσπόνητε δαῖμον, ὡς ἄγαν βαρὺς ποδοῖν ἐνήλω παντὶ Περσικῷ γένει. 519 ὡς κάρτα μοι σαφῶς ἐδήλωσας κακά. 845 ὦ δαῖμον, ὥς με πόλλ' ἐσέρχεται κακὰ ἄλγη. 910 ὡς ὠμοφρόνως δαίμων ἐνέβη Περσῶν γενεᾷ. Ag. 1236 ὡς δ' ἐπωλολύξατο ἡ παντότολμος, ubi per λίαν explicuit Triclinius. Ch. 693 ὡς πόλλ' ἐπωπᾷς κἀκποδὼν εὖ κείμενα. 744 ὡς μοι τὰ μὲν παλαιὰ συγκεκραμένα ἄλγη — ἐμὴν ἤλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα. Fr. 301 ὡς οὐ δικαίως θάνατον ἔχθουσιν βροτοί, nisi pro ὅτι dictum est ab verbo pendens in versibus praecedentibus lecto, quos non apposuit Plutarchus. ‖ ὡς δὴ ironica exclamatio. Ag. 1633 ὡς δὴ σύ μοι τύραννος Ἀργείων ἔσει, ***tu scilicet mihi rex Argivorum eris***, ut interpretatur Hermannus. Alia huiusmodi exempla collegerunt Seidler. ad Eur. Iph. T. 1504 et Schneiderus ad Platonis Civ. vol. 1 p. 36.

ὥς (adverbium oxytonum vel secundum grammaticorum veterum sententiam perispomenon ὧς, de quo v. Thes. vol. 8 p. 2083) i. q. οὕτως *sic*, frequens apud epicos, rarum apud Atticos, qui eo in certis quibusdam formulis utuntur, οὐδ' ὥς, ἀλλ' ὥς, aliisque nonnullis. Aeschyli unum est exemplum Ag. 930 εἰ πάντα δ' ὣς πράσσοιμεν (sic correxi pro πράσσοιμ' ἄν), εὐθαρσὴς ἐγώ. Ab hoc diversum est ὥς accentu notatum ubi rei comparatae postponitur, ut Sept. 498 βακχᾷ πρὸς ἀλκὴν Θυιὰς ὥς, aliisque locis supra indicatis.

ὥσπερ *sicut*, *quemadmodum*. Pr. 611 ἁπλῷ λόγῳ, ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἴγειν στόμα. Sept. 257 μοχθηρόν, ὥσπερ ἄνδρας, ὧν ἁλῷ πόλις. 758 κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει. 1072 ὥσπερ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεῖ. Ag. 264 εὐάγγελος μέν, ὥσπερ ἡ παροιμία, ἕως γένοιτο. 1171 τὸ μὴ πόλιν μὲν ὥσπερ οὖν ἔχει παθεῖν. 1201 θαυμάζω δέ σου — ἀλλόθρουν πόλιν κυρεῖν λέγουσαν, ὥσπερ εἰ παρεστάτεις. 1237 ὡς δ' ἐπωλολύξατο ἡ παντότολμος, ὥσπερ ἐν μάχης τροπῇ. 1311 ὅμοιος ἀτμὸς ὥσπερ ἐκ τάφου πρέπει. 1382 ἄπειρον ἀμφίβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων, περιστιχίζω. 1427 ὥσπερ οὖν φονολιβεῖ τύχᾳ φρὴν ἐπιμαίνεται. [Ib. 1671 ὥσπερ

male pro ὥστε.] Ch. 96 σῖγ' ἀτίμως, ὥσπερ οὖν ἀπώλετο πατήρ. 108 λέγοις ἄν, ὥσπερ ᾐδέσω τάφον πατρός. 676 ὥσπερ δεῦρ' ἀπεζύγην πόδα. 888 δόλοις ὀλούμεθ', ὥσπερ οὖν ἐκτείναμεν. 1022 ὥσπερ ξὺν ἵπποις. Eum. 306 ἀλιτῶν, ὥσπερ ὅδ' ἀνήρ. 611 δρᾶσαι γάρ, ὥσπερ ἔστιν, οὐκ ἀρνούμεθα.

ὡσπερεί *quasi*. Ag. 1219 παῖδες θανόντες ὡσπερεὶ πρὸς τῶν φίλων. 1415 οὐ προτιμῶν, ὡσπερεὶ βοτοῦ μόρον. Ch. 753 τὸ μὴ φρονοῦν γάρ, ὡσπερεὶ βοτόν, τρέφειν ἀνάγκη.

ὥστε (adverbium) *sicut, velut*, frequens apud epicos, lyricos et tragicos, alienum vero a prosa: de quo dictum est in Thes. vol. 8 p. 2127. Pr. 452 κατώρυχες δ' ἔναιον ὥστ' ἀήσυροι μύρμηκες. Sept. 62 ὥστε ναὸς κεδνὸς οἰακοστρόφος. Pers. 424 ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον. Ag. 628 ἔκυρσας, ὥστε τοξότης ἄκρος, σκοποῦ. Ch. 421 λύκος γὰρ ὥστ' — ὠμόφρων. Eum. 628 ὥστ' Ἀμαζόνος. Fr. 55 ὥσθ' ὑπογαίου βροντῆς. 322 ὥστε παρθένοις ἁβραῖς. Ag. 1671 ἀλέκτωρ ὥστε (sic Scaliger pro ὥσπερ). Suppl. 751 κόρακες ὥστε. Ag. 884 ὥστε σύγγονον βροτοῖς (ἐστί). Fr. 33 ὥστε διπλόοι λύκοι νεβρὸν φέρουσιν.

ὥστε *ita ut*, vel *quamobrem*, consequentiae significandae serviens, sequente vel indicativo vel optativo cum ἄν, vel infinitivo. Aeschylus sola usus est structura cum infinitivo Pr. 318 ὥστε σοι τὸν νῦν ὄχλον παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν. 339 αὐχῶ τήνδε δωρεὰν ἐμοὶ δώσειν Δί', ὥστε τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων. 995 γνάψει γὰρ οὐδὲν τῶνδέ μ' ὥστε καὶ φράσαι. 908 ἐμοιράσαντο δ' ὀξυκάρδιοι κτῆμαθ', ὥστ' ἴσον λαχεῖν. Pers. 244 ὥστε Δαρείου πολύν τε καὶ καλὸν φθεῖραι στρατόν. 335 πόσον τι πλῆθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων, ὥστ' ἀξιῶσαι Περσικῷ στρατεύματι μάχην ξυνάψαι; 458 ἀμφὶ δὲ κυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον, ὥστ' ἀμηχανεῖν ὅποι τράποιντο. 722 μηχαναῖς ἔζευξεν Ἕλλης πορθμόν, ὥστ' ἔχειν πόρον. 723 καὶ τόδ' ἐξέπραξεν, ὥστε Βόσπορον κλῇσαι μέγαν; 725 φεῦ μέγας τις ἦλθε δαίμων, ὥστε μὴ φρονεῖν καλῶς. Ag. 202 ὥστε χθόνα βάκτροις ἐπικρούσαντας Ἀτρείδας δάκρυ μὴ κατασχεῖν. 286 πόντον ὥστε νωτίσαι. 379 ἔστω δ' ἀπήμαντον, ὥστ' ἀπαρκεῖν εὖ πραπίδων λαχόντα. 541 ὥστ' ἐνδακρύειν γ' ὄμμασιν χαρᾶς ὕπο. 632 οὐκ οἶδεν οὐδείς, ὥστ' ἀπαγγεῖλαι τορῶς. 1075 οὐ γὰρ τοιοῦτος, ὥστε θρηνητοῦ τυχεῖν. 1181 ὥστε κύματος δίκην κλύζειν πρὸς αὐγὰς τοῦδε πήματος πολὺ μεῖζον. 1395 εἰ δ' ἦν πρεπόντων ὥστ' ἐπισπένδειν νεκρῷ. Ch. 526 ἦ καὶ πέπυσθε τοὔναρ, ὥστ' ὀρθῶς φράσαι; 533 ὥστ' ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι. 542 κρίνω δέ τοί νιν ὥστε συγκόλλως ἔχειν. 567 μενοῦμεν οὕτως, ὥστ' ἐπεικάζειν τινά. 847 τί τῶνδ' ἂν εἴποις ὥστε δηλῶσαι φρενί; 880 οὐχ ὥστ' (sic Porsonus pro ὡς δ') ἀρῆξαι. Eum. 83 ὥστ' ἐς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξαι πόνων. 202 ἔχρησας ὥστε τὸν ξένον μητροκτονεῖν. 228 οὐδ' ἂν δεχοίμην ὥστ' ἔχειν τιμὰς σέθεν. 300 οὔτοι σ' Ἀπόλλων — ῥύσαιτ' ἄν, ὥστε μὴ οὐ παρημελημένον ἔρρειν. 896 σὺ τοῦτο πράξεις, ὥστε με σθένειν τόσον; Suppl. 606 ὥστ' ἀνηβῆσαί με γηραιᾷ φρενί.

ὠφελέω *prosum*. Pr. 44 τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην. Cum dativo Pr. 342 μάτην γὰρ οὐδὲν ὠφελῶν ἐμοὶ πονήσεις. Pers. 842 τοῖς θανοῦσι πλοῦτος οὐδὲν ὠφελεῖ. Cum accusativo Pr. 507 μή νυν βροτοὺς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα. ‖ Passivum ὠφελέομαι *iuvor, utilitatem capio*. Pr. 222 τοιάδ' ἐξ ἐμοῦ ὁ τῶν θεῶν τύραννος ὠφελημένος.

ὠφέλημα *utilitas, res utilis*. Pr. 251 μέγ' ὠφέλημα τοῦτ' ἐδωρήσω βροτοῖς. 501 ἔνερθε δὲ χθονὸς κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα. 613 ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανείς.

Reliquum est ut merita cum laude memorem C. A. B. Todtii commentationem "*de Aeschylo vocabulorum inventore*", quae Halis prodiit a. 1855. In qua dissertatione utilia multa de elocutione Aeschyli sunt collecta, sed quod primarium erat, ut ostenderetur quantopere Aeschyli lingua ab Sophoclea et Euripidea differat et quae vocabula ab singulis inventa esse cum aliqua veri specie credi possit, non est effectum. Quod ut consequamur quantum fieri potest, ante omnia duplici opus erit indice,

I. vocabulorum quibus quisque trium horum poetarum primus et solus usus est,

II. vocabulorum quibus quisque primus quidem, verum non solus, sed etiam alii post eum usi sunt.

Ex duobus huiusmodi indicibus statim intelligetur Euripidem, qui communi aetatis suae lingua Atticorum utebatur, perpauca ipsum invenisse vocabula, paullo plura Sophoclem, longe plurima Aeschylum, cuius vel in septem quae supersunt fabulis perditarumque fragmentis centena reperiuntur vocabula nusquam alibi lecta, et haud dubie millena lecta fuerunt in fabulis plus quam sexaginta quae perierunt, etsi haec aliqua, et fortasse non exigua ex parte fallax computatio est. Nam quum poetarum, qui vel ante Aeschylum vixerunt vel aequales ei fuerunt, opera plurima perierint, inprimis scenicorum, Thespidis, Choerili, Phrynichi, Pratinae, hodie sciri nequit quae vocabula Aeschylus ab illis acceperit poetis, quae ipse finxerit: de quo vix ulla supersunt scriptorum testimonia, quale est Aristophanis de vocabulis Aeschyleis ἱππαλεκτρυών et τραγέλαφος, de quibus dixi ad Fragm. 137. Nam alii scriptores Aeschyli quidem in novis vocabulis inveniendis artem et dexteritatem celebrarunt, sed quae vocabula invenerit non prodiderunt; cuiusmodi est quod scriptor vitae Aeschyli p. 3, 1 ed. Oxon. observavit, κατὰ τὴν σύνθεσιν τῆς ποιήσεως ζηλοῖ τὸ ἁδρὸν ἀεὶ πλάσμα, ὀνοματοποιίαις τε καὶ ἐπιθέτοις. Dionysius in censura veterum scriptorum 2, 10. Αἰσχύλος δημιουργὸς καὶ ποιητὴς ἰδίων ὀνομάτων. Confecto autem duplici qualem supra dicebam indice reliqua est altera pars laboris, ut vocabula singula considerentur et ad genera sua revocentur. Nam etsi vocabula pleraque omnia veterum Atticorum linguae χαρακτῆρα habent, tamen Aeschylus interdum propter rationes peculiares vocabulis usus est quae ex peregrinis dialectis adsciverat, ut in Persis et Supplicibus, quod de Siculis observavit Athenaeus 9 p. 402, ubi de vocabulo Aeschyli Siculo ἀσχέδωρος agens addit, ὅτι δὲ Αἰσχύλος διατρίψας ἐν Σικελίᾳ πολλαῖς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς οὐδὲν θαυμαστόν. Alia ab lyricis veteribus et iambographis accepisse potest, ut Pers. 763 Ἀσίδος μηλοτρόφου praeeunte Archilocho dixit: ubi lepida est Thomae M. annotatio, γράφεται καὶ μιτρολόφου, ἤτοι πολεμικωτάτης, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. et in apographo Lips. γρ. μητρολόφου.

DE AESCHYLI CODICE MEDICEO EIUSQUE APOGRAPHIS.

Aeschyli tragoediarum septem hodie satis constat unum superesse codicem Mediceum seculo undecimo scriptum, ex quo reliqua quae adhuc innotuerunt apographa omnia derivata sunt, quod in commentatione de codice illo, edita in Philologo a. 1862 vol. 18 p. 55—93 et in Praefatione Promethei editionis Londinensis a. 1866 invictis demonstravi argumentis, quae ab nemine labefactata vidi. De quo ut lectores ipsi iudicare possint, non unum alterumque quod sententiae propositae faveret arripui exemplum, qui in hoc quaestionum genere malus est multorum mos, sed plenum infra posui indicem correctionum ex apographis factarum, qualem iam in commentatione Philologo inserta, amplioribus additis explanationibus, exhibueram. Hunc indicem qui perlustrare volent, statim animadvertent, apographa, licet vel omnia vel singula proprios sibi hab ant librariorum errores non paucos, quos ex inutili diversae scripturae farragine ab Hermanno aliisque composita cognoscere poterunt qui operae pretium ducent*), tamen in universum ita cum libro Mediceo consentire ut si quas praebeant levissimorum vitiorum emendationes, eae nusquam correctorum Byzantinorum facultatem, quam ex tot aliorum scriptorum codicibus satis cognitam perspectamque habemus, excedant. Ex quo colligi potest apographa Aeschylea ex uno omnia derivata esse libro Mediceo, nec quidquam causae esse cur, quae quorundam opinio fuit, duo exstitisse fingantur veteris cuiusdam codicis archetypi apographa, alterum quod superest, Mediceum, alterum vero nunc perditum, ex quo istiusmodi emendationes in apographa quae hodie supersunt receptae fuerint: quod si verum esset, idem de aliorum scriptorum multorum codicibus eorumque apographis, quorum plane eadem quae Aeschyleorum ratio est, fingendum foret, velut de Athenaei codice Veneto eiusque apographis, de quibus dixi in Philologo vol. 30. p. 73—115. Ceterum apographa quae supersunt non ex ipso codice Mediceo *descripta*, sed aliis praegressis apographis *derivata* esse consulto dixi propter rationes in commentatione supra memorata p. 77—79 ab me expositas, quas frustra impugnavit Alexander Pierron, clarissimus Homericorum carminum editor Parisinus, qui in *Annuaire de l'association pour l'encouragement des Études Grecques, 3e année*, 1869. p. 22—41. demonstrare studuit apographum quinque Aeschyli tragoediarum (i. e. trium primarum cum Eumenidibus et Supplicibus) Parisinum 2886 chartaceum seculi quinti decimi exeuntis, foliorum 301 formae duodecimae, non ex codice Mediceo *derivatum*, ut ego dixeram, sed ex alio quodam codice perantiquo (*"fort vieux"* p. 38) *descriptum* esse, de quo haec scripsit p. 41. "Je n'affirme point que toutes les difficultés d'une confrontation complète du *Mediceus* et du *Parisinus L* puissent se ramener à de simples questions de lecture. Il faudrait, pour que la démonstration fût sans réplique, qu'on possédât un relevé exact de toutes les variantes du *Parisinus L*, jusqu' aux plus imperceptibles, et qu'il n'y en eût pas une qui ne s'expliquât comme nous venons d'expliquer les principales, et comme s'expliqueraient toutes les autres que j'ai transcrites. Mais tout ce qu'on pourrait légitimement conclure de telle ou telle difficulté insoluble, c'est qu'entre le manuscrit en onciales et le *Parisinus L* il y a eu un intermédiaire, une première copie qui a subi des corrections. Cette première copie n'existe point. Jusqu'à ce qu'on retrouve cette copie, ou jusqu'à ce qu'on retrouve le manuscrit en onciales lui-même, le *Parisinus L* est rétabli dans ses droits. L'hypothèse de Hermann se prête également aux deux cas: copie directe, copie de

*) Primus qui hoc sex et sexaginta abhinc annis, admirabili pro illo tempore sagacitate, perspiceret Petrus Elmsleius fuit (in *Edinburgh Review* a. 1810. Nr. XXXIII p. 219) his verbis usus "After all, however, as we stated on a former occasion, the accumulation of manuscripts does not contribute, in so great a degree as might be supposed, to the amendment of our author's text. All the manuscripts of Aeschylus which have yet been examined, are transcribed, mediately or immediately, from the same copy, which appears to have survived alone the general wreck of antient literature. The concurrence, therefore, of fifty or five hundred manuscripts of Aeschylus in the same lection, implies no more than that, in the ninth or tenth century, such a reading was discovered in a single manuscript. If that manuscript now existed, and could be verified, perhaps its numerous progeny might all be safely disposed of to the makers of sky-rockets, after the example of the biblical manuscripts of the University of Alcala. (See Michaelis's Introduction to the New Testament, translated by Marsh, vol. 2 p. 441. ed. 1802.) Of the incorrectness of the original manuscript of Aeschylus, no other proof is requisite, than the agreement of its descendants in so many palpably erroneous readings." Codicem archetypum quem quaerebat non alium esse quam Mediceum ab Elmsleio non poterat intelligi quia accurata codicis collatione carebat, sed excerptis tantum utebatur negligentissimis Antonii M. Salvinii anno 1715 factis.

copie. Je crois à la copie directe. Mais, de toute façon, il faut rayer de la liste des axiomes la proposition avancée jadis par Burgess *), le deuxième éditeur de la Pentalogie de Burton, et répétée naguère par Guillaume Dindorf et par d'autres: "Que tous les manuscrits d'Eschyle dérivent du *Mediceus*.**)" Le *Parisinus L* ne dérive point du *Mediceus*."

Hanc igitur sententiam ut veram esse probaret, quinquaginta quinque codicis Medicei scripturas cum apographo Parisino (L) comparavit, ex quibus colligi posse credit scripturas Parisinas non ex codice Mediceo, sed ex altero illo quem finxit codice *perantiquo* transscriptas esse, quas operae pretium erit severiori subiici examini.

PROMETHEUS.

I. v. 17. "*Med.* εὐωριάζειν.] *Par. L.* ἐξωριάζειν."
[Falsum est εὐωριάζειν, quod recentiores editores ex Hesychii et Photii glossis restituerunt, in M legi, qui ἐξωριάζειν praebet ut in L et aliis omnibus legitur apographis, legitque scholiasta, qui interpretatus est ἔξω ὥρας (corrige ὥρας) καὶ φροντίδος ποιεῖσθαι.]

II. v. 21. "*Med.* βροτῶν.] *Par. L.* θεῶν."
[Scriptura inepta in plerisque exstat seculorum quarti quintique decimi apographis, quae nihil plane causae est cur ex codice perantiquo ducta potius credatur quam ex illius aetatis apographis. Idem de aliis multis scripturis dicendum, quas Parisinus L non cum Mediceo, sed cum apographis quarti quintique decimi seculi communes habet: de quo satis erit hoc loco in universum monuisse.]

III. v. 28. "*Med.* ἐπηύρου] *Par. L* ἀπηύρου".
[Falsum est in M ἐπηύρου legi, quod ex Elmsleii coniectura posuerunt editores. Nam in M est ἐπηύρω, in apographis vero omnibus et apud Eustathium p. 675, 40. ἀπηύρω, quod in L quoque esse suspicor, non ἀπηύρου, quod ei tribuit Pierronus eodem in terminatione errore, quo ἐπηύρου pro ἐπηύρω codici tribuit Mediceo. Quum M in textu habeat ἐπηύρω, idem ab scholiasta lectum fuisse coniicere licet, qui verbo ἐπέτυχες utitur.]

IV. v. 113. "*Med.* ὑπαιθρίοις] *Par. L.* ὑπαίθριος".
[Rursus falsum est in M legi ὑπαιθρίοις, quod ego ex Blomfieldi coniectura edidi. Libri omnes ὑπαίθριος.]

V. v. 113. "*Med.* πασσαλεύμενος] *Par. L.* πασσαλευτός".
[πασσαλευτός est plus quam decem apographorum Byzantinorum interpolatio: in reliquis servata est codicis Medicei scriptura πασσαλεύμενος vel πασσαλευμένος, quod nihil aliud est quam glossema πεπασσαλευμένος, adscriptum ad προσπεπαρμένος, quod ego restitui.]

VI. v. 117. "*Med.* ἵκετο] *Par. L.* ἵκοιτο".
[Scriptura inepta metroque contraria ἵκοιτο proprius est huic apographo lapsus librarii, ut inter alia omnia apographa ne unum quidem est, quod non leves huiusmodi librariorum errores sibi proprios habeat.]

VII. v. 141. "*Med.* ἐσίδεσθ' οἵωι] *Par. L.* ἐσίδεσθέ μ' οἵῳ".
[In M versus sic scripti et divisi sunt

πρ̅ο̅ς̅ ὠκεανοῦ,
δέρχθητ', ἐσίδεσθ' οἵωι δεσμῶι
πρὸς πατρός τῆσδε φάραγγος —

Quod in Par. L scriptum est ἐσίδεσθέ μ' οἵω, commune habet cum apographis Byzantinis plerisque omnibus.]

VIII. v. 142. "*Med.* πρὸς πατρός] *Par. L.* προσπορπατός".
[In M ad πρὸς πατρὸς in margine a manu seculi quinti decimi adscriptum est προσπορπατός, quae interpolata est apographorum tantum non omnium scriptura, nisi quod in uno προσ πα τοσ scriptum est, erasa post α littera ρ et superscripto πο, quo interpolata significatùr scriptura προσπορπατός, in alio adscriptum γρ. προσπαρτός, quae laudabilis est coniectura recentis correctoris, qui tamen non viderat post προσπαρτὸς excidisse ἐγώ, de quo dixi in Philologo vol. 18 p. 88.]

IX. v. 146. "*Med.* εἰσιδοῦσαν] *Par. L.* εἰσιδούσῃ".
[Falsum est in Med. legi ἐσιδοῦσαν, quae Hermanni coniectura est. In Med. legitur ἐσιδοῦσα, littera α a manu recentiore illata in locum alius litterae ita erasae ut scripturae prioris ne vestigium quidem relictum sit. Hinc factum est ut correctores Byzantini inter εἰσιδοῦσα, εἰσιδοῦσαι, εἰσιδοῦσι vel εἰσιδοῦσιν, et εἰσιδούσῃ (quod est in Par. L et Guelf.) fluctuarent et Thomas Magister annotaret καὶ εἰσιδούσῃ τὸ σῃ ῃ̅, καὶ εἰσιδοῦσι τὸ σ̅ι̅ ῑ.]

X. v. 146. 147. "*Med.* πέτρᾳ . . . τᾷδε] *Par. L.* πέτραις — ταῖσδε".
[Falsa sunt quae de Med. traduntur. In eo a manu prima scriptum est πέτραι, cui recentior manus σ addidit, ut sit πέτραις, quod non debebat primae manui tribui a Merkelio. Deinde τᾷδε non legitur in ullo codice, sed est Elmsleii coniectura, dativo πέτρᾳ accommodata. In M a manu prima scriptum fuerat ταῖσ (ταῖσδ'
δα το
Victorius) ἀμανδέτοις, litteris fere evanidis, ab alia manu superductis. Itaque hic quoque Par. L non dissentit ab Med., sed consentit cum eo.]

XI. v. 157. "*Med.* ἐπεγήθει] *Par. L.* ἐπιγεγήθει".
[ἐπιγεγήθει levis librarii alicuius error est, quem L communem habet cum apographis pluribus: in aliis ἐπεγεγήθει.

XII. v. 657. "*Med.* νυκτίφαντ'] *Par. L.* νυκτίφοιτ'".
[Scriptura interpolata νυκτίφοιτ' apographa omnia pervasit. Recte M νυκτίφαντ', de quo dixi in Philologo vol. 18 p. 88.]

XIII. v. 917. "*Med.* πύρπνουν] *Par. L.* πυρπνόον".
[πύρπνοον vel πυρπνόον est etiam in aliis apographis.]

XIV. v. 1057. "*Med.* ἣ τοῦδ' εὐτυχῆ] *Par. L.* εἰ τάδ' εὐτυχῆ." [In marg. Med. a m. recentissi-

[*) Confundit Thomam Burgessium cum Georgio Burgesio, qui de codice Mediceo dixit in Annot. ad Supplices (Londini 1821) p. 41. G. DIND.]

**) *Préface* de la cinquième edition, p. VI: "Ex codice Mediceo derivata sunt quotquot ad hunc usque diem innotuerunt harum tragoediarum apographa." Le Parisinus L n'est peut-être pas le seul des manuscrits d'Eschyle qui ne rentre point dans cette formule. Le manuscrit de Wolfenbüttel, ce fameux Guelferbytanus des anciens éditeurs, pourrait bien avoir réellement l'importance qu'on lui attribuait autre fois. Heimsoeth est de cet avis, et Heimsoeth parait avoir

ma annotatum εἰ τάδ', ut in Par. L aliisque multis.]

XV. v. 1087. "*Med.* ἀποδεικνύμενα] *Par. L.* ἀντιδεικνύμενα".
[Hoc aliorum quoque apographorum vitium est.]

SEPTEM AD THEBAS.

XVI. v. 12. "*Med.* πολύν] *Par. L.* πολλήν".
[πολλήν, quod per apographa multa propagatum est, absurda est correctoris alicuius Byzantini coniectura ad proximum ὥραν vel ὥραν relata.]

XVII. v. 20. "*Med.* πιστοί] *Par. L.* πιστούς".
[Falsum est in Med. legi πιστοί, qui πιστούς ut alii omnes.]

XVIII. v. 78. "*Med.* θρέομαι] *Par. L.* θρεῦμαι".
[θρεῦμαι ab infimae aliquo aetatis correctore metri ignaro positum in aliis quoque apographis multis legitur.]

XIX. v. 87. "*Med.* ἀλεύσετε] *Par. L.* ἀλεύσατε".
[In Med. non simpliciter ἀλεύσετε, sed ἀλεύσετε (α a m. rec. superscripto), quo id ipsum indicatur quod est in apographis, ἀλεύσατε.]

XX. v. 125. "*Med.* σαγᾶι] *Par. L.* σαγαῖς".
[Non sufficit dixisse in Med. σαγᾶι scriptum esse. Vocabulorum δορυσσόοισ σαγαῖσ litterae septem σ σαγαῖσ in litura quinque litterarum scriptae sunt. Alterum vocabuli σαγαῖσ sigma si a prima manu scriptum exstitisset, cum littera π, quae sequitur, ex more prope constanti huius aliorumque vetustorum librorum uno ductu scribi debuisset σαγαῖ σπύλαις, quod non factum est. Nam litterae π ea est forma ut non cum alia littera coniunctam fuisse pateat. Antiqua igitur scriptura δορυσσόοι σαγᾶι fuit, quod quum non perspiceret corrector Byzantinus, δορυσσόοις σαγαῖς scripsit, quod est in L ceterisque apographis omnibus.]

XXI. v. 756. "*Med.* ἔτλα] *Par. L.* ἔτλη".
[Falsum est in Med. pure scriptum esse ἔτλα. Nam legitur ἔτλη, littera α ab eadem manu superscripta.]

XXII. v. 756. "*Med.* συνᾶγε] *Par. L.* συνάγαγε".
[Falsum est in Med συνᾶγε scriptum esse, qui habet σύναγε, adscripto a manu paullo recentiore συνάγαγε, quod in apographa plura transiit.]

PERSAE.

XXIII. v. 9. "*Med.* πολυχρύσου] *Par. L.* πολυχρύσους".
[Falsum est in M legi πολυχρύσου (στρατιᾶς), quae communis est apographorum scriptura. In M legitur πολυχρύσους στρατιάς, plane ut in Par. L.]

XXIV. v. 345. "*Med.* κατέφθειρε] *Par. L.* διέφθειρε".
[διέφθειρε, quod nullo alio in apographo inventum est, quum multo frequentius legatur quam καταφθείρειν, non mirandum est huic uni librario aliud agenti in calamum venisse διέφθειρε. Eodem errore v. 716 in paucis apographis διέφθαρται scriptum est pro κατέφθαρται.]

XXV. v. 580. "*Med.* ἐραδαι] *Par. L.* ἔρανται".
[Falsum est in M ἐραδαι legi, quod neque in hoc codice, neque in ullo legitur apographo. In M legitur versibus sic divisis

τοκῆες δ' ἄπαιδες ἐρα δαι
μόνι' ἄχη, δᾶ.

ubi manifestum est litteras δαι non cohaerere cum litteris ερα, sed primam esse syllabam vocabuli δαιμόνι' inter duos versus divisi. Cavere ab errore sibi potuisset Pierronus, si legisset quae de hoc loco scripsi in Praefat. ed. Lips. quintae p. LXVI: "Inprimis memorabilis versus 580 corruptela est, ubi litterae ἐρα, quae in codice ante δαιμόνι' ἄχη leguntur, ab correctore aliquo Byzantino absurde in ἔρανται, quod est in Par. L, vel ἔρρανται, quod est in aliis, mutatae, nihil aliud sunt quam adscriptum olim in margine verbum ἔρρουσι, quod v. 571, ubi tres ante στένε syllabae desiderantur, inserendum erat. Proxime ab vero abfuit Blomfieldus quum ἔρροντες corrigeret idque ipse quoque ante στένε insereret."]

XXVI. v. 645. "*Med.* πέμπεται] *Par. L.* πέμπετε".
[Falsum est πέμπεται simpliciter legi in M, in quo littera ε super αι scripta est ab manu διορθωτοῦ, unde πέμπετε in omnibus fere apographis.]

XXVII. v. 656. "*Med.* ὑποδώκει] *Par. L.* εὖ ἐποδώκει".
[Falsum est in M nihil praeter ὑποδώκει legi, quae primae tantum manus scriptura est, quam διορθωτής in εὖ ἐποδώκει mutavit, quod inde in apographa receptum est.]

XXVIII. v. 676. "*Med.* τᾶι σᾶι] *Par. L.* τὰ σά".
[τὰ σά etiam in aliis apographis nonnullis.]

XXIX. v. 671. "*Med.* διαγόεν] *Par. L.* διάγοιεν".
[διάγοιεν ineptum est correctoris Byzantini commentum per apographa pleraque propagatum, quum vera lateret scriptura, de qua dixi in Philologo vol. 13 p. 491.]

XXX. v. 679. "*Med.* πᾶσαν γᾶν τάνδε] *Par. L.* πᾶσα γᾶ τᾶδε".
[In M πᾶσαν γᾶν τάνδε primae manus scriptura est, ab secunda in πάσᾳ γᾷ τᾷδε mutata, quod receptum est in apographa.]

XXXI. v. 679. "*Med.* ἐξέφυντ'] *Par. L.* ἔφθιντ'".
[In M est ἐξέφυντ', οι (i. e. θι) a m. pr. superscripto, quo ἐξέφθιντ' significatur, quod est in apographis. In Paris. L si revera scriptum est ἔφθιντ', calami lapsus est.]

EUMENIDES.

XXXII. v. 12. "*Med.* σεβίζουσαν] *Par. L.* θεσπίζουσαν".
[θεσπίζουσαν proprius huic uni apographo error librarii.]

XXXIII. v. 18. "*Med.* θρόνοις] *Par. L.* χρόνοις".
[Falsum est in Med. legi θρόνοις, quae Turnebi coniectura est. In Med. et apographis omnibus est χρόνοις.]

XXXIV. v. 23. "*Med.* ἀναστροφή] *Par. L.* ἀναστροφά".
[Falsum est in Med. ἀναστροφή legi, quae Victorii coniectura est. In Med. ἀναστροφά, et in apographis sic vel ἀναστροφαί.]

XXXV. v. 30. "*Med.* με τῶν] *Par. L.* μεστῶν".
[Calami lapsus.]

XXXVI. v. 36. "*Med.* σωκεῖν] *Par L.* σώβειν".
[Calami lapsus, nisi erravit Pierronus. Conf. LV.]

XXXVII. v. 54. "*Med.* λίβα] *Par. L.* δία".
[Falsum est in Med. λίβα legi, quae Burgesii

emendatio est. In Med. δίά, et sic vel βίαν apographa quoque.]

XXXVIII. v. 59. "*Med.* ἥτις] *Par. L.* εἴ τις".
[εἴτις apographorum plurium vitium.]

XXXIX. v. 359. "*Med.* ὑφ' αἵματος] *Par. L.* ἐφ' αἵματος".
[ἐφ' αἵματος etiam in aliis apographis.]

XL. v. 430. "*Med.* δίκαιος] *Par. L.* δικαίως".
[In M est δικαίους, superscripto ω, i. e. δικαίως, et ου in litura.]

XLI. v. 687. "*Med.* δικάστων] *Par. L.* δ' ἑκάστῶν".
[Falsum est in M legi δικάστων, idque falso accentu pro δικαστῶν. Nam δικαστῶν Canteri emendatio est pro δ' ἑκάστων, quod est in M et apographis.]

XLII. v. 694. "*Med.* μἀδικεῖν] *Par. L.* μὴ ἀδικεῖν".
[Crasis μἀδικεῖν ab me est restituta. In M et apographis est μὴ ἀδικεῖν.]

XLIII. v. 700. "*Med.* σέβειν] *Par. L.* σέθεν".
[Falsum est in textu M legi σέβειν. Nam legitur σέθεν, cui διορθωτής in marg. adscripsit σέβειν.]

SUPPLICES.

XLIV. v. 2. "*Med.* ἀρθέντ'] *Par. L.* ἀρόεντ'".
[Falsum est in M ἀρθέντ' scriptum esse, quae Turnebi est emendatio. In M et apographis ἀρόεντ'.]

XLV. v. 3. "*Med.* λεπτοψαμάθων] *Par. L.* λεπτοψαμαθῶλες".
[Hoc dupliciter falsum est. Nam in M non legitur λεπτοψαμάθων, quae Pauwii coniectura est, sed λεπτομαθῶν. Deinde de Par. L. erratum esse videtur, ex quo alii λεπτοματῶς attulerunt, nec dubitandum quin litterae ψα, quae ad Pauwii alludunt coniecturam, in L non magis legantur quam in libris reliquis.]

XLVI. v. 6. "*Med.* συρίᾳ] *Par. L.* συρίαν."
[In Med. συρία sine iota adscripto. συρίαν vero calami lapsus est.]

XLVII. v. 16. "*Med.* κέλσαι] *Par. L.* κεάσαι".
[Falsum est in M κέλσαι legi, quod Sophianus restituit. Med. κεασαι sine accentu.]

LXVIII. v. 31. "*Med.* δ' ἑσμόν] *Par. L.* δεσμόν".
[Falsum est in M δ' ἑσμόν legi, quae Turnebi correctio est pro δεσμόν, quod est in M et apographis.]

XLIX. v. 321. "*Med.* ἀφθόνῳ] *Par. L.* ἀφώνῳ".
[ἀφώνῳ etiam in duobus aliis apographis.]

L. v. 946. "*Med.* διώλου] *Par. L.* διόλου".
[In apogr. Guelf. est δι' ὅλου.]

LI. v. 847. "*Med.* αἷμον ἴξω σ'] *Par. L.* αἵμονες".
[Falsum est in M scriptum esse αἷμον ἴξω σ', in quo legitur αἵμονεσ ὦσ. Consentit igitur cum Par. L.]

LII. v. 854. "*Med* ἴδοιμ'] *Par. L.* ἴδοι".
[Falsum est in M ἴδοιμ' scriptum esse, in quo εἴδοι (ϊ superscr.) legitur.]

LIII. v. 859. "*Med.* βαθμὶ] *Par. L.* βαθυ μη".
[Falsum est in M βαθμὶ scriptum esse. Nam legitur βαθυμι, pro quo βαθυ μη scripsit librarius in Par. L.]

LIV. v. 871. "*Med.* εὐρείαις] *Par. L.* εὐρυχωρείαις".
[εὐρυχωρείαις manifestus est error librarii, Parisino L proprius.]

LV. v. 885. "*Med.* βρέτεος ἄρος ἄτα] *Par. L.* κροτιοσα ροσαται".
[Omni ex parte falsum est quod de M traditur, in quo clare scriptum est βροτιοσα ροσαται, a quo una littera initiali κ pro β differt Par. L, si recte legit Pierronus.]

"Il y a certainement, parmi les cinquante et tant de leçons que je viens de comparer, des différences qu'on pourrait regarder ou comme des fautes d'inadvertance ou comme des corrections; mais c'est le petit nombre. Les autres, c'est-à-dire presque toutes, prouvent que le calligraphe du *Parisinus L* n'a point copié le *Mediceus*" (p. 35). Nunc correctis ab me quae supra attulerat Pierronus, manifestum est in apographo Parisino L ne unam quidem syllabam exstare cuius origo a *perantiquo* quem Pierronus finxit codice repetenda sit, sed codicem Parisinum nihil aliud esse quam apographum alius infimae aetatis apographi, in quo hic illic aliquid obliteratum fuisse — quod non solum vetustis accidit membranis, sed non raro etiam infimae aetatis codicibus chartaceis — exempla docent a Pierrono collecta p. 36, velut Suppl. 194. γοεδ.. καὶ (pro γοεδνὰ καὶ) et 230 δικάζει . . . . . . λόγος (pro δικάζει τἀμπλακήμαθ' ὡς λόγος). In eodem illo apographo exciderat versus Sept. ad Thebas 279 στέψω πρὸ ναῶν πολεμίων δ' ἐσθήματα, qui legitur in Med., sed abest non solum ab L, sed etiam ab aliis apographis plerisque. Porro Persarum versus absunt undecim 552—562, quos ab librario codicis Medicei omissos in margine supplevit διορθωτής, unde in apographa transierunt omnia uno excepto Parisino L, in quo omissi sunt, sive quod non exstarent in apographo quod describendum acceperat librarius, sive quod, si exstiterint, versus in apographo extra textum positos ipse quoque in novi apographi margine ponere voluerat, sed oblitus erat.

De apographo Guelferbytano, quod Pierronus, ab aliis in errorem inductus verbis supra p. 406 appositis ipsum quoque non ex Mediceo, sed alio simili codice antiquo derivatum esse opinatur, vix operae pretium est post ea quae in Praefatione Lexici Aeschylei p. V et alibi dixi denuo hoc loco dici. Nam certissimum est hoc quoque ut tot alia seculorum quarti quintique decimi et textus et scholiorum apographa nullum usquam verbum continere quod ad alium nescio quem fontem antiquum sit revocandum.

INDEX EMENDATIONUM
EX APOGRAPHIS CODICIS MEDICEI
IN LEXICON RECEPTARUM.

PROMETHEUS.

2. ἄβατόν τ' εἰς Med.] ἄβατον εἰς apogr.
20. τόπῳ] πάγῳ
42. τε] γε
54. ψάλια] ψέλια
87. τέχνης] τύχης
88. διός] δῖος
90. παμμήτωρ] παμμῆτορ
117. τοιάσδε] τοιῶνδε
118. ἡμῶν] ἐμῶν
136. αἶ αἶ αἶ] αἶ αἶ αἶ αἶ (i. e. αἰαῖ αἰαῖ)
142. πρὸς πατρός] προσπαρτός
155. ἀγρίοις] ἀγρίως
167. ἔτ' ἀπ' ἐμοῦ (α a m. rec. in litura litterae, ut videtur, ε)] ἔτ' ἐμοῦ
172. οὔτοι] οὔτι
178. τῆς] τῆσδ'
185. οὐ παράμυθον] ἀπαράμυθον
186. τραχύς τε καὶ] τραχὺς καὶ
189. ῥωσθῇ (ω in litura)] ῥαισθῇ
201. ἕδρης et 226 αἰτίην] ἕδρας et αἰτίαν
217. προσλαβόντι] προσλαβόντα
223. ἐξημείψατο] ἀντημείψατο
245. ἀλγύνθην] ἠλγύνθην
248. θνητούς τ'] θνητοὺς
332. μηδέν] μηδὲ
333. πείθεις] πείσεις
337. μηδαμῶς] μηδαμῶς μ'
340. κοὐδὲ μή] κοὐδαμῇ
348. ἐς] πρὸς
350. ὤμοις] ὤμοιν
371. θερμῆς] θερμοῖς
381. προθυμεῖσθαι] προμηθεῖσθαι (ex schol.)
401. πηγαῖς] παγαῖς
408. στένουσι] στένουσα
426. ἀκαμαντοδέτοις] ἀδαμαντοδέτοις
428. ὡς — ὑπείροχον] ὅς — ὑπέροχον
432. βαθύς] βυθός
502. σίδαρον — δὲ] σίδηρον – τε
505. ταῦτα] πάντα
519. πρὶν] πλὴν
520. οὐκ ἂν] οὐκέτ' ἂν
537. τίνειν] τείνειν
562. χαλινοῖσιν] χαλινοῖς
563. ποινὰς ὀλέκῃ] ποιναῖς ὀλέκει
567. με] με τὰν
575. πῆ] ποῖ
583. ποντίοισι] ποντίοις
608. φράζετε] φράζε τᾷ
617. οὖν] ἂν
637. κ' ἀποκλαῦσαι] τἀποκλαῦσαι
667. πυρωτόν] πυρωπόν
684. πόνον] πόνων
688. ηὐχόμην] ηὔχουν (ex schol.)
690. δύσοιστα] καὶ δύσοιστα
706. θυμῷ μάθ'] θυμῷ βάλ'
710. νέουσ'] ναίουσ'
711. ἐξηρτημένοι] ἐξηρτυμένοι
758. ἥδοιμ' ἂν] ἥδοι' ἂν
770. λυθείς] λυθῶ
771. λύσων] λύσων σ'
772. αὐτῶν ἐγγόνων] αὐτὸν ἐκγόνων
776. σαυτῆστ'] σαυτῆς
792. πόντον] πόντου
796. μονώδοντες] μονόδοντες
806. πόρον] πόρου (ex schol.)
811. βιβλίνων] βυβλίνων (ex schol.)
840. κληθήσεται] κεκλήσεται
853. πεντηκοντόπαις] πεντηκοντάπαις
858. θηρεύσοντες] θηρεύοντες
864. ἐς] ἐπ'
866. ἀπαμβλυθήσεται] ἀπαμβλυνθήσεται
867. δυεῖν] δυοῖν
872. κλεινοῖς] κλεινὸς
881. καρδία] κραδία
884. πταίουσ'] παίουσ' (ex schol.)
900. δυσπλάγχνοις — ἀλατείαισι] δυσπλάνοις — ἀλατείαις
910. θρόνων] θρόνων τ'
922. εὑρήσοι] εὑρήσει
932. πῶς] πῶς δ'
933. τί δαὶ] τί δ' ἂν
945. τὸν ἡμέροις] ἐφημέροις
961. δὲ] γε
965. καθώρισας] καθώρμισας
969. φῆναι] φῦναι
974. συμφοραῖς] συμφορᾶς
986. παῖδά με] παῖδ' ὄντα με
988. πευσεῖσθαι] πεύσεσθαι
995. φράσειν] φράσαι
998. ὦ παῖ] ὦπται (ex schol.)
1002. μηπάθ'] μήποθ'
1026. τοι] τι
1031. εἰριμμένος] εἰρημένος
1039. πείθου] πιθοῦ
1043. ἐπί μοι ῥιπτείσθω] ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω
1060. που] ποι

SEPTEM AD THEBAS.

19. οἰκιστῆρας] οἰκητῆρας
54. πύστις] πίστις
86. ἰὼ ἰὼ ἰώ] ἰὼ ἰώ
90. πτόλιν] πόλιν
105. τεὰν] τεὰν γᾶν
128. ῥυσίπτολις] ῥυσίπολις
141. σέθεν ἐξ] σέθεν γὰρ ἐξ
168. τᾶσδέ γε] τᾶσδε
193. ὀφέλλεται] ὀφέλλετε
205. ὅτι] ὅτε
210. ἐν κύματι (litteris ἐν κύ in litura)] πρὸς κύματι (quod M quoque a m. prima habuisse videtur)
219. λείποι] λίποι
238. εὔκηλος] ἔκηλος
308. εὐτρεφέστατον] εὐτραφέστατον
338. πόλις] πτόλις

341. πυρφορεῖ] καὶ πυρφορεῖ
350. ἀρτιτρεφεῖς] ἀρτιβρεφεῖς
355. λελημμένοι] λελιμμένοι
362. ῥοθίοισι] ῥοθίοις
382. θένει] θείνει
404. ὑπέρκομπον] ὑπέρκοπον
454. τ'] θ'
483. βάζουσ'] βάζουσιν
497. ἄρηι] ἄρει
507. οὐδ'] οὐθ'
523. εἴκασμαι] εἴκασμα
531. μητρός] ματρός
556. εἰ θεῶι (correctum θεοί)] εἴθε γὰρ θεοί
588. ἐπιχθονός] ὑπὸ χθονός
598. δυσσεβεστέροις] δυσσεβεστάτοις
633. οἵας γ'] οἵας
647. λέξει] λέγει
658. Πολυνείκει] Πολυνείκη
659. ὅποι] ὅπη
667. προσεῖπε] προσεῖδε (ex schol.)
668. οὔτ'] οὐδ'
680. χέρας] χεῖρας
686. μή τις] μή τι
695. αἰσχρά] ἐχθρά
706. ἀντροπαίᾳ] ἐν τροπαίᾳ
740. παλαιοῖς] παλαιοῖσι
751. γείνατο] ἐγείνατο
793. δούλειον] δούλιον
794. πέπτωκεν δ'] πέπτωκεν
805. χειρῶν] χερῶν
820. βασιλείοιν] βασιλέοιν
834. καρδίαι] καρδίαν
836. δυσφόρως] δυσμόρως
850. τά] τάδε
854. γόον] γόων
881. ἐρριψίτοιχοι] ἐρειψίτοιχοι
920. δοιοῖν] δυοῖν
924. πολίταις] πολίτας
927. ἤ] ἁ
947. ὦ μέλεοι] μέλεοι
990. τοίνυν] τοί νιν
995. ἰὼ ἰὼ κακά] ἰὼ κακά
997. δυστάνων] δυστόνων
1001. ἰώ] ἰὼ ἰώ
1033. κακῶι vel κακοῦ] κακῶν
1035. τούτω] τούτου
1057. δ' ἐρῶ] δρῶ
1059. τύμβῳ] τύμβον
1063. πείθοιτο] πίθοιτο
1076. ἀλλοδαπῶι] ἀλλοδαπῶν

PERSAE.

9. πολυχρύσους στρατιᾶς] πολυχρύσου στρατιᾶς
13. οἴχωκε] ᾤχωκε
15. τῶ (fortasse pro τῶν)] τὸ
17. Κίσσινον] Κίσσιον
18. νηῶν] ναῶν
22. μεταβάτης] Μεγαβάτης
28. ἐν τλήμονι] εὐτλήμονι
43. μητρογαθής] Μιτρογαθής
55. καὶ τοξουλκῷ] τοξουλκῷ
70. χρυσονόμου] χρυσογόνου (ex schol.)
82. δέρμα, relicto inter ρ et μ spatio] δέργμα
83. πολυναύτης] πολυναύτας
107. δ'] τ'
129. μέλισσα σὺν] μελισσᾶν
137. αἰχμήεντα] αἰχμάεντα
138. εὐνατὴρ' ἀποπεμψαμένα] εὐνατῆρα προπεμψαμένα
146. ἀμέτερον] ἡμέτερον
157. εὐνήτειρα] εὐνάτειρα
163. κονίσσας] κονίσας
174. δυνάμεις] δύναμις
181. δύο] μοι δύο
191. ὑπαυχένων] ἐπ' αὐχένων
195. διασπαράττει] διασπαράσσει
203. βωμῶι] βωμόν
210. ἐσιδεῖν] ἔστ' ἰδεῖν
218. τάδ' ἀγαθὰ δ'] τὰ δ' ἀγάθ'
τέκνοις] τέκνῳ
220. πρευμενῶς] πρευμενῆ
228. δέ] δή
239. χερός] χερῶν
265. τε] γε
271. δῖαν] δᾴαν
286. Ἀθῆναι] Ἀθᾶναι
306. ἰθαιγενής] ἰθαγενής
312. Φρεσεύης] Φερεσσεύης
322. ὁ] θ' ὁ
326. Σύννεσις] Συέννεσις
327. ἄπαρχος] ἔπαρχος
330. ὀλίγ'] δ' ὀλίγ'
334. δή] δέ
334. ληφθῆναι] λειφθῆναι
359. ἐπενθορόντες] ἐπανθορόντες
370. νηυσὶν] ναυσὶν
379. δ'] θ'
397. κελεύσματος] κελ ύματος
426. οἰμωγῆς] οἰμωγή
o
430. στοιχοιγαροίην] στοιχηγοροίην
431. μηδ' ἂν] μηδάμ'
432. τοσοῦτ' ἀριθμὸν] τοσουτάριθμον (ex scholiasta)
442. καὶ εὐγένειαν] κεὐγένειαν
444. αἰσχρῶς] οἰκτρῶς
448. νηυσὶν] ναυσὶν
461. ὄλλυσαν] ὤλλυσαν
474. ἀπήρκεσε] ἀπήρκεσαν
477. τοσῶνδε] τοσόνδε
498. εὔχετο] ηὔχετο
527. ἡμᾶς] ὑμᾶς
528. πιστοῖς] πιστοῖσι
531. κέτι — πρόσθητε] καί τι — πρόσθηται
548. νῦν γὰρ δή] νῦν γάρ
554. βαρίδες τε ποντίαι] βαρίδεσι (i. e. βαρίδεσσι) ποντίαις.
555. τί ποτε] τίπτε
ε
557. Σουσίδος] Σουσίδαις
558. τε γὰρ καί] τε καί
569. λειφθέντες] ληφθέντες
570. ἀκτᾶς] ἀκτάς
577. σκύλονται] σκύλλονται
586. οὐδ' ἔτι] οὐκέτι
588. προσπίτνοντες] προπίτνοντες
598. ἔμπορος] ἔμπειρος
609. ἐστείλατο — μηλικτήρια] ἔστειλα — μειλικτήρια
621. ἀνακαλεῖσθαι] ἀνακαλεῖσθε
633. μοι] μου
641. μεγαλαυχῆ] μεγαυχῆ
661. τιήρας] τιάρας
οι
679. ἐξέφυντ'] ἐξέφθινθ'
688. καλεῖσθαι] καλεῖσθε
693. τί] τί δ'
709. πότμον] πότμῳ
710. ὡς ἕως τ'] ὅς θ' ἕως
713. χρόνῳ] λόγῳ

714. ἔπος εἰπεῖν] εἰπεῖν ἔπος
720. στρατηλάτοιν] στρατευμάτοιν
721. ἤνυσεν — τοσόσδε] τοσόσδε — ἤνυσεν
740. ἀπέσκηψεν] ἐπέσκηψεν
751. πόνος] πόρος
754. μέγα] μέγαν
778. ἕβδομος] ἕβδομός τ'
779. δ'] τ'
795. εὐτελῆ (τ in στ mutato)] εὐσταλῆ
796. τρόποις] τόποις
806. φίλος] φίλον
811. δαιμόνων] δαιμόνων θ'
816. αἱματοσφαγῆς — πλατέων — δωριάδος] αἱματοσταγῆς — Πλαταιῶν — Δωρίδος
854. γεραιός] γηραιός
855. ἀκάκης] ἀκάκας
857. ἀποφαινόμεθ'] ἀπεφαινόμεθ'
865. συνθείς] συθείς
870. θρηΐκων] θρηϊκίων
875. Ἕλλας] Ἕλλας τ'
889. μεσάγκτους] μεσάκτους
895. ματροπόλεις] ματρόπολις
904. θεόπρεπτα] θεότρεπτα
935. πρόφθογγον] πρόσφθογγον
959. Ἀγαβάτας] Ἀγδαβάτας
961. λιπών] προλιπών
973. μοῖ μοῖ] μοι
984. τοιβάρην τ'] τ' Οἰβάρην
998. Κεγδαδάταν, vel καὶ δαδάταν] Κηγδαδάταν
999. Τόλμον] Τόλμον τ'
1011. Ἰάνων] Ἰαόνων
1056. ὕπερθε] πέρθε
1060. ἔρειδε] ἔρεικε

In argumento Persarum interpolator aliquis Byzantinus viros doctos multos fefellit. Nam quod in fine argumenti rectissime scriptum est "Ἐπὶ Μένωνος τραγῳδῶν Αἰσχύλος ἐνίκα Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ, Προμηθεῖ" corrector ille addito Ποτνιεῖ post Γλαύκῳ interpolavit, quod ex codice antiquo, qui integrior quam Mediceus fuerit, sumsisse multis visus est. Sumsit vero ex Catalogo dramatum, *Vitae Aeschyli* addito, in quo Γλαῦκος πόντιος memoratur in codice Mediceo et apographis nonnullis, in aliis vero apographis Γλαῦκος Ποτνιεύς scriptum est, quod ὑποθέσει Persarum intulit interpolator, quum nesciret simplex Γλαύκου nomen eadem de causa positum esse, qua proximum Προμηθεῖ, licet tres huius nominis fabulae exstarent, πυρφόρος, δεσμώτης, λυόμενος, et Sophoclis Aiax in didascaliis simpliciter Αἴας, non Αἴας μαστιγοφόρος, inscriptus fuit, et quae sunt alia huiusmodi exempla, de quibus videnda quae in Sophoclis editione Oxoniensi tertia (a. 1860) dixi in annotatione ad ὑπόθεσιν Aiacis vol. 4 p. 3.

SUPPLICES.

320. πεντηκοστόπαις] πεντηκοντόπαις apogr. Paris. 2886, ut legitur Prom. 853, ubi Atticam formam πεντηκοντάπαις restituit Blomfieldus.
764. ταχεῖαι] ταχεῖα apogr. Guelf.
788. σαργάναις] ἀρτάναις in apogr. Parisino 2886
790. χροῖν] χροῖ in apogr. Scorialensi.
801. δεῖπναν] δεῖπνον apogr. Guelf.

Apographum Parisinum 2886 chartaceum seculi quinti decimi, quod continet fabulas quinque, Prometheum, Septem, Persas, Eumenides et Supplices, in Supplicibus praeter duas quas modo memoravi correctiones nihil boni praebet, locis vero pluribus, de quibus dixi in Philologo vol. 18 p. 59, inepte interpolatum est ab infimae aetatis grammatico, qui olim Ioannes Lascaris fuisse credebatur, quod falsum esse ostendit Pieronus in *Annuaire (III) pour l'encouragement des Études Grecques* a. 1869. erroisque ab Ioanne Burtono in Πενταλογίᾳ *sive tragoediarum Graecarum delectu* (Oxon. 1758) aliisque commissi originem explicuit p. 26—30.

AGAMEMNON.

2. δ' ἦν] ἦν
26. σημαίνω] σημανῶ
29. ἐπορθριάζειν — ἀγγέλων] ἐπορθιάζειν — ἀγγέλλων
40. Πριάμω] Πριάμου
64. ἐριδομένου] ἐρειδομένου
102. ἄπλειστον] ἄπληστον
123. λογοδαίτας] λαγοδαίτας
129. προσθετὰ] πρόσθε τὰ
156. ἀπέκλαιξεν] ἀπέκλαγξεν.
229. παρθένιον] παρθένειον
251. ἐπιγένοιτ'] ἐπεὶ γένοιτ'
262. ἐλπίσειν] ἐλπίσιν
266. πεύση] πεύσει
297. παιδίον ὠποῦ] πεδίον Ἀσωποῦ
310. τόγε] τόδε
1077. ἄπολλον ὤπολλον] Ἄπολλον Ἄπολλον
1090. ἃ ἃ μισόθεον] μισόθεον
ξυνίστορα] συνίστορα
1094. μαντεύει] ματεύει
1111. χειρός] χερὸς
1143. βοᾶις] βοᾶς
1152. ἐπιφόβωι] ἐπίφοβα

Quid in versibus 311—1066 et 1160—1673 corrigendis praestiterint correctores nescimus, quum folia has fabulae partes continentia exciderint e libro Mediceo, servatae vero sint, etsi non sine multis interpolationibus, in paucis apographis ex codice Mediceo factis, quum adhuc integer esset.

CHOEPHOROE.

Huius fabulae eadem fere quae Supplicum conditio est. Nullos enim experta est correctores manifestumque est duos qui praeter Mediceum supersunt codices, Guelferbytanum et Florentinum Marcianum 222, de quibus dixi in Philologo vol. 18 p. 57, non ex Mediceo ipso, sed ex duobus prioribus eius apographis esse descriptos, levissimis factis mutationibus, quales in omnium scriptorum codicibus inter describendum vel casu vel consilio factae sunt. Cuiusmodi est quod pro δεσποτῶμ v. 53, quod est in M, δεσποτῶν scriptum est, 248 σπειράμασιν pro σπιράμασιν, 334 ἀναστενάζει pro ἀναστενάξει, 532 καὶ πῶς pro καί πως, 569 ἀπείργετε pro ἀπείργεται, 717 κοινώσομεν pro κοινώσωμεν, 944 δυοῖν pro δοιοῖν, 962 μέγα pro μέγαν, 1046 Ἀργείων pro Ἀργείην.

EUMENIDES.

Paulo alia Eumenidum conditio est, cuius fabulae tria praeter codicem Mediceum supersunt apographa, de quibus dixi in Philologo vol. 18 p. 71. In his multa temere sunt mutata, pauca vero et levissima codicis archetypi vitia correcta, quae collegi in Philologo.
41. ἔχοντι Med.] ἔχοντα apogr.
46. λέχος] λόχος

195. πλησίοις] πλησίοισι
230. ἄγειν] ἄγει
233. θεοῖσι] θεοῖς
268. τείνης] τίνης
313. προσνέμοντας] προνέμοντας
417. ἀρὰ] ἀραὶ
428. λόγου] λόγος
440. ἀμῆς] ἐμῆς
458. οὕτως] οὗτος
650. ἄνω καὶ κάτω] ἄνω τε καὶ κάτω
651. ἀσθμαίνω] ἀσθμαίνων
656. προσδέξαιτε] προσδέξεται
658. κεκλημένον] κεκλημένη
673. τ' ἄπιστα] τὰ πιστὰ
683. Αἰγέωι] Αἰγέως
752. δγ'] δδ'
769. ἀμηχάνοις] ἀμηχάνοισι
812. ὑποδεται (sine accentu)] ὑποδύεται (ex v. 875)
862. ἐμοῖσιν] ἐμοῖς
940. φλοιγμός] φλογμός
945. διπλοῖς] διπλοῖσιν
950. ἐπικρα.νεῖ (eraso ι post α)] ἐπικραίνει
992. εὐφράνας] εὔφρονας

Denique correctores Byzantini nonnihil operae posuerunt in *Vita Aeschyli*, quae una cum "καταλόγῳ τῶν Αἰσχύλου δραμάτων" codici Mediceo est praefixa, vel corrigenda vel corrumpenda, quod satis erit exemplis nonnullis ostendisse. Quae recte emendarunt in apographis vel pluribus vel paucioribus haec sunt:

Pag. 2, 5. ed. Oxon. συνεχρόνισε Med.] συνεχρόνησε apogr.
2, 8. ναυμαχίας] πεζομαχίας
4, 7. κατὰ τινὰ μὲν] κατὰ τινὰς μὲν
4, 15. Αἴτνας] Αἰτναίας
5, 2. ἴσχυεν] ἴσχυσεν
5, 9. ἄλλος] ἄλσος
5, 11. τραγῳδίαις] ἐν τραγῳδίαις
8, 1. αὐτῶν δαιμόνων] αὐτῷ διὰ μόνων, emendatione verissima. Nam ineptum est δαιμόνων, quum sequatur θεῶν, et διὰ δαιμόνων etiam aliae οἰκονομῶνται fabulae, sed διὰ μόνων θεῶν *per solos deos* solae tres Aeschyli fabulae Prometheae.

Multo maior locorum numerus est ubi biographi verba vel temere mutata vel amplioribus additamentis interpolata sunt, quae quum in editione mea memoraverim, hic non repetam.

Tantum igitur est quod correctores Byzantini per tria et quod excurrit secula ad Aeschyli tragoedias emendandas contulerunt: de quo si correctiones orthographicae, quas facere cuiusvis erat, aliaeque omnis generis quisquiliae deducantur, vix viginti in septem fabulis remanent correctiones, levissimae quidem omnes, sed tamen laudabiles. Manifestum est igitur Aeschylo correctores obtigisse iudicio et doctrina multo inferiores aliorum scriptorum plurimorum interpolatoribus et correctoribus, quorum inventa saepe tam scite sunt excogitata tamque fallacia ut nulla de scripturae veritate dubitatio locum esset habitura, nisi antiquiores seculi decimi et undecimi, etiam superiorum temporum, codices servati essent, quibus Byzantinorum correctorum fraudes coargui possint.

De scholiis vetustis codicis Medicei, saepe in Lexico ab me memoratis, ex quibus Byzantina non sine multis additamentis et mutationibus seculo fere tertio decimo sunt compilata, dixi in Philologo commentationibus tribus, vol. 20. p. 1—50. 385—411. et vol. 21. p. 193—225., in Praefatione Lexici Aeschylei p. IV, V. et plura dicentur in nova scholiorum editione. Novissime hanc quaestionem tractavit Guilelmus Seelmannus dissertatione docte et diligenter scripta *de propagatione scholiorum Aeschyleorum* (Halis Sax. a. 1875), cuius de scholiis Mediceis sententia leviter tantum ab mea discrepat. Nam aliud praeter Mediceum exstitisse fingit veteris cuiusdam codicis archetypi apographum simillimum, ex quo scholiastae Byzantini nonnulla quae in Mediceo desiderantur sumserint, quod ex glossis quibusdam Hesychii colligit (velut κινάθισμα, p. 12), quas Hesychius communes habeat cum scholiastis Aeschyli Byzantinis, sed quae non legantur in Mediceo, neque ex Hesychio, quo Byzantini non sint usi, transscriptae esse possint, sed ex pleniore scholiorum veterum exemplari sumtae esse videantur. Quae valde improbabilis argumentatio est, quum talia etiam ex aliis Glossariis excerpta esse possint, ut Iosephus Frey in commentatione *de scholiis Aeschyli Mediceis* (Bonnae 1857) ostendit p. 33—36. collatis inter se Hesychii, Photii, Suidae et Etymologici glossis et scholiis Aeschyli Mediceis, quae ipsa quoque hic illic ex Glossariis interpolata sunt, velut, ut exemplo utar manifesto, ad Sept. 158, ubi verbis poetae ἀκροβόλων δ' ἐπάλξεων λιθὰς ἔρχεται recentior aliquis grammaticus glossam adscripsit quae apud Hesychium et in Bekkeri Anecdotis p. 366, 22. legitur de verbo non solum ab hoc loco, sed omnino a tragicorum usu prorsus alieno, ἀκροβολίζεσθαι ἐστὶ τὸ ἐν πολέμῳ συμβολῆς προκατάρχεσθαι (κατάρχεσθαι συμβολῶν Hesych.), et brevius in scholiis Byzantinis ἀκροβολίζεσθαι τὸ ἐν πολέμοις κατάρχεσθαι. Nihil igitur causae est cur quae de vocabulo κινάθισμα in scholiis Byzantinis ad Prom. 125 et apud Hesychium leguntur, κινάθισμα: κίνημα πλήθους, παραγώγως, ἐξ οὗ πλῆθος παραγίνεσθαι (παραγίνεται Hesych.) ὑπακούεται, ex pleniore aliquo scholiorum Aeschyleorum apographo potius sumta esse credantur quam ex Glossario aliquo, quod fortasse ipsum Hesychii Lexicon fuit. Nam quod Seelmannus Byzantinos Hesychii Lexico usos esse negat non potest ex eo colligi, quod Hesychii nomen apud eos non magis reperitur quam aliorum lexicographorum nomina. Non dubitandum igitur quin glossa κινάθισμα scholiis Byzantinis ex Hesychio eodem modo illata sit, quo in apographo scholiorum Monacensi (91) duae aliae Hesychii glossae in eadem Promethei fabula sunt illatae, ad v. 497 ὀσφὺς ὁ παρὰ τὸ πλευρὸν διάκενος τόπος. et ad v. 499 ἐπάργεμα κυρίως τὰ ὄμματα, ὅταν ᾖ τετυφλωμένα ὑπὸ λευκωμάτων. καὶ πάντα δὲ τὰ τυφλὰ καὶ ἀφώτιστα οὕτω λέγεται. De quo dixi in Praefatione Lexici Aeschylei p. V. quod videtur fugisse Seelmannum.

De scholiis Byzantinis seculo tertio decimo compositis, quae copiosa sunt de tribus primis fabulis, pauciora de Agamemnone et Eumenidibus, nulla de Choephoris et Supplicibus, quas fabulas grammatici illi nunquam videntur atti-

gisse, non opus est ut hoc loco repetam quae in tribus disserui commentationibus Philologo insertis, ubi quod dixi scholiastas illos nullis usos esse subsidiis praeter codicis Medicei apographa et excerpta ex aequalium quorundam grammaticorum scriptis, collatis exemplis multis confirmavit Seelmannus. Est tamen scholiorum Byzantinorum non eadem omnium origo et compositio. Eminet inter ea commentarius continuus in tres primas fabulas, quem priores editores, deterioribus tantum usi codicibus, littera A designarunt, ego in editione Oxoniensi multo integriorem ex codicibus Parisinis 2785 et 2787 edidi, de quibus dixi in Praefatione p. VII: qui commentarius a grammatico est compositus, quem manifestum est constanter apographum scholiorum Mediceorum ad manus habuisse, ex quo scholia vetera plurima excerpsit et liberrime suo adaptavit consilio: quod seculo, ut opinor, tertio decimo factum est, de quo dixi in Philologo vol. 20 p. 2—5. Ex hoc commentario postea, exeunte eodem seculo, Thomas Magister aliique inferiorum temporum scholiastae, qui codicem Mediceum neque ipsum, neque apographum eius, quali scholiasta A usus erat, viderant, multa futilibus suis ipsorum annotationibus inseruerunt. Secundam hanc scholiorum Byzantinorum progeniem seculo quarto decimo rursus compilavit Demetrius Triclinius, a quo discimus scholia Byzantina breviora, quae in editione mea littera B sunt notata, Θωμᾶ esse τοῦ σοφωτάτου μαγίστρου, quem ab eo Thoma (s. Theodulo) Magistro, qui ἐκλογὴν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων Ἀττικῶν scripsit, diversum esse demonstrare conatus est Seelmannus p. 27 et seqq.

Glossemata interlinearia plerumque verbum verbo reddentia, de quibus dixi in Philologo vol. 20 p. 7. 8, in codice Mediceo*), ut in aliorum poetarum codicibus antiquioribus, intra fines modicos continentur et locis nonnullis ad scripturas ab Mediceis diversas spectant, in codicibus vero Byzantinis seculorum quarti quintique decimi in immensum aucta sunt ab Thoma Magistro, Demetrio Triclinio aliisque quorum nomina ignoramus grammaticis, qui ea ex scholiastarum Byzantinorum annotationibus et plurium grammaticorum Glossariis compilarunt, ut non mirandum sit millena huiusmodi glossemata eadem esse quae apud Hesychium aliosque lexicographos leguntur.

*) Glossematum interlinearium, quae supra versus scribenda fuissent, si spatii angustia permisisset, partem magnam librarius codicis Medicei in utroque margine posuit, ut ex specimine lithographo (folii 36 a) editioni meae Oxoniensi adiecto videre licet. Glossemata igitur quum eiusdem omnia generis sint, non fuit operae pretium glossemata in margine scripta ab iis distinguere quae supra versus scripta sunt, quae Duebnerus in apographo mihi misso interdum addita sigla "*Gl.*" notavit, quam ubique delevi in scholiorum editione secunda et delevit Ritschelius in scholiis ad Septem ad Thebas ex editione mea repetitis, de quo dixit in Praefatione p. XV. Eandem in glossematis sive supra versus sive in margine positis inconstantiam in aliis aliorum scriptorum codicibus observare licet, velut Veneto A Iliadis, de quo dixi in editione scholiorum Oxoniensi vol. 2 p. 297. 298.

Non raro tamen glossemata verbis in textu positis non respondent, unde vanae ortae sunt criticorum coniecturae non paucae de diversis antiquiorum qui praeter Mediceum Byzantinis glossatoribus praesto fuerint codicum lectionibus. Quorum errorum pars non exigua inde orta est quod poetarum scenicorum codicibus multis, qui primitus sine glossematis et scholiis, pari per omnes paginas versuum numero, scripti erant, quales non pauci supersunt, postea demum glossemata et scholia ex aliis adscriberentur exemplaribus, nulla habita diversae textus diversorum codicum scripturae ratione, quam nihil ad se pertinere arbitrati librarii absurdissima quaeque commiserunt. Sic in apographo Guelferbytano Prom. 810 scriptum est

κληθήσεται
σαφῶς ἐπίστασ' Ἰόνιος κληθήσεται.

in Septem ad Thebas 604

θεομισεῖ
ὄλωλεν ἀνδρῶν σὺν θεομισεῖ γένει.

et 1002

τῆς
ποῦ σφε θήσομεν ἐν χθονί,

ubi glossemata in alio libro Byzantino super rectas textus scripturas κεκλήσεται et θεοπτύστῳ et χθονός scripta in apographum Guelferbytanum transtulit librarius, licet in eo haec ipsa glossemata textui illata essent, quem errorem non correxit librarius, cui nihil amplius mandatum erat quam ut alterius apographi glossemata interlinearia in prius quod glossematis carebat transferret apographum, non ut textum collato exemplari altero corrigeret et glossematis accommodaret, quod διορθωτοῦ potius erat quam stupidi librarii. Frequentius ita est peccatum ut corruptae apographi alicuius scripturae glossema superscriberetur ad incorruptam aliorum apographorum scripturam referendum, cuiusmodi exempla multa in quibusvis fere apographis reperiuntur, velut in Guelferbytano Prom. 880

ἄνευ πυρός
οἴστρου δ' ἄρδις χρίει μ' ἄπειρος

Sept. 472

εὐτυχίᾳ
πέμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε, σὺν τάχει δέ τῳ

Sept. 1010

μέμψεως
ὅσιος ὢν μορφῆς ἄτερ

Pers. 1056

ἄρασσε
γενείου ὕπερθε λευκήρη τρίχα

ubi rectae, ad quas glossemata illa spectant scripturae (ἄπυρος — τύχῃ — μομφῆς — πέρθε) in aliis reperiuntur apographis. Eodem modo Pers. 346 in apographo Lipsiensi est τάλαντ' (sic, non

ἐπικλίνας
τάλανθ') ὑβρίσας, ubi glossema ἐπικλίνας spectat non ad vitium huic uni apographo proprium ὑβρίσας, sed ad rectam ceterorum apographorum et codicis Medicei scripturam τάλαντα βρίσας. Porro non raro accidit ut glossema textui superscriptum textum ipsum invaderet expulso quo poeta usus erat vocabulo, velut in apographo Guelferbytano Sept. 223

μή μοι θεοὺς καλοῦσα βουλεύου δειλῶς,

ubi recte in aliis apographis

δειλῶς
μή μοι θεοὺς καλοῦσα βουλεύου κακῶς,

ut in ipso codice Mediceo Sept. 685 vocabuli κακῶν glossema est interlineare δειλῶν. Ibidem 240 in Med. recte legitur τάνδ' ἐς ἀκρόπολιν, in

apographo vero Guelferbytano et Mosquensi uno est τάνδ' ἐς σκοπιάν (σκοπάν Guelf.), illato glossemate σκοπιάν, quod super ἀκρόπολιν scribi debuerat: de quo dixi in Lexico s. v. σκοπή p. 327. Scholion Mediceum versui proximo adscriptum τὴν ἀκρόπολιν τίμιον ἕδος in fine defectum non male explevit Thomas Magister, τίμιον ἕδος διὰ τὸ τοὺς θεοὺς ἐνταῦθα ἱδρῦσθαι. Alio modo glossatores Byzantini interdum peccarunt ubi vocabulis quae librarii Byzantini in uno tantum alteroque apographo corruperant, errore non animadverso glossemata sua applicuerunt, velut Pr. 159 ἐχθροῖς ἐπίχαρμα vitiose scripto pro ἐχθροῖς ἐπίχαρτα, glossator aliquis in codice Parisino uno superscripsit γέλασμα, similis glossatori qui in versu Persarum 310,

νικώμενοι κύρισσον ἰσχυρὰν χθόνα,

verbo κυκώμενοι, quod librarius oculis ad κύρισσον aberrantibus*) in uno apographo Vindobonensi posuit, glossema ταραττόμενοι superscripsit: noverat enim verbum κυκᾶσθαι ab grammaticis per ταράττεσθαι explicari solere. Apparet ex his sola codicis Medicei glossemata consideratu digna esse, quum interdum diversae aliorum librorum veterum scripturae vestigia contineant, ut supra dicebam, glossemata vero apographis Byzantinis propria non ex aliis praeter codicem Mediceum fontibus antiquis derivata, sed omnia a Byzantinis demum glossatoribus, omni exquisitiore doctrina prorsus destitutis, esse composita. Quod ut lectores, quibus huiusmodi codicum inspiciendorum copia non est, intelligant, glossemata interlinearia una cum scholiis apographi Guelferbytani ad parodum Septem ad Thebas fabulae apponam (v. 78—180).

Fol. 52 a.

θρέομαι
φοβοῦμαι
ἢ θρηνῶ
78. θρεῦμαι
φοβερὰ] φόβου ἄξια ἄχη] θλίψεις
79. μεθεῖται] ἐξώρμηται στρατὸς] ὁ στρατόπεδον] τὸ κατουνοτόπιον κοινῶς. [Est vocabulum Graecobarbarum, de quo vid. Ducangii Glossarium vol. 1 p. 623.] λιπὼν] ἀφεὶς
80. ῥεῖ] ἔρχεται ὧδε] οὕτως πρόδρομος] προτρέχων ἱππότας] ἱππικὸς

*) Non infrequens in codicibus hic error, cuius aliquot exempla etiam liber Mediceus praebet. Sic Pr. 468 pro ναυτίλων librarius ναυτιλόχων scripsit, litteras οχ ex proximo vocabulo ὀχήματα illatas delere oblitus. Ibid. 712 in Med. pro ἁλιστόνοις πόδας legitur ἁλιστόνοις γύποδας, librario ad ἀνηρότους γύας v. 708 aberrante et litteras γυ punctis notare oblito, quod Turnebus perspexit, non perspexerant scholiastae Byzantini, quorum longe absurdissima de vocabulo γύποδας exstant commenta, nec recentiores quidam critici, qui γυῖ' ἁλιστόνοις coniecerunt, nescientes γυῖα non ubique pro πόδες poni posse, quod consideratis utriusqne vocabuli exemplis Aeschyleis et Euripideis (nam Sophocles vocabulo γυῖα nusquam usus est) discere potuissent. Quod autem apographa ad unum omnia in γύποδας consentiunt clarissimo indicio est omnia ex uno derivata esse libro Mediceo. Nam quis sibi persuadeat duo librarios casu incredibili in duobus codicibus in errorem incidisse tam singularem?

81. αἰθερία] ἡ μέχρι ἀέρος φθάνουσα πείθει] κατά
82. ἄναυδος] ἄφωνος οὖσα σαφὴς] ἀληθής. φανερὸς ἔτυμος] ὑπάρχει αὕτη
83. ἐλεδέμνας*)] ἐλαύνων ἐκ τῶν δεμνίων πεδιοπλόκτυπος] ἐν τῷ πεδίῳ πλήττουσα καὶ κτυποῦσα**) ὠτὶ] τοῖς ὠσὶ χρίμπτεται] πελάζει βοὰ] ἡ (i. e. βοὴ) ποτᾶται] διεγείρεται βρέμει] ἠχεῖ
85. ἀμαχέτου] ἀπολεμήτου ὀρροκτύπου (sic in textu)] κτύπον ἐν τῷ ὄρει ἐγείροντος

Fol. 52 b.

86. ἰὼ ἰὼ] φεῦ ἰὼ] ὦ ἰὼ θεαὶ] φεῦ ὦ τ' ὀρρόμενον (sic in textu)] τόδε ἐγειρόμενον ἀλεύσατε] ἐκδιώξατε
88. βοᾶ (sic)] γίνεται, ἔστι ὑπὲρ] ὑπεράνω τειχέων] τῶν εὐτρεπὴς] εὐτρεπισμένος εἰς πόλεμον
90. πόλιν] ἡμῶν διώκων] ἐρχόμενος
91. ῥύσεται] ἐλευθερώσει ἡμᾶς τούτων ἐπαρκέσει] βοηθήσει θεᾶν] ἐκ τῶν θεαινῶν ἢ θεῶν] ἐκ τῶν
94. πότερα] ἆρα ποτιπέσω] προσπέσω βρέτη] πρὸς τὰ ἀγάλματα
95. δαιμόνων] τῶν θεῶν εὔεδροι] εὐκάθεδροι ἐν τοῖς ναοῖς
96. ἀκμάζει] καιρός ἐστιν ἀκμῆς
98. ἔχεσθαι] ἅπτεσθαι μέλλομεν] βραδύνομεν ἀγάστονοι] ὦ ἄγαν στενάζουσαι
100. ἀσπίδων] τῶν κτύπον] τὸν
101. πέπλων] τῶν στεφέων] στεφάνων πότ' εἰ μὴ νῦν] τῶν ἀγαλμάτων ἀψάμεναι
102. λιτὰν] παράκλησιν
104. δέδορκα] κατανοῶ πάταγος] κτύπος γίνεται, ἀκούεται

Fol. 53 a.

105. ῥέξεις] ποιήσεις παλαίχθων] ὁ πάλαι

*) ἐλεδέμνας] In Med. a m. pr. ἔλεδεμασ, a m.
ν ν
sec. ἐλεδεμάσ, a tertia ἔλεδέμὰσ. Ad veram quae primo adspectu in oculos incurrit scripturam ἔλε δ' ἐμὰσ proxime accedit manus primae scriptura ἔλεδεμασ. Scholiasta vetus quomodo intellexerit nescimus: nam quod nunc in marg. Med. legitur ἐλεδέμας ἡ τὸ δέμας ἡμῶν τῷ φόβῳ λαμβάνουσα καὶ ταράττουσα ἢ ἐλεδεμνὰς ἡ ἑλοῦσα ἀπὸ τῶν δεμνίων, a m. recenti illatum est ex scholiis Byzantinis, quorum commenta insana in editione Oxon. p. 311 legere licet. Quod Ritschelius in Praef. ad Septem adversus Thebas p. XV dixit, scholiorum Mediceorum specimen ab me editum in Praef. ad Aeschyli ed. Oxon. a. 1841 p. 16 seqq. aliquantum discrepare ab scholiorum editione Oxoniensi a. 1851, eo explicandum est, quod prius apographum ab E. Millero, alterum idque plenius ab Fr. Duebnero factum erat.

**) In codice Mediceo legitur

ἔλεδεμασ πεδιοπλοκτύποσ
τί χρίμπτεται βοᾶν

cum scholio a Byzantinis repetito καὶ τὰ τῆς γῆς δέ μου πεδία κατακτυπούμενα τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν ὅπλων ποιεῖ μου προσπελάζειν τὸν ἦχον τοῖς ὠσίν, quae ad ineptam spectant correctoris alicuius coniecturam, qui obliteratis verae scripturae vestigiis, quae servata sunt in textu Mediceo, tale quid cogitasse videtur, καὶ τὰ γᾶς δ' ἐμᾶς πεδί' ὁπλόκτυπ' ὠσὶ χρίμπτεται βοάν.

ἔχων τὴν χθόνα τὰν σὰν] ἣν ἡ (i. e. τὴν σὴν) γᾶν] γῆν
106. χρυσοπήληξ] χρυσῆν περικεφαλαίαν ἔχων πόλιν] τὴν
108. ἄν] ἥντινα εὐφιλήταν] καλῶς ἠγαπημένην
109. θεοὶ] ὦ χθονὸς] τῆς γῆς ἴτ'] ἔλθετε
111. ἴδετε] θεάσασθε παρθένων] τῶν ἡμῶν ἱκέσιον] ἱκετικὸν λόχον] τὴν καθέδραν δουλοσύνας] τῆς δουλείας
φων
114. κῦμα] ταραχή, θυμὸς δοχμολόχων (sic in textu)] τῶν δοχμίους καὶ πλαγίους κινούντων τοὺς λόφους τῆς περικεφαλαίας πνοαῖς] ταῖς καχλάζει] ἔρχεται καταλαμβάνον τὴν πόλιν
115. ὀρρόμενον] διεγειρόμενον
116. παντελὲς] παντέλειε
119. ἄρηξον δαΐων ἅλωσιν] ἀποσόβησον τῶν ἐχθρῶν τὴν πόρθησιν
120. Ἀργεῖοι] οἱ πόλισμα] τὴν (voluit τὴν πόλιν) Κάδμου] τοῦ

Fol. 53 b.

121. κυκλοῦνται] περιλαμβάνουσι ἀρηίων] τῶν πολεμικῶν
122. διάδετοι] πανταχόθεν δεδεμένοι γενύων ἱππείων] τῶν ἱππικῶν σιαγόνων
123. κιννύρονται (sic)] κινοῦσι φόβον] ἡμῖν χαλινοὶ] οἱ
124. ἀγήνορες] ὑψηλόφρονες πρέποντες] καλλωπιζόμενοι στρατοῦ] ἐκ τοῦ
125. δορυσσόοις] πολεμικοῖς σαγαῖς] πανοπλίαις πύλαις], ταῖς πύλαις
126. πάλῳ] κλήρῳ λαχόντες] κληρωθέντες
127. σύ τ' ὦ διογενὲς] καὶ ἐκ τοῦ Διὸς γεννηθὲν φιλόμαχον] φιλοπόλεμον κράτος] δύναμις
128. ῥυσίπτολις] ῥυομένη τὴν πόλιν Παλλὰς] ὦ Ἀθηνᾶ ὅ θ' ἵππιος] καὶ ὁ ἱππικὸς
130. ποντομέδων] ὁ τῆς θαλάσσης βασιλεύς
133. ἰχθυβόλῳ] τῇ βαλλούσῃ τοὺς ἰχθύας μηχανᾷ] κάμακι
134. ἐπίλυσιν] ἐπαλλαγὴν φόβων] τῶν δίδου] ἡμῖν
135. σύ τ'] καὶ ὦ ἐπώνυμον] ἤγουν τῆς Καδμείας

Fol. 54 a.

135 κήδευσαι] φρόντισον περὶ αὐτῆς ἐναργῶς] φανερῶς
140. Κύπρις] ὦ Ἀφροδίτη ἅτε] ἥτις προμάτωρ] ἡμῶν ὑπάρχεις
141. ἄλευσον] ἀποσόβησον τὰ παρόντα σέθεν] σοῦ αἵματος] τοῦ γένους γεγάναμεν] ὑπάρχομεν
142. λιταῖς σε θεοκλύτοις] προκλίσεσι (i. e. προκλήσεσι) μεγάλαις ἀπύουσαι] φωνοῦσαι
144. πελαζόμεσθα] πλησιάζομεν
145. Λύκι'] ὁ ἐν τῇ Λυκίᾳ τιμώμενος ἄναξ] ὦ φονεύς
146. Λύκιος] φθορεὺς τῷ δαΐῳ] τῷ ἀφανιστικῷ στόνων ἀϋτᾶς] ἕνεκεν τῶν τῆς βοῆς
148. Λατογένεια] ἡ ἐκ τῆς Λητοῦς γεννηθεῖσα
150. τόξον] τὸ τόξον εὖ πυκάζου] εὐτρέπιζον (sic) Ἄρτεμι] ὦ φίλα] προσφιλὴς ἒ ἒ ἒ ἒ] φεῦ [Haec tria glossemata paullo post repetuntur ubi hic versus redit post χνόαι.]
151. ὄτοβον] κτύπον ἁρμάτων] τῶν πολεμικῶν ἀμφὶ] περὶ τὴν κλύω] ἀκούω
153. πότνια] σεβασμία

154. ἔλακον] ἤχησαν ἀξόνων] τῶν βριθομένων] βαρουμένων χνόαι] αἱ ὀπαί
155. δορυτίνακτος] ὑπὸ τῶν δοράτων κινούμενος αἰθὴρ] ὁ ἀὴρ ἐπιμαίνεται] ταράσσεται

Fol. 54 b.

156. ἄμμι] ἡμῶν
157. ποῖ] ᴕ (i. e. ποῦ) ἐπάγει] ἐπάξει ἒ ἒ ἒ ἒ] φεῦ
158. ἀκροβόλων] τῶν πολεμικῶν ὀργάνων ἐπάλξεων] ἐπὶ τῶν λιθὰς] σωρὸς λίθων
160. κόναβος] κτύπος γίνεται πύλαις] ταῖς χαλκοδέτων] τῶν διὰ τοῦ σιδήρου δεδεμένων Διόθεν] ἐκ τοῦ Δίος
162. πολεμόκραντον] τὸ ἐν τοῖς πολέμοις τελειούμενον καλὸν τέλος] εἴθ' ἐγένετο ἡμῖν
164. μάκαιρ' ἄνασσ'] μακαρία Ἀθηνᾶ
165. ἕδος] τὰς Θήβας ἐπιρρύου] φύλαττε
166. παναλκεῖς] παντοδύναμοι ἰὼ] φεῦ τέλειοι] ἀνελλιπεῖς
167. γᾶς] γῆς τᾶσδε] ταύτης πυργοφύλακες] τῶν [scribere voluit τῶν πύργων]
169. δορύπονον] αἰχμάλωτον
170. ἑτεροφόνῳ (sic)] ἑτερογλώσσῳ
171. κλύετε] ἀκούετε παρθένων] τῶν πανδίκους] τὰς δικαίας

Fol. 55 a.

172. χειροτόνους] διὰ τῶν χειρῶν ἡμῶν γινομένας
173. φίλοι] πρὸς (voluit προσφιλεῖς ut supra ad v. 150) δαίμονες] ὦ
175. λυτήριοι] ἐλευθερωταὶ ἀμφιβάντες] ἐλθόντες πόλιν] τὴν
176. ὡς] ὅτι φιλοπόλιδες] φιλοῦντες
177. μέλεσθ' ἱερῶν δημίων] φροντίζετε τῶν θυσιῶν τῶν ὑπὸ τοῦ δήμου τελουμένων
178. μελόμενοι] φροντίζοντες ἀρήξατε] βοηθήσατε
179. πόλεως] τῆς ὀργίων] τῶν μυστηρίων
180. μνήστορες] μνήμην ἔχοντες ἐμοί] ἐμοῦ χάριν

Fol. 52 a. *Scholia* ad v. 78—180.

80. ῥεῖ πολὺς ὧδε λεώς: οὐχ ὅτι ὀφθαλμοῖς ἑώρα ταῦτα οὕτω φησίν. οὐ γὰρ ἦν πω τὸ στράτευμα τὸ μετὰ Πολυνείκους ἐπελθόν. οὐδὲ γὰρ ἃ πρὸς Ἐτεοκλῆν ὁ ἄγγελος ἔλεγεν ὡς παρόντος τοῦ στρατεύματος ἔλεγεν, ἀλλ' ὡς ἔτι ἐν Ἄργει ὄντος κἀκεῖ βουλευομένου ἅπερ ἔλεγεν, ἀλλ' ὅτι ἔμελλε ταῦτα γενέσθαι ἐπελθόντος τοῦ στρατεύματος:

83. ἐλεδέμνας: χρίμπτεται ἡ πλησιάζει ἡμῖν βοὴ πεδιοπλόκτυπος, ἤγουν ἐκ τῶν ἁρμάτων κτύπον ποιοῦσα τῇ γῇ. ἐλεδέμνας ἀντὶ τοῦ τὸ σῶμα ἡμῶν λαμβάνουσα ἐν τοῖς δεμνίοις, ἤγουν ἐν τῇ στρωμνῇ. ἢ ἑλῶσα καὶ ἐκδιώκουσα ἐκ τῶν δεμνίων ὑπὸ τοῦ φόβου.

84. βοᾷ ὑπὲρ τειχέων: ἡ βοὴ αὐτῶν ὑπάρχει ἐπάνω τῶν τειχῶν τῆς πόλεως μεγίστη οὖσα.

Fol. 52 b.

97. βρετέων δ' ἔχεσθε: καιρός, φησίν, ἔχεσθαι ἤγουν ἅπτεσθαι ἱκεσίας χάρις (χάριν), ἔχεσθαι (corrige ἔχεσθε) οὖν, ὦ γυναῖκες, τῶν ἀγαλμάτων τῶν θεῶν, λιτὰς ποιούμεναι. εἶτα ἐπάγει, τί βραδύνομεν τοῦτο ποιῆσαι, ὦ ἀγάστονοι. ἀγάστονοι δὲ αἱ ὑπὸ τῶν στεναγμῶν ἀγόμεναι, ταυτὸν δ' εἰπεῖν κατεχόμεναι. ἢ ἀγάστονοι ἀντὶ τοῦ ἄγαν στενάζουσαι.

101. πέπλων καὶ στεφέων: πότε ἕξομεν περὶ λιτὴν πρὸς τοὺς θεοὺς ἁψάμεναι τῶν πέπλων καὶ στεφάνων αὐτῶν. τινὲς δὲ οὕτω. πότε ἕξομεν περὶ τὴν λιτὴν τῶν θεῶν ἁψάμεναι τῶν ἱματίων καὶ τῶν στεφάνων, ἤτοι τῶν κεφαλοδεσμίων ἡμῶν, ὥστε ἀποθέσθαι αὐτὰ καὶ οὕτω ταπεινοτέρως παρακαλοῦνται αὐτούς.

Fol. 53 a.

110. ἴτ' ἴτε πάντες: γράφεται καὶ ἴθ' ἴτε πάντες, καὶ οἱ μὲν τὸ ἴθι παρακελευματικὸν φασὶν ἐπίρρημα, ὡσεὶ ἔλεγεν ἄγε ἔλθετε πάντες, οἱ δὲ τὸ ἴθι προστακτικὸν ῥῆμα ἀποτεῖνον πρὸς τὸν Ἄρην, πρὸς ὃν ἀνωτέρω τὸν λόγον ἐποιοῦντο.

113. κῦμα γάρ: κῦμα καὶ καχλάζει. πάλιν τροπικῶς ἐνταῦθα ἐξέλαβον, ἤτοι ὀργὴ καὶ θυμὸς καταλαμβάνει τὴν πόλιν ἀνδρῶν δοχμολόχων (sic) καχλάζει ταῖς πνοαῖς ταῖς πεμπομέναις διὰ τοῦ στόματος καὶ τῶν ῥινῶν αὐτῶν ἔξωθεν. γράφεται δὲ καὶ δοχμολόφων καὶ δοχμολόχμων (sic), ἤγουν τῶν λοχαγῶν τῶν καθιστάντων τοὺς ἑαυτῶν λόχους πλαγίως, ὡς βούλονται. δοχμολόφων δὲ ἤγουν τῶν λοχμίως (corrige δοχμίως) καὶ πλαγίως κινούντων τοὺς λόφους οὓς ἐπάνω τῶν ἑαυτῶν περικεφαλαίων φέρουσιν.

Fol. 53 b.

122. διάδετοι γενύων ἱππείων: οἱ χαλινοὶ δὲ οἱ διάδετοι ἤγουν οἱ ἐκκρεμάμενοι τῶν ἱππικῶν γενύων καὶ στομάτων κινύρονται φόβον, ἤτοι ἦχον τινὰ φονικὸν καὶ φονεργάτην ἐκπέμπουσι. γράφεται δὲ καὶ διάδετοι (sic. voluit διὰ δέ τοι) καὶ συντάσσεται δὲ οὕτως οἱ διὰ τῶν ἱππείων δὲ γενύων χαλινοὶ κινύρονται φόβον.

127. σύ τ' ὦ διόγενες (hoc accentu): πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα ταῦτα φησὶν ὁ χορὸς εἰς βοήθειαν ἐκκαλούμενος. λέγει οὖν πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν καὶ σὺ ὦ κράτος διογενὲς (accentus super o transfixus) φιλόμαχον, ἤτοι ὦ Ἀθηνᾶ πολεμικὴ καὶ φιλοπόλεμε γενοῦ ῥυσίπτολις ἤτοι ῥυσαμένη τὴν πόλιν ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν. καὶ σὺ δὲ ὁ τῆς θαλάσσης κυριεύων θεὸς Ποσειδῶν ἐπίλυσιν τῶν φόβων δίδου, καταβαλὼν τοὺς ἐχθροὺς ἐν τῇ τριαίνῃ.

Fol. 54 a.

145. Λύκι' ἄναξ: Λύκιον φασὶ τὸν Ἀπόλλωνα ἢ διὰ τὸ ἐν τῇ Λυκίᾳ τῇ πόλει τιμᾶσθαι, ἢ διὰ τὸ ἀνατιθέναι ἐκεῖσε τούτῳ λύκον ὡς ἱερεῖον, ἢ διὰ τὸ λύκους ἀναιρεῖν, ἢ ὅπερ καὶ κρεῖττον διὰ τὸ λυκόφως ποιεῖν αὐτὸν τῆς νυκτὸς ὑποχωρησάσης.

Fol. 54 b.

160. κόναβος ἐν πύλαις: ἦχος καὶ κτύπος ἀκούεται ἐν ταῖς πύλαις ὦ Ἄπολλον φίλε τῶν ἀσπίδων τῶν ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ ἤτοι τοῦ σιδήρου δεδεμένων. καὶ τὸ καθαρὸν τέλος τὸ ἐν τῷ πολέμῳ τελούμενον καὶ ταῖς μάχαις εἴθε γένοιτο μεθ' ἡμῶν διόθεν. ἁγνὸς δὲ λέγεται ὁ φόνος τῶν ἐχθρῶν ὁ ἐν τοῖς πολεμίοις (corrige πολέμοις) γινόμενος. ὁ γὰρ ἐν ἡσυχίᾳ καὶ εἰρήνῃ καὶ πρὸς φίλον γινόμενος τυχὸν οὐχ ἁγνός.

164. μάκαιρ' ἄνασσ' ὄγκα: παρὰ Θηβαίοις μεγάλως ἐτιμᾶτο ἡ Ἀθηνᾶ. ἐκαλεῖτο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ὄγκα. δηλοῖ δὲ τὸ ὄγκα ἐπηρμένη καὶ φοβερὰ καὶ ἐκπληκτική. ὥσπερ οὖν παρὰ Λυκίοις ἐτιμᾶτο ὁ Ἀπόλλων καὶ παρὰ Θετταλοῖς ὁ Δωδωναῖος Ζεύς, οὕτω καὶ παρὰ Θηβαίοις ἡ Ἀθηνᾶ. ὄγκα δὲ ἐλέγετο παρὰ Φοίνιξι πρότερον ἡ Ἀθηνᾶ. ὁ δὲ Κάδμος ἐκ Φοινίκης εἰς Θήβας ἐλθὼν καὶ τὴν Ἀθηνᾶν ἐκάλει, ἀφ' οὗ καὶ οἱ Θηβαῖοι.

Fol. 55a.

177. ἱερῶν δημίων: ἤγουν τῶν ὑπὸ τοῦ δήμου τελουμένων ἑορτῶν καὶ θυσιῶν.

Huiusmodi glossemata et scholia per plurima propagata sunt trium primarum fabularum apographa Byzantina, mirum quantum inter se discrepantia non solum scriptura, sed etiam copia glossematum et scholiorum. Quod satis erit si appositis apographi Leidensis 23 (Q) solis glossematis interlinearibus ostendero, quum scholia fere eadem sint quae in editione mea litteris A, O, P designata sint.

SEPTEM AD THEBAS.

78. θρέομαι] γρ. θρεῦμαι, θρηνῶ, ταράττομαι, φοβοῦμαι φοβερά] φόβον ἐμποιοῦντα μεγάλ' ἄχη] διὰ τὰς μεγάλας θλίψεις, superscripto γρ. μεγάλα τ' ἄχη

79. μεθεῖται] συγκεχώρηται καὶ ἀφίεται πρὸς τὴν πόλιν. et supra haec ἀφεῖται κινεῖται στρατόπεδον λιπών] τὸν τόπον ἐν ᾧ ἔκειντο

80. ῥεῖ] δίκην ῥεύματος ἔρχεται. et supra ὁρμᾷ, χέεται, κινεῖται πολὺς ὧδε] γρ. πολὺς δ' ὄγε. et supra hoc γρ. πολὺς δ' ὧδε πρόδρομος] καὶ προτρέχων τῶν ἑτέρων. et supra ἤτοι δρομαῖος ἢ ταχὺς ἢ προπορευόμενος ἱππικός·

Inter v. 80 81 in marg. exteriore ἀσύνδετα ταῦτα

81. αἰθερία] ἡ ἐπὶ τοῦ ἀέρος φανεῖσα ἤτοι ἐν τῷ ἀέρι γεγονυῖα με πείθει] εἰς ταῦτα, ἤγουν ἔφοδον ὑπονοεῖν τοῦ στρατοῦ.

82. ἄναυδος] καὶ ἄφωνος οὖσα σαφὴς —] φανερὸς (sic)
φανερὰ τὸ πᾶν σαφινίζουσα (sic) ἀληθὴς ὕπηρχε (sic)
λαμβάνουσα τὸ σῶμα
ὁ ἐλαύνων καὶ διεγείρων ἀπὸ τῶν ῥεμνίων

83. ἐλεδαμνας (sine accentu) πεδιοπλόκτυπός γρ. τι σι
τε ὡτὶ (supra πεδιοπλόκτυπος) ἐκ τῶν ἁρμάτων κτύπον ἐμποιοῦσα τῇ γῇ

84. χρίμπτεται] ἐπέρχεται βοᾷ] ἡ βοᾷ καὶ ἠχεῖ ἢ βοὰ καὶ βοὴ καὶ φωνὴ ποτᾶται] καὶ πέτεται

85. δ' ἀμαχέτου] In marg. ἀκαταπονήτου, supra versum καὶ ἀπολεμήτου καὶ ἰσχυροῦ διὰ τὸ ἀπείρητον, πολλοῦ δίκαν] κατὰ τρόπον ὀροκτύπου (sic)] ὀρεινοῦ

87. ἰὼ θεαὶ τ' ὀρρόμενον κακὸν ἀλεύσατε] Sic. Supra versum γρ. ἰὼ θεαί (sic) θ' ὀρώμενον, et rursus supra versum καὶ τὸ φαινόμενον καθ' ἡμῶν καὶ διεγειρόμενον καὶ ἐπαιρόμενον καθ' ἡμῶν ἀλεύσατε] καὶ φυγεῖν ποιήσατε καὶ ἀποστήσατε καὶ ἀποδιώξατε, ἀποσοβήσατε

88. βοᾷ] σὺν θορύβῳ καὶ ὄχλῳ μετὰ βοῆς ὑπὲρ] πλησίον ὁ λεύκασπις] ὁ Ἀργεῖος λαὸς ὁ λευκὰς ἀσπίδας ἔχων ὄρνυται] ὁρμᾷ, διεγείρεται

90. εὐπρεπὴς] γρ. εὐτρεπὴς ἤγουν ὡπλισμένος. ἢ εὐτρεπὴς καὶ εὐκίνητος. ἤγουν τοῖς ὅπλοις κεκασμένος διώκων] ἐλαύνων καὶ ἐρχόμενος

92. ῥύσεται] ἐλευθερώσει ἡμᾶς ἐπαρκέσει καὶ βοηθῇ ἡμῖν

γρ. θεαινῶν

93. θεᾶν] δωρικῶς ποτι] πρὸς βρέτη] καὶ εἴδωλα. τοὺς ἀνδριάντας. βρέτας κυρίως τὸ τοῦ ἀνθρώπου εἴδωλον τὸ βροτῷ ὅμοιον ὡς καὶ δείκηλον τὸ ἴκελον τῷ Διί. (infra πέσω βρέτη) ἢ ἄλλο τι πράξω

96. εὔεδροι] μόνιμοι καὶ ἀεί ποτε ὄντες

97. ἀκμάζει] φθάνει ὁ πόλεμος ἢ ὁ καιρός βρετέων] τῶν εἰδώλων τῶν θεῶν τῶν ἀγαλμάτων ἅπτεσθαι

98. μέλλομεν] βραδύνομεν καὶ οὐχὶ κελεύομεν ἀγάστονοι] πολύστονοι ἢ αἱ ἄγαν λυπηραί

99. τε στεφέων] καὶ τῶν στεμμάτων τῶν θεῶν et supra haec verba uno versu πέπλοις γὰρ ἐνέδυον τὰ ἀγάλματα καὶ στεφάνοις ἐστεφάνωσαν

101. ἀμφὶ λιτὰν ἕξομεν] περὶ τὴν παράκλησιν ἀψόμεθα, et superne τὴν περὶ ἡμῶν καὶ τῆς πόλεως

103. κτύπον δέδορκα] ἀντὶ τοῦ νοῶ, ἀκούω, αἰσθάνομαι

104. πάτταγος (sic) οὐκ (sic) ἑνὸς δορός. τί ῥέξεις, προδώσεις] γρ. πάταγος δ' οὐδενός, ἀλλὰ πολλῶν πράξεις τί ῥέξεις] τί ποιήσεις

105. παλαίχθων] ὁ ἐκπάλαι ἐν τῇ χθονὶ τιμώμενος καὶ φυλάσσων αὐτήν. et superne ἢ ὁ ἀρχαῖος ἢ ὁ κινῶν τὴν χθόνα. ἀττικῶς χρυσοπήληξ] ὁ ἔχων καὶ φέρων χρυσῆν περικεφαλαίαν

106. δαῖμον ἔπιδ' ἔπιδε πόλιν ἄν (sic) εὐφιλήτον] In marg. sinistro πάλαι ἔχων ἐπὶ σαυτοῦ κληρονομίαν τῆς ἡμῶν πόλεως πόλιν] ἤτοι τὰς Θήβας ἣν πάλαι εὖ πεφιλμένην (sic)

107. θεοὶ] ὦ πολιοῦχοι] φύλακες. et superne γρ. πολισοῦχοι. οἱ φυλάσσοντες τὴν πόλιν ἴθ' ἴτε] τὸ μὲν ἴθι πρὸς τὸν Ἄρην, τὸ δὲ ἴτε πρὸς τοὺς λοιποὺς θεοὺς ἔλθετε

111. ἴδετε] θεάσασθε παρθένων] ἡμῶν ἱκέσιον] παρακλητικὸν λόχον] ἤγουν τὸ πλῆθος καὶ τὴν συνάθροισιν δουλοσύνης ὕπερ] ἕνεκα τῆς δουλίας, ἤγουν ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι δούλους τοῖς ἐχθροῖς, ὑπὲρ τῶν ἀπαλλαγῶν τῆς δουλείας

113. κῦμα γὰρ περὶ πόλιν] πλῆθος καὶ σύρροια, ἤγουν ὄχλησις

114. δοχμολόφων — πνοαῖς] ὁπλιτῶν τῶν πλησιαζόντων τὴν πήληκα καχλάζει] ἀναβράζει, βοᾷ, ἠχεῖ πνοαῖς] ταῖς πεμπομέναις ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν καὶ τῶν ῥινῶν ἔξωθεν

115. Ἄρεος ὀρρομένων (sic)] ταρασσομένων, διεγειρομένων, κινουμένων. γρ. ὀῤῥόμενον, διεγειρόμενον

118. ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ παντελὲς πάντως] ὁ πᾶν τὸ τέλος ἔχων ἐν ἑαυτῷ, ὁ τὰ πάντα πληρῶν

119. ἄρηξον δαΐων ἅλωσιν] βοήθησον ἡμῖν εἰς τὴν ἀπὸ τῶν πολεμίων (sic, nihil amplius) ἅλωσιν] τῆς ἡμῶν δηλονότι πόλεως πόρθησιν

120. Ἀργεῖοι γὰρ (sic) πόλισμα Κάδμου] καὶ τὴν πόλιν ἤτοι τὰς Θήβας

121. κυκλοῦνται, φόβος δ' ἀρηΐων ὅπλων] περικυκλοῦσι. ἦχος γενόμενος μετὰ φόβου ἡμῶν ἐγγίνεται ἀπὸ τῶν πολεμικῶν ὅπλων

122. διάδετοι δὲ γενύων ἱππείων] γρ. καὶ διὰ δέ τοι καὶ συντάσσεται οὕτως. οἱ διὰ τῶν ἱππείων γενύων δέτοι (sic) χαλινοὶ διαδεμένοι (sic: corrige διαδεδεμένοι) καὶ ἐκκρεμεῖς διὰ τῶν στομάτων γενύων] στομάτων (separatum glossema) κιννύρονται (sic) φόβον χαλινοί] ἀπηχοῦσι ἀποτελοῦσι

124. ἕπτα (hoc accentu) — στρατοῦ] ἄγαν ἀνδρεῖοι ἢ ὑπερήφανοι καὶ αὐθάδεις ἄνδρες πρέποντες] προέχοντες εὐπρεπεῖς ἄρχοντες

125. δορυσσόοις σαγαῖς πύλαις ἑβδόμαις] πολεμικαῖς ὁπλίσεσι, πανοπλίαις ἑβδόμαις] ἕπτα (hoc accentu)

126. προσίστανται πάλῳ λαχόντες] πλησίον ἵστανται κλήρῳ

127. σύ τ' ὦ — κράτος] τὸ ἐκ Διὸς γεννηθὲν ἐπὶ (corrige ἐπεὶ) ἐκ κεφαλῆς Διὸς ἐγεννήθη φιλοπόλεμον. πολεμικὴ γάρ ἐστιν ἡ θεός

128. ῥυσίπολις — ἵππειος] ἀπαλλαγὴ τῆς πόλεως ὦ Ἀθηνᾶ ὅ θ'] καὶ ὁ

129. ποντομέδων ἄναξ] ὁ τοῦ πόντου βασιλεύων

130. ἰχθυβόλῳ μαχανᾷ Ποσειδῶν] In marg. ἐν τῇ. Supra versum totum τῇ τοὺς ἐχθροὺς τιτρωσκούσῃ τριαίνῃ μαχανᾷ] μαχαίρᾳ

132. ἐπίλυσιν φόβων ἐπίλυσιν δίδου] Super utroque ἐπίλυσιν gl. λύτρωσιν In marg. τὸ δὶς τὰ αὐτὰ ἐπιφωνεῖν τεταραγμένης ψυχῆς ἤθη

133. σύ τ' Ἄρης, φεῦ φεῦ] (super φεῦ φεῦ) διὰ μέσου τοῦτο

135. Κάδμου ἐπώνυμον πόλιν φύλαξον] ἤτοι τὴν Καδμείαν τὴν ὀνομαζομένην Καδμειακὴν ἀπὸ τοῦ Κάδμου τοῦ γάμβρου (sic) γυνὴ Κάδμου Ἁρμονίη Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης ἐξέφυ

136. κήδευσαί τ' ἐναργῶς] φροντίδα ποίησον καὶ φρόντισε (sic) φανερῶς, σπουδαίως

139. καὶ Κύπρις ἅτε γένους προμάτωρ] ἤτε, ἢ καθὰ

140. ἄλευσον — αἵματος] βοήθησον καὶ δίωξον τοὺς ἐχθρούς

141. γεγόναμεν λιταῖς σε] ἐγεννήθημεν

142. θεοκλύτοις ἀπύουσαι] ὧν σὺ ἡ θεὸς ἀκούσαις εἴθε (sic) βοῶσαι, ἐπικαλούμεναι

144. πελαζόμεσθα — ἄναξ] ἐρχόμεθα, πλησιάζομεν ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος

146. λύκιος (sic) γενοῦ τῷ (sic) στρατῷ δαΐῳ] λύκειος γένου (sic) τῷ δαΐῳ στρατῷ ἐπὶ τῆς αὐτῆς (sic) τῶν στόνων ἤγουν ἐπὶ τοῦ πολέμου λύκιος] ἀναιρέτης τῷ πολεμικῷ στρατῷ

147. στόνων ἀϋτᾶς· σύ τ' ὦ] τῶν στεναγμῶν ἡμῶν ἕνεκα τῆς φωνῆς Λατογένεια κούρα, τόξον εὖ πυκάζου] Margo γρ. ἐντυκάζου ἤγουν κατασκεύαζε, εὐτρέπιζε καὶ ἔντεινε τὸ τόξον. τὸ γὰρ πύκα ἀντὶ τοῦ ἐπιστημόνως

150. ὦ πότνια Ἥρα — ἔλακον — χνόαι (sic) ἐβόησαν, ἤχησαν ἀπὸ τῆς τάσεως τοῦ δρόμου βρυθομένων] βαρουμένων χνοαί] γρ. χνοάν (sic)

151. Ἄρτεμι φίλα ἓ ἓ ἓ ἕ] διὰ τὸ τῆς παρθενίας συνώνυμον ἐπίρρημα θρηνητον (sic, et sine accentu)

155. δορυτίνακτος δ' αἰθὴρ ἐπιμαίνεται] ὁ ἀὴρ ταράσσεται, ἠχεῖ γρ. ἐπισημαίνεται

156. τί πόλις ἄμμιν π. τί γ.] ἡμῖν πάθῃ

157. ἔτι] ὕστερον ἐπάγει] ἐπάξει

158. ἓ ἓ ἓ ἓ ἀκροβόλων δ' ἐπάλξεων] τῶν μακρῶν πυργικῶν (sic) ἐπάνω τῶν πύργων τῶν τειχῶν

159. λιθὰς ἔρχεται ὦ φίλ' Ἄπολλον] σύρροια λίθων, πλῆθος λίθων

160. κόναβος ἐν πύλαις χαλκοδέτων σακέων] ἦχος καὶ κτύπος γίνεται τῶν ὑπὸ χαλκῶν (sic) συνδεδεμένων

161. καὶ Διόθεν πολεμόκραντον ἁγνὸν τελοεν (sic, sine acc.)] ἔστι ὑπὸ τοῦ πολέμου τελεσθὲν ἐν μάχαις τέλος καὶ πλήρωμα ζωῆς ἢ θανάτου·

164. μάχεσι (sic) τε μάκαιρ' — πόλεως] ἡ ἄνασσα ἐν ταῖς μάχαις. πολεμικὴ γὰρ ἡ θεός ὦ μακαρία θεὰ 'Αθηνᾶ ἡ ἔμπροσθεν τῆς πόλεως ἐζωγραφημένη ὄγκα] ἰσχυρά

165. ἑ. — ἐπιρρύου, ἰώ] καὶ τὴν πόλιν φύλασσε

166. παναλκεῖς] παντοδύναμοι καὶ πάντα βοηθοί· τοῦτο γὰρ θεῶν. In marg. πάντα δυνάμενοι

167. τέλειοι] θεοὶ τέλειαί τε] θεαί τε

169. δορίπονον] αἰχμάλωτον

170. ἑτεροφώνῳ] ἑτερογλώσσῳ. γρ. ἑτεροφρόνω (sic) ἑτερολέκτῳ διὰ τὸ ἔχειν συμμάχους βαρβάρους

171. κλύετε] ἀκούετε

172. πανδίκως] λίαν δικαίως διὰ τάσεως τῶν χειρῶν γινομένας

175. λυτήριοι] ἐλευθερωταί, ἐλευθερωτήριοι ἀμφιβάντες] περὶ τὴν πόλιν ἐλθόντες καὶ περιφυλάξαντες

176. δείξαθ'] ἐξ ἔργων αὐτῶν δηλονότι ὡς] ὅτι φιλοπόλιες]· ἤτοι τὴν ἡμετέραν πόλιν ἀγαπῶντες ὑπάρχετε

177. μέλεσθ' (sic, non μέλεσθέ θ')] φροντίζετε, ἐπιμελεῖσθε μελέτην ἔχετε τῶν δημοσίων ἱερῶν τῶν ἀναθημάτων τῶν ἀπὸ τοῦ δήμου ἀνατιθεμένων ὑμῖν

178. ἀρήξασθε] Marg. ατε

179. φιλοθύτων] ἐν οἷς φιλεῖ θύειν ὑμῖν ἡ πόλις τῶν ἐπὶ τοῖς μυστηρίοις θυσιαζόντων τῶν ἐκ πανηγύρεων τελετῶν

180. μνηστῆρες] γρ. μήστορες (voluit μνήστορες) μνήμονες μοι] παρέλκον

Videant nunc lectores an ex Byzantinis his sterquiliniis aliquid eruere possint quod antiquas redoleat membranas Mediceis aequiparandas. Quo labore si operam et tempus perdi intellexerint, fatebuntur omni ex parte verissima dixisse C. G. Cobetum, peritissimum codicum manuscriptorum aestimatorem, quum in oratione *de arte interpretandi* (Lugduni Bat. 1847) p. 103 haec scriberet, a quibus proxime abfuerat Petrus Elmsleius anno 1810, de quo supra dixi p. 405:

"Eorum scriptorum qui aetatem tulerunt alii integri et incolumes in vetustis codicibus nobis servati sunt: alii ex pessimis ac recentissimis apographis aegri ac mutili in manus nostras venerunt. Nonnulli in uno antiquo libro communem stragem evaserunt: qui liber ubi semel in Italiam pervenit renovatis literarum studiis magnam apographorum frequentiam genuit, quorum nulla est habenda ratio donec communis omnium fons supererit, unde omne certum lectionis et emendationis fundamentum est petendum. Satis mihi constat Aeschyli et Sophoclis fabulas, quas habemus, in unico codice, qui nunc in Laurentiana Bibliotheca servatur*), ad nos pervenisse: ex quo vetustissimo libro decimo fere post Christum saeculo pulcherrime in membranis scripto, profluxit quidquid codicum manuscriptorum ubique invenitur, unde magno labore et diligentia acervos variarum lectionum cumularunt utriusque poetae editores. Frustra igitur in manifesta corruptela *miram ac prorsus singularem omnium veterum membranarum conspirationem* alii stupent, alii antestantur et emendare volentibus obiiciunt. At, dixerit aliquis, unde igitur tanta scripturae discrepantia? Nempe nata est iis modis, quos diximus, ex describentium socordia vel correctorum interpolatione. Nam quae ratio est, quaeso, istarum lectionum, quae e diversis apographis diversae afferuntur? Plerasque incuria fudit et inscitia vel stupor paene incredibilis eorum, qui quae non intelligebant cum magno taedio describebant dormitantes: quale illud est alicubi apud Athenaeum, ubi in archetypo codice scriptum est νῆες κε̄, quod quum monachus aliquis in Italia describeret pro *quinque et viginti* deceptus vetere consuetudine legit κύριε, cuius nominis compendium est κε tritissimum. Reliqua pars discrepantis scripturae debetur correctoribus, de quorum temeritate satis diximus. Possim hoc in Sophocle et Aeschylo ostendere, qui tandem aliquando ista turba et farragine variantium lectionum, unde nihil boni erui potest, liberandi erunt, simulatque de lectionibus archetypi codicis ubique certa fide constabit."

*) Codex Aeschyli Mediceus ineunte seculo quinto decimo, iam tum quattuordecim Agamemnonis foliis defectus, in Italiam pervenit "*ex Byzantio*", quod novimus ex Ambrosii Camaldulensis epistola, de qua dixi in Praefatione editionis Lipsiensis quintae p. III. Antiquiora codicis apographa perierunt omnia: nam quae nunc supersunt nihil aliud sunt quam recentiorum apographa apographorum vitiosorum, pleraque ex Graecia in Italiam aliasque terras perlata, de quo supra dixi p. 405.

ADDENDA.

In Praefatione p. V apographum scholiorum et glossematum memoravi codicis Medicei Monacense (91), nullius pretii librum, si per se spectatur, sed memorabilem propterea quod unus ex perpaucis illis est qui scholia et glossemata Medicea, quae in scholiis recentioribus ita sunt Byzantinis immersa et conglutinata ut saepissime obscurum sit quid in illorum temporum apographis libri Medicei scriptum fuerit, fere sola continent, paucis tantum brevibusque passim adscriptis annotationibus Byzantinis, quae non impediunt quominus perspiciamus qualibus fere scholiastae Byzantini apographis scholiorum Mediceorum seculo tertio quartoque decimo usi sint, inter quae nullum fuisse ex ipso codice Mediceo descriptum, sed omnia ex apographo scholiorum Mediceorum derivata, quod seculo tertio decimo ab grammatico aliquo factum et correctum quasi novum archetypum insecutorum aliorum fuerit, supra estendi p. 413. Complectitur autem liber Monacensis non quattuor tantum postremarum fabularum scholia et glossemata ut Guelferbytanus, de quo dixi in Praefatione p. V, sed septem fabularum scholia et glossemata Medicea sine textu, scriptus seculo quinto decimo exeunte vel sexto decimo ineunte in chartis formae maioris post alia aliorum scripta (de quibus dixerunt Hardtius in Catalogo et Usenerus in Museo Rhenano novo vol. 22 p. 590) foliis 325—372. Scholia trilogiae Oresteae et Supplicum (fol. 325a—345b post quae sequuntur folia tria vacua) ante scholia trium primarum fabularum (fol. 349—372) posita sunt veteris bibliopegi culpa, qui non attenderat ad numeros quaternionibus inscriptos. Scholiorum quae sit ratio ad Medicea satis erit si unius Promethei fabulae scholiis cum Mediceis editionis meae p. 11—34 collatis ostendero.

Primum libri Monacensis scholion est versui primo adscriptum χθονὸς μὲν εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον: τηλουρὸν πέδον τὸν Καύκασον λέγει, quod ex Thomae M. annotationibus sumtum est. In Med. nihil est praeter glossema interlineare εἰς τὸν Καύκασον.

Sequitur scholion editionis meae p. 11, 13—15. quod in codice Mediceo bis legitur, primum inter Prolegomena, deinde iterum male illatum ad v. 11 sine ulla lectionis diversitate, pariterque in Monacensi, ἰστέον ὅτι οὐ κατὰ τὸν κοινὸν λόγον ἐν (ἐν τῷ Mon.) Καυκάσῳ φησὶ δεδέσθαι. τὸν (τὸν om. in Prolegomenis) Προμηθέα, ἀλλὰ πρὸς τοῖς Εὐρωπαίοις τέρμασι τοῦ Ὠκεανοῦ, ὡς ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν Ἰὼ λεγομένων ἔστι συμβαλεῖν, quae scholiasta Byzantinus A leviter mutata in commentarium suum transtulit.

In scholio versus 2 Med. et Mon. consentiunt, sed versus tertii scholion Mediceum δίχα (vel διχῶς) φασὶν Ἀθηναῖοι, ἐπιστολὰς καὶ ἐντολάς, absurde interpolatum in Mon. ἐπιστολάς: ἐντολάς. γράφεται καὶ ἐπιτολὰς δίχα τοῦ σ̄, de quo dixi in Praef. Promethei editionis Londin. a. 1866. p. IX et in Praef. Lexici p. V.

3. λαῶν] τὸν λαὸν (sic) recte fortasse addito articulo.

7. lin. 1. Ἥφαιστον] Ἥφαιστε

7. lin. 3. καὶ παρὰ τὸ Ὁμήρου] καὶ Ὅμηρος, ut alibi quoque in huiusmodi minutiis variatur, velut ad 135 l. 3, ubi Hesiodi verbis praepositum est in Mon. ὡς τό, ut παρὰ τὸ in scholio Med. 684.

12. Doctum scholion Med. omissum in Mon. neque excerpserunt Byzantini.

15. προσανεπλήρωσε τὸ δυσχειμέρῳ] τῷ Mon. ab librario ignaro usus urbi προσαναπληροῦν de quo dixi in Thes. vol. 6 p. 1857.

25, 4. οὐδὲ] οὐδὲν

27. λωφήσων] λωφῆσαι recte cum schol. Byz.

31. τινὲς — παρατραπῆναι om.

35, 1. δὲ τῶν] δέ τ' (ut apud Homerum), omisso τῶν νέων

35, 3. ἐκβάλλοντος] εἰσβάλλοντος

39. Scholion omittit, sed habet gl. δεινόν: δυσχερές

42, 1. θράσος] κράτος recte cum schol. Byz.

45. Post ἐργασία addit καὶ χειρῶναξ ὁ τεχνίτης ὁ χειρῶν μόνον δεσπόζων, fere ut schol. A.

49. τινὲς δὲ om.

55. et alterum scholion ad v. 64. om.

68. In M λείπει (compendio expressum) σκόπει, in Mon., omisso λείπει, est σκόπει, ὅρα, quorum alterum Thomae Mag. est.

77. ἀμελήσοις] ἀμελήσεις, ut ego conieceram in annot.

78. Post ἁρμόζει addit φησί, ut schol. Byz.

81. ἐν ποσὶ καὶ χερσί] ἐν χερσὶ καὶ ποσί

85, 2. Προμηδεὺς γάρ ἐστιν ὁ προορῶν (nam sic Med., non ut in editione mea Προμηθεὺς γὰρ ὁ προορῶν) — εἰς τὸ θ̄] In Mon. est Προμηδεὺς γὰρ ὁ προορῶν τὰ μήδεα καὶ τροπῇ τοῦ δ̄ εἰς θ̄ Προμηθεύς.

88. μονῳδεῖ] De hoc dixi in Praefat. p. V.

94. πολυετῆ] τὸν πολυετῆ

102, 2. πρόσφατον] νέον, πρόσφατον

116. Gl. omittit

117. Verba ἐπὶ γὰρ ἄκρου προσδέδεται in initio scholii posita sunt addito πάγου post ἄκρου, omissis vero verbis ἢ, οὗ — δεδεμένος

124. Gl. κίνημα om., sed habet annotationem scholiastae A ex Hesychio illatam de vocabulo

κινάθισμα, de qua supra dixi p. 412, et glossema ῥιπαῖς: ὁρμαῖς
128, 1. om. 128, 2. πρὸς] εἰς 128, 5. β' om.
133, 1. Post ἐπασσαλεύετο addit χάλυβος: τοῦ χαλυβδικοῦ σιδήρου. Χάλυβοι δὲ ἔθνος. Similiter scholiasta A et Thomas M.
133, 4. In Med. non οἵ, ut in annot. mea dictum est, sed οἷον, ut Mon., etsi compendio expressum.
134. θερμὴν] τὴν θερμὴν cum lemmate τὰν θερμερῶπιν
139. Omittit glossema γαληνῶδει et alia plura glossemata, quae secundum paginas editionis Oxon. noto, p. 16, 9. 11. 16. 17, 13. 17. 18, 10. 20, 24. 26. 21, 4. 18. 22, 10. 13. 18. 23, 12. 21. 22. 27. 28. 24, 7—10. 14. 15. 19. 21. 22. 29. 30. 26, 7. 27, 20. 22. 28, 10. 14. 23. 24. 29, 18. 20. 21. 30, 4. 11. 12—14. 19. 23. 26. 31, 29. 30. 32, 1. 2. 10. 11. 17—20. 33, 1. 22. 23. 28. 30—32. 34, 1. 2
147. ξηρόμενον] ξηραινόμενον ut schol. A et Thomas M.
152. ἀντὶ τοῦ om.
157. κρεμάμενον] κρέμαται
166. Post τῆς βασιλείας addit μηχανῇ τινι
172, 2. Post ἀρειῇ haec sequuntur ex schol. A sumta θέλξει: οὐ θέλξει ἐμὲ ταῖς ἐπαοιδαῖς, ὥστε μηνῦσαι τοῦτο πρὶν ἂν χαλάσῃ καὶ τὰ ἑξῆς
237. In Med. est δύναται ἀντωνυμία (non ἡ ἀντωνυμία) ἐν συμπαθείᾳ κειμένη ἤ τοι ὡς "μή μοι μίμνε φι" (cum compendio φίλον significante, post quod excidit τέκος). In Mon. δύναται αὐτῷ νῦν ἐν συμπαθείᾳ κεῖσθαι ὁ τοὶ ὡς "μή μοι μίμνε φίλε". ἤ τοι in ὁ τοι et ἀντωνυμία in αὐτῷ νῦν mutatum indicio est correctorem non intellexisse verba scholiastae, qui hic non de particula τοι agit, sed per errorem de dativo τοι. Scholion Mediceum haud dubie sic redintegrandum, τοι: δύναται ἢ σύνδεσμος εἶναι, ἢ ἀντωνυμία ἐν συμπαθείᾳ κειμένη ἤ τοι, ὡς "μή μοι μίμνε, φίλον τέκος".
241. τῶν δὲ μέσων τὸ ῥυθμίζειν om.
265. τιμωρηθησόμενος] ὅτι τιμωρηθήσομαι
275. μοι] μοι, φησί, ut in loco simili v. 78.
284, 2. ὁ Ὅμηρος] ὁ om.
287. ἡνίων] ἤγουν
294. μέχρι γλώσσης] τὸ μέχρι λόγοις
299. εἴπως] ὅπως
301. Schol. Mon. τὴν σιδηρομήτορα: τὴν σκυθίαν. οἱ γὰρ χάλυβες σκυθικὸν ἔθνος. Similiter Thomas Mag.
307. τραγικοῖς] στρατηγοῖς
309. σεαυτὸν] σαυτὸν

λ

320. λείπει θέλεις εἶναι] θέλεις εἶναι δη
322. μὴ om.
330. ζηλῶ σε — περὶ σαυτοῦ ποιήσας] ζηλῶσαι — περισσὰ τοῦ ποιῆσαι
345. προμηθικῶς] προμηθητικῶς συνατυχεῖν] συντυχεῖν
355. Scholion om.
362. δὲ om.
365. ἰπούμενος: πιεζόμενος
368. πυρίδειπνον] πυρὶ δύπνον
368, 3. καὶ ante κατὰ om. In fine φησί pro pro φασί. Tum ad v. 371 ζάλης: συστροφῆς, ταραχῆς, ad 376 λωφήσῃ: ἡσυχάσῃ, ad 380 σφριγῶντα: νεάζοντα, αὐξάνοντα, omnia ex schol. A.
381. προνοεῖσθαι] προθυμεῖσθαι
393. εἰ καί τις] εἰ μέν τις τὰ τοιαῦτα] ταῦτα
397. κατεληλυθὼς] κατελθὼν
Ad 400 Mon. ῥαδινῶν: λεπτῶν, ἰσχνῶν, εὐκινήτων, ἁπαλῶν, εὐδιασείστων et ad 403 κρατύνων: ἄρχων. Eadem glossemata excepto ἰσχνῶν et εὐδιασείστων apud schol. A et Thomam Mag.
408. σχήματος] σχήματος καὶ τιμῆς
414. σὺν ἡμῖν κάμνουσιν] συμπάσχουσι, ut Thomas Mag.
420. Scholion utrumque om.
Ad 424 ὀξυπρῴροισιν: ὀξυκράτοις cum schol. A.
429. λείπει ἔχων· ἢ om.
436 a. In Mon. χλιδῇ: φρίκῃ, τρυφῇ (alterum hoc cum Thoma M.), tum σιγᾶν: σιωπᾶν.
436, 1. ποιηταῖς] τοῖς ποιηταῖς. In fine τῆς ante Θέτιδος om.

ε

438, 1. Mon. προσηλούμενον: προπηλακιζόμενον (ut schol. A), ὑβριζόμενον
440, 3. τὸ om.
444. ἐπιτευκτικοὺς om.
447. Mon. addit ὁ γὰρ νοῦς κρείσσων πασῶν δυνάμεων τῶν τε ψυχῆς τοῦ τε σώματος
451. Secundum tertiumque scholion in unum contractum, οὐ ξυλουργίαν: οὐ ξύλων ἐργασίαν. τὸ δὲ ἦσαν τὸν (corrige τοῦ) ἤδεσαν συγκοπή
457. ἴσως δὲ κἀκείνῳ Προμηθεὺς om.
458. ποιεῖ om. Tum ad v. 462 κνώθαλα: οἱονεὶ κινώθαλα τὰ ἐν τῇ ἁλὶ κινούμενα. Interpretatio eadem apud schol. A, absurda vero etymologia ex Etymologico aliquo sumta, ut intelligitur ex Etym. M. p. 522, 37.
480. πόσεως] ποστάσεως. Ultima καὶ πίσω ῥῆμα om.
481. κατεσκελετεύοντο om.
486. δυσκρίτους: δυσνοήτους, ex schol. A.
492. ὁμόνοιαι recto accentu non solum Mon., sed etiam Med., non ὁμονοίαι, ut in annot. mea legitur.
494. Post εὐπρόσδεκτα ex lemmate repetitum πρὸς ἡδονὴν
497. ὀσφῦν: ὀσφὺς ὁ παρὰ τὸ πλευρὸν διάκενος τόπος, Mon. glossa ex Hesychio illata.
499. (post ἐφανέρωσα) ἐπάργεμα: ἀποκεκρυμμένα. Scholion Mediceum ἐπάργεμα δὲ κυρίως τὰ λευκωματισθέντα παρὰ τὸ ἀργὸν repetivit schol. A, in Mon. vero est ἐπάργεμα κυρίως τὰ ὄμματα, ὅταν ᾖ τετυφλωμένα ὑπὸ λευκωμάτων. καὶ παντα δὲ τὰ τυφλὰ καὶ ἀφώτιστα οὕτω λέγεται, glossa ex Hesychio illata.
511. ὅπερ ἐμφαίνει Αἰσχύλος om.
526. μοι] μου
541. διακναιόμενον: διαφθειρόμενον
555. κεχωρισμένον — τῷ] κεχαρισμένον — τοῖς
560. In lemmate recte πιθὼν pro πείθων
561, 3. χρόνῳ om.
561, 4. τοῦτο] τοῦ, omisso τὸν Προμηθέα.
568. ἄλευ ἃ δᾶ: γράφεται om. φυλάξασθαι· τινὲς οὕτως, ἄλευ ἃ δᾶ· ἄλευ, ἀναχώρει] φυλάξασθαι. γρ. καὶ ἄλευ ἃ δᾶ. ἄλευ ἀναχώρει. Mox δὴν om.
574. Σοφοκλῆς] Σοφοκλῆς δ', omisso lemmate.
578. εἴ τι] εἴ τι ἐλαύνομεν
582. βοράν: βρῶσιν
603. τινὲς οὕτως — παῖδες om.
616. κρύπτομεν — ποσειδαῶνα ἄνακτα] κρύπτομαι — ποσειδαὼν ἄνακτα

623. πέρα] πέρας
624, 1. Ἐπικούρειον] ἐπικούριον
624, 3. καιροῦ] κεροῦ hic et alibi.
629. Post τὸ ἀκούειν addit δῆλον (i. e. δηλον-λ ότι, eodem modo scriptum ad v. 716, alibi δη).
631, 2. καὶ om. 3. γε] τε 4. νεαροποιήσῃ] νεαροποιήσει
639. ἔχειν om.
647. τάδε] τὸ τάδε
Scholia v. 712 et 716 om.
726, 2. Post καταναλίσκειν sequitur Σαλμυδησσὸς δὲ αἰγιαλὸς περὶ τὸν εὔξεινον πόντον, omisso scholio proximo.
778. Mon. θατέρῳ δωρήσομαι: τῷ ἑτέρῳ τῶν δύο σοι χάριν δώσω. Idem scholion est in Med. quod notare neglexi in ed. Oxon.
806. πλουσίου] πλησίον
816. ἄσημον, ἄναρθρον] ἄναρθρον, ἄσημον
821. αἱ] καὶ
832. ἔμφωνοι] εὔφωνοι
837, 4. ὅθεν ὁ] ὁ om.
847. τοῦ χώματος om.
849. ἀταρβεῖ: ἀφοβήτῳ, ἀφοβοποιῷ
850. γεννημάτων: ἐπαφὴν λέγει, ἐπειδὴ διὰ τῆς ἐπαφῆς ἐτεκνοποίησεν. Scholion ex apographo Byzantino illatum, ut scholion v. 856.
853. ὁ Δαναός om., licet lemma habeat πεντηκοντόπαις
αἱ Δαναοῦ] αἱ τοῦ δανάου
856. ἐπτοημένοι: πετῶ ποτῶ καὶ ἐν ὑπερθέσει πτοῶ. In Med. a m. rec. in extremo marg. ἀγαπῶντες λίαν αὐτάς.
857. ἀφροδισιακὸν] ἀφροδισιαστικόν cum schol. A.
869. Ἄβαντα] τὸν ἄβαντα
875. Post hoc scholion sequitur in Mon. scholion Thomae Mag. τὸ ὅπως καὶ τὸ ὅπη ἀντὶ τοῦ πῶς (excidit ἐστὶν, οὐκ) ἐκ παραλλήλου, ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἔμφασιν ἔχει, τὸ καθ' ὅντινα τρόπον ἡ λύσις ἔσται, εἴτε δι' ὅπλων, εἴτε διὰ χειρῶν· τὸ δὲ δεύτερον παριστᾷ τί βουλόμενος Ἡρακλῆς παραγίνεται Καυκάσῳ.
890, 3. κατὰ τὰ ἴδια] κατὰ ἴδια
899. γάμῳ: ἅμα τῷ γάμῳ] γάμῳ: ἅμα τῶν γάμων.
902. ὁ om.
957. πρώτους —, Ὀφίωνα] πρῶτον — ὀφίονα
961. δεῖν] δεῖ, recte.
961, 3. γε — γε] τε — τε
998. τεθεώρηται sine lemmate Med., cum lemmate καὶ βεβούλευται Mon.
1011. καὶ ἀδήλῳ] καὶ ὡς ἀδήλῳ
1044 τοῦ om.

Prorsus eodem modo duarum proximarum fabularum, Septem adversus Thebas et Persarum, scholia Medicea adornata sunt, paulo vero aliter reliquarum quum in libro Monacensi tum Guelferbytano, in quibus perraro additamenta ex Byzantinis apographis illata reperiuntur. Credo igitur quae de Prometheo attuli sufficere ut intelligant lectores ea quoque apographa quae sola scholia vetera contineant ex codice Mediceo derivata esse et nullum usquam verbum praebere quod ex alio codice vetusto, qui similis fuerit Mediceo, derivatum haberi possit, ut temerariae sint coniecturae ex duorum horum scripturis librorum, quorum auctoritas prorsus nulla est, interdum ductae.

Reliquum est ut Addenda ad Lexicon Aeschyleum exponam, quibus complexus sum quae vel ego ipse sero animadverteram vel ab aliis utilia allata videram. Horum nonnulla debeo Ludovico Schmidtio Gryphomontano, qui Lexici Aeschylei fasciculi prioris censuram scripsit editam in Ephemeridibus Gymnasiorum Berolinensibus a. 1873 p. 893—909. In qua censura quum dixisset videri me iusto severiorem fuisse in deligendis quas in Lexico memorarem coniecturis criticorum, brevi post mense Ianuario a. 1874 "*Supplementi in lexicon Aeschyleum a Dindorfio compositum specimen*" edidit, in quo vocabula ab litteris A et B incipientia tractavit, sed non mihi videtur effecisse quod voluerat. Nam deductis pluribus quae inter *Supplementa* Lexici mei referri non debuerant, quia iam ab me ipso memorata erant, ducentae circiter remanent coniecturae, quas paucis exceptis tacere humanius erat quam auctorum exagitare errores*). Sic, ut exemplo utar, s. v. ἀγέραστος Schmidtius Hermanni memorat coniecturas de Eumenidum versu 352.

πανλεύκων δὲ πέπλων ἄμοιρος ἄκληρος ἐτύχθην,

qui non respondet antistrophico

Ζεὺς γὰρ αἱματοσταγὲς ἀξιόμισον ἔθνος τόδε λέσχας —

unde Hermannus antistrophae absonum intulit vocabulum δειματοσταγές, sumtum ex Ch. 842, ubi librarii errore δειματοστάγ' ἐς φόνῳ legitur pro αἱματοσταγὲς φόνῳ, quod restituit Stanleius, nec felicius in stropha scripsit παλλεύκων πέπλων δ' ἀγέραστος ἄμοιρος ἄκληρος ἐτύχθην, non sentiens quam inane sit tria adiectiva synonyma ita cumulari ut non Aeschylum, sed Hesychium audire videamur, qui glossis suis saepe tria quattuorve vocabula synonyma applicat, a quo valde diversum est quod tribus coniunctis adiectivis dixit Aeschylus Agam. 146 μή τινας ἀντιπνόους Δαναοῖς χρονίας ἐχενηΐδας αὔρας | τεύξῃ, et quod ego ipse restitui Sept. 78

νεόκοτα θρέομαι φοβερὰ μεγάλ' ἄχη,

ubi dochmium quattuor ab initio syllabis defectum (θρέομαι) redintegravi suppleto quod exciderat adiectivo, νεόκοτα θρέομαι, quo nullum huic loco aptius reperiri posse in Praefatione editionis Lipsiensis quintae ostendi p. XXXIII. Veram utriusque Eumenidum versus scripturam

*) Centenas huiusmodi coniecturas intra annos duodecim (1859—1871) factas enumeravit N. Weckleinius in Philologo vol. 34 p. 296—369 et 539—580, qui ipse utilia multa ad Aeschyli fabulas interpretandas contulit in *Studiis Aeschyleis* Berolini editis a. 1872.

ego pridem restitueram in Praef. ad Aeschyli editionem Lipsiensem quintam p. CI (sive in Lexico Aeschyleo s. v. ἀξιόμισος p. 34 a.).

παλλεύκων δὲ πέπλων ἄμοιρος μούνα ἐτύχθην

et

Ζεὺς γὰρ αἱματόφυρτον πᾶν ἔθνος τόδε λέσχας —.

Nam ἄμοιρος per ἄκληρος explicat Hesychius et adiectivo μούνα propterea opus erat quia de atro peplorum colore per se spectato nulla querendi causa esse poterat, sed ignominia in eo posita est quod Furiae *solae* ab albarum vestium usu exclusae sunt, quae nulla foret, si omnes atris uterentur vestimentis. Recte igitur fecisse mihi videor quod Hermanni coniecturas illas, quibus non solum verba poetae corrumpuntur, sed etiam aptissima metri forma perditur,

⏓́ ⏒ ⏓́ ⏑ ⏑ – ⏒ ‖ ⏓́ ⏒ ⏓́ ⏑ ⏑ – ⏒

silentio praetermisi cum aliis aliorum millenis, quae notae sunt nihilo melioris et nova quotannis capiunt incrementa, raris compensatae emendationibus egregiis, quales sunt nuperae Henrici Weilii Pr. 899 ἀμαλαπτομέναν pro γάμῳ δαπτομέναν, de qua plura dixi in Lexico p. 21, et Nicolai Weckleinii Ag. 719 βούτας ἀνὴρ pro οὕτως ἀνήρ, quae sunt πολλῶν ἀντάξιοι ἄλλων.

2 b. ἄγαν. In versu interpolatoris Sept. 811 οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντ' ἄγαν inepte dictum est ἠναίροντ' ἄγαν, quod iu ἠναίροντ' ἄρα mutavit Meinekius Philol. vol. 20 p. 61.

3 a. Ἀγήνωρ *Agenor*. V. s. v. Ἐχίων.

6 a. ἄγω. In loco Suppl. 924 ἄγοιμ' ἄν, εἴ τις τάσδε μὴ 'ξαιρήσεται non *credendi*, sed *abducendi* significatione dictum est, ut in locis supra allatis.

6 a. ἀγών. Adde Sept. 774 θεοὶ καὶ ξυνέστιοι πόλεος ὁ πολύβοτός τ' αἰὼν βροτῶν, ubi πολύβατος recte legit scholiasta: unde Weilius certissima emendatione, ut in annot. ad Poetas scen. dixi, ὁ πολύβατός τ' ἀγὼν βροτῶν, i. e. ἡ πολύβατος ἀγορά, ut iam apud Homerum ἀγὼν saepe τὸν τόπον significat ἐν ᾧ συνάγονται: de quo v. observationes grammaticorum in Thes. collectas vol. 1 p. 589—594. Quocum Weilius apte comparavit Pindari fr. 45, 3 πολύβατον ἄστεος ὀμφαλόν. Eodem sensu Sophocles OR. dixit ἐπίδαμον φάτιν Οἰδιπόδα, quod comparavit Meinekius Philol. vol. 20 p. 60. Contrario errore in Ag. 1148 in M γλυκὺν ἀγῶνα scriptum est, sed adscripto a m. pr. γρ. αἰῶνα. Vera autem restituta scriptura concidit Hermanni coniectura in versu strophico 769 μάψ ἔρχεται pro παρέρχεται, propter syllabam longam facta a qua quintus versus antistrophici pes αἰὼν incipere videbatur.

6 a. ἀγώνιος. Adde schol. codicis Veneti B ad Il. 24, 1 παρὰ δὲ Βοιωτοῖς ἀγὼν ἡ ἀγορὰ καὶ τὸν ἀγορανόμον ἀγώναρχον καλοῦσιν· ὅθεν καὶ ἀγωνίους θεοὺς Αἰσχύλος τοὺς ἀγοραίους. Qui fortasse Suppl. 189 242 332 355 in mente habuit. θεοὺς ἀγοραίους dixit Aeschylus Ag. 90 et Ζεὺς ἀγοραῖος Eum. 973.

10 a. αἰαῖ. Sept. 892 αἰαῖ δαιμόνιοι, αἰαῖ δ' ἀντιφόνων —.] Notandum δέ post αἰαῖ positum, quod raro factum est post interiectiones. Sic Iosephus A. I. 6, 5, 3 αἰαῖ δὲ κἀμοί. Eiusdem generis est οἴμοι δέ apud Sophoclem Oed. Col. 1400 οἴμοι κελεύθου τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας, οἴμοι δ' ἑταίρων.

11 b. αἷμα. Adde Ch. 650 αἱμάτων παλαιτέρων τίνειν μύσος. Sic Canterus ex annotatione scholiastae. In M δωμάτων.

12 a. αἰνοπάτηρ. Ch. 315 ὦ πάτερ αἰνόπατερ, in αἰνοπαθές, vocabulum Homericum, mutavit Hartungus, cui convenit scholiastae interpretatio δεινὰ παθών, ex qua tamen non sequitur scholiastam αἰνοπαθές legisse, quum hoc sensu etiam αἰνόπατερ dictum accipere potuerit. Quum αἰνοπάτηρ, vocabulum nusquam alibi lectum, Herodianus apud Arcadium p. 20, 8 inter vocabula in ηρ terminata memoraverit, probabile est Herodianum quoque in libro suo non αἰνοπαθές, sed αἰνόπατερ legisse.

14 a. Αἰτναῖος. Adde fr. 232 Αἰτναῖός ἐστι κάνθαρος βίᾳ πονῶν.

14 a. αἰχμή. In versu Sept. 676 αἰχμὴν apographorum multorum scriptura est. Recte αἰχμῆς M aliique.

14 b. αἰών. Sept. 774 αἰὼν corruptum ex ἀγών, de quo supra dixi s. v. ἀγών.

16 a. ἄκρα. Quod in loco Promethei v. 677 scriptum in M est Λέρνης ἄκρην τε, si hoc vocabulo usus esset Aeschylus, ἄκραν scribendum foret, quod in apographis pluribus legitur, nisi probabilius esset Λέρνης τε κρήνην, quod restituit Canterus. In aliis apographis Λέρνης ἄκρον τε. ἄκραν defendit Wieselerus in *Schedis criticis in Prometheum*, Gotting. a. 1860 p. 17 post Ungerum *Theb. Parad.* p. 191.

16 b. ἀκρόπτολις. ἀκρόπτολιν Porsoni emendatio est pro ἀκρόπολιν. De interpolata apographorum quorundam scriptura dixi s. v. σκοπή p. 327 et supra p. 414.

16 b. ἄκρος. χρόνον. ‖ *intentus, acer*. Ag. 805 ἀπ' ἄκρας φρενός. 1130 θεσφάτων] Corrige, χρόνον. Ag. 805 οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενός, i. e. *ex alta mente*. ‖ *intentus, acer*. Ag. 1130 θεσφάτων

19 a. ἀλλά. Adde Sept. 1060 ἀλλὰ φοβοῦμαι κἀποτρέπομαι δεῖμα πολιτῶν. Ag. 524 ἀλλ' εὖ νιν ἀσπάσασθε. Ch. 201 ἀλλ' εἰδότας μὲν τοὺς θεοὺς καλούμεθα. 340 ἀλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς — θείη κελάδους εὐφθογγοτέρους. Eum. 200 ἀλλ' εἷς τὸ πᾶν ἔπραξας. 795 ἀλλ' ἰσόψηφος δίκη ἐξῆλθε. Fr. 129 τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς. 72. 307. 332.

20 a. ἄλλος. Adde fr. 305, 9. (apud Aristot. H. A. 9, 49.) τῶνδ' ἀπ' ἄλλον ἐς τόπον, ubi libri ἀπάλλον, ἀσπάλλον, ἀπαλῶν. Heathius τῶνδ' ἀπαλλαγεὶς τόπων.

21 a. ἅμα. Adde Ag. 1267 ἐγὼ δ' ἅμ' ἕψομαι. Sic Hermannus pro ἀγαθῷ δ' ἀμείψομαι.

21 b. ἀμάρτιον. Cum hoc vocabulo, quod ex duobus tantum Aeschyli locis novimus, simile ἀμπλάκιον pro ἀμπλακία dictum comparavit Lud. Schmidtius, apud Pindarum Pyth. 11, 26 τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις ἔχθιστον ἀμπλάκιον, de adulterio dictum. In loco Ag. 537 διπλᾶ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι θἀμάρτια, Triclinius explicat per τὰ ἁμαρτήματα et τὸν μισθὸν τῆς ἁμαρτίας, ut idem sit quod ἐπιτίμιον.

22 a. ἀμείβω. Locus Suppl. 232 σκοπεῖτε κἀμείβεσθε τόνδε τὸν τόπον, ad praecedentem significationem *respondeo* referendus est, τόπον in τρόπον mutato cum Stanleio. In Poet. scen. p. 42 corrige errorem typothetae τόπον Stanleius] τρόπον, pro τρόπον Stanleius] τόπον.

23 a. ἀμοχθί. Pr. 208 ἀμοχθί M, ἀμοχθεί in apographis, quod praecipiunt recentiores grammatici: v. Thes. vol. 1, 2 p. 153.

23 b. ἀμφί. Post Pers. 309 adde 571 ἀκτὰς ἀμφὶ Κυχρείας. In loco Ag. 715 παμπρόσθη (hoc corruptum) πολύθρηνον | αἰῶν' ἀμφὶ πολιτᾶν | μέλεον αἷμ' ἀνατλᾶσα incerta est Hermanni coniectura αἰῶνα, φίλον πολιτᾶν —, etsi metro versus strophici accommodata 697 ἀκτὰς ἐπ' ἀξιφύλλους, si ἀεξιφύλλους scribatur cum Triclinio, qui absurde adscripsit συνίζησις. Nam quadrisyllabo vocabulo si opus fuisset, αὐξιφύλλους scribi poterat.

27 a. ἄναξ. In loco Ag. 961 οἴκοις δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς ἄναξ ἔχειν· πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος, probabilis est Weyrauchii coniectura (*Berl. Gymnasialzeitschrift* a. 1868 vol. 28 p. 494) ἅδην ἔχειν, cui apte opponitur πένεσθαι.

27 b. ἄνατος. ἄνατος Ag. 1211. Canteri emendatio est pro ἄνακτος.

28 a. ἀναφυγή. In loco Ch. 943 ἐπολολύξατ' ὦ δεσποσύνων δόμων ἀναφυγὰς κακῶν dativum ἀναφυγᾷ restituendum esse coniecerunt Heimsoethius et Meinekius Philol. vol. 19 p. 209.

28 a. ἀνδροθνής. Ag. 814 ἀνδροθνῆτας Ἰλίου φθοράς, vocabulum alibi non lectum et merito suspectum Porsono recte in ἀνδροκμῆτας mutavit Blomfieldus. Neque enim intelligitur quid Aeschylum movere potuerit ut significantiori vocabulo ἀνδροκμής, quo tribus aliis in locis usus est, hic debilius praeferret ἀνδροθνῆτας.

28 b. ἀνδρόπαις. Sept. 533 ἀνδρόπαις ἀνήρ scholiasta explicat ὁ νεωστὶ εἰς ἄνδρας τελῶν, ἢ ὁ ἐν παιδικῇ ἡλικίᾳ ἀνδρεῖος. Vera prior interpretatio est: nam de Parthenopaeo dictum est qui admodum iuvenis dux exercitus factus erat. Post Aeschylum hoc vocabulo solus usus est Sophocles (fr. 551) de Troilo apud schol. Pindari Pyth. 2, 121. τὸν ἀνδρόπαιδα δεσπότην ἀπώλεσα, quod scholiasta explicat παῖδα μὲν τῇ ἡλικίᾳ, ἄνδρα δὲ τῷ φρονήματι, similiterque Hesychius.

31 b. ἀνταῖος. Pers. 604 τἀνταῖα] τ' ἀνταῖα M, quod defendit Madvigius Advers. vol. 1 p. 196. Sed τ' ἀνταῖα si scribitur, non θεῶν, sed τὰ θεῶν scribendum foret, quod ipsum in annotatione sua posuit scholiasta, et textui intulit Blomfieldus τὰ θεῶν scribens cum inscita in sexto pede synizesi.

32 b. ἀντίπνους. In versu Pr. 1087 στάσιν ἀντίπνουν Meinekius Philol. vol. 19 p. 233 ἀντιόπνουν coniecit, leni quidem, sed minus probabili correctione.

33 a. ἀντίπορος. In v. Suppl. 544 ἀντίπόρον in ἀγχίπορον mutat Franckenus.

33 b. ἄνωθεν. Ch. 427 synonymis ἄνωθεν ἀνέκαθεν offensus Herwerdenus Annot. (a. 1876) p. 19 coniecit κάτωθεν ἀνέκαθεν vel ἔνερθεν ἀνέκαθεν. Sublatis enim manibus caput, demissis pectus et femora percutiuntur.

33 b. ἄνωθεν. Ag. 1595 in ἄνευθεν mutat Blomfieldus collato Hom. Il. 22, 367.

35 a. ἅπας] Post Pers. 249 adde Pers. 764 ἕν' ἄνδρ' ἁπάσης Ἀσίδος μηλοτρόφου ταγεῖν.

35 a. ἀπάτη. In loco Suppl. 108 (non 103) ἄταν δ' ἀπάτᾳ μεταγνούς legitur ex apogr. Guelf., in M est ἄται δ' ἀπάται (i. e. ἄτᾳ δ' ἀπάτᾳ), sed utroque ι eraso. Dativos defendit Dilthey (*Archaeol. Zeitung* a. 1873 vol. 6, 3 p. 85) repugnante Oberdickio in annot. p. 102, qui Westphali probat coniecturam Ἄτας δ' ἀπάταν μεταγνούς. Omnium minime probandum est ἄταν δ' ἀάτᾳ μεταγνούς, quod coniecit Meinekius Philol. vol. 19 p. 240.

35 b. ἄπειμι *absum*. Ch. 699 ἥπερ ἐν δόμοισι — ἐλπὶς ἦν, παροῦσαν ἐγγράφει, ubi Canterus ἀποῦσαν ἐγγράφου ex scholiasta, qui τάξον ἀφανισθεῖσαν explicat. προδοῦσαν ἔγγραφε Schneidewinus.

36 b. ἀπό. In loco Suppl. 102 ἑδράνων ἀφ' ἁγνῶν, ἀφ' correxit anonymus apud Spanhemium: in M est ἐφ'.

37 a. ἀπό in anastrophe. Post 305, 6 adde fr. 305, 9 τῶνδ' ἄπ' ἄλλον ἐς τόπον, de quo loco supra dixi s. v. ἄλλος.

37 a. ἄπολις. Male Ag. 1410 ἄπολις δ' ἔσει, ubi metrum ἀπόπολις postulat, quod Seidlerus restituit. τάχ' ἄπολις Engerus.

38 a. ἄπονος lin. 3. 93] Corrige 98.

38 a. ἀποπέμπομαι. In v. Persarum 137 εὐνατῆρ' ἀποπεμψαμένα praestat quod est in apographis εὐνατῆρα προπεμψαμένα.

39 a. ἀποφθορᾷ. Sic Erfurdtius pro ἀποφθοραί.

40 a. ἆρα (pro ἄρα). Adde fr. 190 τράγος γένειον ἆρα πενθήσεις σύ γε.

40 b. ἀρά. Lin. 7. Ag. 1601 ἀρᾷ] ἀράν Abreschius.

41 b. Ἀργεῖος. Adde Suppl. 980 Ἀργείοισιν εὔχεσθαι χρεών.

44 a. ἀρτάνη. Adde Suppl. 788 ἐν ἀρτάναις. Sic recte in apogr. Paris. 2886 pro ἐν σαργάναις, quod est in M.

45 b. ἆσαι, *damno afficere, nocere*. Anecd. Bekkeri p. 459, 3 ἆσαι: βλάψαι. οὕτως Αἰσχύλος. Participio ἄσας usus est Sophocles fr. 564, apud Hesychium ἄσας: βλάψας, ἔβλαψας. Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ, ubi ἔβλαψας recte delere videtur Nauckius.

46 b. Adde ἀστοξένια. V. s. v. ξένιος.

47 a. ἀστραβίζω *iumenti instar utor*. In Suppl. 285 Ἰνδάς (sic Bothius pro Ἰνδούς) τ' ἀκούω (sic Robortellus pro ἀκούων) νομάδας ἱπποβάμοσιν εἶναι καμήλοις ἀστραβιζούσας. Sic M, sed erasa inter σα et ς littera: unde in apographis ἀστραβιζούσαις. ἱπποβάμοσιν καμήλοις quum vectas dicit, nihil aliud vult quam camelis equorum instar utentes, ut monet Hermannus. Et sic scholiasta, qui ἱπποβάμοσιν explicat ἵπποις ἐοικυίαις κατὰ τὸ τάχος, et καμήλοις νωτοφορουμέναις [κατὰ τὴν χθόνα]. ἀστράβη δὲ λέγεται ἡ νωτοφόρος ἡμίονος. Seclusi verba κατὰ τὴν χθόνα, quae sunt glossema ad verba proxima referendum, χθόνα παρ' Αἰθίοψιν ἀστυγειτονουμένας.

47 b. Ἀσωπός. Ag. 297 πεδίον Ἀσωποῦ ex apographo Florentino et Tricliniano legitur pro παιδίον ὠποῦ, quod est in M.

48 a. ἄτη. In loco Ch. καθαρμοῖσιν ἀτᾶν ἐλατηρίοις ex Schuetzii coniectura legitur: in M ἅπαν. In loco proximo Ag. 730 (qui incidit in lacunam codicis Medicei) in apogr. Florentino est μηλοφόνοισιν ἄταις, in Farnesiano Triclinii μηλοφόνοισιν ἄταισιν, adscripto glossemate ἤγουν πολέμοις, cum metri vitio, quod Maldenus corrigebat substituto ἄσαισιν, alii μηλοφόνοισιν ἐν ἄταις vel μηλοφόνοισι σὺν ἄταις, quod pro ἀτηροῖς μήλων φόνοις dictum accepit Schneidewinus.

48 a. Ἄτη. De loco Persarum 97 dictum est s. v. προσσαίνω.

48 a. ἀτίετος. Adde Ag. 1429 ἀτίετον ἔτι σε χρὴ στερομέναν φίλων. Sic Auratus pro ἀντίετον: sed metrum postulat quod ego restitui ἄτιτον. Minus recte Weilius ἄντιτον. Nam quum versus strophicus ab syllaba brevi incipiat ἀπέδικες, nihil causae erat cur Aeschylus ἄντιτον scribere mallet, quo nusquam usus est, quam ἄτιτον. Quattuor aliis locis ἀτίετος dixit.

48 b. ἀτίετος. In v. Eumen. 385 ἄτιμ' ἀτίετα Canteri emendatio est pro ἄτιμ' ἀτίεται, frustra impugnata ab Meinekio Philol. 19 p. 224.

48 b. ἀτίτης. Lin. penult. *paenam*] Corrige *poenam*.

49 a. Ἀτρείδης. Ag. 443] Corrige Ag. 44.

49 a. Ἀττικός. In v. Eum. 681 recte Hermannus ἀστικός, ut s. h. v. dictum est.

49 b. αὐγή. Ag. 253 τορὸν γὰρ ἥξει σύνορθρον αὐγαῖς Hermanni coniectura est pro αὐταῖς, quod legitur in M, ab Triclinio absurde pro ἀΰταῖς acceptum, συνηρμοσμένον βοαῖς καὶ θρήνοις, cum gl. συνίζησις.

49 b. αὐδή. In loco Ag. 244 ἁγνᾷ δ' ἀταύρωτος αὐδᾷ πατρὸς — ἐτίμα dativos recepi ex Schuetzii emendatione pro ἁγνὰ — αὐδά, quod defendit C. Frey (*Aeschylus-Studien*, Schaffhausen 1875) p. 61, magna collata exemplorum copia, in quibus per hypallagen epitheta quae personae agentis conveniunt per προσωποποιΐαν quandam ad actiones eius transferuntur, velut Pers. 153 πρόσφθογγοι μῦθοι, i. e. *verba alloquentis*, et 935 πρόσφθογγον βοάν, i. e. *clamorem salutantium*, Sept. 191 διαδρόμους φυγάς, *discurrentes fugas*, i. e. fugas discurrentium, qualia plurima apud Aeschylum aliosque reperiuntur ubi haec loquendi forma apte adhiberi poterat. Sed in loco Agamemnonis quum de Iphigenia dictum esset ἐπεὶ πολλάκις πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους ἔμελψεν, nihil prorsus causae erat cur verba proxima, in quibus ἀταύρωτος dicitur, non ad ipsam, sed minus apte ad vocem eius referrentur. Non minus perversum est εὐφήμοις βωμοῖς quod defendit Frey p. 73 in Suppl. 694 εὐφήμοις δ' ἐπὶ βωμοῖς μοῦσαι θεαί τ' ἀοιδοί, ubi recte Hermannus correxit εὔφαμον δ' ἐπὶ βωμοῖς μοῦσαν θείατ' ἀοιδοί. Neque enim Aeschylum fugere poterat hoc epitheton multo melius vocabulo μοῦσαν addi quam βωμοῖς. De hoc autem genere satis erit hoc loco in universum monuisse. Nam in Lexico ego, ut alii ante me fecerant, talia Latinae accommodavi consuetudini, velut quod ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσι Ch. 729, quod proprie pugnas significat eorum qui gladio laeduntur, interpretatus sum pugnas gladio laedentes. Similia traiectionis exempla nonnulla ex poetis Latinis sollegit Frey p. 47. 59. Omitto criticorum in hoc genere errores quos notavit Frey. Fallitur vero quod p. 55 falsum mihi tribuit accentum παιδόβοροι in Ch. 1068, ubi παιδόβοροι typothetae culpa legitur pro παιδοβόροι, ut ex annotatione apparet. Rectus accentus παιδοβόρος est etiam in Lexico p. 266 a.

50 a. Post ἀΰτέω excidit ἀϋτή *clamor, sonus*. Pers. 395 σάλπιγξ ἀϋτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν. Ch. 564 γλώσσης ἀϋτὴν Φωκίδος μιμουμένω. [Sept. 146 ἀϋτᾶς corruptum ex ἀλλύτας, quod v.]

51 a. αὐτόκωπος. In Ch. 162 βέλη recte in ξίφη mutavit Pauwius ex annotatione scholiastae, ut monui s. v. σχέδιος p. 344 b.

51 b. αὐτός. Genitivus αὑτοῦ. Ag. 1590 αὑτοῦ ξένια, quod corruptum ex ἀστοξένια, de quo dixi s. v. ξένιος p. 231.

52 a. αὐτός. Accusativi exemplis adde Eum. 19 μολόντα δ' αὐτόν.

52 b. αὐτοῦ (tertiae personae.) Adde Ag. 1385 μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα. 1388 τὸν αὐτοῦ θυμόν.

53 a. Adde αὐχμός *siccitas*. αὐχμοὺς Scaligeri coniectura Eum. 803 pro αἰχμάς, ut s. v. αἰχμή diximus.

54 b. Ἀχαιικός. Adde Ag. 189 Ἀχαιικὸς λεώς.

55 b. ἄχος. Adde Ch. 64 μένει χρονίζοντας ἄχη.

56 a. βαίνω. Adde Ag. 37 βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας βέβηκεν, locutione proverbiali, de qua dictum est s. v. βοῦς, ubi adde schol. Hom. Il. 21, 79.

56 b. βάλλω. Post Pr. 71 adde: ib. 55 βαλὼν (sic Stanleius pro λαβὼν) νιν (τὰ ψέλια) ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει ῥαιστῆρι θεῖνε.

57 b. βασιλεύς. In loco Suppl. 297 βασιλέων νείκη τάδε dualem βασιλέοιν recte nuper restituit Weckleinius in *Studiis Aeschyleis* p. 46.

57 b. βάσις *gressus*. Adde Eum. 36 ὡς μήτε σωκεῖν μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν, ubi M στάσιν, sed superscripto ab διορθωτῇ γρ. βάσιν.

57 b. βασσάραι. De origine nominis Etym. M. p. 191, 5. λέγονται βασσάραι χιτῶνες, οὓς ἐφόρουν αἱ Θρᾴκιαι βάκχαι, καλούμενοι οὕτως ἀπὸ τοῦ βασσαρέως Διονύσου. ἦσαν δὲ ποικίλοι καὶ ποδήρεις. Αἰσχύλος ἐν Ἠδωνοῖς

> ὅστις χιτῶνας βασσάρας τε Λυδίας
> ἔχει ποδήρεις.

ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ. Verba καλούμενοι οὕτως et quae post Διονύσου leguntur accesserunt ex cod. Florentino ap. Millerum, *Mélanges de littérature Grecque* p. 62.

58 a. βέλος. Pers. 269 τὰ πολλὰ βέλεα παμμιγῆ] τέλεα Meinekius Philol. vol. 19 p. 235 collatis v. 47 δίρρυμά τε καὶ τρίρρυμα τέλη, et πάμμικτος ὄχλος v. 53, πάμμικτοι ἐπίκουροι v. 902 et Herodot. 7, 51 τέλεα καὶ ἔθνεα.

58 b. βιάζομαι. Ag. 1510 βιάζεται] βρυάζεται, i. e. *gaudet caede et bacchatur*, Karstenus.

58 b. βίος. Pers. 616 τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλούσης βίον | ξανθῆς ἐλαίας καρπὸς] Postquam ego βίον lenissima et certissima emendatione in ἴσον mutaveram, Meinekius Philol. vol. 20 p. 67 inutilem opposuit coniecturam ἀλδούσης βίον, nec meliora sunt aliorum commenta, qui non animadverterunt in illo αἰὲν ἴσον singularem contineri laudem olivae, ab Sophocle similiter celebratae OC. 694—706, cuius laudis partem dimidiam non sit verisimile ab Aeschylo omissam esse ut locum faceret alii vocabulo supervacuo.

Nihilo meliores proximae Meinekii sunt coniecturae (p. 68) de Persarum versibus 636

> παντάλαν' ἄχη διαβοάσω;
> νέρθεν ἆρα κλύει μου;

et in antistropha 645

> πέμπετε δ' ἄνω οἷον οὔπω
> Περσὶς αἶ' ἐκάλυψεν

ubi ego διαμβοάσω scripseram et ἄνω τὸν οἷον οὔπω, Meinekius vero ἄχη 'μβοάσω scripsit et ἄνω οἷον foeda et inaudita crasi in tres syllabas contrahi voluit.

Non minus in loco proximo (v. 665) ab vero aberravit, ubi ego misero qui ab interpolatore fictus in M legitur versiculo ὅπως καινά τε

κλύῃς νέα τ' ἄχη, versum ex stropha repetitum substitueram

ἰωά, βαλλὴν ἀρχαῖος βαλλὴν ἔλθ' ἱκοῦ,

Meinekius vero partim praeeunte Engero, tenuem finxit versiculum ὅπως καίν' ἄχθῃ κλύῃς νέα τ' ἄχη.

62 a. βροτός. Adde βροτῶν βροτοῖς βροτούς ex Sept. 244 597 625.

63 a. Βύβλινος. De Βυβλίνοις ὄρεσι Pr. 811 dubitationes quasdam movit Wieselerus in *Schedis criticis* p. 21, ad coniecturam delapsus incredibilem βομβύλων ὀρῶν ἄπο.

63 b. lin. 3 a fine, dele verba "Sept. 736 — ex Hesychio", quae typotheta ex praecedentibus repetivit.

65 a. γάρ interpositum. Adde Eum. 371 καταφέρω ποδὸς ἀκμὰν — σφαλερὰ γὰρ τανυδρόμοις κῶλα — δύσφορον ἄταν, ubi γάρ ab Hermanno additum.

65 b. γάρ in optando. Adde Suppl. 867 εἰ γὰρ δυσπαλάμως ὄλοιο. Sic Heathius pro καὶ γάρ: quod legisse videtur scholiasta, qui annotavit τοῦτο ἰδίᾳ εὐκτικῶς.

65 b. γάρ male additum in Med. Pers. 550 Ξέρξης μὲν γὰρ ἄγαγεν et 558 πεζούς τε γὰρ καὶ θαλασσίους, ubi loco priore delevit Porsonus, altero recte omissum est in apogr.

65 b. γε propter metri quae videbatur necessitatem additi exempla sunt Ag. 1115 ἦ δίκτυόν τί γ' Ἅιδου, ubi γε hiatus tollendi causa illatum delevi. Ch. 930 κάνες γ' ὃν οὐ χρῆν correctoris est, qui non viderat scribendum esse ἔκανες ὃν οὐ χρῆν, quod restituit Hermannus, praeeunte Heathio, qui ἔκανές γ' ὃν οὐ χρῆν scripserat. Recte vero Ag. 367 πάρεστι τοῦτό γ' ἐξιχνεῦσαι Triclinius scripsit τοῦτ' ἐξιχνεῦσαι, ut postulat versus antistrophicus. γε ex σε corruptum Eum. 221 οὔ φημ' Ὀρέστην γ' ἐνδίκως ἀνδρηλατεῖν, ubi σ' restituit Robortellus.

66 a. γε substantivo additum. Adde Ch. 95 τοῖσι πέμπουσιν τάδε στέφη, δόσιν γε τῶν κακῶν ἐπαξίαν. Sic Stanleius pro τε.

66 a. γε. Sub n. 4 γε verbo adiunctum adde Suppl. 718, ubi in M. ἄγαν καλῶς κλύουσα, τὼς (τῶς codex) ἂν οὐ φίλη, Turnebus scripsit κλύουσά γ' ὡς ἂν οὐ φίλη. τὼς defendit Hermannus hac sententia ἢ τὼς ἂν οὐ φίλη, i. e. *obversa nobis, non aversa*. τὼς legit scholiasta, qui interpretatur οὕτως δὲ ἡμῖν, κλύουσα τοῦ οἴακος, οὐ φίλη ἐστίν. γε cum imperativo coniuncti unum est exemplum Ag. 943 πιθοῦ· κράτος μέντοι πάρες γ' ἑκὼν ἐμοί.

66 a. γε 2. cum adiectivo. Adde Sept. 633 οἷά γ' ἀρᾶται. Sic M a m. pr., ex quo manus recentissima οἵας γ' fecit, quod est in apographis pluribus. Recte corrector, nisi quod non animadvertit οἷά γ' a prima manu non pro οἵας γ', sed pro simplici οἵας scriptum fuisse.

66 a. γε in responsionibus. Adde Pers. 480 ubi Atossae, quae dixerat σὺ δ' εἰπέ, ναῶν αἳ πεφεύγασιν μόρον, ποῦ τάσδ' ἔλειπες· οἶσθα σημῆναι τορῶς; nuntius respondet ναῶν δὲ ταγοὶ τῶν λελειμμένων σύδην κατ' οὖρον οὐκ εὔκοσμον αἴρονται φυγήν, ubi recte Robortellus correxit ναῶν γε ταγοί — quod non perspexit Thomas Mag. qui annotavit ναῶν δέ: οὗτος ὁ σύνδεσμος συνάφειά ἐστι πρὸς τὴν ἄνω διήγησιν αὐτοῦ τοῦ ἀγγέλου, εἰ καὶ διὰ μέσου ἡ Ἄτοσσα ἀπεκλαύσατο τὴν τῶν Περσῶν δυστυχίαν, quae ratio apta est locis qualis supra v. 302, ubi nuntii oratio incipit ab verbis Ἀρτεμβάρης δὲ — θείνεται, pariterque 732. 734, non apta versui 480, ubi post disertam Atossae interrogationem non decebat nuntium sic loqui quasi nihil dixerit regina.

68 b. Γᾶ *Tellus*. Adde Ch. 399 κλῦτε δὲ Γᾶ χθονίων τε τιμαί, in M in τὰ corruptum, quod emendavit H. L. Ahrensius, de quo dixi s. v. τιμή p. 355 b.

70 b. γλῶσσα. Fr. 165 κέντημα γλώσσης] Recte emendasse Lobeckium κέντημα λύσσης ostendit Dilthey in Ephem. Archaeol. a. 1873 VI, 3 p. 84 et 86.

73 b. δαί. Adde Ch. 900 ποῦ δαὶ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα; ubi recte Porsonus ποῦ δή.

76 a. δαρός. In v. Suppl. 516 ἀλλ' οὔτι δαρὸν χρόνον ἐρημώσει πατήρ, quum desideretur pronomen et Aeschylus duobus aliis in locis δαρόν sine χρόνον dixerit, Hermannus coniecit ἀλλ' οὔτι δαρόν σ' ἐξερημώσει πατήρ.

76 b. δέ in principio orationis ubi interruptus ab altero sermo resumitur. Sic Pers. 302 nuntius verbis Ἀρτεμβάρης δὲ — θείνεται continuat quod v. 299 dixerat Ξέρξης μὲν αὐτὸς ζῇ τε καὶ βλέπει φάος, interpositis duobus chori versibus 300 301. Sed ib. 480 ναῶν δὲ ταγοὶ — αἴρονται φυγήν Robortellus scripsit ναῶν γε ταγοί, et recte quidem, quum nuntius non tam suam continuet orationem quam Atossae respondeat. Recte vero δέ legitur ib. 732. 734. Sed Eum. 1021 αἰνῶ δὲ μύθους τῶνδε τῶν κατευγμάτων πέμψω τε φέγγος λαμπάδων, scripsi αἰνῶ τε μύθους cum Hermanno. Suppl. 514 ἀεὶ δ' ἀνάκτων ἐστὶ δεῖμ' ἐξαίσιον, ἀεί γ' ἀνάκτων scribendum foret, nisi suspectum esset ἀνάκτων, quod animadvertit Meinekius Philol. vol. 19 p. 243, qui ἀεὶ γυναικῶν coniecit. Pers. 634 ἀτὰρ φράσον μοι τοῦτ' ἀναστρέψας πάλιν, ναῶν πόσον δὲ πλῆθος ἦν Ἑλληνικῶν, ubi δέ pro δή, quod est in M, in apographis quibusdam legitur, ab Turnebo in τι mutatum. Sept. 647 Δίκη δ' ἄρ' εἶναί φησιν, ὡς τὰ γράμματα λέγει "κατάξω δ' ἄνδρα τόνδε —" ita dictum est ut ultima tantum inscriptionis verba allata esse videantur, omissis quibus non opus erat praecedentibus.

79 a. δεῖπνον. In versu Persarum 375 δεῖπνον ἐπορσύνοντο ναυβάτης τ' ἀνὴρ | τροποῦτο κώπην rectissime τε, quod saepe excidit, post δεῖπνον addidit Scaliger, vana vero est Blomfieldi coniectura θοίνην ἐπορσύνοντο, non alio usi argumento quam quod scholiastae Byzantino A, qui non dubitandum quin in apographo suo δεῖπνον vel δεῖπνόν τε legerit, haec sic exornare placuit in paraphrasi sua, ἐπορσύνοντα καὶ κατεσκεύαζον καὶ ἡτοίμαζον εὐωχίαν, ἵνα πρῶτον εὐωχηθῶσιν, εἶθ' οὕτως ἐξέλθωσι πρὸς τὴν ναυμαχίαν, qui ne apto quidem usus est vocabulo. Nam εὐωχία, ut θοίνη, de epulis lautioribus dici solet, non de coena qualem milites in castris versantes capiebant, quae δεῖπνον potius dicenda erat, quod proprie de coena meridiana dicitur, ut in versu Aeschyli (fr. 181) ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα, de quo dixit Athenaeus l. p. 11.

80 a. δέρκομαι. Fr. 440 δέδορκεν ex δέδυκεν corruptum esse coniecit H. Sauppius Philol. vol. 20 p. 172 collatis Ag. v. 1011 οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος et 1123 βίου δύντος αὐγαῖς.

81 a. δεῖ. Adde Suppl. 950 δεῖ πόλεμον αἴρεσθαι νέον.

81 b. δή in sententiis interrogativis] In v. Ch. 900 ποῦ δή Porsoni emendatio est pro ποῦ δαί.

81 b. δή post verba] In loco Suppl. 324 δοκεῖτε δή μοι τῆσδε κοινωνεῖν χθονός, δή particula ex Turnebi coniectura addita est.

82a. δή. Adde οὐ δή, quod restitui Pers. 712 Βακτρίων ἔρρει πανώλης δῆμος οὐ δή τις γέρων, ubi legebatur οὐδέ.

83 a. διά. lin. 5 a fine Poisonus] Corrige Porsonus. Mala autem haec Porsoni coniectura est δι' ἅς Suppl. 536 pro δίας, quod recte legitur in M.

84 b. διαμείβω. Sept. 334 διαμεῖψαι δωμάτων στυγερὰν ὁδόν Herwerdenus in comment. *de locis nonnullis Aeschyli*. Amstel. a. 1876 p. 9 sic interpretatur *pro aedibus odiosam vitam commutare*, i. e. pro felici vita in domo paterna abduci in servitutem. Eadem structura Eurip. Iph. T. 398 Ἀσιήτιδα (γαῖαν) Εὐρώπας διαμεῖψαι.

85 a. διατιμάω. De loco corrupto Sept. 1047 ἤδη τὰ τοῦδ' οὐ διατετίμηται θεοῖς novissima est coniectura Madvigii Advers. vol. 1 p. 195: "Fortasse scribi debet ἤδη τὰ τοῦδ' ὅτ' οὐκ ἀτίμητ' ἦν θεοῖς, *noram, cum huius res dis non invisae nec contemtae erant.* Apte respondet praeco: *non* (sane invisae fuerunt), *priusquam hanc terrum periculo obiecit.* Et de ἤδη verbo paene confido."

86 b. δίκαιος. Adde Ag. 1406 τῆσδε δεξιᾶς χερὸς ἔργον, δικαίας τέκτονος.

88 b. Δῖος. Adde Suppl. 536 δίας τοι γένος εὐχόμεθ' εἶναι γᾶς ἀπὸ τᾶσδ' ἔνοικοι, ubi male Porsonus δι' ἅς scripsit. Recte δίας interpretatur scholiasta τῆς δίας Αἰγύπτου, τῆς τοῦ Διὸς ἱερᾶς γῆς.

89 b. δίψα. In Ch. 756 εἰ λιμὸς ἢ δίψη τις ἢ λιψουρία ἔχει. "Pro δίψη τις iniuria receptam arbitror Wellaueri coniecturam δίψησις. Nam neque haec vocabuli forma idonei scriptoris fulta est auctoritate, neque satis commode abest obiectum: quapropter praetulerim δίψη νιν. Scio formam δίψη non alibi repertam esse; sed magna est apud Graecos copia substantivorum barytonorum in ᾰ desinentium, quae alteram formam habent terminatam littera ῆ, qualia collegit Meinekius in *Analectis ad Athenaeum* p. 148". HERWERDEN. Annot. (a. 1876) p. 27.

89 b. δίψιος. Mire dictum Ch. 185 ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσί μοι σταγόνες ἄφαρκτοι δυσχίμου πλημμυρίδος, quod per ποθειναί vel πρώην ἄγευστοι explicat scholiasta, comparato quod diversum est Homerico δίψιον Ἄργος. Scholiastam sequitur Hermannus, qui interpretatur *plenae desiderii;* nam desideraverat Electra Orestem. Sic etiam Meinekius Philol. vol. 19 p. 214, sed δίψιοι in λίψιοι, vocabulum nusquam alibi lectum, mutato, ab verbo λίπτω, quod per ἐπιθυμεῖν explicant grammatici, cuius participio λελιμμένος bis usus est Aeschylus, Sept. 355 380.

90 b. δοκέω. Sept. 1005 δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρή] Sic Plato Rep. 6 p. 496 c. οἱ γευόμενοι καὶ γευσάμενοι. Epiphan. vol. 1 p. 1077 d. ἐπικαλούμενοι καὶ ἐπικαλεσάμενοι.

91a. δόμος. Accusativi exemplis adde Sept. 876 πατρῴους δόμους.

100 b. ἐή. Hoc pro ἒ ἓ restitui etiam Suppl. 142 152.

102 b. 9. καὶ εἰ *etsi*. Adde Suppl. 971 κεἰ τόπος εὔφρων, πᾶς τις ἐπειπεῖν ψόγον ἀλλοθρόοις εὔτυκος. Sic Madvigius Adv. vol. 1 p. 198 pro καὶ τόπος.

102b. 1a. εἰ *utinam*. Adde Suppl. 967 εἰ γὰρ δυσπαλάμως ὄλοιο. Sic Heathius pro καὶ γάρ.

104 b. εἰμί. Personae secundae εἶ exemplis adde Sept. 140 ἅτ' εἶ (sic Seidlerus pro ἅτε) γένους προμάτωρ. Imperativi ἴσθι exemplis adde Sept. 1053 αὐτόβουλος ἴσθι. Imperfecti numerus pluralis ἦμεν Ag. 1099. ἦτε 542. Futurum ἔσται restitutum Suppl. 950 ἢ 'σται τάδ', ἢ δεῖ πόλεμον αἴρεσθαι νέον, pro ἴσθι μὲν τάδ' ἤδη.

107 b. εἰσφάσσω. V. s. v. εἰσήκω.

107 b. Adde, εἰσαφικνέομαι vitiose Ag. 436 εἰς ἑκάστου δόμους εἰσαφικνεῖται, ubi recte Porsonus ἀφικνεῖται.

108 a. εἴσω. Sept. 385 ὑπ' ἀσπίδος δ' ἐσὼ χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον. Sic M vitioso accentu δ' ἐσώ, quod pro δ' ἔσω acceperunt editores. Recte vero a m. recentiore adscriptum γρ. τῷ (i. e. δὲ τῷ).

110 a. ἐκδίδωμι. In v. Suppl. 340 pro μὴ 'κδῷς recte Schuetzius μὴ 'κδούς.

112 a. ἐκπάτιος. In loco Ag. 50 ἐκπατίοις ἄλγεσι παίδων recte scholiasta significatione propria dictum accepisse videtur τοῖς ἔξω τῆς ὁδοῦ, quocum Paleius comparavit quod de vulturibus observavit Plutarchus Quaest. Rom. § 93 τῶν ὀρνίθων ἥκιστα συνεχὴς καὶ συνήθης οὗτος (vultur)· οὐδὲ γὰρ νεοττιᾷ γυπὸς ἐντυχεῖν ῥᾳδίως ἔστιν, ἀλλὰ πόρρωθεν ἐξαπίνης καταίρουσιν. Eodem redit Schuetzii interpretatio "ἐκπατίοις ἄλγεσι παίδων pro ἄλγεσι διὰ παῖδας ἐκπατίους." Est autem ἐκπάτιος idem quod μέτοικος v. 58, *abactus, e medio raptus.* Qui improprie dictum de doloribus *enormibus* intellexerunt, inutili usi sunt epitheto, quum vulturum propter pullos ereptos dolor non gravior sit quam aliarum quarumvis avium quibus saepe idem accidit dolor.

112 b. ἐκποδών. Deleatur Sept. 429 οὐδὲ τὴν Διὸς ἔριν πέδοι σκήψασαν ἐκποδὼν σχεθεῖν, de quo loco infra dicetur s. v. ἐμποδών.

112 b. ἐκτείνω. Ch. 983 — Ch. 9] Turbatus exemplorum ordo sic est corrigendus, Ch. 9 οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἐκφορᾷ νεκροῦ: de quo more dicetur s. v. χείρ p. 389 a. 983 ἐκτείνατ' αὐτό. Sic Auratus pro αὐτόν: nam pallium dicit Agamemnoni mortiferum. Sed Ag. 1229 οἷα γλῶσσα μισητῆς κυνὸς λείξασα (sic Tyrwhittus pro λέξασα) κἀκτείνασα φαιδρὸν οὖς (sic Madvigius Adv. vol. 1 p. 201 pro φαιδρόνους), non κἀκτείνασα scribendum erat cum Cantero pro καὶ κτείνασα, sed καὶ κλίνασα cum Ahrensio, de quo infra dicetur in Addendis ad p. 366 b. De sermone longiore Ag. 829 θεοῖς μὲν ἐξέτεινα φροίμιον τόδε. 916 μακρὰν γὰρ ἐξέτεινας. Eum. 201 τοσοῦτο μῆκος ἔκτεινον λόγου. 707 ταύτην μὲν ἐξέτειν' ἐμοῖς παραίνεσιν ἀστοῖσιν.

113 a. ἔκτος. Adde Sept. 568 ἕκτον λέγοιμ' ἂν ἄνδρα σωφρονέστατον.

113 a. ἐκχέω. In v. Ag. 1029 προφθάσασα καρδία γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει Schuetzii recipere debebam emendationem καρδίαν γλῶσσα πάντ' ἂν ἐξέχει. Nam verbum ἐξέχει aptum est γλώσσῃ, non καρδίᾳ. Similem locum Isocratis πρὸς Δημόνικον p 41 πολλοῖς γὰρ ἡ γλῶττα προτρέχει τῆς διανοίας comparavit Herwerdenus p. 14.

115 a. ἐμβαίνω. Lin. 3 καὶ ταῖσδε Triclinii scriptura est. Corrige καὶ τοῖσδε ex apogr. Flor.

115 a. ἐμβολή. Conf. s. v. ξυνεμβολή.

115 a. ἐμέω. In v. Ag. 1599 ἐμῶν Aurati coniectura est pro ἐρῶν, pro quo κρεῶν coniecit Meinekius Philol. vol. 19 p. 211.

115 b. ἐμμανής. In v. Eumen. 860 ἀοίνοις ἐμμανεῖς θυμώμασιν, ἐμμανὴς corrigit Thierschius in Actis Acad. Bavar. vol. 5, 2 p. 65.

116 a. ἐμποδών. Adde Sept. 429 οὐδὲ τὴν (οὐδέ νιν Heimsoethius) Διὸς ἔριν πέδοι σκήψασαν ἐμποδὼν σχεθεῖν, ubi ἐμποδῶν M, non ἐκποδών, quod apographorum quorundam vitium est, quod per errorem ex M affert Hermannus. In ἐμποδὼν consentit scholiasta, qui recte interpretatur οὐδὲ τὸν τοῦ Διὸς σκηπτὸν εἰς γῆν κατενεχθέντα, ἢ αὐτοῦ τοῦ Διὸς φιλονεικήσαντος ἐμποδὼν γενέσθαι αὐτῷ λέγει, i. e. *neque Iovis hostili impetu humi ruente obviam se retineri*, ut vertit Weilius, collatis similibus de Capaneo verbis Euripidis Phoen. 1175 μηδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργαθεῖν Διὸς τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν.

120 b. ἐντίθημι. In loco Agam. 395 ἐνθείς Triclinii emendatio est pro θείς.

120 b. ἐξαιρέω. ἐξαιρούμενοι fortasse restituendum fr. 46 pro χειρούμενοι, ut statim dicetur.

121 a. ἐξαυστήρ. Aeschyli versus fr. 4 b (non 366) est χαλκέοισιν ἐξαυστῆρες χειρούμενοι, ubi fortasse scribendum χαλκέοισιν ἐξαυστῆρσιν ἐξαιρούμενοι, collato Laconico ἐξαιρέταρ, de quo v. Valcken. Anim. ad Ammon. p. 33.

121 a. ἐξαμβρόσαι. Parum probabilis coniectura Meinekii Philol. vol. 19 p. 228 ἐξομβρῆσαι.

121 b. ἐξεῖναι. Eum. 890 ἔνεστι pro ἔξεστι Meinekius ib. p. 227.

123 a. ἐπάξιος. Adde Eum. 435 σέβουσαί γ' ἀξίαν ἐπαξίων, ubi Stanleius ἀπ' ἀξίων coniecit, quod legit scholiasta, qui explicuit ἀξίων οὖσαν γονέων.

124 b. ἐπενθρώσκω. Pers. 359 ἐπενθορόντες ex apogr. restitutum pro ἐπανθορόντες.

125 a. ἐπέχω. Adde aoristi ἐπισχεθεῖν exemplum Sept. 453 κεραυνοῦ δέ νιν βέλος ἐπισχέθοι.

125 b. ἐπί cum dativo. Adde Suppl. 300 οὔκουν (οὐκοῦν M) πελάζει Ζεὺς ἐπ' εὐκραίρῳ βοΐ;

127 b. ἐπικραίνω. Passivi exemplis adde Eum. 347 γιγνομέναισι λάχη τάδ' ἐφ' ἁμὶν ἐκράνθη, per tmesin dictum pro ἁμὶν ἐπεκράνθη.

128 a. ἐπιρρέπω. Significationis transitivae exemplum est apud Theognidem 157 Ζεὺς τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλῳ, et verbi καταρρέπω apud Sophoclem Ant. 1158 τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταρρέπει, quod per πίπτειν ποιεῖ explicat scholiasta, alia annotata scriptura κατατρέπει, quo verbo nemo veterum usus est. Nihil igitur causae est cur in versu Eumen. 888 ἐπιρρέποις in ἐπισκήπτοις vel ἐπιρρίπτοις mutetur cum Meinekio Philol. vol. 19 p. 226.

130 a. ἐπορθιάζω. In loco corruptissimo Ch. 954 ἐπ' ὄχθει ἄξεν verbum ἐπορθιάζων agnoscere sibi videtur Paleius, ἐπορθίαξεν vel ἐπωρθίαξεν Weckleinius *Stud. Aesch.* p. 14.

137 a. εὐδάκρυτος, Ch. 181 εὐδάκρυτα in αὖ δακρυτά mutavit Emperius.

138 b. εὔκυκλος. Sept. 590 ἀσπίδ' εὔκυκλον νέμων. Sic M cum γρ. in marg. a m. secunda et apographa: εὔκηλον ἔχων M a m. pr. vitio manifesto.

140 a. In loco Sept. 224 πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας μήτηρ, γονῆς (sic Hermannus pro γυνή) σωτῆρος, speciosa est, sed non vera Paleii coniectura εὐταξίας, collatis Xenoph. Anab. 3, 1, 38 ἡ μὲν γὰρ εὐταξία σῴζειν δοκεῖ, ἡ δὲ ἀταξία πολλοὺς ἤδη ἀπολώλεκεν et Sophoclis Antig. 675 τῶν δ' ὀρθουμένων σῴζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία. In versu Aeschyli necessarium est εὐπραξίας, pro πειθαρχία vero εὐταξία scribere potuisset, nisi latioris significationis vocabulum πειθαρχία aptius visum esset quam militare vocabulum εὐταξία hic ubi Eteocles non cum militibus colloquitur, sed cum choro virginum, a quo nihil amplius postulat quam τὸ σιγᾶν καὶ μένειν εἴσω δόμων, edicto Eteoclis obedientes. Recte scholiasta vetus, πάνυ λαμπρῶς ὁ Αἰσχύλος τὴν πειθαρχίαν μητέρα εὐπραξίας ὠνόμασεν, ἐμφαίνων ὅτι καλόν ἐστι τὸ πειθαρχεῖν. πειθόμεναι γὰρ καὶ αἱ πόλεις τοῖς κρατοῦσιν ἑστᾶσιν. [τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ εὖ πράσσειν.] σωματοποιεῖ δὲ τὰ πράγματα. Inutile quod uncis inclusi additamentum recte delet Oberdickius in Fleckeiseni Annalibus a. 1876. vol. 113 p. 191.

140 a. εὐπρυμνής. Suspectum vocabulum εὐπρυμνῆ Suppl. 989 nusquam alibi lectum, de quo Hermannus "Mutavi in ἐν πρύμνῃ, quod video etiam Paleium suspicatum esse, sed male interpretatum *in vestra mente*, comparata πρῴρᾳ καρδίας Ch. 386. Ibi quod ante animum versatur, hic quod in intimo animo fieri debeat intelligendum est. Ut in navi potissimus locus est puppis, in qua et gubernaculum est et gubernator, sic πρύμναν φρενὸς dictam esse putat."

143 b. ἐχθρός. Adde Sept. 695 φίλου γάρ ἐχθρά μοι πατρὸς τάλαιν' ἀρά, ubi αἰσχρά M, quod correctum ex apographis.

144 a. ἔχω, Adde fr. 64 b. χιτῶνας βασσάρας τε Λυδίας ἔχει ποδήρεις.

144 b. ἔχω *occupatum teneo*. Adde Suppl. 146 ἔχουσα σέμν' ἐνώπι' ἀσφαλέστατα.

145 a. ἔχω. De aoristo ἔσχεθον et infinitivo σχεθεῖν dictum est s. v. σχέθω p. 344.

. In fine s. v. ἔχομαι adde Ag. 1663 γ' ἐχοίμεθ' ἂν in M vitiose pro δεχοίμεθ'.

146 b. Ζεύς. Fr. 196, 6 ἰδὼν δ' ἀμηχανοῦντά σ' ὁ Ζεὺς οἰκτερεῖ, etsi non est vitiosum, tamen probabile est Aeschylum sensisse numeris melioribus scribi posse ἰδὼν δ' ἀμηχανοῦντά σ' οἰκτερεῖ πατήρ, quod proposuit Cobetus Mnem. novae vol. 4 p. 98.

148 b. ἤδη. In loco Sept. 885 pro ἤδη διήλλαχθε cum Lachmanno scripsi τί δὴ διήλλαχθε.

148 b. ἤδη. Post Ch. 513 adde: Ch. 819 τόδ' ἤδη pro τότε δὴ restituit Blomfieldus.

149 a. ἡδύς. ἄδιστος corrupte Ag. 413, de quo incertae sunt criticorum coniecturae, quas memoravi in annot. ad Poetas scenicos.

153 b. Θέμις. Pr. 209 Θέμις καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία] Haec verba ita sunt intelligenda ut Themis eadem quae Γαῖα esse dicatur, ut in inscr. vetere Attica est ἱερίας Γῆς Θέμιδος, de qua plura dixit C. Keilius in Philologo vol. 23 p. 669.

159 b. Adde θρύπτω *frango*. Ag. 1595 χερῶν ἄκρους κτένας ἔθρυπτε, ubi Hermannus ἔκρυπτε, repugnante Weckleinio *Stud. Aesch.* p. 147, qui καθημένοις parum probabiliter in δατούμενος mutavit.

160 a. θυραῖος. Ag. 1055 τήνδ' in τῇδ' mutavit Musgravius.

162 a. Post ἰατρός adde:

ἰαυοῖ. Apud Aristophanem Ran. 1026 Aeschylo de Persarum fabula haec dicenti, εἶτα διδάξας Πέρσας μετὰ τοῦτ' ἐπιθυμεῖν ἐξεδίδαξα | νικᾶν ἀεὶ

τοὺς ἀντιπάλους, κοσμήσας ἔργον ἄριστον, Dionysus respondet, ἐχάρην γοῦν ἡνίκα φάσμ' ἐφάνη Δαρείου τοῦ τεθνεῶτος, ὁ χορὸς δ' εὐθὺς τὼ χεῖρ' ὡδὶ συγκρούσας εἶπεν ἰαυοῖ: nam sic corrigenda est interpolata librorum scriptura ἐχάρην γοῦν ἡνίκ' ἤκουσα περὶ Δαρείου τεθνεῶτος, de quo dixi in Philologo vol. 13 p. 494. Quum ἰαυοῖ, quae interiectio comicum potius quam tragicum colorem habet, non legatur in Persis, scholiasta inops consilii annotavit, ἐν τοῖς φερομένοις Αἰσχύλου Πέρσαις οὔτε Δαρείου θάνατος ἀπαγγέλλεται οὔτε χορὸς τὰς χεῖρας συγκρούσας λέγει ἰαυοῖ, post quae vanas exposuit grammaticorum Alexandrinorum opiniones, quas refutavi in Philologo et inveterati erroris originem satis, ut opinor, probabiliter explicui p. 487. 495. Quod Aristophanes Aeschylo tribuit ἰαυοῖ risus excitandi causa ex ἰωά est detortum, interiectione Persica (ut ὀᾶ ὀᾶ), quae nunc bis legitur in Persis 1070. 1071

ΞΕ. ἰωὰ δὴ κατ' ἄστυ·
ΧΟ. ἰωὰ δῆτα, ναὶ ναί,

(de quo dixi p. 488) et tertio loco restituenda est ubi Darium ex inferis ascendentem chorus verbis salutat,

ἰωά, βαλλὴν ἀρχαῖος, βαλλὴν ἔλθ' ἰκοῦ,

quibus ego interiectionem huiusmodi in loco necessariam addidi.

163 b. ἱκνέομαι *supplex adeo aliquem*. Huius significationis exemplis addendum quod paullo ante allatum est ex Suppl. 332 τί φῄς ἱκνεῖσθαι τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν, λευκοστεφεῖς ἔχουσα νεοδρόπους κλάδους; ubi notanda structura cum genitivo pro accusativo, quo utitur v. 159 Ζῆνα — ἱξόμεσθα σὺν κλάδοις et Pers. 216 θεοὺς δὲ προστροπαῖς ἱκνουμένη, quem hic quoque restitui voluit Madvigius Adv. vol. 1 p. 197 τί φῄς ἱκνεῖσθαι τόνδ' ἀγῶν' ἐμῶν θεῶν.

165 b. ἵστημι. Sept. 347 πρὸς ἀνδρὸς δ' ἀνὴρ στὰς δορὶ καίνεται, ubi στὰς ex coniectura addidi.

167 b. ἰώ. Adde Sept. 109 ἰὼ ἰὼ θεοὶ πολίοχοι χθονός, ubi ἰὼ ἰώ ego metri indicio addidi.

168 a. καθαρμός. Eum. 277 ἐγὼ διδαχθεὶς ἐν κακοῖς ἐπίσταμαι πολλοὺς καθαρμούς, Herwerdenus in Annot. (a. 1876) p. 33 πολλοῖσι καιρούς, collata alterius scholiastae annotatione, ἐγὼ διδαχθεὶς σὺν κακῷ τῷ ἐμαυτοῦ καὶ οἷον διδασκάλοις χρώμενος ταῖς ἐμαῖς συμφοραῖς ἐπίσταμαι καὶ σιγᾶν καὶ λαλεῖν ὅπου δεῖ, ἑκατέρου καιρὸν γινώσκων.

170 a. καί. In Eum. 173 κἀμοί τε λυπρός Casaubonus γε coniecit.

170 b. καί. Lin. 7. In loco Suppl. 867 καὶ γὰρ δυσπαλάμως ὄλοιο recte Heathius εἰ γὰρ —, quod recepi in Poet. scen.

170 b. καὶ δὲ lin. 5 "*ubi* δέ"] Corrige "*ubi* καί."

171 b. καιρός. Ag. 1658 καιρόν, quod cum metri vitio legitur, in ἀρκεῖν mutarunt Hermannus et Madvigius Adv. vol. 1 p. 203.

173 a. καλέω *nomino*. Adde Suppl. 308 οἶστρον καλοῦσιν αὐτὸν οἱ Νείλου πέλας.

178 a. κατασκήνωμα Ch. 999 per παραπέτασμα δρους explicat scholiasta, qui σοροῦ scripserat, ut monuit Stanleius.

178 b. κάτω. In loco Suppl. 597 κάτω in κράτος mutavit Heimsoethius in Programm. Bonnensi a. 1872 p. 12.

180 a. κελαινός. Pr. 808 τηλουρὸν δὲ γῆν ἥξεις κελαινὸν φῦλον. Sic M, quasi verba κελαινὸν φῦλον appositio sint praecedentis τηλουρὸν γῆν, quod parum probabile. Recte haud dubie Wieselerus in *Schedis criticis* (a. 1860) p. 21 κελαινόφυλον, de quo dixi in Praef. Promethei edit. Londin. a. 1866. p. XV.

180 b. κεράστις. De Io cornuta v. Rud. Engelmann. in *Archaeol. Zeitung* 1874 VI, 4 p. 127. Errat Kiehlius in Mnem. nova vol. 1 p. 130.

180 b. κεραυνός. Prom. 922 ὃς δὴ κεραυνοῦ κρείσσον' εὑρήσει φλόγα βροντῆς θ' ὑπερφέροντα καρτερὸν κτύπον. Cum hoc loco H. Weilius (*Revue archéol.* 1876. fasc. 6 p. 50) comparavit Pindari verba Isthm. 7, 34 ὅς κεραυνοῦ τε κρέσσον ἄλλο βέλος διώξει χερὶ τριόδοντός τ' ἀμαιμακέτου· et antiquissimam inscriptionem Mantineensem nuper ab Foucarto editam (in *Monuments Grecs publiés par l'Association pour l'encouragement des études Grecques en France)* ex duobus constantem vocabulis Διός Κεραυνοῦ. "Ζεὺς y est identifié avec la fondre, la personalité divine n'est pas encore dégagée du phénomène physique".

181 a. Κερχνεία. De fonte Κέρχνη dicto et monte cognomine v. Wieseler. *Sched. crit. in Prometh.* p. 17

182 b. Κίσσιος. De Κισσίοις ab Susiis distinctis dixit Noeldekius in Appendice ad Ephem. Gotting. *(Nachrichten)* a. 1874. nr. 8 p. 173—197.

183 b. κλίνω *demitto*. Ag. 1229 κλίνασα (τὸ οὖς) ex Ahrensii emendatione pro κτείνασα, de quo v. Addenda ad p. 366 a.

188 b. κρείσσων. Adde Ch. 905 καὶ ζῶντα γάρ νιν κρείσσον' ἡγήσω πατρός, ubi κρέσσον' M, quod correxit Turnebus.

189 b. κρύπτω. Adde Ch. 555 αἰνῶ δὲ κρύπτειν τάσδε συνθήκας ἐμάς.

190 a. κτείνω. Adde Ch. 556 δόλῳ κτείναντες ἄνδρα τίμιον.

190 b. κτίζω. Lin. antepenultima post κτίμενον addenda sunt verba ὦ μέγα ναίων στόμιον, et delenda quae in alterius columnae initio male repetita sunt "Ib. 806 τὸ δὲ καλῶς κτίμενον ὦ μεγα ναίων στόμιον." Vulgatam scripturam κτάμενον interpretatur scholiasta διὰ τοῦτο τὸ καλῶς ἀναιρεθησόμενον, λέγει δὲ τὸ αἷμα τοῦ Αἰγίσθου, et ad seqnentia verba ὦ μέγα ναίων στόμιον, adscripsit ὦ Ἅιδη, quae recentiores interpretes ad Apollinem rettulerunt, qui similiter infra 954 dicitur Λοξίας ὁ Παρνάσιος μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός. Bambergerus coniecit τὸ δὲ καλῶς κτίμενον, ut εὖ κτίμενον dixit Homerus. Versus 806—811 τὸ δὲ — καλύπτρας epiphthegmaticos esse, post stropham proximam repetendos, monui in annotatione ad Poetas scenicos.

193 b. λαμβάνω. In loco Ch. 498 τὰς ὁμοίας ἀντίδος λαβάς (sic Canterus pro βλάβας) λαβεῖν, Weilius scripsit ἢ τὰς ὁμοίας αὐτὸς ἀντίδος λαβάς, deleto λαβεῖν, de quo diximus s. v. ὅμοιος p. 245 b.

193 b. λαμπρός. Post lin. 2 versus integer excidit typothetae culpa. Lege, 542 λαμπρὸν ἔκκρουστον δέμας. Pers. 504 λαμπρὸς ἡλίου κύκλος.

196 b. λεπτόδομος. Pers. 112 λεπτοδόμοις πείσμασι. λεπτοτόνοις vel λεπτοτόμοις *(e corio factis et subtiliter sectis)* Madvigius Advers. vol. 1 p. 195 λεπτοθόνοις Bergkius.

197 a. Λέρνη. De Lerna v. Buttm. in Mythologo vol. 2 p. 93 seqq. In versu Pr. 677, ubi codex Λέρνης ἄκρην τε, dubitatur utrum Λέρνης

ἄκραν τε scribendum sit an, quod probabilius, Λέρνης τε κρήνην, ut supra diximus in Addendis s. v. ἄκρα.

197 b. λῆμμα. V. quae s. v. πένομαι dicta sunt p. 283.

199 a. λίψ. Eum. 54 in M λείβουσι δυσφιλῆ δία. Quod Burgesius restituit λίβα legisse videtur scholiasta vetus, qui huic versui adscripsit οἷον αἱματηράν. Vitium manifestum non perspexit corrector Byzantinus, qui δία in βίαν mutavit, quod legitur in tribus apographis, reliquis in διὰ consentientibus, neque perspexit scholiasta Byzantinus, qui solo verbo λείβουσι ductus adscripsit ἀπὸ γὰρ ὀμμάτων αὐτῶν λείβουσι σταλαγμὸν αἱματηρόν, ex quo non colligi potest legisse eum in codice suo λίβα.

200 b. Λύδιος. Adde fr. 64 b. χιτῶνας βασσάρας τε Λυδίας.

205 a. Μασίστρης. Incerta huius nominis scriptura est. Nam Pers. 31 Μασίστρης scriptum est, sed 971 in M est Μασίστρας, in apographis vero nonnullis Μασίστρης. Apud Herodotum Μασίστης nomen est 7, 82. 9, 107. 113 et Μασίστιος 7, 79. 9, 20. 24.

205 b. μάτη. In loco Suppl. 820 φυγάδα μάταισι πολυθρόοις βίαια δίζηνται λαβεῖν, non pro ἄλαισι dictum est, quae quorundam opinio fuit, sed ταῖς ζητήσεσι significat, ut interpretatur scholiasta, ut ματεύειν de quaerentibus s. investigantibus dicitur.

206 a. μάψ. Male hoc Sept. 768 intulit Hermannus, ut in Addendis ad v. ἀγών et παρέρχομαι diximus.

206 b. μέγας. Adde μηδὲν οἴεσθαι μέγα in fragmento s. v. οἴομαι memorato.

209 a. μέλπω In altero Agamemnonis loco 244 ἐπεὶ πολλάκις πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους ἔμελψεν, verbum μέλπειν non *canendi*, sed *ludendi* significatione dictum est, ut Hesychius μέλπει per παίζει explicat. Monuit Meinekius Philol. vol. 20 p. 70: qui frequens est verbi μέλπειν et substantivi μολπή usus apud Homerum, de quo nuper dixit Ad. Roemerus.

214 b. μή. Crasis exemplis addendum Ag. 1196 ἐκμαρτύρησον προυμόσας τὸ μὴ εἰδέναι | λόγῳ παλαιὰς τῶνδ' ἁμαρτίας δόμων. Sic Dobraeus (μὴ cum λόγῳ coniungendo) pro τό μ' εἰδέναι: de quo dixit Hermannus Annot. p. 465. Aliorum criticorum de hoc loco opiniones v. ap. Schneidewinum p. 234 et Madvig. Adv. vol. 1 p. 200.

218 a. μιαίνω. In versibus Suppl. 646 Δῖον ἐπιδόμενοι πράκτορά τε σκοπὸν | δυσπολέμητον, ὃν τίς ἂν δόμος ἔχοι | ἐπ' ὀρόφων μιαίνοντα· βαρὺς δ' ἐφίζει, certum est πράκτορα πάνσκοπον recte ab Hermanno esse restitutum ex annotatione scholiastae τὸν πάντα ἐποπτεύσαντα, intelligendumque esse τὸν ἀλάστορα, ut v. 414 μήτ' — ἐκδόντες ὑμᾶς τὸν πανώλεθρον θεὸν | βαρὺν ξύνοικον θησόμεσθ' ἀλάστορα. Non minus certum est δυσπολέμητον ὃν ex δυσπόλεμον, τὸν (id est ὃν) corruptum esse, quod restituit Butlerus, nihilque causae esse cur, quod aliis placuit, δυσπάλαμον, τὸν scribatur, quod in δυσπαλαμῆ, τόν, inauditam adiectivi formam, corrupit Meinekius Philol. vol. 20 p. 69. Porro vitiosus est hiatus inter ἔχοι et ἐπ' ὀρόφων offenditque verbum μιαίνοντα sine accusativo obiecti positum. Utrique vitio medetur Weilii coniectura τὸν οὔτις ἂν δόμος ἔχων ἐπ' ὀρόφων ἰαίνοιτο, i. e. εὐφραίνοιτο, ut Hesychius ἰαίνεσθαι per εὐφραίνεσθαι interpretatur. μιαίνοντα longa annotatione defendit Paleius, qui malum genium (τὸν ἀλάστορα) cum avibus comparari putat tecto domus insidentibus idque polluentibus, quod malum omen haberi solebat: cui rationi quum non conveniat οὔτις, Paleius cum Wellauero interrogativam intulit sententiam perverse expressam δυσπολέμητον, ὅν τίς ἂν δόμος ἔχοι —; quod significaret *quem genium quae domus habeat polluentem?*

220 b. μόνος. Forma Ionica μοῦνος Eum. 353 παλλεύκων δὲ πέπλων ἄμοιρος μούνα ἐτύχθην, ubi μούνα ex coniectura addidi propter rationes in Praef. ed. Lips. quintae p. CI et supra p. 422 expositas.

221 a. μόρος. In versu Pers. 444 τεθνᾶσιν αἰσχρῶς δυσκλεεστάτῳ μόρῳ in apographis nonnullis οἰκτρῶς scriptum est pro αἰσχρῶς et πότμῳ pro μόρῳ. οἰκτρῶς qui substituit, recte sensit hoc potius quam αἰσχρῶς dicendum fuisse, quum sequatur δυσκλεεστάτῳ μόρῳ, μόρῳ vero nihil causae est cur in πότμῳ mutetur, neque ullius momenti est quod grammatici πότμον interdum per μόρον explicant, quum utriusque vocabuli exemplorum numerus doceat Aeschylum haec sic distinxisse, ut πότμον in bonam potius partem, μόρον vero de morte diceret. Hinc factum est ut πότμος sexies tantum apud eum legatur, μόρος vero locis plus quam quadraginta: ut non mirandum sit Aeschylum vocabulum μόρον intra breve spatium repetere quam altero loco πότμον dicere maluisse non solum hoc loco, ubi post δυσκλεεστάτῳ μόρῳ uno tantum versu interiecto sequitur μόρῳ δὲ ποίῳ, sed etiam in Ch. 990 ὡς τόνδ' ἐγὼ μετῆλθον ἐνδίκως μόρον | τὸν μητρός· Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον. Aliter de hac re senserunt Sophocles et Euripides, apud quos par fere utriusque vocabuli exemplorum numerus est.

239 b. οἶ. Exemplis duplicati οἶ, οἰοῖ, haud dubie addendum Pers. 680 ἐξέφθινθ' αἱ τρίσκαλμοι νᾶες ἄναες ἄναες, ubi νᾶες ἄναες, οἰοῖ scripsi, deleto altero ἄναες: de quo dixi in Philologo vol. 13 p. 493.

244 a. ὄλλυμι. In v. Agam. 1017 πολλά τοι δόσις ἐκ Διὸς ἀμφιλαφής τε καὶ ἐξ ἀλόκων ἐπετειᾶν νῆστιν ὤλεσεν νόσον. "Scribendi dicendique usus potius suadere videtur ut putemus Aeschylum dedisse νῆστιν ἤλασεν νόσον, i. e. *pepulit morbum.* Eundem errorem iam Wecklenius sustulit ex Euripidis Hecubae loco 949 ἐπεί με γᾶς | ἐκ πατρίας ἀπώλεσεν, corrigendo ἀπήλασεν." HERWERDEN. Annot. a. 1876. p. 13.

250 a. ὄργανον, *instrumentum musicum.* Fr. 55 ὄρει' ὄργαν' ἔχοντας] Haec deleantur pariterque s. v. ὄρειος verba "Fr. 55 ὄρει' ὄργαν' ἔχοντας."

250 b. ὄργια. Adde, Strabo 10 p. 470 τῆς μὲν οὖν Κοτυτοῦς ἐν τοῖς Ἠδωνοῖς Αἰσχύλος (fr. 55) μέμνηται· εἰπὼν γὰρ

σεμνὰ Κοτυτοῦς ὄργι' ἔχοντες
εὐθέως ἐπιφέρει
ὁ μὲν ἐν χερσὶν βόμβυκας ἔχων —.

Nam sic corruptam apud Strabonem scripturam σεμνὰ κόπτους (in codicibus nonnullis κότυς) ἐν τοῖς Ἠδωνοῖς ὄρια (duo libri ὄρεια δ') ὄργαν' ἔχοντες (libri vel sic vel ἔχοντας) correxi in Poetis scen. p. 104 praeeunte Nauckio et consentiente Cobeto Mnem. novae vol. 4 p. 190.

255 a. ὅστις. Adde fr. 64 b. ὅστις χιτῶνας — ἔχει ποδήρεις.

260 b. εἴτ' οὖν. Ch. 683 εἴτ' οὖν κομίζειν — εἴτ' οὖν μέτοικον — θάπτειν. "Suspectum est in utroque membro orationis εἴτ' οὖν: vocula enim οὖν additur plerumque priori membro, ut Ag. 491 et 843. Soph. OR. 1049. El. 199 et 560, rarius posteriori, ut Soph. Ph. 345, sed utrique addi posse vix credo. Accedit quod aegre desidero in altero versu voculam ὡς. Quare suspicor εἴθ' ὡς μέτοικον —." HERWERDEN. Annot. (a. 1876) p. 21.

261 b. οὖς. In Sept. 83 tantus fuit scholiastarum in codice Mediceo et apographis Byzantinis stupor ut litteras in codice traditas τιχρίμπτεται, quae ποτιχρίμπτεται significant, pro ὠσί (vel ὠτὶ) χρίμπτεται acciperent: de quo dixi in Praef. ed. Lipsiensis quintae p. XXXV. Res per se manifesta etiam metri indicio confirmatur: nam praecedentis vocabuli κτύπος syllabam alterum produci oportebat. In Ag. 1229 φαιδρὸν οὖς restitutum pro φιαδρόνους, de quo dicetur in Addendis ad p. 366 b.

263 b. οὗτος. Inter numeri pluralis ταῦτα exempla est Ag. 551 εὖ γὰρ πέπρακται· ταῦτα δ' ἐν πολλῷ χρόνῳ τὰ μέν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν, τὰ δ' αὖτε κἀπίμομφα, ubi Auratus τἄλλα, Karstenus ταὐτά. Herwerdenus in comment. Amstelod. 1876 edita p. 11 πάντα coniecerunt. Mihi verum videtur πολλά.

265 b. πάγος *collis*. Pr. 20 πάγῳ, quod tribus aliis in locis huius fabulae legitur (117. 130. 270) recte hic quoque restituit corrector in apographis pro τόπῳ, cui minus convenit verbum προσπασσαλεύσω. Eadem scripturae diversitas in schol. Hom. Il. 1, 591, ubi codex Venetus A βηλὸν εἶπον τὸν ἀνωτάτω πάγον καὶ περιέχοντα τὸν πάντα ἀέρα, ubi in cod. Veneto B τόπον scriptum est.

272. παρακόπτομαι. In loco Ag. 1252 παρεσκόπεις (παρεσκόπης M) defendere conatus est Madvig. Adv. vol. 1 p. 201.

272 b. παράνους. Ag. 1455 ἰὼ ἰὼ παράνους Ἑλένα Hermanni emendatio est pro ἰὼ παρανόμους Ἑλένα, etsi παράνους alibi non legitur.

273 a. παρασκευάζομαι. Versum spurium Ag. 1422 ab Engero notatum τοιαῦτ' ἀπειλεῖν ὡς παρεσκευασμένης defendit Madvig. Adv. vol. 1 p. 202, qui παρεσκευασμένον scripsit.

274 b. παρέρχομαι. "Sept. 768 — οὐ μάψ ἔρχεται." Haec deleantur: falsa enim est Hermanni coniectura οὐ μάψ ἔρχεται pro οὐ παρέρχεται. Recte Weilius "Hoc dicit chorus: *funesta, si quando advenerunt, non praetereunt, sed ingruunt*. Egregie illustrat hunc locum Demosthenes pro cor. p. 291 τοῦτο τὸ ψήφισμα τὸν τότε τῇ πόλει παραστάντα κίνδυνον παρελθεῖν ἐποίησεν ὥσπερ νέφος." Idem verba praecedentia τὰ δ' ὀλοὰ πελόμεν' in τὰ δ' ὀλό' ἐπιπλόμεν' mutavit, collato Soph. OR. 184 νέφος ἐπιπλόμενον.

274 7. παρηβάω. De Ag. 985 addendae Madvigii coniecturae Adv. vol. 1 p. 199 χρόνος δ' ἐπὶ πρυμνησίων ξυνεμβολαῖς | ψαμμίας ἀκτᾶς παρήβησεν, εὖθ' ὑπ' Ἴλιον - -. "*Tempus post retinacula orae arenosae iniecta plus quam maturum praeteriit, cum* (h. e. ab eo inde tempore cum) cet. Duplex ξυνεμβολαῖς nomini adiungitur genetivus."

277 b. πατήρ. Sept. 886 κάρτα δ' ἀληθῆ πατρὸς Οἰδιπόδα | πότνι' Ἐρινὺς ἐπέκρανεν] τὰ πρὸς Οἰδιπόδα Franckenus p. 136.

279 a. πέδη. In versu Pr. 6 antiquior verae scripturae testis est Simonides, qui hunc locum imitatur in carmine de mulieribus v. 116 καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἄρρηκτον πέδη.

279 b. πατρῷος *paternus*. In Ch. 251, ubi codex θῆρα πατρῶα, non θήραν πατρῴαν cum Robortello scribendum erat, sed θήραν πατρῴοις: quod vidit Herwerdenus Annot. (a. 1876) p. 17.

282 b. πέλομαι. Adde Sept. 768 τὰ δ' ὀλοὰ πελόμεν' οὐ παρέρχεται, ubi Weilius coniecit τὰ δ' ὀλό' ἐπιπλόμενα. In M manus recentior τελόμεν' correxit, quod in apographa multa transiit, in nonnullis in τελλόμεν' vel τελούμεν' mutatum, quod explicat scholiasta in M τὰ δὲ δεινὰ τελούμενα οὐ παρέρχεται ἡμῶν, ex quo scholiasta Byzantinus haec confecit, τὰ δὲ δεινὰ καὶ ὀλέθρια οὐ παρέρχεται ψευδῶς καὶ μάτην ἀφ' ἡμῶν. ὅσον οὔπω τελούμενα, ἀντὶ τοῦ τελειούμενα καὶ πληρούμενα.

285 b. περιοργῶς. Ag. 216 ὀργᾷ περιόργως ἐπιθυμεῖν M. ὀργᾷ περιόργῳ σφ' ἐπιθυμεῖν Bambergerus, σφε ad ξυμμάχους relato, quod ex ξυμμαχίας ἁμαρτεῖν intelligendum sit.

289 b. πιστός. Pers. 2 τάδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων πιστὰ καλεῖται. Lepidum est scholiastae commentum Πίστειρα κατὰ συγκοπήν· ἔστι δὲ Περσικὴ πόλις. Simili stupore Stephanus Byz. scripsit Ἀρτεᾶται: γένος Περσικόν. Ἡρόδοτος πρώτῃ. Nam quod apud Herodotum 1, 125 legitur ἀρτέαται est Ionica verbi forma pro ἤρτηνται. Et scholiasta Aristoph. Acharn. 1226 λόγχη τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων ὀδυρτά, κατὰ ἐναλλαγὴν τοῦ σ̄ Ὀδύρσα, τουτέστι Θρᾳκική· ἢ ἀπὸ τοῦ ὀδύρεσθαι, τουτέστι θρῆνον ἐμποιοῦσα καὶ ὀδυρμόν.

292 a. ποδήρης *ad imum pertingens*. Adde fr. 64 b. χιτῶνας βασσάρας τε Λυδίας ἔχει ποδήρεις.

295 a. πολίοχος. Quod Sept. 191 est in M πολιάοχοι nihil aliud est quam quod metri indicio restitui πολίοχοι, cui superscriptum fuerat ȣ, quod significat πολιοῦχοι, pro ᾱ acceptum: tanta est enim saepe in M diphthongi ȣ et litterae ᾱ similitudo ut vix discerni possint. Sic in Pr. 635 ὑπουργῆσαι ita scriptum est ut ὑπαργῆσαι potius esse videatur quam ὑπουργῆσαι, et in Ch. 645 ἀθεμίστως vel sic vel οὐ θεμίστως legi possit. Indidem explicandum quod Pr. 185 in M et apographis pluribus οὐ παράμυθον scriptum est pro ἀπαράμυθον. Rectam versus Sept. 109 scripturam, addito ἰὼ ἰώ, restitueram in Annot. Oxon. p. 141 et Praef. ed. Lips. quintae p. XLII. ἰὼ ἰὼ θεοὶ πολίοχοι χθονός. sed in Annot. Oxon. in eo erraveram quod non repugnaturum me esse dixi si quis θεοὶ πολιάοχοι praeferat, θεοί in unam syllabam contracto. Neque enim Aeschylo in mentem venire poterat ut stropham ab monosyllabo θεοί inciperet et formam Doricam πολιάοχοι poneret quum in promptu esset scribere ἰὼ ἰὼ θεοὶ πολίοχοι χθονός.

297 b. πολύς. In versu Persarum 250 suspectum esse dixi πολὺς πλούτου λιμήν, pro quo μέγας πλούτου λιμὴν ex Eur. Or. 1077 restitui voluit Nauckius. ταῦς coniecit Heimsoethius, de quo plura dixi p. 245. Novissime Herwerdenus in Commentatione *de locis nonnullis Aeschyli et Sophoclis* Amstel. a. 1876 p. 1 coniecit βαθὺς πλούτου λιμην.

298 b. πολύ adverbialiter. In Ch. 1052 μὴ φόβου νικῶ πολύ, probabilis est Herwerdeni coniectura λίαν, quod per πολύ explicant Hesychius aliique grammatici.

298 b. πολύ. In loco Ch. 140 αὐτῇ τ' ἐμοὶ δὸς σωφρονεστέραν πολὺ μητρὸς γενέσθαι, χεῖρά τ' εὐσεβεστέραν. πολύ recte in ποτέ (i. e. si quando nupta fuero) mutare videtur Meinekius Philol. vol. 19 p. 214. πολύ enim hic non minus inutiliter additum quam πολύν Sept. 12 τὸν ἐξηβον χρόνῳ βλαστημὸν ἀλδαίνοντα σώματος πολύν, quod plus est quam ab ἐξήβοις postulari poterat, ut animadvertit anonymus apud Butlerum, qui πάλιν restituit, quod *reiuvenescendi* notionem habet, aptissimam huic loco.

299 a. πομπός. Ag. 299 ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός de nuntio per ignes propagato dictum est ut ἀγγάρου πυρός v. 282, quam scripturam servavit Etym. M. p. 7, 18: nam in M est ἀγγέλου πυρός ex glossemate.

308 a. προόμνυμι. Ag. 1196 ἐκμαρτύρησον προὐμόσας τό μ' (τὸ μὴ Dobraeus) εἰδέναι] προὐμοσάσῃ μὴ εἰδέναι Schoemannus in Prooemio Gryphisw. a. 1854/55 p. 10 et Madvigius, contra notam de quinto pede trimetri legem.

317 a. πτώσιμος. Ag. 1122 σταγὼν ἅτε καιρία πτώσιμος ξυνανύτει βίου δύντος αὐγαῖς. ubi πτωσίμοις Madvig. Adv. vol. 1 p. 199 *vitae intereuntis lumini cadenti.*

318 a. πῦρ. In loco Pr. 252 ΠΡ. πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγώ σφιν ὤπασα. | ΧΟ. καὶ νῦν φλογωπὸν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι; inconsiderate Meinekius Philol. vol. 19 p. 231 alterum πῦρ ex glossemate pro φῶς illatum esse coniecit, quia glossatores non raro φῶς per πῦρ explicent, ex quo non sequitur ubique pro πῦρ dici posse φῶς, quod ab hoc loco non minus alienum quam ab aliis locis multis s. v. πῦρ collectis, velut Pr. 612 πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ' ὁρᾷς Προμηθέα, ubi prorsus ineptum foret φάους δοτῆρα, quod non inventorem ignis significaret, sed eum qui tenebras in lucem mutaverit.

318 b. πυραύστης. Mirari me dixi πυραύστου syllaba prima producta dictum fr. 303 δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόρον, quod Meinekium quoque offendit, qui πυρκαύστου μόρον coniecit, et recte fortasse. Nam quod πυραύστης multorum scriptorum, qui indicati sunt in Thes. vol. 6 p. 2252, consensu confirmatum est, Aeschylum non poterat impedire quominus metri causa πυρκαύστου diceret.

319 a. πυρφόρος. Fabulam quae a Polluce Προμηθεὺς πυρκαεύς dicitur non diversam esse a Προμηθεῖ πυρφόρῳ primus omnium animadvertit H. Stephanus in Thes. vol. 6 p. 2272.

327 a. σκῆψις. Ag. 886 τοιάδε μέντοι σκῆψις οὐ δόλον φέρει. "Non video quae σκῆψις intelligatur; Strophii admonitionem de periculis et cauta eorum provisione Clytaemnestra significaverat; ea σκέψις potius esse videtur," MADVIG. Advers. vol. 1 p. 194.

341 a. σύν. Ch. 1012 φόνου δὲ κηκὶς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται. Recte, ut videtur Herwerdenus Annot. (a. 1876) p. 21 τῷ χρόνῳ.

343 b. συνωρίς. Pr. 311 — ποδοῖν ξυνωρίδα"] Verba ab typotheta traiecta sic sunt in ordinem redigenda, Ch. 982 ἴδεσθε δ' αὖτε — τὸ μηχάνημα, δεσμὸν ἀθλίῳ πατρὶ πέδας τε χειροῖν καὶ ποδῶν ξυνωρίδα. quod de vestimento dictum est cuius plicis Agamemnonis pedes velut iugo iumenta constringebantur, ut monuit Thierschius. Fr. 311 ὅπου γὰρ ἰσχὺς συζυγοῦσι καὶ δίκη, ποία ξυνωρὶς τῆσδε καρτερωτέρα;

344 b. σχέθω. In loco Sept. 75 ἐλευθέραν δὲ γῆν τε καὶ Κάδμου πόλιν ζυγοῖσι δουλίοισι μήποτε σχεθεῖν (σχέθειν M) scholiasta verbum compositum legisse videtur, quum interpretetur μὴ ὑπεξελθεῖν ζυγὸν δουλείας. Scholiasta recentior, τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ, ἀντὶ τοῦ μήποτε σχῆτε ἐν ζυγοῖς τοῖς δουλίοις τὴν ἐλευθέραν πόλιν. Fortasse igitur μήποτ' ἐνσχεθεῖν scribendum, ut δεσμοῖς et πέδαις ἐνέχεσθαι dicitur.

348 b. τε singula vocabula iungens. Adde fr. 64 b. χιτῶνας βασσάρας τε.

352 b. τέμνω. Eum. 592 ξιφουλκῷ χειρὶ πρὸς δέρην τεμών. πρὸς δέρην (vel δέρῃ) βαλὼν Herwerdenus Annot. (a. 1876) p. 35.

366 a. τρόπος. Adde Suppl. 232 σκοπεῖτε κἀμείβεσθε τόνδε τὸν τρόπον. Sic Stanleius pro τόπον.

366 b. τυγχάνω. In loco Ag. 1230 νεῶν τ' ἔπαρχος Ἰλίου τ' ἀναστάτης | οὐκ οἶδεν οἷα γλῶσσα μισητῆς κυνὸς | λέξασα κἀκτείνασα φαιδρόνους, δίκην Ἄτης λαθραίου, τεύξεται κακῇ τύχῃ, fuerunt qui τεύξεται, quod *assequetur* significat, pro τεύξει dictum acciperent, *machinabitur, parabit*, et recte quidem, ut ostendit H. L. Ahrensius in *Supplementis* Pilologi vol. 1 p. 632. Utrique autem interpretationi aptius est κακῇ τέχνῃ, quod Paleius coniecit, quam κακῇ τύχῃ, quum in verbis praecedentibus dolus Clytaemnestrae describatur. Porro λέξασα corruptum est ex λείξασα, quod Tyrwhittum restituisse s. v. λείχω annotavi: nam lambendo blanditur canis. Denique, ne verbum κἀκτείνασα subiecto careat et poeta in imagine perstet, φαιδρόνους, vocabulum nusquam alibi lectum, in φαιδρὸν οὖς mutandum cum H. L. Ahrensio l. c. p. 631 et Madvigio Advers. vol. 1 p. 201, quo significentur aures blande iactatae et motae, ut apud Aristoph. Pac. 156 ἀλλ' ἄγε, Πήγασε, χώρει χαίρων, χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων διακινήσας φαιδροῖς ὠσίν, quod schol. explicat πραέσι, μὴ ὀρθοῖς. Partem veri viderat Blomfieldus, quum φαιδρωπός coniiceret, ut Xenoph. Cyn. 4, 2 canes dixit ἀπὸ τῶν προσώπων φαιδροὺς καὶ εὐστόμους. Non minus certum est καὶ κτείνασαι quod legebatur, non in κἀκτείνασα mutandum fuisse cum Cantero, sed in καὶ κλίνασα cum Ahrensio, quod aures demissas significat canis blandientis, ut apud Homerum Od. 16, 302 de Argo οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε καὶ οὔατε κάββαλεν ἄμφω, Xenoph. Cyn. 4, 3 ἐμμειδιῶσαι μὲν πρὸς τὰ ἴχνη, ἐπικαταβάλλουσαι δὲ τὰ ὦτα, et 6, 15 ἐπικλίνουσαι τὰ ὦτα.

367 b. τύχη lin. 3. In versu Sept. 826 τύχῃ addendum esse Scholefieldus viderat in Appendice (a. 1833) p. 14.

367 b. τύχη. De fortuna adversa Pr. 1057 τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων | βουλεύματ' ἔπη τ' ἔστιν ἀκοῦσαι. | τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν ἡ τοῦδε τύχη; τί χαλᾷ μανιῶν; Nam sic (vel τῇ τοῦδε τύχῃ) correxi quod est in Med. ἢ τοῦδ' εὐτυχῆ (accentibus super η et υ a m. rec. additis adscriptoque in marg. εἰ τάδ'), emendatione certissima. Nam post duorum praecedentium versuum sententiam generalem necessario sequi debebat Promethei personae significatio τοῦδε, ut versibus proximis iterum ταῖς τοῦδε